

KIM CHỮ

PHÁT SÓNG ♥
♥ TRỰC TIẾP

CẦU ĐÁNH THƯỞNG ♥

Editor
LinhLady

GIẢNG HÀM

Mục lục

Chương 1: Phát sóng trực tiếp là cái cái quý gì

Chương 2: Chuối người cái ba kéo

Chương 3: Chuối người cái ba kéo

Chương 4: Chuối người cái ba kéo

Chương 5: Chuối người cái ba kéo

Chương 6: Chuối người cái ba kéo

Chương 7: Chuối người cái ba kéo

Chương 8: Chuối người cái ba kéo

Chương 9: Chuối người cái ba kéo

Chương 10: Chuối người cái ba kéo

Chương 11: Chuối người cái ba kéo

Chương 12: Chuối người cái ba kéo

Chương 13: Chuối người cái ba kéo

Chương 14: Chuối người cái ba kéo

Chương 15: Chuối người cái ba kéo

Chương 16

Chương 17

Chương 18: Chuối người cái ba kéo

Chương 19: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Chương 20: Xem! Ở kia có một cái đại thánh mẫu

Chương 21: Xem! Ở kia có một đóa đại thánh mẫu

Chương 22: Xem! Kia có một cái đại thánh mẫu

Chương 23: Xem! Ở đó có một đại thánh mẫu

Chương 24: Xem! Ở kia có một cái đại thánh mẫu

Chương 25: Xem! Ở kia có một cái đại thánh mẫu

Chương 26: Xem! Ở kia có một cái đại thánh mẫu

Chương 27: Xem! Kia có một cái đại thánh mẫu

Chương 28: Xem! Ở kia có một cái đại thánh mẫu

Chương 29: Xem! Ở kia có một cái đại thánh mẫu

Chương 30: Xem! Kia có một cái đại thánh mẫu

Chương 31: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Chương 32: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Chương 33: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Chương 34: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Chương 35: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Chương 36: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Chương 37: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Chương 38: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Chương 39: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Chương 40: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Chương 41: Xem! Kia có một cái đại thánh mẫu

Chương 42: Thế giới này, có lẽ t ần tại bóng tối (phiên ngoại Bạch Liên)

Chương 43: Kia chỉ thú, người đừng chạy!

Chương 44: Kia chỉ thú, người đừng chạy!

Chương 45: Kia chỉ thú, người đừng chạy!

Chương 46: Kia chỉ thú, người đừng chạy!

Chương 47: Kia chỉ thú, người đừng chạy!

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72: Phiên ngoại Ngải Sâm

Chương 73: Hào quang của nam chủ quá loá mắt!

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97: Tôi đã đánh mất em gái nhà mình(phiên ngoại Diệp Lăng).
Chương 98: Kim chủ đột kích
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122: Tiêu kì ầu thê nhà ta(Phiên ngoại Hiên Viên Mặc thật).
Chương 123: Cầu cầu là H ồng Nương
Chương 124
Chương 125
Chương 126
Chương 127
Chương 128
Chương 129
Chương 130
Chương 131
Chương 132
Chương 133
Chương 134
Chương 135
Chương 136
Chương 137
Chương 138
Chương 139

Chương 140
Chương 141
Chương 142
Chương 143
Chương 144
Chương 145
Chương 146
Chương 147
Chương 148
Chương 149
Chương 150
Chương 151
Chương 152
Chương 153: Người do đèn th ần phái tới cứu vớt chúng ta sao?
Chương 154: Thổ lộ 520
Chương 155
Chương 156
Chương 157
Chương 158
Chương 159
Chương 160
Chương 161: Ở kia có một cây thích lắm lắm
Chương 162: Ta muốn trở thành đệ nhất nữ hài gi ầy
Chương 163
Chương 164
Chương 165
Chương 166
Chương 167
Chương 168
Chương 169
Chương 170
Chương 171
Chương 172
Chương 173
Chương 174
Chương 175
Chương 176
Chương 177
Chương 178
Chương 179
Chương 180
Chương 181
Chương 182
Chương 183
Chương 184
Chương 185
Chương 186
Chương 187: Bởi vì mùa xuân tới (Phiên ngoại Hách Trường Nhạc)

Chương 188: Sơn tặc đầu lĩnh hắc hữu hắc hữu

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211: Nước mắt giao hòa (Phiên ngoại Diệp Hành).

Chương 212: Thực vật đại chiến cường thi

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234: Nơi vô vọng (Phiên ngoại Tô Chi Cảnh).

Chương 235: Buông BOSS kia ra

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258: Nhân tra bốn nguyệt (Phiên ngoại Dung Tu).

Chương 259: Chúng ta chính thức nói chuyện yêu đương đi

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286: Sống lại một đời, sủng em tận trời (Phiên ngoại Kỳ Vô Ngu thật)

Chương 287: Tôi chỉ muốn yên tĩnh làm một bình hoa

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311: Khi hôn lễ bắt đầu(Phiên ngoại nguyên chủ)

Chương 312: Bản mạng thú không dễ làm

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344: Làm sao lòng tay cô ấy đây (Phiên ngoại Cố Kinh Thước).

Chương 345: Báo ân không báo thân

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371: Nhất niệm thành ma, nhất niệm thành Phật (phiên ngoại Giang Văn Hi ền).

Chương 372: Hạnh phúc của hắc liên liệu lý

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398: Tiêu gia hoả hạnh phúc nhé (Phiên ngoại Bạch Diệc Nhiên).

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432: Trong mắt người, có bóng dáng ta (phiên ngoại Cảnh Khái Thiên)

Chương 433: Ta đành lặng lẽ nhìn các người trang bức*

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498: Đây kết cục tốt nhất mà tôi nghĩ đến (Phiên ngoại Diệp Hành).

Chương 499: Cứu rồi kẻ nói dối

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535: Thật giả khó phân biệt(phiên ngoại lãng khanh an).

Chương 536: Quốc sư th ần côn* đáng tin cậy chút

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560: Đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không buông tay (Phiên ngoại T ần Du).

Chương 561: Thế giới tiểu thuyết toàn lừa đảo

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595: Luôn có một đờng gốc bảo vệ người (Phiên ngoại Đường Nhất Hàng)

Chương 596: Ươm một hạt giống nhỏ

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621
Chương 622
Chương 623: Xếp hàng ng ẩ, ản Quả Quả
Chương 624
Chương 625
Chương 626
Chương 627
Chương 628
Chương 629
Chương 630
Chương 631
Chương 632
Chương 633
Chương 634
Chương 635
Chương 636
Chương 637
Chương 638
Chương 639
Chương 640
Chương 641
Chương 642
Chương 643
Chương 644
Chương 645
Chương 646
Chương 647
Chương 648
Chương 649
Chương 650
Chương 651
Chương 652
Chương 653
Chương 654
Chương 655
Chương 656
Chương 657
Chương 658
Chương 659
Chương 660
Chương 661
Chương 662
Chương 663
Chương 664
Chương 665
Chương 666
Chương 667
Chương 668

Chương 669
Chương 670
Chương 671
Chương 672
Chương 673
Chương 674
Chương 675
Chương 676
Chương 677: Suyt, trời tối xin nhắm mắt
Chương 678
Chương 679
Chương 680
Chương 681
Chương 682
Chương 683
Chương 684
Chương 685
Chương 686
Chương 687
Chương 688
Chương 689
Chương 690
Chương 691
Chương 692
Chương 693
Chương 694
Chương 695+696
Chương 697-698-699
Chương 700
Chương 701
Chương 702
Chương 703
Chương 704
Chương 705
Chương 706
Chương 707
Chương 708
Chương 709
Chương 710
Chương 711: Không thành Phật, thì thành ma(Phiên ngoại Tr ần Kha).
Chương 712: Nữ vương làn váy.
Chương 713
Chương 714
Chương 715
Chương 716
Chương 717
Chương 718
Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732: Cốt truyện chủ tuyến

Chương 733: Số liệu đáng yêu như vậy, sao có thể hủy diệt nó

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748: Sát khí hình người hoặc bà mối

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768
Chương 769
Chương 770
Chương 771
Chương 772
Chương 773
Chương 774
Chương 775
Chương 776
Chương 777
Chương 778
Chương 779
Chương 780: Phòng trống
Chương 781
Chương 782-783
Chương 784
Chương 785
Chương 786
Chương 787
Chương 788
Chương 789
Chương 790
Chương 791: Vẫn phải có mộng tưởng
Chương 792
Chương 793
Chương 795
Chương 796
Chương 797
Chương 798
Chương 799
Chương 800
Chương 801
Chương 802
Chương 803
Chương 804
Chương 805
Chương 806
Chương 807
Chương 808
Chương 809
Chương 810
Chương 811
Chương 812
Chương 813
Chương 814
Chương 815
Chương 816
Chương 817

[Chương 818](#)

[Chương 819](#)

[Chương 820](#)

[Chương 821](#)

[Chương 822](#)

[Chương 823](#)

[Chương 824](#)

[Chương 825](#)

[Chương 826](#)

[Chương 827](#)

[Chương 828](#)

[Chương 829](#)

[Chương 830](#)

[Chương 831](#)

[Chương 832](#)

[Chương 833](#)

[Chương 834](#)

[Chương 835](#)

[Chương 836](#)

[Chương 837: Em chưa bao giờ hết yêu anh\(Phiên ngoại Mã Mễ\)](#)

[Chương 838: Bên cạnh tôi có một kẻ ngốc \(.phiên ngoại Nhĩ Tư\)](#)

[Chương 841](#)

[Chương 842](#)

[Chương 843](#)

[Chương 844](#)

[Chương 845](#)

[Chương 846](#)

[Chương 847](#)

[Chương 848](#)

[Chương 849](#)

[Chương 850](#)

[Chương 851](#)

[Chương 852](#)

[Chương 853](#)

[Chương 854](#)

[Chương 855](#)

[Chương 856](#)

[Chương 857](#)

[Chương 858](#)

[Chương 859](#)

[Chương 860](#)

[Chương 861](#)

[Chương 862](#)

[Chương 863](#)

[Chương 864](#)

[Chương 865](#)

[Chương 866](#)

[Chương 867](#)

Chương 868
Chương 869
Chương 870
Chương 871
Chương 872
Chương 873
Chương 874
Chương 875
Chương 876
Chương 877
Chương 878
Chương 879
Chương 880
Chương 881
Chương 882
Chương 883
Chương 884
Chương 885
Chương 886
Chương 887
Chương 888
Chương 889
Chương 890
Chương 891
Chương 892
Chương 893
Chương 894
Chương 895
Chương 896
Chương 897
Chương 898
Chương 899
Chương 900
Chương 901
Chương 902
Chương 903
Chương 904
Chương 905
Chương 906
Chương 907
Chương 908
Chương 909
Chương 910
Chương 911
Chương 912
Chương 913
Chương 914
Chương 915

Chương 916
Chương 917
Chương 918
Chương 919
Chương 920
Chương 921
Chương 922
Chương 923
Chương 924
Chương 925
Chương 926
Chương 927
Chương 928
Chương 929
Chương 930
Chương 931
Chương 932
Chương 933
Chương 934
Chương 935
Chương 936
Chương 937: Kết cục chân chính (đại kết cục).

Chương 1: Phát sóng trực tiếp là cái cái quý gì

Edit + beta: Linhlady

Căn phòng lấy màu cà phê làm chủ đạo, trong phòng có một nữ sinh khuôn mặt lạnh nhạt ngồi ở chỗ kia, trước mặt cô, là một cái chùm sáng màu trắng.

"Vì sao tôi lại muốn đi làm cái gì mà phát sóng trực tiếp kia?" Về mặt Mạc Vân Quả không kiên nhẫn, nhìn đầu xỏ quấy rầy đến giấc ngủ của cô!

"Bởi vì cô có sự ràng buộc với tôi!" Thanh âm lạnh nhạt vô tình trả lời Mạc Vân Quả, thành công làm sắc mặt Mạc Vân Quả càng thêm lạnh lẽo.

"Ràng buộc với cậu thì tôi phải đi làm phát sóng trực tiếp? Thật là khôi hài!" Mạc Vân Quả hừ lạnh một tiếng, khoanh tay trước ngực, vô cùng không vui.

"Đúng vậy!" Vẫn cứ là cái thanh âm lạnh nhạt kia, "Nếu cô không đi làm nhiệm vụ để thăng cấp, rất nhanh cô sẽ chết!"

Nụ cười lạnh lẽo trên mặt Mạc Vân Quả càng sâu hơn "Người cho rằng, ta sợ chết?"

Làm một thiên tài có chỉ số thông minh cao nhân cách tính *****, chết? Thiết ~

Nghe vậy ánh sáng quanh chùm sáng kia ảm đạm đi một phần, tạm dừng nửa ngày, lúc sau, nó nói: "Cô không làm nhiệm vụ thăng cấp, sẽ biến thành một người ngốc."

Hai chữ "người ngốc" thành công khơi dậy phản ứng của Mạc Vân Quả, làm một thiên tài, cái cô không thể chịu đựng chính là biến thành kẻ ngốc!

Mạc Vân Quả hít sâu một hơi, "Tôi dựa vào cái gì tin tưởng cậu?"

Mới vừa nói xong câu đó, chỉ thấy chùm sáng kia lóe một chút, sau đó một tia sáng bay về phía Mạc Vân Quả, Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy trong đại não có thứ gì đó đang biến mất, đồ vật kia, hình như là chỉ số thông minh của cô?

Nhận thấy được điểm này, Mạc Vân Quả lập tức quyết đoán nói: "Tôi làm!"

Vừa dứt lời, ánh sáng trắng cũng biến mất, mà Mạc Vân Quả cũng cảm thấy trong đầu một mảnh nhẹ nhàng.

Cho dù biết được cái chùm sáng trước mắt không phải nói giỡn, thái độ Mạc Vân Quả cũng vẫn như cũ không thay đổi.

Cô lạnh lùng hỏi: "Làm phát sóng trực tiếp như thế nào?"

"Đây là tên của cô trong phòng phát sóng trực tiếp." Chùm sáng lóe một chút nói, "6544."

"Đầu tiên cô phải hiểu được chính là, chương trình phát sóng trực tiếp cô làm, cùng chương trình phát sóng trực tiếp nơi này của các cô về bản chất không giống nhau." Hệ thống vẫn cứ là cái ngữ khí lạnh nhạt kia.

Mạc Vân Quả cười nhạo một tiếng, "Có cái gì không giống nhau?"

"Yêu cầu dành cho cô là đến các vị diện đi hoàn thành nhiệm vụ, mà nhiệm vụ, giai đoạn trước là do hệ thống quy định, hình thức khá đơn giản. Đương nhiên sau khi cô có nhiều người theo dõi, từ cấp độ của cô trên bảng thưởng mà ra quy định, trong ngày nghỉ có thể chọn ngẫu nhiên một trong số người theo dõi để chỉ định nhiệm vụ."

Mạc Vân Quả nghe đến mấy cái lời nói này, chau mày lên, đây là..... Bị người khác mang ra chơi đùa?

"Về sau, xin ký chủ chỉ giáo nhiều hơn." Chùm sáng nói xong câu đó, phút chốc tiến vào ấn đường của Mạc Vân Quả.

Cùng lúc đó, ở trong đầu Mạc Vân Quả. Xuất hiện giọng nói của hệ thống.

"Phòng phát sóng trực tiếp 6544 đã mở ra, xin hỏi kí chủ có chọn sửa tên hay không?"

"Không thay đổi!" Mạc Vân Quả đối với cái này không thể hiểu được, không kiên nhẫn nói chuyện với hệ thống, trong khoảng thời gian này, cô đã sớm đi nghiên cứu các loại đồ vật công nghệ cao.

"Phòng phát sóng trực tiếp tên là 6544, nên tên không thể sửa chữa."

Mạc Vân Quả giật giật khóe miệng, không thể sửa chữa cái gì đó, vì sao không nói sớm

"Hiện tại tiếp nhận nhiệm vụ, phòng phát sóng trực tiếp đã bắt đầu, đang tiến vào vị diện thứ nhất."

Mạc Vân Quả cảm thấy đầu óc choáng váng, tiếp theo trực tiếp mất đi ý thức.

Đồng thời, trong đầu, giọng nói của hệ thống vẫn tại tiếp tục.

"Vị diện thứ nhất, nhiệm vụ này tùy cơ ứng biến, ăn chuối, sử dụng vỏ chuối khiến ba người quyên cao chức trọng trượt vỏ chuối."

Chuối gì đó, ghét nhất!

Vỏ chuối gì đó, ghét nhất a a!!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 2: Chuối người cái ba kéo

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả bị một trận ầm ỹ làm tỉnh lại, bên lỗ tai riu rít tiếng ầm ào làm cô nhẩn chắt mảy.

Cô mở to mắt, lại phát hiện ra bản thân đang ng ồi ở..... Ừ, một nơi thực rộng lớn.

Xung quanh ng ồi rất nhiều người c ầm hành lý, lúc này trong tay Mạc Vân Quả cũng c ầm một cái ba lô, trừ nó ra, không còn cái gì khác.

Xung quanh mọi người giống như không hề ngạc nhiên khi thấy Mạc Vân Quả đột nhiên xuất hiện, không có bất luận phản ứng gì, Mạc Vân Quả có thể đoán được chuyện này là kết quả của cái gọi là hệ thống kia làm ra.

"Ký chủ, nhắc nhở một chút, phòng phát sóng trực tiếp của cô đã được mở, trước mắt nhân số khán giả bằng không, thời gian cô dừng lại ở cái vị diện này là ba ngày, xin nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ."

Giọng nói lạnh băng nhắc nhở ở bên tai Mạc Vân Quả, Mạc Vân Quả cười lạnh một tiếng, tỏ vẻ bản thân đã biết.

Mạc Vân Quả đứng lên nhìn bốn phía quanh, phát hiện trên màn hình lớn có thông tin của các loại xe, xem ra, nơi này hẳn là nhà ga.

Ý thức được điểm này, Mạc Vân Quả quyết đoán xoay người rời đi, nhà ga có thể gặp được người quyền cao chức trọng sao? Vẫn nên đi tới sân bay khả năng gặp được cũng cao hơn.

Mạc Vân Quả nhanh chóng đi tới sân bay, sau đó cô tùy tiện mua một tấm vé máy bay, sau đó vào phòng chờ ng ồi, có hệ thống đi cửa sau, Mạc Vân Quả tiến vào phòng VIP.

Đi vào bên trong, chỉ có hai ba người ngồi ở nơi đó, trong tay bọn họ đều cầm sách, thoạt nhìn như là tập chí thương nghiệp.

Mạc Vân Quả nhấp môi, sau đó đặt móng tay xuống bên người một người con trai khá ít tuổi.

Người thanh niên kia bởi vì động tác của Mạc Vân Quả làm hoảng sợ, hẩn nhìn cô một cái, trong mắt lộ ra một tia khó hiểu.

Mạc Vân Quả nở một nụ cười tiêu chuẩn lộ ra tám cái răng, cười đến kiêu ngạo, cân xứng với nụ cười kia là cặp mắt lạnh như băng, nhìn qua vô cùng quái dị.

"A? Chủ kênh là nữ hài giấy? Lại còn là nữ hài giấy lạnh như băng, tâm tắc ~ xem cái kia chàng thanh niên kia đã bị dọa thành cái dạng gì rồi."

Thanh âm đột nhiên vang lên bên tai Mạc Vân Quả, thân thể Mạc Vân Quả run lên, ở trong đầu lạnh lẽo hỏi: "Sao lại thế này?"

"Là người phòng phát sóng trực tiếp đang nói chuyện, trước mắt phòng phát sóng trực tiếp nhân số là ba người, xin ký chủ không ngừng cố gắng." Đồng thời giọng nói lạnh lẽo cũng trả lời Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả đã biết sao lại thế này lúc sau cũng không có so đo nhiều hơn, cô nhìn chàng trai trước mặt lộ vẻ kinh sợ, nhúu mày.

"Anh....." Cô vừa mở miệng định nói chuyện thanh niên kia lập tức đứng lên, sau đó vội vã rời đi, thật giống như phía sau có yêu ma quỷ quái đuổi theo.

Mặt Mạc Vân Quả lập tức đen xuống.

"Ha ha ha! Cười chết ta! Chủ kênh này vậy mà lại đem người dọa đi rồi! Ai da uy! Ha ha ha ha!" Tiếng cười kiêu ngạo ở bên tai Mạc Vân Quả vang lên, cô có thể nghe ra bên trong có vui sướng khi người gặp họa.

Mạc Vân Quả lạnh mặt, đối với hệ thống nói: "Tôi làm sao có thể nói chuyện với phòng phát sóng."

"Ký chủ không cần làm gì cả, trực tiếp nói ra là được." Hệ thống đáp lại.

Mạc Vân Quả giật giật khóe miệng, lần đầu tiên từ khi bắt đầu, sẽ bị người coi như quái nhân, nhưng mà bản thân cô không để bụng là được.

"Thực buồn cười?" Mạc Vân Quả khoanh tay trước ngực, ngữ khí lạnh như băng làm khán giả phòng phát sóng trực tiếp rùng mình một cái.

"A ha ha..... Kia gì, không buồn cười." Diệp Hành nhìn kênh phát sóng trực tiếp, sờ sờ cánh tay đang nổi da gà, tại sao hắn cảm thấy bộ dáng chủ kênh này rất có khí thế.

Nhìn đến bộ dáng Mạc Vân Quả lạnh như băng, hắn vùng tay lên, trực tiếp đánh thưởng một kỳ dị quả.

Khi Mạc Vân Quả nhận được tin đánh thưởng cũng sửng sốt, kỳ dị quả? Là cái ngoạn ý nhi[1] gì?

[1] ngoạn ý nhi (玩意儿): món đồ chơi, vật bài trí, sự vật thú vị.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 3: Chuỗi người cái ba kéo

Edit: Linhlady

"Ký chủ, đồ mà bọn họ thưởng cho cô đều là những thứ có ở chỗ của bọn họ, ký chủ có thể lựa chọn trực tiếp đem đồ được thưởng chiếm làm của riêng, cũng có thể thay đổi thành giá trị kinh nghiệm, phương tiện giúp phòng phát sóng trực tiếp thăng cấp." Hệ thống đúng lúc xuất hiện giải thích tỉ mỉ cho Mạc Vân Quả.

Lúc này Mạc Vân Quả mới biết được chuyện này ở phòng phát sóng nghĩa là gì, đơn giản mà nói, chính là khán giả phòng phát sóng trực tiếp là người ở các thế giới khác nhau, mà quà họ thưởng cho cô chính là thứ có ở thế giới của bọn họ, phòng phát sóng sẽ chuyển trực tiếp cho cô, cô có giữ lại cho mình hoặc lựa chọn đổi thành giá trị kinh nghiệm.

Nếu cô không có đoán sai, cấp bậc phòng phát sóng trực tiếp càng cao, tiếp xúc với thế giới vị diện càng cao cấp, đến lúc đó có thể có được càng nhiều đồ vật.....

Như vậy nghĩ, Mạc Vân Quả quyết đoán nói với hệ thống: "Đem cái kỳ dị quả này đổi thành giá trị kinh nghiệm."

Có đánh thưởng lúc này sắc mặt cô có một chút hòa hoãn, cô cũng không gia lưu thêm với khán giả, mà quét mắt quanh toàn bộ phòng chờ máy bay.

Diệp Hành nhìn chủ kênh nhận quà mình đánh thưởng mà không thêm cảm ơn một câu, vẫn là cái dáng vẻ lạnh nhạt kia, tức khắc hấn li ền có hứng thú.

Có thể trở thành người phát sóng trực tiếp phải trải qua khoá tuyển nghiệm khắc, mỗi chủ kênh đều có bản lĩnh của riêng mình, kênh giải trí của bọn họ có nét độc đáo riêng, như vậy vị chủ kênh này dựa vào cái gì để được chọn?

Bởi vì tò mò Diệp Hành nhắm chú ý phòng phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả, sau đó hứng thú bưng bưng quan sát.

Lúc này, phòng phát sóng trực tiếp người đã có 10 người xem, bọn họ tự nhiên là thấy Mạc Vân Quả cùng Diệp Hành tương tác qua lại, đối với cái chủ kênh vẫn luôn lạnh nhạt này, tò mò khẳng định là có.

Phải biết rằng trước kia mỗi chủ kênh khi nhìn thấy bọn họ người nào mà không bày ra vẻ mặt ôn hoà, ngậm ý cười, thậm chí là nịnh nọt lấy lòng bọn họ, chỉ vì bọn họ đánh thưởng a.....

Còn chủ kênh này, thế nhưng thật ra có điểm ý tứ.....

Lúc này, Mạc Vân Quả cũng không biết tình huống trong phòng phát sóng trực tiếp ra sao, cô ng ẫ ở vị trí của mình hơi nghiêng một chút đổi diện là một người đàn ông.

Trên tay hắn là cuốn tạp chí thương nghiệp, mà gương mặt trang bìa lại chính là hắn, hắn thoát nhìn hơn ba mươi tuổi, nhưng Mạc Vân Quả biết, hắn có thể lớn tuổi hơn nữa.

Trên người hắn một bộ tây trang vô cùng chỉnh tề, tóc cũng không tìm ra được một sợi không theo nếp, người này vừa thấy, chính là kiểu người nghiêm túc cũ kĩ.

"Hệ thống, tôi phải làm như thế nào mới có thể biết mình hoàn thành nhiệm vụ?"

"Ký chủ chỉ có ở làm xong nhiệm vụ lúc sau mới có thể biết mình hoàn thành nhiệm vụ hay không."

Cái này hỡ người! trong lòng Mạc Vân Quả âm thầm nói, sau đó cô không chớp mắt nhìn người đàn ông kia, giống như hắn là mĩ vị vậy.

Tính nhạy bén của người đàn ông rất mạnh, vừa nhận ra có người đang nhìn chằm chằm mình, hắn liền ngẩng đầu lên.

Vừa ngược lên thấy người đang nhìn mình là một cô bé, trong mắt hấn lướt qua một tia kinh ngạc, những theo sau đó là vô cùng thoải mái.

Tản ra thành thực mị lực nam nhân, luôn là có thể hấp dẫn ngây ngô tiểu cô nương.

Khoé miệng hấn gợi lên một nụ cười nhẹ, giống như đang cổ vũ cô bé kia đi đến trước mặt hấn.

Mạc Vân Quả lại không suy nghĩ nhiều như vậy, trong nháy mắt khi người đàn ông nhìn lại đây, cô liền đứng lên, sau đó một đường thẳng về phía người đàn ông mà đi.

Lúc này trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Ai da! Ta thảo! Tiểu cô nương, cô đừng đi a! Tên đàn ông kia khẳng định không phải loại tốt đẹp gì!" Diệp Hành làm một kẻ lưu luyến bụi hoa, tự nhiên hiểu được ý tứ trong nụ cười của tên đàn ông kia.

Chính mà hấn không nghĩ tới, cái chủ kênh nhìn lạnh nhạt kia lại có thể trúng chiêu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 4: Chuối người cái ba kéo

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả quyết đoán xem nhẹ giọng nói trong phòng phát sóng trực tiếp, cô đi đến trước mặt người đàn ông sau đó đứng yên, vẻ mặt vô cảm hắt hủi ta.

"Cô bé, lạc đường sao?" Giọng nói thân thiết hỏi thăm có chút hỗn loạn nghe không có ý tốt, người đàn ông bỏ tạp chí trong tay xuống nhìn Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả nghiêng nghiêng đầu, sau đó mở miệng nói: "Chú, chú có muốn chơi một trò chơi với cháu không?"

"Hửm? Là trò chơi gì?" Hắt hủi ta cảm thấy hứng thú lập tức hỏi lại.

Mạc Vân Quả không có trả lời hắt hủi ta, mà là trực tiếp lấy chuối mà hệ thống cung cấp ra, bóc vỏ, ăn từng chút.

Người đàn ông vừa nhìn thấy Mạc Vân Quả ăn chuối, ánh mắt tối sầm lại, hô hấp càng là trầm trọng một phần.

Không nghĩ tới chỉ là nhất thời nảy lòng tham không đi nhờ bay bay tư nhân, vậy mà còn gặp loại chuyện tốt này, cô gái này vừa thấy chính là không trái qua **, tư vị kia, nhất định thực sáng.

Hắt hủi ta nuốt một chút nước miếng, chờ mong cô gái trước mắt mang kính hỉ cho hắt hủi ta.

Mạc Vân Quả ăn xong quả chuối, sau đó, đem vỏ chuối để ở trên tay, nhìn người đối diện nói: "Chú, chú có thể đứng lên đi vài bước không?"

Người kia nhìn quanh bốn phía một chút, lúc này trong phòng chờ máy bay chỉ có hai người là cô và hắt hủi ta, chẳng lẽ là muốn ở chỗ này.....

Người đàn ông có chút chờ không kịp, hấn ta đứng lên, thuận theo r ồi đi hai bước.

Sau đó lúc này, không biết từ nơi nào xuất hiện một cái vỏ chuối dưới đất, hấn ta vừa dẫm lên lập tức bị quăng ngã một cái hướng lên trời, dáng vẻ chật vật kia bị đám người trong phòng phát sóng trực tiếp nhìn thấy li ền vang lên tiếng cười.

"Ha ha ha ha! Không nghĩ tới người cô bé này thật thông minh! Vừa r ồi tôi còn tưởng rằng cô sẽ bị dụ dỗ đâu! Ha ha ha!" Diệp Hành tự nhiên là thấy được cách Mạc Vân Quả hoàn thành nhiệm vụ, cộng thêm một điểm cơ trí cho cô!

Lúc này, phòng phát sóng trực tiếp người đã có 25 người, mọi người xem đến Mạc Vân Quả cơ trí cùng người đàn ông chật vật, cũng sôi nổi cười ha hả, đại khái có 10 người nhấn chú ý.

Mạc Vân Quả nhìn người đàn ông ngã trên mặt đất, chậm rãi đi qua, sau đó một chân dẫm lên trên người hấn ta.

"Mặt người dạ thú." Mạc Vân Quả nhàn nhạt nói, sau đó dưới chân dùng một chút lực, làm người đàn ông kêu rên ra tiếng.

Mạc Vân Quả biết nơi đây không nên ở lâu, cũng nhanh chóng đi khỏi.

Trong phòng chờ bay chỉ còn lại người ông kia khuôn mặt đen xì, không biết suy nghĩ cái gì.

Sau khi Mạc Vân Quả ra khỏi phòng, ngay lập tức nhận được nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành.

Người trong phòng phát sóng dĩ nhiên cũng biết Mạc Vân Quả hoàn thành 1/3 nhiệm vụ, lòng hiếu kỳ lập tức bùng nổ tám chuyện ở phòng phát sóng trực tiếp.

"Chủ kênh, làm sao cô biết hấn là người quyền cao chức trọng?"

"Trên lầu +1"

"Có phải là do cuốn tạp chí kia không? Gương mặt trang bìa là hấn ta mà?"

"Sai! Có thể là gương mặt trang bìa cũng không nhất định là người quyền cao chức trọng."

"Như vậy làm sao mà biết được? Cậu giải đáp a cậu giải đáp!"

Diệp Hành cũng vô cùng tò mò, hấn lại đánh thưởng một kỳ dị quả, thuận tiện hỏi: "Tiểu cô nương, cô nói đi làm sao cô xác định được vậy?"

Mạc Vân Quả nhận được đánh thưởng, lúc sau, lúc này mới hiểu lòng người mà trả lời câu hỏi.

Vẫn là giọng nói lạnh lẽo kia: "Dáng ng ưỡ của hấn ta, là dáng ng ưỡ tiêu chuẩn của quân nhân, vừa thấy chính là chịu qua huấn luyện chuyên nghiệp. Tay hấn ta, góc cạnh rõ ràng, không bị chai, cái này cho thấy hấn ta không phải tự động thủ. Lúc hấn ta lấy cuốn tạp chí, là dùng một tay lấy, một cái tay khác nhìn như tùy ý đáp ở nơi đó, thật ra có thể chống đỡ thân thể dành cơ hội chạy trốn đầu tiên, còn có....."

Mạc Vân Quả nói xong những lời này, làm người trong phòng phát sáng trực tiếp trợn mắt há hốc m ồm, bọn họ cũng không có như vậy cẩn thận quan sát như vậy nha!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 5: Chuối người cái ba kéo

Edit: Linhlady

"Còn có chuyện quan trọng nhất chính là, quần áo mặc trên người hần, bao gồm giày, đồng hồ, tất cả đều là thứ tôi không biết." Giọng điệu Mạc Vân Quả vô cùng nghiêm túc khi nói những lời này.

Khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp:..... Đây là cái đạo lý gì?

"Hơn nữa, nhìn giống như hàng thủ công, tôi cũng sẽ phát hiện ra, nhưng là, trên người đàn ông này, một cái tôi cũng không biết, cho nên, kia nhất định là hàng thủ công đặt riêng." Mạc Vân Quả lại trịnh trọng nói xong một câu cuối cùng.

Diệp Hành chỉ cảm thấy trên trán chảy xuống mấy vạch hắc tuyến, hần thật cẩn thận mở miệng nói: "Tiểu cô nương a, cô không được quên, nơi này không phải thế giới của cô, cho nên....."

Mạc Vân Quả:.....

"Nga." Cô lãnh đạm đáp, trong giọng nói một chút cũng không có xấu hổ khi bị chọc thủng.

Diệp Hành nhìn đến bộ dáng này của Mạc Vân Quả, mặt danh cảm thấy cô có chút đáng yêu.

Phòng phát sóng trực tiếp những người khác nhờ Diệp Hành nhắc nhở cũng kịp phản ứng lại, bọn họ nhìn Mạc Vân Quả kia đang trưng ra vẻ mặt vô cảm, tỏ ra quật cường, làm đại đa số người ở đây đều sinh lòng trắc ẩn, trong lúc nhất thời, phòng phát sóng trực tiếp đánh thưởng liên tiếp.

"Người sử dụng Ta chính là đại gia đánh thưởng một quả đồng tiền."

"Người sử dụng Nữ thần ta phải cho người sinh hậu tử đánh thưởng một con khỉ."

"Người sử dụng Máy trắng phiếu phiếu đánh thưởng một đóa mây trắng."

.....

Mạc Vân Quả vẫn là vẻ mặt vô cảm kia bình tĩnh nghe âm thanh hệ thống nhắc nhở, đối với các loại đánh thưởng kì ba đầu tỏ ra "Lạnh nhạt.JPG" mà chống đỡ, cố tình người trong phòng phát sóng trực tiếp lại còn thấy thích bộ dáng này.

Lúc này, phòng phát sóng trực tiếp đã có 100 người, tất cả mọi người đều rất hiếu kì cái chủ kênh mới này hoàn thành nhiệm vụ như thế nào.

Phải biết rằng, nhiệm vụ này chính là bị liệt vào "Một trong mười nhiệm vụ khó khăn nhất" a.

Ném vỏ chuối không phải chỗ khó, khó ở chỗ người "Quyền cao chức trọng" này, bọn họ nhớ rõ trước kia, còn có người dùng một xe vỏ chuối còn tại trung tâm hội nghị quốc gia, kết quả vẫn không có hoàn thành được nhiệm vụ.....

Tiểu cô nương này vận khí thật tốt, mới đây thôi đã hoàn thành một phần ba, hiện tại bọn họ vô cùng mong chờ nhiệm vụ tiếp theo! Dù sao cũng phải tìm được ít lạc thú trong cuộc sống chứ?

Lúc này Mạc Vân Quả đem tất cả phần thưởng đổi thành giá trị kinh nghiệm, cho dù có phần đánh thưởng thì cô cũng chỉ có 100 điểm giá trị kinh nghiệm, mà thăng một bậc, yêu cầu một vạn giá trị kinh nghiệm.....

Xem ra, đường còn dài.....

Mạc Vân Quả chưa bao giờ là người biết khó mà lui, ngược lại, cô càng thích cảm giác khiêu chiến, đặc biệt là cái loại khiêu chiến khẩn trương kích thích này, càng làm cho cô huyết mạch sôi trào.

Đánh bậy đánh bạ hoàn thành một nhiệm vụ, Mạc Vân Quả thoát nhìn vô cùng vui vẻ, cô đứng ở trung tâm đại sảnh, rà quét thông tin các chuyên

bay.

Vài phút sau, cô xoa xoa huyết Thái Dương của mình, sau đó xoay người rời đi.

"Này? Chủ kênh, vừa rồi cô xem cái gì vậy?" Diệp Hành tò mò hỏi, hẳn rất chờ mong chủ kênh này đem lại sự vui vẻ cho mình.

Mạc Vân Quả nhận ra đây là giọng nói của người đánh thưởng cho mình đầu tiên, nghĩ đến trong tay hắn là "Kinh nghiệm giá trị", Mạc Vân Quả lúc này mới có tâm tình tốt lời một câu, "Nhớ tin tức chuyển bay."

"Lúc này mới được vài phút, tất cả cô đều nhớ rõ?" Diệp Hành thập phần kinh ngạc, năng lực ghi nhớ này, cũng quá lợi hại đi.

"Dĩ nhiên, chuyện này không phải rất đơn giản sao?" Mạc Vân Quả lạnh lẽo trả lời, nhớ mấy thứ này cần tới vài phút, chuyện này đối với cô, quả thực chính là si nhục, phải biết rằng bản thân từng trong một phút nhớ xong nửa quyển sách a!

"Học bá! Chủ chủ kênh thật giỏi!"

"666666, chủ kênh cần truyền thụ đại pháp ghi nhớ!"

"Đồng ý với lâu trên, cần truyền thụ đại pháp!"

"Ôm đùi ôm đùi a!"

.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 6: Chuối người cái ba kéo

Edit: Linhlady

Các loại thỉnh giáo phương pháp ghi nhớ bao phủ toàn bộ phòng phát sóng trực tiếp, đồng thời cũng bao phủ toàn bộ đầu Mạc Vân Quả.

Chỉ thấy Mạc Vân Quả dừng bước chân, sau đó mắt lạnh nhìn phát sóng trực tiếp, trong mắt là ngạo mạn bề ngỗ thiên hạ.

"Đây, là thiên phú." Nhàn nhạt một câu, đánh vỡ ảo tưởng mọi người, nhưng mà.....

"Thiên tài! Chủ kênh thật soái! Muốn quỳ liếm một giây làm sao bây giờ!"

"Ta cũng như vậy, ta cũng như vậy! Ta đã quỳ trên mặt đất!"

"Ánh mắt lãnh diễm kia, ôi ~ ta muốn thạch cày xong(?)....."

"Mẹ nó! Lầu trên không được vũ nhục nữ thần của ta!"

"Lầu trên+1"

"Lầu trên+10086!"

.....

Mạc Vân Quả bị thanh âm phòng phát sóng trực tiếp làm cho có chút bức bối, nhưng ngại hiện tại cấp bậc bản thân quá thấp, cô không có cách nào tắt âm thanh, chỉ có thể bị động thừa nhận, nhưng mà, cái này cũng không đại biểu cô để mặc người trong phòng phát sóng riu rít.

"Câm miệng!" Cô lạnh lùng quát lớn một tiếng.

Lần này, phòng phát sóng trực tiếp an tĩnh xuống, bọn họ nhìn nữ thần của mình, yên lặng xoát lễ vật.

Bởi vì Mạc Vân Quả quá chăm chú nghe âm thanh trong phòng phát sóng, cô không hề phát hiện ra, không biết từ khi nào, có một người đàn ông đứng ở bên người cô.

Ánh mắt hắt ta rất phức tạp, giống như rối rắm, lại tựa hồ hỗn loạn bởi kinh hãi.

Bởi vì Mạc Vân Quả lạnh như băng một tiếng nói một câu "Câm miệng", hắn ta nuốt hết những lời định nói xuống, cứng đờ đứng ở nơi đó.

Phòng phát sóng trực tiếp rốt cuộc an tĩnh lại, Mạc Vân Quả mới đưa lực chú ý chuyển dời đến trong đời sống hiện thực.

Cô quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh, vẻ mặt vô cảm.

"Có việc?" Cô ngẩng đầu hỏi, người đàn ông trước mặt này, so với cô còn cao hơn nửa cái đầu.

Người đàn ông vừa nghe Mạc Vân Quả nói những lời này, liên tục gật đầu: "Có việc có việc!"

"ói." Đối với người không quen thuộc, Mạc Vân Quả luôn là như vậy lời ít mà ý nhiều.

"Công chúa, mời theo thuộc hạ trở về!" Người đàn ông đột nhiên nửa quỳ xuống dưới, không bận tâm trường hợp chút nào.

Mạc Vân Quả: "....."

Diệp Hành nhìn một màn này, há to miệng, đây là cái phát triển thần thánh gì?

Hắn muốn đặt câu hỏi, nhưng tưởng tượng đến vừa rồi chủ kênh nói câm miệng, hắn quyết định trước tiên vẫn xem tình hình phát triển đi, ừ.....

Thuận tiện có thể xoát xiết nhiều quà, dù sao hẳn cái gì cũng không nhiều, chính là nhiều quà!

Nghĩ như vậy, hắn trực tiếp vung tay, đánh thưởng một viên Hoàn Hồn Đan, đây là đan dược trong thế giới của hắn.

Thời điểm Mạc Vân Quả thu được tin tức đánh thưởng, cũng là sửng sốt, từ cái tên này, cô biết thứ này bất phàm, cô vốn định đổi thành giá trị kinh nghiệm, nhưng lại nghĩ nghĩ, vẫn từ bỏ cái suy nghĩ này, ngược lại bỏ vào trong ba lô trữ vật của bản thân, đó là ba lô mà hệ thống cung cấp cho chủ kênh phòng phát sóng trực tiếp, chắc là phương tiện cho bọn họ dùng.

Mà Diệp Hành này vừa ra tay, giống như kéo ra cơ quan nào đó, Mạc Vân Quả liên tiếp nhận được tiền đánh thưởng.

Mạc Vân Quả thu được tin tức đánh thưởng, khuôn mặt vốn dĩ lạnh lẽo xuất hiện ý cười nhàn nhạt, mà đúng lần này đúng là một nụ cười, làm người đàn ông nửa quỳ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Công chúa cười, hắn là đồng ý trở về đi?

"Công chúa, máy bay đã chuẩn bị xong tùy thời có thể chuẩn bị xuất phát." Người đàn ông cung kính nói với Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả nhàn nhạt lên tiếng, cái này không thể hiểu được người kia tại sao gọi cô là công chúa, như vậy có khi nào cha cô là quốc vương của một vương quốc?

Quốc vương = người quyền cao chức trọng = hoàn thành nhiệm vụ = thoát ly thế giới.

Ở trong đầu Mạc Vân Quả hiện ra một dạng thức như vậy, cô quyết định hiện tại cứ đi theo người đàn ông này đã.

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 7: Chuối người cái ba kéo

Edit: Linhlady

"Ừ, đi thôi." Mạc Vân Quả lạnh nhạt trả lời, ngược lại lại làm toàn thân người đàn ông kia được buông lỏng.

Hiện tại hẳn ta cảm thấy vô cùng may mắn vì bản thân không có việc gì làm rảnh rỗi đi bộ một vòng, sau đó thấy được ánh mắt bế nghệ thiên hạ của cô.

Người đàn ông trộm đánh giá Mạc Vân Quả, hẳn ta không hiểu vì sao người con gái này lại đồng ý đi theo mình, chẳng lẽ cô ấy thật sự cho rằng mình là công chúa?

Nghĩ đến công chúa, ánh mắt người kia rõ ràng xẹt qua một tia châm chọc, vì một người đàn ông bình thường, công chúa thế nhưng vứt bỏ vinh hoa phú quý, còn làm hại nhóm người bảo tiêu bọn họ gặp tai ương theo.....

Cũng may, hẳn tìm được một người con gái giống công chúa như đức, hơn nữa, người con gái này, khiến hẳn ta cảm thấy giống công chúa chân chính hơn.

Mạc Vân Quả không biết suy nghĩ của người bên cạnh, cô đang xử lý quà đánh thưởng trong phòng phát sóng trực tiếp, trừ bỏ kia viên Hoàn Hồn Đan, còn lại tất cả đều đổi thành giá trị kinh nghiệm, tất cả vừa chuyển đổi, cũng chỉ được 5000 giá trị kinh nghiệm.

Tuy rằng hiện tại còn không có biện pháp thăng cấp, nhưng bây giờ Mạc Vân Quả không cần mở miệng cũng có thể giao lưu với người trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Nữ thần! Vì sao ngươi lại đi cùng người không có ý tốt kia!" Diệp Hành cũng khó hiểu, đồng thời cũng có chút thất vọng, hẳn vốn dĩ cho

rằng cô là một người thông minh, nhưng hiện tại xem ra, cũng bất quá là một cái gia hỏa ham vinh hoa phú quý.

Mạc Vân Quả tự nhiên là nhận thức được một đại thổ hào, ôm ý tưởng "Muốn chặt chẽ bắt lấy thổ hào", Mạc Vân Quả giải thích.

"Hắn ta kêu tôi là công chúa, như thế có thể thấy khi tôi đi theo hắn ta, sẽ tiếp xúc với một đám người quyền cao chức trọng." Mạc Vân Quả nhìn thân ảnh người đàn ông phía trước, ánh mắt hơi lóe.

"Chẳng lẽ cô không sợ hắn là một cái kẻ lừa đảo sao?" Diệp Hành có chút tò mò, cái chủ kênh này sao khiến hắn cảm giác ghé con không sợ cọp vậy.

"Người xem tư thế hắn đi đường, mỗi một bước, đầu cân xứng bảy mươi cm, cái này chứng minh hắn ta đã chịu sự huấn luyện chuyên nghiệp, mật độ cơ bắp trên người hắn ta, xa xa vượt qua người bình thường, hắn là bảo tiêu tinh anh." Mạc Vân Quả hí con mắt lại, giống như đang đánh giá cái gì đó.

"Năm thảo! Nữ thần! Người thật là nữ thần của ta! Ngay cả loại chuyện mật độ cơ bắp cũng nhìn ra được?" Đây là một giọng nói khác hẳn với Diệp Hành mang theo một tia trầm ổn thanh âm, giọng nói này rõ ràng càng thêm sinh động hơn.

Mạc Vân Quả nghe được là giọng nói mới, ừ..... Là một gia hỏa chưa đánh thưởng, cô quyết đoán ngậm miệng lại, không có giải thích cái gì.

Người mới tiến phòng phát sóng trực tiếp: "....." Hiện tại chủ kênh im lặng không thèm trả lời! Nhưng mà, hắn lại cảm thấy không biết làm sao đây!

"Khụ khụ..... Vậy cô thật sự là công chúa như trong miệng người kia nói?" Diệp Hành nhận thấy được không khí có chút xấu hổ liền hỏi.

"Tất nhiên không phải." Mạc Vân Quả đi theo người kia tới máy bay chuyên dụng, sau đó theo lời người đàn ông đi vào, chờ sau khi cô ngồi ổn

định, mới tiếp tục nói: "Nếu tôi thật sự là công chúa, người đàn ông này sẽ không nhìn thẳng vào tôi, mỗi một bảo tiêu cao cấp đều có một chương học riêng về lễ nghi quý tộc."

"Như vậy chuyện bây giờ nghĩa là sao? Nữ thần cầu giải đáp!" Người mới kia cũng chính là Phong Hoa hỏi.

Mạc Vân Quả: "....." Một chút cũng không muốn trả lời cho người không đánh thưởng cho mình làm sao đây!

Mạc Vân Quả không nói lời nào, không khí lại lập tức nặng nề xuống.

Nhưng mà, chính là như vậy, người trong phòng phát sóng trực tiếp lại phi thường hưng phấn, cái chủ kênh này cùng những người ông ọ tạo dáng ngoài kia một chút cũng không giống nhau!

Bọn họ rất thích! Thật muốn quỳ liếm a!

- - - - -

* Năm thảo: ai hiểu là gì không? *gào khóc* ta không hiểu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 8: Chuối người cái ba kéo

Edit+ beta: Linhlady

"Người sử dụng Phong Hoa đánh thưởng một ly nước linh túy ần."

"Nữ th ần nữ th ần! Tôi đánh! C ầu giải đáp!"

Mạc Vân Quả nghe được giọng nói này, khoe miệng cong cong, sau đó tâm tình tốt lên mới đáp lại: "Chỉ sợ là công chúa chân chính xảy ra chuyện gì đó, cho nên hẳn ta mới tìm tôi làm người thế thân."

Không thể không nói, Mạc Vân Quả rất thông minh, chỉ dựa vào một ít động tác của người đàn ông, cô nhanh chóng đoán ra mọi chuyện.

"Chủ kênh, làm sao cô có thể xác định được?" Phong Hoa tò mò hỏi, làm sau chủ kênh có thể chắc chắn như vậy.

Mạc Vân Quả nghe thấy có người lại dám nghi ngờ cô, biên độ khoe miệng hạ xuống một phân, "Muốn biết? Người tiếp tục xem là được."

Chính vì một câu này, làm đa số người trong phòng phát sóng trực tiếp đều ấn nút lưu trữ, bọn họ thật sự rất muốn biết chuyện tiếp theo sẽ như thế nào!

Hơn nữa, cái chủ kênh không thèm lấy bông bọn họ này nhìn rất soái có được không!

Cứ như vậy, Mạc Vân Quả ở bất tri bất giác, thu hoạch một nhóm fan đầu tiên.

Sau năm tiếng ng ồi máy bay, máy bay hạ cánh xuống một nơi rất rộng, Mạc Vân Quả vừa đi xuống, đã nhìn thấy rất nhiều người mặc tây trang màu đen, xếp thành hai hàng chỉnh tề, giống như chuẩn bị nghênh đón một người nào đó.

Đương nhiên, Mạc Vân Quả hiểu rõ, người bọn họ nghênh đón là chính mình, còn chuyện vì sao long trọng như vậy.....

Ánh mắt Mạc Vân Quả dừng lại trên người người đàn ông đang đang đứng bên cạnh mình, ý vị không rõ.

"Công chúa, bệ hạ đã đang đợi ngài." Người đàn ông cung cung kính nói với Mạc Vân Quả, Mạc Vân Quả nhàn nhạt gật đầu, sau đó đi theo hắn vào một toà cung điện phồn hoa.

Kim bích huy hoàng, tráng lệ nguy nga đã không đủ để hình dung cái cung điện này, ánh mắt Mạc Vân Quả dừng ở dưới chân, đó là từ vàng dát thành đường đi.....

"Công chúa, mời vào, bệ hạ ở bên trong chờ người." Hắn ta khom người chào, làm một cái tư thế mời vào, bản thân lại đứng yên tại chỗ.

Mạc Vân Quả cũng không ngại, nhấc chân đi vào trong.

Người trong phòng phát sáng nhìn thấy cung điện xa hoa như vậy, tức khắc nổi lên từng đợt kinh hô.

"Liếm liếm liếm! Đây, đó đâu là vàng sao? A a a!" Phong Hoa là một người ham tài, hắn nhìn thấy nhiều vàng như vậy, hai mắt sáng lên, nếu không phải lo ngại phép tắc thời không, nói không chừng hắn sẽ chạy tới đây đánh cướp.

Mạc Vân Quả một lần nữa nghe thấy giọng nói kia, khước miệng giật giật, "Đúng vậy." Giọng nói của cô mơ hồ đáp lại.

Mạc Vân Quả đi một đoạn đường dài, trong cung điện một bóng người cũng không thấy, xung quanh cô vô hạn xa hoa, lại để lộ ra một tia không khí quỷ dị.

"Con đã đến rồi." Giọng nói tang thương ở bên tai Mạc Vân Quả vang lên, Mạc Vân Quả ngẩng đầu, nhìn về phía người đàn ông đứng ở đại điện.

Chỉ thấy hắn mặc một bộ tây trang màu đen, đưa lưng về phía Mạc Vân Quả, thân hình rắn rỏi, trầm ổn lại lộ ra một tia cô độc, hắn chậm rãi xoay người, lộ ra một khuôn mặt bình thường không thể bình thường hơn.

Mạc Vân Quả ngốc lảng một chút, thật sự là không nghĩ tới có người khí thế như vậy, lớn lên lại bình thường như thế.

"Con đã trở lại." Lý Nguyên thở dài một hơi, nói, hắn chậm rãi tới gần Mạc Vân Quả, mỗi một bước, phảng phất đều mang theo một quyết định trầm trọng.

Mạc Vân Quả khẽ nhú mày, lạnh lẽo đáp lại: "Ngài hắn là biết, tôi không phải cô ấy."

Bước chân của Lý Nguyên khựng lại, ánh mắt sắc bén đảo qua Mạc Vân Quả, khí thế sắc bén ép thẳng vào cô, giống như muốn thuần phục cô.

Nhưng Mạc Vân Quả là người nào? Làm một thiên tài m chỉ số thông minh cao *****, Mạc Vân Quả chưa bao giờ sợ hãi cái gì đó, cô tiến lên một bước, ngạo nghễ uốn thẳng ngực, không hề vì khí thế của Lý Nguyên mà yếu thế.

Lý Nguyên nhìn động tác của Mạc Vân Quả, ánh mắt tối sầm lại, uy áp trên người tăng thêm vài phần.....

- - - - -

Edit: Aaaaaaaaa! Ta trở lại rồi, có ai nhớ ta hơn... 🙄🙄🙄🙄

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 9: Chuối người cái ba kéo

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả vẫn như cũ vẫn giữ khuôn mặt lạnh băng, ánh mắt sâu thẳm, kỳ thật trông không không suy nghĩ gì.

"Ta cảm giác, chủ kênh muốn cùng người đàn ông này đánh nhau r ấ....." Phong Hoa nuốt nuốt nước miếng, Nhược Nhược nói ra một câu như vậy, hẳn có chút sợ hãi, nhưng cảm giác hưng phấn chiếm phần hơn, làm sao đây! Giống như xem bọn họ sắp đánh nhau tới nơi!

Phong Hoa nói câu này, giống như đốt một ngọn lửa, tức khắc, toàn bộ phòng phát sáng trực tiếp lập tức nóng lên.

"Đánh nhau đánh nhau! Oh yeah oh yeah!"

"Nga rống rống, chủ kênh lạnh nhạt đối chiến với thiên hoàng khí phách, rốt cuộc ai mới là người thắng, rửa mắt mong chờ!"

"Đánh đánh đánh! Mau đánh! Qu ần của ta cũng cởi ra r ấ!"

"Đánh nhau mà thôi..... Cởi qu ần làm gì!"

"Ô ô ô....."

.....

Bên tai Mạc Vân Quả vang vọng đủ loại giọng nói, cái này càng làm cho cô không kiên nhẫn, cô không vui nhăn lại mi, lúc đang muốn nói cái gì đó, liền nghe thấy Lý nguyên nói chuyện.

"Tôi biết cô không phải con bé, không phải là con gái tôi, tôi còn nghĩ rằng." Thời điểm nói những lời này, trên mặt Lý Nguyên tất cả đều là bất đắc dĩ, hẳn ta làm sao không hiểu tính tình con gái mình đây? Ở trước mặt

mình, từ trước đến nay đầu là nơm nớp lo sợ, làm sao có được bộ dáng như cô gái trước mặt này?

"Cô tên là gì?" Lý Nguyên thu hồi khí thế quanh người, ngược lại cười hỏi, tràn ngập hương vị hiên lành.

"Mạc Vân Quả." Mạc Vân Quả vẫn duy trì bộ dáng như lúc trước, không cho Lý Nguyên một chút mặt mũi nào.

Lý Nguyên gật gật đầu, trong mắt mang theo một tia nghi ngờ ngấm, "Nếu không phải bởi vì khí chất hai người khác nhau, có khi, ngay cả tôi cũng nhận sai." Một câu này, xem như khẳng định suy đoán Mạc Vân Quả lúc trước.

"Oh? Cho nên?" Mạc Vân Quả thẳng thắn hỏi, mang cô lại đây, đến tận cùng là vì chuyện gì?

Lý Nguyên cười khở hai tiếng, làm như chìm trong hồi ức.

Mạc Vân Quả không nói gì, bởi vì cô đang xem đám người ồn ào trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Chủ kênh chủ kênh, thù ra cô tên Mạc Vân Quả a!"

"Ha ha ha! Tên này rất giống cô gái nhỏ a, một chút cũng không giống như ta nghĩ!"

"Đồng ý đồng ý a! Ha ha! Tiểu Quả Quả ~"

"Khụ khụ..... Đầu đứng đắn một chút, chẳng lẽ người không có không có phát hiện, lời nói của bọn họ sao, tương tự cùng với suy đoán kinh người của tiểu Quả Quả!"

"Tiểu Quả Quả thật thông minh! Quỳ liếm quỳ liếm!"

"Tiểu Quả Quả muốn thân thân muốn ôm một cái muốn nâng lên cao ~"

"Phi, trên lầu liền người còn muốn nâng lên cao?"

.....

Khoé miệng giật giật Mạc Vân Quả dao động nhỏ đến khó phát hiện, phòng phát sóng trực tiếp, thật sự thực sảo*, quấy rầy cô suy nghĩ.

"Hệ thống, có biện pháp gì không, có thể tắt âm thanh đi được không?"

"Có, khi nào kí chủ lên cấp, có thể lựa chọn tắt âm thanh." Giọng nói nhàn nhạt của hệ thống vang lên trong đầu Mạc Vân Quả, không lưu tình chút nào.

Mạc Vân Quả:....

Lúc này, Lý Nguyên đã thoát ra khỏi hồi ức, trong nháy mắt ông khôi phục lại khuôn mặt u sầu, cuối cùng cũng nói ra chân tướng với Mạc Vân Quả.

"Nhiều năm phía trước, tôi ở hải ngoại gặp nạn, được một người cứu, tôi vì trả ơn cho hắn, đồng ý cho hắn ta một lời hứa. Một tháng trước, người cứu tôi tới muốn tôi thực hiện lời hứa, đó chính là gả con gái cho con hắn ta....."

Lời kế tiếp, dĩ nhiên không cần phải nói ra, cái này đơn giản là một câu chuyện cầu huyết thôi.

"Cho nên, ông muốn tôi thay thế con gái ông gả đi đúng không?"

Lý Nguyên gật đầu, mặt mang khó xử, nhưng trong mắt lại ra vẻ cường thế, ông tuyệt đối không cho phép, người con gái trước mắt này, cự tuyệt lời của mình!

- -----

*出击 và 出发: câu nói hóm hỉnh, lời nhận xét sắc sảo (để tấn công hoặc để đánh trống lảng trong cuộc tranh luận). Mị tra từ điển từ sảo ra ý nghĩa như vậy, không biết chính xác không nên ta cứ để nguyên văn nhé.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 10: Chuỗi người cái ba kéo

Edit: Linhlady

"Được, tôi đồng ý." Mạc Vân Quả tạm dừng một chút, "Nhưng tôi có một điều kiện."

Lý Nguyên giống không nghĩ tới Mạc Vân Quả sẽ dễ dàng đồng ý như vậy, hẳn ta còn chuẩn bị rất nhiều điều kiện hấp dẫn đấy.

"Yêu cầu cái gì? Cô cứ việc nói." Trong mắt Lý Nguyên xẹt qua một tia vội vàng, thân thể hẳn thả lỏng, một chút cũng không có phong phạm đế vương.

Mạc Vân Quả hơi cong khóe môi, giống như nghĩ đến chuyện gì đó tốt đẹp, "Đến lúc đó ông sẽ biết."

Lý Nguyên nghe thấy lời này lập tức nhú mày, hẳn sợ hãi Mạc Vân Quả sẽ đưa ra một yêu cầu quá phận, nhưng một giây tiếp theo, hẳn liền nghe được Mạc Vân Quả nói: "Khi nào đi?"

"Càng nhanh càng tốt!" Lý Nguyên giống như gấp không chờ nổi đáp lại, lại nói tiếp, tuy rằng ông là người đứng đầu một đất nước, nhưng ở cái xã hội hiện đại hoá này, ngôi vị hoàng đế cũng sớm không còn như trước ông làm vua một nước nhỏ so ra còn kém hơn một tỷ phú ở nước khác.

"Ngay hôm nay?" Mạc Vân Quả rũ xuống mi mắt nói, tay phải của cô vô ý thức vuốt ve ngón tay cái tay trái.

"Được được được! Bây giờ có thể đi rồi! Máy bay đã chuẩn bị tốt, tùy thời đâu có thể xuất phát!" Trong mắt Lý Nguyên loé lên một tia kinh hỉ, dù sao chỉ cần đem người đưa lên máy bay, chuyện về sau không liên quan gì đến hẳn.

"Được." Mạc Vân Quả sáng khoái đồng ý.

"Ai ai! Tiều Quả Quả vì sao lại dễ dàng đồng ý như vậy? Ít nhất phải vót vát một ít thứ tốt chứ! Nơi này toàn là vàng nha!" Phong Hoa nhin không được rít gào nói, ai ai ai..... Những cái đó thế nhưng đều là vàng nha!

"Bởi vì tôi chỉ là một cái khách qua đường." Mạc Vân Quả nhàn nhạt trả lời người trong phòng phát sóng trực tiếp, sau đó đi theo sau Lý Nguyên.

Đi đến phía dưới máy bay, Mạc Vân Quả nhìn vẻ mặt đầy vui sướng của Lý Nguyên, cặp mắt tràn đầy khát vọng kia lảng lảng nhìn Mạc Vân Quả, hận không thể lập tức đưa cô lên máy bay chạy lấy người.

"Ông còn nhớ rõ yêu cầu của tôi không?" Mạc Vân Quả đứng ở bên cạnh bảo tiêu đột ngột lên tiếng.

Lý Nguyên sửng sốt, sau đó cuống quýt gật đầu, "Tất nhiên là nhớ rõ."

Mạc Vân Quả gật gật đầu, nói với Lý Nguyên: "Phiên toái ông đi vài bước."

"Cái gì?" Lý Nguyên có chút hoài nghi không biết có phải mình nghe nhầm, cái này xem như cái gì yêu cầu?

Giọng nói lạnh lẽo của Mạc Vân Quả vang lên lặp lại một lần, sau đó không biết từ nơi nào lấy ra tới một quả chuối, làm như không có gì ăn luôn.

Tuy rằng Lý Nguyên tuy rằng trong lòng có chút khó hiểu, nhưng là vẫn làm theo yêu cầu của Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả xem chuẩn thời cơ, đem vỏ chuối trong tay ném xuống, "Bẹp" Lý nguyên té ngã trên đất.

Mạc Vân Quả nhanh chóng quyết định bước lên máy bay, sau đó đóng cửa máy bay lại, chỉ để lại vẻ mặt kinh ngạc của Lý Nguyên, cùng một đám bảo tiêu ghen cười nỗ lực kìm nén.....

"Chúc mừng kỷ chủ lần thứ hai hoàn thành nhiệm vụ vô chuỗi, xin ký chủ không ngừng cố gắng!" Một lần nữa Mạc Vân Quả lại nghe thấy giọng nói máy móc của hệ thống, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng đáng yêu.

"Tiểu Quả Quả 66666!" Phong hoa dẫn đầu nói, ngay sau đó liên tục đánh thưởng.

"A! Chủ kênh cô thật là soái! Sao lại có thể soái tới như vậy!"

"Chủ kênh chủ kênh! Nhìn tôi nhìn tôi! Tôi phải sinh khỉ con cho cô!"

"Lần trên rút xéo, thuận tiện nói cho người biết tiểu Quả Quả là của nhà ta!"

Ánh mắt Diệp Hành phức tạp nhìn phòng phát sóng trực tiếp, lúc này thời gian ngắn ngủi không đến một ngày, cô đã hoàn thành hai phần ba nhiệm vụ, là vận khí, hay là thực lực?

Trong phòng phát sóng trực tiếp đánh vô số phần quà, các loại tán dương vang lên bên tai Mạc Vân Quả, Mạc Vân Quả hí mắt, dựa vào bên cửa sổ, không biết suy nghĩ cái gì.

Mà một nơi cách Mạc Vân Quả mấy ngàn dặm, trong một ngôi biệt thự mộc mạc, một người con trai an an tĩnh tĩnh nằm ở nơi đó, sắc mặt tái nhợt, chau mày.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 11: Chuỗi người cái ba kéo

Edit: Linhlady

Rất nhanh Mạc Vân Quả bay đến nơi, đám người kia vội vàng bỏ cô lại đó rồi nhanh chóng rời đi, chỉ còn một mình Mạc Vân Quả, đối mặt căn biệt thự sâu thẳm, vẻ mặt lạnh nhạt.

"Cô chính là công chúa tới xưng hỉ với cậu chủ nhà tôi?" Không biết khi nào, có một ông lão xuất hiện trước mặt Mạc Vân Quả, nhìn dáng vẻ hẳn là quản gia, hắc hời cong eo, trong mắt lập loè tinh quang.

Mạc Vân Quả đánh giá trên dưới ông lão một phen, sau đó đi ầm nhiên gật đầu, "Đúng vậy."

"Vào đi." Quản gia đi trước dẫn đường cho Mạc Vân Quả, sau khi xác định thân phận của Mạc Vân Quả, hẳn không hề hỏi thêm chuyện gì.

Mạc Vân Quả nhìn quản gia bước từng bước vững vàng, mỗi một bước, đều mang theo lực lượng, cô nắm thật chặt nắm tay, đã biết bản thân đi đến một nơi không bình thường, bất quá, cô thích nhất là kiểu khiêu chiến như vậy, không phải sao?

Khoé miệng Mạc Vân Quả gợi lên một nụ cười nhợt nhạt, lướt qua giây lát.

Nhưng mà, nụ cười nhợt nhạt thoáng qua này không thoát khỏi nhưng người trong phòng phát sóng trực tiếp đang nhìn chăm chăm.

Tức khắc, phòng phát sóng trực tiếp lại mở ra hình thức náo nhiệt.

"A a a! Thì ra chủ kênh cười lên lại đẹp như vậy!"

"Liếm liếm liếm! Ta đã chụp hình, mỗi ngày liếm một lần!"

"Hừ, lâu trên một chút cũng không vấn minh! Đâu giống ta, quyết định mỗi ngày ôm hình chụp ngủ!"

"Ta quyết định không có việc gì thì sẽ xem chủ kênh, nỗ lực kiếm tiền xoát lỗ vật!"

"Xoát lỗ vật! Xoát lỗ vật!"

Tiếng này vừa dứt, phòng phát sóng trực tiếp lại bắt đầu vang lên thanh âm tặng quà.

Mạc Vân Quả nhìn đại gia chủ động tặng quà, tâm tình vốn đã tốt lại càng tốt hơn.

Cái phòng phát sóng trực tiếp này dường như cũng không tệ lắm.....

Mạc Vân Quả đi theo quản gia đến cửa phòng, Mạc Vân Quả mới đứng ở ngoài cửa thôi cũng cảm nhận được tử khí từ bên trong truyền ra.

"Vào đi thôi, thiếu gia ở bên trong chờ cô." Quản gia nói với Mạc Vân Quả cũng không quan tâm tới suy nghĩ của cô, mở cửa đẩy cô vào trong.

Sau đó, "Phanh" một tiếng, quản gia cấp tốc đóng cửa lại.

Mạc Vân Quả:.....

"Nắm thảo! Ông lão kia làm cái gì vậy!" Có người ở phòng phát sóng trực tiếp vì Mạc Vân Quả bênh vực kẻ yếu.

"Đúng vậy đúng vậy! Cái lão già thói kia vậy mà dám đẩy tiểu Quả Quả nhà ta!"

"Ai là tiểu Quả Quả nhà người! Rõ ràng là tiểu Quả Quả nhà ta mới đúng!"

"Phi! Lâu trên có thấy xấu hổ hay không, tiểu Quả Quả rõ ràng là của đại gia ta!"

.....

Mạc Vân Quả bỏ qua thanh âm trong phòng phát sóng trực tiếp, sau đó đánh giá toàn bộ căn phòng này.

Trong phòng có chút tối tăm, nhưng mơ hồ có thể thấy được trên giường có một bóng người, đó là một cái giường rất lớn, gần như chiếm một phần ba căn phòng.

Mạc Vân Quả chậm rãi đi qua đi, may mắn cả đoạn đường không có vật gì ngăn cản.

"Cô là người tới xưng hi?" Giọng nói nghẹn ngào ở trong phòng vang lên, Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy giọng nói này cảm giác như dính trên da thịt mình làm cô có chút không thoải mái.

Rõ ràng chỉ là giọng nói, nhưng lại khiến Mạc Vân Quả cảm thấy nó có chút độc đáo.

Tuy rằng trong lòng Mạc Vân Quả có thắc mắc, nhưng bên ngoài cũng nhanh chóng phản ứng đáp lại: "Ừ."

"Ha hả....." Thanh âm kia lại lần nữa vang lên, ngược lại với vẻ âm lãnh lúc trước, lúc này đây, giống như ngấm mang theo tia nắng mặt trời?

"Lại đây ng ồi đi." Vẫn là giọng nói kia, nhưng rõ ràng, lúc này đây mang theo độ ấm.

Mạc Vân Quả thuận theo đi qua, sau đó ng ồi ở mép giường.

Bây giờ lại gần, lúc này Mạc Vân Quả mới có thể nhìn rõ người trên giường.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 12: Chuỗi người cái ba kéo

Edit: Linhlady

Chỉ thấy người trên giường, mày kiếm vô song, mũi cao thẳng, cánh môi nhỏ bé, đôi mắt sâu thẳm giống như chứa đựng cả thế giới, muốn hút người khác vào bên trong.

Nhưng mà, một người như vậy, sắc mặt tái nhợt khác thường, ả ả mang theo một tia tử khí, đây..... Là một người sắp chết!

Trong nháy mắt Mạc Vân Quả giống như hạ quyết tâm gì đó, cô mím môi không nói gì.

Ngược lại người trong phòng phát sóng trực tiếp, sôi nổi phát biểu ý kiến của mình.

"Ai da! Tiểu bạch kiếm này có phải sắp chết không?"

"Người này vừa thấy, tràn đầy tử khí, chỉ sợ sống không quá ba ngày!"

"Ai! Tiểu Quả Quả, người cách hần xa một chút a! Nếu người sống dính tử khí, chính là muốn trả giá đại giới!"

"Đúng vậy đúng vậy! Tiểu Quả Quả nhanh chóng rời khỏi đó đi!"

"Ai, tiểu Quả Quả người ta còn không nói cái gì đâu! Các người cũng không cần nhọc lòng khuyên bảo!"

"Lầu trên có ý gì?"

"Người đọc không hiểu ngôn ngữ thông dụng sao? Không thì tự tra từ điển đi!"

"Lầu trên xuống đây, chúng ta đánh một trận!"

"Có bản lĩnh người lên đây đi!"

.....

Mạc Vân Quả:..... Một đám thiếu năng trí tuệ!

"Tôi sống không được mấy ngày nữa." Lại là cái giọng nói kia, lúc này đây, mang theo tuyệt vọng, "Cho nên, mấy ngày này cô ở bên cạnh với tôi đi, chờ khi tôi chết, cô có thể rời đi."

Mạc Vân Quả lắc đầu, cũng mặc kệ người con trai trước mắt có thấy hay không.

"Vì sao anh nghĩ rằng mình sẽ chết?"

Lạc Tử Kiêu sửng sốt, giống như không nghĩ tới Mạc Vân Quả thế mà lại hỏi vấn đề như vậy, hiện tại mình đã thành cái dạng này, nhưng còn không phải là trạng thái sắp chết sao? Đây là sự thật mà tất cả mọi người đều biết.

Mạc Vân Quả cũng không giải thích cái gì, mà là lại tung ra câu hỏi tiếp theo.

"Thân thể của anh, tại sao thành như vậy?"

Rõ ràng bên ngoài không hề có vết thương gì vết thương, ngoại trừ sắc mặt tái nhợt ra, cô không nhìn ra bộ dáng bệnh tật gì ở hắn.

Lạc Tử Kiêu giãy giụa suy nghĩ muốn ng ồi dậy, lại bất đắc dĩ buông đôi tay vô lực, chỉ có thể suy sút nằm xuống.

Mạc Vân Quả đem Lạc Tử Kiêu đang giãy giụa đè xuống, sau đó nhéo nhéo chần, "Thân thể không tốt không cần cố gắng."

Lạc Tử Kiêu cười khở một tiếng, cũng biết dáng vẻ suy sút bây giờ của mình rất xấu.

Hắn thở dài một hơi, không giải thích cái gì với Mạc Vân Quả.

Xem ra ở trong mắt hắn, Mạc Vân Quả cũng chung quy cũng chỉ là người ngoài, mà chuyện của hắn, cũng không cần nói với người ngoài.

Mạc Vân Quả cũng không hỏi tới cùng, nếu người con trai trước mắt dễ dàng nói cho cô, như thế cô sẽ nghi ngờ trình độ của người này mất.

"Ai, cái người này một chút cũng không lễ phép, tiểu Quả Quả hỏi hắn hắn cũng không trả lời!"

"Đổi lại là ta ta cũng không trả lời! Dù sao cũng chỉ là người xung hỉ!"

"Lầu trên nói có lý."

"Ta cảm giác vị huynh dài này có một câu chuyện xưa, chúng ta tiếp tục xem đi, ha ha ha! Ta cảm thấy chuyện xưa kế tiếp sẽ thực suất sắc!"

"Đồng ý lầu trên, tiếp tục xem thôi!"

.....

Bất kể là khi nào, phòng phát sóng trực tiếp vĩnh viễn là nơi nhất náo nhiệt, đáng thương Mạc Vân Quả, trong đầu vẫn luôn bị các loại thanh âm tàn phá, cũng may một ngày cũng sắp trôi qua.

Phòng phát sóng trực tiếp tuy rằng phải dừng lại, nhưng là đồng thời cũng không quên xoát lễ vật cho Mạc Vân Quả, thật không ngờ, mới một ngày thôi, Mạc Vân Quả đã tích góp được 7000 tích phân, còn kém 3000, là có thể thăng cấp, đến lúc đó cô có thể chọn chức năng che chắn thanh âm!

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 13: Chuỗi người cái ba kéo

Edit: Linhlady

Lạc Tử Kiều nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Mạc Vân Quả, cũng không có hứng thú nói chuyện phiếm, dù sao đối với hắn mà nói, thời gian hắn dừng lại ở trên thế giới này không nhiều.

Có đôi khi Lạc Tử Kiều nghĩ, vì sao mình lại tới thế giới này? Trở thành người giàu có một số hai thế giới thì như thế nào?

Hiện tại hắn, vẫn là hai bàn tay trắng.....

Khoé miệng Lạc Tử Kiều gợi lên một nụ cười tựa châm chọc, lại tựa giải thoát.

Mạc Vân Quả không cách nào hiểu được tâm tình của Lạc Tử Kiều lúc này, cô thấy Lạc Tử Kiều cười, liền cho rằng hắn thực vui vẻ.

"Anh sắp chết rồi." Mạc Vân Quả mở miệng nói, trong giọng nói mang theo một tia khó hiểu, "Vì sao còn muốn cười?"

Lạc Tử Kiều sửng sốt, vì sao muốn cười? Kỳ thật hắn cũng không biết, hắn chỉ là muốn cười mà thôi.

Mạc Vân Quả thấy Lạc Tử Kiều không trả lời, liền lại hỏi một lần.

Ở trong mắt Mạc Vân Quả, trên thế giới này, không có chuyện gì là không có lý do, tồn tại tức có lý do, đây là tín ngưỡng cô luôn thờ phụng.

Lạc Tử Kiều thấy Mạc Vân Quả vẫn luôn hỏi mình, chỉ có thể là bất đắc dĩ thờ dài một hơi.

"Đại khái, tôi là cười chính mình nỗ lực cả đời, đến cuối cùng, vẫn là hai bàn tay trắng đi." Đây cũng là lý do duy nhất hắn nghĩ ra được.

Mạc Vân Quả hơi hơi nhú mảy một chút, hiển nhiên là không đồng ý với câu nói của hắn.

"Anh không phải hai bàn tay trắng."

Lạc Tử Kiêu sững sốt, khẽ mấp máy một câu, "Cô cái gì cũng không biết."

"Không, tôi biết." Mạc Vân Quả nói, "Vừa rồi khi tôi vào đây, quan sát quá bài trí căn biệt thự này, tuy nhìn tổng thể âm trầm, nhưng hiển nhiên có dụng tâm sắp xếp, hơn nữa hoa hoa thảo thảo đều là tinh tu."

Lạc Tử Kiêu cố gắng chống thân thể ng ã dậy, trong mắt xẹt qua ánh sáng, hắn nhìn Mạc Vân Quả chằm chằm, chờ mong cô tiếp tục nói.

"Cô còn biết cái gì?"

Mạc Vân Quả thấy hắn ta có thể ng ã dậy, trong lòng khó hiểu, không phải vừa rồi còn không có chýt lực nào sao, vì sao hiện tại lại có thể ng ã dậy đây?

"Bên ngoài biệt thự ngoài ông lão kia không có những người khác, nhưng tôi có thể cảm giác được, căn biệt thự này, có rất nhiều người t ãn tại. Hơn nữa, ông lão bước chân vững vàng hữu lực, hô hấp vững vàng, vừa thấy chính là một người biết võ." Mạc Vân Quả nói tới đây tạm dừng một chút, bởi vì cô rõ ràng cảm giác được quanh thân người con trai trước mắt này có biến hóa.

Rõ ràng vừa rồi tràn ngập suy sút vô lực, vừa nghe cô nói mấy câu, quanh thân đều tản mát ra sức sống, cái này là sao ta?

Lạc Tử Kiêu thấy Mạc Vân Quả tạm dừng lại, truy vấn nói: "Còn có?"

"Vừa rồi ông lão tuy rằng đẩy tôi vào trong, nhưng không dùng nhiều lực, thế cho nên tôi sẽ không phát ra âm thanh làm ảnh hưởng tới anh."

"Phòng của anh, không có một tia ánh mặt trời, khẳng định là biết hiện tại anh, không có cánh nào tiếp xúc với ánh sáng, cho nên phải che chắn toàn bộ."

"Một đoạn đường từ cửa đến đây, tôi không gặp bất kì trở ngại gì, chứng tỏ có người giúp anh dọn sạch sẽ, căn phòng này tuy rằng âm u, nhưng không khí không hề ngột ngạt....."

Mạc Vân Quả nói ra tất cả những gì mình phát hiện ra, Lạc Tử Kiêu càng nghe đôi mắt càng sâu, cả người tản ra sức sống muốn đấu tranh với tử khí kia.

Mạc Vân Quả không cách nào hiểu nổi thay đổi hiện tại của Lạc Tử Kiêu, lấy góc độ của cô mà nói, cô cũng không cảm thấy có gì vui vẻ, cô trình bày, bất quá là sự thật mà thôi.

Mạc Vân Quả không hiểu, Lạc Tử Kiêu lòng tràn đầy vui mừng, mà người trong phòng phát sáng trực tiếp, tất cả gần như lâm vào trạng thái kinh ngạc.

- -----

Edit: hôm nay rất có hứng thú edit, mà mỗi tội vướng cái tên. Haiz, ta thật sự không tìm được từ nào thay thế. Huhu. Help me 🥺🥺🥺

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 14: Chuỗi người cái ba kéo

Edit: Linhlady

"Nắm thảo! Ta thật sự cảm thấy tiểu Quả Quả thật ngu bực * a!"

"Đừng ý với lầu trên! Tiểu Quả Quả! Nữ thần của ta!!"

"Năng lực quan sát của Tiểu Quả Quả cũng quá tốt đi?"

"Tiểu Quả Quả không nói, ta cũng không hề để ý những chi tiết đó."

"Tiểu Quả Quả! Ôm đùu ôm đùu!"

"Thở lộ với tiểu Quả Quả!"

"Các huynh đệ, còn do dự cái gì? Xoát lể vật thôi!"

"Đúng đúng đúng! Xoát lể vật xoát lể vật!"

.....

Lúc này, nhân số phòng phát sóng trực tiếp đã lên tới 500, mà số người ấn chú ý Mạc Vân Quả, cũng đạt tới 200, chuyện này đối với một chủ kênh mới mà nói, thật là một thành tích không tồi.

Mạc Vân Quả cũng không mấy để ý trong phòng phát sóng như thế nào, nhưng mà khi nghe âm thanh đánh thưởng khoe miệng hơi cong cong, vẫn để lộ ra ngoài chứng tỏ tâm tình cô rất tốt.

Lạc Tử Kiêu nhìn Mạc Vân Quả, trong mắt xẹt qua một tia cảm kích.

"Cảm ơn." Hắn mở miệng nói, ngược lại với giọng ghen ngào lúc nãy, bây giờ ngữ khí, rõ ràng mang theo một tia vui sướng.

Mạc Vân Quả càng thêm khó hiểu, có vấn đề liên hỏi, luôn luôn là chủ trương của cô.

"Anh vui về cái gì?" Mạc Vân Quả lạnh nhạt hỏi tiếp.

Thật ra Lạc Tử Kiêu không thêm đề ý thái độ của Mạc Vân Quả, dù sao từ lúc cô vào đây tới bây giờ vẫn luôn giữ vẻ núi băng kia.

"Tôi vui về, bởi vì thì ra tôi không phải chỉ có hai bàn tay ăng." Khi Lạc Tử Kiêu nói câu này dường như tâm tình tất tốt.

"Anh không biết sao?" Mạc Vân Quả nói trắng ra, theo như cô quan sát được thì lẽ ra người này cũng biết mới đúng.

Lạc Tử Kiêu nghe được lời này, sững sốt, cuối cùng cười khổ một tiếng.

"Biết, chỉ là, không có cách nào tin tưởng mà thôi."

"Có ý tứ gì?" Mạc Vân Quả hỏi.

Lạc Tử Kiêu hơi híp mắt, giống như đang nhớ lại chuyện gì đó.

"Vận mệnh của tôi, từ tôi sinh hạ tới một khắc kia, đều đã được định sẵn." Lạc Tử Kiêu nói bất đắc dĩ giống như không có cách nào chống lại thiên địa, càng nhiều, cuối cùng chỉ còn lại vận mệnh bị ai.

Mạc Vân Quả đối với kiêu suy nghĩ này không có bất kì phát biểu gì, từ trước tới giờ cô đều theo chủ nghĩa vô thần, nhưng bên cạnh đó trong lòng cô lý giải đủ thứ giả thuyết tín ngưỡng của con người.

Giờ phút này Lạc Tử Kiêu cũng đã bình tĩnh lại, quanh thân tản ra hơi thở nhu hoà, tuy rằng vẫn không có cách nào xoá hết tia tử khí kia.

"Gia tộc của tôi, là gia tộc bị nguyền rủa. Tôi nghe nói là bắt đầu từ thời ông nội, sau đó thời gian sống trên đời này càng ngày càng ngắn, cha tôi qua đời lúc bốn mươi tuổi, mà tôi, năm nay ba mươi tuổi."

"Tôi vẫn luôn cho rằng, tôi có thể phá tan lời nguyền này, bởi vì mới đây thôi, tôi còn là người khoẻ mạnh, ở trên thương trường tung hoành tạo dựng giang sơn cho riêng mình."

"Còn ông lão mà cô nói kia, là người cha để lại để chăm sóc cho tôi, tôi tuy rằng biết ông ấy trung thành, nhưng bản thân lại luôn cảm thấy người mà ông ấy nguyện ý trung thành là cha tôi, cũng không màng cha tôi đã qua đời."

"Người bên cạnh, đều là bởi vì tiền tài, thân phận từ từ ở chung, trừ bỏ vài thứ kia, tôi đã cho rằng mình chỉ có hai bàn tay trắng."

Theo thời gian trôi qua, giọng nói Lạc Tử Kiêu càng ngày càng nhỏ, sau đó, chậm rãi, biến mất không thấy.

Mạc Vân Quả giương mắt nhìn lên, đã nhìn thấy Lạc Tử Kiêu dựa vào giường chìm vào giấc ngủ từ lúc nào.

Khoé miệng hằn trước sau đầu treo nụ cười nhẹ, hô hấp an ổn, mày cũng giãn ra, xem cái dạng này, hẳn là làm mộng đẹp đi?

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, nhìn về phía bên ngoài, một mảnh tối tăm.....

*NGƯU BÚC/牛逼: rất lợi hại; mạnh mẽ (mang ý bất nhã) (cách viết khác ngư B(牛B)/ngư X(牛X)/NB) (nguồn: Bạch Ngọc Sách)

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 15: Chuỗi người cái ba kéo

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả dựa vào một bên, cũng chậm rãi ngủ say, cùng lúc đó, phòng phát sóng trực tiếp cũng an tĩnh lại, khoảng khắc yên tĩnh hiếm hoi, bởi vì họ cũng không muốn quấy rầy cô.

Ngày hôm sau khi Mạc Vân Quả tỉnh lại, trời đã sáng rồi, bên người cô bày sẵn đồ ăn, Mạc Vân Quả duỗi tay nhẹ sờ một cái, vẫn còn ấm.

Lạc Tử Kiêu không biết tỉnh lại từ lúc nào, không giống dáng vẻ suy sút tối qua, hiện tại hẳn, rõ ràng có một tia sức sống, tuy rằng tia tử khí kia vẫn cứ tồn tại, nhưng cái đó không hề ảnh hưởng tới chuyện hắn tiến về cuộc sống phía trước.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, ăn xong bữa sáng, cô đặt chén sang một bên.

"Thật mệt cô có thể ngủ nhiều như vậy." Lạc Tử Kiêu trêu đùa nói một câu.

Mạc Vân Quả mím môi, nhàn nhạt nói: "Thói quen."

Lúc này đây, đổi lại Lạc Tử Kiêu sửng sốt, nhưng ngay sau đó hắn nhanh chóng phản ứng lại, khẽ cười một tiếng, "Cô không phải là vị công chúa kia đi?"

Mạc Vân Quả buông chén, bình tĩnh nhìn Lạc Tử Kiêu, theo sau chậm rãi gật gật đầu.

Lạc Tử Kiêu thấy phản ứng bình đạm của Vân Quả, nhưng thật ra tò mò.

"Sao cô không hỏi vì sao tôi biết?"

Mạc Vân Quả liếc mắt nhìn hấn nói: "Anh không phải ngu ngốc." Nói cách khác, nghĩa là nếu hấn không biết thì mới chính là ngu ngốc.

Lạc Tử Kiêu nghe câu trả lời này, cười khẽ vài cái, nhưng bởi vì thân thể, hấn ho khan vài tiếng.

Mạc Vân Quả ng ồi ở chỗ kia, cũng không lại gần giúp, mà là nói: "Anh không nên cười."

Lạc Tử Kiêu:..... Tiểu cô nương cô thật là đứng nói chuyện không đau eo a!

Bởi vì Mạc Vân Quả tỉnh lại, phòng phát sóng trực tiếp lại bắt đầu sinh động hơn, nhìn thấy Mạc Vân Quả hoà thuận hỗ động Lạc Tử Kiêu, trong phòng phát sóng trực tiếp vang lên tiếng cười.

Mạc Vân Quả làm lơ những thanh âm đó, trực tiếp nói với Lạc Tử Kiêu: "Kế tiếp anh có tính toán gì không?"

"Tính toán? Tôi có thể có tính toán gì đây?" Lạc Tử Kiêu cười khở một tiếng, ánh mắt trở nên có chút mê ly lên.

"Có lẽ, cứ như vậy rời khỏi thế giới này cũng tốt?" Ngữ khí Lạc Tử Kiêu phiêu phiêu nói.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu có chút khó hiểu nhìn Lạc Tử Kiêu, "Chẳng lẽ anh không muốn sống tiếp sao?"

Lạc Tử Kiêu cười khở lắc đầu, "Sống sót? Nói dễ hơn làm?"

Ngược lại lần này Mạc Vân Quả không nói gì, cô không phải bác sĩ, cũng không rõ ràng tình huống của Lạc Tử Kiêu, nhưng nhìn đến bộ dạng này của hấn, có lẽ đã khám không ít bác sĩ đi.

Lúc này, Diệp Hành nhìn đến nơi này, đột nhiên mở miệng nói chuyện.

"Tiểu Quả Quả, cô còn nhớ tôi tặng cho cô Hoàn H ần Đan không? Nói không chừng cô có thể dùng thử cái này."

Mạc Vân Quả nghe được thanh âm này, tay khẽ nắm lại, ánh mắt nhìn Lạc Tử Kiêu sâu hơn một chút.

"Nếu, tôi nói tôi có cách giúp anh sống tiếp thì sao?" Mạc Vân Quả thử hỏi, nếu Lạc Tử Kiêu không có khát vọng sống sót, như vậy kia viên Hoàn Hồn Đan kia cũng không có chỗ dùng.

Lạc Tử Kiêu nghe câu nói kia, trong mắt toả ra một tia kinh hãi.

Sống sót! Đây là ý niệm duy nhất của hắn, cũng là chuyện ngày đêm hắn hy vọng.

Mạc Vân Quả quan sát biểu hiện của Lạc Tử Kiêu, liền biết hắn khẳng định muốn sống sót.

"Tôi không nắm chắc một trăm phần trăm, chỉ có thể nói thử một lần." Mạc Vân Quả trịnh trọng nói.

Lạc Tử Kiêu cơ hồ không chút do dự gật gật đầu, không có nắm chắc trăm phần trăm? Không có quan hệ! Chẳng sợ chỉ cần có một đường hy vọng, hắn đều muốn sống sót!

"Nếu anh có thể sống sót, có thể đồng ý với tôi hai việc hay được hay không?" Mạc Vân Quả thương lượng nói, cô có một số việc muốn làm.

Edit: chân thành cảm ơn bạn Little_Bun_ đã giúp ta chuyển tên, cảm ơn những bạn đã nhiệt tình giúp đỡ 🙏🙏🙏🙏

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 16

Edit: Linhlady

Lạc Tử Kiều đương nhiên gật đầu, không cần phải nói hai điều kiện, cho dù là mười cái, một trăm, hẳn đầu nguyện ý đồng ý với cô!

“Còn có, không được nói cho người khác tôi dùng biện pháp gì.” Mạc Vân Quả cũng không muốn để cho bất luận kẻ nào chú ý, dù sao nàng cũng phải rời khỏi thế giới này.

“Được.” Lạc Tử Kiều trịnh trọng gật đầu, hẳn có một loại trực giác, đó chính là người trước mắt này thực sự có thể cứu được mình!

Mạc Vân Quả từ hệ thống bấy ra viên Hoàn Hồn Đan chưa đổi thành giá trị kinh nghiệm, sau đó đưa cho Lạc Tử Kiều bảo hắn ăn.

Lạc Tử Kiều cũng không hoài nghi gì, trực tiếp lấy Hoàn Hồn Đan ăn.

Hoàn Hồn Đan vừa vào miệng là tan ra, thuốc chảy xuống xâm nhập vào cốt tủy.

Gân xanh trên trán Lạc Tử Kiều nổi lên, hai tròng mắt mở to, hắn cắn chặt môi, có vết máu nhỏ rơi xuống chần, nhiễm ra nhìn thấy ghê người.

Mạc Vân Quả khẽ cau mày, bình tĩnh nhìn Lạc Tử Kiều.

Lạc Tử Kiều ở trên giường lăn qua lộn lại, từng thanh âm thống khổ vang lên trong căn phòng.

Mạc Vân Quả khoanh tay trước ngực, đứng thẳng ở một bên, nhấp miệng không nói một câu.

Xem cảnh tượng kì quái như vậy khiến trong lòng những người trong phòng phát sóng trực tiếp run lên từng đợt.

“Cái kia, ha ha! Ta quên nói, khi dùng Hoàn Hồn Đan cực kỳ thống khổ.....” Diệp Hành xấu hổ nói với mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp, tức khắc người trong phòng phát sóng trực tiếp đối hẩn tiến hành các loại khinh bỉ.

Mạc Vân Quả nhìn Lạc Tử Kiêu không ngừng quay cuồng, một khuôn mặt lạnh băng, rốt cuộc mở miệng nói chuyện.

“Kiên trì một chút, anh mới có thể sống sót.”

Chính một câu như vậy, làm ý thức vỡ mớ h ồ của Lạc Tử Kiêu lập tức phục h ồi lại.

Sống sót! Đây là thứ hẩn luôn theo đuổi! Hẩn không cam lòng cứ như vậy chết đi!

Lạc Tử Kiêu có thể cảm nhận được toàn bộ linh h ồn của mình như bị xé rách, sau đó tụ lại.

Một giờ trôi qua, hai giờ qua đi.....

Sau ba tiếng, Lạc Tử Kiêu cũng dần b ỉnh thường trở lại, Mạc Vân Quả nhìn hẩn sắc mặt tuy rằng tái nhợt, nhưng một tia tử khí kia cũng không còn nữa, nói một câu “Chúc mừng”.

Lạc Tử Kiêu nở một nụ cười suy yếu, thanh âm hơi phập phùng, “Cảm ơn.”

Lúc này, trong phòng phát sóng trực tiếp Diệp Hành nhìn thấy trạng thái của Lạc Tử Kiêu, kinh ngạc một chút.

“Ai? Hoàn Hồn Đan thật sự hữu hiệu, chính là.....”

“Chính là cái gì a! Trời ạ! Lời nói đừng nói một nửa nha đại ca!”

“ đúng vậy đúng vậy! Nhanh lên nói a!”

“Ai, các người không cần spam, để cho vị đại ca này nói!”

Diệp Hành: “Chính là, Hoàn Hồn Đan chỉ hiệu quả khi linh hồn người đó không hoàn chỉnh, này.....”

“Năm Thảo! Lúc trên người chờ một chút! Ta tới nói! Ý của người là không phải, cái tên ma ốm này thật ra là bị người ta dẫn linh hồn đi?”

Diệp Hành: “Hắn là như vậy, nhưng mà.....”

“Tới ta nói tới ta nói! Nhưng mà thế giới này, hắn là sẽ không có người có thể dẫn linh hồn đi mới đúng!”

Diệp Hành: “Có thể nói như vậy, nhưng mà.....”

“Đến ta đến ta! Nhưng cũng không loại trừ trường hợp có người ở vị diện khác nhập cư trái phép đến thế giới này đúng không?”

Diệp Hành: “Đúng vậy, nhưng mà.....”

“Ta ta ta! Lúc này tới ta nói tiếp! Nhưng là loại chuyện nhập cư trái phép này hắn là cần năng lượng rất lớn mới có thể làm được đi? Tiếc là bây giờ cục quản lý thời không rất nghiêm khắc, giờ ta có muốn nhập cư trái phép đến vị diện của thế giới nguyên thủy xem khủng long đầu không được!”

Diệp Hành: “Giận! Các người có thể im lặng để ta nói hết được không!”

“Đại lão người tiếp theo là đến lượt người nói!”

“Hắc hắc! Đại lão người nói, người nói!”

“Đúng đúng đúng, đại lão người tiếp tục!”

Diệp Hành: “Năm thảo! Các người đều nói xong làm ta còn cái gì để nói!”

Mạc Vân Quả:..... Một đám thiếu năng trí tuệ!

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 17

Edit: Linhlady

Tuy rằng phòng phát sóng trực tiếp đang trình diễn tiết mục thiếu năng trí tuệ, nhưng mà không thể không nói, Mạc Vân Quả cũng thu hoạch được rất nhiều thông tin hữu dụng.

Ví dụ như nhập cư trái phép, ví dụ như có quản lý cục thời không, còn có người đàn ông trước mắt này, bệnh nửa sống nửa chết lại là do linh hồn khiếm khuyết.

Lạc Tử Kiều thấy Mạc Vân Quả phát ngốc, cũng sáng suốt không đi quấy rầy cô, hiện tại hắn rất suy yếu, cần một ít thời gian để hồi phục.

Cảm giác được thân thể của mình vô cùng nhẹ nhàng, Lạc Tử Kiều ngây ngốc vui vẻ, thật tốt, ta còn sống, nói đến cùng, hắn cũng chỉ là một phạm nhân thôi, vẫn có nỗi sợ hãi với cái chết.

Hai người tâm tư khác nhau ở cùng trong một căn phòng nhưng lại tạo ra bầu không khí cực kỳ hài hòa.

Cho tới tận khi quản gia gõ cửa, hai người mới khó khăn lắm hoàn hồn.

Mạc Vân Quả đứng ở một bên, cũng không nói lời nào, nhìn Lạc Tử Kiều nói với người bên ngoài cửa “Vào đi.”

Ánh mắt đầu tiên của quản gia khi nhìn Lạc Tử Kiều chính là sửng sốt, khuôn mặt vốn chìm trong tử khí lúc này trở nên có sức sống hẳn lên, tuy rằng có chút tái nhợt, nhưng giờ phút này không che đi được sức sống toả ra từ bên trong.

Trong lòng quản gia vui vẻ, buột miệng hỏi ra một câu “Thiếu gia người đã khỏe?”.

Khóe miệng Lạc Tử Kiêu gọi lên một nụ cười ôn nhu, hắc gật gật đầu, khẳng định suy đoán trong lòng quản gia.

Quản gia vui tới mức toàn thân run rẩy, chỉ thấy hắc ta bùm một cái quỳ xuống, đôi mắt già nua nhoè lệ.

“Ông trời phù hộ a! Ông trời phù hộ a!”

Mạc Vân Quả đứng ở trước mặt quản gia, lạnh như băng nói: “Không phải ông trời cứu hắc, là ta.”

Quản gia sửng sốt, không nói hai lời quay sang hướng Mạc Vân Quả dập đầu mấy cái, “Cảm ơn thần y! Cảm ơn thần y!”

Kỳ thật, từ ánh mắt đầu tiên khi quản gia nhìn thấy Mạc Vân Quả, đã biết cô không phải là vị công chúa kia, hắc ta thử cô, lại phát hiện cô không có bất cứ công phu gì, tay trái gà không chặt, sẽ không tạo thành uy hiếp với thiếu gia, lúc này mới yên tâm dẫn cô vào trong phòng.

Hiện tại nghĩ lại, quản gia cảm thấy vô cùng may mắn mình không đuổi Mạc Vân Quả đi ra ngoài, bằng không, thiếu gia sẽ không được chữa trị, không phải sao?

Lạc Tử Kiêu nhìn ánh mắt vô cùng nhiệt tình của quản gia, trong mắt xẹt qua tia ấm, kỳ thật đã từng hắc, nghĩ mình không còn gì lưu luyến nữa, nhừn mà, thế giới này, vẫn có rất nhiều người quan tâm mình, không phải sao?

Mạc Vân Quả nâng dậy quản gia, sau đó đi đến một bên, nhìn quản gia sờ trái sờ phải Lạc Tử Kiêu, bàn tay thô ráp ở trên người hắc sờ tới sờ lui, Mạc Vân Quả có một loại ảo giác thiếu nam đang hoàng bị lão nam nhân dâm loạn.

Lạc Tử Kiêu dở khóc dở cười nhìn quản gia đột nhiên trở nên nhiệt tình, thật đúng là làm hắc không cách nào chống đỡ được!

Chuyện tiếp theo đơn giản hơn nhiều, Lạc Tử Kiêu hoàn hảo xuất hiện trước mặt mọi người, sau đó lấy thủ đoạn Kếp sự tình liền thập phần đơn giản, lời đình xử lý tất cả mọi chuyện.

Thời gian một ngày nhanh chóng trôi qua, ban đêm, Mạc Vân Quả hoà thuận vui vẻ ngủ đối diện Lạc Tử Kiêu.

“Cảm ơn ngài.” Lạc Tử Kiêu lại lần nữa trình trọng cảm ơn Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả lắc đầu, “Anh đã nói anh sẽ đồng ý với tôi hai yêu cầu, chúng ta chỉ là theo như nhu cầu mà thôi.”

Lạc Tử Kiêu sửng sốt, hiển nhiên là còn không có thói quen với phương thức biểu đạt thần thần như vậy của Mạc Vân Quả.

Nhưng nhanh chóng phản ứng lại, hắn bật cười thành tiếng, “Tốt, cô có yêu cầu gì thì cứ nói.”

Mạc Vân Quả gật đầu, không biết từ nơi nào lấy notebook ra, sau đó chỉ vào một tấm ảnh chụp nói: “Tôi muốn anh làm hắn thân bại danh liệt.”

Trong phòng phát sáng khi mọi người nhìn thấy bức ảnh kia, tức khắc mở ra hình thức phun tào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 18: Chuối người cái ba kéo

Edit: Linhlady

"Tiểu Quả Quả! Đây không phải là người đàn ông đầu tiên dẫm vỡ chuối sao!"

"Đúng vậy! Tiểu Quả Quả cô tìm đâu ra bức ảnh này vậy!"

"A a a! Tiểu Quả Quả uy vũ hùng tráng!"

"Hằng ngày thổ lộ với tiểu Quả Quả, tiểu Quả Quả người thành thật nói cho ta, có phải muốn ngược hấn hay không?"

"Lầu trên à, người không phải đang nói lời vô nghĩa hay sao! Không nghe thấy tiểu Quả Quả nói muốn cho hấn thân bại danh liệt sao!"

.....

Lạc Tử Kiều vừa nhìn thấy người trong bức ảnh kia trong nháy mắt liền nhận ra người đàn ông này là ai.

Bao nhiêu năm hấn lẫn lộn với thương trường, đương nhiên cũng quen biết không ít người, mà người đàn ông trước mắt này, đúng là quan cao cấp trong quốc hội nước M.

Hấn không biết vì sao người đàn ông này lại chọc vào Mạc Vân Quả, nhưng mà, nếu đáp ứng người khác rồi, đương nhiên phải thực hiện.

Chính là, hấn từ trước đến nay cùng quan trường nước giếng không phạm nước sông, trên mặt Lạc Tử Kiều lộ ra một tia khó xử.

"Có vấn đề sao?" Mạc Vân Quả trực tiếp hỏi.

Nghe vậy Lạc Tử Kiều càng khó xử, hấn nhìn Mạc Vân Quả, thật sự rất ngượng ngùng khi phải nói không thể làm được.

Mạc Vân Quả thấy Lạc Tử Kiêu không nói lời nào, khẽ cau mày, cảnh này khiến khuôn mặt vốn dĩ lạnh lẽo của cô càng thêm xa cách vạm vỡ.

Mạc Vân Quả kéo laptop lại bên mình, sau đó mở ra một văn kiện, đem ảnh chụp cùng video bên trong đưa cho Lạc Tử Kiêu xem.

Đây là chứng cứ mà cô thu thập được từ các thiết bị có liên quan đến người kia.

Lạc Tử Kiêu xem xong tất cả, càng xem càng cảm thấy tức giận, người đàn ông này! Quả thực chính là một kẻ cặn bã!

Ngực Lạc Tử Kiêu phập phồng, hẳn nhất định phải làm người này trả giá thật lớn! Không chỉ là đơn giản là thân bại danh liệt như vậy!

“Ta đem mấy thứ này cho người, có nắm chắc sao?” Mạc Vân Quả hỏi.

Hiện tại Lạc Tử Kiêu vô cùng tức giận, nghĩ cũng không cần nghĩ trực tiếp gạt đầu, có mấy thứ này, hẳn nhất định phải làm cho người kia vào tù! Không! Không chỉ đơn giản vào tù như vậy!

Trong mắt Lạc Tử Kiêu hiện lên một tia sáng, sau đó rồi vụt tắt.

Mạc Vân Quả thấy Lạc Tử Kiêu đã đồng ý với mình, bắt đầu nói tới chuyện thứ hai.

Vẫn là kịch bản như cũ, Mạc Vân Quả bảo Lạc Tử Kiêu đứng lên đi vài bước, sau đó chính cô thân nhiên tự đắc ăn xong quả chuối, đem vỏ chuối ném trên mặt đất, làm Lạc Tử Kiêu ngoài ý muốn té ngã.

Nhìn vẻ mặt mộng bức của Lạc Tử Kiêu, khoé miệng Mạc Vân Quả gợi lên một nụ cười nhợt nhạt.

“Đây là điếu kiện thứ hai.”

Lạc Tử Kiêu:..... Đây là cái điếu kiện quý quái gì vậy?!

Lúc này, trong phòng phát sóng trực tiếp, có một thông báo mới được phát ra: Lần phát sóng trực tiếp này sắp kết thúc, xin các vị chú ý chủ kênh, cảm ơn!

“A a a a! Nhanh như vậy đã phải kết thúc? Tiểu Quả Quả ta luyện tiếc người!”

“Đúng vậy ta cũng luyện tiếc người! Ai nha! Thiếu chút nữa quên ấn chú ý!”

“Đúng nha, người vừa nhắc như vậy, ta cũng mới nghĩ tới!”

“Tiểu Quả Quả người phải nhanh nhanh mở phát sóng lần tiếp theo nha, ta chờ mong lắm đó.....”

“Chờ mong +1.....”

“A a a! Chú ý chú ý!”

“Hằng ngày thổ lộ với tiểu Quả Quả! Moah moah!”

.....

Cùng lúc đó, Mạc Vân Quả cũng nghe hệ thống nhắc nhở: Nhiệm vụ đã hoàn thành, xin hỏi ký chủ có lựa chọn rời khỏi vị diện này không?

Mạc Vân Quả gật gật đầu, sau đó ở trước ánh mắt mộng bức của Lạc Tử Kiêu, dần dần biến mất.

Lạc Tử Kiêu kinh ngạc nhìn một màn này, hần đứng lên, đi đến vị trí Mạc Vân Quả vừa ng ẩ.

Không có bất luận kẻ nào tồn tại, tất cả mọi chuyện xảy ra, giống như chỉ là ảo giác của hần mà thôi.....

Lạc Tử Kiêu lắc đầu, nhìn máy tính đặt ở trên bàn, nhấp môi, ánh mắt lạnh thấu xương, nếu đã đồng ý với người khác rồi, thì nhất định phải làm được.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 19: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

Sau khi chấm dứt phát sóng trực tiếp, Mạc Vân Quả tới một không gian u ám, trong không gian sương mù mênh mông, có một loại cảm giác quỷ dị kì quái.

Khuôn mặt Mạc Vân Quả lạnh lẽo không cảm giác, đứng thẳng ở nơi đó, cả người căng chặt.

Lúc này, ở trước mặt Mạc Vân Quả xuất hiện một bóng người, nho nhỏ, giống một đứa bé.

Hắn không có mặc quần áo, phía trước tiêu jj ở trước mặt Mạc Vân Quả lúc ẩn lúc hiện, khôì hài nói không nên lời.

Đáng tiếc, một người một hệ thống, cả hai đều không có tế bào hài hước, trong không gian lại khôi phục lại sự yên tĩnh.

"Ký chủ, chúc mừng cô đã hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên." Đứa bé vượt vút tóc của mình, khuôn mặt kháu khỉnh nhưng lại bày vẻ mặt nghiêm túc, càng khiến hắn trở nên đáng yêu hơn.

"Ồ." Mạc Vân Quả nhàn nhạt trả lời một câu, xem ra trong mắt cô, hoàn thành nhiệm vụ này, là chuyện thường tình.

Hệ thống cũng mặc kệ thái độ của Mạc Vân Quả, bàn tay mập mạp của hắn vừa vung lên, ngay lập tức trước mặt Mạc Vân Quả xuất hiện một màn hình lớn.

Phía trên màn hình viết mấy cái chữ to: phòng phát sóng trực tiếp số 6544

Ở phía bên phải màn hình có xuất hiện một vài cái tên, phía trên đột nhiên xuất hiện một cái tên là Diệp Hành.

Còn ở phía bên trái, là một số mục khác, chẳng hạn như kênh của cô có 1000 tiêu chí, đánh dấu 300 người.

Cái này có nghĩa là trong lần phát sóng trực tiếp vừa rồi của cô có 1000 người xem, nhưng chỉ có 300 người đăng kí kênh.

Thành tích này đối với một người mới mà nói, cũng là thành tích tốt nhất rồi.

Nhưng mà, đối với bản thân Mạc Vân Quả mà nói lại khiến cô không hài lòng chút nào.

30% lưu trữ kênh, cái loại xác suất này, thật sự là quá thấp.

Hiển nhiên, suy nghĩ của hệ thống cùng Mạc Vân Quả là giống nhau, chỉ thấy hắn bày ra vẻ cực kì nghiêm túc nói: "Ký chủ, tuy rằng cô hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ, nhưng tỷ lệ số người lưu trữ kênh phát sóng của chúng ta quá thấp."

Mạc Vân Quả gật đầu, nhìn số liệu hiện lên trên màn hình, ánh mắt sâu thẳm.

"Ký chủ, ta sẽ phân tích kinh nghiệm của các tiền bối đi trước, sau đó tổng hợp lại, rồi tìm ra nguyên nhân vì sao lượng người lưu trữ kênh lại thấp như vậy. Một, ký chủ cô lại không yêu cầu bọn họ ấn chú ý! Thứ hai. Ký chủ cô lại không làm nũng bán manh để yêu cầu chú ý! Thứ ba. Ký chủ cô không có cúi đầu khom lưng cầu chú ý!" Hệ thống bày ra vẻ nghiêm túc khác thường, ngữ khí cùng cách nói của người lớn so với khuôn mặt kia tạo thành hai mảng đối lập, đối lại là những người khác, chỉ sợ đã là cười ầm lên.

Nhưng mà, cái Mạc Vân Quả phản ứng lại là.....

"Ta sẽ không cầu để được chú ý." Về mặt tệ liệt của cô càng trở nên lạnh lẽo, phản bác lại lời của hệ thống.

Hệ thống nghe được lời này, thân mình mập mạp cứng đờ, hấn bay đến trước mặt Mạc Vân Quả, vươn cánh tay mập mạp của mình ra, chỉ thẳng vào mũi Mạc Vân Quả nói: "Ký chủ, cô cần phải cầu họ lưu trữ kênh!"

"Dựa vào cái gì?" Mạc Vân Quả hỏi, để cô làm nũng bán manh, cúi đầu khom lưng? Quá không phù hợp với bản tính của mình!

Hệ thống nghe được lời này, tức giận đến phát run, cả thân mình mập mạp đều run theo.

Có thể Mạc Vân Quả cảm thấy như vậy rất thú vị, chỉ thấy cô vươn một ngón tay chọc chọc cái bụng bở trắng trẻo mập mạp của hệ thống.

Cảm xúc mềm mại làm cô hơi híp mắt, nhưng khi nói chuyện giọng nói vẫn lạnh lẽo như trước: "Nhìn người béo như vậy, vậy gọi là Đoàn Tử đi."

Hệ thống, ừm, không, là Đoàn Tử, vẫn trưng ra khuôn mặt bánh bao nghiêm túc dường như không thêm quan tâm hành động cũng như cái tên mà cô đặt cho mình.

"Ký chủ, cô cần nâng cao tỷ lệ số người lưu trữ kênh, nếu vị diện sau không thể đạt tới 50% bảo tồn tỷ suất lưu trữ, như vậy ký chủ, cô chờ trừng phạt đi." Nói xong câu đó, Đoàn Tử liền biến mất ở trong không gian u ám.

Mạc Vân Quả ngẩng đầu nhìn màn hình, trước mặt cô là toàn bộ hình ảnh của cô ở vị diện trước, một khuôn mặt lạnh lẽo, lời nói không chút khách khí, làm chính bản thân mình, vậy mà có thể làm ba người lưu trữ kênh, chuyện này chứng tỏ một điều, thật ra cũng có nhiều người thích tính cách như vậy không phải sao?

Edit: Khi cả hai đều không có tế bào thần kinh hài hước ở bên nhau thì như thế nào? Hehe...ta quay lại rồi đây. Từ giờ sẽ tập trung lấp hố này, hoan nghênh...hoan nghênh...:))

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 20: Xem! Ở kia có một cái đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn màn hình nhìn thật lâu, thẳng cho đến khi cơn buồn ngủ ập tới, cô mới dần dần đi vào giấc ngủ.

Mà khi cô tỉnh lại một lần nữa, cô đã đi vào một thế giới khác.

Mạc Vân Quả tỉnh dậy là do một tiếng khóc làm giật mình, tiếng khóc kia ai oán thê lương, lại mang theo sự nhu nhược của người con gái, khiến cho người ta thương tiếc.

Mạc Vân Quả chậm rãi mở to mắt, thấy một người con gái ngồi bên mép giường mình khóc đến hoa lệ đái vũ, bên cạnh cô ta còn có một chàng trai vô cùng tuấn mỹ.

Về mặt người kia nhìn cô gái tràn đầy yêu thương, dường như đáng về cô gái bây giờ khiến hắn rất đau lòng.

Cùng lúc đó, trong đầu Mạc Vân Quả xuất hiện âm thanh Đoàn Tử nhắc nhở: Phòng phát sóng trực tiếp đã mở ra, nhiệm vụ của vị diện này: Sửa đổi bản tính thánh mẫu. Lần phát sóng này thời hạn một tuần, xin kí chủ mau chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Thánh mẫu? trong mắt Mạc Vân Quả xẹt qua một tia sáng, là nói cô gái trước mắt này sao? Quanh thân tỏa ra một quầng sáng thánh mẫu, bản thân nhìn thấy thật sự muốn phá hư nó đi.....

"A a a! Tiểu Quả Quả cuối cùng phòng phát sóng trực tiếp của cô cũng mở rồi!"

"Hằng ngày thổ lộ với nữ thần moah moah!"

"Tiểu Quả Quả! Đợi người đã lâu ~ moah moah!"

"Nói, nhiệm vụ lần này là sửa đổi bản tính thánh mẫu, như vậy, vấn đề tiếp theo, thánh mẫu là cái gì? Có thể ăn sao?"

"Cùng câu hỏi, cùng câu hỏi! Cậu tiểu Quả Quả giải đáp!"

"+1"

"+2"

"+10086"

.....

Trong đầu Mạc Vân Quả không ngừng vang lên các loại âm thanh trong phòng phát sóng trực tiếp, giờ phút này, ý niệm thăng cấp phòng phát sóng càng trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết. Những âm thanh kia, thật là quá ồn ào!

"Thánh mẫu, thiện lương, vô hại, vô tội, thuần khiết, nữ chủ không có tâm cơ." Mạc Vân Quả ở trong đầu giải đáp, sau đó lại dẫn tới một trận thảo luận ồn ào hơn.

Lúc này, Bạch Liên thấy Mạc Vân Quả tỉnh, vội vàng dừng khóc thút thít.

"Mạc tử tử, chị..... chị tỉnh?" Thân mình Bạch Liên khẽ run lên, thoát nhìn có chút sợ hãi Mạc Vân Quả.

"Ừ." Mạc Vân Quả lên tiếng, cũng không muốn nói thêm cái gì.

Bạch Liên lén nhìn Mạc Vân Quả thấy thái độ lãnh đạm của cô, cắn cắn môi, sau đó thật cẩn thận lôi kéo ống tay áo Mạc Vân Quả.

"Mạc tử tử, thực xin lỗi, em không biết chị ở nơi đó, em..... em chỉ là muốn cứu tiểu cầu cầu." Nói xong câu này, trên mặt Bạch Liên hiện lên khởi vẻ tươi cười, hiển nhiên là nghĩ tới tiểu cầu cầu kia.

Lúc này Mạc Vân Quả, bởi vì chưa tiếp thu kịch bản của thế giới này cho nên cách tốt nhất là im lặng.

"Ừ." Lại là một tiếng trả lời cho có lệ, nhưng chính là thái độ lãnh đạm này, ở trong mắt của Bạch Liên lại thành một ý tứ khác, cô ta cho rằng cô đang tức giận.

"Mạc tử tử, chị..... chị đừng tức giận nữa có được không? Em xin lỗi chị." Bạch Liên thân mình tiêu biên độ run rẩy, hiển nhiên là ở sợ hãi này Mạc Vân Quả đối nàng làm chút cái gì.

Mạc Vân Quả nhìn đôi tay nhỏ nhắn không ngừng giầy vò áo bệnh nhân của mình, trong mắt nhanh chóng lướt qua một tia không kiên nhẫn.

"Cô có thể đi r ồi." Mạc Vân Quả không chút khách khí nói.

Nhưng mà còn không chờ Bạch Liên nói cái gì, người đàn ông vẫn luôn che chở cô ta lại không thoải mái.

"Mạc Vân Quả! Cô đây là có ý gì? Liên Liên cũng đã xin lỗi cô r ồi!" Thanh âm của người đàn ông kia rất lớn, làm Bạch Liên sợ tới mức thân mình run lên.

Vũ Trạch nhìn thấy phản ứng của Bạch Liên, vội vàng đỡ cô ta, ngữ khí mềm nhẹ, một chút cũng nhìn không ra bộ dáng hung ác vừa r ồi.

khuôn mặt Mạc Vân Quả lạnh lẽo, lúc đang muốn nói cái gì đó, liền nghe thấy một giọng nói mát lạnh.

"Nơi này, thật đúng là thật nóng a....."

Edit: Bạch Liên....Bạch Liên tính tình thánh mẫu= Bạch liên hoa trái hình???? Tiểu Quả Quả chúc cô may mắn:))

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 21: Xem! Ở kia có một đóa đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả giương mắt nhìn lên, chỉ nhìn thấy một thân ảnh thon dài bước đến, trên mũi hắt là cặp kính không gọng viền vàng, hai tay bỏ vào túi quần, chân dài sấn chắc, chỉ hai ba bước đã đi đến trước giường Mạc Vân Quả.

"Nhiếp ca ca....." Nét mặt Bạch Liên đột nhiên thay đổi thành một nụ cười dịu dàng, nhìn qua giống như rất thích người đàn ông trước mắt này.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu sang bên, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ.

"Tiểu Liên, tiểu Trạch." Nhiếp Thanh gật đầu, xem như cùng hai người chào hỏi.

Lúc này, Mạc Vân Quả đã tiếp thu xong bối cảnh của thế giới này.

Trước mắt là Bạch Liên chính là mục tiêu nhiệm vụ lần này, là một Bạch Liên hoa tiêu chuẩn, đương nhiên, đây không phải là loại "Bạch Liên hoa" miệng nam mô tụng một bồ dao găm, mà là cái loại tâm địa thiện lương lại không thể thiện lương thiện lương hơn.

Đương nhiên, thẳng thắn mà nói, chính là thiện lương đến ngu xuẩn, không phân biệt được thị phi, trắng đen, nặng nhẹ.

Bên cạnh Bạch Liên là Vũ Trạch vị hôn phu của cô ta, còn người trước mắt Nhiếp Thanh lại là bạn tốt của Vũ Trạch, đồng thời cũng là vị hôn phu của nguyên chủ.

Lúc này đây, Mạc Vân Quả cũng coi như hiểu được đôi chút về bọn họ.

Nguyên chủ ghét cái ác như kẻ thù, thiện ác phân biệt rõ ràng, đối với tính cách như Bạch Liên cực kỳ không ưa, lần này xảy ra chuyện là bởi vì

có một con chó ở trên đường nổi điên, cũng may nguyên chủ có võ cho nên mới chế ngự được con chó này.

Nhưng mà ở trong mắt Bạch Liên, lại cho rằng cô đang làm hại con chó nhỏ, dưới tình thế cấp bách, cô ta đẩy nguyên chủ sang một bên, khiến nguyên chủ té ngã trên đất.

Mà con chó kia cũng được cảnh sát kịp thời mang đi, Bạch Liên còn vô tư nghĩ rằng con chó đó đã được cảnh sát mang vào bệnh viện chữa trị, không nghĩ tới, con chó kia sẽ bị mang đi xử lý.

Sau khi Mạc Vân Quả tiếp thu mọi chuyện xong, phòng phát sóng trực tiếp cũng hiểu được chuyện xảy ra ở thế giới này, đem bối cảnh soi từ đầu đến cuối.

"Ai da! Các người nói cô gái này có phải bị ngốc hay không?"

"Đâu chỉ là ngốc! Quả thực chính là ngu xuẩn!"

"Không không không, ta thấy cô ta là không có đầu óc!"

"Ha ha! Lầu trên thật sâu sắc!"

" +1 "

" +2 "

.....

"Tiểu Quả, bây giờ em có đỡ hơn chút nào không?" Nhiếp Thanh sờ sờ đầu Mạc Vân Quả quan tâm hỏi.

Mạc Vân Quả không quá thích có người đụng vào thân thể của cô, cô quay đầu đi, thấp giọng "Ừ" một tiếng.

Cô có thể cảm giác được, người đàn ông trước mắt này, có tình cảm với nguyên chủ.

"Nhiếp ca ca, mặc tử tử không có việc gì hết." Bạch Liên vô cùng vui vẻ, giống như cô thật sự khỏe mạnh không có chuyện gì vậy, đây mới là thứ cô ta muốn nhìn thấy, không phải sao.

Nhiếp Thanh bu ãn cười nhìn Bạch Liên một cái, hẳn đương nhiên biết tất cả mọi chuyện xảy ra, cũng hiểu rõ tính cách của Bạch Liên, thật ra hẳn cũng không quá ưa thích, nhưng cô ta như thế nào cũng không tổn hại đến hẳn, cho nên hẳn cũng mặc kệ nó.

Nhưng không thể tưởng tượng được, lúc này đây, bởi vì Bạch Liên "Ngu xuẩn", vậy mà xúc phạm tới tiểu Quả.....

Trong mắt Nhiếp Thanh nhanh chóng hiện lên chút gì đó, nhanh tới mức Mạc Vân Quả cũng không kịp thấy rõ.

Vũ Trạch chép miệng nói: "Nếu cậu đã đến rồi, như vậy, chúng tôi đi trước."

Nói xong, Vũ Trạch muốn lôi kéo Bạch Liên rời đi, lại nghe thấy Mạc Vân Quả nói: "Từ từ."

Trong mắt Vũ Trạch xẹt qua một tia không kiên nhẫn, cũng may Bạch Liên lại không có suy nghĩ như vậy, ngược lại vui vẻ hỏi: "Mặc tử tử còn có việc gì sao?"

"Cô ở lại, những người đi ra ngoài." Mạc Vân Quả trực tiếp nói ra.

"Oa oa oa! Tiểu Quả Quả uy vũ khí phách!"

"Thiên thu vạn đại, nhất thống giang hồ!"

"Tiểu Quả Quả người thật soái! Thuận tiện hỏi một câu, lần trên có ý gì vậy?"

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 22: Xem! Kia có một cái đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

"Người nói đến câu thiên thu vạn đại nhất thống giang hồ sao? Ta nói cho các người a, đây là truyền thuyết ở thế giới chúng ta....."

.....

Bởi vì chương trình phát sóng trực tiếp sẽ có mặt ở ba ngàn thế giới khác nhau, ba ngàn thế giới không có thế giới nào giống nhau giống nhau, thời đại cũng như văn hóa cũng rất khác biệt, cũng may, phòng phát sóng trực tiếp sẽ có cách để bọn họ có thể hiểu được ngôn ngữ của nhau.

Mà trong hiện thực, hai người đàn ông khi nghe Mạc Vân Quả nói như vậy, đều sửng sốt.

Chuyện Mạc Vân Quả không thích Bạch Liên là chuyện trước giờ ai cũng biết, hơn nữa, trước kia chỉ cần có Bạch Liên ở đâu, Mạc Vân Quả tuyệt đối sẽ trốn đến chỗ thật xa.

Nhưng hôm nay là ngày mấy? Mặt trời mọc từ hướng Tây? Thế nhưng Mạc Vân Quả (tiểu Quả) lại muốn ở cùng phòng với Bạch Liên? Chẳng lẽ, Mạc Vân Quả (tiểu Quả) định nhân cơ hội thu thập Bạch Liên?

Bạch Liên lại là không nghĩ tới chuyện này, ở trong suy nghĩ của mình, cô ta luôn cho rằng mình là con người thiện lương, thân thiện như vậy, mọi người làm sao có thể ghét cô ta được?

Mạc tử tử có thái độ không tốt với mình, nhất định là do tâm trạng của chị ấy không tốt?

Bây giờ mình phải thật là kiên nhẫn, ừ..... Mạc tử tử giữ mình ở lại, nhất định là muốn tâm sự với mình.

Như vậy nghĩ, trên mặt Bạch Liên tràn đầy ý cười, cô ta nhìn Nhiếp Thanh cùng Vũ Trạch nói: "Nhiếp ca ca, Trạch ca ca, hai người ra ngoài trước đi. Mạc tỷ tỷ chỉ muốn tâm sự với em mà thôi."

Nhiếp Thanh:..... Quả nhiên cô gái không có đầu óc.

Vũ Trạch: Tiểu Liên sao có thể luôn thiện lương như vậy? Cái cô Mạc Vân Quả kia thật đáng ghét!

"Đi ra ngoài!" Mạc Vân Quả nhìn hai đại nam nhân mà cứ dong dong dài dài, ngữ khí càng thêm lạnh lẽo.

Nhiếp Thanh cùng Vũ Trạch liếc nhau, đầu từ trong mắt đối phương thấy sự khó hiểu.

Hiện tại Mạc Vân Quả (tiểu Quả) đơn độc giữ Bạch Liên, thật sự không phải là muốn chinh đốn cô ấy một trận chứ?

Nhiếp Thanh cùng Vũ Trạch dĩ nhiên là không yên tâm, nhưng Bạch Liên khuyên can mãi, cuối cùng cũng đẩy được hai người bọn họ ra ngoài.

"Mạc tỷ tỷ, chị có chuyện gì phiền lòng có thể nói cho em." Trên mặt Bạch Liên lại treo nụ cười thánh mẫu quen thuộc, cười...cười đến nỗi làm Mạc Vân Quả hoa cả mắt.

"Đừng cười." Mạc Vân Quả nói thẳng, cô thật sự thấy không có gì đáng cười ở đây cả.

Nụ cười trên khóe môi Bạch Liên cứng đờ, sau đó lại lần nữa tươi cười, thật cẩn thận hỏi: "Mạc tỷ tỷ, chị làm sao vậy? Là tâm tình không tốt sao?"

Mạc Vân Quả trên dưới đánh giá Bạch Liên một chút, sau đó gật gật đầu nói: "Là tâm tình không tốt."

Bạch Liên nghe được lời này, ánh mắt sáng lên, cô ta biết ngay mà, Mạc tỷ tỷ là tâm tình không tốt, cho nên mới lấy mình làm nơi trút giận.

"Mạc tử tử, làm sao tâm tình lại không tốt vậy? Có thể nói cho em được không!" Bạch Liên thập phần tích cực nói, cô ta muốn vì Mạc Vân Quả chia sẻ niềm vui nha.

Mạc Vân Quả khoanh tay trước ngực, trực tiếp quyết đoán nói: "Nhìn thấy cô tâm tình tồi liền khó chịu."

Bạch Liên:..... Mạc tử tử nói như vậy nhất định là không muốn nói nguyên nhân thực sự cho mình biết đi? Là có ý đồ gì khó nói sao?

Não Bạch Liên tự động mở rộng ra, vì Mạc Vân Quả tìm các loại lý do.

Lúc này, trong phòng phát sóng trực tiếp:

"Tiểu Quả Quả nói chuyện trực tiếp như vậy tốt sao!"

"Ta cảm thấy như vậy khá tốt!"

"Ha ha! Ta cũng cảm thấy như vậy! Bạch bạch bị vả mặt có hay không!"

"Năng lực sát thương của Tiểu Quả Quả càng ngày càng được nâng cao rồi!"

"Hằng ngày đều muốn thổ lộ với tiểu Quả Quả!"

"Tiểu Quả Quả, nhất định phải giáo huấn đóa Bạch Liên hoa này một chút, khiến người ta thật khó chịu!"

"Kỳ thật ta không cảm thấy như vậy! Đóa Bạch Liên hoa này tuy rằng có chút ngu ngốc, nhưng thật ra rất đáng yêu."

"Lần trên đừng đi, tới đây chúng ta nói chuyện nhân sinh một chút!"

"Ngu ngốc! "

.....

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 23: Xem! Ở đó có một đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

Bạch Liên che miệng mình lại, đáng vẻ thật thương tâm.

"Mạc tử tử, sao chị có thể nói như vậy được?" Trong mắt cô ta dần dần tích tụ hơi nước, giống như chỉ cần một cái chớp mắt là sẽ rơi xuống vậy.

"Vì sao tôi lại không thể nói như vậy?" Mạc Vân Quả hỏi ngược lại.

Bạch Liên giật giật môi, muốn nói lại thôi.

"Hửm?" Mạc Vân Quả từ xoang mũi trung phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Bạch Liên rụt rụt thân mình nói: "Mạc tử tử, em cũng vì muốn tốt cho chị thôi."

"Tốt cho tôi? Tốt với tôi mà đẩy tôi tới mức phải vào bệnh viện à?" Mạc Vân Quả cười lạnh nói, hiển nhiên là không muốn chuyện này cứ như vậy mà bỏ qua.

Đáng vẻ Bạch Liên giống như rất thương tâm, "Mạc tử tử, lúc ấy em chỉ thấy con chó nhỏ kia rất đáng thương."

"Đáng thương? Bạch Liên, đến cùng cô có đầu óc không vậy? Nó là một con chó điên!" Mạc Vân Quả không chút khách khí vạch trần sự thật này, chỉ thấy Bạch Liên hơi hé miệng mở to mắt giống như không thể tin nổi.

Nàng lắc đầu nói: "Không, không có khả năng! Trạch ca ca nói kia tiểu cầu thực đáng thương!"

"A..... Tôi nói cho cô biết một tin, trước hết tôi hỏi cô, có phải con chó kia đã bị cảnh sát mang đi rồi?"

Bạch Liên do dự một chút gật gật đầu.

"Cô?" Mạc Vân Quả lại hỏi.

"Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ không phải bệnh viện thú cưng sao?" Bạch Liên yếu ớt hỏi lại, chó nhỏ bị thương, đương nhiên phải mang tới bệnh viện thú cưng để chăm sóc rồi.

Mạc Vân Quả cười lạnh, "Bệnh viện thú cưng? Cô đi mà hỏi Trạch ca ca của cô đi, xem có phải là như thế không."

Bạch Liên thấy thái độ chém đinh chặt sắt của Mạc Vân Quả không giống như nói dối, trong lòng cũng có một tia do dự, chẳng lẽ con chó nhỏ kia không phải được mang đến bệnh viện thú y sao?

"Em..... em đi hỏi một chút." Bạch Liên nói xong câu đó liền vội vàng đi ra khỏi phòng bệnh, chỉ còn lại có một người là Mạc Vân Quả.

Lúc này, Mạc Vân Quả cuối cùng là có tâm tình xem xét tình huống phòng phát sóng trực tiếp, chỉ thấy trong phòng phát sóng trực tiếp vô cùng hỗn loạn, có huyền thuyên, có đấu võ mồm, đương nhiên, còn có hằng ngày phải thổ lộ với mình.

Có cái gọi là, không có quy củ sao thành được phép tắc, Mạc Vân Quả cân nhắc làm như thế nào để đưa ra phép tắc với phòng phát sóng trực tiếp, nếu không sẽ có ngày cô bị mấy âm thanh này làm ần muốn chết.

"Này, nghe, phòng phát sóng của ta có hai quy củ."

Mạc Vân Quả vừa mở miệng thành công làm phòng phát sóng trực tiếp an tĩnh lại, tất cả mọi người đều chờ đợi cô lên tiếng.

Mạc Vân Quả nhìn tất cả đột nhiên im lặng, khóe miệng gợi lên một nụ cười, hiển nhiên rất vừa lòng khi họ chịu phối hợp với cô.

"Thứ nhất, không được ần ào! Thứ hai không được dùng ngôn ngữ công kích ta." Trước tiên Mạc Vân Quả chỉ đưa ra hai điều kiện này, còn

sau này có đưa ra thêm hay không, còn phải nhìn xem tình huống như thế nào rồi nói.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp nghe được Mạc Vân Quả nói như vậy, sôi nổi bắt đầu vì Mạc Vân Quả phổ cập khoa học.

"Tiểu Quả Quả a, cô không biết chuyện này rồi, quy tắc phòng phát sóng trực tiếp này rất nghiêm khắc, một khi phát hiện chúng ta có hành vi dùng ngôn ngữ công kích chủ kênh, sẽ khóa tài khoản của chúng ta lại, hơn nữa cả đời đều không thể lại có hệ thống xem phòng phát sóng trực tiếp, đây không phải là làm người khác khó chịu sao!"

"Đúng vậy, tiểu Quả Quả, hơn nữa hệ thống phát sóng trực tiếp này chính là trực tiếp trói định lĩnh hồn, nhục mạ chủ kênh, một khi bị khiếu nại lên hệ thống, nếu như nghiêm trọng có khả năng sẽ hồn phi phách tán!"

"Đúng đúng đúng! Nhớ trước đây ở vị diện của chúng ta có một người không tin, ba lần bốn bận nhục mạ chủ kênh với đủ loại hình thức, kết quả các chủ kênh đồng loạt khiếu nại, cuối cùng rơi vào kết cục hồn phi phách tán, ngay cả tư cách đầu thai cũng không có."

"Ai, đúng là như vậy nha! Cho nên tiểu Quả Quả cô hoàn toàn không cần lo lắng chúng ta sẽ công kích tập thể cô đâu ~ moah moah ~ hằng ngày đều muốn thổ lộ với tiểu Quả Quả ~"

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 24: Xem! Ở kia có một cái đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

"Bây giờ đến lượt tôi bổ sung thêm Đó chính là nếu chúng ta công kích lẫn nhau, một khi bị giám sát phòng phát sóng nhắc đến, sẽ bị nhốt trong phòng tối một tháng, hahaha..... Nghĩ đến một tháng không thể xem phát sóng trực tiếp, trái tim này của tôi, thật lạnh thật lạnh ~"

"Đừng ý lầu trên!"

.....

Mạc Vân Quả im lặng lần lượt nghe người trong phòng phát sóng nói chuyện, cảm thấy mình thật ngớ ngẩn, cô lập tức thu hồi lời mình vừa nói, khôi phục thành trạng thái lạnh lẽo lúc ban đầu, làm vẻ như chuyện gì cũng chưa xảy ra, ta chỉ im lặng nghe các người nói thôi.

Nhưng mà tất cả hành động của cô, đều bị tất cả mọi người trong phòng phát sóng thấy được, vì thế một vòng quỳ liếm mới lại bắt đầu.

Mà lúc này ngoài cửa, ánh mắt Bạch Liên ngập nước, ngửa đầu nhìn Vũ Trạch.

"Trạch ca ca, chó nhỏ kia thật sự được mang tới bệnh viện thú cưng sao?"

Vũ Trạch sửng sốt, không nghĩ tới Bạch Liên sẽ hỏi mình chuyện này, nhưng vì không muốn cô ta thương tâm, hẳn ta đương nhiên sẽ không nói thật: "Đương nhiên là vậy rồi."

Trong mắt Bạch Liên lộ ra một tia kinh hãi, cô ta níu lấy ống tay áo Vũ Trạch hỏi: "Thật vậy chăng?"

Vũ Trạch nhìn thấy bộ dáng của Bạch Liên, chỉ cảm thấy trái tim cũng mềm nhũn ra rồi.

"Tất nhiên là thật rồi."

Bạch Liên lại nghĩ đến lời Mạc Vân Quả vừa nói với mình, cô ta cắn cắn môi nói: "Nhưng mà..... Nhưng mà Mạc tử tử nói....."

Bạch Liên muốn nói lại thôi, dáng vẻ giống như bị ức hiếp rất nhiều.

Mà cái loại dáng vẻ này của Bạch Liên, thành công làm Vũ Trạch hiểu lầm.

Vũ Trạch nhìn "Ủy khuất" Bạch Liên, phần nộ lập tức nảy lên trong lòng, cái cô Mạc Vân Quả kia! Lại nói gì đó với Liên Nhi!

Vũ Trạch lập tức vọt vào phòng bệnh, thời điểm Bạch Liên cùng Nhiếp Thanh đều chưa kịp phản ứng lại, hắn ta đã chạy tới trước mặt Mạc Vân Quả lớn tiếng chất vấn: " Người phụ nữ này! Cô lại nói gì với Liên Nhi!"

Bạch Liên giương mắt nhìn Vũ Trạch một cái, một chút ý muốn cùng dục vọng nói chuyện với hắn ta cũng không có.

"Tôi có thể nói cái gì?" Mạc Vân Quả có chút lười nhác nói, cô dựa người về phía sau, cả người có vẻ có chút lười biếng.

"A..... Những lời này hẳn là tôi nên hỏi cô mới đúng." Vũ Trạch nắm nắm tay, xương cốt kéo kẹt kẹt kẹt.

Lúc này, Bạch Liên cùng Nhiếp Thanh kịp thời chạy theo lại đây.

"Tôi chỉ nói sự thật mà thôi." Mạc Vân Quả nhìn lướt qua Bạch Liên một cái nhàn nhạt nói.

Vũ Trạch cười lạnh vài tiếng, thời điểm đang chuẩn bị nói cái gì đó, đã nghe thấy Mạc Vân Quả nói tiếp: "Tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi, phiền toái các vị rời khỏi đây."

Bạch Liên vừa thấy tình huống không đúng, vội vàng lôi kéo tay Vũ Trạch nói: "Trạch ca ca, Mạc tử tử hẳn là mệt mỏi, chúng ta đi ra ngoài đi."

Vũ Trạch phẫn hận nhìn Mạc Vân Quả một cái, lại đau lòng Liên Nhi nhà mình, chỉ có thể tùy ý để Bạch Liên lôi kéo hắn rời đi kéo mình đi.

Nhiếp Thanh nhìn Mạc Vân Quả dựa về phía sau nhắm mắt dưỡng thần, trong mắt xẹt qua một tia nghi hoặc, là ảo giác của hắn sao? Vì sao lại cảm thấy hôm nay Quả Nhi không giống trước kia?

Nếu nói đã từng thấy Mạc Vân Quả thô bạo đã man hoàn toàn không nói đạo lý, toàn thân tỏa ra khí chất thô鄙, như vậy hiện tại Mạc Vân Quả chỉ có sự lạnh lẽo, nhưng bên trong sự lạnh lẽo kia lại có một tia cao ngạo, cả người tràn ngập hơi thở băng lãnh.

"Anh còn không đi?" Mạc Vân Quả lập tức mở to mắt, bình tĩnh nhìn Nhiếp Thanh.

Nhiếp Thanh cười khở một tiếng, nói một câu, "Anh lập tức đi."

Ai, vô luận Quả Nhi có thay đổi như thế nào, nhưng chuyện chán ghét mình, vẫn không thay đổi chút nào! Nhiếp Thanh nhin không được thở dài, cuối cùng khẽ lắc đầu rời đi.

Mạc Vân Quả nhìn bóng dáng Nhiếp Thanh, luôn cảm thấy cô không cách nào hiểu được người đàn ông này, ánh mắt kia khi nhìn cô, thật là làm cô khó chịu cực kỳ.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 25: Xem! Ở kia có một cái đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

Thân thể Mạc Vân Quả đã không còn vấn đề gì, sáng hôm sau cô tự mình làm thủ tục xuất viện.

Nhiệm vụ lần này chỉ có một tuần, nếu vẫn lãng phí thời gian ở bệnh viện, thật đúng là mất nhiều hơn được.

sau Mạc Vân Quả xuất viện, việc đầu tiên cô làm đó là liên lạc với Bạch Liên, từ giờ trở đi, cô sẽ liều chết quấn lấy cô ta!

sau khi biết quyết định này của Mạc Vân Quả, quần chúng cắn hạt dưa đầu bày tỏ rằng tiểu Quả Quả như vậy thật đáng yêu!

Đồng thời, bọn họ cũng vui vẻ đánh thưởng cho Mạc Vân Quả những vật nhỏ thuộc vị diện của mình.

Mạc Vân Quả sung sướng đem tất cả quà tặng biến thành giá trị kinh nghiệm, sau đó vui vẻ cột giá trị kinh nghiệm ngày càng tăng lên, cuối cùng là tăng tới 7000, bây giờ chỉ còn 3000 giá trị kinh nghiệm nữa là sẽ đầy.

quay trở về chuyện chính, Mạc Vân Quả xuất viện lúc sau đã nhanh chóng tìm được Bạch Liên, lúc ấy Bạch Liên đang ở bệnh viện thú cưng, vui vẻ ôm một con chó nhỏ.

Mạc Vân Quả vừa đẩy cửa đi vào, thấy Bạch Liên đang ôm một con chó chơi đùa, quan trọng là con chó kia nhìn không khác con chó phát điên trên đường hôm trước, nếu như không nhìn kỹ thật không tìm ra điểm khác nhau ở đâu.

Chuyện này thật đúng là làm khó Vũ Trạch, chỉ vì muốn vị hôn thê nhà mình vui vẻ mà không tiếc bỏ công sức ra tìm.

Bạch Liên vừa thấy Mạc Vân Quả đến, tâm tình vô cùng vui vẻ, bởi vì cô ta biết rằng lúc trước Mạc Vân Quả nói như vậy chỉ để lừa cô ta thôi!

"Mạc tử tử, chị xem, đây là con chó nhỏ hôm trước."

Hai tay Bạch Liên ôm chó nhỏ đưa tới trước mặt Mạc Vân Quả, chớp chớp mắt, đôi mắt mở to khát vọng nhìn Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả cười nhạo một tiếng, tùy tay giữ một hộ sĩ lại hỏi: "Cô thấy con chó này quen không?"

Hộ sĩ cũng là người từng trải, cô ấy nhìn thoáng qua con chó lắc đầu nói: "Con chó này nhìn qua khỏe mạnh, nếu không có vấn đề gì thì đưa tới đây làm gì?"

Bạch Liên bĩu môi, có chút khó hiểu với hành vi của Mạc Vân Quả.

"Mạc tử tử, chị như vậy là có ý gì?"

Mạc Vân Quả lại kéo một hộ sĩ khác hỏi: "Cô thấy con chó này quen không?"

Vừa đúng, người hộ sĩ này lại biết, bởi vì cô ấy tận mắt nhìn thấy Vũ Trạch ôm chó nhỏ này tới, cô ấy là một tiểu hoa si, nhìn thấy một đại soái ca ôm một con chó đáng yêu đi vào, dĩ nhiên là nhớ kỹ hình ảnh đó.

"Đương nhiên là tôi biết! Con chó này mới sáng nay được một đại soái ca ôm tới, nhưng mà..... Hình như nó không có bệnh gì mà?" Hộ sĩ khó hiểu nói thẩn một câu, thật sự là không hiểu được đam mê của các soái ca, cho nên, đây là nguyên nhân khiến mình tới giờ vẫn còn độc thân đi.....

Mạc Vân Quả nhướng mày nhìn về phía Bạch Liên, "Hiện tại cô đã hiểu được tất cả mọi chuyện chưa?"

Mặc dù tính tình Bạch Liên như vậy nhưng thật ra cực kỳ thông minh, cô ta biết Vũ Trạch gạt mình, mà những lời Mạc Vân Quả nói mới là thật.....

Trong nháy mắt mắt Bạch Liên ngập nước, dĩ nhiên là còn không muốn tin tưởng sự thật này.

Mạc Vân Quả khoanh tay trước ngực, lấy tư thế từ trên cao nhìn xuống nhìn Bạch Liên nói: "Cho nên, bây giờ cô đã biết sự ngu xuẩn của mình rồi sao? Tôi rõ ràng đang giúp mọi người ắt con chó đại kia lại, cô lại cố tình đến phá rối, cô có biết là nếu lúc đó cảnh sát không đến kịp thời thì sẽ có hậu quả gì không?"

Mạc Vân Quả chất vấn thành công làm Bạch Liên trắng mặt, thân mình cô ta khẽ run, con chó nhỏ trượt khỏi tay cô ta, chạy xung quanh.

"Bạch Liên, có đôi khi, cái tự cô cho là lòng tốt sẽ làm hại đến người khác."

Mạc Vân Quả gần từng chữ một nói, làm Bạch Liên cơ hồ có chút chống đỡ không được thân thể của mình.

Chẳng lẽ, chính mình thật sự sai rồi sao? Giờ khắc này, Bạch Liên vô cùng mê man giống như tất cả mất đi tất cả phương hướng.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 26: Xem! Ở kia có một cái đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

Lúc này, Vũ Trạch với Nhiếp Thanh cùng lúc đi vào bệnh viện thú cưng, trên mặt hai người đều mang theo tươi cười, nhìn qua giống như có chuyện gì đó làm họ rất vui vẻ.

Mạc Vân Quả vừa nhìn thấy hai người bọn họ, bất động thanh sắc nhú mày.

Ngược lại là Bạch Liên, một bộ dáng thương tâm, nhìn cũng không thèm nhìn hai người kia một cái.

Vũ Trạch nhảy bén đã nhận ra Bạch Liên không thích hợp, hắn ta bước nhanh đi tới bên người Bạch Liên, lo lắng hỏi: "Liên Nhi, làm sao vậy?"

Bạch Liên lắc đầu, lôi kéo ống tay áo Vũ Trạch nói: "Trạch ca ca, con chó kia không phải chó nhỏ phải không?"

Vũ Trạch mặt cứng đờ, hắn ta nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả đứng ở bên cạnh, rất nhanh biết được chân tướng.

"Mạc Vân Quả! Cô có trái tim không?" Vũ Trạch không phân xanh đỏ đen trắng liền chất vấn Mạc Vân Quả.

"Năm thảo! Người đàn ông này vậy mà dám mắng tiểu Quả Quả nhà ta! Tẩu hần!"

"Lầu trên chờ, đến lượt ta!"

"Tới lượt ta!"

Người sử dụng ngôi sao chổi đánh thưởng một trương vận đen phù!

"Lầu trên uy vũ!"

"233333 ng ồi xem trò hay!"

.....

Bên trong phòng phát sóng trực tiếp diễn ra một trận náo nhiệt, Mạc Vân Quả nghe được tiếng đánh thưởng, khóe miệng hơi hơi gợi lên một nụ cười, rất nhanh liền biến mất.

"Tim tôi rất tốt." Mạc Vân Quả nhàn nhạt nói.

Vũ Trạch tức đến nỗi cả người phát run, nếu không phải Bạch Liên cùng Nhiếp Thanh ở chỗ này, phỏng chừng hắn ta đã động thủ đánh người.

Mạc Vân Quả một chút cũng không hiểu được vì sao Vũ Trạch sẽ tức giận như vậy, dù sao cô chỉ nói sự thật mà thôi.

"Trạch ca ca, trả lời em." Bạch Liên gắt gao nắm thật chặt ống tay áo của Vũ Trạch, giống như hắn không nói sẽ không buông ra.

Vũ Trạch thở dài một hơi, cuối cùng vẫn gật gật đầu.

"Con chó kia vì bệnh chó dại nên đã chết."

Thân mình Bạch Liên run lên, tuy rằng đã gần như chuẩn bị tinh thần để biết sự thật này, nhưng từ trong miệng Vũ Trạch nói ra, cô ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Khuôn mặt Bạch Liên tái nhợt, thân mình run rẩy, ngực trên dưới đập phồng, giống như sắp không thở nổi.

"Liên Nhi!"

Vũ Trạch vừa thấy bộ dáng Bạch Liên không thích hợp, hắn ta vội vàng ôm cô ấy, trên mặt hiện lên một tia sợ hãi.

Bạch Liên ôm ngực, chau mày, khóe mắt nổi lên nước mắt.

"Trạch ca ca, đau."

giọng nói Bạch Liên mỏng manh khẽ mấp máy môi nói, Vũ Trạch vội vàng bế Bạch Liên lên, xông thẳng ra ngoài.

Mạc Vân Quả nhìn bóng dáng Vũ Trạch, trong mắt xẹt qua một tia u quang.

"Trái tim của tiểu Liên trời sinh đã thiếu một phần." Giọng nói của Nhiếp Thanh vang lên ở bên tai Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả xoay người nhìn hắn, nhấp miệng, không có đáp lời.

"Vũ Trạch rất yêu cô ấy, tiểu Liên không thể chịu kích thích quá lớn, cho nên Vũ Trạch bảo vệ cô ấy rất tốt. Cho nên trong mắt cô ấy thế giới này chỉ có ánh sáng." Nhiếp Thanh khẽ cười một tiếng, giống như nghĩ tới chuyện gì đó rất tốt, "Vũ Trạch đã từng nói với anh, phần tim mà tiểu Liên thiếu hụt kia, có lẽ là những dơ bẩn của thế giới này, cho nên hắn sẽ luôn bảo vệ cô ấy thật tốt."

"Vì sao anh không đuổi theo?" Mạc Vân Quả hỏi.

Nhiếp Thanh lại cười khẽ một tiếng, hắn bình tĩnh nhìn Mạc Vân Quả, gần từng chữ một nói: "Bởi vì, người anh yêu, là em."

Mạc Vân Quả đột nhiên im lặng, cô biết, người mà người đàn ông này yêu, không phải cô, mà là "Cô", chủ nhân của thân thể này.

Hiện tại cô không thể đáp lại hắn, cô không muốn tham gia vào cuộc sống của người khác, nàng chỉ cần hảo hảo hoàn thành chính mình nhiệm vụ thì tốt rồi.

Nhiếp Thanh nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Mạc Vân Quả, trong mắt xẹt qua một tia mất mát.

Vô luận, vô luận hắn nói nghiêm túc cỡ nào.

Vô luận hắn nói bao nhiêu lần, cô ấy cũng đều không tiếp nhận mình.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 27: Xem! Kia có một cái đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả xoay người rời đi, không có ý muốn tiếp tục nói chuyện với Nhiếp Thanh.

Lúc này bên trong phòng phát sóng trực tiếp:

"Ai, đột nhiên cảm thấy cái cô Bạch Liên cũng thật đáng thương nha!"

"Đúng vậy! Tiểu Quả Quả, c ầu ngược nhẹ! ừ..... nhưng mà ta vẫn muốn ngược ngược nha ~ tha thứ cho ta có sở thích tà ác 2333333"

"L ầu trên a~, kỳ thật ta cũng cảm thấy như vậy!"

"Ta không đồng ý với l ầu trên, ôm ý tốt đi thương tổn người khác, cái này không thể trở thành lý do!"

"Nhưng cô gái Bạch Liên kia không phải là bị bệnh hay sao? Được bảo vệ như công chúa, dĩ nhiên là không biết được sự hiểm ác của thế giới này được?"

"A..... những lời của l ầu trên này, chẳng lẽ lại thành lý do trong lúc vô tình cô ta hại người sao?"

"Hằng ngày thờ lộ phải thờ lộ với tiểu Quả Quả, tiểu Quả Quả moah moah ~ "

"L ầu trên người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của! Tiểu Quả Quả phóng ta tới đây!"

.....

Mạc Vân Quả nghe đủ các loại giọng nói trong phòng phát sóng trực tiếp, không biết sao, lại khiến cho tâm tình cô trở nên tốt hơn một chút.

Vừa rồi bởi vì Nhiếp Thanh đột nhiên thổ lộ, quả thật làm cô trở tay không kịp.

Mạc Vân Quả trực tiếp đi tới bệnh viện, Bạch Liên đã bị đưa đến phòng cấp cứu, Vũ Trạch vẫn luôn ở bên ngoài đi qua đi lại, đôi tay không ngừng ma xát, nhìn qua vô cùng khẩn trương, lo lắng.

Khi Mạc Vân Quả đi vào bệnh viện, nhìn thấy chính là cảnh tượng như vậy.

Vũ Trạch nhìn thấy người đến là Mạc Vân Quả, trên mặt hiện lên một tia tức giận.

Nhưng sự lo lắng của hắn ta dành cho Bạch Liên vẫn lớn hơn sự phẫn nộ với Mạc Vân Quả, hắn ta thu hồi ánh mắt của mình, không thêm nhìn cô nữa.

Vũ Trạch vẫn luôn gắt gao nhìn chăm chăm ba chữ "Phòng cấp cứu", hắn ta vô cùng mong muốn đèn kia sẽ tắt đi, như vậy hắn ta có thể nhìn thấy Bạch Liên.

Hắn ta đem toàn bộ những đèn tối, dơ bẩn che dấu trước mặt cô ấy, ngược lại không thể bảo hộ cô ấy vui vẻ.

Vũ Trạch biết, Bạch Liên là một cô gái tâm địa thiện lương, tuy rằng chuyện đó ở trong mắt nhiều người, thiện lương của cô ấy là trời buộc, là biểu hiện của ngu ngốc tận cùng, nhưng hắn ta lại yêu cô ấy.

Vũ Trạch nghĩ tới Mạc Vân Quả, cô vẫn luôn là tai họa ngầm bên cạnh Bạch Liên, nhưng trước kia tuy rằng cô chán ghét Bạch Liên, nhưng lại khinh thường cùng cô ấy kết bạn nhiều hơn.

Nhưng mà Mạc Vân Quả hiện tại, thời khắc nói chuyện, khuôn mặt luôn lạnh lẽo, làm Vũ Trạch tưởng tượng đến Mạc Vân Quả là nguyên nhân dẫn đến mọi chuyện như thế này, lại tức đến ngứa răng.

Mạc Vân Quả ng ồi ở trước phòng giải phẫu, l ẳng l ặng, không phát ra bất kì âm thanh gì.

Bóng dáng cô nhìn qua có chút cô đơn, cũng có chút hiu quạnh.

Ngược lại với vẻ lo lắng nhớ mong của người kia cho Bạch Liên, lúc này Mạc Vân Quả giống như tách hoàn toàn khỏi thế giới này.

Sau khi chấp nhận sự thật Mạc Vân Quả không để ý tới mình Nhiếp Thanh vội đuổi theo lại đây, nhìn thấy cảnh kia đ ồng tử hơi co lại, đây là Quả Nhi hẳn biết sao?

Khi nào, Quả Nhi lại cách xa mình như vậy?

Một mình chìm trong thế giới riêng, làm hẳn không dám tới gần, bởi vì hẳn biết, bản thân không có cách nào bước vào đó.

Vũ Trạch nhìn thấy Nhiếp Thanh đã đến, sắc mặt trong nháy mắt trở nên phức tạp.

Nhiếp Thanh luôn luôn là anh em tốt của hẳn, chỉ là hai người bọn họ yêu lại bất đ ồng, mới tạo thành cảnh tượng như bây giờ.

Nhiếp Thanh đi đến bên người Vũ Trạch, vỗ vỗ bả vai, an ủi.

Lúc này, đèn phòng cấp cứu vừa lúc tắt, Vũ Trạch vội vàng đi tới cửa, chờ Bạch Liên bị đẩy ra.

Đầu tiên đi ra là bác sĩ, bác sĩ nhìn Vũ Trạch, gỡ khẩu trang, trấn an hẳn.

"Người bệnh đã không có việc gì, chỉ là gần nhất không thể lại chịu cái gì kích thích, anh nên chú ý một chút."

Vũ Trạch liên tục gật đầu, chỉ cần hiện tại Bạch Liên không có việc gì, như vậy về sau, hẳn ta th ề, tuyệt đối sẽ không để Liên nhi chịu bất kì kích thích gì!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 28: Xem! Ở kia có một cái đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả từ đầu đến cuối đầu không nói chuyện, thật ra là là, với loại tình huống như thế này cô thật sự không biết nói gì.

Từ trước đến nay cô đầu không biết cách ở chung với người khác, nghĩ đến cô đã từng là người luôn bị cô lập, mới nghĩ vậy thôi mà hơi thở xung quanh cô càng lạnh lẽo hơn.

Nhiếp Thanh thâm tình chân thành nhìn Mạc Vân Quả, hắn có đôi khi còn chê cười Vũ Trạch làm sao lại thích một cô gái ngốc nghếch như vậy, hiện tại nghĩ đến, bản thân mình cũng không phải giống như vậy sao?

Yêu một cô gái không hiểu tình yêu là gì, Nhiếp Thanh thở dài một hơi, nhưng có cách nào đâu? Hắn đã hãm sâu trong đó rồi.

Vũ Trạch vẫn luôn ở bên cạnh Bạch Liên, thẳng đến khi Bạch Liên có dấu hiệu tỉnh lại, Vũ Trạch mới chân chính thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Trạch ca ca, thực xin lỗi, để cho anh lo lắng."

Vũ Trạch vội vàng lắc đầu nói: "Liên Nhi, em nói cái gì vậy? Với anh em vĩnh viễn không cần nói xin lỗi?"

Lúc này Bạch Liên chỉ là cười cười, không nói gì.

Mạc Vân Quả đứng ở trước giường bệnh, có chút không rõ tình cảm của hai người bọn họ là như thế nào.

"Này, các người biết tình yêu là cái gì sao?"

Mạc Vân Quả lần đầu đưa ra một câu hỏi với phòng phát sóng, tức khắc, phòng phát sóng trực tiếp liên nổ mạnh.

"Vấn đề Tiểu Quả Quả hỏi thật hay, như vậy phải chậm rãi nghe lão phu nói r ấi."

"Ta X! L ầu trên đừng tranh với đại gia!"

"Ai, tiểu Quả Quả rất ít khi hỏi người khác nha! Hằng ngày phải thổ lộ moah moah ~"

"Tình yêu a, là một loại lực lượng th ầ n bí a!"

"Lại nói tiếp, ta yêu cô gái kia không biết khi nào cô ấy mới đ ồng ý đây?"

"Các người đừng lạc đề nha! Tiểu Quả Quả, ta đến trả lời vấn đề của người! Tình yêu chính là người yêu một người, sau đó người người yêu, cũng yêu người!"

"L ầu trên nói rất có đạo lý, nhưng thật sự không rõ ràng gì hết."

"L ầu trên người đừng đi! Chúng ta tới đánh một trận!"

"Hừ! Tiểu Quả Quả, xem ta xem ta! Ta biết! Tình yêu chính là một loại cảm tình!"

"..... Ta có thể thấy một đám nói hươu nói vượn như l ầu trên."

"Ai, thật ra cái này khó mà có một câu trả lời hoàn toàn chính xác!"

"Đ ồng ý với l ầu trên, cái này quá khó định nghĩa được."

.....

Mạc Vân Quả không tìm được đáp án mình mong muốn, chỉ có thể đem nó vứt ra sau đầu.

Có lẽ, v ề sau trong phát sóng trực tiếp, cô có thể biết cái gì gọi là tình yêu đi?

Ngay từ đầu, rõ ràng chỉ là bị uy hiếp cô mới tham gia phòng phát sóng trực tiếp, hiện tại, cô giống như thích cảm giác như vậy.

Ừm..... Đến bây giờ, cô có thêm một mục tiêu mới, đó là học được yêu là như thế nào!

Lúc này, Bạch Liên đã nói chuyện với Vũ Trạch xong.

Đôi lúc ánh mắt Bạch Liên sẽ ngẫu nhiên nhìn về phía Mạc Vân Quả, ánh mắt kia ẽo ràng là có lời muốn nói, làm Vũ Trạch nhìn đến đau lòng.

Cuối cùng, vẫn là Vũ Trạch bại hạ trận, hắc xoa xoa đầu Bạch Liên nói: "Liên Nhi, em muốn cùng Mạc Vân Quả nói chuyện sao?"

Ánh mắt Bạch Liên sáng ngời, mạnh mẽ gật gật đầu, Trạch ca ca trước sau như một vẫn là người hiểu cô ấy nhất.

Động tác Vũ Trạch xoa đầu Bạch Liên càng thêm mềm nhẹ hơn, "Anh ở đây nghe có trở ngại gì không?"

Bạch Liên lắc đầu nói: "Không ngại."

Vũ Trạch gật đầu mỉm cười, sau đó quay đầu nhìn Mạc Vân Quả, nháy mắt biến sắc mặt.

"Mạc Vân Quả, Liên Nhi muốn cùng cô nói chuyện."

Mạc Vân Quả:..... Tôi đã nghe được, không cần anh cố tình lặp lại một lần nữa!

Bạch Liên nhìn Mạc Vân Quả, mỉm cười nói: "Mạc tỷ tỷ, lại đây ng ồi."

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: "Có chuyện gì cô cứ nói đi."

Vũ Trạch nháy mắt đen mặt, bảo cô tới đôi này thì tới đây ng ồi đi, lại còn ra vẻ cái gì nữa!

Edit: Ôn trời cuối cùng tiêu Quả Quả cũng nghĩ đến chuyện yêu đương r`ồi. 😊😊😊

P/s: không biết Bạch Liên là tốt hay xấu nên cứ để cô ta, giờ cảm giác không tệ chuyển sang xưng cô ấy vậy.Hừm...Hừm... Được không ta?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 29: Xem! Ở kia có một cái đại thánh mẫu

Edit:Linh lady

Bạch Liên một chút cũng không ngại thái độ của Mạc Vân Quả, thấy cô khẳng khẳng đứng ở nơi đó, cũng chỉ là hơi hơi mỉm cười, không hề khó xử cô.

"Mạc tỷ tỷ, cảm ơn chị."

Bạch Liên chân thành nói lời cảm tạ, nhưng ngược lại khiến Mạc Vân Quả có một loại dự cảm không tốt, quả nhiên một giây tiếp theo nghe cô ấy nói:

"Lần này chỉ là một chuyện ngoài ý muốn mà thôi, em tin tưởng thế giới này vẫn cứ là tốt đẹp. Những anh cảnh sát đó nhất định là biết con chó nhỏ đó bị bệnh nên mới mang nó đi tránh làm hại người khác."

Mạc Vân Quả:..... Quả nhiên, dự cảm trở thành sự thật, tốn công cô nói nửa ngày, cái gì cũng không có tác dụng!

Vũ Trạch nghe được lời này, lặng yên thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Liên Nhi quả nhiên vẫn thiện lương giống như trước đây, tất cả không có gì thay đổi thật tốt.

Vũ Trạch nghĩ vậy cao hứng xoa xoa đầu Bạch Liên, đầu Bạch Liên khẽ cọ cọ vào tay Vũ Trạch, mắt ngậm ý cười.

Mạc Vân Quả:..... Đột nhiên không kịp phòng bị bị ăn một mồm cầu lương! Hây, không đúng, cô mới không thèm ăn cầu lương.

Nhiếp Thanh nhìn thân thể Mạc Vân Quả đột nhiên cứng đờ, tới gần, nắm tay cô.

"Anh ở đây." Bất kể em có làm gì, bất kể em có đi nơi nào, anh vẫn luôn ở đây.

Mạc Vân Quả giãy giụa thoát khỏi tay Nhiếp Thanh, lui về phía sau vài bước.

Trên người người đàn ông này luôn có thứ gì đó mà cô không cách nào hiểu được, cô biết, đó chính là tình yêu mà bọn họ nói, chỉ là thứ tình cảm này, cô nhận không nổi.

Nhiệm vụ trong vòng một tuần, đã trôi qua hai ngày, chỉ còn có năm ngày, ngay cả khi nhiệm vụ này không hoàn thành được cô cũng có thể rời đi.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua vẻ mặt cười đến hạnh phúc của Bạch Liên, ở trong lòng tính toán đối sách.

Lúc này, trong phòng phát sóng trực tiếp:

"Nắm thảo! Các người có nhìn thấy không! Người đàn ông kia dám khinh bạc tiểu Quả Quả nhà ta!"

"Lầu trên! Bốn con mắt của ta đều thấy được nha! Nha! Còn có! Lầu trên, tiểu Quả Quả rõ ràng là của nhà ta!"

"Lầu trên vậy mà có tận bốn mắt? 666666"

"Hắc, lầu trên chắc còn không biết đi? Ở tình cầu này của chúng ta, bốn con mắt đã là gì còn có một trăm con mắt kia!"

"Một trăm con mắt..... Nắm thảo! Làm sao ra đường?"

"Ta tưởng tượng một chút, lông tơ đã dựng đứng cả lên!"

"Hằng ngày phải thổ lộ với tiểu Quả Quả moah moah ~ tiểu Quả Quả xem ta xem ta!"

.....

Diệp Hiên bởi vì gần đây có việc, có một đoạn thời gian không kịp xem phát sóng trực tiếp, nhưng hắn vẫn luôn nghĩ đến tiểu cô nương sắc mặt lạnh băng kia, luôn cảm giác rằng cô gái này rất thuận mắt mình.

Hôm nay, hiếm khi hắn có thời gian nhà rỗi, lập tức mở hệ thống phát sóng trực tiếp ra, vào kênh duy nhất mình theo dõi, sau đó dạo quanh khu bình luận.

Chỉ là, người trong phòng phát sóng trực tiếp đang thảo luận cái quái quỷ gì vậy?!

Một trăm con mắt?! Năm thảo! Lại còn cái gì kia?

Khóe miệng Diệp Hiên giật giật, thời điểm đang muốn hỏi, liền thấy có người giành trước một bước, nhưng mà.....Lại có người trả lời vấn đề này.

Đề tài trong phòng phát sóng trực tiếp luôn luôn đều là hoa hòe loè loẹt, thậm chí có đề tài xuyên lục địa, xuyên hành tinh,..

Diệp Hiên nghiêng đầu nghĩ nghĩ, ai, quả nhiên vẫn là tiểu Quả Quả đáng yêu nhất.

Lần này, hắn đem ánh mắt dừng lại trên người tiểu Quả Quả, ai da uy, đáng vẻ nhú mày kia, càng nhìn càng thấy đáng yêu!

Tâm tình Diệp Hiên vui vẻ lập tức liền đáp thưởng một viên linh chi ngàn năm.

"Người sử dụng Diệp Hiên đánh thưởng một viên linh chi ngàn năm!"

"Ai da uy! Quên mất là nên đánh thưởng cho tiểu Quả Quả! Xem ta đây!"

Người sử dụng con khỉ chi vương đánh thưởng hầi mao số căn!

"Trên lầi đánh thưởng cái ngoạn ý nhi* gì vậy? Xem ta này!"

Người sử dụng bạch mao Đại vương đánh thưởng một đồng bạch mao!

Mạc Vân Quả:..... Đâu đánh thưởng cái tình huống gì đây?

[1] ngoạn ý nhi (玩意儿): món đồ chơi, vật bài trí, sự vật thú vị.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 30: Xem! Kia có một cái đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

Thanh âm đánh thưởng trong phòng phát sóng liên tiếp vang lên, cuối cùng là hòa tan bu ồm bực của Mạc Vân Quả đối với khả năng không thể hoàn thành nhiệm vụ trong tương lai.

Cô luôn luôn không am hiểu cách giao tiếp với người khác, nếu có thể cô tình nguyện đối mặt với các dãy số liệu lạnh băng kia còn hơn.

Mạc Vân Quả có chút thất th ần, hình như từ thật lâu thật lâu, cô đã rất lâu rồi không tiếp xúc với người khác rồi?

Nhiếp Thanh nhìn bộ dáng thất th ần của Mạc Vân Quả, ánh mắt càng thêm ảm đạm hơn.

Hắn có chút hâm mộ nhìn Bạch Liên cùng Vũ Trạch, nếu, hắn có thể cùng Quả Nhi giống như vậy thì tốt rồi.....

Hiển nhiên, trước mắt loại chuyện này hắn không có cách nào thực hiện được.

Vũ Trạch lo lắng Bạch Liên mới làm xong giải phẫu xong, thân thể không tốt, vì thế ôn nhu dỗ dành cô ấy một lúc sau, liền không khách khí đem Mạc Vân Quả đuổi đi ra ngoài, mỹ danh là muốn Bạch Liên nghỉ ngơi.

Đương nhiên, chuyện chính là, bởi vì hắn ta muốn nhanh chóng về nhà hầm canh gà cho Bạch Liên uống.

Nhiếp Thanh vốn dĩ sẽ mời Mạc Vân Quả được cùng nhau ăn cơm, lại bị Mạc Vân Quả uyển chuyển từ chối.

Đêm dần dần sâu hơn, Mạc Vân Quả vẫn luôn không có rời khỏi bệnh viện, nhưng cô cũng không đi vào phòng của Bạch Liên.

Bởi vì sau khi Vũ Trạch mang canh gà đến cho Bạch Liên uống, hẳn ta cũng không rời khỏi đó.

Mạc Vân Quả tuy rằng không thể nào giao lưu với người ta, nhưng cô cũng biết Vũ Trạch vô cùng chán ghét chính mình.

Cho nên cô lựa chọn ở bên ngoài, tùy tiện ăn chút gì đó.

Mạc Vân Quả ng ồi ở đây ghê dài ngoài hành lang, nhìn người đến người đi.

Bệnh viện rất bận rộn, nơi tràn ngập đủ loại hỉ nộ ái ố, Mạc Vân Quả cứ như vậy trôi qua một đêm, cũng không chớp mắt chút nào.

Bởi vì quy tắc bảo vệ chủ kênh, cho nên trừ phi là chủ kênh cố ý mở ra phát sóng trực tiếp, thì mỗi tối đến 12 giờ đêm, phòng phát sóng trực tiếp li ền sẽ tự động đóng cửa, thẳng đến 7 giờ ngày hôm sau mới mở ra.

Đương nhiên, cái này là chức năng của phòng phát sóng cấp một, chờ v ề sau cấp bậc cao hơn, chủ kênh có thể tùy ý đóng mở kênh bất cứ lúc nào.

Đêm khuya, phòng phát sóng trực tiếp đóng cửa.

Trong đ ầu một mảnh an tĩnh, Mạc Vân Quả l ẳng l ặng nhìn từng người được đẩy vào phòng bệnh, ánh mắt sâu thẳm.

Sáng sớm hôm sau, Vũ Trạch sớm tỉnh lại vì muốn mua bữa sáng cho Bạch Liên.

Vừa mở cửa phòng bệnh đã thấy Mạc Vân Quả ng ồi đó, khuôn mặt không có biểu cảm gì.

Trong mắt Vũ Trạch hiện lên một tia rối rắm, hẳn có chút không rõ, vì cái sao cô gái này, lại chấp nhất với Liên Nhi như vậy, chẳng lẽ một người thiện lương cũng sai sao?

Mạc Vân Quả vừa thấy Vũ Trạch bước ra, cô có chút cứng đờ vắn vẹo đầu, cả một đêm đầu giữ nguyên một tư thế, thật sự cũng hơi mệt mỏi.

Vũ Trạch thở dài một hơi, ng ồi xuống bên người Mạc Vân Quả.

"Mạc Vân Quả, tôi không hiểu, vì sao cô lại phải hùng hổ dọa người như vậy?"

Mạc Vân Quả muốn nói là bởi vì nhiệm vụ, nhưng lời nói đến bên miệng, làm cách nào cũng nói không nên lời.

Lúc này cô cũng đoán được, hẳn là quy ền hạn của phòng phát sóng trực tiếp.

Mạc Vân Quả tr ần mặc, trên mặt Vũ Trạch hiện lên một tia không kiên nhẫn, sau đó lại chuyển sang rồi rầm.

"Mạc Vân Quả, xem như tôi c ầu xin cô, cô đừng xuất hiện trước mặt cô ấy nữa được không? Tôi sẽ bảo vệ cô ấy cả đời, cho nên cô ấy không cần biết rõ thế giới này là như thế nào."

Cho dù Vũ Trạch thành tâm c ầu xin như vậy, nhưng mà, Mạc Vân Quả một chút cũng không cảm kích.

Bởi vì cô không hiểu, không cách nào hiểu được vì sao người đàn ông này có thể hạ mình c ầu xin cô, rõ ràng là rất chán ghét cô, không phải sao?

Nhưng bây giờ lại có thể làm như vậy? Vì cô gái kia sao, vì xem như cô ấy là người của mình sao.

Mạc Vân Quả tr ần mặc một chút, sau đó lắc đầu.

Bởi vì nhiệm vụ này, là nhiệm vụ cưỡng chế, cho nên..... Không thể từ bỏ!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 31: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

Vũ Trạch nhìn Mạc Vân Quả, cô gái này vậy mà không biết tốt xấu, lập tức đen mặt.

Hắn ta đứng lên, không nói chuyện bình thường được vậy thì uy hiếp đi: "Từ nay về sau, cô không được phép xuất hiện trước mặt liên nhi nữa, nếu không cho dù cô có là vị hôn thê của Nhiếp, tôi cũng có thể làm cho cô thân bại danh liệt!"

Khuôn mặt Vũ Trạch dữ tợn, vẻ ngoài tuấn tú cũng vì làm ra vẻ dữ tợn mà nhìn có phần âm ngoan.

Mạc Vân Quả nhìn thẳng vào đôi mắt Vũ Trạch, lắc lắc đầu.

"Ai da, tiểu Quả Quả của ta ~ sao người có thể dùng bộ dạng mạnh mẽ ngốc nghếch như thế để nhìn thẳng người ta chứ?"

"Biểu tình này của Tiểu Quả Quả quả thật là đẹp đến ngây người!"

"Hằng ngày phải thổ lộ tiểu với Quả Quả, moah moah ~"

"Tiểu Quả Quả, mau! Dìm chết người này! Tên này vậy mà dám uy hiếp người!"

"Đồng ý với lầ trên, người này vậy mà dám uy hiếp tiểu Quả Quả nhà ta, hừ! Không vui!"

"Trên lầ, đừng cho là ta không biết người đang cười trộm!"

"Khụ khụ..... Bị phát hiện! Hắc hắc hắc! Phản ứng của tiểu Quả Quả khi bị uy hiếp thật rất mạnh!"

.....

Mạc Vân Quả: Nhóm người trong phòng phát sóng này thật biết tưởng tượng.

Nếu để khán giả biết được suy nghĩ của Mạc Vân Quả là như vậy, nhất định họ sẽ tức đến đấm ngực dậm chân, có phép tắc thời không làm chứng, họ chỉ là thấy tiểu Quả Quả rất đáng yêu mà thôi!

Vũ Trạch thất Mạc Vân Quả chỉ lẳng lẳng nhìn mình cũng không nói lời nào, lập tức thấy khó thở, sao bây giờ hắn ta lại cảm thấy, không cách nào nói đạo lý được với Mạc Vân Quả vậy?

Cứ im lặng như vậy mà nhìn hắn ta, cũng không phát biểu bất kì ý kiến gì, hiển nhiên, Vũ Trạch theo bản năng xem nhẹ động tác lắc đầu của Mạc Vân Quả.

"Hừ, tùy cô, tôi đi mua bữa sáng!"

Vũ Trạch nói xong lời này trực tiếp đi thẳng.

Mạc Vân Quả nhìn bóng dáng Vũ Trạch biến mất, lại nhìn cửa phòng bệnh đang đóng chặt kia.

Cô đứng dậy, gõ gõ cửa.

Bên trong truyền ra một loạt âm thanh, sau đó là giọng nói còn ngái ngủ của Bạch Liên vang lên.

"Mời vào."

Mạc Vân Quả đẩy cửa đi vào, thấy Bạch Liên đang ngủ trên giường dụi mắt.

Bạch Liên vừa thấy là cô đến, hơi hơi mỉm cười, trong mắt hiện lên tia kinh hãi.

"Mạc tỷ tỷ, lại đây ngủ a."

Mạc Vân Quả đi qua, đôi mắt đen láy lẳng lẳng nhìn cô ấy.

Bạch Liên cũng nhìn lại cô, một chút trốn tránh hoặc là then thùng đầu không có.

"Mạc tử tử có chuyện gì sao?"

Cuối cùng, vẫn là Bạch Liên mở miệng trước.

Mạc Vân Quả thành thật gật gật đầu, rồi lại không biết nên nói cái gì.

Bạch Liên bật cười, giống như bị bộ dáng bây giờ của Mạc Vân Quả chọc cho vui vẻ.

"Mạc tử tử, em đột nhiên cảm thấy chị thật đáng yêu."

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nhìn Bạch Liên, thật sự không hiểu được câu cô ấy vừa mới nói.

Rõ ràng mọi người đều nói cô lạnh nhạt, thậm chí là tĩnh mịch.....

Bạch Liên ngẩng thẳng thân mình, dựa vào trên giường bệnh.

"Mạc tử tử, em và Trạch ca ca dự định cuối tuần này sẽ kết hôn."

Kết hôn? Mạc Vân Quả kinh ngạc nhìn Bạch Liên, trong kịch tình cũng không có đoạn này mà.

Bạch Liên giống như nhận ra Mạc Vân Quả kinh ngạc, mở miệng giải thích nói: "Trạch ca ca nói sợ em bị người khác lừa mất, cho nên vẫn nên trời em lại thì hơn, hi hi, Mạc tử tử, chị nói, Trạch ca ca có phải đặc biệt ngốc hay không?"

Mạc Vân Quả nhớ lại vẻ hung ác của Vũ Trạch, lắc lắc đầu, người đàn ông kia một chút cũng không ngốc đâu.

Bạch Liên lại không thấy Mạc Vân Quả lắc đầu, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc.

"Thật tốt đâu, cuối cùng em có thể bên cạnh Trạch ca ca mãi mãi....."

Mạc Vân Quả:..... Xin lỗi, không hiểu được cảm tình của các người.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 32: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

"Mạc tử tử, nếu không cuối tuần này chị cùng Nhiếp ca ca cũng kết hôn đi? Nếu như vậy chúng ta có thể cử hành hôn lễ cùng nhau." Bạch Liên vui vẻ đề nghị.

Mạc Vân Quả:..... Cũng không muốn kết hôn.

Lúc này, Nhiếp Thanh vừa vặn đẩy cửa vào nghe được những lời này, hẳn tự nhiên là vui vẻ đi tới bên người Mạc Vân Quả nói: "Tốt tốt, anh dĩ nhiên là nguyện ý."

Mạc Vân Quả lạnh lùng nhìn thoáng qua Nhiếp Thanh, Nhiếp Thanh rụt rụt thân mình, Quả Nhi thật là càng ngày càng lạnh, nhưng hẳn vẫn rất yêu cô làm sao đây!

Bạch Liên nghe được lời này, lập tức kéo tay Mạc Vân Quả lại nói: "Mạc tử tử, quyết định như vậy nha? Ha ha ~ hôm nay thật vui vẻ."

Mạc Vân Quả vốn dĩ muốn phản bác, rồi lại phát hiện bản thân lại không tìm được lý do gì để từ chối.

Hết một tuần cô cũng không còn ở trong thân thể này nữa, xem bộ dáng của nguyên chủ hẳn là cũng thích người đàn ông này đi?

Nguyên chủ:..... Ta hoài nghi người có một bộ não giả.

Cứ như vậy, hôn lễ của hai người tùy tiện mà định ra.

Nhiếp Thanh thấy Mạc Vân Quả không có phản bác, vui vẻ đến nỗi không kiềm chế được.

Vội vàng gọi điện thoại thông báo cho bạn bè người thân tin tức tốt này, đương nhiên, hẳn nghĩ thầm phải cho Mạc Vân Quả một hôn lễ tốt nhất,

lập tức cảm thấy thời gian không đủ.

Vận dụng tất cả mọi người, nhanh chóng đi sắp xếp.

Tới khi Vũ Trạch mang đồ ăn trở về, đã thấy Nhiếp Thanh vẻ mặt vô thức gọi điện thoại, cả người không biết là hưng phấn hay là sợ hãi run rẩy.

Nhưng nhìn vẻ tươi cười trên khuôn mặt kia, chắc là hưng phấn đến run rẩy đi?

"Trạch ca ca ~ Nhiếp ca ca cùng Mạc tỷ tỷ sẽ kết hôn cùng ngày với chúng ta nha!" Bạch Liên vừa thấy Vũ Trạch trở về liền gấp không chờ nổi chia sẻ tin tức này với hắn ta.

Vũ Trạch để hộp cháo trong tay xuống, kỳ quái nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả.

Cô gái này không phải không thích Nhiếp Thanh sao? Làm sao lại đồng ý kết hôn rồi?

Mạc Vân Quả tiếp thu ánh mắt của Vũ Trạch, ngẩng thẳng ưỡn ngực, mặt hơi ngẩng, một bộ dáng "Cao ngạo".

Đương nhiên, đó là trong suy nghĩ của cô mà thôi, trên thực tế.....

"Oa oa oa! Tiểu Quả Quả đây là tỏ ra ngạo kiêu sao?"

"Phốc, mặt danh cảm thấy tiểu Quả Quả thật là càng ngày càng mạnh."

"Ha ha! Lầu trên nói chính xác!"

"Ta hiện tại có thể khẳng định con người tiểu Quả Quả! Đó chính là nội tâm nhuần nhuyễn bên ngoài lạnh băng, một cô gái ngốc nghếch!"

"Ta biết có một từ có thể khái quát tiểu Quả Quả, đó chính là thiên nhiên ngốc!"

.....

Bị gọi là thiên nhiên ngốc - Mạc Vân Quả:..... Ta rõ ràng là thiên tài có chỉ số thông minh cao! Thiên nhiên ngốc gì đó, mới không phải là mình đâu!

Thôi được rồi, cho là Mạc Vân Quả bản tính ngạo kiêu đi.

May mắn mọi người không biết suy nghĩ trong lòng của Mạc Vân Quả, nếu không lại tăng thêm không ít từ hình dung kì quái về cô đi.

Các loại tranh luận trong phòng phát sóng trực tiếp bị Mạc Vân Quả xem nhẹ đi, dù sao nói cũng không phải lời gì hay.....

Vũ Trạch dứt cho Bạch Liên ăn xong bữa sáng, sau đó bàn bạc chuyện hôn lễ với Nhiếp Thanh.

Dương nhiên, khi Vũ Trạch đi cũng không quên gọi Mạc Vân Quả đi cùng, dù sao hẳn ta không muốn Mạc Vân Quả ở riêng với Liên nhi.

Mạc Vân Quả vốn dĩ không muốn rời đi, bất đắc dĩ bị Vũ Trạch nói ba hoa chích choè, tìm đủ các loại lý do để cô đi, cô thấy rất phiền, trực tiếp đi luôn.

Ba ngày tiếp theo, Mạc Vân Quả gần như không có cơ hội đơn độc ở cùng Bạch Liên.

Bởi vì Vũ Trạch cũng không muốn Mạc Vân Quả cùng Bạch Liên có thời gian dây dưa, hơn nữa thân thể Bạch Liên vốn dĩ không tốt, đại bộ phận thời gian đều đang ngủ, cái này cũng làm cho Mạc Vân Quả không có cách nào nói chuyện với Bạch Liên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 33: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

Mất thấy thời gian nhiệm vụ đã trôi qua năm ngày, sắc mặt Mạc Vân Quả cũng càng ngày càng không tốt.

Bởi vì phát sóng trực tiếp là nơi không thiếu nhân tài, người trong phòng phát sóng cũng bỏ đi không ít, chỉ còn lại mấy chục fan trung thành đôi khi sẽ đánh thưởng cho Mạc Vân Quả.

Trong số đó cũng có Diệp Hiên vẫn luôn rất thích Mạc Vân Quả, hẳn cả ngày đều nghĩ biện pháp muốn cho Mạc Vân Quả cùng Bạch Liên có nhiều thời gian tiếp xúc, nhưng mà phương pháp đại đa số đều không đáng tin cậy.

Ví dụ như đem Bạch Liên nhốt lại, sau đó trực tiếp nói chuyện.

Lại ví dụ như, đem Vũ Trạch cùng Nhiếp Thanh nhốt lại, sau đó đi tìm Bạch Liên thoải mái tâm sự.

thật ra cái này cũng không trách Diệp Hiên được, bởi vì ở vị diện của bọn hắn, cũng nhiều người lập nghiệp bằng con đường cướp bóc.....

Mạc Vân Quả thật ra cũng không hung tàn như vậy, nhưng theo thời gian của nhiệm vụ, cô bắt buộc phải suy tính đến khả năng nhốt Bạch Liên lại.

Nhưng Mạc Vân Quả chưa kịp thực hiện kế hoạch này, Bạch Liên đã bị bắt cóc, đương nhiên, cùng bị bắt cóc còn có cô.....

Bạch Liên hẳn là bị bắt cóc ở bệnh viện, còn cô, hẳn là bị bắt cóc trên đường đi đến bệnh viện.....

Tố chất thân thể của Mạc Vân Quả tốt hơn Bạch Liên nhiều, cho nên cô sớm đã tỉnh lại.

Tên bắt cóc hẳn là dùng loại đồ vật ****, có thể mê choáng mọi người.

Mạc Vân Quả vừa tỉnh lại đã thấy mình ở trong căn phòng nhỏ cũ kĩ, thậm chí còn thấy mạng nhện giăng bốn phía.....

Bạch Liên đang dựa trên người cô, tuy rằng sắc mặt tái nhợt ớn bình thường, nhưng mà hô hấp đều đều, như vậy chắc là không có chuyện gì xảy ra.

Mạc Vân Quả nhún vai, muốn đánh thức Bạch Liên.

"Bạch Liên, tỉnh tỉnh."

Mạc Vân Quả đem thanh âm đè xuống rất thấp, cũng may thành công đánh thức Bạch Liên.

Bạch Liên vừa tỉnh có chút mờ mịt nhìn Mạc Vân Quả, Mạc Vân Quả ý bảo cô ấy nhìn xung quanh.

Bạch Liên lại nhìn quanh một chút, lập tức kinh ngạc nhìn Mạc Vân Quả.

"Mạc tử tử, chúng ta đây là....."

"Bị bắt cóc."

"Mạc tử tử, bắt cóc..... Là cái gì?"

Mạc Vân Quả:..... Cái cô Bạch Liên này là ngốc tử đi?!

Mạc Vân Quả không giải thích cho Bạch Liên bắt cóc là cái gì, cô cũng không có thời gian rảnh rỗi.

"Mạc tử tử, vì sao tay chúng ta đều bị trói lại?" Bạch Liên ghé lại gần bên người Mạc Vân Quả, vừa cẩn thận vừa tò mò hỏi cô.

Mạc Vân Quả không lộ dấu vết đem thân mình xích sang bên một chút, trả lời: "Bởi vì chúng ta bị bắt cóc, cho nên bị trói."

Bạch Liên: Nói cũng đúng, nhưng cứ thấy có chỗ nào đó không đúng?

Trong phòng phát sóng trực tiếp:

"Phốc ha ha! Tiểu Quả Quả trả lời như vậy, ta cấp măn phân(???)!"

"Ha ha, ta cấp 82 phân, dư lại 666 phương thức cho người!"

"Cái kiểu giải thích này thật tuyệt! Lần sau ta sẽ làm như vậy để giáo huấn đám nhãi ranh kia!"

"A! Đã lâu không tới xem, không ngờ tiểu Quả Quả trước sau như một vẫn đáng yêu như vậy!"

Diệp Hiên cũng nghe được câu trả lời của Mạc Vân Quả, hắc cười ha ha, làm người bên cạnh khó hiểu quay sang nhìn hắc.

"Ha ha, tiểu Quả Quả, cơ hội đơn độc nói chuyện đến rồi nha!"

Những lời này thành công khiến cho Mạc Vân Quả chú ý, đúng vậy, bây giờ không phải là cơ hội tốt cho cô " Nói chuyện" hay sao?

Mạc Vân Quả chậm rãi cạo lại bên người Bạch Liên, dần dần dịch lại cạnh cô ấy.

Bạch Liên thấy Mạc Vân Quả thành lĩnh thay đổi động tác dịch lại gần mình thì vô cùng vui vẻ, cô ấy ngọt ngào cười nói: "Mạc tỷ tỷ, Liên Nhi rất vui vẻ a."

Mạc Vân Quả lạnh nhạt "Ừ" một tiếng, cho nên cô vui vẻ thì nói với tôi làm gì?

Bạch Liên: Tuy rằng mạc tỷ tỷ lạnh lùng, nhưng chắc là do chị ấy then thùng đi? O(∩_∩)O~~

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 34: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả hoàn toàn không biết Bạch Liên suy nghĩ như thế nào, cô nhìn vẻ mặt vui vẻ Bạch Liên, tuy rằng cảm thấy không thể hiểu được lý do, cô định nói ra nhưng nghĩ xong lại thu h ấi.

Lúc này, sau khi Mạc Vân Quả đã lại sát Bạch Liên, li ền vô cùng nghiêm túc đứng đắi nhìn chắi chắi cô ấi, tuy nhiên hành động này trong mắt người khác lại rất ngối ngối đáng yêu!

Bạch Liên nhìn Mạc Vân Quả mắt cũng không thề chớp cú như vậy nhìn mình, rõ ràng càng thêm vui vẻ.

"Mạc tử tử, chị không nháy mắt sao?"

Nói xong, đôi mắt Bạch Liên còn cố ý chớp vài cái.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếi:..... Lại là một tên thiếu năng trí tuệ!

Mạc Vân Quả trực tiếi bỏ qua vấn đề của Bạch Liên, trực tiếi nói ra suy nghĩ của mình: "Cô không cần thiện lương như vậy."

Bạch Liên:..... Thiện lương là sai sao? Không cách nào hiểu được mạch não của Mạc tử tử.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếi:..... Hình như đây là tiều Quả Quả giả.

Bạch Liên chớp chớp đôi mắt nhìn Mạc Vân Quả, cô nàng cũng thành thật hỏi: "Vì sao?"

Mạc Vân Quả:..... Bởi vì nhiệm vụ.

Đương nhiên những lời này cô không thể nói ra, cho nên.....

"Bởi vì rất ngu ngốc."

Bạch Liên:.....

"Tóm lại, cô không cần thánh mẫu như vậy." Mạc Vân Quả gọn gàng dứt khoát nói, dù sao chỉ cần nói với cô ấy, như vậy cũng tính là hoàn thành nhiệm vụ đi?

Bạch Liên dịch lại chỗ Mạc Vân Quả nhích bên này một chút, rồi lại nhích bên kia một chút, thẳng đến cả người hoàn toàn gần sát Mạc Vân Quả mới dừng động tác lại.

"Mạc tử tử, thánh mẫu là cái gì?"

Mạc Vân Quả nói thẳng ra định nghĩa mà hệ thống gửi cho cô, cái này là hệ thống gửi cho cô, bởi vì thật ra cô cũng không hiểu nó là gì.

Nếu có người hỏi cô, TNT là cái gì, cô có thể nói ra một chuỗi dài, nhưng những thứ khác cô dường như không quan tâm.

Bạch Liên nghe Mạc Vân Quả giải thích xong, cười càng thêm vui vẻ.

"Mạc tử tử, thì ra trong lòng chị em lại là người tốt như vậy! Em thật là rất cao hứng! Em vẫn luôn cho là chị rất ghét em đấy!"

Mạc Vân Quả: Luôn cảm thấy mạch não của Bạch Liên với mình không cùng một tần sóng.

Bạch Liên cười đến vẻ mặt mày vui vẻ, vẻ mặt Mạc Vân Quả càng lạnh lẽo hơn, hai cô gái rúc vào với nhau, nhìn qua có vài phần quái dị, nhưng lại có một loại hài hòa nói không nên lời.

Cái này làm cho bọn bắt cóc mở cửa ra hoàn toàn mộng bức, bọn họ không phải nên sợ hãi sao?

Cười đến sáng lạn như vậy là cái quỷ gì?! Bị bắt cóc mà có thể vui vẻ như vậy?!

Cô gái bên cạnh chắc hẳn có phản ứng bình thường đi! Bọn bắt cóc nghĩ như vậy, lại thấy Mạc Vân Quả lạnh lùng nhìn thoáng qua hẳn ta.

Bọn bắt cóc:..... Tốt thôi, ngay cả cô gái này cũng không bình thường!

"Cười cười cười! Cười cái gì! Nghiêm túc lại cho lão tử!"

Bọn bắt cóc cầm súng trong tay vẻ mặt hung ác, nhưng một màn này lọt vào trong mắt Bạch Liên, càng thêm hưng phấn.

"Vị ca ca này, các anh đang đóng phim sao? Vậy tôi phải diễn như thế nào?"

Bạch Liên vui rạo rức nghĩ, Trạch ca ca cũng hay sắm vai nhân vật chơi với mình, cho nên, cái này chắc chắn là do anh ấy sắp xếp đi?

A! Mình thật chờ mong, không biết hôm nay Trạch ca ca sắm vai nhân vật gì đây!

Mạc Vân Quả nhìn vẻ mặt hưng phấn của Bạch Liên, như suy tư gì đó, xem ra Vũ Trạch thật sự bảo vệ Bạch Liên rất tốt.

Bọn bắt cóc vẻ mặt mộng bức nhìn Bạch Liên, cho nên cô gái này, cô hưng phấn cái con khỉ a! Ai T M muốn cùng cô chơi trò sắm vai nhân vật!

Lão tử là bọn bắt cóc a bọn bắt cóc! Không phải diễn viên a!

Bọn bắt cóc vẻ mặt hung hãn, chỉ thiếu nước chia súng về phía hai người.

Nhưng mà vẻ mặt Bạch Liên càng hưng phấn, Mạc Vân Quả vẻ mặt lạnh băng.

Bọn bắt cóc: Tại sao giống như bắt nhàn người vậy....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 35: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả cùng Bạch Liên một chút cũng không có tự giác bị bắt cóc, một người chuyên tâm muốn hoàn thành nhiệm vụ của mình, mà một người khác lại cho rằng đây chỉ là trò chơi mà thôi.

Bọn bắt cóc nhìn hai người này nửa ngày, quyết định cho các cô ít mặt mũi.

"Tôi nói....." Bọn bắt cóc hung thần ác sát mở miệng, liền thấy Mạc Vân Quả cùng Bạch Liên đồng loạt nhìn hấn ta.

Bọn bắt cóc lộ vẻ hàm răng trắng tinh cười lên, cười đến dị thường ghê tởm.

"Hắc hắc, hiện tại, gọi điện thoại cho Nhiếp tổng, nói cho bọn họ lão tử muốn ba ngàn vạn! Có hiểu không!"

Bọn bắt cóc hí mắt, ảo tưởng biểu tình của hai cô gái kia, hẳn là khóc suốt mướt, hai mắt ngập nước tuyệt vọng cầu xin hấn ta.

Nhưng mà trên thực tế, hơi thở quanh thân Mạc Vân Quả càng thêm lạnh.

Ba ngàn vạn? Tính mạng của cô chỉ đáng giá ba ngàn vạn sao? Rõ ràng ở thế giới của mình, những người đó treo giải thưởng cô đều phải là ba trăm triệu!

"Quá tiện nghi!"

Bọn bắt cóc đang vui vẻ rạo rực ảo tưởng, đột nhiên nghe một câu như thế, có chút không phản ứng kịp, tưởng các cô chê nhieu lại nói: "Ha? Cảm thấy nhieu? Khó mà thấp hơn được!"

Bạch Liên vừa vặn nghe được Mạc Vân Quả nói như vậy, vội vàng phụ họa nói: "Đúng vậy đúng vậy! Sao lại có a ngàn vạn?"

Phải biết rằng tiền hoa hồng hằng năm của cô ấy cũng không ít nha.

Bọn bắt cóc:..... Vạn ác, đúng là kẻ có tiền!

"Khụ khụ..... Các cô cảm thấy quá tiện nghi? Vậy các cô cảm thấy bao nhiêu là được?" Bọn bắt cóc nghĩ lại chắc cũng sẽ không vượt qua một trăm triệu đi?

"Ba trăm triệu." Mạc Vân Quả thẳng thắn nói, cái giá này mới hợp với thân phận của cô.

Bọn bắt cóc: Ánh mắt lấp lánh! Ba trăm triệu a! Thật nhiều tiền tiền!

Người trong phòng phát sóng trực tiếp nhìn biểu hiện của Mạc Vân Quả lần lượt đổ trán, đây vẫn là tiểu Quả Quả cao lãnh của bọn họ sao? Loại cảm giác xuân manh kia sao họ lại cảm thấy quen thuộc như vậy?!

Bạch Liên cân nhắc một chút, cũng cảm thấy con số ba trăm triệu cái này vô cùng hợp lý.

"Mạc tỷ tỷ nói rất đúng!"

Bạch Liên cười tủm tỉm nói, đôi mắt chớp chớp nhìn Mạc Vân Quả.

Bọn bắt cóc lúc này nơi nào còn nghe được các cô nói cái gì tiếp theo, bây giờ trong đầu bọn hắn chỉ lặp đi lặp lại ba từ "Ba trăm triệu" "Ba trăm triệu"!

Chỉ thấy hắn ta choáng váng lấy di động, sau đó gọi cho Vũ Trạch.

Lúc này Vũ Trạch đang vô cùng nôn nóng, Liên Nhi của hắn không thấy đâu! Đây chính là địa bàn của hắn!

Sau khi tra xét tất cả cameras, Vũ Trạch có thể khẳng định Bạch Liên lại bị bắt cóc.

Cũng phải nói, trước kia thật ra Bạch Liên cũng đã từng bị bắt cóc rồi, nhưng bọn bắt cóc kia cũng chỉ nhốt cô ấy lại, cũng đối đãi khá tốt, cho nên hẳn ta mới lừa cô ấy nói là sắm vai nhân vật trò chơi.....

Nhưng mà lần này, Vũ Trạch cắn răng, hẳn ta tận mắt thấy bọn bắt cóc khốn kiếp kia trói tay cô ấy.

Đáng chết! Tên kia vậy mà dám chạm vào Liên Nhi của hắn ta!

Vũ Trạch tức đến cả người đầu run rẩy, tuy rằng quyên hạn ở đây của hắn rất lớn, nhưng muốn tìm một người trong thời gian ngắn cũng không phải là dễ.

Đang lúc hắn ta cùng Nhiếp Thanh hợp mưu chuẩn bị đem thành phố B lật tung lên thì nhận được điện thoại của bọn bắt cóc.

"Alo." Vũ Trạch ngữ khí âm trầm, hận không thể đem đối phương thiên đao vạn quả.

"Alo, tôi là bọn bắt cóc, Bạch Liên cùng Mạc Vân Quả ở trong tay tôi, anh mang.....Mang ba trăm triệu lại đây, tôi sẽ thả người."

"Được." Vũ Trạch không chút do dự liền đồng ý.

Bọn bắt cóc nghe thế, cảm giác toàn bộ thân mình đều lâng lâng, nha ~ đó chính là ba trăm triệu nha!

Ha ha! Cả đời hắn sẽ không phải lo chuyện ăn uống! Ừm, đúng rồi! Còn có đám anh em cuat hắn ta nữa! Nhưng ít nhiều cũng nhờ hai cô gái này nha!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 36: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

Trong mắt bọn bắt cóc lóe sáng, nhìn Mạc Vân Quả cùng Bạch Liên, trong lòng không ngừng cảm thán, dưới bầu trời này vậy mà có người ngu như vậy.....

Nếu để Mạc Vân Quả biết có người đánh giá cô ngu, nói chừng cô sẽ từ hình bọn bắt cóc ngay tại đây.

Cũng may, bọn bắt cóc cũng không biết trình độ hung tàn của Mạc Vân Quả, cũng không đem lời trong lòng nói ra.

Bạch Liên bị dây thừng trói có chút đau, da thịt cô ấy non mịn, ngay cả trước kia Vũ Trạch có chơi trò chơi sắm vai nhân vật cũng không trói cô ấy lại, nhiều lắm là nhốt cô ấy vào phòng tối thôi.

Hơn nữa, phòng ở cũng không tồi tàn như thế này.....

Cổ tay Bạch Liên đã bắt đầu phồng đỏ, cô nàng hờn hốt mắt bĩu môi nhìn Mạc Vân Quả.

"Mạc tử tử, tay của em đau."

Mạc Vân Quả cúi đầu nhìn thoáng qua cổ tay của Bạch Liên, nơi đó đã chảy ra tơ máu, cô lại cúi đầu nhìn cổ tay của mình, nha, vẫn cứ trắng nõn như thường.

Mạc Vân Quả: Lạnh nhạt.JPG

Bạch Liên thấy Mạc Vân Quả không để ý tới mình, cắn cắn môi, mặc tử tử thật là nhanh thay đổi, lúc này rõ ràng rất thích mình mà, sao bây giờ lại lạnh nhạt như vậy?

Bọn bắt cóc nghe được Bạch Liên nói như vậy, khinh thường nhìn cô ấy một cái, hiện tại đại tiểu thư, chính là mảnh mai như vậy, một chút cũng không giống hần ta, da dày thịt béo, hừ!

Bọn bắt cóc chép chép miệng, đi qua đi lại, bỗng nhiên hần ta gõ đầu một cái.

"Ai nha! Hình như vừa rồi tôi quên nói địa chỉ? Mình đúng là óc heo!"

"Ha ha ha!" Bạch Liên nghe được lời này, lập tức liền cười hớ hớ.

Bọn bắt cóc tức giận trợn mắt lên, lạnh lùng nói: "Cô cười cái gì?" vậy mà dám cười nhạo bọn hần.

Cố tình Bạch Liên lại không nhìn ra vẻ tức giận của bọn hần, người lại còn cười nói: "Lần đầu tiên tôi thấy có người tự nhận mình là óc heo."

Bọn bắt cóc thấy Bạch Liên dám châm chọc mình, tiến lên một cất bước, cả người liền đứng trước mặt Bạch Liên.

"Cô nói cái gì?"

"A! Tôi không nói anh ngốc, tuy rằng heo heo rất ngốc, nhưng là heo heo thực đáng yêu! A..... Không phải....." Bạch Liên mặt trở nên ửng đỏ, đột nhiên im lặng không nói tiếp.

Phản ứng này của Bạch Liên càng thêm kích thích bọn bắt cóc, phải biết rằng trước kia hần ta thường xuyên bị mọi người cười nhạo là đại hán thô mãng, không có đầu óc, cái này cũng là chuyện tự ti ăn sâu trong lòng hần.

Cô gái này dám cười nhạo mình! Hần ta bỗng nhiên nghĩ đến từng người từng người đã cười nhạo mình, những người đó đều mang gương mặt tươi cười kiêu ngạo, còn có những hành động vũ nhục.

Bọn bắt cóc lập tức liền đỏ hốc mắt, ngực trên dưới phập phồng, hần ta nửa cong eo, muốn ngay lập tức đi đánh Bạch Liên.

"Được! Đáng chết! Những kẻ cười nhạo tao đều đáng chết!"

Giọng nói này không ngừng kêu gào trong lòng hắn, hắn ta dơ bàn tay to lên, ý định tát Bạch Liên một cái.

Có thể nói, với kích thước của bàn tay này, một cái tát kia hạ xuống, mặt của Bạch Liên tuyệt đối sẽ sưng lên.

Mắt thấy bàn tay càng ngày càng gần, vẻ mặt Bạch Liên thất thố, có chút phản ứng không kịp.

Mà liền tại một khắc nghìn cân treo sợi tóc kia, Mạc Vân Quả nâng người lên đập vào chỗ yếu ớt nhất của tên kia.

Tại khoảng khắc đó, người trong phòng phát sóng giống như nghe âm thanh trứng vỡ.....

Hắn ta lăn lộn trên mặt đất, hai mắt bốc hỏa nhìn Mạc Vân Quả, khoe mắt như muốn nứt ra.

"Người cố chống đỡ đi tôi hơi nặng một chút." Nói xong, cô còn cố ý vặn vẹo thân mình, dịch người lại chỗ duy nhất trong căn phòng có ánh nắng chiếu xuống, đó là một khoảng nắng rất nhỏ, bởi vì trên nóc nhà có một viên ngói vỡ cho nên mới có nắng chiếu vào.

Bọn bắt cóc: Mẹ. Thiếu năng trí tuệ! Ai TM quản cô có hơi nặng hay không!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 37: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

Hai người Mạc Vân Quả cùng Bạch Liên thành công chọc giận bọn bắt cóc, chỉ thấy hắn ta tức giận c ầm súng, để ở thái dương của Mạc Vân Quả.

"Cô có tin một phát súng này của lão tử sẽ bắn chết cô!"

Với câu tr ần thuật này công với ngữ khí hung th ần ác sát của hắn ta, đổi lại là người khác, chỉ sợ đ ầu phải quỳ xuống xin tha.

Nhưng mà Mạc Vân Quả chỉ là lạnh lùng nhìn hắn ta một cái, lạnh lùng nói: "Không tin."

Không tin người có thể một phát súng mà có thể giết chết ta! Mạc Vân Quả muốn biểu đạt chính là ý tứ này, nhưng mà tên bắt cóc kia tự lý giải thành Mạc Vân Quả không tin là hắn ta dám nổ súng, cái này quả thật là sỉ nhục hắn ta!

Không thể không nói, đ ầu năm nay, những kẻ không có não thật là nhiều, đã vậy còn ngu ngốc đòi làm bắt cóc.

Cả người hắn ta đ ầu tức đến phát run, nhưng súng trong tay lại chậm chạp không bóp cò.

Lúc này, Bạch Liên giống như cảm thấy còn chưa đủ, còn ở một bên thêm mắm thêm muối.

"Tôi cũng không tin ~ hắc hắc."

Phòng phát sóng trực tiếp:

"Không biết vì sao tôi đột nhiên thấy đ ồng tình thay bọn bắt cóc!"

"L ầu trên +1 "

"Đ ồng ý đ ồng ý, ta nếu là bọn bắt cóc, phỏng chừng đã học máu."

"Ha ha! Ta cá rằng bọn bắt cóc đã có nội thương!"

"Ta phát hiện tiểu Quả Quả cùng Bạch Liên có thể tạo thành một cái tổ hợp, gọi là tổ hợp " tức chết người không đền mạng "!"

"Ha ha ha! L ầu trên thật là thật tài tình!"

"Các người không thấy lo lắng cho tiểu Quả Quả sao? Vạn nhất bọn bắt cóc nổ súng thật thì sao....."

"L ầu trên câm miệng quạ đen lại ngay!"

.....

Mạc Vân Quả nghe toàn bộ lời nói trong phòng phát sóng trực tiếp, tuy nhiên cô vẫn không hiểu được, tại sao cô có thể khiến bọn bắt cóc nội thương, rõ ràng cô không đánh bọn hấn mà.

Nhưng nhìn tên đàn ông kia nhất định là rất tức giận, Mạc Vân Quả nghĩ như vậy.

Cô nghiêng đầu nhìn qua Bạch Liên cười đến sáng lạn, trong lòng th ần than quả nhiên là nữ nhân không tim không phổi.

Mọi người:..... Thật ra người mới là nữ nhân không tim không phổi nhất nha!

Bạch Liên chỉ cảm thấy trò chơi lần này thú vị hơn rất nhiều rồi, nhưng có một chỗ không tốt một chút đó là tại sao đến bây giờ mà Trạch ca chưa tới?

Lúc này cái người bị Bạch Liên oán niệm đang xác định vị trí của các cô.

Bởi vì sai lần của bọn bắt cóc cho nên Trạch Vũ không biết địa điểm giao ti ền ở đâu, cũng may có cuộc gọi kia.

Vũ Trạch nhanh chóng đi đầu tra ra nơi phát ra tín hiệu, tuy rằng chỉ có thể tìm ra một vị trí đại khái, nhưng đối lại bọn họ có nhiều người, hơn nữa địa điểm bọn bắt cóc chọn cũng là nơi tương đối hẻo lánh, cho nên Trạch Vũ cũng nhanh chóng tra ra được.

Mà Nhiếp Thanh biết Mạc Vân Quả bị bắt cóc, cũng tích cực tìm kiếm tin tức.

Vừa biết Vũ Trạch có tin tức, Nhiếp Thanh liền cùng Vũ Trạch vội vàng bước lên hành trình " Cứu thê".

Mà lúc này bọn họ không biết, bọn bắt cóc đã chịu hết nổi Bạch Liên cùng Mạc Vân Quả, bây giờ chỉ hận không thể bắn chết các cô tại chỗ.

Bên này, lúc bọn bắt cóc sắp không chịu đựng được nữa mà nổi nóng, lại nghe thấy Mạc Vân Quả nhàn nhạt học ra bài chữ, thành công ngăn trở động tác của hắn ta.

"Ba trăm triệu."

Chỉ là ba chữ này thôi lại thành công làm bọn hắn bình tĩnh lại.

Nắm thảo! Kia chính là ba trăm triệu a! Thiếu chút nữa tan thành mây khói!

Bọn bắt cóc tưởng tượng đến ba trăm triệu lần lượt cảm thấy tâm tình tốt hơn nhiều, chuyện vừa rồi bản thân bị "Vũ nhục" cũng ném ra sau đầu.

Theo như lời của hắn ta, trước tiên bạc, tôn nghiêm tính là cái rắc gì!

Bọn bắt cóc cười tủm tỉm nhìn hai người một cái, sau đó cười hì hì thu hồi súng trong tay, mở cửa đi ra ngoài.

Hắn ta phải đi báo cho anh em tốt thông tin này, ha ha ha! Đó chính là ba trăm triệu a!

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 38: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn cánh cửa một lần nữa đóng lại, hơi hơi ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, hưởng thụ ánh nắng duy nhất trong căn phòng này.

Ánh mặt trời trút xuống khuôn mặt cô, nhìn qua lại là có vài phần thánh khiết.

Bạch Liên nghiêng mặt nhìn cô, trong lúc nhất thời ngây ngốc tại chỗ.

"Mạc tử tử, chị giống như thiên sứ a....."

Bạch Liên lẩm bẩm nói, hoàn toàn đắm chìm ở trong mỹ mạo của Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả nghe thấy Bạch Liên ca ngợi, trềnh trềnh một chút.

Cô nhớ lại những đánh giá của mọi người trước kia, nào là lão yêu bà, nào là biến thái, luôn là những từ hình dung không tốt lắm.

Đây là lần đầu tiên, có người hình dung cô giống thiên sứ.

Nhưng mà, cũng phải nói, thiên sứ cũng có tốt có xấu đi?

Mạc Vân Quả nhìn Bạch Liên chằm chằm, con người thuần sắc phản chiếu ánh ngược của Bạch Liên, làm Bạch Liên hoảng hốt gian cảm thấy mình giống như là toàn bộ những gì Mạc Vân Quả có.

Thời điểm Vũ Trạch cùng Nhiếp Thanh xông tới, vừa lúc nhìn thấy một màn này.

Một cô gái vẻ ngoài lạnh băng "Thâm tình" nhìn cô gái đáng yêu, hai người bốn mắt nhìn nhau, tựa hồ có bao nhiêu tình ý cũng không nói hết.

Ánh mặt trời chiếu vào hai người, tốt đẹp như vậy, lại hài hòa như vậy.

Nhưng mà.....

Trong lòng Vũ Trạch cùng Nhiếp Thanh đều là cả kinh, loại cảm giác ái muội như thế là chuyện quỷ gì!

Vũ Trạch vội vàng chạy tới mở dây thừng cho Bạch Liên, sau đó ôm cô ấy vào lòng, cách xa Mạc Vân Quả một chút.

Nhiếp Thanh cũng muốn đi lại cởi dây trói cho Mạc Vân Quả, lại thấy Mạc Vân Quả tự mình đứng lên, xoa xoa eo.

Dây thừng kia không biết đã mở ra từ lúc nào!

"Nắm thảo! Tiểu Quả Quả tự mở dây từ lúc nào vậy, ta lại hoàn toàn không biết!"

"Không biết +1"

"Hu hu hu..... Ta muốn đi rửa mắt, ta vậy mà không phát hiện tiểu Quả Quả cởi dây thừng bằng cách nào."

"Ta phát hiện tiểu Quả Quả là người có chuyện xưa (thâm trầm.JPG)....."

"Ta cảm thấy tiểu Quả Quả có nhiều bản lĩnh cần chúng ta khai thác (vẻ mặt si hán)"

.....

Mạc Vân Quả thấy phòng phát sóng trực tiếp lại bắt đầu nói hươu nói vượn, ở trong đầu giải thích một câu.

"Khi vừa tỉnh dậy ta đã mở nó ra, trói một chút cũng không chuyên nghiệp."

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp: Đây nhất định là một chủ kênh có chuyện xưa!

Nhiếp Thanh cũng thấy Mạc Vân Quả tự tháo bỏ dây thừng cũng là cả kinh, nhưng hắn lại sáng suốt không hỏi cái gì, chỉ lại gần quan tâm hỏi: "Em có sao không?"

Mạc Vân Quả lắc đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Nhiếp Thanh.

"Tôi có thể có chuyện gì?"

Nhiếp Thanh:.....

Bạch Liên được Vũ Trạch an ủi một phen, thật ra cô ấy không có chuyện gì, cho nên không hiểu được vì sao Vũ Trạch lại lo lắng như vậy.

"Trạch ca ca, sao lần này anh đến muộn vậy."

Bạch Liên giờ cổ tay phấm hờng cho Vũ Trạch nhìn, bĩu môi nho nhỏ nói một câu như vậy.

Trong mắt Vũ Trạch xẹt qua một tia đau lòng, đầu do hắn ta đã tới chậm!

Mạc Vân Quả chịu không nổi không khí quanh hai người bọn họ, quay đầu nhìn Nhiếp Thanh nói: "Bọn bắt cóc đâu?"

Nhiếp Thanh thấy Mạc Vân Quả tự nhiên chủ động cùng hắn nói chuyện, thật cẩn thận giải thích: "Đã bị người của chúng ta bắt lại."

Mạc Vân Quả gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

Cô nhìn qua căn phòng rách nát, quay đầu đi thẳng ra ngoài.

Nhiếp Thanh vừa thấy Mạc Vân Quả đi, vội vàng nhắc chân đuổi theo, chỉ còn lại Bạch Liên cùng Vũ Trạch, ôn nhu nói chuyện với nhau, hương vị trong phòng này nặng như vậy, cũng mất công bọn họ chịu được.....

Vũ Trạch:.....Thật ra tôi cũng muốn chạy, nhưng bộ dáng của Liên nhi giống như rất vui về nhà.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 39: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả ra bên ngoài, đã thấy bọn bắt cóc bị bắt giữ lại.

Cô nhìn xung quanh một vòng, nhú nhú mày, thiếu một người, không thấy tên mới uy hiếp bọn cô đâu!

Mạc Vân Quả quay đầu muốn nói với Nhiếp Thanh là còn thiếu một người, ngay lúc này, Bạch Liên cũng đang kéo Vũ Trạch đi ra.

Bạch Liên vừa ra đã vui vẻ chạy lại kéo tay Mạc Vân Quả.

"Mạc tỷ tỷ, chúng ta về nhà đi."

Mạc Vân Quả nhìn vẻ mặt cao hứng của Bạch Liên, ánh mắt hơi co lại, ở phía sau Bạch Liên cách đó không xa, một họng súng màu đen đang hướng về phía bên này!

Sau khi nói chuyện với đồng bọn tên bắt cóc có chút mắc tiểu, vội vàng nói một câu sau đó chạy đi.

Nhưng chờ lúc hắn ta trở về, nắm thảo! Tại sao lại nhiều người như vậy!

Hắn ta nhìn lại, thành linh phát hiện anh em của hắn ta đều bị bắt lại!

Lần này, trong cơn giận dữ, hắn ta cho rằng tất cả tội lỗi đều do Bạch Liên gây ra.

Ai bảo từ đầu đến cuối cô gái này đều cười hì hì, một chút cũng không có bộ dáng sợ hãi.

Vì thế hắn ta thuận thế nấp ở đây chờ đợi, chờ đợi Bạch Liên đi ra.

Sau đó nhắm ngay Bạch Liên, "Phanh"!

Trong mắt Mạc Vân Quả xẹt qua một tia ám mang, Bạch Liên = mục tiêu nhiệm vụ = không thể chết được!

Ở trong vài giây ngắn ngủi, trong đầu Mạc Vân Quả nhanh chóng xuất hiện một đẳng thức như vậy.

Khi tất cả mọi người còn không kịp phản ứng, Mạc Vân Quả đem Bạch Liên ôm vào trong ngực, sau đó đưa lưng về phía cô ấy, viên đạn lập tức bắn vào lưng cô, máu tươi chảy chảy ra.

Bạch Liên thấy Mạc Vân Quả "Nhào vào trong ngực" mình lại càng vui vẻ, cô ấy cũng duỗi tay ôm lại Mạc Vân Quả, lại sờ thấy chất lỏng ấm áp.

Bạch Liên sửng sốt, ngờ ngác nhìn Mạc Vân Quả.

Thân mình Mạc Vân Quả chậm rãi xụi lơ xuống dưới, cô nhìn thoáng qua Bạch Liên, ừ, không có chuyện gì.....

Bạch Liên nhìn Mạc Vân Quả ngã ngay trước mặt, lại nhìn nhìn chất lỏng màu đỏ trên tay mình.

Máu.....

Ý thức Bạch Liên nói cho mình, đây là máu, đây là máu tươi thuộc về Mạc Vân Quả, ấm áp tỏa ra hương vị máu tươi.....

Bạch Liên chỉ cảm thấy trái tim từng đợt co rút đau đớn, cô ấy giương mắt mình bôn bắt cóc bị bắt giữ cách đó không xa, trong lòng không hiểu.

Không phải..... Chỉ là trò chơi đóng vai nhân vật thôi sao? Vì sao lại có máu?

Bạch Liên té xỉu, Mạc Vân Quả cũng té xỉu.

Dọa Nhiếp Thanh cùng Vũ Trạch một trận hoảng loạn, vội vào mang hai người vào bệnh viện tới phòng cấp cứu.

Mà lúc này trong phòng phát sóng trực tiếp, cũng vô cùng hỗn loạn.

Mọi người nhìn thấy Mạc Vân Quả đột nhiên bị thương, tức khắc liêu loạn lên.

"Năm thảo! Cái tên bắt cóc kia quá đáng giận! Tiểu Quả Quả vậy mà bị thương, khẳng định rất đau!"

"Chủ kênh này có phải bị ngốc không? Cứu cô gái kia làm gì? Bản thân tránh đi có phải hơn không."

"Lầu trên, người không cần phải nói, tiểu Quả Quả làm như vậy là có lý do!"

"A..... Có cái lý do gì? Trừ lý do xuẩn ra ta không tìm được lý do gì khác."

"Lầu trên, người đừng tưởng rằng ta không biết xuẩn là mắng chửi người, có bản lĩnh chúng ta một mình đấu."

"A..... Ngu ngốc."

"Tiểu Quả Quả chảy thật nhiều máu, tim ta thật đau."

"Đúng vậy, tiểu Quả Quả sao lại ngốc như vậy....."

"Chủ bá xuẩn, người trong phòng phát sóng trực tiếp này cũng xuẩn, a..... Ta đi thôi."

"Đi mau đi mau! Gia cũng không có thời gian quan tâm nhà người! Đáng giận đáng giận! ####"

"Đừng cãi nhau, cũng không biết tình huống tiểu Quả Quả thế nào."

"Tiểu Quả Quả mạng lớn, khẳng định không có việc gì."

"Đúng đúng đúng, khẳng định không có việc gì!"

.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 40: Xem! Ở kia có một đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả bị thương nghiêm trọng hơn Bạch Liên rất nhiều, viên đạn kia bắn trúng vai Mạc Vân Quả, thời gian phẫu thuật lấy ra rất lâu.

So với Mạc Vân Quả, tình huống của Bạch Liên tốt hơn rất nhiều, nhưng cũng mất mấy giờ phẫu thuật.

Sau ba tiếng phẫu thuật, Bạch Liên được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt, mà Mạc Vân Quả sau bốn tiếng cũng được chuyển sang phòng bên cạnh.

Đêm nay, thời gian trôi qua như dài vô tận.

Vũ Trạch thấy Mạc Vân Quả lại có thể đứng ra chắn đạn cho Bạch Liên, trong lòng không biết là cái tư vị gì, nhưng hắn ta cũng biết, từ đây về sau, hắn ta khẳng định là thiếu Mạc Vân Quả một cái mệnh.

Mà Nhiếp Thanh chứng kiến Mạc Vân Quả có thể vì Bạch Liên chắn viên đạn, trong lòng chua xót không biết nhiều hay ít.

Thì ra ở trong lòng Quả Nhi, hắn còn bị chán ghét hơn cả Bạch Liên.

Không thể không nói, Nhiếp Thanh cũng là chúa tướng tượng.

Sáng hôm sau Bạch Liên tỉnh lại, vừa mới tỉnh lại cô ấy rất suy yếu, nhưng chuyện đầu tiên làm là hỏi thăm tình huống của Mạc Vân Quả.

Sau khi biết tính mạng của Mạc Vân Quả không có gì nguy hiểm, Bạch Liên mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bạch Liên dựa vào phía sau ngẩng lên, nhìn Vũ Trạch, đôi tay đan vào nhau bên nhau, hai ngón tay cái không ngừng xoa nắn.

Vũ Trạch vừa thấy Bạch Liên như thế này, biết ngay cô ấy có chuyện gì bất ổn.

Hắn ta vươn tay nắm tay Bạch Liên ở lòng bàn tay, ôn nhu nói: "Liên Nhi, rồi rồi cái gì vậy?"

Bạch Liên ngẩng đầu, hốc mắt ửng đỏ, cô ấy giật giật môi, học ra mấy chữ.

"Trạch ca ca, cái kia không phải sắm vai nhân vật trò chơi, đúng không?"

Bạch Liên vẫn còn nhớ rõ độ ấm máu của Mạc Vân Quả, chất lỏng ấm áp sền sệt màu đỏ, lần đầu tiên cô ấy cảm nhận được.

Vũ Trạch vô cùng khó xử, trong lúc hắn ta đang tìm cách làm sao để nói đổi chuyện này, liền nghe thấy Bạch Liên tiếp tục nói: "Trạch ca ca, không cần gạt em, có được không?"

Vũ Trạch nhìn Bạch Liên tràn ngập khát cầu, hốc mắt hồng hồng, giống như chỉ cần một cái chớp mắt là nước mắt sẽ tràn mi.

Vũ Trạch cuối cùng vẫn thỏa hiệp, hắn ta gật đầu, xem như đồng ý Bạch Liên nói.

Bạch Liên nghe vậy, khoe miệng gọi lên ý cười nhàn nhạt, như là thoải mái, như là nhìn thấu chuyện gì đó.

Vũ Trạch nhìn nụ cười của Bạch Liên, đột nhiên cảm thấy cô ấy thay đổi, trở nên xa lạ như vậy, nhưng lại làm hắn ta càng thêm động tâm.

Bạch Liên quay đầu nhìn Mạc Vân Quả còn tại hôn mê, trở tay cầm bàn tay to của Vũ Trạch.

"Trạch ca ca, mặc tử tử nói rất đúng."

Vũ Trạch kinh ngạc nhìn Bạch Liên, nghi hoặc "Ừ" một tiếng.

"Trên thế giới này, hẳn là có bóng tối tồn tại."

Bạch Liên lẩm bẩm tự nói một câu như vậy, Vũ Trạch lại nghe rõ ràng, hẳn ta ghé mắt nhìn Bạch Liên cười ảm đạm, trong nháy mắt kia, hẳn ta biết Liên Nhi trưởng thành, ở một thời điểm mình không biết, trưởng thành.....

Sau khi Bạch Liên nói xong câu đó, trong phòng phát sáng trực tiếp đột nhiên xuất hiện dòng chữ to.

"Nhiệm vụ thay đổi tâm tính thánh mẫu thành công"

"..... Ai tới nói cho ta, nhiệm vụ làm sao lại thành công!"

"Ta cũng muốn hỏi vấn đề như lâu trên vậy!"

"Ta cảm thấy xem phát sáng trực tiếp của tiểu Quả Quả, chỉ số thông minh có chút không đủ dùng!"

"Ta cảm thấy bản thân khả năng đã không tồn tại thứ gọi là chỉ số thông minh này....."

"Hu hu hu..... Lần đầu tiên nếm trải tư vị chỉ số thông minh bị nghi ngờ, cậu tiểu Quả Quả giải đáp a!"

"Làm sao Tiểu Quả Quả còn chưa tỉnh lại, mau tỉnh lại tỉnh lại ~"

"Rất nhớ tiểu Quả Quả khi thanh tỉnh, hu hu hu....."

.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 41: Xem! Kia có một cái đại thánh mẫu

Edit: Linhlady

Lúc này Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy đầu rất nặng, cô muốn nặng nề ngủ, nhưng bên tai là thanh âm của rất nhiều người riu rít.

Những thanh âm đó dường như muốn gọi cô tỉnh dậy, Mạc Vân Quả muốn mở to mắt, bất đắc dĩ mí mắt quá nặng.

Cô giãy giụa, muốn phá tan bóng tối kia, tìm một chút ánh sáng.

Nhiếp Thanh nhìn Mạc Vân Quả an an tĩnh tĩnh ngủ, ánh mắt ảm đạm, tại sao tới bây giờ Quả Nhi còn chưa tỉnh lại?

Mạc Vân Quả giật giật ngón tay, cảm giác được mình sắp thoát khỏi bóng tối, tất nhiên suất ngón tay hoạt động ngày càng nhiều.

Nhiếp Thanh vừa thấy, kích động lại gần Mạc Vân Quả.

Mà tại một khắc Mạc Vân Quả bỗng nhiên mở mắt, nhìn gương mặt phóng đại trước mắt, Mạc Vân Quả phản xạ có điều kiện liền bắt được hai vết Nhiếp Thanh, bóp chặt.

"Quả Nhi, là anh..... Khụ khụ....."

Nhiếp Thanh cảm giác được Mạc Vân Quả dùng lực rất lớn, trong một khắc kia, hắn không chút nghi ngờ Quả Nhi muốn giết hắn.

Mạc Vân Quả nghe được là giọng nói của Nhiếp Thanh, vội vàng thu hồi tay mình.

Cô thoáng nhìn, liền thấy được chỗ cổ của Nhiếp Thanh bị niết thành vết màu hồng, Mạc Vân Quả nhấp nhấp miệng, không nói gì.

Bạch Liên cùng Vũ Trạch nghe thấy động tĩnh bên này, vội vàng nhìn lại đây.

Lại chỉ thấy Nhiếp Thanh vượt vượt cổ mình, mà Mạc Vân Quả lại là hơi hơi cúi đầu, không thấy rõ biểu tình của cô.

"Mạc tử tử?" Bạch Liên thử tính kêu một tiếng.

Mạc Vân Quả ngẩng đầu, nhìn Bạch Liên một cái, ánh mắt không gợn sóng.

Ở thời điểm Mạc Vân Quả thanh tỉnh, cô sẽ biết nhiệm vụ đã hoàn thành, tuy rằng kết quả này thoát nhìn không thể hiểu được, nhưng cẩn thận ngẫm lại, bên trong lại có tình lý của nó.

Mạc Vân Quả làm lơ các loại cầu chân tướng của phòng phát sóng trực tiếp, nói thật ra, cô cũng hoàn toàn không rõ chuyện này ruốc cuộc là như thế nào.

Nhưng ngẫm lại, chỉ cần cô tự thân xuất mã, không có nhiệm vụ nào là không hoàn thành.

Mạc Vân Quả đương nhiên sẽ không nói trắng ra với người trong phòng phát sóng như thế, cho nên cô lựa chọn làm lơ.

Mà phản ứng như vậy lại làm người trong phòng phát sóng trực tiếp cảm thấy Mạc Vân Quả cao thâm khó đoán, hơn nữa hành động vừa rồi của cô, càng khiến họ cảm thấy Mạc Vân Quả là người thần bí.

Vì thế lại một đợt đánh thưởng như mưa cho Mạc Vân Quả, mà giá trị kinh nghiệm của Mạc Vân Quả, cứ thế tăng lên một vạn, nói cách khác, thời điểm ở vị diện thứ hai, Mạc Vân Quả liền thăng một bậc.

Đối với một người mới mà nói, đây đã xem như thành tích ghê gớm rồi.

Mạc Vân Quả vốn dĩ muốn lựa chọn thoát khỏi thế giới này, trên thực tế, cô cũng làm như vậy.

Khi Nhiếp Thanh nói cho cô biết hôn lễ của hai người vẫn sẽ cử hành đúng hạn, Mạc Vân Quả quyết đoán rời khỏi thế giới này.

Vấn đề cảm tình gì đó, vẫn nên giao lại cho nguyên chủ đi.

Sau khi Mạc Vân Quả rời khỏi vị diện, tất nhiên phòng phát sóng trực tiếp cũng sẽ đóng lại, mà Mạc Vân Quả cũng về không gian màu xám ban đầu.

Mạc Vân Quả nhìn Đoàn Tử ở trước mặt mình khoa tay múa chân, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo.

"Thân ái ký chủ, lần này biểu hiện cũng không tệ lắm, số khán giả xem là ba ngàn người, có hai ngàn người lưu trữ kênh, đã đạt được một nửa hiệu suất."

"Bất quá, ký chủ à nhiệm vụ lần này cô thật sự là hoàn thành chẳng ra gì, hệ thống xếp cho cô loại B, nhiệm vụ lần trước là loại A."

"Ký chủ cô cần cầu đánh thưởng nhiều hơn, nếu không chúng ta khó mà thăng cấp được."

"Tuy rằng cô rất thuận lợi lên tới 2 cấp, nhưng mà để lên được cấp 3 cấp yêu cầu 10 vạn giá trị kinh nghiệm."

Mạc Vân Quả nhìn sắc mặt Đoàn Tử nghiêm túc nhưng cái miệng nhỏ vẫn nói không ngừng, vươn tay, chọc chọc bụng tròn vo của nó.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 42: Thế giới này, có lẽ tồn tại bóng tối (phiên ngoại Bạch Liên)

Edit: Linhlady

Tôi vẫn luôn cảm thấy, thế giới này mỗi người đều thiện lương đáng yêu, trên thực tế, chỉ ít ở mười mấy năm qua tôi đều nghĩ như vậy.

Bởi vì Trạch ca ca che đậy hết những tăm tối của thế giới này, chỉ để tôi nhìn thấy mặt tươi đẹp, cho nên tôi luôn đắm chìm trong đó, không cách nào thoát ra được.

Dĩ nhiên, tôi luôn cho rằng thế giới này rất tốt đẹp, không phân biệt thiện ác.

Thẳng đến khi tôi gặp cô ấy, Mạc Vân Quả.

Hoặc là nói, gặp Mạc Vân Quả mấy ngày nay.

Từ trước đến nay mỗi lần Mạc tử tử nhìn thấy tôi đều phiền chán, mà tôi lại không biết phiền chán đó đến từ nơi nào.

Cho đến khi cô ấy vì bị tôi đẩy ngã mà phải vào bệnh viện, sau khi tỉnh lại, cô ấy thay đổi hoàn toàn.

Không hề phát hỏa như trước, ngược lại lạnh như băng, nhưng dưới lớp băng kia, tôi lại cảm thấy cô ấy có trái tim mềm mại không rành thế sự.

Cô ấy hình như rất thích nói đại lý với tôi, nhưng phần lớn đều bị Trạch ca ca ngăn cản.

Tôi cũng không để trong lòng nhiệm vụ đi đâu cô ấy nói, cho đến khi chúng tôi cùng lúc bị bắt cóc.

Lúc ấy Mạc tử tử, vẫn cứ trưng khuôn mặt băng giá ngàn năm kia.

Ngoài ý muốn tôi lại cảm thấy cô ấy có chút đáng yêu, lúc giải thoát, cô ấy đột nhiên "Thân cận" tôi cảm thấy kinh hãi, tôi nghĩ rằng cuối cùng ông trời cũng có mắt, sự lương thiện của tôi cũng hoà tan được tâm của một người.

Nhưng mà trên thực tế, tôi sai rồi, khi tôi hiểu được lại quá muộn.

Một khắc khi Mạc tử tử thay tôi chặn viên đạn kia, khi tôi cũng giơ tay ôm cô ấy, bàn tay chạm vào chất lỏng ấp áp kia, tôi chỉ cảm thấy có thứ gì đang từ sinh mệnh mình biến mất.

Trái tim đập liên hồi, tôi bắt đầu thấy đau đớn, sau đó cứ như vậy hôn mê bất tỉnh.

Thu xếp xong tất cả mọi thứ, từ chỗ Trạch ca ca biết được người thuê đám bắt cóc kia là đối thủ một mất một còn trên thương trường của anh ấy, vốn dĩ chỉ tính toán bắt một mình tôi, nhưng không biết bọn chúng nghĩ như thế nào, lại tổn công tổn sức bắt thêm Mạc tử tử.

Lúc ấy, tôi mới biết được, cái gì gọi là "Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì ta mà chết(1)"

Mạc tử tử vốn dĩ là người vô tội, vô số lần trong đầu tôi xuất hiện câu nói này.

Tiếp đó, Mạc tử tử tỉnh.

Hôn lễ đúng hẹn tiến hành, khi chúng tôi được cha mẹ nắm tay tiến vào lễ đường, tôi nhìn Mạc tử tử đứng bên cạnh.

Vẫn là khuôn mặt kia, nhưng tôi lại cảm thấy, cô không phải cô ấy, không phải Mạc tử tử xó thể thay tôi chặn đạn kia.

Tôi ghé lại gần, hỏi một câu.

"Chị yêu Nhiếp ca ca sao?"

Cô ấy do dự một chút, mới chậm rãi nói: "Yêu."

Tôi nghe cô ấy trả lời như vậy, trong nháy mắt, tôi thoải mái cười.

Cô ấy thật sự không phải "Cô ấy", bởi vì Mạc tử tử, sẽ không bao giờ nói ra lời như vậy.

Cô ấy chỉ biết lạnh lùng nhìn mình, dùng đôi mắt đen láy sâu thẳm mà nhìn, thẳng đến khi mình biết khó mà lui.

Tôi không cách nào hiểu mấy ngày đó đã xảy ra chuyện gì, có vài thứ theo thời gian trôi qua cũng không còn quan trọng nữa.

Tôi cùng Trạch ca ca hạnh phúc cả đời, đến nỗi Mạc Vân Quả, tự sau khi hôn lễ kết thúc tôi cũng không gặp lại cô ấy, cũng không biết thêm tin tức gì nữa.

Trạch ca ca không ít lần hỏi tôi vì sao không gặp cô ấy, lúc đó tôi biết nói như thế nào đây.

"Trên thế giới này, có lẽ tồn tại bóng tối."

Mà những u ám đó, ẩn sâu dưới đáy lòng mỗi người.

Có lẽ chúng nó vĩnh viễn sẽ không bị ánh sáng xua tan, lại có lẽ, chúng nó sẽ bị ánh mặt trời chiếu khắp.

Nhưng tất cả những thứ đó, có quan hệ gì với tôi.

Tôi nha, chỉ cần bảo vệ mình thật tốt sống vui vẻ với Trạch ca ca, cùng với đặt Mạc tử tử đã lâu chưa về ở trong lòng, vậy là đủ rồi.....

(1) Câu này xuất phát từ một điển cố thời Tấn Trung Tông. Trọng thần trong triều là Vương Đôn khởi binh làm loạn, anh họ Vương Đôn là Vương Đạo cùng cả gia tộc bị liên lụy, ở ngoài cung chờ đợi. Vương Đạo xin Chu Bá Nhân nói giúp trước mặt Hoàng đế, Bá Nhân không để ý, nhưng cũng dưng sớ xin xá tội cho Vương Đạo. Vương Đạo ghi hận trong lòng. Sau này Vương Đôn lên nắm quyền, hỏi Vương Đạo có muốn giết Bá Nhân không, Vương Đạo im lặng, thế là Bá Nhân bị giết. Sau đó

Vương Đạo tìm thấy tấu chương của Bá Nhân, mới bừng tỉnh hiểu ra và thốt lên: "Ta không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì ta mà chết. Trong tâm tôi, chỉ có bằng hữu tốt này."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 43: Kia chỉ thú, người đừng chạy!

Edit: Linhlady

Đoàn Tử mặt đơ nhìn kí chủ đang chọc chọc bụng mình, nghiêm túc hỏi: "Kí chủ, bụng ta có vấn đề gì sao?"

Mạc Vân Quả thu tay lại, làm như không có việc gì nói: "Không có."

Đoàn Tử cũng không so đo tiểu tiết, sau đó quay về chủ đề chính: "Nhiệm vụ lần này tuy rằng hoàn thành chẳng ra gì, nhưng cũng may xác xuất lưu trữ không tã, người lại mới lên cấp hai, cho nên không có trừng phạt."

"Ồ." Mạc Vân Quả lãnh lãnh đạm đạm trả lời dường như không quá quan tâm.

Đoàn Tử lại tiếp tục nói: "Kí chủ cô có muốn tới vị diện tiếp theo luôn không?"

Mạc Vân Quả ngẩng đầu nhìn Đoàn Tử, giống như mới nhớ ra cái gì đó: "Tôi là có thể che chắn âm thanh lại chưa?"

"Có thể. Những âm thanh đó sẽ chuyển thành dạng chữ viết hiện lên trước mặt kí chủ, khi muốn cô có thể xem. Nhưng nếu phòng phát sóng trực tiếp xuất hiện người xem cấp bậc thần hào, cô sẽ không được phép che chắn âm thanh của hắn, hơn nữa còn phải vì hắn mà phục vụ."

Đoàn Tử nghiêm túc nói về những việc cần chú ý phát sóng trực tiếp.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Đoàn Tử, tiếp tục hỏi: "Cái gì gọi là vì hắn phục vụ?"

"Chính là khi ở một vị diện bất kì, thần hào muốn cô làm một việc gì đó, cô phải thực hiện. Lấy yêu cầu của thần hào làm mệnh lệnh, đó cũng là nhiệm vụ của cô ở vị diện đó."

Mạc Vân Quả:.....

"Nhưng kí chủ cô cũng yêu tâm đi, bởi vì từ lúc mở hệ thống phát sóng cho đến bây giờ, xác suất thần hào xuất hiện không đủ một phần vạn. Bằng vào phòng phát sóng này của cô còn không đủ lực hấp dẫn thần hào đâu."

Mạc Vân Quả:..... Đột nhiên cảm thấy rất ngứa tay, muốn tóm Đoàn Tử luôn tỏ ra nghiêm túc này tấn một trận làm sao đây.

Đoàn Tử một chút cũng không có tự giác, tiếp tục hỏi: "Như vậy kí chủ, cô đã sẵn sàng tiến vào vị diện tiếp theo để chuẩn bị phát sóng trực tiếp chưa?"

"Ừ." Mạc Vân Quả nhàn nhạt trả lời một câu.

"Tốt, chuẩn bị truyền tổng, phát sóng trực tiếp chuẩn bị mở ra." Theo một tiếng Đoàn Tử này, Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó cả người hôn mê bất tỉnh.

Lúc này, ở đại lục Thiên Khải, một con báo màu bạc ưu nhã "Bước chậm" trong rừng sâu, hôm nay là một ngày đẹp trời, hấn đi dạo xung quanh xem có gì có thể săn được không.

Đang lúc hấn đang trầm tư suy nghĩ, loáng thoáng thấy phía trước có một bóng người, đó là..... Giống cái? Trong lòng Ngải Sâm giật mình, vội vàng chạy theo.

Lúc Mạc Vân Quả tỉnh lại, thấy một đầu báo phóng đại trước mặt mình.

Mạc Vân Quả nâng tay lên dấn lực ra một đòn, sau đó con báo..... Liền bay ra ngoài!

Ngải Sâm: %%% nắm thảo! Giống cái này ở đâu ra! Lại có thể bạo lực như vậy!

Lúc này, phòng phát sóng trực tiếp vừa vặn mở ra.

"Hu hu hu..... Tiểu Quả Quả c ầu an ủi, ta mới từ một cái phòng phát sóng trực tiếp bán.rou lại đây, cái vị chủ kênh kia ở đó đột nhiên ăn mặc mát mẻ! Ta muốn rửa đôi mắt!

"L ầu trên, thật có duyên! Ta cũng vừa từ nơi đó lại đây!"

"Ha ha! Vậy các người thật đúng là có nhãn phúc!"

"Ta tình nguyện không c ần, Hu hu hu..... Nhu c ầu cấp bách hiện giờ của ta là tìm tiểu Quả Quả thanh tẩy đôi mắt của mình."

"Nói vậy mới nhớ, lần này tiểu Quả Quả sẽ ở cái vị diện gì đây?"

"Vừa r ồi các người không nhìn thấy sao! Tiểu Quả Quả đánh bay một con báo trong vòng một nốt nhạc!"

"Tiểu Quả Quả quả nhiên uy vũ khí phách!"

"Tiểu Quả Quả làm tốt lắm!"

"Mặc danh nhân vật chủ bá bá khí trắc lậu, uy vũ dị thường, manh tân run b ần bạt trung....."

"Manh tân không sợ, mau đến thúc thúc trong ngực tới!"

.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 44: Kia chỉ thú, người đừng chạy!

Edit: Linhlady

Lúc này, Mạc Vân Quả thật sự không còn nghe thấy những tạp âm của phòng phát sóng nữa, bởi vì tất cả những lời nói đó đều hiện ra trước mắt cô, cô muốn bỏ qua cũng không được.

Đây là quy ền hạn của cấp hai sao? Mạc Vân Quả tỏ vẻ cô thật sự muốn tóm Đoàn Tử sau đó tần một trận.

Đương nhiên, ý nghĩ như vậy trước mắt không cách nào thực hiện được.

Bởi vì lúc này trước mặt cô là một con báo màu bạc, tuy rằng nó đang tê liệt nằm dưới đất, nhưng vẫn có tính nguy hiểm cao.

Mạc Vân Quả sâu sắc cảm thấy, việc cấp bách bây giờ cần làm là...chạy trốn!

Cô tay không tấc sắt, cho dù thật sự giết được con báo này thì cũng không nói trước được nơi này còn động vật nào nguy hiểm hơn không.

Mạc Vân Quả biết, đây là một thế giới hoàn toàn xa lạ, bởi vì trước kia, cô chưa từng thấy con báo nào có lông màu bạc cả!

Ngải Sâm nhìn *** sắc mặt lạnh tanh trước mắt, khóc không ra nước mắt.

Trong nhiều năm thú sinh như vậy, hắn chưa từng gặp giống cái nào hung hãn như vậy!

Hắn tuy rằng muốn chạy trốn, nhưng tưởng tượng đến sự trân quý của giống cái, hắn lại nhịn xuống.

Hắn bước đi thật ưu nhã nhưng thật ra đang thấp thỏm, từng bước lại gần Mạc Vân Quả, Mạc Vân Quả xoay người, sau đó lui lại mấy bước, cảnh giác nhìn con báo.

Ngải Sâm nhìn động tác của giống cái, cạ lời giật giật khoe miệng.

Giống cái này đang sợ nó sao? Cái giống cái mà một cước đạp hắn nằm rạp đất giờ lại đang sợ hắn sao! Ha hả..... Thế giới này thật là càng ngày càng kỳ quái!

Mạc Vân Quả nhìn biểu tình nhân tính hóa trên mặt con báo, trong lòng xẹt qua một tia nghi hoặc, nơi này rốt cuộc là nơi nào, con báo vậy mà có suy nghĩ?

Đang lúc cả hai đang ngẫm giằng co, hệ thống đột nhiên giao nhiệm vụ: Trợ giúp Ngải Sâm trở thành tộc trưởng!

Theo nhiệm vụ giao ra, bối cảnh thế giới này toàn bộ ụp vào đầu Mạc Vân Quả, đồng thời cũng bao gồm thân phaoajncuar con báo trước mắt này.

Mạc Vân Quả tiếp thu hoàn chỉnh tư liệu, cô cũng không còn sợ con báo nữa, dù sao Ngải Sâm chính là mục tiêu nhiệm vụ của cô.

Ngay từ đầu sợ nó, cũng đơn giản nghĩ là nếu lưỡng bại câu thương, chỉ có thể để cho người khác ngư ông đắc lợi.

Mạc Vân Quả cũng biết đây là thế giới thú nhân, thế giới này làm cô rất hứng thú, đây là một thế giới hoàn toàn mới, rất có tính khiêu chiến với cô!

Mạc Vân Quả bước về phía trước một bước, Ngải Sâm lại lui một bước.

Nắm thảo! Giống cái này lại muốn làm gì!

Ngải Sâm cảm thấy hôm nay hẳn không nên ra tới, đúng ra là không nên đơn độc một mình ra đây.

Tuy rằng Ngải Sâm là một thú nhân, nhưng là hẳn lại là có một khuyết điểm chí mạng, đó chính là "Nhát gan"!

Nếu không phải hôm nay trong bộ lạc thú nhân đầu đến một nơi rất xa để săn thú, mà hẳn lại nhát gan, bộ lạc quy định thú nhân nhất định phải ra ngoài săn thú, hẳn cũng sẽ không một mình một người ra đây.

Huống chi, nơi này chỉ là bên ngoài rừng rậm, căn bản là không có bất luận nguy hiểm gì.

Mạc Vân Quả không biết cái nhược điểm này của Ngải Sâm, cô chỉ thấy con báo đột nhiên lùi về sau, sắc mặt đột nhiên lạnh lẽo.

Cô rất đáng sợ sao? Vậy mà nó lại sợ mình! Thú nhân ở thế giới này đầu nhát gan như vậy?

Bởi vì sau này sẽ có quan hệ với Ngải Sâm, Mạc Vân Quả trực tiếp đặt cho thú nhân này danh hiệu nhát gan, thế cho nên sau khi xảy ra không ít chuyện dở khóc dở cười, khiến Mạc Vân Quả thật xấu hổ.

Nói trở lại chuyện chính, Ngải Sâm đang có ý muốn quay đầu chạy trốn, nhưng nghĩ đến đây là giống cái! Giống cái trân quý! Cho dù cô ấy cường hãn như thế nào, cũng vẫn là giống cái a!

Từ nhỏ đã bị rót đầy tư tưởng "Phải bảo vệ quý trọng giống cái" cho nên Ngải Sâm vẫn lựa chọn "Dũng cảm tiến tới", tuy rằng dũng cảm là vậy nhưng hẳn cũng chỉ bước một bước nho nhỏ mà thôi.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 45: Kia chỉ thú, người đừng chạy!

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả thế nhưng rất dũng cảm, cô đi thật nhanh về phía trước, sau đó nhìn chăm chăm Ngải Sâm.

"Biến thành người."

Mạc Vân Quả nói với Ngải Sâm, tuy rằng Mạc Vân Quả nói bằng tiếng Trung, nhưng nhờ sự trợ giúp của hệ thống, Ngải Sâm vẫn hiểu được cô nói gì.

Ngải Sâm làm theo lời giống cái biến thành người, sau đó chân tay luống cuống nhìn Mạc Vân Quả.

Biến thành hình người Ngải Sâm trần như nhộng, hạ thân trần truồng nhận nhạo.

Mạc Vân Quả trực tiếp nhìn người kia, còn chưa chờ cô có phản ứng gì, trước mặt đã hiện ra một đồng spam nói chuyện phím.

"Nắm thảo! Ta mới trườn lại đây đã thấy cảnh cay mắt như thế này rồi!"

"Cay mắt sao? Ta cảm thấy thực đáng yêu a ha ha ha ha!"

"Cảm thấy đáng yêu +1, xem bộ dáng của con báo nhỏ kia, ha ha ha!"

"Đáng yêu sao? Ha ha ha! Ta cảm thấy hẳn là thực hung hạn a! Chờ đến nó hắc hắc hắc....."

"Ô ô ô..... Lầu trên bề lái nhanh quá!"

"Khụ khụ..... Ta thì lại thấy, dáng người người đàn ông này thật tốt, nếu không phải hẳn đang không ngừng lùi về sau thì....."

.....

Mạc Vân Quả nhìn Ngải Sâm đang không ngừng lùi ra sau, cô tỏ vẻ cô thật sự một chút cũng không đáng sợ, nhiều lắm thì bản thân muốn giải phẫu hắn ra mà thôi, đương nhiên, nếu hắn là mục tiêu nhiệm vụ của mình, cô không đời nào làm thế.

Ngải Sâm luôn cảm thấy giống cái này thật đáng sợ, ánh mắt lại càng đáng sợ hơn.

"Cái kia, tiểu giống cái người tên là gì?"

"Mạc Vân Quả."

"Nha, nha" Ngải Sâm nói xong câu đó lúc sau cũng không biết nên nói những gì, vẫn là Mạc Vân Quả chủ động khơi mào đề tài, tuy rằng cô cũng không biết giao lưu với người khác như thế nào.

"Mang tôi đến bộ lạc của anh."

Ngải Sâm:..... Sao lại có dự cảm giống cái này sẽ lật tung bộ lạc của hắn lên nhỉ.

Nhưng Ngải Sâm vẫn lựa chọn đem Mạc Vân Quả mang về bộ lạc, dù sao bộ lạc cũng thiếu rất nhiều giống cái!

Nếu hắn mang được giống cái này về, có khi nào bộ lạc sẽ sắp xếp cho hắn một giống cái khác không?

Đến nỗi vì sao lại không muốn Mạc Vân Quả, một cước kia thật là đánh sâu vào tâm lý của hắn.

Mạc Vân Quả hoàn toàn không biết tâm lý của Ngải Sâm xoay vòng vòng bao nhiêu lần, cái cô quan tâm chính là hoàn thành được nhiệm vụ.

Cứ như vậy, Ngải Sâm đem Mạc Vân Quả mang về bộ lạc, đây là một bộ lạc nhỏ, cộng tất cả già trẻ lớn bé cũng không quá một trăm người, so

với những bộ lạc có hàng ngàn hàng vạn dân cư mà nói thì quả thật không đáng nhắc đến.

Các lão nhân còn lưu lại ở bộ lạc vừa thấy Ngải Sâm mang một giống cái về, mà còn là một giống cái xinh đẹp, bọn họ hận không thể quỳ xuống chúc mừng.

Mạc Vân Quả thấy vẻ kích động của các lão nhân thì không cách nào hiểu được, nhưng bên ngoài vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng.

Nhưng cô có lạnh nhạt bao nhiêu thì cũng không ngăn được nhiệt tình của mọi người ở đây.

Trông cái bộ lạc này, phần lớn là các lão nhân hoặc là trẻ con, giống cái chiếm số lượng rất ít, còn lại là thú nhân.

Những thú nhân kia ra ngoài săn thú cũng chỉ vì muốn chăm lo cho những người này mà thôi, những thú nhân ở đây cũng chỉ hy vọng cuộc sống ấm no, mà cái yêu cầu nhỏ nhoi ấy, ững lag hy vọng xa vời.

Mạc Vân Quả tuy rằng đã tiếp nhận toàn bộ tư liệu của thế giới thú nhân, nhưng đối mặt với thực tế, cô chẳng có chút ấn tượng gì.

Sau khi đã đi vào trong bộ lạc, Mạc Vân Quả nhìn đám người lớn lớn bé bé, khuôn mặt không có biểu cảm gì thay đổi.

Ngải Sâm lén nhìn Mạc Vân Quả, thấy cô như vậy ở trong lòng âm thầm nghĩ, giống cái này không phải muốn tấn bọn họ một trận chứ.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 46: Kia chỉ thú, người đừng chạy!

Edit: Linhlady

Bởi vì Ngải Sâm là người đem Mạc Vân Quả về bộ lạc, dựa theo quy định trong bộ lạc, Ngải Sâm có quyền là người đầu tiên theo đuổi giống cái này.

Mà cô gái này đương nhiên sẽ ở nhà Ngải Sâm, dĩ nhiên Mạc Vân Quả không buông tha cơ hội tiếp cận mục tiêu nhiệm vụ.

Ngải Sâm tuy rằng sợ Mạc Vân Quả, nhưng nghĩ đến đại ca nhà mình cũng là một thú nhân, hơn nữa còn chưa có giống cái, hẳn nghĩ nghĩ một chút sau vẫn quyết định mang Mạc Vân Quả về.

Bằng độ cường hãn của đại ca nhà mình, hẳn là có thể chế trụ giống cái này đi..... Hẳn là có thể đi? Ngải Sâm có chút không xác định nghĩ như vậy.

Trở lại sơn động, cái đầu tiên Mạc Vân Quả ghét bỏ là không khí ở đây, đầu tiên là hương vị hủ bại, sau đó là mùi bùn đất cộng với đủ loại mùi hỗn tạp không biết tên, quả thực có thể huân chết một con voi!

Cũng may, người trong phòng phát sóng trực tiếp không ngửi được mùi này, nếu không cô khẳng định bọn họ sẽ chạy trốn chết.

Ngải Sâm dường như quen với mùi này, hắn đẩy ra một đống không biết là thứ gì, ngượng ngùng xoa xoa tay nhìn Mạc Vân Quả.

"Cái kia, cô ngửi đi....."

Ngải Sâm thật cẩn thận nhìn Mạc Vân Quả, sợ cô một chút không vui sẽ tấn mình một trận.

Mạc Vân Quả nhìn Ngải Sâm đang phát run, bên ngoài vẫn là khuôn mặt liệt, nhưng trong đầu lại âm thầm hỏi phòng phát sóng.

"Ta có đáng sợ như vậy sao?"

Phòng phát sóng lại được dịp trợ giúp Mạc Vân Quả, người người chen nhau nói chuyện.

"Không đáng sợ không đáng sợ! Tiểu Quả Quả rất đáng yêu"

"Đúng vậy đúng vậy! Xuân mạnh, xuân mạnh!"

"Ha ha! Gia hỏa kia thật sự là quá nhất gan, tiểu Quả Quả không cần nhìn mình hấn, xem ta xem ta!"

"Lầu trên mắt bị mù sao, rõ ràng chủ kênh không thèm nhìn người."

"Không cần nói thẳng như thế chứ, hu hu hu....."

"Haiz, không lẽ thú nhân ở thế giới này đều nhất gan vậy sao?"

"Ta cảm thấy không có khả năng đó đâu? Thú nhân chỗ chúng ta rất hung hãn nha!"

"Ta cảm thấy không nhất định là thế, vẫn nên tiếp tục theo dõi đi."

.....

Mạc Vân Quả nhìn thảo luận trong phòng phát sóng trực tiếp, cô cũng đâu có gốc mà đến nỗi không biết mạnh là gì! Mà mạnh gì đó, ha ha.....

Lúc này nội tâm của Ngải Sâm sắp hỏng mất, giống cái không phải là ôn nhu hào phóng sao? Vì sao giống cái trước mặt này lại lạnh lẽo như vậy!

Tại sao đại ca còn chưa về khóc chút chút! Hấn sẽ bị giống cái này hù chết hu hu hu.....

Nếu để cho Mạc Vân Quả biết suy nghĩ của Ngải Sâm lúc này, nhất định sẽ sẵn ống tay áo đánh hấn một trận.

Làm một thú nhân, phải đặt lên vai trách nhiệm "Bảo vệ quốc gia"!

Ở lúc hai người đang ng ãm giằng co với nhau, một tiếng "Th ãn th ã" vang lên đánh vỡ yên lặng.

Mã âm thanh đó lại phát ra từ bụng Mạc Vân Quả.....

"Phốc, tiều Quả Quả....."

"Ha ha ha! Tự nhiên lại thấy đáng yêu!"

"Khụ khụ.....Cái kia, các người nhìn về mặt của thú nh ãn kia xem!"

.....

Lúc này Ngải Sâm lâm vào thế khó xử, theo lý thuyết h ãn h ãn là phải chuẩn bị đồ ãn cho giống cái, nhưng m ãu chốt ở chỗ, nh ã không có gì ãn hết!

Giống cái này sẽ không vì đói bụng mà ãn mình chứ? Ngải Sâm không dấu vết lùi về phía sau vài bước, nhìn thoáng qua cửa hang, tùy thời chuẩn bị chạy trốn.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Ngải Sâm, trực tiếp mở miệng hỏi: "Có gì ãn không? Tôi đói bụng."

Ngải Sâm càng thêm khó xử, h ãn xoa xoa tay, có chút bất đắc dĩ nói: "Nơi này của chúng tôi chỉ ãn hai bữa sáng và tối, ãnh trai tôi lại chưa về, hay cô cứ từ từ chờ?"

Mạc Vân Quả:..... Hiện tại mới là giữa trưa!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 47: Kia chỉ thú, người đừng chạy!

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả quan sát Ngải Sâm, thấy hần như thế thì đã biết trưa nay mình không có đồ ăn rồi.

Đối với tình huống này, Mạc Vân Quả tỏ vẻ, thịt báo có lẽ ăn cũng ngon?

Cũng không biết Ngải Sâm có phải đã nhận ra ý tưởng của Mạc Vân Quả hay không, mà trong lúc Mạc Vân Quả suy xét có muốn ăn hay không, liền thấy Ngải Sâm mang một loại trái cây không biết tên từ cách vách đưa cho cô.

Mạc Vân Quả cầm quả nhỏ, xoa xoa, sau đó cắn một miếng, nước trái cây chảy ra, không là bắn ra ngoài.

Mạc Vân Quả:..... Không thể tưởng được quả nhỏ nhìn như khô quắt này lại nhiều nước như thế.

Ngải Sâm nhìn một màn này, muốn cười lại không dám cười.

Không biết lý do gì, hần lại rất sợ giống cái này nha!

Mạc Vân Quả không có cảm giác gì lớn, ngược lại người trong phòng phát sáng lại bởi vì một màn này mà cười phun, sôi nổi bàn luận về trái cây nơi này!

Sau khi Mạc Vân Quả ăn xong mấy quả nhỏ, có cảm giác chắc bụng, lúc này ánh mắt khi cô nhìn Ngải Sâm mới bớt phần nào lạnh lẽo.

Cứ như vậy, hai người ngồi đối diện nhìn nhau đến phát ngốc, chờ đợi nhóm săn thú trở về.

Hôm nay đội ngũ săn thú cũng về khá sớm, thời điểm mặt trời còn chưa xuống núi bọn họ đã trở về, hơn nữa còn mang rất nhiều con mồi.

Chuyện này khiến người trong tộc rất vui mừng, rốt cuộc ở thú thế, có đồ ăn có nghĩa là sống sót, đồ ăn rất quan trọng.

Đương nhiên khi Ngải Khắc trở về, đã loáng thoáng nghe được tin em trai mình mang về một giống cái.....

Ngải Khắc có chút nghi hoặc, với dáng vẻ kia của em trai, thật sự có thể mang về một giống cái sao?

Ôm suy nghĩ như vậy Ngải Khắc tạm biệt mọi người, vội vàng vàng chạy về nhà.

Chờ đến khi Ngải Khắc về đến nhà, đã thấy em trai nhà mình ngồi xổm một góc, sau đó lấy ánh mắt u oán nhìn giống cái ngồi trên giường đá.....

"Khụ khụ....." Ngải Khắc ho nhẹ một tiếng, thành công khiến cho hai người chú ý.

Ngay từ đầu Mạc Vân Quả đã nhận ra sự tồn tại của Ngải Khắc, thời điểm Ngải Khắc chưa đi vào trong hang cô đã nhận ra rồi.

Lúc Ngải Khắc cố tình ho nhẹ, ánh mắt Mạc Vân Quả di động theo động tác của Ngải Sâm nhìn về phía Ngải Khắc.

Ngải Khắc thấy giống cái chuyển mắt về phía mình, khuôn mặt ngăm đen xuất hiện một tia đỏ ửng.

Ngải Sâm:..... Ca, đừng để vẻ bên ngoài của cô ấy lừa!

Đương nhiên, những lời này, Ngải Sâm chỉ có thể nói trong lòng mà thôi, nếu như thật sự dám nói ra.....

Ngải Sâm nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, ừ..... Hẳn hẳn là không muốn biết cái hậu quả kia.

Ngải Khắc nhìn thoáng dáng vẻ khố sở của Ngải Sâm, một tay nắm cổ tay hắn, kéo hắn ra bên ngoài.

Toàn bộ hành trình Mạc Vân Quả cùng nhóm quần chúng ăn dưa trong phòng phát sóng trực tiếp:.....

Không biết hai người ra ngoài hai người nói chuyện gì, mà khi quay lại vết hằn trên mặt Ngải Khắc càng rõ ràng hơn.

Ngải Khắc đã biết Mạc Vân Quả là do Ngải Sâm "Nhật" trở về, biểu hiện càng thêm thật cẩn thận.

"Tiểu Mạc a....." Lỗ tai Ngải Khắc đỏ lên, giống cái trước mặt rất tinh xảo, hắn càng nhìn càng thấy mỹ lệ.

Mạc Vân Quả nghe thấy có người gọi tên mình, nghiêng đầu nhìn về phía Ngải Khắc.

"Ừ?"

Ngải Khắc vừa nghe thấy giọng nói của Mạc Vân Quả, cảm giác cả người đều bay lên tới, ngay cả giọng nói cũng hay như vậy, làm sao đây!

"Cái đó...cái đó, cô muốn ăn thịt nướng phải không? Tôi đi làm thịt nướng cho cô!"

Nói xong câu đó, Ngải Khắc lập tức chạy như bay.

Chỉ còn lại có Ngải Sâm cùng Mạc Vân Quả hai mặt nhìn nhau.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 48

Edit: Linhlady

"VẬY..VẬY TÔI ĐI GIÚP CA CA!" NÓI XONG CÂU ĐÓ, NGẢI SÂM CŨNG CHẠY.

MẠC VÂN QUẢ:.....

"PHỐC! VÌ SAO LẠI MUỐN CHẠY NHA? TIỂU QUẢ QUẢ RẤT ĐÁNG YÊU MÀ!"

"TA ĐOÁN ĐẠI KHÁI LÀ BỞI VÌ THEN THÙNG?"

"KHÔNG KHÔNG KHÔNG, TA CẢM THẤY LÀ BỞI VÌ SỢ HÃI!"

"CÁC NGƯỜI NÓI ĐỀU KHÔNG ĐÚNG, RÕ RÀNG CA CA LÀ THEN THÙNG, ĐỆ ĐỆ LÀ SỢ HÃI!"

"LẬU TRÊN NÓI CHÍNH XÁC!"

"HA HA! TA CÓ CẢM GIÁC VỊ DIỆN NÀY SẼ RẤT THÚ VỊ!"

.....

Phòng phát sóng trực tiếp lại nói đủ các câu trên chọc cười, Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy trước mắt cũng muốn hoa lên rồi, cũng may những người đó vừa chọc cười vừa xoát lễ vật.

Tuy rằng lễ vật hiếm lạ cỡ quái, nhưng có còn hơn không.

Nói lên lễ vật, Mạc Vân Quả đột nhiên nghĩ tới cái phù mang đến vận đen còn chưa thử dùng đâu.

Mạc Vân Quả từ trong không gian của hệ thống lấy ra một cái phù màu đen, nhìn chăm chăm vật trong tay, nghiên cứu xem nên dùng nó như thế nào

Mà ở ngay lúc này, vừa lúc anh em Ngải Khắc trở về, Ngải Sâm nhìn vật kì lạ trong tay giống cái, tuy rằng hấn sợ cô, nhưng lòng hiếu kì lớn hơn, hấn chạy lại bên người Mạc Vân Quả.

Sau đó hấn thập phần vui vẻ hỏi: "Đây là cái gì?"

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Ngải Sâm một cái, trầ n mặc không lên tiếng, cầ n phù trong tay, cô không biết giải quyết nó như thế nào cho tốt.

Nhìn bộ dáng của giống cái, Ngải Sâm càng thêm tò mò.

Hấn trực tiếp cầ n lấy phù vận đen vào trong tay, sau đó.....

Phù vận đen đã không thấy tăm hơi!

Không thấy!

Ngải Sâm cứng đờ xoay qua đầu nhìn về phía Mạc Vân Quả, đại ca, cứu mạng a!

Mạc Vân Quả thấy một màn như vậy, trong lòng im lặng ghi nhớ, thì ra phù vật đen phải nắm trong tay.

Toàn bộ thân thể Ngải Sâm đầu cứng đờ, đờ vật kì quái kia vậy mà lại biến mất trong tay mình!

Sớm biết rằng như vậy, hấn không ngu ngốc vì tò mò mà cầ n lấy!

Hu hu hu..... Giống cái sẽ không muốn đánh mình đi!

Vận đen phù, danh như ý nghĩa, có thể mang đến vận đen.

Mạc Vân Quả di di chân, sau này thú nhân này sẽ phi thường xui xẻo, ừ..... Cô muốn cách hấn xa một chút.

Ngải Sâm không biết tất cả chuyện này, hấn chỉ thấy Mạc Vân Quả đột nhiên cách xa mình hơn, âm thầ n cân nhắc cô có phải muốn phóng đại chiêu không.

Hắn cứ như vậy cứng đờ nhìn Mạc Vân Quả, chờ đợi bị đánh.

Kỳ thật hắn cũng muốn chạy, nhưng lại sợ hắn chọc giống cái mất hứng, mất hứng rồi sẽ bỏ đi, vậy hắn phải làm thế nào.

Đại ca còn không có một cái giống cái, hắn không muốn anh trai cứ như vậy cô độc hết quãng đời còn lại.

Tuy rằng Ngải Sâm rất nhất gan, nhưng hắn đối xử với anh trai mình tốt vô cùng.

Dương nhiên, Ngải Khắc cũng toàn tâm quan tâm Ngải Sâm.

Khi Ngải Khắc cặm khối thịt đen nhánh trở về chứng kiến một cảnh tượng như sau, đệ đệ nhà mình đứng ngốc nơi đó, nhìn đến chính là nhà mình đệ đệ ngây ngốc đứng ở nơi đó, mà kia tiểu giống cái lại là súc đến một bên, mà giống cái kia lại co người nép sang một góc, hận không thể đem mình giấu đi.

Phản ứng đầu tiên của Ngải Khắc chính là Ngải Sâm khi dễ tiểu giống cái, hắn ta phát một cái lên đầu Ngải Sâm, trầm giọng nói: "Người lại làm cái chuyện ngu xuẩn gì rồi?"

Ngải Sâm đứng là khóc không ra nước mắt, hắn nhìn đại ca nhà mình, không biết nên nói như thế nào.

Ngải Khắc nhìn dáng vẻ này của Ngải Sâm, trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó đi đến trước mặt Mạc Vân Quả, ân cần nói: "Tiểu Quả a, đây là thịt tôi nướng, cô nếm thử xem."

Mạc Vân Quả nhìn thịt nướng trước mặt, đột nhiên có suy nghĩ hiện tại cô muốn rời khỏi cái thế giới này ngay lập tức.

Ngải Sâm cũng biết mình làm sai, hắn muốn lại chỗ Mạc Vân Quả xin lỗi, khi chuẩn bị đến gần cô, không biết vấp phải cái gì.

Sau đó hắn lập tức xô ngã Ngải Khắc, hàm răng cắn miếng thịt nướng, sau đó.....

Nha, lạnh quá!

Edit: Chương này xin tặng chị VnTrnh087, cảm ơn chị đã nhắc em chương thiếu. Mình đã gộp chương thiếu vào chương 44 mọi người lướt lên đọc lại nhé!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 49

Edit: Linhlady

"Phốc! Ha ha ha ha! Không được, ta buồn cười chết mất! Ha ha ha ha!"

"Ha ha ha! Ta đã lăn lộn trên mặt đất!"

"Lần đầu tiên trong cuộc đời ta nhìn thấy thịt nướng có thể làm gãy răng người, nha, không đúng, là thú nhân! Ha ha ha ha ha!"

"Không được không được, ta không thể ngừng cười được nữa rồi, thú nhân này là con khỉ phải tới đây bả* sao?"

*Là ngôn ngữ mạng bên TQ, ý chỉ bả, ngu ngơ.

"Thịt nướng này này không biết cứng bao nhiêu nha! May mắn Ngải Sâm thử độc trước, nếu như để tiểu Quả Quả ăn, kia....."

"Phốc, ta tự bỏ não hình ảnh kia, đột nhiên thấy đáng yêu vô cùng!"

"Một đám lầy trên ha ha ha, chúng ta có thể hữu ái một chút hay không! Đối với vị thú nhân xui xẻo này quỳ chúng phòng phát sóng không phải nên đồng tình sao!"

"Đồng tình? Ta thực đồng tình hẳn a! Đường đường là một thú nhân cường hãn vậy mà bị một khối thịt nướng làn gãy răng, phốc, ha ha ha ha!"

.....

Mạc Vân Quả:..... Có khi nào cô tới thế giới thú nhân giả rồi không.

Ngải Khắc thấy một màn như vậy cũng sửng sốt, Thịt mình nướng có cứng vậy sao?

Hàm răng của thú nhân rất khỏe nha, nói gãy là gãy được sao?

Mạc Vân Quả đoán rằng có lẽ phù vận đen đã phát huy tác dụng rồi, không biết thời gian là bao lâu.

Mạc Vân Quả bất động thần sắc lại sau đó lui lui, một màn này bị Ngải Khắc xem ở trong mắt, trong lòng lại càng bất đắc dĩ.

"Cái kia, tiểu Quả, cô tin tưởng tôi, bình thường tôi nướng thịt không như thế này đâu."

Ngải Khắc thề son sắt hướng Mạc Vân Quả bảo đảm, nhưng mà đổi lại chỉ là khuôn mặt lạnh nhạt của Mạc Vân Quả.

Lúc này Ngải Sâm khóc không ra nước mắt, sao mình lại lao lại đó, đau quá nha!

Máu tươi không ngừng chảy ra, Ngải Khắc nhìn lúc sau, từ một góc lấy ra một ít thảo dược, sau đó bảo Ngải Sâm nhai, lập tức cầm máu.

"Đại ca, cảm ơn."

Ngải Sâm rất là ngượng ngùng nói, hắn cũng chỉ biết chọc phỉn toái.

Trong lòng Ngải Khắc cũng không có ý trách cứ Ngải Sâm, hắn ta biết khi còn nhỏ sự kiện kia khiến đệ đệ để lại bóng ma quá lớn, cho nên mới khiến cho hắn có tính cách nhát gan như vậy.

Có đôi khi, Ngải Khắc suy nghĩ, nếu sau này mình không còn nữa, vậy em trai phải làm sao bây giờ?

Ngải Khắc cũng nghĩ tới chuyện làm lá gan của Ngải Sâm lớn lên, ít nhất có thể một mình tự săn thú.

Nhưng mà mỗi khi kế hoạch của chuẩn bị lại thất bại, cho đến bây giờ, Ngải Sâm chỉ có thể loanh quanh ở ven rừng rậm.

Lần này lại khiến hắn ta thật bất ngờ, Ngải Sâm lại có thể mang về một giống cái!

Ngải Khắc cũng không hề lo lắng Mạc Vân Quả có tâm tư gì, bởi vì bộ tộc của bọn họ cái gì cũng không có.

Nha, không đúng, có một số lượng lớn thú nhân lớn tuổi bệnh tàn.....

Thịt nướng đã rơi xuống đất, nhưng Ngải Khắc vẫn nhặt nó lên, lau đi tự mình ăn.

Hắn ta đi tìm cho Mạc Vân Quả một ít trái cây, để cho cô lót dạ trước, hình như giống cái đầu thích loại quả này.

Đối với loại quả Ngải Khắc tìm về, Mạc Vân Quả thập phần vừa lòng, hương vị chua chua ngọt ngọt, cô rất thích.

Còn Ngải Sâm, cũng tùy tiện ăn một chút thịt nướng.

Rất nhanh trời cũng tối, buổi tối trong rừng rậm thật sự khủng bố.

Mặc dù bây giờ đang ở trong bộ lạc, nhưng Mạc Vân Quả vẫn có thể nghe tiếng sói xa xa, còn có đủ loại âm thanh kì quái.

Ngải Khắc cùng Ngải Sâm ngủ đến một mảnh thơm ngọt, Mạc Vân Quả lại là không hề buồn ngủ.

Cô nằm ở trên giường đá, lập kế hoạch tương lai.

Nhiệm vụ đương nhiên là quan trọng, nhưng làm cách nào để sống sót lại càng quan trọng hơn!

Ở cái thế giới thú nhân này, làm cách nào để có thật nhiều đồ ăn, đây mới là việc trước mắt cô quan tâm.

Xem ra, ngày mai cô phải ra ngoài xem có gì ăn được hay không thôi.....

- - - - -

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 50

Edit: Linhlady

Ngày hôm sau, Mạc Vân Quả đã sớm tỉnh lại, trên thực tế đêm qua cô không hề ngủ một chút nào.

Không khí trong sơn động làm cô không thoải mái, nhất thời không quen được.

Ngải Khắc bởi vì muốn cùng các tộc nhân ra ngoài đi săn thú nên đã đi từ rất sớm.

Chỉ còn lại có Ngải Sâm ham ngủ còn đang lười biếng nằm trong hang.

Mạc Vân Quả không quen thuộc nơi hoàn cảnh nơi này, cô cần một người dẫn đường, mà lựa chọn tốt nhất bây giờ chỉ có Ngải Sâm.

Mạc Vân Quả nhìn Ngải Sâm còn đang ngủ nướng, cả người tản ra hơi thở lạnh lẽo.

Mà Ngải Sâm đúng là bị lạnh tới tỉnh, hần trợn mắt liền thấy Mạc Vân Quả, sợ tới mức toàn bộ thân thể đều co rụt lại.

"Đứng dậy, đi ra ngoài tìm thực vật."

Mạc Vân Quả gọn gàng dứt khoát nói, Ngải Sâm nghe được hai chữ "Đồ ăn", đôi mắt xoát một chút liền sáng lên.

"Nơi nào có đồ ăn?" Ngải Sâm tạm thời bỏ xuống sợ hãi trong lòng, hưng phấn đứng lên nhìn Mạc Vân Quả.

"Không biết, cho nên mới muốn đi tìm." Mạc Vân Quả xoay người đi ra phía cửa sơn động.

Ngải Sâm nhìn bóng dáng Mạc Vân Quả, trong mắt xẹt qua một tia ảm đạm, xung quanh đây đã không còn đồ ăn, nếu không anh trai đã không cần đi xa như vậy.....

Ngải Sâm thở dài một hơi, nếu tiểu giống cái muốn đi ra ngoài đi dạo, như vậy hẳn liền bắt cô đi.....

Ngải Sâm mang theo Mạc Vân Quả đi tới bên ngoài rừng rậm, tuy rằng nói là bên ngoài rừng rậm, lại có rất nhiều thực vật.

Mạc Vân Quả nhìn kỹ, thật là phát hiện ra không ít thứ hữu ích.

Tỷ như có một mảng lớn hành lá xanh miết, tỷ như trên đầu rất nhiều quả quýt nhỏ đang đung đưa.....

Sau khi quan sát mọi thứ, lại có vấn đề thứ hai cho Mạc Vân Quả liệu những thứ này có ăn được không, quý mới biết, những thứ cô quen thuộc ở địa phương xa lạ này có bị biến dị hay không.

Đang lúc Mạc Vân Quả khó xử, phòng phát sóng đột nhiên có người đánh thưởng cho cô.

"Người sử dụng kẻ thần bí đánh vui lòng nhận một quả quang não."

Mạc Vân Quả nghe được thanh âm này liền sửng sốt, mà lúc này, Đoàn Tử đứng lúc lên tiếng giải thích.

"Ký chủ thật là may mắn, quang não như bách khoa toàn thư có thể giúp ký chủ nhận biết đồ vật có thể ăn được hay không ở các vị diện, còn những công năng khác ký chủ vui lòng tự tìm hiểu."

Mạc Vân Quả nghe được lời này trong lòng vui vẻ, nhưng bên ngoài vẫn trưng khuôn mặt đơ vạ nãm.

Mạc Vân Quả lấy được quang não, sau đó đeo vào cổ tay.

"Leng keng, đang ở trạng thái xác nhận chủ nhân, đang ở trạng thái download bối cảnh thế giới này....."

"Leng keng, download xong."

"Leng keng, quang não 007 xin được phục vụ chủ nhân."

Mạc Vân Quả nghe thấy nó nói như vậy, giương mắt nhìn thoáng qua Ngải Sâm, xác định hẳn nhìn không thấy đồ vật trên tay mình, cô mới thấp giọng nói một câu, "Rà quét chung quanh những thực vật có thể ăn được."

"Leng keng, chủ nhân không cần lên tiếng cũng có thể cùng ta nói chuyện ~ bởi vì 007 đang ở trạng thái cấp thấp, cho nên không thể trực tiếp rà quét tình huống chung quanh, yêu cầu chủ nhân đem đồ vật cần ở trong tay, 007 mới có thể phán đoán có thể sử dụng hay không."

Mạc Vân Quả cũng biết bản thân không thể cưỡng cầu quá nhiều, cô tùy ý cần một lá hành để cho 007 phán đoán.

"Đinh! Hành lá, có thể ăn."

Mạc Vân Quả:..... Thật đúng là ngắn gọn súc tích.

Nhưng với tình huống hiện tại bấy nhiêu đó cũng đủ rồi, Mạc Vân Quả khó có khi cảm kích người khác lần này lại "Cảm ơn" người mới đánh thưởng kia.

Nhưng mà đáng tiếc chính là, Kẻ thần bí trước sau đều không xuất hiện trong phòng phát sóng trực tiếp nữa, giống như hắn chỉ đi ngang qua tiện tay đánh thưởng mà thôi.

Mạc Vân Quả không suy nghĩ quá nhiều, ngược lại người trong phòng phát sóng lại vì chuyện này mà bùng nổ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 51

Edit: Linhlady

"Quang não nha! Là quang não trong truyền thuyết có thể lên trời xuống đất không gì không được đây sao!"

"Lầu trên có phải quá khoa trương rồi không!"

"Cầu phổ cập khoa học, quang não rốt cuộc là cái gì?"

"Cầu phổ cập khoa học +1!"

"Quang não là sản phẩm cao cấp thuộc về vị diện khoa học kĩ thuật, có thể nói, nó là sản phẩm sở hữu cá nhân. Đương nhiên, cái này không phải điểm mấu chốt, mấu chốt chính là, quang não tính theo điểm thông dụng mà nói, ít ra cũng phải là một ngàn vạn điểm thông dụng!"

"Oa! Một ngàn vạn điểm thông dụng? Thở hào a!"

"Lầu trên lầu trên, theo như lời người nói, một ngàn vạn điểm thông dụng là một khoản lời đối với vị diện cấp thấp chúng ta, nhưng đối với người ở vị diện cấp cao lại không phải quá nhiều như vậy."

"Theo ý của lầu trên là, kẻ thần bí vừa rồi là người ở vị diện cao cấp?"

"Cái này, chúng ta vẫn là không nên tiếp tục thảo luận, nếu như bị..... (câm miệng)"

"Chúng ta tiếp tục xem phát sóng trực tiếp, tiếp tục xem phát sóng trực tiếp....."

.....

Mạc Vân Quả thu hết tất cả thảo luận trong phòng phát sóng vào mắt, hơi hơi có chút kỳ quái, người ở đó có chuyện gì đặc biệt sao? Làm cho

bọn họ im re như ve s ầu mùa đông.

Ngải Sâm thấy Mạc Vân Quả một lá màu xanh ngấn người, thật cần đi lại gần cô, tò mò hỏi: "Cô đang làm cái gì vậy?"

Mạc Vân Quả nhìn Ngải Sâm một cái, đem hành lá đặt vào trong tay Ngải Sâm nói: "Cái này có thể ăn."

Ngải Sâm nhìn cọng cỏ xanh trong tay, giật giật khóe miệng, giống cái này có phải đối đến điên r ồ không.

Mạc Vân Quả mặc kệ hấn suy nghĩ như thế nào, nhìn ngó xung quanh, hể thấy cái gì giống ở thế giới của mình là cô lại đưa cho 007 nhận dạng.

Trong thế giới này rất nhiều thực vật đều ăn được, nhưng đa số thú nhân không biết, cho nên mới có một mảng tài nguyên lớn như vậy.

Mạc Vân Quả thấy tình huống như vậy đương nhiên là vui mừng, trong thời gian một buổi sáng thôi cô đã thu hoạch được rất nhiều thứ có thể ăn.

Tỷ như khoai tây, cà tím.

Mà Ngải Sâm nhìn Mạc Vân Quả đông đi một chút tây đi một chút, sau đó nhặt các loại hoa hoa cỏ cỏ đưa cho hấn nói là ăn được.

Ngải Sâm nhìn một đồng đ ồ trong tay mình càng thêm khẳng định suy nghĩ lúc trước, giống cái này hình như đã đối đến choáng váng r ồ.

Mạc Vân Quả cũng không giải thích cái gì, cô thấy Ngải Sâm đã sắp không ôm được nữa thì dừng lại, sau đó nấu một chút, có lẽ hấn sẽ không nghi ngờ nữa?

Như vậy nghĩ Mạc Vân Quả quay đầu ý bảo Ngải Sâm trở về đáng thương cho Ngải Sâm ôm một đồng lớn đ ồ vật, vô cùng ai oán nhìn Mạc Vân Quả.

Lúc này người trong phòng phát sóng trực tiếp giống như cũng đ ồng tình với hấn, trực tiếp đánh thưởng cho Mạc Vân Quả một cái túi cây đay.

Mạc Vân Quả thu được túi cây đay:..... Khán giả phòng phát sóng trực tiếp thật là càng ngày càng tri kỷ!

Mạc Vân Quả đưa túi cây đay cho Ngải Sâm, ý bảo hắn bỏ tất cả vào đó.

Mà Ngải Sâm thấy Mạc Vân Quả đột nhiên có thể lấy ra một đờ vật, ngạc nhiên mở to mắt.

Mạc Vân Quả nhìn vẻ mặt ngốc lảng của Ngải Sâm, lại gằn đập một phát vào ngực hắn, còn lý do tại sao không đánh vào đầu, ha hả, chỉ cần cao hai người không phải chênh lệch bình thường đâu.....

Ngải Sâm ăn một cái tát mới hồi phục tinh thần lại, dựa theo chỉ thị của Mạc Vân Quả, vội vàng bỏ tất cả vào trong túi.

Cứ như vậy, hai người liền chuẩn bị đi trở về

Mà ngay ở lúc này, cũng không biết có phải Ngải Sâm vận đen còn chưa hết hay không, bọn họ lại gặp một con lợn rừng hung hãn!

Thân hình của con lợn rừng này phải to gấp ba Mạc Vân Quả, lợn rừng lao tới, trực tiếp dọa Ngải Sâm biến trở về nguyên hình chuẩn bị chạy.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 52

Edit: Linhlady

Lá gan của Mạc Vân Quả đương nhiên lớn hơn Ngải Sâm, cô tùy tay lấy một nhánh cây bên cạnh, muốn đi đôi phó con lợn kia.

Ngải Sâm vừa thấy cái động tác của Mạc Vân Quả, sợ tới mức lùi ra sau càng nhanh.

Tiểu giống cái muốn phát uy sao?! nhưng kia là Lỗ Lỗ Thú hung hãn nha!

Ngải Sâm muốn nhắc nhở Mạc Vân Quả, nhưng lại sợ hãi, vì thế hắn chỉ có thể nép một bên ôm gốc cây to, nôn nóng nhìn Mạc Vân Quả.

Mục tiêu của Lỗ Lỗ Thú là Ngải Sâm đi, nhưng là nửa đường lại bị Mạc Vân Quả cản đường.

Suy nghĩ đầu tiên của Mạc Vân Quả khi nhìn thấy con lợn rừng này là có thể ăn! Ăn ngon!

Hôm nay bất luận có xảy ra chuyện gì cô cũng phải kéo con lợn này về bằng được!

Mạc Vân Quả không có vũ khí gì khác ngoại trừ nhánh cây trong tay, cho nên cô nhặt thêm mấy hòn đá có góc cạnh bén nhọn, nhằm vào mắt của nó mà ném.

Kĩ thuật ném của Mạc Vân Quả cực chuẩn, hơn nữa sức lực lại lớn, con lợn rừng tức giận gằn lên.

Nó cúi đầu nhìn Mạc Vân Quả thấp bé, phát ra thanh âm khinh thường.

Chỉ là một con vật nhỏ bé như vậy mà cũng dám cản đường nó, không biết sống chết!

Nó đổi mục tiêu xông thẳng về phía Mạc Vân Quả, với thân hình kia của nó mà đụng vào cô, nếu cô có bất tử thì cũng tàn phế.

Cũng may, Mạc Vân Quả đúng lúc né tránh, lợn rừng đụng vào một bên cây, trực tiếp làm gãy gốc cây kia.

Ngài Sâm thấy một màn như vậy, lại lui thêm về phía sau, hận không thể cách chỗ này thật xa.

Mạc Vân Quả nhìn lợn rừng, da của nó quá dày, với sức lực của cô sợ rằng không thể phá phòng thủ của nó.

Lúc này, người trong phòng phát sóng trực tiếp thấy một màn này, biết rằng chủ kênh lại chọc phiền toái.

ngay lúc nguy cấp này, lại có kẻ thần bí đánh thưởng.

"Người sử dụng Kẻ thần bí đánh thưởng kiếm laser."

Mạc Vân Quả nghe được thanh âm này, quyết đoán lấy kiếm laser ra, không thèm để ý các loại âm thanh nghị luận trong phòng phát sóng.

Kiếm laser vừa ra, bản năng của động vật cho nó biết có nguy hiểm, nhưng theo quán tính nó đang lao nhanh về phía Mạc Vân Quả không cách nào dừng lại được.

Mạc Vân Quả cầm kiếm laser trong tay, bởi vì không biết sử dụng nó như thế nào, cô chỉ có thể nắm thật chắc, liêu mình lao thẳng về phía con lợn rừng.

Cứ như vậy, lợn rừng cùng kiếm laser trực diện giao nhau, đương nhiên nó không thể sống sót!

Không có trải qua quá trình vật lộn giao chiến, chỉ một động tác nhẹ nhàng như vậy đã có thể giải quyết nó rồi!

Mạc Vân Quả bình tĩnh thu hồi kiếm laser, nhìn thi thể trước mắt.

Bụng chỉ có một vết thương, ở nơi đó không ngừng chảy máu tươi.

Mạc Vân Quả nhìn máu tương đang chảy, trong đầu lại nghĩ, máu = có thể ăn!

Thật sự là không trách Mạc Vân Quả một lòng chỉ nghĩ ăn, thật sự từ khi tới thế giới này tới bây giờ, cô còn chưa được ăn bữa nào no.

Mạc Vân Quả nhìn máu tươi không ngừng chảy ra, hơi hơi có chút đau lòng, vì thế trong đầu cô trao đổi với người trong phòng phát sóng trực tiếp: "Có đồ vật gì để đựng máu không?"

"Có a có a! Ta đây liền đánh thưởng cho người a, tiểu Quả Quả moah moah một cái đi~"

Lời này vừa dứt đã nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Người sử dụng b ần Đại vương đánh thưởng một cái n ỡ như ý!"

Mạc Vân Quả trực tiếp lấy n ỡ như ý ra, để bên dưới vết thương của con lợn.

Máu của lợn rừng rất nhiều, như khi chảy vào n ỡ kia, giống như bao nhiêu cũng không đủ.

Mạc Vân Quả đoán rằng đây hẳn là một cái n ỡ không đáy.....

Nghĩ đến yêu cầu của b ần Đại vương, Mạc Vân Quả ở trong đầu lạnh lạnh nhạt nhạt đáp trả: "Moah moah."

B ần Đại vương: A a a a! Tiểu Quả Quả thật đáng yêu! Muốn mang về nhà dưỡng quá! (si hán mặt)

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 53

Edit: Linhlady

Ngải Sâm nhìn Mạc Vân Quả hành động, trông mắt như muốn rơi ra ngoài.

Từ thời Thần Thú, nhân sinh không là thú sinh bao năm qua hẳn chưa nhìn thấy giống cái nào hung hãn như vậy.

Ngải Sâm nhìn Mạc Vân Quả đứng bên cạnh con lợn rừng kia, thật cẩn thận, đặc biệt thật cẩn thận đi lại gần cô.

Lúc này Ngải Sâm còn chưa khôi phục hình người, thân hình con báo khổng lồ khiến Mạc Vân Quả rời sự chú ý từ dòng máu kia lại đây.

Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua con báo, ánh mắt lạnh lẽo, sau đó thân thể Ngải Sâm cứng đờ.

"Biến trở về nhanh." Mạc Vân Quả nói, Ngải Sâm vội vội vàng vàng biến trở về hình người, ủy khuất nhìn cô.

Lúc này, máu của lợn rừng đã chảy được khá nhiều rồi, Mạc Vân Quả thu hồi nó như ý vào trong không gian, sau đó chỉ vào nó: "Mang về"

Kỳ thật không cần Mạc Vân Quả nhắc nhở, Ngải Sâm cũng sẽ đem con lợn rừng này mang về, dù sao đây cũng là đồ ăn nha!

Ngải Sâm tuy rằng là một thú nhân nhất gan nhưng sức lực cũng không kém, một tay nhấc lợn rừng vác lên vai.

Mạc Vân Quả nhìn con lợn rừng kia gấp ba mình, nhưng lại chỉ gấp đôi Ngải Sâm, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo.

Mạc Vân Quả:..... Nơi này thú nhân ăn cái gì mà lớn vậy! Lại còn lớn hơn mình mấy lần!

Túi cây đay đã được Ngải Sâm đeo bên hông, hai người cao hứng đi về phía bộ lạc.

Vừa đến cửa bộ lạc, mấy đứa trẻ trong tộc thấy Ngải Sâm mang về một con lợn rừng, hưng phấn không kềm chế được.

Không đến vài phút, tin Ngải Sâm săn được một con mồi đã truyền khắp toàn bộ bộ lạc.

Bọn họ ở vui mừng đồng thời cũng thật hâm mộ, một con lợn rừng to như vậy, có thể ăn được mấy ngày rưỡi.

Mạc Vân Quả hoàn toàn không có để ý ánh mắt người trong tộc như thế nào, bây giờ cô đã rất đói bụng rất đói bụng!

Ngược lại Ngải Sâm thật ra để ý, nhìn ánh mắt mọi người, mặt hắn chậm rãi đỏ lên.

Thần Thú tại thượng, cái con lợn rừng này không phải do hắn đánh chết nha! Hắn sợ còn không kịp ấy!

Hai người vừa về đến sơn động, Mạc Vân Quả đã gấp không chờ nổi, cô giục Ngải Sâm đi lấy lửa.

Ngải Sâm không dám chậm trễ, chứng kiến sự hung hãn của Mạc Vân Quả, hắn không dám trái lời cô.

Rất nhanh lửa đã bén, đặt nồi đá lên, không có bất kì gia vị gì, Mạc Vân Quả bắt đầu nghiệp lớn nấu cơm.

Cái đáng nói ở đây là, đây là Mạc Vân Quả lần đầu tiên nấu cơm.....

Đầu tiên là xử lý tốt các loại nguyên liệu nấu ăn, loại chuyện này tự nhiên là giao cho Ngải Sâm.

Đáng thương Ngải Sâm cũng không biết nên xử lý như thế nào, chỉ có thể mang đi rửa thật sạch.

Mạc Vân Quả cũng cảm thấy chỉ cần rửa sạch là được, cô dùng dao đã cắt một ít khoai tây.

Nói là tùy ý, nhưng mỗi một lát khoai tây cắt ra, độ to nhỏ bằng nhau giống như được đo lường trước vậy.

Mạc Vân Quả tuy rằng chưa từng nấu cơm bao giờ, nhưng nhiều năm nghiên cứu, độ chính xác cũng không phải dạng vừa.

Ngải Sâm ở một bên ngơ ngác nhìn Mạc Vân Quả, nhưng chuyện cô làm rất lạ, hẳn chưa từng thấy bao giờ.

Khoai tây nấu một hồi lâu, tản mát ra một loại thanh hương, mặc dù không hề có một chút gia vị gì, nhưng vẫn có thể kích thích tuyến nước bọt.

Ngải Sâm nuốt nuốt nước miếng, lại nuốt nuốt nước miếng, hình như đồ ăn này ăn rất ngon nha.....

Mạc Vân Quả nhìn nồi khoai tây nhạt nhẽo, cả người càng thêm lạnh lẽo.

Cũng may người trong phòng phát sóng trực tiếp có người hiểu được khát vọng Mạc Vân Quả, lập tức liền đánh thưởng các loại gia vị.

"Người sử dụng Đại vương gia vị đánh thưởng một bao gia vị thập toàn thập mỹ!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 54

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nghe âm thanh đánh thưởng, tâm tình mới hòa hoãn một chút.

Cái phòng phát sóng trực tiếp này thật đúng là hữu dụng, ở trong lòng cô âm thầm nghĩ như thế.

Mạc Vân Quả lấy gói gia vị thập toàn thập mỹ ra.

Tức khắc, thanh hương tỏa bốn phía, một loại mùi hương độc đáo tỏa ra khắp sơn động, có xu hướng khuếch tán ra ngoài.

Tần suất Ngải Sâm nuốt nước miếng càng thêm nhanh, hu hu hu.....
Thật muốn ăn!

Mạc Vân Quả ngửi được mùi hương này, vừa lòng gật đầu, cô lấy một đôi đũa, gấp một miếng khoai tây, thổi rỗi bỏ vào miệng.

Ừm..... Hương vị không tồi!

Mạc Vân Quả bắt đầu vui vẻ ăn, đáng thương cho Ngải Sâm mắt trông mong nhìn Mạc Vân Quả, đã vậy cũng không dám lại gần gấp ăn.

Chờ đến khi Mạc Vân Quả ăn không sai biệt lắm, Ngải Sâm mới đáng thương hề hề nói: "Tôi có thể ăn một chút không?"

Mạc Vân Quả gật gật đầu, cô cho rằng Ngải Sâm sẽ chủ động ăn, lại không có nghĩ đến hắn vẫn luôn chờ mình ăn xong.

Xem ra, người này vẫn là có chỗ đáng khen. Mạc Vân Quả âm thầm nghĩ.

Ngải Sâm:.....Ta chỉ là sợ lại bị người đánh thôi!

Tiếp theo, Mạc Vân Quả lại lợi dụng gia vị thập toàn thập mỹ làm một ít đồ nướng, thêm một vài món ăn khác.

Mà hôm nay trong bộ lạc đúng là bị dày vò không ít, bọn họ ngửi thấy một mùi hương rất lạ, lần theo hương thơm đó lại phát ra từ nhà Ngải Sâm.

Nghĩ ngày thường bọn họ đâu không thân thiết với Ngải Sâm, bọn họ cũng ngượng ngùng đi hỏi, chỉ có thể một bên trông chờ, một bên ngửi hương thơm, chịu dày vò.

Mà theo thời gian trôi đi, mà mùi hương kia, theo thời gian không chỉ không nhạt đi mà còn nồng đậm hơn, cuối cùng có người nhận không được.

Trong đó có hai người phụ nữ đã già, thương lượng một chút, quyết định tới hỏi Ngải Sâm mọi chuyện là như thế nào.

Thời điểm hai người họ bước vào sơn động, Mạc Vân Quả cùng Ngải Sâm đã vào trạng thái no nê.

Trong này còn có chút ăn không ăn hết, Ngải Sâm vừa thấy hai người đến, ngay lập tức nhiệt tình đi lên đón tiếp.

Hai giống cái ăn một lần, tức khắc lão lệ tung hoành, Thần Thú tại thượng, hai người còn chưa được ăn món nào ngon như vậy!

Mạc Vân Quả không hiểu được hành vi của bọn họ, nhưng cô lại không thích mở miệng nói chuyện, cho nên chỉ đợi ở một bên nhìn Ngải Sâm.

Thật ra Ngải Sâm rất ít khi tiếp xúc với người trong tộc, tuy rằng là thú nhân, nhưng vẫn không dám ra ngoài săn thú, chỉ dựa vào anh trai hắn.

Ở thế giới này, tự nhiên là cường giả vi tôn, đồ ăn là lớn nhất.

Ngải Sâm cũng biết người trong tộc cũng không thích hắn, nhưng hiện tại hắn lại nhiệt tình đối đãi hai người bọn họ.

Hai cái giống cái ăn xong, lúc sau, sôi nổi hỏi đây là cái gì, sao lại ăn ngon như vậy.

Ngải Sâm khó xử nhìn Mạc Vân Quả, hẳn không biết nên trả lời như thế nào.

Mạc Vân Quả tiếp thu ánh mắt của Ngải Sâm, chỉ là lãnh đạm nói một câu, "Ăn."

Hai giống cái:.....

Ngải Sâm bất đắc dĩ, chỉ có thể đem các loại cây cỏ trong túi đây ra cho hai người xem.

Vừa nhìn thấy mọi thứ, hai người đều kinh ngạc, mấy thứ này có thể ăn? Thần Thú tại thượng, nếu mấy thứ này có thể ăn, như vậy mùa đông năm nay các nàng lại có thêm thức ăn rồi!

Các nàng vội vàng cáo biệt Ngải Sâm, nhanh chóng nói với những người còn lại trong tộc, chạy về phía rừng rậm bên ngoài bộ lạc, tìm kiếm đồ ăn, cũng không hề có ý định mang Ngải Sâm đi cùng.

Ngải Sâm nhìn bóng dáng hai người, trong mắt xẹt qua một tia ảm đạm, sau đó hắn lại cười khổ một tiếng, thu hồi tâm tình mất mát.

Mạc Vân Quả đem tất cả mọi chuyện thu vào mắt, khó hiểu nhìn Ngải Sâm, vì sao Ngải Sâm, sẽ đột nhiên khổ sở?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 55

Edit: Linhlady

Khi Ngải Sâm quay đầu nhìn về phía Mạc Vân Quả, phát hiện cô đang nhìn chăm chăm mình, ánh mắt kia lạnh băng giống như muốn đông lạnh hắn ngay lập tức vậy.

Ngải Sâm chà xát cánh tay, tự giác lui về phía sau muốn tìm nơi ẩn nấp, lúc này mới nói: "Vậy, chúng ta có cần ra ngoài tìm đồ ăn không?"

Mạc Vân Quả gật đầu, dẫn đầu đi ra sơn động, Ngải Sâm chạy theo sau.

Mà khi hai người mới rời đi, có hai giống cái nhỏ lén lút vào trong sơn động của bọn họ, lấy mỗi thứ một ít làm mẫu, như vậy họ mới có thể tìm chính xác được.

Lúc này, đại đa số người trong tộc đã đi ra ngoài, chỉ để lại số ít thật sự là đi không được.

Bọn họ nhìn thấy Mạc Vân Quả và Ngải Sâm đi ra, ánh mắt như muốn dính lên hai người họ vậy, cho đến khi hai người ra khỏi bộ lạc, mới khó khăn lắm thu hồi tầm mắt.

Mạc Vân Quả để Ngải Sâm mang theo mình vào sâu trong rừng rậm một chút, có lẽ nơi đó còn có nhiều đồ ăn hơn, lại bị Ngải Sâm cự tuyệt.

Lúc này, hai người đang đứng giáp danh rừng rậm, bốn mắt nhìn nhau.

Mạc Vân Quả nhìn thú nhân nhát gan trước mắt, cả người lạnh lẽo gấp mấy lần.

Ngải Sâm tuy rằng sợ hãi Mạc Vân Quả, nhưng ngược lại với chuyện không vào trong rừng rậm lại rất kiên trì.

"Sợ hãi?" Mạc Vân Quả biết rõ còn cỡ hỏi, cô đi lên phía trước một bước, cố ý đi vào bên trong cánh rừng.

Ngải Sâm vội vàng ngăn Mạc Vân Quả lại, trên mặt mang theo sợ hãi rõ ràng, "Không cần đi!"

Mạc Vân Quả mắt lạnh nhìn Ngải Sâm, ý bảo hắn giải thích.

Đáng tiếc Ngải Sâm cũng không hiểu được ý tứ mà ánh mắt cô muốn biểu đạt, chỉ liên tục lắc đầu, lẩm bẩm lặp lại nói: "Không cần đi....."

Người trong phòng phát sóng sôi nổi thảo luận, hiếm khi được dịp bỏ não tưởng tượng.

"Tiểu thú nhân này có phải có bóng ma gì đó không ta?"

"Ta cảm thấy trước kia hắn đi vào rừng rậm, vô tình lạc vào mắt một thú nhân hung hãn, sau đó....."

"Không không không, ta biểu hiện của thú nhân này, có khả năng là dự kiến chuyện gì đó!"

"Nhưng thật ra ta cảm thấy, Ngải Sâm có thể là ở chỗ này bị X X O O quá....."

"Lầu trên ô ô ô....."

"Không cần lái xe, chúng ta là thanh niên nghiêm túc!"

"Ta đã nỗ lực một đoạn cấm kỵ luyện ái! Ai tới cứu vớt ta với, trả tâm hồn trong sáng cho ta!"

"Không biết vì sao, lầu trên nói nhiều như vậy, nội tâm ta lại không hề dao động, thậm chí còn có chút muốn cười."

.....

Hiện tại tâm tình Mạc Vân Quả đã không tốt, nhìn các loại bình luận trước mặt về mặt càng tối tăm hơn, ánh mắt nhìn Ngải Sâm càng thêm băng giá.

Lúc này Ngải Sâm giống như chìm vào thế giới của riêng mình, chỉ là đơn thuần lặp lại "Không cần đi!"

Thời điểm Mạc Vân Quả chuẩn bị giơ tay đánh hấn một trận, Ngải Sâm đột nhiên biến trở về nguyên hình!

Càng làm cho người ngạc nhiên chính là, vốn dĩ là một con báo bạc khổng lồ vậy mà dần co nhỏ lại, biến thành một con báo nhỏ cỡ chó con.

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó đã không thấy thân ảnh Ngải Sâm đâu.

Khi cô cúi đầu lại thấy một con báo nhỏ, co ro nằm dưới đất.

Mạc Vân Quả:.....

"Phốc! Đây là cái loại chuyển biến gì đây!"

"Ai da uy, không được, cười chết ta!"

"Khí phách uy vũ đâu rồi? Sao chớp mắt đã biến thành con báo nhỏ rồi!"

"Thế giới này thật nhiều chuyện ngoài dự đoán, ha ha ha ha ha!"

"Sắc mặt Tiểu Quả Quả biến đổi thật xuất sắc, không thua kém về mặt vô tội của báo con!"

"Ta lấy bị manh đến chảy máu rồi!"

"Hu hu hu.....Thật muốn ôm ôm, ta là mao nhưng không* aaaaaa!"

.....

- - - - -

*Những người có sở thích, cu ồng những con vật, đ ồ vật có lớp lông m ền mại,...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 56

Edit: Linhlady

Tuy rằng Ngải Sâm đột nhiên biến thành báo nhỏ, nhưng đi đâu đó cũng không ngăn cản được kế hoạch của Mạc Vân Quả.

Cô ng ẫ xồm xuống thân bẽ báo con lên, không có Ngải Sâm ngăn cản, Mạc Vân Quả có thể vào trong xem xét một chút.

Tiểu báo con nức nở, phát ra âm thanh không bình thường, đôi mắt tròn xoe cứ như vậy nhìn Mạc Vân Quả, thấy cô khẳng khẳng muốn đi vào bên trong rừng rậm, thân thể càng run lợi hại.

Mạc Vân Quả đâu thêm quan tâm đến cảm thụ của báo con, ôm nó vào trong ngực, nhấc chân đi sâu vào bên trong.

Cánh rừng này rất lớn, Mạc Vân Quả vừa đi vừa để 007 đi đầu tra, thật đúng là phát hiện không ít thứ tốt.

Tỷ như muối, tỷ như đường, còn tỷ như dứa.

Không đến bốn tiếng đồng hồ, Mạc Vân Quả đã thu hoạch được rất nhiều đồ vật.

Người trong phòng phát sóng trực tiếp thấy có quá nhiều đồ cổ tình đánh thưởng cho cô một cái túi bát bảo, tiện cho cô bỏ tất cả vào.

Mạc Vân Quả thu được quá nhiều chỗ tốt, càng ngày càng cảm thấy phòng phát sóng trực tiếp vẫn rất hữu dụng.

Mà Mạc Vân Quả càng ngày càng đi vào sâu, thân mình báo con thân càng run nhiều hơn có chút giống hội chứng Parkinson*!

Báo nhỏ nức nở, bộ dáng đáng thương hề hề khiến cho rất nhiều người phòng phát sóng trực tiếp đồng tình, lại cố tình không có Mạc Vân Quả

trong số đó.

Cô như cũ vẫn chỉ chú ý đến chuyện đi vào trong, thẳng đến cô nghe thấy được một ít âm thanh nói chuyện không bình thường, mới khó khăn dừng bước chân lại.

Cách Mạc Vân Quả dừng lại ước chừng 100 mễ** địa phương, Ngải Khắc đang tìm kiếm cái gì đó.

Bên cạnh tộc nhân nhìn Ngải Khắc, khỗ sở, thở dài một hơi nói: "Ngải Khắc, nhiều năm trôi qua như vậy, người cần gì phải chấp nhất đâu?"

Ngải Khắc ngẩng dậy, khuôn mặt u sầu.

"Người cũng biết, em trai của ta..... Ai."

Tộc nhân nghe được Ngải Khắc nói như vậy, cũng thở dài một hơi, "Ai, chúng ta cần phải trở về, trời cũng sắp tối rồi."

"Ừ, ta đã biết, chúng ta đi thôi."

Ngải Khắc lại vội vàng quét một lần chung quanh, sau đó đi theo các tộc nhân cùng nhau rời đi.

Mà khi Ngải Khắc vừa đi khỏi, Mạc Vân Quả mang theo báo con đến nơi đó, Mạc Vân Quả thật sự muốn nhìn xem nơi này có cái gì, lại có quan hệ gì với Ngải Sâm.

Đi vào vào tới đâu con báo nhỏ đã không còn run nữa, bởi vì hắn đã ngất đi rồi!

Mạc Vân Quả:.....

"Di? Tiểu Quả, sao cô lại ở đây? Đây là....." Giọng nói của Ngải Khắc từ phía trước truyền đến, hắn ta kinh ngạc nhìn con báo nhỏ trong ngực Mạc Vân Quả, nhanh chóng đi tới trước người Mạc Vân Quả, ôm báo nhỏ đi.

Sau khi Ngải Khắc xác định con báo nhỏ này chính là Ngải Sâm, mặt lập tức liền trăn xuống, nhìn về phía Mạc Vân Quả ánh mắt tràn ngập phần nộ, mơ hồ bí mật mang theo một tia cừu hận.

"Ruốc cuộc cô là ai?" Ngải Khắc chất vấn, vốn dĩ hắn ta định rời khỏi đây nhưng đột nhiên cảm nhận được hơi thở quen thuộc, cho nên hắn ta mới xoay trở về, không nghĩ tới lại thấy được một màn này.

Muốn nói Mạc Vân Quả là không có mục đích, hắn ta không tin, bây giờ hắn ta nghĩ lại, làm sao em trai mình lại may mắn gặp được một cô gái như vậy, lại còn thuận lợi mang về nhà.

Mạc Vân Quả nhạy bén cảm giác được địch ý của Ngải Khắc, tuy rằng cô cũng không hiểu địch ý đó đến từ đâu, nhưng vẫn thành thật trả lời nói: "Người."

Ngải Khắc:..... Ha hả, người là cái thứ gì?

Lúc này, các thú nhân khác cũng tụ tập lại đây, bọn họ nhìn về con báo nhỏ trong lòng Ngải Khắc, trên mặt lộ ra một tia ngạc nhiên, nhưng mau liền khôi phục bình thường, ngược lại dùng ánh mắt phần nộ nhìn về phía Mạc Vân Quả.

Không khí lập tức động lại, giương cung bạt kiếm.....

- - - - -

*Thuật ngữ "Parkinson" đề cập đến những vấn đề liên quan đến vận động cơ không chủ ý của cơ thể. Triệu chứng: Run khi nghỉ ngơi, cứng khớp, di chuyển chậm chạp, giảm biểu cảm trên khuôn mặt, khó khăn khi đi lại khiến cử động, tư thế không vững. Nhấn lẫn, giảm trí nhớ, thậm chí nhiều trường hợp có thể dẫn đến chứng mất trí....

**Mề: đơn vị đo lường

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 57

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhận thấy được địch ý của đám người Ngải Khắc, ánh mắt ngưng lại một chút, đem kiếm laser ra.

Ngải Khắc tuy rằng không biết trong tay Mạc Vân Quả là thứ gì, nhưng trực giác thú nhân nói cho hắn ta biết, cái đồ vật kia rất nguy hiểm.

Tức khắc, ánh mắt hắn ta nhìn về phía Mạc Vân Quả càng thêm không tốt.

"Mục đích của ngươi." Ngải Khắc ôm chặt bảo nhỏ, cơ bắp căng chặt, chỉ cần Mạc Vân Quả có bất kì động tác gì, hắn ta nhất định sẽ đánh đòn phủ đầu.

Đương nhiên Mạc Vân Quả sẽ không nói ra nhiệm vụ của mình, bởi vì hệ thống đã hạn định cô không thể nói ra chuyện phát sóng trực tiếp, cho nên cô chỉ nhìn chăm chăm Ngải Khắc, không nói một câu.

Khí thế hai bên càng ngày càng lớn, mắt thấy ngay sau đó có khi phải đánh nhau rồi.

Mà ngay lúc này, lực chú ý của Mạc Vân Quả lại bị phòng phát sóng nói chuyện phim hấp dẫn.

"Oa! Đây là tiết tấu muốn đấu võ sao!"

"Bộ dáng lầy trên thật hưng phấn nha! Sưng sao có thể như vậy!"

"Báo báo đáng yêu như vậy, sao có thể đánh hắn nha!"

"Lầy trên..... Ha ha"

"Tiểu Quả Quả, ta cảm thấy người không nên đánh nhau với bọn họ, nếu không tiếp theo nhiệm vụ của người sẽ rất khó hoàn thành!"

"Lầu trên nói có lý!"

"Đúng vậy đúng vậy, tiểu Quả Quả, người nên suy xét đến nhiệm vụ của người a!"

.....

Mạc Vân Quả nghĩ đến nhiệm vụ của mình, hơi nhấp môi, ở trong đầu hỏi: "Nên làm như thế nào?"

"Đầu tiên, tiểu Quả Quả, người nên thu hồi kiếm laser....."

Mạc Vân Quả theo lời đem kiếm laser thu hồi vào không gian hệ thống, sau đó tiếp tục chờ đợi chỉ thị bước tiếp theo.

Từ trước đến nay cô không cùng người khác kết giao, đối mặt với ác ý từ người khác, cô chỉ có một suy nghĩ là hủy diệt.

Nhưng hiện tại, vì nhiệm vụ, cô lại không thể làm như vậy.

"Sau đó tận lực biểu đạt thiện ý của người....."

Mỗi vị ở phòng phát sóng trực tiếp hướng dẫn từng bước, cố tình Mạc Vân Quả lại không biết như thế nào là thiện ý.

Cô nhìn Ngải Khắc trước mặt, hơi hơi đi lên phía trước một bước, mở miệng nói: "Ta muốn biểu đạt thiện ý."

Ngải Khắc:.....

Báo con vẫn như cũ lâm vào trạng thái hôn mê, sắc trời cũng càng ngày càng tối, Ngải Khắc biết nếu hiện tại còn không chạy về bộ lạc mà nói, như vậy nghênh đón bọn họ sẽ là các loại nguy hiểm trong rừng rậm.

Ngải Khắc nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, phất tay ý bảo các tộc nhân lui về sau.

Mạc Vân Quả nhìn động tác của bọn họ, lại tiến lên một bước.

Khuôn mặt Ngải Khắc trầm xuống, thấp giọng nói: "Lăn trở về bộ lạc của người."

"Người dạy ta đi." Mạc Vân Quả vô cùng nghiêm túc trả lời, ngược lại Ngải Khắc cười nhạo một tiếng.

Lúc này, trong đó một người tới gần Ngải Khắc thì thầm vài câu, Ngải Khắc gật gật đầu, lại nhìn về phía Mạc Vân Quả, rõ ràng ánh mắt có biến hóa, đó là ánh mắt sâu không thấy đáy mang theo tính kế.

"Được, ta dạy cho người, người về phía trước đi vài bước." Ngải Khắc nói như thế nói, Mạc Vân Quả theo lời tiến lên hai bước.

Mà ngay lúc này, từ sau lưng Ngải Khắc đột nhiên rải ra một ít bột phấn, Mạc Vân Quả lập tức nín thở, nhưng vẫn hít vào một ít.

Thời gian dài tiếp xúc với các loại dược vật nên đối với loại bột phấn này cô cực kỳ mẫn cảm, nhanh chóng có thể xác định đây là loại khiến cho người khác hôn mê.

Thân thể của cô vì tiếp xúc nhiều với dược vật đã sớm có miễn dịch, bây giờ vừa tiếp xúc lại bất đắc dĩ giả vờ ngất xỉu.

Cái này hoàn toàn dựa vào chỉ đạo của cao nhân trong phòng phát sóng trực tiếp, bởi vì bọn họ nói, chỉ khi cô té xỉu, Ngải Khắc mới có thể mang cô trở về, mà như vậy nhiệm vụ của cô, mới có khả năng hoàn thành, tuy rằng cô không hiểu trong đó có liên hệ gì, nhưng trước mắt cô cũng nghĩ ra biện pháp gì tốt hơn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 58

Edit: Linhlady

Ngải Khắc thấy Mạc Vân Quả ngất đi, một tay khiêng cô lên, một tay ôm báo nhỏ chạy về phía bộ lạc.

Khi trời vừa tối, một đám thú nhân cuối cùng cũng chạy về bộ lạc, lúc này tâm tư căng thẳng mới buông lỏng xuống.

Hôm nay có thu hoạch không tã, cho nên bọn họ vui vẻ cùng người nhà chia sẻ.

Dương nhiên, trong đó không bao gồm Ngải Khắc.

Ở trở lại sơn động thuộc về mình, báo nhỏ có lẽ cảm giác được hơi thở quen thuộc chậm rãi tỉnh lại, một lát sau, liền biến thành một con báo bạc bình thường.

Ngải Sâm thấy đầu như muốn to ra, có chút không rõ tình huống hiện tại.

Không phải hẳn đang ngăn cản giống cái đi vào rừng rậm sao? Sao chỉ chớp mắt một cái đã trở về đây rồi?

Ngải Khắc thấy bộ dạng ngu xuẩn của em trai nhà mình, một cái bàn tay vươn ra đập lên đầu hắn, trong miệng hùng hùng hổ hổ nói: "Biến thành hình người!"

Ngải Sâm bị một cái đập này trực tiếp thấy sao bay đầy đầu, hắn vẫn nhanh chóng biến thành hình người, chân tay luống cuống nhìn Ngải Khắc.

"Ca, đây là có chuyện gì?" Ngải Sâm gãi gãi đầu, nhìn về phía Mạc Vân Quả đang "Hôn mê", thập phần khó hiểu.

Ngải Khắc tức giận trắng mắt nhìn em trai, ngữ khí rất không vui nói: "Hôm nay các người đi vào rừng rậm làm gì?"

Ngải Sâm nhìn bộ dáng tức giận của anh trai, tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng trực giác của thú nói cho hắn, nhất định đã xảy ra chuyện không tốt.

Vì thế Ngải Sâm nói tất cả mọi chuyện xảy ra cho Ngải Khắc, sắc mặt Ngải Khắc theo từng lời em trai nói mà xuất hiện vết nứt.

Mạc Vân Quả cũng ở trong tối nghe lén Ngải Sâm nói, tuy rằng những chuyện cô đã làm không thấy có gì lớn lao, nhưng từ trong miệng Ngải Sâm, cô lại nghe ra sự sùng bái.

Ngải Khắc nhìn vẻ mặt kích động của Ngải Sâm, ánh mắt phức tạp nhìn Mạc Vân Quả hôn mê.

Chẳng lẽ, hắn ta thật sự sai rồi sao? Ngải Khắc thất thần nghĩ.

Ngải Sâm nhìn anh trai nhà mình nhìn tiều giống cái đến phát ngốc, sửng sốt, sau đó không biết nghĩ tới cái gì, cười cười đến đáng khinh ghê tởm.

Hắn lấy một loại ánh mắt "Ta hiểu được" nhìn Ngải Khắc, khóe miệng cười nhộn nhạo kia làm Ngải Khắc bức bối, không thềm quan tâm đập hắn một cái nữa.

Ngải Sâm ăn một cái đập cũng không tức giận, hắn vẫn như cũ cười đáng khinh vỗ vỗ vai Ngải Khắc, ở trong mắt hắn, vừa rồi anh trai nhà mình nhìn chằm chằm tiều giống cái lại còn nhìn đến thất thần, như vậy ngày thành thân của anh trai cũng không xa!

Tuy rằng không biết đã xảy ra cái gì, nhưng hôm nay thật là vui vẻ!

Não bỏ quá độ Ngải Sâm quyết định cho anh trai nhà mình cùng chị dâu tương lai một không gian riêng tư, mắt thấy Ngải Khắc chuẩn bị đập mình thêm cái nữa, Ngải Sâm nhanh chóng chạy ra ngoài.

Ngải Khắc nhìn bóng dáng Ngải Sâm:..... Hình như em trai hiểu lắm gì đó rồi!

Mạc Vân Quả nhận thấy được trong sơn động thiếu một người, chậm rãi mở mắt.

Ngải Khắc nhìn Mạc Vân Quả tỉnh lại, cảnh giác đứng ở cửa sơn động, phòng ngừa cô chạy trốn.

Mạc Vân Quả vốn không có tính toán chạy trốn, cô ngẩng dậy, lẳng lặng nhìn Ngải Khắc.

"Vì sao?" Đột nhiên bị Mạc Vân Quả hỏi một câu không đầu không đuôi, khiến Ngải Khắc sửng sốt.

"Vì sao là vì sao?" Ngải Khắc hỏi lại.

"Vì sao hắn lại biến nhỏ như vậy?" Hơn nữa hắn giống như còn không nhớ rõ chuyện mình biến nhỏ.

Ngải Khắc nghe xong lời này, cả người rõ ràng suy sút, hắn ta thở dài một hơi thật sâu, trên mặt không che nổi vẻ u sầu.

Hắn ta nhìn Mạc Vân Quả, xuyên thấu qua cô, như đang nhìn một nơi xa xôi nào đó.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 59

Edit: Linhlady

"Cô muốn nghe một câu chuyện xưa không?" Ngải Khắc nói như vậy, ng ưỡn xuống dựa vào vách đá ở cửa hang.

Mạc Vân Quả gật gật đầu, ý bảo hắn ta nói tiếp.

Ngải Khắc thở dài một hơi nói: "Thật ra so với tôi em trai còn ưu tú hơn."

Mạc Vân Quả:.....

Ngải Khắc nói xong câu đó cũng cười, "Nghĩ đến có khi cô cũng không tin, nhưng thật sự là như thế, nếu như mười năm trước không xảy ra chuyện ngoài ý muốn kia."

Mạc Vân Quả đổi tư thế khác tiếp tục nghe Ngải Khắc nói tiếp.

"Mười mấy năm trước, ngày hôm đó, phụ thân ta cùng mẫu thân mang theo ta cùng đệ đệ trên đường chạy trốn thì bất ngờ bị mãnh thú tập kích. Lúc đó thân thể phụ thân ta bị trọng thương, mà ta cùng đệ đệ lại còn nhỏ, không có chút năng lực nào. Mẫu thân thân thể g ầy yếu, càng không thể giúp gì, vì để bọn ta có thêm thời gian chạy trốn, phụ thân ở lại giữ chân nó."

"Con mãnh thú kia quá hung mãnh, lập tức đem phụ thân giết chết, đánh thẳng vào tim, con chưa xong, nó giống như có thần trí, dùng cặp kia mắt to nhìn chăm chăm đệ đệ, mà đệ đệ ta, chứng kiến chuyện này sợ đến hôn mê bất tỉnh, sau đó mất thú h ồ." "

Giọng nói của Ngải Khắc nghe thật là bi thương, nhưng mà lực chú ý của Mạc Vân Quả lại bị tình huống trong phòng phát sóng trực tiếp hấp dẫn đi.

"Ha ha ha ha! Ta không được! Rõ ràng là chuyện xưa bi thương như vậy, vì sao ta lại cảm thấy thật khôi hài! Ha ha ha ha!"

"Lầu trên có phải bị ngốc rồi không! Cái này có gì mà buồn cười!"

"Nhưng mà, có chút tâm đồng tình không hả!"

"Ai da uy, các người không phải thú nhân không biết, thú hồn này đối với thú nhân quan trọng như thế nào đâu, có thể nói, lực lượng của thú nhân gắn liền với thú hồn. Ta đã từng nghe chuyện xưa có vô số loài bị diệt sát thú hồn, nhưng chưa từng có nghe nói qua, có thú nhân mất thú hồn lại do bị dọa! Ha ha ha ha! Ta cười chảy cả nước mắt rồi!"

"Vừa nghe lầu trên nói như vậy, ta..... Ha ha ha ha ha!"

"Rõ ràng vừa rồi còn không khí bi thương, lập tức đã bị lầu trên đập tan tành!"

"Nội tâm ta không hề dao động, thậm chí còn muốn người nào đó ném một cái thú hồn qua đi!"

"Các người không cảm thấy chúng ta hẳn là nên đồng tình với Ngải Sâm một chút sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy, phải có lòng đồng tình?"

"Lòng đồng tình? A..... Đừng vội, người có thể đến được hệ thống phát sóng trực tiếp, nào còn có cái gì gọi là lòng đồng tình?"

"Lầu trên nói rất có đạo lý, ta thế nhưng không lời gì để nói."

.....

Ngải Khắc nhìn phát gốc Mạc Vân Quả, tức khắc, trong lòng còn bao nhiêu chuyện bi thương cũng không nói ra được.

Ngải Khắc:..... Tiều giống cái ta đang nói chuyện với người, người lại như vậy là đáng đánh đòn lăm đấy, không thể nghiêm túc nghe ta nói

chuyện được sao!

Mạc Vân Quả cảm giác không khí xung quanh hình như đang hạ xuống, cô tạm từ phòng phát sóng trực tiếp phục hồi tinh thần lại, nhìn Ngải Khắc, trịnh trọng nói: "Xin nén bi thương."

Ngải Khắc: A a a! Đệ đệ ngu xuẩn của ta còn chưa chết! Buồn cái gì? Kìm nén cái gì!

"Tiếp tục." Mạc Vân Quả xem nhẹ biểu tình muốn rút gào của Ngải Khắc, để hắn ta tiếp tục kể chuyện.

Ngải Khắc hít sâu một hơi, trong đầu tự nói với mình đây là giống cái trân quý, không thể tức giận, không thể tức giận!

"Thứ hèn không có, ta thứ thân của đệ đệ ta không ổn định, cho nên mới sẽ xuất hiện trạng thái như hôm nay. Ngày thường, hắn cũng sẽ không xuất hiện vấn đề gì, chỉ là hôm nay....."

Ngải Khắc nói tới đây nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, thấy cô vẫn là khuôn mặt đơ như cũ, tức khắc cảm thấy....cạn lời.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 60

Edit: Linhlady

Cũng may tuy rằng hắn ta cảm thấy cạn lời, nhưng lại không dừng lại, mà tiếp tục nói: "Ta biết đệ đệ ngu ngốc kia bị kích thích, từ đây li ền sợ hãi động vật sống, cho dù là thỏ con, hắn cũng sợ hãi, hắn luôn cảm thấy con thỏ kia sẽ biết to r ồi ăn nó luôn. Dần dà, hắn trở nên càng ngày càng nhát gan."

"Ta nghĩ tới rất nhiều biện pháp, bao gồm để hắn tự đi săn thỏ con, ta ở một bên nhìn. Kết quả tất cả kế hoạch đều thất bại."

Trên mặt Ngải Khắc đầu là u s ầu, xem ra hắn ta tổn rất nhiều tâm tư với Ngải Sâm.

"À." Mạc Vân Quả lạnh nhạt đáp trả một câu.

Ngải Khắc:..... Ha hả, mình đã nói nhiều chuyện vô ích như vậy! Không phải nên sinh ra đồng tình với hắn hay sao!

Giờ khắc này, Ngải Khắc cảm thấy trong sinh mệnh của hắn ta ngoại trừ khắc tinh là đệ đệ ngu xuẩn ở ngoài kia ra, lại xuất hiện thêm một khắc tinh, đó chính là giống cái lạnh như tảng băng trước mắt này!

"Người tìm cái gì?" Mạc Vân Quả nghĩ đến Ngải Khắc hôm nay ở nơi đó như đang tìm cái gì đó, thuận tiện hỏi lại.

Ngải Khắc nghe được lời này, lại thở dài một hơi.

"Ta muốn đi tìm xem có tung tích của mãnh thú kia không, đó là tâm ma của đệ đệ nhà ta, ta nghĩ nếu có thể giết chết con thú kia, có lẽ cũng trị được tâm ma kia." Ngải Khắc cũng biết chuyện này chỉ là một cái vọng tưởng thôi, việc này đã trôi qua lâu như vậy, không biết con mãnh thú đó còn sống hay không, r ồi nếu như tìm được nó r ồi, hắn có thể giết hay

không, giết xong mà Ngải Sâm vẫn không có chuyển biến tốt đẹp thì làm sao bây giờ?

Chuyện này cứ canh cánh trong lòng hấn ta bao nhiêu năm nay, nhưng Ngải Khắc vẫn cứ hy vọng xa vời, chỉ ít có hi vọng còn hơn không.

Đối với chuyện này Mạc Vân Quả không hề có ý kiến gì, cô không hiểu chấp nhất của Ngải Khắc, cũng không hiểu mê mang của Ngải Sâm, cái duy nhất mà cô để ý, là nhiệm vụ của cô.

"Người là tộc trưởng sao?" Mạc Vân Quả hỏi.

Ngải Khắc gật đầu, xem như thừa nhận thân phận này.

"À."

Ngải Khắc:..... Ha hả, thật tốt, giống cái này thật thiếu đòn mà!

"Tại sao đột nhiên lại hỏi như vậy?" Ngải Khắc thật sự là chịu không nổi phương thức nói chuyện nhả từng chữ này của Mạc Vân Quả, đành mở lời hỏi trước, đương nhiên, chủ yếu là bởi vì hấn ta tò mò.

"Không có gì." Mạc Vân Quả lại thay đổi một cái tư thế ng ưỡn, nhìn chằm chằm Ngải Khắc, Ngải Khắc vô tình nhìn vào đôi mắt đen láy kia, lập tức lông tơ trên người dựng đứng.

Bị một ánh mắt khó hiểu nhìn chằm chằm, lông tơ có thể không dựng đứng lên sao!

Nhất cử nhất động của Mạc Vân Quả cùng Ngải Khắc đều bị người trong phòng phát sóng trực tiếp nhìn toàn bộ, cũng nghe hết chuyện xưa mà Ngải Khắc kể, vì thế, mọi người ở phòng phát sóng trực tiếp lại bắt đầu đại hội tự biên tự diễn chuyện xưa.

"Ta đoán Ngải Khắc này có khi đã yêu Ngải Sâm, à (điệu vịnh than), tình yêu cấm luyện tốt đẹp cỡ nào!"

"Lầu trên, ta lại cảm thấy, hẳn là mãnh thú kia yêu Ngải Sâm, vì để Ngải Sâm trở nên giống hẳn, cho nên mới hủy hoại thú hồn của hẳn nha."

"Lầu trên người từ từ, cầu phổ cập khoa học nếu không có thú hồn sẽ thế nào!"

"Dựa theo lẽ thường mà nói, đã không có thú hồn, ngắn thì mười năm, nhiều thì trăm năm sẽ trở thành dã thú. Mà Ngải Sâm này đã qua mười mấy năm còn không trở thành dã thú, hơn nữa còn có nhận thức rõ ràng, vậy có thể kết luận bản thân hẳn có thiên phú rất cường đại!"

"Nghe lầu trên giải thích xong, ta càng cảm thấy mãnh thú kia có tình cảm với Ngải Sâm nha!"

"Các người như vậy, Ngải Khắc sẽ thương tâm! Cực cực khổ khổ nuôi đệ đệ mười mấy năm, sao có thể dễ dàng để mãnh thú kia cắp đi?"

"Không nên nói những lời như vậy, chắc là mãnh thú kia gửi nuôi Ngải Sâm ở nhà Ngải Khắc, sau đó ăn cả đôi! Oa ca ca!"

.....

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 61

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả thấy người trong phòng phát sáng nói như thế, ánh mắt nhìn Ngải Khắc trở nên quý dị.

Tình yêu cấm luyện gì đó, cũng có điểm đạo lý.

Ngải Khắc cảm thấy lạnh cả người, tại sao ánh mắt giống cái nhìn mình càng ngày càng kì quái vậy!

Lúc này cả Ngải Khắc cùng Mạc Vân Quả không có phát hiện, có một bóng hình đi tới rồi im lặng rời đi.

Ngải Sâm vẫn luôn biết bản thân và các thú nhân khác không giống nhau, hắn không chỉ nhất gan, sức chiến đấu còn đặc biệt thấp hèn.

Nhiều năm như vậy, nếu không có Ngải Khắc trợ giúp, hắn nhất định sẽ không sống đến bây giờ.

Ngải Sâm vẫn luôn cảm thấy có thể từ khi mình sinh ra đã như thế, không nghĩ nguyên nhân lại do một chuyện khác gây ra.

Một thú nhân mà không có thú hồn, sẽ trở thành cái gì đây?

Ngải Sâm nhìn bầu trời lấp lánh ánh sao, đột nhiên cảm thấy mê man.

Lúc Ngải Sâm trở về sơn động, Mạc Vân Quả đã ngủ rồi.

Mà Ngải Khắc đang ngủ dưới đất, về mặt u sầu, hiện tại hắn ta đã tin Mạc Vân Quả không phải là gian tế rồi.

Thử hỏi có gian tế nào lại như tảng băng, nửa ngày không nói được một chữ không?

Mẫu chốt nhất chính là, gian tể này còn có thể ngang nhiên bá chiếm một giường ngủ ngon lành rồi!

Ngải Khắc thở dài một hơi, giương mắt lên vừa vặn thấy Ngải Sâm đi vào.

Ngải Sâm thu hồi cảm xúc lại, hắn không muốn để anh trai nhà mình lo lắng.

“Em qua bên kia ngủ đi.” Ngải Khắc nói với Ngải Sâm.

Ngải Sâm nhìn bộ dáng anh trai nhà mình, muốn nói rồi lại thôi.

“Dạ.” Hắn thấp giọng trả lời, đi đến một góc, nằm xuống ngủ.

Đêm dần dần sâu, Ngải Khắc nghĩ đến chuyện sáng mai còn phải dậy sớm đi săn thú, cũng tùy chỗ nằm xuống, dần dần đi vào giấc ngủ.

Mà sau khi Ngải Sâm cùng Ngải Khắc ngủ, Mạc Vân Quả trở mình, mở mắt, ánh mắt dừng ở trong một góc nơi Ngải Sâm nằm, thật lâu sau, cô mới chậm rãi nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Ngải Khắc sớm đã rời đi.

Mạc Vân Quả cũng sớm tỉnh lại, trong khi cô đang suy nghĩ có nên tiếp tục đi tìm đồ ăn hay không, lại có người đến phá vỡ kế hoạch.

Người đến là hai giống cái ngày hôm qua mang mọi người đi hái rau củ, sau khi trở về lại không biết dùng như thế nào, rơi vào đường cùng, chỉ có thể tới thỉnh giáo Mạc Vân Quả.

Các nàng vốn là cực không thích Ngải Sâm, nhưng tưởng tượng đến chuyện này có quan hệ tới tương lai bộ tộc, hơn nữa người các nàng muốn học hỏi cũng không phải là Ngải Sâm, mà là tiểu giống cái trắng trắng nhỏ nhỏ kia.

Các nàng tới cửa kêu oan, Mạc Vân Quả vốn không muốn ra, cô còn muốn mang Ngải Sâm đi làm nhiệm vụ đấy.

Nhưng lúc này Ngải Sâm lại khuyên Mạc Vân Quả đi theo các nàng ấy, lại còn kể ra không ít chỗ tốt, tóm lại chính là khuyên Mạc Vân Quả nên đi.

Mạc Vân Quả thấy Ngải Sâm thật sự kiên trì, liề n đi theo bọn họ, dù sao Ngải Sâm cũng không chạy thoát được đâu.

Cứ như vậy, Mạc Vân Quả bắt đầu nghiệp lớn dạy học, tuy rằng kinh nghiệm nấu cơm nhưng so với các thú nhân này thì vẫn dư giả.

Thời gian chớp mắt đã qua một tuần, qua đoạn thời gian này, rất nhanh sẽ đến mùa đông, Ngải Sâm càng ngày càng đi sớm, lúc trở về cũng dầ n muộn hơn.

Mà trong vòng một tuần đi, Ngải Sâm cũng không vội vàng làm cái gì, Mạc Vân Quả lại bận việc dạy học, hai người rất ít khi chạm mặt.

Tuy rằng thế giới thú nhân này lạc hậu, nhưng đổi lại, những giống cái cùng nhóm người già, trẻ nhỏ đều cực kỳ thông minh, Mạc Vân Quả chỉ đơn giản nói một câu, các nàng có thể suy một ra ba.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 62

Edit:Linh lady

Ở đây một tuần, Mạc Vân Quả mang theo 007 lại tìm được không ít đồ ăn, cái này khiến cho toàn bộ bộ lạc đều nheo nhúm hi vọng.

Mạc Vân Quả bị những người này dây dưa, mỗi ngày đều lặp lại chuyện nhàm chán, người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng cảm thấy không thú vị, kéo nhau nhau tới phòng phát sóng khác xem.

Còn lại mấy người đôi lúc nói một hai câu xoát điểm t ồn tại, Mạc Vân Quả đối với chuyện này lại rất vừa lòng, bởi vì cuối cùng cũng không còn một đồng chữ xuất hiện trước mắt mình nữa.

Ngược lại Đoàn Tử lại bất mãn, Đoàn Tử luôn cường điệu nhất định cô phải gắt gao đi theo Ngải Sâm, như vậy mới có lợi cho nhiệm vụ.

Mạc Vân Quả không hiểu ý Đoàn Tử nói, rõ ràng khiến Ngải Sâm trở thành tộc trưởng với chuyện đi cùng Ngải Sâm không có quan hệ với nhau mà.....

Tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng mỗi ngày đều bị thanh âm nghiêm túc ở trong đầu nhắc mãi không ngừng, cho dù định lực của Mạc Vân Quả có cường đại như thế nào cũng chịu không nổi.

Ngày hôm nay, lại lần nữa bị nhắc, Mạc Vân Quả quyết định nhất định phải đi theo Ngải Sâm.

Nhưng lúc cô muốn tìm Ngải Sâm, lại phát hiện không hề thấy bóng dáng hắn đâu.

Mạc Vân Quả hỏi qua vài người trong bộ lạc nhưng không một ai biết hắn đã đi đâu.

Trong lòng Mạc Vân Quả ẩn nhẫn có một tia bất an, nhưng tại sao bất an cô lại không tìm ra nguyên nhân.

Tìm không thấy Ngải Sâm, người trong bộ lạc lại tập trung chuẩn bị thức ăn dự trữ cho mùa đông, lúc này, nhưng có vẻ Mạc Vân Quả là người nhàn dối nhất.

Mạc Vân Quả nhớ tới chuyện của Ngải Khắc, nghĩ tới chỗ kia muốn thử đi tới đó, biết đâu lại có phát hiện gì đó cũng nên.

Rất nhanh Mạc Vân Quả đến nơi đó, nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm cô trấn động, cho dù cô vẫn trưng ra mặt than như cũ, nhưng đôi tay đang nắm chặt kia lại tiết lộ ra tâm tình mình lúc này.

Chỉ thấy trước mắt có một con vật giống họ rắn thật lớn, điểm bất thường chính là, trên đầu của nó còn có sừng, trên người còn có bốn chân, nhìn giống rắn, quanh thân lại là một mảnh đen nhánh, chất lỏng trơn trượt ghê tởm chảy ra.

Bên cạnh động vật kì quái kia, lạ là thi thể của Ngải Khắc, sở dĩ nói là thi thể, là bởi vì ở vị trí trái tim của Ngải Khắc có một lỗ hồng rất lớn, máu chảy đầm đìa, nhìn qua dị thường khủng bố.

Ngải Sâm quỳ rạp xuống bên người Ngải Khắc, đứng xung quanh là các thú nhân trong bộ lạc.

Toàn bộ đầu Ngải Sâm rũ xuống, đầu tóc rối tung che khuất khuôn mặt hẳn, không nhìn rõ biểu tình lúc này.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, toàn bộ xung quanh như mới trải qua một cuộc đại chiến, nơi nơi đâu là cây cối ngã xuống, còn có vết máu đỏ tươi.

Mạc Vân Quả đứng ở nơi đó, không có tiến lên.

"Năm thảo! Chỉ mấy ngày ta không tới xem, rốt cuộc đã xảy ra cái gì!"

"Cùng câu hỏi!"

"Mặc dù ta vẫn luôn trong thủ phòng phát sóng trực tiếp, nhưng ta cũng muốn biết đã xảy ra chuyện gì!"

"Thế giới biến hóa quá nhanh, thứ lỗi cho ta không kịp theo tiết tấu!"

"Về mặt mộng bức....."

"Các người nhìn dáng vẻ Ngải Sâm kìa, ta thấy sắp có chuyện lớn xảy ra rồi."

"Nắm thảo! Lầu trên có phải bị mù hay không? Cái gì gọi là có chuyện lớn sắp xảy ra? Rõ ràng là đã xảy ra rồi! Người còn không nhìn thấy thi thể của Ngải Khắc sao!"

"Trời ơi, cp cấm luyện của ta cứ vậy mà tan biến? Ta không đồng ý!"

"Lầu trên, ha hả....."

"Hiện tại chuyện quan trọng không phải là nên biết xảy ra chuyện gì sao....."

Giờ khắc này, phòng phát sóng trực tiếp lại khôi phục náo nhiệt ngày xưa, còn màn máu tanh trước mắt đối với bọn họ mà nói, cũng là chuyện bình thường mà thôi.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 63

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn thấy tình huống này lại không có ý đi lên, cô chỉ lẳng lặng đứng nơi đó, thi thoảng để ý phòng phát sóng trực tiếp.

Ngải Sâm trước sau vẫn luôn cúi thấp đầu, tộc nhân xung quanh cũng vô cùng bi thương, ngay cả thấy như vậy Mạc Vân Quả vĩnh viễn cũng sẽ không xuất hiện biểu tình gì khác.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến lúc mặt trời lặn, Ngải Sâm vẫn im lặng không lên tiếng.

Các tộc nhân thấy thời gian cũng không còn sớm, hai mặt nhìn nhau, rồi nhìn về phía tộc nhân lớn tuổi nhất ở đây.

Thú nhân lớn tuổi thở dài một hơi, đi lại phía Ngải Sâm vài bước, nhìn hắn nói: "Ngải Sâm, chúng ta cần phải trở về"

Ngải Sâm vẫn không trả lời, thời điểm mọi người cho rằng hắn không đồng ý, lại nghe thấy một tiếng trầm thấp "Ừ".

Ngải Sâm chậm rãi đứng lên, bởi vì quỳ lâu quá, chân có chút chết lặng, nhưng mặc dù là như vậy, thân hình hắn chưa từng dao động một phân.

Mạc Vân Quả đưa lưng về phía Ngải Sâm, cô chỉ có thể nhìn bóng dáng Ngải Sâm đứng lên.

Tấm lưng kia không còn tự do như trước đây, trong một khắc này, Mạc Vân Quả giống như thấy được có thứ gì đó đè nặng lên vai hắn.

Hắn nỗ lực muốn khiêng trên vai vài thứ, trên thực tế, hắn cũng làm như vậy rồi.

Mạc Vân Quả hơi hơi lui về phía sau một bước, trong nháy mắt này, cô đột nhiên cảm thấy, thú nhân đang quay lưng về phía mình này, bắt đầu thay đổi.....

"Hu hu hu..... Không biết vì sao, nhìn thấy bóng dáng Ngải Sâm là muốn khóc như vậy!"

"Ta giống như thấy ngày phụ thân mình rời đi, tấm lưng kia cũng giống như vậy kiên nghị đến bật." "

"Ai, sao tự nhiên cảm thấy chua xót như vậy là sao?"

"Thật là chán ghét, người ta tới phòng phát sóng để tìm niềm vui, sao lại muốn khóc thế này?"

"Lầu trên, người không phải một người!"

"Ta cảm thấy Ngải Sâm hắc hóa, ngày tháng sau này có khi tốt đẹp thì sao."

"Đẹp +1"

"Các người không chú ý đến biểu tình của chủ kênh sao? Lạnh như băng, một chút đồng tình đều không có."

"Lầu trên mới tới sao? Quả Quả nhà chúng ta chính là luôn trưng loại biểu tình, người nghĩ sao!"

"Đúng vậy, ta còn chưa được thấy tiểu Quả Quả nhà chúng ta cười đâu, hừ!"

"....."

Lúc này Ngải Sâm chậm rãi bế thi thể Ngải Khắc lên, xoay người đã thấy được Mạc Vân Quả.

Lúc này, Mạc Vân Quả mới thấy rõ biểu tình của Ngải Sâm, đó là một loại bi thương, khó có thể nói thành lời.

Hắn giống như đang khóc, lại giống như đang cười, nhưng nhiều hơn, khuôn mặt gần như mất hết cảm xúc.

Ánh mắt Ngải Sâm dừng ở trên người Mạc Vân Quả, hắn chậm rãi đi về phía cô, lướt qua cô trong chốc lát rồi đi về phía bộ lạc.

Các thú nhân còn lại khiêng thi thể của dã thú kia, nhìn thấy Mạc Vân Quả ánh mắt tràn ngập kinh hãi, một phần còn lại thấy thụ sủng nhược kinh.

Bọn họ cũng không nghĩ đến chuyện lại có thể tiếp xúc với tiểu giống cái.

Một mình Ngải Sâm đi phía trước, Mạc Vân Quả cùng các tộc nhân đi theo phía sau.

Mỗi một bước đi của Ngải Sâm mang theo ý vị trầm trọng, lại tựa như kiên định hữu lực.

Mạc Vân Quả không hiểu cảm tình Ngải Sâm lúc này, cô chỉ còn cách một bên đi theo Ngải Sâm, một bên nhìn đánh giá của phòng phát sóng đối với hắn.

Đoàn người rất nhanh đã trở về đến bộ lạc, mọi người trong tộc thấy Ngải Sâm ôm thi thể Ngải Khắc, đều cả kinh, dò hỏi là chuyện như thế nào, nhưng không có một thú nhân nào trả lời bọn họ.

Ngải Sâm không hề quan tâm những thú nhân kia, ôm thi thể Ngải Khắc trực tiếp về phía sơn động.

Mạc Vân Quả cũng đi theo Ngải Sâm tới sơn động, muốn xem hắn rốt cuộc muốn làm cái gì.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 64

Edit: Linhlady

Ngải Sâm đem Ngải Khắc đặt ở trên giường đá, đó là vị trí tối hôm qua Mạc Vân Quả ngủ.

Ngải Sâm ngồi ở bên giường bằng đá, tóc dài rối tung, nhìn qua vô cùng suy sút.

Mạc Vân Quả đứng ở cửa sơn động, cứ như vậy lẳng lặng nhìn Ngải Sâm.

Đêm dần dần sâu, gió lạnh từ bên ngoài thổi vào sơn động, đánh vào trên người Mạc Vân Quả.

"Người biết không? Anh trai ta là vì cứu ta mà chết."

Giọng nói bi thương áp lực ở trong sơn động vang lên, Mạc Vân Quả nhẹ giọng đáp lại một câu "Ừ".

Ngải Sâm ngẩng đầu, xoay người nhìn về phía Mạc Vân Quả.

Hắn hốc mắt hờn hờn, rõ ràng đã khóc lớn một trận.

"Vì sao? Cha mẹ ta bởi vì ta mà chết, bây giờ người thân duy nhất cũng bởi vì ta chết."

Ngải Sâm nói nói, lại chảy xuống nước mắt, từng giọt nước mắt rơi xuống trên mu bàn tay, phát ra thanh âm "Lạch cạch".

Mạc Vân Quả trầm mặc không nói, cô cũng không biết mình nên nói cái gì.

Ngải Sâm cũng không cần cô nói gì cả, có đôi khi, có vài chuyện vẫn nên tự mình vượt qua.

"A..... Người biết không? Buổi tối ngày hôm đó ta đứng ngoài cửa đã nghe được người cùng anh trai ta nói chuyện."

"Sau đó, sau đó kí ức lúc nhỏ dần dần hiện ra, thì ra ta bị mất thú hồn, ha ha! Như vậy ta có khác gì phế vật đâu?"

"Nhưng hiện tại không giống vậy, một khắc khi thấy anh trai chết đi, thế mà ta lại thức tỉnh thú hồn!"

"Người có biết cái này có ý nghĩa gì không? Có nghĩa là ta là thú nhân cường đại nhất, thú nhân cường đại nhất!"

.....

Nước mắt Ngải Sâm ngăn không được trào ra, nhưng hắn lại đang cười, hắn cười lớn, vui sướng cười, điên cuồng cười.

Trong lời nói của hắn để lộ ra tự tin cường đại, rồi lại có vẻ thâm trầm bí ẩn.

Mạc Vân Quả không cách nào hiểu được tại sao có một người có thể vừa cười vừa khóc?

Cười = vui vẻ, khóc = khổ sở.

Ở trong thế giới của Mạc Vân Quả, thật sự không thể lý giải được vì sao một người đã vui vẻ lại khổ sở.

Cũng may, người trong phòng phát sóng trực tiếp biết được tính tình Mạc Vân Quả, còn cố ý nhắc nhở cô không nên nói chuyện, nếu không có khả năng sẽ dẫn đến một hồi huyết án.

Đôi mắt Ngải Sâm đã bị nước làm mất mờ hồ, hắn hốt hoảng giống như thấy phụ mẫu của mình, lại thấy anh trai đang ở trước mắt.

Ngải Sâm hồng mắt, càng khóc lớn hơn, hắn đột nhiên đứng dậy, ôm chặt lấy Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả muốn một quyên đập hấn bay ra, lại tại hạ một khắc này mà ngây ngẩn cả người.

Nước mắt của hấn, thật nóng.

Mạc Vân Quả ngờ ngác nghĩ, nước mắt Ngải Sâm nhỏ giọt ở chỗ cổ cô, giống như có thể làm cô bị phỏng.

Mạc Vân Quả vươn tay, đỡ một giọt nước mắt rơi xuống, nếm thử.

Đầu tiên cô cảm thấy vị ngọt, trong nháy mắt, lại biến thành vô cùng chua xót.

Mạc Vân Quả ngờ ngác nhìn Ngải Sâm khóc thút thít, trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

Vì sao, lại có nước mắt nóng như vậy, vì sao nước mắt có vị ngọt lại thấy khổ đau?

Ngải Sâm ôm Mạc Vân Quả, khóc như một đứa trẻ.

Khóc lóc khóc lóc, hấn khóc đến nôn khan, hấn quỳ trên mặt đất, đôi tay ôm eo Mạc Vân Quả.

Hấn nôn khan, giống như muốn nôn ra cả linh hồn của mình.

Trong sơn động chỉ tràn ngập tiếng khóc tuyệt vọng thê lương của hấn, hòa cùng âm thanh trong rừng rậm. lại dị thường hài hòa.

Mạc Vân Quả vẫn luôn không đẩy ra Ngải Sâm, thẳng đến khi hấn khóc mệt mỏi, khóc đến vô lực, cũng triệt triệt để để ngủ say trong tuyệt vọng, cô mới đẩy hấn ra, đi đến sơn cửa sơn động, nhìn lên bầu trời ánh trăng đỏ như máu, giống như sắp xảy ra chuyện lớn.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 65

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả bất tri bất giác ngủ lúc nào không biết, sáng sớm ngày hôm sau, cô bị tiếng cãi nhau đánh thức.

Khi cô vừa mới mở mắt ra, đã nhìn thấy Ngải Sâm đứng ở cửa động, cùng một đám người giằng co.

Mạc Vân Quả đứng dậy yên lặng đi tới bên cạnh Ngải Sâm, cẩn thận nghe bọn họ nói chuyện, muốn biết có chuyện gì xảy ra.

"Ngải Sâm, nếu tộc trưởng đã chết, như vậy chúng ta nhất định phải muốn lập tức tuyển ra một tộc trưởng mới."

"Đúng đúng đúng, nên như thế,"

"Chúng ta thương lượng qua, Ô Vân rất thích hợp với vị trí tộc trưởng này."

"Chúng ta đều đồng ý Ô Vân được tuyển, hôm nay tới đây là muốn lấy vật tượng trưng cho vị trí tộc trưởng."

"Cho nên người nhanh chóng lấy cho chúng ta!"

.....

Từng câu từng chữ hùng hổ dọa người đâm vào lòng Ngải Sâm, hấn lại không có biểu hiện yếu đuối như xưa.

Mạc Vân Quả không thấy rõ vẻ mặt hấn, chỉ thấy cánh tay đang rũ xuống của hấn, nắm chặt lại buông ra, lại nắm chặt.

"Anh trai tôi mới qua đời, các người đã gấp không chờ nổi muốn đổi tộc trưởng?"

Giọng nói trầm thấp vang lên, các tộc nhân hai mặt nhìn nhau, bọn họ cảm thấy hôm nay Ngải Sâm không giống bình thường, nhưng không giống ở đâu lại không nói được thành lời.

"Nếu ta nói, tín vật này, ta không giao ra thì sao?"

Ngải Sâm khiêu khích nhìn bọn họ, hai tay khoanh trước ngực, khoe mắt đều là châm biếm.

"Không cho? Vậy đánh tới khi người giao ra thì thôi!" Đây là một thú nhân táo bạo, đôi mắt hấn trừng lớn, bộ dáng uy hiếp mười phần.

Ngải Sâm cười lạnh một tiếng, cũng không nói cái gì, trực tiếp một quyền đem kia thú nhân đánh bay.

"Tới thử xem?"

Ngải Sâm nhìn các thú nhân đang đại ra, muốn đánh hấn? A..... Thật là chê cười.

Các tộc nhân liên tục nuốt nuốt nước miếng, Ngải Sâm này sao đột nhiên lại lợi hại như vậy?

"Cho dù.....dù người..... Người cường hấn thì thế nào? Người..... Người căn bản là không thể dẫn dắt chúng ta vượt qua mùa đông!"

Một thú nhân có vẻ lớn tuổi khó khăn nói, nói xong lại càng thấy đúng lý hợp tình.

Ngay cả khi sức lực Ngải Sâm có lớn, cũng không đại biểu cho việc hấn có kinh nghiệm vượt qua mùa đông khắc nghiệt.

Ngải Sâm nghe được lời này, cúi đầu đem ánh mắt đều hướng về phía Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả nhận thấy được ánh mắt của Ngải Sâm, ngẩng đầu nhìn thẳng hấn.

Mạc Vân Quả xem không hiểu biểu tình trong mắt Ngải Sâm, Ngải Sâm lại hoàn toàn đọc được thất thất của cô.

Chỉ thấy Ngải Sâm kéo Mạc Vân Quả ôm vào trong lòng, lấy miệng lưỡi cười thế nói: "Ta phụ trách săn thú, cô ấy phụ trách chuyện trong tộc, các người thấy thế nào?"

Các tộc nhân liếc nhau, đương nhiên bọn họ biết tiểu giống cái trước mắt này có bao nhiêu bản lĩnh, vài thứ trong nhà đầu do cô ấy dạy, nếu như cô ấy mà trở thành tộc mẫu mà nói.....

Các tộc nhân lại nhìn thoáng qua bị Ngải Sâm một quyền đánh ngất xỉu một thú nhân, lại nhìn Mạc Vân Quả một chút cũng không phản kháng lại Ngải Sâm, từng người liếc nhau, trong lòng tức khắc liền có quyết định.

Chỉ thấy bọn họ lập tức quỳ xuống, sau đó dập đầu phục bái.

"Thần Thú tại thượng, tộc trưởng uy vũ!"

Lời nói thống nhất từ miệng họ nói ra, từng nhịp từng nhịp như khuôn mẫu.

Trong mắt Ngải Sâm xẹt qua một tia ám quang, nâng lên tay uy nghiêm nói: "Từ hôm nay trở đi, các người cũng phải nghe mệnh lệnh của ta."

"Dạ!"

Ngải Sâm vừa lòng gật đầu, hắn không nhìn về phía Mạc Vân Quả, hắn sợ hãi, từ trong đôi mắt hắc bạch phân minh kia, sẽ thấy bộ dáng bây giờ của mình, nhất định đó là sắc mặt hắn chán ghét nhất.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 66

Edit: Linhlady

Lúc này Mạc Vân Quả hoàn toàn không có tâm tư quan tâm Ngải Sâm, khi Ngải Sâm ôm cô, lực chú ý của cô đã bị phòng phát sóng hấp dẫn đi.

"Nắm thảo! Ngải Sâm này lại làm sao đây? Vậy mà dám khinh bạc tiểu Quả Quả nhà ta!"

"Nếu ta có mặt ở đó, ta sẽ đánh bay hắn ngay!"

"Ha, đá bay đã là gì, ta phải nghiền hắn thành cặn bã!"

"Ta tưởng chỉ ăn nói thô tục thôi, vậy mà thú nhân thô lỗ này không chỉ có khinh bạc tiểu Quả Quả nhà ta, thế mà còn lợi dụng tiểu Quả Quả nhà ta!"

"Phi, ta còn chưa được lợi dụng tiểu Quả Quả, đảo mắt một cái đã bị người khác lợi dụng trước rồi."

"Lầu trên chúng ta nói chuyện một chút, người còn muốn lợi dụng tiểu Quả Quả nhà ta?"

.....

Mạc Vân Quả chính là bị hai chữ "Lợi dụng" hấp dẫn lực chú ý, trong cuộc sống trước kia của cô, rất ít cùng người khác giao tiếp, cho nên tự nhiên là không hiểu được phương diện đường ngang ngõ tắt này.

Đối với hai từ "Lợi dụng", cô không lý giải được, vì thế cô ở trong đầu hỏi: "Vì sao người lại nói hắn lợi dụng ta?"

Phòng phát sóng trực tiếp bởi vì hỏi ngắn ngủi này của Mạc Vân Quả câu mà lâm vào trầm mặc, thẳng đến có một người lên tiếng đánh vỡ sự trầm mặc đó.

"Tiểu Quả Quả, chúng ta đều biết người đơn xuân, ai, người hỏi chúng ta như vậy, chúng ta nên trả lời như thế nào đây?"

"Lâu trên đánh chữ sai đi? Tiểu Quả Quả nhà chúng ta rõ ràng là đơn thuần!"

"Tiểu Quả Quả, nếu có thể, chúng ta thật không muốn giải thích cho người, không muốn phá hỏng sự đơn thuần của người nha, ha ha ha."

"Ai, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì! Trực tiếp giải thích thì tốt rồi!"

"Tiểu Quả Quả, người nghe ta nói, cái tên Ngải Sâm kia không phải cái gì thứ tốt, người xem, những tộc nhân kia đều thấy hắn yếu đuối vô năng cho nên mới không muốn hắn làm tộc trưởng, nhưng sau khi hắn thể hiện sức mạnh của mình, những tộc nhân đó lại cảm thấy hắn thiếu nhiều kinh nghiệm, nhưng ngay lúc đó, Ngải Sâm đem người đẩy ra làm tẩm mộc, ý tứ trong ngoài của hắn chính là người đã là người của hắn, nói như vậy, hắn có thể khống chế toàn bộ tộc."

"Ừm, còn có, những tộc nhân kia đều biết bản lĩnh của người, nếu Ngải Sâm đứng trước mặt bọn họ tuyên bố người là người của hắn, như vậy vô luận xuất phát từ suy xét gì, bọn họ đều sẽ đồng ý Ngải Sâm đảm đương chức tộc trưởng."

.....

Mạc Vân Quả nhìn một đống giải thích này, chỉ là chớp chớp mắt, trả lời: "Hắn lên làm tộc trưởng nói, nhiệm vụ của ta không phải hoàn thành sao?"

"Phốc! Ha ha ha ha! Tiểu Quả Quả một lòng trăn mê với nhiệm vụ, vô tâm tự kên chê!"

"Ta suy nghĩ vô số loại phản ứng của tiểu Quả Quả, không nghĩ tới vậy mà là loại này!"

"Tiểu Quả Quả thật ngốc nghếch đáng yêu nha! Liếm một cái!"

"Lần trên cút xéo, tới đây thúc thúc ôm một cái!"

"Ta có loại dự cảm, về sau tiểu Quả Quả có khả năng sẽ trở thành một cao nhân làm nhiệm vụ!"

"Ha ha, lần trên ngươi mới biết được sao?"

"Hằng ngày thổ lộ với tiểu Quả Quả, moah moah ~"

.....

Mạc Vân Quả thấy phòng phát sáng lại bắt đầu cười vui nhộn nháo, liền đem lực chú ý về trong hiện thực.

Lúc này các tộc nhân đã rời đi, Ngải Sâm cũng buông lỏng gông cùm xích ôm Mạc Vân Quả ra.

Mạc Vân Quả có thể cảm giác được nơi Ngải Sâm ôm có hơi đau đớn, nghĩ đến hẳn là do ỉn rỗ, có thể thấy được Ngải Sâm dùng sức lực lớn như thế nào.

Ngải Sâm không dám nhìn xem Mạc Vân Quả như thế nào, vội vội vàng vàng nói một câu "Ta đi ra ngoài săn thú" liền rời đi.

Mạc Vân Quả nhìn bóng dáng Ngải Sâm, quay đầu lại nhìn về phía giường đá, nơi đó đã không còn thi thể của Ngải Khắc, phía trên còn dính ít máu tươi, chứng minh tất cả mọi chuyện xảy ra là thật.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 67

Edit: Linhlady

Ngày ngày, Mạc Vân Quả bị các tộc nhân giữ lại dạy thêm kiến thức cho bọn họ.

Mạc Vân Quả thấy cách người trong tộc bảo quản đồ ăn không tốt, liền đi tìm muối dạy họ phương pháp ướp.

Lần này, bọn họ nhiệt tình cảm ơn Mạc Vân Quả, sau đó từng người, từng người vội vàng đi tìm muối.

Bởi vì mùa đông sắp đến, hiện tại các nàng phải chuẩn bị đồ ăn nhiều một chút, có như vậy mới tăng thêm khả năng sống sót.

Bộ lạc bận rộn, trong rừng sâu hỗn loạn này, chỉ có Mạc Vân Quả một người nhàn tơi không có việc gì làm.

Cô đứng ở nơi đó, nhìn mọi người chạy đông chạy tây, vẻ mặt thờ ơ.

"Không biết vì sao, nhìn thấy tiểu Quả Quả đứng ở nơi đó, đột nhiên có một loại cảm giác chua xót."

"Cảm giác tiểu Quả Quả bị đám gia hỏa này bài xích ra....."

"Các người không nói ta còn không cảm thấy gì, các người vừa nói, ta..... hu hu hu....."

"Hiện tại tiểu Quả Quả khẳng định rất thương tâm, mau tới, để thúc thúc ôm một cái!"

"Đại thúc lầy trên thật đáng khinh, cút đi!"

"Hắc hắc, ta cảm thấy các người đều xem nhẹ nội tâm của tiểu Quả Quả, không tin các người hỏi một chút xem tiểu Quả Quả thương tâm

không?"

"Tiểu Quả Quả người thương tâm sao?"

"Tiểu Quả Quả người thương tâm sao?"

.....

Vốn dĩ Mạc Vân Quả không có ý định để ý nội dung trong phòng phát sóng trực tiếp, nhưng thật sự không chịu nổi đồng văn tự hiện ra trước mắt, muốn không để ý cũng không được, trả lời: "Thương tâm là cái gì?"

"Phốc, ha ha ha! Ta biết ngay mà!"

"Ai, người già rồi, chính là dễ dàng nghĩ nhieu." "

"Ha ha, trên lầu người bao nhiêu tuổi mà kêu già?"

"Hơn một ngàn tuổi, hu hu hu..... Không theo kịp bước chân của các người."

"Lão yêu quái, lại còn giả vờ ngây thơ! Còn hu hu hu....."

"Ta đã nói rồi tiểu Quả Quả sẽ không giống như cái người nghĩ đâu, ha ha ha!"

.....

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp sinh động, hỏi: "Vì sao Ngải Sâm đã lên làm tộc trưởng, nhiệm vụ của ta còn chưa có thông báo hoàn thành?"

Mạc Vân Quả không hỏi còn tốt, vừa hỏi xong làm mọi người ở đây câm nín.

Theo bọn họ biết, sau khi hoàn thành nhiệm vụ phòng phát sóng giao ra, chủ kênh sẽ lập tức rời khỏi thế giới đó, nhưng mà hiện tại.....

"Chẳng lẽ là hệ thống phát sóng trực tiếp xuất hiện BUG?"

"Ta cảm thấy không có khả năng, dù sao cũng là sản phẩm của công ty vũ trụ, còn trải qua cửa ải khảo sát của vị kia, hẳn là sẽ không có khả năng có BUG."

"Như vậy tình huống của tiêu Quả Quả bây giờ giải thích như thế nào?"

"Ta cũng muốn biết! Ha ha ha! Ta đột nhiên cảm thấy phòng phát sóng này thật có ý tứ nha!"

"Hệ thống đâu? Nhanh ra giải thích một chút đi."

"Đúng vậy, đúng vậy. Ra đây giải thích một chút!"

Mọi người kêu gào Đoàn Tử ra giải thích, ngàn hô vạn gọi cuối cùng cũng kêu được nó ra

"Bởi vì ký chủ tự tiện sử dụng phù vận đen, mạnh mẽ thay đổi vận mệnh của Ngải Sâm, khiến Ngải Khắc tử vong, làm cho Ngải Sâm hắc hóa, mở ra nhiệm vụ che dấu: Vượt qua mùa đông."

Giọng nói nghiêm túc của Đoàn Tử vang lên trong phòng phát sóng trực tiếp, lập tức khơi dậy ngàn ngàn lớp lớp sóng.

"Trời ạ, lần đầu tiên ta biết phòng phát sóng cũng có nhiệm vụ che giấu đấy."

"Lầu trên ôm chặt ta! Người tuyệt đối không phải một người!"

"Đại Quả Quả nhà ta quả nhiên uy vũ! Vậy mà có thể mở ra nhiệm vụ che dấu!"

"666666666666"

"!!!Tin tưởng ta, chỉ có dấu chấm than mới có thể nói hết tâm tình của ta giờ phút này!"

"Chẳng lẽ chỉ có một người là chú ý tới chuyện Ngải Sâm hắc hóa sao!
Năm thảo! Hắc sẽ không gây bất lợi với tiêu Quả Quả nhà ta đi!"

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 68

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nghe được Đoàn Tử giải thích, sau đó cũng không hỏi gì thêm.

Có nhiệm vụ che dấu = đánh giá khen thưởng.

Ở trong đầu cô xuất hiện một dạng thức như vậy, cái này là do một người đam mê võng du nói cho cô biết.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, cũng đến lúc Ngải Sâm mang theo các thú nhân mang một lượng lớn con mồi về, mọi người ai ai cũng vui vẻ.

Bọn họ cũng không nghĩ tới, ở dưới sự dẫn dắt của Ngải Sâm, lại có thể săn được nhiều con mồi như thế, nói như vậy, vượt qua mùa đông hẳn là không có quá nhiều khó khăn.

Khuôn mặt Ngải Sâm lạnh nhạt, để vui sướng của mọi người trong mắt, nhưng lại không có tâm tình vui sướng với bọn họ.

Ngải Sâm cũng không nhìn qua Mạc Vân Quả, phân phó thú nhân bên cạnh vài câu, sau đó đi thẳng về phía sơn động.

Mạc Vân Quả thấy Ngải Sâm đi về sơn động cũng nhanh chân đi theo.

Ngải Sâm ngồi ở trên giường đá, cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Mạc Vân Quả đứng ở vị trí cửa động, lẳng lặng nhìn hắn.

“Tiểu Quả, mùa đông sắp tới.”

Giọng nói của Ngải Sâm vang lên có vài phần nghẹn ngào, một chút cũng không có thanh âm trong trẻo như lúc trước.

Mạc Vân Quả “ Ừ ” một tiếng, xem như trả lời.

“Cái mùa đông này, chúng ta có thể bình yên vượt qua sao?”

Ngải Sâm như là đang hỏi Mạc Vân Quả, lại như là đang hỏi chính mình.

“ Ừ.” Mạc Vân Quả biết, nếu bản thân đã nhận nhiệm vụ che giấu thì nhất định phải hoàn thành!

Ngải Sâm nghe một tiếng như thế, toàn bộ thân thể lập tức thả lỏng, hất nằm xuống giường, một cánh tay che ngang tầm mắt, không biết suy nghĩ cái gì.

Mạc Vân Quả thấy như vậy, im lặng đi làm cơm, sau đó chờ Ngải Sâm cùng nhau ăn.

Nhưng Ngải Sâm chậm chạp không chịu dậy di động, Mạc Vân Quả đành ăn trước, sau đó xoay người đi một nơi khác trong sơn động nghỉ ngơi.

Sau khi Mạc Vân Quả rời khỏi, Ngải Sâm mới chậm rãi ngẩng dậy mở to mắt, hất nhìn đồ ăn còn nóng hổi, trong mắt xẹt qua một tia u ám, đồng thời nắm tay, giống như làm một quyết định trọng đại gì đó.

Những ngày tiếp theo, mỗi ngày Ngải Sâm đều sẽ đi ra ngoài săn thú, mùa đông theo ngày trôi qua cũng càng ngày càng gần, mỗi ngày con mồi có thể càng ngày càng ít, rốt cuộc có một ngày, bọn họ tay không mà về.

Cũng may, bởi vì có Mạc Vân Quả ở đây, trong bộ lạc cũng dự trữ không ít đồ ăn, nhìn qua cũng có thể tạm chống đỡ qua mùa đông.

Mạc Vân Quả mỗi ngày đều nhàn nhã tự tại, ngẫu nhiên cô cũng sẽ rời khỏi bộ lạc, đi dạo khắp nơi.

Cái này là yêu cầu của phòng phát sóng, bọn họ nói là muốn nhìn phong cảnh thế giới này một chút!

Đối với yêu cầu này, Mạc Vân Quả tỏ vẻ một chút cũng không rõ, ở trong mắt cô, mấy thứ này không có gì khác, cũng chỉ là các tế bào hình thành mà thôi.

Cứ như vậy, mùa đông cuối cùng cũng đến, mùa đông năm nay so với năm trước càng lạnh hơn, nhưng người ở đây lại có thêm nhiều hi vọng hơn.

Đợt tuyết đầu tiên rơi xuống, Mạc Vân Quả đứng ở đất trống, hưởng thụ lễ rửa tội của trời đất.

Mà Ngải Sâm nhìn Mạc Vân Quả đứng trên nền tuyết khoe môi cong lên một độ rất nhỏ, ánh mắt càng thêm sâu thẳm.

Hắn càng thêm cường đại âm trầm, đã hoàn toàn đã không còn bộ dáng yếu đuối nhất gan trước kia.

Mà khi Mạc Vân Quả xoay người lại, liền thấy Ngải Sâm đứng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn mình, một khắc kia, cô có cảm thấy bản thân là một con mồi, mà người trước mắt này, mục tiêu săn thú không ai khác là mình.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 69

Edit: Linhlady

Tất cả tể bào trên người Mạc Vân Quả đều muốn kêu gào cảnh giác người con trai này, cô hơi hơi lui về phía sau một bước, nhìn về phía Ngải Sâm.

Ngải Sâm thấy một màn như vậy, khóe miệng gợi lên một nụ cười ý vị không rõ, sau đó xoay người rời đi.

Đêm đó, khi Mạc Vân Quả trở lại sơn động, Ngải Sâm vẫn không đến cô, đây cũng là thái độ bình thường mấy ngày qua.

Mạc Vân Quả cũng không phải người nhiều chuyện, thấy hấn không nói, cô cũng không quan tâm, xoay người đi làm việc của mình.

Ngày hôm sau, một đám giống cái đi vào sơn động, trong lúc cô đang ngủ ngon lật qua lật lại một hồi, quanh thân Mạc Vân Quả tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, ánh mắt bất thiện nhìn bọn họ.

Ngay từ đầu, các nàng cũng bị Mạc Vân Quả dọa, nhưng nhớ đến mệnh lệnh của tộc trưởng, một người mạnh dạn đi lên nói chuyện với Mạc Vân Quả: "Tộc mẫu, tộc trưởng nói, hôm nay người cùng tộc trưởng lập khế ước, chúng tôi giúp người hóa trang."

"Lập khế ước?" Mạc Vân Quả đối với từ ngữ xa lạ này hết sức tò mò.

"Chính là hai người chính thức trở thành một đôi." Người nọ vội vàng giải thích, vui sướng trên mặt không cách nào che giấu được.

Không đợi Mạc Vân Quả có phản ứng kịp. người trong phòng phát sáng lại oanh tạc!

"Năm thảo! Ta biết ngay tên này có chủ ý xấu, còn lập khế ước? Sao hấn không lên trời đi!"

"Kéo ra ngoài chém! Dám động đến người của lão tử!"

"Hiện tại ta rất tức giận a!"

"Ta cũng tức giận! Cái người ở vị diện cấp thấp này, dựa vào cái gì lại muốn chiếm tiện nghi của tiểu Quả Quả nhà chúng ta!"

"Đúng vậy đúng vậy, hiện tại ta chỉ muốn đánh hắn một trận!"

"Tôm tích, chúng ta đi! Đi tấn hắn!"

"Đại lược, chúng ta đi! Đuổi theo vị tôm tích phía trước!"

"Lần trên người thật là đủ rồi....."

.....

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp lần nữa, ánh mắt lạnh như băng nhìn các nàng nói: "Ta không muốn."

Lần này, đến phiên các nàng kinh ngạc, người mới nói xong lộ ra vẻ khó xử, bó hoa cầm trên tay không biết nên cầm tiếp hay thả xuống.

Thời điểm hai bên đang giằng co, Ngải Sâm vào

Hắn phất tay để các nàng rời đi, sau đó bản thân nhìn Mạc Vân Quả.

Đây lần đầu tiên sau khi Ngải Khắc chết hắn nhìn thẳng vào cô, đôi mắt vẫn như cũ sáng ngời như vậy, nhưng bản thân trong mắt cô, lại có vẻ u ám.

Ngải Sâm có dễ dàng từ trong mắt Mạc Vân Quả thấy rõ dáng vẻ bây giờ của mình, đó là khí thế cường giả uy áp, đó là cường giả vô tình vô nghĩa.

"Ta không muốn." Mạc Vân Quả lặp lại một lần nữa.

Ngải Sâm gật đầu ngửa xuống trên giường đá, nhàn nhạt nói: "Ta biết người không muốn."

Mạc Vân Quả nhẹ giọng "U" một tiếng.

"Nhưng mà, không muốn thì thế nào đây?" Khóe miệng Ngải Sâm cong lên tạo thành một nụ cười tà mị, làm cả khuôn mặt hắn có cảm giác quái dị.

Mạc Vân Quả nhấp môi nói: "Ta không muốn, thì không ai có thể bức ta."

"Ha? Mạc Vân Quả, người thật đúng không biết trời cao đất dày." Ngải Sâm đứng lên, đem tay nhẹ nhàng đập xuống giường đá, giường đá nháy mắt biến thành một đồng bột phấn.

"!!!Tiểu Quả Quả hắn dám uy hiếp người, tần hắn! Dùng kiếm laser một đao chém chết hắn!"

"Cái tên Ngải Sâm thật đúng là có bản lĩnh! Vậy mà dám uy hiếp tiểu Quả Quả nhà ta!"

"Tần hắn tần hắn! Ta sẽ đánh thưởng cho người bao tay chuyên dụng!"

"Ta cũng đánh thưởng cho người thêm thật nhiều đao cụ!"

.....

"Người sử dụng bộ quyên Đại vương đánh thưởng một bộ quyên đánh người!"

"Người sử dụng nĩa sạn toàn năng đánh thưởng một cái chảo!"

"Người sử dụng đá người JJ đánh thưởng một thanh JJ tuyệt sát đao!"

Một loại âm thanh đánh thưởng liên tiếp vang lên, Mạc Vân Quả nhìn đến mấy thứ này, đối với "JJ tuyệt sát đao" sinh ra một tia tò mò, vì thế cô quyết định lấy nó ta, sau đó.....

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 70

Edit: Linhlady

Chỉ thấy một tia sáng xuất hiện, máu tươi văng khắp nơi! Ngải Sâm thống khổ che lại hạ thân kêu rên lẫn lộn trên đất.....

Không không không, phía trên chỉ là tưởng tượng của người trong phòng phát sóng trực tiếp, trên thực tế lại là: Một tia sáng xuất hiện, Ngải Sâm nhanh chóng lộn một vòng, lui về sau một bước thành công né tránh JJ tuyệt sát đao đâm về phía mình, lưỡi dao lập tức cắm sâu vào vách tường của hang động.

Ngải Sâm khiếp sợ nhìn Mạc Vân Quả, hắn vẫn luôn biết một điếu, trên người cô có chỗ kì quái, tỷ như có đôi khi sẽ đột nhiên lấy ra một ít đồ vật kì lạ, nhưng mà hắn không nghĩ tới chính là, lúc này đây, Mạc Vân Quả lấy ra một đồ vật để đâm vào chỗ dũng mãnh của hắn!

Nếu không phải thú tính của hắn nhanh nhạy, nhanh chóng né tránh, hiện tại chỉ sợ đã là máu chảy đầy đất.

Đang lúc Ngải Sâm muốn chặt vãn Mạc Vân Quả, bên kia JJ tuyệt sát đao từ trong vách tường tự động rút ra, tiếp tục tấn công hắn.

JJ tuyệt sát đao, tên như ý nghĩa, không thấy máu JJ tuyệt không bỏ qua!

Vì thế, ở trong sơn động xuất hiện một màn như vậy: Ngải Sâm khắp nơi tán loạn tránh né đao bay múa, Mạc Vân Quả đứng ở một bên, đôi mắt chớp chớp nhìn tất cả mọi chuyện.

Mà phòng phát sóng trực tiếp, hiển nhiên đã cười bò ra r ối.

"Ha ha ha! Đây là ai đánh thương thứ này, quả thực quá ngu bức!"

"Là ta là ta! Mau khen ta!"

"Khen người khen người! Ha ha ha! Ta rất muốn nhìn kết cục cuối cùng nha!"

"Tăm tắc, ta chỉ là một đứa bé, cái gì ta cũng không biết."

"Lầu trên người đừng cho là ta không biết người đã hơn một ngàn tuổi, còn là đứa trẻ sao, nếu người là một đứa trẻ vậy chắc ta còn là đứa bé chưa được sinh ra!"

"Lăn lăn lăn! Lòng ta vẫn trong sáng như một đứa trẻ không được sao! Hừ ㄟ(͡ ^ ͜)ㄟ"

"Ha ha! Ta cũng muốn một cái JJ tuyệt sát đao, như vậy hắc hắc hắc....."

"Lầu trên cười thật đáng khinh, làm nam nhân, ta đã gặt gao che tiểu đệ đệ lại."

"Đột nhiên cảm thấy cúc hoa căng thẳng."

"Lầu trên, ta cảm thấy người giống như lộ cái gì đó rồi....."

.....

Cả khuôn mặt Ngải Sâm đã hoàn toàn đen xì, hắn có thể cảm nhận được đồ vật đuổi theo đuổi theo mình có sức lực cường đại, hơn nữa đi đầu hắn cảm nhận được là tại sao nó lại luôn nhắm vào hạ thân của hắn. Thân!

Ghen ghét vật dữ mãnh của mình đến như vậy sao!

Sự thật chứng minh, tuy rằng Ngải Sâm hắc hóa, nhưng năng lực tự bổ não vẫn không suy giảm chút nào.

"Mạc Vân Quả, thu hồi nó lại đi!"

Ngải Sâm nổi giận gầm lên một tiếng, trong lúc hắn gào lên, xem chút nữa, hắn liền phải đoạn tử tuyệt tôn có được không!

Mạc Vân Quả nghe vậy, đem JJ tuyệt sát đao thu hồi về không gian hệ thống, sau đó dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Ngải Sâm.

Háng Ngải Sâm bị cắt qua, vết thương nhanh chóng trào ra máu tươi, hấn hung tợn mà nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, thở phì phì rời đi.

trong tình huống tự do, Mạc Vân Quả: Không cần bị lẫn lộn, thật tốt.

Ngải Sâm biết Mạc Vân Quả là không muốn cùng hấn trở thành một đôi, trải qua việc kia, hấn cũng không hề muốn đi trêu chọc cô.

Chỉ cần cô ngoan ngoãn ở trong bộ lạc, như vậy có trở thành người của hấn hay không, cũng không quan trọng.

Ngày tiếp theo cuộc sống của Mạc Vân Quả lại trở về bình thường, phòng phát sóng trực tiếp lại lâm vào một mảnh quạnh quẽ.

Cũng may, theo mùa đông đi qua một nửa, hệ thống nhận định bộ lạc có thể an ổn vượt qua mùa đông, lúc sau, trực tiếp cho nhiệm vụ thành công.

Nhiệm vụ hoàn thành, cũng là là thời điểm thoát ly vị diện này.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 71

Edit: Linhlady

Trong lúc Mạc Vân Quả chuẩn bị thoát ly vị diện, đã bị một thú nhân vội vàng kéo lại, kéo ra phía ngoài chạy đi, ý định rời khỏi đây bị đánh gãy.

Mạc Vân Quả bị hấn kéo đến trung tâm quảng trường của bộ lạc, lúc này ở đây đã đứng đầy người.

Mạc Vân Quả nhìn lướt qua, đã biết đây là toàn bộ tộc nhân trong bộ lạc.

"Tộc trưởng vạn tuế! Tộc trưởng vạn tuế!"

Các tộc nhân đồng loạt quỳ xuống, quỳ lạy Ngải Sâm.

Tất cả các tộc nhân quỳ lạy chỉ còn lại Mạc Vân Quả, cho nên chỉ có Mạc Vân Quả nổi bật nhất.

Mà cũng chính là lúc này, Mạc Vân Quả thấy được ở trung tâm quảng trường, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một con vật điêu khắc.

Là con mãnh thú lúc trước giết chết Ngải Khắc, nhưng mà bộ dáng của nó bây giờ nhìn càng giống một con rồng hơn, khí thế mười phần.

"Rồng....."

Mạc Vân Quả buột miệng thốt ra, lại bị Ngải Sâm nghe xong rõ ràng.

Hắn nhìn vẻ ngạc nhiên Mạc Vân Quả đang đứng trong đám người, khẽ cười một tiếng nói: "Từ hôm nay trở đi, nó chính là thánh vật tượng trưng của chúng ta bộ lạc, nó gọi là rồng!"

"Rồng!"

"R ờng! R ờng!"tt

Hết đợt này đến đợt khác thanh âm ở trên quảng trường vang lên, Mạc Vân Quả nhìn con r ờng khí thế mười kia cùng với khí thế của Ngải Sâm không hề thua kém, đột nhiên có một loại ảo giác "Con trai nhà mình đã trưởng thành".

"Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ che giấu chưa tuyên bố: Nâng cấp vị diện cấp thấp."

Thanh âm của Đoàn Tử vang lên trong phòng phát sóng trực tiếp, nháy mắt một đồng người không biết từ đâu chui ra.

"Nắm thảo! Tiểu Quả Quả nhà ta là người tìm ra sao? Làm nhiệm vụ làm mà có thể đem vị diện nhà người ta nâng cấp!"

"Ta đoán nguyên nhân hẳn là không phải tiểu Quả Quả, vị diện cấp thấp này đã tích lũy đến một cảnh giới nhất định, chỉ thiếu một cơ hội, mà tiểu Quả Quả chính là điểm mấu chốt tạo nên cơ hội này."

"Nói như vậy, tiểu Quả Quả cũng rất lợi hại nha!"

"Ta thật chờ mong cái vị diện này sau khi tiến hóa sẽ nâng lên dạng trình độ gì."

"Ha ha! Một vị diện cấp thấp muốn tiến hóa phải cần rất nhiều năm, đến lúc đó người không nhất định còn ở nơi này."

"Ta mặc kệ! Ta cảm thấy cái này chủ kênh quá ngu bực! Từ đây về sau, ta chính là fan não tàn của cô ấy!"

"Ta là một người mới nhỏ bé, ai có thể phổ cập khoa học cho ta biết vị diện tiến hóa nghĩa là cái gì không?"

"Cái này sao, đơn giản mà nói, vị diện chia làm ba giai đoạn cao trung và thấp, trong ba cấp lại chia ra thành ba cấp thượng trung hạ, trải qua quan sát cẩn thận của ta, cái vị diện thú nhân này thuộc cấp thấp vị diện

giai đoạn tầm trung, mà bây giờ được nâng lên cấp trung, một khi tiến hóa, quy tắc ở vị diện này sẽ có biến hóa, đến lúc đó, lại là một hồi phong ba a!"

"Ừ, nhưng mà đây cũng là bình thường, vị diện tiến hóa tất nhiên cùng với tử vong, tất cả đều là quy luật tự nhiên mà ~"

"Ha ha ha! Hai vị lầi trên nhất định là ở vị diện cấp cao đi? Có thể biết nhì ầu như vậy."

"Không nói cho người biết ~ không nói cho người biết ~ bí mật ~"

"..... Nghịch ngợm!"

.....

"Đinh! Phát sóng trực tiếp sắp đóng cửa, xin ký chủ chuẩn bị sẵn sàng, sắp thoát ly vị diện."

Mạc Vân Quả lui về phía sau hai bước, trong tiếng hoan hô của mọi người mà rời khỏi đây, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Ngải Sâm đang nở nụ cười.

Ngay sau đó, thân ảnh của cô biến mất ở tại chỗ.

Ngải Sâm nhìn Mạc Vân Quả vừa r ồi còn đứng ở đây, nháy mắt đột nhiên biến mất, sau đó phá lên cười.

Cười cười, từ khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt, rất nhanh rơi xuống đất, không thấy tăm hơi.

Từ nay về sau, hắn sẽ mở ra một trang huy hoàng thuộc về riêng mình.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 72: Phiên ngoại Ngải Sâm

("Tất cả không giết được ta chỉ khiến ta càng cường đại hơn" trích Ngải Sâm)

Edit: Linhlady

Nhật được tiểu giống cái là chuyện ngoài ý muốn, mà cái chuyện ngoài ý muốn này lại thay đổi cả cuộc đời ta.

Dĩ nhiên lúc đó ta sẽ không thể nào tưởng tượng được thay đổi sau này của ta.

Đây là tiểu giống cái bạo lực nhất ta từng thấy, nhưng cũng là tiểu giống cái hoàn mỹ nhất.

Trong cả cuộc đời dài sau này, ta không còn gặp người nào hoàn mỹ như thế nữa.

Tuy rằng tiểu giống cái luôn bày ra vẻ mặt lạnh lẽo, trong miệng phun ra không phải là lời hay ý đẹp gì, nhưng ta cảm thấy bất kể là ai cũng không thay thế được nàng.

Sau đó ta cùng một thú nhân khác nói chuyện về tiểu giống cái, bọn họ trêu chọc ta có phải thích tiểu giống cái hay không.

Ta luôn cười trả lời, không, ta cũng không thích nàng.

Ta biết tình cảm của mình với tiểu giống cái nghĩa là gì, nó tuyệt đối không phải tình yêu, càng nhiều hơn, là một loại cảm kích, nhưng mà cảm kích này lại pha lẫn hận ý.

Ta không biết cái chết của ca ca có quan hệ với nàng hay không, nhưng khi nàng xuất hiện, đã đánh vỡ cuộc sống bình thản bấy lâu nay của ta là thật.

Ta đã từng luôn là yếu đuối nhất gan, có đôi khi thậm chí ta suy nghĩ, có phải hay không Thần Thú ghen ghét tài năng ta, cho nên mới làm tính cách của ta yếu đuối như thế.

Nhưng mà sự thật chứng minh ta xác thật chỉ là suy nghĩ nhiều, ở một khắc khi ta biết mình mất thần hồn, nội tâm ta cũng rất nôn nóng.

Cũng chính một khắc kia, ta mới bắt đầu nhìn thẳng vào chính mình, ta bỗng nhận ra một chuyện, ca ca không thể bên ta cả đời, một khi hắt rời xa ta, như vậy cái chờ đợi ta chính là vực sâu vạn trượng.

Ta không thể lùi bước, hơn nữa cũng không có con đường nào cho ta lùi bước.

Ta lặng lẽ tìm hiểu nơi xảy ra chuyện năm đó, hơn nữa làm tốt công tác chuẩn bị, nhưng mà ta không nghĩ tới vận khí của ta lại tốt như vậy, mới một lần đã gặp mãnh thú kia.

Ta quá yếu ớt, ở nó hạ một đòn công kích, ta vốn dĩ mình sẽ kết thúc sinh mệnh ở đây, không ngờ ca ca lại xuất hiện.

Ta nhìn thấy ca ca cùng nó đối đầu, ta nghe được ca ca kêu ta chạy mau, giống như cha mẹ ta nhiều năm trước, ta cảm nhận được máu của ca ca máu bắn ở trên mặt ta, ta thấy được nó móc tim ca ca ra, không chút nào để ý vứt bỏ.

Một khắc kia, hận ý ngập trời cần quét trái tim ta, chờ ta lại lần nữa phục hồi tinh thần lại, chỉ có thi thể của mãnh thú cùng thi thể ca ca ta.....

Một khắc kia, ta cảm thấy cả bầu trời như sụp đổ.

Đúng vậy, ca ca đã từng là cả bầu trời của ta, bây giờ bầu trời ấy không còn, ta phải đi về đâu?

Ôm thi thể ca ca về tới sơn động, hai mắt ta đầm lệ mơ hồ tiêu giống cái khóc suốt một đêm, thẳng đến khi ta lâm vào hôn mê.

Ngày trôi qua nhày, hiện giờ ta đã nhớ không được.

Ta giống như làm ra chuyện không tốt với tiểu giống cái, cho nên nàng rời đi, vĩnh viễn viễn rời đi.

Ta trí nhớ dần dần lui tụt, trước kia luôn luôn nhớ tới tiểu giống cái, nhưng đến bây giờ, số lần có thể nhớ tới tiểu giống cái có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Ta sợ có một ngày, ta sẽ quên tiểu giống cái.

Ta cần bút viết một truyện xưa về tiểu giống cái, ghi lại toàn bộ thời gian ta cùng nàng trải qua?

Giống như ở rất nhiều rất nhiều năm trước, ta đứng ở bức tượng rồng, nhìn sắc mặt lạnh lẽo của tiểu giống cái, cười đến dị thường tàn nhẫn, lúc ấy có thú nhân nói với ta.

Chính là vì sao, ta lại nhớ rõ mình lại khóc đây?

Cho nên a, thứ gọi là hồi ức này là không đáng tin a.....

Viết đến đây, ta lại quay đầu đi xem nội dung phía trước, trong lòng lại cảm thấy thương cảm.

Tiểu giống cái, nàng là ai?

Vì sao ta một chút cũng không có ấn tượng nhỉ?

Bên nhau bao lâu mà khiết ta dành một trăm tám mươi năm nhớ...

- - - - -

Edit: Haiz...nam chính ơi a ở đâu?????

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 73: Hào quang của nam chủ quá loá mắt!

Edit: Linhlady

Trong không gian u ám, Mạc Vân Quả nhìn Đoàn Tử đứng trước mặt, nâng tay lên chọc chọc cái bụng mềm mại của nó.

"Đoàn Tử, vì sao bụng của người lại mềm như vậy?" Mạc Vân Quả có chút tò mò hỏi.

Đoàn Tử hiển nhiên không có ý định trả lời vấn đề này Mạc Vân Quả, chỉ thấy nó nghiêm túc đứng đắn nói: "Ký chủ, biểu hiện lần này của cô thực không tồi, không chỉ hoàn thành nhiệm vụ, lại còn có thể hoàn thành thêm hai nhiệm vụ che giấu."

"Ừm." Mạc Vân Quả nhàn nhạt lên tiếng.

"Rõ ràng số phần thưởng lần này so với lần trước lớn hơn nhiều, nhưng đại đa số đều bị người chiếm làm của riêng!" Khi nói đến phần trọng điểm, ngữ khí của Đoàn Tử ngữ càng thêm nghiêm túc.

"Ừm."

"Ký chủ, chúng ta muốn thăng cấp cần rất nhiều thích phân, lên cấp rồi chúng ta mới tiến vào vị diện cấp cao được." Đoàn Tử liên tục dùng đủ mọi lý do tẩy não Mạc Vân Quả.

"Ừm." Kết quả vị kia chỉ nhàn nhạt ừm một tiếng xem như trả lời nó.

"Cho nên, ký chủ ở thế giới sau ngoài việc người hoàn thành nhiệm vụ ra, còn cần phải cần đánh thưởng nhiều hơn nữa!" Đoàn Tử không ngừng cố gắng tẩy não.

"Ừm." Mạc Vân Quả liên tục lãnh đạm.

"Nếu tinh lực ký chủ đã tốt như vậy, chúng ta ngay lập tức vào vị diện tiếp theo để phát sóng trực tiếp đi!" Đoàn Tử nhìn Mạc Vân Quả không ngừng để mình đối thoại một mình, dứt khoát tổng cô đi.

"Ừm." Mạc Vân Quả như cũ không mẫn không nhạt trả lời, sau đó mới kịp nhận ra Đoàn Tử nói gì đó.

Nhưng hiển nhiên cô không muốn tốn lời đi giải thích hay hỏi lại cái gì, dù sao cô cũng cảm thấy không mệt, vẫn có thể trực tiếp làm nhiệm vụ tiếp theo.

Đoàn Tử nhìn qua Mạc Vân Quả không có phản bác gì, nhanh chóng mở phòng phát sóng trực tiếp, sau đó truyền tổng cô tới vị diện tiếp theo.

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, sau đó xuất hiện ở một nơi..... ừm..... Quán bar.

Quán bar là nơi vô cùng ồn ã, nơi nơi tràn ngập thanh âm hoan dâm, Mạc Vân Quả ng ẩ ở vị trí qu ầy bar, đôi mắt chớp chớp nhìn về phía trung tâm sân nhảy.

Chỉ thấy trong trung tâm sân nhảy có một người đàn ông đeo mặt nạ, hình như hấn đang cùng người khác thi đấu vũ đạo, trung tâm có một cái mang mặt nạ nam nhân, động tác của hấn dứt khoát đẹp mắt khiến cho quán bar g ần như chìm trong tiếng hét chói tai.

"Oa oa oa! Chuyện gì đang xảy ra ở đây đây?"

"Tiểu Quả Quả nhanh như vậy lại phát sóng trực tiếp à? Lần này lại là nhiệm vụ gì đây?"

"Xem khung cảnh nơi này, hình như là quán bar?"

"Quán bar là địa phương nào? Cầu phở cập khoa học!"

"Quán bar là nơi một đồng người nhàn rồi tụ tập lại làm chuyện nhàm chán."

"Lầu trên giải thích thật sâu sắc!"

"Hệ thống! Mau mau mau! Thông báo nhiệm vụ cùng bối cảnh của thế giới này đi!"

"Đúng đúng đúng! Ta rất mong chờ nhiệm vụ của tiểu Quả Quả lần này nha, không biết sẽ làm cái gì nữa!"

"Ta cũng thật mong chờ!"

.....

Mạc Vân Quả còn không có sốt ruột đâu, mà đám người trong phòng phát sóng đã nhao nhao gấp không chờ nổi muốn biết rồi.

Ánh mắt của Mạc Vân Quả dừng lại trên người đàn ông đang đứng giữa trung tâm sàn nhảy kia, cô có loại dự cảm, người đàn ông này chính là nhân vật lại mục tiêu.

Quả nhiên, câu nói tiếp theo của Đoàn Tử thành công xác nhận suy đoán của cô.

"Đinh! Nhiệm vụ của vị diện: Phá hư hào quang của nam chủ!"

Cùng lúc đó, bối cảnh của thế này cũng được truyền vào trong đầu Mạc Vân Quả, đồng thời cũng hiện ra ở phòng phát sóng trực tiếp.

Mạc Vân Quả tiếp thu bối cảnh, sau đó, ánh mắt khi nhìn người đàn ông kia mang theo một chút tò mò.

Khó trách cô luôn không có tự giác nhìn về phía hắn, thì ra là do có hào quang của nam chủ?

Mà nhiệm vụ lần này của cô, là phá hư cái gọi là hào quang của nam chủ, nghe qua có vẻ rất khó khăn.

Mà lúc này trong phòng phát sóng trực tiếp lại bởi vì Đoàn Tử tuyên bố nhiệm vụ này, tức khắc nổ mạnh.

- - - - -

Edit: chào mừng đến với TG4.....:))

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 74

Edit: Linhlady

"Oa oa oa! Là nhiệm vụ này a!"

"Oa! Thế mà lại là nhiệm vụ này!"

"Xin hai vị lầ trên giải thích một chút, nhiệm vụ này làm sao vậy!"

"Người không biết nhiệm vụ này ư?"

"Không biết..... Hu hu hu..... Như vậy rất mất mặt sao?"

"Ha ha ha! Thật ra cũng không phải mất mặt, nhưng mà nhiệm vụ lần này thật quá nổi danh!"

"Tại sao lại nói rằng nó nổi danh?"

"Nói như thế nhỉ, đây là một cái nhiệm vụ thực hớ cha, nhiệm vụ chính là một câu: Phá hư hào quang của nam chính. Nhưng phá hư đến mức độ nào mới được tính là hoàn thành nhiệm vụ thì lại không nói?"

"Đúng vậy! Bao nhiêu người làm nhiệm vụ này đều không có giới hạn, ta nhớ rõ đã từng có người đem nam chủ ngược đến chết khiếp, nhiệm vụ vẫn không hoàn thành, nhưng có một người chỉ cần cùng nam chủ lăn giường, nhiệm vụ liền thành công....."

"Phốc, nghe người nói như vậy, thật đúng là có ý tứ!"

"Ha ha! Lại nói tiếp, không ít người ở cái nhiệm vụ này mà rớt đài đâu."

"Ta có loại dự cảm, tiêu Quả Quả cùng cái tên nam chủ này phát sinh rất nhiều truyện xưa! (trạng thái trầm tư)"

"Ta đồng ý....."

.....

Lại nói tiếp, bối cảnh ở thế giới này rất đơn giản.

Chir là câu chuyện về một người đàn ông có hào quang của nam chính, ở thế giới hiện đại hô mưa gọi gió mà thôi.

Trong đó còn trộn lẫn câu chuyện của các loại mỹ nữ, ừ..... Có thể nói là đây là một câu chuyện lấy xây dựng tính cách nam chính thành ngựa giống điển hình.

Mạc Vân Quả trong đầu thực chất không hề có khái niệm ngựa giống nghĩa là gì, lúc này âm nhạc đã dừng lại, cô thấy nam chủ đi thẳng về phía mình, sau đó.....

Bỏ qua cô hướng tới quầy bar nói một câu "Rượu Cocktail."

Mạc Vân Quả:.....

Diệp Lăng cùng Mạc Vân Quả dựa vào rất gần, cô thậm chí có thể ngửi được hương vị trên người hắn, đó là một loại hormone hỗn tạp nhưng tuyệt đối không khó ngửi.

Ở cái quán bar hỗn độn này, mùi hương trên người Diệp Lăng lại khiến người khác cảm thấy an tâm.

Mạc Vân Quả lẳng lặng nhìn hắn, có lẽ là nhận thấy ánh mắt nóng rực đang nhìn mình, Diệp Lăng quay đầu nhìn về phía cô.

Diệp Lăng nhìn Mạc Vân Quả, trên mặt lộ nụ cười tươi, bỏ qua việc mặt nạ đã che mất một nửa đi chẳng nữa, thì Mạc Vân Quả vẫn có thể nhận ra được người kia đang cười lớn.

Có lẽ, đây là năng lực thần kì của nam chủ? Có thể làm người ta không tự giác sinh ra hảo cảm?

"Em gái nhỏ, nơi này cũng không phải là nơi để em tới nha ~"

Giọng nói của Diệp Lăng trong trẻo thoải mái, khiến người nói chuyện với hắn muốn hòa theo.

Nhưng mà, người này lại không bao gồm Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả im lặng nghe Diệp Lăng nói xong, sau đó nhàn nhạt trả lời một câu: "Ừm."

Diệp Lăng:..... Đầu óc của em gái nhỏ này có phải có vấn đề hay không? Thế mà lại lãnh đạm với mình như vậy?

Diệp Lăng luôn luôn thuận buồm xuôi nước, hơn nữa đa số phụ nữ, khi nhìn thấy hắn sẽ không tự chủ được thẹn thùng, không thì cũng nịnh nọt, đón gió hòa theo hắn.

Thế nhưng, em gái nhỏ trước mắt này lại như thế nào?

Diệp Lăng theo bản năng nhíu mày nhìn Mạc Vân Quả, lúc này trên người Mạc Vân Quả chỉ mặc một đai đeo nhỏ cùng quần dài, trên người mặc áo bó sát, phác họa đường cong cơ thể.

Theo lý thuyết phụ nữ như vậy sẽ không bị nhàn lãn với các em gái mới lớn mới đúng, trong lòng Diệp Lăng khó hiểu, nhìn vào đôi mắt của Mạc Vân Quả.

Ngay sau đó, hắn lập tức hiểu được tại sao theo bản năng mình lại xem cô như em gái nhỏ chưa trải sự đời.

Thật sự là bởi vì đôi mắt cô quá mức trong trẻo, sạch sẽ, sạch sẽ tới mức dường như không chứa một thứ gì, không có bất kỳ dấu vết nào lưu lại trong đó.....

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 75

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả có thể cảm nhận được ánh mắt của Diệp Lăng đang đánh giá mình, nhưng lại không có bất kì ảnh hưởng gì đến cô.

Chỉ thấy Mạc Vân Quả vươn tay phải, chớp mắt một cái đã bắt được ống tay áo của Diệp Lăng. giọng nói lạnh lẽo không hợp với yêu cầu nói ra: "Mang tôi về nhà."

Diệp Lăng:..... Cho nên thái độ của cô gái nhỏ vừa rồi là lạt mềm buộc chặt?

"Khụ khụ..... Cái gì kia, tôi cũng không phải nam nhân tùy tiện." Diệp Lăng giờ tay đem bàn tay của Mạc Vân Quả gạt xuống.

Mạc Vân Quả kiên trì không ngừng lôi kéo Diệp Lăng nói: "Ừ, anh không phải người đàn ông tùy tiện."

Diệp Lăng:..... Nói rất có đạo lý, ta thế nhưng không lời gì để nói!

"Phốc, cậu xin hiện tại trong lòng Diệp Lăng không để lại bóng ma."

"Trọng điểm không phải nên đặt ở trên tay Diệp Lăng sao! Hấn thế nhưng sờ soạng tay tiểu Quả Quả!"

"Ta cảm thấy, trọng điểm vẫn ở chỗ nội dung hai người đang thương lượng mới phải."

"Khụ khụ..... Ta cảm thấy trọng điểm ở chỗ biểu tình của tiểu Quả Quả mới phải."

"Lầu trên là một đám thiếu năng trí tuệ!"

" +1 "

.....

Phòng phát sóng trực tiếp vì tìm xem trọng điểm của câu chuyện ở đâu mà bắt đầu tranh cãi, Mạc Vân Quả vẫn gắt gao nắm lấy ống tay áo của Diệp Lăng, không cho hắn rời đi.

Ánh mắt người trong quán bar vẫn không rời khỏi Diệp Lăng, chỉ cần có hắn xuất hiện, hắn chính là tiêu điểm, đây là hào quang vạn năng của nam chính.

Mà động tác của Mạc Vân Quả lại khiến cho bọn họ phản cảm, rõ ràng Diệp Lăng không thích cô, cô còn luôn bám lấy người ta.

Âm nhạc đã ngừng lại, mọi người khe khẽ nói nhỏ, nói Mạc Vân Quả không phải.

"Cô gái này là chuyện như thế nào? Không phát hiện người ta không thích mình sao?"

"Đúng vậy! Theo tôi nghĩ, khẳng định lại là một cô gái muốn câu dẫn vị tiên sinh kia."

"Mẹ, Tiểu tiện nhân này. Cũng không nghĩ xem mình có bao nhiêu phán lượng."

"Chúng ta có cần đi lại xem như thế nào hay không....."

"Đừng, trước tiên nhìn xem tình huống ra sao, chờ vị kia đi rồi, lúc sau, tôi phải cho cô ta xem một chút sắc mặt mới được!"

"Tốt tốt tốt."

.....

Các loại âm mưu quỷ kế cứ như vậy thẳng thừng nói ra trước mặt Mạc Vân Quả, không hề có ý tứ kiêng dè.

Diệp Lãng lẳng lẽ nghe các cô khe khẽ nói chuyện, đối với loại chuyện này, hắn cũng không lạ lẫm gì.

Nhưng mà.....

Diệp Lãng nhìn người trước mắt bướng bỉnh nắm lấy ống tay áo của mình, rõ ràng trên người ăn mặc hở hang, phóng đảng nhưng đôi mắt kia lại có thể thuần thụy như thế.

Diệp Lãng thở dài một hơi, nhận mệnh cầ bàn tay của Mạc Vân Quả, nắm ở trong tay mình, nói: "Đi thôi, tôi mang cô về nhà."

Mạc Vân Quả cúi đầu "Ừ" một tiếng, cô nhìn vị trí tay đang nắm lấy của hai người, khe khẽ nói một câu "Lạnh".

Diệp Lãng không nghe rõ, quay đầu lại hỏi một câu: "Cái gì?"

Mạc Vân Quả không có trả lời hắn, chỉ là lắc đầu, ý bảo tiếp tục về phía trước đi.

Diệp Lãng cũng đoán ra Mạc Vân Quả không phải người thích nói chuyện, lại tiếp tục đi, chuyện người trong quán bar sau khi thấy bọn họ cùng nhau rời đi có phản ứng gì, chuyện này không nằm trong phạm vi quan tâm của hắn.

Mạc Vân Quả cúi đầu, vừa rồi khi Diệp Lãng vừa nắm tay cô, cô cảm giác được, người đàn ông này khác với vẻ bề ngoài, trái ngược với biểu hiện ra ngoài ấm áp, tay người này, lạnh lẽo đến thấu xương.....

Rất nhanh Diệp Lãng đã mang Mạc Vân Quả về nhà, đây là một khu nhà biệt thự nằm ở trung tâm thành phố, giao thông phát triển, hoàn cảnh tuyệt đẹp, xa hoa tôn quý.

Biệt thự chỉ có một lão quản gia cùng một ít giúp việc phụ trách dọn dẹp, bọn họ nhìn thấy Diệp Lãng lại mang theo phụ nữ về nhà, nhiều lần cũng thành thói quen.

Dù sao thiếu gian nhà bọn họ a, chính là thích làm loại chuyện này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 76

Edit: Linhlady

Diệp Lăng trực tiếp kéo Mạc Vân Quả lên lầu đi vào một gian phòng cho khách, phòng cho khách sạch sẽ, nhìn ra được là thường xuyên có người quét tước.

Diệp Lăng để Mạc Vân Quả ngồi ở trên giường, chính hắn nửa cong eo nói: "Đêm nay cô tạm thời trước ở nơi này, ngày mai tôi đưa cô đi có được không?"

Mạc Vân Quả không nói lời nào, chỉ là dùng đôi mắt đen láy bình tĩnh nhìn Diệp Lăng.

Diệp Lăng bị này đôi mắt này nhìn chăm chăm đến dựng tóc gáy, hắn thẳng eo, lui về phía sau vài bước, tìm đem ghế dựa ngồi xuống.

"Tôi nói, cả tối nay cô không nói được mấy câu là có ý gì?"

Diệp Lăng kỳ thật là có điểm không kiên nhẫn, hắn cũng không biết tại sao mình lại nổi lòng tốt lên, mang một cô gái xa lạ về nhà, lại còn dùng lời lẽ nhẹ nhàng khuyên bảo cô.

Mạc Vân Quả nghe được lời này, chỉ là hơi cúi đầu, hai tay nắm lấy nhau.

Khi Diệp Lăng cho rằng Mạc Vân Quả sẽ không mở miệng nói chuyện, lại nghe giọng nói trầm thấp của cô.

"Tôi sẽ không nói."

"Ha? Đâu cô chơi tôi à?" Diệp Lăng nhìn không được trợn trắng mắt, sẽ không nói? Vậy người vừa nói là quỷ à?

Hiển nhiên, Diệp Lăng hiểu ý của Mạc Vân Quả, cũng may, hắn cũng nhanh chóng phản ứng lại.

Diệp Lăng không nhịn được lại trợn trắng mắt nói: "Cô nói cô sẽ không nói chuyện, có chuyện gì để nói đây? Tôi còn tưởng rằng cô là người câm đấy."

Mạc Vân Quả:..... Nói bản thân sẽ không nói.

Diệp Lăng cũng không có gì kiên nhẫn, hắn xua xua tay đứng lên nói: "Đêm nay cô tạm thời ở lại đây đi, ngày mai tôi đưa cô về."

Nói xong câu đó, lúc sau, Diệp Lăng liền mở cửa đi ra ngoài.

Mạc Vân Quả nhìn căn phòng trống vắng, nằm ngửa ở trên giường.

Trước mặt cô là các loại bình luận của người trong phòng phát sóng, bọn họ giống như có tinh lực vô hạn, mỗi ngày đều có thể nói chuyện trên trời dưới đất.

Mạc Vân Quả có chút mệt mỏi, cô cảm giác những lời nói kia như thôi miên, chậm rãi, cô nhắm hai mắt lại, từ từ ngủ say.

Mà phòng phát sóng trực tiếp lại vẫn như cũ lẫn lộn đủ loại tin tức.

"Tiểu Quả Quả đây là mệt mỏi sao? Nhanh như vậy liền ngủ rồi? Còn chưa tới thời gian phòng phát sóng trực tiếp đóng cửa đâu."

"Có lẽ là mệt mỏi đi? Cũng do tiểu Quả Quả chưa nghỉ được bao lâu đã mở phát sóng trực tiếp này rồi."

"Các người nói, có phải tiểu Quả Quả không hề biết rằng mỗi lần mở phát sóng trực tiếp ra sẽ hao tổn tinh thần lực của chủ kênh không?"

"Ta cảm thấy tiểu Quả Quả hẳn là không biết."

"Không có đạo lý a, hệ thống không phải sẽ nói rõ sao?"

"Cũng có đạo lý, mỗi cái hệ thống hẳn là sẽ giống như một chủ kênh thuyết minh."

"Vậy các người nói, tiểu Quả Quả liêu mạng hoàn thành nhiệm vụ trong phòng phát sóng trực tiếp để làm gì?"

"Ta nào biết đâu, nhưng mà đau lòng cho tiểu Quả Quả quá, ai, ta cũng không có gì, chỉ có thể đánh thưởng một chút."

"Ta cũng thế, ta cũng thế!"

"Đánh thưởng đi ~"

Hệ thống nào đó nhìn bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, lâm vào trầm tư, nó giống như đã quên nói với kí chủ chuyện này rồi?

Đoàn Tử chưa kịp hãm lại suy nghĩ của mình, đã bị bao trùm trong âm thanh đánh thưởng.

"Đinh! Người sử dụng Con khỉ sơn đại vương đánh thưởng một tôn h ầu."

"Người sử dụng Nhân sâm tinh đánh thưởng một cây nhân sâm ngàn năm."

"Người sử dụng kim cương lang đánh thưởng nửa tấn sắt thép"

"Người sử dụng dương mị mị đánh thưởng một cân lông dê."

"Người sử dụng kẻ th ần bí đánh thưởng một tấn linh dịch ngàn năm!!!"

Đoàn Tử: (☉☉☉)!!! Linh dịch ngàn năm! Một tấn!!!

Ở xa xôi xa xôi trên một tinh cầu, một người đàn ông nào đó ăn mặc cùng loại với cỗ phục nửa nằm ở trên ghế nằm hoa lệ, nhìn khuôn mặt ngủ say của tiểu Quả Quả được phóng cực đại trên màn hình, khóe miệng gợi lên một mặt ý cười sùng nịch, ý vị thâm trường.....

- - - - -

Edit: Bao nhiêu chương cuối cùng nam chính cũng được lên sân lần 2
aaaaaaaaaaaa.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 77

Edit: Linhlady

Ngày hôm sau, khi Mạc Vân Quả vừa mới tỉnh lại, đã nghe thấy Đoàn Tử liên tục lặp lại một câu.

"Một tấn linh dịch ngàn năm!!! Một tấn linh dịch ngàn năm!! Một tấn linh dịch ngàn năm!!!"

Mạc Vân Quả nghe thế, chỉ cho rằng Đoàn Tử đột nhiên động kinh, cũng không có thềm quan tâm nó đang nói gì.

Từ trước tới giờ cô cũng không quan tâm đến đánh thưởng, cho nên cô cũng bỏ lơ lý do Đoàn Tử đột nhiên động kinh.

Mạc Vân Quả đơn giản rửa mặt một chút, sau đó khoan thai đi xuống dưới lầu.

Diệp Lăng đang ăn bữa sáng, nhìn sang Mạc Vân Quả đang đi xuống lầu, hần liền nói: "Lại đây ăn cơm đi, ăn xong tôi đưa cô về nhà."

Mạc Vân Quả đi qua đi ng ẩ xuống, đoan đoan chính chính ng ẩ, cũng không nói lời nào, cứ như vậy nhìn Diệp Lăng.

Diệp Lăng đang ăn trứng ốp, cảm giác được có một ánh mắt nóng rực đang nhìn mình, động tác cắn trứng của hần dừng lại.

Diệp Lăng nhìn về phía Mạc Vân Quả, phát hiện ánh mắt của cô nhìn mình vô cùng lạnh lẽo, giống như như hần đã làm sai chuyện gì đó.....

Diệp Lăng:..... Luôn cảm thấy có một ngày hần sẽ bị cô nhìn chăm chăm mà chết!

Hần thật sự là bị Mạc Vân Quả nhìn chăm chăm có chút bất đắc dĩ, hần buồn bã, xoa xoa huyệt Thái Dương nói: "Cô nãi nãi của tôi ời, cô muốn

thế nào?"

"Tôi không muốn về." Mạc Vân Quả nói trắng ra, nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ, như vậy nhất định phải đi theo mục tiêu nhiệm vụ.

Diệp Lăng xoa xoa tóc nói: "Vậy cô nói cô không muốn quay về cô thì muốn làm gì?"

"Đi theo anh." Mạc Vân Quả không chút nào che dấu mục đích của mình, nhưng mà những lời này vào trong tai Diệp Lăng lại thay đổi thành ý nghĩ khác.

"Tôi nói tiểu muội muội nha, ca ca không thích loại hình mẫu như em, ca ca thích chính là cái loại nguyệt hung đại ngốc nghếch, biết không?"
Diệp Lăng xoa xoa đầu Mạc Vân Quả nói.

Còn đừng nói, Mạc Vân Quả tẩy đi lớp trang điểm, lộ ra khuôn mặt thanh tú, hơn nữa kết hợp với cặp mắt thuần tịnh kia, nhìn như thế nào cũng giống đứa bé gái chưa trải sự đời.

Tuy rằng Diệp Lăng tự nhận là chính mình không phải người tốt đẹp gì, nhưng cũng không có biến thái đến nỗi ngay cả đứa bé cũng không tha.

Mạc Vân Quả căn bản là không nghe hiểu Diệp Lăng đến tột cùng đang nói cái gì, thích là cái gì vậy? Đây là từ ngữ mà Mạc Vân Quả chưa từng biết đến.

Mạc Vân Quả chỉ biết là, nhiệm vụ = Diệp Lăng = cần thiết phải đi theo hần!

"Oh" Tuy rằng nghe không hiểu lắm, nhưng cứ đáp một tiếng vậy hần là không có vấn đề gì đi? Đây là ý tưởng trong đầu của Mạc Vân Quả.

Nhưng mà qua đầu óc của Diệp Lăng lại là: Ta chết! Cô gái nhỏ này si mê mình vậy sao! Mình đã nói đến như vậy rồi! Còn muốn đi theo mình?!

Nếu để người trong phòng phát sóng trực tiếp biết được suy nghĩ chân thật của Diệp Lăng, khẳng định sẽ nói: Thiếu niên, não bổ là bệnh, phải trị a!

Diệp Lăng nhìn bộ dáng kiên trì của Mạc Vân Quả, đột nhiên lại thấy hứng thú, hẳn thật muốn nhìn xem cô gái này có thể kiên trì được bao lâu!

"Được, nếu cô thật sự muốn đi theo, như vậy cô cứ đi theo đi! Không cần hối hận nha!"

Nói xong câu đó, Diệp Lăng xiên chiên trứng, một ngụm nuốt vào, khóe miệng nhếch lên cười vô cùng *****.

Mạc Vân Quả nghe được Diệp Lăng đồng ý cho cô đi theo, mới bằng lòng đi ăn sáng.

Thật ra, cho dù Diệp Lăng không đồng ý, thì cô cũng sẽ đi theo hắn.

Chẳng qua, trước khi làm việc phải hỏi ý kiến người khác trước, như vậy tỏ vẻ lễ phép.

Ừm..... Đây là di đại thúc Diệp Hiên trong phòng phát sóng trực tiếp nói.

Diệp Hiên không biết Mạc Vân Quả hoàn toàn hiểu lầm ý của hắn, ý của hắn là khi muốn cướp của người khác phải trước hết phải biết được thực lực của đối phương!

Vô luận như thế nào, Mạc Vân Quả cuối cùng đi theo đúng phương hướng..... Ừ..... Nhìn qua đây là phương hướng phát triển tốt.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 78

Edit: Linhlady

Diệp Lăng ăn xong bữa sáng, lúc sau, tính toán đi công ty một chuyến, tuy rằng hắn cũng không có bất cứ chuyện gì tình phải làm, nhưng dù sao thì.....

Diệp Lăng nhìn phía sau Mạc Vân Quả đi theo như một cái đuôi nhỏ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười ác ma.

Sau khi đến công ty, Diệp Lăng tỏ vẻ cao lãnh đi một vòng ở công ty, mà Mạc Vân Quả cũng ngoan ngoãn theo ở phía sau.

Theo thời gian trôi qua càng lâu, trong công ty bắt đầu tung tin vịt hôm nay có một cô gái da mặt dày đi theo tổng tài nhà bọn họ, không biết xấu hổ!

Trong công ty này, đại đa số phụ nữ ở đây đều là kẻ ái mộ Diệp Lăng, các cô cũng biết bản thân cùng Diệp Lăng có bao nhiêu chênh lệch, cho nên ngày thường cũng chỉ là đứng từ xa nhìn hắn, không dám lại gần tiếp cận.

Nhưng mà hôm nay, đột nhiên xuất hiện một cô gái trông thật tầm thường! Mà lại dám đi cùng tổng tài nhà các cô!

Nhất mấu chốt chính là, tổng tài cư nhiên còn không ngăn lại!

Các cô cũng không hề cho rằng Diệp Lăng thích Mạc Vân Quả, ngày thường tin tức tầm hoa văn liễu của Diệp Lăng cũng không ít, gặp không ít mỹ nhân, nhưng Diệp Lăng cũng không để ai trong lòng.

Chỉ bằng Mạc Vân Quả kia muốn sắc không có sắc, muốn mông không mông, a..... Tổng tài nhà các cô mới không thích cô đâu!

Tin tức trong công ty truyền bá cực nhanh, đương nhiên khi Diệp Lăng đi vào phòng tiếp theo, hắn cũng đã nghe thấy được đủ loại bình luận đối

với Mạc Vân Quả.

"Cái này tiêu **** cũng không nhìn xem chính mình là người nào, thế mà dám đi theo Diệp tổng chúng ta!"

"Đúng vậy đúng vậy! Thân phận của Diệp tổng chúng ta là cái gì, chỉ có thể đứng xa xem không thể dâm loạn!"

"Nếu đây không phải ở công ty, tôi đã sớm làm chết cái tiêu kỹ nữ này!"

"Các người nói nhỏ thôi, nếu để Diệp tổng nghe thấy thì không tốt đâu."

"Xùy, cô cho rằng Diệp tổng sẽ để ý cô gái kia? Đừng nói chuyện cười!"

.....

Diệp Lăng nghe đủ loại thanh âm, quay đầu lại nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, kết quả phát hiện thế mà sắc mặt cô vẫn mặt than như cũ, tức khắc cảm thấy bức mình, làm sao cô có thể chịu được?

Nhưng mà trên thực tế, Mạc Vân Quả lại đang phát ngốc nhìn bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Ta giết! Tiêu Quả Quả, đi lên tận chết hần! Lại còn dám tính kế người!"

"Chính xác! Tiêu Quả Quả nhà chúng ta sao có thể bị khi dễ như vậy!"

"Ha hã..... Cái tên Diệp Lăng này về sau nhất định sẽ chết thực thảm, ta lấy danh nghĩa ngôn linh sư thôi!"

"Lầu trên đừng làm bậy, cho dù người là ngôn linh sư cường đại nhất, cũng không nên phát bốp phép tắc thời không."

"Đừng nói lời nói thật được không! Không cần rải muối lên miệng vết thương của ta, ta sẽ nguyện rửa người, có tin hay không!"

"Các người đừng nói sang chuyện khác, hiện tại trọng điểm không phải nên là đặt lên người Diệp Lăng này sao!"

"Xem bộ dáng mê man của tiểu Quả Quả kia, ta cá là tiểu Quả Quả cái gì cũng không biết."

"Ha ha! Lần này đến lượt ta tới giải thích! Tiểu Quả Quả người nghe ta nói a! Cái tên Diệp Lăng này, tâm nhãn thế mà bị hỏng rồi, hắn mang theo người đến công ty tới đi một vòng, chính là muốn biến người thành địch nhân của cả công ty nha!"

"Đúng là như vậy, người nói xem nhỡ may ở đây có người tâm tư ngoan độc hạ độc thủ với người thì sao....."

"Lần trên đừng nói chuyện lung tung! Tiểu Quả Quả còn có chúng ta đây!"

"Đúng đúng đúng! Tiểu Quả Quả không sợ, có chúng ta đây, hằng ngày moah moah ~"

.....

Mạc Vân Quả thấy người trong phòng phát sóng trực tiếp thay phiên nhau giải hành vi của Diệp Lăng, bước chân hơi chậm lại, mím môi.

Sau đó cô lại tiếp tục đi theo sau Diệp Lăng đi xuống một bộ phận khác, Ừ..... Quả nhiên nhiệm vụ càng ngày càng thêm quan trọng.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 79

Edit: Linhlady

Cứ như vậy, Diệp Lăng mang theo cái đuôi nhỏ là Mạc Vân Quả dạo xong toàn bộ công ty, đi tới nỗi chân hần phát đau, cố tình Mạc Vân Quả vẫn cứ là bộ dáng lạnh nhạt ung dung.

Diệp Lăng dừng bước chân lại, nhìn Mạc Vân Quả đứng thờn cũng dừng bước theo, bất đắc dĩ thở dài một hơi nói: "Tiểu muội muội, đi thôi, đi ăn cơm đi."

Mạc Vân Quả nghe thế, vẫn như cũ bất động.

Diệp Lăng chỉ có thể bước nhanh đi đến bên người Mạc Vân Quả, chớp mắt một cái đã nắm được tay cô, kéo cô đi tiếp.

"Tôi nói tiểu muội muội a, làm sao cô lại cố chấp như vậy?"

Mạc Vân Quả bàn tay Diệp Lăng đang nắm tay mình, muốn ném hần ra, nhưng mà Diệp Lăng đột nhiên quay đầu nhìn cô nói: "Cô dám hất tay tôi ra thử xem!"

Mạc Vân Quả nghe được lời này, lập tức li ền hất tay Diệp Lăng ra.

Diệp Lăng:..... Cô đúng là khắc tinh của hần! Là khắc tinh đi!

"Muốn ăn cơm không?" Diệp Lăng bất đắc dĩ hỏi, Mạc Vân Quả thành thật gật đầu.

"Vậy đi thôi." Diệp Lăng cũng không nắm tay cô nữa, trực tiếp về phía trước, dù sao cô cũng sẽ đuổi kịp.

Mạc Vân Quả nhìn Diệp Lăng xoay người rời đi, vội vàng đuổi theo.

Diệp Lãng mang theo Mạc Vân Quả đi vào một nhà hàng kiểu Pháp, nhìn qua vô cùng xa hoa.

Hai người ngồi xuống, Diệp Lãng cố ý khó xử Mạc Vân Quả, đem thực đơn trong tay đưa cho cô nói: "Cô thích ăn gì thì chọn đi."

Mạc Vân Quả tiếp nhận thực đơn, tùy tay mở ra, nhìn nửa ngày, trên mặt vẫn cứ là khuôn mặt than vắn năm kia.

Diệp Lãng nhìn Mạc Vân Quả trầm mặc, thật lâu không nói lời nào, trong lòng có chút thấp thỏm.

Không phải là biết được mình cố tình làm khó cô ấy chứ? Ngạo tào! Em gái này có khi nào sẽ khóc đứng lên không?

Ngay lúc này, nhân viên phục vụ đi đến khom lưng nhìn hai người, hiển nhiên là đang chờ đợi hai người gọi món ăn.

Diệp Lãng vừa thấy một màn này, trong lòng khẩn trương nhìn Mạc Vân Quả.

"Foiegras (gan ngỗng kiểu Pháp)"

Tiếng Pháp tiêu chuẩn từ trong miệng Mạc Vân Quả nhẹ nhàng vang lên, ngay cả nhân viên phục vụ cũng sửng sốt một chút, kinh ngạc nói: "Ngại quá, ngài có thể lặp lại lần nữa không?"

Vì thế, Mạc Vân Quả lại lần nữa lặp lại một lần, nhưng mà nhân viên kia vẫn trong trạng thái mộng mị.

Mà khi Mạc Vân Quả mở miệng nói tiếng Pháp Diệp Lãng cũng ngây ngẩn cả người, nha đầu này là kẻ lừa đảo! Lại có thể nói tiếng Pháp lưu loát chính tông như vậy!

Người phục vụ khó xử nhìn Mạc Vân Quả, Hu hu hu..... Nghe không hiểu làm "xao" đây!

Cũng may, Diệp Lăng phản ứng lại đây, hắn trực tiếp nói với nhân viên nói: "Gan ngỗng kiêu Pháp hai phần, cảm ơn."

Nhân viên vội vàng đồng ý, vội vàng tránh xa, thật sự là quá mất mặt.

"Tiểu muội muội, thâm tàng bất lộ a!" Diệp Lăng ý vị thâm trường nói.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, có chút khó hiểu, không biết ý hắn là gì.

"Tiểu Quả Quả, ý của hắn là người biết nói một loại ngôn ngữ khác, rất lợi hại!"

Phòng phát sóng trực tiếp nói những lời này nhắc nhở Mạc Vân Quả, chỉ thấy cô đoan đoan chính chính ngồi ở chỗ kia, hai tay ngoan ngoãn đặt ở trên bàn, thập phần nghiêm túc nói: "Tôi không chỉ biết tiếng Pháp, còn có tiếng Đức, tiếng Ý, Ảrập ngữ, U'.....các loại ngôn ngữ khác cũng biết một chút, nhưng nói không tốt."

Diệp Lăng:..... Ha hả! Người này quả nhiên là khắc tinh của ta! Khắc tinh!

"Tôi đã biết, cô không cần ở đó khoe khoang!" Diệp Lăng tuy rằng tự nhận bản thân cũng biết vài loại ngôn ngữ, nhưng đều là thuộc về ngôn ngữ tương đối phổ biến, còn lại chỉ giới hạn trong giao tiếp hằng ngày mà thôi.

Mạc Vân Quả thấy khó hiểu, cô rõ ràng không có khoe ra, cô chỉ nói sự thật mà thôi, lúc trước cô cũng mất rất nhiều thời gian để học các loại ngôn ngữ này đó, U'.....Hình như thời gian một tháng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 80

Edit: Linhlady

Diệp Lăng sáng suốt không hỏi Mạc Vân Quả học trong thời gian bao lâu, nếu không hẳn có khả năng sẽ học máu!

Rất nhanh gan ngỗng được mang lên, Mạc Vân Quả yên lặng ăn cơm, tuân theo quy tắc thống tốt đẹp khi ăn không nói chuyện.

Nhưng ngược lại Diệp Lăng lại là một tên không chịu nổi yên, hẳn nhìn Mạc Vân Quả a, lại muốn mở miệng nói chuyện.

Hắn cũng không biết vì sao lại như vậy, rõ ràng hắn là người rất ít nói!

"Anh nói này em gái tại sao hôm qua em lại tới quán bar?"

Nhìn bộ dáng nhát nhẽo của cô như thế này, hẳn không nghĩ cô sẽ đi đến quán bar nha!

Mạc Vân Quả nghiêng đầu, cẩn thận hồi tưởng một chút, Ừ..... Trong bối cảnh của truyện xưa không nói đến nguyên nhân.

"Tôi bị ném ở nơi đó." Mạc Vân Quả trả lời, bởi vì không thể trực tiếp lộ ra chuyện thống tẫn tại, cho nên cô chỉ có thể nói như vậy.

Nhưng mà câu trả lời này lại khiến sắc mặt Diệp Lăng đại biến, hắn nắm chặt tay, đáng vẻ tức giận.

"Ngọa tào! Ai dám ném cô ở nơi đó a? Không đúng! Là ai có khả năng ném cô ở kia? Ách..... Giống như cũng không đúng! Mặc kệ, rốt cuộc là ai?"

"Ừm....." Mạc Vân Quả không có cách nào trả lời vấn đề của Diệp Lăng, cho nên cô chỉ có thể bình tĩnh nhìn Diệp Lăng.

Diệp Lăng thấy Mạc Vân Quả lại trưng ra vẻ mặt như vậy, có một loại cảm giác rên sắt không thành thép.

Hắn bất đắc dĩ thở dài một hơi, xua xua tay nói: "Thôi thôi, để tôi tự đi điều tra thì hơn!"

Cũng chỉ có mình Diệp Lăng mới có thể đem chuyện đi điều tra một người nói ra một cách đương nhiên mà thôi.

Mạc Vân Quả "Ừ" một tiếng, không có ý kiến, dù sao hắn cũng tra không ra cái gì.

Hai người ăn xong cơm, lúc sau, Diệp Lăng không chịu ng ỡ yên mang theo Mạc Vân Quả đi dạo khắp nơi.

Bản thân Diệp Lăng có " V ầng sáng của nam chủ", tự nhiên sẽ thu hút ánh nhìn trở thành tiêu điểm của mọi người.

Mạc Vân Quả đi theo phía sau Diệp Lăng, nhìn không ít người trên đường trộm nhìn Diệp Lăng, thập phần khó hiểu.

Cô bước nhanh đi đến bên người Diệp Lăng, kéo kéo ống tay áo của Diệp Lăng hỏi: "Vì sao các cô ấy lại thích nhìn lên anh?"

Vốn đang hưởng thụ ánh nhìn chăm chú của mọi người Diệp Lăng nghe thấy Mạc Vân Quả hỏi chuyện này, mặt đột nhiên đỏ lên, vì sao đột nhiên lại có cảm giác thẹn thùng!

"Ta giống như phát hiện tiểu Quả Quả che dấu thuộc tính....."

"Ta giống như cũng phát hiện....."

"L ầu trên không cần thừa nước đục thả câu a! Nói cho ta biết, các người phát hiện cái gì!"

"Ta phát hiện....."

"Tiểu Quả Quả có tiềm chất phúc hắc!"

"Giống như trên!"

"Ta không đồng ý! Tiểu Quả Quả nhà chúng ta xuân mạnh như vậy, sao có thể phúc hắc được?"

"Vậy ta mới nói là tiền chất! Hắc hắc hắc..... Các người hãy chờ xem, tiểu Quả Quả sẽ tiến hóa!"

"Hắc hắc hắc, nói tới đây mới nhớ, các người không lưu trữ kên sao, các bạn nhỏ với vào xem, các người không lưu trữ sao?"

"Ồ được, đoạn quảng cáo này khiến ta phục rồi!"

"Ta không phục nó, ta là phục lâu trên! Đúng! Không sai, chính là người!"

.....

Mạc Vân Quả nhìn bình luận không ngừng xuất hiện trước mắt, yên lặng thu hồi tầm mắt đang nhìn Diệp Lăng của mình, đồng thời buông lỏng tay ra.

Cô mới không ngu đâu! Rõ ràng rất nhiều người đều nói rằng cô thông minh!

Diệp Lăng nhìn thấy một loạt động tác này của Mạc Vân Quả, sững sốt, phản ứng đầu tiên của hắn là tiểu muội muội có phải thương tâm hay không.

Diệp Lăng tự nhào bổ tới nổi kinh hách, hắn lập tức xoa xoa đầu Mạc Vân Quả nói: "Không có việc gì, các cô ấy nhìn tôi, tôi chỉ nhìn cô."

Ở một trên tinh cầu xa xôi, một người đàn ông nào đó thấy một màn như vậy, tức khắc cuồn cuộn bạo, hắn nhìn về phía người máy lười biếng bên cạnh gần như giận dữ hét lên: "Cái tên đàn ông này muốn làm gì? Đang làm gì! Nhanh chóng tu bổ phá hệ thống cho ta, ta muốn lập tức sử dụng!"

Edit: Ahaha nam chính ghen rồi 😂😂😂

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 81

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả không biết một động tác đơn giản của mình đã tác động lên người đàn ông nào đó, cô nhìn Diệp Lãng vuốt tóc mình, đuổi tay chụp được tay hắn.

Diệp Lãng cũng không tức giận, chỉ là lập tức kéo tay Mạc Vân Quả qua nói: "Đi thôi, tôi mang cô đi mua quần áo."

Mạc Vân Quả nhìn lại quần áo không ra gì trên người mình, gật gật đầu.

Lúc này Diệp Lãng mới vui vẻ lên, ừm..... Quả nhiên vẫn là em gái nhỏ ngoan ngoãn đáng yêu nhất.

Diệp Lãng mang theo Mạc Vân Quả trực tiếp đi tới trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố, sau đó bắt đầu hình thức điên cuồng mua sắm.

Đừng nói đàn ông không thích đi dạo phố, đó là bởi vì bọn hắn không bị gọi lên hứng thú mà thôi.

Như lúc này đây, Diệp Lãng lôi kéo Mạc Vân Quả tới một cửa hàng, biểu tình rõ ràng vô cùng hưng phấn, trong lòng âm thầm cân nhắc làm sao có thể khiến em gái nhỏ trở nên xinh đẹp nhất.

Trái lại Mạc Vân Quả, vẫn là bộ dáng lạnh nhạt kia, làm sao có cô gái nào đi mua sắm lại không hưng phấn.

Mạc Vân Quả nghe theo yêu cầu của Diệp Lãng ngoan ngoãn cầm đồ đi thay quần áo, đương nhiên, quá trình này sẽ được hệ thống tự động che chắn, nếu không phòng phát sóng trực tiếp lại là một trận làm ầm ĩ.

Diệp Lãng ở bên ngoài chờ cũng không cảm thấy nhàm chán, hắn nhìn trái nhìn phải cân nhắc xem làm sao có thể biến Mạc Vân Quả trở nên xinh đẹp, hoàn mỹ nhất.

Sau khi Mạc Vân Quả thay bộ đồ Diệp Lãng chọn đi ra, trong mắt Diệp Lãng xẹt qua một tia rõ ràng kinh ngạc.

Ngược lại Mạc Vân Quả lại không có bất kì cảm giác gì, ừm..... Chính là chất liệu so với bộ đồ cũ của cô thì thoải mái hơn.

Diệp Lãng vỗ vỗ tay, vây quanh Mạc Vân Quả xoay vài vòng nói: "Anh nói này em gái, phong cách như thế này mới thích hợp với em!"

Không thể không nói, ánh mắt của Diệp Lãng rất tốt, bộ váy công chúa mặc lên người cô, lại vô cùng dịu dàng, văn nhã, có cảm giác đi êm mỹ, tuy rằng biểu tình trên mặt phá hủy một tia mỹ cảm, nhưng lại có một loại hài hòa quý dị.

"Tiểu Quả Quả thật đáng yêu! Thật muốn xoa mặt cô ấy!"

"Ta cũng muốn có một cô con gái như vậy! Nếu vậy mỗi ngày ta đều trang điểm cho con bé!"

"Ai, ta cũng muốn có một cô con gái a, trong nhà mười mấy đứa bé, tất cả đều là hán giấy! Nói nhiều phát mệt!"

"..... Lầu trên người thật giỏi sinh."

"Tiểu Quả Quả đáng yêu quá, ta bị sự đáng yêu này làm cho gục ngã, muốn thân thân với tiểu Quả Quả!"

"Ta cũng gục ngã rồi, muốn ôm ấp hôn hít nâng cao tiểu Quả Quả lên~"

"Lầu trên đừng tẩn bậy, còn nâng lên cao! Sao người không lên trời luôn đi!"

"Tiểu Quả Quả ~ mang ta bay ~ (͡ ͜ ͟ ͢ ͣ ͤ ͥ ͦ ͧ ͨ ͩ ͪ ͫ ͬ ͭ ͮ ͯ) a"

.....

Mạc Vân Quả nhìn một nhóm người muốn cô mang đi bay, thập phần đứng đắn ở trong đầu nói một câu: "Ta sẽ không bay."

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp:..... Tiểu Quả Quả thật là xuân mạnh xuân mạnh ~

Diệp Lăng chọc chọc gương mặt của Mạc Vân Quả, xúc cảm mềm mại làm hắn không nhìn được nheo đôi mắt lại.

"Tiểu muội muội, da thịt em thật mềm a!"

Mạc Vân Quả học theo động tác của hắn, nhón chân, duỗi tay hướng về phía gương mặt Diệp Lăng chọc thử.

"Cứng như đá."

Diệp Lăng:..... Ha hả!

Nhân viên cửa hàng nhìn hành động thân mật của hai người, tươi cười trên mặt cũng cứng lại.

Hu hu hu..... Đi đâu cũng đều có cầu lương, hừ! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\ cô nàng mới không cần ăn cầu lương đâu!

Tiếp theo, Diệp Lăng liền mang theo Mạc Vân Quả đồng đi một chút tây đi một chút, tóm lại là mua rất nhiều quần áo, còn có giày dép.

Có thể nói, hôm nay Diệp Lăng có thể đồng thời thoả mãn thú vui mua sắm của mình!

Sau khi để lại địa chỉ cho nhân viên chuyển về biệt thự, Diệp Lăng liền mang theo Mạc Vân Quả đi ăn cơm chiều, nhưng lúc ăn cơm chiều, lại gặp người kỳ quái.

Bởi vì giữa trưa chịu giáo huấn từ ai đó, Diệp Lăng cũng không dám làm Mạc Vân Quả khó xử.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 82

Edit:Linh lady

Hắn trực tiếp mang theo cô đi tiệm cơm Tây, chọn món đơn giản nhất là bò bít tết cùng rượu vang đỏ.

Khi hai người đang nhàn nhã hưởng thụ món ăn, lại bị một cô gái hấp tấp phá vỡ.

Diệp Lăng khó hiểu nhìn cô đột nhiên xuất hiện bên người này, cô ấy tự nhiên ng ẩng bên cạnh hắn, làm hắn trở tay không kịp.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua cô gái mặc bộ váy đỏ thắm đột nhiên xuất hiện kia, ừ..... Vẫn là bò bít tết đẹp, cúi đầu, tiếp tục ăn.

Phong Vi nhìn dáng vẻ Mạc Vân Quả đối diện hết sức chuyên chú ăn bò bít tết, trong mắt nhanh chóng xuất hiện ánh sáng lấp lánh.

Một tay lập cô nàng tức ôm chầm Diệp Lăng bả vai, khí thế mườì phần nói: "Hiện tại hắn là của tôi!"

Mạc Vân Quả tiếp tục hết sức chuyên chú ăn, không hề có ý quan tâm Phong Vi, rốt cuộc người ta cũng không có điểm danh nói họ, cô thật đúng là không biết Phong Vi đang muốn nói chuyện với ai.

Diệp Lăng chỉ cảm thấy sức lực của cô gái kì lạ này rất lớn, đè vai hắn phát đau.

Hắn đau hô một tiếng nói: "Cô là ai?!"

Phong Vi quan sát thấy Mạc Vân Quả không có chút phản ứng nào, âm thầm nói một câu không thú vị, liền buông lỏng cổ Diệp Lăng ra, ngược lại đi tới bên người Mạc Vân Quả, không khách khí ng ẩng xuống.

"Anh không quen biết em sao? Lăng ca ca ~"

Một câu "Ca ca" cuối cùng gọi đến kì ầu mị, nhưng mà Diệp Lăng không biết vì sao rùng mình một cái.

"Cô.....cô cô....."

Diệp Lăng tựa hồ nhớ tới cái gì, chỉ vào Phong Vi nửa ngày nói không ra lời.

Khóe miệng Phong Vi ngậm ý cười nói: "Lăng ca ca, chúng ta mới mấy năm không gặp, hửm? Thế nào thành không quen biết rồi."

Diệp Lăng:..... Thật sự là thay đổi quá nhiều có được hay không!

" Cô không phải vào quân đội hay sao?" Diệp Lăng trấn định một chút nói.

Phong Vi liếc xéo Diệp Lăng một cái, trong ánh mắt mang theo nháy bèn cùng sắc bén của quân nhân.

Một tay cô nàng ôm eo Mạc Vân Quả, đôi tay dài mảnh khảnh còn nhéo nhéo thịt mềm của cô.

"Đúng vậy, gần đây em được nghỉ phép, trở về xử một ít chuyện riêng!"

Phong Vi tùy tiện nói, lại mang theo một loại mỉa mai hoặc khác.

Lúc này Mạc Vân Quả cũng ăn xong bò bít tết, cô liếm liếm miệng, quay đầu nhìn Phong Vi đang ôm mình.

"Ngọa tào! Tiểu Quả Quả, người cách nữ nhân này xa một chút, cô ta đang khinh bạc người!"

"Hiện tại đồng tính đầu không đáng tin cậy, tiểu Quả Quả nên để tâm một chút nha!"

"Oa! Ta cảm thấy cô gái này rất có khí thế! Là loại hình ta thích!"

"Chẳng lẽ chỉ có mình ta cảm thấy, tiểu Quả Quả cùng cô gái này rất xứng đôi?"

"Ta là thắng, ta là thắng, ta là thắng! Ngọa tào! Thật sự xứng đôi! Hu hu hu..... Ta cong."

"Trên lầi cáu bắi!"

.....

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói chuyện, nghiêng đầu nhìn nhìn Phong Vi, há mồm nói: "Cô là cong?"

Phong Vi sửng sốt, vừa rồi cô nàng còn nghĩ cô sẽ tức giận đấy, không thể tưởng được lại là phản ứng như vậy aaaaaa!

Ngay sau đó Phong Vi phá lên cười, trong tiếng cười tràn ngập sang khoái.

"Em gái nhỏ, tôi cũng không phải là cong đâu! Tôi nha ~ còn có người trong lòng đó!"

Khi Phong Vi nói ra câu này, còn liếc liếc Diệp Lăng một cái, lại phát hiện vẻ mặt hấn cạn lời.

Trong mắt Phong Vi xẹt qua một tia mất mát, bất kể cô có thay đổi như thế nào, người đàn ông này cũng sẽ không thích cô, không phải sao?

Cho dù biết sự thật này, nhưng vì sao cô lại không có cách nào buông tay đây?

Phong Vi vô ý thức vuốt eo Mạc Vân Quả, thành công làm mỗ nam nhân nào đó đang xem phát sóng trực tiếp nổi mạnh.

"Ta muốn cùng thân thân hổ động(???)! Hiện tại! Lập tức! Lập tức!"

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 83

Edit: Linhlady

Diệp Lăng nhìn bộ dáng sắc nữ của Phong Vi, vội vàng đi qua đi đem cô nàng kéo lên, đặt mông ng ưỡ xuống bên người Mạc Vân Quả.

"Cô thật là càng ngày càng lưu manh! Không được ức hiếp em gái nhà tôi!"

Diệp Lăng đứng lý hợp tình đem tay để lên vai Mạc Vân Quả, một bộ "Cô ấy đã có tôi che chở r ồi".

Phong Vi nghe được lời này, khóe miệng mang theo một nụ cười ý vị thâm.

"Em gái nhà anh?"

Diệp Lăng ngẩng cao đầu, khẽ hừ một tiếng.

Mạc Vân Quả cảm giác được trọng lực từ cách tay Diệp Lăng, trực tiếp trở tay đem bỏ xuống, nhưng mà không cẩn thận sử dụng sức lực quá lớn, cánh tay Diệp Lăng cứ như vậy bị trật khớp! Trật khớp!

Diệp Lăng:..... Ngọa tào! Em gái này ăn cái gì lớn lên! Jinkela* sao!

(*) JINKELA: 1 hãng phân bón từ Mỹ, có quảng cáo rất phóng đại, chất lượng cũng rất phóng đại.

Phong Vi: Không thể trông mặt mà bắt hình dong a!

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp:..... Lại phát hiện tiểu Quả Quả một cái thuộc tính **** của Quả Quả!

Diệp Lăng đau đến nhe răng trợn mắt, hần kêu thảm, khiến cho toàn bộ người trong nhà hàng nhìn lại bên này.

Mạc Vân Quả có một tia khó hiểu, thật sự có đau như vậy sao?

Phong Vi tất nhiên là đau lòng Diệp Lăng, cô nàng nhanh chóng ôm Diệp Lăng lên đúng kiểu ôm công chúa, chuẩn bị đem hân đưa tới bệnh viện.

Diệp Lăng chỉ cảm thấy vô cùng thẹn, bị một cô gái ôm kiểu công chúa gì đó! Quả thực quá mất mặt có được hay không!

Diệp Lăng giãy giụa suy nghĩ muốn xuống dưới, lại bị một ánh mắt sắc lẹm của Phong Vi trấn trụ.

Hắn chỉ có thể vùi đầu vào vai Phong Vi, yên lặng khóc thút thít.....

Mạc Vân Quả thấy hai người đi rồi, nghĩ đến mục tiêu nhiệm vụ của mình, cô không chút do dự đứng dậy, sau đó đi theo Diệp Lăng.

Đồng thời, lực chú ý của cô cũng bị các loại bình luận trong phòng phát sóng hấp dẫn.

"Ta có điểm yêu thích cái em gái này làm sao bây giờ!"

"Bị một cô gái ôm kiểu công chúa gì đó, ta tin tưởng nội tâm Diệp Lăng hỏng mất!"

"Chắc chắn là hỏng mất a! Ha ha ha ha!"

"Này có là cái gì? Ở thế giới chúng ta phụ nữ rất vĩ đại!"

"Ha ha! Nếu là ở thế giới của ta, Diệp Lăng chỉ sợ bị người phỉ nhổ tới chết."

"Cái muội tử này ta thích, khí thế thực đủ a!"

"Chẳng lẽ chỉ có một mình ta cảm thấy, Diệp Lăng cùng Phong Vi phối hợp, có một loại cảm giác nữ công nam chủ sao?"

"Ha ha ha! Lầu trên à người tuyệt đối không cô đơn đâu! Ta có loại dự cảm, Diệp Lăng này nhất định sẽ bị Phong Vi khắc đến gắt gao."

"Vậy tiểu Quả Quả làm sao bây giờ....."

"Vấn đề này liên quan có điểm xấu hổ, ta cự tuyệt trả lời!"

"Tiểu Quả Quả là của ta! Ta! Ta!"

"Lầu trên thật kích động!"

.....

Trong phòng phát sóng trực tiếp đủ các loại nói chuyện chọc cười, mà tuyên bố chủ quyền của mỗi nam nhân nào đó đã nhanh chóng bị đẩy đi.

Roi vào đường cùng, hắn chỉ có thể lựa chọn làm như vậy.

"Đinh! Người sử dụng kẻ thần bí đánh thưởng mười đóa linh chi ngàn năm!"

"Đinh! Người sử dụng kẻ thần bí đánh thưởng mười bình Tây Tựu Đan!"

"Đinh! Dùng thư kẻ thần bí mười điếu đánh ngấm mỹ nhân cá!"

"Đinh! Người sử dụng kẻ thần bí đánh thưởng một trăm đóa hoa ngàn giác!"

"Đinh! Người sử dụng kẻ thần bí đánh thưởng mười thanh kiếm laser!"

"Đinh! Người sử dụng kẻ thần bí đánh thưởng một ngàn trương phù nhân duyên dất dất!"

"Đinh! Người sử dụng kẻ thần bí đánh thưởng mười chiếc nhẫn không gian!"

"Đinh! Người sử dụng kẻ thần bí đánh thưởng....."

.....

Liên tiếp đánh thưởng nháy mắt liền spam, mọi người cũng không dám nói chuyện, chỉ có thể là lẳng lặng nhìn người nào đó, ừm..... Trang bức.....

Kẻ thầ bí: Ha ha ha ha! Tiểu Quả Quả là của ta! Ta! Ta.

Sau khi liên tiếp đánh thưởng, kẻ thầ bí nào đó cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện, hắc vội vàng hy vọng Mạc Vân Quả có thể chú ý tới mình, nhưng mà.....

Eidt: không hiểu sao edit đoạn này ta thấy buồn cười, nam chính y chang fan cuồng vậy, hình tượng, hình tượng kim chủ đâu..?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 84

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn trước mặt Diệp Lăng không ngừng kêu thảm, trong mắt ngoại trừ lạnh nhạt như cũ, còn mang theo một tia khó hiểu.

Cô đi lại gần, tự nhận là dùng lực rất nhỏ chọc chọc cánh tay Diệp Lăng lần này, Diệp Lăng kêu ác hơn.

"A a a! em gái à! Không cần mang tư tưởng báo thù như vậy nha!"

"Anh sợ em! Sợ em rồi không được sao!"

"Cuộc đời của tôi khổ quá mà! Làm sao lại gặp một cái khắc tin như vậy! Ô ô ô....."

"Em gái, em muốn cái gì anh đều cho em được không, anh sai rồi, anh thật sự sai rồi, buông tha anh a a a a a!"

Mạc Vân Quả nhìn Diệp Lăng vẫn luôn không ngừng dong dài, lại chọc chọc cánh tay hắn.

Diệp Lăng đau tới nỗi không dám nói lời gì, hắn co rúm lại im lặng nhìn Mạc Vân Quả, trực tiếp bổ nhào vào trong lòng ngực Phong Vi, toàn bộ thân thể nhỏ bé run rẩy.

Em gái này tuyệt đối là tới khắc hắn! Tuyệt đối!

Mạc Vân Quả chuyên tâm nghiên cứu các loại phản ứng của Diệp Lăng, cũng không có đem lực chú ý đặt ở phòng phát sóng trực tiếp.

Một đồng đánh thưởng kia càng làm như không thấy, dù sao hiện tại phòng phát sóng trực tiếp đánh thưởng vẫn sẽ có rất nhiều, thường thường lần sẽ xuất hiện mấy cái.

Mà lời tuyên bố chủ quyền của mỗi nam nhân kia, cô lại càng nhìn không thấy.

Nói cách khác, việc làm của mỗi nam là vô dụng, cố tình chính hắn không cảm thấy như vậy.

Ở trên tinh cầu xa xôi, mỗi nam nhìn người máy cũ kỹ bên cạnh, đặc ý dào dạt nói: "Nha, ta nói người sửa được rồi, lúc sau, Thân Thân có thể chú ý tới ta đi?"

Mỗi người máy cũ kỹ:..... Ha hả!

Tay của Diệp Lăng cuối cùng bởi vì Mạc Vân Quả dùng "Tiểu lực" chọc chọc mà bị bắt bó thạch cao, trong toàn bộ quá trình, Diệp Lăng đầu kêu trời khóc đất.

Kêu đến nỗi Phong Vi vẫn luôn giật giật khoe miệng, ánh mắt nhìn về phía Mạc Vân Quả cũng trở nên thân thiện hơn.

Hiện tại cô nàng tin tưởng, Diệp Lăng sẽ không thích cô gái này.

Đến nỗi tiểu muội muội kia.....

Với lực cô chọc Diệp Lăng kia, ai nha má ơi! Có thể yêu liền có quý!

Mà Mạc Vân Quả vẫn như cũ cảm thấy bản thân dùng lực không lớn, cho nên đối với Diệp Lăng kêu rên, cô xác xác thật thật thập phần khó hiểu.

Nhưng kết quả bác sĩ giám định ở nơi đó, cô cũng sẽ không cho rằng Diệp Lăng giả vờ.

Cuối cùng, Mạc Vân Quả suy ra một cái kết luận, đó chính là: Diệp Lăng xương cốt quá giòn! Chạm một cái sẽ vỡ! Ủ..... Cô phải che chở cho hắn thật tốt, chỉ có như vậy mới có thể hoàn thành nhiệm vụ thật tốt!

Trong lòng Mạc Vân Quả lúc này toàn tâm toàn ý nghĩ cho nhiệm vụ, không hề biết rằng bởi vì màn đánh thưởng của kẻ thần bí vừa rồi mà nhiệt liệt thảo luận, nói một câu xuất sắc a!

Bởi vì Diệp Lăng bị thương, Phong Vi tự nhiên nói phải chăm sóc hắn.

Mà bởi vì sợ Mạc Vân Quả lại đối hắn làm ra chuyện gì khác, Diệp Lăng quyết đoán đáp ứng đề nghị của Phong Vi, kia hiện tại hắn không thể thời thời khắc khắc dính ở trên người Phong Vi, làm Phong Vi nhìn liếc liền muốn cười.

Mạc Vân Quả vẫn như cũ đi theo Diệp Lăng, cũng không làm ra chuyện gì, cứ như vậy bình tĩnh nhìn hắn.

Diệp Lăng cả đêm đều mơ thấy ác mộng, mơ thấy có mãnh thú ở sau đuổi theo hắn, đem tay hắn bẻ gãy, sau đó lại đem hắn đánh gãy, sau đó đùa bỡn hắn trên chóc hắn!

Mà ngày hôm sau buổi sáng tỉnh lại, Diệp Lăng nhìn vẻ mặt vô tội của Mạc Vân Quả, chỉ có thể thở than chính mình suy nghĩ nhiều.....

Thời gian từng chút một trôi đi, nhiệm vụ của Mạc Vân Quả không có chút nào tiến triển, thậm chí cô còn không tìm ra phương hướng nhiệm vụ, khiến cô có chút không vui.

Mà làm khi Mạc Vân Quả không vui, người trước hết gặp thương tổn, tự nhiên là Diệp Lăng.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 85

Edit: Linhlady

Trước kia Mạc Vân Quả còn sẽ cho Diệp Lãng một chút thời gian nghỉ ngơi, tỷ như mặc kệ hắn đi b ồi h ồng nhan tri kỷ ăn cơm linh tinh.

Nhưng mà Mạc Vân Quả hiện tại không vui, cô li ền thời thời khắc khắc nhìn Diệp Lãng, thậm chí li ền hắn đi WC cũng muốn ở bên ngoài chờ.

L ần này, những h ồng nhan tri kỷ kia nhìn bên người Diệp Lãng có một cô gái nhỏ, đại đa số đều biết khó mà lui, chỉ có một bộ phận nhỏ cho rằng Mạc Vân Quả không biết xấu hổ linh tinh.

Mà mỗi khi như lúc này, Diệp Lãng ra mặt thay Mạc Vân Quả nói chuyện.

Ở trong mắt Diệp Lãng mà nói, em gái nhà mình, chỉ có hắn có thể khi dễ, nha, không đúng, là chỉ có cô có thể khi dễ chính mình, mà không thể người khác khi dễ cô! Hừ hừ hừ!

Phong Vi nhìn Mạc Vân Quả làm tất cả mọi chuyện, trong lòng lại thấy khó hiểu, rõ ràng là không có tình yêu, như vậy vì sao em gái này vẫn đi theo Diệp Lãng đây?

Chẳng lẽ là con gái Diệp Lãng?

Cái ý tưởng này vừa xuất hiện ở trong đầu, làm như thế nào cũng không vớt đi được.

Phong Vi nhìn về phía Diệp Lãng ánh mắt cũng d ần d ần biến vị, thấy Diệp Lãng kia kêu một cái kinh h ồn táng đảm!

Ngày này, Diệp Lãng thật sự là chịu không nổi hai người nhìn chăm chú, quyết định đi WC tránh tránh đầu sóng ngọn gió, đó là nơi duy nhất hắn có thể thanh tịnh.....

Phong Vi nhìn Mạc Vân Quả ng ồi ở đối diện ngoan ngoãn ăn kem, đánh giá với tính tình Diệp Lãng, cũng không thể làm ra chuyện này được.

Vì thế cô nàng há m ồm hỏi: "Cô cùng Diệp Lãng có quan hệ gì?"

Mạc Vân Quả liếm liếm kem, một đôi mắt vô tội r ồi lại thâm thúy lẳng lặng nhìn Phong Vi.

Phong Vi cũng là người trải qua không ít việc lớn, cô nàng nhìn lại cô, trong mắt tràn đ ầy kiên định.

"Không biết."

Mạc Vân Quả khinh khinh phiêu phiêu nói ra một câu như vậy, cô thật sự không biết trả lời Phong Vi như thế nào.

Chẳng lẽ nói hần là mục tiêu nhiệm vụ của mình sao? Xin lỗi, hệ thống sẽ không để cho cô nói ra, đây là kết luận sau vô số lần cô thử nghiệm.

Phong Vi bị Mạc Vân Quả làm vẻ nghiêm trang trả lời ghen một chút, khóe miệng cô nàng giật giật, bộ dáng bu ồm r ầu.

Nhìn bộ dạng của Mạc Vân Quả như thế này, giống như có lý do khó nói?

Chẳng lẽ, cô ấy thật là con gái Diệp Lãng?

"Khụ khụ, cô có thể nói cho tôi, năm nay cô bao nhiêu tuổi không?"

Phong Vi kỳ thật đã đi điều tra Mạc Vân Quả, nhưng lại không thu hoạch được gì, thử hạ nói cho cô nàng, tư liệu của Mạc Vân Quả đã có người ẩn nó đi r ồi.

Phong Vi không xác định người kia có phải Diệp Lãng hay không, nhưng cô nàng suy đoán, thân phận Mạc Vân Quả hẳn là không bình thường đi?

Mạc Vân Quả nghe được Phong Vi hỏi như vậy, nghĩ nghĩ nói: "21."

Phong Vi:..... Em gái em thoát nhìn giống mười một! Em không cần gặt chị nha! Không sợ mũi dài ra sao!

Đương nhiên, đây là cách nói khoa trương, trên thực tế, Mạc Vân Quả thoát nhìn như là mười ba tuổi.....

"Cô xác định?" Phong Vi hoài nghi nhìn Mạc Vân Quả từ trên xuống dưới.

Mạc Vân Quả vô cùng nghiêm túc gật đầu, cô thật là 21, không có nửa điểm giả dối.

Lúc này Mạc Vân Quả quên mất, Phong Vi hỏi, không phải tuổi tác bản thân cô, mà là tuổi tác thân thể này.

Phong Vi thở dài một hơi, bất đắc dĩ đỡ trán, chẳng lẽ thật là mình suy đoán sai rồi?

Hơn nữa, cô gái này lớn lên thật đáng yêu, khiến một người cũng mới hai mươi ba xuân xanh như cô, lại..... Ai, không nghĩ, thương tâm thương phổi thương thận.

Thời điểm Diệp Lăng từ WC đi ra, nhìn thấy chính là hai người đối diện có một màn "Tốt đẹp" như vậy.

Diệp Lăng vui rạo rực chuẩn bị đi qua, vừa bước được nửa bước thì đột nhiên dừng lại.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 86

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhận thấy được Diệp Lăng xuất hiện, lập tức li ền quay đầu nhìn về phía h ắn, khiến Diệp Lăng sợ tới mức nửa bước không dám bước tiếp.

Bước chân ngừng lại giữa không trung, nhìn qua có chút xấu hổ.

Diệp Lăng khóc không ra nước mắt nhìn Mạc Vân Quả, sờ sờ mũi, nhận mệnh, chậm rãi, lại chậm rãi đi qua.

"Hi, tiểu muội muội, em khỏe ~"

Diệp Lăng nhìn như hào sảng chào hỏi, một bộ không sợ trời không sợ đất.

Mạc Vân Quả giật giật cái mũi, nhìn Diệp Lăng ánh mắt mang theo một tia khó hiểu.

Cô đứng lên ghé lại gần Diệp Lăng, thân mình hơi hướng về phía h ắn, đưa mặt lại gần hơn một chút.

Diệp Lăng lập tức sợ tới mức lui về phía sau một bước, sau đó quyết đoán đi lại chỗ Phong Vi.

Mạc Vân Quả cũng không nói gì thêm, trực tiếp ng ồi lại vị trí cũ.

Lại hàn huyên một h ồi, ba người chuẩn bị đi ra ngoài, ngay lúc này, lại có chuyện khác phát sinh.

Chỉ thấy từ bên ngoài chạy vào một đồng cảnh sát, còn có mấy con chó nghiệp vụ.

Con chó nghiệp vụ kia dò xét xung quanh một hồi, sau đó đi dần về phía Mạc Vân Quả ngửi ngửi xung quanh cô.

Đám cảnh sát liền đi lại phía Mạc Vân Quả, khi nhìn thấy Phong Vi, người dẫn đầu cũng hơi sửng sốt.

"Phong đội, ngài đây là....."

Người dẫn đầu nhìn thoáng qua Phong Vi khó hiểu nói.

Phong Vi cũng biết những người này có lẽ là có công sự, liền nói: "Tôi chỉ ở đây nghỉ phép, các người không cần cố kị tôi."

Người dẫn đầu gật gật đầu, liền hướng tới Mạc Vân Quả nhìn lại.

Lúc này chó nghiệp vụ gần như muốn nhào lên ngực Mạc Vân Quả, hai móng vuốt ở trên người Mạc Vân Quả như muốn cào ra cái gì đó.

Phong Vi nhìn tình huống như vậy, chau mày.

Diệp Lăng cũng kinh ngạc nhìn tình huống trước mắt, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Bọc nhỏ kia rất nhanh bị chó nghiệp vụ đào ra, ngoài điện thoại bị rơi ra, còn có bọc nhỏ màu trắng kèm theo.

Lúc này, đại đa số mọi người cũng biết tình huống trước mắt là như thế nào.

Thực hiển nhiên, cô lại vẻ ngoài lạnh lùng này, thế mà lại là kẻ buôn ma túy.

Nhưng mà, Phong Vi cùng Diệp Lăng không cách nào tin được, nhưng sự thật bày ra trước mắt, như vậy đến cùng là xảy ra chuyện gì?

"Ai có thể nói cho ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?"

"Ta cũng muốn biết."

"Ta cảm thấy mình giống như một tên thiếu năng trí tuệ....."

"Ai tới giải thích cho ta biết tình huống hiện tại một chút?"

"Ta nghĩ, bao bột màu trắng kia chắc là ma túy gì gì đó?"

"Ta cảm thấy giống, vị diện rất giống với thế giới của ta, những con chó kia chắc là chó nghiệp vụ."

"Cho nên, khi nào tiểu Quả Quả nhặt được túi bột này?"

"Chẳng lẽ, tiểu Quả Quả là người xấu?"

"Lần trên à, ta đề nghị người nên xem lại đầu óc của mình đi! Hoạt động của Tiểu Quả Quả mỗi ngày không phải luôn nằm dưới mí mắt của chúng ta sao?"

"Các người nói, những tên cảnh sát kia có khi nào nhốt tiểu Quả Quả vào ngục giam không, ngục giam là một nơi rất khủng bố đấy!"

"Khó nói a....."

"Vừa lúc a, ta còn chưa được nhìn thấy ngục giam đâu!"

"Tuy rằng ta cũng chưa được nhìn qua, nhưng là..... Vẫn là muốn nhìn một chút! Ha ha ha ha ha!"

"Đi thôi! Ta tiểu Quả Quả!"

.....

Mạc Vân Quả tự nhiên biết được túi bột trắng kia là thứ gì, đã từng có một thời giải cô nghiên cứu thứ này, phải nói là rõ như lòng bàn tay.

Cho nên khi nhìn thấy thứ này xuất hiện trên người Diệp Lăng cô mới cảm thấy khó hiểu.

Cho nên vừa rồi khi lại gần người hấn, cô mới thuận tay lấy nó đi, chuẩn bị nghiên cứu nó kĩ một chút, lại không nghĩ xuất hiện tình huống hiện tại.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 87

Edit: Linhlady

Về mặt Diệp Lăng mộng bức, ai tới nói cho hắn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sự tình phát triển quá nhanh, quả thực làm hắn trở tay không kịp a!

Mạc Vân Quả nhìn cảnh sát cầm túi bột trắng, ánh mắt tự nhiên cũng dừng trên túi bột trắng đó.

Cô còn chưa kịp giải thích cái gì, cũng sẽ bị Vương Phong dẫn đi.

Cho dù túi bột trắng này không phải của Mạc Vân Quả, dựa theo trình tự, cô cũng thoát không được can hệ.

Bọn họ đã nhìn chằm chằm đường dây này thật lâu, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Thật ra xem bộ dáng đơn thuần của Mạc Vân Quả, Vương Phong cũng không quá tin tưởng cô sẽ buôn lậu ma túy, nhưng loại việc này làm sao có thể nói rõ được đây?

Diệp Lăng vừa thấy em gái nhà mình bị người khác dẫn đi, lúc ấy liền tức giận.

"Tôi nói các người làm gì vậy? Chuyện còn chưa rõ ràng đã muốn bắt người là sao!"

Diệp Lăng trực tiếp đứng ở trước mặt Mạc Vân Quả, thay cô ngăn cản cảnh sát.

Vương Phong khó xử nhìn thoáng qua Diệp Lăng, hắn ta dĩ nhiên cũng nhận ra nhân vật phong vân này, trên mấy tạp chí kia hắn cũng không ít lần xuất hiện.

Nhất mấu chốt chính là, Phong đội thích tiểu tử này a!

Phong Vi vừa thấy cái tình huống này, duỗi tay đem Diệp Lăng kéo lại, trực tiếp kéo đến về phía sau cô nàng, tay giữ chặt không cho hấn lộn xộn.

"Ăn trình tự làm việc."

Phong Vi nghiêm túc nói, cho dù như thế nào cô nàng cũng không tin Mạc Vân Quả sẽ buồn lậu ma túy, nhưng là sự thật bày ra ở trước mặt, nếu không thuận theo xử theo pháp luật, chỉ sợ lại có một trận tranh cãi.

Vương Phong cảm kích gật đầu, muốn dẫn Mạc Vân Quả rời đi.

"Ngoạ tào! Phong Vi, nhanh chóng buông lão tử ra! Cô không thấy em gái nhỏ bị bọn họ bắt đi sao!"

Diệp Lăng liều mạng giãy giụa, nhưng hấn làm sao có thể thoát khỏi tay Phong Vi đã chịu qua huấn luyện nghiệp sự.

Mạc Vân Quả cũng không giãy giụa, cùng cảnh sát đi, ngoại trừ phải cách xa mục tiêu nhiệm vụ, cũng không có gì không tốt.

Hơn nữa.....

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Diệp Lăng, gần đây mục tiêu nhiệm vụ luôn trốn tránh cô, lúc này rời đi cũng tốt?

Ừm..... Chiêu này giống như gọi là lạt mềm buộc chặt nhỉ? Mạc Vân Quả âm thầm nhớ lại vài câu nói trong phòng phát sóng trực tiếp.

Phong Vi mân mân môi, mày gắt gao hấn lại, cô nàng thấy Diệp Lăng giãy giụa thật sự lợi hại, dứt khoát đập hấn hôn mê.

Sau đó cô nàng nhìn về phía Vương Phong nói: "Chiều cổ cô ấy cho tốt, trong này hấn là có chuyện hiểu lầm gì đó."

Vương Phong liên tục gật đầu, sau đó kéo Mạc Vân Quả đi.

Mà lúc này ở phòng phát sóng trực tiếp, mọi người bắt đầu một vòng thảo luận mới.

"Ta đột nhiên thích Diệp Lăng làm "xao" đây!"

"Đột nhiên cảm thấy Diệp Lăng đối nhà ta tiểu Quả Quả thật tốt thật tốt nha!"

"Đúng vậy nha! Còn bị người phụ nữ hư kia đập hôn mê, khóc chút chút."

"Ta lại cảm thấy Phong Vi làm không sai a! Vốn dĩ nên theo lẽ công bằng xử lý."

"Ta cũng cảm thấy Phong Vi làm như vậy không sai, hơn nữa cô ấy còn nói cảnh sát chăm sóc tiểu Quả Quả a! Chuyện này chứng minh cô ấy cũng tin tưởng tiểu Quả Quả."

"Tin tưởng còn để hắn ta đem tiểu Quả Quả đi? Cái gì tiểu Quả Quả cũng không làm nha!"

"Vậy bao bột phấn màu trắng kia là từ đâu tới?"

"Ta cũng rất tò mò vấn đề này, chẳng lẽ thế giới này có người có thể di huấn?"

"Không có khả năng a! Đây là vị diện xã hội hiện đại cấp thấp, không có khả năng sẽ có chuyện như vậy tồn tại."

"Vậy kỳ quái....."

.....

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp thảo luận, tự nhận là thực hảo tâm giải thích cho bọn họ: "Túi bột trắng kia là ta lấy từ trên người Diệp Lăng."

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 88

Edit: Linhlady

"Ta biết mà tiểu Quả Quả nhà ta có không ít kĩ năng!"

"Vậy mà ta lại không phát hiện ra! hu hu hu..... Ta chính là diệu thủ thầi trộm!"

"Tàn tay thầi trộm đi....."

"Cho nên tiểu Quả Quả ý của ngươi là, chủ nhân bao bột trắng kia là Diệp Lăng?"

"Diệp Lăng là người xấu?"

"Không có khả năng đi?"

"Cầi tiểu Quả Quả giải thích!"

"+1"

"+ rất nhiều cái 1"

.....

Mạc Vân Quả ngoan ngoãn đi theo Vương Phong đi đầi canh sát, cũng không có chuyện gì, lực chú ý đầi ở phòng phát sóng trực tiếp, nhìn phòng phát sóng trực tiếp liên tiếp cầi giải thích, nàng liềi nói ở trong đầi:

"Không phải, trước khi vào WC, trên người hắi không có loại hương vị này."

Người trong phòng phát sóng trực tiếp nghe được Mạc Vân Quả nói những lời này, ngược lại càng thêm mòng bức, sôi nổi cầi Mạc Vân Quả giải thích tỉ mỉ phát hiện này một chút.

Nhưng Mạc Vân Quả vốn dĩ là người ít nói, nhìn đến một đám người trong phòng phát sóng trực tiếp đầu không hiểu được ý mình nói, tức khắc không cao hứng, mà kết quả của việc không cao hứng chính là ở trực tiếp nói với bọn họ một câu "Xuân."

"Bị tiểu Quả Quả xem thường gì đó, ta mới sẽ không nói cho các người ta rất hưng phấn đâu!"

"Lần trên ôm chặt ta, người tuyệt đối không cô đơn đâu"

"Mẹ nó, các người đầu là run M sao?"

"Chẳng lẽ người không phải sao!"

"Ta..... Cao hứng! Ha ha ha ha ha! Tiểu Quả Quả nói lời này cũng thật đáng yêu a!"

"Khụ khụ..... Trải qua ta một phen đấu tranh tư tưởng, cuối cùng ta cũng hiểu được ý của tiểu Quả Quả! Mau tới c àu ta a!"

"C àu người!"

"C àu xin c àu..... C àu giải thích a!"

"Ý của Tiểu Quả Quả là trước khi Diệp Lăng đi vào WC, trên người cũng không có bao bột phấn màu trắng kia, mà lúc sau đi ra lại có, thực rõ ràng, hoặc là là Diệp Lăng chủ động cùng người khác giao dịch, hoặc là chính hắn bị giá họa! Theo như hiểu biết của ta với Diệp Lăng mà nói, cái khả năng thứ hai cao hơn! Còn có..... Khụ khụ.....Cái mũi của Tiểu Quả Quả thật thính! Ha ha ha ha!"

"Oa! Trên lần người hảo bồng!"

"Thần giải thích a!"

.....

Mạc Vân Quả thấy có người hiểu ý của mình, tức khắc, tâm tình lập tức tốt hơn, ừ..... Phòng phát sóng trực tiếp vẫn còn có người thông minh.

Trong lúc Mạc Vân Quả chuyên tâm với phòng phát sóng trực tiếp, cô cũng bị người ta đưa tới cục cảnh sát, trực tiếp chuẩn bị thẩm vấn.

Bởi vì Phong Vi nói, Vương Phong cố ý đem Mạc Vân Quả đơn độc nhốt lại, e sợ cho những người khác xúc phạm tới cô.

Hiển nhiên, Vương Phỉ cũng không biết trình độ hung tàn của Mạc Vân Quả, nếu không hẳn ta sẽ không như vậy suy nghĩ.

Y theo trình tự, Mạc Vân Quả rất nhanh bị thẩm vấn.

Căn phòng có chút âm u nhìn qua có vài phần khủng bố, ánh đèn chiếu rọi chiếu rọi ở trên mặt Mạc Vân Quả khiến cô không nhìn được hơi nheo nheo mắt.

"Tên, giới tính, tuổi." Vương Phong gõ gõ cái bàn, ý bảo Mạc Vân Quả ngoan ngoãn nói cho hắn ta.

"Mạc Vân Quả, nữ, 21." Mạc Vân Quả ngoan ngoãn trả lời.

Hai vấn đề trước trả lời không có gì vấn đề, chỉ là câu hỏi tuổi tác, Vương Phong trên dưới đánh giá cô một chút, bộ dáng cô rất giống học sinh ngoan ngoãn, thật sự là 21? Hắn đọc sách không ít, không cần lừa hắn! Hừ! (^)

Mạc Vân Quả mặc kệ Vương Phong đánh giá, đích xác, cô là 21.

Vương Phong cũng không có rối rắm lâu lắm, trực tiếp tiến vào chính đề

"Cô biết bột trắng kia là thứ gì không?"

"Độ tinh khiết của nó là 99 %." Mạc Vân Quả trả lời nói, khi cô vừa mới nhìn thấy nó, cô đã biết độ tinh khiết của nó rất cao, ít nhất cũng là

99%.Mà Mạc Vân Quả không biết chính là, chỉ bằng câu trả lời này của cô, Vương Phong cũng có thể lập tức kết tội cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 89

Edit: Linhlady

Vương Phong nghe thấy Mạc Vân Quả trả lời, tay vốn đang gõ mặt bàn cũng dừng lại, thân thể hơi hơi ng ẫ thẳng, trên mặt là biểu tình nghiêm túc.

"Làm sao cô biết là độ tinh khiết 99%?" Kết quả này vừa r ẫ hẳn ta mới biết được, như vậy làm sao cô gái trước mắt này lại biết được? Cô thật là bị oan uổng sao?

Vô số câu hỏi hiện lên trong đầu hẳn ta, lại nghe thấy một câu: "Tôi nhìn thấy."

Lần này, Vương Phong hoàn toàn hết chỗ nói r ẫ.

Chỉ bằng mắt thường là có thể xác định độ tinh khiết? Vậy không bằng nói cho hẳn ta, bao bột trắng kia là của cô đi!

Hắn tiếp tục gõ gõ mặt bàn, nghiêm túc nói: "Thành thành thật thật trả lời vấn đề của tôi!"

Mạc Vân Quả thật sự không có nói sai, cô cũng nghiêm túc trả lời vấn đề của hẳn, tại sao hẳn lại không tin cô?

"Thành thành thật thật nói tất cả mọi chuyện cô biết cho tôi."

Vương Phong xem Mạc Vân Quả không nói lời nào, lại gõ gõ cái bàn nói, lúc này đây lực độ rõ ràng so phía trước càng thêm mạnh hơn.

Trong căn phòng âm u phòng, chỉ nghe thấy thanh âm hẳn ta gõ mặt bàn.

Mạc Vân Quả nhìn thẳng Vương Phong, đôi mắt đen láy cứ như vậy lẳng lẳng nhìn hẳn ta, Vương Phong theo bản năng thân thể căng chặt, sau

đó đột nhiên phản ứng lại.

Hắn ta kinh ngạc nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, vì sao vừa rồi, hắn ta lại là sẽ sợ hãi cô?

Mạc Vân Quả không có ý quan tâm kinh ngạc trong mắt Vương Phong, cô chậm rãi kể lại chuyện xảy ra trong nhà ăn cho Vương Phong nghe.

Ngôn ngữ chi tiết chặt chẽ làm Vương Phong ngăn không được nhìn về phía cô, tuy rằng Mạc Vân Quả chỉ đơn giản nói mấy câu, lại không ngại Vương Phong đã biết tỉ mỉ căn hậu quả.

Lập tức, hắn ta gọi người đi xem camera giám sát, mà Mạc Vân Quả cũng bị tạm thời giữ lại.

Bên kia, Phong Vi cũng đang khẩn trương đi điều tra hết mọi chuyện, chuyện liên quan đến Mạc Vân Quả, cô nàng không chấp nhận được một chút qua loa.

Diệp Lăng đối với Mạc Vân Quả có bao nhiêu để ý, khả năng chính hắn cũng không biết.

Nhưng là một người từ nhỏ đến lớn luôn thích Diệp Lăng với cô nàng mà nói, Vi Phong hiểu được Diệp Lăng có bao nhiêu để ý Mạc Vân Quả.

Phong Vi thích Diệp Lăng, vì hắn, cô nàng không màng người nhà phản đối dứt khoát kiên quyết tòng quân, chỉ vì một câu của hắn "Tôi thích người một cô gái cường thế kiên cường một chút, tốt nhất quân nhân."

Lại không ngờ được Diệp Lăng chỉ là tìm một cái cớ vật thôi, nhưng cô nàng vẫn tham gia quân đội, tiếp nhận huấn luyện tàn khốc kia.

Hiện tại,, Mạc Vân Quả đã xảy ra chuyện, mà Diệp Lăng lại bị đập hôn mê, nếu không tra ra chân tướng mà nói, chỉ sợ hắn tỉnh lại sẽ hoàn toàn rời xa mình đi?

Phong Vi không muốn chuyện này xảy ra, cho nên cô nàng nhanh chóng quyết định đi đâu nhìn video giám sát.

Nhưng mà trong WC là không có video giám sát, cho nên Phong Vi chỉ có thể căn cứ vào tình huống.

Phong Vi nhớ rõ, lúc ăn cơm, Mạc Vân Quả đi một lần WC, chẳng lẽ là ở nơi đó bị người hãm hại?

Không thể không nói, Phong Vi phỏng đoán phương hướng là chính xác, nhưng lại phỏng đoán sai đối tượng.

Cho nên Phong Vi video giám sát nhìn nửa ngày, cái gì cũng không tìm ra.

Mà liền ở ngay lúc này, Diệp Lăng nằm bên người cô nàng đã tỉnh.

Hốc mắt Diệp Lăng có chút phẫn hờn, hắt gao nhìn chằm chằm Phong Vi, thanh âm có chút nghẹn ngào hỏi: "Phát hiện cái gì sao?"

Phong Vi theo bản năng lắc đầu, tùy cơ phản ứng lại, kinh ngạc nói: "Anh tỉnh?"

Diệp Lăng ngẩng dậy, xoa xoa huyệt Thái Dương, thấp giọng đáp một câu "Ừ".

Hắn đứng lên muốn đi ra ngoài, lại bị Phong Vi kéo lại.

"Anh muốn đi nơi nào?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 90

Edit: Linhlady

Diệp Lăng rút khỏi tay Phong Vi, trực tiếp mở cửa rời đi.

Phong Vi nhìn bóng dáng Diệp Lăng, ở trong lòng rõ ràng, Diệp Lăng, nhất định sẽ đi đến cục cảnh sát.

Trong lúc đó Vương Phong cũng gấp rút đi đi đầu tra, Mạc Vân Quả tạm thời bị giam lại.

Trong phòng một người cũng không có, cô chỉ có thể nhàm chán nhìn phòng phát sóng trực tiếp.

"Oa! Đây là ngục giam a! Thoạt nhìn cũng không khủng bố chút nào."

"Ai, thất vọng....."

"Ta còn tưởng rằng sẽ có đánh nhau ẩu đả bạo cước hoa nữa kia! Kết quả! Chỉ có không khí! Hu hu hu....."

"Không hiểu sao thấy cước hoa căng thẳng....."

"Ai, căn phòng trống rỗng, chỉ có tiểu Quả Quả, cảm giác thật đáng thương!"

"Bán manh lẫn lộn c ầu tiểu Quả Quả chú ý, moah moah một cái ~"

.....

Mạc Vân Quả nhìn một đám người trong phòng phát sóng trực tiếp gào kêu không thú vị, trên mặt tuy rằng vẫn duy trì mặt than, nhưng ánh mắt kia rõ ràng lập loè một chút.

Cô đi về phía trước, gần cửa nhà giam, gõ gõ mấy cái, lập tức có cảnh ngục đi tới.

"Chuyện gì?" Cảnh ngục lãnh khốc hỏi.

Mạc Vân Quả nâng lên tay, chỉ một phương hướng nói: "Tôi muốn đi nơi đó."

Cảnh ngục trên dưới đánh giá Mạc Vân Quả một chút, không yên tâm hỏi lại: "Cô xác định?"

"Ừ." Mạc Vân Quả gật đầu.

Cảnh ngục "Oh" một tiếng, mở ra khoá cửa, trực tiếp mang theo Mạc Vân Quả đi vào sâu bên trong.

"Tiểu Quả Quả người đang làm gì vậy?"

"Cái tên cảnh ngục này sao lại dễ dàng nghe lời người khác vậy?"

"Ta đột nhiên thấy hưng phấn, làm sao đây!"

"Tiểu Quả Quả có phải muốn làm đại sự hay không! A a a! Hưng phấn!"

"Đột nhiên hưng phấn!"

.....

Mạc Vân Quả không quan tâm phòng phát sóng đang ồn ào chuyện gì, im lặng đi theo cảnh ngục.

Chờ đi đến căn phòng có mười mấy người, hẳn ta mới dừng lại, mở cửa cho Mạc Vân Quả đi vào.

Mạc Vân Quả nói cảm ơn một tiếng, sau đó đi vào.

Nhìn thấy Mạc Vân Quả đi vào, sau đó, cảnh ngục li ền rời đi, trở lại đúng cương vị của mình, hấn ta lắ đầi một cái, luôn cả thấy bản thân giống như quên mất chuyện gì.....

Mạc Vân Quả nhìn cảnh ngục rời đi, trong lòng lại nghĩ lúc trước vô tình học được thuật thôi miên vẫn có chỗ hữu dụng, ừ..... Đối phó cảnh ngục vẫn là không thành vấn đề

Mạc Vân Quả xoay người li ền nhìn thấy mười mấy đại hán như hổ rình m ồi nhìn mình, dựa người vào cửa, nhàn nhạt nhìn một người ở vị trí chính giữa.

"Nha! Em gái, phạm vào tội gì?"

Có người không có ý tốt nói, ngôn ngữ tràn ngập hương vị hạ lưu.

Mạc Vân Quả nhìn về phía người phát ra tiếng, không nói lời nào.

Người nọ thấy Mạc Vân Quả không trả lời, sách một tiếng, đứng lên đi về phía Mạc Vân Quả.

Hấn ta đại khái cao một mét chín, có lẽ do thường xuyên rèn luyện, trên người tất cả đều là cơ bắp, cả người nhìn qua ngưu cao mã đại, so với thân hình của Mạc Vân Quả chỉ có một mét năm mất, đối lập quá mãnh liệt.

Những người khác trong phòng đều đ ồng loạt nhìn lại đây, trên miệng là ý cười không tốt đẹp gì, bọn họ đều biết, người này có một sở thích chính là luyện đ ồng, cũng thật mệt cảnh ngục kia đột nhiên đưa tiểu cô nương này vào đây, đây là đắc tội người nào nha!

Bọn họ nhìn diễn, không ai muốn đi lên hỗ trợ, dù sao, cuộc sống này cũng là đủ nhàm chán.

Người nọ đứng ở trước mặt Mạc Vân Quả, cúi đầi nhìn Mạc Vân Quả "Ngoan ngoan", bị bộ dáng nhuần nhuyễn của cô làm sụp đổ, lập tức cứng!

"Em gái nhỏ, ngoan ngoan để anh làm..... Hắc hắc hắc....."

Hắn ta cười vô cùng ghê tởm, người xem phát sóng trực tiếp hận không thể xông tới tấn hắn một trận.

Trái lại Mạc Vân Quả, vẫn là dáng vẻ lạnh lẽo kia, giống như tất cả mọi chuyện ở đây không hề liên quan đến cô.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 91

Edit: Linhlady

Người nọ nhìn Mạc Vân Quả bày ra dáng vẻ này, khóe miệng kia càng tà ác cười, ánh mắt đều là dề dĩnh, đến nỗi người xem phát sóng cũng muốn nôn.

"Ngọa tào! Ta muốn giết tên đàn ông kia là sao đây!"

"Ta cũng thế!"

"Dám dùng ánh mắt ấy nhìn tiểu Quả Quả nhà ta! Xử hắn!"

"Chẳng lẽ chỉ có mình ta cảm thấy biểu cảm của tiểu Quả Quả một chút cũng không bình thường sao!"

"Nơi nào không bình thường? Còn không phải là dáng vẻ kia sao? Ngốc manh ngốc manh."

"Khụ khụ..... Ha ha! Đại khái ta xuất hiện ảo giác!"

Người nào đó nhìn thấy Mạc Vân Quả bị tên đàn ông ghê tởm coi. Gian, vẻ mặt vốn đang vui vẻ đột nhiên trở nên nghiêm túc, sau đó chậm rãi, hắn khóe miệng gợi lên một nụ cười.

Hắn nhìn thoáng qua người máy bên cạnh, trong mắt xẹt qua một tia u quang.

"Người nói, nếu ta giết tên đàn ông kia sẽ thế nào?"

Ánh mắt người máy nhấp nháy nhấp nháy, dùng thanh âm máy móc nói: "Chủ nhân, người không được quên, hiện tại người vẫn là người mang tội."

"A..... Người mang tội? Ta chỉ là không muốn ra ngoài mà thôi, nếu không người cho rằng bọn họ có thể vây khốn được ta?"

Người máy:..... Nói rất có đạo lý, ta thế nhưng không lời gì để nói!

Bên kia, Mạc Vân Quả nhìn người đàn ông còn cao hơn cô nửa thân mình, ngẩng đầu, một đôi mắt vô tội mở to cứ như vậy nhìn hắn ta.

Người nọ nhìn dáng vẻ như vậy của Mạc Vân Quả, vươn tay của mình hướng tới đỉnh đầu của cô.

Mạc Vân Quả nâng lên tay, lập tức cầm cổ tay của hắn, sau đó.....

Đem người ném ra ngoài! Ném ra ngoài!

Người nọ hoảng sợ nằm trên mặt đất ngẩng đầu nhìn Mạc Vân Quả, hắn ta cảm giác được chân mình có lẽ là gãy rồi, trên người cũng hoặc nhiều hoặc ít có thêm vết thương.

Người trong phòng thấy một màn như vậy, đều cả kinh.

Bọn họ không nghĩ tới một cô gái nhỏ bé như vậy lại có sức lực lớn đến thế, có thể đem một người đàn ông cao to ném ra ngoài, hơn nữa lại rất nhẹ nhàng!

Sắc mặt mọi người trở nên ngưng trọng, bọn họ đồng loạt đứng lên, gắt gao vây quanh Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả không chút sứt mẻ nhìn mọi người, biểu tình vẫn lạnh lẽo như trước, nhìn không ra một chút dao động.

Mọi người trao đổi ánh mắt với nhau, kéo ống tay áo lên xông về phía Mạc Vân Quả.

Hơn mười phút sau.....

Mạc Vân Quả đứng ở giữa căn phòng, nhìn đám người kia đau đến lăn lộn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười không dễ phát hiện, Ừm..... Đánh

được một đồng người, tâm tình khá hơn nhiều.

"Run bần bật....."

"Tiểu Quả Quả uy vũ!"

"Ta..... Chỉ nghĩ nói..... Đại Quả Quả! Người là của thần tượng ta!"

"Đại Quả Quả là cái quỷ gì?!"

"Ta cảm thấy kêu tiểu Quả Quả thật sự không thích hợp, thật sự..... Quá hung mãnh!"

"Chuyện này nói cho chúng ta biết, nhìn người không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài, nếu không....."

"Sẽ rơi vào kết cục..."

"Ta cảm thấy đại Quả Quả nhà ta thật ngu bực!"

"Chúng ta đều bị bề ngoài ngọc minh của tiểu Quả Quả lừa gạt, hu hu hu....."

"Ta cảm thấy như vậy khá tốt a, tiểu Quả Quả có thể giả heo ăn thịt hổ!"

"Ha ha ha! Đột nhiên thấy đồng tình với bọn họ a! Ha ha ha ha!"

"Phốc, lâu trên không cần cười quá kiêu ngạo....."

"Đúng vậy! Tiểu tâm đại Quả Quả một quyên đem người đánh ngã!"

"Ha ha! Vừa rồi động tác của đại Quả Quả thật soái bực người, không muốn không muốn!"

"Không không không! Ta cảm thấy vẫn là động tác đạp người kia xuống đất soái hơn!"

"Ta nhưng thật ra cảm thấy....."

.....

Mạc Vân Quả nhìn bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, nhấp nhấp miệng, giả heo ăn thịt hổ? Có vẻ không t ấ?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 92

Edit: Linhlady

Diệp Lăng nhanh chóng đến cục cảnh sát tìm Vương Phong, lợi dụng ưu thế của mình yêu cầu thả Mạc Vân Quả, Vương Phong cũng là bất đắc dĩ, chỉ có thể mang theo Diệp Lăng đi tìm Mạc Vân Quả.

Nhưng mà không nghĩ tới chính là, khi đi đến phòng giam giữ Mạc Vân Quả, lại phát hiện không thấy người đâu!

Ngọa tào! Người không thấy! Nội tâm thích khách Vương Phong muốn hỏng mất.

Khuôn mặt Diệp Lăng đen sì nhìn nhà tù trống trơn, nhìn về phía Vương Phong ánh mắt cũng tràn ngập khói mù.

Vương Phong trong lòng lộp bộp một chút, biết Diệp Lăng không phải cái người dễ trêu chọc gì, chỉ có thể cười cười làm lành.

Đúng lúc này, từ bên trong truyền ra tới từng tiếng kêu rên.

Vương Phong có chút kỳ quái, đồng thời cũng có chút không kiên nhẫn, nhưng vì tránh cho xảy ra chuyện, hắn ta vẫn đi vào xem qua một chút.

Diệp Lăng không có khả năng sẽ bỏ qua cho Vương Phong, dù sao hắn ta cũng mang Mạc Vân Quả từ chỗ hắn đi.

Diệp Lăng đi theo Vương Phong đi tới thấy Mạc Vân Quả ở trong phòng, sau đó liền thấy một đám người nằm trên mặt đất, đau đớn lăn lộn đầy đất, trên người là các loại tím tím xanh xanh.

Mà ở giữa phòng, Mạc Vân Quả đứng ở nơi đó, một bộ dáng vô tội.

Nhìn hai người tới, cô còn cố ý chớp chớp mắt, giống như biểu đạt mình vô tội.

Trên thực tế, Mạc Vân Quả chỉ là có chút mệt nhọc, đôi mắt có chút chua xót mà thôi.....

Mà ở trong mắt Diệp Lãng, cái động tác này của Mạc Vân Quả chính đang âm thầm mà tố khổ, nhìn cô đáng thương hệt hệt, Diệp Lãng tức khắc mềm lòng.

Diệp Lãng theo bản năng xem nhẹ đám đàn ông đang lăn lộn trên đất kia, trong lòng chỉ lo lắng Mạc Vân Quả có phải chịu ủy khuất hay không.

Vương Phong nhìn thấy Mạc Vân Quả ở bên trong, cũng chưa kịp nghĩ lại cái gì, đã bị Diệp Lãng yêu cầu mở cửa phòng.

Vương Phong lập tức mở cửa phòng, sau đó Diệp Lãng là người đầu tiên vọt vào.

Bởi vì phòng quá nhỏ, Diệp Lãng còn "Không cẩn thận" dẫm lên vài tên, làm vài người gào lên vì đau.

"Tiểu muội muội, em không sao chứ? Anh lập tức mang em đi."

Diệp Lãng nói lời này liền lôi kéo Mạc Vân Quả rời đi, lúc đi ra ngoài không tránh khả năng lại dẫm lên vài người.

Nội tâm đám người bị dẫm lên: Cứu mạng a! Nơi này có ác ma! Ưng một tiếng liền khóc!

Diệp Lãng cũng không thèm nhìn tới Vương Phong bên cạnh, lập tức lôi kéo Mạc Vân Quả rời đi.

Mà Mạc Vân Quả cũng không nhìn Vương Phong, dù sao hẳn ta cũng không tin cô là người xấu.

Vương Phong nhìn đám người nằm trên mặt đất, lại nghĩ đến vừa rồi Mạc Vân Quả kia hoàn hảo không mất sợi tóc, trong đầu toát ra một cái ý tưởng.

Sau đó.....

Hắn ta giật giật khoe miệng, lắc lắc đầu, quyết định mặc kệ bọn họ!
Ừ..... Vẫn nên tìm bác sĩ khám cho bọn họ đi!

Vương Phong vội vội vàng vàng đi, mà Diệp Lăng lập tức mang Mạc Vân Quả về nhà.

Trong nhà, Phong Vi chờ đã lâu.

Nhìn thấy Diệp Lăng quả nhiên mang Mạc Vân Quả trở lại, cô nàng vội vàng tiến lên lo lắng hỏi: "Thế nào?"

Diệp Lăng nhìn thoáng qua Phong Vi, không nói gì.

"Em gái, em lên lầu đi nghỉ ngơi đi! Chuyện này không cần người em nhọc lòng."

Diệp Lăng sờ sờ đầu Mạc Vân Quả, đáng vẻ ôn nhu.

Mạc Vân Quả ngẩng đầu nhìn Diệp Lăng, lại cảm thấy hắn có gì đó không giống, nhưng nơi nào không giống, cô lại không nhìn ra được.

Mạc Vân Quả đánh một cái ngáp nho nhỏ, thật sự cô cũng có chút mệt nhọc.

"Ừm."

Mạc Vân Quả gật gật đầu, sau đó thật sự lên lầu nghỉ ngơi.

Diệp Lăng nhìn thân ảnh Mạc Vân Quả hoàn toàn biến mất ở cửa thang, hắn mới quay đầu lại nhìn Phong Vi nói: "Tôi biết cô đã tra ra được cái gì đó."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 93

Edit: Linhlady

Phong Vi cũng biết chuyện này ở trong lòng Diệp Lãng có bao nhiêu nghiêm trọng, cô nàng lập tức mang đồ vật mình tìm được nói cho Diệp Lãng, đồng thời cũng nói phỏng đoán của mình.

Diệp Lãng nghe xong Phong Vi nói, sau đó, ngẩng ở trên sô pha, vui đầu khổ tư.

Hắn dĩ nhiên sẽ không tin tưởng Mạc Vân Quả buôn lậu ma túy, như vậy đối với phỏng đoán của Phong Vi có thể còn nguyên nhân khác.

Nhưng Diệp Lãng lại cảm thấy có chỗ không thích hợp, cụ thể ở nơi nào, hắn cũng không nói lên được.

Vừa lúc này, Phong Vi nhận được điện thoại của Vương Phong gọi tới, đại khái là truy vấn đại lại lời Mạc Vân Quả nói.

Nghe xong Vương Phong nói, lúc sau, Phong Vi lập tức liên hỏi Diệp Lãng: "Khoảng thời gian anh đi vào Wc có người kì quái nào tiếp xúc với anh không?"

Diệp Lãng nghe được lời này hơi sửng sốt, sau đó hắn nhớ lại.

"Ý của cô là, bao bột trắng kia vốn dĩ ở trên người tôi, nhưng không hiểu sao cô ấy lại cần đi, đúng không?"

Phong Vi gật đầu, truy vấn nói: "Anh cẩn thận ngẫm lại, trong khoảng thời gian đó có xảy ra chuyện gì không."

Diệp Lãng trầm tư một lát nói: "Thật là có một việc, có một người đàn ông say chạm vào người tôi một cái, hiện tại nghĩ lại, có lẽ đồ vật kia là của hắn, không biết nghe ngóng được cái gì, mới nhanh chóng chuyển nó đi."

"Nếu chuyện như vậy, thì cũng có lý." Phong Vi tán đồng gật đầu.

"Ừm, bây giờ tôi đi tìm người kia!" Diệp Lăng lập tức đứng lên nói.

Phong Vi ngơ ngác nhìn Diệp Lăng hỏi: "Anh còn nhớ rõ diện mạo người kia?"

Diệp Lăng tự tin cười nói: "Đó là đương nhiên."

Phong Vi nhìn người đàn ông như tỏa sáng, có chút thất thần, cô nàng vẫn luôn biết, người đàn ông này ưu tú như thế, ưu tú đến không cần làm ra chuyện gì, cũng có thể bị hấp thu hút.

Nhưng mà...cô nàng vĩnh viễn không chiếm được hắn.

Phong Vi áp xuống chưa xốt trong lòng, đứng lên nói: "Em đi cùng anh."

"Ừ." Diệp Lăng cũng không có bài xích Phong Vi, hắn xoay người rời đi, mà Phong Vi theo sau nhanh chóng đuổi kịp.

Mạc Vân Quả đã chìm vào ngủ say, không hề hay biết, có nguy cơ sắp ngênh đón cô.....

"Leng keng leng keng....."

Chuông cửa tiếng vang lên, Mạc Vân Quả lật người, tiếp tục ngủ say.

Âm thanh chuông cửa dần dần biến mất, toàn bộ thế giới không còn có bất luận thanh âm gì.

Mà lúc này, một người mặc quần áo đen lén lút xuất hiện ở phòng Mạc Vân Quả.

"Tiểu Quả Quả! Mau tỉnh lại! Có người muốn tới hại người!"

"Đại Quả Quả!"

"Như vậy kêu không được a! Tiểu Quả Quả thắng cấp, có thể tự động che chắn giọng nói của chúng ta a!"

"Vậy hiện tại làm sao bây giờ? Tiểu Quả Quả sẽ không có nguy hiểm đi?"

"Hắn là sẽ không đi?"

"Khó nói a, không biết người này rốt cuộc muốn làm cái gì?"

"Các người có cảm thấy người này nhìn rất quen? Ta giống như gặp qua nơi nào đó rồi?"

"Không hề có ấn tượng, Lầu trên có nhớ nhầm hay không? Hoặc là lẫn lộn hiện thực cùng phát sóng trực tiếp?"

.....

"Ừm, hắn hôm nay xuất hiện trong nhà ăn của cảnh sát."

Giọng nói của Mạc Vân Quả đột nhiên xuất hiện ở phòng phát sóng trực tiếp, dọa mọi người nhảy dựng.

"Tiểu Quả Quả người chừng nào thì tỉnh?"

"Di? Tiểu Quả Quả lại nhớ rõ như vậy!"

"Oa ha ha ha! Xem ra ta còn là rất lợi hại!"

"Lầu trên vậy người rất béo béo nga ~"

"Tiểu Quả Quả, hiện tại người tính toán làm sao?"

Mạc Vân Quả nhìn người đàn ông đang cẩn thận đóng cửa, lên tiếng nói: "Người là nằm vùng sao?"

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 94

Edit: Linhlady

Thân thể người đàn ông cứng đờ, hắn ta chậm rãi xoay người, lộ ra một khuôn mặt bình thường không thể bình thường hơn.

"Vị tiểu thư này nói cái gì, tôi là bảo tiêu Diệp tổng phái tới bảo hộ cô" Người nọ lời lẽ chính đáng nói, nếu không phải Mạc Vân Quả nhớ rõ gương mặt kia, chỉ sợ cũng tin.

"Anh rõ ràng là người của Vương Phong, vì sao lại nói là người của Diệp Lăng?"

Mạc Vân Quả dựa người vào đầu giường nhìn người đàn ông, người đàn ông cảm thấy lưng như bị kim châm, thân thể hắn ta căng chặt, tiếp tục giả bộ nói: "Tiểu thư nói chi vậy, tôi đúng là do Diệp tổng phái tới."

"Anh nói dối." Mạc Vân Quả không lưu tình chút nào vạch trần.

Thân thể người đàn ông càng thêm cứng đờ, hắn ta nhấp nhấp môi nói: "Tiểu thư, Diệp tổng bảo tôi mang cô đi gặp hắn."

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: "Hắn mới sẽ không bảo tôi đi tìm hắn, hắn vẫn luôn trốn tránh tôi."

Thời điểm Mạc Vân Quả nói lời này, mang theo ủy khuất ngay cả chính cô cũng không phát hiện ra.

"Tiểu thư đi xem chẳng phải sẽ biết?"

Mạc Vân Quả vẫn như cũ lắc đầu, cô tiếp tục hỏi: "Anh là người nằm vùng sao?"

Người đàn ông thấy Mạc Vân Quả mền không ăn, chỉ có thể cứng rắn ép buộc.

"Tôi khuyên cô vẫn nên ngoan ngoãn cùng đi, nếu không....." Trên mặt hắn ta lộ ra một tia âm ngoan, trong tay không biết khi nào cũng cầm một con dao.

"Nếu không thế nào?" Mạc Vân Quả hỏi.

Người đàn ông khẽ cắn môi nói: "Nếu không cũng đừng trách ta không khách khí!"

"Tôi không trách anh." Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua con dao kia nói.

Người đàn ông nghe câu trả lời này, ánh mắt u ám nhìn Mạc Vân Quả thật là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, hắn ta bước nhanh đi lên trước, chuẩn bị dùng vũ lực ép Mạc Vân Quả đi.

Lại không có nghĩ đến, trong nháy mắt Mạc Vân Quả xoay người, sau đó một tay bắt cổ tay hắn ta, dao trong tay cũng theo đó rơi xuống.

Mà lúc này Diệp Lãng cuối cùng là đi đầu tra ra chân tướng, làm nam chủ thế giới này, chắc chắn sẽ có đường mở ra cho hắn.

Bây giờ chỉ cần tìm Mạc Vân Quả xác minh một ít đồ vật là được.

Diệp Lãng vội vàng chạy về nhà, vừa về đến nhà, hắn đã nhận ra có chỗ không thích hợp, khoá cửa giống như bị đụng chạm qua.

Nghĩ đến đồ vật mình tra, sắc mặt Diệp Lãng lập tức đại biến, vội vã chạy lên lầu, lập tức phá cửa.

Mà lúc này, Mạc Vân Quả đã đem tên nằm vùng chế phục, nghe thấy "Phanh" một tiếng, cô ngược lên nhìn Diệp Lãng đứng ở cửa.

Mà người nợ thừa dịp Mạc Vân Quả phân tâm, lập tức cầm con dao ở trên đất, hung hãn đâm về phía Mạc Vân Quả.

"Cẩn thận!"

Diệp Lăng la lên một tiếng, Mạc Vân Quả ý thức được nguy cơ, lập tức nghiêng người, nhưng vẫn bị rạch một đường ở tay.

Nháy mắt máu nhỏ giọt trên mặt thảm, nhiễm hồng thảm.

Diệp Lăng lập tức đá văng con dao ra, sau đó hung hăng tấn tên kia đến hôn mê.

Mạc Vân Quả ngơ ngác nhìn cánh tay nhuộm máu tươi, màu sắc tươi đẹp kia giống như biểu thị cái gì đó.

Diệp Lăng thu thập tốt tên kia, quay đầu nhìn Mạc Vân Quả phát ngốc, đáng vẻ mê man, vô tội, hắn nhìn đến mền lòng.

"Tí tách"

Thanh âm máu tươi nhỏ giọt lôi ý thức Diệp Lăng trở lại, hắn đau lòng bế Mạc Vân Quả lên, ôn nhu an ủi: "Tiểu muội muội, không đau không đau nha ~"

Mạc Vân Quả nhìn máu của mình nhuộm đỏ ống tay Diệp Lăng, tò mò hỏi: "Đau là cái gì?"

Diệp Lăng sửng sốt, sau đó hắn giống như nhớ tới chuyện gì đó, trong mắt xẹt qua một tia thống khổ, hắn nhắm mắt lại, lại mở khi chỉ còn lại có một mảnh yên tĩnh.

Mạc Vân Quả nhìn miệng vết thương của mình, ngơ ngác nghĩ đến, cô giống như..... Không có dây thần kinh cảm giác đau.....

Edit: Còn ba chương nữa là full thế giới này rồi, mà ta lười quá, thôi mai full nhé các mỹ nhân:))

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 95

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả không có phản ứng gì, nhưng là Diệp Lãng lại vô cùng lo lắng đưa cô đi bệnh viện, vẻ mặt lo lắng kia dù sao cũng không che dấu được, ngay cả người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng thấy đau lòng.

“Hu hu hu..... Ta đột nhiên cảm thấy Diệp Lãng cùng tiểu Quả Quả nhà ta cũng xứng đôi.”

“Diệp Lãng thật sự đối xử rất tốt với tiểu Quả Quả nhà ta!”

“Đúng vậy nha! Các người nói, nhiệm vụ lần này sẽ thành công sao?”

“Khả định sẽ thành công a! Tiểu Quả Quả nhà ta vừa xuất mã, là người có một không hai!”

“Không không không! Ta cảm thấy là đứng trên đỉnh kim tự tháp!”

“Ta lại cảm thấy Diệp Lãng cùng Phong Vi mới xứng a, nữ cường nam nhược gì đó, mới là tình yêu chân chính!”

“Lầu trên ta đề nghị người đi khám lại mắt đi, Diệp Lãng nhà ta nơi nào yếu!”

“Khụ khụ..... Tới tới tới, chúng ta bỏ phiếu, duy trì Diệp Phong cp hay là Diệp Quả cp a?”

“Kiên trì trạm tiểu Quả Quả không lay được!”

“Ta duy trì Phong Vi, đó là một cô gái tốt nha~”

.....

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp bỏ phiếu, lôi kéo ống tay áo Diệp Lăng.

Diệp Lăng cúi đầu nhìn cô ôn nhu hỏi: “Em gái, làm sao vậy?”

“Anh thích Phong Vi sao?”

Mạc Vân Quả cũng không hiểu thích đến tột cùng là thứ gì, ở trong cuộc sống dài đằng đẳng của mình, cũng không ai dạy cô “Thích.” là như thế nào.

Sở dĩ cô hỏi Diệp Lăng, cũng chỉ là muốn cho phòng phát sóng trực tiếp một câu trả lời mà thôi.

Diệp Lăng nghe được lời này có chút sửng sốt, nghĩ đến Phong Vi, hần ánh mắt tối sầm lại, không có trực tiếp trả lời Mạc Vân Quả.

“Em gái, em cảm thấy anh thích cô ấy sao?”

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Tôi không biết.”

Diệp Lăng chỉ là hơi mang sủng nịch cười cười, xoa xoa cô đầu nói: “Anh cũng không biết đâu.”

Muốn nói thích, thật ra cũng là có đi?

Chỉ là hần người này quá hoa tâm, cho tới tận hôm nay, hần đã không phân biệt được cái gì là chân chính thích, mà cái gì lại là gặp dịp thì chơi.

“Nha.” Mạc Vân Quả cúi đầu nhìn vết thương trên tay mình, nơi đó đã được băng bó tốt, bởi vì trốn đúng lúc, cho nên miệng vết thương không tính sâu, nhưng dưới sự kiên trì của Diệp Lăng, lại băng bó đến mấy tầng.

Diệp Lăng nhìn Mạc Vân Quả nhìn chằm chằm miệng vết thương, cười nói: “Yên tâm đi, sẽ không lưu lại sẹo.”

Mạc Vân Quả ngẩng đầu nhìn Diệp Lăng, nhẹ giọng “Ừm” một tiếng.

Lúc này, điện thoại Diệp Lãng đột nhiên vang lên, hắn đi dịch sang bên nghe điện thoại.

Mạc Vân nhìn Diệp Lãng đưa lưng về phía mình, ở trong đầu nói với phòng phát sóng trực tiếp: “Các người nói xem, vì sao hắn lại đối xử tối với ta như vậy?”

Mạc Vân Quả tuy rằng cảm tình đậm bạc, nhưng cũng có thể cảm giác được lo lắng của Diệp Lãng, cái này đúng là khiến cô khó hiểu, rõ ràng luôn trốn tránh cô.....

“Ai nha nha ~ tiểu Quả Quả người là muốn tình đầu sơ khai sao?”

“Kỳ tích a ~ tiểu Quả Quả nhà ta cứ nhiên sẽ quan tâm đến người khác!”

“Ai da uy, mùa xuân muốn tới ~”

“Ha ha ha! Ta thấy là mùa xuân muốn tới!”

“Tiểu Quả Quả a, người thích Diệp Lãng sao?”

“Tiểu Quả Quả a, tuy rằng ta cũng không muốn đả kích người, nhưng mà người không được quên, bản thân người mang theo hệ thống phát sóng trực tiếp, chuyện này có nghĩa là, người không có khả năng ở thế giới này thật lâu.”

“Lầu trên người thật vô tình, không cần chọc thủng sự thật này được không! Ta đang bình chọn cặp CP này đấy!”

“So với việc đến lúc đó thương tâm, còn không bằng hiện tại chặt đứt đi?”

“Người không trải qua chuyện đó, làm như thế nào hiểu được đâu?”

.....

Mạc Vân Quả nhìn mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp đang nói chuyện kỳ kỳ quái quái, biết bọn họ sẽ không trả lời vấn đề của mình, cô nhấp môi, nhìn Diệp Lăng đã nghe điện thoại xong.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 96

Edit: Linhlady

Diệp Lăng ngắt điện thoại, lúc sau, đi đến bên người Mạc Vân Quả xoa xoa tóc cô nói: “En ngoan ngoãn ở lại bệnh viện biết không?”

“ Ừm.” Mạc Vân Quả gật đầu nói.

Diệp Lăng nhìn Mạc Vân Quả ngoan ngoãn, hoàn toàn quên mất cô hung mãnh như thế nào!

Vừa rồi đúng là Phong Vi gọi cho hắn, vì có thể mau chóng bắt được tội phạm, cần có hắn cung cấp khẩu cung, cho nên hắn cần đi tới đó một chút.

Diệp Lăng phái người bảo vệ Mạc Vân Quả, còn mình đi theo Phong Vi cùng Vương Phong xử lý một loạt chuyện.

Về sự kiện lần này, Diệp Lăng lại thấy áy náy, nếu không phải chính hắn vì trốn tiêu Quả Quả ở trong WC lâu như vậy, cũng không để cho người khác có cơ hội thừa nước đục thả câu, như vậy những chuyện sau đó cũng sẽ không đã xảy ra.....

Diệp Lăng có hào quang của nam chủ, cũng chỉ cần có một ngày, có thể tra rõ ngọn ngành chân tướng, chuyện còn lại giao cho Vương Phong xử lý.

Đương nhiên, giao cho Vương Phong xử lý đi đầu kiện là hắn ta không được nương tay với đám người kia.....

Vết thương trên tay Mạc Vân Quả rất nhanh có thể hồi phục, giống như lời Diệp Lăng nói, trên tay không có một chút vết sẹo nào, nhìn qua vẫn cứ như vậy trắng tinh không tì vết.

Ở một ngày trước khi xuất viện, Phong Vi cùng Diệp Lăng cố ý đi đón Mạc Vân Quả.

Ngày đó sau khi Mạc Vân Quả dò hỏi, Diệp Lăng bắt đầu nhìn thẳng vào tình cảm của mình.

Hắn không có khả năng cả đời lông bông, chung quy cũng phải đến lúc nghiêm túc.

Mà hiện tại, có lẽ đúng là thời điểm tốt kia.

Diệp Lăng biết, Phong Vi ở quân đội có một lần ngoài ý muốn bị thương, khiến cô ấy không thể mang thai được nữa.

Diệp Lăng cũng không muốn có con, hắn nghĩ chỉ cần nuôi Mạc Vân Quả thì tốt rồi, một đứa em gái ngoan ngoan ngoan ngoãn, luôn luôn làm hắn mãn lòng.

Thái độ Diệp Lăng đối đãi Phong Vi cũng tốt hơn trước, mà Phong Vi cũng vì đạt được mục đích của bản thân vui sướng.

Cô nàng yêu người đàn ông này nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng được như ý rồi sao?

Chẳng sợ hai người cuối cùng không thể bạch đầu giai lão, nhưng là chỉ cần có một đoạn tốt đẹp ký ức như vậy, như vậy cô cũng thấy đủ.....

Diệp Lăng cùng Phong Vi thẳng thắn nói chuyện, sau đó xác định quan hệ.

Mà hôm nay là ngày Mạc Vân Quả xuất viện, hai người tính toán nói cho cô tin tức tốt này.

Mạc Vân Quả không quá thích hương vị bệnh viện, Diệp Lăng nói có thể đi khỏi đây, cô đã nhanh chóng cuốn gói rời đi.

Diệp Lăng cùng Phong Vi nhìn nhau, mang theo ý cười.

“Em gái, em chậm một chút đi, anh còn có chuyện quan trọng muốn nói với em nữa ~”

Diệp Lãng lôi kéo Phong Vi nhanh tay chạy bộ lại chỗ Mạc Vân Quả, để cô đi chậm một chút.

Mạc Vân Quả dừng bước chân, xoay người tò mò nhìn Diệp Lãng, Diệp Lãng bật cười nói: “Anh và chị Phong của em ở bên nhau, muốn chúc mừng chúng ta hay không nha ~”

Phong Vi mặt ửng đỏ, cô nàng xấu hổ nhìn thoáng qua Diệp Lãng, sau đó lại nhìn Mạc Vân Quả, kiên định gật đầu.

Mạc Vân Quả nhìn tay hai người đan vào nhau, đang chuẩn bị nói cái gì đó, lại nghe thấy một tiếng.

“Nhiệm vụ hoàn thành, chuẩn bị thoát ly thế giới!”

Đoàn Tử thanh âm cùng với tiếng va chạm kịch liệt vang lên, Mạc Vân Quả cảm giác được đầu mình giống như bị thứ gì đó đập trúng.

Mạc Vân Quả dùng ý thức cuối cùng nhìn về phía hai người, đó là hai gương mặt hoảng sợ lẫn thống khổ.

Mạc Vân Quả thậm chí có thể cảm giác được toàn bộ thân thể Diệp Lãng sợ hãi run rẩy.

Một khắc trước khi mất đi ý thức cuối cùng, Mạc Vân Quả nghĩ, Diệp Lãng hoảng sợ cái gì nhỉ?

“Thoát ly vị diện thành công!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 97: Tôi đã đánh mất em gái nhà mình(phiên ngoại Diệp Lăng)

Edit: Linhlady

Tôi vẫn luôn không tin vào nhân quả, bởi vì vẫn luôn cảm thấy nó đều là vô nghĩa.

Mọi người xem, đời này tôi sống buông thả vô cùng, không biết đã làm bao nhiêu cô gái thương tâm, nhưng mà, tôi vẫn như cũ hô mưa gọi gió.

Thẳng đến khi tôi gặp được em ấy, tôi mới hiểu được, nhân quả tuần hoàn là sự thật.

Ngay từ đầu tôi chỉ là bị đôi mắt trong suốt kia hấp dẫn, cái loại trong suốt này cùng đơn thuần vô tội không hề giống nhau, đôi mắt của cô ấy, thật giống như là em ấy nhìn thế giới dơ bẩn này, lại vẫn như cũ bảo vệ được tâm của mình.

Tôi hâm mộ đôi mắt này, tôi nghĩ, nếu đôi mắt này xuất hiện dục vọng, lại là dục vọng đối với tôi, thì thật tốt biết bao.

Cho nên tôi mang em ấy về nhà, lột mềm buộc chặt, mềm cứng càng dùng cùng lúc nhiều phương pháp.

Tôi nghĩ, nói như vậy, một ngày nào đó em ấy sẽ yêu tôi, lúc ấy, em ấy cũng không có cái gì hấp dẫn của tôi.

Tôi phái người đi đi đầu tra em ấy, từ nhỏ đến lớn, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ.

Mà khi cầm trên tay kết quả báo cáo, tôi mới hiểu được, thì ra nhân quả thứ này, nhân ngay từ đầu vốn dĩ đã gieo.

Tuy rằng cả đời tôi xuôi gió xuôi nước, nhưng vào năm bảy tuổi ấy, cũng không tránh được việc bị bắt cóc.

Bị bắt cóc còn có em ấy, ừm..... Chính là tiểu muội muội.

Tôi đã không còn nhớ rõ dáng vẻ của em ấy lúc đó, nhưng lại nhớ được, dáng vẻ khi che chở trước mặt tôi, mà trên báo cáo cũng viết rõ ràng: Năm năm tuổi ấy khi bị bắt cóc, tạo thành tổn thương vĩnh cửu khiến dây thần kinh đau mất đi cảm giác.

Chuyện sau đó em ấy trải qua, tuy không tính là bi thảm, nhưng cũng không tốt đẹp là bao.

Tôi nghĩ, hiện giờ là lúc tôi nên trả nợ.

Phong Vi đã từng hỏi tôi, có phải tôi thích em ấy hay không?

Tôi nơi nào là thích a? Tôi giống như tra nam vậy, có thể thích em ấy được sao?

Chỉ là a..... Nhìn bộ dáng em ấy, luôn dễ dàng mềm lòng.

Sau lại xảy ra một loạt chuyện, cũng may cũng hữu kinh vô hiểm.

Ngày xuất viện, đầu em ấy bị chậu hoa đập trúng, bác sĩ nói khả năng sẽ mất trí nhớ.

Chính xác, em ấy mất trí nhớ, không quen biết tôi, không quen biết Phong Vi, không quen biết mọi người.

Nhưng mà, một người mất trí nhớ, tính cách cũng sẽ biến hóa long trời lở đất sao?

Tôi không biết, tôi chỉ biết là, cặp mắt trong suốt kia trong ánh mắt bắt đầu bị tham lam, ghen ghét, dục vọng chiếm cứ.

Tôi cùng Phong Vi dần dần bắt đầu xa cách em ấy, nói lên Phong Vi, ừ..... Có lẽ là tôi quá may mắn, khi chúng tôi kết hôn sau năm thứ ba, cô ấy mang thai.

Mà năm thứ ba kia, cũng là lúc em ấy rời khỏi tôi, đi tìm hạnh phúc của em ấy.

Tôi dần dần đã không có tin tức của em ấy, Phong Vi thuận lợi sinh con, là một bé gái

Cặp mắt thủy linh linh đơn thuần ngây thơ mở to làm tôi mỗi khi nhìn thấy, đều sẽ mềm nhũn.

Tôi hoàn toàn trở thành một nữ nhi nô, Phong Vi cũng luôn chê cười tôi, nói đời trước tôi khăng định là thiếu bảo bảo nhà tôi.

Mỗi khi lúc này, tôi luôn là bất đắc dĩ cười cười.

Có lúc tôi muốn phản bác cô ấy, nhưng sau lại tưởng tượng, cần gì phải làm thế?

Tôi biết, người tôi thiếu, thật ra là em ấy

Phong Vi cũng hỏi qua tôi, vì cái gì sẽ tiếp nhận cô ấy, chẳng lẽ là bị cô ấy cảm động?

Tôi tự nhiên trả lời đúng vậy, rốt cuộc tôi yêu cô ấy, tự nhiên sẽ sủng cô ấy thôi.

Nhưng là trên thực tế lại là, em ấy đã khiến tôi biết quý trọng, làm tôi biết bảo hộ, làm tôi muốn an an ổn ổn tìm một người bên nhau cả đời.

Chỉ là a ~ sau lại a, khi học được tất cả thứ này, tôi a, chung quy là đem em ấy đánh mất.....

- - - - -

Edit: đột nhiên thấy thương Lãng ca quá đi....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 98: Kim chủ đột kích

Edit: Linhlady

Khi Mạc Vân Quả vừa thoát ly vị diện, ở tình c ầu xa xôi nào đó mỗi nam cười vẻ mặt đắc ý.

"Tiểu Q, ta làm mai Thân vẫn yêu ta đi?"

Mỗi người máy tiểu Q:..... Không biết người từ nơi nào nhìn ra được.....

"Ta quyết định! Để có thể nhanh chóng tiếp xúc với Thân Thân, ta phải đi vị diện cấp thấp một chuyến."

Mỗi nam đứng lên nói lời thề son sắt.

"Chủ nhân, người không được quên, người vẫn là người mang tội....."

"Không có việc gì không có việc gì, ta phải đi chơi chơi, hắc hắc hắc ~"

.....

Lúc này trong không gian u ám, Mạc Vân Quả nhìn màn hình lớn trước mặt, phía trên ghi chép chỉ số cấp bậc trong phòng phát sóng trực tiếp.

Cấp bậc phát sóng trực tiếp: Cấp hai (50000/100000)

"Ký chủ lần này làm không t ải, còn thiếu 50000 giá trị kinh nghiệm là có thể thăng cấp." Đoàn Tử bay đến trước mặt Mạc Vân Quả nói.

"Lần này có rất nhiều người đánh thương sao?" Mạc Vân Quả hỏi.

"Đúng vậy, lần này có một thổ hào, cho nên kế tiếp, ngoại trừ nhiệm vụ của vị diện, còn có một nhiệm vụ rất quan trọng, ôm chặt đuôi kim chủ!"

trên mặt Đoàn Tử vẫn là vẻ nghiêm túc như trước, bụng nhỏ mềm mại phập phồng, thoát nhìn dị thường đáng yêu.

Mạc Vân Quả duỗi tay chọc chọc bụng nhỏ của nó, khẽ hỏi: "Thỏ hào ở đâu?"

Ở trong ấn tượng Mạc Vân Quả, cô không hề nhìn thấy thỏ hào tồn tại.

"Ở phòng phát sóng trực tiếp!" Đoàn Tử trả lời.

Mạc Vân Quả:.....

"Ký chủ, người nhất định phải ôm chặt đuôi kim chủ, người phải biết rằng, này năm vạn giá trị kinh nghiệm, có bốn vạn đều là do hấn cống hiến! Cho nên! Ôm! Chân! Lớn!" Đoàn Tử nói câu cuối cùng, gắp từng chữ một, thập phần đứng đắn.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu suy nghĩ một chút hỏi: "Cho nên, người đem tất cả đồ vật đánh thưởng chuyển thành giá trị kinh nghiệm?"

Đoàn Tử nghe được lời này, thân thể nho nhỏ cứng đờ, "Ký chủ, người không có nói cho ta không thể đổi thành giá trị kinh nghiệm, cho nên ta cứ vậy mà chuyển đổi thôi."

"Nha." Mạc Vân Quả lên tiếng, "Lần sau người cảm thấy tương đối quý thì lưu trữ trước đi, vạn nhất hữu dụng thì sao."

Trong tư tưởng của Mạc Vân Quả, quý = tốt = hữu dụng.

Đoàn Tử vừa nghe lời này, vẻ mặt quanh năm nghiêm túc cũng xụ xuống.

Nếu là ký chủ không đồng ý đổi giá trị kinh nghiệm mà nói, phòng phát sóng này không biết khi nào mới có thể thăng cấp đây! Không vui!

Mạc Vân Quả tiếp tục chọc bụng nhỏ của Đoàn Tử, ừm..... Mềm mại, thật thoải mái! Vui vẻ!

"Ký chủ, nhất định phải ôm chặt đùi kim chủ, nếu như một lần đánh thưởng của hắn là một trăm vạn giá trị kinh nghiệm trở lên, ký chủ có thể không cần theo sắp xếp của hệ thống làm nhiệm vụ kì kì quái quái nữa rồi, nói như vậy.....balalala....." Chỉ cần miệng nhỏ nhỏ của Đoàn Tử g vừa động là có thể nói không ngừng.

Mạc Vân Quả bình tĩnh nhìn miệng nó mở mở đóng đóng không ngừng, thật lâu sau sau, Đoàn Tử còn không có xu thế dừng lại.

Mạc Vân Quả hơi dùng sức chọc chọc bụng nhỏ Đoàn Tử nói: "Đi thế giới tiếp theo đi."

Đoàn Tử nghe được lời này, lập tức im miệng, đổi thành thanh âm nhắc nhở tiêu chuẩn.

"Thu được mệnh lệnh, chuẩn bị mở ra phát sóng trực tiếp ở vị diện sau."

"Chuẩn bị truyền tổng, xin ký chủ chuẩn bị sẵn sàng!"

"Ba, hai, một....."

"Truyền tổng thành công, phát sóng trực tiếp mở ra!"

.....

"Emma ~ Cuối cùng tiểu Quả Quả cũng mở phát sóng trực tiếp ra!"

"Emma, mấy ngày nay chờ đến tâm ta cũng ứa tàn đi rồi!"

"Đúng vậy nha! Ở thế giới trước ta còn không kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì nhiệm vụ đã hoàn thành đóng luôn phát sóng trực tiếp rồi, khóc chút chút..... Ta còn không kịp chào tạm biệt tiểu Quả Quả nhà ta đâu!"

"Đúng vậy đúng vậy! Hệ thống thật là một chút cũng không có tính người!"

"Uông một tiếng liền khóc!"

"Ngao một tiếng li`ền khóc!"

Mạc Vân Quả vừa mở mắt, đập vào mắt là các loại khóc lóc kể lể trong phòng phát sóng trực tiếp, cô chớp chớp đôi mắt, về mặt vô tội.

Edit: Thế giới này ai bóc team đây, haha

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 99

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả xem nhẹ các loại bình luận ở phòng phát sóng trực tiếp, hiện tại chuyện quan trọng nhất là, xem xét vị diện này là như thế nào đi?

Mạc Vân Quả đứng lên, nhìn hoàn cảnh xung quanh, ừm..... Khắp nơi đều là cây cối, nhìn không ra là nơi nào.

Cách cô khoảng mười mét, có một người nam nhân tóc dài nằm đó, Mạc Vân Quả có thể ngửi được trong không khí mùi máu tươi, đó là hương vị thật mới mẻ.

Mạc Vân Quả đi qua đi, ng ửi xồm xuống chọc chọc hần.

Thật vất vả mỗi nam nhân nào đó mới bám vào thân thể người này: Ngón tay của Thân Thân so với tưởng tượng của mình còn mềm hơn! Nhưng mà, vì cái sao nàng lại muốn chọc chọc mình nhỉ?

"Nhiệm vụ vị diện: Làm Hiên Viên Mặc hoa danh truyền xa!"

Giọng nói Đoàn Tử ở phòng phát sóng trực tiếp vang lên, cũng thành công khiến cho Mạc Vân Quả chú ý.

Mạc Vân Quả dừng động tác của mình lại, ở trong đầu hỏi: "Hoa danh truyền xa là cái gì?"

"Nếu ta không nhầm, nhiệm vụ lần này là làm cái tên Hiên Viên Mặc này trở thành một cái hoa tâm đại củ cải?"

"Luôn cảm thấy hệ thống bố trí nhiệm vụ thật kỳ ba."

"Biến một người nam nhân trở thành hoa tâm đại củ cải gì đó! Không phải rất dễ hoàn thành sao!"

"Đúng vậy đúng vậy! Đây không phải là bản tính của nam nhân sao!"

"Nam nhân cũng có một lòng một dạ nha!"

"Ai, dù sao ta cảm thấy thế giới này không có gì xem đâu, hoàn thành nhiệm vụ không phải quá dễ dàng sao?"

"Đúng vậy đúng vậy! Ta đi xem kênh phát sóng trực tiếp khác ~"

"Ta cũng đi!"

"Hừ! Đi luôn đi! Tiểu Quả Quả, ta sẽ vẫn luôn ở bên cạnh ngươi!"

"Ta cũng vậy!"

"Còn có ta ta ta!"

.....

Phòng phát sóng trực tiếp hiện lên một loạt spam, Mạc Vân Quả nhìn chỗ bình luận kia, trong lòng hình như có chỗ nào đó giống như bị xúc động một chút, nhưng mà cái cảm giác biến mất quá nhanh, nàng còn không có kịp cảm nhận dư vị, đã biến mất không thấy.

Hiên Viên Mặc vẫn luôn nằm rạp trên mặt đất, thấy Thân Thân nhà mình vậy mà không để ý đến hắn, trong lòng lộp bộp một tiếng, nàng sẽ không cho rằng mình đã chết đi?

Vì có thể hấp dẫn Thân Thân nhà mình chú ý, Hiên Viên Mặc quyết đoán trở mình, sau đó rên rỉ một tiếng.

"Ưm..... Đau....."

Thấy Hiên Viên Mặc lưu loát xoay người Mạc Vân Quả:.....

Hiên Viên Mặc thật lâu không có cảm giác được động tác của Mạc Vân Quả, chỉ có thể lặng lẽ mở to mắt, chuẩn bị nhìn xem tình huống.

Nhưng mà khi mở to mắt vừa thấy, di? Người đâu? Người đâu!

Hiên Viên Mặc nhìn trái nhìn phải, cuối cùng bằng thị lực phi thường thấy Mạc Vân Quả đứng cách đó mười mét.

Lúc này, Hiên Viên Mặc cũng bất chấp tất cả, trực tiếp xoay người đứng lên, cũng không rảnh lo miệng vết thương còn đang đổ máu, vội vàng đi về phía Mạc Vân Quả, ừm, không, là chạy tới.

Mạc Vân Quả thấy phía sau có tiếng động, vừa xoay người lại, liền thấy được đôi mắt sáng lên của Hiên Viên Mặc.

Mạc Vân Quả đang được người trong phòng phát sóng trực tiếp chỉ đi tìm thuốc c ần máu:.....

Người trong phát sóng trực tiếp:..... Giống như thấy người bị thương kia là giả!

Hiên Viên Mặc giống như cũng không nghĩ tới Mạc Vân Quả sẽ đột nhiên xoay người lại, thân thể hần cứng đờ, trong lúc nhất thời không biết nên làm cái gì cho đúng.

Nhưng mà trên thực tế.....

Ai nha! Thân Thân xoay người lại!

Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ! Ta phải đối mặt với Thân Thân như thế nào đây!

Cu ồng huyển tàn khốc? Hay là đáng yêu shota manh, hoặc là ôn nhu hi ền huệ?

A phi! Hi ền huệ là cái quý gì!

Ai nha nha! Ánh mắt Thân Thân nhìn mình thật đáng yêu!

Không được không được! Nhịn xuống! Không thể ăn đậu hủ cả Thân Thân như vậy được!

Không đúng a! Đã nói là Thân Thân của nhà ta, như vậy ôm nàng một cái hử không tính là ăn đậu hủ đi?

Ừm..... Chắc là không tính đi?

- - - - -

Edit: Tưởng nam th ần ai ngờ là...nam th ần kinh...T.T Trả hình tượng kim chủ cao quý lãnh diễm lại đây cho ta, hu hu...

P/s: Ta tra từ thân thân nghĩa là thân ái, thân thiết,..mà không biết đề như thế nào hay cứ để thân thân vậy?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 100

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả không biết Hiên Viên Mặc có thể giới nội tâm cực kì phong phú, nàng chỉ nhìn thấy trên mặt hắn có biểu tình dị thường, ừ..... Vặn vẹo?

Mạc Vân Quả nhìn đáng vẻ Hiên Viên Mặc, bằng mắt thường quan sát thì hắn là không có việc gì, như vậy việc tìm thuốc cầ³m máu cũng không cần thiết đi.

Khi Mạc Vân Quả đang muốn nói cái gì đó, đã bị Hiên Viên Mặc ôm vào lòng.

Ngay sau đó, Hiên Viên Mặc liền bay ra ngoài.....

Hiên Viên Mặc:..... Tiểu thuyết đầu là gạt người! Gạt người! Nói gặp nhau sẽ ôm nhau đâu!

"Cái tên nam nhân này có bệnh đi? Làm gì vừa tỉnh dậy đã muốn ôm tiểu Quả Quả nhà ta!"

"Đúng vậy đúng vậy!"

"Ta nhìn bộ dạng của hắn, không giống người bị thương chút nào!"

"Người nam nhân này không phải là muốn dụ dỗ tiểu Quả Quả nhà ta chứ?"

"Không có khả năng đâu? Chỗ này là núi sâu rừng già....."

"Đúng, bởi vì là núi sâu rừng già a, không có ai phát hiện ra."

"Từ từ! Chúng ta có phải quên mất chuyện gì đó rồi không?"

"Hình như là quên mất cái gì....."

"Quên mất cái gì đâu?"

Khuôn mặt Đoàn Tử nghiêm túc nhìn thảo luận trong phòng phát sóng trực tiếp, nghiêng đầu nghĩ nghĩ.

Ồ..... Hình như là quên mất cái gì rồi.....

A! Quên không cung cấp bối cảnh vị diện này.

Trên mặt Đoàn Tử lần đầu tiên hiện một tia ảo não, hai bàn tay mũm mĩm của nó vỗ vỗ vào nhau, lập tức liền tuyên bố bối cảnh chuyện xưa.

Mạc Vân Quả thấy được bối cảnh thế giới này, cũng biết đây là thế giới cổ đại, khó trách người nam nhân này lại để tóc dài.

Lại nói tiếp, bối cảnh cung cấp cực kỳ đơn giản.

Hiên Viên Mặc là Tam vương gia vương triều Thiên Khải, cùng đương kim hoàng thượng là huynh đệ cùng mẹ sinh, quan hệ cực kỳ tốt, cũng không xuất hiện đấu tranh ngầm gì.

Mà Hiên Viên Mặc cũng không then với chức vị vương gia được ban này, cần cù chăm chỉ vì bá tánh phục vụ, nếu muốn nói hẳn có điểm nào không tốt, đại khái là.....

Vị này hai mấy năm qua, chưa từng chạm qua một nữ nhân?

Mà nguyên chủ thân là nữ nhi của tướng quân đương triều, được vô vàn sủng ái.

Ngày thường đầu an tĩnh ở trong cư khuê phòng, nếu không phải bị cha già hạ lệnh nàng bắt buộc phải đi dâng hương cùng Hiên Viên Mặc, thì nàng cũng sẽ không ra cửa.

Hiên Viên Mặc võ công cực cao cường, trên giang hồ cũng khó có ai bì kịp.

Sau đó hắn rất tự tin mang theo nguyên chủ đi dâng hương, sau đó.....

Mạc Vân Quả nhìn người nào đó đang nằm trên mặt đất kêu thảm tìm cảm giác tồn tại, biểu tình lạnh lẽo trên mặt đột nhiên có vết rách.

Nội tâm Hiên Viên Mặc cũng khổ a! Thật vất vả mới có thể phá tan trở ngại thời gian để tới vị diện cấp thấp này cùng Thân Thân nhà mình tiếp xúc thân mật, gia tăng hảo cảm.

Ai biết, Thân Thân nhà mình không thêm quan tâm mình, đã thế còn quăng ngã!

Không muốn chơi như vậy đâu!

Hiên Viên Mặc chỉ có thể kêu rên để đổi lấy lực chú ý của Mạc Vân Quả.....

Mạc Vân Quả đi qua, ng ưỡn xồm xuống, chọc chọc miệng vết thương đang đổ máu của Hiên Viên Mặc nói: "Có thể đi không? Chúng ta đi tìm người!"

Hiên Viên Mặc: Cuối cùng Thân Thân nhà mình cũng để ý đến mình rồi! Vui vẻ! $O(\cong \nabla \cong)O$

"Đương nhiên có thể đi!" Hiên Viên Mặc lập tức li ền xoay người đứng lên, thân thể kia kêu một cái mạnh mẽ a!

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Hiên Viên Mặc, cũng không để ý tới hắn, lập tức đi lên phía trước.

Hiên Viên Mặc vừa thấy cái động tác này của Mạc Vân Quả, lập tức bắt được tay nàng nói: "Đi nh ằm, hắn là bên này."

Mạc Vân Quả quay đầu nhìn Hiên Viên Mặc, bởi vì nguyên nhân chiều cao của thân thể này, nàng chỉ có thể ngửa đầu nhìn hắn.

Bị ánh mắt Mạc Vân Quả mạnh đến Hiên Viên Mặc: Muốn ôm Thân Thân một cái, muốn nâng lên cao $\sim (\overline{\nabla}) /$

Mạc Vân Quả một chút cũng không có xấu hổ khi đi sai, nhưng nàng cũng không tiếp tục tùy tiện đi loạn nữa, mà là nhìn Hiên Viên Mặc, chờ hắn dẫn đường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 101

Edit: Linhlady

Hiên Viên Mặc nhìn đôi mắt nhỏ của Mạc Vân Quả tràn ngập chờ mong, lập tức nắm bàn tay lại, khí phách nói: "Đi thôi, ta mang nàng đi!"

Nói lời này, Hiên Viên Mặc liền nắm tay Mạc Vân Quả muốn đi khỏi cách rừng này.

Mà bên ngoài, mà bên ngoài đám thị vệ không hề hay biết vương gia bị ám sát, còn ở nơi đó nói nói cười cười, cho đến khi Hiên Viên Mặc cả người đầy máu nắm tay Mạc Vân Quả ra trước mặt bọn họ.

Bọn thị vệ: Ta là ai? Ta ở đâu? Ta muốn đi đâu?

Hiên Viên Mặc nhìn vẻ mặt thị vệ đại ra, mày nhăn lại, hơi thở cả người lập tức trở nên sắc bén.

"Các người đang nhìn cái gì?"

Giọng nói trầm thấp ở địa phương trống trải vang lên, bọn thị vệ chỉ có thể cảm giác được từng đợt gió lạnh đâm vào tận xương cốt.

"Thuộc hạ cứu giá chậm trễ! Xin Vương gia thứ tội!"

Động tác nhất trí chấm tay quỳ xuống, nội dung giống nhau đồng loạt vang lên, Mạc Vân Quả nhìn đám người quỳ trên đất, không nói gì.

"Nơi nào là cứu giá chậm trễ! Nhóm người này căn bản là không hề biết biết vương gia của bọn họ bị ám sát đi!"

"Không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ cấp dưới ngu như heo!"

"Ha ha ha ha! Câu nói của lã trên thật kinh điển 666666"

"Điều thấp điệu thấp!"

"Ai nha má ời, đây là một đàn thị vệ ngốc nha! Cười chết bảo bảo!"

"Lâu trên đường tưởng rằng ta không biết người đã hơn 1000 tuổi!"

"Thân là cự long nhất tộc, 1000 tuổi chỗ ta chỉ là một bảo bảo! (￣▽￣
*)"

.....

Mạc Vân Quả nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp thế mà còn có cả rờng, nàng rất tò mò, là sao rờng có thể thấy được phòng phát sóng trực tiếp của nàng, bèn hỏi: "Cự long người nhìn kiêu gì?"

Cự long: "Dùng đôi mắt xem nha!"

Quần chúng phát sóng trực tiếp: Nói rất có đạo lý, ta thế nhưng không lời gì để nói!

Hiên Viên Mặc nhìn một đám người quỳ trên mặt đất, trong mắt xẹt qua một tia cười lạnh.

Hắn cúi đầu nhìn Mạc Vân Quả, lại phát hiện người phía sau đang thất thần!

Thất thần!! Như vậy có nghĩa là không nhìn thấy dáng vẻ lãnh khốc bá đạo của hắn hay sao!

Hiên Viên Mặc: Trái tim của bảo bảo thật đau, nhưng bảo bảo không thể nói.

Bởi vì trên người Hiên Viên Mặc còn có thương tích, cho nên bọn thị vệ gấp rút tìm một đại phu đến đây, băng bó vết thương.

Hiên Viên Mặc một chút cũng không thèm để ý tới vết thương chỉ gắt gao nắm lấy tay Mạc Vân Quả, mặc kệ đại phu nói như thế nào cũng không buông ra.

Vì thế tin đồn Tam vương gia yêu mỹ nhân không yêu sinh mệnh trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ kinh thành.

Trong hoàng cung, Hoàng Thượng Hiên Viên Thất cùng tướng quân Mạc Liệt vừa nghe được tin tức này liền nhìn nhau cười.

Hiên Viên Thất: Đệ đệ nhà mình rốt cuộc thông suốt!

Mạc Liệt: Không cần lo lắng nữ nhi nhà mình giả không được!

Hiên Viên Thất cùng Mạc Liệt: Lúc trước để tiểu Mạc (tiểu Quả) đi dâng hương quyết định này thật là quá chính xác!

Hiên Viên Mặc nhìn Mạc Vân Quả không hề biết chuyện gì đang xảy ra trong hoàng cung, trong đầu chỉ có các loại ý nghĩ hạnh phúc không ngừng tuôn ra.

Tỷ như, tay Thân Thân nhà mình thật mềm! Thân Thân nhà mình không có ý thoát khỏi tay mình! Thân Thân nhà mình thật đáng yêu! Thân Thân nhà mình.....

Tuy rằng thế giới nội tâm của Hiên Viên Mặc cực kỳ phong phú, nhưng bên ngoài vẫn trưng ra vẻ lạnh lẽo, người sống chớ gần.

Mà lọt vào trong mắt Mạc Vân Quả, cái tên Hiên Viên Mặc rõ ràng đang bất mãn với mình.

Cũng may, Mạc Vân Quả cũng không để ý điểm này, dù sao người bất mãn kẻ người, ta cứ muốn đi theo người đấy.

Bởi vì người là mục tiêu nhiệm vụ của ta nha! (*^▽^*)

Hiên Viên Mặc mang Mạc Vân Quả về phủ đệ của mình, chẳng sợ Mạc tướng quân phái người tới mời Mạc Vân Quả trở về, hắn còn lâu mới thả người.

Dùng suy nghĩ của Hiên Viên Mặc mà nói, Thân Thân nhà mình chỉ có thể ở nhà mình, chỉ có đặt ở bên người mới an tâm!

Mạc Liệt cùng Hiên Viên Thất thấy tình huống này, tâm tình lo lắng cũng buông lỏng hơn.

Mà Hiên Viên Thất quyết định đánh nhanh thắng nhanh, định ban hôn sự của Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Mặc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 102

Edit: Linhlady

Hiên Viên Mặc đêm đó thu được thánh chỉ tứ hôn: Cái ca ca tiện nghi này thật là hiệu hần! Hắc hắc hắc!

Mạc Vân Quả cũng không biết nội dung thánh chỉ, trong lòng nàng chỉ suy nghĩ về nhiệm vụ thôi.

Cái gọi là muốn cho hoa danh của Hiên Viên Mặc truyền xa, như vậy có phải muốn cho hần tiếp xúc với thật nhiều nữ nhân?

Mạc Vân Quả cũng dò hỏi người trong phòng phát sóng trực tiếp một chút, đại đa số đều đồng ý với quan điểm này, sau đó liền xúi giục Mạc Vân Quả mang Hiên Viên Mặc đi địa phương nổi danh nhất của cô đại — thanh lâu!

Khi Mạc Vân Quả bày vẻ mặt vô tội kéo kéo ống tay áo Hiên Viên Mặc nói muốn đi thanh lâu, nội tâm Hiên Viên Mặc biến hóa thành như thế này: Thân Thân thế mà lại chủ động mời mình đi ra ngoài chơi — thanh lâu là nơi nào nha? — giống như không tốt lắm? — hần không quan tâm! Thân Thân đã mời mình, nhất định phải đi!

Hiên Viên Mặc lập tức đánh nhịp đi theo Mạc Vân Quả đi thanh lâu, quản gia đứng nhìn toàn bộ quá trình:..... Hần ta nhất định là ngủ chưa đủ! Vậy mà nghe được Vương phi tương lai muốn mang theo Vương gia đi thanh lâu, Vương gia còn vui vẻ đồng ý nữa!

"Vương gia, trên người ngài còn có thương tích....." Quản gia thấy Hiên Viên Mặc thật sự muốn đi thanh lâu vội vàng nhắc nhở.

"Không có việc gì." Hiên Viên Mặc nắm tay Mạc Vân Quả tay nhàn nhạt nói.

Lão quản gia vẻ mặt khó xử nhìn Hiên Viên Mặc, còn muốn ngăn cản hẳn, đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức bức người ập đến.

Trên trán quản gia lập tức ứa mồ hôi, khí thế ép người bức hẳn không thở nổi.

Hiên Viên Mặc hừ lạnh một tiếng, nắm tay Mạc Vân Quả rời đi.

"Đột nhiên đau lòng cho lão quản gia....."

"Đau lòng +1"

"Oa! Cảm giác vừa rồi cảm giác Hiên Viên Mặc thật có khí thế!"

"Thật soái a! Liếm liếm liếm!"

"Lầu trên chờ ta tới!"

"Oa! Các người có cảm thấy hay không, Hiên Viên Mặc này ở trước mặt Tiểu Quả Quả nhà ta khác hoàn toàn ở trước mặt người khác!"

"Lầu trên nói không sai! Tiểu Quả Quả nhà ta uy vũ hùng tráng!"

"Bá khí trác lậu! Soái soái soái!"

"Ngồi xem phát triển kế tiếp....."

"Ngồi chờ....."

.....

Rất nhanh Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Mặc đi tới thanh lâu lớn nhất kinh thành, thanh lâu này tổng cộng có ba tầng, cũng phân ba bảy loại.

Đương nhiên Hiên Viên Mặc muốn tốt nhất, chỉ là.....

Hiên Viên Mặc nhìn đám nữ nhân quần áo không chỉnh tề đứng bên ngoài, theo bản năng muốn che đôi mắt Mạc Vân Quả lại.

Dơ.....

Hiên Viên Mặc nghĩ, bởi vì tư thế này, Hiên Viên Mặc gần như đem cả người Mạc Vân Quả ôm vào trong lòng ngực.

Mạc Vân Quả không thích người khác che đôi mắt nàng, như vậy nàng sẽ cảm giác không nhìn thấy sự thật.

Nàng muốn hất tay của Hiên Viên Mặc ra, lại nghe thấy hắn nói: "Thân Thân, chúng ta trở về đi, nơi này không phải nơi tốt để đến."

Mạc Vân Quả hoàn toàn không cảm thấy nơi này là nơi không tốt, tay phải nắm lấy tay Hiên Viên Mặc, sau đó quăng ngã Hiên Viên Mặc ném ra ngoài.

Nhưng Hiên Viên Mặc nhanh hơn một bước, ổn định vững chắc đứng trên mặt đất.

Hắn nhìn Mạc Vân Quả con người tràn ngập sùng nịch, sức lực Thân Thân thật sự thật lớn a, nàng ăn cái gì lớn lên đây?

Bởi vì không có Hiên Viên Mặc cản trở che đôi mắt nàng, Mạc Vân Quả thu hết tình huống phía trước vào trong mắt.

Nơi nơi đâu là nữ nhân mặc quần áo lộ liễu, cái loại lộ liễu này khác hoàn toàn với kiểu dáng áo váy ngắn ở hiện đại, loại quần áo này, còn mang theo hương vị sắc tình.

Nhưng Mạc Vân Quả không hiểu cái gì gọi là sắc tình, nàng chỉ là cảm thấy, ngực của nữ nhân kia thật lớn.....

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua những nữ nhân đó, lại nhìn thoáng qua mình, ừm..... Vẫn là nhiệm vụ quan trọng hơn?!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 103

Edit: Linhlady

Hiên Viên Mặc vừa thấy ánh mắt Mạc Vân Quả dừng lại ở trên người những nữ nhân kia, mày hơi chau, quanh thân tản mát ra hơi thở lạnh lẽo, khiến người xung quanh yên lặng lui về phía sau.

"Thân thân, chúng ta đi ăn đồ ngon được không?" Hiên Viên Mặc kéo tay Mạc Vân Quả nói.

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: "Không muốn."

Hiên Viên Mặc ấy thái độ Mạc Vân Quả kiên định, trong mắt xẹt qua một tia âm u, nếu để cho hắn biết được ai đã nói cho Thân Thân biết nơi này, hắn nhất định phải tận chết hắn ta!

"Vậy được rồi, ta nắm tay Thân Thân đi vào được không?" Hiên Viên Mặc cũng mặc kệ Mạc Vân Quả có đồng ý hay không, lập tức kéo tay nàng.

Mạc Vân Quả cũng không có bài xích hắn, dù sao chỉ cần để cho Hiên Viên Mặc nhìn thấy những nữ nhân đó, là có thể hoa danh truyền xa đi?

Chỉ có thể nói, Mạc Vân Quả thật là quá ngây thơ rồi!

Hiên Viên Mặc nắm tay Mạc Vân Quả đi vào, nhưng mà làm người ta kinh ngạc chính là, không có một nữ nhân nào dám tới gần bọn họ.

Ở xung quanh hai người hình thành một khoảng trống kì dị, Hiên Viên Mặc vừa lòng nhìn tất cả mọi chuyện, đây mới là hiệu quả hắn mong muốn!

Tú bà thanh lâu liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận Hiên Viên Mặc, trong lòng bà ta âm thầm nghi hoặc, vị vương gia này như thế nào lại ở chỗ này?

Tuy rằng trong lòng khó hiểu, nhưng làm một tú bà có tố chất tốt đẹp, bà ta vẫn cười nịnh nọt tiến lên, ở vị trí cách hẵn một mét thì dừng lại.

Thật sự là khí thế của vương gia quá dọa người mà! Trong lòng bà ta cũng thực khổ nha!

"Vị quan khách này chắc là lần đầu tiên đến đây đi? Ngài muốn cô nương như thế nào a?" Tú bà kiêu kiêu khí nói, khiến thân hình mập mạp kia có vài phần thuận mắt.

Hiên Viên Mặc nhìn tú bà vô cùng nhiệt tình, đem Mạc Vân Quả ôm vào trong lòng, hơi hơi giơ hất hàm dưới lên, ý bảo tú bà tự mình xem.

Lúc này, tú bà mới chú ý tới Mạc Vân Quả tồn tại.

Tú bà: Ai tới thanh lâu còn tự mang nữ nhân! Như vậy cô nương ở thanh lâu của bà ta ăn chay sao!

Tuy rằng nội tâm có một tia bất mãn, nhưng bà ta cũng biết thân phận của Hiên Viên Mặc bà ta không đắc tội nổi.

Vì thế bà ta chỉ có thể là tiếp tục nịnh nọt cười nói: "Vậy quan khách muốn phòng như thế nào? Có yêu cầu gì với các cô nương chỗ chúng ta không?"

Hiên Viên Mặc nhàn nhạt nhìn thoáng qua tú bà nói: "Cho chúng ta phòng tốt nhất chỗ các người."

"Vâng vâng, mời ngài đi bên này ~" tú bà tự mình mang theo Hiên Viên Mặc cùng Mạc Vân Quả lên lầu, mang theo bọn họ đi tới phòng tốt nhất.

Trước khi đi, vừa đi lại còn vừa nói: "Vị quan khách này, đêm nay chỗ chúng ta có hoa khôi lật thẻ bài nha ~"

Ngụ ý không cần nói cũng biết, đơn giản là nói cho biết Hiên Viên Mặc nếu có coi trọng, có thể nói với bà ta, bà ta nhất định sẽ phái người hầu hạ hẵn thật thoải mái.

Nhưng mà Hiên Viên Mặc lại không thèm quan tâm, phất phất tay ý bảo tú bà nhanh rời đi.

Chờ đến khi tú bà đi khuất, Hiên Viên Mặc mới tháo bỏ vẻ mặt lạnh lẽo, ngược lại làm khuôn mặt đáng thương nhìn Mạc Vân Quả nói: "Thân thân, nàg xem nơi này có cái gì chơi đâu? Chúng ta trở về được không?"

Mạc Vân Quả lắc đầu tiếp tục nói: "Không muốn."

Hiên Viên Mặc:Hu hu hu..... Thân thân không nghe lời mình, nhưng mà..... Thân Thân không ngoan cũng thật đáng yêu! (mặt si hán)

"Người đi nhìn những nữ nhân đó đi." Mạc Vân Quả kéo kéo ống tay áo Hiên Viên Mặc, vẻ mặt nghiêm túc đứng đắn nói.

Hiên Viên Mặc bĩu môi không vui: "Bọn họ không đẹp bằng nàg?"

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua các nữ nhân bên ngoài sóng cuộn mãnh liệt, lại cúi đầu nhìn thoáng qua mình, ngẩng đầu vẻ mặt kiên định nói: "Các nàg đẹp hơn ta."

Hiên Viên Mặc:..... Đột nhiên hiểu được cái gì đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 104

Edit: Linhlady

"Khụ khụ..... Nói xem, tiểu Quả Quả cảm thấy những nữ nhân đó đẹp hơn mình, là bởi vì ngực nữ nhân đó to hơn nàng sao?"

"Lầu trên người tự mình biết là tốt rồi! Vì sao còn muốn nói ra!"

"Đúng! Vốn dĩ tiểu Quả Quả đã đủ thương tâm, người vì sao còn muốn bóc vết sẹo đó ra!"

"Hừ! Tiểu Quả Quả nhà ta nơi nào nhỏ! Các người xem biên độ phạm vi của bộ đồ kia..... Emma..... Không có gì thay đổi!"

"Phốc ha ha ha! Lầu trên cười chết bảo bảo!"

"Tiểu Quả Quả, không cần để ý đến bọn họ! Ta mới sẽ không ghét bỏ người nhỏ đâu!"

"(͡° ^ ͡°) các người không cần khinh bỉ người nhỏ, ta và các người nói chuyện, ở thế giới chúng ta, người nhỏ mới cao quý nhất mỹ lệ nhất!"

"Lầu trên nói ta thiếu chút nữa liền tin!"

"Nhưng mà, nếu không phải nhìn thấy người là khán giả ký lục, ta cũng thiếu chút nữa tin!"

"Emma, Lại nói khán giả ký lục tất cả đều là ngực to a! Không được không được, quá khôi hài!"

"(͡° ^ ͡°)"

.....

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp ở bình luận chuyện to nhỏ của nàng, khẽ kéo ống tay áo của Hiên Viên Mặc, trên mặt biểu tình càng thêm lạnh lẽo.

Tâm Hiên Viên Mặc lộp bộp một tiếng, từ từ! Thân Thân đang tức giận sao! Nhưng mình còn chưa làm cái gì mà!

"Ta không nhỏ."

Mạc Vân Quả lạnh lẽo nói, nếu cẩn thận nghe câu nàng nói, trong giọng nói còn mang theo một tia ủy khuất nho nhỏ.

Hiên Viên Mặc:? Cái gì nhỏ? Nhỏ cái gì?

Về mặt Hiên Viên Mặc mộng bức nửa ngày cũng không biết nên nói cái gì đó, Mạc Vân Quả nhìn Hiên Viên Mặc như vậy, lại kéo kéo quần áo Hiên Viên Mặc.

Hiên Viên Mặc là người xấu! Đại phôi đản!

Hiên Viên Mặc cảm giác được sức lực của Mạc Vân Quả như muốn xé rách quần áo, vội vàng nắm lấy tay nàng nói: "Không nhỏ không nhỏ, Thân Thân nhà ta là lớn nhất!"

Mạc Vân Quả:..... Nói dối! Đại phôi đản!

Biểu tình trên mặt Mạc Vân Quả lạnh thêm vài phần, thời điểm Hiên Viên Mặc còn muốn nói gì, liền nghe thấy bên ngoài vang lên một tiếng thật lớn.

Hai người theo thanh âm nhìn lại, phát hiện là một cái cao lớn thô kệch nam nhân gõ một cái mâm tròn to, phát ra thanh âm thật lớn.

"Chào mừng các vị quan khách, đêm nay hoa khôi đại tái chính thức bắt đầu ~"

Theo một tiếng hô này tú bà, mọi người vốn đang bất mãn vì tiếng động kia lập tức sôi trào.

Mạc Vân Quả nghe được lời này, đứng lên đem ghế nhỏ kéo lại gần bên cửa sổ, sau đó chỉ chỉ ghế của Hiên Viên Mặc nói: "Ngồi ở đây."

Hiên Viên Mặc không dám ngỗ nghịch Thân Thân nhà mình, vội vàng đi qua đi ngồi xuống.

"Xem cho tốt." Mạc Vân Quả lại chỉ chỉ ngay trung tâm khán đài nói.

Hiên Viên Mặc mạnh mẽ gật đầu, ừ ừ, xem cho tốt!

Mạc Vân Quả liền đứng ở bên người Hiên Viên Mặc, giám thị hẩn xem hẩn có thật sự nhìn hay không.

Ở trong đầu Mạc Vân Quả, hoa khôi = nữ nhân đẹp = đối tượng Hiên Viên Mặc công lược= hoàn thành nhiệm vụ.

Hiên Viên Mặc nào biết đâu tâm tư Mạc Vân Quả ra sao, hẩn còn nghĩ Thân Thân nhà hẩn đang muốn khảo nghiệm hẩn đấy!

Khi hai người còn đang nói chuyện với nhau, ở trung tâm khán đài xuất hiện một nữ tử mặc bộ bạch y.

Nữ tử tóc dài phiêu phiêu, cùng với âm nhạc nhẹ nhàng vang lên, duyên dáng bắt đầu múa, dáng người mềm mại, dáng múa tuyệt đẹp.....

Các nam nhân xem tới nổi ánh mắt phát sáng, sôi nổi quỳ gào.

Mạc Vân Quả nhìn vẻ mặt lãnh đạm của Hiên Viên Mặc, chọc chọc hẩn.

Hiên Viên Mặc lập tức liền quay đầu nhìn về phía nàng, đôi mắt sáng lên.

Mạc Vân Quả chỉ chỉ về phía trước khán đài có một người nam nhân đang gào to nhất, nói: "Học tập hẩn."

Hiên Viên Mặc:.....

Edit: Với nam chính ta đã không còn gì để nói, cơ mà thế giới này rất thú vị. Ahahaha.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 105

Edit: Linhlady

Hiên Viên Mặc nhìn nam nhân kia, thân thể mập mạp đang run rẩy, trên mặt là cái loại biểu cảm say mê, máu chốt chính là, trên miệng còn chảy chất lỏng khả nghi, còn có.....

Cái bộ dáng quỷ gào kia, thật quá dữ tợn có được hay không!

Thân Thân nhà hắn vậy mà muốn hắn học nam nhân kia! (sống không còn gì luyện tiếu.JPG)

Mạc Vân Quả thấy Hiên Viên Mặc không để ý tới mình, hơi dùng lực tiếp tục chọc chọc hắn.

Hiên Viên Mặc cảm giác thịt trên người mình sắp bị chọc xuống:.....
Sức lực của Thân Thân thật là càng lúc càng lớn!

"Học hắn." Mạc Vân Quả lặp lại lần nữa.

Hiên Viên Mặc rất là bất đắc dĩ, hắn không nỡ nhìn thẳng nam nhân kia, lại không nỡ bỏ ý kiến của Thân Thân nhà hắn, chỉ có thể vâng theo.....

Chỉ thấy hắn đứng lên, một chân dẫm lên ghế, một bàn tay chống ở trên đùi, một tay để trên lan can cửa sổ, lớn tiếng nói: "Hảo!"

Một tiếng "Hảo" này trung khí mười phần, càng giống âm thanh khi bó củi đứt gãy.....

Mọi người đều quay sang nhìn chỗ Hiên Viên Mặc nhưng cửa phòng đã bị hắn đóng lại!

Cửa sổ không chịu được sức lực của hắn, đã muốn rơi xuống dưới rồi, Hiên Viên Mặc vốn là không nghĩ nhiều, nhưng là ở một khắc nghìn cân

treo sợi tóc, thân thể hắn cũng không đứng vững, cũng muốn theo cách của kia rơi theo xuống.

Đương nhiên Mạc Vân Quả muốn giữ chặt hắn, ý định kéo lại, nhưng nàng lại không có khinh công, chỉ có thể nhìn thân thể hai người từ từ ngã xuống.

Cũng may, Hiên Viên Mặc không muốn Thân Thân nhà hắn bị thương.

Một khắc kia khi Mạc Vân Quả muốn kéo hắn lên, hắn lập tức đem cả người Mạc Vân Quả ôm vào trong ngực, sau đó vận khinh công, nhẹ nhàng đáp xuống.

Hai người ở không trung đối mặt nhau, trong mắt Mạc Vân Quả thâm thúy sâu không thấy đáy, mà trong mắt Hiên Viên Mặc, lại là tình yêu càng sâu không lường được.

"Tự nhiên lại bị ăn một đồng cầu lương....."

"Cầu lương phát quá đột ngột không kịp phòng ngừa, mắt rung rung lệ vẫn phải ăn cho hết!"

"Hu hu hu..... Sao lại có cảm giác thương cảm khi gả con gái nhà mình đi là chuyện gì xảy ra!"

"Mặc Mặc nhà ta cùng Quả Quả quá xứng! Phần cầu lương này ta cam tâm tình nguyện ăn!"

"Chẳng lẽ chỉ có mình ta cảm thấy sức lực của Hiên Viên Mặc quá lớn sao!"

"Lầu trên người sai trọng điểm rồi! Tới! Cùng ta niệm: Ăn cầu lương!"

"Bảo bảo không muốn ăn cầu lương, bảo bảo vẫn là trẻ con....."

"Các người không có phát hiện ra sao, cái tên Hiên Viên Mặc kia nhất định là cố ý trượt chân!"

"Lầu trên còn cần người nói sao! Mặc Mặc nhà ta chính là cơ trí như vậy! Không làm như vậy, sao có thể ôm được tiểu Quả Quả! Có thể cho chúng ta ăn một đồng câu lương sao!"

"Đúng vậy đúng vậy! Bởi vì cố tình, cho nên càng thêm ngọt nha! A a a! Quả thực bị ngược đã chết! Cảm thấy rất vui vẻ làm sao đây!"

"Điên rồi, đầu điên rồi, bị ngược điên rồi....."

.....

Lúc này trong mắt Mạc Vân Quả hoàn toàn không quan tâm đám người trong phòng phát sóng kia bình luận như thế nào, toàn bộ tâm tư của nàng đều trên gương mặt Hiên Viên Mặc.

Hiên Viên Mặc thấy Thân Thân nhà hắn dùng ánh mắt "Thâm tình" nhìn mình, trên mặt không tự giác nở nụ cười.

Lúc này, hai người vừa vặn rơi xuống đất.

Chỉ thấy Mạc Vân Quả vươn tay ra, chỉ chỉ Hiên Viên Mặc nói: "Có gàu."

Hiên Viên Mặc vốn cho rằng Thân Thân sẽ khen mình khi nghe được lời này, thân thể liền cứng đờ.

Có gàu.....

Gàu.....

Da tiết.....

Tiết.....

Quần chúng phòng phát sóng trực tiếp: Phảng phất nghe được thanh âm thứ gì vỡ vụn.....

Hiên Viên Mặc:..... Đó là một trái tim chân thành da diết.

Edit: Ahahahahahaha.....cười chết ta, phong tình phong tình đâu rồi...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 106

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn Hiên Viên Mặc cứng đờ, còn cho là mình tốt bụng vươn tay ra, lấy gàu rơi trên mặt hắn xuống, ừm..... Gàu có vẻ hơi to.

Hiên Viên Mặc chỉ cảm thấy cả nhân sinh đều vô vọng, nếu lần sau hắn còn tới loại vị diện này, hắn nhất định phải mang dầu gọi dầu! Phải mang một tấn dầu gọi dầu nhãn hiệu thần tiên loại tốt nhất!

Mỗi ngày gọi vài lần! Hắn cũng không tin, còn sẽ có cái gàu gì kia!

Hoàn toàn không biết nội tâm Hiên Viên Mặc đang điên cuồng gào thét Mạc Vân Quả cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của mọi người, trung khuôn mặt lạnh tanh đáp lại.

Mọi người:.....

Bởi vì chuyện Hiên Viên Mặc vừa gây ra, hoa khôi đại chiến tạm thời dừng lại, nhưng cũng may người ở thanh lâu này đều có năng lực, rất nhanh dọn dẹp hiện trường, để cuộc thi hoa khôi có thể tiếp tục.

Hiên Viên Mặc muốn tìm một phòng khác, đang định tìm tú bà thương lượng xem như thế nào.

Ai biết Mạc Vân Quả lại kéo tay hắn, chỉ chỗ bên cạnh tên mập mập, nói: "Ngồi nơi đó đi."

Hiên Viên Mặc: Thân Thân thật là càng ngày càng nghịch ngợm! Hắn làm sao có thể ngồi nơi đó đây ~

Hiên Viên Mặc chớp chớp đôi mắt nhìn Mạc Vân Quả, ý muốn tìm ra vẻ đùa giỡn từ trên mặt nàng.

Nhưng mà Mạc Vân Quả vô cùng kiên định nhìn lại Hiên Viên Mặc, nửa đêm đầu không có ý tứ nói giỡn.

Cuối cùng, vẫn Hiên Viên Mặc là người bại trận trước, hấn nắm tay Mạc Vân Quả, hơi cuối đầu, bộ dạng sống không còn gì luyến tiếc đi về phía trước khán đài.

Trải qua đoạn nhạc đệm nho nhỏ này của Hiên Viên Mặc, hoa khôi đại chiến tiếp tục tiến hành.

Lúc này đây lên sân khấu là một nữ tử mặc váy đỏ, so với vừa rồi nữ tử bạch y uyển chuyển kia, nữ tử áo đỏ này càng có vẻ khí phách.

Da thịt lộ ra bên ngoài càng kích thích thị giác của người nhìn, trên mặt là biểu tình kiêu ngạo, càng hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Hiên Viên Mặc đối với nữ nhân này một chút hứng thú cũng không có, hấn chỉ muốn nhìn Thân Thân mà thôi, bất đắc dĩ Thân Thân hấn lại muốn đẩy hấn ra ngoài, trái tim muốn vỡ thành từng mảnh từng mảnh!

Hiên Viên Mặc liếc liếc nam nhân bên cạnh một cái rõ ràng kích động không kềm chế được, mặt toàn bộ trầm xuống, uy áp lập tức hướng tới người nọ.

Người nọ cảm giác được khí thế mãnh liệt, sợ hãi nhìn thoáng qua Hiên Viên Mặc ngay lập tức muốn rời đi, lại nghe thấy Hiên Viên Mặc nói: "Ngồi xuống, tiếp tục xem, không cho kích động!"

Mỗ nam:..... Ta không khống chế được chính mình a!

Hiên Viên Mặc cười lạnh một tiếng, khống chế không được chính mình? Ta đây liền tới giúp ngươi khống chế!

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào hấn ta, tức khắc người nọ cũng không dám kích động.

Mạc Vân Quả chỉ nhìn thấy Hiên Viên Mặc hướng tới nam nhân kia nhìn thoáng qua, sau đó hẳn ta cũng không dám nói chuyện, cho nên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Ta là một người ngoan ngoãn! Khí thế Hiên Viên Mặc này quá ngu bực đi!"

"Ôi mẹ ời! Ta giống như thấy được ba ba!"

"Lầu trên thật không biết xấu hổ!"

"Tiểu Quả Quả nhà ta vậy mà không chịu chút ảnh hưởng nào, cũng quá ngu bực đi!"

"Tiểu Quả Quả lợi hại!"

"Phi, so với việc nói tiểu Quả Quả không chịu ảnh hưởng, còn không bằng nói Mặc Mặc căn bản là luyện tức dùng khí thế áp bức Quả Quả đi!"

"Lầu trên nói rất có đạo lý, ta thế nhưng không lời gì để nói."

"Nếu thật là nói như vậy, vậy Hiên Viên Mặc này chính là một người tài ba a! Có thể đem chính khí thế của mình khống chế tốt như vậy....."

"Càng nghĩ càng thấy ớn a!"

"Lầu trên ô ô ô....."

.....

Mạc Vân Quả hoàn toàn xem không hiểu đề tài ô ô mắt nhìn thẳng, nhìn Hiên Viên Mặc chăm chăm.

Vì thế ở đây xuất hiện một màn kì quái.

Một nữ hài nhìn chăm chăm một nam nhân tuấn mã vô song, mà người nam nhân này lại nhìn mỹ nhân trên đài, nhưng ánh mắt nam nhân này

thường thường hay liếc nhìn nữ hài, chỉ cần vừa chạm vào ánh mắt của nàng, lập tức thu ánh nhìn về, tiếp tục theo dõi trên đài.

Ừm..... Một màn này, nói như thế nào đây?

Thật T M kích thích!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 107

Edit: Linhlady

Cuối cùng, hoa khôi đại chiến cũng hạ màn hoàn mỹ, mà Hiên Viên Mặc tỏ vẻ, đôi mắt hấn sắp rút gân.

Cũng không phải sao? Một h ấ nhìn lén Thân Thân nhà hấn, một h ấ lại nhìn đám người không quan trọng kia, mệt mỏi quá mà.....

Mạc Vân Quả vẫn luôn là nhìn chăm chăm Hiên Viên Mặc, còn về chuyện ai là hoa khôi, hai người không hề có hứng thú bàn luận.

Sau khi cuộc thi hoa khôi hạ màn, Hiên Viên Mặc vui vẻ nói với Mạc Vân Quả: "Thân Thân, bây giờ chúng ta đi được chưa?"

Mạc Vân Quả nhìn Hiên Viên Mặc, phát hiện vẻ mặt hấn quá hưng phấn, có lẽ do được thấy nhiều mỹ nữ đúng không?

Nói như vậy, nhiệm vụ của mình cũng sắp hoàn thành đi?

Tâm tình Mạc Vân Quả tốt hấn lên gật gật đầu nói: "Ừ."

Hiên Viên Mặc đứng lên, nắm tay Mạc Vân Quả đi ra ngoài.

Ừm..... Có thể ôm Thân Thân nhà hấn ngủ ngủ! Vui vẻ O(∩_∩)O~~

Nhưng mà, lý tưởng là tốt đẹp, hiện thực lại tàn khốc.

Mạc Vân Quả từ trước đến nay là thói quen ngủ một mình, cho nên khi nàng vào phòng đã thuận tay đóng luôn cửa lại, chỉ để lại Hiên Viên Mặc một chân đã dẫm lên giữa không trung, biểu tình hưng phấn lập tức cứng đờ ở nơi đó.

Cái gọi là gió lạnh hiu quạnh, chính là tâm tình Hiên Viên Mặc giờ phút này đi?

Hiên Viên Mặc nhìn cánh cửa đã đóng chặt kia, biết chắc Thân Thân sẽ không cho hắn đi vào.

Hắn có chút suy sút cúi đầu, trong nháy mắt lại ngẩng đầu, vẻ mặt đầy kiên định.

Một ngày nào đó, hắn muốn cho Thân Thân chủ động bò lên giường của mình! Hừ hừ!

Lão quản gia xem toàn bộ quá trình:..... Ha hả, có khả năng ta thấy một vương gia giả rồi!

Cuối cùng, Hiên Viên Mặc vẫn là ngủ ở phòng bên cạnh Mạc Vân Quả, mỹ danh là bảo vệ Thân Thân nhà hắn!

Mạc Vân Quả một đêm không mộng寐, ngược lại Hiên Viên Mặc luôn nghĩ tới thân thể mềm mại của Thân Thân nhà hắn, hưng phấn đến không ngủ yên.

Cứ như vậy, cho tới khi mặt trời nhô lên, Mạc Vân Quả để cho người hầu vào hầu hạ.

khi nàng mới bước chân ra khỏi phòng, đập vào mắt đó là hình ảnh Hiên Viên Mặc tinh thần phấn chấn bừng bừng, điểm thêm ánh mắt mặt trời càng thêm lóa mắt.

Hiên Viên Mặc đứng dưới ánh nắng sáng mai, ánh mặt trời buông xuống người hắn, từ góc độ của Mạc Vân Quả nhìn lại, khiến hắn có vài phần thánh khiết.

Nhưng mà, Mạc Vân Quả là một người không biết thưởng thức, chỉ thấy nàng đi lên phía trước lôi kéo tay áo Hiên Viên Mặc nói: "Làm sao người lại sáng lên?"

Sáng sớm bày ra tượng tạo hình sống - Hiên Viên Mặc:.....

"Ta đói bụng." Mạc Vân Quả không có chờ trả lời Hiên Viên Mặc đã tiếp tục nói.

Hiên Viên Mặc mới nghe thấy Thân Thân của hắn đói bụng, không dám có nửa điểm chậm trễ, trực tiếp nắm tay nàng đi vào trong phòng, phân phó hạ nhân nhanh chóng chuẩn bị đồ ăn cho nàng.

Bọn hạ nhân cũng không dám chậm trễ, không mất bao nhiêu thời gian, đã mang lên một bàn đầy đồ ăn.

Mạc Vân Quả ngửi thấy mùi thức ăn, chớp chớp đôi mắt, nhìn qua có vẻ ăn rất ngon.

Cổ đại còn không bị ô nhiễm, cho nên rau dưa thịt cá hương vị khác hoàn toàn hiện đại.

Hiên Viên Mặc vừa thấy dáng vẻ thèm ăn của Thân Thân, liên tục gấp thức ăn cho nàng.

Mạc Vân Quả cũng không cự tuyệt, vì thế.....

Lão quản gia ở một bên nhìn trong chén của Vương phi tương lai đã cao như ngọn núi nhỏ vượt cả mặt Mạc Vân Quả!

Hắn ta còn không biết vương gia nhà mình còn có bản lĩnh này đấy.

Vương phi nhà hắn cũng là người giỏi kiềm chế! Còn có thể bình thản đứng lên ăn!

Có thể chú ý đến hình tượng nữa hay không aaaaa! Làm lão quản gia của vương phủ, giờ khắc này nội tâm hắn ta muốn hỏng mất.....

Hiên Viên Mặc cùng Mạc Vân Quả tự nhận ăn cơm rất vui vẻ, không nghĩ tới toàn bộ quá trình lão quản gia nhìn đã vô lực phun tào.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 108

Edit: Linhlady

sau khi ăn sáng xong, Mạc Vân Quả thời thời khắc khắc nhớ kỹ nhiệm vụ li ền suy nghĩ xem mang Hiên Viên Mặc đi nơi nào để thấy mỹ nhân.

"Mỹ nhân sao? Đi du thuy ền đi!"

"Ta ngẫm lại, có thể ở trên phố đi dạo một chút, nói không chừng sẽ có đấy?"

"Nói đến chuyện mỹ nhân, không phải hẳn là đến trong chốn võ lâm sao? Ha ha ha! Mỗi năm tổ chức đại hội võ lâm minh chủ, đều có thể nhìn thấy thật nhiều mỹ nhân!"

"L ầu trên vừa thấy chính là tên tài xế già....."

"Tới a! Tài xế già mang các người bay a!"

"Tiểu Quả Quả người có thể hỏi xem đại hội võ lâm khi nào bắt đầu? Ha ha ha!"

"Ai da, nói như vậy ta lại vô cùng chờ mong!"

"Ta cũng như vậy! Bản thân đã ngưỡng mộ võ công cổ đại đã lâu ~"

.....

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp đưa ra các loại ý kiến, quyết định áp dụng theo số đông chờ đại hội võ lâm bắt đầu,

Vì thế, sau khi ăn sáng Mạc Vân Quả kéo kéo ống tay áo Hiên Viên Mặc nói: "Người biết đại hội võ lâm không?"

Hiên Viên Mặc lập tức liền vỗ tay nói: "Đương nhiên biết rồi! Như thế nào? Thân Thân muốn đi sao?"

Mạc Vân Quả gật gật đầu, sau đó liền thấy Hiên Viên Mặc ôm Mạc Vân Quả nói: "Đi, hiện tại chúng ta liền đi."

Mạc Vân Quả gật gật đầu, tùy ý để Hiên Viên Mặc kéo nàng.

"..... Ta đột nhiên cảm thấy, Hiên Viên Mặc này khả năng có điểm ngốc."

"Không phải khả năng! Là khẳng định!"

"Cũng không biết thời gian địa điểm tổ chức cứ như vậy mà đi sao!"

"Đại khái Mạc Mạc nhà ta muốn tận hưởng thế giới hai người đi....."

"Trên lầu này giải thích ta cấp 99 điểm, nhiều thêm một điểm sợ người kiêu ngạo!"

"Nói không chừng, bây giờ đại hội võ lâm đã sắp bắt đầu rồi đi?"

"Lầu trên, người nhìn thời tiết bên ngoài một chút đi, ừm..... Trời trong nắng ấm, nhưng mà! TM bây giờ là đầu mùa xuân được không! Nào có đại hội võ lâm nào tổ chức vào mùa hè!"

"Vậy cũng không nhất định, vạn nhất ở thế giới lại tổ chức vào mùa xuân thì sao? Ha ha ha!"

.....

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp thảo luận, mới biết được nàng không biết thời gian tổ chức là bao giờ.

Vì thế nàng dừng bước chân lại, lại lần nữa kéo kéo ống tay áo Hiên Viên Mặc.

Hiên Viên Mặc lập tức ngừng lại, sau đó quay đầu sừng nịch nhìn Mạc Vân Quả.

"Thân thân làm sao vậy?"

"Đại hội võ lâm khi nào bắt đầu?" Mạc Vân Quả hỏi.

Hiên Viên Mặc xua xua tay nói: "Tùy thời đâu có thể bắt đầu."

Mạc Vân Quả:.....

Quần chúng phòng phát sóng trực tiếp: Người cho rằng người là võ lâm minh chủ sao! Còn muốn bắt đầu thì bắt đầu!

Nhưng mà, ngay sau đó, bọn họ đã bị vả mặt.

"Dù sao ta cũng là võ lâm minh chủ, muốn khi nào bắt đầu sẽ bắt đầu khi đó ~ ta vừa rồi đã cho người đi viết thiệp, hiện tại có lẽ có một bộ phận bắt đầu đi phát rồi."

Mạc Vân Quả:.....

Quần chúng phòng phát sóng trực tiếp: Mặt đau quá!

"Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, ta không nên nghi ngờ Mặc Mặc nhà ta."

"Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, Mặc Mặc cường hãn như vậy, sao có thể sẽ làm việc ngược được chứ."

"Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, Mặc Mặc nhà ta muốn cùng trời cao, cùng mặt trời vai sóng vai!"

"Ma ma hỏi ta vì sao lại che mặt lại, ta chỉ chỉ có thể nói, mặt bị đánh đau quá a!"

"Một cái tát này thật vang nha!"

"Ta quyết định, từ đây về sau ta chính là fan não tàn Mặc Mặc! Ai nghi ngờ Mặc Mặc nhà ta ta cùng hắn so cấp!"

"Lầu trên, xem ảnh người chỉ là cầu cầu nha! Người lên cấp rồi có phải muốn nhảy tường hay không?"

"Người lại nói ta chó cùng rứt giậu! Hừ (ノ ^) ta mới không nhảy tường đâu! Ta nhảy cửa thành!"

"..... Nhảy cửa thành là cái quỷ gì?!"

.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 109

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả thấy thời gian như vậy, cũng không có ý định hỏi lại nữa.

Đến nỗi phòng phát sóng trực tiếp xuất hiện các loại quỳ liếm Hiên Viên Mặc, Mạc Vân Quả trực tiếp làm lơ, không có liên quan đến mục tiêu nhiệm vụ, đầu là vô nghĩa!

Không thể không nói, hành động của Hiên Viên Mặc rất nhanh.

Chỉ cần thời gian một ngày, đã phát toàn bộ thiệp ra, người trong võ lâm bắt đầu bàn luận với nhau, không hiểu tại sao đại hội võ lâm đại bắt đầu vào thời điểm này? Chẳng lẽ là có đại sự đã xảy ra sao?

Nghe nói gần đây phái quý hỏa rất kiêu ngạo, chẳng lẽ võ lâm mình chủ muốn đàn áp bọn họ?

Hay là gần đây Phượng Vũ sơn trang quá mức điệu thấp, cho nên muốn để người ta một lần nữa tái xuất?

Vô luận người trong võ lâm suy đoán như thế nào, cũng tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, mình chủ mà bọn họ nhất kính yêu lại bởi vì một câu Mạc Vân Quả, liền bắt đầu đại hội võ lâm long trọng mỗi năm một lần.

Mặc kệ nói như thế nào, nếu võ lâm mình chủ mời bọn họ, đương nhiên là muốn đi.

Cùng lúc đó, Hiên Viên Mặc mang theo Mạc Vân Quả trực tiếp ngồi trên xe ngựa chuẩn bị đi Lạc Dương.

Bởi vì mỗi năm đại hội võ lâm đều tổ chức ở một nơi cố định, cho nên Hiên Viên Mặc vẫn muốn mang theo Mạc Vân Quả chạy đến Lạc Dương trước.

Hiên Viên Mặc cũng không chào hỏi ca ca nhà hắn, cũng không mang theo thị vệ hay người hầu, một mình mang Mạc Vân Quả rời đi.

Nhưng mà, Hiên Viên Mặc không có mang ngân phiếu.....

Cho nên.....

Mạc Vân Quả nháy đôi mắt, vẻ mặt vô tội nhìn Hiên Viên Mặc.

Ở trước mặt bọn họ, là một đồng lớn xương cốt đồ ăn, nha..... Còn có một tiểu nhị đang nổi giận đùng đùng.

Hiên Viên Mặc giật giật khóe miệng, đáng chết! Vậy mà lại quên mang theo ngân phiếu của thế giới này!

Tiểu nhị nhìn đôi tuấn nam mỹ nữ trước mặt ăn mặc một thân sạch sẽ cao quý, tức đến cả người phát run.

Cho nên, các người mặc tốt như vậy làm gì! Hắn ta còn nghĩ là đại gia đấy! Kết quả hiện tại nói cho hắn ta, không có ngân phiếu!

Tiểu nhị tỏ vẻ, hắn ta cảm nhận được ác ý của toàn thế giới!

"Nhanh lên đưa tiền!" Tiểu nhị hùng hổ nói.

Mạc Vân Quả giương mắt nhìn thoáng qua tiểu nhị, sau đó lại nhìn chằm chằm Hiên Viên Mặc.

Hiên Viên Mặc tiếp thu ánh mắt ánh mắt Thân Thân nhà hắn, trong lòng âm thầm kêu khổ một tiếng, nhưng bên ngoài vẫn duy trì bộ dáng thông dong, hắn trầm giọng nói: "Không có tiền."

Tiểu nhị:..... Không có tiền còn nói chuyện có lý như vậy!

"Phốc....." Từ bên cạnh truyền đến một tiếng cười, Mạc Vân Quả theo thanh âm nhìn lại, đôi mắt xoát cái sáng ngời.

Chỉ thấy người nọ mặc bộ quần áo màu vàng rực rỡ, trên tay mang vòng tay màu vàng, trên lỗ tai còn có hoa tai ánh vàng rực rỡ, giống như muốn tuyên bố với toàn thế giới: Ta có tiền!

Mạc Vân Quả nhìn chằm chằm người nọ một lúc lâu, sau đó quay đầu sang phía Hiên Viên Mặc nói: "Mỹ nhân."

Hiên Viên Mặc giật giật khóe miệng, nữ nhân kia gọi là mỹ nhân? Làm ơn! Toàn thân ánh vàng rực rỡ, không biết đẹp ở đâu!

Quan trọng là, Thân Thân của hắn nói là mỹ nhân, như vậy nhất định là mỹ nhân!

Vì thế, Hiên Viên Mặc liền hướng tới vị mỹ nhân này ném qua một ánh mắt sắc bén.

"Cô nương là đang cười tại hạ?"

Tần Bạch đã sớm nhận ra Hiên Viên Mặc chính là võ lâm minh chủ, nàng ta cũng không nghĩ tới có một ngày nàng ta có thể thấy một màn như vậy, quả thực không cần quá sung sướng!

Tần Bạch nhấp môi nói: "Bạch Bạch nào dám? Chỉ nghe qua đại danh của võ lâm minh chủ mà thôi, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền a....."

Tần Bạch trợn mắt nói nói dối, rõ ràng nàng ta có quen biết Hiên Viên Mặc.

Hiên Viên Mặc vừa nghe nữ nhân biết mình, vậy là tốt rồi!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 110

Edit: Linhlady

Chỉ cần một ánh mắt của hắn đã khiến tiểu nhị run bần bật, sau đó quay đầu nói với Tần Bạch: "Một khi đã như vậy, vậy người thanh toán đi ~"

Lần này Tần Bạch vui sướng cười ha hả, "Được được được, đây là chuyện ta nên làm."

Hiên Viên Mặc hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn Tần Bạch.

Mà lúc này Mạc Vân Quả nhìn hai người tiếp xúc, ở trong đầu nói chuyện với người trong phòng phát sóng trực tiếp: "Hiên Viên Mặc thích cái người ánh vàng rực rỡ kia, đúng không?"

"Tự nhiên đau lòng ánh vàng rực rỡ vài giây....."

"Người ánh vàng rực rỡ..... Phốc! Ha ha ha!"

"Đáng thương Mặc Mặc nhà ta một lòng hướng về tiểu Quả Quả, lại bị hiểu lầm thành như vậy....."

"Tiểu Quả Quả quả nhiên là người giết người bằng ngôn ngữ aaaaa!"

"Lần trên nói quá nghiêm trọng đi? Tiểu Quả Quả nhà ta rõ ràng là chọc thẳng vào điểm yếu!"

"Xin hỏi, điểm yếu là cái gì? Hiên Viên Mặc vừa thấy đã thích tiểu Quả Quả, cái người ánh vàng rực rỡ kia, không gọi là ánh vàng rực rỡ thì gọi là gì! Cho nên! Điểm yếu ở nơi nào! "

"Điểm yếu ở..... Tiểu Quả Quả nhà ta thế mà sẽ sử dụng câu hỏi"

"....."

.....

Hiên Viên Mặc nhìn về mặt Mạc Vân Quả phát ngốc, đoán rằng nàng hẳn là đang xem các loại bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp.

Hiên Viên Mặc thở dài một hơi, đám người kia không đáng tin cậy kia không biết lại đang nói cái gì.....

Đầu do tiểu Q, đã nói cho nó, mình cũng phải xem phát sóng trực tiếp, vậy mà lại không cho mình! Hừ ㄟ(͡ ^ ͜)ㄏ chờ xem ta trở về hủy nó!

Tiểu Q nằm không cũng trúng đạn: Chủ nhân người chẳng lẽ quên mất người là người mang tội sao!

Tần Bạch nhìn hai người đầu là về mặt phát ngốc, lại phát ra một chuỗi tiếng cười như chuông bạc.

Minh chủ này còn thú vị hơn lúc trước nhiều ~

Nếu đã xuất hiện một thổ hào, tự nhiên Hiên Viên Mặc sẽ không bỏ qua nàng ta.

Vì thế, Hiên Viên Mặc mang theo Mạc Vân Quả làm như nhiên ngẩng lên xe ngựa xa hoa kia, mỹ danh là cho nàng ta mặt mũi.

Tần Bạch nhìn Hiên Viên Mặc da mặt dày tỏ vẻ: Ha hả!

Kinh thành cách Lạc Dương cũng không gần, lộ trình khoảng nửa tháng,

Dương nhiên khi Hiên Viên Mặc tới nơi đó, đại đa số mọi người đều tới, đương nhiên, trong đó bao gồm cả ám vệ hẳn vứt lại phía sau.....

Đừng hỏi vì sao đoàn người Hiên Viên Mặc lại chậm như vậy, thật sự là ánh vàng rực rỡ Tần Bạch quá chói mắt, luôn là đưa tới đám thổ phỉ hung tàn.....

Thời gian nửa tháng này, tất cả mọi người đều quen thuộc lẫn nhau.

Tỷ như, ở trong mắt Mạc Vân Quả, Tần Bạch chính là một người ánh vàng rực rỡ.

Mà ở trong mắt Tần Bạch, Mạc Vân Quả là một cô nương có quái lực, nha..... Còn có, võ lâm minh chủ của bọn họ cực kì thích cô nương có quái lực này.

Mà ở trong mắt Hiên Viên Mặc, nha! Sức lực Thân Thân của hắn thật lớn! Đây là nội tâm của hắn mỗi lần Mạc Vân Quả dùng một tay ném một tên thổ phỉ.

Có thể bế Thân Thân thật là thoải mái! Mềm mại, chọc một cái.....

Hả? Các người hỏi nữ nhân Tần Bạch kia sao? Khoát tay..... Đại khái là một nữ nhân?!

Tất cả tâm tư của Hiên Viên Mặc đều đặt lên Mạc Vân Quả, triệt triệt để để bỏ qua Tần Bạch.

Cũng may, Tần Bạch cũng không ngại điểm này, dù sao có quan hệ tốt với võ lâm minh chủ một chút là được ~

Vì thế, đoàn người liền đi tới Tàng Kiếm Sơn Trang, đây là địa điểm cử hành đại hội võ lâm hằng năm.

Người ở Tàng Kiếm Sơn Trang đã sắp xếp tốt từng vị trí, đáng giá nhắc tới chính là, Hiên Viên Mặc lợi dụng thân phận của mình uy hiếp người của Tàng Kiếm Sơn Trang, cứng rắn để bọn họ nói cho Mạc Vân Quả chỉ còn lại có một gian phòng, nói như vậy, Thân Thân chỉ có thể cùng hắn cùng nhau ngủ.....

Ngẫm lại thật là vui vẻ! (￣▽￣)~*

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 111

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả không biết Hiên Viên Mặc làm những chuyện như vậy, thời điểm người ở sơn trang nói cho nàng chỉ còn một phòng, chuyện đầu tiên Mạc Vân Quả nghĩ đến chính là.....

Ánh vàng rực rỡ ngủ nơi nào?!

Hiên Viên Mặc vừa thấy ánh mắt của Mạc Vân Quả liền biết nàng nghĩ cái gì, hắn vội vàng giải thích nói: "Nữ nhân kia có phòng của nàng ta ~"

Cho nên..... Hai người chúng ta ngủ một gian đi!

Hiên Viên Mặc đôi mắt chớp chớp, nỗ lực truy vấn lại cái tin tức này.

Mạc Vân Quả nghe được ánh vàng rực rỡ có chỗ ngủ, nhìn đôi mắt sáng lên của Hiên Viên Mặc nói: "Vậy người đi theo nàng ngủ a."

Hiên Viên Mặc:..... ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\ không cần! Ngoài Thân Thân ra ta không muốn ngủ với bất kì kẻ nào cả!

"Ta muốn ngủ cùng nàng!"

Hiên Viên Mặc trang đáng thương nói, hắn hao hết tâm tư còn không phải là muốn ôm Thân Thân của hắn ngủ sao!

Mạc Vân Quả nghe được lời này, chỉ là "Ồ" một tiếng, nhưng mà trên thực tế, nàng lại là nhìn các loại bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Tiểu Quả Quả, không được tin tưởng hắn! Hắn khẳng định là đem người dụ. Quăng lên giường, sau đó..... Hắc hắc hắc!"

"Mặc Mặc nhà ta hao hết tâm tư dễ dàng sao! Tiểu Quả Quả người đừng ý đi ~"

"Hừ hừ, Mặc Mặc nhà ta chính trực như vậy, mới sẽ không đem tiểu Quả Quả hắc hắc hắc đâu!"

"Cho dù nam nhân chính trực khi ôm nữ nhân mình thích đều sẽ có phản ứng đi? Hắc hắc hắc!"

"Emma, ta đột nhiên nào bỏ một tổ hình ảnh, Mặc Mặc ôm tiểu Quả Quả, nghĩ đến hắc hắc hắc, kết quả tiểu Quả Quả nói, hắc hắc hắc là cái gì?"

"..... Trên lầu cái bần!"

"Dù sao ta cảm thấy tiểu Quả Quả nhà ta xuân mãnh như vậy, khẳng định sẽ không dễ dàng để cho Mặc Mặc thực hiện được."

"Thôi thôi..... Vừa mới nói như vậy, ta lại đau lòng Mặc Mặc nhà ta!"

"Tiểu Quả Quả, hắc hắc hắc! Người đáp ứng Mặc Mặc đi ~"

"Đúng vậy đúng vậy! Dù sao hẳn khẳng định sẽ không làm gì đó!"

"Muốn hay không tới đánh cược a? Hắc hắc hắc!"

"Tốt nha! Ta đánh cược Mặc Mặc tuyệt đối sẽ không làm cái gì! Nhiều lắm là hôn nhẹ một cái thôi....."

"Ta đánh cược bọn họ..... Hắc hắc hắc....."

"Ta đánh cược....."

.....

Mặc Vân Quả không hiểu "Hắc hắc hắc" trong miệng bọn họ rốt cuộc là có ý tứ gì, nhưng nhìn nhiều người trong phòng phát sóng trực tiếp muốn nàng đồng ý như vậy, mà nàng lại nghĩ tới Đoàn Tử nói muốn nhiều người đánh thưởng hơn.....

Cho nên, Mặc Vân Quả quyết định đồng ý rồi!

"Ừ." Mạc Vân Quả vẫn là trước sau như một ít lời.

Nhưng chỉ một câu này thôi, làm Hiên Viên Mặc hưng phấn ôm Mạc Vân Quả, khoe miệng cong lên, ừ..... Tuyệt đối là biên độ lớn nhất!

Cứ như vậy, ở trong chờ mong của Hiên Viên Mặc, ban đêm cũng đến.

Ban đêm cố đại ngủ rất sớm, không sai lắm thì khoảng bảy giờ, tất cả mọi người đều đã về phòng của mình, hoặc là nói chuyện phiếm, hoặc là đã sớm nghỉ tạm.

Hiên Viên Mặc nóng lòng muốn ôm Thân Thân của hắn quyết đoán cự tuyệt mọi người nói chuyện phiếm, vui vui về về trở lại phòng, ôm Thân Thân ngủ ngủ.

Khi Hiên Viên Mặc đẩy cửa phòng ra, liền thấy Thân Thân của hắn ng ồi ở ghế trên, ngốc ngốc manh manh nhìn mình.

Nếu xem nhẹ chuyện miệng nàng đang không ngừng nhai, tay nàng còn cầm một khối điểm tâm bị nàng cắn dở, cùng với một bàn bày đủ các loại đồ ăn mà nói.....

Ừ..... Nhìn qua thật giống một thê tử đang chờ trượng phu về nhà.

Mạc Vân Quả nhìn Hiên Viên Mặc, đem nửa khối điểm tâm trong tay bỏ vào trong miệng, vừa nhai vừa nói: "Bùn muốn thứ sao?"

Hiên Viên Mặc nhìn quai hàm Mạc Vân Quả phồng lên nỗ lực nhấm nuốt, trên mặt lộ ra nụ cười ôn nhu.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 112

Edit: Linhlady

Hiên Viên Mặc khẽ thở dài một hơi, xem ra Thân Thân của hắn là một tiểu tham ăn nha!

Hiên Viên Mặc đi qua, ng ẩ ở bên cạnh Mạc Vân Quả, chọc chọc quai hàm ph ồng lên của nàng nói: "Nàng ăn thì tốt r ồi."

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua bàn điểm tâm đ ầy, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó khước miệng nhẹ nhàng nhếch lên một biên độ nho nhỏ, lại làm Hiên Viên Mặc nhìn đến ngây người.

Hiên Viên Mặc vẫn luôn biết, Thân Thân của hắn sinh ra rất xinh đẹp, không phải thân xác túi da này, mà là linh h ồn của nàng.

Gương mặt vốn dĩ lạnh lẽo đột nhiên hòa tan, tuy rằng g ần chỉ là biên độ nhỏ không thể nhỏ hơn, nhưng vẫn như cũ có thể khiến trái tim Hiên Viên Mặc kịch liệt nhảy lên.

Đó là tình yêu, không biết khi nào, hắn đã yêu nàng sâu như vậy.

Có lẽ là ở thời điểm lần đầu tiên gặp mặt, có lẽ là sau khi chung đụng, càng có lẽ, ở thật lâu thật lâu lúc trước, lâu đến nỗi ký ức của hắn đã mờ h ồ, lại vẫn cứ nhớ rõ dáng vẻ nho nhỏ của nàng.....

Hiên Viên Mặc biết, từ đây về sau, hắn triệt triệt để để hãm sâu vào đây.

Hiên Viên Mặc khẽ cười một tiếng, vô cùng ôn nhu đem Mạc Vân Quả ôm vào trong lòng, vuốt ve tóc nàng.

Mà Mạc Vân Quả mới vừa lại ăn một cái bánh đậu xanh:..... Bánh đậu xanh phải bị bẹp r ồi!

Hiên Viên Mặc không hề hay biết nội tâm Thân Thân của hắn ra sao, hắn ôm thân thể của nàng, chỉ cảm thấy mềm mại, ừm..... So trong tưởng tượng xúc cảm càng tốt!

"Thân Thân, chúng ta ngủ đi!"

Hiên Viên Mặc hưng phấn nói, chỉ cần tưởng tượng đến có thể ôm thân thể nhuyễn mềm của nàng, hắn cảm thấy mình có thể ngủ một năm!

Mạc Vân Quả:..... Nàng còn không có ăn xong đâu!

Hiên Viên Mặc thấy Mạc Vân Quả không có trả lời, liền cho rằng nàng cam chịu mệnh lệnh của mình, lập tức ôm nàng, đi về phía giường ngủ.

Mạc Vân Quả bị Hiên Viên Mặc ôm vào trong ngực, ánh mắt lại dừng lại trên bàn điểm tâm kia, trên mặt hiện lên một tia nhỏ ủ rũ khuất cùng đau lòng.

Nàng còn không có ăn xong đâu.....

Hiên Viên Mặc đem Mạc Vân Quả ôm tới trên giường, sau đó thay nàng cởi áo ngoài.

Có thể ôm nàng, Hiên Viên Mặc liền cảm giác được máu toàn thân chảy đến một vị trí không thể nói rõ, hắn âm thầm chửi mình càn thù, dùng rất nghị lực lớn mới bình tĩnh trở lại.

Cởi bỏ áo ngoài, lộ ra áo lót quần lót bên trong, đến nơi này, Hiên Viên Mặc cũng không dám cởi tiếp.

Thật sự là ánh mắt Thân Thân nhìn hắn đầy vô tội như vậy, sẽ làm hắn cảm thấy mình chính là một tên mặt người dạ thú!

Hiên Viên Mặc chỉ cởi một cái áo ngoài, sau đó đi tới bên trên giường, ôm Mạc Vân Quả.

Mà Mạc Vân Quả nửa ghé vào trên người Hiên Viên Mặc, ánh mắt lại là xuyên thấu tấm bình phong thật giấy, nhìn một nơi không biết tên nào đó.

Nhìn theo ánh mắt Mạc Vân Quả, tâm Hiên Viên Mặc lộp bộp một tiếng, luôn cảm thấy mình đã quên chuyện quan trọng gì đó!

Mạc Vân Quả cũng không nói lời nào, cứ như vậy mở mắt thật to, lẳng lẳng nhìn chỗ nào đó.

Mà Hiên Viên Mặc cứ đờ xoay đầu, theo ánh mắt Mạc Vân Quả nhìn lại.

Nếu..... Hắn không có nhớ l'ân, nơi đó.....

Là vị trí bàn điểm tâm đi!

Làm sao hắn lại quên chuyện quan trọng như vậy! Thân Thân của hắn còn không có ăn xong, vậy mà hắn dám ôm nàng đi ngủ! Quả thực tội ác tày trời!

Tội ác tày trời - Hiên Viên Mặc vô cùng thức thời bế Mạc Vân Quả lên, ừm..... Ôm nàng lại bàn, để cho nàng tiếp tục ăn.

Mạc Vân Quả cắn một miếng bánh đậu đỏ, quai hàm phồng lên, ánh mắt nhìn Hiên Viên Mặc có một chút độ ấm.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 113

Edit: Linhlady

“Khụ khụ..... Tại sao ta lại thấy trong mắt tiểu Quả Quả đồ ăn còn quan trọng hơn vậy?”

“Chúc mừng lâu trên tìm ra chân tướng.”

“Đau lòng nhà ta Mặc Mặc vài giây, sau đó..... Oa ca ca ca! Nhìn đáng vẻ Tiểu Quả Quả ăn kìa đáng yêu quá! Quai hàm phình phình!”

“Lâu trên người đủ rồi! Ha ha ha ha! Tiểu Quả Quả nhà ta là đáng yêu nhất!”

“

Hắc hắc hắc, chẳng lẽ chỉ có mình ta cảm thấy ánh mắt u oán của Mặc Mặc cũng rất đáng yêu sao!”

“Ai da, các người xem ánh mắt Mặc Mặc nhìn tiểu Quả Quả, chưa không biết bao nhiêu nhu tình nha!”

“Đột nhiên bị cặp đôi này đánh ngã rồi, làm sao đây!”

“Duy trì CP Mặc Quả!”

“Duy trì duy trì!”

“Chẳng lẽ các người quên mất nhiệm vụ của vị diện này rồi sao.....”

“Lâu trên sao người có thể vô tình chọc thủng ảo tưởng của chúng ta như vậy được!”

“Ta sai rồi..... Ta chỉ là nhắc nhở một chút thôi.”

“Trái tim ta thật đau, không cần để ý tới ta, ta muốn lẳng lặng.....”

“Người vậy mà không nhớ tiêu Quả Quả, mà muốn lẳng lẳng?! Lẳng lẳng là cái tiêu yêu tinh nào?! Từ đâu tới!”

.....

Giờ phút này Mạc Vân Quả không có tâm tư xem bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, tất cả tâm tư của nàng đều đặt trên điểm tâm, không thể tưởng được điểm tâm ở thế giới này ăn ngon như vậy.

Ngọt mà không ngấy, ừm..... Không thể dùng từ khác mà mô tả được, tóm lại chỉ có thể dùng hai từ, quá ngon!

Bởi vì được ăn ngon, độ ấm quanh thân Mạc Vân Quả cuối cùng không phải lạnh lẽo như trước nữa.

Về mặt Hiên Viên Mặc u oán nhìn những cái điểm tâm đó, bị món điểm tâm đánh bại, hẳn mới sẽ không không cao hứng đâu! (ノ ^)ノ

Cứ như vậy, nửa canh giờ trôi qua, Mạc Vân Quả cuối cùng cũng giải quyết toàn bộ điểm tâm, ừ..... Nên đi ngủ thôi.

Hiên Viên Mặc vừa thấy cái bàn trống trơn, vô cùng vui vẻ bế Mạc Vân Quả lên, đi về phía giường.

Sau khi ôm người đến giường. Hiên Viên Mặc cũng theo đó nằm xuống.

Bàn tay thon dài của hắn sờ sờ bụng Mạc Vân Quả, ừm..... Mềm mại, nhưng mà..... Vì cái sao lại phẳng như vậy?! Một bàn điểm tâm kia đâu cho chó ăn sao! A phi! Thân Thân mới không phải chó đâu!

Bất quá..... Ánh mắt Hiên Viên Mặc dừng ở trên bụng Mạc Vân Quả, ai tới nói cho hắn, vì sao Thân Thân ăn gết cả một bàn điểm tâm, mà xoa bụng cảm thấy không giống một người no là thế nào?!

Thôi xong, hắn giống như không cẩn thận phát hiện ra thuộc tính mới của Thân Thân rồi — — dạ dày đại vương!

Nghe qua cũng rất đáng yêu! ˋ(o???)? ˋ

Mạc Vân Quả chớp chớp đôi mắt, mới ăn nhiều như vậy, nàng một chút cũng không cảm thấy buồn ngủ.

Nhưng bàn tay to của Hiên Viên Mặc ở trên bụng nàng vô ý thức xoa nắn, ừm..... Thực thoải mái.

Mạc Vân Quả đem thân mình hướng về phía Hiên Viên Mặc một chút, muốn hắn xoa xoa bụng nhiều hơn.

Mà Hiên Viên Mặc được Thân Thân của hắn chủ động tiếp cận kinh ngạc: A a a a! Thân Thân muốn thân cận với mình sao? Thân Thân ăn no lại đáng yêu như vậy sao? Ha ha ha! Sau khi hắn trở về, muốn đánh thưởng cho Thân Thân một tấn thiên tiên quả, một tấn heo nướng tuyệt đỉnh, một tấn bàn bát trân, một tấn..... Tóm lại, đáng thưởng thật nhiều thật nhiều cho Thân Thân! Ha ha ha! Nói không chừng như vậy Thân Thân liền sẽ yêu mình, sau đó nói như vậy.....

Hiên Viên Mặc một mộng tưởng hảo huyền, may mắn động tác trên tay hắn cũng không có dừng lại, mà càng thêm ôn nhu giúp Mạc Vân Quả xoa bụng nhỏ.

Mạc Vân Quả thoải mái híp nửa mắt, rất nhanh, buồn ngủ ập đến.

Nàng nhìn thoáng qua đôi mắt không biết vì sao hưng phấn đến tỏa ánh sáng của Hiên Viên Mặc, trong đầu hiện lên một tia khó hiểu, nhưng cảm giác thoải mái ở bụng làm nàng không có thời gian suy nghĩ tiếp.

Chậm rãi, nàng nhắm hai mắt lại, chìm sâu vào giấc ngủ.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 114

Edit: Linhlady

Trong một căn phòng cổ kính, nam nhân tuấn mỹ vẻ mặt hưng phấn giống như đang tưởng tượng chuyện gì đó, bàn tay to của hắn ôn nhu xoa bụng cho một cô nương đáng yêu, nàng nửa cuộn tròn thân thể của mình, tay ngoan ngoãn đặt ở hai sườn, bụng hơi hơi hướng về phía nam nhân, trên mặt nữ hài là một mảnh nhu hòa, dung mạo tinh xảo rất xứng đôi với nam nhân tuấn mỹ, nhìn qua là cảnh vui ý đẹp vô cùng hài hòa.....

Nhưng tất cả mọi người đều biết, khi đôi mắt đang nhắm chặt của cô nương kia mở ra, mới là phong cảnh độc nhất vô nhị trên thế giới này.....

"Ta..... Máu mũi chảy đầy đất! Quá tốt đẹp có được hay không!"

"Đúng vậy a! Xem xong ta cũng muốn tìm một người tình nguyện giúp ta xoa bụng!"

"Ta là một tiểu béo, không có việc gì ta liền xoa xoa bụng nhỏ, ha ha ha!"

"Ai ~ làm miêu tộc, thích nhất được xoa xoa bụng nhỏ! Hu hu hu..... Nhưng vì sao người giúp ta xoa bụng còn chưa xuất hiện!"

"Phòng phát sóng trực tiếp này có độc! Xem phát sóng trực tiếp ta lại muốn yêu đương!"

"Đâu chỉ là có độc! Còn là kịch độc! Thật muốn có nam nhân vì ta xoa xoa bụng nhỏ, hu hu hu....."

"Hôm nay, người bị xoa xoa bụng nhỏ sao?"

"Ha ha ha! Lầu trên có tài!"

"Làm một người đàn ông độc thân vạn năm, ta chỉ có thể tự mình xoa xoa bụng..... Ai....."

"Lầu trên, người có để ý tới chuyện yêu đương vượt thời không không? (vứt mì nhĩn)"

"Đừng tưởng rằng ta không biết người là xú xú nhất tộc, toàn thân đều là xú xú, có thói ở sạch ta chịu không nổi 2333333"

"Lầu trên người không cần đi! Chúng ta tới đánh một trận!"

.....

Phòng phát sóng trực tiếp vẫn là trước sau như một náo nhiệt, nhưng mà hôm nay chủ nhân của nó đã chìm vào mộng đẹp.

Hiên Viên Mặc thỏa sức tưởng tượng, đến khi hắc phục hồi tinh thần lại phát hiện ra, Thân Thân của hắc ngủ rồi! Ngủ rồi!

Hiên Viên Mặc:..... Cho nên trong lúc hắc suy nghĩ miên man! Đã bỏ lỡ mất cơ hội cùng Thân Thân của hắc nói câu chúc ngủ ngon!

Nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của Thân Thân, Hiên Viên Mặc cũng không đành lòng quấy rầy nàng, hắc chỉ hơi nghiêng người, đem Mạc Vân Quả ôm vào lòng.

Hiên Viên Mặc cuối cùng cũng ôm được nàng thỏa mãn thở dài một hơi, quả nhiên so với tưởng tượng của mình, cảm giác còn tuyệt vời hơn.

Trên mặt Hiên Viên Mặc tất cả đều là vẻ sủng nịch, cặp mắt lấp lánh như vì sao tinh tú trên trời kia, tất cả đều là thân ảnh Mạc Vân Quả.

Hắc luyến tiếc nhắm mắt lại, cứ như vậy nhìn một đêm Mạc Vân Quả.

Hiên Viên Mặc biết, có lẽ qua vị diện này về sau, thật lâu thật lâu hắc mới có thể gặp lại Thân Thân của hắc.

Cho nên a, hiện tại hấn muốn cộ xát gia tăng tình cảm với Thân Thân của hấn!

Hắc hắc hắc! Đến lúc đó một khi Thân Thân yêu mình mà nói, liền chạy không thoát! Hấn cũng không cần quá lo lắng lạp lạp lạp lạp ~

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, rất nhanh trời đã sáng, thời điểm Mạc Vân Quả mở to mắt, đập vào mắt là khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Hiên Viên Mặc.

Mạc Vân Quả chớp đôi mắt, nhìn Hiên Viên Mặc, không nói một câu.

Hiên Viên Mặc vừa thấy nàng tỉnh lại, trên mặt chậm rãi nở nụ cười thật tươi.

Nụ cười kia giống như có thể xua tan âm u, Mạc Vân Quả nhìn gương mặt tươi cười của Hiên Viên Mặc, vươn tay ra, một cái tát hạ trên mặt hấn nói: "Hoảng đến ta."

Hiên Viên Mặc:..... Hoảng đến nàng là cái quỷ gì?!

Mạc Vân Quả nghi hoặc nhìn Hiên Viên Mặc, vì sao khi nhìn gương mặt tươi cười của hấn, trong lòng nàng lại có một tia hoảng loạn? Chẳng lẽ, hấn hạ được mình sao?

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 115

Edit: Linhlady

Hiên Viên Mặc nhìn vẻ mặt khó hiểu của Thân Thân nhà hấn, cũng không biết vì sao nàng khó hiểu.

Vì thế hấn quyết đoán dời lực chú ý của nàng đi.

"Thân thân, chúng ta nên ăn bữa sáng r ồi!"

Mạc Vân Quả nghe được lời này, lập tức giương mắt nhìn Hiên Viên Mặc.

Bữa sáng = ăn ngon!

Mạc Vân Quả nhanh chóng đứng dậy, xoay người xuống giường, nhanh chóng rửa mặt, sau đó cứ như vậy nhìn Hiên Viên Mặc ch ằm ch ằm rửa mặt.

Mạc Vân Quả cũng không thúc giục hấn, chỉ là dùng một mắt đẹp im lặng nhìn ch ằm ch ằm Hiên Viên Mặc.

Hiên Viên Mặc có chút chịu không nổi ánh mắt này của nàng, luôn cảm thấy như hấn đang khi dễ nàng..... ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)ㄏ

Biết Mạc Vân Quả muốn ăn ngon, cho nên sau khi Hiên Viên Mặc rửa mặt xong, liền mang theo Mạc Vân Quả đi ăn ngon!

Bởi vì người tới rất nhiều, hơn nữa lần này đại hội võ lâm cử hành quá mức với đột ngột, cho nên người trong Tàng Kiếm Sơn Trang không kịp làm tốt công tác chuẩn bị, ngẫu nhiên có vài chuyện chậm trễ cũng có thể hiểu được.

Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Mặc đều không phải người so đo, thấy không có người h ầu mang bữa sáng lên cho họ, Hiên Viên Mặc quyết đoán

mang theo Mạc Vân Quả đi tới phòng bếp, sau đó lợi dụng thân phận của mình, lấy đi không ít đồ ăn ngon cho nàng.

Đại hội võ lâm ba ngày sau cử hành, mà trong thời gian ba ngày này, chính là thời gian để các môn phái giao lưu "Hữu hảo".

Mà Mạc Vân Quả lại suy nghĩ làm sao để Hiên Viên Mạc ngấm được nhiều mỹ nữ hơn, nói như vậy, không chừng có thể hoàn thành nhiệm vụ đấy.

Nhưng chuyện khiến người ta thấy tiếc đó là, những mỹ nhân đó đều tránh trong khuê phòng không ra khỏi cửa, ra ngoài chỉ có nam nhân.

Đối với nhóm nam nhân này, Mạc Vân Quả tỏ vẻ, chỉ cần bọn họ không dùng nội lực, nàng có thể đến một người đánh một người!

Dương nhiên, trước khi đại hội võ lâm bắt đầu, sẽ không cho phép tự mình đánh nhau ẩu đả, nếu không sẽ hủy bỏ tư cách thi đấu.

Đối với danh môn chính phái mà nói, chuyện hủy bỏ tư cách thi đấu chính là một chuyện lớn.

Mà đối với những tà giáo lại ngược lại, bọn họ tự nhiên là khinh thường cùng chính đạo làm bạn, sở dĩ tới tham gia đại hội võ lâm, bất quá cũng chỉ là muốn khuấy đục nước mà thôi.

Sau ba ngày, người trong Tàng Kiếm Sơn Trang từ trên xuống dưới đều biết, minh chủ võ lâm bọn họ đương nhiệm, đem theo một tiểu cô nương còn sủng nàng đến vô pháp vô thiên!

Trên cơ bản, chỉ cần tiểu cô nương kia muốn, minh chủ võ lâm đều sẽ làm ra cho nàng, chẳng qua tiểu cô nương kia chỉ là muốn ăn.....

Tất cả mọi người biết, điểm yếu của minh chủ võ lâm là tiểu cô nương kia, không ít người nổi lên ý xấu muốn xuống tay từ Mạc Vân Quả, bất đắc dĩ Hiên Viên Mạc bảo hộ rất tốt, vẫn không tìm ra được cơ hội xuống tay.

Ba ngày sau, đại hội võ lâm đúng hẹn cử hành, mà ngay từ đầu khi đại hội võ lâm bắt đầu, là bài diễn văn của mình chủ.

Hiên Viên Mặc cũng không có dong dài cái gì, chỉ nói một câu "Thực vinh hạnh các môn phái tới tham gia", sau đó trực tiếp tuyên bố đại hội võ lâm bắt đầu.

Mạc Vân Quả nhìn người trên đài đánh nhau, đôi mắt sâu không thấy đáy kia, tựa hồ có thứ gì đó chớp động.

Hiên Viên Mặc một chút cũng không có hứng thú với đại hội võ lâm này, nếu không phải vì Thân Thân của hắn, hắn mới không muốn làm lưng vất vả đâu!

Về mặt Hiên Viên Mặc u oán nhìn Mạc Vân Quả, vì sao Thân Thân lại xem nghiêm túc như vậy?

Người trên đài kia không soái bằng hắn, không đánh nhau giỏi bằng hắn, còn không có địa vị cao như hắn!

Vì sao Thân Thân lại muốn nhìn hắn ta, vì sao không nhìn hắn!

Hiên Viên Mặc:..... Bảo bảo không vui! Nhưng bảo bảo không nói, phải đợi Thân Thân tự mình phát hiện!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 116

Edit: Linhlady

Hiển nhiên, cái ý niệm này của Hiên Viên Mặc hoàn toàn thất bại.

Muốn cho Mạc Vân Quả chủ động phát hiện ta Hiên Viên Mặc không cao hứng, tỷ lệ kia..... Thật sự.....Rất thấp!

Lúc này Mạc Vân Quả chuyên tâm xem hai người kia đánh nhau, động tác của bọn họ qua mắt của nàng như thả chậm mấy chục lần, động tác kia, lúc đóng lúc mở, đều mang theo không ít lỗ hổng.

Mạc Vân Quả có thể dễ như trở bàn tay nhìn ra lỗ hổng của bọn họ, cũng trong một khắc thời gian đó, nàng có thể biết nên tung ra chiêu gì, nên phòng thủ như thế nào.

Nhưng mà làm người tiếc nuối chính là, ch dù người có giỏi luận bàn như thế nào, thì võ công thế giới này vĩnh viễn mang theo nội lực.

Mạc Vân Quả hoàn toàn không hiểu nội lực là cái thứ gì, thật giống như một loại cỗ khí vẫn luôn du tẩu ở trong cơ thể, sau đó tụ tập lại một chỗ, thời gian cần thì tự xuất hiện.

Mạc Vân Quả không nghĩ ra vị trí xuất nội lực nơi nào, nhưng chuyện đó không đại biểu cho việc nàng không có phương pháp giải quyết.

Nàng phát hiện, loại nội lực kia cũng có giới hạn, nàng có thể kéo dài đến khi bọn họ dùng hết, sau đó nàng có thể dễ như trở bàn tay đánh bại bọn họ!

So với Mạc Vân Quả khổ tâm nghiên cứu, người trong phòng phát sáng trực tiếp có vẻ hoa hoè loè loẹt.

"Ai da! Một quyền kia thật nhanh gọn a! Emma..... Sao cứ đê mắt mà đánh thế."

"Ha ha ha! Cho dù người nọ có như vậy, cũng có thể dùng thuật dịch dung mà!"

"Ta cảm thấy vị tiểu ca ca này thật soái a!"

"Tư thái tóc dài phiêu phiêu này, là dùng d'ầu gội gì nha?"

"Tiểu ca ca thật là, sao có thể đối xử với mỹ nhân như vậy?"

"Hừ! Nữ nhân kia nhìn qua là loại tâm địa rắn rết, cho dù đem nàng ta giết chết cũng không t'ỗi!"

"Tấm tắc ~ kiếm này chơi tốt, 66666 a!"

"Ta thích cái cây búa kia kìa, nhìn qua rất tuấn tú nha!"

"L'âu trên người nhất định là đại lực sĩ! Không c'ần giải thích! Đúng r'ồi, thuận tiện phổ cập khoa học cho người, cái kia gọi là lưu tinh chùy, ha ha ha ha!"

"Các người hiểu được thật nhi'ều, ai....."

"Ha ha ha! Người xem phát sóng nhi'ều một chút là biết, ngày trước khi là một người mới ta cũng ngây ngốc đáng yêu như vậy!"

"Cho nên hiện tại là lão bánh quẫy sao? Ha ha ha!"

"Hừ..... Đừng nói ra chứ (tĩnh âm)"

.....

Theo thời gian trôi đi, vòng loại đại hội võ lâm tiến hành không sai biệt lắm, Mạc Vân Quả đối với võ công thế giới này cũng có bước đ'ầu nhận thức.

Ngày đ'ầu tiên là đấu vòng loại, r'ồi sau đó mấy ngày, đó là đợt thứ hai, đến lúc đó người xuất hiện, mới càng thêm xuất sắc.

Nhưng mà Hiên Viên Mặc lại là không tính toán mang theo Mạc Vân Quả đi nhìn, người hỏi lý do vì sao ư?

Bởi vì toàn bộ quá trình Thân Thân chỉ nhìn đám người cao lớn thô kệch đó, ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\ một ánh mắt cũng không thèm cho hấn!

Mạc Vân Quả ở đã biết Hiên Viên Mặc không tính toán mang mình đi xem đại hội võ lâm, nàng cũng không phải đối.

Nàng cho rằng Hiên Viên Mặc làm như vậy lý do là muốn đi xem mỹ nhân, dù sao trong đại hội kia toàn một đám nam nhân thô kệch.....

Mạc Vân Quả nghĩ, nếu Hiên Viên Mặc có thể nhìn đám mỹ nhân kia thì ầu một chút, như vậy đại biểu khoảng cách hoàn thành nhiệm vụ của nàng càng gần một bước.

Mạc Vân Quả tâm tâm niệm niệm chính là nhiệm vụ, mà Hiên Viên Mặc tâm tâm niệm niệm ầu là Thân Thân của hấn.

Theo tiến độ của đại hội võ lâm, Hiên Viên Mặc mang theo Mạc Vân Quả tới Tàng Kiếm Sơn Trang đi ngắm phong cảnh xung quanh, đặc biệt là mang nàng đi ăn của ngon vật lạ.

Bảy ngày sau, đại hội võ lâm cuối cùng cũng nghênh đón trận chung kết, lúc này Hiên Viên Mặc làm minh chủ võ lâm đương nhiệm không thể không xuất hiện.

Vì thế ngày hôm nay, trời trong nắng ấm, vạn vật sống lại, vạn dặm không mây.....

A phi! Rõ ràng chính là cu ồng phong rống giận.....

Hiên Viên Mặc nhìn thoáng qua cái thời tiết này, tỏ vẻ: Ha hả!

- -----

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 117

Edit: Linhlady

Cũng kỳ quái, rõ ràng thời điểm bọn họ không tới xem, đầu là trời trong nắng ấm.

Vì sao khi họ tới, lại là cái loại thời tiết quỷ này đây?!

Nội tâm Hiên Viên Mặc không hề dao động, thậm chí còn có điểm muốn cười.

Chỉ thấy trong mưa to trắng xóa, trên khán đài hai người đấu đến chết đi sống lại, quả thực quá buồn cười có được hay không!

Cũng không biết những người này là nghĩ như thế nào? Còn không phải chỉ là chức võ lâm minh chủ thôi sao?

Ngày hôm sau lại thi đấu cũng không được sao? Thật đúng là muốn hôm nay so xong.

Hiên Viên Mặc tỏ vẻ phi thường không hiểu, đờng dặng, Mạc Vân Quả cũng là thập phần không hiểu.

Nhưng Mạc Vân Quả so với Hiên Viên Mặc trực tiếp hơn nhiều, nàng kéo kéo tay áo Hiên Viên Mặc, chỉ chỉ hai người đang ở trung tâm khán đài luận võ hỏi: "Vì sao?"

Hiên Viên Mặc ngáp một cái, nhìn lướt qua đám quần chúng đang kích động, cười châm chọc.

"Bởi vì dụ hoặc quyên lực."

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, không có đáp lời.

Luận võ tiến hành được hai canh giờ, cuối cùng người thắng cũng tìm ra người thắng cuộc, mà sau đó, Hiên Viên Mặc sẽ là người luận võ sau cùng.

Ngoài dự kiến của mọi người đó là, Hiên Viên Mặc trực tiếp bỏ quyền.

Đây chính là minh chủ võ lâm ti nhiệm đầu tiên từ trước tới giờ bỏ quyền, mọi người khó hiểu nhìn Hiên Viên Mặc, lại phát hiện hắn đã ôm Mạc Vân Quả rời đi.

Lần này minh chủ võ lâm mới là người của Phong Vân tông, thanh niên tài tuấn, nhìn qua cũng là một nhân tài.

Mạc Vân Quả mắt thấy đại hội võ lâm cũng đã hạ màn, còn nhiệm vụ của nàng một chút cũng không có tiến triển.

Cái này làm cho nàng không hề vui vẻ.

Thời điểm biết Hiên Viên Mặc muốn đưa nàng trở về kinh thành, Mạc Vân Quả đi tìm Tần Bạch.

Ở trong mắt của Mạc Vân Quả, đây là nữ nhân duy nhất mà Hiên Viên Mặc tiếp xúc thân mật.

Tần Bạch đối với việc Mạc Vân Quả đến tìm mình vô cùng kinh ngạc, đặc biệt là thời điểm bên người nàng còn không có Hiên Viên Mặc, biểu tình trên mặt kia còn không tính là thoải mái.

Tần Bạch nhiệt tình tiếp đón Mạc Vân Quả, cũng rất tò mò lý do nàng đến đây.

Mạc Vân Quả nhìn Tần Bạch, trực tiếp hỏi: "Người có hứng thú với Hiên Viên Mặc sao?"

Tần Bạch: Ha? Hứng thú này là cái hứng thú nàng ta hiểu kia sao?

Tần Bạch vội vàng lắc đầu, tần xuất lắc đầu kia ngang với trống tỏi.

"Không có, không có, tuyệt đối không có!"

Tần Bạch cho rằng Mạc Vân Quả muốn thử nàng ta, tiểu cô nương này hẳn là thích Hiên Viên Mặc đi? Không lẽ tiểu cô nương này cho rằng mình có ý với Hiên Viên Mặc, sau đó tới thử mình?

Nếu là mình nói thích? Cô nương này sẽ không đem mình ném văng ra đi?

Nghĩ đến dáng vẻ Mạc Vân Quả một tay ném bay một hán tử, Tần Bạch nhin không được giật giật khóe miệng, quả nhiên, cô nương sa vào tình yêu thật đáng sợ!

Quả nhiên, nữ nhân tự động bỏ não cũng là thật đáng sợ.....

Mạc Vân Quả nhìn đến bộ dáng Tần Bạch nói không, nhấp nhấp miệng, không thích?

"Vậy người nghĩ thích hẳn sao?"

Tần Bạch: Ha? Thích còn có nghĩ thích? Tha thứ nàng ta không hiểu
ㄟ(͜ ^ ͜)ㄟ

"Không có không có, tuyệt đối không có!"

Tần Bạch lại lắc đầu, nàng ta tuyệt đối sẽ không thích nam nhân kia!

Không thấy gia hỏa Hiên Viên Mặc kia sủng tiểu cô nương này không giới hạn sao! Nàng ta lại không ngu ngốc, làm sao có thể thích nam nhân đã có người trong lòng chứ?

Tần Bạch tỏ vẻ nàng ta là một nữ nhân kiêu ngạo, ㄟ(͜ ^ ͜)ㄟ !

Mạc Vân Quả nhìn bộ dáng Tần Bạch, quanh thân hơi thở có vẻ càng thêm lạnh băng.

Thời điểm Hiên Viên Mặc tìm được Mạc Vân Quả, thấy Thân Thân của hắn xung quanh vây hơi thở lạnh lẽo nhìn Tần Bạch đối diện, tức khắc,

hiều lần lớn!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 118

Edit: Linhlady

Hiên Viên Mặc lập tức đi lên, đem Mạc Vân Quả ôm vào trong lòng, ánh mắt sắc bén quét về phía Tần Bạch, quanh thân hơi thở tức khắc trở nên âm trầm.

Hiên Viên Mặc hiển nhiên là hiểu lầm Tần Bạch khi dễ Thân Thân của hắn.

Tần Bạch vừa thấy cái dạng này của Hiên Viên Mặc, liền biết hắn hiểu lầm.

Tần Bạch quyết đoán đứng lên, liên tục xua tay nói: "Ta không có khi dễ nàng ấy!"

Hiên Viên Mặc nơi nào tin Tần Bạch nói, không thấy độ ấm quanh thân Thân Thân nhà hắn giảm xuống bao nhiêu sao!

Hiên tại Mạc Vân Quả rất không vui, nhiệm vụ một chút tiến triển đều không có, một chút ít hy vọng đều nhìn không ra, cái này làm cho nàng cảm thấy thực thất bại.

Làm một cái nhiệm vụ không, nàng không thể chịu đựng được nhiệm vụ của mình không có chút tiến triển nào.

Mạc Vân Quả kéo kéo ống tay áo Hiên Viên Mặc, chỉ vào Tần Bạch lại hỏi: "Người thích nàng sao?"

Mà vấn đề này nghe vào trong tai Hiên Viên Mặc, tức khắc thay đổi vị.

Hiên Viên Mặc cho rằng Thân Thân của hắn đây là ghen tị!

Ngay cả khi ghen Thân Thân cũng thật đáng yêu! Ai da uy, khuôn mặt nhỏ làm ra vẻ lạnh lùng, thật là càng xem càng thích!

"Không biết sao, ta ở thấy được ở trên mặt Hiên Viên Mặc đọc được cảm giác si hán....."

"Ta..... Cảm thấy Mặc Mặc khả năng nào bỏ chuyện gì đó không thực tế r ấ."

"Cho nên, Mặc Mặc là hiểu l ần cái gì đi?"

"Đại khái là hiểu l ần tiểu Quả Quả thích hán?"

"L ần trên nói chuyện kiểu gì vậy! Tiểu Quả Quả nhà ta chính là thích hán! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)ㄏ "

"Mới không phải đâu! Tiểu Quả Quả nhà ta rõ ràng càng thích nhiệm vụ!"

"Ha ha ha! L ần trên đã tìm được chân tướng 2333333"

"Nhiệm vụ nhỏ gặp cao nhân, chờ mong l ần này xem tiểu Quả Quả hoàn thành nhiệm vụ kiểu gì đây, ha ha ha ha!"

"Muốn cho Mặc Mặc nhà ta hoa danh truyền xa, chắc chắc chắc, khó khăn a....."

"Ta không tin! Ta tin tưởng đại Quả Quả nhà ta nhất định có thể hoàn thành!"

"Ta thấy khó khăn a, ai....."

.....

Mặc Vân Quả nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp đầu đang nói nhiệm vụ khó khăn linh tinh, chớp chớp mắt, sâu thẳm trong cặp mắt kia để lộ ra một tia ủy khuất.

Mà này ti ủy khuất này ở trong mắt Hiên Viên Mặc, đã đau lòng đến hổng r ấ.

Hắn vội vàng xoa xoa tóc nàng nói: "Thân Thân, không có việc gì, ta sẽ không di tình biệt luyện! Ta vẫn luôn yêu nàng thôi ~ hắc hắc hắc"

Mạc Vân Quả: ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)ㄏ

Tần Bạch nhìn hai người thân mật, đột nhiên không kịp phòng ngừa lại ăn một bụng cầu lương, nàng ta phải về nhà tìm thân ái của chính mình thôi!

Hiên Viên Mặc mang theo Mạc Vân Quả rời đi, Tần Bạch cũng nhanh chóng đi khỏi nơi này, nàng ta không muốn lại ăn cầu lương, ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)ㄏ !

Hiên Viên Mặc không muốn ở lại Tàng Kiếm Sơn Trang nữa, một đám nam nhân, sẽ làm ô nhiễm đôi mắt Thân Thân nhà hắn.

Hắn mới sẽ không thừa nhận mình vì không muốn nàng nhìn ai khác ngoài hắn ra đâu!

Lần này Hiên Viên Mặc không có ngựa xe ngựa, tìm một góc, trực tiếp đi huấn mang theo Mạc Vân Quả về vương phủ.

Thuấn di gì đó, quả thực quá dùng quá tốt có được hay không!

Đến nỗi vì sao lúc trước lại ngựa xe ngựa, hoàn toàn là bởi vì tình thú mà thôi ~

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó mở mắt ra đã trở về địa phương quen thuộc rồi, ừm..... Hiệu suất này, thập phần cao.

Mạc Vân Quả nhìn Hiên Viên Mặc, ánh nhìn chăm chăm kia làm Hiên Viên Mặc tỏ vẻ có điểm hoảng, vẫn luôn suy nghĩ xem bản thân có lại làm sai cái gì không.

Mạc Vân Quả tuy rằng không quá lỗi đời cách ứng nhân xử thế, nhưng cơ bản tri thức vẫn là hiểu.

Tỷ như, thế giới cổ đại sẽ không có loại đồ vật di huấn này.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 119

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả cũng không hỏi Hiên Viên Mặc, nàng cứ như vậy nhìn Hiên Viên Mặc.

Hiên Viên Mặc khóc không ra nước mắt, tốt rồi, hắn đã biết, biết vì sao Thân Thân của hắn lại dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn rồi.

Hu hu hu..... Còn không phải là muốn trở về nhanh một chút ôm nàng ngủ sao?

Ta chỉ không cẩn thận sử dụng di huấn thôi, cũng không suy xét hậu quả của nó như thế nào, giờ thì hay rồi, Thân Thân giận ta rồi...

Hiên Viên Mặc đáng thương vô cùng nhìn Mạc Vân Quả, chỉ kém chảy ra vài giọt nước mắt.

"Thân Thân, ta....." Không phải cố ý nghĩ lừa gạt nàng.

Những lời này còn không có nói xong, đã nghe thấy một giọng nói the thé hô: "Tam vương gia, Hoàng Thượng mời ngài vào hoàng cung."

Hiên Viên Mặc sửng sốt, ca ca thân thể này sao lại đột nhiên tìm mình? Chẳng lẽ đã xảy ra đại sự gì sao?

Hiên Viên Mặc nghĩ nếu đã chiếm thân thể này, như vậy dĩ nhiên phải chấm dứt nhân quả của hắn.

Nếu không lấy tu vi hiện tại của hắn, nếu để nhân quả quẩn lên, ngày sau sẽ phiền phức.

Hiên Viên Mặc ôm ôm Mạc Vân Quả, cũng không dám chậm trễ cái gì, lập tức đi vào hoàng cung.

Mạc Vân Quả không nghe được đáp án mình mong muốn, cũng không nóng nảy, vừa vắn lúc này, Mạc tướng quân phái người tới, mời nàng trở về

Mạc Vân Quả hỏi qua ý kiến phòng phát sóng trực tiếp, đại gia đồng ý nàng trở về một chuyến.

Mạc Vân Quả không biết chính là, đám người trong phòng phát sóng trực tiếp này, chỉ muốn xem náo nhiệt, tỷ như trạch đấu trong truyền thuyết?

Nhưng mà đáng tiếc thay, bọn họ lại không được thấy một màn như vậy.

Mạc tướng quân đối Mạc Vân Quả này thập phần yêu thích, trong phủ các phu nhân đối nàng cũng là thập phần sủng ái, không ít thân tình.

Nhưng mà làm tất cả mọi người không thể tưởng tượng được chính là, người quân đoàn của Mạc tướng tuy rằng thập phần sủng ái Mạc Vân Quả, nhưng lại nghiêm khắc cấm Mạc Vân Quả xuất phủ.

Mà bên kia, Hiên Viên Mặc vừa chạy đến hoàng cung, lại nhận được tin vui.

Cái tin này đối với Hiên Viên Mặc mà nói, quả thực chính là tốt đẹp không thể lại tốt đẹp hơn.

Cáo biệt hoàng đế, lúc sau, Hiên Viên Mặc vô cùng lo lắng về tới vương phủ.

Sau khi biết Mạc Vân Quả bị Mạc tướng quân mang về phủ, cũng không nôn nóng, nhanh chóng chuẩn bị việc vui.

Trong lúc nhất thời, cả kinh thành đều biết phủ tam vương gia sắp có chuyện vui, mà chuyện vui đó là gì, không cần nói cũng biết.

Bên kia, Mạc Vân Quả bị biến tướng giam lỏng ở Mạc tướng quân phủ, nếu không phải Mạc tướng quân phủ có rất nhiều đồ ăn ngon, Mạc Vân Quả khẳng định một giây sau có thể bạo tẩu.

Mạc tướng quân lại cảm thấy lần này sau khi đó nữ nhi trở về tính cách nữ nhi biến hóa rất lớn, nhưng tưởng tượng đến chuyện nàng đi theo Tam vương gia một đoạn thời gian, không có bản lĩnh chỉ sợ là không kiên trì được Tam vương gia kia, cho nên tính cách có biến hóa cũng bình thường đi?

Nghĩ thông suốt điểm này bàn tay Mạc tướng quân vung lên, mặc kệ, chỉ cần hạ nữ nhi thật tốt là được.

Đến lúc đó, chờ kia Tam vương gia đón dâu, hẳn ta cũng không cần nhọc lòng nhiều như vậy, ngẫm lại thật đúng là vui vẻ.

Mạc Vân Quả nhàm chán ngồi ở trong phòng, trong tay là điểm tâm tinh mỹ, quai hàm phình phình, thoát nhìn dị thường đáng yêu.

Lúc này lực chú ý của nàng đang ở phòng phát sóng trực tiếp.

"Ai, trạch đấu trong truyền thuyết không có xuất hiện, không vui!"

"Nhưng mà ta cảm thấy bộ dáng tiểu Quả Quả ăn cái gì thực đáng yêu nha!"

"Đúng vậy, dù sao cũng nhàm chán sao, không bằng xem tiểu Quả Quả ăn cái gì, đồ ăn cũng nhiều lên không ít đâu!"

"Ha ha ha! Ta đã béo lên vài cân đâu!"

"Ai, ta còn cảm thấy thật nhàm chán a, Mặc Mặc nhà ta như thế nào còn không có xuất hiện đây?"

"Đúng nha, Mặc Mặc nhà ta đi nơi nào rồi?"

"Vừa nói như vậy, đúng nha, Mặc Mặc nhà ta đã lâu không có xuất hiện!"

"Mãnh liệt yêu cầu Mặc Mặc nhà ta xuất hiện trong ống kính!"

"Yêu cầu +1!"

- - - - -

Edit: không có gì thay đổi mai có thể full thế giới này rồi...:)). Các nàng
nghỉ lễ vui vẻ!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 120

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn đám người thao thao bất tuyệt, mới biết được mình quá mức đắm chìm với mỹ vị của điểm tâm, thiếu chút nữa quên mất Hiên Viên Mặc tồn tại.

Quan trọng nhất chính là, còn có nhiệm vụ của nàng nữa nha!

Mạc Vân Quả lập tức đem toàn bộ điểm tâm trong tay nhét vào miệng mình, mạnh mẽ nuốt xuống, sau đó, thiếu chút nữa nghẹn lại, uống một ngụm nước lớn, đứng dậy đi ra ngoài.

Bất đắc dĩ chính là, bên ngoài có thị vệ gác.

Thị vệ vừa thấy Mạc Vân Quả đi ra, cũng biết được nàng muốn đi đâu, trên mặt lộ ra một tia khó xử.

"Tiểu thư, mời ngài trở về" Bọn thị vệ lập tức nói.

Mạc Vân Quả: ? Đã xảy ra chuyện gì?

"Ta muốn đi tìm Hiên Viên Mặc." Mạc Vân Quả nhìn một thị vệ trong đó nói chuyện.

Thị vệ có vẻ càng thêm khó xử, tuy rằng hai người li hôn sắp thành thân? Nhưng sao nhìn tiểu thư nhà mình có vẻ đói khát như vậy? Lại còn chủ động muốn đi tìm Tam vương gia.....

Đương nhiên hẳn ta sẽ không để cho Mạc Vân Quả rời đi, tướng quân tử lệnh, không thể để cho tiểu thư tự ý đi ra ngoài.

"Thực xin lỗi, tiểu thư, hiện tại ngài không thể đi ra ngoài." Thị vệ chỉ có thể cứng rắn ngăn cản nàng lại.

Mạc Vân Quả nhìn thị vệ, nhìn chăm chăm một người trong số đó hỏi:
"Vì sao?"

"Này....." Hai cái thị vệ hai mặt nhìn nhau, bất đắc dĩ nói cái gì cũng nói không nên lời.

Chỉ là bọn hắn chắn ở trước mặt Mạc Vân Quả tay cầm vũ khí không buông, Mạc Vân Quả mím mím môi, không nói gì.

"Này..... Những người này là muốn giam lỏng tiểu Quả Quả nhà ta sao!"

"Nắm thảo! Quá đáng giận!"

"Ta còn tự hỏi sao lại không có trạch đấu! Thì ra ở chỗ này ra đại chiêu!"

"Nhóm người này muốn làm gì! Làm gì!"

"Làm. Tiểu Quả Quả....."

"Phốc, đội nhiên thấy bần."

"Không cần nói giỡn! Hiện tại đang nói vấn đề nghiêm túc! Nhóm người này lại dám giam lỏng tiểu Quả Quả nhà ta!"

"Tiểu Quả Quả, vén tay áo lên xông ra! Để cho bọn họ thấy sự lợi hại của ngươi!"

"Đúng vậy! Mạnh mẽ lên Quả Quả, nỗ lực lên!"

"Mạnh mẽ lên Quả Quả..... Phốc....."

.....

Mạc Vân Quả nhìn người trong phòng phát sóng thay nhau nói nàng vén áo lên làm việc, tuy rằng nàng cảm thấy những lời này có chút quái dị

không giải thích được, nhưng ý muốn nàng phản kháng nàng vẫn hiểu được.

Vì thế.....

Thị vệ ở cửa gặp tai ương, lúc Mạc tướng quân nhận được tin tức chạy tới, đã thấy thị vệ nằm la liệt trên đất.

Mạc tướng quân vẻ mặt mông bốc, nữ nhi nhà hắn ăn cái gì? Mấy tháng không gặp đã biến thành như thế này rồi!

Mạc tướng quân tận mắt nhìn thấy Mạc Vân Quả lại đem một đại hán tử đập trên mặt đất, vội vội vàng vàng tiến lên, vận nội lực hướng về phía Mạc Vân Quả.

Đương nhiên, hắn ta vẫn biết đúng mực, chỉ muốn đánh Mạc Vân Quả hôn mê mà thôi.

Hiên Viên Mạc biết được tin tức này:..... Hình như xem nhẹ chuyện quan trọng gì đó rồi!

Chuyện quan trọng mà mọi người quên, tỷ như tất cả mọi người quên nói cho Mạc Vân Quả nàng sắp cùng Hiên Viên Mạc thành thân!

Hiên Viên Mạc nghĩ Mạc tướng quân sẽ nói cho Mạc Vân Quả, mà Mạc tướng quân lại cho rằng Hiên Viên Mạc đã sớm nói cho nàng!

Cho nên, không ai, nói cho Mạc Vân Quả chuyện này!

Sau khi Mạc Vân Quả bị đánh hôn mê, phòng phát sóng trực tiếp càng làm ồn ã một phen, nhưng mà đương sự căn bản nhìn không tới, người trong phòng phát sóng tiếp tục náo loạn tìm chủ ý giúp Mạc Vân Quả.

Nhưng mà..... Cũng chả làm được cái mẹ gì! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 121

Edit:Linh lady

Hiên Viên Mặc vội vàng chuẩn bị khí thế ngất trời, hấn muốn cho Thân Thân của hấn một hôn lễ hoàn mỹ, cho nên đồ vật sử dụng vô cùng trân quý, thậm chí là độc nhất vô nhị.

Nhưng ở cổ đại rất nhiều thứ không có, Hiên Viên Mặc nhìn qua rất khó chịu, lại không thể phá hư cân bằng của thế giới này, Hiên Viên Mặc cũng chỉ có thể tạm chấp nhận.

Thời gian ngắn ngủi nửa tháng, Hiên Viên Mặc đã chuẩn bị tốt mọi thứ, chỉ chờ nghênh thú tiểu Quả Quả.

Mà Mặc Vân Quả sau khi bị đánh ngất, hôn mê ba ngày, lúc tỉnh dậy vẫn muốn ra ngoài, lại tiếp tục bị Mặc tướng quân đập hôn mê, lặp lại một vòng tuần hoàn ác tính.

Dùng suy nghĩ của Mặc tướng quân mà nói, nữ nhi của hấn a, có phải quá mức chủ động rồi không.

Cổ đại vốn dĩ bảo thủ đến cực điểm, cho nên trước khi thành thân, hai bên nam nữ trăm triệu không thể thấy mặt.

Mặc tướng quân vì chuyện này mà hao tổn biết bao tâm huyết, cũng may, trong lúc mọi người ở đây chờ đợi, trong lúc Mặc Vân Quả bất mãn, ngày thành thân cuối cùng cũng tới.

Ngày này, cả nước chúc mừng, hoàng đế cố ý đặc xá thiên hạ, cùng cả dân chúc mừng ngày vui này.

Mặc Vân Quả sáng sớm đã bị bọn nha hoàn dựng dậy, bắt đầu quá trình tắm gội, thay quần áo, trang điểm.

Mạc Vân Quả nhìn các nàng vội tới vội đi, cũng muốn tranh thủ bỏ trốn, nhưng khổ nỗi bị lẫn qua lẫn lại đến kiệt sức.

Trên đầu mang thứ gì đó rất nặng, mắt cũng bị bôi bôi trét trét, Mạc Vân Quả cảm giác có chút khó chịu, lại bị bọn nha hoàn lẫn lộn các loại.

"Vì sao ta cảm thấy cảnh tượng này có chút quen thuộc?"

"Đây không phải là kết hôn sao?"

"Hửn là như thế đi?"

"Như vậy vấn đề tiếp theo, cùng ai kết hôn nhỉ?"

"Có thể cùng tiểu Quả Quả kết hôn, chỉ có Mặc Mặc nhà ta."

"Cho nên..... Mặc Mặc cùng tiểu Quả Quả muốn kết hôn?"

"Cái quỷ gì?!"

"Thật đúng phát triển hài kịch a."

"Chờ mong quá....."

.....

Mạc Vân Quả nhìn các loại bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, giật giật ngón tay, kết hôn? Cùng Hiên Viên Mặc? Sao có thể?

Thời điểm Mạc Vân Quả còn đang tự hỏi, nàng bị nâng lên kiệu hoa.

Kiệu hoa tứ bình bát ổn, không bao lâu, liền ngừng lại.

Mạc Vân Quả nghe thanh âm quanh mình, chỉ cảm thấy dị thường âm ỉ.

Nàng cảm giác được có người nắm tay nàng, đem nàng dẫn về phía trước.

Mạc Vân Quả nhận ra, đó là tay Hiên Viên Mặc, bàn tay to ấm áp cực nóng nắm tay nàng vô số lần.

Hiên Viên Mặc nắm tay nàng đến một nơi nào đó, sau đó nàng nghe thấy một tiếng hô bén nhọn.

"Nhất bá thiên địa....."

Mạc Vân Quả không động, Hiên Viên Mặc cũng không động.

Tân khách xung quanh khó hiểu nhìn hai người, ngồi ở thượng vị Hoàng Thượng cùng Mạc tướng quân cũng là vẻ mặt mê mang.

Này hai người này đang làm gì vậy?

Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Mặc đối diện nhau, hai người đều không có nói chuyện.

Mạc Vân Quả có thể cảm nhận được ánh mắt Hiên Viên Mặc, nhưng cái loại cảm giác này lại có chút kỳ quái.

Lúc này, một trận gió thổi tới, thổi bay khăn trùm đầu của Mạc Vân Quả.

Hiên Viên Mặc nhìn tân nương tuyệt mỹ trước mắt, tim đập rối loạn vài phần, hần ngơ ngác nhìn Thân Thân của hắn, chỉ có suy nghĩ duy nhất là ôm nàng vào lòng.

Tuấn nam mỹ nữ đứng đối diện, trong mắt chỉ có lẫn nhau, quần chúng trong phòng phát sáng trực tiếp thấy một màn như vậy, sôi nổi cảm thán.

Nhưng mà ngay sau đó, không khí tốt đẹp này đã bị phá hủy.

"Đinh, nhiệm vụ bản Vị Diện thất bại, chuẩn bị truyền tống, xin ký chủ chuẩn bị sẵn sàng."

"Ba, hai,....."

Ở thời điểm tất cả mọi người không có phản ứng lại đây, Đoàn Tử đã biểu thị công khai nhiệm vụ thất bại.

Cùng lúc đó, phòng phát sóng trực tiếp đóng cửa, Mạc Vân Quả nhìn Hiên Viên Mặc trước mắt, ánh mắt lạnh lẽo.

Hiên Viên Mặc giống như biết được chuyện gì đó, lập tức gắt gao nắm tay Mạc Vân Quả.

"Nhớ kỹ, ta tên....."

Hiên Viên Mặc còn chưa kịp nói xong, thân thể Mạc Vân Quả đã mềm xuống.

Đôi mắt lạnh lẽo kia cũng nhắm lại, không còn rực rỡ như xưa.

Hiên Viên Mặc thấy một màn như vậy, ánh mắt buồn bã, than nhẹ một tiếng.

Thôi, lần sau lại nói cho Thân Thân tên của mình đi.

Dù sao, tương lai còn dài, hẳn có rất nhiều thời gian cùng Thân Thân của hắn dây dưa đời đời kiếp kiếp.....

Ngay sau đó, mọi người thấy Tam vương gia ôm thân nương của mình không biết tại sao ngất xỉu, đồng thời hôn mê.....

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 122: Tiểu kiêu thê nhà ta (Phiên ngoại Hiên Viên Mặc thật)

Edit: Linhlady

Khi người tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, phát hiện ra mình vậy mà có một vị tiểu kiêu thê, phản ứng đầu tiên của người sẽ là gì?

Phản ứng đầu tiên của ta là đem tiểu kiêu thê hung hăng đập xuống giường.

Tiểu kiêu thê vẻ mặt mê mang nhìn ta, ta nhìn ánh mắt như nai con kia, tâm không chịu không chế nhảy lên một cái.

Nhưng chuyện như thế này, ta cũng chỉ dùng mắt lạnh mà nhìn thôi.

Sau đó, từ trong miệng quản gia biết được, chúng ta đã thành thân.

Chuyện đó xảy ra khi nào? Vì sao một chút kí ức ta cũng không có?

Tất cả mọi người nói, ta cùng vị tiểu kiêu thê kia gắn bó keo sơn, ta thậm chí vì nàng mà tiến hành đại hội võ lâm trước kì hạn.

Quan trọng là, vì sao một chút ấn tượng ta cũng không có?

Ta vốn dĩ không gần nữ sắc, bởi vì ta cảm thấy nữ nhân là một loại sinh vật phiền toái.

Tiểu kiêu thê giống như cũng biết chuyện giả cho ta không thể nào thay đổi được, nàng cũng không nháo, chỉ là an an phận phận ở trong một viện nào đó.

Giữa chúng ta không có cảm tình, hoàng huynh không chỉ một lần hỏi qua ta, vì sao khi thành thân lại biến thành lãnh đạm như vậy, không phải lúc trước rất sủng người ta hay sao.

Vấn đề này ta không có cách trả lời, bởi vì ta nhận thấy được, ở khoảng kí ức ta không biết đó, có người thay ta tồn tại.

Loại cảm giác không rõ ngọn nguồn này làm ta khủng hoảng, ta bắt đầu sợ hãi mình là một tên quái vật.

Ta thường thường ngủ không yên, bởi vì ta sợ khi vừa nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra lại biết có người thay thế ta rồi.

Một đêm kia, ta bất tri bất giác dạo tới trong viện của nàng, ta kinh ngạc phát hiện, nàng cũng giống ta không ngủ được.

Ta tò mò đi vào, tới gần nàng, cùng nàng bắt chuyện.

Ta trong lúc vô ý lộ ra phiến não của mình, ai ngờ đến, nàng cũng có chuyện hoang mang giống ta.

Một khắc kia, ta bừng tỉnh, ý thức được, trong đoạn thời gian kia, có hai người thay thế chúng ta, dùng cách của bọn họ thay chúng ta chung sống.

Ta nhìn nàng ngẩng đầu đó, chỉ khoác một kiện áo mỏng, nở một nụ cười nhu nhược, không hiểu sao tâm lại mềm xuống.

Cũng một khắc đó, ta hiểu ra được, chúng ta mất đi một bộ phận ký ức hoặc là thật sự bị người khác chiếm đoạt thân thể, có lẽ là trời cao muốn cho chúng ta một cái cơ hội quen biết lẫn nhau.

Sau đó, ta thường xuyên sẽ tới viện của nàng, nàng luôn là một bộ dáng thụ sủng nhược kinh, trước sau không hề có ý hòa theo ta.

Rất nhiều chuyện, nàng có giải thích độc đáo của riêng mình.

Chậm rãi, chúng ta yêu nhau.

Vài năm sau, chúng ta cử hành một hôn lễ long trọng.

Cái hôn lễ lúc trước kia, ta nghe lão quản gia nói, ta cùng tiểu kiều thê đồng loạt hôn mê.

Ta nghĩ, lần này nhất định là sẽ không ngắt đi rồi.

Bởi vì a, ta đã tìm được người ta muốn bảo hộ, ta làm sao ngắt xui bỏ lại mình nàng đây?

Mọi người đối với chuyện thành thân một lần nữa của chúng ta rất khó hiểu hoàng huynh không ngừng hỏi ta tại sao làm vậy, nói cái gì cũng không đồng ý, nhưng cuối cùng vẫn là ngại tính tình ta cố chấp, cuối cùng bất đắc dĩ đồng ý.

Một đêm kia, ta nhìn tiểu kiêu thê hờ hững khuôn mặt, nhìn đôi mắt mang vẻ xấu hổ kia, nhìn như thế làm ta miệng khô lưỡi khô, tim đập không ngừng, tiểu kiêu thê, ta nghĩ, đại khái cả đời đầu luyện tiếc buông xuống.

Nếu đã từng thật sự có người ở trong thân thể của ta, nếu đã từng thật sự có người ở trong thân thể tiểu kiêu thê.

Như vậy ta thật sự muốn cảm ơn bọn họ, khiến ta có thể ở đúng thời điểm gặp được ta tiểu kiêu thê, khiến ta có thể cùng tiểu kiêu thê thưởng thức lẫn nhau.

Cả đời này, hạnh phúc, cũng cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.....

- - - - -

Edit: Tác giả có tâm ghê, không bỏ con dân giữa đường, full thể giới này rồi nhé các tình yêu...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 123: Cầu cầu là Hồng Nương

Edit: Linhlady

Nhiệm vụ của Mạc Vân Quả thất bại, sau đó bị truyền tống trở về không gian u ám lúc trước.

Lúc này khuôn mặt Mạc Vân Quả lạnh lẽo như hàn băng, nhìn Đoàn Tử trước mắt.

Chỉ thấy cái miệng nhỏ hờn hờn của Đoàn Tử lúc đóng lúc mở, thập phần đáng yêu, nhưng mà nội dung nhõ ra lại là.....

"Ký chủ, nhiệm vụ lần này thất bại, mục đích của người là khiến hoa danh của nam chủ truyền xa, người nhìn lại xem người lại nời nời cùng nam chủ tú ân ái rải cầu lương, người quả đúng là không đem nhiệm vụ để vào mắt!"

"Ký chủ, lần này đánh thưởng của người cũng có xu thế giảm xuống, nếu đổi thành giá trị kinh nghiệm mà nói, tính ra cũng chỉ có 1000 giá trị kinh nghiệm....."

"Ký chủ, nói cho người biết, phải ôm chặt đùi thổ hào cho tốt, mà người lại làm gì? Vẫn luôn đầu cùng nam chủ tú ân ái!"

"Nếu không phải ta đúng lúc ngăn cản, đem người truyền tống trở về, người có phải hay không còn muốn cùng nam chủ sinh con?"

.....

Mạc Vân Quả nhìn miệng không ngừng riu rít của Đoàn Tử, ánh mắt đã lạnh lại càng lạnh hơn.

Cô tuyệt đối không thể đủ chịu đựng nhiệm vụ của mình thất bại, đặc biệt vẫn loại nhiệm vụ đơn giản như vậy.

Đến nỗi theo như lời Đoàn Tử tú ân ái, còn có đánh thưởng gì đó, Mạc Vân Quả tỏ vẻ hoàn toàn không có cảm giác gì.

Đoàn Tử còn đang không ngừng nói chuyện, Mạc Vân Quả lại nằm xuống, h ồi tưởng lại lời cuối cùng Hiên Viên Mặc muốn nói.

"Nhớ kỹ, ta tên....."

Tên là gì? Không phải tên Hiên Viên Mặc sao?

Vì sao phải nhớ kỹ hần? Vị diện này qua đi, bọn họ cũng có thể gặp lại nhau nữa đâu?

Mạc Vân Quả luôn cảm thấy trên người Hiên Viên Mặc có bí mật, nhưng cô lại không cách nào tìm ra được bí mật đó là gì.

Nghĩ đến Hiên Viên Mặc có thể ở cổ đại sử dụng di huấn, trong lòng Mạc Vân Quả, nhưng cô không muốn nói cho Đoàn Tử.

Đoàn Tử vẫn luôn dong dài lẳng nhăng, Mạc Vân Quả cùng với thanh âm riu rít này, tại không gian u ám, ngủ r ồi.

Đoàn Tử thấy kí chủ vậy mà ngủ r ồi, khuôn mặt vốn có vẻ nghiêm túc lại có vẻ càng thêm thành thực, không nghĩ tới biểu cảm như vậy lại xuất hiện trên người một đứa bé, có loại đáng yêu nói không nên lời.

Tuy rằng bất mãn với kí chủ, nhưng Đoàn Tử vẫn không có mở miệng nói chuyện tiếp.

Dù sao chờ ký chủ tỉnh, nó có rất nhiều thế gian nói chuyện, hiện tại, để cho cô nghỉ ngơi thật tốt đã.

Ừm..... Dáng vẻ kí chủ khi ngủ nhìn qua thật đẹp, như vậy nó cũng cố mà b ồi ký chủ ngủ một giấc thật ngon.

Đoàn Tử bay đến chỗ ngực Mạc Vân Quả, ghé vào nơi đó chậm rãi ngủ.

Khi Mạc Vân Quả nghỉ ngơi tốt tỉnh lại, liền phát hiện trong ngực mình đột nhiên xuất hiện một tiểu Đoàn Tử, nó cuộn mình lại thành một cục nhỏ nhỏ.

Khóe miệng Đoàn Tử còn chảy chất lỏng khả nghi.....

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả ngẩng dậy, Đoàn Tử cũng tỉnh lại, ngay từ đầu khi tỉnh lại, nó còn có chút mê mang.

Cặp mắt to kia, chớp chớp, dị thường đáng yêu.

Khi vừa nhìn thấy người trước mắt là Mạc Vân Quả, biểu tình của nó lập tức biến thành nghiêm túc.

"Ký chủ người tỉnh, người ngủ đã đủ lâu, người có biết hay không....."

Đoàn Tử lại bắt đầu hình thức dong dài.

Mạc Vân Quả nhìn nước miếng còn tàn lưu ở khóe miệng Đoàn Tử, duỗi tay chọc chọc nó bụng nói: "Nước miếng."

Thân thể Đoàn Tử cứng đờ, nó cảm thấy miệng mình có chút lạnh lạnh, thì ra là nước miếng sao!

"Ký chủ người không cần nói sang chuyện khác! Hiện tại chúng ta sẽ mở phát sóng trực tiếp, chuẩn bị truyền tống, ba hai một....."

Đoàn Tử nhanh chóng xoa xoa nước miếng, đồng thời cũng không hỏi qua ý kiến Mạc Vân Quả, nhanh chóng đem cô truyền tống tới thế giới sau.

Nước miếng gì đó, thật là quá không hoa lệ! ㄟ(͡° ^ ͜°)ㄏ

- - - - -

Edit: thế giới này...ách..một lời khó nói hết. Ahaha.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 124

Edit:Linh lady

Lúc này đây, Mạc Vân Quả là bị liếm mà tỉnh, mà đầu sờ liếm cô tỉnh, lại mà một con chó cực lớn,

Ủm? Một con chó vô cùng lớn?

Đối với con con chó có thân hình to hơn bình thường gấp mấy lần Mạc Vân Quả cảm thấy rất khó hiểu, cho tới khi cô nâng tay mình lên, thời điểm nhìn thấy bàn tay nho nhỏ của mình.....

Một khắc kia, cô lâm vào trầm mặc thật sâu.

"Phốc, cho nên..... Nhiệm vụ thất bại trừng phạt là biến thành cún con sao?"

"Nha! Vẫn là chó con mới sinh ra!"

"Oa! Thật đáng yêu! Cún con ~ tới, ôm một cái!"

"Bà thím quá dị tránh ra!"

"Cho nên, nhiệm vụ của thế giới này là gì? Tiểu Quả Quả nhà ta đầu biến thành chó con, còn có thể hoàn thành nhiệm vụ gì?"

"Thật đồng tình với tiểu Quả Quả nhà ta, bất quá..... Oa ca ca ca! Chó con tiểu Quả Quả cũng thật đáng yêu!"

"Cầu giờ phút này trong lòng tiểu Quả Quả không có bóng ma!"

"Phốc, đột nhiên có điểm cảm kích Hiên Viên Mặc, không phải hần, làm sao chúng ta có thể nhìn thấy tiểu Quả Quả như bây giờ?"

Đoàn Tử ở phòng phát sóng trực tiếp đọc đến bình luận nơi này, ngạo kiêu quay đầu đi, nó mới không nói cho những người này, nó căn bản đã quên trừng phạt khi kí chủ thực hiện nhiệm vụ thất bại đâu.

Lần này ký chủ sẽ biến thành chó nhỏ, cũng là nhiệm vụ cho phép!

"Đinh! Nhiệm vụ Bản Vị Diện: Tình yêu người mù."

"Hệ thống thật là càng ngày càng cao thâm khó lường, nhiệm vụ này là cái quỷ gì?"

"Ta nào biết? Hãy chờ xem, tiểu Quả Quả nhà ta có thể giải quyết được."

"Chẳng lẽ là muốn tiểu Quả Quả nhà ta đi tìm một người mù, sau đó giúp hắn tìm được chân ái?"

"Lần trên nói có chút đạo lý."

"Để khỏi đoán già đoán non, hệ thống người nhanh đem bối cảnh nhiệm vụ thả ra, mỗi lần thừa nước đục thả câu hệ thống cũng không phải là hệ thống tốt nha!"

Đoàn Tử thấy như vậy, nhấp nhấp miệng, nó chính là hệ thống tốt nhất toàn bộ vũ trụ!

Đoàn Tử vì chứng minh mình là tốt nhất, lập tức liền tung ra bối cảnh nhiệm vụ, cùng lúc đó, Mạc Vân Quả cũng tiếp nhận sự thật mình trở thành một con chó con.

Bối cảnh nhiệm vụ cô cũng nhận được, lần này mọi thứ còn được mô tả tỉ mỉ hơn ở thế giới trước.

Nhiệm vụ ở thế giới này y như câu nói của hệ thống- người mù, cũng không phải là người mù bình thường, mà là một thiên tài, hắn có năng lực tính nhẩm siêu cường, nhiều lần đánh vỡ kỷ lục thế giới.

Hơn nữa hắn còn có được thiên phú âm nhạc tuyệt hảo, có thể phối hợp mọi loại âm điệu, còn tinh thông các loại ngôn ngữ, tinh thông máy tính.....

Thiên tài như vậy, đương nhiên sẽ được gia tộc bảo vệ thật tốt, bởi vì lấy đầu óc thiên tài của hắn, luôn có cách giải quyết một số nguy cơ của xí nghiệp gia tộc.

Mà một người như vậy lại là người mù bẩm sinh.

Cái gọi là tình yêu người mù, thật ra chính là tìm được tình yêu thuộc về hắn.

Mà tình yêu của hắn, cũng đã được xác định từ trước, đó chính là cô giáo tâm lý của hắn, luôn giúp hắn khơi thông vấn đề khúc mắc về tâm lý.

Có lẽ, tâm lý cô giáo vốn dĩ mất cảm, ở chung với thiếu niên lâu ngày, cô ấy cũng dần dần yêu học sinh của mình, cô ấy có thể cảm nhận được hắn ngẫu nhiên bất lực, cũng biết ngoài thể xác hoa lệ kia, nhưng sâu bên trong là một linh hồn cô độc.

Cô ấy yêu hắn, nhưng lại không dám nói cho hắn, hơn nữa như vậy tình yêu thật sự có thể được mọi người chấp nhận sao?

Cô ấy không biết, thiếu niên cũng không biết.

Nhưng mà, hiện tại, Mạc Vân Quả biết.

Đó chính là nhất định có thể hạnh phúc bên nhau! Bởi vì đây là nhiệm vụ của cô, cô tuyệt đối không cho phép nhiệm vụ của mình có thất bại lần thứ hai tuyệt, đối không cho phép!

Mạc Vân Quả tay của mình lên, nha, không, là móng vuốt, nắm tay, làm dáng vẻ phấn đấu!

Chó mẹ nhìn thấy chó con mới sinh ra đã có bộ dáng hoạt bát, kích động lại đi lên liếm toàn thân Mạc Vân Quả.

Bị nước miếng làm lễ rửa tội Mạc Vân Quả:.....

- -----

Edit: Thể loại người xuyên động vật gì đó, là thể loại ta thích nhất, haha, đáng tiếc thế giới này Quả Quả không phải nhân vật chính, nam chính cũng không ở đây, nếu không lại được xem một màn chó - người ân ái r ấ, haha.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 125

Edit:Linh lady

"Ai nha nha, tiểu bạch bạch sinh một cái tiểu hắc hắc a ~" Giọng nói trên chộc truyền tới lỗ tai Mạc Vân Quả, cô vắn vẹo đầu muốn tìm ra nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy nơi đó có một người phụ nữ đứng, quần áo hoa lệ, nhìn qua có chút cao gầy, có vẻ có địa vị.

"Phu nhân." Bên cạnh người giúp việc cung kính gọi người kia, dư quang ánh mắt lại không tự chủ được nhìn về phía Mạc Vân Quả.

Người phụ nữ hơi cúi người xuống nói: "Tiểu Hiên không phải muốn sủng vật sao? Anh ôm con chó nhỏ màu đen này qua đi."

"Dạ." Người giúp việc cung kính trả lời, dẫn đi lại chỗ Mạc Vân Quả, sau đó thật cẩn thận bế Mạc Vân Quả lên.

Cha mẹ nhìn thấy tất cả mọi chuyện, cũng không có ngăn cản động tác người giúp việc, nó giống như biết được đứa con mình mới sinh ra sẽ được đưa đi nơi nào.

Mạc Vân Quả bị người ôm lên, ngây thơ mở mắt to nhìn về phía hắc.

Người kia hơi hơi mỉm cười, cúi đầu từ đi qua người phụ nữ kia, băng qua một hành lang thật dài, đi tới trước một căn phòng.

Nhưng mà trọng điểm của người trong phòng phát sáng trực tiếp người lại ở câu nói của người phụ nữ kia.....

"Tiểu hắc hắc....."

"Tên này..... Phốc!"

"Tiểu Quả Quả, tiểu hắc hắc! Ha ha ha ha!"

"Đây là kỳ thi! Hừ ㄟ ^ ㄟ , không thể bởi vì tiểu Quả Quả nhà ta có một bộ lông dài màu đen đã gọi người ta là tiểu hắc hắc a!"

"Vậy theo người nên gọi là gì?"

"Nhị Cầu Tử? Cầu Đản? "

"Ta cảm thấy vẫn là tiểu hắc hắc dễ nghe....."

"Đồng ý....."

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp, đối với tên "Tiểu hắc hắc" này, cô không hề có cảm giác gì.

Tên nói đến cùng cũng chỉ là một cái danh hiệu mà thôi, cho nên gọi là gì, lại có quan hệ gì đâu?

Người giúp việc gõ cửa, sau đó còn không có chờ cửa mở, hần liền đem Mạc Vân Quả đặt ở trên mặt đất, sau đó xoay người rời đi.

Mạc Vân Quả:.....

Qua một hồi lâu, cửa mới được mở ra.

Đầu tiên đập vào mắt Mạc Vân Quả là một đôi dép lê màu trắng, cô ngẩng đầu lên chỉ có thể thấy hình dáng chiếc cằm.

Thiếu niên ngẩng đầu xồm xuống, chậm rãi vươn tay, phương hướng không hề sai lầm hướng tới Mạc Vân Quả.

Lúc này, Mạc Vân Quả mới thấy rõ ràng bộ dáng thiếu niên.

Đây là một gương mặt vô cùng sạch sẽ, mặt mày tuy rằng không phải tinh xảo, nhưng lại rất dễ coi.

Nhất mấu chốt chính là, đôi mắt kia, không có một chút tiêu cự, nói cách khác, thiếu niên này chính là mục tiêu nhiệm vụ lần này của cô.

Mạc Vân Quả nức nở một tiếng, lại khiến người con trai kia cười khẽ.

"Em chính là sủng vật mẹ cho anh sao? Cảm giác đáng vẻ thật đáng yêu."

Mạc Vân Quả quỳ rạp trên mặt đất, không nói gì, ừm..... Trên thực tế, cô không có cách nào nói chuyện.

Thiếu niên bế cô lên, xoay người hướng tới nơi nào đó nói: "Cô giáo, cô xem, nó có đẹp không?"

Đào Ngải Linh nhìn chàng trai trước mặt cười sáng lạn, trái tim mẫn cảm của cô ấy lại càng thêm rung động.

Nhưng cô ấy biết, cô ấy phải kìm nén mình lại.

Đào Ngải Linh chớp chớp mắt, đem lực chú ý từ trên người chàng trai dời đến trên người Mạc Vân Quả.

Đây là một con chó nhỏ toàn thân màu đen, có lẽ do mới sinh không lâu, nó có vẻ đặc biệt nhỏ xinh.

"Thật đẹp." Đào Ngải Linh trả lời.

Chàng trai nghe được lời này, tươi cười trên mặt càng thêm sáng lạn.

Khuôn mặt vốn dĩ thanh tú lại vì nụ cười này mà có thêm hương vị dụ hoặc.

Đào Ngải Linh nuốt nuốt nước miếng, chàng trai càng ngày càng xuất sắc, cô ấy càng ngày càng không đành lòng thương tổn hắn.....

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 126

Edit: Linhlady

Ánh mắt Mạc Vân Quả nhìn chăm chăm người đang ôm mình, cô hiểu ánh nhìn này, nó giống như ánh mắt Hiên Viên Mặc đã từng nhìn cô.

Mạc Vân Quả không hiểu ánh mắt này có ý nghĩa gì, nhưng cô cũng không phản cảm khi Hiên Viên Mặc nhìn mình như vậy.

Mà hiện tại, như vậy ánh mắt của cô gái khi nhìn chàng trai này, hàm chứa điếu gì đây?

Bạch Hiên nghe cô giáo trả lời, ngón tay vô ý thức sờ phần đầu của cún con.

Hắn tin tưởng, chó nhỏ này là con chó đẹp nhất.

"Cô giáo, chúng ta đặt cho nó một cái tên được không?"

Bạch Hiên không hề trở ngại đi tới bên người Đào Ngải Linh ngồi xuống, sắp xếp trong căn phòng này, hắn đã sớm thuộc như lòng bàn tay.

"Được." Đào Ngải Linh chỉ là mỉm cười, bất kể chàng trai muốn làm gì, cô ấy đều đồng ý.

Bạch Hiên nghiêng nghiêng đầu, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

"Gọi là Linh nhi được không?"

Đào Ngải Linh nghe thế câu nói, trong lòng mãnh nhảy run lên, ánh mắt cô ấy sáng ngời nhìn Bạch Hiên, nuốt nuốt nước miếng, mang theo một tia ghen ngào nói: "Hiên Nhi vì sao muốn đặt cái tên này?"

Bạch Hiên cười nói: "Bởi vì em cảm thấy Linh nhi tên này rất êm tai a."

Trong mắt Đào Ngải Linh xẹt qua một tia âm đạm, cô ấy chưa từ bỏ ý định hỏi: "Thật sự chỉ là cái lý do này sao?"

Lần này, ngược lại là Bạch Hiên ngây ngẩn cả người, hần hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ còn có lý do khác sao."

Đào Ngải Linh lắc đầu nói: "Không, không phải, cái này..... Cái lý do này là đủ rồi."

Bàn tay Đào Ngải Linh nắm chặt quần áo của mình, bản thân mình lại hi vọng chuyện xa vời gì đây?

Cô ấy cùng hần, chỉ là quan hệ cô trò mà thôi, không hơn.....

"Ta %..... Ta cảm thấy..... Đây....."

"Lần trên muốn nói gì thì nói luôn đi! Lải nhai lải nhai làm gì!"

"Sao ta lại cứ cảm thấy thiếu niên này thích cô giáo của mình nhỉ?"

"Không có khả năng?"

"Vì sao lại muốn gọi tiểu Quả Quả nhà ta là Linh nhi? Cái tên này rõ ràng là của cô giáo kia kia a!"

"Hần không phải giải thích rồi sao?Chỉ là cảm thấy dễ nghe mà thôi."

"Mặc kệ các người tin hay không, dù sao ta cũng không tin."

"Kỳ thật ta cũng không tin, nhưng nếu như chàng trai thích cô giáo mà nói, như vậy nhiệm vụ của tiểu Quả Quả nên giải thích như thế nào?"

"Có thể là bug hệ thống hay không?"

"Tới tới tới! Lần trên tới đây để ta phổ cập khoa học mỗ chút, cho dù thời không chảy ngược, vũ trụ quay ngược, hệ thống phòng phát sóng này cũng không thể xuất hiện bug được không! Trừ phi....."

"Trừ phi cái gì?"

"Trừ phi người máy yêu đương đi....."

"Cá nhân cảm thấy loại tỷ lệ này là 0....."

"Tốt thôi, các người không cần phải nói, ta sai rồi.....Hu hu hu....."

Mạc Vân Quả không biết cái gì gọi là tình yêu, cô cũng không thể đủ trình độ để hiểu được Bạch Hiên đối với Đào Ngải Linh là loại cảm tình, nhưng nghĩ đến nhiệm vụ của mình, cô quyết định cho rằng bản thân chủ động phát công kích.

Mà tiêu chí phát ra công kích đó là.....

Đào Ngải Linh luống cuống tay chân tiếp được con chó nhỏ nhảy ra từ trong lòng Bạch Hiên, đỡ khóc đỡ cười, tương lai con chó nhỏ này nhất định là tiểu gia hỏa ần ỉ.

Bạch Hiên chỉ cảm thấy lồng ngực đột nhiên trống trải, sau đó lại nghe được một trận tiếng vang, hần thật cẩn thận hỏi: "Cô giáo, đã xảy ra chuyện gì?"

Đào Ngải Linh nhìn dáng vẻ chàng trai, trên mặt xẹt qua một tia đau lòng, hần vốn dĩ có thể trở thành một người kiêu ngạo, nhưng vì sao ông trời lại không công bằng như vậy?

"Không có việc gì, chỉ là tiểu gia hỏa này có chút nghịch ngợm." Đào Ngải Linh đề Mạc Vân Quả đang động đậy lại, ý cười doanh doanh nói với Bạch Hiên.

Mạc Vân Quả bị đề lại:.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 127

Edit: Linhlady

Lúc này Đào Ngải Linh làm sao còn tâm tư đặt ở trên người Mạc Vân Quả, mỗi tuần cô ấy chỉ có hai lần thấy Bạch Hiên, qua ngày hôm nay, có lẽ phải mấy ngày sau mới có thể gặp lại.

Đào Ngải Linh hận không thể đem ánh mắt đầu dính ở trên người Bạch Hiên, làm gì còn thời gian để ý cảm nhận của chó nhỏ trong ngực?

Huống h ồ..... Chàng trai nhà cô ấy còn chưa từng ôm cô ấy đâu!
(^)

Bạch Hiên thấy Mạc Vân Quả chủ động chạy tới bên người cô giáo, chỉ có thể cảm thán, mị lực của cô giáo quá lớn mà thôi.

Hắn lại cùng Đào Ngải Linh nói chuyện, Mạc Vân Quả cũng nghiêm túc lắng nghe.

Bởi vì theo như lời Bạch Hiên nói, đầu là một ít tri thức học thuật tính, trong đó còn bao gồm thực nghiệm trước kia Mạc Vân Quả đã từng đã làm.

Thời gian trôi qua rất nhanh, cuối cùng cũng đến lúc Đào Ngải Linh phải về

Thời điểm Đào Ngải Linh đi, cho dù vạn phần không muốn, nhưng cô ấy cũng biết, mình không có lý do để ở lại đây.

Đào Ngải Linh đem Mạc Vân Quả ôm tới bên cạnh Bạch Hiên đặt cô vào ngực hắn, khi hai cánh tay tiếp xúc với nhau, thân thể cô ấy hơi run lên, ánh mắt lóe lóe.

Thân thể hắn, thật lạnh.....

Sau khi Đào Ngải Linh, cả căn phòng to như vậy chỉ còn Bạch Hiên cùng Mạc Vân Quả.

Cơm chiều sẽ có giúp việc đặt bên ngoài cửa phòng, sau đó Bạch Hiên tự mình đi lấy.

Hắn tuy rằng mù, nhưng ở trong phòng lại rất tự nhiên, một chút cũng không không có dáng vẻ người mù.

Mạc Vân Quả ghé vào trong lòng ngực hắn, nhìn động tác của hắn, đôi mắt ngây thơ mở to liên tục chớp chớp, không biết suy nghĩ cái gì.

Khuôn mặt Mạc Vân Quả vốn dĩ là núi băng ngàn năm, mặc dù bây giờ ở trong thân xác chó nhỏ, bản tính này cũng không dễ dàng thay đổi.

Nhưng là bởi vì chó con thật sự là quá nhỏ, không nhìn ra được sắc thái khác nào, nhưng thật ra có vẻ Mạc Vân Quả có vài phần đặc biệt.

Bạch Hiên im lặng ăn cơm, hắn cũng không biết chó nhỏ thì sẽ ăn cái gì, cho nên chỉ có thể đặt một ít sữa bò ở trên sàn cho nó.

Mạc Vân Quả nhìn sữa bò trước mặt, vươn tay muốn cầm nó.

Nhưng mà.....

"Loảng xoảng" một tiếng, chén vỡ, sữa bò trong nháy mắt liền chảy trên sàn nhà, chảy lan ra sàn một mảng lớn, nhìn qua có phần dơ bẩn.

Thời điểm Bạch Hiên nghe được thanh âm thì sửng sốt, hắn đại khái cũng đoán ra được xảy ra chuyện gì đó, không biết ngón tay vào đâu, lập tức có người tiến vào thu dọn.

"Các người chuẩn bị một chút đồ ăn cho Linh nhi được không?" Bạch Hiên phi thường lễ phép dò hỏi.

Người giúp việc sửng sốt hỏi: "Thiếu gia, Linh nhi là?"

Bạch Hiên đôi tay đem Mạc Vân Quả bế lên, nói: "Chính là nó."

"Được, chúng tôi đi chuẩn bị ngay." Người giúp việc nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, cung kính cong lưng nói, sau đó nhanh chóng lui ra ngoài.

Mạc Vân Quả bị đôi tay Bạch Hiên ôm, cảm thấy có chút ngứa, nó giật giật thân mình, lại bị Bạch Hiên ôm càng chặt.

"Em a, li ền biết nghịch ngợm, nếu là ngã xuống thì làm sao bây giờ?"

Âm thanh trong trẻo ở trong phòng vang lên, trả lời hần chỉ có một tiếng nước nở của chó nhỏ.

Bạch Hiên khẽ lắc đầu cười cười, không có nói cái gì nữa.

Hiệu xuất của bọn họ rất nhanh, cũng may có nhân tính không có cho Mạc Vân Quả thức ăn chó gì đó, chỉ là cho nó một ít sữa bò, còn có vài cái bánh quy cấp bóp nhỏ.

Ăn uống no đủ, lúc sau, Mạc Vân Quả li ền suy nghĩ làm như thế nào để hoàn thành nhiệm vụ.

Mà Bạch Hiên lại mở ra máy tính, ngón tay ở trên bàn phím bay múa, không biết đang mê mên thứ gì.

Mạc Vân Quả nhìn trên màn hình máy tính đang gõ ra số hiệu, càng xem, biểu tình trên mặt càng lạnh lẽo.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 128

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn những số liệu quen thuộc kia, thân hình nho nhỏ càng tỏa hơi thở lạnh lẽo.

Tất cả tâm tư của Bạch Hiên đều đặt trên bàn phím, tuy rằng cảm giác được một tia lạnh lẽo từ cún con, nhưng không thể nào biết được nó đang đắm chìm trong một thế giới hoàn toàn xa lạ khác.

Trái lại Mạc Vân Quả, thân thể tuy rằng lạnh lẽo, nhưng đáy lòng lại như có ngọn lửa đốt.

Mạc Vân Quả đã từng tham dự nghiên cứu trí tuệ nhân tạo, trí tuệ nhân tạo thuận lợi nghiên cứu phát minh, nhưng là ở bước thực nghiệm cuối cùng, khi cô làm báo cáo thời điểm, trong đêm đó cô phát hiện máy của mình xuất hiện một đoạn số liệu kì quái.

Đoạn số liệu kia lướt qua rất nhanh, nhanh đến nỗi cô không kịp nghiên cứu, nó đã biến mất không thấy tăm hơi.

Sau đó, cho dù cô truy cứu như thế nào, cũng không cách nào tìm ra được đoạn số liệu kia.

Cô cũng đã thử viết lại đoạn số liệu kia, nhưng mỗi khi viết ra tới số liệu cuối cùng, máy tính đâu sẽ chết máy.

Dần dà, đoạn số liệu kia luôn là vướng mắc trong lòng cô, cho tới khi tiến vào thế giới này.....

Mạc Vân Quả vừa liếc mắt một cái đã có thể nhận ra, đoạn số liệu Bạch Hiên đang gõ là số liệu mà cô quen thuộc.

Nhất mấu chốt chính là, số liệu mà Bạch Hiên viết ra, so với số liệu kia càng thêm tỉ mỉ, logic hoàn hảo hơn.

Mạc Vân Quả không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cô không ngại tìm ra chân tướng.

Ngón tay Bạch Hiên gõ bùm bùm, Mạc Vân Quả xem cũng càng thêm nghiêm túc.

Từng đoạn số liệu xuất hiện rồi lại biến mất.....

Đêm dần dần sâu, thẳng đến khi Bạch Hiên gõ một chữ cuối cùng, ấn Enter, Mạc Vân Quả mới từ thế giới huyền diệu kia phục hồi lại tinh thần.

Bạch Hiên làm xong mọi chuyện, bế Mạc Vân Quả lên đi vào phòng tắm.

"Linh nhi, chúng ta đi tắm rửa."

Nước ấm cọ rửa thân mình Mạc Vân Quả, giọt nước bắn tung tóe lên mặt cô, làm tầm mắt trở nên mơ hồ.

Bạch Hiên dần dần bỏ quần áo của mình để ở một bên, lộ ra thân mình gầy yếu.

"Nắm thảo nắm thảo!"

"Nắm thảo nắm thảo! Tú sắc khả xan** a a a a!"

"A a a a! Hệ thống người là người xấu, vì sao muốn mosaic a!"

"A a a! Hệ thống người vì sao vì sao....."

"Thật vất vả có thể nhìn xem nam sắc, kết quả..... Ưông một tiếng liền khóc."

"Mosaic, hệ thống thích thâm trầm."

"Từ xưa sắc đẹp không giữ được, chỉ có mã tái đắc nhân tâm* a!"

"Nói, chúng ta chỉ xem được mosaic, vậy tiểu Quả Quả nhìn thấy cái gì a?"

"Chẳng lẽ là..... Hắc hắc hắc....."

"Hắc hắc hắc! Tiểu Quả Quả, tới đây miêu tả cho chúng ta nghe một chút cảnh xuân của thiếu niên, hắc hắc hắc....."

Mạc Vân Quả nhìn hình ảnh trước mắt trở nên mơ hồ, nhất chân vồ về phía trước, lập tức có một bàn tay to đỡ lấy.

"Linh nhi a, người tiểu gia hỏa này, làm sao lại nghịch ngợm như vậy?"

Bạch Hiên bế Mạc Vân Quả nằm ở bồn tắm lên, hắc than nhẹ một tiếng, trên đầu chốc nhỏ trong ngực.

Mạc Vân Quả bị mosaic che hai mắt lại: Đám sương mù thật lớn.....

"Sương mù." Mạc Vân Quả nói với phòng phát song trực tiếp.

Mọi người: Sương mù là cái quỷ gì?!

"Tiểu Quả Quả cũng bị mosaic đi? Ai, hài tử đáng thương, ngay cả mosaic cũng không biết."

"Chúng ta giống như không cần thận làm lộ cái gì đó rồi?"

"Ha ha ha! Tiểu Quả Quả thật là đáng yêu, đến mosaic là cái gì cũng không biết."

"Tắm tặc, một đám tài xế già."

"Ta là tài xế già ta kiêu ngạo, thiếu niên, muốn đi nhờ xe sao?"

"Cảm ơn thúc thúc, ta có thể tự mình lái phi cơ."

.....

- -----

*mã tái đắc nhân tâm: Đắc Nhân Tâm là nghệ thuật thu phục lòng người, là làm cho tất cả mọi người yêu mến mình. Đắc Nhân Tâm của thời đại mới đòi hỏi sự hiện diện của cái Tâm, cái T`âm và cái Tài trong mỗi người chúng ta. Đắc Nhân Tâm trong ý nghĩa đó cần được thụ đắc bằng sự hiểu rõ bản thân, thành thật với chính mình, hiểu biết và quan tâm đến những người xung quanh để nhìn ra và khơi gợi những tiềm năng ẩn khuất nơi họ, giúp họ phát triển lên một tầm cao mới. Đại loại nói con người không chỉ nên nhìn bên ngoài, mà cần có tâm có tầm và có tài.

**Tú sắc khả xan: Một vẻ đẹp làm người ta nhìn không biết no đói.

Edit: còn gì ngại hơn khi phải khóa ních rồi đăng lại từ chương.:(

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 129

Edit: Linhlady

Bạch Hiên ngâm mình một lúc, sau đó đứng dậy.

Hắn tự nhiên giúp Mạc Vân Quả tắm rửa, nếu như không phải biết từ trước, đến cô cũng phải nghi ngờ hắn có phải mù thật hay không.

Bạch Hiên có thể nắm rõ các vật dụng ở phòng tắm này như lòng bàn tay, vô luận nghĩ muốn cái gì, hắn đều có thể chuẩn xác tìm được chúng nó.

Bạch Hiên giúp Mạc Vân Quả tắm xong, lúc sau, ôm nó lên trên giường, tắt đèn chuẩn bị ngủ.

Mạc Vân Quả vẫn luôn bị Bạch Hiên ôm trong lòng có thể cảm giác lạnh lẽo từ người hắn, cho dù đã ngâm người lâu như vậy, bây giờ lại nằm trong chăn, cũng không khiến cho người hắn ấm lên được.

Bạch Hiên ôm Mạc Vân Quả, vuốt đầu nhỏ của cô, bàn tay truyền đến xúc cảm xù xù của lông, hắn khẽ thở dài một hơi.

"Linh nhi, người nói cô giáo sẽ nghĩ sao đây?"

Mạc Vân Quả:?

"Rõ ràng cô ấy có thể có không gian phát triển tốt hơn, lại còn là con gái duy nhất của Đào gia, cô ấy lại nghĩ gì đây?"

Mạc Vân Quả: ? Người đang nói cái gì? Tại sao một chút cũng nghe không hiểu.

Bạch Hiên lại than nhẹ một tiếng, cười lắc đầu nói: "Tại sao ta lại quên mất, người chỉ là một con súc sinh mà thôi, làm sao có thể hiểu được tình cảm con người?"

Mạc Vân Quả: Người mới là súc sinh, cả nhà người đầu là súc sinh.

"Linh nhi, ta chỉ có người, chỉ có người....."

Bạch Hiên gắt gao ôm Mạc Vân Quả, lẩm bẩm lặp lại một câu này, giọng nói càng ngày càng nhỏ lại.

Chậm rãi, giọng nói biến mất ở trong phòng, Bạch Hiên nghiêm nhiên đã ngủ rồi.

Lúc này, phòng phát sóng trực tiếp cũng đến thời gian đóng cửa.

Mạc Vân Quả mở to đôi mắt chó, toàn bộ thế giới giống như chỉ còn lại một người là cô, nha, không, là một con chó.

Hô hấp của Bạch Hiên rất nhẹ, nếu không cẩn thận nghe, còn nghĩ rằng hẳn không có hô hấp.

Vòng tay của Bạch Hiên rất lớn, hẳn gắt gao ôm Mạc Vân Quả, khiến cô như bị đè nén.

Có lẽ là có chút mệt mỏi, có lẽ là tất cả mọi người đã ngủ, có lẽ là bởi vì chuyện khác, Mạc Vân Quả dưới sự áp bách của Bạch Hiên chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau bình tĩnh tỉnh lại, Bạch Hiên vẫn như cũ ôm cô, hẳn rời giường thả Mạc Vân Quả xuống, đi đánh răng rửa mặt, tất cả làm bình thường tự nhiên.

Bữa sáng bị đặt ở ngoài cửa, Bạch Hiên tự đi lấy vào ăn, hẳn cũng không quên phần Mạc Vân Quả.

Bữa sáng sau khi kết thúc, hẳn lười nhác nằm ở nơi đó tắm nắng.

Trong căn phòng này có duy nhất một nơi có ánh mặt trời chiếu xuống là chỗ ghế nằm, xem dấu vết của nó, có lẽ đã được đặt ở đây từ lâu.

Nghĩ đến, sinh hoạt mỗi ngày của Bạch Hiên hẳn là theo quy luật.

Bạch Hiên cứ như vậy ôm Mạc Vân Quả nằm, ánh mắt trời ấm áp chiếu vào trên người một người một chỗ, nhìn qua có vài phần hài hòa.

"Linh nhi, người biết vì sao ta chọn người không?" Bạch Hiên cười hỏi.

Bị đột nhiên bị hỏi một vấn đề Mạc Vân Quả "Uông" một tiếng.,

Bạch Hiên khẽ cười một tiếng nói: "Từ ngày hôm qua khoảng khắc khi ta ôm người, ta đột nhiên nhận ra, ta và người giống nhau, thân thể đều lạnh lẽo như vậy."

Mạc Vân Quả:..... Nha (lạnh nhạt mặt)

"Mỗi ngày ta đều sẽ nằm phơi nắng thật lâu, nhưng mà, rõ ràng ánh nắng rất nóng, mà tại sao thân thể ta lại không ấm lên?" Tuy rằng đây là câu hỏi của Bạch Hiên, ngữ khí lại vô cùng bình thản, giống như hắn đã biết rõ đáp án vậy.

Mạc Vân Quả bị hỏi tới đã sớm vươn móng vuốt của mình ra, muốn bắt lấy một tia nắng mặt trời, cô nhìn ánh nắng chiếu lên móng vuốt của mình, ừm..... Hình như là không có độ ấm.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 130

Edit: Linhlady

Bạch Hiên nói rất nhiều chuyện với Mạc Vân Quả, mỗi câu nói ra đều là dạng câu hỏi, nhưng ngữ khí lại vô cùng bình đạm, một chút cũng không giống như đang hỏi gì đó.

Mạc Vân Quả ghé vào trên đùi Bạch Hiên, một chút hứng thú cũng không có.

Cô tình nguyện ng ồi nhìn Bạch Hiên gõ số hiệu, nói như vậy, cô còn có thể tranh thủ nghiên cứu đồng số liệu kì quái kia.

So với Mạc Vân Quả nhàm chán, quần chúng ăn dưa trong phòng phát sóng trực tiếp lại vô cùng hưng phấn.

"A a a! Bạch Hiên thật mạnh a!"

"Đúng vậy đúng vậy! Vốn nghĩ là thiếu niên thanh tú tr ần mặc, ai ngờ lại là quần gia thích lắm nhảm!"

"Emma..... Nhìn miệng của hắn vẫn không ngừng mấp máy kìa, đột nhiên thấy buồn cười!"

"Như vậy thiếu niên lại đây cho ta mấy đánh!"

"Mấy đánh..... L ần trên người cũng không sợ ***** sao!"

"Phốc, không cần ô, muốn ưu nhã!"

"Bạch Hiên thật là có một loại cảm giác tương phản đáng yêu nha"

"Các người xem tư thái của tiểu Quả Quả kia, có cảm thấy cũng thực mạnh hay không?"

"Đó là tự nhiên, tiểu Quả Quả nhà ta mạnh nhất!"

"Nhìn tiểu Quả Quả trong thân thể của chó, ta sắp quên bộ dáng trong hình người của tiểu Quả Quả nhà ta rồi."

"【 hình ảnh 】 【 hình ảnh 】 nhìn thấy không! Đây là dáng vẻ nhân loại của tiểu Quả Quả nhà ta!"

"Oa! Lầu trên thật tâm cơ! Cứ nhiên chụp lại màn hình, hắc hắc hắc, ta cũng muốn, dáng vẻ tiểu Quả Quả trong thân thể chó con, cũng không thể bỏ qua."

"Ha ha ha! Nói có lý, ta cũng muốn chụp lại mấy tấm để cất chứa!"

.....

Ở tình cảnh xa xôi nào đó, mỗi nam nhìn các loại thảo luận trong phòng phát sóng trực tiếp, lập tức đã về phía tiểu Q bên cạnh, đầu tiểu Q tức khắc lồm.

"Tiểu Q tiểu Q! Nhanh lên, nhanh chụp hình lại cho ta! Ta muốn chụp lại tất cả các loại tư thế của Thân Thân!"

Tiểu Q: "Chủ nhân, xin ngài không được quên mình là người mang tội."

Mỗi nam lại giáng xuống một cái tát, "Ta nói người tại sao quanh đi quẩn lại chỉ có câu này, ta đương nhiên biết ta là người có tội, nhưng ta là người có tội thì như thế nào, ai dám đụng đến ta? Hừm?"

Tiểu Q: Nói rất có đạo lý.

"Ai, người chụp lại màn hình cho ta!" Mỗi nam một chân đem tiểu Q đá tới trước mặt màn hình lớn.

Chỉ thấy toàn bộ thân thể tiểu Q một trận lay động, còn toát ra một sợi khói nhẹ, nó tập mãi thành thói quen giật giật thân mình, nghiêm túc chụp lại màn hình.

Mỗ nam nhìn một màn này, vừa lòng gật gật đầu, sau đó an vị ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn Mạc Vân Quả ghé vào trên đùi Bạch Hiên.

Thân Thân nhà hấn sao lại có thể mạnh như thế!?(°?`?'??)

Mạc Vân Quả vô ý thức động cái đuôi nhỏ của mình, lại không biết mỗi một cái tư thái của cô đều bị tiểu Q ghi lại.

Thời gian trôi qua nhanh, mới đó đã tới giờ cơm trưa rồi, Bạch Hiên ăn xong cơm trưa. lúc sau, lại bắt đầu ở nơi đó phơi nắng.

Mạc Vân Quả một chút cũng không nghĩ muốn phơi nắng:..... (lạnh nhạt mặt)

Thời gian cứ thế trôi đi, Bạch Hiên vượt đầu chó của Mạc Vân Quả, trên mặt mỉm cười ngây ngô.

"Người nói, bây giờ cô ấy đang làm gì nhỉ?"

Bạch Hiên lại bắt đầu, nhưng nghe được lời này tinh thần Mạc Vân Quả lập tức tỉnh táo, nói đến nhiệm vụ!

"Suy nghĩ người." Mạc Vân Quả nói, phát ra lại là thanh âm "Gâu gâu".

Mạc Vân Quả:..... (mặt dog)

Bạch Hiên nghe được Mạc Vân Quả đáp lại hấn, cười nói: "Cô ấy hấn là đang đi làm đi?"

"Không phải!"

"Gâu gâu gâu!"

Bạch Hiên nghe được chó con phản bác, thở dài nhẹ nhõm một hơi, hôm nay thấy nó một ngày đều không có tinh thần, hấn còn tưởng rằng đây là một con chó tự bế đấy.

Bị cho rằng tự bế Mạc Vân Quả:..... Gâu gâu gâu!

- - - - -

Edit: sau bao nhiêu chương nam chính cũng được lên sàn, mỗi lần anh lên sàn đều khiến ta nghĩ đến ba chữ Nam-thần-kinh...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 131

Edit: Linhlady

Đào Ngải Linh bị Bạch Hiên nhắc mãi lúc này đang chuyên tâm xử lý văn kiện, tuy rằng là con gái duy nhất của Đào gia, nhưng từ trước đến giờ cô ấy đâu không núp dưới sự bảo vệ của gia đình, nữ nhi duy nhất, mà dũng cảm đứng ra, xông ra ngoài lập cho mình một bầu trời riêng.

Nếu không phải năm đó bị người Bạch gia mời đi, để cho cô ấy gặp được chàng trai kia, có khi cô bây giờ đã tỏa sáng trên sân khấu rồi.

Đào Ngải Linh nhìn văn kiện trong tay về các loại tâm lý bệnh tật, thở dài một hơi, cô ấy nhớ chàng trai kia.

Tuy rằng còn không đến một ngày, nhưng cô nhớ hần, rất muốn hần.

Đào Ngải Linh so bất luận kẻ nào đâu muốn sống vai với Bạch Hiên, thậm chí vượt qua chính hần.

Đào Ngải Linh biết, ở về ôn thuận bên ngoài kia, là một linh hồn vô cùng cố chấp.

Ở về ngoài lạnh nhạt kia là trái tim nóng rực.

Nhưng mà.....

Đào Ngải Linh cắn cắn môi, thu hốt suy nghĩ, tiếp tục chôn đầu vào mớ tài liệu.

Bên kia, Bạch Hiên ôm Mạc Vân Quả, nhìn qua có vài phần nhân nhả tự nhiên.

Bạch Hiên sinh hoạt cực kỳ có quy luật, tới một khoảng thời gian làm công việc gì đâu được hần quy hoạch rõ ràng.

Mạc Vân Quả vẫn luôn muốn nghiên cứu những cái số hiệu đó, cho nên cô hy vọng Bạch Hiên có thể mở máy tính, tiếp tục bắt đầu bùm bùm.

Cơ mà chi`ều sau, Bạch Hiên quả nhiên lại bắt đầu bùm bùm.

Mạc Vân Quả chống hai móng vuốt ở trên bàn, đầu chó nho nhỏ để ở trên bàn, một đôi tròn xoe mở to cứ như vậy nhìn màn hình máy tính như phát ra ánh sáng.

Bạch Hiên không thấy được động tác của chó con, bây giờ tất cả tâm tư của hắn đều trên máy tính.

"Tiểu Quả Quả như vậy..... Quả thực mạnh đến nỗi khiến ta đỏ mặt."

"Các người có cảm thấy không, tiểu Quả Quả giống như rất để ý nội dung trên máy tính?"

"Đâu chỉ là để ý, mà là quá để ý! Các người xem, đầu chó của tiểu Quả Quả đều sắp dán đến màn hình máy tính rồi."

"Phốc..... Đầu chó gì đó, quả thực không cần nói, quá khôi hài."

"Tiểu Quả Quả sao lại để ý nó như vậy? Là có dụng ý gì sao?"

"Không biết, sau này xem đi."

Mạc Vân Quả nhìn số hiệu trước mặt không ngừng nhảy lên, càng thêm khẳng định đây số hiệu kì quái cô đã gặp lúc trước.

Mạc Vân Quả nhìn không hiểu nội dung số hiệu kia, cô chỉ có thể nức nở vài tiếng, muốn khiến cho Bạch Hiên dòi lực chú ý.

Nhưng là Bạch Hiên một khi chuyên tâm vào chuyện gì đó, thì rất khó thoát ra.

Bạch Hiên cũng không nghe được thanh âm Mạc Vân Quả, tay hắn bay múa, cực kỳ giống vũ đạo.

Mạc Vân Quả biết Bạch Hiên không để ý tới cô, lại lần nữa đem ánh mắt chuyển hướng tới những số hiệu đó.

Theo thời gian trôi đi, Mạc Vân Quả cảm thấy hai mắt của mình có chút nhức mỏi.

Cô chớp chớp mắt, nhìn Bạch Hiên vẫn tiếp tục làm việc, nỗ lực căng căng thân mình.

"Tiểu Quả Quả tiểu Quả Quả, người tốt cuộc đang xem cái gì a?"

"Đúng vậy, mấy thứ này có cái gì đẹp sao ~"

"Đúng vậy đúng vậy, bất quá..... Hắc hắc hắc..... Thiếu niên nghiêm túc vẫn là rất đẹp."

"Phốc, trên lầu nhan không cầu, giám định hoàn tất."

Mạc Vân Quả nhìn người trong phòng phát sóng trực tiếp còn kiên trì không ngừng hỏi mình, cô nói: "Số hiệu."

"Số hiệu có cái gì đẹp nha?"

"Dù sao cũng chỉ là như vậy!"

"đúng vậy, số hiệu này còn không phải là một trình tự biên trình sao?"

Mạc Vân Quả nhìn đến những lời này sửng sốt, hỏi: "Người biết?"

"Đúng vậy, thiếu niên Bạch Hiên hẳn là đang thiết kế phần mềm."

"Nhưng mà số hiệu này biên soạn phương thức rất kỳ quái....." Mạc Vân Quả tiếp tục nói.

"Có cái gì kì quái? Cái này còn không phải là phép tính biên trình sao?"

Mạc Vân Quả:..... Giống như phát hiện bản thân đã xem nhẹ chuyện gì đó.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 132

Edit: Linhlady

Thế giới này rõ ràng khác với thế giới cô sinh sống.

Cuộc sống nơi đây không giống Mạc Vân Quả không thể nói tới, nhưng đêm nay phòng phát sóng trực tiếp nói lại nhắc nhở Mạc Vân Quả, thế giới này không giống.

Mạc Vân Quả vẫn luôn xem nhẹ, đó là hình thành số hiệu.

Lấy phép tính đặc thù, tạo thành đủ loại ngôn ngữ kỳ quái, cái đó thường gọi là số hiệu.

Mà phép tính ở thế giới này, rõ ràng khác với phép tính ở thế giới của cô.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Mạc Vân Quả xem không hiểu, cái gọi là phép tính, cũng là một loại quy luật riêng.

Mà quy luật này, giống nhau rất khó để cho người lần đầu tiên tiếp xúc tìm được.

Tới với loại phép tính kỳ quái vì sao lại len lỏi đến thế giới của Mạc Vân Quả, đó lại là một câu chuyện khác.

Nghĩ thông suốt mọi chuyện Mạc Vân Quả thở dài nhẹ nhõm một hơi, ít nhất cô đã biết, Bạch Hiên cùng với cái thực nghiệm kia không có quan hệ.

Bạch Hiên dừng động tác trong tay, hôm nay một bộ phận đã làm xong, thời gian kế tiếp hẳn là nghỉ ngơi.

Bạch Hiên bế lên Mạc Vân Quả, đi vào phòng tắm.

Sau đó.....

Lại là một mảnh mosaic.

" Bao nhiêu năm sau, h ồi tưởng lại một đoạn này, chỉ có một mảnh mosaic."

"Luận bị mosaic chi phối sợ hãi....."

"Kinh! Đêm khuya đông đảo khán giả không ngủ được, nguyên nhân lại là....."

"L ầu trên 6666666"

"Ha ha lúc này trong lòng tiểu Quả Quả cũng bất mãn đi. "

Mỗ nam nhìn đến một mảnh mosaic, vừa lòng gật gật đầu, ͡(͡ ^ ͡)͡
hắn mới sẽ không để Thân Thân nhìn thân thể ai khác ngoài hắn đâu!

Mạc Vân Quả đối với chuyện trước mắt xuất hiện một đoàn sương mù
nghiêm nhiên đã thành thói quen, cô ngoan ngoãn để cho Bạch Hiên xoa
nắn, giúp mình tắm.

Bạch Hiên ngâm một lúc sau, đứng lên lau khô thân thể, sau đó nằm đến
trên giường ngủ.

Hắn vẫn luôn ôm Mạc Vân Quả không buông ta tay, giống như cả thế
giới hắn chỉ có mình cô.

Như vậy cuối cùng cũng đến chủ nhật, cũng là ngày Đào Ngải Linh lại
đây.

Ngày này, Đào Ngải Linh căn chuẩn thời gian giúp Bạch Hiên đưa bữa
sáng đến.

Đào Ngải Linh nhìn thấy chàng trai cười ôn nhu, trên tay ôm một con
chó nhỏ màu đen, trên mặt tràn đầy đau lòng.

Chàng trai nhà mình không thấy, đây cũng là lý do vì sao trước mặt hắn
cô ấy không cần che dấu biểu cảm của mình.

Bởi vì bất kể cô ấy có như thế nào, chàng trai kia cũng nhìn không thấy a!

Mặc dù từ mấy ngày trước cô đã bắt đầu lựa quần áo, sáng nay cũng trang điểm thật tinh xảo, mặc dù cô muốn xuất hiện trước mặt hắn với vẻ hoàn hảo nhất, nhưng chàng trai ấy, không cách nào thấy được.....

Nhưng mà, Đào Ngải Linh không biết chính là, Mạc Vân Quả thấy được, mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng thấy được.

"Không biết vì sao, đột nhiên thấy đau lòng thay Đào Ngải Linh."

"Ta không hiểu vì sao cô ấy không trực tiếp nói cho Bạch Hiên, cô ấy yêu hắn?"

"Đúng vậy nha!"

"Nếu các người là Bạch Hiên, các người sẽ tiếp nhận được việc cô giáo lại yêu mình sao?"

"Ta....."

"Không phải đương sự vĩnh viễn không biết được cảm thụ của bọn họ, chúng ta vẫn nên xem diễn đi."

Mạc Vân Quả có thể cảm giác được, thời điểm Đào Ngải Linh xuất hiện ở phòng, Bạch Hiên ôm mình rất chặt, sau đó lại chậm rãi buông ra.

Mạc Vân Quả không hiểu nó có ý nghĩa gì, nhưng cô cảm thấy nhiệm vụ có tiến triển!

"Cô giáo, buổi sáng tốt lành."

Bạch Hiên ngồi ở chỗ kia ngửa đầu mỉm cười nói.

"Hiên Nhi, sớm..... Buổi sáng tốt lành." Đào Ngải Linh nhìn một tia nắng mặt trời chiếu xuống trên người chàng trai, đáng vẻ thuần khiết kia khiến trai tim cô ấy nhảy liên tục.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 133

Edit:Linhlady

Bạch Hiên không nhìn được biểu tình trên mặt Đào Ngải Linh lúc này, nhưng không có nghĩa là hắn không cảm nhận được khác thường của cô ấy.

Đối với tất cả mọi thứ trong căn phòng này hắn vô cùng quen thuộc, chỉ cần một chút biến hóa thôi, cũng đủ cho hắn chú ý.

Bạch Hiên có thể cảm giác được trước mặt hắn có một đoàn nhiệt khí đang tiến lại gần.

Nhiệt lượng kia giống như muốn làm hắn bỏng rát, đây là lần đầu tiên Bạch Hiên cảm giác được ấm áp.

Trong lòng hắn tràn đầy kinh hãi, tuy rằng không nhìn xem được là chuyện gì xảy ra, nhưng loại ấm áp này mang cho hắn cảm giác rất tốt.

"Cô giáo, cô mang gì lại đây sao?" Là thứ gì, có thể ấm áp như thế?

Đào Ngải Linh nghe thấy Bạch Hiên hỏi như vậy, sửng sốt một chút, mang theo thứ gì? Cô ấy không có mang thứ gì a.

Khuôn mặt Đào Ngải Linh một mảnh ửng đỏ, Cô ấy nhìn thấy chàng trai quan tâm mình, cảm thấy thân thể của mình một trận khô nóng, vốn đã nóng bây giờ lại càng nóng hơn.

Bạch Hiên nào biết đâu rằng hắn sở cảm nhận được độ ấm là từ trên người Đào Ngải Linh truyền đến, hắn thấy cô ấy không có trả lời, cho rằng cô ấy không tiện nói ra, cũng không truy hỏi đến cùng.

Sau đó, Đào Ngải Linh cũng giống trước kia, giúp Bạch Hiên làm phụ đạo tâm lý.

Thật ra, từ trước đến nay Đào Ngải Linh cảm thấy, chàng trai nhà mình không có bất cứ bệnh tật về tâm lý gì, nhưng người nhà Bạch gia mời cô lại đây, nói cái gì đâu phải tiến hành can thiệp tâm lý với Bạch Hiên.

Đào Ngải Linh biết, người nhà Bạch gia sợ Bạch Hiên phát điên, với trí thông minh của hắn, nếu điên cuồn cuộn lên, như vậy đối với bọn họ mà nói, sẽ là một hũ tai nạn.

Bạch Hiên vẫn như cùng Đào Ngải Linh tùy ý trò chuyện, tâm tư của hắn từ trước đến nay thấu triệt, làm sao lại không hiểu được chút tâm tư nhỏ kia của Bạch gia.

Nhưng từ trước đến nay hắn không có gì theo đuổi, chỉ cần có thể an ổn vượt qua cả đời này.

Bạch Hiên biết, cho dù hắn cỡ nào có tài hoa, hắn đâu là một người mù, người mù nhìn không thấy thế giới.

Chỉ cần một điểm này, có thể hủy đi mọi nỗ lực của hắn.

Bạch Hiên khẽ cười một tiếng, xem, trời cao không công bằng như thế, mà hắn, lại cũng không thể nề hà.

Đào Ngải Linh nhìn nụ cười ủa người trước mặt, đau lòng vươn cánh tay ra, đến nửa đường lại đột nhiên dừng lại.

Cô ấy lấy tư cách gì an ủi hắn đây? Cô ấy với hắn mà nói, cũng chỉ là một người xa lạ mà thôi.

Mạc Vân Quả nhìn hai người tiếp xúc, cái đuôi nho nhỏ khẽ vẩy qua vẩy lại.

Ở trong mắt Mạc Vân Quả, hai người này quả thực có bệnh! Còn bệnh cũng không nhẹ.

Rõ ràng cô gái kia có rất nhiều lời nói muốn nói, nhưng cố tình lại chịu đựng.

Đến nỗi Bạch Hiên sao.....

Mạc Vân Quả giật giật thân mình, người này tự đem bản thân mình làm đau!

"Ô ô ô..... Ta giống như thấy được một màn ngược luyến."

"Lầu trên quá khoa trương, hai người bọn họ tổng kết lại được là, một người có tình không nói, một người lại không tự biết mình có tình."

"Cho nên a, nhân sinh a, nào có nhiều thời gian do do dự dự như vậy?"

"Dù sao ta cảm thấy nhiệm vụ tiểu Quả Quả lần này khẳng định có thể thành công, không giống trước thế giới, quả thực quá hổ cha!"

"Lại nói tiếp, ta cũng thật ra tò mò tiểu Quả Quả sẽ yêu một người như thế nào nhỉ?"

"Đúng vậy đúng vậy, tiểu Quả Quả, người nếu như gặp được người mình thích người sẽ thế nào đây?"

"Hắc hắc hắc, thật chờ mong đáp án của tiểu Quả Quả ~"

Mạc Vân Quả nhìn vấn đề của phòng phát sóng trực tiếp, nghiêng nghiêng đầu, người mình thích? Đó là cái gì? Có thể ăn sao?

"Ăn."

Mạc Vân Quả lạnh lẽo trả lời, dù sao ở trong mắt đồ tham ăn, cái gì cũng đều có thể ăn.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 134

Edit:Linh lady

"Ta..... cảm thấy đen tối."

"Không không không, ăn theo như lời tiểu Quả Quả, khẳng định ăn nghĩa kia!"

"Hắc hắc hắc, v ề sau nếu có ai hỏi ta câu đó, ta cũng trả lời như vậy!"

"Câu trả lời này một chữ hai nghĩa! Một chữ đơn giản, chặt chẽ đại khí....."

"Hu hu hu&..... Tiểu Quả Quả nhà ta không hề thu ần khiết."

"Đừng đâu, ta dám cược ăn theo như lời tiểu Quả Quả chính là ăn đơn thu ần kia."

"Chúng ta nói chính là ăn đơn thu ần kia a! L ầu trên người nghĩ đi đâu vậy?"

"Đúng vậy nha! Ha ha ha!"

"....."

Mạc Vân Quả thấy người trong phòng phát sóng trực tiếp vừa lòng với đáp án của mình, cô cũng vừa lòng gật đầu, ừ..... Ăn người mình thích gì đó, nghe qua có vẻ thực không t ối!

Thời gian trôi đi, mắt thấy đến lúc Đào Ngải Linh phải rời đi.

Đào Ngải Linh vẫn nhìn Bạch Hiên, một chút cũng không muốn đi.

Mạc Vân Quả thấy Đào Ngải Linh lại đi v ề lập tức khó khăn.

Lần này đi về, không biết khi nào mới có thể gặp lại, nói như vậy, nhiệm vụ của cô khi nào mới có thể hoàn thành?

Nghĩ như vậy Mạc Vân Quả quyết đoán quyết định phải tìm cách giữ Đào Ngải Linh lại.

Chỉ thấy cô nhún người một cái, nhảy tới trên người Đào Ngải Linh, bởi vì lực độ quá lớn, Đào Ngải Linh mang giày cao gót, không đứng vững, liền đã té ngã trên đất.

Bạch Hiên chỉ nghe thấy một tiếng thật lớn, thân thể hần cứng đờ, chân tay luống cuống đứng ở nơi đó.

Hần nhìn không biết đã xảy ra chuyện gì, lần nữa hần lại cảm thấy bất đắc dĩ về bản thân.

"Cô giáo, cô làm sao vậy?" Bạch Hiên nôn nóng hỏi.

Đào Ngải Linh chân bị vặn thương, đau tê kêu một tiếng, nhưng không muốn khiến hần lo lắng, cô nén đau lại nói: "Không có việc gì, chỉ không cẩn thận ngã một chút mà thôi."

"Gâu gâu gâu!" Rõ ràng là ta làm người té ngã!

Bạch Hiên nghe được tiếng kêu của chó con, nhấp nhấp miệng, nghiêm túc nói: "Có phải Linh nhi làm cô té ngã hay không? Em lập tức giáo huấn nó!"

Đào Ngải Linh nhìn chó con ở bên chân mình, lắc đầu cười nói: "Không phải, cô không để ý mới ngã."

Mạc Vân Quả khó hiểu nhìn về phía Đào Ngải Linh, rõ ràng mình hại cô ấy ngã, vì sao cô ấy lại nói dối?

"Vậy cô không sao chứ?" Bạch Hiên đi về phía trước một bước, một giây sau lại rút trở về.

"Không có việc gì." Đào Ngải Linh cố gắng chông thân thể đứng lên, tay vịn trên tường, thở hắt hắt một hơi.

"Hiên Nhi, cô đi trước." Đào Ngải Linh nói xong, lúc sau, thật sâu nhìn thoáng qua Bạch Hiên, sau đó đỡ tường, chậm rãi hướng ra phía ngoài đi đến.

Mạc Vân Quả làm sao làm cam tâm để cô ấy rời đi, chỉ thấy chó nhỏ bước nhanh chạy đến bên chân Đào Ngải Linh, hai cái móng vuốt giương lên, hung hăng chộp tới chân cô ấy.

Máu tươi lập tức ứa ra, Đào Ngải Linh nhìn Mạc Vân Quả, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Mạc Vân Quả ngẩng đầu, một đôi mắt to cứ như vậy nhìn thẳng Đào Ngải Linh.

Đào Ngải Linh nhìn chó con tràn ngập linh tính, trong đầu xẹt qua một tia ý niệm không thể tưởng tượng.

Chó con này, là không muốn cô rời đi?

Bạch Hiên ngửi thấy được trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, sắc mặt hắn biến đổi, bước nhanh tiến lên, lại bởi vì tìm không thấy vị trí cụ thể của Đào Ngải Linh, trên mặt lộ ra một tia buồn rầu.

"Cô giáo, cô bị thương sao?" Bạch Hiên nắm hai tay lại, không ngừng cọ xát.

Đào Ngải Linh ngẩng đầu xuống, sờ sờ đầu cho con.

"Bé con này quá nghịch ngợm."

Đào Ngải Linh đã không có thừa nhận cũng không có phủ nhận, chỉ nói một câu như vậy.

Bạch Hiên lập tức hiểu được ý nghĩa của câu nói đó, là Linh nhi làm cô ấy bị thương.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 135

Edit:Linh lady

"Linh nhi! Lại đây!"

Bạch Hiên nghiêm túc nói, vẻ mặt xưa nay vốn ôn hòa cũng thay thế bằng vẻ nghiêm túc, ần ần còn có chút tức giận.

Mạc Vân Quả sao có thể sẽ để ý Bạch Hiên, hiện tại việc quan trọng là giữ Đào Ngải Linh lại, kiên quyết không để cho cô ấy đi!

Hai chân nho nhỏ của cô gắt gao ôm mắt cá chân của Đào Ngải Linh, đầu nho nhỏ đặt trên hai chân, mở to hai mắt tròn xoe cứ như vậy nhìn cô ấy.

Đào Ngải Linh bị Mạc Vân Quả làm như vậy chọc cười, phát ra một chuỗi tiếng cười dễ nghe.

Bạch Hiên nghe được tiếng cười của cô ấy, khuôn mặt vốn nghiêm túc lộ ra một tia khó hiểu.

"Cô giáo?"

Hắn nhìn không thấy, chỉ có thể nghe cô ấy nói, hắn cũng không đoán ra được chuyện gì xảy ra.

Đào Ngải Linh đem lực chú ý từ trên người Mạc Vân Quả chuyển dời đến trên người Bạch Hiên, cô ấy đứng lên, đỡ tường nói: "Không có việc gì, chỉ cảm thấy con chó nhỏ này thực đáng yêu."

"Ừm." Bạch Hiên lên tiếng, còn nói thêm: "Vậy cô không sao chứ?"

Đào Ngải Linh vốn dĩ muốn nói không có việc gì, nhưng cảm giác được đôi chân đang ôm mắt cá chân của mình nắm thật chặt, cô ấy cúi đầu nhìn

thoáng qua Mạc Vân Quả, nhấp nhấp môi, trái tim đập d òn đập: "Ừm, có lẽ không đi được."

Bạch Hiên vừa nghe lời này, liền biết Đào Ngải Linh bị thương không nhẹ, bằng không sao cô ấy lại nói như vậy?

Cô giáo của hắn từ trước đến nay đều kiêu ngạo, nếu là chỉ là vết thương nhỏ, khẳng định sẽ khẳng khái rời đi.

Trong lòng Bạch Hiên xẹt qua một loại cảm thụ kỳ quái, cảm thụ kia tới nhanh, biến mất cũng nhanh.

"Vậy hôm nay cô đừng về, tạm thời ở đây đi." Bạch Hiên nói.

Đào Ngải Linh nhìn Bạch Hiên thế mà lại dễ dàng như vậy, trong mắt xẹt qua một tia kinh hỉ, có thể lưu lại, quả thật rất vui!

"Em gọi người đi dọn phòng khách." Bạch Hiên nói xong liền muốn tìm người.

"Từ từ!" Đào Ngải Linh ngăn trở động tác của Bạch Hiên, nếu..... Nếu có thể, mình có thể tham lam thêm một chút không?

"Hiên Nhi, cô có thể ngủ lại chỗ này không? Cô có thể ngủ trên sofa! Cô..... Cô không nghĩ....." Câu nói kế tiếp Đào Ngải Linh cũng không có cách nào nói thành lời, cô ấy biết, tâm tư của hắn r, nhất định có thể biết được tất tinh tế, cũng có thể hiểu ý tứ mà cô muốn biểu đạt là gì.

Bạch Hiên nghe Đào Ngải Linh nói, nửa câu còn lại không nói ra nhưng hắn cũng có thể hiểu được.

Nhưng rõ ràng, hắn suy nghĩ càng nhiều, tỷ như cô ấy sợ khi ở một mình, tỷ như cô ấy không muốn ở phòng khác lại không muốn hắn khó xử.....

Chỉ trong một khắc, Bạch Hiên nghiêm nhiên trở thành một chàng trai náo nổ.

Tuy rằng hấn nào bổ nhieu như vậy, nhưng giống như chỉ xảy ra trong chớp mắt.

"Em biết rồi, cô giáo, đêm nay cô ngủ ở phòng em phòng đi, cô ngủ trên giường, em ngủ sofa."

Đào Ngải Linh thấy Bạch Hiên đồng ý, cao hứng muốn nhảy dựng lên, nhưng nhìn Mạc Vân Quả gắt gao ôm mình, cô ấy nhanh chóng ức chế cái xúc động này xuống.

Đào Ngải Linh ngẩng xồm xuống, sờ sờ đầu Mạc Vân Quả, nhẹ giọng nói một câu, "Cảm ơn."

Không thể hiểu được cảm tạ - Mạc Vân Quả:..... Không cần sờ đầu ta, ta sẽ không cao lên được!

Bạch Hiên chỉ nghe thấy Đào Ngải Linh nói một câu gì đó, lại không nghe rõ.

"Cô giáo?" Hấn nghi hoặc hỏi.

Đào Ngải Linh cười cười đứng lên nói: "Không có việc gì, phòng em có hòm thuốc không?"

"Có, để em lấy cho cô." Bạch Hiên nói xong, sau đó xoay người đi lấy.

Đào Ngải Linh nhìn bóng dáng Bạch Hiên, ý cười trên mặt càng lúc càng lớn, thật tốt, trời cao cho phép lòng tham nhỏ nhỏ này của cô ấy.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 136

Edit: Linhlady

Bạch Hiên giúp Đào Ngải Linh lấy hòm thuốc, chuyện còn lại cô ấy chỉ có thể tự mình làm thôi, dù sao Bạch Hiên không nhìn thấy.....

Mạc Vân Quả thấy Đào Ngải Linh được giữ lại, tỏ vẻ đây mới là chuyện nên làm.

Cô ngẩng cao đầu, bộ dáng ngạo kiêu.

"Ta có một loại ảo giác tiểu Quả Quả nhà ta đang muốn được khích lệ khen ngợi!"

"Không phải ảo giác! Ta cảm thấy khi thành cho nhỏ tiểu Quả Quả càng thêm mạnh!"

"Cũng không phải sao! Chó nhỏ tự có dáng vẻ mạnh mẽ! Còn không cần phải nói tiểu Quả Quả nhà ta vốn dĩ chính là một người xuân mạnh xuân mạnh."

"Ta cảm thấy tiểu Quả Quả nhà ta thông minh đột xuất, về sau không thể nói xuân mạnh xuân mạnh!"

"Vậy nên gọi là gì? Thông mạnh thông mạnh sao?"

"Phốc, thông mạnh là cá quỷ gì? Ta cảm thấy nên gọi là thông minh trướng đi!"

"Còn không bằng thông mạnh....."

"Quả thông minh thì thế nào?"

"Ha ha ha ha! Cái này hay! Cái này hay!"

Mạc Vân Quả thấy quần chúng phòng phát sóng trực tiếp cuối cùng cũng không nói năng xuẩn manh xuẩn manh, mắt chó hí hí lại, xem ra bọn họ cũng tức thời.

Đào Ngải Linh nhìn chàng trai ngổn ngang trước mặt mình, ngoan ngoan ngoan ngoan xử lý miệng vết thương động tác đều chậm lại.

Thật tốt, thật hy vọng thời gian có thể ngừng lại giây phút này.

"Cô giáo, Linh nhi cào cô bị thương sao? Có cần đi tiêm phòng vắc-xin không?"

Đào Ngải Linh:..... Đã quên việc này a!

"Không có việc gì, cô có kháng thể." Kháng thể gì đó đều là gạt người! Từ nhỏ đến lớn cô ấy chưa từng bị chó cào bao giờ!

Bạch Hiên:?

"Khụ khụ, vật thôi." Bạch Hiên ho khan một tiếng, về phương diện y học, cô giáo chắc chắn sẽ hiểu hơn mình.

Mạc Vân Quả nghe được Đào Ngải Linh nói như vậy, nâng móng vuốt của mình lên nhìn, thân thể này có bệnh chó dại sao? Hẳn là không có đi?

Đào Ngải Linh nhìn bộ dáng Mạc Vân Quả, bật cười cô ấy đem Mạc Vân Quả bế lên tới đặt ở trên đùi của mình nói: "Tiểu gia hỏa này nhưng thật ra rất ghịch ngợm."

Bạch Hiên bất đắc dĩ thở dài một hơi, sâu kín nói: "Vốn dĩ nghĩ nó là con chó ngoan ngoan, không ngờ lại có thể làm cô bị thương."

Đào Ngải Linh cười cười nói: "Nghịch ngợm tốt hơn." Nếu không phải nó, sao mình có thể ở lại đây?

Mạc Vân Quả đánh một cái ngáp nho nhỏ, hai người này nói chuyện như thôi miên.....

Sau đó, Đào Ngải Linh lại cùng Bạch Hiên nói chuyện với nhau, Mạc Vân Quả gần như không nghe lọt tai, bởi vì nó đã sớm ngủ gục trên đùi Đào Ngải Linh, ngẫu nhiên còn muốn thổi một cái bong bóng ~

Người phòng phát sóng trực tiếp nhìn Đào Ngải Linh cùng Bạch Hiên nói chuyện, tranh nhau suy đoán khi nào thì hai người chọc thủng tầng giấy mỏng kia.

"Ta cảm thấy dựa theo tình hình phát triển trước mắt trước, tuyệt đối rất nhanh!"

"Nói như vậy, rất nhanh nhiệm vụ của tiểu Quả Quả có thể hoàn thành?"

"Ta cảm thấy thế giới này thật sự là không có cái gì có thể ngăn cản được nha, đột nhiên ta lại nhớ Mặc Mặc nhà ta."

"Đúng vậy, ta cảm thấy Mặc Mặc nhà ta cùng tiểu Quả Quả thật là xứng đôi!"

"Đáng tiếc, nhiệm vụ thất bại, phỏng chừng tiểu Quả Quả trở về không được....."

"Nhàm chán quá, các người nói, tiểu Quả Quả có thích Mặc Mặc hay không?"

"Vấn đề này vượt qua đề cương, ta cự tuyệt trả lời."

"Thật vất vả mới tìm được người ưng ý, lại không thành đôi?"

"Chậc chậc chậc ~ các vị vẫn là không cần nhớ hử, chúng ta tới đoán xem nhiệm vụ của tiểu Quả Quả lần này yêu cầu mấy ngày?"

"Theo ta quan sát, chỉ sợ còn cần một khoảng thời gian nữa?"

"Ta cảm thấy ba ngày là đủ rồi!"

"Ta! Ta đoán bảy ngày!"

.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 137

Edit: Linhlady

Thời gian trôi đi, thời điểm Mạc Vân Quả tỉnh lại, đã là 8 giờ tối.

Bạch Hiên giống như thường ngày đang bùm bùm, còn Đào Ngải Linh ng ồi ở một bên, an tĩnh nhìn hấn, trên mặt tràn đầy nhu tình mật ý.

Mạc Vân Quả từ trên đùi Đào Ngải Linh nhảy xuống, sau đó linh hoạt nhảy lên chân Bạch Hiên, hai móng vuốt nhỏ để lên trên bàn, hết sức chuyên chú nhìn Bạch Hiên làm việc.

Đào Ngải Linh thấy như vậy một màn, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Cô ấy đã sớm biết tiểu gia hỏa này rất thông minh, không thể tưởng được còn thông minh như vậy, thật không biết tiểu gia hỏa có hiểu mấy thứ này hay không.

Đào Ngải Linh nhìn những số hiệu phức tạp kia, khẽ thở dài một hơi.

Bạch Hiên nghe tiếng thở dài tay đột nhiên dừng lại, hấn do dự một chút, lại ở trên bàn phím đánh lên, nhưng lúc này, rõ ràng không còn chuyên tâm như lúc trước.

Đánh vài cái, Bạch Hiên vẫn ngừng lại, lo lắng hỏi: "Cô giáo, làm sao vậy?"

Đào Ngải Linh sửng sốt, cô không nghĩ tới hấn lại đột nhiên dừng lại để hỏi mình.

Trong lòng vui vẻ, bên ngoài lại không có quá nhiều khác thường.

"Cô chỉ cảm thấy chó nhỏ thật thông minh, cảm thấy thực đáng yêu mà thôi."

Bạch Hiên nghe được lời này, hơi hơi nhấp môi, đây là lần thứ ba hắn nghe thấy cô ấy khen Linh nhi.

Rõ ràng nên cao hứng không phải sao? Nhưng vì sao hắn lại cảm thấy khó chịu?

Bạch Hiên áp xuống khó hiểu trong lòng, tiếp tục bùm bùm.

Mà bởi vì Bạch Hiên tạm dừng, Mạc Vân Quả từ thế giới số hiệu huyền diệu kia phục hồi tinh thần lại, cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua Đào Ngải Linh.

Phát hiện cô ấy đang dùng một loại ánh mắt cô không hiểu nhìn Bạch Hiên, cái loại ánh mắt này, nói như thế nào đây?

Thật giống như, Bạch Hiên là sở hữu của cô ấy vậy.

Mạc Vân Quả vươn đầu lưỡi nhỏ màu hồng phấp phấp liếm liếm môi của mình, nghiêng đầu quyết định không để ý những việc này, vẫn thấy số hiệu đẹp hơn một ít.

Bạch Hiên lại chuyên tâm vào công việc, biết ý nghĩa này cô cũng muốn chuyên tâm.

Thời gian thực mau trôi đi, đảo mắt trôi qua hai giờ.

Là lúc nên đi nghỉ ngơi, Đào Ngải Linh đi tắm trước rồi, theo sau là Bạch Hiên ôm Mạc Vân Quả đi tắm rửa, đương nhiên, trong này lại là một tầng mosaïc thật dày.....

Tuy rằng giường rất lớn, nhưng suy xét đến nam nữ khác biệt, Bạch Hiên vẫn lựa chọn ngủ sô pha.

Đào Ngải Linh không lay chuyển được hắn, chỉ có thể nằm ở trên giường.

Trên giường ngủ được hương vị thuộc về hắn, Đào Ngải Linh đem toàn bộ mặt vùi vào trong chăn.

Thật tốt, thật sự thực tốt.....

Đào Ngải Linh nghĩ như vậy, có thể mùi hương này đi vào giấc ngủ, đây là ngày hạnh phúc nhất trong hai mươi lăm năm cuộc đời của mình.

Bạch Hiên nằm ở trên sofa cũng không có chỗ nào không khoẻ, chỉ là đáng thương Mạc Vân Quả, nằm ở trong lòng ngực Bạch Hiên động cũng không dám động.

Vạn nhất té xuống làm sao đây!

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở nhợt nhạt, Đào Ngải Linh biết hắn đã ngủ say, chậm rãi nhắm hai mắt lại, cũng ngủ.

Ánh trăng chiếu vào trong phòng, chiếu vào trên người Đào Ngải Linh, nhìn qua lại là có vài phần hương vị trù mển.

Thời điểm đồng hồ điểm 00:00, Mạc Vân Quả vốn đang ngủ say lại lập tức mở mắt.

Cô thật cẩn thận nhảy xuống sofa, đi tới bên người Đào Ngải Linh.

Cô nhảy tới phía trước mặt Đào Ngải Linh, móng vuốt nho nhỏ cứ như vậy vỗ thẳng vào mặt cô ấy.

- -----

Edit: Đùa đầu edit tới đoạn tiểu Quả Quả nhảy qua nhảy lại ta thấy kì kì ấy, là chó nhỏ, nó còn nhỏ sao mà nhảy được, nhảy kiểu đó chỉ có họ nhà mèo thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 138

Edit: Linhlady

Đào Ngải Linh chỉ cảm thấy một trận đau đớn, sau đó chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là khuôn mặt chói phóng đại.....

Đào Ngải Linh:..... Cú sốc kinh ngạc!

Mạc Vân Quả nhìn Đào Ngải Linh tỉnh, móng vuốt chỉ chỉ chỗ Bạch Hiên, ý bảo cô ấy đi qua.

Đào Ngải Linh nhìn động tác Mạc Vân Quả, cho rằng Bạch Hiên xảy ra chuyện gì, bọ dọa tới nỗi không kịp mang giày, chạy đến bên người Bạch Hiên.

Đầu tiên Đào Ngải Linh sờ sờ đầu của hắn, xác định hắn không có phát sốt, lúc sau, hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đào Ngải Linh nhìn về phía Mạc Vân Quả, trong mắt xẹt qua một tia khó hiểu.

Cô ấy ngẩng đầu xồm xuống sờ sờ cô đầu nhỏ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Mạc Vân Quả một móng vuốt chỉ hướng vị trí miệng Bạch Hiên, ý bảo cô ấy lại gần.

Đào Ngải Linh quay lại nhìn, cẩn thận nhìn Bạch Hiên.

Chỉ thấy miệng Bạch Hiên khẽ mấp máy, giống như muốn nói gì đó.

Đào Ngải Linh ghé lại gần, tỉ mỉ nghe.

"Cô giáo....."

"Cô giáo....."

Giọng nói như có như không vang lên ở bên tai Đào Ngải Linh, cô ấy kinh ngạc che miệng mình lại, chỉ sợ sau đó mình sẽ hét chói tai.

Trong miệng hắn đang gọi cô ấy sao? Là nhớ cô ấy sao? Đúng không? Đúng vậy đi?

Đào Ngải Linh trừ bỏ vui sướng bên ngoài, càng có rất nhiều không thể tin tưởng, ai có thể nghĩ đến trong một cửa hắn lại có cô ấy được?

Mạc Vân Quả nhìn bộ dáng Đào Ngải Linh, đôi mắt lạnh lùng, cái tên Bạch Hiên này, gọi tên Đào Ngải Linh cả đêm, thật là còn có để cho chó ngủ không!

Chó cũng có nhân quyền! ㄟ(͜ ^ ͜)ㄟ

Đào Ngải Linh không hiểu suy nghĩ của Mạc Vân Quả, cô ấy nhẹ nhàng bế Mạc Vân Quả lên ôm thật chặt, hận không thể tức khắc chúc mừng một phen.

Mạc Vân Quả bị ôm có chút khó chịu, cô khó hiểu nhìn Đào Ngải Linh, thật sự là không hiểu tại sao cô gái này lại cao hứng như vậy?

Bị đánh thức gì đó, không phải hắn là nên tức giận sao?

Đào Ngải Linh hôn mấy đầu cho Mạc Vân Quả mấy cái, bởi vì hôn hơi mạnh, dính một ít lông chó ở bên miệng, cô ấy cũng không ngại điểm này, ngược lại hứng thú bưng bưng nhìn Bạch Hiên.

Cô ấy cần lấy di động bên cạnh, thật cẩn thận ấn nút ghi âm, nhìn thời gian nhảy lên trong điện thoại, tâm tình bình tĩnh lại.

Cô muốn ghi âm giọng nói này lại, ở cái thời khắc đặc biệt này.

Đào Ngải Linh nghĩ, có khi nào hắn cũng có tình cảm với cô ấy không, nếu không tại sao trong mơ lại dùng loại ngữ khí nhu tình như thế này gọi cô ấy?

Chỉ hắn dường như không ý thức được chuyện này đi?

Từ khi nhận ra bản thân yêu hắn, cô ấy nghĩ tới các loại gian nan hiểm trở, mà trở ngại lớn nhất, chính là cô ấy sợ, sợ mình yêu hắn, hắn lại không hề yêu cô.

Nếu thật là như thế, cho dù người khác đồng ý, thì lại có ý nghĩa gì đâu?

Nhưng cũng may, hiện tại cô ấy thấy được hy vọng.

Cô ấy thấy được từ trên người hắn hy vọng, hy vọng hắn cũng thích mình, cho dù là hy vọng xa vời, cô ấy cũng muốn đánh cược một lần.

Thời điểm Đào Ngải Linh nghĩ như vậy, cánh tay ôm Mạc Vân Quả lại căng thẳng.

Mạc Vân Quả:.....

Đào Ngải Linh nhìn vẻ mặt ngủ đến an tường của Bạch Hiên, liếm liếm môi.

Ánh mắt của cô ấy từ trán du tẩu đến lông mày, mũi, đến môi mỏng.....

Ánh mắt Đào Ngải Linh ở trên môi hắn dừng lại thời gian rất dài rất dài, thẳng đến Mạc Vân Quả thiếu chút nữa lại ngủ quên, cô ấy động.

Đào Ngải Linh chậm rãi tới gần, lại chậm rãi tới gần, thân mình nghiêng về phía trước, thẳng đến.....

Môi cô ấy, dán lên, môi hắn.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 139

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả: (☉○○)! Diễn tình cảm mãnh liệt!

"Nắm thảo! Ta còn đang thức mắt phòng phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả tại sao lại mở vào giờ này! Thì ra có chuyện kính bạo(???) xảy ra!"

"Ta đã chuẩn bị ngủ, đột nhiên thấy phòng phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả lúc này mở ra!"

"Vừa thấy mở ra, ta đoán ngay có chuyện lớn xảy ra! Đây không! Kính bạo đi! Ha ha ha!"

"Đâu chỉ là kính bạo! Quả thực là nổ mạnh a! Phát triển cũng quá nhanh đi?"

"NHa hoắc hoắc..... Cho nên nhiệm vụ này hoàn thành?"

"Đây là tuyệt đối là chuyện tình nhanh nhất ta từng thấy!"

"Mới buổi tối đã bị uy cầu lương, trái tim ta đau quá."

"Ôm lấy thân thể mập mạp của mình, Hu hu hu....."

"Phần cầu lương này ta không ăn! Ta không ăn! Ta không ăn! (kịch liệt lắc đầu)"

"Đây động tác của Đào Ngải Linh cũng quá mãnh liệt đi? Chắc chắc ~ không hổ có phong phạm nữ tử của ta!"

"Ha ha ha! Ta thưởng thức! Nhưng mà, ta tương đối thích con gái rụt rè hơn ~"

"Đoán xem quả thông minh nhà ta nghĩ thế nào?"

Mạc Vân Quả nhìn hai người kè sát môi không xa rời, lại đột nhiên nghĩ cũng đến lúc đóng phát song trực tiếp rồi, cũng đến lúc mình đi ngủ rồi.....

Hỏi cô nghĩ như thế nào, ừm..... Tình cảm mãnh liệt xong nhanh lên ngủ?

Đào Ngải Linh chỉ cảm môi hần rất mềm mại, đồng thời còn mang theo một tia lương bạc.

Có thể chạm đến đôi môi tha thiết ước mơ, Đào Ngải Linh cảm thấy nơi nào đó trong lòng được lấp đầy.

Cái loại cảm giác này, nói như thế nào? Cảm giác như nhân sinh lập tức viên mãn.

Đào Ngải Linh không nghĩ tách ra, nhưng là cô ấy biết, mình không thể không tách ra.

Cô ấy chậm rãi tách ra, liếm liếm, dư vị.

Bạch Hiên ngủ thật sự sâu, Đào Ngải Linh không đành lòng quấy rầy hần, thấy hần không có chuyện gì, liền thật cẩn thận vờ trên giường.

Dương nhiên, trước khi đi cô ấy còn không quên giúp Bạch Hiên kéo chăn.

Mạc Vân Quả thấy Bạch Hiên cuối cùng đã hết nói mơ, ngáp một cái.

"Quần đùi cởi, người chỉ cho ta xem cái này?!"

"Nói tình cảm mãnh liệt đâu! Như thế nào đột nhiên lập tức đi ngủ!"

"Này..... Này..... Phong cách chuyển quá nhanh, ta thích ứng không kịp."

"Ta..... Ta cảm thấy mình đã chịu lừa gạt!"

"Ta già r ồi, theo không kịp tiết tấu thời đại, ta phải lẳng lẳng đi v ề"

"Hu hu hu..... Vốn dĩ cho rằng có tình cảm mãnh liệt, tất cả truyện tình cảm mãnh liệt của người ta đều bị ma ma thu!"

"Aiza, kết cục quả thật ngoài dự đoán, bốn cung muốn nghỉ ngơi....."

"Hắc hắc hắc, ngủ ngon, tiểu Quả Quả ~"

"Ngủ ngon ~"

"An an ~"

Mạc Vân Quả nhìn một lại bình luận chúc ngủ ngon, đôi mắt nặng trĩu không muốn mở ra.

"Ngủ ngon." Cô ở trong đầu nói.

Cùng lúc đó, phòng phát sóng trực tiếp đóng cửa, thẳng tới ngày hôm sau.

Đào Ngải Linh lòng mang kích động lại bình tĩnh lại cũng chậm rãi ngủ say, giấc ngủ này, có lẽ là một đẹp đi.

Trong phòng, tĩnh mịch, chỉ còn lại âm thanh hít thở nhẹ nhàng.

Mạc Vân Quả co lại trong ngực Bạch Hiên, cái đuôi cuộn lại, cọ cọ, ngủ r ồi.

Mà khi Mạc Vân Quả cùng Đào Ngải Linh ngủ say, Bạch Hiên lại mở mắt.

Cặp mắt kia thanh triệt động lòng người như vậy, lại không hề có tiêu cự.

Hắn nâng lên tay, sờ sờ môi của mình, lạnh lẽo mềm mại.

Nơi đó, vừa r ồi giống như có thứ gì, cực nóng như vậy, ấm áp như vậy, làm hẩn luyện tiếc nó rời đi.....

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 140

Edit: Linhlady

Bạch Hiên không suy nghĩ bao lâu, liền nhắm hai mắt lại, sau đó từ từ ngủ say.

Đêm nay, nhất định là một đêm không yên bình.

Ngày hôm sau, đến lúc Mạc Vân Quả tỉnh lại, Bạch Hiên cùng Đào Ngải Linh đã tỉnh, hơn nữa ăn dưa trong phòng phát sóng trực tiếp cũng bắt đầu các loại thảo luận.

Mạc Vân Quả mở to mắt, đầu tiên là mê mang vắn vẹo đầu, sau đó nàng thấy được Bạch Hiên đang vui vẻ cùng Đào Ngải Linh nói gì đó.

Đào Ngải Linh vẫn như cũ dùng cái loại ánh mắt tràn ngập tình yêu nhìn Bạch Hiên, mà lúc này dường như còn có thêm một cảm xúc gì đó.

Vô luận thế nào, dù sao Mạc Vân Quả xem không hiểu, bây giờ cô chỉ biết mình có chút đói bụng.

Cô nhảy lên chân Đào Ngải Linh, ý đồ hấp dẫn lực chú ý của cô ấy.

Nhưng mà tất cả lực chú ý của Đào Ngải Linh lực đầu đặt ở trên người Bạch Hiên, cô ấy đang chìm đắm trong thế giới hai người của bọn họ, chàng trai của cô ấy đang nói chuyện làm sao cô ấy có thể không chăm chú lắng nghe đây?

Mạc Vân Quả thấy một màn như vậy, nhìn xung quanh bốn phía, phát hiện trên bàn có chút đồ ăn.

Cô lập tức nhảy lên cái bàn, hứng thú bưng bưng ăn uống, dù sao thấy trạng thái của Bạch Hiên cùng Đào Ngải Linh trước mắt, chắc chắn sẽ không ai để ý đến cô.

Bên kia, Bạch Hiên tuy rằng nhìn không thấy biểu tình của Đào Ngải Linh, nhưng hẳn có thể cảm giác được, cô ấy vô cùng vui vẻ.

Nghĩ đến cảm giác nóng rực tối qua, nội tâm Bạch Hiên xuất hiện một tia khát vọng.

Cái loại khát vọng này giống như đã sớm tồn tại ở trong lòng hẳn, bởi vì tối hôm qua có nụ hôn kia, mới có thể khiến hẳn nhận ra.

"Cô giáo, hôm nay đã đỡ hơn chưa?" Bạch Hiên hỏi.

Đào Ngải Linh tự nhiên gật đầu, vết thương của cô ấy cũng không nặng, qua một đêm cũng đã tốt hơn nhiều rồi.

Đào Ngải Linh tuy rằng gật đầu, nhưng lời nói ra lại ngược lại với động tác của mình.

"Cô cảm thấy có chút đau." Nếu tất cả chỉ là một giấc mơ, như vậy cô ấy hy vọng mình vĩnh viễn cũng không cần tỉnh lại.

Đào Ngải Linh không biết khi hẳn đối mặt với tình yêu chênh lệch tuổi tác sẽ có biểu hiện như thế nào, cho nên cô ấy không dám biểu lộ tâm tình của mình ra dù chỉ một chút.

Bạch Hiên nghe thế, trên mặt xẹt qua một tia đau lòng, hẳn trầm ngâm một lát, thử tính hỏi: "Như vậy em giúp cô xoa bóp được không?"

Đào Ngải Linh lập tức kích động gật đầu, có thể được hẳn chạm vào là chuyện khiến cô ấy vô cùng hạnh phúc!

"Được!"

Bạch Hiên hơi hơi mỉm cười, vỗ vỗ vị trí đùi, ý bảo cô ấy để chân lên.

Đào Ngải Linh nhìn động tác Bạch Hiên, lỗ tai hơi hơi đỏ lên, theo bản năng hướng tới chỗ Mạc Vân Quả nhìn lại, phát hiện chỗ nhỏ đang chìm đắm trong thế giới mỹ thực, mới thật cẩn thận cởi giày, sau đó đem chân đặt lên.

Vì phòng ngừa chân mình đề nặng chân Bạch Hiên, Đào Ngải Linh đa số sức lực không chế chân mình.

Bàn tay lạnh lẽo của Bạch Hiên chạm vào làn da mịn màng kia, ngón tay hơi dừng lại, cảm giác thật ấm áp.

Thân thể cô giáo, tại sao có thể ấm áp như thế?

Ý nghĩ như vậy xẹt qua đầu hắn, ngay sau đó giây lát lướt qua.

Bạch Hiên định định tâm thần, hết sức chuyên chú giúp Đào Ngải Linh xoa vị trí mắt cá chân, hắn có thể cảm giác được, nơi đó giống như sưng phồng lên, nghĩ đến đây, trong lòng Bạch Hiên lại có chút không dễ chịu.

Bạch Hiên lẳng lặng giúp Đào Ngải Linh xoa chân, một màn này thật phần hài hòa.

Ăn no Mạc Vân Quả nghiêng đầu sang bên đó nhìn Bạch Hiên, thấy được một màn này, thân thể nho nhỏ đứng hình.

Sau đó cô nâng chân chó của mình lên, sau đó dùng một chân khác đặt lên trên, muốn xoa xoa, nhưng động tác này khiến cô đứng không vững, ngã chổng vó.

Mạc Vân Quả ngã chổng vó:.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 141

Edit: Linhlady

"Khụ khụ khụ....."

"Ta không cười, ta tuyệt đối không cười! Ha ha ha ha!"

"Nhịn xuống không cười — — nhịn không được — — uông một tiếng li ền cười!"

"Cho nên, tiểu Quả Quả quả nhiên vẫn ngốc như vậy!"

"Thật muốn cạy đầu tiểu Quả Quả ra, xem cô ấy suy nghĩ cái gì."

"Ta đoán xem, có phải cô ấy cũng muốn có người xoa chân cho mình?"

"Đó là chân chó! Không phải chân người!"

"Đúng đúng đúng, chân chó! Ha ha ha ha!"

"Tiểu Quả Quả ngã chổng vó, thật là 666666"

Mỗ nam nhìn Mạc Vân Quả ngã chổng vó, trong lòng một trận kích động, hần nhìn tiểu Q bên cạnh, vỗ một cái lên đầu nó.

"Tiểu Q! Chụp hình! Chụp hình!"

"Tiểu Q! Xem! Thân Thân nhà ta có phải rất đáng yêu hay không! A a a a! Thật muốn giúp Thân Thân xoa chân!"

"Tiểu Q, người phá hệ thống bao giờ mới ổn định? Ta không chờ nổi muốn ôm Thân Thân nhà ta r ấ!"

Tiểu Q nhìn chủ nhân si hán, nội tâm chỉ có bốn chữ: Mẹ. Thiếu năng trí tuệ!

Mạc Vân Quả nhìn các loại thảo luận trong phòng phát sóng trực tiếp, tỏ vẻ xuẩn gù đó, thật sự không phải cô!

Cô chỉ muốn thử nghiệm một chút, một con chó làm sao có thể tự xoa chân mà thôi!

Tuy rằng Mạc Vân Quả làm ra một ít động tĩnh, cũng không thể quấy rầy đến Bạch Hiên cùng Đào Ngải Linh.

Người ta một bên thì chăm chú xoa chân, một bên lại liếc mắt đưa tình.

Ở một góc kia, giống như tự thành một cái không gian riêng, người thứ ba không có cách nào chen vào được.

Mạc Vân Quả tự mình giãy dụa đứng lên cũng tốn không ít sức lực.

Cô nhìn về phía hai người giống như không thêm quan tâm tới cô, lắc lắc cái đuôi, không biết suy nghĩ cái gì.

Thời gian trôi đi, thẳng đến giờ cơm trưa.

Gần là một buổi sáng, cảm tình của hai người nhanh chóng thăng tiến, thật giống như lúc trước tất cả đã chuẩn bị tốt chỉ cần một cơ hội mà thôi.

Mạc Vân Quả nhàm chán ghé vào một bên, nhìn hai người tiếp xúc, đánh một cái ngáp nho nhỏ.

Bạch Hiên một ngụm một ngụm ăn cơm, còn Đào Ngải Linh lại nhìn Bạch Hiên một ngụm một ngụm ăn cơm, sau đó một ngụm một ngụm ăn cơm.

Mạc Vân Quả:..... Bạch Hiên ăn cơm có cái gì đẹp!

Ăn xong cơm trưa, lúc sau, Bạch Hiên lại cùng Đào Ngải Linh trò chuyện, đến nỗi nội dung nói chuyện phiếm ngáp, ở trong mắt Mạc Vân Quả, đó là không có dinh dưỡng.

Ngược lại hai người kia còn cảm thấy hứng thú bừng bừng.

Mạc Vân Quả nhìn hai người, âm thầm suy nghĩ nhiệm vụ hần là sắp hoàn thành.

Nghĩ như vậy, cuối cùng cô cũng nổi hứng thú tâm sự với người trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Những số hiệu của Bạch Hiên, các người ai hiểu?"

Hay lắm, chú định là không thể vui sướng nói chuyện phiếm.....

"Tiểu Quả Quả, người nói rất thâm ảo, tâm hồn mong manh của ta run bần bật....."

"Ta còn đắm chìm trong khoảng khắc tiểu Quả Quả ngã chổng vó, kết quả tiểu Quả Quả đột nhiên tung ra một vấn đề như vậy, ta thật hoảng....."

"Phong cách lập tức thay đổi quá nhanh, ta trở tay không kịp."

"Tiểu Quả Quả, người biết những cái số hiệu đó sao? Cái phương thức giải toán số hiệu này cùng thế giới của ta có điểm tương tự, nhưng ta cũng không quá xác định."

"Oa! Bắt giữ lần trên là một học bá, cọ cọ đùi!"

"Số hiệu gì đó, ở vị diện tu tiên ta liền yên lặng nhìn các người trang bức."

"Ở vị diện nhân ngư ta yên lặng đi ngang qua....."

"Vị diện võ hiệp đi ngang qua....."

"Làm một con chỉ biết ăn ăn ăn tham ăn chuột tinh đi ngang qua....."

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 142

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả thấy phòng phòng phát sóng trực tiếp không ai có thể trả lời cô, đầu chó gục xuống, không nói chuyện nữa.

Mà bên kia, Bạch Hiên cùng Đào Ngải Linh nói chuyện với nhau nhẹ nhàng xưa nay chưa từng có khiến tình cảm giữa hai người không ngừng tăng lên.

Đặc biệt là đối với Đào Ngải Linh mà nói, đi được một bước này, quả thực chính là thiên đường.

Giờ khắc này, nàng vô cùng cảm ơn Mạc Vân Quả.

Thời gian nhanh như chớp đến buổi tối, Bạch Hiên lại lần nữa giữ Đào Ngải Linh lại.

Ngay cả Bạch Hiên cũng không biết vì sao mình muốn giữ cô ấy lại, có lẽ là bởi vì cô ấy là cô giáo của hắn, có lẽ là bởi vì cô ấy bị thương, có lẽ là bởi vì..... Hắn từ trên người cô ấy, cảm nhận được một tia ấm áp.

Vô luận như thế nào, Đào Ngải Linh xem như được giữ lại.

Mạc Vân Quả nhìn cái kết cục này, vô cùng vừa lòng.

Chỉ là Bạch Hiên vẫn như cũ ngủ ở trên sofa, mà Đào Ngải Linh vẫn như cũ ngủ ở trên giường sự thật này nhắc nhở Mạc Vân Quả, kết quả chưa thật sự hoàn mỹ.

Tỷ như, hai người còn không có hoàn toàn thân mật.

Ở trong suy nghĩ của Mạc Vân Quả, chỉ khi hai người cùng ở trên giường, mới được xem chân chính thân mật.

Còn chuyện ở trên giường phải làm cái gì, cũng không phải là chuyện cô muốn suy xét.....

Đoàn Tử chưa thông báo nhiệm vụ hoàn thành, vậy chứng minh nhiệm vụ của cô còn chưa xong, cho nên cô phải càng thêm nỗ lực.

Vì thế đêm nay, lúc Bạch Hiên chuẩn bị nằm ở trên sofa, liền nghe tiếng chó sủa không ngừng.

"Gâu gâu gâu!" Nơi này là của ta, bần ca khúc khải hoàn!

Bước chân Bạch Hiên khựng lại, khó hiểu hỏi: "Linh nhi làm sao vậy?"

"Gâu gâu gâu!" Bần ca khúc khải hoàn!

Mạc Vân Quả đuổi thẳng thân thể, ý đồ bá chiếm sofa.

Đào Ngải Linh thấy một màn như vậy, cũng sửng sốt, con chó nhỏ này muốn làm gì vậy?

"Cô giáo, Linh nhi làm sao vậy?" Bởi vì không nhìn thấy, Bạch Hiên chỉ có thể xin giúp đỡ từ Đào Ngải Linh.

Đào Ngải Linh nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả nỗ lực căng thân thể của mình muốn hoàn toàn toàn bá chiếm toàn bộ sofa, dừng một chút nói: "Đại khái nó muốn ngủ sofa đi."

Bạch Hiên nghe câu trả lời như vậy cũng sửng sốt, sau đó hắc hắc cười.

"Linh nhi, người tiểu gia hỏa này như thế nào nghịch ngợm như vậy."

Bạch trên miệng.

Bạch Hiên:.....

Đào Ngải Linh:!! Thiếu niên miệng nàng đầu còn không có sờ qua đâu!

"Linh nhi?" Bạch Hiên sợ hãi thương đến Mạc Vân Quả, lập tức đứng thẳng thân thể.

Mạc Vân Quả cũng mặc kệ này đó, nàng lại kêu vài tiếng, ý bảo đây là nàng địa bàn.

Đào Ngải Linh lúc này đại khái đoán được Mạc Vân Quả ý tứ, nàng nhìn về phía Mạc Vân Quả ánh mắt trở nên như suy tư gì lên, này tiểu cầu cầu thật sự quá có linh tính.

"Hiên Nhi, nếu không người ngủ trên giường đến đây đi? Ta xem Linh nhi là muốn độc chiếm kia sô pha." Đào Ngải Linh nói.

Bạch Hiên nhú nhú mày, có vẻ có chút khó xử, lại nghe thấy Đào Ngải Linh nói: "Giường rất lớn, chúng ta một người ngủ một bên."

"Gâu gâu gâu!" Đúng đúng đúng! Người ngủ bên kia đi!

Bạch Hiên lại muốn ng ồi xuống, lại bị Mạc Vân Quả cầu móng vuốt căng lên.

Còn đừng nói, này Linh nhi sức lực thật đúng là đại.....

Bạch Hiên xem Mạc Vân Quả thật sự kiên trì, thở dài một hơi.

"Một khi đã như vậy, vậy được rồi."

Bạch Hiên đi qua đi, thật cẩn thận nằm ở một bên.

Đào Ngải Linh nhìn đến nơi này, hơi hơi mỉm cười, nàng cẩn thận vì thiếu niên niết hảo chặn, sau đó chính mình nằm ở một khác sườn, nhìn đưa lưng về phía chính mình thiếu niên, ánh mắt ôn nhu.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 143

Edit: Linhlady

Bạch Hiên nhắm mắt lại, chậm rãi lâm vào giấc ngủ.

Vốn cho rằng rất nhanh hẳn có thể ngủ, vì theo thói quen thường ngày, hẳn rất dễ ngủ, gần như chỉ cần đặt đầu lên gối là ngủ ngay.

Nhưng mà, đêm nay, dường như có chỗ nào không giống.

Bởi vì Bạch Hiên không nhìn thấy, cho nên các giác quan khác của hẳn rất nhạy bén, tỷ như hiện tại, hẳn có thể cảm giác được rõ ràng, sau lưng có người đang nhìn mình.

Hẳn biết, người đó là cô giáo, dùng cái loại ánh mắt nóng rực giống như có thể thiêu đốt để nhìn hẳn.

Tâm Bạch Hiên đột nhiên lộp bộp một tiếng, giống như hẳn đã hiểu ra gì đó, lại giống như không hiểu cái gì, tất cả lại chỉ là ảo giác.

Mạc Vân Quả vừa lòng nhìn hai người cuối cùng cũng nằm trên một cái giường, còn lại chuyện khoảng cách của bọn họ bao xa, không phải là chuyện cô quan tâm.

Cô vừa lòng nằm ở trên sô pha, phe phẩy cái đuôi, mắt to tròn xoe cứ như vậy nhìn hai người.

Đào Ngải Linh một chút buồn ngủ cũng không có, có thể cùng chàng trai nhà mình ngủ trên cùng một cái giường, tuyệt đối là chuyện nằm mơ cô ấy cũng không thể tưởng tượng ra.

Nhưng bây giờ lại thành hiện thực!

Cô ấy quá mức kích động, nào còn tâm tư ngủ a!

Hiện tại Bạch Hiên cũng ngủ không được, ánh mắt cô ấy quá nóng, hần cảm thấy thân thể lạnh lẽo cũng chậm rãi nóng lên.

Nhiệt độ trên mặt cũng tăng theo, không cần nhìn cũng biết nơi đó là một mảng đỏ ửng.

Bạch Hiên đối với loại này xa lạ cảm thụ, cảm thấy một loại xưa nay chưa từng có thỏa mãn cảm.

Hần không nói gì, tùy ý để thời gian trôi đi.

Thời điểm đồng hồ điểm 12 giờ đêm, Đào Ngải Linh thật cẩn thận xuống giường, đi tới chỗ Bạch Hiên.

Mạc Vân Quả vốn dĩ đã ngủ nghe tiếng động, bỗng nhiên mở to mắt, trong mắt một mảnh lạnh lẽo.

Nhìn đến là Đào Ngải Linh thời điểm, nàng mới khôi phục bình thường mờ mịt trạng thái.

Đào Ngải Linh thật cẩn thận ngó xỏm xuống, nhìn Bạch Hiên gần ngay trước mắt.

Cô ấy thậm chí có thể cảm nhận được hô hấp của hần, mỗi nhịp thở của hần đều phun lên mặt mình, ái muội như vậy.

Đào Ngải Linh vươn một bàn tay, chậm rãi sờ mặt hần, mềm nhẹ vuốt ve.

Ghé lại gần mặt hần, gần hơn một chút.....

"Hôn! Hôn! Hôn!"

"Các đồng chí! Đừng ngủ! Tình cảm mãnh liệt tới!"

"Ai da nắm thảo! Diễn tình cảm mãnh liệt a!"

"A a a! Hàng đêm có kinh hỉ!"

"Lúc này nhất định có thể trình diễn một hồi tình cảm mãnh liệt, ha ha ha!"

"A a a a! Kích động quá....."

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp lại bắt đầu một trận lăn lộn, lúc sau, cũng bắt đầu âm thầm chờ mong diễn tình cảm mãnh liệt trong miệng bọn họ rốt cuộc là cái gì.

Lúc này, môi Đào Ngải Linh cách Bạch Hiên một centimet.

Hô hấp của Đào Ngải Linh cùng Bạch Hiên như hòa quyện vào nhau.

Cô ấy dừng lại một chút một chút, giống như tự hỏi bản thân chuyện gì đó, cuối cùng, mềm nhẹ hôn lên.

Xúc cảm mềm mại khiến bản thân muốn thâm nhập, nhưng cô ấy biết, mình không thể.

Đào Ngải Linh dùng sức lực thật lớn mới nhịn xuống loại xúc động này, chỉ có thể dừng lại ở phía bên ngoài mà thôi.

Mạc Vân Quả thấy một màn như vậy, đột nhiên cảm thấy cái mũi của mình có chút ngứa.

Cô dùng chân mình xoa xoa cái mũi, ừ..... Vẫn thấy ngứa.

"Hắt xì!"

Tiếng hắt xì thật lớn trong phòng vang lên, thân thể Đào Ngải Linh cứng đờ, trong nháy mắt Bạch Hiên mở mắt.

Rõ ràng là đôi mắt không hề tiêu cự, Đào Ngải Linh lại giống như từ cặp mắt kia, thấy được linh hồn xấu xí của mình từ trong mắt hắt.

Tại một khắc này, cô ấy giống như rơi vào hầm băng.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 144

Edit: Linhlady

"Cái hất xì này của tiểu Quả Quả..... Quả thực quá đúng lúc! Emma! Cốt truyện quá xuất sắc!"

"Ta cảm thấy giờ phút này nội tâm Đào Ngải Linh sắp hỏng mất."

"Các người cảm thấy, Bạch Hiên là ngủ thật hay chỉ là giả vờ?"

"Ta cảm thấy có lẽ là ngủ thật?"

"Ta lại không thấy vậy, giống như chưa ngủ ha ha ha!"

"Bất kể là thật hay giả, cốt truyện này quả thực quá xuất sắc! Ta đều phải ức chế không được mình!"

"Bình tĩnh bình tĩnh! Đại gia bình tĩnh một chút!"

"Thiệt tình, bình tĩnh không được! Ha ha ha, kích động quá....."

Mạc Vân Quả xoa xoa cái mũi của mình, quả nhiên hất xì một cái thoải mái hơn nhiều.

Bên kia, Đào Ngải Linh nhìn Bạch Hiên mở to mắt, toàn bộ thân thể hoàn toàn cứng đờ, môi cô ấy còn không kịp tách ra.

Bạch Hiên có thể cảm giác được đôi môi đang kè sát môi mình, thật ra hẳn không hề ngủ, cũng có thể nghe thấy thanh âm từ Đào Ngải Linh.

Xuất phát từ tò mò, hẳn mới không có lên tiếng hỏi, lại không nghĩ đến cô giáo lại "Động tay động chân" với hẳn như vậy.

Thật ra hẳn không hề cảm thấy bài xích cô ấy, lại có một cảm giác vui sướng không nói ra được.

Bạch Hiên cũng không biết vì sao mình lại có loại cảm giác này, nhưng loại cảm giác đó vẫn luôn quanh quẩn ở trong lòng hắn, thật lâu không tiêu tan.

Nghe được tiếng hắt xì của Linh nhi, hắn theo bản năng mở mắt.

Bạch Hiên không nghĩ tới như vậy sẽ khiến cho Đào Ngải Linh cảm thấy như thế nào, nhưng trước mắt hắn lại cảm giác được, thân thể Đào Ngải Linh cứng đờ.

Như cũ mỗi cô ấy kèn sát hắn, hắn nuốt nuốt nước miếng, có chút nói không ra lời.

Mà biểu hiện như vậy xem ở trong mắt Đào Ngải Linh, lại là một loại ý vị khác.

Đó là biểu hiện sợ hãi của chàng trai, một cô giáo lại có thể làm ra loại chuyện này với học sinh, quả thật là trời đất không dung, không phải sao?

Đào Ngải Linh từ nhỏ đã chịu tư tưởng giáo dục bảo thủ, mà thế giới này rất chú trọng luân thường đạo lý, tình yêu giữa cô giáo và học sinh, sẽ không bao giờ có kết quả tốt.

Bây giờ Đào Ngải Linh cảm thấy máu mình như chảy ngược, trong cùng một ngày, cô ấy từ địa ngục lên thiên đường, rồi lại từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Cảm giác kịch liệt tương phản đó, làm cô ấy trở tay không kịp.

Mạc Vân Quả nhìn hai người còn chưa tách ra, ngáp một cái, lười nhác ghé vào sofa, tiếp tục làm khán giả.

"Nắm thảo! Cốt truyện này cùng trong tưởng tượng của ta không giống nhau a!"

"Đâu chỉ là không giống nhau, phải là quá không giống nhau!"

"Nói diễn tình cảm mãnh liệt đâu? Hu hu hu..... Cái kẻ lừa đảo!"

"Vì sao hai người này bất động! Bị điểm huyết sao!"

"Hu hu hu..... Cái này không giống nhau, ta không thuận theo ta không thuận theo."

"Không thuận theo cũng vô dụng..... Đây hai người làm gì đâu?"

"Không biết, không khí đột nhiên xấu hổ....."

"Đột nhiên muốn cười....."

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp thảo luận, không cảm thấy cốt truyện có cái gì không đúng, bởi vì ở trong đầu cô, căn bản không có cái gì gọi là cốt truyện.

Bạch Hiên thấy Đào Ngải Linh không nói lời nào, cũng không im lặng không lên tiếng.

Đôi môi này nóng như vậy, làm hấn luyện tiếc rời đi, không bỏ xuống được, cũng không nghĩ buông ra.

Lý trí của Đào Ngải Linh dần dần thu hồi, cô ấy biết, có lẽ qua đêm nay, hai người sẽ đường ai nấy đi.

Nếu thật là như vậy.....

Đào Ngải Linh vươn đầu lưỡi, linh hoạt thăm dò vào trong miệng của hấn, ánh mắt ần ần có chút phiếm hồng, tại giây phút đó, có vẻ quý dị.....

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 145

Edit: Linhlady

Bạch Hiên cảm giác được đầu lưỡi Đào Ngải Linh tiến vào, toàn bộ thân thể trở nên cứng ngắc.

Đầu lưỡi Đào Ngải Linh cuốn lấy lưỡi hắn bay múa, hắn chỉ có thể vụng về đáp lại tiết tấu của cô ấy.

Bạch Hiên cảm thấy ở thân thể có bộ vị nào đó bắt đầu nóng lên, không, không chỉ là cái bộ vị kia, thân thể hắn, đầu dần dần bắt đầu nóng lên.

Cảm giác này hắn chưa bao giờ cảm nhận qua, thật giống như đặt mình trong bếp lò, tuy rằng cực nóng, nhưng lại không bị thương.

Bạch Hiên vô cùng mê luyện loại cảm giác này, hắn chậm rãi vươn tay, ôm đầu Đào Ngải Linh.

Muốn thâm nhập sâu một chút, nhiều một chút.....

Bạch Hiên nghĩ như vậy, toàn bộ thân thể hướng Đào Ngải Linh về vị trí kia.

Đào Ngải Linh cảm giác được hắn đáp lại, trong lòng kích động, cô ấy không biết bây giờ nên biểu đạt cái gì, nhưng cũng cho cô ấy biết, hắn cũng không chán ghét mình.

Đào Ngải Linh duỗi tay ôm lấy eo hắn, bởi vì tư thế, cô ấy lập tức xoay người lên giường, đem cả người Bạch Hiên đè ở dưới thân.

Mạc Vân Quả nhìn một màn này, tròng lớn mắt chó, đã xảy ra chuyện gì? Như thế nào lập tức lên đến trên giường rồi.

"Nha! Nha! A a a!"

"Diễn tình cảm mãnh liệt tới! Tới!"

"Ta biết ngay phòng phát sóng trực tiếp của đại Quả Quả nhà ta sẽ không làm ta thất vọng! A a a a!"

"Đã lâu không nhìn thấy bản trình diễn tình cảm mãnh liệt!"

"Ha ha ha! Đẹp đẹp! Tiếp tục tiếp tục!"

"Kích động không kìm chế được! Ha ha ha ha ha"

Bạch Hiên cảm giác được Đào Ngải Linh đè ở trên người mình, mông vừa lúc đỉnh ở địa phương không thể nói.

Mặt Bạch Hiên càng đỏ hơn, cũng không biết là bởi vì mình quẫn bách, vẫn bởi vì chuyện khác.

Đào Ngải Linh cảm giác được dưới thân địa đờ vật nào đó địa đang đỉnh mình, cả người trở nên càng thêm hưng phấn.

Hắn đối với mình cũng có cảm giác không phải sao?

Đào Ngải Linh cúi xuống, trực tiếp tập kích đôi môi mình thiết tha mơ ước, lúc này đây, rõ ràng so phía trước càng thêm kịch liệt.

Hai người môi giao hòa vào nhau, phát ra thanh âm "Tắm tắc", làm cho không khí cả phòng có vẻ càng thêm ái muội hơn.

Mạc Vân Quả: (☉o☉)!!!

"Cô giáo....."

Giọng nói Bạch Hiên nghe qua có vài phần thẹn thùng, còn lại là giống như không biết làm sao.

Lúc này Đào Ngải Linh tâm tâm niệm niệm chỉ có hắn, nghe giọng nói của hắn, nhin không được hôn hôn lên môi.

Bạch Hiên có thể cảm giác, nhiệt độ thân thể hai người sắp bằng nhau.

Bầu không khí xung quanh bọn họ quẩn quýt, Bạch Hiên biết, loại bầu không khí này, gọi là tình yêu.

Nhưng mà, hần yêu cô ấy sao?

Giờ phút này, Bạch Hiên rất khó hiểu, mà bởi vì sự khó hiểu này lại khiến phản ứng thân thể hần thay đổi.

Đào Ngải Linh có thể cảm giác rõ ràng được biến hóa trên Bạch Hiên, cô ấy không đành lòng tổn thương hần, lại không bỏ được hần.

Trong lúc bất tri bất giác, hần đã trở thành chấp niệm của mình.

Mạc Vân Quả nhìn hai người ngừng động tác lại, cô đi đầu chỉnh lại tư thế của mình, đây là nghỉ ngơi giữa hiệp?!

"Đột nhiên sao ngừng!"

"Cứ như vậy mà xong, ta lấy chuyện gì để nói."

"Còn có thể vui sướng chơi đùa quăng ngã hay không!"

"Ta giống như đã chịu vũ nhục....."

"Đào Ngải Linh! Thượng a! Để cho hần ném được tư vị nữ tử!"

"Đi thôi Pikachu ~"

"Lầu trên người đủ rồi! Phấn đấu đi nào Đào Ngải Linh!"

"..... Yên lặng khuy bình....."

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 146

Edit: Linhlady

Đào Ngải Linh cuối cùng vẫn lựa chọn không xuống tay, cô ấy yêu hắn, cuối cùng luyện tiếc làm hắn bị tổn thương.

Đào Ngải Linh từ trên người Bạch Hiên xuống dưới, giúp hắn đắp lại chân, một mình ngồi ở trên ghế.

Không khí lập tức trở nên trầm mặc xấu hổ lên, Bạch Hiên không biết tại sao mọi chuyện lại trở thành như thế này, hắn ngốc nghếch nằm trên giường, cả người cứng ngắc.

Mạc Vân Quả thấy một màn như vậy, tròng lớn mắt chó, cho nên..... Đây là hoàn toàn nghỉ ngơi?

"Ta muốn đi ngủ, không cần đánh thức ta, hu hu hu....."

"Nói có diễn tình cảm mãnh liệt lại không có, ma ma đều là gạt người!"

"Cả buổi chiều như vậy, ta sẽ không nhịn được làm gì đó."

"Không dậy nổi, bốn cung muốn nghỉ ngơi, ai, tâm mệt....."

"Ô ô ô..... Ta có một tâm tư phóng đảng không kiềm chế được....."

"Ta..... Không bao giờ tin tưởng cái gọi là diễn tình cảm mãnh liệt nữa!"

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sáng trực tiếp một tảng lớn phun tào, lắc lắc cái đuôi, diễn tình cảm mãnh liệt gì đó, giống như bộ dáng rất đẹp?

Bên kia, Đào Ngải Linh đưa lưng về phía Bạch Hiên, cả người có vẻ có chút cô tịch.

Bạch Hiên nằm ở trên giường, một đôi mắt không có tiêu cự mở to, cả người cứng ngắc, cũng không biết hẳn suy nghĩ cái gì.

Mà ở phòng này, nhẹ nhàng nhất đó là Mạc Vân Quả.

Cô ngáp một cái, sau đó ghé vào trên sofa, cứ như vậy nhắm mắt ngủ.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, thời điểm Mạc Vân Quả mở mắt lần nữa, đã không còn thấy bóng dáng Đào Ngải Linh.

Còn Bạch Hiên ng ồi ở trên ghế hôm qua Đào Ngải Linh ng ồi, cúi đầu, một người trầm tư.

Mạc Vân Quả nhìn quanh phòng không tìm được thân ảnh Đào Ngải Linh, liền nhảy xuống sofa, vọt vào phòng tắm nhìn xem, vẫn không có.

Mạc Vân Quả:..... Đại biến người sống bốc hơi!

"Gâu gâu gâu!" Cô ấy đi đâu rồi?

Có lẽ bởi vì tiếng kêu của Mạc Vân Quả quá lớn, Bạch Hiên ngẩng đầu, tìm phương hướng Mạc Vân Quả nhìn lại.

"Linh nhi....."

Trên mặt Bạch Hiên lộ ra một nụ cười thâm đạm, thoát nhìn vô cùng đau lòng.

Nhưng mà Mạc Vân Quả lại không có loại cảm thụ này, cô vọt tới phía trước Bạch Hiên, lập tức nhảy lên chân hẳn kêu vài tiếng.

Bạch Hiên chỉ nâng tay lên trấn an cô một chút, cũng không giải thích chuyện gì.

Hôm nay sáng sớm Đào Ngải Linh cũng đã rời đi, không có nói với hẳn một câu, cứ như vậy rời đi.

Bạch Hiên không biết Đào Ngải Linh có ý tứ gì, nhưng không thể phủ nhận một điều, hắn không vui, thực không vui, cực kỳ không vui.

Loại tình cảm không thể hiểu này chôn vùi trong lòng hắn, khiến cả người hắn nhìn qua có vài phần ảm đạm.

Mạc Vân Quả nâng một chân lên, đặt trên ngực hắn, ngược đầu chó nhỏ, cứ như vậy nhìn hắn.

Nếu Bạch Hiên thấy được mà nói, nhất định sẽ bị bộ dáng lúc này của Mạc Vân Quả làm đáng yêu chết.

Đáng tiếc, hắn không nhìn thấy.

Mạc Vân Quả nhìn Bạch Hiên vẻ mặt "Bình tĩnh", cân nhắc có lẽ hắn có biện pháp?

Như vậy nghĩ, Mạc Vân Quả lần nữa ghé vào trên đùi Bạch Hiên, chờ đợi Đào Ngải Linh trở về.

Mà lần chờ đợi này, mất một tuần.....

Theo thời gian trôi đi, ngay cả Mạc Vân Quả có tri giác như thế nào, cô cũng biết được Đào Ngải Linh có lẽ sẽ không đã trở lại, hơn nữa dáng vẻ kia của Bạch Hiên, có loại cảm giác muốn chết không muốn sống.

Vì hoàn thành nhiệm vụ của mình, Mạc Vân Quả quyết định chủ động xuất kích.

Ở thời điểm Bạch Hiên ngủ ở trên ghế kia phát giác thời điểm, Mạc Vân Quả quyết đoán mở ra cửa phòng, vụng trộm đi ra ngoài.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 147

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả tưởng tượng thì tốt đẹp, sau khi ra ngoài tìm được Đào Ngải Linh, đưa cô ấy đến chỗ Bạch Hiên, để cho hai người tự do phát triển tình cảm.

Nhưng mà Mạc Vân Quả lại là xem nhẹ một sự thật, thế giới này, không phải thế giới cô quen thuộc, cho nên.....

Cô hoa hoa lệ lệ lạc đường.....

"Tiểu Quả Quả, phốc, người cũng không biết tìm một tờ bản đồ sao?"

"Ai, đáng thương tiểu Quả Quả nhà ta, lẻ loi hiu quạnh....."

"Khiếp sợ! Chó con rời nhà trốn đi, lại bởi vì....."

"Lầu trên lại tới nữa."

"Ha ha! Các người không cần nói chuyện phiếm, mau giúp tiểu Quả Quả nghĩ cách đi!"

"Chúng ta có thể có cách gì, ai."

"Ta nhớ ra rồi, ở thế giới thú nhân kia, tiểu Quả Quả không phải có quang não sao? Cái kia có thể sử dụng một chút."

"Vậy tiểu Quả Quả người thử xem?"

Lúc này Mạc Vân Quả đang đứng ở góc tường nhìn các loại thảo luận trong phòng phát sóng trực tiếp, khi nói đến quang não, cô mới nhớ tới, lần trước dùng xong hình như cô ném nó vào không gian hệ thống.

Mạc Vân Quả quyết đoán lấy quang não ra, sau đó liền nghe thấy một tiếng "007 vì ngài phục vụ, đang cập nhật tin tức vị diện."

"Tin tức download xong....."

Mặt chó của Mạc Vân Quả tràn đầy nghiêm túc, nhìn vòng tay đang đeo trên chân chó, ở trong đầu tự hạ mệnh lệnh: "Tìm được Đào Ngải Linh."

"Đang thu thập tin tức Đào Ngải Linh, xin chủ nhân cho 007 đồ vật có quan hệ với Đào Ngải Linh tiếp xúc qua."

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, có cái gì là Đào Ngải Linh tiếp xúc đâu?

Nghĩ tới nghĩ lui, giống như tại bên người chỉ có bản thân?

Vì thế cô đặt một chân khác lên vòng tay nói: "Chính là cái này."

"Đang ở thu thập &&&&&&"

"Thu thập xong."

Theo những lời này, Mạc Vân Quả thấy trước mắt xuất hiện một bản đồ lộ trình, cách vị trí của cô không xa là một chấm màu xanh, hẳn là vị trí của Đào Ngải Linh.

Mạc Vân Quả đem chân đế trên vòng tay một chút, sau đó chạy như bay về phía trước.

Người đi bộ trên đường lớn, chỉ thấy một con chó nhỏ chạy như bay về phía trước.

Khi Mạc Vân Quả tìm được Đào Ngải Linh, vừa vặn cô ấy mới cùng khách hàng thảo luận hợp đồng xong.

Vừa quay ra đã nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của chó nhỏ, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu của Đào Ngải Linh là chàng trai của cô ấy xảy ra chuyện.

Đào Ngải Linh có thể xác định 100% đó là chó của hắn, bởi vì chó nhỏ rất có linh tính, gặp qua một lần đầu không thể quên được.

Mạc Vân Quả thấy Đào Ngải Linh nhận ra mình, lập tức nhảy lên, chuẩn xác nhảy vào ngực Đào Ngải Linh, kêu to vài tiếng.

Trên mặt Đào Ngải Linh xẹt qua một tia nôn nóng, cô ấy lập tức nói: "Chị biết em có linh tính, nếu Hiên Nhi đã xảy ra chuyện, người đã kêu hai tiếng, có được không?"

Vì thế Mạc Vân Quả kêu hai tiếng, cái này, Đào Ngải Linh cũng bất chấp tất cả, trực tiếp ôm Mạc Vân Quả lái xe về hướng nhà Bạch Hiên.

"Lại một người bị tiểu Quả Quả lừa."

"Đó có thể gọi là lừa sao? Chuyện thế giới động vật, có thể lừa sao?"

"Người nói như vậy, Quả thông minh nhà ta lại cho một móng vuốt lên mặt người, cào cho người không nhận ra mặt mình luôn!"

"Ta....., sức lực tiểu Quả Quả đại gia ta rõ như ban ngày."

"Cho nên nói, tiểu tử, không cần cùng Quả thông minh nhà ta đối nghịch, không có chỗ tốt."

"Thật ra cũng không phải lừa, vốn dĩ Bạch Hiên cũng có chuyện mà! Bệnh tương tư, ha ha ha ha!"

"Đáng thương cho Bạch Hiên còn không biết mình bị bệnh gì? Tắm tã, thiệp thế chưa thâm oa....."

"Thiệp thế chưa thâm cũng không nên nói vậy, tiểu Quả Quả nhà ta không phải cũng là thiệp thế chưa thâm sao? Nhưng mà..... Ha ha ha!"

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 148

Edit: Linhlady

Đào Ngải Linh từ chỗ Mạc Vân Quả biết được Bạch Hiên đã xảy ra chuyện, sốt ruột hoảng hốt chạy tới Bạch gia.

Khi Đào Ngải Linh vội vã mở cửa, nhìn thấy hần an an tĩnh tĩnh ng ấi đó, làm gì có bộ dáng không khỏe?

Đào Ngải Linh khó hiểu nhìn về phía Mạc Vân Quả trong ngực, lại phát hiện chó con ngáp một cái, nhìn dáng vẻ hần là mệt nhọc.

Đào Ngải Linh:.....

Bạch Hiên nghe tiếng mở cửa quay đầu nhìn lại, tuy rằng hần không nhìn thấy cái gì, nhưng có thể cảm giác được, có người tới.

Mà người kia, vẫn người hần tâm tâm niệm niệm.....

"Cô giáo....."

Bạch Hiên dùng ngữ khí khẳng định nói.

Đào Ngải Linh biết hần vẫn khỏe mạnh, thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng vốn trống rỗng, vừa nhìn thấy hần, đã vô cùng thỏa mãn.

Đào Ngải Linh chậm rãi đi qua, đi tới bên người Bạch Hiên.

"Hiên Nhi....."

Giọng nói Đào Ngải Linh nghe có vài phần ghen ngạo, làm người nhin không được đau lòng.

Bạch Hiên tự nhiên cũng là một trong số đó, hần sờ soạn đứng lên, trên mặt lại là một nụ cười ảm đạm.

"Cô giáo, đã lâu không gặp."

Bạch Hiên biết Đào Ngải Linh đang tránh né mình, hành động rõ ràng như vậy, không phải không biết.

Đào Ngải Linh nhìn thân hình mảnh khảnh của chàng trai, đặc biệt là nụ cười trên mặt kia, miễn cưỡng như vậy, làm người đau lòng như vậy.

Cô ấy nhìn không được giơ tay lên, vuốt ve khuôn mặt hắn.

Bạch Hiên cảm giác được độ ấm quen thuộc thuộc về Đào Ngải Linh, nước mắt trong nháy mắt chảy xuống.

Nước mắt rơi xuống tay Đào Ngải Linh, khiến trái tim cô ấy cũng đau đớn theo.

Nói đến cùng, Bạch Hiên cũng chỉ là một thiếu niên mà thôi, từ nhỏ đến lớn số người hắn tiếp xúc cũng không nhiều, tình cảm cũng không sâu đậm như vậy.

Hắn không biết nên nói tình cảm của hắn dành cho Đào Ngải khác mọi người như thế nào, nhưng nghĩ sẽ mất đi tình cảm kia, hắn nhìn không được rơi lệ.

Đào Ngải Linh lần đầu tiên thấy hắn khóc, không giống như trong tưởng tượng khóc khàn cả giọng hay đáng vẻ oán trách cả thế giới.

Thiếu niên khóc thút thít, càng giống như một người chịu ủy khuất đã lâu, nhìn không được rơi lệ.

Tất cả như vậy nước chảy thành sông, lại khiến trái tim nhẹ nhõm hơn.

Đào Ngải Linh ôm Bạch Hiên, ngẩng đầu, mềm nhẹ hôn lên nước mắt của hắn.

Đến nỗi Mạc Vân Quả.....

Đã sớm bị Đào Ngải Linh "Ném" ở một bên.

Mạc Vân Quả cũng không thêm để ý, nhìn tư thế của hai người, chắc hẳn nhiệm vụ của mình hoàn thành đi?

Nhưng âm thanh nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành còn chưa vang lên, cái này làm cho Mạc Vân Quả có chút khó hiểu.

Mà càng thêm khó hiểu, còn có mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Cốt truyện phát triển quá nhanh, ta già rồi, không còn là tiểu tử ngày trước....."

"Cho nên nói, hiện tại nhóm người trẻ đang hot dạng này sao?"

"Có phải như vậy hay không ta không biết, nhưng không thể phủ nhận một chuyện, trái tim non nớt của ta! Bang bang thẳng nhảy!"

"Lầu trên người xác định là bang bang thẳng nhảy? Mà không phải nhảy nhảy thẳng nhảy?"

"(͡° ͜ʖ ͡°) hừ!"

"A a a a! Làm sao bây giờ, ta rất thích Đào Ngải Linh a! Có một loại cảm giác nữ cường nam nhược, nữ công nam thụ a!"

"Nữ công gì đó..... Quả thực không cần quá mạnh!"

"(Về mặt mộng bức) thế giới phát triển quá nhanh, tha thứ ta không hiểu....."

"Cho nên nói, vì sao nhiệm vụ còn không có nhắc nhở hoàn thành? Chúng ta đã ăn vài bát cầu lương!"

"Ăn nhiều cầu lương, mới lớn lên thành phần tử trí thức!"

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 149

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua phòng phát sóng trực tiếp, lại đem lực chú ý chuyển dời đến trên người Đào Ngải Linh.

Lúc này Đào Ngải Linh đem cả người Bạch Hiên ôm vào lòng, chỉ đầu cao hai người không chênh nhau lắm, lại có có cảm giác hài hòa.

Bạch Hiên nhắm mắt lại, hàng mi dài run lên, thoạt nhìn rất giống một tiểu tức phụ chịu khi dễ.

Đào Ngải Linh than nhẹ một hơi, ôm chặt Bạch Hiên, ghé lại bên tai hắn, nhẹ giọng nói: "Em yêu anh."

Thân thể Bạch Hiên cứng đờ, "Em yêu anh."

Hắn từng nghĩ cả cuộc đời này mình sẽ không nghe được, không ngờ đến một ngày hắn lại có thể nghe được câu nói này.

Tay Bạch Hiên run rẩy, bờ môi của hắn giật giật, muốn hỏi cái gì đó, lại không cách nào nói thành lời.

Đào Ngải Linh không có nghe thấy câu trả lời, trong lòng trầm xuống, tuy rằng đã biết trước đáp án nhưng khi trực tiếp đối mặt, vẫn không cách nào ức chế được đau lòng.

Cánh tay Đào Ngải Linh ôm Bạch Hiên hơi buông lỏng một chút, làm sao bây giờ? Một chút..... Cũng không muốn buông ra!

Bạch Hiên cảm giác được biến hóa của Đào Ngải Linh, hắn vội ôm lại.

Hắn nghĩ, hắn cũng yêu cô ấy đi?

Nếu tình yêu chính là khi không thấy sẽ nhớ cô ấy, khi tiếp xúc sẽ thấy thân thể cực nóng, kề sát trái tim như cùng nhịp đập.....

Như vậy, hấn cũng yêu cô ấy đi!

"Anh....."

Bạch Hiên dừng một chút, khoe miệng cong lên thành một nụ cười nhạt, tươi cười kia giống như có thể chiếu rọi toàn bộ thế giới.

"Cũng yêu em."

Đào Ngải Linh nghe thế câu, mở to hai mắt nhìn, cô ấy vừa nghe thấy cái gì? Cô ấy nghe được cái gì!

Đào Ngải Linh không thể tin tưởng nhìn Bạch Hiên, cô ấy muốn nhìn ra từ trên mặt hấn dấu vết nó dối, lại không nhìn ra được cái gì.

Trên mặt của hấn, cô ấy chỉ mình được vẻ kiên định.

"Em..... Em....."

Đào Ngải Linh kích động không biết nên nói cái gì, chỉ có thể gắt gao nắm tay Bạch Hiên, vĩnh viễn cũng không buông ra.

Bạch Hiên cảm nhận được kích động của Đào Ngải Linh, ý cười trên mặt càng sâu.

Đào Ngải Linh nhìn nụ cười này, không nhìn được, hung hăng hôn lên môi hấn.

Môi hai người kề sát nhau, phát ra âm thanh ái muội, càng khiến người nghe trở nên mơ màng.

Tay Đào Ngải Linh du tẩu trên thân thể Bạch Hiên, ngược lại Bạch Hiên chân tay có chút luống cuống.

Nhưng cũng may hấn thông minh học nhanh, đảo khách thành chủ, nháy mắt li ền rút đi qu ần áo của Đào Ngải Linh, mà đến lúc này.....

"Mosaic mosaic! Lại là mosaic đáng chết!"

"Ta biết ngay mà! Ta biết ngay mà! ㄟ(͡° ^ ͡°)ㄟ "

"Quá thương tâm! Diễn cảnh tình cảm mãnh liệt vĩnh viễn đều là mosaic!"

"Ai phát minh mosaic! Kéo đi ra ngoài luân bạch một trăm l ần a a a a!"

"A a a! Ta qu ần đều cởi lại cho ta xem mosaic!"

"Hệ thống người ra tới đây, ta bảo đảm không đánh chết người!"

"Khóc chút chút....."

"Sống không còn gì luyến tiếc, ta muốn im lặng, đừng hỏi ta im lặng là ai."

"Vì cái gì hệ thống người tàn nhẫn như vậy, vì sao người luôn làm mosaic dày như vậy, người làm mosaic mỏng đi không được sao, để cho chúng ta xem thân ảnh cũng được mà!"

"L ầu trên cũng say say....."

"Nhi ều năm sau, nhớ tới mấy năm nay bị mosaic chi phối, thật sợ hãi! (͡° ͜ʖ ͡°)!"

Mạc Vân Quả nhìn trước mắt một tảng lớn được xưng là "Mosaic", nâng chân chó lên muốn đánh bay nó đi.

Nhưng mà, cũng chả làm được cái mẹ gì.....

Mosaic vẫn luôn đều hiện ra ở trước mắt cô, ừm..... Giằng co thời gian rất dài.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 150

Edit: Linhlady

Thời điểm mosaic dài dòng cuối cùng cũng biến mất, mọi người đều rơi vào trạng thái run bần bật, rõ ràng là thời điểm tốt nhất.

Mạc Vân Quả nhìn hình ảnh trước mắt cuối cùng cũng trở nên rõ ràng, cả người, nha, không, cả tinh thần thần chó cũng tốt hơn.

Trong phòng tràn ngập hơi thở hormone, loại cảm giác này làm Mạc Vân Quả cảm thấy không được tự nhiên.

Đào Ngải Linh cùng Bạch Hiên còn đang ngủ, Mạc Vân Quả lại là một con chó không chịu ngủ yên, cô trèo lên giường, quan sát hai người.

Khuôn mặt Đào Ngải Linh đỏ rực, cô ấy ôm eo Bạch Hiên, ngẫu nhiên vô ý thức cọ ngực Bạch Hiên.

Còn Bạch Hiên lại cả người Đào Ngải Linh ôm vào trong lòng.

Mạc Vân Quả đứng ở bên người Bạch Hiên, cho dù không đụng vào người hắn, cô cũng có thể cảm giác được nhiệt độ của hắn đang tỏa ra.

Mosaic còn có thể nóng lên?

Mạc Vân Quả tỏ vẻ mosaic thật là một loại đồ vật thần kỳ.....

Nhưng mà người trong phòng phát sóng trực tiếp lại không nghĩ như vậy.

"Chặc chặc chặc ~ xem khuôn mặt nhỏ hõng của Đào Ngải Linh.....
Tắm tặc"

"Nói có nữ công nam chịu đâu? Tư thế hiện tại, trái ngược đi?"

"Ta cảm thấy như vậy rất tốt! Bạch Hiên cường thế một chút cũng tốt mà."

"Ta nói các người nhọc lòng làm gì? Cái này vốn dĩ là chuyện của bọn họ."

"Khụ khụ..... Xem diễn mà, nhịn không được nói một hai câu lời bình như vậy."

"Lại nói tiếp, tiểu Quả Quả nhà ta đang làm gì thế?"

"Tiểu Quả Quả, người đang làm gì ở đó?"

Mạc Vân Quả nhìn có người trong phòng phát sóng trực tiếp hỏi cô, trả lời: "Ta xem Bạch Hiên."

"..... Cái câu trả lời này, ta cho 100 điểm!"

"Ta cho 101 điểm, không sợ người kiêu ngạo!"

"Cái câu trả lời này, thật đúng là không có cách nào phản bác a 2333333"

"Phốc, vì sao ta luôn cảm thấy tiểu Quả Quả trả lời luôn vào trọng tâm như vậy nhưng chúng ta lại không tìm ra được nội dung nằm ở đâu?"

"Lầu trên đừng nói ra chân tướng!"

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp lại bắt đầu nói chuyện cô không hiểu, đem toàn bộ tâm tư đều đặt ở trên người Bạch Hiên.

Bạch Hiên lông mi run lên, giống như muốn tỉnh lại.

Mạc Vân Quả liền đứng ở đầu bên kia Bạch Hiên, mắt to tròn xoe cứ như vậy nhìn chăm chăm Bạch Hiên.

Tần suất lông mi Bạch Hiên rung động càng thêm thường xuyên, ngay sau đó, hấn mở mắt.

Mạc Vân Quả nhìn Bạch Hiên tỉnh, đem chân chó giơ lên cao, chuẩn xác đập vào trán Bạch Hiên.

Bạch Hiên vừa tỉnh lại đã bị đập một cú vào trán, bỗng nhiên sững sốt, hần khó hiểu mở miệng hỏi: "Linh nhi?"

Đệm thịt nho nhỏ còn ở trên trán hần, Bạch Hiên biết đó là của chó nhỏ nhà mình, chỉ là.....

Sức lực của chó con nhà hần thật lớn!

Mạc Vân Quả biết Bạch Hiên đã nhận ra mình, một móng vuốt khác lại đập lên trán hần.

Bạch Hiên:.....

Mạc Vân Quả không hiểu, vì sao nhiệm vụ của mình lại chưa hoàn thành được? Rõ ràng đều bị mosaic lâu như vậy, hai người này còn ngủ trên một giường.....

Nếu thật sự muốn nói rõ, vậy điểm mấu chốt của nhiệm vụ hần là ở trên người Bạch Hiên.

Mạc Vân Quả đập Bạch Hiên một cái, chính là vì nhắc nhở hần, để hần không được có tâm tư khác.

Nhưng mà đáng tiếc ở chỗ, Bạch Hiên sẽ không hiểu thú ngữ.....

Bạch Hiên nghĩ bản thân cùng cô giáo triền miên quá lâu, xem nhẹ nó, lúc này mới khiến nó không cân bằng.

Bạch Hiên khẽ cười một tiếng, tính tình Linh nhi nhà hần cũng không nhỏ nha ~

Đào Ngải Linh nghe được tiếng cười của Bạch Hiên, từ từ tỉnh lại, vừa mở mắt, đập vào mắt là nụ cười sáng lạn của Bạch Hiên.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 151

Edit: Linhlady

Đào Ngải Linh sửng sốt, bất tri bất giác cũng nở nụ cười theo.

Cảm giác như vậy, thật tốt.....

Đào Ngải Linh dùng sức ôm chặt Bạch Hiên, hận không thể đem hắn hòa tan vào thân thể mình.

Bạch Hiên cảm thấy Đào Ngải Linh đã tỉnh lại, há mồm liề n nói: "Cô giáo, buổi sáng tốt lành....."

Đào Ngải Linh nhìn bên ngoài một mảnh đen nhánh, chỉ là cười khẽ nói: "Hiên Nhi, buổi sáng tốt lành....."

Mạc Vân Quả nhìn rõ ràng là buổi tối, hai người này lại chào hỏi nhau buổi sáng tốt lành, hung hăng xem thường hai người một phen.

Đào Ngải Linh nhìn Mạc Vân Quả đem hai chân để ở trên trán Bạch Hiên, e sợ Bạch Hiên không thoải mái, lập tức ôm Mạc Vân Quả lên.

Thân thể trơn bóng của Đào Ngải Linh vừa tiếp xúc với Mạc Vân Quả, toàn bộ lông chó của cô lập tức dựng ngược lên.

"Gâu gâu gâu!" Yêu nghiệt phương nào!

Mạc Vân Quả nhanh chóng chạy trốn, lập tức nhảy lên sô pha, đứng xa xa nhìn hai người.

Đào Ngải Linh sợ ngậy người nhìn Mạc Vân Quả nơi xa, trên mặt đ ầy kinh ngạc.

Trong mắt Mạc Vân Quả xẹt qua một tia khó hiểu, vì sao vừa tiếp xúc với thân thể trơn bóng của Đào Ngải Linh cô ngay lập tức cảm thấy toàn

thân không thoải mái?

Mạc Vân Quả ở phòng phát sóng trực tiếp hỏi cái nghi vấn này, lập tức khiến cho khắp nơi thảo luận.

"Tiểu Quả Quả, người có biết có câu nói gọi là, đồng tính tương hấp khác phái tương hút* a!"

*Giống như kiểu cùng dấu thì đẩy nhau, khác dấu hút nhau nhau ấy.

"Ha ha ha! Động tác vừa rồi của Tiểu Quả Quả quả thật...!"

"Tiểu Quả Quả, giải nhất chó chạy trốn nhanh nhất năm nay dành cho người!"

"Tắm tắc ~ tiểu Quả Quả lại có thể tiếp xúc với thân thể trơn bóng của Đào Ngải Linh, hắc hắc hắc, có thích hay không a?"

"Lâu trên cút xéo! Không phát hiện tiểu Quả Quả nhà ta thực kinh hoàng sao!"

"Thứ ta nói thẳng, ta thật đúng là không nhìn ra kinh hoàng ở trên người tiểu Quả Quả....."

"Khụ khụ, nói cũng đúng, ha ha ha!"

"Tiểu Quả Quả người có phải hay không nhiễm bệnh? Quả Quả không thích tiếp xúc với thân thể xích lỏa sao? Nếu mà nói như vậy, về sau khi ân ái người làm sao đây?"

"Nói như vậy, về sau tiểu Quả Quả nhà ta chẳng phải là không có..... Cuộc sống tính phúc?"

"Bi ai ba phút cho ai sau này làm nam nhân của tiểu Quả Quả....."

"Ta phỏng phất nghe thấy được thanh âm tan nát cõi lòng của nam nhân của tiểu Quả Quả nhà ta....."

"Ai có thể chinh phục tiểu Quả Quả nhà ta, thật khiến chúng ta rửa mắt mong chờ! Ha ha ha!"

Mỗ nam nhìn phòng phát sóng trực tiếp thảo luận, tức khắc liền luống cuống, không thể đựng vào Thân Thân nhà hắn gì đó, quả thực so với chuyện giết hắn còn khó chịu hơn!

"Tiểu Q, người nói ta nên làm cái gì bây giờ?"

"Thân Thân nhà ta không thích đựng vào thân thể xích lô, Trái tim ta thật đau a!"

"Tiểu Q, làm sao bây giờ? Ta hiện tại cảm giác sống không còn gì lý thú....."

"Tiểu Q tiểu Q....."

Tiểu Q:..... Đột nhiên cảm thấy chủ nhân nhà mình biến thành một tên lảm nhảm.....

Mỗ nam nhìn tiểu Q không đáp lại câu hỏi của mình, cả người có vẻ càng thêm u oán.

Hắn nhìn phòng phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả, trong ánh mắt tràn ngập tình yêu vô hạn, đương nhiên, còn có một tia u oán.

Mạc Vân Quả luôn cảm thấy mình và đám người trong phòng phát sóng kia suy nghĩ không cùng một thế giới, nha, không đúng, là vốn dĩ không phải người một thế giới.

Bên này, Bạch Hiên cũng biết tình huống xảy ra, liền sò soạn hỏi: "Cô giáo, làm sao vậy?"

Đào Ngải Linh nghe được thanh âm của Bạch Hiên, quay đầu nhìn về phía hắn ôn nhu nói: "Không có việc gì."

Nói xong câu đó, lúc sau, Đào Ngải Linh như suy tư gì liếc mắt nhìn Mạc Vân Quả một cái, trong ánh mắt tràn ngập tìm tòi nghiên cứu.

Chó nhỏ này, thật cổ quái.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 152

Edit: Linhlady

Tuy rằng biết Mạc Vân Quả có chút cổ quái, nhưng Đào Ngải Linh nghĩ nó không làm Bạch Hiên tổn thương, cũng không cố chấp tìm hiểu.

Ở trong mắt của Đào Ngải Linh, Mạc Vân Quả cũng chỉ là một chú chó thông minh có linh tính mà thôi.

Đào Ngải Linh chính thức cùng Bạch Hiên ở bên nhau, theo lý thuyết, nhiệm vụ ở vị diện này xem như hoàn thành, nhưng mà âm thanh nhắc nhở của Đoàn Tử chậm chạp không vang lên, cái này làm cho không ít người suy đoán rốt cuộc xuất hiện vấn đề gì.

Mạc Vân Quả chán đến chết nhìn hai người trước mắt ân ái, thật không hiểu vì sao nhiệm vụ còn không hoàn thành.

"Tiểu Quả Quả, vì sao nhiệm vụ còn không hoàn thành a?"

"Đúng nha, thời gian người ở vị diện này thật dài."

"Các người cũng đừng hỏi tiểu Quả Quả nhà ta, không thấy được cô ấy cũng rất bất đắc dĩ sao?"

"Khụ khụ khụ..... Xin lỗi, ta chỉ muốn thấy được từ trên mặt tiểu Quả Quả chút manh thôi, a a a! Làm một cầu khống, quả thực chịu không nổi a!"

"Thật muốn xem phát sóng trực tiếp ở vị diện sau, cảm giác cái phòng phát sóng này bao giờ mới kết thúc!"

"Đừng cảm....."

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp thảo luận, trong lòng cũng nghi hoặc, vì sao mình lại không hoàn thành nhiệm vụ?

Lúc này Đào Ngải Linh đang đút trái cây cho Bạch Hiên, nhìn tình yêu trong mắt cô ấy kia, quả thật khiến người ta ganh tị chết người.

"Hiên Nhi, ăn ngon không?" Đào Ngải Linh hỏi.

Bạch Hiên tự nhiên gật đầu, đôi mắt kia không có tiêu cự cũng trở nên nhu hòa.

"Cô giáo, anh muốn nói với em một chuyện."

Đào Ngải Linh động tác ngừng, tò mò hỏi: "Chuyện gì?"

Bạch Hiên sờ soạng nắm tay Đào Ngải Linh, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Anh muốn tuyên bố với toàn thế giới, chúng ta ở bên nhau!"

Thân thể Đào Ngải Linh cứng đờ, khuôn mặt vốn tươi cười của cô ấy cũng dần dần sụp xuống, ngập ngừng một lúc, mới nói ra được mấy chữ.

"Nghĩ kỹ rồi sao?"

Bạch Hiên trịnh trọng gật đầu nói: "Anh nghĩ kỹ rồi, cũng xác định, anh yêu em, đây là sự thật vĩnh viễn sẽ không thay đổi."

Lông mi Đào Ngải Linh rũ xuống, cô ấy chậm rãi rút tay ra, thanh âm có một tia ghen ngào nói: "Một khi đã như vậy....."

Cô ấy dừng một chút, lập tức ôm chặt Bạch Hiên.

"Vậy tuyên bố đi! Em yêu anh, đây cũng là sự thật vĩnh viễn sẽ không thay đổi!"

Bạch Hiên cười, sáng lạn xưa nay chưa từng có.

Đào Ngải Linh cũng cười, từ khóe mắt cô ấy chảy ra một giọt nước mắt, là nước mắt hạnh phúc, là nước mắt giấc mơ trở thành hiện thực.....

Mạc Vân Quả nhìn hai người lại ôm nhau, toàn bộ thân chồ ghé vào trên sofa, chân trước che miệng mình lại, ngáp một cái.

Hai người kia, một lời không hợp li ền bắt đầu ôm, kế tiếp, lại sẽ là mosaic đi?

Mạc Vân Quả tỏ vẻ thật sự cô đã thành thói quen, ừm..... Thật sự thành thói quen! (mới là lạ!)

Khi Bạch Hiên cùng Đào Ngải Linh tay trong tay đi ra phòng, hướng truy ền thông tuyên bố hai người ở bên nhau, Mạc Vân Quả vẫn luôn canh giữ ở bên người hai người thân chó đột nhiên cứng đờ.

"Nhiệm vụ hoàn thành, đang thoát ly vị diện, ba hai một....."

Ngay sau đó, thân thể nhỏ bé đột nhiên biến mất, mọi người đang chìm trong sự kinh ngạc kia, cũng không ai để ý chuyện này.

Nháy mắt khi Mạc Vân Quả rời đi, cô đang cẩn thận suy nghĩ xem tại sao đến bây giờ nhiệm vụ mới hoàn thành.

Nghĩ đến, có lẽ hi người thông áo với cả thế giới tình yêu của bọn họ đi?

Thật tốt, nhiệm vụ này cũng xong!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 153: Người do đèn thần phải tới cứu vớt chúng ta sao?

Phiên ngoại Đào Ngải Linh

Edit: Linhlady

Khi tôi phát hiện ra chó nhỏ đã biến mất, khi đó thời gian cách tôi đã cùng anh ấy công bố tình yêu đã mấy ngày.

Khi chúng tôi ở trước mặt truyề thông thoải mái hào phóng thừa nhận chúng ta yêu nhau, tất cả mọi người bảo trì khiếp sợ.

Bọn họ bắt đầu nghi ngờ chúng ta, bắt đầu phê phán chúng ta, bắt đầu nhục mạ chúng ta.....

Giờ khắc này, tôi cảm thấy vô cùng may mắn, chàng trai của tôi cái gì cũng nhìn không thấy.

Anh ấy sẽ không nhìn thấy sắc mặt ghê tởm của bọn họ, như vậy, thật tốt.....

Tôi vẫn luôn yêu Hiên Nhi, không xem như nhất kiến chung tình, mà lại giống như mưa dầm thấm đất.

Bởi vì đạo lý luân lý thường, tôi vẫn luôn đem tình yêu này chôn chặt trong lòng.

Thẳng đến khi chó nhỏ kia xuất hiện.

Thật ra đến giờ tôi vẫn không hiểu được, tình yêu của tôi cùng Hiên Nhi thành chính quả có phải tất cả đều do công lao của nó hay không.

Nhưng hiện tại nghĩ lại, từ khi nó xuất hiện, tình yêu của tôi cùng Hiên nhi mới dần dần thấy ánh sáng.

Tôi vẫn cứ nhớ rõ, móng vuốt sắc bén của nó làm tôi bị thương, hôm đó tôi mới có lý do ở lại phòng Hiên Nhi.

Tôi vẫn cứ nhớ rõ, thanh âm hắt xì của nó thật lớn, đánh thức Hiên Nhi, làm tôi một lần khủng hoảng.

Tôi vẫn cứ nhớ rõ, đôi mắt của nó đặc biệt sáng ngời, cặp mắt kia, giống như có thể nhìn thấu mọi chuyện, lại giống như không nhìn thấy cái gì.

Mặc dù tới hôm nay, tôi vẫn như cũ hoài niệm chó nhỏ đó.

Hiện giờ tình cảm của tôi cùng Hiên Nhi cảm tình cũng, tình cảm của chúng ta cũng được một một phần qu ân chúng tiếp thu, cũng có lời chúc phúc, nhưng quá trình này cũng không ít gian khổ.....

Tôi và Hiên Nhi cũng từng nhận nuôi không ít chó con, loại gì cũng có, nhưng tính tình giống Linh Nhi thì không con nào có được.

Hiên Nhi ngẫu nhiên còn sẽ nhắc mãi nó, mỗi khi lúc này, tôi chỉ cười khổ một phen.

Có lẽ chúng tôi thật sự thiếu nó, đoạn thời gian đó, bởi vì đoạn thời gian đó ứng phó nhiều chuyện, nó biến mất, chúng tôi lại không tìm nó.

Tôi nghĩ, có lẽ nó nghịch ngợm, sau vài này sẽ trở lại.

Mà một ngày này, lại là vĩnh viễn.

Nhiều năm trôi qua, tình cảm của tôi cùng Hiên Nhi càng thêm ổn định, chúng tôi cũng có những đứa con của mình, một nam một nữ, thật đáng yêu.

Bé trai giống Hiên Nhi, ôn nhu như ánh mặt trời.

Mà bé gái lại giống như tôi, cường thế phúc hắc, đương nhiên, cái đánh giá này là Hiên Nhi nói cho tôi.

Hắn nói có một lần vô tình nghe người trong công ty tôi nói chuyện, nói tôi là một bà chủ phúc hắc.

Đối với chuyện này, làm sao tôi có thể thừa nhận được chứ?

Rõ ràng tôi là một cô gái yêu Hiên Nhi a!

Tôi cùng Hiên Nhi nói về chuyện chó con năm đó, còn nói giỡn, không có nó, chúng ta cũng không nhanh chóng ở bên nhau như vậy.

Hiện tại tôi còn nhớ rõ biểu tình khi Hiên Nhi nghe được lời này, đó là một loại biểu tình dị thường nghiêm túc trang trọng.

Hiên Nhi nói cho tôi biết, có lẽ chó nhỏ kia tới đây để giúp đỡ anh ấy tìm tình yêu, khi thành công rồi nó sẽ rời đi.

Tôi hỏi hắn vì sao lại nói như vậy.

Hiên Nhi lại dùng vẻ nghiêm túc đó nói cho tôi, khi anh ấy còn nhỏ, đã từng cầu nguyện với ánh đèn, hy vọng cuộc đời này sẽ tìm được tình yêu của riêng mình.....

Đối với cái đáp án này, tôi chỉ cười khẽ một tiếng, sau đó đẩy ngã anh ấy.

Nhưng mà trong lòng tôi không ngừng một lần nghĩ tới, có lẽ nó thật sự là do thần đèn phái tới?

Phái tới cứu vớt cô ấy, còn có chàng trai của cô ấy.....

Còn có tình yêu thế gian khó dung của bọn họ.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 154: Thổ lộ 520

Edit: Linhlady

Trong không gian u ám, Mạc Vân Quả cuối cùng cũng trở về bộ dáng nhân loại.

Ngay từ đầu cô còn có vài thói quen, nhưng sau nhìn bàn tay trắng nõn của mình, cô cũng xác định mình đã trở về làm người.

Nàng ôm khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn Đoàn Tử trước mắt.

Chỉ thấy miệng nhỏ nhắn hồng hào của Đoàn Tử lúc đóng lúc mở, thoát nhìn bộ dáng thật lăm lăm.

"Ký chủ, lần này đánh thưởng lại giảm xuống!"

"Ký chủ, như thế bao giờ người mới có thể lên cấp 3 đây?"

"Không phải ta nói, ký chủ người có thể giống các chủ kênh khác đi ăn đạm đáng yêu, sau đó cầu đánh thưởng a!"

"Ai, cũng may nhiệm vụ lần này hoàn thành không tồi, đạt tới trình độ A+, tiếp tục nỗ lực nha $\sim(\sim \nabla \sim)\sim$ "

"Được rồi được rồi, ta không nói, ký chủ người nghỉ ngơi một chút, sau đó chúng ta tiếp tục phát sóng trực tiếp vị diện sau $(\cap \_ \cap)$ "

Mạc Vân Quả nhìn tiểu đoàn tử Bạch Bạch nào đó nói không nói lời nào nhưng vẫn như cũ nói không ngừng nghỉ, vươn một ngón tay chọc vào bụng nó.

Đoàn Tử bị Mạc Vân Quả chọc mạnh một cái, thân thể nho nhỏ ngã ngửa về phía sau, thiếu chút nữa ngã xuống.

Đoàn Tử ổn định thân mình lung lay, nhìn về phía Mạc Vân Quả.

"Ký chủ đại nhân, sức lực của người thật lớn, người có thể suy xét đến chuyện biểu diễn tay không đập bể một tảng đá lớn, nói không chừng sẽ nhận được không ít đánh thưởng!"

"Người cảm thấy cái chủ ý này thế nào? Ta cảm thấy bộ dáng thực không tồi."

"Ha ha ha! Quyết định, thế giới sau làm như vậy đi!"

.....

Mạc Vân Quả ngáp một cái, nằm ở nơi đó ngủ r ối.

Đoàn Tử thấy Mạc Vân Quả ngủ r ối, ngậm miệng lại, sau đó ghé vào trước ngực cô cũng ngủ r ối, ừ..... Nhìn như ngủ r ối.

Thời điểm Mạc Vân Quả l ần nữa tỉnh lại, Đoàn Tử thấy cô cũng đã phục h ồi được phần nào r ối, quyết đoán mở phát sóng trực tiếp vị diện sau.

Dương nhiên, cũng không thiếu một trận rong dài.

Khi Mạc Vân Quả l ần nữa đến vị diện tiếp theo, phát hiện lúc này đây, chính mình tựa hồ..... Lại không phải người?

Hơn nữa, lại còn không thể chuyển động? Còn không có tay? Không có chân?

Cho nên, cô lại biến thành cái gì đây?

"Ai, nhìn cái cây này thật nhỏ, nếu chúng ta treo lên cây này, nhất định sẽ không được bao lâu, thôi, đi sang cây bên này đi!"

Mạc Vân Quả nghe được một giọng nữ kì êu nhu nói như vậy.

Cây? Cái gì cây?

Mạc Vân Quả muốn mở to mắt, lại kinh ngạc phát hiện, mình giống như cũng không có đôi mắt?

Cho nên..... Cô rốt cuộc là cái cái quỷ gì?!

"Di? Tiểu Quả Quả người....."

"Ta sợ ngây người! $\Sigma(^{\circ}\triangle^{\circ}\text{lll})\}$ "

"Còn có thể như vậy a! Hệ thống thật là 66666,"

"Cái tạo hình này ta cho 100 điểm!"

"Cho nên nói, lần này tiểu Quả Quả biến thành một cái cây sao?"

"Mạc danh muốn cười làm sao bây giờ?"

"Ha ha ha ha ha! Làm càn cười to! Ha ha ha ha"

"Emma..... Biến thành cây - tiểu Quả Quả, lại còn là một cái cây bộ đáng gờm yếu!"

"Cho nên nói, nhiệm vụ của vị diện là cái gì vậy? Là phải biến thành cây mới có thể hoàn thành."

"Ta cũng muốn biết 233333."

Đoàn Tử thấy phòng phát sóng trực tiếp sôi nổi kêu gào phải biết nội dung nhiệm vụ, tay nhỏ trắng trắng mập mập vung lên, nhiệm vụ nháy mắt xuất hiện ở phòng phát sóng trực tiếp.

"Nhiệm vụ vị diện: Thỗ lộ 520. Thuyết minh nhiệm vụ: 520 thẻ bài nhân duyên."

Mạc Vân Quả lúc này còn đắm chìm trong bi thương mình biến thành cây, lúc này không thể động.....

Không thể cào ngứa, không thể hắt xì, không thể lăn lộn.....

Cây gì đó, thật là quá chán ghét!-----

Edit: Vì một cái tiêu đề mà ta không ngừng edit đến chương này, cuối cùng nó thành vậy đây, lạ bị tác giả hố, danh một phút mặc niệm cho cây Quả Quả, 23333.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 155

Edit: Linhlady

Tuy rằng Mạc Vân Quả không muốn tiếp thu sự thật này, nhưng tất cả đều đã thành kết cục đã định, cho dù cô có bao nhiêu không muốn, cũng thành như bây giờ.

Lúc này, Mạc Vân Quả mới nhớ tới nhiệm vụ của mình, thổ lộ 520? 520 thẻ bài nhân duyên?

Cho nên, thổ lộ là cái gì? Thẻ bài nhân duyên lại là cái gì đây?

Mạc Vân Quả muốn ngáp một cái, lại phát hiện mình cũng không có miêng.....

"Ai, cây nhỏ, người thật đáng thương, lại một đôi yêu nhau vứt bỏ người." Một cái thanh âm già nua ở bên tai Mạc Vân Quả vang lên.

Mạc Vân Quả lay động nhánh cây, không nói gì.

"Ai, những người đó luôn thích đem những cái thẻ bài đó treo lên người ta, ta già rồi, có chút không chịu nổi gánh nặng này!"

Thanh âm trầm ngập một tia mỗi một, nói ra thôi cũng đã thấy mệt rồi.

Mạc Vân Quả nỗ lực tìm kiếm nơi thanh âm phát ra, thành công tìm được người đó, a, không, là cây.

Đó là một cây cao to, nhìn qua giống như đã tồn tại rất lâu rồi.

"Người là ai?" Mạc Vân Quả hỏi, lại nói tiếp, đối thoại giữa cây và cây, ừm..... Thực kỳ diệu.

"Nha! Tiểu gia hỏa người rất cuộc nguyện ý cùng ta nói chuyện!" Thanh âm già nua để lộ ra một tia kinh hỉ, toàn bộ nhánh cây lay động rầm

r`ân.

Mạc Vân Quả nghe thế, lập tức câm miệng, ồ, không đúng, là nhầm lại không biết thứ gì, không nói.

Cây đại thụ kia thấy Mạc Vân Quả lại không để ý tới hắn, nói th`ân nói mấy câu, li`ên an tĩnh xuống lại.

Ở trong mắt mọi người, chỉ nhìn thấy hai cây động nhiên lay động, có lẽ là bị gió thổi, có lẽ là bị mọi người lay động, nhưng không ai biết, bọn họ tiến hành một h`ồi đối thoại nho nhỏ.

"Ai, cây nhỏ thụ, người tính toán hoàn thành nhiệm vụ này như thế nào nha? Tới tới tới, lộ ra một chút manh mối đi!"

"Hắc hắc hắc, cây nhỏ thụ là cái quỷ gì? Rõ ràng là tiểu Quả Quả!"

"Ha ha ha! Không được! Dừng cười không được làm sao bây giờ!"

"Cho nên chúng ta tới nghiên cứu một chút, cây thì làm sao nói chuyện?"

"L`âu trên không c`ần khinh bỉ cây được không! Làm một người cây thu`ân khiết, ta thực nghiêm túc hơn nữa thực nghiêm túc nói cho người, chúng ta là dùng cái mũi nói chuyện!"

"A phi, ngượng ngùng, nói sai r`ồi, chúng ta là dùng miệng nói chuyện!"

"L`âu trên người là con khỉ phái tới đậu bĩ* sao?!"

*là ngôn ngữ mạng bên TQ, ý chỉ bị bựa, ngu ngơ...

"Emma, thế giới to lớn, việc lạ gì cũng có, thật muốn nhìn xem bộ dáng tiểu Quả Quả biến thành người cây, nhất định rất đáng yêu!"

"Chẳng lẽ tiểu Quả Quả hiện tại không phải người cây sao? Nội tâm là người, mặt ngoài là cây! Ha ha ha ha!"

"Emma..... Không được, ta muốn cười chết!"

"Lâu trên đi thông thả không tiến....."

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp, cả người, không, cả thân cây đột nhiên uể oải.

Cây nhỏ nhỏ đột nhiên uể oải, nhìn vào càng giống thiếu dinh dưỡng, một cơn gió bất lương cũng có thể đẩy ngã.

"Ai nha, cái cây này sao lại gầy yếu như vậy? Không được không được, chúng ta vẫn nên đi sáng cây bên cạnh đi!"

"Tốt, nghe em!"

Thanh âm một đôi nam nữ đối thoại truyền tới lỗ tai Mạc Vân Quả, cô nỗ lực muốn thấy rõ ràng trạng thái trước mắt.

Chỉ thấy một đôi nam nữ tay nắm tay, trong tay cô gái giống như cầm một cái màu đỏ gì đó, cô ấy đi sang cây bên kia, vút lên đó.

Vật màu đỏ đó treo lên thân kia kia, cô gái lập tức hưng phấn nhảy lên.

"Ha ha! Treo lên đi! Như vậy tình yêu của chúng ta có thể lâu lâu dài dài!"

"Dạ dạ, chúng ta đi thôi!"

Nam sinh cùng nữ sinh rời đi, nơi này trong nháy mắt lại khôi phục yên tĩnh.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 156

Edit: Linhlady

"Ai da uy, eo của ta a!" Thanh âm gì nua lại vang lên, lúc này đây, rõ ràng thêm một tia thống khổ.

"Ai, cây nhỏ, người chừng nào thì mới có thể lớn lên a? Nói như vậy, có thể giúp ta chia sẻ một ít thẻ nhân duyên này đó. Cũng không biết những nhân loại này nghĩ như thế nào, sao lại có thể nghĩ cứ treo những thẻ bài này lên thân thể ta thì tình yêu của họ sẽ lâu dài?"

"Cây nhỏ, người nói từ hai mươi năm trước người đã bị di chuyển tới đây, nhưng không lớn lên dù chỉ một chút, vẫn nhỏ bé như vậy là sao?"

Thanh âm già nua vẫn luôn kỉ kỉ oa oa nói không ngừng, Mạc Vân Quả giống như trở về trong không gian u ám, cái miệng nhỏ nhắn của Đoàn Tử đóng mở không ngừng.

Mạc Vân Quả chỉ lay động thân cây, vì sao bản thân đã thành một cái cây rồi, vậy mà vẫn phải nghe người ta dong dài.....

Nhánh cây ào ào động, phát ra một ít thanh âm.

Đại thụ bên cạnh thấy một màn như vậy, ngược lại cao hứng hơn.

"Hắc! Tiểu gia hỏa, ta xem ra hôm nay người rất có sức sống a! Người là muốn trưởng thành sao!"

Mạc Vân Quả:..... Không, ta không nghĩ lớn lên.

"Ai, ta đột nhiên phát hiện một chuyện, nhiệm vụ không phải muốn 520 thẻ bài nhân duyên sao? Ta vừa rồi đếm một chút, trên người tiểu Quả Quả tổng cộng chỉ có 52 thẻ bài nhân duyên."

"Nói như vậy, tiểu Quả Quả còn thiếu..... Ừm..... Lềnh dưới tính một chút!"

"468 cái!"

"Kính ngạc xuất hiện toán học đại thần! Làm một học tra ta chịu không nổi a!"

"Ta chỉ cười cười không nói lời nào!"

"Nói chính sự đâu! Vừa rồi đại thụ kia không phải nói sao? Bởi vì tiểu Quả Quả quá nhỏ gầy, cho nên những người này mới không muốn đem thẻ bài nhân duyên treo ở trên người tiểu Quả Quả."

"Cho nên chỉ cần tiểu Quả Quả trưởng thành, những người này sẽ đem thẻ bài nhân duyên treo ở mặt trên!"

"Cái này không phải chuyện rất đơn giản sao? Chỉ cần cho tiểu Quả Quả một liều thuốc sinh trưởng là xong."

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, lập tức lại hỏi: "Thuốc sinh trưởng?"

"Đúng rồi đúng rồi! Tiểu Quả Quả người chờ, ta lập tức đánh thưởng cho người!"

"Người sử dụng ta là một nhà khoa học đánh thưởng một lọ thuốc sinh trưởng!"

Tên sinh trưởng lập tức xuất hiện trong không gian, Mạc Vân Quả lấy ra nó, ừm..... Trên thực tế là đặt ở trên nhánh cây của cô.

Đang lúc cô chuẩn bị sử dụng, một trận cuồng phong thổi qua, sau đó.....

Sinh trưởng "Xoạch" một chút bị cuồng phong thổi tới lăn trên mặt đất, nhất mẩu chốt chính là, thuốc sinh trưởng lăn lăn, thuận gió thổi tới đại thụ bên kia.

Lại sau đó.....

Liền thấy đại thụ lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ trưởng thành, trưởng thành.....

"Ai? Ta như thế nào cảm giác ta đang lớn lên a!"

"A a a! Ta muốn đung đến trời cao rồi! Ha ha ha!"

Thanh âm già nua giờ phút này tràn ngập vui sướng, có vài phần sức sống hiếm thấy.

Mà Mạc Vân Quả.....

Cả thân cây lá cây héo héo, một bộ dáng suy sút.

Mạc Vân Quả: Trời cao? Người sao không sánh vai cùng mặt trời luôn đi...

"Phốc..... Từ đâu ra một cỗ gió yêu ma!"

"Này..... Này này..... Ta..... Đột nhiên không biết nên nói gì."

"Cho nên nói, tiểu Quả Quả làm sao sẽ xui xẻo như vậy?"

"Cái kia, tiểu Quả Quả, nơi này tạm thời ta chỉ có một thuốc sinh trưởng thôi, chờ ta trở lại phòng thí nghiệm, lại lấy cho người một lọ khác, nhưng mà người phải đợi ba ngày."

"Đáng thương cho tiểu Quả Quả....."

"Ta thật sự không nghĩ sẽ cười, thật sự..... Chính là, ha ha ha ha! Không nín được!"

"Nghẹn lại, nhất định phải nghẹn lại! Không được! Ha ha ha ha ha!"

Mạc Vân Quả:.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 157

Edit: Linhlady

Lúc này đã là buổi tối, không có người chú ý tới động tĩnh bên này.

Trong không gian chỉ còn lại âm thanh già nua vui vẻ của cây đại thụ.

Ngày hôm sau, khi nơi này mở cửa lần nữa, có không ít cặp đôi yêu nhau tới đây.

Sau đó các bọn họ kinh ngạc phát hiện, cây đại thụ này thật lớn nha!

Đặc biệt đứng bên cạnh một cây gậy yếu, nhiều qua đặc biệt hùng vĩ.

Vì thế, ngày hôm nay có không ít người ném thẻ bài nhân duyên lên cây, chọc nó một trận bực tức.

Mà Mạc Vân Quả "Nhỏ yếu":.....

Vào lúc ban đêm, Mạc Vân Quả nhỏ yếu lắc lư thân thể của mình, cô phát hiện, tuy rằng cô không thể lăn lộn, không thể cào ngựa nhưng cô có nhiều hơn một cách tay để lay động!

Đại thụ bên cạnh nhìn Mạc Vân Quả hoạt bát, có vẻ rất cao hứng.

"Tiểu gia hỏa, sao gần đây người vui vẻ như vậy? Là muốn trưởng thành sao?"

Mạc Vân Quả:..... Ta không muốn lớn lên, không muốn lớn lên ~

Đại thụ thấy Mạc Vân Quả không có để ý đến hấn, cũng không có cảm thấy nhàm chán, ngược lại càng thêm hứng thú nói chuyện.

"Ai, người không biết, ta hôm nay lại đếm một chút, tiểu gia hỏa! Hôm nay lại có thêm một trăm thẻ bài!"

"Người không biết, thêm một trăm cái thôi mà nặng muốn chết!"

"Tiểu gia hỏa người nói người chừng nào thì có thể lớn lên, nói như vậy, có thể giúp ta chia sẻ một chút."

"Người nói có phải bởi vì ta che mất ánh nắng của người, cho nên người mới mãi không lớn lên được không?"

.....

Mạc Vân Quả chỉ nghe thấy bên tai riu rít, dị thường âm ỉ, rõ ràng chỉ là một cái cây, cô lại cảm thấy bên cạnh có rất nhiều người đang nói chuyện.

Mạc Vân Quả cảm thấy âm ỉ, vốn dĩ đang đưa cánh cây ra lay động vui vẻ, bây giờ lại ỉu xìu rũ xuống, nhìn qua có vẻ sa sút.

"Ta..... Lần đầu tiên biết có người, a, không, là cây có thể nói nhiều như vậy!"

"Ta cảm giác tất cả chúng ta nói chuyện, cũng không nhiều bằng cái cây này nói."

"Cho nên nói, đầu năm nay, ngay cả cây cũng dong dài như vậy?"

"Khụ khụ..... Giờ phút này ta vô cùng đồng tình tiểu Quả Quả nhà ta."

"Đồng tình thêm một."

"Đồng tình thêm vô số một....."

Mạc Vân Quả: Ai muốn các người đồng tình! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\

Cây đại thụ nói thật lâu thật lâu, lâu đến nỗi Mạc Vân Quả bị thôi miên ngủ r ỉ, hần mới khó khăn lắm dừng lại, mà lúc này, đã là đêm khuya.

Cây đại thụ ngược mắt nhìn tất cả, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác duy ngã độc tôn, hần thở dài một hơi.

"Ai, chỗ cao lạnh lẽo a....."

Mạc Vân Quả vừa vận tỉnh lại:.....

Ngày hôm sau, vẫn như cũ có không ít người tới ném thẻ bài nhân duyên, nhưng cũng không phải ngày nghỉ, số lượng người cũng ít hơn mọi hôm.

Đáng vui mừng chính là, hôm nay có một đôi tình nhân treo thẻ bài trên người Mạc Vân Quả, mà nguyên nhân lại là.....

"Hừ! Em nói cho anh biết, tình cảm của chúng ta giống như cái cây này vậy, yếu ớt, nếu anh không xử lý đám hồng nhan tri kỷ kia của anh đi, thẻ bài nhân duyên của chúng ta trên cây này nhất định sẽ rớt! Hừ!"

Đây là cô gái ném thẻ bài nhân duyên nói, nói cách khác, một cái thẻ bài nhân duyên mà lại khiến một đôi cãi nhau.....

Cho nên, thiên hạ to lớn, việc lạ gì cũng có a!

Mạc Vân Quả đối với việc hôm nay có thẻ bài nhân duyên treo lên vô cùng vừa lòng, có tiến bộ!

Chờ thuốc sinh trưởng tới, cô nhất định sẽ phát triển cao cao lớn lớn! Sau đó nháy mắt hạ gục đại thụ bên cạnh!

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 158

Edit: Linhlady

Bởi vì đối với hôm nay thực vừa lòng, cho nên buổi tối đối với chuyện cây đại thụ dong dài, Mạc Vân Quả cuối cùng cũng chịu đáp lại.

"Người ở chỗ này đã bao lâu?"

Đây là vấn đề Mạc Vân Quả rất tò mò, cây đại thụ này không biết đã sống bao lâu rồi.

"Hắc! Tiểu gia hỏa người rất cuộc chịu nói chuyện! Người không biết, mấy ngày nay nhàm chán chết lão nhân!"

"Ai, người nói những nhân loại này nghĩ như thế nào, đem chúng ta hai cái ngăn cách đi, ta muốn tìm cái cây nói chuyện đầu không có, cũng may, người hiện tại chịu nói chuyện!"

"Ai? Người vừa rồi hỏi cái gì nhỉ?"

"À à, ta nhớ ra rồi, người hỏi ta ở chỗ này đã bao lâu? Ta ngẫm lại a!"

"Ừm..... Có chút nhớ không rõ, tính qua cũng một trăm năm!"

"Nhớ năm đó thời điểm ta còn trẻ, lúc đó cái gì cũng không sợ, hiện tại già rồi, này đó thẻ bài treo ở trên người, ta có chút chịu không nổi."

Mạc Vân Quả: À (lạnh nhạt mặt)

"Tiểu gia hỏa, người sao lại không nói chuyện nữa rồi?" Đại thụ hỏi.

"Ta không biết nên nói cái gì." Mạc Vân Quả trả lời nói.

Lần này, ngược lại là đại thụ ngây ngẩn cả người, hắc tạm dừng thời gian rất dài, mới chậm rãi nói.

"Tiểu gia hỏa, người có ước mơ không?"

Mạc Vân Quả không biết cái gì gọi là ước mơ, nếu ước mơ chính là một cái nguyện vọng mà nói, như vậy nguyện vọng của cô là rời khỏi đây, hiện tại, ngay lập tức.

Cho nên hiện tại cô không có nguyện vọng gì, nếu có thì có, trước mắt chính là hoàn thành nhiệm vụ!

Đại thụ thấy Mạc Vân Quả không nói gì, thở dài thật sâu một hơi.

"Khi ta vẫn là một cây nho nhỏ, ước mơ của ta là chinh phục biển sao trời mệnh mông!"

"Sau ta ý thức được mình là một cái cây, mà một cái cây thì không thể tự mình di động, lúc ấy ước mơ của ta là khỏe mạnh trưởng thành, có thể che mưa gió một phương."

"Lại sau đó, ta bị nhân loại nhổ trồng ở nơi này, lúc ấy, ước mơ của ta chính là vì nhân loại phục vụ, ha ha ha!"

Mạc Vân Quả:Ồ. (mặt lạnh nhạt)

"Không biết vì sao, nghe ước mơ của đại thụ, có vài phần chua xót."

"Lâu trên chua xót cái gì?"

"Không biết a! Cho nên đây mới là chỗ kì quái!"

"Chẳng lẽ vị diện này chúng ta luôn phải nghe đại thụ dong dài sao?"

"Ai, ngày đó vị huynh đài nào nói sẽ đưa thuốc sinh trưởng giờ đang ở đâu a? Cầu đưa thuốc sinh trưởng a! Làm tiểu Quả Quả nhanh lên lớn lên a!"

"Tại hạ đây, tại hạ đây đâu! Ta hiện tại chính cưới phi thuyền đi hướng trung ương tinh đâu! Ngày mai là có thể tới rồi, đến lúc đó có thể đưa thuốc sinh trưởng cho tiểu Quả Quả!"

"Ha ha! Chúng ta chờ một chút vậy!"

"Đúng vậy đúng vậy! Nhanh đem thuốc sinh trưởng tới, sau đó mau chóng hoàn thành nhiệm vụ vị diện này, tiểu Quả Quả có thể mở phát sóng ở vị diện sau rồi!"

"Đang xem có bao nhiêu người không muốn nghe đại thụ kia dong dài! Cừ thảo!"

"Cừ thảo, bốn con!"

"Cừ thảo cừ thảo! Một trăm chỉ!"

Mạc Vân Quả nhìn đến cuối cùng, tưởng tượng bộ dáng có một trăm móng vuốt, ừm..... Xem ra rất cường đại!

Mạc Vân Quả không nói nữa, bên tai chỉ còn thanh âm tang thương của cây đại thụ.

Hắn đã bắt đầu nói chuyện xưa của hắn, bắt đầu từ một cây nho nhỏ, ừ..... Hiện tại nói đến đoạn hắn là một cái cây trẻ tuổi.

Cành cây của Mạc Vân Quả theo gió lắc lư, có vẻ một mảnh nhu hòa.

Trong mắt người xem, lại là một mảnh hài hòa.

Đại thụ vì cây nhỏ che mưa chắn gió, cây nhỏ cành cây theo gió lắc lư, hai người lá cây ngẫu nhiên giao nhau, thoạt nhìn như là an ủi cho nhau an ủi.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 159

Edit: Linhlady

Thời gian trôi qua thật mau, ngày hôm sau, trong phòng phát sóng trực tiếp người dùng "Ta là một nhà khoa học" đem thuốc sinh trưởng đánh thưởng cho Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả cũng lập tức đem thuốc sinh trưởng ném xuống rế của mình, thật may lúc này không có cơn gió yêu ma nào thổi qua.

Sau đó.....

Bằng mắt thường mọi người có thể thấy được tốc độ cây sinh trưởng.

"Mau xem mau xem! Xem cái cây này! Lớn lên thật nhanh!"

"Oa! Đây là một kỳ tích a!"

"A a a! Ta muốn ném thẻ bài nhân duyên lên thân cây của nó!"

"Ta cũng muốn, ta cũng muốn!"

.....

Trong lúc nhất thời, tin tức ở đây có một cây thần thụ nháy mắt liên truyền khắp toàn bộ thành phố S, thậm chí khuếch tán tới cả nước, thậm chí toàn thế giới.

Ngày này, có không ít truyền thông đi vào nơi này, tiến hành các loại phỏng vấn chụp ảnh.

Dương nhiên, đối tượng được phỏng vấn nhân viên quản lý làm việc tại đây.....

Mọi lại gần nhìn cây nhỏ lớn lên trong thời gian chưa đến một phút đã h ồ là như thế nào.

Huống chi, có biến hóa rõ ràng như vậy, tự nhiên đưa tới rất nhiều sự chú ý của mọi người.

Ngày này, tổng cộng có 200 cái thẻ bài treo ở trên người Mạc Vân Quả.

Sở dĩ ít như vậy, là bởi vì tin tức truyền ra ngoài, lúc sau, nhân viên quản lý nhanh chóng phong bế khu vực xung quanh, mặc dù mọi người có chút bất mãn, nhưng cũng không thể làm gì.

Truyền thông nhanh chóng nắm bắt thông tin, thời gian chưa đến một ngày, thông tin về cây "Thần thụ" này đã có mặt khắp trên báo đài, không ít người muốn đến đây xem cái cây này.

Nhưng bởi vì niêm phong, không ít người tìm nhóm nhân viên phụ trách, bọn họ thương lượng một lúc, quyết định ngày hôm sau sẽ mở cửa, về phần giá cả..... Khẳng định là muốn nhắc lên.

Mà những việc này, Mạc Vân Quả đầu không biết.

Cô chỉ biết là, cô trưởng thành, ừm..... Lớn lên rất lớn rất lớn, đã sắp vượt qua cây đại thụ bên cạnh rồi.

Đương nhiên, cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là hiện tại trên người cô chỉ có 268 cái thẻ bài nhân duyên.

Dựa theo hôm nay mới có 200 thì cô cũng sắp hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Mạc Vân Quả cũng không biết nơi này khu đóng cửa, nếu không làm sao chỉ có 200 cái thẻ bài nhân duyên thôi.

Vào lúc ban đêm, ban ngày đại thụ không kịp nói chuyện giờ mới bắt đầu.

"Nha! Cây nhỏ, người lập tức lớn lên thật lớn a! Người ăn cái gì sao?"

"Hắc hắc, đồ vật kia có tác dụng phụ không!"

"Cây nhỏ, thật tốt, người trưởng thành, có thể giúp ta chia sẻ một chút."

Đại thụ lại mở ra trạng thái lảm nhảm, Mạc Vân Quả đáp lại vài câu, thấy nó còn tiếp tục dong dài trực tiếp ngậm miệng.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp đều biết, nhiệm vụ sắp hoàn thành, vị diện này cũng không có gì đẹp.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, thực mau liền đến đêm khuya.

Thời tiết, đúng ở ngay lúc này biến hóa.

Vốn dĩ thời tiết còn đang mát mẻ, đột nhiên trở nên lạnh buốt, theo gió lạnh mà đến, là mưa to tần tã, còn có tia chớp sắc bén cùng tiếng sấm thật lớn.

Mạc Vân Quả là bị tiếng sấm đánh thức, cô có thể cảm giác đến, bầu trời kia có năng lượng thật lớn, giống như muốn bổ nhào xuống người cô.

Đại thụ cũng bị đánh thức, hấn nỗ lực đuổi thân cành lá, muốn giúp Mạc Vân Quả che mưa chắn gió.

Mạc Vân Quả tuy rằng trưởng thành, lại vẫn như cũ không có hùng tráng như cây đại thụ.

Nước mưa tích lại thành từng hạt to nện ở trên người cô, nàng cảm lá cây ở trên người mình xoát xoát rớt.

Mà nhìn xem đại thụ, hiển nhiên so cô rớt càng thêm nghiêm trọng.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 160

Edit: Linhlady

"Hắc! Tiểu gia hỏa, đêm nay gió cũng thật lớn a!"

"Người nói, nếu tia sét đáng trúng chúng ta, vậy có chết không nhỉ?"

"Ai? Ta chưa từng bị sét đánh bao giờ, nghĩ lại cả đời này, bị sét đánh chết giống như cũng không t ấ."

Thanh âm của đại thụ bị tiếng mưa và tiếng gió che lấp, Mạc Vân Quả nghe cũng không rõ ràng.

Tiếng sấm càng g ần, tia chớp cũng càng g ần.

Mạc Vân Quả đột nhiên có một loại ảo giác tia sét kia sẽ đánh vào người cô.

"Hắc! Tiểu gia hỏa, ta....."

Đại thụ nói còn không có nói xong li ền biến mất, bởi vì một tia sét đang bổ xuống chỗ bọn họ.

Hoặc chuẩn xác mà nói, tia sét kì hướng tới Mạc Vân Quả bổ tới, chỉ là đại thụ giúp Mạc Vân Quả che đậy mà thôi.

Mạc Vân Quả ngờ ngác nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, rõ ràng vừa r ồi mỗi đại thụ còn ở bên tai mình lải nhải, đột nhiên lại biến mất.

Đại thụ bị chém thành hai nửa, nhựa cây theo thân đại thụ chảy xuống đất, ở vị trí rễ cây còn bị lốc lên một chút, trong không khí còn vương lại mùi cây bị đốt cháy.

"Tiểu Quả Quả....."

"Tiểu Quả Quả, người không sao chứ?"

"Tia sét này cũng quá lớn đi?"

"Ta dựa! Một buổi tối mà đã dọa ta chết khiếp!"

"Cho nên, cây đại thụ này đã bị sét đánh chết sao?"

"..... Không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy đại thụ dong dài cũng rất êm tai."

Mạc Vân Quả nhìn các loại thảo luận phòng phát sóng trực tiếp, ngờ ngác mở miệng hỏi: "Vì sao?"

"Di? Tiểu Quả Quả, cái sao là vì sao?"

"Tiểu Quả Quả, người làm sao vậy? Tối, thúc thúc ôm một cái."

"Quái thúc thúc lầ trên tránh ra! Đến đây ca ca ôm một cái!"

"Hừ hừ! Không cần chiếm tiện nghi của Tiểu Quả Quả nhà ta!"

"Tiểu Quả Quả, không có vì sao, người thích ứng được thì sống sót, vốn dĩ chính là đạo lý thế giới này."

Mạc Vân Quả nhìn đến câu cuối cùng, ngốc lảng một lúc, cũng không nói cái gì nữa.

Cô không biết vì sao mình lại hỏi câu đó, cô thậm chí còn không biết ý tứ khi hỏi câu đó là gì, chỉ là trong giây phút kia cô buột miệng hỏi ra mà thôi.

Trận này mưa to vẫn cứ rơi xuống, thẳng đến rạng sáng, mới khó khăn lắng dừng lại.

Trong không khí vẫn còn hương vị bị đốt cháy, nhìn qua nơi này thật t ối tàn.

Khi người phụ trách đến nơi này, nhìn khắp nơi là một mớ hỗn độn, vội vàng gọi người đến dọn dẹp, hôm nay là ngày đầu tiên mở cửa trở lại, không thể để mọi người thấy cảnh này được.

Bầu trời mây đen dần tản đi, không khí trong lành hơn, không ít người muốn đến nơi này, chỉ để nhìn cây thần kia, đương nhiên có thể treo thẻ bài nhân duyên lên thì càng tốt.

Không có người nhớ rõ nơi này đã từng tồn tại một cây cổ thụ, nơi này đã được nhân viên dọn dẹp cực sạch sẽ, ngoại trừ không thể mang cây khô đi còn lại cành khô, thân cây gãy đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Mọi người chỉ nhìn thấy trải qua mưa gió cây thần thụ càng có thêm sức sống mãnh liệt, bọn gấp không chờ nổi muốn treo thẻ bài nhân duyên lên đó.

Một giờ sau, Mạc Vân Quả nhận được nhắc nhở của Đoàn Tử nhiệm vụ thành công, hơn nữa lập tức tiến hành truyền tống.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua đại thụ chỉ còn lại cành cây không, troi ở nơi đó, không nói gì, chờ truyền tống.

Danh tiếng cây thần thụ càng lúc càng lớn, thẻ bài nhân duyên càng lúc càng nhiều, nhân viên thấy cây bên cạnh thật quá chướng mắt muốn đào nó đi.

Nhưng khi công nhân tới muốn đào cây đại thụ đi, đến phần đáy gốc cây, lại phát hiện ra bộ rễ của cây thần thụ gần như bao bọc cả cây đại thụ, không có cách nào tách ra.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 161: Ở kia có một cây thích lắm lắm

Edit: Linhlady

Thành phố S, có một thân cây được gọi là "Thần thụ".

Tương truyền, trong thời gian ngắn ngủi không đến một phút đã phát triển lớn rất nhanh.

Tương truyền, cây này trải qua mưa gió sức sống càng mãnh liệt.

Không ít người nghe danh mà tìm tới đây treo thẻ bài nhân duyên lên cây.

Cho dù thời gian trôi qua rất lâu, cây thần thụ này vẫn rất có danh tiếng.

Nhưng chuyện làm người ta kinh ngạc chính là, bên cạnh cây này có một cái cây thật xấu, không ít người làm nhân viên phụ trách ở đây muốn đào nó đi, nhưng hai rễ cây gắn bó với nhau, không cách nào tách ra được.....

Mọi người đồng thời bất đắc dĩ, càng thêm không xem trọng cây còi cọc bên cạnh, nhưng cũng may, cây này lớn rất nhanh, rất khỏe mạnh, ừm..... Có thể nghĩ vài người.

Ngày này, vẫn như cũ có rất nhiều người tới tham quan thần thụ.

Có một bé trai ngỗ xồm trước mặt cây còi cọc kia, đếm con kiến, mà bên kia, mẹ của bé đang treo thẻ bài nhân duyên, cô ấy muốn tìm cho con trai một người ba ba tốt.

"Ma ma, vì sao lại ném thứ này lên cây?"

Bé trai tò mò chạy tới hỏi.

Người mẹ sờ đầu đứa bé, sủng nịch cười nói: "Bởi vì ma ma muốn tìm ba ba cho con!"

Bé trai nghiêng nghiêng đầu, nghĩ nghĩ nói: "Làm như vậy có tác dụng sao?"

"Đương nhiên là có!" Cô ấy tiếp tục nói.

Bé trai xòe bàn tay nho nhỏ mũm mĩm nói: "Ma ma, người đưa đồ vật kia cho con."

Cô ấy có chút khó hiểu, nhưng vì tình yêu con trai, cô ấy vẫn đưa nó cho bé.

Bé trai cầm thẻ bài nhân duyên, hung hăng ném về phía trước, thẻ bài ổn định nằm ở trên một cành cây, như vì sức lực của bé có hạn nên vị trí ném cũng không cao.

Cô ấy thấy như vậy cũng không nói gì, chỉ xoa xoa tóc bé.

Bé trai ngẩng đầu, khuôn mặt đáng yêu ra vẻ nghiêm túc.

Bé chỉ chỉ ngón tay về vị trí đó, nói: "Ma ma xem, con ném nó lên kia rồi, nhất định ma ma sẽ tìm được hạnh phúc của mình?"

Cô ấy sửng sốt, sau đó hung hăng gật gật đầu.

Bé trai thấy như vậy, lộ ra một nụ cười rạng rỡ.

"Ma ma cây này linh nghiệm như vậy sao?"

"Đương nhiên!" Cô ấy nắm tay bé, khuôn mặt nhu hòa, nhìn thẻ bài trên cây lại lộ vài phần khát khao.

Cô ấy đương nhiên sẽ hạnh phúc a! Bởi vì cô ấy có một đứa con ngoan!

"Vậy ma ma có thể kể chuyện xưa về cây thần thụ cho con nghe được không?"

"Đương nhiên....."

Cô ấy nắm tay bé trai dần dần đi xa, giọng nói ôn nhu kể chuyện giống như còn quanh quẩn đâu đây.

Bé trai cùng mẹ mình không hề để ý, ở thân cây còn cọc kia lại nhú ra một mầm cây.....

"Ai nha! Rốt cuộc tỉnh ngủ!"

"Hắc! Tiểu gia hỏa, người đã lớn như vậy rồi sao!"

"Ai? Ta như thế nào trở nên nhỏ như vậy?"

"Ha ha ha! Tiểu gia hỏa, hiện tại đến lượt người che chở cho ta rồi!"

"Ai, tiểu gia hỏa, người có thể dịch sang bên kia chút không, người che hết ánh nắng của ta rồi! ㄟ(͡° ^ ͡°)ㄏ "

"Tiểu gia hỏa, sao đến giờ người vẫn không thích nói chuyện như vậy, ha ha ha!"

.....

Thanh âm non nớt ở trong gió vang lên, thổi qua cây đại thụ và chồi non nho nhỏ, mang theo ấm áp nhẹ nhàng.

Bên cạnh đại thụ theo gió lay động lá cây, luôn có từng tia nắng mặt trời xuyên qua kẽ lá của nó rơi xuống chồi non kia.

Mọi người đến tham quan thấy một màn như vậy, luôn cảm thấy trong không khí len lỏi một cảm xúc gì đó, khiến bọn họ cảm thấy ấm áp, nó giống như có thứ gì, giống như sống lại.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 162: Ta muốn trở thành đệ nhất nữ hài giấy

Edit: Linhlady

Giờ phút này, trong không gian u ám, Đoàn Tử nghiêm trang nhìn Mạc Vân Quả, thân thể nó so với trước kia lớn hơn một chút, không, là béo hơn trước kia.

Mạc Vân Quả không chọc bụng Đoàn Tử, cô nhìn về phía trước, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Đoàn Tử giống như nhận ra chuyện gì đó, cũng không giống thường ngày bay tới bay lui riu rít, mà yên tĩnh ở một bên nhìn Mạc Vân Quả.

Nửa ngày sau, tròng mắt Mạc Vân Quả xoay chuyển, cô vươn ngón tay, chọc chọc bụng tròn đầy thịt của Đoàn Tử.

"Đoàn Tử, người bụng thật mềm."

Đoàn Tử:.....

"Ký chủ, lần này biểu hiện của người cũng không tệ lắm, lại nỗ lực hơn, nói không chừng lần sau chúng ta có thể lên cấp 3 đó!"

Mạc Vân Quả nghe thế, tiếp tục chọc bụng Đoàn Tử hỏi: "Hiện tại còn thiếu bao nhiêu?"

"Ừ..... Hiện tại giá trị kinh nghiệm là 80000/100000, còn thiếu 20000 là có thể lên tới cấp 3!" Đoàn Tử nắm chặt nắm tay, làm dáng vẻ phấn đấu.

Mạc Vân Quả nghiêng nghiêng đầu hỏi: "Lên tới cấp 3 có chỗ tốt gì?"

"Đương nhiên có chỗ tốt rồi!" Đoàn Tử đột nhiên hưng phấn nói, "Lên tới cấp 3 chúng ta có thể đi đến vị diện trung cấp, tuy rằng chỉ có thể tới vị diện cấp thấp của vị diện trung cấp, nhưng so với hiện tại cũng không tệ rồi!"

"Ồ." Mạc Vân Quả lãnh đạm đáp lại một câu, cô thấy hai cái này cũng không có gì khác biệt, cho nên cũng không có chờ mong.

Cho đến một ngày khi cô thực sự đi đến vị diện kia, chỉ có thể nói một câu "Ha hả"

"Ký chủ, người đã muốn mở ra phát sóng trực tiếp tiếp theo chưa?"
Đoàn Tử dời đi đề tài hỏi.

Mạc Vân Quả không cảm thấy mình có cái gì không khỏe, cô nhìn bốn phía xung quanh, chỉ có bóng tối vô tận.

Cô gật đầu đáp: "Ừ."

Đoàn Tử nghe được lời này, lập tức tiến hành rồi truyền tống, ký có thể hoàn thành nhiệm vụ hơn, nó thích nhất! ($\cong \nabla \cong$)

Thân ảnh Mạc Vân Quả cùng Đoàn Tử rất nhanh biến mất khỏi không gian, nơi này lại khôi phục về yên tĩnh như trước.

Lúc này đây, Mạc Vân Quả ngủ một giấc ngon lành mới tỉnh lại.

Việc đầu tiên khi tỉnh lại Mạc Vân Quả làm là xác định chủng tộc của mình, ồ..... Là người.

Trải qua hai cái thế giới, cuối cùng cũng được trở lại hình dáng con người Mạc Vân Quả tỏ vẻ, vẫn là làm người tốt! Muốn ăn cái gì ăn cái gì!

Mạc Vân Quả đánh giá hoàn cảnh xung quanh mình, đây là một gian phòng ngủ sắc màu tươi sáng, trên tường dán không biết là poster người nào, có lẽ là minh tinh nguyên chủ thích.

Phòng không lớn không nhỏ, vừa vặn thích hợp cho một người ở, không có vẻ trống trải mà có vẻ hỗn độn.

Mạc Vân Quả tinh mắt thấy được ở trên giá để sách, có dán mấy chữ to "Ba năm thi đại học 5 năm tốt nghiệp".

Ủ..... Nguyên chủ hắc là học sinh cấp ba.

"Nha! Tiểu Quả Quả cuối cùng cũng biến thành người! Hắc hắc, xoa bóp mặt!"

"Tiểu Quả Quả trong thân thể con người rất mạnh nha, hôn hôn~"

"Lầu trên cút xéo!"

"Hắc hắc, cuối cùng ta cũng chờ được tiểu Quả Quả phát sóng trực tiếp, tâm tình thật vui vẻ hạnh phúc!"

"Lạp lap lap ~ Tiểu Quả Quả xem ta, hôm nay ta có phải rất mạnh hay không?"

"Hôm nay người thật thần kinh, rõ ràng Tiểu Quả Quả nhà ta mới là mạnh!"

Vừa lúc này, Đoàn Tử tuyên bố nhiệm vụ, đồng thời đem bối cảnh chuyện xưa truyền cho Mạc Vân Quả.

"Đinh! Nhiệm vụ Bản Vị Diện: Lấy danh đệ thủ khoa thi đậu đại học kinh vũ."

Đại học kinh vũ, đại học đứng đầu cả nước, một suất trúng tuyển ở thành phố S là một phần vạn.....

Edit: Cuối cùng cũng sang thế giới mới, không biết nam chính có được lên sân không...:))

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 163

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả tiếp nhận nhiệm vụ đồng thời cũng tiếp thu bối cảnh truyện xưa.

Lúc này bối cảnh này có vẻ phức tạp hơn lúc trước một chút.

Nguyên chủ thật ra một thiên tài, có IQ cao đến 180, theo lý thuyết, với một nhân tài như vậy muốn thi đậu đại học kinh vũ thì không thành vấn đề.

Nhưng vào lúc mấu chốt, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cha mẹ ly dị, cô đi theo mẹ, mẹ cô gả cho người khác.

Đương nhiên, cái này không phải điểm mấu chốt, mấu chốt chính là, người đàn ông kia cũng ly dị, hắn có một đứa con trai, hai người vừa vặn cùng tuổi lại học cùng lớp, hơn nữa.....

Ngay lúc đó hai người đã xác nhận quan hệ với nhau.

Bởi vì nguyên nhân mẹ nguyên chủ, người nguyên chủ thích lại biến thành anh trai của mình, hai người chung một mái hiên, làm sao có thể yêu nhau.

Người con trai kia chủ động đưa ra lời chia tay, cũng bình tĩnh tiếp nhận sự thật nguyên chủ là em gái của mình.

Nguyên thân lại không thể bình tĩnh tiếp nhận như vậy, đối mặt với sự thật, cô ấy trở nên phẫn nộ, bắt đầu thấy oán hận mẹ của mình.

Nguyên chủ không đem tinh lực đặt lên việc học nữa, mỗi ngày ăn no chờ chết, thành tích xuống dốc không phanh, vốn dĩ là thiên chi kiêu nữ lập tức biến thành bao cỏ.

Chàng trai không ít lần khuyên nhủ nguyên chủ, mỗi lần đều bị nguyên chủ chất vấn đến không thể trả lời, sau đó đường ai nấy đi.

Nguyên chủ quyết định dọn ra ngoài ở, mỗi ngày ở trạng thái sa đọa.

Mà thời điểm khi Mạc Vân Quả tới đây, cách thời gian thi đại học chỉ còn một tháng.....

"Ai? Lần này cốt truyện có điểm cầu huyết!"

"Cầu huyết thì cầu huyết thật, nhưng không biết vì sao, có một loại cảm giác hưng phấn không rõ!"

"Thật muốn nhìn dáng vẻ Tiểu Quả Quả bị vả mặt!"

"Hắc hắc hắc, bằng trí thông minh của Tiểu Quả Quả nhà ta, thủ khoa gì đó, không phải dễ như trở bàn tay sao!"

"Vậy thì không sao! Nhiệm vụ này Tiểu Quả Quả nhất định sẽ hoàn thành!"

"So với nhiệm vụ, ta càng muốn xem vị anh trai kia cùng Tiểu Quả Quả giao phong!"

"Ta tưởng tượng một chút cái hình ảnh kia, ừ..... Đại khái là hài kịch?"

"Làm chúng ta tận tình chờ mong đi!"

Mạc Vân Quả nhìn các loại thảo luận trong phòng phát sóng trực tiếp, hơi hơi nhú nhú mày.

Thật ra cô không cách nào hiểu được, chỉ vì một người con trai, tại sao lại buông tha bản thân, mai một tài hoa của chính mình?

Mạc Vân Quả chưa nếm thử tình yêu bao giờ, cô cũng không biết nó là gì, trước kia trong cuộc sống của cô cũng không từng tận hưởng thứ gọi là tình yêu này.

Nghĩ đến nhiệm vụ của hệ thống, Mạc Vân Quả xuống giường, tùy ý xé tờ giấy 《ba năm thi đại học 5 năm tốt nghiệp》 kia đi, cô luôn cảm giác..... Ừ, rất đơn giản a!

Hôm nay là thứ hai, là ngày đi học bình thường, Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua thời gian, đã là 8 giờ, đi học khẳng định đến muộn.

Đang lúc cô suy tư, chuông điện thoại thanh đột nhiên vang lên.

Mạc Vân Quả theo tiếng chuông tìm điện thoại, sau đó ấn nghe.

Vừa ấn nghe, bên kia đã nghe giọng nói thô to.

"Uy, sao bây giờ cậu còn chưa đi học? Muốn bị thôi học sao! Cho cậu mười phút, nhanh chóng đến trường học!"

Nói xong, lúc sau, bên kia cắt đứt điện thoại.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua, thần kinh, sắc mặt lạnh lẽo.

Mạc Vân Quả thu thập bản thân thỏa đáng, sau đó ăn sáng rồi mới thông thả đi đến trường.

Khi Mạc Vân Quả tới trường học, đã là 9 giờ, cổng trường sớm đã đóng.

Mạc Vân Quả đứng ở cổng trường, nhìn bảo vệ đứng ở kia, không nói gì.

Lúc này, đột nhiên bả vai của cô bị vỗ thật mạnh.

"Hắc! Cậu cũng đến muộn sao?"

Mạc Vân Quả quay đầu nhìn về phía người nói chuyện, một mái tóc màu vàng kiều ngạo theo gió tung bay.

Ánh mắt cô sáng lên, tiểu hoàng mao!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 164

Edit: Linhlady

"Tiểu mỹ nữ, nói dối là thói quen không tốt nha ~" Hách Trường Nhạc nhìn Mạc Vân Quả từ trên xuống dưới, thân thể nhỏ nhắn này, nhìn như thế nào cũng không giống đại tỷ lớp 12 được!

"Thật sự," Mạc Vân Quả bình tĩnh nhìn Hách Trường Nhạc nói.

Hách Trường Nhạc nhìn vẻ mặt đứng đắn Mạc Vân Quả, trên dưới nghiêm túc đánh giá cô, ý muốn tìm kẻ hở từ trên mặt cô.

Thật lâu sau sau, hắc đờ cái trán của mình, bất đắc dĩ thở dài.

"Tiểu tỷ tỷ, chị học phòng nào, tôi đưa chị qua."

Mạc Vân Quả không nghi ngờ hắc, dựa theo trí nhớ nói cho Hách Trường Nhạc.

Hách Trường Nhạc nghe Mạc Vân Quả nói tên lớp, trong mắt vụt qua tinh quang, nhưng hắc cũng không nói gì.

Hách Trường Nhạc đem Mạc Vân Quả đưa đến cửa lớp, lúc này, vừa đúng lúc đến thời gian nghỉ giải lao.

Trên hành lang có không ít học sinh, bọn họ nhìn Mạc Vân Quả đi cùng Hách Trường Nhạc, bắt đầu to nhỏ thảo luận.

"Ai? Bao cở này tại sao lại thông đồng được với Thái Tử gia?"

"Vận khí tốt như vậy, lại có thể móc nối quan hệ được."

"Phi! Chỉ bằng cô ta? Cô ta nhất định dùng phương pháp không giống người nào đó rồi!"

"Mặc kệ nói như thế nào, tôi rất ghét cô ta, lại có thể đi cùng một chỗ với anh ấy! A a a a!"

"Hoa si!"

"Mẹ nó, lão tử nhất định phải giáo huấn cô ta một trận!"

Hết đợt này đến đợt khác âm thanh chửi rửa chui vào tai hai người, Mạc Vân Quả mặt không đổi sắc, cô không hiểu được ý tứ hăm dọa của bọn họ, tự nhiên cũng sẽ không để ý.

Mà Hách Trường Nhạc còn rất có hứng thú nhìn Mạc Vân Quả, tâm lý của cô gái này thật cường đại mà.

Bất quá, người có thể cản thời điểm mình đến muộn, sao lại có thể là người bình thường được đây?

Hiển nhiên, Hách Trường Nhạc hiểu lần ý đồ của Mạc Vân Quả.

Hắn cho rằng Mạc Vân Quả như vậy là cố tình hấp dẫn sự chú ý của hắn, bao gồm cả việc cô xoa tóc hắn cũng là cố tình khiến hắn chú ý, xem, không phải hắn đang thỏa mãn cô hay sao?

Hắn đưa cô lên lớp, không phải khiến cô nhận đủ ánh mắt đi?

Tăm tặc! Hắn thật một cái người tốt a!

Hách Trường Nhạc cảm thán một câu như vậy, sau đó hắn quay sang nhìn Mạc Vân Quả đang lạnh nhạt bên cạnh mình.

Mạc Vân Quả nhìn Hách Trường Nhạc trước mắt, mái tóc màu vàng bồng bênh trong gió hấp dẫn ánh mắt cô, cô muốn vươn tay tiếp tục xoa, nhưng lại bị một tay của Hách Trường Nhạc giữ lại.

Hách Trường Nhạc xoa xoa mái tóc của cô, mang theo ý cười nói:
"Ngoan ngoan đi học, biết không?"

Nói xong câu đó, hắn cũng mặc kệ phản ứng mọi người chung quanh cùng Mạc Vân Quả, lập tức rời đi.

Mạc Vân Quả chỉ có thể nhìn tiểu hoàng mao cách mình càng ngày càng xa, càng ngày càng xa.....

Thẳng đến khi tiểu hoàng mao hoàn toàn biến mất, cô mới xoay người đi vào phòng học.

Nhưng động tác kia lại khiến mọi người hiểu nhầm.

"Cô ta lại đối với thái tử nhớ mãi không quên a!"

"Ha hả!"

"Vừa rồi anh ấy thật ôn nhu a! Nếu có thể đối xử với tôi như vậy, có chết cũng cam nguyện a!"

"Ô ô ô..... Tuy rằng biết cô ta chỉ là một bao cỏ nhưng vẫn thấy hâm mộ, làm sao được nhỉ!"

"Yên tâm đi, cô ta kiêu ngạo không được bao lâu!"

"Chờ xem! Cô ta sẽ bị giáo huấn!"

Âm thanh nghị luận không ngừng vang bên tai cô, Mạc Vân Quả trở lại chỗ ngồi, tùy tay cầm một quyển sách trên bàn, nhanh chóng lật xem lên.

Từ trước đến nay cô đọc nhanh như gió, trí nhớ lại cực kỳ tốt, một quyển sách vậy chốc lát đã đọc xong rồi, toàn bộ cũng nhớ hết.

Đối với Mạc Vân Quả mà nói, nội dung sách này có chút đơn giản.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 165

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả cũng không dài dòng cuộc sống như thế nào, trong đời có một thứ cô phi thường thích.

Đó chính là màu vàng, tốt nhất là cái loại màu vàng rực rỡ này mang theo hơi thở thổ hào, mỗi khi nhìn thấy màu sắc tuyệt đẹp này, cô lại có một loại cảm giác hưng phấn không rõ.

Tỷ như giờ phút này cô.....,

Hách Trường Nhạc nhìn cô gái đang vuốt tóc mình, ánh mắt cô ấy dường như sáng lấp lánh, giật giật khóe miệng.

"Tiểu mỹ nữ, đầu của con trai không thể sờ loạn, biết không?"

Mạc Vân Quả nghe được lời này, nghiêng đầu nhìn Hách Trường Nhạc, động tác trong tay cũng không hề ngừng lại.

Bởi vì cô thấp hơn Hách Trường Nhạc, cho nên cô muốn sờ được đầu hẳn phải nhún chân lên, cho dù là như vậy, cô cũng không muốn ngừng lại.

Hách Trường Nhạc có một màu tóc vàng óng, chọc trúng điểm hưng phấn của người nào đó!

Hách Trường Nhạc nhìn cô gái này còn muốn tiếp tục vuốt tóc mình, thở dài một hơi, lật tay một cái đã bắt được tay Mạc Vân Quả.

"Xem dáng vẻ cậu xinh đẹp, tôi không đánh cậu, cho nên ngoan ngoãn không được cử động biết không!"

Hách Trường Nhạc cố ý làm ra vẻ hung ác.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu, cô không hề cảm nhận được ác ý gì từ người hấn, cô nghiêng đầu nhìn hấn..... Tóc vàng trên đầu hấn!

Hách Trường Nhạc nhìn Mạc Vân Quả ngoan ngoãn đứng ở nơi đó, chếp chếp miệng nghĩ, mình quả thật là đứa bé ngoan mà, chỉ cần là mỹ nữ thì sẽ không đánh!

Hách Trường Nhạc vỗ vỗ đầu Mạc Vân Quả, sau đó đi tới trước mặt bảo vệ sắp ngủ gục, gõ gõ cửa, nói: "Chú~ mở cửa!"

Ông chú bảo vệ giật mình tỉnh dậy, khi nhìn thấy người tới là Hách Trường Nhạc, gương mặt vốn đang mê man cũng trở nên tỉnh táo, còn có ý khen tặng.

"Thiếu gia a, cậu tới rồi!"

Hách Trường Nhạc liếc xéo liếc hấn một cái, nói: "Ừ, hừ, nhanh mở cửa cho tôi!"

"Được, được!" Ông chú bảo vệ vội vàng đứng dậy đi mở cửa.

Hách Trường Nhạc một chân bước vào trường, đi được hai bước, lúc sau, hấn quay đầu lại nhìn Mạc Vân Quả còn ngoan ngoãn đứng ở nơi đó, ách hai tiếng, lớn tiếng nói: "Tiểu mỹ nữ, còn thất thần làm gì? Đi vào a!"

Mạc Vân Quả nghe được thanh âm, nhìn mái tóc vàng bay trong gió, đôi mắt xoát cái sáng ngời, bước nhanh đi đến bên người Hách Trường Nhạc, nhón chân muốn sờ soạn một chút.

Hách Trường Nhạc:.....

"Thiếu gia?" Ngoài cửa ông chú kia tò mò hỏi.

Hách Trường Nhạc không kiên nhẫn nhìn thoáng qua hấn, kéo cánh tay Mạc Vân Quả đi vào bên trong.

"Ai nha! Thiếu gia sẽ không yêu đương đi? Ha ha ha! Đây là tin tức tốt, nên nói cho ông chủ, bà chủ đi!" Ông chú bảo vệ nói thần hai câu, vui rạo

rực đi gọi điện thoại.

Mạc Vân Quả nhìn Hách Trường Nhạc lôi kéo tay mình, lại ngẩng đầu nhìn mái tóc vàng kia, cảm thấy thích không nói lên lời.

Cô vươn tay muốn chạm vào mái tóc kia, nhưng do chiều cao chênh lệch, cô không cách nào với tới nó.

Mạc Vân Quả nhìn tóc vàng ngay trước mắt nhưng lại không đụng được, tức khắc cảm thấy không vui.

Cô ngừng lại, bình tĩnh nhìn Hách Trường Nhạc.

Hách Trường Nhạc đang kéo cô đi, di? Làm sao kéo không nhúc nhích? Lại kéo! Vẫn kéo không nhúc nhích.....

Hách Trường Nhạc quay đầu nhìn về phía Mạc Vân Quả, tò mò nhìn cô.

Mạc Vân Quả xem Hách Trường Nhạc ngừng lại, nhón chân chạm vào mái tóc cô yêu thích kia.

Hách Trường Nhạc:..... Tiểu mỹ nữ lại mơ ước mái tóc của mình! Hắn có thể làm sao bây giờ!

"Tiểu mỹ nữ, cậu học lớp mấy?" Hách Trường Nhạc tùy ý để tay Mạc Vân Quả ở trên đầu của hắn lộn xộn.

"Lớp 12." Mạc Vân Quả thành thật trả lời.

Hách Trường Nhạc học lớp 11:.....

Edit: Tiểu hoàng mao của Quả Quả là nói mái tóc vàng mà mỗi khi edit từ này ta lại cứ nghĩ đến chó vàng, haha.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 166

Edit: Linhlady

Đến khi hết giờ giải lao, Mạc Vân Quả cũng xem xong một quyển sách.

Tiết này là môn toán, bây giờ trong giai đoạn luyện đề thi, không có gì để giảng dạy, chỉ tập trung giải đề.

Cho nên, tiết này cũng dành để thi thử luôn.

Bài thi được phát xuống dưới, Mạc Vân Quả cầm được bài thi lúc sau, tùy tay cầm lấy bút bên cạnh bắt đầu viết.

Bởi vì cô chưa xem sách toán ở thế giới này, nên cô không hề biết tiêu chuẩn của phương pháp giải đề là gì, chỉ có thể dựa vào kiến thức của mình để làm.

Nửa giờ sau, Mạc Vân Quả hoàn thành bài thi, cô buông bút, đoan đoan chính chính ngồi ở nơi đó.

Thầy giáo dạy toán Lưu Phương nhìn tất cả mọi người đầu vùi đầu kho viết, chỉ có một người đoan đoan chính chính ngồi ở chỗ kia, mà người này chính là Mạc Vân Quả.

Thầy giáo dạy toán Lưu Phương:.....

Hắn lập tức đứng lên, bước đến bên người Mạc Vân Quả, làm bộ không thèm để ý nhìn thoáng qua bài thi của Mạc Vân Quả, sau đó lại xem một cái.

Hắn nhíu nhíu mày, phương pháp này.....

Trong đầu Lưu Phương nhanh chóng tìm kiếm tri thức toán học của mình, càng suy nghĩ càng cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Hắn theo bản năng cần lấy bài thi của Mạc Vân Quả, bước nhanh đi đến trên bục giảng, cần lấy bút trên giấy tính toán.

Bị lấy đi bài thi - Mạc Vân Quả:.....

"Ai nha nha nha! Thầy giáo dạy toán này nhất định đã bị tài hoa của Tiểu Quả Quả nhà ta làm gục đổ."

"Rõ ràng người ta không có khen ngược mà!"

"Đây là so sánh! So sánh biết không!"

"Ha ha ha! Tiểu Quả Quả, không cần để ý bọn họ! Làm những kia xem thực lực của người đi!"

"Tiểu Quả Quả nhà ta uy vũ hùng tráng!"

"Cái này làm cho ta nghĩ tới một bài hát, ách hán tử, người uy vũ hùng tráng!"

"Tiểu Quả Quả nhà ta mới không phải hán tử đâu! Rõ ràng một muội tử đáng yêu!"

"Ha ha ha! Ta gấp không chờ nổi muốn thấy biểu tình cứng bái của người nọ!"

"Ta cũng thế, ta cũng thế!"

Mạc Vân Quả nhìn khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp kêu gào, giương mắt nhìn về phía Lưu Phương.

Chỉ thấy lúc này hắn cau mày, một tay chống trên bàn giáo viên, một cái tay khác cần bút, cán bút bị hắn cắn ở trong miệng, thoát nhìn bộ dáng rất mất sức.

Trong phòng học chỉ có âm thanh ngòi bút viết lên trang giấy, ngẫu nhiên có vài tiếng thở dài thật mạnh.

Mạc Vân Quả nhàn tới nhàn chán, tùy tay cầm sách bên cạnh, lại bắt đầu lật xem lên.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, làm hết mặt trước rồi qua mặt sau, thế nhưng có một số bài làm cách nào cũng không ra.

Lúc này Mạc Vân Quả đã xem xong hết toàn bộ số sách có mặt trên bàn, bạn cùng bàn của cô đang làm đề, ngẫu nhiên nhìn về phía Mạc Vân Quả.

Hả? Trong thời gian thi lại xem sách? Chẳng lẽ là gian lận?

Xem sách gì vậy ta? Hả? Bài sách là..... Sách Lịch sử?!

Về mặt mộng bức của bạn ng ỏi cùng bàn:? Vì sao lại đọc sách lịch sử?

Mạc Vân Quả lúc này vừa vặn đọc xong một tờ cuối cùng, cô giống như nhận ra có người đang nhìn mình, quay sang nhìn bạn cùng bàn.

Bạn cùng bàn đang nhìn lên bị bắt quả tang lập tức sửng sốt, đối mặt với ánh nhìn của Mạc Vân Quả, thế mà cô ấy lại đỏ mặt, hai tai cũng h ồng h ồng.

Cô ấy cuống quýt cầm lấy bút bên cạnh, muốn vẽ cái gì đó trên giấy, nhưng ánh mắt không nhịn được len lén nhìn về phía Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả quay đầu, lại cầm lấy một quyển sách, tiếp tục lật xem.

Bạn cùng bàn vẫn luôn nhìn lên Mạc Vân Quả: Đề thi lần này quá khó, cho nên cậu ấy mới tự sa ngã đi? Ai..... Vì sao lại có cảm giác hôm nay Mạc Vân Quả không giống ngày bình thường? Ảo giác, hẳn chỉ là ảo giác!

Edit: Cấp ba là ngày tháng vui vẻ nhất của đời học sinh, cũng là một cơn ác mộng, mà có chết ta cũng không muốn quay lại....azi...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 167

Edit: Linhlady

Lập tức khóa tiếng chuông vang lên, trầ n mê với bài thi Lưu Phương mới h ồi phục tinh thầ n lại, hắ n lập tức đem ô m bài thi của Mạc Vân Quả vào trong ngực, sau đó nói với học sinh bên dưới thu bài lại, sau đó rời đi.

Đại biểu môn toán đi thu bài thi, sau đó mang đến văn phòng, thời điểm thu bài lại không thấy bài của Mạc Vân Quả.

Đại biểu đứng ở trước bàn Mạc Vân Quả, cúi đầu gõ gõ cái bàn của cô nói: "Bài thi."

Mạc Vân Quả ngẩng đầu, lạnh lẽo nhìn hắ n một cái, không để ý tới người ta, tiếp tục đọc sách.

Hắ n ta nhìn qua Mạc Vân Quả, trong lòng cười nhạo một tiếng, nghĩ đến hắ n là không làm bài đi?

Hắ n cũng mặc kệ Mạc Vân Quả, ô m bài thi vào ngực, đi về phía văn phòng.

chương trình học kế tiếp, cũng không ít bài thi được phát ra.

Mạc Vân Quả đã hết toàn bộ sách giáo khoa, đối với cách thức dạy và học ở thế giới này cô cũng hiểu được đôi chút, mặt sau của bài thi, cô nghĩ cách làm của mình là vô dụng.

Mà sau khi cô tìm hiểu toàn bộ tri thức ở đây, nhớ lại đề thi kia, đối với Mạc Vân Quả nó dễ đến cực điểm.

Chỉ trừ bỏ một môn, đó chính là..... Ngữ văn!

Phía trước có đề cơ sở, ghép v ần từ ngữ gì đó, Mạc Vân Quả không có vấn đề gì lớn, đây xem như vấn đề ghi nhớ đi.

Chỉ là khi đọc lời lý giải, cô hoàn toàn mộng bức.

Thời điểm Mạc Vân Quả đọc lời lý giải, cô lặp đi lặp lại đọc vài lần, vẫn như cũ không hiểu được áng văn chương này rốt cuộc muốn biểu đạt ý gì, còn có mặt sau của vấn đề, hỏi vì sao nhân vật chính muốn làm vậy?

Mạc Vân Quả tỏ vẻ, cô làm sao mà biết tại sao nhân vật chính lại muốn làm vậy, cô lại không phải nhân vật chính a.....

Tóm lại, Mạc Vân Quả hoàn toàn cạn lời với cái đề này.....

Mà bạn học cùng bàn với cô, văn chương cũng khá tốt, đã sớm làm xong bài, lại len lén quan sát đến Mạc Vân Quả.

Lại phát hiện cô đang ngẩn người? Hả? Phát ngốc?

Cô bạn lén liếc liếc bài thi của Mạc Vân Quả, một mảnh trắng tinh.....

Bạn ngồi cùng bàn giật giật khóe miệng, thu hồi tầm mắt, quả nhiên, cô ấy không nên ôm chờ mong đối với Mạc Vân Quả.

Quần chúng phòng phát sóng trực tiếp lúc này cũng đã nhận ra dị thường của Mạc Vân Quả, lại mồm năm miệng mười nói chuyện.

"Tiểu Quả Quả, người đang làm gì vậy?"

"Tiểu Quả Quả, người là chuẩn bị cho chúng ta xem ma thuật sao? Ta muốn xem tiểu hoa hoa ~"

"Ai nha nha nha ~ Tiểu Quả Quả có phải khinh thường làm đề bài đơn giản như vậy hay không?"

"Đó là đương nhiên, Tiểu Quả Quả nhà ta thông minh như vậy, đương nhiên khinh thường làm đề đơn giản như vậy!"

"Ha ha ha ha! Tiểu Quả Quả, dùng thông minh tài trí của người làm cho bọn họ quỳ xuống, mau xưng chính phục đi!"

"Tiểu Quả Quả ~ b ấ chúng ta trò chuyện nha ~ thật lâu r ấ ta không có nghe được giọng nói của Tiểu Quả Quả nhà ta."

"Ai..... Đáng thương Tiểu Quả Quả, còn phải làm bài thi, nhớ tới ngày đó ta cũng phải nghe theo bọn họ ng ấ làm bài nghĩ mà sợ, hu hu hu....."

Mạc Vân Quả nhìn phát sóng trực tiếp lại nói các loại khen ngợi cô, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, cô nhìn bài thi g ần như đang bỏ trống, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, ở trong đầu mở miệng nói: "Ta không biết làm."

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp:? Gió quá lớn! Không nghe rõ!

"....."

"....."

"....."

.....

Liên tiếp dấu ba chấm xuất hiện ở trước mặt Mạc Vân Quả, cô chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh hắc tuyến, cô nghĩ nghĩ, "Hảo tâm" lặp lại một lần nữa: "Ta không biết làm."

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp:..... Chúng ta nhất định là thấy Tiểu Quả Quả giả!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 168

Edit: Linhlady

“Khụ khụ..... Tiểu Quả Quả, ta vừa r ồi lỗi tai ta giống như có vấn đề, người lặp lại l ần nữa được không?”

“Ta giống như cũng xuất hiện ảo giác.....”

“Không..... Ta cảm thấy, khả năng không phải ảo giác.”

“Cho nên, tiểu Quả Quả nhà chúng ta không gì không làm được.....
Thế mà lại không biết làm đề này!”

“Giờ khắc này, không biết vì sao, nội tâm ta đột nhiên được an ủi.....”

“Tuy rằng tiểu Quả Quả nhà ta bá khí trắc lậu, còn thông minh tuyệt đỉnh, nhưng tiểu Quả Quả lại không biết làm đề gì đó, cảm giác càng thêm mạnh làm sao đây!”

“Đúng vậy, mới biết được tiểu Quả Quả kỳ thật cũng có chuyện không làm được, ha ha ha!”

“ Ừm..... Ta cảm thấy nếu tiểu Quả Quả không làm bài, chúng ta có thể giúp tiểu Quả Quả làm a!”

“Cái này là chủ ý không t ồi! Để cho ta nhìn xem đề một chút!”

“Ta cũng xem ta cũng xem!”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp tích cực như vậy, lập tức đem bài thi lại g ần một ít, giúp bọn họ nhìn rõ hơn.

Thật ra Mạc Vân Quả làm như vậy là làm đi ầu thừa, bởi vì người quan sát có thể lựa chọn màn ảnh xa g ần.....

Phòng phát sóng trực tiếp thấy được đọc đề bài môn ngữ văn này, ừm..... Giống như có chỗ không hiểu, lại xem một lần! Giống như có chỗ đã hiểu.....

“Áng văn chương này có phải nói về một người con trai và cha của hắn?”

“Ta lại cảm thấy là chuyện về người con trai muốn đi xa?”

“Tha thứ ta, ta giống như không có đọc hiểu.....”

“Trên lần ôm chặt ta! Ta cũng như vậy!”

“Cho nên, tiểu Quả Quả không làm được là có đạo lý.....”

“Tiểu Quả Quả, ta sai rồi, ta không nên hoài nghi chỉ số thông minh của người!”

“Khóc chút chút..... Hiện tại đề thật khó a!”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp một mảnh kêu rên, tỏ vẻ:.....

Lại nói tiếp, kỳ thật áng văn chương này mức độ khó ở tầm trung, đại thể nội dung là câu chuyện của người cha tiễn con trai đi xa, áng văn chương này tên gọi là 《 bóng dáng 》 .

Văn chương biểu đạt tình cảm người cha với con trai, đồng thời cũng nói lên tình cảm của đứa con cũng như sự áy náy đối với người cha.

Mạc Vân Quả đọc không hiểu về tình cảm có thể tha thứ, bởi vì trước nay cô không hề hiểu gì về tình thân.

Đến nỗi mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp ra sao..... Chỉ có thể nói đại gia mạch não không có va chạm đến giả mạch não nguyên tác.

Nói ngắn lại, Mạc Vân Quả không gì làm không được cứ như vậy bị một đề bài phân tích văn nho nhỏ đánh bại, thẳng đến bài thi bị thu đi, ở

trên bài thi kia Mạc Vân Quả đâu không có viết xuống một chữ nào.

Một ngày khảo thí cứ như vậy kết thúc, chuông tan học vang lên, cũng có nghĩa đến giờ tan học.

Mạc Vân Quả đứng lên, cũng không màng những ánh mắt của người khác, lập tức đi theo cùng giáo viên bộ môn.

Ở thang lầu quẹo vào, đôi mắt cô xoát cái sáng ngời, tiểu hoàng mao!

Mạc Vân Quả bước nhanh đi qua đi, nhón chân lên xoa xoa mát tóc kia.

Hách Trường Nhạc:.....

Hách Trường Nhạc bắt lấy tay Mạc Vân Quả, giống như nghiêm túc nói: “Tiểu tử tử, đâu con trai không thể sờ loạn.”

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Hách Trường Nhạc, vươn một cái tay khác, sờ sờ tóc của hắn, lại không có chạm đến đến đỉnh đầu hắn.

Hách Trường Nhạc nhìn mắt to đen nhánh của Mạc Vân Quả, không biết sao, hắn lại đọc hiểu ý tứ cô muốn biểu đạt: Ta không có sờ đầu người, ta chỉ là đang sờ tóc của người.

Hách Trường Nhạc:.....

Hắn bất đắc dĩ thở dài một hơi, trịnh trọng nói: “Tóc của con trai cũng không thể sờ, biết không?”

Mạc Vân Quả nhìn hắn một cái, một đôi mắt to để lộ ra ủy khuất như có như không.

Với Hách Trường Nhạc tại một khắc này lại sinh ra một loại ảo giác hắn khi dễ cô!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 169

Edit: Linhlady

Khuôn mặt Mạc Vân Quả cực có tính lừa gạt, hơn nữa đôi mắt trong suốt kia, khi cô nhìn thẳng vào người khác, luôn khiến người ta có cảm giác chột dạ.

Mà Hách Trường Nhạc đúng là có cảm giác như vậy, có lẽ do chuyện xảy ra lúc sáng, theo bản năng sẽ thấy chột dạ.

Lúc này hần thế nhưng không hề cho rằng Mạc Vân Quả đang cố tình tiếp cận hần, hần hỏi qua, cô gái này chính là hàng thật giá thật đến muộn, nghe nói cô giáo kia còn gọi điện thoại cho cô.

Ừm..... Đương nhiên quan trọng nhất là, nếu lấy cô gái này làm bình phong, không biết là tốt đến mức nào đâu?

Ít ra cũng có trình độ rõ ràng.....

Hách Trường Nhạc tuy rằng biết mình rất tuấn tú, có lực hấp dẫn với nữ sinh, còn có gia thế đủ để kiêu ngạo, nhưng cô gái này cũng không có điểm nào kém hần.

Không phải hần còn nhận nhầm là ít tuổi hơn mình sao!

Mạc Vân Quả không tiếp tục sờ tóc của Hách Trường Nhạc nữa, cô cứ im lặng nhìn chăm chăm hần, chờ hần phản ứng.

Khi Hách Trường Nhạc phục hồi tinh thần lại, nhìn đến Mạc Vân Quả vẻ mặt lạnh lẽo.

Hách Trường Nhạc:..... Luôn cảm thấy mình đặc tội tiêu tử tử.

"Ai? Đói bụng sao? Ăn cơm đi!"

Mạc Vân Quả gật đầu, ngoan ngoãn đi theo Hách Trường Nhạc.

Hai người nhanh chóng ra khỏi cổng trường đến một nhà hàng gần đó, tùy tiện chọn một vài món ăn, nhìn khung cảnh hai người ăn cơm khá hài hoà.

Ăn được một nửa trước bàn bọn họ lại xuất hiện một người.

Mạc Vân Quả tuy rằng cảm giác được có người tới gần, nhưng cô không ngẩng đầu lên, tiếp tục chuyên tâm với đồ ăn.

Trái lại Hách Trường Nhạc, đó là vẻ mặt kích động a!

Phải biết rằng, người đàn ông trước mắt chính là thần tượng của hắn!

Rõ ràng chỉ lớn hơn hắn một tuổi, lại có công ty riêng của mình, hơn nữa công ty đó ở thành phố S cũng đứng số một số hai.

Hách Trường Nhạc tuy rằng là phú nhị đại, nhưng hắn cũng biết mình có bao nhiêu bản lĩnh, ăn nhậu chơi bởi còn tốt, muốn nghiêm túc học tập công tác cái gì, đó là chuyện trăm triệu không có khả năng.

Đúng bởi vì như thế, hắn mới càng thêm bội phục người đàn ông trước mắt, không, hắn là nam sinh mới đúng.

Cung Hân nhìn người trước mắt vui đầu ăn uống là em gái trên danh nghĩa của anh, đã từng là bạn gái, trong mắt xẹt qua một tia đau khổ.

Anh làm sao mà quên được trước kia cô tốt đẹp như thế nào.

Anh làm sao có thể cam tâm tình nguyện từ bỏ cô đây? Chỉ là áp lực của cha còn nơi đó, anh không cách nào nói rõ ràng mọi chuyện với cô được.

Đúng, bởi vì như thế, anh mới có thể không ngừng nỗ lực, để đến một ngày, có thể quang minh chính đại nói yêu cô.

Cung Hân tin tưởng vững chắc, chỉ có khi mình cường đại rồi, mới mang lại hạnh phúc cho người mình yêu.

Cung Hân nhấp nhấp miệng, anh biết từ khi mình và xô chia tay, tâm tình trở nên bất định còn tự buông thả bản thân.

Cung Hân nhìn thoáng qua Hách Trường Nhạc, anh biết người này, đây là con trai hiệu trưởng, được xưng là thái tử gia.

Anh không biết vì sao Mạc Vân Quả sẽ cùng Hách Trường Nhạc ở bên nhau, nhưng không thể phủ nhận chính là, anh ghen ghét.

Anh ghen ghét hẳn có thể quang minh chính đại cùng cô đứng chung một chỗ, ghen ghét hẳn có thể cùng cô cùng nhau lên lớp xong tới ăn một bữa cơm, ghen ghét cô đối hẳn không hề có phòng bị gì.

Anh ghen ghét muốn điên rồ, nhưng mà anh cũng biết, mình không có tư cách ghen ghét như vậy, bởi vì lúc trước..... Là anh từ bỏ cô trước.....

Hách Trường Nhạc nhìn Cung Hân đứng ở nơi đó này giờ không nói gì trên mặt biểu tình thay đổi thất thường, nào bỏ rất nhiều chuyện.....

- - - - -

Edit: Không hiểu sao rất muốn Cung Hân và nguyên chủ ở bên nhau.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 170

Edit: Linhlady

Cung Hân không nói lời nào, cứ như vậy bình tĩnh nhìn Mạc Vân Quả.

Hách Trường Nhạc cũng không nói lời nào, cứ như vậy nhìn chăm chăm Cung Hân.

Một màn này nhìn qua rất xấu hổ, những người khác thấy một màn này, sôi nổi suy đoán quan hệ của bọn họ.

Có vài người nào đó, anh yêu cô, mà cô lại yêu hắn, chính hắn lại yêu anh.

Tóm lại, cái ngày nhìn qua giống như chuyện tình tay ba.....

Mạc Vân Quả chuyên tâm với các loại ăn, cô có thể cảm nhận được bên cạnh đang có người nhìn mình, chẳng qua cô không có ý định quan tâm người đó mà thôi, ít nhất là trước khi cô ăn xong cô sẽ không quan tâm.

Khi Mạc Vân Quả ăn cơm xong, cô mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Cung Hân.

Cung Hân vốn dĩ đã làm tốt tâm lý có thể phải đợi lâu dài, lại thấy Mạc Vân Quả lập tức ngẩng đầu.

Cặp mắt màu đen kia gắt gao nhìn chăm chăm anh, Cung Hân lập tức sững sờ ở nơi đó.

Ánh mắt không đúng.....

Trong lòng anh âm thầm nói với chính mình, Quả Nhi của hắn, sẽ không bao giờ có đôi mắt như vậy.

Đôi mắt này giống như không che đậy bất cứ thứ gì, anh thậm chí còn không tìm ra được đồ vật được gọi là "Tình" trong mắt cô.

Mà Quả Nhi của anh, trong mắt đều là hơi thở vui vẻ, trong đôi mắt kia, cũng có tình yêu dành cho anh.....

Cung Hân nhấp nhấp miệng, người này là ai?

Nếu cô thật là Mạc Vân Quả, như vậy mấy ngày anh không bên cạnh cô, cô đã xảy ra chuyện gì, lại có thể biến cô thành ra như vậy?

Trái tim Cung Hân từng đợt co rút đau đớn, anh giật giật môi, muốn nói cái gì đó, lại phát hiện chính mình không lời nào để nói.

Mạc Vân Quả nhìn người trước mắt có chút khó hiểu, quay đầu lại nhìn về phía vẻ mặt ngốc lăng của Hách Trường Nhạc.

Nhìn tiểu hoàng mao bay bay, Mạc Vân Quả nghiêng đầu nghĩ nghĩ, bồng vào thân mình nhỏ xinh nhanh chóng lên đến bên cạnh Hách Trường Nhạc, vui vẻ xoa xoa tóc của hắn.

Như thế, tâm tình của cô mới tốt lên một chút, tuy rằng bên ngoài không nhìn ra có gì thay đổi.....

Cung Hân thấy Mạc Vân Quả thân thiết với Hách Trường Nhạc như vậy, trong lòng không nói lên là tư vị gì.

Anh thật sâu nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, sau đó quay đầu rời đi.

Mạc Vân Quả:.....

Hách Trường Nhạc:..... Thần tượng có độc!

Hách Trường Nhạc nghiêm nhiên đã thành thói quen khi bàn tay nhỏ trên đầu hắn lộn xộn, hắn thực không ưu nhã trợn trắng mắt nhìn Mạc Vân Quả nói: “Sao chị lại không gọi anh trai?”

Mạc Vân Quả cúi đầu nhìn hắn, lặp lại một câu: “Anh trai?”

Hách Trường Nhạc lại bày một ánh mắt xem thường, “Chị lại dùng câu nghi vấn là cái quỷ gì? Cung Hân kia không phải anh trai chị sao? Anh trai chị đứng đó lâu như vậy, chị đâu không gọi Thanh ca ca? Vẫn là nói, hai người cãi nhau? Hắc! Tiểu mỹ nữ nháo cái gì ~”

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua vị trí của Cung Hân vừa rồi, sau đó lắc đầu nói: “Hắn không phải anh trai tôi.”

Hách Trường Nhạc:..... Chẳng lẽ tư liệu mình đi đầu tra có lỗi? Không có đạo lý a!

Mạc Vân Quả nhìn Hách Trường Nhạc vẻ mặt mộng bức, xem phân lượng mình thích mái tóc màu vàng kia của hắn, cô “Hảo tâm” giải thích: “Mạc Vân Quả yêu hắn.”

Tuy rằng nàng cũng không biết yêu là cái gì.

Hách Trường Nhạc: Ta ngộ cái đại tào! Ta vừa rồi nghe được cái gì? Nghe được cái gì!

Hách Trường Nhạc dùng vẻ mặt “Ta thế giới sụp đổ”, hắn không thể tin tưởng nhìn Mạc Vân Quả, ý đồ muốn từ trên mặt cô tìm ra dấu vết nói dối.

Mạc Vân Quả gật đầu, lại gật gật đầu, hung hăng gật đầu, tỏ vẻ cô nói chính là thật sự.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 171

Edit: Linhlady

Hách Trường Nhạc: Tôi muốn im lặng. Đừng hỏi tôi im lặng là ai.

Hiển nhiên, Hách Trường Nhạc bỏ qua lời nói của Mạc Vân Quả, theo như cô nói chính là “Mạc Vân Quả”, mà không phải chỉ cô.

T

uy rằng, hiện tại cô chính là nguyên thân.....

Hách Trường Nhạc không có nhận thấy trong lời Mạc Vân Quả nói có gì kỳ quái, hẳn tin Mạc Vân Quả thích anh trai nhà mình, hẳn th ần tượng chuyện này.

Hách Trường Nhạc cũng coi như là gặp qua việc lớn của đời người, hẳn thực mau phản ứng lại đây, vỗ vỗ mặt mình.

“Chị yên tâm, tôi sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.”

Mạc Vân Quả nhìn hẳn, không nói gì, tha thứ cô, cô thật sự không biết Hách Trường Nhạc muốn biểu đạt ý gì.

Hách Trường Nhạc nhìn Mạc Vân Quả “Cam chịu”, trong lòng xẹt qua một tia đ ồng tình.

Khó trách vừa r ồi cô không nói lời nào, vui đ ầu với đ ồ ăn, nghĩ đến là sợ hãi nhìn thấy Cung Hân đi.

Yêu mà không được, chỉ có thể chôn dấu ở trong lòng, chuyện này thống khổ đến mức nào a!

Ánh mắt Hách Trường Nhạc lóe lóe, hẳn đột nhiên cảm thấy mình th ần tượng nh ầm người, lại có thể thông đ ồng với cả em gái!

Vì sao lại không trách Mạc Vân Quả?

Nói giỡn! Tiểu mỹ nữ này vẻ mặt không rành thế sự, nơi nào giống người sẽ đi thông đờng với người khác.

Giờ phút này ở trong mắt Hách Trường Nhạc, Cung Hân nghiêm nhiên thành một đại phôi đản.

“Tiểu mỹ nữ, chị yên tâm! Tôi nhất định sẽ giúp chị giáo huấn Cung Hân!”

Mạc Vân Quả không biết vì sao tiểu hoàng mao muốn giáo huấn Cung Hân, nhưng khi hắn nói vậy, cô cũng không có ý phản đối.

Vì thế cô gật gật đầu, vẫn không nói gì.

Mạc Vân Quả phản ứng như thế này ở trong mắt Hách Trường Nhạc, càng tăng thêm ác cảm của Cung Hân với Hách Trường Nhạc.

“Không biết vì sao, ta đột nhiên cảm thấy vị thiếu niên này thật đáng thương.....”

“Luôn cảm thấy hắn giống như hiểu lầm cái gì đó.”

“Cho nên, vị thiếu niên này rốt cuộc nào bỏ cái gì vậy, còn có a..... Phản ứng của tiểu Quả Quả nhà ta! Thật là tuyệt a!”

“Không nói lời nào tỏ vẻ cam chịu sao? Ta đột nhiên học được một chiêu.”

“Ta đột nhiên có điểm chờ mong tiểu hoàng mao này sẽ cùng tiểu Quả Quả nhà ta phát sinh chuyện xưa.”

“Ha ha ha! Chẳng lẽ chỉ có mình ta tò mò chuyện của anh trai kia sao?”

“Vừa rồi nhìn đến biểu tình của anh trai kia, luôn cảm thấy giống như hắn phát hiện tiểu Quả Quả không phải nguyên thân.”

“Không thể nào? Chẳng lẽ hẳn có thể dò xét linh hồn? Không có đạo lý a!”

“Hẳn không phải là dò xét, ừm..... Nói như thế nào đây, có lẽ là yêu quá sâu sắc?”

“ Với lý do của lần trên, ta cho 100 điểm, 2333333333”

Mạc Vân Quả không có tâm tư để ý phòng phát sóng trực tiếp, tay cô đặt ở trên đầu Hách Trường Nhạc, xoa nắn xoa nắn lại xoa nắn.

Hách Trường Nhạc:..... Tiểu mỹ nữ như vậy đáng thương, vẫn là lựa chọn tha thứ cô đi.

Hai người ăn được cơm, lúc sau, ai về nhà nấy ai tìm mẹ người ấy.

Ừm..... Mạc Vân Quả là không có tìm mẹ.

Mạc Vân Quả về đến nhà, đơn giản tắm rửa một cái, liền mở ra TV xem TV.

Ngược lại với nữ sinh khác sẽ xem phim truyền hình, phong cách Mạc Vân Quả xem thực tươi mát, khác với đoá hoa tuyệt diệu của nhân gian.

“ Món đồ không cần 9998, chỉ cần 998, không sai, chính là 998! Tâm các vị động sao! Tâm động không bằng hành động đi!.....”

Không sai, Mạc Vân Quả xem chính là kênh mua sắm!

Đôi mắt Mạc Vân Quả nhìn nhân viên hướng dẫn mua sắm, không chính xác là đồ vật bằng vàng trong tay họ, màu sắc thật là đẹp, Mạc Vân Quả nghĩ.

Nghe được chỉ có 998, Mạc Vân Quả cần lấy di động dựa theo thao tác phương pháp trực tiếp đặt hàng 100 kiện, đến nỗi vì sao cô không đặt nhiều một chút, là bởi vì.....

Ừm..... Cô không có tiền.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 172

Edit: Linhlady

100 chiếc vòng cổ bằng vàng, chính là 99800, đây là tiền tiêu vặt trong một tháng của nguyên chủ.

Cung Hân gia rất có tiền, cô cũng rất có tiền, sau khi nguyên chủ ra ở riêng, trong nhà đúng hạn sẽ chuyển tiền cho nguyên chủ, thường là 10 vạn, có khi sẽ nhiều hơn.

Nguyên chủ tiêu tiền cũng rất hào phóng, cho nên mấy năm nay cũng không để dành được bao nhiêu.

Mà hiện tại thì sao..... Ha hả

Sau khi Mạc Vân Quả đặt hàng xong, mới nhớ tới sự thật này.

Cô suy nghĩ một lần, sau khi tính toán lại một chút..... Còn có 1250.50 tệ.

Hiện tại là giữa tháng năm, đang còn nửa tháng nữa mới đến tháng sáu.

Mạc Vân Quả đã biết mình còn bao nhiêu tiền, tâm tình cũng thoải mái hơn, hai mắt toả sáng nhìn kênh mua sắm.

A, màu sắc kia thật là đẹp.

Cô suy nghĩ như vậy.

Cuối cùng, chờ đến khi kênh mua sắm kết thúc, cô mới lên giường, chậm chậm ngủ.

Sáng sớm hôm sau, cô dậy sớm, ăn sáng sau đó đến trường.

Không khí học tập của năm cuối rất khẩn trương, xảy ra một việc nhỏ thôi cũng kích thích thần kinh của mọi người, khiến phản ứng lại rất lớn.

Tỷ như đêm qua Mạc Vân Quả cùng Hách Trường Nhạc đi với nhau, tin tức nhanh chóng lan truyền khắp nơi, mọi người nghị luận sôi nổi, hận không thể xử lý Mạc Vân Quả.

Trái lại Mạc Vân Quả, vẫn bình tĩnh như thường.

Tiết đầu tiên là môn toán, hôm nay sẽ sửa bài thi hôm qua.

Lưu Phương để lớp trưởng phát bài thi, sau đó bắt đầu giảng giải.

“Lúc này đây tùy từng thí nghiệm, chúng ta làm không tốt, có vài đề khả năng có chút khó, nhưng ai cũng không thể bảo đảm thi đại học sẽ không ra đề khó như vậy! Tuy rằng tổng thể làm không tốt, nhưng lớp chúng ta có một bạn làm bài được một trăm điểm!”

Nói tới đây, Lưu Phương tạm dừng một chút, hần ánh mắt dừng ở trên người Mạc Vân Quả, lại phát hiện cô ở nơi đó phát ngốc.

Lưu Phương:..... Không phải nên có dáng vẻ kích động sao!

Phía dưới đồng học nghe được Lưu Phương nói như vậy, trong mắt đều tràn ngập tò mò, rốt cuộc là ai, lợi hại như vậy! Lại có thể được 100 điểm!

Các bạn học sôi nổi suy đoán, nghị luận sôi nổi.

Lưu Phương ho nhẹ một tiếng, cũng không có thừa nước đục thả câu, nói thẳng nói: “Vị đồng học này chính là Mạc Vân Quả.”

Các bạn học:? Bọn họ nhất định nghe lầ!

“Thưa thầy, thầy có thể lặp lại lầ nữa không? Chúng em vừa rầ giống như có ảo giác.”

Lưu Phương:.....

“Mạc Vân Quả, em đứng lên nói nội dung mà mình tâm đắc đi.”

Mạc Vân Quả nghe được có người gọi tên mình, đứng lên nhìn quanh bốn phía, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở trên người Lưu Phương.

Vừa rồi tâm tư Mạc Vân Quả đầu đặt trên phòng phát sóng trực tiếp, cho nên cũng không biết Lưu Phương nói cái gì.

Cô đứng lên, im lặng nhìn chằm chằm Lưu Phương, không nói lời nào.

Lưu Phương: Hôm nay làm sao vậy? Làm sao lại kì quái như vậy!

Ánh mắt bạn học đồng loạt dừng lại trên người Mạc Vân Quả, chờ đợi cô trả lời.

Nhưng mà bọn họ ngơ ngẩn đến muốn gãy, cũng không có thấy Mạc Vân Quả nói một lời.

Luôn cảm giác hai ngày này Mạc Vân Quả không thích hợp.....

Lưu Phương thấy Mạc Vân Quả ngốc lảng, thở dài một hơi, xua xua tay nói: “ Thôi, em ng ấ xuống đi.”

Mạc Vân Quả theo lời ng ấ xuống, sau đó tiếp tục phát ngốc.

Lưu Phương nhìn Mạc Vân Quả như vậy, giật giật khóe miệng, cần lấy phấn viết, nói: “Hiện tại chúng ta tới giảng đề đi.”

Sau đó, hắn bắt đầu nghiêm túc nói.

Các bạn học:..... Mạc Vân Quả động kinh, thầy giáo dạy toán cũng động kinh.

Thời gian kế tiếp, bọn họ gặp được các loại thầy, cô giáo “Động kinh”, bao gồm, thầy dạy hoá, thầy dạy vật lý, thầy dạy sinh vật,.....

Ừm..... Những thầy đó còn nói, Mạc Vân Quả được 100 điểm!

Bọn họ tỏ vẻ: Ha hả!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 173

Edit: Linhlady

Thời gian trôi nhanh, cuối cùng cũng đến môn văn, giáo viên dạy văn là một bà cô trung niên, cô ấy ôm một chồng bài thi, biểu tình nghiêm túc.

Vừa mới vào cửa cô ấy đã nói: “Lần này kết quả thi trắc nghiệm làm thật không tốt, hơn nữa có một người.....”

Các bạn học nghe đến đó, đầu theo bản năng đem ánh mắt hướng về Mạc Vân Quả, ngữ văn còn có thể thi được 100 điểm? Mạc Vân Quả cậu lợi hại!

Cô giáo dạy văn thấy ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Mạc Vân Quả, hừ lạnh một tiếng nói: “Các cô các cậu cũng biết là Mạc Vân Quả a? Mạc Vân Quả em thật đúng là làm tốt lắm, làm chuyện như vậy còn đi tuyên truyền bốn phía?”

Mạc Vân Quả:?

Các bạn học: ? Bọn họ giống như hiểu lầm cái gì đó?

Cô giáo rút bài thi ra, lập tức đặt ở trên bàn, sắc mặt bất thiện nói: “Mạc Vân Quả, em đang khiêu khích tôi sao? Trong bài này, dễ dàng nhất là đọc lý giải, đúng là khen ngược, em một chữ cũng không viết? Hả? Em cảm thấy tất cả câu khác làm đúng rồi không thêm quan tâm câu này, muốn bay lên trời đúng không?”

Các bạn học tỏ vẻ, cô giáo người chậm một chút! Trong lời này tin tức quá nhiều, bọn họ tiêu hóa không kịp!

Cái gì gọi là đề bài đơn giản nhất một chữ không viết? Cái gì gọi là tất cả câu khác đều làm đúng rồi?

Nếu bọn họ không có lý giải sai mà nói, tất cả các câu khác trong đề thi Mạc Vân Quả đều làm đúng hết, còn duy nhất một câu không viết gì nguyên nhân là quá đơn giản?

Mạc Vân Quả cậu lợi hại!

“Mạc Vân Quả, em đừng tưởng rằng tất cả câu khác em làm đúng rồi thì có thể vỗ câu kia, đây là vấn đề thái độ, em hiểu không!”

“Hiện tại, em cần bài thi về đi, sau đó đọc lại, rồi cho tôi một câu trả lời của đề bài này!”

Mạc Vân Quả đi qua đem bài thi ngữ văn lấy về tới, nhìn chỗ câu trả lời trống rỗng, ủy khuất chớp chớp mắt, cô thật sự không biết làm.....

Cô giáo dạy ngữ văn thấy Mạc Vân Quả “Nghiêm túc” nhìn bài thi, vừa lòng gật gật đầu, trẻ nhỏ dễ dạy.

Mạc Vân Quả đọc lại văn chương một lần, thật tốt, vẫn không hiểu.....

“Tiểu Quả Quả, nếu không chúng ta tới thử xem?”

“Lầu trên người chẳng lẽ quên mất sao? Chúng ta đã thử qua.”

“Đương nhiên không có quên, nhưng các người còn có cách nào tốt hơn cách này sao?”

“Không có!”

“Vậy chờ gì nữa, chúng ta nhiều người như vậy, ta cũng không tin, còn không thể làm gì được cái đề này!”

“Đại huynh đệ, người vẫn chưa tin sao, chúng ta thật sự không làm được.”

“Người mới là đại huynh đệ! Người cả nhà đều là đại huynh đệ! Lão tử rõ ràng là mỹ thiếu nữ mạnh mẽ đấy!”

“Manh manh đất?”

“Mỹ thiếu nữ!”

“.....”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp lại bắt đầu nói chuyện lạc đề, cảm một câu miệng nói: “Chúng ta cùng nhau thử.”

“Được, được, được! Chúng ta tới cùng nhau làm a! Ha ha ha!”

“Chúng ta thật là rất tuyệt nha!”

“Để bọn mỹ thiếu nữ đến xem đề này, hắc hắc!”

“Ta cũng tới xem ta cũng tới xem!”

“Đề này a..... Ừm, hỏi người cha vì sao muốn mua quả quýt, cái này đơn giản a! Bởi vì muốn ăn a!”

“Cái đáp án này đúng, cái đáp án này quá đúng!”

“Cái đáp án này khẳng định chính xác đáp án, tiểu Quả Quả mau viết đi!”

Mạc Vân Quả nghe lời viết xuống, “Bởi vì hần muốn ăn.”

Theo sau, phòng phát sóng trực tiếp bắt đầu “Nghiêm túc” trả lời câu hỏi, ừm..... Mạc Vân Quả cũng rất nghiêm túc chép lại.

Đến tận khi, một bài thi hoàn chỉnh ra lò.

Khi giáo viên ngữ văn cần bài thi của Mạc Vân Quả lên, cô trả lời một vấn đề Vì sao nhân vật chính nhìn bóng dáng người cha rơi lệ?

Mạc Vân Quả đáp: Bởi vì bị hạt cát mê hoặc đôi mắt.

Ngữ văn lão sư: Gì? Cô ấy nhất định đọc được đáp án giả!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 174

Edit: Linhlady

Các bạn học nghe được đáp án này của Mạc Vân Quả, cũng vô cùng ngạc nhiên.

Hiện tại bọn họ tin, Mạc Vân Quả tuyệt đối cùng giáo viên đối nghịch.

Mạc Vân Quả nhìn đôi mắt trừng rất lớn của giáo viên dạy ngữ văn, lại nhìn thoáng qua bài thi của mình, không đúng sao!

Ngược giáo viên dạy văn phật phùng vì tức giận, cô ấy nghiến răng nghiến lợi hỏi vấn đề tiếp theo: Vì sao nhân vật chính chỉ cần quả quýt lại không ăn?

Mạc Vân Quả đáp: Bởi vì quả quýt chua.

Ngữ văn lão sư cảm giác chính mình lại rớt một ít máu, cô ấy lại hỏi: Áng văn chương này nội dung chính muốn nói lên là cái gì?

Mạc Vân Quả đáp: Người cha thích ăn quả quýt, nhân vật chính không thích.

Ngữ văn lão sư: Nát tim!

Hiện tại cô ấy có thể xác định, người này chính là tới cùng cô ấy đối nghịch!

Cô ấy cho Mạc Vân Quả đi ra ngoài đứng, không xin lỗi không cho vào học.

Mạc Vân Quả không hiểu vì sao cô giáo đột nhiên tức giận, rõ ràng cô cùng làm với người trong phòng phát sóng trực tiếp, lại còn thương lượng rõ ràng nữa.

Mạc Vân Quả đi ra ngoài, cũng không có ngoan ngoãn đứng yêu, bởi vì một phút sau khi cô theo lời giáo viên đi ra ngoài, cô lại thấy được một người quen — — tiểu hoàng mao!

Ánh mắt Mạc Vân Quả sáng lên, bước nhanh đi tới bên người hần.

Hách Trường Nhạc nhìn Mạc Vân Quả thời gian này lẽ ra cô đang nên trong lớp học sao lại ở đây, tò mò hỏi: “ Sao chị lại ra đây?”

Tay Mạc Vân Quả chuẩn xác dừng ở trên đầu Hách Trường Nhạc, xoa nắn vài cái nói: “Có người bảo tôi ra.”

Hách Trường Nhạc “ À” một tiếng cũng không thêm để ý, có lẽ là ra về trước giờ tan học đi? Nghĩ lại hần cũng không phải cũng như thế sao?

Hách Trường Nhạc khoác vai Mạc Vân Quả, nói: “Đi, tôi mang chị đi ăn ngon.”

Mạc Vân Quả gật đầu, đi theo Hách Trường Nhạc rời đi.

Mà lúc giáo viên dạy ngữ văn “ Bộc phát lương tâm” chuẩn bị kêu Mạc Vân Quả đi vào phòng học, lại phát hiện..... Người đâu?!

Không nói đến giáo viên dạy ngữ văn bên kia táo bạo như thế nào, Hách Trường Nhạc mang theo Mạc Vân Quả trực tiếp đi tới trung tâm thành phố vào một nhà hàng tương đối nổi tiếng để ăn.

Mạc Vân Quả mừng rỡ, có người mời cô đi ăn ngon sao lại không đi, tự nhiên vô cùng cao hứng, tuy rằng trên mặt vẫn cứ là vẻ lạnh lẽo như trước, nhưng người ở phòng phát sóng trực tiếp biết, Hách Trường Nhạc cũng biết, cô đang vui vẻ.

Hách Trường Nhạc nhìn Mạc Vân Quả ăn uống, một tay chống đầu nói: “ Hiện tại chị ở một mình sao?”

Mạc Vân Quả vừa vặn nhét vào miệng một khối to thịt, cô ngẩng đầu, quai hàm phình phình, gật gật đầu.

Hách Trường Nhạc nhìn Mạc Vân Quả như vậy, chỉ cảm thấy trong lòng bạo kích, a a a a! Thật mạnh a! Thật muốn xoa bóp!

Hách Trường Nhạc lắc đầu, làm chính mình bình tĩnh lại, tiểu mỹ nữ đã đáng thương như vậy, hắn không thể lại khi dễ cô, chính mà..... Thật sự rất đáng yêu a!

Nội tâm Hách Trường Nhạc kích động, mặt ngoài lại bày ra vẻ đứng đắn.

“Tiểu mỹ nữ, chị ở một mình có sợ không? Nếu chị sợ, bốn đại gia có thể bảo vệ chị, cùng nhau ở nha ~”

Hách Trường Nhạc tự nhận là người có lòng tốt, phải biết rằng một cô gái ở một mình là rất nguy hiểm, hắn là một thân sĩ, dĩ nhiên phải bảo vệ cô gái nhỏ rồi!

Mạc Vân Quả nuốt thịt xuống, chọc chọc quai hàm của mình, cảm thấy có chút đau đau.

“Không sợ hãi.” Mạc Vân Quả nói, có ai dám đến thương tổn cô, ừ..... Cô giết chết hắn!

“Sợ hãi a? Hắc hắc, một khi đã như vậy.....” Nói đến một nửa, Hách Trường Nhạc mới phản ứng lại, Mạc Vân Quả nói là không sợ hãi.

Hách Trường Nhạc:.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 175

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả lắc đầu, tiếp tục nói: “Tôi không sợ hãi.”

Nói xong, lúc sau, cô trên dưới đánh giá Hách Trường Nhạc một chút, lại mở miệng nói: “Cậu đánh không lại tôi.”

Hách Trường Nhạc:..... Thế mà bị tiểu mỹ nữ xem thường!

Hắn ngửa đầu lên, vô cùng ngạo kiêu: “Tiểu mỹ nữ, cơm có thể ăn bậy, lời nói cũng không thể nói bậy nha, tôi cũng rất lợi hại.”

Mạc Vân Quả lại nhìn thoáng qua Hách Trường Nhạc, lại lần nữa nghiêm túc gật đầu nói: “Cậu đánh không lại tôi.”

Hách Trường Nhạc:.....

Giờ khắc này, Hách Trường Nhạc thật bất đắc dĩ, tiểu mỹ nữ này cũng quá ngoan cố đi?

Thôi thôi, đến lúc đó hắn triển lãm cho cô ấy xem sự dũng mãnh của hắn là được! Ha ha ha!

Nghĩ đến đây, Hách Trường Nhạc không thể nhịn được vui vẻ.

Mạc Vân Quả:..... Thật ngốc

“Thiếu niên này lấy tự tin nơi nào cảm thấy có thể bảo hộ tiểu Quả Quả nhà ta?”

“Đúng vậy, một ngón tay của tiểu Quả Quả nhà ta cũng có thể bóp chết hắn?”

“Vậy cũng không ra sao!”

“Ha ha ha! Đột nhiên thật chờ mong tiểu hoàng mao nhìn thời khắc uy vũ hùng tráng của tiểu Quả Quả nhà ta, biểu tình kia nhất định rất xuất sắc!”

“Lầu trên người đừng nói, ta tưởng tượng một chút, nhất định thực khôi hài!”

“Nói đi nói lại, vậy Cung Hân kia chạy đi nơi đâu?”

“Như thế nào? Người tưởng niệm cái tên tra nam kia a?”

“Ai da uy, đầu năm nay tra nam cũng được hoan nghênh sao?”

“Chắc chắc chắc ~ Lầu trên ta chỉ nói ha hả!”

Mạc Vân Quả mọi người chê cười Hách Trường Nhạc, cúi đầu tiếp tục ăn.

Chầu cơm chiêu này, kết thúc trong khung cảnh Mạc Vân Quả ăn ăn ăn cùng Hách Trường Nhạc cười cười cười.

Ăn cơm chiêu xong, Hách Trường Nhạc cũng không có giống ngày hôm qua cứ vậy đi về, mà kiên quyết muốn đưa Mạc Vân Quả về nhà.

Hai người đi taxi về tiểu khu Mạc Vân Quả đang ở.

Tiểu khu nơi Mạc Vân Quả sở trú tiểu chất lượng thuộc tầm trung, ngày thường đều rất an toàn, nhưng hôm nay, lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.....

Mạc Vân Quả cùng Hách Trường Nhạc vừa đi vào trong tiểu khu, liền thấy mọi người đang tụ tập một chỗ, lại có cả xe cảnh sát.

Hách Trường Nhạc là một kẻ tò mò, hắn lập tức bắt chuyện người bên cạnh để biết tình huống đang xảy ra là thế nào.

Đương Hách Trường Nhạc biết chân tướng, lúc sau, lập tức lôi kéo Mạc Vân Quả ý định rời khỏi chỗ này.

Mạc Vân Quả không đi, Hách Trường Nhạc kéo như thế nào đầu kéo không nhúc nhích.

Hách Trường Nhạc:.....

“Tiểu mỹ nữ, chị biết chuyện gì xảy ra không? Có người bắt cóc con tin, uy hiếp muốn giết người!”

“Ai da, tiểu mỹ nữ, chị xem này, nơi chị ở có bao nhiêu nguy hiểm chị biết không? Thôi đi đến nhà tôi đi. Nhà tôi vô cùng an toàn!”

“Tiểu mỹ nữ, hạ bàn chị thật ổn..... Tôi kéo mà chị không nhúc nhích.....”

Hách Trường Nhạc phí sức của chín trâu hai hổ lại vẫn kéo không được Mạc Vân Quả mới bất đắc dĩ nói.

Mạc Vân Quả nhìn đám đông đang tụ tập, quay đầu nhìn Hách Trường Nhạc, chuẩn xác mà nói, là nhìn một đầu tóc vàng kia.

“Bị bắt cóc là người nào?” Mạc Vân Quả hỏi.

Hách Trường Nhạc nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Hình như là một người chuyên phát nhanh, tôi nghe nói người mang theo một hộp vòng cổ bằng vàng, chị nói xem..... Đây không phải mời ta cướp bóc sao?”

Mạc Vân Quả:? Vòng cổ bằng vàng?! Cô! Cô! Cô!

Nghe đến đó, Mạc Vân Quả nơi nào sẽ dừng ý đi.

Cô lôi kéo Hách Trường Nhạc đi vào bên trong, bằng sự “Mạnh mẽ” của cô, cứng rắn rẽ ra một lối đi.

Hách Trường Nhạc: Luôn cảm giác khi vừa nói đến vòng cổ bằng vàng, ánh mắt tiểu mỹ nhân đột nhiên thay đổi.

Khi đến vị trí trung tâm Mạc Vân Quả liền thấy đứng ở phía dưới một thân cây là một người vạm vỡ cưỡi đao, cây đao để trên cổ một người

tương đối nhỏ yếu mặc cái áo in chữ “Chuyên phát nhanh Phong thông” trên mặt đất vương vãi vòng cổ bằng vàng, đặc biệt chọc mắt người nhìn.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 176

Edit: Linhlady

Ánh mắt Mạc Vân Quả đột nhiên ngưng lại, đó là vòng cổ bằng vàng của cô, của cô!

Mạc Vân Quả nhắc chân muốn đi về phía trước, lại bị một vị cảnh sát ngăn cản đường đi.

“Vị tiểu thư này, cảnh sát làm việc, xin cô lui về phía sau.”

Mạc Vân Quả không vui, thực không vui, đó là vòng cổ bằng vàng của cô, là của cô!

Lúc này, một người cầm loa cảnh sát đối với người vạm vỡ nói: “Buông vũ khí trong tay anh xuống, buông vũ khí của anh xuống!”

Người vạm vỡ phỉ nhổ, lộ ra bộ dáng hung tợn.

Vốn dĩ hắn ta là đào phạm, mấy năm nay trốn đông trốn tây, sống vô cùng gian khổ, mấy ngày này hắn ta xem trọng một căn phòng, có thể ở tạm một thời gian.

Không nghĩ tới hôm nay khi dọn vào ở nơi này, không may đụng vào người chuyển phát nhanh, khi nhìn thấy vòng cổ bằng vàng rơi trên đất, hắn nổi lên lòng tham, trong lúc nhất thời không có chú ý tới người chuyển phát nhanh báo nguy.

Mấy tên cảnh sát này tới cũng thật là nhanh muốn chết, hắn ta còn không kịp nhặt những vòng cổ kia đã bị cảnh sát vây quanh.

Mẹ., Thật đen đủi! Người vạm vỡ nghĩ thế.

Hắn ta biết mình không ít tiền án, nếu như thật sự bị bắt, ngồi trong tù mười mấy năm là ít.

Nghĩ đến đây, đao trong tay người vạm vỡ ở trên cổ người chuyển phát nhanh cửa một đường, máu chảy ra khiến người khác nhìn ghê người.

“Không cần xúc động! Buông đao trong tay ra!”

Cảnh sát vội vàng khuyên.

Người vạm vỡ cười lạnh một tiếng, không nói gì, hắn ta hiện tại thấy vướng víu tay chân, muốn nháo chuyện này lớn lên, càng hỗn loạn càng tốt, lúc đó mới có cơ hội trốn thoát.

Hiện tại đã là thời gian tan tãn, không ít người sẽ trở về cái tiểu khu này, đến lúc đó nơi này người sẽ càng ngày càng nhiều, cũng sẽ càng ngày càng hỗn loạn.....

Người vạm vỡ suy nghĩ thật là tốt, trong mắt loé tia sáng nguy hiểm.

Hắn ta nhìn thoáng qua vòng vàng rơi trên mặt đất, biết bản thân không thể mang đi được, nếu như hắn ta không thể mang đi, vậy người khác cũng đừng hòng lấy!

Người vạm vỡ một chân hung hăng dẫm lên một cái vòng cổ gần nhất, lập tức khiến nó biến dạng.

Mạc Vân Quả thấy một màn như vậy, hơi thở quanh thân lập tức trở nên lạnh lẽo.

Hách Trường Nhạc sờ sờ cánh tay, tại sao đột nhiên lại thấy lạnh vậy?

Mạc Vân Quả im lặng nhìn chằm chằm chân người vạm vỡ, chỉ thấy cái chân kia dẫm một cái vòng ngại không đủ, còn chuyển sang dẫm lên cái khác.

Mạc Vân Quả mím mím môi, không nói gì.

“Không xong! Ta bấm tay tính toán, cảm giác có đại sự sắp xảy ra!”

“Tiểu Quả Quả hiện tại cảm giác thật là khủng khiếp a.....”

“ Hu hu hu..... Tiểu Quả Quả muốn tiến hóa thành tiểu Quả Quả bạo lực sao?”

“ Chẳng lẽ đây là trạng thái sắp tiến hoá sao?”

“Ta đột nhiên có loại xúc động bị ai thay cho tên cướp kia.....”

“Cho nên, tiểu Quả Quả vì sao lại tức giận?”

“ Cái này còn phải nói sao? Vòng cổ kia là của tiểu Quả Quả nhà ta đi? Đúng không? Đúng không?”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, lạnh lẽo trả lời: “Là của ta.”

Mạc Vân Quả vừa nói ra câu này, người trong phòng phát sóng cảm thấy lạnh đi một phần.

“ Hu hu hu..... Tiểu Quả Quả như vậy cảm giác thật khủng khiếp.....”

“ Tiểu Quả Quả mạnh mẽ nhà ta muốn tiến hóa thành tiểu Quả Quả khủng bố”

“Vì sao ta cảm thấy tiểu Quả Quả thật khí phách nhỉ?”

“ Người vạm vỡ chết chắc rồi! Chết chắc rồi.....”

“Ta không đành lòng xem một màn kế tiếp, tổng cảm thấy sẽ thực thảm thực thảm.....”

“Vì người vạm vỡ kia bị ai ba giây đồng hồ, ba hai một..... Bị ai xong xin cho phép ta cười to ba tiếng, ha ha ha!”

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 177

Edit: Linhlady

Phòng phát sóng trực tiếp liên tiếp xuất hiện các loại bi ai cho người vạm vỡ, mà Hách Trường Nhạc lại có tâm tình khác.

Hắn tuy rằng cảm giác được có điểm lạnh, nhưng không hề liên tưởng đến trên người Mạc Vân Quả.

Hắn lôi cánh tay Mạc Vân Quả, muốn đi khỏi đây.

Mà lúc này, người vạm vỡ đã dẫn hơn mười chiếc vòng cổ, cùng với tiếng cười to kiêu ngạo của hắn ta, xen lẫn tiếng khuyên bảo của cảnh sát.

Mạc Vân Quả bắt lấy tay Hách Trường Nhạc đang c nắm tay mình, bỏ ra.

Sau đó.....

Hách Trường Nhạc hoảng sợ phát hiện, tiểu mỹ nữ không thấy đâu!

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt có cơn gió xẹt qua, sau đó liền nghe thấy được một tiếng thê lương kêu thảm thiết.

Mọi người tìm theo tiếng kêu nhìn lại, liền phát hiện một cô gái mặc váy nữ sinh bắt lấy người vạm vỡ chân, một quyên một quyên đạp lên.

Một khắc kai, bọn họ giống như nghe thấy được thanh âm xương cốt vỡ vụn.....

“A a a a! Cứu mạng a! Cảnh sát nhanh lên tới cứu tôi a!”

Người vạm vỡ thê lương kêu, một tiếng so một tiếng lại càng thê lương hơn, đan xen lẫn thống khổ.

Mạc Vân Quả cảm giác một quỳ ền một quỳ ền nện xuống, cô có thể cảm giác được người vạm vỡ xương cốt toàn nát, cho dù là vậy, cô cũng không có ý định dừng tay lại.

Hành động đầu tiên khi Hách Trường Nhạc phản ứng lại là chạu nhanh lại kéo Mạc Vân Quả lại, lại bị cô đấm cho một cái.

Bị đấm - Hách Trường Nhạc:..... Tiểu mỹ nữ ăn kích thích tố sao! Sức lực cư nhiên lớn như vậy!

Hách Trường Nhạc nhìn hai chân tên kia đã sắp không chống đỡ được, cho hắn ta một ánh mắt đ ồng tình, gia hỏa này như thế nào đ ặc tội tiểu mỹ nữ.....

Lúc này, cảnh sát cũng nhanh chóng chạy lại, kéo tên cướp ra.

Mất đi mục tiêu Mạc Vân Quả dừng động tác lại, c ầm một cái vòng cổ đã không ra hình dạng, nhìn Hách Trường Nhạc.

“ Tôi.”

Mạc Vân Quả im lặng nhìn Hách Trường Nhạc, vô luận là ánh mắt, hay là ngữ khí, đều để lộ ra một tia ủy khuất.

Hách Trường Nhạc:..... Phong cách không c ần lập tức thay đổi quá nhanh được không! Hắn tiếp nhận không nổi a!

“..... Phốc, tiểu Quả Quả tiểu ủy khuất.....”

“A a a! Người vạm vỡ kia đã không có một cây xương cốt hoàn hảo! Toàn nát, tiểu Quả Quả nhà ta quả nhiên hung mãnh a!”

“Khó có thể tin chính là, cư nhiên không có lưu một giọt máu 2333333”

“Khụ khụ..... Cho nên không c ần cùng tiểu Quả Quả nhà ta tranh đ ờ, nếu không..... Ha hả”

“Các người xem biểu tình của Hách Trường Nhạc, ần..... Cảm giác hẳn mở ra cách cửa của thế giới mới.”

“Ha ha ha! Không biết vì sao, thật muốn cười.”

“Ta nghĩ, này Hách Trường Nhạc hẳn sẽ không lại nói phải bảo vệ tiêu Quả Quả nhà ta linh tinh nữa đi?”

“Chỉ cần hẳn có chỉ số thông minh bình thường, ta tưởng hẳn là sẽ không.....”

“ Thế nhưng không nhất định a 233333 ta cảm thấy thiếu niên này tâm rất lớn đó!”

“Đơn giản mà nói, chính là thiếu tâm nhãn đó ~”

Hoàn toàn không biết bị người khác đánh giá là thiếu tâm nhãn Hách Trường Nhạc ngốc lảng nhìn Mạc Vân Quả, hẳn ý thức được, ừ..... Tiêu mỹ nữ nói là sự thật, bằng bản lĩnh của hẳn, hiện tại còn đánh không lại cô.

Làm một người con trai, không biết làm sao lại thấy then!

Không không không! Một chút cũng không cảm thấy then! Tiêu mỹ nữ khẳng định là ăn thuốc tăng lực! Mới không phải hẳn không được đâu!

Nam nhân không thể nói chính mình không được! Đúng! Chính là như vậy!

Hách Trường Nhạc vì chính mình cố khuyến khích một phen lúc sau, liền giúp đỡ Mạc Vân Quả thu thập vòng cổ vàng.

Nhưng mà.....

Mạc Vân Quả một tay chụp được tay Hách Trường Nhạc, nhìn chăm chăm hẳn, của tôi! Đây là của tôi!

Hách Trường Nhạc giật giật khóe miệng, nhìn bàn tay đỏ một mảnh, khóc không ra nước mắt.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 178

Edit: Linhlady

Hách Trường Nhạc nhìn Mạc Vân Quả nhặt vòng cổ bằng vàng dưới đất, ánh mắt hắn dừng lại trên mớ vòng cổ kia.

Chỉ cần liếc mắt một cái, hắn liền nhận ra đó là hàng giả.....

Vì thế hắn tung ta tung tăng nói: “Tiểu mỹ nữ a, cái này đâu là hàng giả nha!”

Tay đang nhặt đồ của Mạc Vân Quả khựng lại, nhìn về phía Hách Trường Nhạc, nhẹ giọng “ Ừ” một tiếng.

Hách Trường Nhạc: Tiểu mỹ nữ phản ứng này không đúng a!

Mạc Vân Quả đem tất cả vòng cổ ôm vào trong ngực, đứng lên nhìn Hách Trường Nhạc vẫn như cũ ngẩn ngơ trên mặt đất nói: “ Của tôi.”

Hách Trường Nhạc:.....

Mạc Vân Quả không để bụng có phải hàng giả hay không, dù sao nhìn bên ngoài đẹp là được, Ừ..... Chính là loại màu sắc ánh vàng rực rỡ, thật là đẹp mắt!

Hách Trường Nhạc thở dài một hơi, nhận mệnh đuổi theo Mạc Vân Quả đã quay đầu rồi đi.

Những cảnh sát kia vốn muốn mang Mạc Vân Quả trở về hỏi chuyện, nhưng Hách Trường Nhạc đã chào hỏi, cũng không giải quyết được gì.

Mạc Vân Quả về đến nhà, cũng không quan tâm Hách Trường Nhạc đang ở phía sau, trực tiếp đem cửa đóng lại.

Bị cự tuyệt ở ngoài cửa - Hách Trường Nhạc:..... Tiểu mỹ nữ càng ngày càng bạo lực! Hu hu hu.....

Hách Trường Nhạc biết cho dù hắn có gõ cửa Mạc Vân Quả cũng sẽ không mở, dù sao đã an toàn về đến nhà, hắn sờ sờ cái mũi, liền rời đi.

Mà Mạc Vân Quả về đến nhà, vui vui vẻ vẻ mang vòng cổ bày trên giường, vui rạo rục nhìn, lại nhìn.

Ừ..... Thật xinh đẹp!

Mạc Vân Quả tắm rửa một cái liền nằm lên giường, cảm giác lạnh lẽo có chút khó chịu, nhưng cô lại không để tâm.

Cọ cọ vòng vàng bên dưới, vui vẻ chìm vào giấc ngủ.

Mà lúc này phòng phát sáng trực tiếp lại vẫn như cũ sinh động nhộn nhịp.

“Ồ..... Vì sao vòng vàng này là đồ giả, mà tiểu Quả Quả nhà ta còn chấp nhất như vậy a?”

“Không lẽ sau tính cách này lại là một câu chuyện xưa.....”

“Ngay từ đầu ta nghĩ tiểu Quả Quả không để ý đồ vật thô tục như vậy, giờ xem lại, không chỉ là một chuyện đi?”

“Ừm..... Chẳng lẽ là bởi vì màu vàng? Các người xem, tiểu Quả Quả đối đãi Hách Trường Nhạc kia, không là với cái đầu màu vàng kia như thế nào đi!”

“Lầu trên nói rất đúng cảm giác chính xác!”

“Cho nên... tiểu Quả Quả nhà ta lại thích màu sắc tục như vậy sao?”

“Rầm rì! Màu vàng nơi nào ác tục! Màu vàng rõ ràng là màu sắc cao quý đẹp nhất thế giới này!”

“Lầu trên ta biết người là long tộc, hừ hừ, chủng tộc các người đều thích màu này!”

“Chẳng lẽ tiểu Quả Quả nhà ta thật ra là một con rồng?”

“Khụ khụ..... Nói như vậy, giống như có đạo lý a! Các người ngẫm lại sức lực của tiểu Quả Quả kia.....”

“Nhưng mà long tộc không phải háo sắc sao? Nhưng mà tiểu Quả Quả nhà ta.....”

“Tiểu Quả Quả nhà ta căn bản không có tình tì! Hừ hừ! Tiểu Quả Quả nhà ta thuần khiết nhất!”

Vô luận phòng phát sóng trực tiếp náo nhiệt như thế nào, thế giới của Mạc Vân Quả đều là một mảnh yên bình.

Những vòng cổ bằng vàng kia ở dưới thân cô, từ xúc cảm lạnh lẽo có thêm một tia ấm áp.

Trên mặt Mạc Vân Quả một mảnh nhu hòa, cô mơ một giấc mơ, giấc mơ kia rất dài.

Ở trong mơ, cũng là màu sắc vàng rực rỡ kia, khiến trái tim lạnh lẽo của cô có chút độ ấm.....

Sáng sớm hôm sau, Mạc Vân Quả vừa tỉnh lại đã vui vẻ cọ cọ vòng cổ màu vàng, sau đó mới chậm rãi rời giường đánh răng rửa mặt, ăn sáng.

Khi tới phòng học, thời gian vừa vặn vào tiết học đầu tiên.

Phi thường bất hạnh đó là, đây là tiết ngữ văn.....

Cô giáo dạy văn vừa thấy Mạc Vân Quả như thế này, lại bắt đầu lải nhải.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 179

Edit: Linhlady

“ Em đúng là gỗ mục không thể dẻo!”

“Mạc Vân Quả, ngày hôm qua tôi đã hỏi các giáo viên khác, em đúng là rất thông minh, nhưng thái độ của em đối với môn ngữ văn không tốt!”

“ Em nhìn lại xem, đáp án em trả lời hôm qua, giống cái bộ dáng gì?”

Mạc Vân Quả nhìn cô giáo nói chuyện không ngừng nghỉ, há mồm nói: “ Em không biết làm.”

Mặt cô giáo dạy văn tối x ầm lại, mở miệng tiếp tục nói: “ Được, không biết đúng không? Cô tìm một người dạy bù ngữ văn cho em, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày đều phải đến đó học, không biết, học cho biết, tới khi biết thì quay về học tiết của tôi!”

Mạc Vân Quả: Ồ (mặt lạnh nhạt).

Cô giáo ngữ văn hừ lạnh một tiếng nói: “Cho em học bù ngữ văn ở văn phòng của tôi, giờ đi đi!”

Mạc Vân Quả gật đầu, xoay người ra khỏi phòng học, đi tới văn phòng.

Nhưng mà làm Mạc Vân Quả không thể tưởng được đó là, người mà cô giáo nói dạy kèm lại là Cung Hân.

Thời điểm Cung Hân xoay người nhìn Mạc Vân Quả, cô theo bản năng tản ra hơi thở lạnh lẽo.

Cung Hân nhìn vẻ mặt Mạc Vân Quả lạnh nhạt, trong mắt xẹt qua một tia thống khổ.

Lần trước sau khi bỏ đi, anh đã đi điều tra cô, lại không phát hiện ra chuyện gì.

Cho nên anh chỉ suy đoán, cô đã gặp qua chuyện gì đó kích thích, khiến tính cách thay đổi.

Cung Hân nhớ Mạc Vân Quả đã từng, là một người tự tin toả sáng, sau lại lại biến thành kiêu ngạo ương ngạnh, mà hiện giờ cô, trở nên tũn tẻ hay là tốt hơn đây?

Cung Hân thở dài một hơi nói: “Quả Nhi, anh nghe cô giáo nói ngữ văn của em hơi kém, cho nên bảo anh dạy kèm cho em.”

Mạc Vân Quả đi qua, gật đầu “Ừ” một tiếng.

Cung Hân nhìn Mạc Vân Quả lãnh đạm, trong mắt thống khổ càng sâu, nhưng chính anh biết tất cả đều do anh, hiện tại cũng chỉ có thể cố gắng bù đắp cho cô?

Mạc Vân Quả ngẩng xuống, Cung Hân ngẩng vào vị trí bên cạnh cô, cần một bài thi, mà vẫn là bài thi hôm qua của Mạc Vân Quả.

“Quả Nhi, câu trả lời này của em, thật đáng yêu.”

Khoé miệng Cung Hân tạo nên một nụ cười nhạt nhạt, khi anh nhìn thấy câu trả lời này, cũng cười thật lâu.

Mạc Vân Quả liếc mắt nhìn anh, không nói lời nào.

Cung Hân ho nhẹ một tiếng nói: “Khụ khụ, em có thể nói cho anh biết, tại sao lại lý giải như vậy được không?”

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Người cha đi tiễn con trai, người cha thích ăn quýt, con trai không thích ăn.”

Cung Hân:..... Thật đúng là..... Ha ha

Cung Hân đỡ đỡ trán, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “ Em thật sự nghĩ như vậy sao?”

Mạc Vân Quả gật đầu, trên khuôn mặt lạnh lẽo cũng là vẻ nghiêm túc.

Cung Hân sửng sốt, người trước mắt này thật sự là Quả Nhi của anh sao?

Cung Hân buông bài thi, lông mi buông xuống, ngón tay gõ gõ lên bàn, phát ra thanh âm thanh thúy dễ nghe.

“Quả Nhi, em còn đang trách anh sao?”

Mạc Vân Quả nhìn người con trai trước mắt này, tuy rằng cô tiếp nhận ký ức nguyên chủ, lại không thể tiếp thu tình cảm của cô ấy, cô cũng không hiểu được tình cảm của cô ấy là gì.

Cô lắc đầu nói: “Không trách.”

Trong mắt Cung Hân toả ra một tia kinh hỉ, thân mình nghiêng về phía trước một chút, kích động hỏi: “Thật sự?”

Mạc Vân Quả gật đầu, cô thật sự không trách, bởi vì cô và người con trai này, không có quan hệ gì.

Cung Hân kích động nhìn Mạc Vân Quả, anh muốn cầm tay cô, khi đuổi đến một nửa lại đột nhiên dừng lại.

Anh gắt gao nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả, ngây ngẩn cả người.

Không trách anh..... Là bởi vì chưa từng đem anh để ở trong lòng sao?

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 180

Edit: Linhlady

Cung Hân lẳng lặng nhìn Mạc Vân Quả, anh muốn từ trên người cô dấu vết nói dối, tìm ở đó một chút tình yêu.

Nhưng mà..... Không có, cái gì cũng không có.

Gương mặt kia chỉ có lạnh lẽo, cặp mắt kia, cũng chỉ có lạnh lẽo.

Cung Hân lập tức bình tĩnh lại, trái tim bỗng nhiên chợt lạnh.

Anh cần lấy bài thi, tập trung giúp Mạc Vân Quả giảng giải.

Cung Hân coi như là một thầy giáo giỏi, đem nội dung của bài văn phân tích rất tốt, ít nhất Mạc Vân Quả nghe hiểu, cũng lý giải được.

Cung Hân không có hỏi lại Mạc Vân Quả vấn đề khác, anh bình tĩnh giống như chuyện lúc trước chưa từng xảy ra.

Mạc Vân Quả cũng mừng rỡ tự tại, tuy rằng không hiểu lắm vì sao lại trả lời câu hỏi như vậy, nhưng Cung Hân nói rất có đạo lý.....

Hai tiết cứ như vậy kết thúc, Cung Hân cũng chính thức hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Khi chuẩn bị đi, Cung Hân hỏi Mạc Vân Quả một câu như vậy.

“Hiện tại em, còn thích anh sao?”

Nhưng không có chờ Mạc Vân Quả trả lời, anh đã vội vàng rời đi, tấm lưng kia, nhìn qua có vài phần chật vật.

Các môn sau cũng khá nhẹ nhàng, nhằm tính ngày, còn có hai tuần nữa sẽ đến kì thi, các môn khác đối với Mạc Vân Quả không thành vấn đề, chỉ

có môn ngữ văn thì không được tốt lắm

Buổi tối, lại là Hách Trường Nhạc cùng cô ăn cơm chiều, sau đó lại mang cô về nhà.

Mạc Vân Quả không biết đó là, hiện tại trong trường học đầu ở truyền lưu tai tiếng của cô cùng Hách Trường Nhạc.

Mà tai tiếng này, cũng tự nhiên mà truyền tới lỗ tai Cung Hân.

Tuy rằng Cung Hân là giám đốc của công ty lớn, nhưng bản thân vẫn muốn hoàn thành việc học.

Chỉ là bởi vì ngày thường bận quá, anh cũng chỉ học vài tiết mà thôi.

Bình thường Cung Hân thành tích rất tốt, các bài thi hầu như đầu là 100 điểm.

Ngoại trừ lý do không hay đi học, các học sinh khác thua xa anh!

Nói cách khác, Cung Hân và Mạc Vân Quả trở thành đối thủ trở thành thủ khoa.

Mà chuyện này, Mạc Vân Quả cũng từ trong miệng Hách Trường Nhạc nghe được.

Một tuần tiếp theo, các tiết ngữ văn, Cung Hân đầu sẽ đơn độc giúp Mạc Vân Quả học bù, anh chưa từng hỏi cô cái gì ngoài vấn đề học tập, cái khác rất ít cùng Mạc Vân Quả giao lưu.

Hách Trường Nhạc mỗi ngày đầu sẽ bắt cô cùng nhau ăn cơm, sau đó đưa cô về nhà.

Nói đến cũng khéo, Cung Hân cùng Hách Trường Nhạc chưa từng gặp trực diện lần nào.

Khi các thời gian thi đại học một tuần, bởi vì cô giáo có việc, tiết ngữ văn bị đẩy xuống cuối.

Còn Hách Trường Nhạc bởi vì cô giáo xin nghỉ, tan học cũng sớm, vì thế.....

Hách Trường Nhạc cùng Cung Hân chạm mặt nhau ở cửa văn phòng.

Thời điểm Cung Hân nhìn thấy Hách Trường Nhạc, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu đó là: Tình địch!

Mà một khắc kia khi Hách Trường Nhạc nhìn thấy Cung Hân, trong đầu suy nghĩ đầu tiên nảy ra đó là: Tra nam!

“Oa oa oa! Cái này xem như tình địch gặp mặt hết sức đỏ mắt sao!”

“Oa oa oa! Muốn đánh nhau sao? Muốn đánh nhau sao!”

“Kích động kích động!”

“ Muốn diễn tình cảm mãnh liệt sao! Hàng phía trước tránh ra, để ta phóng tới!”

“Đoán xem tiểu Quả Quả nhà ta sẽ nghiêng về phía ai?”

“ Cái này còn cần phải đoán sao? Quyết đoán tiểu hoàng mao a!”

“Tiểu hoàng mao! Tiểu hoàng mao! Tiểu hoàng mao!”

“Tất cả mọi người đều bình tĩnh một chút được không.....”

“Vì sao phải bình tĩnh! Everybody lên!”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp đột nhiên hưng phấn, tỏ vẻ: Tất cả mọi người đều động kinh, chỉ có cô là bình thường!

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 181

Edit: Linhlady

Hách Trường Nhạc nhìn Mạc Vân Quả đứng ở phía sau Cung Hân, bước nhanh về phía trước kéo Mạc Vân Quả lại hộ ở phía sau.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm Cung Hân, ánh mắt không tốt.

Cung Hân nhìn Hách Trường Nhạc hộ Mạc Vân Quả, lại thấy tay Mạc Vân Quả để ở trên đầu Hách Trường Nhạc xoa xoa.

Ánh mắt anh trở nên sâu thẳm, Quả Nhi của anh, từ khi nào lại bắt đầu đối xử tốt với người ngoài như vậy?

Cung Hân cười khở một tiếng, nhấc chân muốn rời đi.

Nhưng mà Hách Trường Nhạc làm sao dễ dàng để anh đi như vậy, ngăn cản trước mặt Cung Hân, lời lẽ chính đáng nói: " Anh là một tên tra nam! Chơi trò tình cảm với tiểu mỹ nữ nhà tôi xong muốn bỏ đi sao!"

Cung Hân nhìn Hách Trường Nhạc thấp hơn mình một chút, nhìn dũng khí trong mắt hắn, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt.

Nếu lúc trước anh dũng cảm một chút, nếu lúc trước anh có thể nói cho cha quan hệ của mình và Quả Nhi, có phải bây giờ anh và cô đã có kết cục khác không?

Hách Trường Nhạc nhìn Cung Hân hoảng hốt, nhú nhú mày, tiếp tục nói: "Uổng công tôi vẫn xem anh như thần tượng, không thể tưởng được anh là loại người như vậy!"

Cung Hân lui về phía sau một bước, không nói gì.

Lời Hách Trường Nhạc nói đánh thẳng vào nội tâm anh, chung quy là anh quá mức yếu đuối, mới để vượt mất hạnh phúc trong tay.

Mạc Vân Quả nhìn xem Cung Hân, lại nhìn xem Hách Trường Nhạc, thật sự không rõ vì sao hai người lại đối đầu với nhau.

Ánh mắt Mạc Vân Quả dừng lại trên mái tóc màu vàng, vui rạo rức vươn tay giằng vò nó.

Vốn dĩ Hách Trường Nhạc đang khí thế mười phần bị Mạc Vân Quả xoa tóc, tức khắc biến thành hành quân lặng lẽ.

Hắn bất đắc dĩ bắt lấy tay Mạc Vân Quả, trong giọng nói mang theo sự giận dữ chính hắn đều không có nhận thấy được nói: "Tiểu mỹ nữ, tôi đang giúp chị lấy lại công bằng nha, sao chị lại nghịch ngợm như vậy."

Mạc Vân Quả chớp chớp đôi mắt, không nói lời nào.

Hách Trường Nhạc càng thêm bất đắc dĩ, tiểu mỹ nữ luôn có tình yêu kỳ lạ với mái tóc của mình! Online chờ! Rất cấp bách!

Cung Hân nhìn hai người tiếp xúc thân mật, lặng yên không một tiếng động rời đi.

Khi Hách Trường Nhạc phục hồi tinh thần lại lần nữa, chỉ nhìn thấy hành lang trống rỗng, nơi nào còn thân ảnh Cung Hân?

Hách Trường Nhạc vỗ vỗ đầu Mạc Vân Quả nói: "Về sau chị không được tiếp xúc với người này nữa, biết không!"

Mạc Vân Quả nghi nghi nói: "Hắn là thầy giáo dạy văn của tôi."

Hách Trường Nhạc:..... Gì?

Hách Trường Nhạc kinh ngạc nhìn Mạc Vân Quả nói: "Cô gái ngữ văn của chị không phải là một lão thái bà hung ba ba sao!"

Lão thái bà hung ba ba vừa vặn đi ngang qua:..... Bình tĩnh! Bình tĩnh! Thái Tử gia cô ấy đắc tội không nổi!

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: "Trước kia là như vậy, hiện tại là Cung Hân, ừ..... Hấn giảng không t ấ."

Hách Trường Nhạc vừa nghe lời này, hất cằm lên nói: "Còn không phải là ngữ văn sao? Tôi cũng có thể dạy chị! Nhớ trước đây tôi chính là một nhân vật phong vân trong giới văn học!"

Mạc Vân Quả:Ồ (mặt lạnh nhạt)

Hách Trường Nhạc cũng mặc kệ phản ứng của Mạc Vân Quả, hấn vội vàng muốn chứng minh thực lực của mình, lập tức kéo cô vào văn phòng, sau đó bảo Mạc Vân Quả lấy bài thi ra, để hấn tới giải đáp.

Mạc Vân Quả lấy bài thi, chỉ một đề bài cho hấn.

"Vì sao nam chủ muốn đi thả diều?"

Hách Trường Nhạc quét một lần nội dung văn chương, bàn tay vung lên nói: "Đề này đơn giản, bởi vì mùa xuân tới!"

Mạc Vân Quả:..... Cung Hân rõ ràng nói với cô, bởi vì nhớ lại tuổi thơ, muốn hoàn thành nguyện vọng khi còn nhỏ.....

Quần chúng phòng phát sóng trực tiếp: Thần TM mùa xuân tới!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 182

Edit: Linhlady

Hách Trường Nhạc nhìn Mạc Vân Quả ngốc lảng, vỗ vỗ cô đầu đắc ý dào dạt nói: “Có phải bị thông minh tài trí của tôi dọa sợ ngây người!”

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Hách Trường Nhạc, mái tóc vàng đáng yêu trên đầu hắn, dị thường đáng yêu.

Mạc Vân Quả trịnh trọng gật đầu, tính phân lượng của mái tóc vàng trong lòng cô, thì hắn nói cái gì cũng chính xác! Ừm!

Hách Trường Nhạc hoàn toàn không biết mình ở trong lòng Mạc Vân Quả tồn tại hình tượng chính là tiểu hoàng mao, hắn còn tưởng rằng Mạc Vân Quả thật sự bị thông minh tài trí của hắn thuyết phục.

Hách Trường Nhạc vui rạo rức sờ sờ cằm, nắm cổ tay Mạc Vân Quả nói: “Đi, tôi mang chị đi ăn ngon.”

Mạc Vân Quả gật đầu, cất bài thi đi cùng Hách Trường Nhạc rời đi.

Ngày hôm sau, Hách Trường Nhạc cố ý tìm cô giáo dạy ngữ văn của Mạc Vân Quả, tỏ vẻ về sau tiết ngữ văn của Mạc Vân Quả đều do hắn dạy, mới không cần cái tên Cung Hân tra nam kia.

Cô giáo dạy văn tự nhiên đắc tội không nổi Thái Tử gia, nhìn thái độ Hách Trường Nhạc khẳng khái, cô ấy cũng chỉ có thể đồng ý thôi.

Nhưng mà cô giáo dạy văn lại quên mất không nói qua một tiếng với Cung Hân, cũng làm cho Hách Trường Nhạc cùng Cung Hân lại lần nữa gặp mặt.....

Khi Cung Hân tới văn phòng, Mạc Vân Quả ngồi ở ghế trên, mà Hách Trường Nhạc một tay chống lên bàn đứng phía sau.

Từ góc độ của Cung Hân nhìn lại, quả thực giống như là Hách Trường Nhạc đang ôm Mạc Vân Quả.

Cung Hân bước nhanh đi qua một tay đẩy Hách Trường Nhạc ra.

Hách Trường Nhạc đang đọc văn:..... Về mặt mộng bức!

Mạc Vân Quả quay đầu liền thấy được Cung Hân, cô chớp chớp mắt, không nói gì.

Cung Hân cũng không nói cái gì, chỉ nắm lấy tay Mạc Vân Quả kéo đi ra ngoài.

“Uy! Tra nam! Anh muốn làm gì!”

Hách Trường Nhạc đuổi tay liền muốn nắm tay Mạc Vân Quả lại, lại bị Cung Hân hất ra.

Cung Hân nhìn chằm chằm Hách Trường Nhạc, hốc mắt có chút phiếm hồng.

Hách Trường Nhạc sửng sốt, hắn chưa từng thấy ánh mắt nào như vậy, cái loại ánh mắt tuyệt vọng đến chỉ còn chấp niệm.

Trong lúc nhất thời Hách Trường Nhạc bị chấn trụ, không có phát hiện Cung Hân nắm tay Mạc Vân Quả kéo đi rồi.

Cung Hân đi rất nhanh, Mạc Vân Quả có chút theo không kịp.

Anh giống như cũng đã nhận ra điểm này, bế cả người Mạc Vân Quả lên, đi về phía ghế xe.

Đỡ Mạc Vân Quả ngồi lên ghế phụ, thắt dây an toàn cho cô, sau đó ngồi vào ghế lái, lái xe đi.

Từ đầu đến cuối, Mạc Vân Quả đều không có nói chuyện.

Biểu tình của Cung Hân đọng lại, anh không biết dùng biểu tình gì đối mặt với cô, cũng không biết dùng thái độ gì.

Rõ ràng anh không muốn làm cô bị thương, nhưng mà.....

Trong mắt Cung Hân xẹt qua một tia u ám, muốn anh trở mặt nhìn người mình yêu thương ở bên cạnh người con trai khác, anh không làm được.

Rất nhanh xe dừng lại ở một căn biệt thự, Cung Hân ôm Mạc Vân Quả xuống xe, sau đó đi vào biệt thự.

Mạc Vân Quả ngoan ngoãn nghe phòng phát sóng trực tiếp nói, bọn họ nói cô không cần lộn xộn, vậy..... cô bất động.

Cung Hân để cô ngồi trên sofa, còn bản thân lại nửa quỳ ở trên mặt đất.

Anh hơi hơi ngẩng đầu mới có thể cùng Mạc Vân Quả nhìn thẳng, Cung Hân nhìn Mạc Vân Quả lúc này, cặp mắt kia, đối với anh không còn tình yêu.

“Vì sao.....”

Giọng nói của Cung Hân nghẹn ngào hỏi, anh không hiểu, lúc trước không phải là “ Không phụ như lai không phụ nàng*” vì sao thái độ cô lại thay đổi như vậy.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, ánh mắt lại dừng ở cái mâm phía sau Cung Hân, di? Mâm màu vàng! Đẹp! Thật là đẹp mắt!

Cung Hân không có nhận thấy Mạc Vân Quả dị thường, anh chỉ chăm chú nói chuyện của mình.

- -----

* Trích từ câu nói trong truyện Đức phật và nàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 183

Edit: Linhlady

"Quả Nhi, không phải anh đã nói rồi sao, chờ khi anh có đủ năng lực, anh sẽ nói chuyện của chúng ta với cha mẹ, vì sao em không chờ anh một chút?"

"Quả Nhi, em vẫn còn yêu anh có phải không? Có phải hay không!"

"

Quả Nhi, không cần vứt bỏ anh được không? Anh chỉ có em, thật sự chỉ có em...."

Giọng nói của Cung Hân tràn ngập từ tính cùng đau lòng, mà Mạc Vân Quả một chữ cũng không nghe vào.

Ánh mắt của cô tỏa sáng, nhìn mâm màu vàng kia, cả người đều có chút lâng lâng, mâm màu vàng! Thật là đẹp mắt!

"A a a! Nghe Cung Hân nói như vậy, ta cũng thấy cảm động."

"Nhưng nói sao thì nói, bản chất vẫn là một tên tra nam."

"Nơi nào là tra nam? Rõ ràng hần yêu nguyên chủ nha!"

"Yêu cô ấy? Yêu cô ấy mà mặc kệ cô ấy sa đoạ? A..... Loại yêu này còn không bằng không cần!"

"Nhưng mà Cung Hân cũng có nỗi khổ nha, hần mới bao nhiêu tuổi, lại phải gánh vác trách nhiệm không thuộc về mình."

"Ta thật ra cảm thấy, không có kim cương, không ôm công việc nặng nhọc có gì để áp lực?"

"Sao lại nói như vậy. Hấn là muốn có một cái chính mình lên tiếng quyề, mới có thể quang minh chính đại cùng nguyên thân ở bên nhau đi?"

"Vì cái gì hấn không trực tiếp cùng cha mẹ nói? Hai người đều không có huyết thống quan hệ."

"Dù sao ta cảm thấy hấn rất yếu đuối."

"Ta thế nhưng thấy hấn làm không sai! Nếu đổi lại là ta, cũng sẽ như vậy!"

Phòng phát sóng trực tiếp phi thường náo nhiệt, thay nhau bàn luận về cách làm của Cung Hân, nhiều ý kiến cũng nhiều góc nhìn nhận khác nhau.

Tâm tư của Mạc Vân Quả lại không đặt lên người Cung Hân cũng không đặt lên phòng phát sóng trực tiếp, cô tâm tâm niệm niệm, là cái mâm màu vàng trên bàn kia.

Mạc Vân Quả muốn đuổi tay đi lấy cái mâm kia, lại phát hiện có người ngăn cản cô.

Vì thế cô nhẹ nhàng đẩy, ừm..... Cung Hân không phòng bị, ngã về phía sau, người đụng vào bàn phía sau, sau đó bởi vì quán tính, mâm màu vàng rơi xuống đất, nát..... Nát.....

Mạc Vân Quả:..... Đã xảy ra chuyện gì?! Đã xảy ra chuyện gì?!

Cung Hân cũng là vẻ mặt mộng bức, trong nháy mắt kia, anh cảm giác như có người đè lên người mình.

Cho nên..... Từ khi nào sức lực Quả Nhi nhà anh trở nên lớn như vậy!

Trên mặt Cung Hân mang theo một tia hoảng sợ, nhìn từ trên xuống dưới Mạc Vân Quả, giống như tìm kiếm gì đó từ trên người cô.

Mạc Vân Quả nhìn mâm tan nát trên mặt đất, có chút không vui, mà đã không vui hơi thở quanh người càng trở nên lạnh lẽo.

Thân thể Cung Hân run lên, đột nhiên cảm thấy hơi lạnh.....

Đang lúc Cung Hân muốn nói cái gì đó, tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang lời anh định nói, anh cầm điện thoại lên màn hình hiển thị: Cha.

Ánh mắt Cung Hân tối sầm lại, ấn nút nghe.

"Hiện tại lập tức mang theo em gái con về nhà!"

Giọng nói vang lên có chút tức giận, nói xong câu đó lập tức ngắt điện thoại.

Cung Hân nắm chặt di động, mím mím môi.

Hắn nhìn về phía Mạc Vân Quả, muốn nói chuyện cùng anh về nhà, lại phát hiện ra cô.....

Nhặt mảnh vỡ?!

Cung Hân:.....

Mảnh vỡ cực kỳ sắc bén, Mạc Vân Quả tùy tiện nhặt lên một mảnh nhỏ, không thể tránh làm ngón tay bị thương.

Máu tươi lập tức thấm ra, Cung Hân vội vàng cầm ngón tay cô ngậm vào miệng, nói: "Quả Nhi ngoan, không đau nha ~"

Mạc Vân Quả ngờ ngác nhìn mọi chuyện, thì ra..... Không cảm nhận được đau đớn, thật sự không phải ảo giác.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 184

Edit: Linhlady

Theo khoa học mà nói, lực tác dụng là lẫn nhau.

Khi người tác động lên một vật, sẽ chịu tác động của vật đó phản lại.

Nhưng mà, Mạc Vân Quả lại không hề cảm nhận được.

Bất kể cô có tác động lên người khác lực lớn như thế nào, cô cũng không cảm nhận được lực phản lại..... Không cảm nhận được đau đớn.

"Vì sao, ta không có cảm giác đau?"

Mạc Vân Quả ở trong đầu hồi, hướng gió trong phòng phát sóng trực tiếp chuyển sang chiều khác.

"A? Tiểu Quả Quả không cảm giác được đau đớn? Ta còn tưởng rằng chỉ có một thế giới là không cảm nhận được thôi!"

"Đau lòng tiểu Quả Quả nhà ta!"

"Chẳng lẽ do thế giới trước đó lưu lại di chứng?"

"Hệ thống rác rưởi, nếu để ta biết được vấn đề là từ người, hừ hừ!"

"Tiểu Quả Quả, khi người chưa bắt đầu phát sóng trực tiếp người có cảm nhận được đau đớn không?"

"Đúng vậy! Nếu là trước kia cũng không cảm nhận được thì thể chất người có tính đặc thù rồi."

"Tiểu Quả Quả, người cẩn thận ngấm lại đi?"

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ nói: "Ta không biết."

Trước kia cô không hề có khái niệm đau, nếu như không phải vừa rồi Cung Hân nhắc nhở cô, cô cũng sẽ không nhớ đến chuyện này.

"Cái câu trả lời này..... Ta có chút cạn lời."

"Hệ thống rác rưởi, tới trả lời một chút a!"

"Đúng vậy đúng vậy! Nhanh ra đây nói xem tình huống của tiểu Quả Quả là như thế nào!"

"Đúng vậy a! Không thể khi dễ tiểu Quả Quả nhà của chúng ta a!"

"Hu hu hu..... Tiểu Quả Quả thật đáng thương a!"

Đoàn Tử nhìn các loại bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, có rất nhiều người đều muốn nó giải thích.

Tay nhỏ bụ bẫm của Đoàn Tử vung lên, tức khắc phòng phát sóng trực tiếp liền xuất hiện mấy chữ to ánh vàng rực rỡ.

"Quyền hạn không đủ!"

Mạc Vân Quả nhìn chữ to ánh vàng rực rỡ, ánh mắt sáng lên, thật là đẹp mắt!

Cung Hân chỉ nhìn thấy Mạc Vân Quả ngơ ngác, anh nhìn thoáng qua ngón tay của Mạc Vân Quả đã ngừng đổ máu, bất đắc dĩ thở dài một hơi nói: "Sao em vẫn lỗ mồm hấp tấp như vậy?"

Cung Hân bế Mạc Vân Quả lên, đi ra bên ngoài.

Mà Mạc Vân Quả.....

Ừm..... Đắm chìm trong chữ to ánh vàng rực rỡ không thể tự kiềm chế.

Cung Hân nhanh chóng mang theo Mạc Vân Quả về nhà chính, nó nằm tại khu biệt thự trung tâm thành phố.

Đương Cung Hân cùng Mạc Vân Quả đi vào biệt thự, đã thấy một người không nên xuất hiện ở đây lúc này -- Hách Trường Nhạc.

Thời gian quay ngược lại khi Hách Trường Nhạc phát hiện Cung Hân cùng Mạc Vân Quả không thấy đâu.

Hách Trường Nhạc biết bằng năng lực hiện tại của hắn, căn bản không thể đơn độc đấu lại Cung Hân, càng đừng nói đến chuyện mang Mạc Vân Quả về

Nhưng không có quan hệ, hắn còn có ông nội vô cùng yêu thương mình, còn có xí nghiệp hùng hậu chống lưng~

Hách Trường Nhạc tung ta tung tăng đi tìm ông nội, sau đó để ông nội mang Hách Trường Nhạc đi tìm cha Cung Hân.

Cung Mẫn tò mò nhìn Hách Trường Nhạc, ông biết vị thái tử gia này, xưa nay tung hoành vô pháp vô thiên.

Đồng thời, ông cũng tò mò vì sao Hách Trường Nhạc lại đột nhiên tìm ông.

Hách Trường Nhạc nhìn Cung Mẫn cười tủm tỉm, cũng không sợ hãi, mà là trực tiếp mở miệng nói: "Cung Hân đem Mạc Vân Quả bắt đi!"

Cung Mẫn:..... Bắt đi là cái quỷ gì?!

Hách Trường Nhạc nhìn Cung Mẫn không nói lời nào, tức khắc liền nóng nảy, hắn thở phì phì nói: " Cái tên tra nam Cung Hân kia, đùa bỡn tình cảm của tiểu mỹ nữ nhà ta!"

Cung Mẫn sửng sốt hỏi: "Tiểu gia hỏa, cậu nói lời này là có ý gì?"

Trong lòng Hách Trường Nhạc sôi ruột, cũng không có nghĩ nhiều, nói thẳng: "Cung Hân yêu tiểu mỹ nữ nhà chúng ta a! Lòng muông dạ thú! Lòng lang dạ sói! Phi! Dù sao không phải một người tốt!"

- - - - -

Edit: Sắp hết thế giới cũng sắp có thông báo, ai thấy chữ thông báo đột nhiên bất an không? ahihi

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 185

Edit: Linhlady

Cung Mẫn thấy lời này, thân thể cứng đờ, tức khắc trong đầu ông hiện lên đủ loại hình ảnh.

Ông nhớ Cung Hân cũng từng là một chàng trai ấm áp như ánh mặt trời, nhưng từ sau khi ông tái hôn, tính cách anh lập tức đã xảy ra biến hóa lớn, hơn nữa cũng tự đứng ra quản lý một công ty con.

Lúc trước ông cũng cho rằng Cung Hân chỉ muốn chơi đùa mà thôi, không thể tưởng được Cung Hân thật sự làm nghiêm túc.

Cung Mẫn đủ hiểu con trai mình, đúng là tính cách trước kia của anh.

Tại đây một khắc, Cung Mẫn đột nhiên hiểu rõ vì sao Cung Hân có biến hóa như vậy, mấy năm nay đầu làm việc liều mạng, còn vào bệnh viện.

Hiện tại tất cả đều rõ ràng, Cung Hân chỉ sợ là muốn độc lập tách ra, sau đó nói với bọn họ, anh yêu Mạc Vân Quả.

Giờ khắc này, Cung Mẫn không thể nói trong lòng là tư vị gì.

Ông nhớ vợ mình đã từng nói, Mạc Vân Quả đã từng là thiếu nữ thiên tài, sau khi cùng ông tái hôn, tính cách đại biến.....

Cung Mẫn thở dài một hơi, trong lòng hoặc nhiều hoặc ít đều ghen một ngụm hờn dỗi.

Từ trước đến nay ông không có ý định ngăn cản con trai yêu đương, nếu chỉ vì chuyện của ông và vợ, lại ngăn cách tình cảm của hai đứa, đó là tội lớn.

Cung Mẫn lập tức gọi điện thoại cho Cung Hân, giọng nói hỗn loạn đan xem cả giận dỗi ngay cả ông cũng không biết.

Ông tức giận, không phải bởi vì Cung Hân yêu Mạc Vân Quả, mà tức giận bởi anh không nói cho ông.

Hách Trường Nhạc nhìn biểu hiện của Cung Mẫn, hừ lạnh một tiếng, hẳn thật muốn xem, Cung Hân còn lời gì để nói!

Cho nên khi Cung Hân mang theo Mạc Vân Quả về đến nhà, nhìn thấy chính là Hách Trường Nhạc ngồi ở bên cạnh Cung Mẫn, bộ dáng khí thế mười phần.

Cung Hân vừa thấy Hách Trường Nhạc ở chỗ này, trong lòng cả kinh, anh nhìn thoáng qua sắc mặt Cung Mẫn, trong lòng có một ý niệm không tốt.

Quả nhiên, Cung Mẫn một mở miệng liền chứng thực ý tưởng của anh.

"Con yêu Quả Nhi?"

Cung Mẫn khoanh tay trước ngực nhìn Cung Hân.

Cung Hân nghe được lời này, thân thể trở nên cứng đờ, anh mở một nụ cười khổ, có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nhìn Cung Hân không nói lời nào, nhấc chân tiến lên một bước nói: "Đúng vậy, Mạc Vân Quả cũng yêu Cung Hân."

Cung Hân nghe được Quả Nhi của anh nói yêu anh, không thể tin tưởng quay đầu nhìn Mạc Vân Quả, trên mặt toàn là kinh hãi.

Cung Mẫn nhìn vẻ mặt kiên định (thật ra là lạnh lẽo) của Mạc Vân Quả, xoa xoa huyệt Thái Dương, bất đắc dĩ thở dài một hơi nói: "Hân nhi, vì sao không nói cho cha biết?"

Cung Hân giật giật môi, lại không nói ra được lời nào.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Cung Hân, tiếp tục nói: "Bởi vì hắn sợ hãi."

Cung Hân cười khở một tiếng, gật gật đầu, đúng vậy, anh sợ hãi, sợ hãi một khi nói cho cha biết, anh sẽ vĩnh viễn mất đi Quả Nhi.

Mà hiện tại, anh phát hiện không nói cho cha biết, mới có thể vĩnh viễn mất đi Quả Nhi của anh a.....

Trong mắt Hân ảm ảm ngấn lệ thoáng hiện, anh "Bùm" lập tức quỳ xuống.

"Cha, con yêu Quả Nhi, vì cô ấy, con nguyện ý từ bỏ tất cả!"

Cung Mẫn nhìn Cung Hân như vậy, xua xua tay nói: "Gần mẹ con muốn nhận con về, con trở về đi."

Cung Hân ngẩng đầu, kinh hãi nhìn Cung Mẫn nói: " Cha, ý cha là....."

Cung Mẫn xua xua tay nói: "Cha cũng không muốn vì hạnh phúc của mình mà phá vỡ hạnh phúc của con."

Cung Hân mừng rỡ như điên, anh đứng lên muốn bế Mạc Vân Quả lên, lại bị Mạc Vân Quả nhẹ nhàng đẩy, lập tức té lăn quay trên mặt đất.

Mọi người:.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 186

Edit: Linhlady

Cung Hân cũng không màng hình tượng của mình, anh cứ như vậy ng ồi dưới đất, cười lớn, cười cười, lại chảy ra nước mắt.

Cung Mẫn biết, Hách Trường Nhạc cũng biết, đó là nước mắt vui sướng.

Chỉ có mình Mạc Vân Quả lại nhìn Cung Hân vừa cười vừa khóc như kẻ điên, cô không hiểu được, một người trong tình huống như thế nào lại có thể vừa cười vừa khóc được đây?

"Tiểu Quả Quả, sau chuyện này sẽ có chuyện vui đi?"

"Ta nghĩ, chờ tiểu Quả Quả hoàn thành nhiệm vụ, lúc sau, nguyên chủ trở về nhìn thấy kết cục như vậy hẳn sẽ rất vui vẻ đi?"

"Nói như vậy, tiểu Quả Quả nhà ta lại làm được một chuyện tốt rồi ~"

"Tiểu Quả Quả nhà ta quả nhiên uy vũ ~"

"Yêu nhất tiểu Quả Quả nhà ta! Moah moah ~"

"Hằng ngày thổ lộ với tiểu Quả Quả, moah moah ~"

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp bình luận các loại thổ lộ, lại nhìn thoáng qua Cung Hân còn ng ồi dưới đất, không nói gì.

Hách Trường Nhạc vẫn luôn ng ồi ở chỗ kia nhìn tất cả mọi chuyện, hẳn đã nghĩ ra rất nhiều tình huống, lại không nghĩ đến kết cục này.

Hách Trường Nhạc nắm chặt nắm tay, không biết là nên khóc hay cười.

Xem cái biểu hiện của Cung Hân kia, Hách Trường Nhạc biết người con trai này thực sự yêu Mạc Vân Quả.

Nhưng mà.....

Hách Trường Nhạc sờ sờ vị trí tim, vì sao hắn cảm thấy có chút đau?

Hách Trường Nhạc lắc đầu, nỗ lực muốn loại bỏ tạp niệm, nhưng càng như vậy, ý niệm lại càng rõ ràng.

Hách Trường Nhạc đứng lên, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy một sợi tiểu hoàng mao bay nhanh lướt qua mặt mình.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, tiểu hoàng mao.....

Sau đó mọi chuyện trở nên cực kỳ đơn giản, Cung Hân cũng trở về bên mẹ đẻ, chính đại quang minh cùng Mạc Vân Quả ở bên nhau.

Mà bởi vì Mạc Vân Quả sắp thi đại học, hai người cũng không có bao nhiêu thời gian "Thân thiết".

Mạc Vân Quả đang học bổ túc phần ngữ văn lý giải, mà Hách Trường Nhạc không còn có xuất hiện trước mặt cô nữa.

Một tuần sau, kì thi đại học chính thức bắt đầu.

Hai ngày sau, kì thi đại học chính thức kết thúc.

Khi thi xong một môn cuối cùng, Mạc Vân Quả từ trường thi ra, cùng Cung Hân đi về phía cổng trường.

Khi sắp đi ra khỏi cổng trường, Mạc Vân Quả giống cảm nhận được cái gì đó, quay đầu lại nhìn thoáng qua đám người, vừa rồi cô giống như nhìn thấy tiểu hoàng mao.

Mạc Vân Quả nhìn nhìn, lại không thấy bóng dáng tiểu hoàng mao đầu, sau đó cô xoay người cùng Cung Hân rời đi.

Ở sau một gốc cây to, Hách Trường Nhạc nhìn bóng dáng Mạc Vân Quả, cười nhạo một tiếng, nước mắt lại không chịu khống chế từ khóe mắt nhỏ giọt, ẩn vào bên trong bụi cỏ.

Thi đại học kết thúc, cũng có ý nghĩa giải phóng, cũng ý nghĩa nhiệm vụ của Mạc Vân Quả muốn hoàn thành.

Tốc độ chấm bài thi rất nhanh, một tuần sau đã có kết quả.

Mạc Vân Quả cần bảng điểm thiếu hai điểm môn ngữ văn, cùng lúc đó, Đoàn Tử nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành.

Ngay lúc đó, Mạc Vân Quả nhận được một cuộc điện thoại, là Hách Trường Nhạc gọi tới.

"Tiểu mỹ nữ, chúc mừng chị a! Thủ khoa! Tắm tắc, 748 điểm! Chị nói một chút, hai điểm kia chị mất ở đâu?"

Giọng nói của Hách Trường Nhạc vẫn cứ cà lơ phất phơ như vậy.

Mạc Vân Quả nói: "Vì sao nam chủ muốn cùng một đám hài tử thả diều?"

"Cái gì?" Hách Trường Nhạc hỏi.

"Bởi vì mùa xuân tới."

Khi Mạc Vân Quả nói xong câu đó, thời gian Đoàn Tử đếm ngược vừa vặn kết thúc, cái này cũng có ý nghĩa Mạc Vân Quả phải rời khỏi thế giới này.

Hách Trường Nhạc không thể hiểu được nhìn điện thoại đã bị ngắt, bĩu môi, nhìn trần nhà, không biết suy nghĩ cái gì.

Mà các giáo viên nhìn đề thi ngữ văn của thủ khoa năm nay, đồng loại tỏ vẻ:..... Cạn lời.

Đề bài là cái dạng này: Vì cái gì nam chủ muốn cùng một đám hài tử thả diều?

Đáp án của thủ khoa là như thế này: Bởi vì mùa xuân tới.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 187: Bởi vì mùa xuân tới (Phiên ngoại Hách Trường Nhạc)

Edit: Linhlady

Quyết định đi tham gia hôn lễ của tiểu mỹ nữ quyết định khiến tôi rối rắm nhất cuộc đời này.

Nhìn tiểu mỹ nữ được cha dượng nắm tay chậm rãi đưa đến trên tay Cung Hân, tôi không thể không thừa nhận, tôi ghen ghét.

Nhìn vẻ mặt tươi cười hạnh phúc của tiểu mỹ nữ, ta xoay người đi khỏi nơi đó.

Lúc tiểu mỹ nữ nhận được tin mình là thủ khoa, đột nhiên ngất đi.

Tôi tỏ vẻ, cái này là chuyện tôi sẽ chê cười cô ấy cả đời.

Nhưng mà khi tôi chạy tới bệnh viện, chuẩn bị bốn phía chê cười tiểu mỹ nữ, lại phát hiện, ánh mắt cô ấy nhìn tôi, tràn ngập xa lạ.

Không phải ánh mắt xa lạ khi nhìn người không quen, tôi dám khẳng định, cô ấy biết tôi.

Cái loại xa lạ này, thật giống như tôi chỉ đi ngang cuộc đời cô ấy, không để lại một chút dấu vết nào.

Một khắc đó, tôi bắt đầu hoảng hốt.

Tôi xông lên lo lắng hỏi cô ấy còn nhớ tôi không?

Cô ấy nở một nụ cười thật tươi, tươi đẹp như ánh mặt trời vậy, nhưng tôi lại cảm thấy, giống như còn thiếu cái gì đó.

Cô ấy nói, đương nhiên nhớ rõ, tôi là Hách Trường Nhạc!

Đúng vậy! Tôi là Hách Trường Nhạc, nhưng tiểu mỹ nữ chưa từng gọi tên tôi, mỗi lần thấy tôi xuất hiện, lại hưng phấn chạy lại gần.

Một khắc đó tôi không biết cảm thụ của mình là gì, tôi không vui, cảm giác giống như bị toàn bộ thế giới vứt bỏ vậy.

Ánh mắt tiểu mỹ nữ nhìn Cung Hân, tràn ngập tình yêu, cái loại tình yêu này, tôi vẫn luôn muốn thấy từ ánh mắt cô ấy.

Sau đó, tôi cũng không đi tìm cô ấy nữa.

Sau đó, tôi đem mái tóc vàng kim tôi thích nhất nhuộm đen, ông nội nói, tôi thay đổi.

Sau đó, tôi nỗ lực học tập, trở thành thủ khoa của trường.

Năm thứ hai thi đại học, tôi lấy 748 điểm bước lên chức danh thủ khoa, đầu trường học của tiểu mỹ nữ-- đại học Kinh Vũ.

Ở nơi đó, tôi tiếp xúc với rất nhiều rất nhiều người, nhưng mà không gặp được người lạnh nhạt thích xoa mái tóc của tôi, không còn người cùng tôi làm đề ngữ văn đọc lý giải hồ cha nữa.

Trước khi tiểu mỹ nữ hôn mê, đã từng hỏi qua tôi: Vì sao nam chủ muốn cùng một đám hài tử thả diều?

Bởi vì mùa xuân tới...

Sau đó, mùa xuân trở thành mùa tôi thích nhất, bởi vì mùa xuân, vạn vật sống lại, hoa thơm chim hót, là mùa tôi cảm nhận được sự ấm áp.

Năm ấy thi đại học, hai điểm tôi cũng mất ở phần lý giải.

Đề kia là: Vì sao nữ nhân vật chính muốn dấu điểm người nhà bỏ đi?

Lúc ấy tôi đáp là: Bởi vì mùa xuân tới.....

Đúng vậy, mùa xuân tới, hormone xao động bắt đầu phát ra, nữ nhân vật chính muốn đi tìm hạnh phúc của mình.....

Mà người nhà cô ấy, sao lại nỡ ngăn cản hạnh phúc của cô ấy đây?

Tôi nhìn tiểu mỹ nữ mặc áo cưới trắng tinh cùng Cung Hân ăn mặc tây trang ôm hôn, cười cười, tôi không biết lúc đó mình như thế nào, nhất định rất khó xem.

"Đại phu! Anh biết không? Nếu không phải chúng ta kết hôn, em còn nghĩ anh tới cướp hôn! Hừ hừ!"

Một giọng nói ngọt ngào làm nũng truyền đến bên tai tôi, tôi xoa xoa đầu em ấy, cười nói: "Như thế nào sẽ như vậy?"

Tôi cúi đầu hôn hôn cái trán của em ấy, em ấy hiện tại là vợ tôi, là người tôi yêu.

Tôi nắm tay em ấy, chậm rãi đi vào lễ đường.

Tái kiến, tiểu mỹ nữ, nguyện chị vĩnh viễn hạnh phúc vui sướng.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 188: Sơn tặc đầu lĩnh hắc hươu hắc hươu

Edit: Linhlady

Tư vị khi thoát ly khỏi thế giới cũng không dễ chịu, nhưng cũng may Mạc Vân Quả giống như đã quen với cảm giác đó.

Lại lần nữa trở lại không gian u ám, Mạc Vân Quả cảm thấy trong lòng có chút vắng vẻ, nhưng lý do tại sao thì cô lại không biết.

Đoàn Tử nhìn Mạc Vân Quả mờ mịt, thân hình mũm mĩm bay đến trước mặt cô nói: "Ký chủ, lần này biểu hiện rất tốt, hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ."

Mạc Vân Quả ngẩng đầu nhìn về phía nó, trong mắt xẹt qua một tia khó hiểu, hình như đây là lần đầu tiên Đoàn Tử lần nói từ "Hoàn mỹ".

Đoàn Tử vươn tay nhỏ chọc chọc gương mặt Mạc Vân Quả nói: "Lần này phòng phát sóng trực tiếp đánh thưởng rất nhiều, hơn nữa hoàn thành nhiệm vụ rất tốt, phòng phát sóng của chúng ta đã lên tới cấp ba!"

Nói xong câu này, khuôn mặt luôn nghiêm túc của Đoàn Tử cũng xuất hiện ý cười, thoát nhìn đáng yêu cực kỳ.

Mạc Vân Quả gật đầu, hỏi: "Sau khi lên đến cấp ba thì có gì thay đổi không?"

Đoàn Tử gật đầu nói: "Đương nhiên là có sự thay đổi rồi!"

"Thứ nhất, đối với phát sóng trực tiếp vị diện vốn từ cấp thấp sang vị diện cấp trung, về sau khen thưởng của vị diện càng tăng lên."

"Thứ hai, trong quá trình phát sóng trực tiếp, ở tình huống đặc thù kí chủ có thể lựa chọn đóng cửa phòng phát sóng trực tiếp, nhưng mỗi một vị diện không được vượt quá ba lần."

"Thứ ba, ký chủ có thể lựa chọn các loại bình luận trong phòng sóng trực tiếp không xuất hiện trước mặt."

Đoàn Tử nghiêm trang nói, khi Mạc Vân Quả nghe được cuối cùng, đôi mắt xoát sáng ngời, cuối cùng những văn tự phản phức tạp đó không cần thời thời khắc khắc xuất hiện trước mặt cô, giỏi quá!

"Ký chủ, cô muốn nghỉ ngơi hay là đến vị diện tiếp theo mở phát sóng trực tiếp?" Đoàn Tử lại hỏi.

Mạc Vân Quả giật giật thân thể, không có cảm thấy có cái gì không khỏe, vì thế cô nói: "Hiện tại liền bắt đầu đi."

"Tốt, ký chủ, phòng phát sóng trực tiếp mở vị diện tiếp theo, là một hệ thống thân mật nhất, ta nhắc nhở người hai câu." Đoàn Tử chấp tay mũm mĩm sau lưng, làm bộ dáng cao nhân, thoát tục.

Mạc Vân Quả nhìn Đoàn Tử bay lơ lửng trong không trung, vươn tay chọc chọc bụng nó, đồng thời đáp: "Người nói đi."

"Vị diện trung cấp nguy hiểm hơn so với các vị diện khác, rất nhiều thời điểm có đồ vật siêu nhiên xuất hiện, cho nên ký chủ nhất định phải cẩn thận."

Giọng nói của Đoàn Tử nghe qua rất nghiêm túc.

Mạc Vân Quả nghe được lời này, trong lòng không biết sao, dâng lên một loại cảm giác kì quái, cảm giác này nên nói như thế nào nhỉ?

Thật giống như nhìn thấy màu vàng cô thích, có chút hưng phấn, có chút chờ mong.

Đoàn Tử thấy trên mặt Mạc Vân Quả không lộ ra sợ hãi hay do dự, vừa lòng gật gật đầu, không hổ là ký chủ của nó, có được gan dạ sáng suốt không tầm thường!

Đoàn Tử không biết đó là, Mạc Vân Quả chẳng những không sợ hãi, ngược lại tràn ngập chờ mong.

Đoàn Tử thấy Mạc Vân Quả không có gì vấn đề, lúc sau, mở truyền tống cô đến vị diện sau.

Cùng lúc đó, thân ảnh Mạc Vân Quả biến mất trong không gian u ám.

"Hắc! Xem! Nơi này còn có một cái tiểu oa nhi!"

Thanh âm thô cu ờng truyền tới trong tai Mạc Vân Quả, nàng ra sức mở mắt, lại chỉ có thể thấy máu đầy đất, thi thể khắp nơi.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, trên người nàng bị một thi thể đè xuống, nhiệt độ còn ấm áp, chắc hẳn chưa chết đi bao lâu.

Máu ấm nhiễm vào trong quần Áo của nàng, nàng thậm chí còn cảm nhận được hình dáng khi nó xâm nhập.

"Hắc! Thế mà còn sót lại một đứa bé! Lão đại cũng quá không để tâm đi!"

Một giọng nói thanh thúy khác vang lên, cùng lúc đó, Mạc Vân Quả cảm thấy trên người nhẹ đi, cái xác đè lên người cô đã không thấy đâu.

- -----

* Hắc huu hắc huu: ta tra thì nó có nghĩa liếm+ lẫn lộn (Từ nhạy cảm... khụ khụ, nên ta để nguyên vậy)

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 189

Edit: Linhlady

Nhưng mà còn không chờ Mạc Vân Quả phản ứng lại, nàng đã bị một người tóm cổ Áo kéo dậy.

"Tắm tặc ~ xem dáng vẻ của đứa bé này xem, rõ ràng do thiếu dinh dưỡng nha!"

Nhắc tới Mạc Vân Quả người kia nhìn từ trên xuống dưới Mạc Vân Quả nói, đây là một người cao to vạm vỡ.

"Nơi nghèo nàn như thế này, có thể nuôi sống nó đã không tồi rồi!" Một giọng nói khác vang lên, đây là một người nho nhã nhìn không khác gì thư sinh, nếu như xem nhẹ thanh kiếm nhuộm máu trong tay hắn.....

"Đứa bé này làm sao bây giờ? Giết?" Người vạm vỡ nói.

Mạc Vân Quả nghe được chữ "giết", đôi mắt chớp chớp, nàng trở tay bắt lấy tay người vạm vỡ, búng vào tiểu xảo thân thể, một cái nhảy xuống dưới, đồng thời đem người vạm vỡ lược quật ngã trên mặt đất.

Người nho nhã kia đứng một bên quan sát, thấy như vậy nở nụ cười, thú vị.

Người vạm vỡ bị quật ngã trên mặt đất, sau đó lập tức xoay người lên, hắn cúi đầu nhìn Mạc Vân Quả gầy yếu, khóe miệng hiện ra một nụ cười tàn nhẫn, có điểm ý tứ.

Hắn lui về phía sau một bước, đôi tay nắm chặt, làm ra tư thế công kích.

Người kia thấy vậy, biết hắn lại nổi lên lòng hiếu thắng, hắn ta sáng suốt lui về phía sau.

Trên mặt Mạc Vân Quả còn dính vài vết máu, nhìn qua có vài phần khủng bố.

Nhưng mà Mạc Vân Quả như vậy, lại khơi dậy hứng thú của hắn. Ngược trong lòng, hắn liếm liếm môi, trong mắt tràn đầy hứng thú.

Chỉ thấy lui về một phía, hung hãn xông về phía Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả nâng tay phải lên, ổn định thân thể tiếp được tay người vạm vỡ.

Nhưng mà sức lực của người này quá lớn, Mạc Vân Quả không thể không lui về phía sau một bước chống đỡ thân thể của mình.

Một màn này xem trong mắt người nhỏ nhả kia, lại dị thường kinh ngạc, hắt ta biết tiểu gia hỏa này có bao nhiêu sức lực.....

Người vạm vỡ đối với chuyện Mạc Vân Quả có thể tiếp được tay của hắn, cũng có một ít kinh ngạc, nhưng mà cũng bởi vì như vậy, hắn đối với Mạc Vân Quả càng tò mò hơn.

Hắn rút ra tay phải về sau đó vung tay trái lên.

Lần này hắn sử dụng tám phần sức lực.

Mạc Vân Quả vẫn như cũ dùng tay phải tiếp được nắm tay hắn, bàn tay cùng nắm tay khi chạm vào, phát ra một tiếng thật lớn, cùng lúc đó, Mạc Vân Quả có thể rõ ràng cảm giác được, tay phải của nàng gãy xương.....

Người vạm vỡ chỉ cảm thấy tay trái của mình tê dại, hắn nhìn Mạc Vân Quả ánh mắt sâu thẳm một phần, thật là có ý tứ, có ý tứ.....

"Tiểu oa nhi, sức lực của người không tầm thường, chỉ tiếc....."

Người vạm vỡ tạm dừng một chút, mới tiếp tục nói: "Ai bảo người là người của thôn này đây?"

Nói xong câu đó, tay phải người vạm vỡ hung hăng hạ xuống vị trí đầu của Mạc Vân Quả, lúc này đây, hấn dùng mười phần sức lực.

Nếu một bàn tay này nện xuống tới, đầu Mạc Vân Quả nở hoa là chuyện không ngoài ý muốn.

Ngay ở lúc ngàn cân treo sợi tóc, cuối cùng có một người đập bay người vạm vỡ, ngăn cản thủ đoạn của hắn ta, khiến hắn ta nện xuống đất, mặt đất cũng lún xuống một hố lớn.

Nhờ nhờ người nhìn thấy chiêu thức này, vội vã đi đỡ người vạm vỡ, đồng thời bảo vệ Mạc Vân Quả.

"A a a a! Cuối cùng không có tới muộn ~" một thanh âm phù hoa từ nơi xa truyền đến, Mạc Vân Quả chỉ nhìn thấy vệt sáng lướt qua, sau đó trước mặt cô xuất hiện một người.

"Tiểu Quả Quả ~" thanh âm càng thêm nhộn nhạo ở bên tai Mạc Vân Quả vang lên, Mạc Vân Quả nghiêng đầu, luôn cảm thấy thanh âm này có vài phần quen thuộc.

- -----

Edit: Ahaha, mọi người đoán xem là ai? Là ai a? ☺▽☺

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 190

Edit: Linhlady

Người đến là một nam nhân tóc dài mặc đồ đỏ rực, quần áo lỏng lẻo, lộ ra một mảng ngực trắng nõn.

Mạc Vân Quả ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ cảm thấy người này lớn lên thật đẹp mắt.

Mặt mày hắn tinh xảo, mũi cao thẳng, môi khinh bạc, dưới ánh mắt nhỏ nhạo còn vương ánh lệ.

Diệp Hành nhìn vẻ mặt dính máu nhưng đôi mắt vẫn thuần tịnh của Mạc Vân Quả, vươn trắng nõn, hung hãn xoa mái tóc như rơm rạ của cô.

"Tiểu Quả Quả ~ không nghĩ tới ta vậy mà có thể nhìn thấy người ~"

Diệp Hành đem Mạc Vân Quả ôm vào trong ngực, giống như cô là trân bảo của hắn vậy.

Người bên cạnh thấy một màn như vậy, kinh ngạc đến nỗi tròng mắt muốn rớt ra luôn!

Đây lag lão đại ngày thường luôn hiên ngang khí phách ngẫu nhiên sẽ bá đạo của bọn họ sao!

Người trước mắt tản ra hơi thở nhu hoà, thật sự là lão đại của bọn họ sao!

Diệp Hành ôm Mạc Vân Quả một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, mắt liếc nhìn về hai người đã trở nên ngốc lăng bên cạnh.

"Trương Tam Lý Tứ, hai người các ngươi làm cái gì đây hả! Một đứa trẻ cũng không buông tha!"

Ánh mắt Diệp Hành sắc bén quét về phía hai người, thành công làm thân mình hai người run lên, phục hồi tinh thần lại.

Trương Tam, cũng chính là người vạm vỡ ngập ngừng nói: "Đứa bé là người của thôn này, cho nên....."

Câu nói kế tiếp Trương Tam không có tiếp tục nói, nhưng ý tứ kia, người ở đây trừ bỏ Mạc Vân Quả ngoài đầu hiểu.

Diệp Hành nghe được lời này sửng sốt, hẩn cúi đầu nhìn về Mạc Vân Quả phía ở trong lòng ngực mình, trong mắt xẹt qua một tia đau lòng.

Mạc Vân Quả nâng tay trái không bị gãy của mình đẩy đẩy Diệp Hành, lại phát hiện đẩy không được.

Diệp Hành cảm giác được sức lực "Mỏng manh" của tiểu Quả Quả nhà mình, khóe môi cong lên một nụ cười sửng nịch

"Tiểu Quả Quả, ta là Diệp Hành a ~"

Diệp Hành nói lời này bấu môi, hướng tới khuôn mặt Mạc Vân Quả "Bẹp" một ngụm.

Mạc Vân Quả:.....

Trương Tam Lý Tứ:..... (mặt hoảng sợ) chết non! Lão đại bọn họ luyện đờng a!

"Đã xảy ra chuyện gì? Ai có thể nói cho ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?"

"A a a! Đừng hỏi ta, ta đang còn hoảng sợ khi tiểu Quả Quả nhà ta thiếu chút nữa liền đã chết....."

"Nếu ta đoán không sai, cái người Diệp Hành này chính là cái người Diệp Hành kia đi?"

"Cái gì mà Diệp Hành cái này cái kia? Nói rõ ràng không ta quật ngã người!"

"Các người còn nhớ rõ lúc trước có một người vẫn luôn chăm chỉ đánh thưởng không, ngoại trừ tên thổ hào kia, đó là một người tên Diệp Hành người bá chiếm bảng xếp hạng a!"

"Lầu trên ý của người là nói, cái người tên Diệp Hành mà có hệ thống phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả và cái người tên Diệp Hành đang chiếm tiện nghi của tiểu Quả Quả nhà ta là một?"

"Hình như là có chuyện như vậy....."

"Ta..... A a a a a! Phát sóng trực tiếp của Tiểu Quả Quả còn có thể đến vị diện của chúng ta sao? A a a! Kích động quá! Khi nào có thể tới vị diện của ta a! Ta cũng muốn ôm ấp tiểu Quả Quả nhà ta!"

"Nếu thật là như vậy, ta chỉ có thể nói, ta phục hệ thống phát sóng trực tiếp này!"

"Cầu hệ thống sau vị diện lâm hạnh ta! Lâm hạnh ta! A a a! Ta cũng muốn tiếp xúc với tiểu Quả Quả nhà ta a!"

Diệp Hành nhìn bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, khóe miệng cong cong, ở trong đầu bạch bạch đánh ra mấy chữ.

"Hắc hắc! Các người đã tìm được chân tướng! Ta chính là cái người Diệp Hành kia! Tiểu Quả Quả hiện tại là của ta! Ha ha ha ha ha!"

Diệp Hành "Bẹp" một ngụm lại hôn hôn khuôn mặt Mạc Vân Quả, hoàn toàn không để bụng trên mặt nàng còn dính máu.

Quần chút phát sóng trực tiếp:..... Người im miệng nha! Chờ ta tới!

- -----

Edit: Ai còn nhớ Diệp Hạo không nà, để anh n9 thấy cảnh này thì có mà ghen nổi phôi. ~^O^~ Không lẽ đây là nam phụ trong truyện thuyết. Haha

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 191

Edit: Linhlady

Diệp Hành nhớ tới một màn mạo hiểm vừa rồi, hắn không thể không khen bản thân một chút thói quen tốt mỗi ngày xem phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả, ha ha ha!

Vốn dĩ hôm nay sau khi tàn sát thôn này xong, tâm tình Diệp Hành là có một chút áp lực.

Vừa lúc hắn chú ý tiểu Quả Quả mở phòng phát sóng trực tiếp, hắn gấp không chờ nổi muốn nhìn bộ dáng của Mạc Vân Quả, nhìn đôi mắt thuần tịnh kia, giống như chỉ có như vậy, hắn mới có thể bình tĩnh trở lại.

Nhưng mà đương hắn vừa thấy rõ ràng nội dung phòng phát sóng trực tiếp, tức khắc liền hoảng sợ.

Cái cảnh tượng này làm sao lại quen thuộc như vậy!

Tiểu Quả Quả ngay sau đó rơi xuống vị diện của hắn sao! A a a! Thật kích động! Thật hưng phấn!

Từ từ! Tiểu Quả Quả có phải hay không có nguy hiểm? Tên Trương Tam Lý Tứ kia..... A a a! Trước tiên đi cứu tiểu Quả Quả đã!

Vì thế, mọi người liền thấy một màn vừa rồi kia.

Bởi vì chạy tới cấp, quần áo Diệp Hành đều có không chỉnh chu, thực sự cho người trong phòng phát sóng trực tiếp nào đó một ít phúc lợi.

Mạc Vân Quả nhìn người nam nhân trước mắt, nha, không, là mỹ nhân, nghe được hắn nói đến tên của mình, nghĩ xem hắn là nhân vật nào.

Ừm..... Hắn là một người đánh thưởng rất thường xuyên.

Sau khi Mạc Vân Quả biết là người quen, hơi hơi thả lỏng thân thể.

Người nàng bám vào ở vị diện này hình như mới bảy tám tuổi, thoát nhìn dị thường nhu nhược.

Diệp Hành nhìn Mạc Vân Quả ngốc lảng, trực tiếp đem nàng ôm ở trong lòng đập lên thi thể trên đất trực tiếp bỏ đi.

Mạc Vân Quả nhìn thi thể đầy đất, không nói gì.

Trương Tam cùng Lý Tứ theo sau đuổi kịp, cũng không quay đầu lại rời đi.

Bóng dáng ba người nhìn qua có chút hiu quạnh, nhưng cùng với đồng thi thể đầy đất kia, tia hiu quạnh thêm vài phần quỷ quyết.

Khi Diệp Hành ôm Mạc Vân Quả đi ra khỏi phạm vi thôn trang, Trương Tam trực tiếp thả một mồi lửa, đem thôn trang kia thiêu đốt sạch sẽ.

Theo sau, Diệp Hành cưỡi một con chó sói về nhà.

Ở trong toàn bộ quá trình này, Mạc Vân Quả cũng tiếp nhận tin tức của thế giới này, nhưng ngược lại với các vị diện trước, Đoàn Tử hoàn toàn không cung cấp chuyện xưa của nguyên chủ mà chỉ có thông tin cơ bản của thế giới này.

Tỷ như thế giới này là một thế giới hỗn tạp, có võ giả, có hiệp khách, còn có các loại đồ vật kỳ kỳ quái quái, tỷ như phong lôi lang kia đó là một trong số đó, đây là một loại mãnh thú tốc độ cực nhanh, có thể một ngày đi được một vạn dặm.....

Khi Mạc Vân Quả tiếp thu xong tin tức vị diện, lúc sau, nhiệm vụ vị diện này xuất hiện ở trong phòng phát sóng trực tiếp, thuận tiện để xem.

"Nhiệm vụ vị diện: Chân tướng!"

Khác với trước kia nội dung cụ thể, nhiệm vụ này chỉ có hai chữ, khiến người ta không mò được nội dung chính.

Mà Diệp Hành vừa nhìn thấy hai chữ này, ánh mắt si hán vốn dĩ đang nhìn Mạc Vân Quả nhanh chóng xẹt qua một tia u ám, nhanh tới nỗi làm người ta trở tay không kịp.

Hiển nhiên, Diệp Hành là biết nhiệm vụ này có ý tứ gì, nhưng hắn lại không có tính toán nói cho Mạc Vân Quả.

Có một số việc, chỉ có thể chôn ở trong bóng đêm, tốt nhất vĩnh viễn không thấy ánh sáng.....

Mạc Vân Quả không có nhận thấy được dị thường của Diệp Hành, nàng tựa ở trong lòng ngực hắn, thử hoạt động tay phải của mình.

Bởi vì nguyên nhân gãy xương, khi nàng vận động có thể nghe được thanh âm xương cốt "Rắc rắc rắc rắc".

Trương Tam, Lý Tứ:..... Tiểu oa nhi tâm thật lớn!

Diệp Hành nghe được một thanh âm kỳ quái phục hồi tinh thần lại, liếc mắt một cái liền thấy được tình trạng tay phải của Mạc Vân Quả.

Diệp Hành:..... Luôn cảm giác trong hiện thực tiểu Quả Quả càng ngốc mạnh.....

Đương nhiên, ngốc mạnh dưới tình huống, sự thật tàn khốc là nàng không có cảm giác đau đớn.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 192

Edit: Linhlady

Lúc này Diệp Hành cũng phát hiện tay phải Mạc Vân Quả không thích hợp, sắc mặt hắn lập tức biến đổi, ánh mắt sắc bén âm thầm liếc quét về phía Trương Tam, Lý Tứ.

Trương Tam, Lý Tứ đánh một cái run run, xoay đầu không dám nhìn thẳng vào Diệp Hành.

Mạc Vân Quả vẫn như cũ lay động cổ tay của mình, thanh âm kia nghe đi nghe lại lại có vài phần thanh thúy, thật giống như âm thanh ăn lát khoai.

Diệp Hành bất đắc dĩ thở dài một hơi, đôi tay bắt lấy tay phải Mạc Vân Quả, mềm nhẹ xoa xoa tay phải của nàng.

"Tiểu Quả Quả, ngoan, chờ trở về liếc giúp người chữa khỏi."

Trong giọng nói của Diệp Hành có vài phần đau lòng, khuôn mặt yêu nghiệt cũng lộ ra vài phần lo lắng.

Mạc Vân Quả gật đầu cũng không có để ý cánh tay của nàng, bởi vì không có cảm giác đau đớn nên nàng không cảm thấy có gì lo lắng.

Trở lại trong sơn trại, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía lão đại, nha! Thế mà lại ôm một đứa bé trở về?!

Diệp Hành xem nhẹ ánh mắt tò mò của bọn họ, trực tiếp ôm Mạc Vân Quả về phòng của hắn.

Đây là một gian phòng cực kỳ đơn giản, một chiếc giường, một cái bàn, mấy cái ghế dựa.

Diệp Hành đem Mạc Vân Quả ôm ở trên giường, không biết từ nơi nào biến ra một lọ thuốc.

Sau đó Mạc Vân Quả liền thấy Diệp Hành đem lấy thuốc bột bôi trên tay nàng, sau đó, bằng mắt thường có thể thấy được cổ tay sưng đỏ dần chuyển lại bình thường.

Mạc Vân Quả lắc lắc tay phải, lúc này đã không có thanh âm "Răng rắc răng rắc" kia.

Diệp Hành nhìn vết thương của Mạc Vân Quả đã khỏi, đem thuốc thu về.

"Tiểu Quả Quả, ta có phải rất lợi hại hay không? Hắc hắc hắc!"

Trên mặt Diệp Hành là nụ cười thiếu đòn, đáng vẻ đắc ý dào dạt.

Mạc Vân Quả gật đầu, thừa nhận lời hắn nói.

Nàng cũng thấy rất lợi hại, có thể khiến miệng vết thương trong thời gian ngắn như vậy lành lại, thật sự rất lợi hại.

Diệp Hành được Mạc Vân Quả khẳng định, cả người cảm giác như muốn bay lên.

Hắn bế Mạc Vân Quả tung lên không trung, sau đó lại ổn định vững chắc tiếp được.

Mạc Vân Quả bay lên:.....

Diệp Hành vô tâm không phối cười hai tiếng nói: "Tiểu Quả Quả, hoan nghênh tới thế giới của ta!"

Mạc Vân Quả gật đầu, xem như đáp lại hắn.

Diệp Hành cũng biết Mạc Vân Quả là một người không biết nói chuyện, đối với việc nàng có thể cho mình phản ứng, đã thực vừa lòng.

Diệp Hành nhìn Mạc Vân Quả từ trên xuống dưới, chỉ cảm thấy như thế nào cũng đáng yêu, thấy như thế nào cũng đều mạnh mẽ đấy!

Hiển nhiên, Diệp Hành tự động xem nhẹ máu trên mặt cùng vết bẩn trên người Mạc Vân Quả.....

Diệp Hành vui rạo rức cười, hẳn thực thích cặp mắt kia của tiểu Quả Quả, nơi đó giống như sẽ không có sự giả tạo, vĩnh viễn không chứa tạp chất, vĩnh viễn không bị vấy bẩn.

Mạc Vân Quả nhìn Diệp Hành trước mắt, lôi kéo quăn áo của mình.

Lúc này Diệp Hành mới phản ứng lại đây, hẳn nhìn khuôn mặt Mạc Vân Quả loang lỗ vết máu, trên người cũng có các loại vết bẩn, đập một phát vào đầu mình, vội vàng bế Mạc Vân Quả chạy về phía suối nước nóng.

Người trong sơn trại cگیر thấy một cơn gió thổi qua, lưu lại một đống bụi cho bọn hắn ăn.....

Diệp Hành đem Mạc Vân Quả bỏ vào suối nước nóng, cũng không có cởi quăn áo của nàng, mà xoa xoa tóc ướt dầm dề của nàng nói: "Tiểu Quả Quả, tắm rửa sạch sẽ nha, ta ở bên ngoài chờ ngươi ~"

Nói xong câu đó, hắn liền đi ra ngoài, đương nhiên, hắn không quên gọi người chuẩn bị quăn áo cho Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả ghé vào thành bể, nhìn bóng dáng Diệp Hành, ánh mắt lạnh lẽo.

Suối nước nóng thực ấm áp, có thể loại trừ hàn khí trên người, còn có thể tắm bổ thân thể suy yếu của cô.

Mạc Vân Quả ngâm mình ở suối nước nóng, dầm dề, lại ngủ quên.

Mà lúc này Diệp Hành đứng ở bên ngoài suối nước nóng, nhìn phòng phát sáng trực tiếp của Mạc Vân Quả.

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 193

Edit: Linhlady

"A a a! Lại bị mosaic a a a a!"

"Lại một lần cảm giác được bị mosaic chi phối, sợ hãi..... Run bần bật....."

"Lại nói tiếp, vì sao muốn mosaic a! Tiểu Quả Quả nhà ta chỉ là đứa trẻ, có gì đẹp để xem!"

"Lầu trên người dám vượt lương tâm nói người không muốn nhìn thân thể của tiểu Quả Quả sao!"

"Ta vượt ta lương tâm nói! Ta! Muốn nhìn..... Hu hu hu..... Cần không cần mosaic!"

"Một đại sóng si hán đang muốn đột kích 233333"

"Ha hả! Hệ thống người ra đây, ta bảo đảm không đánh chết người!"

"Hệ thống người tới đây nói cho ta, người mosaic như vậy, lương tâm người sẽ không đau sao! Sẽ không đau sao!"

"Đúng vậy, đúng vậy! Sẽ không đau sao!"

Đoàn Tử nhìn phòng phát sóng trực tiếp, ngạo kiêu tỏ vẻ, hệ thống không có lương tâm!

Diệp Hành nhìn phòng phát sóng trực tiếp một tầng lớn mosaic, lại nhìn các loại phun tào trong phòng phát sóng trực tiếp, tức khắc khóc chút chút.

Sở dĩ để một mình Mạc Vân Quả ngâm suốt nước nóng, là bởi vì hắn cho rằng hắn có thể từ phòng phát sóng trực tiếp nhìn được thân thể tiểu Quả Quả.....

Ai biết, hệ thống đáng chết này lại mosaic!

Diệp Hành nghĩ đến, hiện tại hẳn nếu đi vào bể tiểu Quả Quả ngâm suối nước nóng, khả năng bao nhiêu phần trăm bị đám người trong phòng phát sóng này phỉ nhổ đến chết.

Diệp Hành nhú mày, ngay cả nốt ruồi lệ dưới mắt cũng có vẻ có chút ảm đạm không ánh sáng.

Diệp Hành rồi rầm một hồi lâu, rốt cuộc hạ quyết tâm!

Hừ! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\n hẳn mới mặc kệ phòng phát sóng trực tiếp phun tào! Dù sao bọn họ sẽ không thật sự đến thế giới của mình được.

Vẫn là xem thân thể tiểu Quả Quả quan trọng hơn! Hắc hắc hắc!

Như vậy nghĩ, khoe miệng Diệp Hành nhộn nhạo tươi cười, sau đó hẳn đẩy cửa ra, lại nhanh chóng đóng cửa lại, vui rạo rức hướng đi tới chỗ suối nước nóng.

Nhưng mà.....

Người đâu? Tiểu Quả Quả đâu?

Diệp Hành nhìn suối nước nóng trống rỗng, trong lúc nhất thời treo não luôn.

Hắn tuyệt đối có tự tin với sơn trại của mình, cũng tuyệt đối tự tin với thực lực của bản thân, ở trong thế giới này, tuyệt đối không có người dưới mí mắt hắn có thể mang tiểu Quả Quả đi.

Như vậy, tiểu Quả Quả rốt cuộc đi nơi nào đây?

Diệp Hành nhìn chằm chằm suối nước nóng, đột nhiên tinh quang trong mắt hắn chợt lóe, lập tức nhảy vào suối nước nóng, lặn xuống dưới mặt nước.

Diệp Hành nhìn thân mình nho nhỏ của Mạc Vân Quả dần dần chìm vào đáy nước, bình tĩnh như vậy, tự nhiên như vậy, không có một chút đáng về dây dụa.

Hắn nhanh chóng bơi qua, bế Mạc Vân Quả lên, sau đó trồi lên mặt nước.

Diệp Hành có thể cảm giác được thân thể Mạc Vân Quả một mảnh cực nóng, hắn xem xét hô hấp của nàng, tuy rằng mỏng manh, nhưng vẫn có thể cảm giác được.

Thân mình hắn có chút run rẩy, trong nháy mắt trong nháy mắt kia, hắn lại cảm giác được sợ hãi.

Diệp Hành ôm Mạc Vân Quả đi ra khỏi suối nước nóng, đem quần áo đã chuẩn bị cho Mạc Vân Quả quần lên người nàng, che khuất thân thể gầy yếu.

Lại nói tiếp, Mạc Vân Quả ngâm suối nước nóng cũng không cởi hết đồ, bên trong còn bộ nội y mỏng.....

Cho nên, mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp không hiểu được, mới trình độ này còn cần mosaic?!

Bọn họ căn bản không nhìn thấy gì ngoại trừ tay chân tiểu Quả Quả lộ ra ngoài! Còn cần mosaic?! Hệ thống người nhất định là cố ý!

Đoàn Tử nhìn phòng phát sóng trực tiếp phun tào, tay nhỏ mũm mĩm vuốt vuốt cầm, ký chủ tắm rửa thế mà không cởi quần áo? Thật là một thói quen không tốt!

Làm một hệ thống nho nhỏ có thói ở sạch, Đoàn Tử tỏ vẻ nó ghét bỏ ký chủ của mình ~ (^)

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 194

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả cảm thấy có chút khó chịu, nàng giống như lại trở về ngày trước, cảm giác áp lực không thở nổi này khiến nàng muốn chạy trốn nhưng nàng biết được, bản thân không có cách nào trốn tránh.

Nàng sớm từ bỏ giấc mộng, tùy ý để bóng tối bao phủ.

Nhưng mà, là ai? Đem nàng kéo ra khỏi bóng tối kia?

Mạc Vân Quả có thể cảm giác được trên người người nọ cực nóng, có thể cảm giác được thân thể hắn hơi hơi run rẩy, còn có thể cảm giác được hắn ở bên tai gọi tên mình.

"Tiểu Quả Quả, thật xin lỗi."

Mạc Vân Quả cảm thấy có chút hoảng hốt, vì sao muốn nói thật xin lỗi? Thật xin lỗi..... Lại có ý tứ gì đây?

Diệp Hành nhìn thân thể có chút run rẩy của Mạc Vân Quả, trong mắt xẹt qua một tia áy náy, hắn không nên vì tội hiềm để tiểu Quả Quả một mình ngâm suối nước nóng.

Rõ ràng biết hiện tại nàng chỉ là đứa trẻ, biết nàng có xảy ra chuyện gì cũng không có cách nào cứu được, rõ ràng biết.....

Diệp Hành lần đầu tiên có cảm giác hối hận, loại hối hận cùng với hắn, tra tấn hắn.

"Tiểu Quả Quả, thật xin lỗi."

Thật xin lỗi vì để một mình người lại đó, thật xin lỗi vì tâm tư của mình mà để người vào hoàn cảnh nguy hiểm.....

Khi Mạc Vân Quả mở to mắt, liền thấy được vẻ mặt thương tâm của tuyệt mỹ nhân nhi.

Diệp Hành nhìn thấy Mạc Vân Quả tỉnh, lập tức đi lại bên người nàng, lo lắng hỏi: "Tiểu Quả Quả, ngươi tỉnh rồi! Có cảm thấy nơi nào không thoải mái hay không nha?"

Mạc Vân Quả lắc đầu, không nói gì.

Diệp Hành xoa xoa đầu nàng, biết nàng không có gì không thoải mái mới yên lòng, hần dưng một chút lại hỏi: "Tiểu Quả Quả, sao ngươi lại có thể chìm xuống nước được?"

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: "Ta ngủ quên."

Diệp Hành trăm triệu không nghĩ tới là cái đáp án này:.....

"Phốc! Mạo hiểm một khắc thì ra là bởi vì tiểu Quả Quả quá mệt mỏi!"

"Ha ha ha! Ta có thể tưởng tượng được Diệp Hành hiện tại đã cạn lời ha ha ha!"

"Ta phỏng chừng trước đó Diệp Hành khẳng định nào bỏ các loại khả năng, nhưng mà trăm triệu lần không nghĩ tới lại có thể là cái này! Ha ha ha!"

"Cho nên phải nói, đáp án của tiểu Quả Quả nhà ta luôn nằm ngoài dự đoán của mọi người....."

"Khụ khụ..... Chẳng lẽ chỉ có mình ta chú ý đến khuôn mặt Diệp Hành sao? Thật sự rất đẹp a a a a!"

"Ta cảm thấy ta khả năng muốn vứt bỏ Hách Trường Nhạc nhà ta..... A a a! Diệp Hành thật sự rất đẹp a!"

"Ta cảm thấy tiểu Quả Quả nhà ta cùng Diệp Hành cũng xứng đôi làm sao đây!"

"Các người còn nhớ Hiên Viên Mặc không....."

Diệp Hành nhìn phòng phát sóng trực tiếp thế mà có người tạo Cp hẳn cùng tiểu Quả Quả, ý cười trên khóe miệng rõ ràng lớn hơn nữa.

Nhưng mà này mặt ý cười khi nhìn thấy thân thể khô quần gầy yếu của Mạc Vân Quả lập tức suy sụp, a a a! Hẳn thật sự không có luyện đờng a!

Mạc Vân Quả không bình luận trong nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp, bởi vì lên tới cấp ba, cho nên trừ tình huống cần thiết, nàng lựa chọn đem bình luận để sang bên, cũng không muốn nó luôn hiện ra trước mặt mình.

Diệp Hành biết không phải do tình huống trong sơn trại khiến Mạc Vân Quả gặp nguy hiểm, cũng tạm thời yên lòng.

Nhưng mà, hẳn tuyệt đối sẽ không để cho Mạc Vân Quả một mình tắm rửa!

Trải qua một phen lăn lộn, rất nhanh đến giờ cơm chiều, bởi vì Diệp Hành là lão đại, cho nên cơm chiều của hắn cũng tách ra ăn.

Hiện giờ lại thêm một người là Mạc Vân Quả, Diệp Hành phân phó phải ăn ngon một chút.

Vì thế Mạc Vân Quả thấy được trên bàn cơm, ừm..... Có gà có vịt còn có cá, nhưng mà..... Giống như đều chỉ có một nửa thân thể?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 195

Edit: Linhlady

Diệp Hành nhìn đồ ăn hôm nay, vừa lòng gật gật đầu nói: "Tiểu Quả Quả, người nếm thử, ăn rất ngon!"

Mạc Vân Quả cần lấy chiếc đũa chọn một khối thịt gà, khi cắn một miếng, nàng cảm giác trong miệng có mùi hương kì dị, làm nàng có chút luyện tức nuốt xuống.

Nàng nhai nhai, lại nhai nhai, cuối cùng chậm rãi nuốt xuống.

Mà theo thịt gà nuốt xuống, nàng cảm giác được một dòng nước ấm từ dạ dày chảy khắp tứ chi, cái loại cảm giác này thật giống như ánh mặt trời chiếu vào máu vậy.

Diệp Hành nhìn Mạc Vân Quả hưởng thụ, trong mắt xẹt qua một tia cười khế, đây đều là những đồ ăn không tầm thường! Ăn vào rất tốt cho thân thể.

Đám kia đều bếp thế nhưng thật thức thời, hắc hắc! Nghĩ xem có thể thưởng cho bọn họ cái gì được.

Mạc Vân Quả nhìn Diệp Hành, tuy tính tình nàng trì độn, nhưng cũng nhận ra đây không phải thịt cá bình thường.

Diệp Hành nhìn ánh mắt trong suốt của tiểu Quả Quả, trong lúc nhất thời lại bị luân hãm, thật là đẹp mắt, hẳn nghĩ như vậy.

Mạc Vân Quả nhìn sờ Diệp Hành, không nói gì, cũng không có dời tầm mắt.

Diệp Hành tay chậm rãi sờ hương đôi mắt của Mạc Vân Quả, trong miệng lầm bầm nói: "Thật là đẹp mắt....."

"Dựa dựa dựa! Diệp Hành này không phải là tên biến thái đi?!"

"Xem hấn đáng vẻ kia, sẽ không muốn đào đôi mắt của tiểu Quả Quả đi?!"

"Đậu má, ta biết ngay người này không phải cái gì thứ tốt!"

"Tiểu Quả Quả! Mau tránh ra a!"

"Mệt ta một giây trước còn vui vẻ ghép Cp hấn cùng tiểu Quả Quả đâu!"

"A a a! Ta muốn bồ xuống bốn mươi đại đao, thật khó chịu!"

Diệp Hành thấy được các loại bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, lập tức phục hồi tinh thần lại.

Hắn ảo não gõ đầu mình một cái, ở trong đầu nói với phòng phát sóng trực tiếp một câu.

"Ta làm sao có thể sẽ đào đôi mắt của tiểu Quả Quả? Đôi mắt này ở trên người tiểu Quả Quả mới có thể có giá trị lớn nhất."

Diệp Hành cũng mặc kệ người trong phòng phát sóng trực tiếp có tin hấn hay không, dù sao hấn cũng không để ý ánh mắt của người khác khi nhìn mình.

Nha, không đúng, hấn đặc biệt để ý cái nhìn của Mạc Vân Quả.

Hắn thật cẩn thận nhìn Mạc Vân Quả, muốn từ trên mặt nàng tìm ra một tia chán ghét, may mắn, không có.....

Diệp Hành ra vẻ nhẹ nhàng nói: "Tiểu Quả Quả, có phải ăn rất ngon hay không? Hắc hắc, ăn ngon thì ăn nhiều một chút nha ~"

Mạc Vân Quả nhìn vẫn cái tay vẫn dừng ở đôi mắt của mình, khẽ gật đầu, vừa vặn hấn cũng bỏ tay xuống.

Diệp Hành ra về không có việc gì rút tay mình về, vui sướng hài lòng giúp Mạc Vân Quả chọn đồ ăn.

Mạc Vân Quả tự nhiên nhận lấy, chậm rì rì ăn.

Mỗi một miếng đều là hưởng thụ, nàng muốn từ từ cảm nhận cảm giác ấm áp này.

Một bàn đồ ăn lớn, trên cơ bản đều vào bụng Mạc Vân Quả, Diệp Hành ăn rất ít, đa số thời gian hẳn đều giúp Mạc Vân Quả chọn đồ ăn, sau đó cứ như vậy nhìn nàng ăn.

Sau cơm chiều, là thời gian nghỉ ngơi.

Nơi này rất ít trò giải trí, hơn nữa trời tối rất sớm, lại tương đối nguy hiểm, cho nên đại đa số mọi người đều ở trong phòng, có thể ngủ hoặc có thể đọc sách lung tung.

Thật ra Diệp Hành còn rất nhiều chuyện cần xử lý, nhưng hẳn không yên tâm để Mạc Vân Quả ngủ, chỉ có thể ở bên cạnh nàng trước.

Mạc Vân Quả ở trong phòng hẳn, là căn phòng an toàn nhất sơn trại này.

Chờ đến khi Mạc Vân Quả ngủ, lúc sau, Diệp Hành mới ngẩng ở ghế trên, lật xem vài thứ.

Trong phòng, tiếng hít thở của Diệp Hành cùng với tiếng hít thở của Mạc Vân Quả, hình thành tiết tấu "Âm nhạc", nghe đi nghe lại có vài phần ấm áp.....

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 196

Edit: Linhlady

Ngày hôm sau, khi Mạc Vân Quả tỉnh lại, đã nhìn thấy Diệp Hành đang ghé vào bàn, bộ dáng ngủ say.

Nàng chớp chớp mắt, muốn đi xuống giường, cũng ngay lúc này, Diệp Hành bỗng nhiên mở mắt.

Cặp mắt kia một mảnh lạnh lẽo, cũng không nhìn ra vẻ mông lung khi mới tỉnh dậy.

Ánh mắt Diệp Hành đảo qua một vòng quanh phòng, khi ánh mắt chạm tới Mạc Vân Quả trong mắt đột nhiên thanh tỉnh, cả người như tràn trề sức sống.

"Nha! Tiểu Quả Quả ~ người tỉnh rồi?"

Diệp Hành vọt một cái đã xuất hiện trước mặt Mạc Vân Quả, Mạc Vân Quả gật đầu, nhìn quần áo lỏng lẻo của Diệp Hành, lộ ra ngoài một mảnh da thịt tuyết trắng, nhìn qua vô cùng dụ hoặc, đương nhiên, loại dụ hoặc này là do quần chúng trong phòng phát sóng nói ra.....

"A a a! Liếm liếm liếm ~ thịnh thế mỹ nhân 2333333"

"Ta muốn khiêu nài! Ma ma nơi này có nam nhân muốn dụ hoặc ta! Ta không chế không được chính mình a!"

"Ma ma hỏi ta vì sao lại quỳ liếm màn hình, bởi vì mỹ mỹ mỹ nhân a!"

"Giờ này khắc này, ta xem nhẹ đau xót trong lòng, đơn giản vì cái đang xuất hiện trước mặt ta..... A a a! Liếm liếm liếm ~"

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Đột nhiên muốn đọc chiếm Diệp Diệp nhà ta~"

"A a a! Ta cũng muốn độc chiếm Diệp Diệp, nhưng mà ta lại cảm thấy Diệp Diệp cùng tiểu Quả Quả thật xứng đôi a! Một cái yêu nghiệt, một cái ngọc mạnh, a a a!"

"Làm vạn năm không ủng hộ CP, nhìn thấy cảnh này, thú huyết sôi trào a!"

"Không được không được, ta muốn đi bổ sung máu, máu mũi chảy đầy đất! Nhân gian hỏi ta vì sao hạ hòng vũ! Đó là máu của lão tử! Một đám nhân loại ngu xuẩn! ㄟ(͜ ^ ͜)ㄟ "

Diệp Hành nhìn phòng phát sóng trực tiếp, đôi mắt híp lại, hắn đương nhiên biết dung mạo của mình có bao nhiêu xuất sắc, cũng có bao nhiêu mị lực.

Nếu những người này xuất hiện ở thế giới của hắn, hắn liêu mạng xông lên, bởi vì hắn ghét nhất người khác nói dung mạo hắn xinh đẹp!

Nhưng mà.....

Diệp Hành nhìn sắc mặt Mạc Vân Quả vạn năm không đổi, bất đắc dĩ đỡ trán, tiểu Quả Quả nhà hắn thật đúng là cứng mềm không ăn a, mỹ **. Hoặc là mặt không đổi sắc gì đó, thật là quá..... Đáng yêu có được hay không!

Mạc Vân Quả không biết Diệp Hành nhớ nhung hay suy nghĩ gì, nàng sờ sờ bụng đang kêu lên kháng nghị nói: "Ta đói bụng."

Diệp Hành vừa nghe lời này, vội vàng bế Mạc Vân Quả lên nói: "Đi, trước tiên ta mang ngươi đi rửa mặt, sau đó đi ăn cơm ~"

Mạc Vân Quả gật đầu, tùy ý để Diệp Hành mình rời đi.

Bởi vì thời gian dài không được cung cấp dinh dưỡng đầy đủ, thân thể Mạc Vân Quả rất nhu nhược, Diệp Hành ôm Mạc Vân Quả, chỉ cảm thấy bản thân chỉ cần dùng lực nhỏ thôi, cô bé trong lòng cũng có thể chết đi.

Diệp Hành chỉ có thể cẩn thận ôm lấy nàng.

Sau khi hai người ăn sáng xong, mặt trời cũng đã lên cao.

Mọi người trong sơn trại cũng làm việc của mình, không ai có thời gian bắt quái chuyện của Diệp Hành cùng Mạc Vân Quả.

Trên thực tế, chỉ có chính bọn họ biết, tối hôm qua, bọn họ đã âm thầm bắt quái thật lâu.

Người trong sơn trại này đều có chức vụ, công việc riêng, bộ máy vận hành cũng rất tốt.

Diệp Hành nhìn qua cũng giống như không có việc gì, nơi nơi mang theo Mạc Vân Quả đi dạo.

Đối với nhiệm vụ, Diệp Hành không hề cập tới, giống như không hề biết chuyện này vậy.

Mà Mạc Vân Quả tuy rằng đem chuyện này đặt ở trong lòng, nhưng là đối với hai chữ "Chân tướng", nàng lại không biết nên xuống tay từ nơi nào, chỉ có thể đi theo Diệp Hành dạo vòng vòng, vừa chơi vừa suy nghĩ.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 197

Edit: Linhlady

Tới buổi trưa, Trương Tam đột nhiên tới tìm Diệp Hành, ở hắn bên tai nói nói mấy câu, sau đó thấy ánh mắt Diệp Hành sáng lên, cả người tản mát ra một loại hơi thở kì quái.

"Hắc! Tiểu Quả Quả, có nghĩ cùng ta cùng đi chơi trò tương kích thích không?"

Diệp Hành hắc hắc cười không ngừng, nếu không phải có khuôn mặt kia với vát lại hình tượng, chỉ nghe mình tiếng cười của hắn, tuyệt đối là "Đáng khinh".

"Diệp Diệp nhà ta thật đáng khinh....."

"Cho nên nói, trò chơi kích thích là cái gì?"

"Chẳng lẽ..... Là cái ta đang nghĩ đến sao?"

"Lầu trên khả năng suy nghĩ của hai chúng ta giống nhau! Ha ha ha ha! Lại có thể xem tình cảm mãnh liệt diễn!"

"Nha nha! Check it out! Tiết mục diễn tình cảm mãnh liệt tới!"

"Oa oa oa! Hiện tại phòng phát sóng trực tiếp đầu to gan như vậy sao?"

"Diệp Diệp thật lợi hại! Nhanh như vậy đã muốn bắt cóc tiểu Quả Quả nhà ta..... Hắc hắc hắc!"

"Tất cả mọi người đều nghiêm túc đứng đắn lên! Tiểu tâm bị tiểu Quả Quả phát hiện!"

"Đúng đúng đúng! Chúng ta đang nghiêm túc đứng đắn, cả nhà chúng ta cùng nhau niệm, mục tiêu của chúng ta là! "

"Không có sâu răng ~"

"Lâu trên cái quỹ gì thế?! Mục tiêu của chúng ta rõ ràng là: Diễn! Kịch! Tình! (chống nạnh cu ồng tiếu!)"

Diệp Hành:..... Không phải như các người tưởng tượng đâu!

Mạc Vân Quả bốt thời giờ nhìn phòng phát sóng trực tiếp một chút, sau đó..... Về mặt mộng bức.

Tình cảm mãnh liệt diễn th ần mã, có thể có sao?

Diệp Hành ho nhẹ một tiếng, nghiêm trang nói: "Tiểu Quả Quả, đi thôi đi thôi! Chúng ta đi chơi trò tương kích thích, ha ha ha!"

Nói xong câu đó, hấn ôm Mạc Vân Quả xông thẳng ra phía ngoài chạy đi, cuốn lên từng đợt tro bụi.

Trương Tam nhìn vẻ mặt lão đại hưng phấn, vẻ mặt cạn lời, có thể đem đánh cướp nói giống như sắp diễn tình cảm mãnh liệt, thật không hổ là lão đại của bọn họ!

Diệp Hành ôm Mạc Vân Quả đi xuống, theo tình báo của bọn họ, không đến mười lăm phút nữa sẽ có một thương đội đi qua đây, đến lúc đó hắc hắc.....

Diệp Hành cười đến vẻ mặt nhộn nhạo, Mạc Vân Quả nhìn gương mặt tươi cười trên mặt hấn, bàn tay nho nhỏ g ầy yếu áp lên đó.

Diệp Hành: Nha! Tay tiểu Quả Quả thật nhỏ a! Thật muốn hôn hôn một cái moah moah ~

Đương nhiên, Diệp Hành chỉ suy nghĩ như vậy thôi, hấn cũng sẽ không làm, Ừm.....Chuyện luyến đ ồng.

Diệp Hành ôm Mạc Vân Quả tránh ở bụi cây, bụi cây cực kỳ rậm rạp, không nhìn kỹ hoàn toàn nhìn không phát hiện t ần tại của hai người.

Lúc này Diệp Hành đem Mạc Vân Quả đặt ở trên mặt đất, bản thân lại nửa quỳ trên mặt đất, căng thẳng eo, nhìn thẳng Mạc Vân Quả.

"Nột ~ tiểu Quả Quả, lát nữa nếu như có người đến, người nhảy ra đi nói nói mấy câu, thế nào?"

Diệp Hành vẻ mặt hưng phấn, trong mắt cũng xuất hiện ánh sáng nguy hiểm, nốt ru ồi lệ kia càng thêm lóe mắt.

Mạc Vân Quả gật đầu tỏ vẻ bản thân đã biết.

Diệp Hành ghé vào tai Mạc Vân Quả thì thầm vài câu, mới vừa nói xong đã thấy một nhóm người từ nơi không xa chậm rãi đi tới.

Biểu tình Mạc Vân Quả lạnh nhạt, nhảy ra ngoài, chống nạnh, lạnh lẽo nói:

"Núi này là ta mở, cây này do ta trồng! Muốn đi ngang qua đây, phải nộp lại hộ phí!"

Mọi người bị đánh cướp:..... Đứa bé này muốn dở trò gì đây?! Đâu, muốn chơi bọn họ sao!

Diệp Hành thấy một màn như vậy, ý cười trên mặt lớn hơn nữa, hần lập tức li ền nhảy đến bên người Mạc Vân Quả, đem tay phải đặt ở trên đầu Mạc Vân Quả, đồng thời tay trái chống nạnh, thập phần kiêu ngạo nói: "Kinh hỉ không?! Bất ngờ không?! Sợ hãi không?! Ha ha ha!"

Mọi người: Thật kinh hỉ! Thật bất ngờ! Sợ quá a!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 198

Edit: Linhlady

Một màn này thực sự khôi hài, một đứa trẻ khuôn mặt lạnh lẽo, đôi tay chống nạnh, một tư thế người đàn bà đánh đá chữ đồng.

Mà phía sau nàng lại có một nam nhân yêu dã, tay phải đặt ở trên đầu đứa bé, một cái tay khác chống eo, trong miệng nói..... Ừ..... Giống như thực **** nói?

Cũng may, bên ngoài hai người rất tốt, tuy rằng đứa bé có vẻ hơi gầy, nhưng vẫn có thể nhìn ra tỷ lệ khuôn mặt của nàng rất hoàn hảo, vừa thấy chính là một tiểu mỹ nhân, sau khi lớn lên nhất định khuynh quốc khuynh thành.

Diệp Hành nhìn một đám người ngốc lảng, kiêu ngạo cười to nói: "Có phải bị khí phách của tiểu Quả Quả nhà ta làm chấn kinh rồi!"

Mọi người: Là bị câu nói của ngốc của người khiến bọn ta chấn kinh rồi được không!

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Diệp Hành, không biết vì sao, nàng cảm thấy tư thế này có chút không thích hợp.

Diệp Hành lại không nhận ra có chỗ nào không đúng, hất một phen bễ Mạc Vân Quả lên, nhướn mày nhìn thương đội nói: "Ta nói, nhanh đem đồ vật có giá trị lưu lại, sau đó các người có thể lăn, ta còn phải đánh cướp thương đội tiếp theo!"

Đánh cướp thương đội tiếp theo gì gì đó, thật sự quá kiêu ngạo có được hay không!

Dương nhiên người trong thương đội làm sao có thể dễ dàng thỏa hiệp như vậy, phải biết rằng bên ngoài bọn họ nhìn như thương đội bình thường, nhưng trên thực tế lại có huyền cơ khác.

Đã sớm nghe nói con đường này có sơn tặc hung hãn, nhưng nghĩ đến những con đường khác, chỉ sợ càng thêm hung hiểm.....

Lúc này từ thương đội đi ra một người, thân cao một mét chín, trên mặt có một vết sẹo do đao chém, kéo dài từ khóe mắt thẳng tới khóe miệng, thoát nhìn dị thường khủng bố.

Diệp Hành nhìn đến người này, trong mắt xẹt qua một tia hứng thú, hần liếc mắt một cái liền nhìn ra người này đã dịch dung, xem ra, cái thương đội này cũng không đơn giản như trong tưởng tượng vậy đâu.....

"Vị này đại hiệp, chúng ta này tiểu thương tiểu đội, xác thật là không có gì đáng giá, ngài xem, ta có mấy ngàn lượng ngân phiếu, có thể dùng nó làm phí qua đường không?"

Diệp Hành bĩu môi, mấy ngàn lượng ngân phiếu? Tổng cổ xin cơm sao? Hần là đầu lĩnh sơn tặc đấy!

"Không được không được, ta xem các người kéo rất nhiều đồ? Nhanh lên giao đi ra!" Diệp Hành bày dáng vẻ thổ phỉ, không đúng, hần chính là thổ phỉ, lại còn là đầu lĩnh thổ phỉ.

Người dẫn đầu cười mỉa vài tiếng nói: "Đại hiệp a, trong này chỉ có một ít vải vóc, đặc sản mà thôi....."

"Nha? Vải vóc, đặc sản? Lấy ra để ta nhìn ~" Diệp Hành ôm Mạc Vân Quả, sắc mặt khinh thường.

Mạc Vân Quả chớp chớp đôi mắt, thực nghiêm túc gật gật đầu.

"Thật sự chỉ có vải vóc, đặc sản mà thôi." Người dẫn đầu tiếp tục nói, tay lại để ở phía sau, bày vẻ thủ thế, dĩ nhiên là thế chủ động.

Diệp Hành cười lạnh một tiếng, "Nếu gia vẫn cương quyết muốn xem thì sao?"

"Kia....." Người dẫn đầu một bước xa xông tới, "Người liền xem đi!"

Chưởng phong sắc bén quét về phía Diệp Hành, Diệp Hành cười lạnh một tiếng, vươn tay tiếp được chưởng của hắn ta.

Cùng lúc đó, người thương đội ủa lên, bay thẳng về phía Diệp Hành cùng Mạc Vân Quả mà đi.

Diệp Hành ôm Mạc Vân Quả, phi thân trực tiếp dẫm lên trên đầu một người, sau đó quét chân, một đám người cùng lúc ngã xuống.

Không ít người rút vũ khí ra, xông thẳng hướng hướng tới Mạc Vân Quả chém.

Diệp Hành thấy một màn như vậy, nơi nào còn sẽ thủ hạ lưu tình, hắn lui về phía sau vài bước, sắc mặt trầm xuống.

Sau đó, lấy hắn làm trung tâm nổi lên một trận gió yêu dã, nơi gió đi đến, cây cối đứt đoạn, máu chảy thành sông.

Mọi người thấy một màn như vậy, làm sao còn dám tiến lên, nhanh chóng lui về sau.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 199

Edit: Linhlady

Diệp Hành trên mặt cười lạnh càng lúc càng lớn, tay ôm Mạc Vân Quả cũng dần dần chặt lại.

"Đã sớm nghe nói Diêm La Vương đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, vốn tưởng rằng nói ngoa, hôm nay vừa thấy, xem ra lời đồn không phải là vô căn cứ!"

Một thanh âm ôn nhuận từ phía sau truyền đến, sau đó Mạc Vân Quả từ phía sau thương đội xuất hiện một người.

Diệp Hành nhìn người mặc Bạch y, tinh quang trong mắt chợt lóe, thẳng tắp nói: "Đã sớm nghe nói Bạch y thánh đế tâm đồng tình mệnh mệnh, vốn dĩ tưởng tin đồn vô căn cứ, hôm nay vừa thấy, xem ra lại có chuyện lạ a!"

Bạch đế khẽ cười một tiếng nói: "Những người đó không hiểu cách làm người của ta, chẳng lẽ Diêm La Vương còn không rõ ràng hay sao? Chúng ta a, không thuộc về cùng loại một người sao?"

Diệp Hành cười lạnh một tiếng nói: "Bạch y thánh đế nói đùa, ta sao có thể cùng người so a! So với người, ta chính là tàn nhẫn độc ác lắm đấy!"

Bạch đế nhìn Diệp Hành, lại nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả trong lòng ngực hắn, cười khẽ nói: "Tàn nhẫn độc ác còn có thể ôm một đứa bé?"

Diệp Hành kiêu ngạo một ngửa đầu nói: "Lúc này mới không phải đứa bé đâu! Đây rõ ràng là tiểu Quả Quả đáng yêu vô địch thông minh hào phóng ôn nhu hiền thực tươi mát thoát tục thiên sinh lệ chất vũ trụ vô địch siêu cấp siêu cấp siêu cấp mạnh!" (Edit: Đại ca nói không coa chấm phẩy gì cả, đọc đứt cả hơi)

Bạch đế: Với nhan sắc của người có thể mở phòng nhuộm a!

"Lại ra tới một soái ca ca! Liếm liếm liếm!"

"A a a! Ta cảm giác thế giới này soái ca ca thật nhiều a!"

"Không được không được! Ta muốn chụp lại màn hình ha ha ha!"

"Ta đột nhiên cảm thấy Bạch đế cùng tiểu Quả Quả nhà ta thật đôi a a a a!"

"Không được không được! Ta không thể đổi CP được!"

"Ha ha ha! Chẳng lẽ chỉ có ta một mình ta chú ý tới Diệp Hành khen tiểu Quả Quả nhà ta sao?"

"Lầu trên không phải mình người cô đơn đâu! Tiểu Quả Quả nhà ta đúng là đáng yêu vô địch thông minh hào phóng ôn nhu hiền thực tươi mát thoát tục thiên sinh lệ chất vũ trụ vô địch siêu cấp siêu cấp siêu cấp mạnh tiểu Quả Quả!"

Diệp Hành nhìn thảo luận trong phòng phát sóng trực tiếp, làm như có như không gật gật đầu, không sai! Đúng là cái này!

Bạch đế nhìn thoáng qua sắc mặt vạn năm không đổi của Mạc Vân Quả, trong mắt xẹt qua một tia hứng thú, hẳn ta thật đúng là lần đầu tiên thấy Diêm La Vương có hứng thú với một đứa bé đấy.

"Diêm La Vương, không nói lời dư thừa nữa, người xem, hôm nay có thể nể mặt ta, cho nhóm tiểu thương này đi qua không?"

Bạch đế vẫn như cũ cười, chỉ là tươi cười kia mơ hồ mang theo một tia lạnh lẽo.

Diệp Hành đem Mạc Vân Quả buông xuống, nửa ngẩng nửa xồm xuống, sờ sờ đầu nàng, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tiểu Quả Quả, người nói ta có nên thả bọn họ đi không?"

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Diệp Hành, lại nhìn thoáng qua bạch đế, không gật đầu cũng không lắc đầu, cũng không nói gì.

Diệp Hành thở dài, ở trong đầu đánh ra một chuỗi tự.

"Các đồng chí, muốn ta buông tha bọn họ hay không!"

Phòng phát sóng trực tiếp vừa thấy những lời này, sôi nổi tỏ vẻ kích động!

"Đương nhiên là từ bỏ!"

"Loại tình huống này, khẳng định nên cần từ hất chà đạp hất hất hất hất hất!"

"Lầu trên! Diệp Hành đang hỏi tiểu Quả Quả nhà ta! Bất quá..... Cảm giác giống như cũng cũng không tệ lắm?"

"Khụ khụ khụ..... Không cần ô, muốn ưu nhã!"

"Không muốn không muốn không cần..... Đình a ~"

"Lầu trên ô ô ô....."

"Thật khẩn trương thật kích thích sợ quá a! Loại tiết mục này nên có vài lần nữa a!"

"Lá con diệp! Không cần buông tha bọn họ! Đặc biệt là cái tên cái gì Bạch y thánh đế kia!"

"Không được không được, trong đầu xuất hiện một ít hình ảnh không hài hòa, lại bắt đầu chảy máu mũi, nhân gian lại bắt đầu có hồng vũ....."

"Lầu trên người khắc chế một chút a!"

"Ta khống chế không được chính mình a!"

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 200

Edit: Linhlady

Diệp Hành nhìn phòng phát sóng trực tiếp thảo luận, vô cùng vui vẻ, quả nhiên giống với ý tưởng của hắn, ha ha ha!

Diệp Hành đứng lên, nói với Bạch đế: "Ngượng ngùng a, tiểu Quả Quả nhà ta không cho ta thả các người đi đâu ~"

Bạch đế: Con mắt nào của người nhìn thấy đứa bé kia có phản ứng!

"A..... Ta thật không biết, Diêm La Vương khi nào có thuật đọc tâm?"

Diệp Hành trợn mắt liếc nhìn Bạch đế một cái nói: "Ta cùng tiểu Quả Quả nhà ta tâm hữu linh thông, người đây là ghen ghét với Quả Quả nhà ta!"

Nói xong câu đó, hắn còn ngạo kiêu ngẩng đầu lên.

Bạch đế: Ha hả!

"Như vậy ý của Diêm La Vương là không tính toán buông tha?" Bạch đế nhướn mày nói.

"Đương nhiên." Diệp Hành cũng nhướn mày đáp lại.

Nói xong câu này, mọi người chỉ cảm thấy không khí trở nên đặc quánh, áp lực ép lại khiến bọn họ không thở nổi.

Trên mặt Bạch đế cùng Diệp Hành vẫn nở nụ cười tươi rói, hai người đều không động, nhưng lại xuất hiện một cơn gió yêu ma, gió này đi đến đâu, cây cối hóa thành tro, tạo thành một mảnh trắng xóa.

Mạc Vân Quả bị Diệp Hành bảo hộ ở trong ngực, một chút cũng không cảm giác được hơi thở áp bách đến, càng không nói đến cơn gió kì quái

kia.

Mà những người khác lại không được dễ chịu như vậy, có mấy người thậm chí hộc máu quỳ xuống đất.

Bạch đế thấy Diệp Hành còn có tâm tư che chở một đứa bé, ánh mắt lóe lên, một đạo tinh quang hướng về phía Mạc Vân Quả mà đi.

Tức khắc Mạc Vân Quả cảm giác được hơi thở nguy hiểm, lông tơ của nàng lập tức dựng ngược lên, nguy hiểm!

Nàng muốn trốn, lại bị Diệp Hành gắt gao cố định ở trong ngực.

Ánh mắt Diệp Hành tối sầm lại, vung ống tay áo lên, liền đem bạch quang đánh trở về, bạch quang đánh vào một người, tức khắc thân thể bị cắt thành hai nửa, nhìn qua vô cùng ghê tởm khủng bố.

Bạch đế thấy một màn như vậy càng thêm hưng phấn.

Xem ra đứa bé này là nhược điểm của Diệp Hành, người chỉ cần có nhược điểm, sẽ thật dễ dàng bị đánh bại.

Diệp Hành lạnh lùng nhìn Bạch đế nói: "Người tính toán thật là tốt."

"Cũng thế cũng thế mà thôi." Bạch đế không chút khách khí đáp lại.

"Muốn cho ta tha các người cũng có thể, chỉ là có điều kiện....." Diệp Hành nói.

Bạch đế thấy có chuyển biến theo ý mình, lập tức lại hỏi: "Điều kiện là cái gì?"

"Điều kiện chính là....." Diệp Hành khoe môi cong lên một mặt tà cười, "Ba, hai, một, đảo!"

Vừa dứt lời, liền thấy Bạch đế cùng những người khác té xỉu ở trên mặt đất.

Diệp Hành khinh thường nhìn mọi người nói: "Bằng tâm tư kia, cũng muốn cùng ta đấu!"

Lúc này, Trương Tam không biết từ nơi nào vụt ra, nói: "Lão đại, bọn họ muốn xử lý như thế nào?"

"Toàn bộ mang về, hắc hắc hắc!" Diệp Hành ôm cũng Mạc Vân Quả té xỉu nói với Trương Tam,

Trương Tam vô cùng cao hứng lên tiếng, không biết từ nói nào, gọi một đám huynh đệ kéo đám người kia trở về sơn trại, đương nhiên, còn có những hành hóa cao cấp kia.

Diệp Hành nhìn té xỉu Mạc Vân Quả, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, ai nha nha, vừa rồi quên nhắc nhở tiểu Quả Quả che miệng mũi lại.

Tuy rằng như vậy, nhưng mà trên mặt Diệp Hành vẫn là nụ cười gian xảo.

Không có biện pháp, có thể nhìn thấy dáng vẻ tiểu Quả Quả hôn mê gì đó, cũng thật hưng phấn a! ($\sim \nabla \sim$) $\sim$

Bạch đế tuyệt đối không nghĩ tới Diêm La Vương đỉnh đỉnh đại danh thế nhưng sẽ dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy, khiến bọn họ hôn mê.

Hắn ta cũng tin tưởng cách làm người của Diệp Hành, mới trong lúc nhất thời thả lỏng cảnh giác mà mắc mưu.

Đối với việc này, Bạch đế chỉ nghĩ nói: Ta ** bà nội người Diêm La Vương!

- -----

Edit: haiz... Không biết sao hôm trước ta lại nhìn nhầm số chương nữa, 187 mà sao đầu lại suy nghĩ đến 197, chắc chắc, hồng hồng. Cho nên hôm nay lại chuyển hết chương về đây, hẹn các nàng ở quyển 2 $\searrow (\searrow \nabla \searrow) \nearrow$

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 201

Edit:Linh lady

Diệp Hành ôm Mạc Vân Quả trở về phòng, sau đó thuận lý thành chương ở trong phòng chăm sóc nàng, thuận tiện trò chuyện với người trong phòng phát sóng trực tiếp mọi, đương nhiên, mục đích chính là khoe khoang.

Khi Mạc Vân Quả tỉnh lại, hình ảnh đầu tiên nàng nhìn thấy là Diệp Hành cười sắp thành nếp nhăn mặt.

Mạc Vân Quả:.....

Diệp Hành vừa thấy đến Mạc Vân Quả tỉnh, kêu một tiếng vui vẻ a.

"Tiểu Quả Quả, người tỉnh lại rồi? Vậy chắc những người kia cũng đã tỉnh, có đi xem bọn họ một chút không?"

Mạc Vân Quả gật gật đầu, xem như đáp lại Diệp Hành.

Diệp Hành ôm Mạc Vân Quả lên, sau đó đi tới một nơi nào đó.

Mà bên kia, Bạch đế nhìn căn phòng bị hạ cấm chế, mặt nhanh chóng đen lại!

Hắn ta cũng không thể tưởng được mình lại có ngày thành như thế này, cũng không nghĩ tới Diệp Hành cái tên gia hỏa kia tốn không ít công sức để giam cầm hắn ta.

Bạch đế mím mím môi, hắn ta biết hiện tại chính mình căn bản không có cách nào trốn khỏi đây.

Thời điểm Bạch đế tự hỏi, cửa đột nhiên mở ra.

Diệp Hành ôm Mạc Vân Quả vui vui vẻ vẻ đi đến, nhìn cái cảm ngược lên kiêu ngạo kia, Bạch đế chỉ muốn xông lên tấn hấn một trận.

"A..... Không nghĩ tới Diêm La Vương đỉnh đỉnh đại danh thế nhưng lại sử dụng thủ đoạn hạ lưu này."

Bạch đế hung hăng trào phúng Diệp Hành.

Diệp Hành tấm tắc vài tiếng nói: "Chuyện người không nghĩ tới còn nhiều lắm đó!"

Bạch đế cười lạnh một tiếng, không muốn để ý tới Diệp Hành.

Cố tình Diệp Hành là người không an phận, hắn thấy Bạch đế không muốn để ý đến hắn, ngược lại hứng thú bưng bưng đi về phía trước lắc lư.

"Ta nói nha Bạch y thánh đế, người cũng không phải là người thiện lương gì, vì sao lại muốn bảo vệ đám người kia nha?"

Ánh mắt của Bạch đế hơi lóe, không trả lời hắn.

Diệp Hành cũng không thêm để ý, xua xua tay nói: "Những hàng hóa đó ta còn chưa mở ra xem đâu, người nói xem, nếu bây giờ ta mở ra có phải sẽ biết được đáp án không?"

Bạch đế hơi hơi nắm chặt tay phải, hắn ta biết bằng vào trình độ thông minh của Diệp Hành, một khi nhìn thấy đồ hàng hóa kia, nhất định sẽ biết được lý do.

Hắn ta hít sâu một hơi, đối mặt với Diệp Hành, ánh mắt sâu thẳm.

Diệp Hành nhướng mày nhìn hắn ta, trong mắt tràn đầy thú vị.

"Người muốn thế nào?" Bạch đế hỏi.

Diệp Hành thưởng thức tay nhỏ của Mạc Vân Quả nói: "Thật ra ta cũng không suy nghĩ như thế nào cả, chỉ là ai đó lại muốn tổn thương đến tiểu Quả Quả nhà ta....."

Nói xong lời cuối cùng, khí thế Diệp Hành lập tức trở nên khùng bố.

Bạch đế ôm vị trí ngực, thực lực người này..... So với trong tưởng tượng của hắn ta còn muốn khùng bố hơn!

"Ta....." Bạch đế muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng chỉ là học ra ba chữ, "Thật xin lỗi."

"Ân hừ ~ tiểu Quả Quả, người có tiếp nhận lời xin lỗi này không?"
Diệp Hành cúi đầu hỏi Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Bạch đế, lạnh lẽo hỏi: "Chân tướng là cái gì?"

Mạc Vân Quả chỉ đang nghĩ tới nhiệm vụ theo bản năng hỏi ra, lại không có nghĩ đến đưa tới hai phản ứng trái ngược nhau.

Diệp Hành nghe được Mạc Vân Quả nói, cánh tay đang ôm Mạc Vân Quả lập tức chặt lại, mà Bạch đế nghe được lời này, lại sửng sốt, sau đó lại cười khở một tiếng, thì ra ngay cả đứa bé này cũng có thể nhìn thấy hắn ta nói dối sao?

Bạch đế thở dài một hơi nói: "Các người biết huyết trùng đi, cái đồ vật kia....."

"Bạch đế!"

Bạch đế còn chưa kịp nói xong liền bị Diệp Hành đánh gãy, biểu tình Diệp Hành nghiêm túc, ôm chặt Mạc Vân Quả.

Bạch đế sửng sốt, không rõ vì sao Diệp Hành muốn đánh gãy lời nói của hắn.

Mạc Vân Quả ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Hành, trong mắt xẹt qua một tia khó hiểu, hắn làm sao vậy?

Diệp Hành cúi đầu hôn hôn cái trán của Mạc Vân Quả, nhẹ giọng nói: "Tiểu Quả Quả, người nên ngủ rồi....."

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 202

Edit: Linhlady

Diệp Hành vừa dứt lời, Bạch đế thấy một lượng bột trắng rất nhỏ từ ống tay áo Diệp Hành bay ra, bột phấn kia giống như có ý thức, chuẩn xác bay về phía mũi Mạc Vân Quả, ngay sau đó nàng cũng mất ý thức.

Bạch đế thấy một màn như vậy, trong mắt lóe qua một tia sáng.

Diệp Hành nhìn thấy Mạc Vân Quả đã ngủ, lúc này mới nhìn thẳng vào Bạch đế.

"Huyết trùng làm sao vậy?"

Lúc này giọng nói của Diệp Hành vô cùng nghiêm túc, nốt ruồi lệ kia lại có vài phần yêu dã.

Bạch đế thở dài một hơi nói: "Mấy năm gần đây, huyết trùng bùng nổ càng ngày càng nghiêm trọng."

"Ừm, ta biết." Diệp Hành nói.

"Không, người không biết." Bạch đế lắc đầu nói.

Diệp Hành nhìn Bạch đế, ý bảo hắn ta tiếp tục nói tiếp.

"Huyết trùng tiến hóa, thời kỳ ủ bệnh không phải là một tuần, mà là một tháng. Người biết, người bị huyết trùng cảm nhiễm, chỉ cần là người tiếp xúc với hắn cũng sẽ bị cảm nhiễm theo." Nói tới đây, Bạch đế rõ ràng càng thêm ưu sầu.

Diệp Hành không nói gì, nhưng khuôn mặt nghiêm túc kia cũng khiến mọi người trong phòng phát sáng biết mọi chuyện rất nghiêm trọng.

"Một người trong vòng một tháng, sẽ tiếp xúc với rất nhiều người."

"Lúc này, ta nhận được giao phó của hoàng thất, đem những người bị cảm nhiễm vận chuyển đến huyết trùng đỉnh. Ta có thể khống chế huyết trùng trong vòng một tuần bộc phát, vì vậy cho nên trong vòng một tháng chúng ta phải đi đến huyết trùng đỉnh."

Bạch đế nói tới đây, chau mày, bây giờ thời gian một tuần đã trôi đi ba ngày, hôm nay lại bị chậm trễ một ngày, khoảng cách đến huyết trùng đỉnh còn có một ít, nếu không đến đó đúng lúc, hậu quả chỉ sợ không dám tưởng tượng.....

Tay Diệp Hành chống lên trên bàn, hấn hỏi: "Vì sao muốn đi huyết trùng đỉnh? Các người muốn thỏa hiệp với đám quái vật kia sao?"

Bạch đế trầm mặc một chút, cuối cùng trầm trọng gật gật đầu.

"Đây cũng là vạn bất đắc dĩ a, nếu như thỏa hiệp, chúng ta chỉ cần định kỳ tiến cống một đám người thôi, nếu không thỏa hiệp, đại dịch mà bùng nổ trên tất cả đại lục mà nói, lúc đó....."

Câu nói kế tiếp Bạch đế không tiếp tục nói tiếp.

Diệp Hành nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả trong lòng ngực, đột nhiên nói: "Tiểu Quả Quả chính là ở thôn trang bùng nổ dịch huyết trùng."

"Cái gì? Vậy người....." Bạch đế kinh ngạc nhìn Diệp Hành.

Diệp Hành khẽ cười một tiếng nói: "Nàng ấy là đặc biệt." Cho nên nhất định sẽ không cảm nhiễm đám huyết trùng đáng chết kia.

"Người nói giỡn sao? Ngần ấy năm nay sở dĩ người lưu lại ấn tượng hung ác, còn không phải bởi vì người tàn sát những thôn trang bị cảm nhiễm huyết trùng sao? Nam nữ già trẻ, một người sống đâu chưa từng lưu lại! Hiện tại người lại có thể để lại một người sống?!"

Lòng ngực Bạch đế trên dưới phập phồng, hiển nhiên là khó thở.

Diệp Hành gật gật đầu, trong mắt xẹt qua một tia ôn nhu, hần sờ sờ đầu Mạc Vân Quả nói: "Nàng ấy là đặc biệt."

Bạch đế nhìn Diệp Hành thành cái dạng này, không thể tin tưởng nhìn hần.

"Người.....Không phải là yêu đưa bé này chứ?!"

Diệp Hành lắc đầu, lại gật gật đầu.

"Bạch đế, người biết mỗi lần đi tàn sát những người vô tội đó, tâm tình ta như thế nào không?"

"Người sẽ không hiểu không phải sao? Bởi vì người từ trước đến nay là người nhân từ nương tay. Ta cùng người là không giống nhau, người dùng thiện lương cứu vớt thế giới này, mà ta ở dùng tà ác cứu vớt, người có hiểu không?"

"Khi ta lần đầu tiên nhìn thấy tiểu Quả Quả, ta đã biết nàng nhất định sẽ là người cứu rỗi ta."

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 203

Edit: Linhlady

Bạch đế há to miệng nhìn Diệp Hành, thật lâu sau sau, lại thở dài một hơi.

"Diệp Hành, trăm sông đổ về một biển, có lẽ nói chính là chúng ta đi?"

Diệp Hành khẽ cười một tiếng nói: "Bạch đế, người lúc này lại dùng sai thành ngữ, chúng ta chỉ là dùng phương thức khác nhau để làm việc mình cho là đúng mà thôi."

Bạch đế cười khở một tiếng nói: "Không nói cái này, như vậy hiện tại người có thể thả chúng ta đi không?"

"Không thể." Diệp Hành quyết đoán lắc đầu.

Bạch đế:..... Cho nên vừa rồi hẳn ta đều nói lời vô ích sao!

"Ta sẽ không cho các người thỏa hiệp với đám quái vật kia."

Diệp Hành ôm Mạc Vân Quả đứng lên xoay người rời đi, mà Bạch đế nhìn bóng dáng Diệp Hành, luôn cảm thấy có chuyện không tốt xảy ra.

Mà dự cảm của Bạch đế là hoàn toàn chính xác, vào lúc ban đêm, Diệp Hành trực tiếp hạ lệnh đem người trong thương đội, cùng những rương "Hàng hóa" kia giết chết, sau đó ném vào nơi chuyên môn để đốt đồ, một ngọn lửa thiêu hủy sạch sẽ.

Huyết trùng bám vào người với người, ký chủ chết, huyết trùng chết.

Đêm đó ngọn lửa cực kỳ xinh đẹp, thật giống như là từ địa ngục bay lên, thiêu đốt linh hồn mọi người.

Mạc Vân Quả đến ngày hôm sau mới tỉnh lại, vừa tỉnh tới nàng liền cảm giác được tứ chi vô lực, vô cùng khó chịu.

Diệp Hành nhìn thấy Mạc Vân Quả tỉnh, vui sướng hài lòng cùng nàng nói chuyện, nhưng mà Mạc Vân Quả nhìn miệng lúc đóng lúc mở của Diệp Hành, lại phát hiện mình không nghe được giọng nói của hắn.

Mạc Vân Quả vươn tay, chạm vào miệng Diệp Hành.

Diệp Hành sửng sốt, không biết tiểu Quả Quả nhà mình bị làm sao?

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy thân ảnh Diệp Hành trước mắt có chút hoảng hốt, nàng nghe không được giọng nói của hắn, cũng không cảm nhận được độ ấm.

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lại hôn mê bất tỉnh.

Diệp Hành nhìn ngất xỉu đi, trong lòng đập bộp một tiếng, hắn lập tức bế Mạc Vân Quả lên, xông thẳng tới một hướng mà đi.

Mà lúc này phòng phát sóng trực tiếp, lập tức nổ tung chảo.

"Nắm thảo! Thế giới này sao lại thế này? Ta còn chưa kịp tiêu hóa chuyện huyết trùng ngày hôm qua, tiểu Quả Quả nhà ta vậy mà bị hôn mê!"

"Ma ma thế giới này thật nguy hiểm, ta phải về nhà hu hu hu....."

"Lầu trên cầu bần! Người căn bản không hề ở thế giới đó được chưa!"

"(Mặt ngạo kiêu) ㄟ(ㄟ ^ ㄟ) ㄏ không cần người nhắc nhở ta!"

"Mấy ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, ta phải từ từ tiêu hóa."

"Các người không biết, ngày hôm qua khi Diệp Hành cùng cái người Bạch đế kia nói chuyện, lúc đó ta cũng không dám nói chuyện."

"Ta cũng vậy ta cũng vậy, cảm giác thật là khủng khiếp."

"So với các người sợ hãi, thật ra ta lại có chút tò mò cuối cùng thì huyết trùng trông như thế nào."

"Không phải nói trùng sao? Hẳn là rất ghê tởm."

"A a a! Hiện tại không phải nên quan tâm tình huống của tiểu Quả Quả nhà ta sao!"

"A a! Tình huống của tiểu Quả Quả nhà ta cuối cùng là thế nào a?!"

"Hy vọng không cần xảy ra chuyện mới....."

"Phi! Cái gì hy vọng, khẳng định sẽ không xảy ra chuyện!"

Diệp Hành ôm Mạc Vân Quả trực tiếp đá văng cửa phòng Bạch đế, sau đó giận dữ hét: "Người người này! Người đã làm gì tiểu Quả Quả nhà ta rồi!"

Bạch đế nhìn dáng vẻ Diệp Hành vội vã, ngồi ở chỗ kia, không nói gì.

Diệp Hành cười lạnh một tiếng nói với Bạch đế: "Bạch đế, người muốn chết sao?"

"Nàng không giữ được." Bạch đế lạnh nhạt vô tình nói.

"Đây không phải là chuyện người cần quản!" Diệp Hành trừng mắt nhìn Bạch đế lạnh lẽo nói.

"Vậy chúng ta muốn thỏa hiệp với huyết trùng, chuyện này cũng không cần người quản đi!" Bạch đế nhìn Diệp Hành chằm chằm, trong mắt một mảnh lạnh băng.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 204

Edit: Linhlady

Diệp Hành cười lạnh một tiếng nói: "Người cho rằng ta thật sự muốn quản? A....."

"Một khi thỏa hiệp với đám huyết trùng kia, thế giới này xong rồi!"
Diệp Hành một cái vỗ vào trên bàn, tức khắc cái bàn liền thành hai nửa.

Bạch đế cười lạnh nói: "Người lo lắng nhiều rồi."

Diệp Hành lại cười lạnh, "Ta xem các người tự tin mù quáng rồi!"

Diệp Hành hít sâu một ngụm, nỗ lực áp chế tức giận của mình lại.

"Bạch đế, đưa cho ta giải dược!"

Bạch đế hừ lạnh một tiếng, nói thẳng nói: "Bảy ngày say không có giải dược."

Diệp Hành vừa nghe thế nhưng lại là bảy ngày say, hốc mắt lập tức đỏ, là tức, cũng là đau lòng.

"Nàng còn nhỏ như vậy, người như thế nào lại nhẫn tâm như vậy cho nàng dùng bảy ngày say!"

Bạch đế nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, trong mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ, nhưng hắn ta cũng biết, đây là phương pháp tốt nhất để nàng có thể nhẹ nhàng chết đi.

Bảy ngày say, say bảy ngày, quan trọng nhất chính là, huyết trùng ở đây bảy ngày cũng là say, cũng sẽ không cảm nhiễm bất cứ kẻ nào.

Bảy ngày say, ngày thứ nhất, mất đi cảm quan.

Mạc Vân Quả hốt hoảng mở to mắt, nàng nhìn Diệp Hành đang ôm mình hốt hoảng mở to mắt, không rõ nguyên do.

"Diệp Hành....."

Mạc Vân Quả há miệng thở dốc kêu lên.

Diệp Hành nhẹ giọng "Ừm" một tiếng, biểu tình ôn nhu.

Bạch đế nhìn Diệp Hành ôn nhu, ánh mắt lóe lóe.

"Tiểu Quả Quả, ta sẽ không để người rời đi." Diệp Hành nói lời này, liền ôm Mạc Vân Quả rời đi, nhìn đâu không có nhìn Bạch đế liếc mắt một cái.

Mạc Vân Quả có chút hoảng hốt, nàng không nghe thấy Diệp Hành nói cái gì, cũng không cảm giác được độ ấm trước kia của hắn.

Mạc Vân Quả nhớ tới phòng phát sóng trực tiếp, vội vàng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Uông một tiếng liền khóc! Tiểu Quả Quả ~"

"Tiểu Quả Quả, tâm ta rất thương người a!"

"Tiểu Quả Quả, chúng ta phải kiên cường kiên cường!"

"Tiểu Quả Quả, người hiện tại không nghe được Diệp Hành nói chuyện sao?"

"Ta đột nhiên cảm thấy thật chán ghét cái tên Bạch đế kia!"

"Mệt ta phía trước còn thích hắn như vậy! Nha đó là người xấu! Đại phôi đản!"

"Vẫn Diệp Hành nhà ta tốt nhất!"

"Tiểu Quả Quả, không cần lo lắng, tất cả đều sẽ không có việc gì, không có việc gì."

"Đúng vậy, sẽ không có việc gì."

Phòng phát sóng trực tiếp hiện lên một tảng lớn lời nói an ủi, Mạc Vân Quả vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nàng ôm chặt cổ Diệp Hành, không nói gì.

Diệp Hành nhìn phòng phát sóng trực tiếp, ánh mắt buồn bã, không nói gì.

Diệp Hành để cho Mạc Vân Quả ăn cái gì đó, sau đó Mạc Vân Quả lại hôn mê.

Một lần hôn mê, lại là cả ngày.

Bảy ngày say ngày thứ hai, mất đi cảm giác.

Ngày hôm sau, khi Mạc Vân Quả mở to mắt, đã là chính Ngọ.

Diệp Hành bón đồ ăn cho nàng, sau đó mang nàng ra bên ngoài.

Đi trên đường nhỏ, trước kia thần kinh nàng vốn mất cảm, đột nhiên lại không cảm giác được gì.

Mạc Vân Quả không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng biết, tất cả thoát nhìn đều không tốt lắm.

Diệp Hành mang theo Mạc Vân Quả đi dạo một hồi, Mạc Vân Quả lại hôn mê.

Diệp Hành nhìn khuôn mặt đã chìm vào hôn mê của Mạc Vân Quả, trên mặt là u sầu không xua đi được.

Hắn ôm Mạc Vân Quả, lại một lần đi tới phòng của Bạch đế.

"Bạch đế, thật sự không có bất kì biện pháp gì sao?"

So sánh với lúc trước hấn nổi giận đùng đùng cùng sắc bén, lúc này hấn, có vẻ hèn mọn cùng ăn nói khép nép.

Bạch đế cũng không nghĩ tới Diệp Hành có thể vì đứa bé kia làm tới mức này, hấn ta lắc đầu nói: "Bây ngày say, không có bất kì biện pháp gì."

Ánh mắt Diệp Hành ôn nhu nhìn Mạc Vân Quả đang hôn mê, nhàn nhạt nói: "Một khi đã như vậy, vậy người đi tìm chết đi."

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 205

Edit: Linhlady

Bạch đế cả kinh, còn không chờ hấn ta phản ứng lại, hấn ta đã nhìn thấy ngực mình xuất hiện một lỗ hồng.

Máu tươi ào ạt chảy ra bên ngoài, thậm chí hấn ta còn không cảm giác được đau đớn.

Máu tươi phun lên nhuộm đỏ ý phục Diệp Hành, có vẻ càng thêm tươi đẹp.

Diệp Hành ngẩng đầu nhìn Bạch đế cười, cười cười liền chảy ra nước mắt.

Bạch đế không hiểu hàm nghĩa của nụ cười kia, cũng không hiểu hàm nghĩa của nước mắt kia.

Hấn ta mang theo nghi vấn, vĩnh viễn rời khỏi thế giới này.....

"Thật..... Thật nhiều máu....."

"Thật đau lòng cho tiểu Diệp nhà ta, cũng thật đau lòng cho tiểu Quả Quả nhà ta! Cái tên Bạch đế không biết tốt xấu a!"

"Ta không muốn khóc, nhưng nước mắt ngăn không được chảy ra."

"Ta lần đầu tiên cảm thấy hiện trường giết người lại cảm động như vậy....."

"Ta thật khỗ sở, thật sự rất khỗ sở a....."

Về mặt Diệp Hành không có biểu cảm nhìn phòng phát sóng trực tiếp, hấn đứng lên nhìn Bạch đế chết không nhắm mắt, ôm Mạc Vân Quả xoay người rời đi.

Bảy ngày say ngày thứ ba, mất đi năng lực nói chuyện.

Ngày thứ ba tỉnh lại, Mạc Vân Quả hiếm khi không thấy Diệp Hành, ngược lại thấy Trương Tam thô kệch đứng ở trước giường mình.

Nàng há miệng thở dốc, muốn nói cái gì đó, lại phát hiện mình không phát ra âm thanh.

Trương Tam nhìn thấy Mạc Vân Quả tỉnh, lập tức nói: "Lão đại đi phong chi nhai, phỏng chừng tới buổi tối mới có thể trở về, lão đại dặn dò ta, chiếu cố người thật tốt."

Mạc Vân Quả không nghe thấy Trương Tam nói cái gì, cũng may người trong phòng phát sóng trực tiếp thuật lại lời Trương Tam, Mạc Vân Quả mới biết được Trương Tam đang nói cái gì.

Mạc Vân Quả giật giật môi, vẫn không phát ra được âm thanh gì.

Trương Tam thấy Mạc Vân Quả không nói lời nào, cũng không có gì nghi vấn, chỉ nghĩ nàng không thích nói chuyện thôi.

Trương Tam mang cho Mạc Vân Quả một ít cháo, Mạc Vân Quả ăn xong, lúc sau, liền muốn ngủ, nhưng mà Trương Tam lại không cho nàng ngủ.

Mạc Vân Quả cố gắng chống đôi mắt nhìn Trương Tam, Trương Tam nói: "Tuy rằng không biết lão đại vì sao lại phá lệ đem người mang về đây, nhưng mà người nếu đi vào nơi này, thì nhất định phải đối xử tốt với lão đại!"

Trương Tam nói lời này, trên khuôn mặt u sầu không nén lại được.

"Lão đại đi phong chi nhai, nơi đó rất nguy hiểm, nghe nói nơi đó có quả sung, có thể giải trăm độc." Trương Tam nói tới đây nhìn Mạc Vân Quả một cái, lại phát hiện nàng vẫn cứ là khuôn mặt vô cảm kia.

Trương Tam nhấp nhấp miệng, không tiếp tục nói tiếp.

Hắn ta thấy rõ ràng, đứa bé này thật là một bạch nhãn lang!

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy đầu mình hôn hôn trầ trầ, mí mắt cũng không chế không được muốn khép lại.

Nàng thấy Trương Tam không nói gì, nhắm mắt lại, hoàn toàn hôn mê.

Đương Diệp Hành gấp gáp trở về Mạc Vân Quả vẫn như cũ hôn mê.

Diệp Hành uy nàng ăn quả sung, quả sung vào miệng là tan, nháy mắt dễ chịu lan ra toàn thân Mạc Vân Quả.

Diệp Hành hy vọng tiểu Quả Quả của hắn có thể tỉnh lại, nhưng mà không có, nàng vẫn như cũ bình tĩnh ngủ.

Diệp Hành cười khở một tiếng, chảy xuống một giọt nước mắt, nện ở trên mặt Mạc Vân Quả.

Nước mắt theo gương mặt Mạc Vân Quả chậm rãi chảy xuống, ẩn phía dưới chăn, biến mất không thấy.

Diệp Hành ôm Mạc Vân Quả, một đêm dài vô miên.

Bảy ngày say ngày thứ tư, mất đi ánh sáng.

Mạc Vân Quả vừa mở mắt đã nhận ra không thích hợp, nàng không nhìn thấy, trước mắt chỉ có bóng tối vô hạn.

"Tiểu Quả Quả, ta dẫn ngươi đi xem phong cảnh được không?"

Diệp Hành thật cẩn thận ôm Mạc Vân Quả đi tới một chỗ, đó là một vách núi rất cao rất cao, tầng mây ẩn vào giữa sườn vách núi, thoạt nhìn có chút tiên khí mờ mịt.

- -----

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 206

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả không có cách nào trả lời Diệp Hành, cũng không nhìn thấy Diệp Hành mang nàng đi đâu.

Diệp Hành cúi đầu nhìn hai mắt nghiêm nhiên đã không có tiêu cự của Mạc Vân Quả, trong lòng xẹt qua một tia đau lòng.

Hắn ở trong đầu bùm bùm đánh một chuỗi tự.

"Tiểu Quả Quả, ta biết ngươi có thể nhìn thấy phòng phát sóng trực tiếp, cho nên, kế tiếp ta muốn nói cho ngươi chuyện của ngươi ngươi phải nghe thật tốt, biết không?"

Bởi vì phòng phát sóng trực tiếp bình luận là trực tiếp xuất hiện ở trong đầu Mạc Vân Quả, cho nên Mạc Vân Quả rành mạch thấy Diệp Hành đánh ra một chuỗi kí tự này.

Nàng trực tiếp ở trong đầu đáp lại Diệp Hành.

"Được."

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp thấy một màn như vậy, không hề nói chuyện ở phòng phát sóng trực tiếp, trong lúc nhất thời, phòng phát sóng trực tiếp chỉ có một mình Diệp Hành nói chuyện.

"Tiểu Quả Quả, ta biết nhiệm vụ của ngươi chân tướng cuối cùng là có ý gì."

"Tiểu Quả Quả, ta rất ích kỷ, ta nghĩ nếu ngươi không hoàn thành được nhiệm vụ, như vậy ngươi có thể b ỏ ta ở thế giới này, thẳng đến khi ta chết già, sau đó lại nói chân tướng cho ngươi, đến lúc đó ngươi có thể rời đi."

"Nhưng mà, nhìn ngươi hiện tại, ta chung quy là không đành lòng."

"Người là tiểu Quả Quả của ta a, ta như thế nào đành lòng để đôi mắt xinh đẹp của người không nhìn thấy phong cảnh của thế giới này được?"

"Ta làm sao trơ mắt nhìn người dần dần mất đi sức sống được đây....."

Từng câu từng chữ của Diệp Hành tràn ngập đau lòng, mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp nhìn đến những lời này, muốn phát biểu ý kiến của mình, rồi lại tại hạ một khắc này cứng rắn nhìn xuống.

Bọn họ chung quy không muốn quấy rầy người nam nhân chung tình này.

Mạc Vân Quả nhìn Diệp Hành nói, trong nội tâm trước nay luôn lạnh lẽo, lại xuất hiện một cảm giác xa lạ, nàng không biết cảm giác đó gọi là gì, nhưng không thể phủ nhận đó là, cái loại cảm giác này thực ấm áp.

Diệp Hành đem Mạc Vân Quả ôm chặt một chút, tiếp tục ở phòng phát sóng trực tiếp nói.

"Tiểu Quả Quả, ta nghĩ chân tướng hệ thống muốn, hẳn là nguyên nhân ta giết người không chớp mắt đi."

"Người biết không? Thế nhân đều nói ta là Diêm La Vương, bởi vì ta là nam nhân giết người không chớp mắt, nhưng mà bọn họ không biết đó là, ta giết chết người, đều là những người bị cảm nhiễm huyết trùng."

"Tiểu Quả Quả, có lẽ người cũng không biết huyết trùng khủng bố như thế nào, ta chỉ có thể nói, chỉ cần lây dính một chút đồ vật kia, trong vòng một tuần, sẽ hư thối đến chết. Chỉ cần một khu có một người bị huyết trùng cảm nhiễm, như vậy toàn bộ người khu đó đều sẽ bị cảm nhiễm."

"Ta lần đầu tiên nhìn thấy người, thôn trang đó đã bị cảm nhiễm huyết trùng, ta tàn sát cả thôn trang, ngay cả một đứa bé mới ra đời cũng không tha."

"Tiểu Quả Quả, ta không có cách nào, người biết không? Luôn có những người phải sống sót."

Diệp Hành gắt gao ôm Mạc Vân Quả, hấn đem vùi đầu ở vị trí cổ của Mạc Vân Quả.

Một giọt nước mắt từ hấn khóe mắt chảy xuống, nhỏ giọt xuống cổ Mạc Vân Quả, chảy vào trong quần áo nàng.

Mạc Vân Quả không nói gì, Diệp Hành cũng không có nói nữa, toàn bộ phòng phát sóng trực tiếp đầu không lên tiếng.

Phòng phát sóng trực tiếp một mảnh an tĩnh, Diệp Hành vốn cho rằng nhiệm vụ của Mạc Vân Quả đã hoàn thành, lại không có nghĩ đến thanh âm hệ thống nhắc nhở lại thật lâu chưa vang lên.

Mạc Vân Quả đã lại hôn mê, nàng hiện tại có thể thanh tỉnh thời gian đã càng ngày càng ít.

Diệp Hành kinh hãi, trực tiếp ở phòng phát sóng trực tiếp chất vấn hệ thống.

"Chân tướng chẳng lẽ không phải cái này sao!"

Đoàn Tử nhìn Diệp Hành kêu gào trong phòng phát sóng trực tiếp, nhỏ gương mặt xệt qua một tia khó xử, tuy rằng nó cũng không muốn ký chủ chịu khổ, tuy rằng nó cũng muốn nói nhiệm vụ thành công, nhưng mà "Chân tướng" lại không phải cái này.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 207

Edit: Linhlady

Diệp Hành nhìn đến hệ thống không trả lời, tâm lạnh một phần, hần bễ Mạc Vân Quả hôn mê lên, đi khỏi nơi này, không hề nói một lời.

Mà lúc này phòng phát sóng trực tiếp lại khôi phục não nhiệt ngày xưa, ngược lại với não nhiệt ngày trước, hiện tại không khí lại có một chút áp lực.

"Ta thật đau lòng cho Diệp Hành a."

"Ta cũng vậy, vì sao lại đối xử với Diệp Hành nhà ta, vì sao muốn đối xử với tiểu Quả Quả nhà ta như vậy?"

"Ta đâu không đành lòng xem tiếp, còn có không phải càng ngày càng ngược tâm sao?"

"Hu hu hu..... Lòng ta đau quá a."

"Nhìn đến dáng vẻ kia của Diệp Hành, ta thật sự đau tim a, cảm giác bị như móc xuống vậy."

"Cho nên nói, huyết trùng cùng bảy ngày say gì đó, thật sự thật chán ghét a a a!"

.....

Diệp Hành ôm Mạc Vân Quả về tới phòng, ôn nhu đem nàng đặt ở trên giường, sau đó mình cũng nằm xuống, ôm nàng nhắm hai mắt lại.

Nếu muốn ngủ say, ta đây liền bế người.

Bảy ngày say ngày thứ năm, mất đi năng lực hành động.

Mạc Vân Quả chậm rãi mở to mắt, nàng muốn ng ẩng dậy, lại phát hiện thân thể đã không chịu nổi chế của mình.

Mạc Vân Quả nằm ở nơi đó, nàng nhìn không thấy nghe không thấy không cảm giác được, hiện giờ cũng mất đi năng lực hành động.

Tất cả chuyện này, làm nàng giống như trở về thật lâu thật lâu trước kia, nàng cũng như vậy nằm, nằm, thẳng đến thiên hoang địa lão.....

Diệp Hành nằm ở bên người Mạc Vân Quả, hẳn có thể rõ ràng cảm giác được thân thể tiểu Quả Quả của hắn đã bắt đầu trở nên hoá thạch.

Hắn tay sờ khuôn mặt nàng, lại sờ cặp mắt kia.

"Tiểu Quả Quả, ta vốn muốn mang ngươi đi khắp thế giới này, lại không nghĩ sớm kết thúc như vậy."

"Tiểu Quả Quả, ngươi biết không? Khi ta nhìn thấy ngươi đi vào thế giới của ta, lúc ấy suy nghĩ đầu tiên của ta là bảo vệ ngươi thật tốt, sau đó sủng ngươi lên tận trời."

"Nhưng mà hiện giờ ta lại phát hiện, kế hoạch vĩnh viễn đầu không đuổi kịp biến hóa."

"Ngươi nếu không phải bởi vì ích kỷ của ta, như vậy cuộc sống của ngươi sẽ trở nên tốt đẹp hơn?"

"Ta vẫn luôn biết, tiểu Quả Quả nhà ta thông minh đáng yêu tuyệt thế vô song, cho nên đối với nhiệm vụ gì đó, khẳng định dễ như trở bàn tay là chuyện nước chảy thành sông. Nhưng mà ta lại đem ngươi giam cầm ở bên người ta, rõ ràng biết ngươi là nhược điểm của ta, lại tùy tiện đem ngươi bại lộ ở trước mặt mọi người, đem ngươi bại lộ ở trước mặt Bạch đế."

Ngữ khí Diệp Hành vô cùng bi thương, hẳn không nói những lời này trong phòng phát sóng, mà tự mình nói bên ngoài với nàng.

Hắn biết Mạc Vân Quả không nghe thấy, thật ra hắn cũng không muốn nàng nghe thấy cái này, đây là bí mật của riêng mình hắn mà thôi.

Hắn chung quy là ích kỷ, chẳng sợ nếu như tiểu Quả Quả biết mình hại nàng như thế, hắn cũng không muốn nàng dùng cách này để nhớ đến hắn.

Hắn muốn làm nàng biết, đồng thời lại không nghĩ muốn nàng biết.

Một mặt, hắn muốn khiến nàng nhớ kỹ mình, về mặt khác hắn không nghĩ muốn nàng thấy mình ti tiện cùng tâm cơ.

Diệp Hành rất mâu thuẫn, loại mâu thuẫn này làm cả người hắn tỏa ra một loại bi thương tuyệt vọng.

Có thể được biết được hệ thống phát sóng trực tiếp phần lớn người ở đây đều không phải hạng người hời hợt, bọn họ có thể hiểu tiểu tâm tư của Diệp Hành, cho nên bọn họ cũng rất mâu thuẫn.

Nếu đem lời nói của Diệp Hành truyền đạt lại cho Mạc Vân Quả, nàng định là sẽ nhớ rõ hắn.

Nếu không đem lời nó của hắn truyền đạt lại cho Mạc Vân Quả, bọn họ lại cảm thấy như vậy đối với Mạc Vân Quả mà nói là tàn nhẫn, khiến nàng dùng đau xót tới nhớ kỹ người nào đó, tư vị kia nhất định là không dễ chịu.

Bọn họ không muốn nhìn cặp mắt trong suốt kia nhiễm sắc thái khác, đó là chuyện bọn họ vĩnh viễn cũng không muốn nghĩ tới.

Phòng phát sóng trực tiếp hiếm thấy yên tĩnh xuống, không ai nói chuyện, chỉ có từng đợt từng đợt đánh thảng.

Mà trong số người đánh thảng, có một người cực kỳ nổi bật.

"Người sử dụng kẻ thần bí đánh thảng một tấn thuốc ngăn nước mắt!"

Một tinh cầu xa xôi, kẻ thần bí nhìn màn hình lớn trên bầu trời chiếu phòng phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả, hắn quay đầu nhìn người máy, trong giọng nói mang theo mê mang cùng khó hiểu hiếm thấy.

"Tiểu Q, người nói vì sao người con trai kia lại đối xử tốt với Thân Thân nhà ta như vậy?"

Tiểu Q: Đại khái là bởi vì tình yêu đi.....

"Tiểu Q, ta nhớ Thân Thân nhà ta, ta rất sợ hãi, nàng sẽ quên ta....."

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 208

Edit: Linhlady

Bảy ngày say ngày thứ sáu, h ồi quang phản chiếu.

Mạc Vân Quả tỉnh lại li ền phát hiện thân thể của mình trở lại trạng thái như xưa, tai tinh mắt thính, thật sự là quá tốt r ồi.

Mạc Vân Quả nhìn Diệp Hành nằm ở bên cạnh mình, há m ồm nói: "Diệp Hành."

Diệp Hành đã sớm ở lúc Mạc Vân Quả tỉnh lại cũng tỉnh theo, nhưng hắn không biết hắn nên lấy thái độ như thế nào để đối mặt với Mạc Vân Quả, chỉ có thể giả bộ ngủ.

Diệp Hành nghe được giọng nói của Mạc Vân Quả, mở mắt.

"Tiểu Quả Quả ~"

Giọng nói của Diệp Hành vẫn như cũ nhộn nhạo như vậy, nếu không người phải tâm tư mẫn cảm, tuyệt đối không phát hiện ra nội tâm khủng hoảng của hắn.

Mà bản thân Mạc Vân Quả lại không phải một người tâm tư mẫn cảm, cho nên nàng chỉ có thể nhìn thấy Diệp Hành đang cười, thực phong tao thực nhộn nhạo.

Mạc Vân Quả vung tay lên tát một cái lên mặt Diệp Hành, bàn tay nhỏ nhắn căn bản là không cách nào bao trọn được khuôn mặt Diệp Hành, nhưng bởi vì do Diệp Hành quá trắng, trên khuôn mặt kia hiện rõ năm ngón tay của Mạc Vân Quả.....

Diệp Hành sủng nịch cười, vươn tay c ầm tay nhỏ trên mặt nói: "Tiểu Quả Quả hôm nay muốn chơi như thế nào a?"

Mạc Vân Quả nghiêng đầu, nghĩ nghĩ, lại lắc đầu nói: "Không biết."

Thật ra nếu có thể lựa chọn, Mạc Vân Quả muốn chọn sớm hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng lần trước Diệp Hành ở trong phòng phát sóng trực tiếp nói lời đó vẫn không đạt yêu cầu của nhiệm vụ, vậy chứng tỏ Diệp Hành cũng không biết "Chân tướng" đến tốt cùng là cái gì, trong lúc nhất thời nàng cũng nghĩ không ra manh mối, chỉ có thể là tạm thời buông chuyện này.

Diệp Hành nheo đôi mắt lại, sung sướng nói không nên lời.

Hắn biết tiểu Quả Quả nhà mình say mê với nhiệm vụ không thể tự kềm chế, hắn vốn dĩ cho rằng tiểu Quả Quả sẽ bảo hắn đi theo nàng cùng đi tìm "Chân tướng", lại nghe thấy nàng nói "Không biết", hắc hắc.....

Không biết gì đó, là tốt nhất!

Hắn có thể mang theo tiểu Quả Quả đi chơi a ~

Diệp Hành uy Mạc Vân Quả ăn cơm, sau đó hai người vui vui vẻ vẻ đi dạo trong sơn trại.

Hai người nhìn qua hài hòa như vậy, giống như mấy ngày trước, tốt đẹp như vậy.

Hai người nhìn qua giống như không có chuyện gì xảy ra, nhưng người trong sơn trại biết, lão đại nhà bọn họ, nhất định chịu đựng đau đớn khó có thể tưởng tượng được.

Mà đứa trẻ kia, so với tưởng tượng của bọn họ còn kiên cường hơn.

Diệp Hành ôm Mạc Vân Quả đi dạo rất nhiều nơi, hận không thể đem một thảo một mộc tất cả đều cho Mạc Vân Quả xem.

Mạc Vân Quả nhìn những phong cảnh đó, con người trước sau đều không có biến.

Sơn trại rất lớn, Diệp Hành đầu lĩnh sơn tặc cường hãn nhất thế giới này, địa bàn không hề nhỏ.

Ngày này, Diệp Hành mang theo Mạc Vân Quả đi tới cấm địa của sơn trại, đó khi bảo tặc rất nhiều bảo vật của sơn trại.

Mạc Vân Quả nhìn trong sơn động đầy bảo vật, đôi mắt xoát sáng ngời, bởi vì nàng thấy một cái chén ánh vàng rực rỡ!

Mạc Vân Quả lập tức chạy lại chỗ cái chén kia, Diệp Hành cũng biết tiểu Quả Quả cực kỳ nhiệt tình yêu thương màu vàng, chỉ sủng nịch nhìn nàng.

Mạc Vân Quả ôm cái chén lên, hưng phấn nhìn về phía Diệp Hành, tuy rằng hưng phấn của nàng gần như chỉ là đôi mắt so ngày thường sáng hơn một ít.

Diệp Hành đi qua đi sờ sờ đầu nàng nói: "Thích nó thì tặng cho người."

Mạc Vân Quả mạnh mẽ gật đầu, đối với Diệp Hành ấn tượng lại tốt một phần.

Diệp Hành lại mang theo Mạc Vân Quả đi dạo một vòng, trừ bỏ cái kia chén, Mạc Vân Quả không còn có lấy bất kỳ đồ vật nào nữa.

Diệp Hành cũng không mạnh mẽ đưa cho Mạc Vân Quả cái gì, dù sao hẳn biết tiểu Quả Quả nhà hắn ngoại trừ màu vàng ra, đồ vật khác đâu sẽ không quý trọng.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 209

Edit: Linhlady

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh, Mạc Vân Quả một chút buồn ngủ cũng không có.

Nàng cảm giác cả người hưng phấn dị thường, thật giống như hút ma túy, tinh thần no đủ sung túc.

Theo thời gian trôi đi, trên mặt Diệp Hành tươi cười càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhộn nhạo.

Mà biểu hiện như vậy trong mắt người xem ở phòng phát sóng trực tiếp, lại có một loại hương vị khác.

"Ta đã từng nghe bà nội nói qua một câu, khi một người tuyệt vọng đến mức tận cùng, bày ra bên ngoài không phải vẻ tuyệt vọng, mà là hưng phấn thấu xương."

"Lần trên, bà nội người nhất định là một người rất trí tuệ."

"Cho nên, trạng thái hiện tại của Diệp Hành là tuyệt vọng đến mức tận cùng sao?"

"Tiểu Quả Quả có phải sắp chết hay không....."

"Lần trên không cần nói vậy! Tiểu Quả Quả mới sẽ không chết đâu! Tuyệt đối sẽ không! Tuyệt đối sẽ không!"

"Đúng vậy, đúng vậy! Tiểu Quả Quả nhà ta nhất định sẽ tồn tại thật tốt! Còn có Diệp Diệp nhà ta nữa!"

"Hôm nay đã là ngày thứ sáu của bảy ngày say, lại qua một ngày....."

"Mặc kệ mặc kệ! Tiểu Quả Quả nhà ta sẽ sống thật tốt!"

"Ta đau lòng cho Diệp Diệp, cũng đau lòng cho tiểu Quả Quả a!"

"Thật ra ta cảm thấy, như vậy đối với tiểu Quả Quả mà nói, chết là một loại giải thoát."

"Lần trên người nói vậy! Nếu tiểu Quả Quả chết ở thế giới này, tinh thần lực của nàng sẽ bị tổn thương nặng, lần phát sóng tiếp theo không biết phải chờ bao lâu!"

"Đúng vậy, người có phải từ nơi khác đến đây làm hắc phấn không! Nhanh lên tránh ra, nơi này không chào đón người!"

"Ta mặc kệ ta mặc kệ (lăn lộn!) tiểu Quả Quả nhà ta cùng Diệp Diệp nhất định phải tốt!"

Diệp Hành không xem phòng phát sóng trực tiếp thảo luận, mặc kệ đồng bình luận đó xuất hiện trong đầu hắn.

Mạc Vân Quả cũng không xem những văn tự đó, nàng dù tính tình trì hoãn ra sao cũng biết hiện tại mình không được tốt lắm.

Nàng biết, có lẽ mình sống không lâu.

Mạc Vân Quả ôm chén ánh vàng rực rỡ, mặt cọ lại cọ, quả nhiên màu vàng mới là đẹp nhất!

Màn đêm dần dần buông xuống, Diệp Hành cũng không mang theo Mạc Vân Quả trở lại phòng an an ổn ổn ngủ, mà mang theo nàng đi tới một đỉnh núi.

Đây là ngọn núi cao nhất thế giới này, càng lên cao không khí càng chút loãng, nhưng Diệp Hành đã quen không khí như vậy, không có bao nhiêu khó khăn.

Đến nỗi Mạc Vân Quả, thế nhưng cũng không có một chút không khỏe.

Diệp Hành nhìn Mạc Vân Quả như vậy, trong mắt xẹt qua một tia suy nghĩ sâu xa, hắn vẫn luôn đều biết tiểu Quả Quả là một người có chuyên

xưa, tuy rằng hai mắt nàng trong suốt, nhưng khi gặp qua vô vàn chuyện đen tối dơ bẩn vẫn trong suốt như vậy.

Lại khác hoàn toàn với ánh mắt của trẻ con sơ sinh hồn nhiên không biết gì, đôi mắt của Mạc Vân Quả, lại không như cái gì cũng không tồn tại trong đó.

Diệp Hành ôm Mạc Vân Quả, Mạc Vân Quả ôm kim chén ngẩng ở bên cạnh một cái huyênh nhai (Vực sâu).

Thân thể hai người chỉ cần nghiêng về phía trước một chút thôi, có thể thể tan xương nát thịt.

Buổi tối đỉnh núi rất lạnh, Diệp Hành vận dụng nội lực của mình giúp Mạc Vân Quả duy trì nhiệt độ cơ thể.

Mạc Vân Quả ôm chén ánh vàng rực rỡ, ánh mắt lại dừng ở trên người Diệp Hành.

Ánh trăng thanh lãnh chiếu vào trên người hai người, ánh mắt Diệp Hành cũng dừng ở trên người Mạc Vân Quả.

Diệp Hành sủng nịch xoa xoa đầu Mạc Vân Quả, ôn nhu nói: "Tiểu Quả Quả, vì sao ngươi lại thích màu vàng?"

Mạc Vân Quả sửng sốt, nàng nhớ lại cuộc sống trước kia, những ngày ấy tựa hồ đã qua đi giống như đã trôi qua thật lâu thật lâu, lâu đến nỗi nếu không phải Diệp Hành hỏi như vậy, nàng cũng quên mất.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 210

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả không nói gì, Diệp Hành nhìn Mạc Vân Quả, cũng không nói lời nào.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, gió lạnh đánh úp lại, Mạc Vân Quả đánh một cái lạnh run, phục hồi tinh thần lại.

Mạc Vân Quả nhìn cái chén màu vàng nói: "Ta quên mất rồi,"

Diệp Hành sửng sốt, xoa xoa đầu Mạc Vân Quả, không tiếp tục hỏi đến cùng.

Bất kể tiểu Quả Quả nhà hắn nói là thật hay là giả, hắn đều không muốn suy xét.

Trên thực tế, Mạc Vân Quả cũng không nói dối, nàng thật sự quên mất.

Nhưng nàng có đôi khi sẽ mơ một ít chuyện kì quái, trong mơ nàng thấy màu vàng rực rỡ, nàng sẽ thấy màu sắc này thật đẹp, đặc biệt xinh đẹp.

"Cho nên nói, tiểu Quả Quả nhà ta còn mất trí nhớ sao?"

"Hu hu hu..... Tiểu Quả Quả nhà ta thật đáng thương."

"Còn có mấy giờ nữa trời sẽ sáng rồi, đến lúc đó....."

"Bảy ngày say, say bảy ngày."

"Không biết vì sao, nhìn lên bầu trời nói những lời này, thật muốn khóc."

Phòng phát sóng trực tiếp vẫn như cũ náo nhiệt như vậy, nhưng Mạc Vân Quả cùng Diệp Hành lại hiếm thấy trăn mặc xuống.

Diệp Hành chỉ là ôm Mạc Vân Quả, bàn tay to ở trên đầu nàng xoa xoa, vô cùng sủng nịch.

Thời gian trôi đi, trong nháy mắt lại trôi qua mấy giờ.

Ở trong quá trình này, Mạc Vân Quả cảm giác được tinh lực cả người đang dần dần biến mất, thật giống như một quả bóng đang xì hơi.

Mạc Vân Quả cảm giác tay chân mình bắt đầu vô lực, tay ôm chén kia cũng bắt đầu có chút lực bất tòng tâm.

Nàng ngẩng đầu, nhìn trên mặt Diệp Hành vẫn như cũ treo tươi cười, gian nan vươn bàn tay nhỏ liền vỗ vào mặt Diệp Hành.

Diệp Hành cúi đầu nhìn bộ dáng Mạc Vân Quả, cúi đầu hôn hôn cái trán của nàng, nhìn như lơ đãng nói nói.

"Tiểu Quả Quả, người biết ta vì sao sẽ thích màu đỏ không?"

Mạc Vân Quả cảm thấy mí mắt có chút nặng nề, nàng nỗ lực mở nó.

Nàng cũng cảm thấy mình không như không nghe rõ lời Diệp Hành nói lắm, nhưng lại giống như nghe được tất cả.

"Hả?"

Mạc Vân Quả phát ra một giọng mũi, mềm mềm mại mại, một chút cũng không giống ngữ điệu lạnh lẽo ngày thường.

Diệp Hành nhìn nơi xa đang mặt trời đang nhô lên ở nơi xa xa, đó là tân sinh hy vọng, là tân sinh bắt đầu.

Nhưng cái này đối với tiểu Quả Quả nhà hắn, lại là bùa đòi mạng.

"Bởi vì màu đỏ khi nhiễm máu tươi sẽ không bị nhận ra."

Diệp Hành vẫn đăm gió nhẹ hộc ra những lời này, lại khơi dậy một tảng lớn đờng tình.

"Cho nên, Diệp Diệp mặc đồ đỏ là vì không muốn máu tươi nhuộm đỏ quần áo mình sao?"

"Ta cảm thấy hẳn không phải như vậy đi? Ta cảm thấy ý của Diệp Diệp là không thể thoát khỏi máu tươi, chỉ có thể đem nó dung hợp."

"A a a! Diệp Diệp nhà ta làm tâm ta đau quá, cho người ôm một cái."

"Không thể thoát ly, chỉ có thể dung hợp sao?"

"Thật hy vọng tiểu Quả Quả cùng Diệp Diệp ở bên nhau."

Mạc Vân Quả cực lực nghe rõ những lời này, nàng cũng thấy câu kia "Không thể thoát ly, chỉ có thể dung hợp".

Mạc Vân Quả không biết như thế nào, chỉ cảm thấy có chút khó chịu, loại cảm giác này rất xa lạ, làm nàng có chút không thích ứng được.

Khi ánh mặt trời chiếu vào hai người, Mạc Vân Quả cùng Diệp Hành hai mắt nhìn nhau, một cái thâm tình sủng nịch, một cái ngây thơ trong suốt.

"Lạch cạch"

Một giọt nước mắt từ khóe mắt Mạc Vân Quả chảy xuống, nhỏ giọt ở trên tay Diệp Hành.

Tay Diệp Hành run lên, không thể tưởng tượng nhìn Mạc Vân Quả.

"Người....." Diệp Hành chưa bao giờ dám nghĩ tiểu Quả Quả của hắn sẽ vì hắn mà rơi lệ.

"Diệp Hành, màu đỏ rất đẹp, so với màu vàng của ta còn đẹp hơn." Mạc Vân Quả dùng hết sức lực cuối cùng nói xong những lời này, rồi sau đó nàng liền không thể khống chế hôn mê.

Diệp Hành ngốc lẳng nhìn một màn này, một giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, vừa vụn cùng nước mắt của Mạc Vân Quả giao hòa.

"Đinh! Nhiệm vụ chân tướng hoàn thành, hoàn thành thuyết minh: Nguyên nhân và sao khán giả phát sóng trực tiếp Diệp Hành thích màu đỏ."

"Nhiệm vụ hoàn thành, bắt đầu truyền tổng, bắt đầu đếm ngược, ba, hai, một....."

Diệp Hành ôm Mạc Vân Quả, tận mắt nhìn thấy thân thể của nàng dần dần biến mất ở trước mắt hắn.

Mà hai giọt nước mắt giao nhau kia, dung hợp thành một giọt, dưới ánh nắng chiều rơi xuống, chiết xạ màu sắc mỹ lệ nhất.....

- - - - -

Edit: Thế giới này thật buồn, đọc xong ta muốn khóc theo.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 211: Nước mắt giao hòa (Phiên ngoại Diệp Hành)

Edit:Linh lady

Nếu có một ngày, có một người hỏi người, khi người nhìn thấy người mình thích rơi nước mắt trước mặt mình sẽ có cảm nhận gì?

Ta nghĩ đại đa số người trả lời là đau lòng, là lo lắng, là sợ hãi.

Nhưng ta lại không giống vậy, khi ta thấy tiểu Quả Quả rơi lệ, phản ứng đầu tiên của ta là hưng phấn, là loại cảm giác hưng phấn chưa từng có.

Có được hệ thống phát sóng trực tiếp là một chuyện ngoài ý muốn, ta vẫn cứ nhớ rõ ngày đầu tiên ta biết đến hệ thống phát sóng trực tiếp hệ thống, đó là lần đầu tiên ta tàn sát một thôn trang, thôn trang đó bị cảm nhiễm huyết trùng.

Lúc ấy ta, không có được cứu rỗi, bên người ta không có gì giải trí, cho nên ta tiếp nhận hệ thống phát sóng trực tiếp, bắt đầu làm khán giả khắp các kênh.

Không thể không nói, những phát sóng trực tiếp đó khiến cho cuộc sống sinh hoạt buồn tẻ của ta có một tia lạc thú, nhưng lại không cách nào chữa nội tâm càng ngày càng nôn nóng của ta.

Thẳng đến một ngày, ta trong lúc vô tình thấy được tiểu Quả Quả.

Từ ngày đầu tiên khi nàng phát sóng trực tiếp ta đã thấy nàng, đây là chủ kênh mới, mới không thể mới hơn.

Nói như vậy, một chủ kênh mới muốn nhanh lên cấp. cách đơn giản nhất đó là làm quái tìm kiếm cái lạ, khoe khoang phong tao.

Nhưng mà tiểu Quả Quả không giống vậy, nàng lạnh lẽo đối đãi với nhiệm vụ, lạnh lẽo đối đãi với khán giả xem kênh của nàng.

Ta thích nhất đó là cặp mắt kia, giống như có thể nhìn thấu tất cả, lại giống như không nhìn thấu cái gì.

Ta không thể ức chế yêu cặp mắt kia, ta thậm chí có ý muốn đào cặp mắt kia cất giữ.

Ta đánh thưởng cho nàng, ngẫu nhiên cũng sẽ nói cho nàng vài suy nghĩ của ta, ta hy vọng có một ngày, nếu ta thật sự có thể nhìn thấy nàng, cặp mắt kia nhất định phải có bóng dáng của ta, hơn nữa chỉ có thể có mình ta.

Nhưng mà ta không nghĩ tới một ngày kia lại tới nhanh như vậy, nhìn thấy nàng trong nháy mắt ta mừng như điên.

Thật ra ta có chút không khống chế được muốn cướp lấy cặp mắt kia, nhưng ta nhịn xuống.

Ta biết, cặp mắt kia chỉ có ở trên người tiểu Quả Quả mới có nó giá trị.

Sau đó, b ả tiểu Quả Quả chơi đùa, bởi vì bản thân, hại nàng trúng bảy ngày say, mà bản thân ta lại không có cách nào giải.

Ta dần dần bắt đầu hiểu được, có một số người người rất muốn giữ lại, nhưng ông trời luôn có cách mang đi, mà người không thể cản được.

Ta vẫn luôn biết, tiểu Quả Quả của ta là một người không ràng thế sự, thậm chí có thể nói, nàng là người không có tình cảm.

Ta nghĩ rằng, có lẽ nàng chưa từng yêu ai bao giờ, cho nên mới không hiểu tình yêu, cũng không có cách nào yêu người khác.

Có đôi khi ta cũng tự hỏi mình, ta yêu tiểu Quả Quả sao?

Đáp án của ta luôn là không yêu, ta không yêu tiểu Quả Quả, ta yêu, chỉ đôi mắt có thể chữa khỏi tâm hồn ta, ta chỉ muốn sau mỗi lần giết người xong có thể nhìn thấy được đôi mắt kia để an ủi.

Bảy ngày say ngày thứ sáu, h ồi quang phản chiếu, ta biết, tiểu Quả Quả phải rời khỏi thế giới này.

Ta biết nàng sẽ không thật sự tử vong, có lẽ sẽ ngủ say, thẳng đến tinh thần lực có thể mở ra phát sóng trực tiếp tiếp theo.

Có lẽ tinh thần lực của tiểu Quả Quả cường đại, nghỉ ngơi mấy ngày, lại sẽ mở ra phát sóng trực tiếp.

Mà ta cũng biết, nàng sẽ không bao giờ trở về nơi này.

Ta mang nàng đi dạo rất nhiều nơi, nàng tìm được cái chén màu vàng nàng thích.

Bảy ngày say ngày thứ bảy, nhìn mắt trời dần dần nhô lên, ta đột nhiên tới hứng thú, hỏi nàng một vấn đề

"Tiểu Quả Quả, người biết ta vì sao sẽ thích màu đỏ không?"

Nhưng mà ta không nghĩ tới, vấn đề này đáp án lại là cái gọi là "Chân tướng".

Mà một khắc khi ta nhìn thấy nước mắt của tiểu Quả Quả, ta mừng rỡ như điên.

Các người xem, cặp mắt kia, lại vì ta chảy ra nước mắt duy nhất độc nhất vô nhị.

"Diệp Hành, màu đỏ rất đẹp, so với màu vàng của ta còn đẹp hơn."

Ta nghe thấy ta tiểu Quả Quả nói như vậy, một khắc đó, trái tim đang mừng rỡ của ta lại lạnh xuống.

Không phải lạnh lẽo, mà là bình tĩnh.

Giờ khắc này, ta hỏi lại chính mình, ta yêu tiểu Quả Quả sao? Yêu tiểu Quả Quả của ta sao?

Một giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, cùng nước mắt của tiểu Quả Quả tương dung (tương phù + dung hợp), dưới ánh nắng mặt trời phản chiếu màu sắc mỹ lệ nhất.

Cũng một khắc đó, ta giống như thấu hiểu cái gì đó, lại giống như, cái gì cũng không hiểu.....

- - - - -

Tác giả có chuyện nói: Có một tiểu kịch trường, sợ trừ bỏ QQ người bên ngoài không đọc được, cho nên đặt ở chính văn. Chính văn là 1200 chữ, cho nên nội dung bên dưới không tính tiền.

Tiểu kịch trường:

Diệp Hành: Xuân tác giả, xuân tác giả, ta còn có cơ hội lên sân khấu không?

Giáng hàm: Người nói ai là xuân tác giả? ($\neg \_ \neg$) ngấm

Diệp Hành: Thông minh thiện lương mỹ lệ hào phóng hiên lương thực đức sử thượng nhất manh (so với tiểu Quả Quả của ta còn kém một chút, hừ hừ o($\neg \wedge \neg$ o#)) hàm hàm ~ ta còn có cơ hội lên sân khấu không?

Giáng hàm: Có, chờ xem ~ (cười gian)

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 212: Thực vật đại chiến cương thi

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả cảm thấy đầu có chút đau, cô nhìn cái miệng lúc đóng lúc mở của Đoàn Tử, không hiểu tại sao nó nói nhiều như vậy mà cũng không xong.

"Ký chủ, lần này làm nhiệm vụ người chút nữa là chết đấy biết không!"

"Nếu không phải một khắc cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ, người sẽ chết biết không!"

"Ký chủ, vì sao người có thể thản nhiên như vậy, người thiếu chút nữa đã chết biết không!"

Hai tay Đoàn Tử chống eo không ngừng nói, thật ra nó cũng không muốn nói nhiều như vậy, nhưng hắn có chút không khống chế được.

Nếu ký chủ chết, nó cũng sẽ không dễ chịu.

Huống hồ, tuy rằng ký chủ ngày thường lạnh như băng, nhưng đối đãi với nó vẫn rất tốt, chưa bao giờ trách nó đem những phần đánh thưởng đó đổi thành giá trị kinh nghiệm.

Dương nhiên, nó cũng là một người biết đối nhân xử thế, đem mỗi quà đánh thưởng đều để lại một phần, nói như vậy để ký chủ muốn dùng còn có cái để dùng! Nó đúng là hệ thống tốt nhất vũ trụ $\sim(\overline{\quad}\nabla\overline{\quad})\sim^*$

Tuy rằng nội tâm Đoàn Tử rất kích động, nhưng bên ngoài vẫn là bộ dáng nghiêm túc đứng đắn.

Mạc Vân Quả không tâm tư nghe Đoàn Tử nói, toàn bộ tâm tư của cô đều đặt ở lúc thoát ly khỏi vị diện.

Lúc ấy cô, rơi lệ.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi cô có kí ức tới nay, lần đầu tiên rơi lệ.

Mạc Vân Quả hốt hoảng nhớ lại, có người đã từng nói với cô, đến một ngày cô học được rơi lệ, học được mỉm cười, cũng là lúc cô chân chính trở thành con người.

Mạc Vân Quả nỗ lực cong khóe miệng, ở trong kí ức của cô, những người đó đều cười như vậy.

Khóe miệng vừa nhấc, đúng là độ cung để tươi cười.

Mạc Vân Quả muốn cười, nhưng lại làm khuôn mặt cô trở nên quái dị.

Đoàn Tử vô cùng ghét bỏ nhìn Mạc Vân Quả một cái nói: "Ký chủ, người đang làm ngoáo ộp sao?"

Mạc Vân Quả:.....

Cô cúi đầu, yên lặng nghĩ, cô vẫn không học được cách cười.

"Ký chủ, không phải ta nói người, ta rất lo lắng người. "Đoàn Tử bay đến trước mặt Mạc Vân Quả, một thân thể mập mạp cọ vào cô.

Mạc Vân Quả ôm cả người Đoàn Tử, chọc chọc bụng nó.

"Ký chủ, lần này phát sóng trực tiếp vẫn rất khả quan, tuy rằng khoảng cách với cấp bốn còn khá xa, nhưng mà! Luôn có tiến bộ không phải sao?"

Đoàn Tử nỗ lực muốn an ủi Mạc Vân Quả, cuối cùng vẫn không thể tránh thoát nói vòng vèo giá trị kinh nghiệm.

Mạc Vân Quả "Ừm" một tiếng, ôm Đoàn Tử nằm xuống, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cô cảm thấy có chút mệt mỏi, cứ như vậy ngủ thôi.

Đoàn Tử thấy ký chủ ngủ rồi, cũng ngoan ngoãn ở trong lòng cô nhắm mắt lại, cũng không biết ngủ theo hay như thế nào.

Chờ đến Mạc Vân Quả tỉnh lại, lúc sau, Đoàn Tử trực tiếp bắt đầu mở ra phát sóng trực tiếp tiếp theo.

Vốn dĩ Mạc Vân Quả cho rằng có thể bám vào thực vật đã là chuyện rất lợi hại rồi, không nghĩ tới đó là, lúc này cô lại bám vào một con cương thi!

Mạc Vân Quả còn giữ lại toàn bộ ngũ cảm, cô có thể ngửi thấy mùi vị hư thối trên người mình.

Đó là hương vị tằm như thế nào cũng không hết, trốn như thế nào cũng không thoát.

Mạc Vân Quả:.....

Đoàn Tử có thói ở sạch:..... Ký chủ lần này bám vào đồ vật thật sự quá xấu!

Mà đối với quần chúng phòng phát sóng trực tiếp mà nói, cũng là một lần khắc sâu vào tâm trí.

"Nắm thảo! Hệ thống tiết tháo của ngươi đâu!"

"A a a! Tiểu Quả Quả biến thành tiểu Quả Quả quái vật!"

"Đây là..... Sinh vật vong linh?"

"Nắm thảo! Tiểu Quả Quả thế mà lại biến thành đống loại của ta! Mấu chốt nhất đó là, lớn lên so với ta còn xấu hơn, ha ha ha ha (kiêu ngạo cười to)"

"Lên trên quá kiêu ngạo! Tiểu Quả Quả nhà ta rõ ràng không..... Thôi đi, xác thật rất xấu."

"Lúc này đây, ngay cả ta cũng không thể làm trái lương tâm để nói tiểu Quả Quả không xấu....."

"Ta cảm giác, thời điểm xem phát sóng trực tiếp lần này, nhất định không thể ăn cơm....."

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 213

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp các loại phun tào, tuy rằng cô không để bụng bên ngoài, nhưng hương vị trên người lúc này nhất định là một thử thách rất lớn.

Mà lúc này, từ bên cạnh tới một tên cường thi mùi vị càng kinh khủng hơn.

Mạc Vân Quả:.....

"Hắc! Huynh đệ! Người chuẩn bị đi công kích những tên thực vật đó rồi sao?"

Vị huynh đệ cường thi kia miệng thực xú*, đặc biệt xú, xú đến mức Mạc Vân Quả không thể không lui về phía sau vài bước.

*Xú: mùi, hôi thối, khai, khét, tiếng xấu

Cô không có trả lời vị kia cường thi nói, chỉ đặt mộng ng ờ xuống, toàn thân phát ra tiếng xương cốt "Răng rắc răng rắc", sau đó cô phát hiện chân của mình..... Chặt đứt.

Mạc Vân Quả:.....

"Ha ha ha! Huynh đệ! Người như vậy mà muốn đánh trận đầu à? Lại còn chặt đứt chân của mình? Ai da ư! Không được, cười chết ta!"

Vị nhân huynh kia nói như vậy nói, toàn bộ thân thể cười đến ngã trước ngã sau, sau đó hắc cười cười, xương ngực liền bị chặt đứt một cây.

Cường thi huynh:.....

"Phốc! Không được không được! Như thế nào lại khôi hài như vậy! Vị đại ca này chắc hẳn đến diễn hài đi?"

"Ai da uy, xương cốt của cương thi cũng quá giòn đi?"

"Ta cảm giác cương thi này tuy rằng lớn lên rất xấu, nhưng lại vô cùng đáng yêu a! "

"Lần trên người nói cho ta, đáng yêu ở nơi nào....."

"Các người là phàm nhân, không hiểu được sinh vật tử linh chúng ta, ha ha ha!"

"Người nói không hiểu là các người ngu xuẩn....."

Mạc Vân Quả nhìn cương thi trước mặt lớn lên thật xấu, đặc biệt cương thi huynh rất xấu, mặt không có biểu tình, tuy rằng trên mặt cô cũng không thể nhìn ra cái gọi là biểu tình.....

"Nhiệm vụ: Cùng thực vật đại chiến một trăm hiệp."

Sau khi Đoàn Tử phát nhiệm vụ ra, Mạc Vân Quả cũng tiếp thu bối cảnh thế giới này.

Nên nói như thế nào đây, thế giới này thực kỳ ba, đặc biệt kỳ ba.

Thế giới này không có nhân loại, chỉ có thực vật cùng cương thi, mà hai giống loài này, rõ ràng là quan hệ thù địch.

Sinh hoạt mỗi ngày của bọn họ đó là chiến đấu chiến đấu chiến đấu!

Thực vật chiếm một nửa đại lục, cương thi chiếm một nửa còn lại.

Chiến đấu nhiều năm như vậy, lãnh thổ trước nay liền không có thay đổi qua.....

Nếu Mạc Vân Quả đã từng chơi trò chơi mà nói, như vậy cô nhất định sẽ biết, giả thiết thế giới cùng một trò chơi tên là 《 thực vật đại chiến

cương thi 》 giống nhau như đúc.

Nhưng có điểm khác đó là, kia chỉ là một trò chơi, mà thế giới này, đây lại là một thế giới chân thật.

Mạc Vân Quả tiếp thu xong tin tức, tỏ vẻ thế giới to lớn, thật là việc lạ gì cũng có.

Thật ra cô còn một điểm nghi vấn, vì sao mình không bám vào thực vật, mà lại bám vào thân thể cương thi.

Ít nhất thực vật không có hương vị như vậy.....

Vị huynh đệ cương thi kia đang ngăn người, che vị trí xương ngực của mình nói: "Ai, huynh đệ, ta muốn cùng người xung phong lên trước."

"Ai, người nói phía trên nghĩ như thế nào, vì sao lại muốn đâm tàn binh chúng ta đi trước? Hu hu hu....."

"Người không biết, những thực vật đó thế nhưng rất hung tàn! Đặc biệt là cái tua đậu Hà Lan kia, đánh kêu một cái rất đau a!"

"Ta ngày hôm qua đầu bị chúng nó đánh tới tứ chi đứt gãy, đau chết bảo bảo!"

"Ai, may mắn năng lực khôi phục của cương thi chúng ta cường đại, chỉ cần cả đêm là có thể khôi phục như lúc ban đầu, hắc hắc hắc!"

Mạc Vân Quả nhìn cương thi không ngừng nói chuyện, còn có cái miệng kia lúc đóng lúc mở phát ra ác khí, Mạc Vân Quả tỏ vẻ: Muốn rời nhà trốn đi!

"Ai ai! Đã đến giờ, đi! Chúng ta đi đánh nhau với tua của đậu Hà Lan, lần này ta nhất định phải nuốt một cái! Nghe nói chúng nó ăn rất ngon! Hắc hắc hắc!"

Huynh đệ cương thi cười đến vô cùng khoa trương, ngay sau đó, xương ngực hắn lại bị đứt mấy cây.....

Mạc Vân Quả:..... Nói quá nhi`ều, đáng đời.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 214

Edit:Linh lady

Vô luận Mạc Vân Quả cỡ nào không muốn cái thân phận cương thi này, thì sự thật cô đã bám lên người thân thể này cũng không thay đổi.

Mà sau khi cô bám vào thân thể này chưa đến mười phút, cô đã phải lên chiến trường.

Vị cương thi huynh kia kéo cánh tay Mạc Vân Quả ra bên ngoài, một chút cũng không bận tâm cái chân đứt gãy của cô.

"Hắc! Huynh đệ, ta đột nhiên nghĩ tới một ý kiến hay! Ta cảm thấy lấy năng lực của một cương thi, chỉ sợ là không thể độc chiếm xúc tua của đậu Hà Lan, người xem chúng ta hợp tác thì thế nào?"

Còn không chờ Mạc Vân Quả đồng ý, vị kia cương thi huynh còn nói thêm: "Cứ vui vẻ quyết định như vậy đi!"

Cương thi huynh rất nhanh kéo cô đến chiến trường, đây là một mảnh lớn đất trống, một đầu đất trống là đám thực vật sắc sỡ, một chỗ khác nhóm cương thi thật xấu.

Một bên là hương khí bức người, một bên là mùi hôi bức người.

Nếu có thể lựa chọn mà nói, Mạc Vân Quả thật sự rất muốn đi ăn máng khác qua bên kia, ít nhất người ta không xú a!

Vị cương thi huynh kia cũng mặc kệ chuyện gì đó, hần trực tiếp lôi kéo Mạc Vân Quả đi tới đội ngũ phía trước.

Mạc Vân Quả nhìn một chút, hảo gia hỏa, tất cả đều thiếu cánh tay thiếu chân còn có các loại xương cốt chặt đứt.

Xem ra đề tằm binh lên sân khấu thật đúng là quy củ thế giới này.

"Oa oa oa! Ma ma ta sợ wá! Thật nhiều cương thi a a a!"

"A a a! Đối diện thật nhiều thực vật a! Ta thấy được một cái đậu Hà Lan! Trong miệng thế nhưng còn có thể phun ra hạt đậu đậu, nhưng mà vì sao nó lại muốn phun hạt đậu sang cây đậu Hà Lan bên cạnh vậy....."

"Đại khái là muốn luyện tập một chút độ chuẩn xác đi?"

"Cho nên, kế tiếp đó là đại chiến cương thi cùng đám thực vật sắc màu sắc sỡ đó sao? Không biết vì sao ta có một tia chờ mong....."

"Ta cũng không phải là một tia chờ mong, ta là lòng tràn đầy chờ mong, ha ha ha! Thật sự tưởng tượng không ra cảnh tượng đó nhìn sẽ như thế nào."

"Ta lại rất muốn nhìn xem tiểu Quả Quả nhà ta đại phát thần uy như thế nào....."

"Lầu trên, người cảm thấy đặt mộng ngẩng xuống là có thể đem chân mình bẻ gãy tiểu Quả Quả có thể đại phát thần uy sao?"

"Hừ! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ) ta tin tưởng tiểu Quả Quả nhà ta!"

Mạc Vân Quả không có thời gian xem phòng phát sóng trực tiếp thảo luận cái gì, bởi vì lần đầu đến chiến trường, cương thi huynh bên cạnh hứng thú vội vàng mang theo cô lao về phía trước phóng đi.

Cùng lúc đó, cương thi phía sau cũng theo đi lên, mà đối diện những cây đậu Hà Lan đó cũng xung phong phóng xúc tua đi.

Từng viên đậu Hà Lan tới chúng nó bắn lại đây, sau đó.....

Mạc Vân Quả vững chắc ăn một viên đậu Hà Lan, sau đó một chân khác của cô lại bị chặt đứt.

Tốt, hiện tại cô đã hoàn toàn trở thành cương thi tàn tật.

Bên cạnh cương thi huynh vừa thấy Mạc Vân Quả thành như vậy, cười ha ha vài tiếng, sau đó khiêng lên Mạc Vân Quả lên.

Hắn khiêng Mạc Vân Quả lên!

Xông thẳng hướng liền về phía trước phóng đi!

Mạc Vân Quả bị khiêng:.....

"Hắc! Xem ta linh hoạt cỡ nào! Ta lóe! Ta lại lóe! Ta lại lóe lên!"

"Ta lấp lánh lóe!"

Cương thi huynh đặc biệt kiêu ngạo nhảy tới nhảy đi, mà Mạc Vân Quả bị hắn khiêng trên vai, không muốn nói chuyện, đặc biệt không muốn nói chuyện.

Cương thi huynh đặc biệt kiêu ngạo đặc biệt sống sống, hắn khiêng Mạc Vân Quả trực tiếp nhảy tới đằng trước, nhìn khoảng cách mình đã rất gần đậu Hà Lan, cương thi huynh vui rạo rức nói: "Hắc! Huynh đệ! Người xem cái tua đậu Hà Lan kia có phải ăn rất ngon hay không? Chúng ta một người một nửa thế nào?"

Đang nói xong những lời này sau, hắn đã bị một viên đậu Hà Lan bắn trúng đầu gối, sau đó.....

Chân chặt đứt.

Cương thi huynh: Đau quá! Những cây đậu Hà Lan thật là quá đáng giận! Quá đáng giận! Hu hu hu.....

- - - - -

Edit: Vừa edit vừa cười, buồn cười chết ta rồi, hahaha.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 215

Edit:Linh lady

Đằng trước đậu Hà Lan nhìn thấy một đám cương thi xông về phía mình, trong đó có một tên còn khiêng một cương thi khác, nó đặc biệt vui vẻ.

Nó tiếp đón bằng mấy cái tua đậu Hà Lan với kia cương thi huynh đó là một trận quất loạn xạ.

"A a a! Các người là đám tua đậu Hà Lan hư! Đau quá đau đau!"

"Huynh đệ huynh đệ! Vì sao chúng nó không đánh người a! A a a! Đau!"

"Huynh đệ! Đi! Chúng ta bỏ chạy!"

Cương thi huynh vẫn luôn tru lên, lại trước sau đều không buông Mạc Vân Quả ra.

Hắn một chân còn hoàn hảo khiêng Mạc Vân Quả trở về, chạy vào căn cứ địa của cương thi.

Nói là căn cứ địa, thật ra cũng là một mảnh đất trống mà thôi, không biết dùng thứ gì đắp lên, tạm coi là phòng ở.

Từ trên chiến trường trở về, cương thi huynh thu hoạch món sườn đầy người, mà Mạc Vân Quả thu hoạch hai chân bị gãy.....

Mạc Vân Quả không cảm giác được đau đớn, mà cương thi huynh lại có thể cảm giác được.

Mạc Vân Quả vốn dĩ cho rằng cương thi huynh đã đau thành như vậy, hẳn sẽ không còn sức nói chuyện, nhưng mà.....

"Ai! Huynh đệ! Hôm nay ta còn chưa kịp nếm hương vị của tua đậu Hà Lan."

"Hu hu hu..... Ta chưa từng hưởng qua hương vị tua đậu Hà Lan, nghe nói ăn rất ngon nha!"

"Người nói xem ta có phải rất vô dụng không?"

"Ai? Không đúng, huynh đệ người so với ta còn vô dụng hơn, ha ha ha ha!"

Vị cương thi kia nghĩ xong kiêu ngạo cười lớn, trên người lại vang lên tiếng xương cốt bị gãy.

"Ai da uy! Cương thi huynh này thế mà còn cười tiếu Quả Quả nhà ta!"

"Rõ ràng khôi hài chính là hắc! Ha ha ha ha!"

"Ai da, hắc quả thực quá thảm! Ta cũng rất bất lực khi nhìn thấy một tên cương thi thảm như vậy."

"Các người nói xem tiếu Quả Quả từ đến thế giới này, một câu cũng không có nói qua, các người đoán trong lòng cô ấy nghĩ như thế nào?"

"Đại khái tâm tình cùng với loại kiểu như thế này " mẹ. Thiếu năng trí tuệ "?"

"Ha ha! Lời của lầu trên thật sự quá chính xác!"

"Ta có thể dự kiến tương lai cương thi huynh sẽ nháo ra chề cười như thế nào."

"Thế giới này nhất định kịch trường hài hước, làm ta im lặng cười trong chốc lát! Ha ha ha ha!"

"Hiện tại xem ra, ta đột nhiên cảm thấy vị cương thi huynh này có chút đáng yêu, ha ha ha!"

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua phòng phát sóng trực tiếp, nhìn đến có người lại cảm thấy cương thi đáng yêu.....

Cô đoán chắc hẳn bọn họ không ngửi được mùi vị trên người cương thi, ừm..... Nhất định đúng là như vậy.

Sở dĩ Mạc Vân Quả không mở miệng nói chuyện, thậm chí đầu không "Ừ" một tiếng, đó là do cô sợ, khi vừa mở miệng ra, trong miệng sẽ tràn ra một hương vị không tả thành lời.

Đến nỗi kia hương vị là cái gì? Xem cương thi huynh bên cạnh sẽ biết.....

Bên cạnh cương thi huynh nằm ở nơi đó, nhìn Mạc Vân Quả ng ẩ đầu đoán chính chính, tùy tiện nói: "Huynh đệ, người tên là gì nha?"

Mạc Vân Quả tỏ vẻ: Cũng không muốn trả lời vấn đề này.

"Hắc! Xem người bộ dáng ngu si như vậy, người khẳng định không có tên của mình! Ta nói cho người a, ta tên là Đại Vương! Thế nào? Tên này có phải rất khí phách hay không?!"

Mạc Vân Quả:.....

"Ta cho người lấy một cái tên, gọi là Tiểu Vương! Thế nào? Có phải so với Đại Vương hơi chút kém cỏi một chút?"

Cương thi huynh Đại Vương lại bắt đầu cười lớn.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua xương ngực vỡ vụn của hắn, bởi vì hắn cười, những cái xương cốt vỡ vụn đó lại rung động thường xuyên, thật..... Khiêu thoát.

"Tiểu Vương! Tới! Đỡ bốn Đại Vương lên! Đại Vương phải cùng người nói chuyện đạo lý một chút!"

Đại Vương vươn một cánh tay hướng tới Mạc Vân Quả nói.

Mạc Vân Quả:..... (mặt lạnh nhạt)

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 216

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả không diu hấn, Đại Vương chờ đợi nửa ngày cũng không thấy Mạc Vân Quả đi diu hấn, tức khắc cảm thấy phi thường thương tâm.

Mà kết quả thương tâm đó là nhìn Mạc Vân Quả tiến hành một vòng oanh tạc bằng ngôn ngữ mới.

"Ai nha nha! Tiểu Vương sao người lại có thể như vậy được?"

"Giúp Đại Vương ta đứng lên một chút không được sao!"

"Người nhìn xem người, ta chỉ là muốn cùng người nói đạo lý một chút mà thôi."

"Thôi thôi, nhìn dáng vẻ người cũng biết là người không có học thức rồi, mở to mắt nhìn Đại vương khoe khoang khoe khoang học thức đây!"

Đại vương hứng thú bưng bưng nói, toàn bộ quá trình Mạc Vân Quả đầu không nói một lời.

Sau đó Đại Vương quả nhiên bắt đầu khoe khoang học thức, chỉ là kia nói nội dung, ừm.....

"Người biết vì sao bầu trời có ngôi sao không? Đó là vì phụ trợ Đại Vương ta!"

"Người biết vì sao tua đậu Hà Lan luôn nhắm vào ta không? Đó là bởi vì thích Đại Vương ta!"

"Bất quá ta chứng mắt các nàng, thế nhưng thật xấu!"

Mạc Vân Quả:..... Rốt cuộc là ai xấu.

Quần chúng phòng phát sóng trực tiếp cảm thấy, cái vị cương thi "Đại vương" nhất định có độc, mà còn là loại kịch độc.

Thậm chí quan quả thực vặn vẹo tới cực hạn, tỷ như hắc cảm thấy tua đầu Hà Lan xạ không đẹp chút nào! Hắc muốn toàn thân đen sì mới đẹp!

"Cuối cùng cái vị cương thi huynh tên Đại Vương này lấy tự tin ở nơi nào a....."

"Ta nghĩ, đại khái là trời sinh đi."

"A ha ha ha! Ta thật chờ mong hắc sẽ cùng tiểu Quả Quả phát sinh chuyện xưa như thế nào a! Nghĩ thôi mà đã thấy mạnh rồi!"

"Lâu trên cầu bản, nơi nào mạnh?"

"Các người không cảm thấy vị cương thi huynh này nói rất nhiều sao? Nhưng mà tiểu Quả Quả nhà chúng ta toàn bộ quá trình đầu phun không ra một chữ cương thi a! Người ngấm lại xem, một người miệng không ngừng blah blah nói, một người lại không nói một lời, có rất mạnh hay không!"

"..... Nghe người nói như vậy, giống như có chút đạo lý."

"Ta đột nhiên cũng cảm thấy thật mạnh, Có đi đâu..... Tư tưởng như vậy thật nguy hiểm! Ai tới ngăn cản ta một chút!"

"Lâu trên người tới giờ uống thuốc rồi."

Mạc Vân Quả nhìn nhìn phòng phát sóng trực tiếp, lại nhìn nhìn cương thi huynh Đại vương còn đang blah blah nói chuyện.

Giờ khắc này, cô đột nhiên cảm thấy phòng phát sóng trực tiếp quả thật là một nơi đặc biệt đặc biệt an tĩnh.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, rất nhanh bóng tối đã bao trùm tất cả, rất nhiều rất nhiều cương thi trở lại, sau đó bọn họ hoặc nằm hoặc ngồi hoặc đứng, cứ như vậy ngủ.

Tất cả đều chìm vào giấc ngủ, toàn bộ không gian một mảnh an tĩnh.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Đại vương rồi cuộc cũng câm miệng, cảm thấy thế giới một mảnh thanh tịnh.

Phòng phát sóng trực tiếp cũng đóng lại, giờ này khắc này, Mạc Vân Quả nhắm mắt lại, ngủ r ấ.

Ngày hôm sau Mạc Vân Quả bị xú mà tỉnh, cô mở to mắt liếc mắt một cái liền thấy được cái miệng đặt trước mặt mình, miệng kia còn tản ra mùi xú.

Mạc Vân Quả:.....

"Hắc! Tiểu Vương huynh đệ, người cuối cùng cũng tỉnh! Hôm nay chúng ta lại nguyên khí tràn đầy nha ~"

Đại Vương đặc biệt hưng phấn nói.

Mạc Vân Quả ng ấ dậy, giật giật thân thể, ngày hôm qua hai chân bị chặt đứt của cô đã hoàn hảo không tổn hao gì.

Nhìn nhìn lại, Đại Vương cũng hoàn hảo không tổn hại gì.

"Hắc! Đi! Hôm nay mục tiêu của chúng ta là xử lý một cái tua đậu Hà Lan! Sau đó ăn luôn hắc! Ăn luôn hắc!"

Đại vương nói đặc biệt hưng phấn, nói xong lời cuối cùng hắc còn xoay một vòng tròn vòng.

Hỏi, khi nhìn thất một cái cương thi xoay vòng vòng là cảm thụ gì, Mạc Vân Quả tỏ vẻ:..... (mặt lạnh nhạt)

Vô luận Mạc Vân Quả cỡ nào không muốn, cô vẫn như cũ bị Đại Vương kéo đến trên chiến trường, sau đó hưng phấn vọt tới đằng trước.

Sau đó lại bị tua đậu Hà Lan cu ồng quét, chẳng qua lần này, Mạc Vân Quả linh hoạt tránh đi.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 217

Edit:Linh lady

Đến nỗi Đại vương, lúc nhảy tuyệt đối so với Mạc Vân Quả còn muốn vui thích hơn, thân thể linh hoạt kia nhìn qua có chỗ nào giống cương thi.

Mẫu chốt là, Đại vương độc lập nhảy thì thôi đi, hấn ngẫu nhiên cũng muốn kéo Mạc Vân Quả theo mình.

Sau đó kị kị oa oa vẫn luôn nói không ngừng.

"Hắc! Ta lóe! Ta lóe! Ta lấp lánh lóe!"

"Xem! Tiểu Vương, cách này của ta cũng khiến tua đậu Hà Lan lui lại một bước!"

"Ha ha ha! Ta tới rồi!"

Khi Đại vương vừa nói xong câu đó, lúc sau, hấn thành công bị một viên đậu Hà Lan đánh trúng, đồng thời hấn dẫm trúng bom anh đào, trong nháy mắt, toàn bộ cương thi đều không tốt.

Mạc Vân Quả:.....

"Ai da uy! Ta bị tua đậu Hà Lan ngâm nước nóng....."

Đại vương nằm trên mặt đất kêu thảm.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua vết thương chằng chịt của Đại vương, một tay nhấc hấn lên, một cái tay khác nhanh chóng nắm một tua đậu Hà Lan gần cô nhất.

Đại vương nhìn động tác của Mạc Vân Quả, toàn bộ thân thể cương thi trở nên hưng phấn.

"Ha ha ha! Tiểu Vương, người thật là quá lợi hại! Chúng ta trở về hưởng thụ mỹ thực thôi!"

Mạc Vân Quả không có để ý đến hắn, trực tiếp về địa phương ngày hôm qua.

Cô một tay đem Đại Vương đặt ở trên mặt đất, một tay đem cây đậu Hà Lan ở bên cạnh hắn.

Đại Vương thập phần vui vẻ, hắn nhìn cây đậu Hà Lan đặt ở bên cạnh mình, hé miệng liền muốn cắn xuống.

"Không..... Không..... Không cần ăn ta....."

Thanh âm non nớt ở trong không gian vang lên, Đại Vương duy trì động tác há to miệng, trái phải nhìn xung quanh.

Mạc Vân Quả nhìn tua đậu Hà Lan run bần bật, nghiêng đầu nói với Đại vương: "Cây đậu Hà Lan đang nói chuyện."

Đại vương vừa nghe lời này, lập tức ngậm lại miệng đang định ăn cây kia.

Hắn quay sang nhìn Mạc Vân Quả, lại nhìn cây đậu Hà Lan, vươn cái tay đứt gãy của mình nói: "Hắc! Ta thế mà lại nghe được cây đậu Hà Lan nói chuyện."

Mạc Vân Quả:.....

"Không..... Không cần ăn ta."

Thanh âm kia nghe qua non nớt như vậy, thật giống như đứa bé ba bốn tuổi.

Đại vương nhìn đậu Hà Lan, chọc chọc lá cây của nó nói: "Hắc! Người cho ta cắn một ngụm được không?"

"Không..... Không cần ăn ta....."

Cây đậu Hà Lan vẫn luôn lặp lại những lời này, giống như ngoại trừ câu này ra nó không biết câu nào khác.

Mạc Vân Quả không nói gì, cô nhìn Đại vương cùng đậu Hà Lan tiếp xúc với nhau, cảm giác rất thú vị.

"Hắc! Ta trước kia lại không hề biết các người có thể nói?"

Đại vương lại chọc chọc lá cây đậu Hà Lan xạ nói.

"Không..... Không..... Không cần ăn ta."

Đại vương:..... Hừ!

Đại vương cũng không biết nghĩ như thế nào, tuy rằng hắn vẫn luôn muốn ăn đậu Hà Lan, nhưng là đối mặt với cây đậu Hà Lan này, hắn đều không hạ miệng được.

Hơn nữa hắn còn đem nó ôm trong ngực, nghe giọng nói non nớt "Không..... Không cần ăn ta" lâm vào giấc ngủ nặng nề.

Mạc Vân Quả thấy một màn như vậy, đứng lên giật giật thân thể, sau đó chậm rãi đi ra ngoài.

Rất nhiều rất nhiều cương thi còn ở bên ngoài chiến đấu, đương nhiên cũng có không ít cương thi thiếu tay chân lui về.

Mạc Vân Quả đi đến bên cạnh một cương thi hỏi: "Phải chiến đấu bao lâu?"

Vốn dĩ Mạc Vân Quả cho rằng cương thi này có thể nói chuyện, nhưng nó lại là thẳng tắp vượt qua cô, hướng về phía trước mà đi.

Mạc Vân Quả lại hỏi mấy cương thi khác, lại không có một cương thi nào trả lời vấn đề của cô.

Lúc này, Mạc Vân Quả cuối cùng cũng đã nhận ra một tia không thích hợp.

Đám cương thi này, giống như sẽ không nói chuyện, giống như đầu không giống Đại Vương có ý thức tự chủ của riêng mình.....

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 218

Edit:Linh lady

Tại một khắc này, Mạc Vân Quả mới ý thức được, Đại vương là đặc biệt.

Mạc Vân Quả lại về bên người Đại vương, nhìn Đại vương gất gao ôm cây đậu Hà Lan, không nói gì.

Cây đậu Hà Lan vẫn luôn lặp lại một câu, "Không..... Không cần ăn ta"

Thân thể cây Đậu Hà Lan cũng luôn vào trạng thái run rẩy, cũng không biết do sợ hãi, vẫn bị mùi hương trên người Đại vương xú.

"Ai nha nha! Thì ra thế giới này chỉ có Đại vương có thể nói chuyện sao?"

"Thật đúng là thú vị nha!"

"Đại vương không nên là cương thi dẫn đầu đám cương thi sao? Ta thấy đáng vẻ kia của hửn, Ừ..... Có chút không đáng tin cậy a!"

"Ha ha ha! Tưởng tượng đến chuyện cả đàn cương thi bị Đại vương lãnh đạo, ta lại thấy đáng thương thay cho bọn chúng"

"Vậy các người nói, những thực vật gì đó, tất cả đều có thể nói chuyện, hay chỉ có cái cây Đại Vương ôm trong ngực có thể nói thôi?"

"Vấn đề của lâu trên thật nan giải! Hiện tại cho mời lâu dưới tới giải đáp!"

"Bồn lâu không biết, cho mời lâu tiếp theo trả lời."

"Không cần ném nãi cho ta! Hừ hừ! Bồn lâu mới không biết đáp án vấn đề này đâu! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)ㄏ "

"Ai nha! Rồi rắm cái này làm gì? Để tiểu Quả Quả hỏi cây đậu Hà Lan một chút không phải tốt sao!"

"Ý kiến hay! Tiểu Quả Quả người hỏi mau đi?"

"Đ ồng ý đ ồng ý! Tiểu Quả Quả người hỏi mau hỏi đi, ta tò mò quá!"

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp liên tiếp muốn cô đi hỏi cây đậu Hà Lan kia, ghé lại gần một chút.

"Chỉ có mình người có thể nói chuyện sao?"

Thân thể đậu Hà Lan vẫn như cũ run rẩy, trong miệng của nó còn lặp lại câu "Không..... Không cần ăn ta".

Sau đó, bất kể Mạc Vân Quả hỏi như thế nào, cũng không tìm được câu trả lời mình mong muốn.

Mạc Vân Quả chỉ có thể từ bỏ, có lẽ Đại vương có thể biết đáp án, Mạc Vân Quả nghĩ như vậy.

Ban đêm dần dần buông xuống, Mạc Vân Quả không thể tránh tình trạng lâm vào ngủ say.

Ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi cả lục địa, nhìn qua thu ần khiết vô hại như vậy.

Chỉ có thời điểm ban đêm, phiên đại lục này mới có thể khôi phục một mảnh yên tĩnh.

Ngày hôm sau, Đại vương đứng giờ tỉnh lại, thuận tiện đánh thức Mạc Vân Quả.

Ở trong quá trình này, hẳn đầu không có buông cây đậu Hà Lan ra.

Đậu Hà Lan cũng tỉnh lại, nó cảm giác được mình còn ở trong tay thiên địch, toàn bộ thân mình lại bắt đầu phát ru, đ ồng thời trong miệng lại bắt đầu lặp lại câu nói kia.

Đối với chuyện này, Mạc Vân Quả không có bao nhiêu cảm thụ, câu này cô đã nghe nguyên một ngày.

Mà Đại vương lại cực kỳ không vui.

Hắn kéo kéo lá cây đậu Hà Lan, ghét bỏ nói: "Người nói ngàn vạn qua chủng tộc các người năm mới dựng dục ra được một cây có thể nói chuyện, sao người lại vô dụng như vậy? Chỉ biết nói một câu như vậy."

Nói xong câu đó lúc sau, Đại vương còn cảm thấy có chút không hài lòng.

Hắn kiêu ngạo chỉ chỉ Mạc Vân Quả, lại chỉ chỉ chính mình nói: "Nhìn thấy không? Tộc cương thi của chúng ta chỉ có hai người có thể người nói chuyện!"

"Tuy rằng gia hỏa kia nói chuyện cực nhỏ, nhưng mà bốn Đại vương ta không giống!"

"Người xem bốn Đại vương cỡ nào lợi hại, nói nhiều như vậy đều không có thở dốc một lần nào!"

"Hắc! Tiều gia hỏa, tới cùng ta học, Đại Vương!"

Đại Vương bắt đầu kêu đậu Hà Lan nói chuyện, cố tình cây đậu Hà Lan kia cũng không nhận cảm tình của hắn, chỉ luôn lặp lại câu nói kia.

Mạc Vân Quả nghe được lời này, đã biết cây đậu Hà Lan này là cây duy nhất có thể nói chuyện trong tộc của nó, mà Đại vương trước mắt chỉ sợ cũng là cương thi duy nhất có thể nói chuyện.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 219

Edit:Linh lady

Đại vương thấy cây đậu Hà Lan không học theo lời hắn nói, tức giận hung hăng giật một ít lá của nó.

Lần này, đậu Hà Lan cuối cùng cũng nói một câu khác.

"Đau..... Đau....."

Giọng nói non nớt vang lên đáng thương hề hề, khiến người ta nhin không được trù mến, nhưng mà người này lại không bao g ồm Đại vương cùng Mạc Vân Quả.

Đại vương vừa nghe cây đậu Hà Lan có thể nói được câu khác, hung tợn lôi kéo lá cây của nó muốn nó gọi "Đại Vương".

Nhưng mà cây đậu Hà Lan kia là một cái cây ngu dốt, trừ bỏ "Đau" cùng "Không c ần ăn ta" ra, không nói được một câu nào khác.

Mạc Vân Quả ở một bên nhìn hành vi của Đại vương, cái miệng tản ra mùi tanh tươi cứ như vậy ở đỉnh cây đậu Hà Lan nói không ngừng, cô nghĩ cái cây đậu Hà Lan kia cũng bị hun đến uế oải.

"Không biết tại sao lại thấy đáng thương cho cây đậu Hà Lan kia, xem lá xanh của nó kìa, ai da uy, có khi nhanh chóng biến thành màu vàng mất."

"233333333, ta cảm thấy bọn họ rất xứng đôi, ha ha ha!"

"L ầu trên người tới giờ uống thuốc r ồi....."

"Nói, xem dáng vẻ kia của tiểu Quả Quả, hương vị trên người Đại Vương có phải rất nặng không nha?"

"Cái này còn phải nói sao? Nhìn bên ngoài của Đại vương kia liền biết hấn xú xú quá xú!"

"Ta cảm thấy các người đều không có nắm được trọng điểm, trọng điểm không phải nên là Đại Vương vẫn luôn thét to muốn ăn đậu Hà Lan, nhưng mà có cây đậu Hà Lan này không hề xuống tay a!"

"Nha! Thật đúng là! Đại Vương nghĩ như thế nào đây?"

"Không biết, chẳng lẽ yêu tiểu đậu Hà Lan này?"

"Tình yêu vượt chủng tộc sẽ không có kết quả tốt đẹp....."

"Khụ khụ..... Ta cảm thấy đi, bọn họ..... Giống như không quá xứng đôi."

"Không biết sao ta nhìn thấy tổ hợp như vậy rất thuận mắt! Ha ha ha! Tha thứ ta có sở thích cổ quái."

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp bình luận, không rõ bọn họ vì sao bọn họ có thể ghép Đại Vương cùng đậu Hà Lan thành một đôi.....

Đại Vương vẫn dạy dỗ cây đậu Hà Lan, sau đó thấy nó chỉ nói được hai câu đó, cả người cương thi đều không tốt.

Hắn tóm mầm đậu Hà Lan nói: "Hắc! Tiểu đậu Hà Lan, ta gọi là Đại Vương, cương thi bên kia gọi là tiểu Vương, ta cũng cho người một cái tên đi?"

Mạc Vân Quả nghe đến đó, không biết như thế nào, đột nhiên có một loại dự cảm không tốt.

"Người cảm thấy vương trung vương tên này thế nào? Ha ha ha! Cái này có nghĩa là Đại vương cùng tiểu vương trung gian vương, thế nào? Có phải rất hay hay không?"

Đại vương ở nơi đó vui rạo rức nói, toàn bộ thân thể cương thi đều bắt đầu run rẩy, hiển nhiên là hưng phấn.

Mạc Vân Quả hoàn toàn không rõ Đại vương hưng phấn cái gì, cô chỉ ngồi ở chỗ kia, không nói lời nào.

Đại vương vừa thấy tên thật tốt, lập tức liền bắt lấy cánh tay Mạc Vân Quả, một cái tay khác đem đậu Hà Lan ôm trên tay, sau đó liền hướng ra bên ngoài chạy.

Một bên chạy còn một bên bắt đầu nói không ngừng.

"Hôm nay ta nhất định phải ăn một tua đậu Hà Lan, ha ha ha!"

Đại vương lôi kéo Mạc Vân Quả đi tới chiến trường, chiến trường này dường như chưa từng có sự thay đổi.

Ngày qua ngày lặp lại, chưa từng có biến hóa.

Đại vương lôi kéo Mạc Vân Quả vọt tới đằng trước, đậu Hà Lan bám trên cánh tay Đại vương, trong miệng cũng không biết đang lặp lại câu gì.

Rất nhanh Đại vương lại coi trọng một cây đậu Hà Lan, hân vui rạo rức chạy tới, há mồm muốn cắn đứt tua đậu Hà Lan kia.

Khi sắp tiếp xúc với lá cây kia lại lập tức dừng lại, hắn nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, do dự một chút, sau đó thập phần đau lòng nói: "Người ăn trước."

Mạc Vân Quả:..... Cũng không muốn ăn.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 220

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả tới nơi này lâu như vậy, chưa từng có cảm giác đói, tự nhiên cũng không muốn ăn tua đậu Hà Lan gì gì đó.

Trái lại Đại vương, đối với tua đậu Hà Lan giống như có một loại chấp niệm, muốn ăn luôn chúng nó, nhưng lại luôn không ăn được.

Mà không, bởi vì vừa rồi Đại vương do dự, cho nên tua đậu Hà Lan vốn dĩ có thể bị Đại vương ăn lại triệu tập rất nhiều cây đậu Hà Lan, sau đó hướng tới Đại vương hung hãn bắn hạt đậu.

"Ai nha nha! Đám đậu Hà Lan này thật quá đáng giận!"

"Ta hảo tâm buông tha bọn họ một phen, bọn họ cư nhiên đối xử với ta như vậy! Hừ hừ!"

"Chán ghét chán ghét chán ghét muốn chết!"

"Vương trung vương, lấy khí thế của người ra đây một chút, mệnh lệnh cho chúng nó không cần đánh ta!"

Đại vương vẫn luôn ở kêu gào, lại linh hoạt thân mình ở nơi đó nhích tới nhích lui, vô cùng buồn cười.

Bởi vì chịu liên lụy của Đại vương, Mạc Vân Quả cũng không tránh được bị đậu Hà Lan công kích, thậm chí hơn đó là còn có ngẫu nhiên không biết từ nơi nào xuất hiện bom anh đào.

Cũng may, Mạc Vân Quả dị thường linh hoạt, cô xuyên qua đám thực vật và cương thi, chạy đến địa phương an toàn.

Lúc này Đại vương cũng thoát ly khỏi khu vực chiến đấu, hắn thấy Mạc Vân Quả không có chuyện gì, đi qua vỗ vỗ vai cô nói: "Hắc! Tiểu

vương! Người giỏi quá!"

Mạc Vân Quả:.....

Đại vương khen Mạc Vân Quả xong, lúc sau, liệ̀n chỉ vào Vương trung vương bán trên cánh tay của mình nói: "Người nhìn xem người, người sao lại có thể vô dụng như vậy?"

"Đau....." Giọng nói của Vương trung vương nghe qua rất non nớt, nhưng cũng chỉ biết nói một hai câu, cái này làm cho Đại vương thập phần bất đắc dĩ.

Đại vương xem Vương trung vương chỉ biết nói hai câu, hừ lạnh một tiếng, âm thầm hạ quyết định hẳn nhất định phải dạy dỗ Vương trung vương nói câu khác! Ít nhất cũng phải biết nói tên của hẳn!

Tiếp theo, Đại vương liệ̀n vẫn luôn lặp lại hai chữ "Đại vương", chính là muốn cho Vương trung vương có thể nói ra hai chữ này.

Mà ở trong quá trình này, Mạc Vân Quả an vị ở kia, nhìn Đại vương cùng Vương trung vương tương tác.

Thời gian trôi đi, Đại vương thấy không dạy dỗ được Vương trung vương, cũng cảm thấy có chút tức giận, vì thế hẳn liệ̀n lôi kéo Mạc Vân Quả, xông thẳng ra bên ngoài chạy.

Ủm..... Hẳn vẫn muốn đi ăn tua đậu Hà Lan!

Ngày này, Đại vương cách một giờ liệ̀n phải lôi kéo Mạc Vân Quả đi ra ngoài chiến đấu, tuy rằng thời gian ở trên chiến trường không vượt qua 10 phút.....

Mà nguyện vọng của Đại vương là muốn ăn tua đậu Hà Lan, vẫn luôn không thành công.....

Phòng phát sóng trực tiếp lảng lảng nhìn Đại vương bán xuân, đối với mỗi một lần chiến đấu, bọn họ đều sẽ xoi mói một lần.

Cuối cùng tổng kết một chút đó là, Đại vương đúng là tên ngu xuẩn, ân..... Vẫn là một tên lảm m òm ngu xuẩn.

Ban đêm rất nhanh buông xuống, Đại vương lảm m òm cuối cùng cũng an tĩnh.

Ánh trăng thanh lãnh chiếu rọi ở trên mặt đất, lúc này Mạc Vân Quả lại không lựa chọn nghỉ ngơi, mà là im lặng nhìn chăm chăm Đại vương cùng Vương trung vương.

Ánh trăng chiếu rọi ở trên người Đại vương cùng Vương trung vương, từ trên người Đại vương tản mát ra từng sợi hắc quang, mà từ trên người Vương trung vương, lại tản ra lục quang nhàn nhạt.

Hắc quang cùng lục quang dây dưa, giống như đang chiến đấu, lại giống như đang giao hòa.

"Oa oa oa! May mắn ta còn không ngủ! Bằng không sẽ bỏ qua chuyện xuất sắc như vậy!"

"Oa! Trên người bọn họ phát ra là cái gì? Ta cảm giác lục quang rất đẹp a!"

"A? Cá nhân ta tương đối thích hắc quang ~ tuy rằng có chút quý dị, nhưng không biết như thế nào, lại làm ta cảm thấy thân thiết, ha ha!"

"Lầu trên người là một sinh vật vong linh sao, đối với hắc quang có sự thân thiết là bình thường. Giống ta, làm một trị liệu sư hệ thủy, đối kia với lục quang còn lại có cảm giác thân thiết, xem ra, lục quang hẳn là có tác dụng chữa khỏi đi?"

"Oa oa oa ~ cho nên nói, Đại vương là tượng trưng cho hủy diệt, mà Vương trung vương còn lại là tượng trưng cho hy vọng sao?"

- -----

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 221

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, cảm thấy phòng phát sóng trực tiếp nói rất đúng.

Tia sáng màu đen cùng màu xanh lục dây dưa, trong lúc nhất thời, Mạc Vân Quả cũng không biết được bên nào chiếm thượng phong.

Lúc này Đại vương cũng không biết nằm mơ hay như thế nào, đột nhiên vừa động, sau đó đem toàn bộ thân mình Vương trung vương đè ở dưới thân.

Vương trung vương giật giật lá cây, trong đó một mảnh lá cây chuẩn xác để ở trên miệng Đại vương, che cái mùi xú đang tỏa ra kia.

Mà bởi vì Đại vương cùng Vương trung vương đô giật mình, hắc quang cùng lục quang kia lập tức tách ra, nhưng vẫn đọng lại trong không khí.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, giật giật thân thể.

Mà lúc này, tia hắc quang cùng lục quang kia giống như đã nhận ra cái gì đó, thẳng tắp hướng tới Mạc Vân Quả bay đi.

Ở thời điểm Mạc Vân Quả còn không kịp phản ứng lại, hắc quang cùng lục quang xông thẳng vào trong thân thể Mạc Vân Quả.

Trong lúc nhất thời, Mạc Vân Quả cảm thấy toàn bộ thân mình đều rung chuyển.

Hắc quang cùng lục quang kia ai cũng không muốn nhường ai, chúng nó vẫn luôn ở trong thân thể Mạc Vân Quả đấu nhau, giống như muốn đem toàn bộ thân thể Mạc Vân Quả xé rách.

Mạc Vân Quả kêu lên một tiếng, cô có cảm giác chúng nó đang đem thân thể cô thành chiến trường, chỉ cần còn chiến trường này chúng nó sẽ không dừng lại.

"Tiểu Quả Quả! Người không sao chứ?"

"Tiểu Quả Quả, rốt cuộc sao lại thế này? Hắc quang cùng lục quang là m sao lại chạy vào trong thân thể người r ấ?"

"Năm thảo! Tiểu Quả Quả sẽ không xảy ra chuyện đi?"

"Làm sao bây giờ! Xem tiểu Quả Quả thực vất vả!"

"Nếu ta không có phỏng đoán sai, hắc quang cùng lục quang kia hẳn là đem thân thể tiểu Quả Quả coi như một cái môi giới."

"L ầu trên nó khó hiểu quá!"

"Ý tứ đó là, hắc quang cùng lục quang ở trong cơ thể tiểu Quả Quả quyết một thắng bại, ai có thể đủ sức mạnh cắn nuốt ai, như vậy có thể chiếm được lợi rất lớn đi?"

"Nói như vậy, đối với tiểu Quả Quả sẽ gây ra thương tổn rất lớn đi?"

"L ầu trên nói lời vô nghĩa a! Khẳng định sẽ có thương tổn a! Có ai có biện pháp không a!"

"Ta là một dược t ề sư, nghiên cứu ra tới một phương thuốc, tên là Âm Dương giới hoàn, ta cảm thấy có thể cho tiểu Quả Quả thử một chút."

"Vậy còn nói cái gì! Nhanh lên đánh thưởng cho tiểu Quả Quả a!"

Nghe được lời này, người nọ lập tức li ền đem Âm Dương giới hoàn đánh thưởng cho Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả nghe thanh âm đánh thưởng, cũng thấy được phòng phát sóng trực nói cái gì, cô cảm thấy trái tim dường như có chút ấm áp, tuy rằng thân thể rất thống khổ, nhưng trái tim lại không lạnh lẽo như vậy.

Mạc Vân Quả đem Âm Dương giới hoàn từ trong không gian hệ thống lấy ra, sau đó một ngụm nuốt xuống.

Mới vừa nuốt vào, cô có thể cảm nhận một dòng nước ấm đang chảy khắp tứ chi, thân thể đang bị cuồn cuộn bạo xé rách, lấy tốc độ nhanh chóng được chữa lành.

Hắc quang cùng lục quang cảm thấy một loại lực lượng xa lạ, chúng nó đối với loại lực lượng này sinh ra một tia sợ hãi, theo bản năng muốn trở lại bản thể, lại bị cái loại lực lượng xa lạ này giam cầm ở trong thân thể Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả có thể cảm giác được thân thể của mình có ba loại năng lượng, hắc quang, lục quang, còn có Âm Dương giới hoàn.

Ba năng lượng này cùng lúc tồn tại trong cơ thể cô, bảo trì một loại cân bằng quỷ dị.

Cô có thể cảm giác được là do lực lượng của Dương giới hoàn đang áp chế hắc quang cùng lục quang, làm chúng nó ngoan ngoãn ở trong cơ thể cô.

Mà lúc này, Đại vương giống như cảm giác được cái gì đó, chậm rãi tỉnh lại.

Trong nháy mắt khi hắn nhìn đến Mạc Vân Quả, hắn tỏ vẻ, hắn sợ ngây người!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 222

Edit:Linh lady

Đồ vật trước mắt là cái gì? Là cái gì? Là cái gì!

Chỉ thấy lúc này bên trái tiểu Quả Quả da thịt trắng tinh không tì vết, da thịt hoàn mỹ làm Đại vương xem đến lạnh lòng sùng sốt, đây rõ ràng là đáng về con người.

Nhưng mà càng làm cho Đại vương khiếp sợ đó là, thân thể bên phải của Mạc Vân Quả lại hiện ra một loại khí chất đả bại, tia hắc khí lượn ờ xung quanh thân thể cô khiến người ta không thấy rõ tình huống ra sao.

Đại vương kinh ngạc nhìn Mạc Vân Quả, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Tuy rằng thân thể Mạc Vân Quả chia làm hai cực biến hóa, nhưng cái đầu kia vẫn là cương thi.

Đây cũng là lý do vì sao Đại vương có thể nhận ra được đây là Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, nhìn thân thể của mình, đại khái cũng đoán được chuyện gì.

Đây chỉ sợ là tác dụng của hai vật kia, nhưng sao lại có biến hóa như vậy, đoán không nhầm là do Âm Dương giới hoàn?

"Tiểu vương..... Người..... Người....."

Đại vương chỉ vào Mạc Vân Quả ăn nói đứt quãng, không cách nào nói thành câu hoàn chỉnh.

"Hả?"

Mạc Vân Quả nghiêng đầu phát ra một âm, cô nhìn hắc, muốn biết hắc muốn nói cái gì.

Đại vương vỗ đùi, một không cần thận chụp tỉnh cả Vương trung vương.

"Quả thực quá soái!"

Đại vương hưng phấn nói, nhìn hình tượng lãnh khốc như vậy!

Mạc Vân Quả trăm triệu lần không nghĩ tới là cái này đáp án này:.....

"Hắc! Tiểu vương, ta cũng muốn cái tạo hình này, người nói cho ta biết làm sao làm được vậy đi?"

"Hắc hắc! Tạo hình của người thật phong cách quá đi! Ha ha ha ha!"

"Tiểu vương, tới, không cần keo kiệt nha ~ nói cho ta, người làm như thế nào vậy?"

Đại vương tóm Vương trung vương nhảy tới trước mặt Mạc Vân Quả, vẫn luôn riu rít nói chuyện không ngừng.

"Soái..... Cũng..... Muốn....."

Thanh âm non nớt ở trong không khí vang lên, tuy rằng thanh âm không lớn như của Đại vương, nhưng khát vọng trong đó cũng không kém Đại vương bao nhiêu.

Mạc Vân Quả:.....

"Người người này! Đại vương ta dạy người cả ngày, người nha vẫn không kêu Đại vương, hiện tại lại có thể nói soái, người còn muốn? Người cũng muốn cái gì a?"

Đại vương vung một cái tát liền chụp với lá cây của Vương trung vương, hắc vô cùng bất mãn nói.

"Muốn..... Ừ..... Cái này....."

Vương trung vương lôi kéo tay bên trái của Mạc Vân Quả, đó là da thịt phần nộn tuyết trắng.

" ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\ hừ! Người này Vương trung vương thẩm mỹ thật chẳng ra gì! Ta muốn cái này!"

Đại vương lôi kéo tay phải Mạc Vân Quả nói, đó là da thịt bị khí đen bao phủ, thấy không rõ tình trạng nơi đó là như thế nào.

"Cái này tốt!" Thanh âm Vương trung vương non nớt lại cố chấp nói.

"Cái này tốt!" Đại vương một cái tát chụp tới lá cây trên người Vương trung vương, bất mãn phản bác.

Hai tay bị nắm - Mạc Vân Quả:.....

"Cái này!" Vương trung vương đem tay trái của Mạc Vân Quả ôm vào trong ngực, lá cây to rộng gắt gao quấn quanh Mạc Vân Quả.

"Cái này!" Đại vương hai tay gắt gao bắt lấy tay phải Mạc Vân Quả, không buông ra.

"Hừ!"

Trăm miệng một lời "Hừ" vang lên, Mạc Vân Quả cảm giác được hai tay sắp không phải là của mình rồi.

Vương trung vương cùng Đại vương vẫn luôn giằng co, thẳng đến thật sự chịu đựng không nổi, mới ôm tay Mạc Vân Quả ngủ.

Mà Mạc Vân Quả cũng bị Chu Công đánh bại, sớm đã ngủ từ lâu.

Ba người ngủ say không hề hay biết, lục quang cùng hắc quang từ trong thân thể Mạc Vân Quả chậm rãi ra bên ngoài, tìm phương hướng để quay về bản thể, lại bởi vì gông cùm xiềng xích của Âm Dương giới hoàn, trong lúc nhất thời không thể trở lại bản thể nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 223

Edit:Linh lady

Ngày hôm sau, khi phòng phát sóng trực tiếp lại lần nữa mở ra, không ít người ngủ sớm nhìn thấy dáng vẻ Mạc Vân Quả lúc này, tỏ vẻ kinh ngạc.

May mắn có người giải thích cho bọn họ mới khiến bọn họ an tâm đôi chút.

Nhưng mà sau khi an tâm, không tránh được một đồng phun tào.

"Tiểu Quả Quả, ta vẫn luôn cảm thấy, thế giới này xấu không có cực hạn, nhưng nhìn đến tạo hình của người bây giờ, ta cảm thấy, ừm..... Vẫn là có cực hạn."

"Phi! Lầu trên nói chuyện kiểu gì vậy? Tiểu Quả Quả nhà ta nơi nào xấu? Nơi nào xấu! Các người xem, đường cong ưu nhã kia, da thịt hắc bạch tương sấn kia, kia..... Nói không nổi nữa (cười khô)"

"Tạo hình của tiểu Quả Quả nếu tính điểm mà nói, ừ.....10 điểm."

"Tối đa là 100 điểm sao?"

"Không, tối đa là một trăm triệu điểm."

"..... Các người thật là đủ rồi! Tiểu Quả Quả biến thành như vậy là do cô ấy muốn sao! Cô ấy cũng chỉ là bị bắt buộc thôi mà!"

"Khụ khụ.....Tuy rằng nói như vậy, nhưng ta còn cảm thấy biệt nữ 23333333"

"Chẳng lẽ chỉ có một mình ta cảm thấy, tạo hình da thịt nhân loại phối hợp vong linh pháp sư hơn nữa có đầu cương thi, hắc hắc hắc..... Giống như rất thú vị đó ~"

"Bà cố nội ta cũng không phục, liền phục người! Đừng nhìn! Chính là người! Lầu trên!"

"Thân tạo hình này rất có phong cách Smart hắc ám cộng thêm phong cách loli kỳ quái? bộ dáng 6666666 hần nhiên thiên thành, một chút cũng không làm ra vẻ!"

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp thay phiên nhau phê bình dáng vẻ của cô, ngẩng dậy giật giật thân mình.

Nhưng cái này cũng không quan trọng, quan trọng là hai vị bên cạnh cô kia.

Bởi vì tối hôm qua ngủ, bọn họ đều là kẻ sát Mạc Vân Quả, khi cô cử động thân thể, không thể tránh việc kéo theo Đại vương cùng Vương trung vương.

Vương trung vương còn tốt, thân mình nhỏ gầy, lá cây lại gắt gao dán lên Mạc Vân Quả, chỉ làm nó cảm thấy một trận choáng váng, nó mê mang mở to mắt, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Mà Đại vương liền thảm, thân mình hắc cao lớn, xương cốt lại tương đối yếu ớt, Mạc Vân Quả động thân, trực tiếp đem toàn bộ thân thể hắc kéo lên, sau đó một trận "Rắc rắc" vang, ừ..... Xương cốt quang vinh đứt gãy.

Bất quá bởi vì như vậy, Đại vương cũng hoàn toàn thanh tỉnh.

"Hắc! Tiểu vương, tối hôm qua ngủ như thế nào?"

"Ta nói cho người a, ta tối hôm qua ngủ ngon giấc lắm đó! Ta cảm thấy thân thể nhẹ nhàng chưa từng có!"

Đại vương đắc ý dào dạt nói, hoàn toàn xem nhẹ xương cốt của hắc bị đứt gãy.

"Ta..... Ta cũng như vậy....."

Giọng nói non nớt phụ họa Đại vương, Đại vương vừa nghe thanh âm này, hung tợn nhìn Vương trung vương nói: "Quý đáng ghét, không cần học theo ta!"

Vương trung vương vương lá cây gắt gao dán da thịt Mạc Vân Quả, trong đó có một mảnh lá cây còn run lên một chút nói: "Ta không có học người, quý đáng ghét."

Đại vương:..... Ra đây chúng ta đánh một trận!

Mạc Vân Quả cảm giác hai tay mình rất khó chịu, một cái bị Đại vương lôi kéo, một cái bị vương trung vương kìm sát, lại càng thấy khó chịu hơn.

Thật ra Mạc Vân Quả không biết, bởi vì kia lục quang cùng hắc quang, làm Vương trung vương cùng Đại vương theo bản năng muốn tới gần cô, cho nên mới dẫn đến chuyện luôn dán lấy cô không bỏ.

"Tiểu vương, đi! Hôm nay mang người đi ăn tua đậu Hà Lan đáng giận kia!"

Đại vương đang nói lời này còn nhìn thoáng qua Vương trung vương, ý uy hiếp rất rõ ràng.

Nhưng mà Vương trung vương lại không có cái tự giác này, nó lại dán lên Mạc Vân Quả nói: "Ăn tua đậu Hà Lan."

Mạc Vân Quả: Đó chính là đồng loại của người.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 224

Edit:Linh lady

Đại vương cũng mặc kệ việc mình nát xương cốt, xông thẳng về phía trước tiện thể lôi kéo Mạc Vân Quả chạy ra ngoài, với suy nghĩ của hắn đó là đi ăn nhưng tua đậu Hà Lan kia! Ăn ăn ăn!

Còn Vương trung vương, nó không muốn rời khỏi Mạc Vân Quả, tự nhiên sẽ đi theo cô.

Ba giống loài bất đồng cùng nhau xông đến chiến trường, Đại vương lôi kéo Mạc Vân Quả chạy về phía cây đậu Hà Lan gần nhất, sau đó "Oa ô" một ngụm, trực tiếp nuốt luôn tua đậu Hà Lan kia.

Mạc Vân Quả nhìn đến cái dạng này của Đại vương, lại cảm thấy hắn giống như đột nhiên mạnh lên?

Vương trung vương dán lên Mạc Vân Quả, bởi vì bản thân nó có lực hấp dẫn với đám cương thi kia, cho nên không ít cương thi lấy nó làm mục tiêu công kích.

Nhưng mà chỉ thấy nó một ngụm hộc ra mười mấy hạt đậu Hà Lan, mỗi người chuẩn xác bị đánh trúng.

Mạc Vân Quả nhìn nhìn Đại vương, lại nhìn nhìn Vương trung vương, ở trong đầu nói với phòng phát sóng trực tiếp nói một câu.

"Bọn họ đột nhiên mạnh lên."

Phòng phát sóng trực tiếp nghe nói thế, không tỏ ý kiến, Vương trung vương bọn họ không biết, nhưng mà Đại vương, chuẩn chuẩn xác xác trở nên cường đại.

"Chẳng lẽ cùng hắc quang cùng lục quang tối hôm qua có quan hệ sao?"

"Các người xem Đại vương công kích, có phải càng mạnh mẽ hơn trước kia không?"

"Không riêng gì công kích, còn có tốc độ, ít nhất so phía trước kia tăng lên 30%."

"Đúng vậy ngày hôm qua Đại vương vẫn là một cái nhược tra, tại sao hôm nay lại lợi hại như vậy?"

"Tối hôm qua đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì? Các người xem lại xem có bỏ qua chi tiết nào không?"

"Không có a, tối hôm qua khi bọn họ ngủ, từ trên người toát ra hắc quang cùng lục quang, sau đó chúng nó tiến vào trong thân thể tiểu Quả Quả, lại sau đó có người đánh thưởng cái gì Âm Dương giới hoàn, tiểu Quả Quả liền thành biến thành dáng vẻ hiện tại."

"Đúng vậy, chính là như vậy a!"

"Các người lại cẩn thận ngẫm lại đi?"

"Thật là không có, những người khác đâu? Ngẫm lại xem."

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp đầu lâm vào trạng thái trầm tư truy tìm chi tiết, cô cũng hồi tưởng một chút, lại không hề có phát hiện gì.

Trong lúc Mạc Vân Quả đang tự hỏi, Đại vương đã liên tục nuốt vài cái tua đậu Hà Lan, hẳn cảm thấy cả người đều tràn trề tinh lực.

Mà bên kia Vương trung vương càng thể hiện thần uy, phàm là có tang thì tới gần nó, tất cả đều bị nó dùng hạt đậu Hà Lan bắt chết, ngu như vậy!

Đến nỗi Mạc Vân Quả, hai tay đều bị giam cầm.....

Lại nói tiếp, hai tên gia hỏa này đánh nhau lại còn muốn quấn lấy cô!

Nửa giờ lúc sau, Đại vương cảm giác mình đã ăn no no, sau đó nhanh chóng mang theo Mạc Vân Quả rút lui khỏi chiến trường.

Mà Vương trung vương vẫn luôn kèn sát Mạc Vân Quả, có cương thi lại gần nó liền bắn, không có cương thi tới, nó liền cọ cọ cánh tay Mạc Vân Quả, cũng không biết là ý gì.

Đương Đại vương mang theo Mạc Vân Quả rời đi, sau đó hấn hưng phấn trực tiếp ôm cánh tay Mạc Vân Quả nói: "Ha ha ha ha! Bỏn Đại vương hôm nay cuối cùng cũng ăn được tua đậu Hà Lan!"

Mạc Vân Quả:.....

"A! Quên cho tiểu vương người nếm thử r ấ!"

Đại vương lúc này mới phản ứng lại, hấn nhảy nhót ở trước mặt Mạc Vân Quả, nhìn qua có chút ảo não.

"Ai nha nha! Cũng do ta quá hưng phấn!"

"Tiểu vương a, người không biết, buổi sáng hôm nay ra ngoài, ta cảm giác toàn thân tràn ngập năng lượng, ta cảm thấy ta có thể ăn luôn cả cây đậu Hà Lan, oa ca ca ca!"

Đại vương nói lời này, toàn bộ thân thể cương thi đầu bắt đầu nhảy múa, cố tình hấn còn muốn lôi kéo Mạc Vân Quả cùng nhau làm việc này.

Vì thế ở trong không gian này, xuất hiện một màn quỷ dị.

Một cương thi lôi kéo một cái đại khái là cương thi, cương thi (?) cùng nhau khiêu vũ.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 225

Edit:Linh lady

"Một màn này..... Nên nói như thế nào đây....."

"Không nỡ nhìn thẳng a!"

"Chưa từng nghĩ tới còn có thể thấy một màn như vậy, giờ khắc này, ta lại không biết nên khóc hay cười....."

"Ta phỏng phát nghe thấy được thanh âm tan nát của lòng ta.....:"

"Nói nhuyễn manh nhuyễn manh tiểu Quả Quả đâu? Hu hu hu..... Trước mặt đang khiêu vũ là cái quỷ gì?"

"Ha ha ha! Ta cảm thấy rất có ý tứ a!"

"Giờ khắc này, ta nghĩ là mắt ta mù đi....."

"Ha ha ha ha ha, đáng thương thay tiểu Quả Quả nhà ta, thế mà lại bị Đại vương kéo tới kéo lui đi, ha ha ha ha! Không được, cười chết ta!"

"Xong rồi xong rồi, hình tượng hoàn mỹ của tiểu Quả Quả ở trong lòng ta bị phá hỏng rồi....."

"Ha ha! Còn tốt còn tốt, ta cảm thấy tiểu Quả Quả như vậy càng thêm đáng yêu."

"Cần xin hiện tại trong lòng tiểu Quả Quả không lưu lại bóng ma? Ha ha ha! Tuyệt đối rất lớn!"

"Cái này còn cần người nói sao....."

Mạc Vân Quả bị Đại vương lôi kéo, cô muốn tránh thoát hắn, lại phát hiện sức lực của hắn rất đáng sợ, nhất mấu chốt đó là, một cái tay khác của

cô bị Vương trung vương nắm gắt gao, khiến cô thấy không khỏe, đặc biệt không khỏe.

"Cao..... Hưng..... Khiêu vũ....."

Giọng nói non nớt phun ra một câu không hoàn chỉnh, thành công làm Đại vương đang hưng phấn đột nhiên bình thường trở lại.

Hắn hừ lạnh một tiếng, thập phần bất mãn nói: "Người cái tên Vương trung vương này, người có phải cũng có cảm giác giống ta hay không."

"Cao hứng....."

Lúc này đây, Vương trung vương lại không hề nói lắp, nó dùng phương thức riêng của nó để biểu đạt tâm tình của mình.

Đại vương tóm Mạc Vân Quả xuống, sau đó nói: "Chúng ta đem cái tên vô lại này đưa trở về đi!"

"Không..... Không cần....." Vương trung vương vừa nghe lời này, lá cây dây dưa với cánh tay Mạc Vân Quả càng thêm chặt chẽ, rõ ràng nó không muốn phải rời khỏi Mạc Vân Quả.

"Người nói không cần thì không cần sao? Hừ! (ノ^ノ)" Đại vương tuy rằng nói lời này, nhưng trong lòng hắn lại không có một chút ý muốn muốn đem Vương trung vương đưa trở về.

Cuối cùng cũng do ngán ăy năm nó mới nhìn thấy nhân vật thứ hai có trí tuệ, mà cái thứ nhất, lại là Mạc Vân Quả.

thời gian hắn cô độc tịch mịch quá dài, rất muốn có người bầu hắ trò chuyện.

"Không cần..... Không cần....."

Vương trung vương cố chấp nói, nó một chút cũng không muốn rời khỏi Mạc Vân Quả, nó có thể cảm giác được, đi theo Mạc Vân Quả, nó có

thể trở nên rất mạnh rất mạnh! Cường đại đến mức có thể đánh bại tên vô lại trước mắt này!

Đại vương vẫy vẫy tay nói: "Được rồi, xem người thành khẩn xin ta như vậy, ta liền chấp thuận người lưu lại."

Vương trung vương vừa nghe lời này, lá cây đầu hưng phấn lay động.

Một cái lá cây của nó đột nhiên dựng lên, sau đó làm một động tác khom lưng với Mạc Vân Quả.

"Tạ..... Tạ....."

Vương trung vương tỏ vẻ cảm tạ với Mạc Vân Quả, lại làm Đại vương càng thêm bất mãn, rõ ràng hắn mới là người đồng ý cho nó lưu lại được không! Là hắn!

Mạc Vân Quả:.....

Mặc kệ nói như thế nào, Vương trung vương vẫn được giữ lại, mà Đại vương cũng mừng rỡ có người nghe hắn nói chuyện, cũng không hề đi truy cứu nữa.

Thời gian trôi đi, rất nhanh đến buổi tối.

Đại vương cùng Vương trung vương đúng giờ lâm vào giấc ngủ, mà Mạc Vân Quả lại trợn tròn mắt, một chút buồn ngủ cũng không có.

Tuy rằng không có ý ngủ, nhưng cô lại nằm ở nơi đó, tùy ý để Đại vương cùng Vương trung vương bắt lấy cánh tay mình.

Mà lúc này trên người, trong cơ thể xuất ra một tia lực quang cùng hắc quang, phân biệt hai hướng về phía Vương trung vương cùng Đại vương mà đi.

Người trong phòng phát sóng trực tiếp thấy như vậy, bắt đầu sôi nổi suy đoán.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 226

Edit:Linh lady

"Các người xem, có phải do cái đó nên bọn họ mới mạnh lên không?"

"Đúng vậy, những thứ đó không phải thuộc về bọn họ sao?"

"Đúng vậy, vốn dĩ nó là đồ của bọn họ nhưng mà hiện tại đang trong cơ thể Tiểu Quả Quả, không phải là nên yếu đi sao? Vì sao lại khiến bọn họ mạnh lên?"

"Đúng vậy, cảm giác thật kỳ quái!"

"Hơn nữa, vì sao chúng nó không quay về bản thể luôn đi mà lại phân nhỏ từng chút từng chút một? Các người nhìn kỹ tần suất của nó kìa, có phải là rất đều đặn hay không?"

"Nghe lâu trên nói như vậy, ta cũng cảm thấy rất kỳ quái a!"

"A a a! Có ai có thể giải thích cho ta được không! Ta nhìn thôi cũng thấy nôn nóng rồi! Tìm không được đáp án đêm nay ta mất ngủ mất a a a!"

"Giống lâu trên....."

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp, cũng cảm thấy có một tia kỳ quái, cô nghĩ nghĩ, ở phòng phát sóng trực tiếp nói: "Có phải hay không bởi vì do Âm Dương giới hoàn?"

"A nha? Tiểu Quả Quả người biết là vì sao sao? Mau nói mau nói!"

"Đúng vậy, đúng vậy! Không cần thương tiếc ta! Mau! Thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta đi!"

"A a a! Tiểu Quả Quả nhà ta biết chân tướng? Tiểu Quả Quả nhà ta thật thông minh!"

"Không cần giấu, giải thích cho chúng ta nghe một chút đi tiểu Quả Quả!"

Mạc Vân Quả tiếp tục nói: "Tuy rằng không hiểu rõ tác dụng của Âm Dương giới hoàn, nhưng ta cảm nhận được bởi vì có nó tồn tại nên trong cơ thể ta hai ngũ hành lực lượng kia mới tồn tại ở trạng thái cân bằng được, cho nên....."

"Ai nha nha nha, ~ tiểu Quả Quả thật thông minh ~ Âm Dương giới hoàn này, kỳ thật có một tác dụng đó là đi đầu tiết, nếu ta không có nói sai, hai ngũ hành lực lượng này cũng không ổn định, lại có chứa tạp chất, cho nên bây giờ bọn họ mới nóng lòng muốn cắn nuốt."

"Mà Âm Dương giới hoàn của ta, vừa vặn có thể cân bằng lực lượng của chúng nó, cái gọi là Âm Dương giới hoàn, chính là bình âm dương. Ta nghĩ, lực quang cùng hắc quang thông qua tương quan Âm Dương giới hoàn trong cơ thể, loại trừ tạp chất của nó cùng thuộc tính không ổn định, trở nên thuần túy, sau đó chúng nó lại trở lại bản thể, lúc này mới có thể khiến bản thể trở nên cường đại."

"Tiểu Quả Quả, xem ra ngươi là vì Đại vương cùng Vương trung vương làm trung gian nha ~"

Hàn Nghênh Tùng ngồi ở một cái hoa lệ, nhìn phòng phát sóng trực tiếp, khóe miệng gợi lên một nụ cười trào phúng.

Không biết tiểu Quả Quả khi biết mình thay người khác làm áo cưới sẽ có cảm thụ cảm giác như thế nào nhỉ? Hàn Nghênh Tùng đem tay để ở khóe mắt, ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo.

Mạc Vân Quả nhìn thấy giải thích trong phòng phát sóng trực tiếp, gật gù đầu, cũng không nói gì thêm, đơn thuần nhắm mắt lại, chậm rãi lâm vào ngủ say, tùy ý để hắc lực quang thông qua Âm Dương giới hoàn tinh lọc tạp chất rồi chuyển về bản thể.

Mà phòng phát sóng trực tiếp cũng tới thời gian đóng cửa, mọi người cũng lục đục kéo nhau đi ngủ, chờ ngày phát sóng mới.

Hàn Nghênh Tùng nhìn phòng phát sóng trực tiếp đóng cửa, nghĩ đến Mạc Vân Quả giống như không có việc gì, kéo kéo cổ áo, trong miệng phát ra thanh âm khinh thường.

Cho nên nói, hắn ghét nhất loại người này, vì sao có thể bình tĩnh như vậy? Nếu đổi lại là hắn, hắn.....

Hàn Nghênh Tùng khẽ cắn môi, một quy ền nện ở ghế trên, nháy mắt dập nát.

Mạc Vân Quả hoàn toàn không biết chuyện xảy ra ở một thế giới khác, cô an ổn chìm vào giấc ngủ, chuẩn bị cho một ngày mới.

Sáng sớm hôm sau, Đại vương hưng phấn tỉnh lại, hưng phấn lôi kéo Mạc Vân Quả chạy ra bên ngoài, lấy mỹ danh rằng cần phải rèn luyện rèn luyện ~

Mạc Vân Quả mơ mơ màng màng bị đánh thức:.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 227

Edit: Linhlady

Đánh thức Mạc Vân Quả dậy, Đại vương còn không cam lòng, kéo kéo lá cây của Vương trung vương, thành công đánh thức nó.

Đánh thức tất cả xong, lúc này Đại vương mới kéo Mạc Vân Quả, bay thẳng đến chiến trường.

Sinh hoạt nơi này, giống như vĩnh viễn không thay đổi.

Thời điểm mặt trời vừa lên cao, cương thi cùng nhóm thực vật đờng loạt tỉnh lại, chen chúc mà ra, không biết vì sao mà chiến đấu, không biết vì sao mà tỉnh lại, giống như theo bản năng mà đi, lặp lại mọi thứ, giống như kiểu máy móc.

Mạc Vân Quả vẫn như cũ bị Đại vương tóm tới chiến trường, lúc này đây, tốc độ Đại vương cắn nuốt đậu Hà Lan rõ ràng càng nhanh hơn một ít.

Mà khi Vương trung vương tiêu diệt cương thi tốc độ cũng càng thêm nhanh chóng, trong lúc nhất thời, trung tâm chiến trường tỏa ra sắc thái khác, giống như chỉ có nơi này mới có sức sống mới nảy mầm.

Mạc Vân Quả sức nhớ tới nhiệm vụ của mình, đó là cùng thực vật đại chiến một trăm hiệp, nói là đại chiến, đúng ra là đơn phương nghiền áp mà thôi.

Bởi vì lực lượng của Đại vương càng ngày càng lớn, tiêu diệt những cây đậu Hà Lan kia không tốn chút sức nào.

Lại một hồi chiến đấu kết thúc, Đại vương kéo Mạc Vân Quả về căn cứ.

Sau đó lại bắt đầu hưng phấn khiêu vũ.....

Chỉ là lúc này, hắn không lôi kéo Mạc Vân Quả, mà dứt khoát kéo Vương trung vương, hưng phấn lôi kéo nó xoay vòng vòng.

"Hắc! Người biết không? Ta cảm giác ta lại mạnh lên! Ha ha ha!"

Đại vương cười đến đặc biệt khoa trương, lá cây của Vương trung vương ở trong không trung bay múa, giống như đang ý với lời hắn nói, lại giống như không tỏ vẻ gì.

Như vậy cứ lặp đi lặp lại trong một tháng, mỗi ngày đều bị Đại vương đánh thức, sau đó đi ra ngoài đơn phương nghiên cứu, sau đó trở về hưng phấn khiêu vũ, ngủ, hấp thu năng lượng.

Một tháng sau vào một buổi tối, Đại vương cùng Vương trung vương theo thường lệ dựa gần Mạc Vân Quả nằm xuống nghỉ ngơi, bọn họ có thể cảm giác được bọn họ càng ngày càng cường đại, này trong đó nhất định nguyên nhân nằm ở như Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả không ngủ, cô cảm giác được năng lượng trong cơ thể mình trong một tháng này chậm rãi yếu đi, nếu cô đoán không nhầm, năng lượng này đã gần trở lại trong cơ thể Đại vương cùng Vương trung vương.

Mạc Vân Quả nằm ở nơi đó, nhìn phòng phát sáng trực tiếp đủ các loại nói chuyện phiếm.

"Hắc! Mới đó mà đã một tháng rồi, ta thấy Đại vương cùng Vương trung vương ngoại trừ dần dần trở nên cười đại ra, lại không có gì biến hóa."

"Có thể có cái gì biến hóa? Làm ơn, những năng lượng đó vốn dĩ thuộc về bọn họ không phải sao? Chẳng qua trở nên càng thêm thừa thãi mà thôi."

"Sao ta cảm thấy cái này không phù hợp với lẽ thường, trong tiêu thuyết không phải đều nói, năng lượng thừa thãi có thể khiến cơ thể xảy ra một chút biến hóa sao?"

"Đó không phải có biến hóa sao? Không thấy hiện tại Đại vương chỉ cần một ngụm là có thể nuốt vào mười cây đậu Hà Lan sao!"

"Phốc..... Cách nói của l'âu trên, có thể!"

"Ha ha ha ha! Đại vương đích xác có biến hóa rất lớn, sức ăn so trước quả thật không phải một đẳng cấp, ha ha ha!"

Mạc Vân Quả nhìn nơi này, nhìn thoáng qua Đại vương, ừm..... Gần đây giống như ăn càng ngày càng nhiều.

Mạc Vân Quả an ổn nằm ở nơi đó, từ trong cơ thể trút ra hắc quang cùng lục quang theo một phương hướng xác định quay về bản thể, chậm rãi, càng ngày càng ít.

Mạc Vân Quả biết, có lẽ đây cũng là toàn bộ năng lượng còn lại trong cơ thể cô.

Mạc Vân Quả nhắm mắt lại, cô có thể cảm nhận cơ thể này dần vỡ nát, nghĩ đến Âm Dương giới hoàn ở trong quá trình tinh lọc, vì lấy thân thể cô làm môi trường, mà những tạp chất đó, toàn bộ đều ở lại trong cơ thể cô.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 228

Edit:Linh lady

"Các người mau xem Đại vương cùng Vương trung vương!"

Những lời này trong phát sóng trực tiếp gọi suy nghĩ của Mạc Vân Quả trở về, cũng chính là lúc này, cô phát hiện cô không khống chế được thân thể của mình.

Ở trong không gian, thân thể Đại vương cùng Vương trung vương trôi nổi giữa không trung.

Từ trên người Đại vương tản ra từng trận hắc quang, bao vây lấy toàn bộ thân thể hắn.

Mà Vương trung vương lại bị lực quang bao vây lấy, không thấy được nó đang xảy ra chuyện gì.

"Năm thảo! Chẳng lẽ thật sự có biến hóa lớn?!"

"Tiểu thuyết không được đầy đủ là gạt người a! Cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì? Thật chờ mong!"

"A a a! Kích động!"

"Cho nên hiện tại là cái tình huống như thế nào vậy! Tại sao Đại vương cùng Vương trung vương đột nhiên liền biến thành như vậy!"

"Có lẽ do phần năng lượng được tiểu Quả Quả tinh lọc đã trở về toàn bộ đi?"

"Đây là lượng biến khiến cho biến chất sao! A a a! Kích động!"

Mạc Vân Quả thân thể cứng đờ, cô nỗ lực giật giật ngón tay, lại chỉ có thể cử động được một ngón.

Hàn Nghênh Tùng nhìn Mạc Vân Quả qua phòng phát sóng trực tiếp, đôi mắt thâm trầm một phen.

Hắn ta không biết hắc quang cùng lục quang có bao nhiêu tạp chất, nhưng nhìn tình trạng của Mạc Vân Quả hiện tại, tuyệt đối không phải ít.

Như vậy.....

Hàn Nghênh Tùng nhìn Đại vương cùng Vương trung vương bị quang mang bao vây, sắc mặt thâm trầm.

Lúc này Đại vương cảm giác phi thường không dễ chịu, hắn cảm giác xương cốt của mình rất ngứa, hắn muốn cào, nhưng lại cào không đến.

Hắn cảm giác thân thể của mình một trận tê tê đại đại, loại cảm giác xalạ này làm toàn bộ thân thể cương thi không dễ chịu, khi đối mặt với chuyện mình không biết, đương nhiên sẽ sinh ra sợ hãi.

Mà Vương trung vương cũng có cảm giác không hề dễ chịu, nó cảm nhận lá cây của mình đang biến thành thịt, mà thân thể của nó cũng có biến hóa như thế.

Nó nhớ trước kia luôn lấy lá cây của mình làm niềm tự hào, có thể lập tức đập một cương thi, nhớ cái miệng rộng của mình, có thể một hơi phun ra mấy chục hạt đậu Hà Lan, hiện tại giống như trở nên rất nhỏ rất nhỏ.....

Đại vương cùng Vương trung vương lâm vào một loại trạng thái mê mẩn, không nghĩ tới hiện tại bọn họ, đang phát triển theo một hướng bọn họ không thể ngờ tới.

Mạc Vân Quả nỗ lực bình phục bản thân, cô cứng rắn chống thân thể mình lên, cuối cùng cũng chậm rãi ngẩng dậy, mà lúc này, cô cũng phát hiện thân thể của mình đã xảy ra biến hóa.

Cô từ một thân thể không biết gọi tên là gì biến thành bộ dáng nguyên thủy nhất, ừm..... Một cái cương thi, một cái cương thi xú xú.....

Mà lúc này, hắc quang cùng lục quang cũng dần tan đi.

Giữa không trung Đại vương cùng Vương trung vương cũng chậm rãi nằm ở trên mặt đất.

Chỉ thấy trên mặt đất có hai người đàn ông khỏa thân, những bộ vị trọng điểm kia vẫn như cũ bị hệ thống vô sỉ mosaic.

Dương nhiên, cái này không phải mấu chốt nhất, mấu chốt nhất chính là, tên đàn ông nhìn qua có phần cao lớn kia nghiêm nhiên chính là Đại vương, mà một người khác, thật đúng là một đứa bé ba bốn tuổi.

Đại vương hình người thoát nhìn có chút tà khí, mặt mày gian gian, toàn là tà ý.

Mà Vương trung vương hình người lại đáng yêu rất nhiều, tay nhỏ mũm mĩm, bụng nhỏ tròn tròn, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

Đầu tiên tỉnh lại vẫn như cũ là Đại vương, hắn ngẩng dậy, ôm đầu của mình, rên rỉ một tiếng.

"Ưm....."

Hắn kinh ngạc nhìn bàn tay trắng bệch của mình, nhìn lại thân thể tròn tròn của Vương trung vương, lại nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả vẫn cứ như cũ là đáng vẻ cương thi.....

Ngắn ngủn vài giây, đại não hắn chuyển động không ngừng, rất nhanh đã hiểu rõ tình huống hiện tại.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 229

Edit:Linh lady

Hắn đem sờ tóc dài của mình, đối với ng ẫ Mạc Vân Quả nói: "Người không phải người trong tộc của ta đi?"

Trở thành hình người Đại vương cũng không có dáng vẻ trung nhị bệnh như trong tưởng tượng, hiện tại hắn, càng giống như một vương giả cao cao tại thượng, mọi thứ xung quanh phải ngược nhìn hắn.

"Ừ." Mạc Vân Quả thấp giọng đáp lại một câu.

Đại vương sững sốt, hắn không nghĩ tới Mạc Vân Quả lại dễ dàng thừa nhận như vậy.

Sững sốt xong, khóe miệng hắn rất nhanh lại nở nụ cười tà tử.

"Sao ~ bất kể vì lý do gì mà người phải vào địa phương đáng chết này, ta cùng hắn đều cảm ơn người."

Đại vương cúi đầu nhìn thoáng qua Vương trung vương cách đó không xa, tiểu gia hỏa kia nghiêm nhiên một bộ ngủ say bộ dáng, thật đúng là chuyện gì đều phải cần hắn tới giải quyết.

Đại vương cười nhạo một tiếng nói: "Ta tên là Tô Chi Cảnh, nha, gia hỏa kia, gọi là Tô Mạnh Mạnh."

Mạc Vân Quả gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

Đại vương, nha, không, hiện tại phải gọi là Tô Chi Cảnh.

Hắn trên dưới đánh giá Mạc Vân Quả một phen, tấm tắc hai tiếng, cuối cùng lại thở dài một hơi nói: "Tiểu gia hỏa, người không hiểu kỳ vì sao ta đột nhiên biến thành như vậy?"

Mạc Vân Quả nghe được lời này, nhìn thoáng qua bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, tất cả đều muốn cô hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, đương nhiên, còn có một ít đang quỳ liếm mĩ mao của Tô Chi Cảnh.

"Có."

Mạc Vân Quả thấp giọng nói một câu.

Tô Chi Cảnh từ trước đến nay là một người không chịu ng ỗ yên, có thể nhớ lại tỷ như lúc hấn mất đi lý trí, hiện tại thanh tỉnh, vẫn như cũ là một người thích lảm nhảm.

Còn không chờ Mạc Vân Quả hỏi mọi chuyện, hấn đã bắt đầu thao thao bất tuyệt.

"Ta cùng người này, nhạ, chính là cái tên gia hỏa đang ngủ phun bong bóng kia là huynh đệ."

"Chúng ta bị kẻ gian làm hại, lưu đầy tới cái nơi vô vọng này, a..... Cái tên gia hỏa đáng chết kia làm ta biến thành cương thi, lại làm đệ đệ ta biến thành cây đậu Hà Lan, nghĩ đến, nhất định muốn nhìn chúng ta giết hại lẫn nhau."

"Bất quá ít nh ều nhờ có người, năng lượng của chúng ta đều bị nhiễm bẩn, cho nên không có cách nào tự mình chữa khỏi, ít nh ều có người, thanh trừ những tạp chất đó, mới khiến chúng ta lấy lại được chân thân."

"Tuy rằng ta không biết người vì sao xuất hiện ở chỗ này, cũng không biết người đã dùng phương pháp gì để thanh lọc những tạp chất đó, nhưng tóm lại, ta cùng hấn đều phải cảm tạ người."

Tô Chi Cảnh tự mình nói chuyện, hoàn toàn không có cho Mạc Vân Quả có cơ hội chen vào.

Tuy rằng trong giọng nói của hấn tràn ngập cảm kích với Mạc Vân Quả, nhưng ngữ khí kia lại rất cao cao tại thượng, thật giống như bọn họ cảm tạ Mạc Vân Quả, là vinh hạnh của Mạc Vân Quả vậy.

Mạc Vân Quả tuy rằng không rành cách đối nhân xử thế, nhưng Tô Chi Cảnh có bao nhiêu cao ngạo cô vẫn cảm nhận được.

Lúc này, Tô Manh Manh mở cặp mắt mê mang ngập nước.

Đầu tiên nhóc con nhìn thoáng qua đại ca nhà mình, lại nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, cặp mắt ướt dề dề qua một tia chán ghét rõ ràng.

"Ca ca, sừu bát quái (người quái dị) này là ai?"

Tô Manh Manh dùng hai tay hai chân bò lên trên người Tô Chi Cảnh, cọ cọ ngực hần, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn thở dài một ngụm.

Lúc này Tô Manh Manh, hoàn toàn mất đi kí ức khi nó làm đậu Hà Lan.

Tô Chi Cảnh đem Tô Manh Manh ôm vào trong ngực, néo néo khuôn mặt khuôn mặt mềm mại của nó, sau đó lại nói với Mạc Vân Quả: "Cho nên, mục đích người đến nơi vô vọng này là gì?"

Tô Chi Cảnh đang hoài nghi Mạc Vân Quả, vô vọng này là một nơi do một vị tiên nhân có sở thích tà ác sáng lập, đơn giản do khi vị tiên nhân kia xuống hạ giới một thời gian, mê một cái trò chơi gọi là 《 thực vật đại chiến cương thi 》 lúc này mới tạo ra một chỗ như vậy.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 230

Edit:Linh lady

Ở nơi này cương thi cùng nhóm thực vật là vô tận, mỗi ngày lặp lại đi lặp lại chỉ có một hoạt động.

Chúng nó chiến đấu với nhau, cũng chỉ là tạo ra niềm vui cho vị tiên nhân kia mà thôi.

Sau đó, tiên nhân kia phiền chán, cũng bỏ không nơi này.

Mà nơi này, ngoại trừ không ngừng đánh nhau, cũng không có hoạt động khác, cho nên người ta đều gọi nơi này là nơi vô vọng.

Không có hi vọng, không có tử vong, không có sinh ra, không có bắt đầu, cũng không có kết thúc.....

Mạc Vân Quả lần đầu tiên biết được, thì ra nơi này gọi là nơi vô vọng, Đoàn Tử đối với thế giới này giới thiệu gần như chỉ dừng lại ở bên trong 《 thực vật đại chiến cương thi 》 .

Tô Chi Cảnh nhìn Mạc Vân Quả không nói lời nào, nhướng mày, khoe miệng gọi lên một nụ cười sâu xa.

"Để ta đoán xem? Hừm?"

Tô Chi Cảnh tùy tay cuốn một lọn tóc dài của mình, trong mắt xẹt qua một tia hứng thú.

"Là ta gia tộc người đế người tới tìm kiếm ta? Cũng hoặc là....."

Tô chi cảnh liếm liếm môi, mới tiếp tục nói: "Nam nhân kia phái người tới? Hử?"

Mạc Vân Quả:..... Cũng không biết người đang nói cái gì.

Tô Chi Cảnh quan sát thấy Mạc Vân Quả vẫn không có gì thay đổi, sắc mặt trăn xuống, khí thế trên người lập tức bành trướng ra.

Không khí lập tức trở nên căng thẳng, Mạc Vân Quả có thể cảm giác được trên người Tô Chi Cảnh phát ra áp lực cực lớn, đây là chuyện cô chưa từng được trải nghiệm.

Không khí đọng lại, Tô Manh Manh mở to mắt, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng vẫn lựa chọn cắn cắn ngón tay mũm mĩm, không nói lời nào.

Thật lâu sau sau, Tô Chi Cảnh khẽ cười một tiếng, thanh âm có chút mỉa mai.

Tay dài mảnh dẻ của hắn đề lên môi, phát ra thanh âm mỹ diệu.

"Nếu không chịu nói, ta đây cũng không miễn cưỡng người."

Tô Chi Cảnh vươn đầu lưỡi khẽ liếm ngón tay, đầu lưỡi màu đỏ chạm vào đầu ngón tay màu nhợt nhạt, tạo thành màu sắc đối lập.

Đổi lại là người khác khi thấy một màn này, nhất định tâm thần tan rã, tỷ như nói qu ân chúng phòng phát sóng trực tiếp trực tiếp quỳ liếm thịnh thế mỹ nhân.....

Mà Mạc Vân Quả chỉ nghiêng nghiêng đầu, nhìn Tô Chi Cảnh cùng Tô Manh Manh, không nói lời nào, thân thể cương thi xấu xí cùng thân thể hoàn mỹ kia tạo thành hai sắc thái đối lập.

"A a a! Làm sao bây giờ! Cảm giác Tô Chi Cảnh là đại phơi đản! Nhưng mà! Thật soái thật soái a!"

"Xong rồi xong rồi, ta vẫn luôn cho rằng mình không phải nhan không, nhưng hiện tại..... A a a! Tô Manh Manh quá mạnh a!"

"A a a! Tô Chi Cảnh khí thế không khỏi quá cường đi? Mấu chốt nhất đó là! Đây giống như có khí chất của vai ác trong tiểu thuyết!"

"Làm sao đây! Ta phải đi gom fan!"

"Các người chẳng lẽ quên mất tiểu Quả Quả nhà ta sao..... Nàng thật đáng thương đó....."

"Nhớ rõ mà! Chỉ là..... Tô Chi Cảnh thật sự rất soái (mặt ủy khuất)."

"Ta ta ta! Ta là thiết tình đau lòng tiểu Quả Quả nhà ta, nhưng mà..... Ta bị Tô Chi Cảnh mê hoặc tâm trí, đầu do Tô Chi Cảnh (ta phát bấn!)"

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp đủ các loại tranh luận nói Tô Chi Cảnh soái, càng thêm nghiêm túc nhìn Tô Chi Cảnh, đó là, cô không hề có cảm giác như bọn họ nói, các cảm giác nhào lên quỳ liếm.

Tô Chi Cảnh cắn ngón tay của mình, hàm răng bén nhọn lập tức cắn rách da, từ đầu ngón tay nhỏ một giọt, máu không rơi xuống đất mà lơ lửng trong không trung.

"Máu này tặng cho người, nếu có một ngày, người có thể rời khỏi thế giới này, trở lại thế giới kia, như vậy người có bất kì khó khăn gì, chỉ cần cần nó tới cầu ta, ta định sẽ thỏa mãn người."

Tô Chi Cảnh nhàn nhạt nói, mặt mày chỉ có vẻ đăm đăm.

- - - - -

Edit: Ta chỉ có một tờ mờ thôi, khi anh kia tỉnh dậy là mặc quần áo chưa, moaz haha.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 231

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả nhìn giọt máu kia bay lại phía mình, sau đó dừng lại trước mặt cô.

Tô Chi Cảnh nói "Cầu" hần, mà không phải nói "Tìm" hần.

Chỉ kém một chữ thôi, nhưng ý nghĩa lại khác nhau.

Mạc Vân Quả tất nhiên không hiểu cong cong vẹo vẹo trong đó, nhưng đại bộ phận người trong phòng phát sóng trực tiếp đều hiểu được.

Người nam nhân này, từ đầu đến cuối đầu không có đem đối xử Mạc Vân Quả bình đẳng.

"A a a! Tô Chi Cảnh thật đáng giận, nhưng mà..... Thật sự rất soái a!"

"Uy, lầi trên không cần hoa si được không! Không thấy tiểu Quả Quả nhà ta rất ủy khuất sao!"

"Xin lỗi, nhưng từ trên mặt tiểu Quả Quả ta không nhìn ra được hai chữ ủy khuất."

"Sao, tiểu Quả Quả nhà ta cái gì cũng không hiểu, nàg làm sao có thể hiểu được ý tứ của Tô Chi Cảnh đây?"

"Tuy rằng biết có câu không nên nói, nhưng vẫn phải nói, Tô Chi Cảnh..... Quá soái!"

"Khụ khụ..... Đại gia không cần lo lắng tiểu Quả Quả ~ thật ra ta cảm thấy Tô Chi Cảnh đối xử với tiểu Quả Quả như vậy ngược lại là chuyện tốt a ~ tiểu Quả Quả nhà ta, cũng phải học cách lớn lên nha!"

"Phi, chỉ có không bản lĩnh bảo vệ nàg chu toàn sẽ nói lời này."

"A..... Tiểu Quả Quả không có yếu ớt như các người nghĩ đâu."

"Nhưng cũng tuyệt đối không có kiên cường như người nghĩ đâu lần trên."

"Cãi nhau ần ỉ cái gì! Ts muốn im lặng quỳ liếm Tô Tô cũng không được sao!"

"Đúng vậy đúng vậy! Tô Tô nhà ta là thịnh thế mỹ nhân! Bỏ qua lần này sẽ không có cơ hội lên sóng nữa!"

Phòng phát sóng trực tiếp bởi vì Tô Chi Cảnh trở nên vô cùng hỗn loạn, vốn dĩ là fan của Mạc Vân Qu lập tức chia làm mấy phái, ần ào đến túi bụi.

Tô Chi Cảnh vừa lúc phù hình tượng vai ác hoàn mỹ trong cảm nhận của bọn họ, nụ cười tà tứ, ánh mắt tà ác, khí chất khiến cho người khác không nhìn được quỳ lạy, chinh phục một đám người, bọn họ nơi nào còn tâm trí lo lắng cho Mạc Vân Quả, chỉ nghĩ quỳ liếm Tô Chi Cảnh, tôn xưng hắc lên làm thần.

Tô Chi Cảnh nhìn Mạc Vân Quả vẫn không nói lời nào có chút bất đắc dĩ, hắc tẩm tắc vài tiếng, giữa mây đậm mạc vô tình.

"Đã như vậy, ta đây mang theo Mạnh Mạnh rời đi."

Tô Chi Cảnh bế Tô Mạnh Mạnh lên, từ trên cao nhìn xuống Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả không ngẩng đầu, vẫn như cũ vẫn duy trì động tác nhìn thẳng, trước mặt cô là giọt máu của Tô Chi Cảnh.

"Nơi vô vọng này, cũng không phải dễ dàng ra ngoài như vậy ~"

Tô Chi Cảnh khẽ cười một tiếng, tay không vẽ hoa, lại xuất hiện một cái hắc động.

Đó là thời không chi ngân, chỉ người có năng lực cường đại, mới có khả năng mở ta.

Tô Chi Cảnh ôm Tô Manh Manh, một chân bước vào, đột nhiên hấn giống như nghĩ tới chuyện gì đó, quay lại nói với Mạc Vân Quả: "Lại nói tiếp, còn phải cảm ơn người một chuyện nữa."

"Tuy rằng không biết người dùng biện pháp gì, nhưng lực lượng của ta rõ ràng so với lúc trước càng thêm thuần túy cô đọng, hơn nữa nhiều năm trước lưu lại tai hoạ ngàn cũng biến mất vô tung vô ảnh, lực lượng của ta càng cường đại hơn! A..... Nghĩ đến người có bảo bối gì sao, nhất định có thể thoát khỏi nơi này, một khi đã như vậy, ta thật chờ mong người tới tìm ta nha ~"

Tô Chi Cảnh đem một chân còn lại bước vào bên trong, khi hắc động sắp đóng cửa.

Ở một khắc này, Mạc Vân Quả bỗng nhiên ngừng đầu, trên gương mặt xấu xí kia cặp mắt thuần thúy nhìn chằm chằm vào cửa thời không, nhìn chằm chằm Tô Chi Cảnh.

Ở một khắc cuối cùng khi cách cửa khép lại, Tô Chi Cảnh giống như thấy được đôi mắt mỹ lệ nhất thế gian này, thân thể hấn cứng đờ, vội vàng vươn tay muốn giữ lại nó, lại tại hạ một khắc đó, bị truyền tống tới một không gian khác.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 232

Edit:Linh lady

Thời không dao động một chút, sau đó lại quay về như lúc ban đầu.

Tất cả giống như chưa có chuyện gì xảy ra, chỉ giọt máu còn lơ lửng kia chứng minh tất cả từng tồn tại.

Bên ngoài, vẫn cứ là cuộc chiến không ngừng nghỉ, cương thi cùng thực vật đối đầu không có điểm dừng.

"Tiểu Quả Quả....."

"Người không sao chứ? Tiểu Quả Quả?"

"Tiểu Quả Quả, đừng thương tâm, người còn có chúng ta! Còn có chúng ta a!"

"Đúng đúng đúng! Chúng ta không cần Tô Chi Cảnh kia, không cần Tô Mạnh Mạnh, tiểu Quả Quả người không cần thương tâm nhé!"

"Tiểu Quả Quả, người phải tin tưởng, người là tốt nhất! Một ngày nào đó người sẽ treo Tô Chi Cảnh kia lên đánh một trận."

"Đúng vậy đúng vậy! Còn không phải là có thể cắt qua không gian sao! Hừ! Tiểu Quả Quả người tu luyện một công pháp Thần cấp, lại ăn một viên đan dược Thần cấp, lại có được một vũ khí Thần cấp sau đó lại tu luyện cái mấy trăm năm, nhất định cũng có thể làm được! Cố lên! Người là béo nhất!"

"Lên trên..... Không an ủi người được cũng đừng an ủi kiểu đó!"

"Không cần nói chuyện thô tục! Muốn văn minh hiểu hay không!"

"Có vài người cũng đứng ở chỗ này giả mù sa mưa nha! Không biết vừa rồi là ai muốn quỳ liếm Tô Chi Cảnh người ta.?"

"Có cái gì hay mà cãi nhau! Có thể im lặng chút được hay không!"

Mạc Vân Quả không có quản phòng phát sóng trực tiếp ra sao, cô nhìn giọt máu trước mặt vươn tay phải ra, tiếp được nó.

Giọt máu kia như có linh tính bay vào lòng bàn tay Mạc Vân Quả.

"Vì sao?"

Cô thấp giọng nói một câu như đang hỏi phòng phát sóng, lại như đang tự hỏi bản thân.

Phòng phát sóng trực tiếp thấy như vậy, đột nhiên đầu im lặng lại.

Bọn họ chưa bao giờ là hạng người thiện lương, cho nên mới sẽ có hệ thống phát sóng trực tiếp.

Khi lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Mạc Vân Quả, bọn họ liền theo bản năng cho rằng, Mạc Vân Quả nhất định là đồ đệ của người cực hung ác, nếu không cũng không có được hệ thống phát sóng trực tiếp này.

Hệ thống phát sóng trực tiếp ngay từ đầu được sáng lập ra nguyên nhân chính là để cho mỗi một người tội ác tày trời ở một thế giới tìm được tia lạc thú, không hơn.

Bọn họ nghĩ như vậy, thẳng đến thấy được Mạc Vân Quả, đôi mắt cô quá mức thuần túy, bọn họ bắt đầu hoài nghi hệ thống phát sóng trực tiếp này có phải đầu nhận cả người trong sạch hay không.

Cho nên bọn họ sùng cô, cưng chiều cô, dung túng cô, nói đến cùng, cuối cùng chỉ là muốn nhìn đôi mắt thuần túy kia của cô, vĩnh viễn không có sắc thái khác mà thôi.

Nhưng bọn họ chung quy là người xấu, đối với Tô Chi Cảnh, đối với hơi thở quen thuộc, bọn họ vẫn có vài phần thiên vị.

Đơn giản, bọn họ ở trên người Tô Chi Cảnh, thấy được chính mình.

Dương nhiên, trong đó cũng không thiếu loại người chân chính là nhan không.

Mạc Vân Quả sẽ không biết chuyện đó, bọn họ cũng không tính toán nói ra.

Hệ thống phát sóng trực tiếp phát sóng trực tiếp ngàn ngàn vạn vạn đồ vật, phát sóng trực tiếp mạo hiểm, mỹ thực, cung đấu, thậm chí còn có phát sóng trực tiếp chuyên môn sắc tình, chuyên môn phát sóng trực tiếp các loại bạch bạch bạch, mỗi một cái đều phải kích thích hơn phòng phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả.

Bọn họ sở dĩ vẫn luôn thủ phòng phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả, cũng bất quá là muốn nhìn đôi mắt này, nhìn xem đôi mắt thuần thụy này tới khi nào mới bị nhiễm sắc thái khác.

Thời điểm Mạc Vân Quả hỏi ra "Vì sao", bọn họ liền biết, người này, muốn phế đi.

Cặp mắt kia, cũng sắp mất đi sắc thái mỹ lệ nhất.

Không ít người yên lặng rời khỏi phòng phát sóng trực tiếp, sau đó im lặng xóa bỏ nút chú ý.

Nếu nhất định phải mất đi, như vậy để nó mất đi ở thời điểm tốt đẹp nhất.

Ít nhất, cô vẫn là đáng vẻ đẹp nhất trong trí nhớ của bọn họ.

Phòng phát sóng trực tiếp hiếm khi im lặng, không có bình luận, không có đánh thưởng, chỉ có yên tĩnh giống như chết.

Đoàn Tử nhìn lấy nhân số khác giả đột ngột giảm xuống, khuôn mặt vốn dĩ nghiêm túc đứng đắn cũng trở thành kinh dị.

Đã xảy ra chuyện gì?! $\Sigma(^{\circ}\triangle^{\circ}|||)\}$

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 233

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả cũng không biết phòng phát sóng trực tiếp xảy ra chuyện gì, cô thu máu vào trong không gian sau đó đứng dậy.

Cô còn nhớ nhiệm vụ của cô, cùng thực vật đại chiến một trăm hiệp, cô muốn đi hoàn thành nó, đây là nhiệm vụ thuộc về cô.

Phía trước đi theo Đại vương cùng Vương trung vương, Đoàn Tử tính toán chiến đấu được 80 hiệp, bởi vì Đại vương luôn thích lôi kéo cô đi ra ngoài chiến đấu, mỹ danh là đi rèn luyện thực chất là đi ăn đậu Hà Lan.

Buổi sáng một lần, buổi chiều một lần, có đôi khi nghỉ ngơi một hồi sẽ đi ra ngoài, tiếp tục chiến đấu.

Đến lúc này tính ra, thời gian hơn một tháng, cũng được 80 lần.

Mà còn lại 20 lần, một mình cô sẽ chiến đấu.

Mạc Vân Quả giật giật thân thể, xương cốt phát ra thanh âm kéo kẹt thanh thúy.

Bởi vì Đại vương cùng Vương trung vương hấp thu năng lượng để lại trong cơ thể cô một lượng lớn tạp chất, cho nên thân thể cô vô cùng yếu ớt, còn yếu hơn thân thể này lúc trước nữa.

Mạc Vân Quả không biết thân thể này còn có thể chống đỡ bao lâu, cho nên cô chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất để chiến đấu.

Mạc Vân Quả cứ theo lẽ thường xông vào đằng trước, chỉ là lúc này, không còn có cương thi lôi kéo cô.

Mạc Vân Quả một tay đập cây đậu Hà Lan, lại bị đậu Hà Lan lập tức đánh trúng cổ tay, xương tay lập tức vỡ nát, tay cô cũng bị phế.

Mạc Vân Quả đem tay bị phế để sau người, tiếp tục dùng một cái tay khác công kích đậu Hà Lan.

Còn không kịp tới gần đậu Hà Lan, đã bị bom anh đào lập tức nổ tung.

Mạc Vân Quả cảm giác thân thể của mình lập tức đứt gãy rất nhiều xương cốt, cô biết, hiện tại mình không thích hợp chiến đấu.

Mạc Vân Quả lui về chiến trường, sau đó hỏi Đoàn Tử một chút hiện tại số lần chiến đấu là bao nhiêu, là 81.

Cô cũng đại khái đoán được Đoàn Tử đếm hết phương thức, chỉ cần cô bị thương trở về, mới tính một lần.

Mạc Vân Quả nằm ở nơi đó, tùy ý để thân thể chậm rãi chữa trị.

Cô biết, chỉ cần một đêm, ngoại thương của cô có thể khôi phục như lúc ban đầu, đây là quy tắc của thế giới này.

Trời dần dần đen, Mạc Vân Quả nhắm mắt lại, nhìn như đã ngủ say.

Phòng phát sóng trực tiếp cứ theo lẽ thường đóng cửa, Đoàn Tử nhìn số người nhấn chú ý lưu kênh ít đến đáng thương, thở dài một hơi.

Không biết lỗi ở nơi nào?

Dương nhiên Đoàn Tử sẽ không biết được suy nghĩ của những người đó, nó ngay từ đầu cũng cũng không hiểu được vì sao có hệ thống phát sóng trực tiếp, chỉ có thể nói, Mạc Vân Quả là đặc biệt.

Ngày hôm sau, Mạc Vân Quả vẫn như cũ đi ra ngoài chiến đấu, sau đó bị thương trở về, sau đó tiếp tục chờ đợi thân thể chữa trị, chiến đấu chữa trị, đây cũng là sinh hoạt gần đây của cô.

Mà hôm sau, số lần chiến đấu cũng đạt đến mốc 100 lần, cái này cũng có ý nghĩa, nhiệm vụ của Mạc Vân Quả hoàn thành.

"Đinh! Nhiệm vụ hoàn thành, xin hỏi bắt đầu truyền tống hay không?"

Mạc Vân Quả nhìn nơi lần đầu tiên cô tỉnh lại, lại nhìn nhìn nơi Tô Chi Cảnh rời đi, gật gật đầu.

Mà một khắc này, bộ dáng cương thi của cô, lập tức khôi phục thành dáng vẻ như trước, cặp mắt kia vẫn như lúc ban đầu chưa từng thay đổi.

"A a a! Tiểu Quả Quả!"

"Thật tốt! Tiểu Quả Quả vẫn như cũ vẫn là tiểu Quả Quả kia!"

"Tiểu Quả Quả! Ta mặc kệ ta mặc kệ! Từ đây về sau, ta chính fan não tàn của ngươi! Đặc biệt là cái loại não tàn này!"

"Tiểu Quả Quả, thật tốt, ngươi vẫn như cũ vẫn là ngươi trước kia....."

"Thật tốt....."

Một số ít người còn ở lại trong phòng phát sóng cảm khái, bọn họ làm sao sẽ cho rằng, tiểu Quả Quả thay đổi đâu?

Câu "Vì sao?" kia, hẳn là tiểu Quả Quả không hiểu cách làm của Tô Chi Cảnh đi?

Mà bọn họ, còn lại tự nhận là đó là tiểu Quả Quả bất mãn với Tô Chi Cảnh cách làm, đó là bắt đầu ghen ghét cùng hận ý.

Bọn họ làm sao có thể ngốc ngốc như vậy? Bọn họ làm sao có thể phỏng đoán nội tâm của tiểu Quả Quả? Bọn họ làm sao có thể dùng tâm tính ý đồ sớm đã duyệt tận tang thương của mình hiểu được tâm tư của tiểu Quả Quả đây?

Phòng phát sóng trực tiếp có khóc, có cười, có chút dở khóc dở cười, nhưng đều không ngoại lệ, tại đây một khắc này, bọn họ trở thành fan não

tàn của Mạc Vân Quả, trở thành lực lượng không thể thiếu ngày sau của cô.

Giờ khắc này, phòng phát sóng trực tiếp cực kỳ nhất trí.

Thật tốt, người vẫn như cũ là tiêu Quả Quả của chúng ta.....

Thật tốt, ta đã duyệt tấn nhân gian thất cách*, người vẫn ngây thơ lòng mang ấm áp.....

- -----

*Nhân gian thất cách (人間失格, Ningen Shikkaku, nghĩa đen: Mất tư cách làm người)

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 234: Nơi vô vọng (Phiên ngoại Tô Chi Cảnh)

Edit:Linh lady

Trong không trung mây đen vây kín cả bầu trời nhìn như muốn rũ xuống, nhìn qua dị thường khủng bố.

Ngay lúc này, một người nam nhân mặc đồ đen ôm một đứa bé mũm mĩm xuất hiện trong không trung, trên mặt hắn còn vẫn duy trì phần hận.

"Ha ha ha! Tô Chi Cảnh, nếu người chạy trốn đến nơi này, nhất định là muốn chết!"

Một giọng nói kiêu ngạo vang vọng trong không gian này, Tô Chi Cảnh phun ra một búng máu, phần hận nói: "Người không cần đặc ý, một ngày nào đó, ta sẽ trở về"

"Ha ha ha! Ta đây thật chờ mong sẽ có ngày đó nha!"

Theo thanh âm này biến mất, không trung lập tức trở nên sáng sủa.

Tô Chi Cảnh biết người kia tạm thời xem như buông tha bọn họ, lúc này, hắn mới có tâm tư nhìn xem đây là nơi nào.

Chỉ là liếc mắt một cái, hắn bắt đầu tuyệt vọng.

Nơi này, lại là nơi vô vọng.....

Khó trách, khó trách nam nhân kia lại dễ dàng buông tha bọn họ, nghĩ đến, hắn cũng không nắm chắc ra khỏi nơi này được đi?

Tô Chi Cảnh cười nhẹ một tiếng, vận mệnh của bọn họ đã đến lúc tận vong rồi sao?

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua đệ đệ trên mặt dính đầy máu, trong mắt tràn đầy không cam lòng.

Không cam lòng cứ như vậy từ bỏ, không cam lòng cứ như vậy chết đi!

Tô Chi Cảnh buông Tô Mạnh Mạnh xuống, vận dụng công lực chữa trị thương thế, nhưng mà ngay sau đó, lại có biến dị xảy ra.

Ánh mắt tối x ăm lại một tia lục quang cùng hắc quang len lõi vào trong cơ thể Tô Chi Cảnh cùng Tô Mạnh Mạnh, cùng lúc đó, toàn bộ trong thiên địa vang lên giọng nói quen thuộc vừa r ồi.

"Xem phân lượng chúng ta là đ ồng môn, ta đưa ngươi một phần tạo hóa ảo, nếu các ngươi có thể luyện hóa thứ này, thì có thể thoát khỏi thế giới này, chỉ là....."

Cái kia thanh âm tạm dừng một chút, tùy theo là tiếng cười kiêu ngạo.

"Ha ha ha! Thì ra các ngươi cũng sẽ có một ngày này? Giết hại lẫn nhau đi! Sư huynh thân ái ~"

Tô Chi Cảnh cả kinh, sau đó hắn thấy đệ đệ thân yêu của hắn biến thành cây đậu Hà Lan, mà chính hắn, lại biến thành cương thi xấu xí kia!

Hắn tức đến khó thở, hơn nữa thương thế quá nặng, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại thì tất cả đã thay đổi.

Hắn dần dần mất đi ký ức, chỉ bằng một tia chấp niệm đi tìm cây Hà Lan kia, đó là đệ đệ duy nhất của hắn.

Sau đó, chấp niệm kia biến thành một loại bản năng, hắn bức thiết muốn tìm cây đậu Hà Lan, hình như là vì ăn nó? Bởi vì chúng nó ăn rất ngon?

Hắn quên mất, chỉ biết đậu Hà Lan, là đồ vật ăn ngon nhất trên thế gian này.

Hắn dần dần mất đi năng lực tự hỏi, hắn chỉ có thể mỗi ngày không ngừng lặp đi lặp lại một câu mình từng là con người.

Chỉ là, ngày dài quá, hần giống như muốn quên cái gì đó.....

"Chủ tử? Chủ tử?" Một giọng nữ mềm nhẹ đánh gãy suy nghĩ của Tô Chi Cảnh, hần hoàn hồn nhìn nữ nhân kia một cái, dùng ánh mắt dò hỏi nàng chuyện gì.

"Chủ tử, sự đệ của ngài muốn xử lý như thế nào?" Nữ nhân cúi đầu nói, trong lòng lại âm thầm nghĩ đến, từ sau khi chủ tử mất tích trở về, giống như càng ngày càng yêu phát ngốc.

"Hần a....." Tô Chi Cảnh một tay chống đầu mình, đôi mắt tràn đầy ác ý, "Ta nghe nói nữ nhân bang kia rất yêu thích loại hình như sự đệ."

Nữ nhân vừa nghe, liền hiểu rõ ràng ý tứ của Tô Chi Cảnh, nhớ tới nữ nhân bang kia, nàng đánh một cái lạnh run, đem nam nhân kia để lại cho những nữ nhân đó, tằm tắc..... Vẫn nên tự cầu nhiều phúc đi.

Nữ nhân thức thời lui xuống, trong phòng lại chỉ còn lại một mình Tô Chi Cảnh.

Ánh mắt Tô Chi Cảnh sâu thẳm, hần nhớ tới cương thi kỳ quái kia, rõ ràng là một cương thi xấu xí như vậy, vì sao ở một khắc cuối cùng kia, hần lại cho rằng nàng có đôi mắt mỹ lệ nhất thế gian này đây?

Tô Chi Cảnh khẽ cười một tiếng, thôi, một ngày nào đó hần sẽ tìm được đáp án không phải sao?

Hần có một loại trực giác, bọn họ, rất nhanh sẽ gặp lại.....

- - - - -

Edit:Không quá thích phần cuối thế giới này, chỉ có thể edit thật thanh, thật nhanh, phù, cuối cùng cũng xong.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 235: Buông BOSS kia ra

Edit:Linh lady

Lúc này đây trở về không gian yên tĩnh, ngoại trừ Đoàn Tử đang nhăn khuôn mặt nhỏ, còn lại tất cả đều tốt đẹp.

Đoàn Tử giờ phút này đang vô cùng rối rắm, nó không hiểu vì sao kí chủ rõ ràng không mắc sai lầm gì, thế nhưng bọn họ lại đành loạt bỏ lưu trữ?

Rõ ràng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ rất xuất sắc a, rõ ràng ký chủ rất tuyệt a!

Vì sao những người đó lại không muốn xem nữa?

Cho nên nhất định là do những người đó có vấn đề đi? Nhất định đúng là như vậy đi?!

Đoàn Tử tự an ủi chính mình, nghĩ như vậy, khuôn mặt đang nhăn nhó mới dần dần dần ra.

Nó ngạo kiêu nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả nói: "Ký chủ, lần này biểu hiện rất tuyệt!"

Đoàn Tử cũng không nói cho Mạc Vân Quả phòng phát sóng trực tiếp xảy ra chuyện gì, ở trong mắt nó, những người đó đều có ánh mắt vô dụng!
Hừ ٩(͡° ͜ʖ ͡°)

Mạc Vân Quả gật đầu, tỏ vẻ bản thân hiểu được.

"Ký chủ, lần này phát sóng trực tiếp người cảm giác thế nào?"

Đoàn Tử lẩm miệng hỏi một câu, thật ra nó đã chuẩn bị tư tưởng Mạc Vân Quả có thể không trả lời câu hỏi của nó.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: "Đại vương cùng Vương trung vương rất tốt."

Cô tạm dừng một chút mới tiếp tục nói: "Nhưng mà Đại vương thực xú."

Đoàn Tử:.....

"Tô Chi Cảnh cùng Tô Mạnh Mạnh cũng rất tốt." Mạc Vân Quả tiếp tục nói, "Chỉ là ta không hiểu vì sao hấn lại cho ta máu của hấn."

Đoàn Tử:..... (mặt lạnh nhạt)

Mạc Vân Quả nói xong lúc sau còn trịnh trọng gật gật đầu nói: "Ừ, rất tốt."

Đoàn Tử chọc chọc gương mặt mềm mại của chính mình nói: "Nói tốt thì tốt a!"

Mạc Vân Quả nhìn động tác của Đoàn Tử, vươn tay cũng chọc chọc gương mặt Đoàn Tử, ừm..... Thật mềm.

"Vậy ký chủ đại nhân người muốn nghỉ ngơi trước hay là tiếp tục phát sóng trực tiếp?"

Mạc Vân Quả cảm thấy mình cũng không có cái gì không khỏe, vì thế cô nói: "Tiếp tục phát sóng trực tiếp đi."

Ừm..... Gần đây các thể giới giống như đầu rất thú vị. Cô nghĩ như vậy.

Đoàn Tử nghe được Mạc Vân Quả nói như vậy, hai mắt cong cong, ký chủ cần miễn gì đó, nó thích nhất!

Đoàn Tử trực tiếp bắt đầu truyền tổng, trong không gian u ám, thân ảnh một lớn một nhỏ rất nhanh biến mất.

Khi Mạc Vân Quả tỉnh lại, thấy trước mặt mình đứng một đồng người kì kì quái quái.

Bọn họ mặc trang phục kỳ kỳ quái quái, trong tay cầm vũ khí kỳ kỳ quái quái, trong miệng giống như đang nói một đồng lời kỳ kỳ quái quái.

"Oa! Cái này thật là BOSS sao? Lớn lên không khỏi quá đẹp đi? Ta đâu không đành lòng xuống tay làm sao đây?" Một người mặc trang phục chiến sĩ người khoa trương nói, tuy rằng hắn nói như vậy, nhưng trong mắt lại là một mảnh lương bạc.

"Thiệt, người thôi đi, ta cũng không biết nói người cuồng chiến đấu còn có lòng thương hương tiếc ngọc." Một cô gái khác tay cầm gậy nói.

"Được rồi được rồi, các người ngừng một chút đi, thừa dịp BOSS còn chưa công kích, chúng ta nhanh chóng bắt lấy nàng, sau đó có thể giết luôn, haha." Một người trong tay cầm cung tiễn nói, khi nói ra câu này, hắn nhanh chóng vọt về phía Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả thân thể phản ứng nhanh chóng, tránh thoát mũi tên kia.

Cô không hiểu vì sao đám người này muốn giết cô, bất quá cô muốn sống sót, cho nên.....

Mạc Vân Quả nhảy sang bên tránh thoát, sau đó nhận một loại công kích dày đặc.

Cô rõ ràng nghe được có người nói: "Mau! Tập trung hỏa lực công kích BOSS!"

"Ba Tư là cái gì?" Mạc Vân Quả trong đầu hiện lên một câu hỏi, ngay sau đó liền thiếu chút nữa bị cung tiễn bắn trúng cánh tay.

Lúc này, Mạc Vân Quả cũng không dám tiếp tục phân tâm.

- - - - -

Edit: Ừm ba la xì bùa, hi vọng thế giới này có nam chính, huhu, ta chờ ảnh mấy chục chương nữa.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 236

Edit:Linh lady

Cô cảm thấy thân thể này năng lượng thật lớn, cô cảm giác như chỉ cần nắm nhẹ tay thì mấy thứ trước mắt này sẽ biến mất.

Bên kia tần suất công kích cô càng ngày càng dày đặc, Mạc Vân Quả ngay từ đầu chỉ là tránh né, đến sau, bị ép buộc đến nỗi muốn tránh cũng không được.

Nếu trốn không xong, vậy chỉ có thể đối mặt.

Mạc Vân Quả vươn một bàn tay, từ lòng bàn tay cô xuất hiện một đóa hoa sen, hoa sen này màu sắc quý dị, chớp động trôi nổi trong không trung.

Mọi người cả kinh, bọn họ vừa nhìn thấy đóa hoa kia đã có thể cảm nhận năng lượng thật lớn từ đó tỏa ra.

BOSS này, quả nhiên danh bất hư truyền!

Mọi người lúc này cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng uống thuốc bổ sung trạng thái nhân vật, sau đó mỗi người vào vị trí của mình, hướng tới Mạc Vân Quả một đòn công kích chí mạng.

Mạc Vân Quả thấy những người đó còn muốn công kích mình, giờ hoa sen trong tay mình lên cao.

Tức khắc, nơi này liên bị hỏa liên vây quanh, ngọn lửa đánh lên người nào, người đó trong nháy mắt máu liên tục tụt xuống.

Vài giây sau, thanh máu chạm vạch cuối, toàn đội bị diệt!

Mạc Vân Quả nhìn đám người biến mất trước mắt, nghiêng nghiêng đầu, ở trong đầu nói: "Đoàn Tử, bối cảnh chuyện xưa của thế giới này."

Đây là lần đầu tiên Mạc Vân Quả chủ động hỏi Đoàn Tử về bối cảnh, Đoàn Tử cũng không dám chậm trễ, lập tức liền đem bối cảnh truyện tổng cho Mạc Vân Quả, cùng lúc đó, công bố nhiệm vụ.

"Đinh! Nhiệm vụ Bản Vị Diện: Dạy dỗ Dung Tu trở thành thiên hạ đệ nhất."

Bởi vì nhiệm vụ này, phòng phát sóng trực tiếp lập tức náo nhiệt lên.

"Ha ha ha ha ha!"

"Lần trên người đang cười cái gì....."

"Các người xem nhiệm vụ này a! Nhiệm vụ này ý tứ rõ ràng là muốn cho tiểu Quả Quả trở thành sư phụ a! Vậy các người tưởng tượng một chút đệ tử của tiểu Quả Quả....."

"Phốc..... Ha ha ha ha! Lần trên người thành công chọc trúng cười của ta điếm!"

"Có phải cảm thấy rất tuyệt hay không!"

"Có phải cảm thấy thực khôi hài hay không!"

"Ta có thể tưởng tượng ra bộ dáng đáng thương của tên Dung Tu kia....."

"Vừa nói như vậy, ta đột nhiên thật muốn gặp cái người Dung Tu kia! Ha ha ha!"

Mạc Vân Quả nhìn nhiệm vụ này, không nói gì thêm, mà chuyện tâm nghiên cứu nội dung bối cảnh.

Đây là một trò chơi, tên là 《 Thiên hạ 》 game thực tế ảo.

Trò chơi này, chức nghiệp chia làm mục sư, cung tiễn, chiến sĩ, thợ săn. Đương nhiên, còn chức nghiệp được che giấu khác.

Trò chơi này hầu như mọi người ai cũng có thể tham gia, trò chơi nhân sinh, nhân sinh trò chơi.

Trò chơi này địa vị càng cao, liền đại biểu người này càng có bản lĩnh.

Bởi vì đây trò chơi do nhiều người có IQ cao nghiên cứu hàng trăm năm sáng lập ra, trò chơi này thông qua thân thể để xác định điểm xuất phát đầu tiên của người chơi, nói cách khác, trong trò chơi các thứ tự xếp hạng đại biểu cho chỉ tiêu của bọn họ ngoài đời thực.

Dương nhiên, tất cả chuyện này không có quan hệ với Mạc Vân Quả.

Cùng Mạc Vân Quả có quan hệ đó là Dung Tu, mà Dung đại thiếu gia kia, lại một phế vật.

Dung Tu dựa theo quy định của gia tộc vào trò chơi này, ăn no chờ chết, trò chơi khai phục đã một năm, hắn lại vẫn không nổi Tân Thủ thôn.

Cũng không nhận được nhiệm vụ che dấu gì, thật sự Dung Tu là bùn nhão không thể trét tường.

Mà Mạc Vân Quả, còn lại còn phải dạy một người như vậy trở thành thiên hạ đệ nhất.

Mạc Vân Quả nghĩ, cô khẳng định muốn hoàn thành nhiệm vụ, mục đích cô vào thế giới này chỉ có một.

Mà muốn hoàn thành nhiệm vụ mấu chốt chính là Dung Tu, như vậy đầu tiên, cô phải tìm được Dung Tu.

Ừm..... Đầu tiên đầu tiên, cô phải rời khỏi nơi này.

Mạc Vân Quả đã tiếp thu sự thật cô là một BOSS, từ trước đến nay năng lực tiếp nhận của cô không t ối, rất nhanh đã hiểu tình huống hiện tại của mình.

Cô để lại một phân thân thay cô làm nhiệm vụ, sau đó đi tới tân thủ thôn tìm Dung Tu.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 237

Edit:Linh lady

Giờ phút này ở Đào Hoa thôn, một người con trai mặc đồ tân thủ đang ngậm một cây cỏ dại, nằm dưới một gốc đại thụ, chân bắt chéo, hai mắt híp lại.

Tóc của hắn bởi vì lâu ngày không xử lý, nhìn qua có chút lộn xộn.

Dung Tu nghĩ, ừm..... Hôm nay thời tiết không tồi.

Quan trọng là trong trò chơi này thời tiết gần như không thay đổi.

Khi Dung Tu đang suy xét có nên đi câu cá hay không, trước mắt hắn đột nhiên xuất hiện một bóng người, che khuất ánh mặt trời của hắn.

Dung Tu hơi hơi mở to mắt, nhìn đi tới.

Mạc Vân Quả nhìn Dung Tu nằm trên mặt đất, lập tức lợi dụng quyền hạn đặc thù của NPC nhìn thuộc tính của Dung Tu.

Người chơi: Phế vật

Sinh mệnh lực: 100

Tinh thần lực: 100

Thể lực: 100

Lực lượng: 1

Sức chịu đựng: 1

Linh hoạt: 1

Mị lực: 1

Trí lực: Che dấu

May mắn: 0

Thời điểm Mạc Vân Quả nhìn đến phần trí lực của Dung Tu là che dấu, nghiêng đầu nhìn nhìn, có điểm kỳ quái a!

Dung Tu thấy không rõ dung mạo người trước mắt, nhưng qua quan sát thân thể, hắn cũng đoán được là con gái..... Lại còn là một cô gái thật xinh đẹp.

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là cô đang che mất ánh mặt trời của hắn.

"Uy, cô gái, cô chắn mặt trời của tôi."

Mạc Vân Quả bước sang bên cạnh một bước, sau đó cảm thấy có chút không đúng, cô lại đi về phía trước một bước, sau đó đặt mông ngẩng ở bên cạnh Dung Tu.

Dung Tu lúc này mới thấy rõ dung mạo Mạc Vân Quả.

Nói như thế nào đâu? Đây là một khuôn mặt cực kỳ yêu mị, có thể nói, đây là một khuôn mặt mị hoặc chúng sinh.

Dung Tu nghĩ, nếu như để cho em trai hắn thấy, nhất định lại một phen quỳ liếm.

Trong mắt hắn xẹt qua một tia châm chọc, lại nhanh chóng biến mất không thấy.

Dung Tu nhìn Mạc Vân Quả từ trên xuống dưới, khuôn mặt rất đẹp, dáng người rất chuẩn, khí chất hoàn hảo, nhưng nhìn đi nhìn lại lại là một mỹ nhân chưa trưởng thành.

Dung Tu không chút để ý nhìn về phía đôi mắt Mạc Vân Quả, lần này hắn ngây ngẩn cả người.

Đôi mắt này..... Thật thu ần tịnh!

Trong đầu hắn hiện lên ý niệm như vậy, nhưng rất nhanh lại bị hắn đánh nát.

Có thể chủ động tiếp cận mình, cô gái này có thể thu ần khuyết sao?

Dung Tu quay đầu đi cười nhạo một tiếng, không hề nhìn Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả cũng không biết tâm tư Dung Tu ra sao, cô nhớ nhiệm vụ của cô đó là dạy dỗ Dung Tu, như vậy Dung Tu nên nhận cô là sư phụ.

Nghĩ thông suốt điểm này Mạc Vân Quả chọc chọc cánh tay Dung Tu, Dung Tu bị một lực lớn đẩy cách tay đang che mắt xuống.

Hắn không thể tin tưởng nhìn Mạc Vân Quả, cô gái này..... Sức lực thật lớn!

Mạc Vân Quả một chút cũng không cảm thấy kỳ quái, cô nhìn Dung Tu chằm chằm nói: "Nhận ta làm sư phụ."

Dung Tu: Cô nói gì?! Gió quá lớn không nghe rõ!

Dung Tu hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả thấy Dung Tu không để ý tới mình, lại chọc chọc chân hắn nói: "Nhận ta làm sư phụ."

Dung Tu: Ma trứng! Đau quá!

"A....."

Hắn cười lạnh một tiếng, tiếp tục coi thường Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả tiếp tục chọc chọc chọc, trong miệng vẫn luôn nói: "Nhận ta làm sư phụ."

Cảm giác trên người mình đã bị chọc mấy cái lỗ - Dung Tu:.....

"Ta nhận! Ta nhận còn không được sao! Cô đừng chọc nữa!"

Mạc Vân Quả ngừng tay nói: "Anh phải gọi tôi là sư phụ."

Dung Tu: Ha hả!

Mạc Vân Quả thấy Dung Tu không nói lời nào, vươn ngón tay lại muốn chọc Dung Tu.

Dung Tu bị chọc phát sợ, liên tục nói: "Tôi gọi! Tôi gọi còn không được sao!"

Mạc Vân Quả nhìn Dung Tu, không nói lời nào.

Dung Tu ho nhẹ một tiếng, quay đầu đi nhẹ nhàng kêu một tiếng.

"Sư phụ."

Mạc Vân Quả: Ủ!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 238

Edit:Linh lady

"Nha nha nha! Không hiểu tại sao nhìn hai người tiếp xúc với nhau lại cảm thấy đáng yêu nhỉ?!"

"Thông qua chuyện này, ta học được một kỹ năng."

"Kỹ năng gì? Tò mò!"

"Có người không đồng ý yêu cầu của mình, ta đây liền chọc chọc chọc! Ha ha ha! Có phải rất lợi hại hay không! Ta chọc! Ta chọc! Ta chọc chọc chọc!"

"Không biết vì sao..... Không hiểu sao ta lại nghĩ tới một thế giới mà mình từng xem..... Sau đó không hiểu sao ta..... Đen tối."

"Không cần ô, muốn ưu nhã!"

"A a a! Không cần đem đề tài lái sang chuyện khác! Chúng ta đến xem nhân vật chính — — Dung Tu!"

"Dung Tu có cái gì đẹp? Còn không phải là một đại thúc lôi thôi sao?"

"Lầu trên có thể người đã nói sai rồi, ta xem Dung Tu này hẳn là cái đại soái ca!"

"Vì sao lầu trên lại có suy nghĩ như vậy?"

"Ta nói là do trực giác của một nhan không người tin không?"

"Cút xéo!"

Phòng phát sóng trực tiếp lại khôi phục sức sống như xưa, Đoàn Tử nhìn nhân số khán giả, yên lặng đau lòng một chút, sau đó nó nắm chặt tay

của mình, làm bộ dáng phấn đấu, hừ! Một ngày nào đó những người rời đi nhất định sẽ hối hận!

Đoàn Tử "Hùng tâm tráng chí" Mạc Vân Quả cũng không biết, cô đang quan sát Dung Tu, nghĩ bắt đầu từ đâu dạy dỗ hần.

Nếu muốn trở thành thiên hạ đệ nhất, giá trị võ lực là chuyện tất yếu không thể thiếu.

Mạc Vân Quả nghĩ, hiện tại nhiệm vụ hàng đầu hần là đề cao giá trị võ lực của Dung Tu, muốn nâng cao giá trị võ lực cách tốt nhất là nâng cấp.

Mạc Vân Quả vô cùng thông minh, trong thời gian ngắn đã có thể nắm được toàn bộ quy tắc trò chơi.

Cô biết, cô không giống Dung Tu, Dung Tu có thể tăng lên cấp bậc cao thì giá trị võ lực mới theo đó nâng lên, còn về phía cô, ừm.... Cô đã là mạnh nhất.

Dung Tu gọi một tiếng sư phụ xong lại cảm thấy hối hận, nhưng suy nghĩ lại, lại không thấy có gì đáng bận tâm.

Cũng chỉ là gọi một cô gái là sư phụ mà thôi, so với chuyện này hần không phải đã phải làm không ít chuyện nhọc nhằn hơn không phải sao?

Dung Tu thở dài một hơi, nhắm mắt lại, muốn nghỉ ngơi.

Mạc Vân Quả nơi nào sẽ co hần nghỉ ngơi, cô chọc chọc Dung Tu nói: "Đi thăng cấp."

Dung Tu:..... Vì sao lại chọc chọc! Không biết rất đau sao!

Dung Tu nổi giận đùng đùng mở to mắt, nhưng ở tiếp xúc với đôi mắt của Mạc Vân Quả, lập tức quẫn bách.

Thôi, hôm nay tâm tình hần tốt, không so đo với cô.

Dung Tu xoay mình sang nơi khác, nói thầm nói: "Không đi."

Mạc Vân Quả nhìn Dung Tu đưa lưng về phía mình, nghiêng đầu nghĩ đối sách.

Một lát sau.....

Dung Tu đứng phắt dậy, che mắt, nghiêng răng nghiêng lợi.

Cái cô gái đáng chết này, không phải nói cô không cần chọc sao! Rất đau có được không!

Mạc Vân Quả vừa lòng gật đầu, đồ đệ của mình thật nghe lời.

Bởi vì Dung Tu chỉ là cấp 10, cho nên Mạc Vân Quả dẫn hắn đi tới khu quái cấp 15, chỗ này giúp hắn tăng rất nhiều giá trị kinh nghiệm.

Dung Tu nhìn bày sói trước mặt, che mắt lại chạy tán loạn khắp nơi.

Cô gái đáng chết, hắn đánh không lại những con sói đó a a a a!

Mạc Vân Quả nhìn Dung Tu trốn đông trốn tây, không hiểu vì sao hắn muốn chạy trốn, rõ ràng những con sói kia rất yếu mà.

Ánh mắt Mạc Vân Quả dừng ở bàn tay trống trơn của Dung Tu, cô nghĩ, hắn cần một món vũ khí.

Cô phất tay một cái, những con sói đó trong nháy mắt biến thành đạo bạch quang.

Dung Tu:..... Cô gái này..... Thật cường!

"Đồ đệ, đi theo ta."

Mạc Vân Quả tính toán mang theo Dung Tu đi tìm vũ khí, theo tư liệu cô phân tích, trong đảo hoa thôn này có một tông sư chế tạo vũ khí, vừa vặn có thể để hắn ta chế tạo cho đồ đệ cô một vũ khí vừa tay.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 239

Edit:Linh lady

Dung Tu đi theo Mạc Vân Quả, nhìn hướng đi của cô hẳn đoán được cô đi về nhà ông lão kia.

Dung Tu ở cái Tân Thủ Thôn này đã một năm, sớm nắm rõ thôn này như lòng bàn tay.

Hắn nhìn thấy Mạc Vân Quả thế mà lại muốn đi tìm ông lão kia, thật sự là có chút không hiểu, lão nhân kia, nói ra cũng là người tính tình kém cỏi nhất cái thôn này nha.

Lúc này, bọn họ đang đứng trước mặt người tính tình lớn nhất, về mặt Dung Tu khiếp sợ nhìn ông lão đang ra sức nịnh nọt, trong lòng đối với Mạc Vân Quả đánh giá cao một phần.

"Ai da, đại nhân, cơn gió nào thổi ngài tới đây nha?"

"Ngài xem có yêu cầu gì cần tiểu lão đầu ta cố gắng sức lực, ngài cứ việc phân phó, cứ việc phân phó."

"Ta chắc chắn cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!"

Vũ khí tông sư Lỗ Ban đại sư nịnh nọt nhìn Mạc Vân Quả, trên mặt nếp gấp đều nhiều thêm một tầng.

Mạc Vân Quả có chút không rõ thái độ của hắn ta, nhưng chuyện này cũng không trở ngại mục đích cô tới đây.

Mạc Vân Quả chỉ ngón tay về phía Dung Tu, nói với hắn ta: "Chế tạo cho hắn một món vũ khí."

Lỗ Ban đại sư sửng sốt, sau đó trên dưới đánh giá Dung Tu một phen, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ khinh thường.

Cái tên phế vật này, còn muốn hấn ta chế tạo vũ khí? Quả thực ô uế tay hấn ta.

Lỗ Ban đại sư thập phần không muốn, nhưng khi hấn ta nhìn đến Mạc Vân Quả trước mắt, bất đắc dĩ nhăn mi.

Xem đáng về đại nhân, giống như có quan hệ rất tốt với phế vật này?

Mạc Vân Quả thấy Lỗ Ban đại sư không nói lời nào liền nói: "Chế tạo vũ khí."

Lỗ Ban đại sư lập tức hoàn hồn, liên tục gật đầu nói: "Được được được!"

Sau khi phản ứng lại mình đã nói gì - Lỗ Ban đại sư:..... Ai bảo người lạnh mồm lạnh miệng! Ai bảo người lạnh mồm lạnh miệng!

Dung Tu không nghĩ tới lão nhân này lại đồng ý với sự phụ tiện nghi nhà mình giúp hấn chế tạo vũ khí, phải biết rằng lúc trước hấn cần thật lâu mà lão nhân kia vẫn không đồng ý!

Mạc Vân Quả vừa lòng gật đầu, liền như vậy nhìn Lỗ Ban đại sư, chờ đợi vũ khí của hấn ta.

Lỗ Ban đại sư chạm phải ánh mắt của Mạc Vân Quả, trong lòng cân nhắc vị xem đại nhân muốn vũ khí như thế nào, chắc là loại vũ khí tốt nhất đi?

Nói như vậy, vật liệu nơi này của hấn ta không đủ a!

Lỗ Ban đại sư suy nghĩ một hồi mới chần chừ nói: "Đại nhân a, này..... Vật liệu không đủ a!"

"Muốn vật liệu gì?" Mạc Vân Quả hỏi.

Lỗ Ban đại sư thuận miệng tuôn ra một ít vật liệu hi hữu, Dung Tu nghe được hết sửng sốt lại sửng sốt.

Hắn biết vật liệu trong miệng Lỗ Ban đại sư có bao nhiêu khó kiếm được!

Cái gì mà ô kim thạch, rồi thì mưa bụi mao! Những thứ đó cho dù giá cao cũng chưa chắc có người muốn bán!

Lão nhân đáng chết này nhất định cố ý làm khó dễ! Hắn biết ngay mà làm sao lão nhân này lại dễ dàng đồng ý như vậy được!

Mặt Dung Tu lập tức đen xuống, hắn hừ lạnh một tiếng, tính toán muốn rời đi.

Mạc Vân Quả nghe xong tên vật liệu, không nói gì, chỉ là từ nhãn không gian riêng tư của NPC móc ra vật liệu hắn ta yêu cầu.

Lỗ Ban đại sư:..... Thỗ hào cầu ôm đùi!

Dung Tu: Ma trứng! Mặt đau quá!

Lỗ Ban đại sư thực kinh hãi, đồng thời cũng rất ngoài ý muốn, nhưng lại cảm thấy tình lý ở trong đó.

Trong lúc nhất thời, cảm xúc của hắn ta trở nên phức tạp, cuối cùng ôm vật liệu, thật sâu nhìn thoáng qua Dung Tu, sau đó đi vào nội thất.

Dung Tu:..... Cái ánh mắt kia là có ý tứ gì! Người ra đây chúng ta đánh một trận!

"Đồ đệ, đầu tóc người nên sửa sang lại."

Mạc Vân Quả nhìn đầu tóc hỗn độn kia nói.

Dung Tu cố tình không cảm thấy có cái gì cần quan tâm, hắn vung tóc nói: "Phiêu nhu! Chính là tự tin như vậy!

Mạc Vân Quả:..... Cô hình như nhận một đồ đệ ngốc.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 240

Edit:Linh lady

Dung Tu không thấy Mạc Vân Quả nói lời nào, cho rằng cô bị tư thái tự tin tiêu sái của mình thuyết phục.

Hắn hất cằm lên, một bộ kiêu ngạo.

Mạc Vân Quả:.....

"Phiêu nhu! Chính là tự tin như vậy! Ha ha ha ha!"

"Thật là đủ tự tin....."

"Ta cảm thấy người này lại là một tên gia hỏa chơi rất vui, giống như xem hắn bị tiểu Quả Quả treo lên đánh!"

"Giám định lần trên là run S*, nhận định xong!"

"Phi, người mới là run S, người cả nhà đầu là run S!"

"Không, ta là run M**."

*S (Sadism): bạo dâm, ác dâm – thích gây đau đớn, hành hạ người khác (người yêu).

** M (Masochism): thống dâm, khổ dâm – thích nhận đau đớn, thích bị hành hạ bởi người khác (người yêu)

"..... Các người đủ rồi!"

Phòng phát sóng trực tiếp lại là một trận cười vui, Mạc Vân Quả lại không vui vẻ nổi.

Bởi vì cô phát hiện một sự thật vô cùng nghiêm trọng, đó là đồ đệ của cô, giống như có chút ngốc.

Tỷ như cô hỏi: Nếu có người đánh anh anh làm sao bây giờ?

Đồ đệ đáp: Chạy a!

Cô lại hỏi: Nếu trốn không thoát thì sao?

Đồ đệ đáp: Chạy a!

Cô lại hỏi: Chạy không thoát.....

Đồ đệ nói: Liều mạng chạy a!

Mạc Vân Quả cảm thấy, đồ đệ của cô không hề hiểu ý cô nói, hơn nữa quá mức yếu đuối, chạy là giải quyết không được vấn đề.

Ngược lại Dung Tu cảm thấy, có khả năng đầu óc sư phụ tiện nghi của mình có chút vấn đề.

Thế mà đi hỏi hắn có người đánh hắn làm sao bây giờ.....

Vấn đề này còn cần phải hỏi sao? Đương nhiên là chạy a! Hiện tại hắn là một phế nhân, cái gì đầu làm không được, trừ bỏ chạy, hắn cũng không còn phương pháp nào khác.

Mạc Vân Quả nhìn Dung Tu trước mắt trưng vẻ mặt đương nhiên, nghiêng đầu đập một cái lên đầu hắn.

"Có người đánh anh, anh đánh trở về cho tôi."

Dung Tu: Ha ha!

Với sức lực của cánh tay này, hắn có thể đánh trả được sao!

"Sư phụ a ~" Dung Tu ngoáy ngoáy lỗ tai nói. "Cô biết người thông minh làm cách nào không?"

Mạc Vân Quả nhìn hắn, ý bảo hắn tiếp tục nói.

"Đương nhiên là chạy a!" Khóe miệng Dung Tu cong cong cười lên, "Ở trạng thái địch ta cách xa vạn dặm, hà tất lấy cứng đối cứng?"

"Có thể ở dưới tình huống khẩn cấp bảo vệ được tính mạng, đó mới là cách người thông minh nên làm a!"

Thời điểm Dung Tu nói lời này trưng ra vẻ mặt đương nhiên, hẳn biết, ở trong trò chơi này, hẳn có danh xưng phế vật, ngoại trừ chạy, hẳn không có cách khác.

Mạc Vân Quả trềnh trềnh mặt một chút, giống như đang suy nghĩ sâu xa.

Lúc này, Lỗ Ban đại sư từ nội thất đi ra, hẳn ta chấp tay sau lưng, vẻ mặt nghiêm túc.

Mạc Vân Quả nhìn hẳn ta một cái, lại quay đầu nói với Dung Tu: "Cách làm của cường giả là đánh lại."

Khi Dung Tu nghe được lời này có chút sửng sốt, theo sau đó là một trận cười khẽ, không chút để ý cười ở trong không gian đặc biệt rõ ràng, nghe qua có vài phần dễ nghe.

Lỗ Ban đại sư kỳ quái nhìn thoáng qua Dung Tu, sau đó liền đem lực chú ý chuyển dời sang Mạc Vân Quả.

Chỉ thấy hẳn ta bước nhanh tiến lên cong eo, trong tay hẳn ta cầm một cái nhẫn, hai tay dâng lên cho Mạc Vân Quả.

"Đại nhân, vũ khí luyện thành, ở bên trong này."

Mạc Vân Quả tiếp nhận nhẫn, sau đó đưa cho Dung Tu.

Dung Tu bĩu môi, từ bên trong nhẫn lấy ra.

Đây là một thanh kiếm mộc mạc, nói là mộc mạc, thật sự chỉ để dễ nghe chút thôi.

Trên thực tế, đây là thanh kiếm vô cùng bình thường, toàn thân một màu ngân bạch, không có cái loại bá vương chi khí trong truyền thuyết, cũng không có cái loại hào quang khốc huyễn đến không có bạn bè, đây là một thanh kiếm phổ thông không thể phổ thông hơn.

Trong mắt Dung Tu xẹt qua một tia thất vọng, hắn đem kiếm thu về, cái gì cũng không nói, quay đầu bỏ đi.

Lỗ Ban nhìn Dung Tu bỏ đi, lúc này mới thẳng khởi eo nhìn Mạc Vân Quả, thở dài một hơi thật sâu.

"Đại nhân, kiếm này....."

Lỗ Ban đại sư muốn nói lại thôi, giống như có lý do khó nói.

"Nói." Mạc Vân Quả lạnh lẽo nói một chữ.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 241

Edit:Linh lady

"Thanh kiếm này là một vũ khí trường thành biến thành, tương lai vũ khí kia có thể thành dạng gì, toàn dựa vào bản lĩnh của chủ nhân nó." Lỗ Ban đại sư nói, "Nhưng theo ta thấy, tư chất gia hỏa kia, ai....."

Nói tới đây, Lỗ Ban đại sư có chút đau lòng, đó là thanh kiếm hắn ta luyện thành công nhất từ trước đến nay! Đáng tiếc thua ở trong tay một tên gia hỏa không có tư chất.

Tưởng tượng đến thanh kiếm kia về sau chỉ có thể là một thanh kiếm vô cùng vô cùng bình thường, hắn ta liền đau lòng đến không thể hô hấp.

Mạc Vân Quả nghe được lời này, lúc sau, nhìn thoáng qua Dung Tu đứng ở bên ngoài cách đây rất xa, sau đó quay đầu nói với Lỗ Ban đại sư: "Thanh kiếm kia, ở trong tay hắn, nhất định có thể phát huy giá trị lớn nhất."

Nói xong câu đó, Mạc Vân Quả đi ra ngoài.

Lỗ Ban đại sư nhìn bóng dáng Mạc Vân Quả, sửng sốt một chút, theo sau lại cười cười.

"Thôi thôi, người bị đại nhân coi trọng, cũng không phải là nhân vật đơn giản gì....."

Hắn ta nói thầm, như đang trêu thuật sự thật, lại như đang an ủi chính mình.

Dung Tu đứng ở bên ngoài chờ đợi Mạc Vân Quả, trong tay của hắn nắm thanh kiếm kia, trong mắt là niềm rộng thâm trầm.

Mạc Vân Quả đi đến bên người hắn, nhón chân vỗ vỗ vai hắn nói: "Đi giết sói."

Dung Tu chỉ đăm đăm gật đầu, trên mặt vô bi vô hỉ, đi theo Mạc Vân Quả đi khu có sói.

Rất nhanh trong đó vang lên tiếng kêu thê lương của sói.

Mà lúc này hai người say mê giết quái cũng không biết thế giới bởi vì Dung Tu trở nên náo nhiệt lên.

Dung Tu vào trò chơi đã che chắn toàn bộ tin tức, cho nên hắn cũng không biết thanh kiếm đến tột cùng tởn tởn tại như thế nào.

Chỉ trước đó vài phút thôi, thời điểm Dung Tu lấy ra thanh kiếm kia ra, Kênh Thế Giới liền bị hàng điểm điểm thông cáo spam.

"Chúc mừng người chơi phệ vật được Thần Khí trưởng thành, Thần Khí chưa có tên, công năng Thần Khí không biết."

"Chúc mừng người chơi phệ vật được Thần Khí trưởng thành, Thần Khí chưa có tên, công năng Thần Khí không biết."

"Chúc mừng người chơi phệ vật được Thần Khí trưởng thành, Thần Khí chưa có tên, công năng Thần Khí không biết."

Thông cáo xoát suốt ba lần, nháy mắt bao phủ bởi đủ các loại chuyện phiếm.

Trong lúc nhất thời, các kênh lập tức an tĩnh xuống.

Coi như mọi người phản ứng lại, chuẩn bị bắt đầu nói nói nói, hệ thống thông cáo lại bắt đầu một lần spam.

"Chúc mừng người chơi phệ vật chuyển chức trở thành kiếm sĩ thần long duy nhất có thể che dấu chức nghiệp."

"Chúc mừng người chơi phệ vật chuyển chức trở thành kiếm sĩ thần long duy nhất có thể che dấu chức nghiệp."

"Chúc mừng người chơi phế vật chuyển chức trở thành kiếm sĩ thần long duy nhất có thể che dấu chức nghiệp."

Lại là ba lần liên tiếp, dòng chữ màu đỏ kia, muốn chọc mù đôi mắt người khác.

Lần này, mọi người bắt đầu sôi trào.

《 Thiên Hạ 》 tuy rằng khai thác được một năm, nhưng tỷ lệ Thần Khí xuất hiện cực nhỏ, mà một Thần Khí trưởng thành càng không có, đến nỗi chức nghiệp che dấu..... A..... Ít nhất một năm tới, không hề nghe qua cái gì mà che giấu chức nghiệp.

Bởi vì hai thông cáo này, thế lực khắp nơi ngo ngoe rục rịch, mà Kênh Thế Giới bắt đầu các loại spam.

"A a a! Ôm đùi! Cầu ôm đùi a a!"

"Ta thiên! Người này dẫm phải vận cứt chó gì a!"

"Dẫm bao nhiêu đồng cứt chó mới có vận khí này! Ta cũng muốn!"

"Tên người chơi này thật kì quái, phế vật....."

"Lại có cả tên phế vật, chúng ta đây là cái gì? Ngay cả phế vật cũng không bằng sao (che mặt khóc thút thít)"

"Tay động tag phế vật huynh, cầu hỏi có nguyện ý bán Thần Khí kia, giá cả không thành vấn đề"

"Lầu trên quá gian trá! Ta cũng muốn! Giá cả tùy ý nói! Còn có, thuận tiện có thể có trạng thái che giấu chức nghiệp thì thật tốt!"

"A a a! Bị giành trước! Ta cũng muốn ta cũng muốn ta cũng muốn!"

"Gia có rất nhiều tiền! Cầu Thần Khí a cầu Thần Khí a cầu Thần Khí (quỳ xuống đất)"

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 242

Edit:Linh lady

Lúc này ở thành Lạc Dương thiên hạ đệ nhất bang đang tập trung ng ồi bàn luận, bọn họ biết ph ế vật này là ai, nói chính xác đó là, khiến Dung Tu ở trong trò chơi này lấy tên như vậy là do bọn họ.

Chỉ thấy một người con trai diện mạo âm nhu nam đập tay lên bàn, trong mắt xet qua một tia tàn nhẫn.

"Không phải nói h ắn là một tên ph ế vật sao? Sao có thể có được Th ần Khí? Làm sao có thể trở thành người duy nhất có thể chuyển chức nghiệp thành che giấu!"

Về mặt Dung Huy âm u, tên đàn ông kia, không phải đã trở thành ph ế vật sao! Như thế nào còn sẽ.....

"Vây..... Người chúng ta nhìn chăm chăm vào h ắn đâu, không có chuyện gì ngoài ý muốn mà!" Một người nói.

"Không có chuyện ngoài ý muốn? Không có chuyện ngoài ý muốn chuyện hệ thống thông báo kia giải thích như thế nào đây? A?"

Dung Huy cười lạnh vài tiếng nói: "Đi làm tên ph ế vật kia đưa Th ần Khí cho tôi, sau đó hỏi h ắn làm sao có được chức năng che giấu chức nghiệp? Sau đó....."

H ắn ta tạm dừng một chút nói: "Ph ế h ắn đi!"

"Vâng!"

Phía dưới vài người đáp, trong lòng rung mình một cái, người con trai này cũng thật tàn nhẫn!

Dung Huy ng ồi xuống, trong mắt tràn đầy âm u, đang lúc hắn ta muốn cho bọn họ lui ra, lại một lần spam hệ thống thông cáo, mà lúc này đây, hắn ta nghe xong tức đến hộc máu!

"Kim lân há là vật trong ao, một ngộ Phong Vân li ền hóa r ồng! Chúc mừng người chơi Phế Vật bá ỉ thần bí NPC làm sư phụ, khen thưởng toàn thuộc tính mãi điếm, khen thưởng mười vạn đ ồng vàng, Thần Khí Tu Di giới, một tòa thành trì thần bí."

Lần này, lại là ba lần thông cáo, hung hăng chấn động thần kinh của mọi người.

Nếu nói, hai thông báo trước chỉ làm một ít người chơi cảm thấy sùng bá ỉ thôi, như vậy sau một loại thông báo vừa r ồi khiến không ít người chơi có thể lực chấn kinh, bọn họ sôi nổi offline, đi công ty game dò hỏi có phải xuất hiện BUG hay không.

Không nói đến bên ngoài Phong Vân rung chuyển như thế nào, lúc này Dung Tu về mặt ngọc l ắ ắ nhìn Mạc Vân Quả.

Mới vừa r ồi, hắn vừa lên cấp 15, sau đó bị Mạc Vân Quả kéo đến chỗ thôn trưởng Tân Thủ Thôn hoàn thành nhiệm vụ bá ỉ sư, sau đó.....

Hắn có thể cảm giác được thân thể của mình xảy ra biến hóa long trời lở đất, vốn dĩ thân thể nhỏ yếu kia lập tức trở nên mạnh mẽ, hắn cảm thấy thân thể tràn đầy sức sống.

Đương nhiên, đó không phải mẫu chốt nhất, hắn thấy trong không gian ba lô của hệ thống xuất hiện một cái nh ắ ắ, hắn vừa thấy, lại là Tu Di giới.

Tu Di giới: Không gian không giới hạn, khi chủ nhân bị trọng thương nặng, trong vòng ba giây chống cự trăm phần trăm thương tổn, kỹ năng này có thể đóng băng trong vòng một tháng.

Dung Tu nhảy bén nhận ra chuyện gì đó, hắn lập tức mở hình thức che chắn, lập tức một đống tin nh ắ ắ thay phiên nhau xuất hiện.

Hắn giả lờ nhìn qua, đầu là cầu ôm đúi cầu quỳ liếm, còn có một ít là cầu Thầu Khí.

Hắn lại nhìn trên kênh thế giới một chút, lập tức thấy thông báo màu đỏ xuất hiện không ngừng.

Giờ khắc này, tâm tình Dung Tu vô cùng phức tạp, hắn nhìn ánh mắt thản nhiên của Mạc Vân Quả, lâm vào trầu tư.

"Xem biểu tình của tiều Dung Tu này, nhất định là bị tiều Quả Quả nhà ta làm đứng hình rầ!"

"Ha ha ha! Ta phỏng đoán tâm tình hắn hiện tại là: Ta là ai? Ta ở đầu? Ta muốn làm cái gì?"

"Bị tiều Quả Quả làm cho lâm vào trạng thái hoài nghi nhân sinh rầ....."

"Đầu lòng Dung Tu, tiều Quả Quả nhà ta uy vũ khí phách 23333"

"Tấu tắc, hiện tại hắn cũng không phải là một cái phế vật, thật muốn nhìn hắn vầ mặt! Ha ha ha!"

"Ngầ chờ vầ mặt, tốt nhất tiều Quả Quả cũng cùng nhau thườg!"

"Phi! Loại sự tình này sao có thể đủ làm phiều tiều Quả Quả nhà ta?"

"Nói cũng đúng! Ha ha ha! Ngầ xem Dung Tu đánh những người đó!"

"Bạch bạch bạch! (thuầ khiết là tiếng vỗ tay! Tin tưởng ta! Mặt đứng đầu!)"

- - - - -

Edit: Hôm nay mới bảo vệ khóa luận xong, đang vui về chợt nhận ra mình lại thất nghiệp....haiz

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 243

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả cảm thấy mỹ mãn nhìn thuộc tính đồ đệ đang xuất hiện trên đầu hắn, hiện tại hắn, mới có thể chân chính gọi là đồ đệ của cô sao.

"Đi luyện cấp."

Mạc Vân Quả nói như vậy, thành công lôi Dung Tu trở lại hiện thực.

Ánh mắt Dung Tu phức tạp gật gật đầu, sau đó đuổi theo Mạc Vân Quả, bắt đầu hành trình luyện cấp.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt mà đã trôi qua mấy giờ, cũng đến lúc Dung Tu hạ tuyến.

"Sự phụ, ta phải hạ..... Rời đi."

Dung Tu nói đến một nửa mới phản ứng lại, NPC là nghe không hiểu nghĩa hạ tuyến.

Mạc Vân Quả gật đầu, trong chớp mắt liền biến mất ở trước mắt Dung Tu.

Dung Tu nhìn mặt đất trống trải, thở dài một hơi, liền offline.

Sau khi hạ tuyến Dung Tu mở to mắt, nhìn căn phòng quen thuộc.

Hắn cười khở một tiếng, đứng dậy.

Bất kể trong trò chơi hắn có biến hóa như thế nào, trong hiện thực hắn..... Vẫn cứ là phế vật!

Dung Tu cố gắng chống thân thể lên, lại phát hiện bản thân thay đổi.

Bởi vì hắn phát hiện, thân thể của mình giống như có một chút biến hóa.

Từ sau khi xảy ra chuyện kia, toàn bộ cơ năng của hắn đều rơi vào trạng thái suy sụp, hắn biết, thời gian của mình không còn nhiều nữa.

Thế nhưng hiện tại, hắn lại cảm giác được thân thể của tốt lên chưa từng có, thậm chí còn tốt hơn lúc trước một chút.

Trog mắt Dung Tu xẹt qua một tia khiếp sợ, hắn giống như hiểu ra chuyện gì đó, vì sao Liên Bang lại coi trọng trò chơi này như vậy, bởi vì nó các thể tác động lên cuộc sống của mọi người ngoài đời thực sao.....

Giờ khắc này, Dung Tu cảm thấy chấn động không hề nhỏ.

Nội tâm hắn kinh hoàng, trong lúc nhất thời lại không biết là nên khóc hay cười.

Dung Tu mất một ít thời gian ổn định cảm xúc, rõ ràng biết mọi chuyện rồi, nhưng bàn tay kia cũng không nhịn được khẽ run rẩy.

Ngay lúc này, Dung Tu nhận được một cuộc gọi video.

Dung Tu tiếp nhận, trong không trung xuất hiện một màn hình, người phía đối diện không ai khác là Dung Huy.

Dung Huy nhìn dáng vẻ Dung Tu, trong mắt xẹt qua một tia khinh bỉ, mở miệng nói: "Đem Thần Khí của anh bán cho tôi, 10 tỷ."

Dung Tu cúi đầu, khiến Dung Huy không nhìn được vẻ mặt hắn lúc này.

Mái tóc lâu ngày không được chỉnh sửa gần như che khuất khuôn mặt hắn, Dung Huy nhíu mày, không biết sao, trong lòng có một tia khủng hoảng.

Dung Tu không trả lời hắn ta, mà trực tiếp cắt đứt cuộc trò chuyện.

Dung Huy tức muốn học máu đập nát máy truyền tin, sau đó phân phó cho vài người bên cạnh, khuôn mặt trở nên âm ngoan.

Dung Tu treo điện thoại lúc sau, khẽ cười một tiếng, cuối cùng diễn biến thành vui sướng cười to.

Giờ khắc này, giống như có thứ gì ở thân thể hấn thức tỉnh.

Mà bên kia, Mạc Vân Quả quay trở về với "Cương vị" của mình, vừa lúc lại gặp một đợt người tới đánh BOSS, cũng vừa lúc, phía trước cũng có một nhóm người.

Khi Mạc Vân Quả trở về, thể thân của cô chỉ còn lại một tia máu, chỉ cần một đợt công kích nữa là bọn họ có thể thông quan rồi.

Tất cả mọi người đều ra sức hướng tới trên người BOSS ném kỹ năng, nỗ lực muốn bắt lấy đầu sất.

Mạc Vân Quả lạnh lẽo nhìn bọn họ, chỉ là liếc mắt một cái thôi cũng khiến bọn họ muốn đóng băng.

Bọn họ nhìn BOSS trước mắt, có cảm giác giác với vừa rồi, BOSS hiện tại, so với vừa rồi càng thêm mê người, càng thêm khí phách, cũng càng thêm có sức sống.

Thật giống như, cô đột nhiên sống lại.....

Mọi người liếc nhau, nhìn vào ánh mắt nhau tình đồng minh.

Nhưng mà còn không chờ bọn họ phản ứng lại, một đám người liền biến thành bạch quang.

Toàn đoàn diệt!

- -----

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 244

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả nhìn nơi này cuối cùng cũng trở nên an tĩnh, cảm thấy mỹ mãn, cô thích bản thân có năng lực giống như hiện tại, giống như tất cả thiên hạ này đều nằm ở trong lòng bàn tay cô.

Mà lúc này Mạc Vân Quả không biết, bởi vì một chiêu này của cô, khiến cô bị bầu thành BOSS 《 thiên hạ 》 đẹp nhất nhất khí phách nhất yêu nghiệt cũng khó công phá nhất, không gì sánh nổi!

Ngày hôm sau, Dung Tu đứng giờ online, vừa lên tuyến hần đã thấy sự phụ của mình, cô gái này thật kì quái.....

"Luyện cấp."

Mạc Vân Quả nói, cũng không thèm nhìn Dung Tu, lập tức đi phía trước.

Mạc Vân Quả trực tiếp mang theo Dung Tu đi tới khu luyện cấp 50, sau ngày hôm qua, Dung Tu đã lên tới cấp 40.

Mạc Vân Quả nghĩ, hôm nay sẽ kéo Dung Tu lên tới cấp 100.

Trò chơi 《 thiên hạ 》 này, trước mắt mức cấp là 150, mà người đứng đầu bảng xếp hạng chỉ có cấp 149.

Nếu như Dung Tu đã là cấp 100, như vậy xem ra hần cũng được xem như siêu cao thủ rồi.

Dung Tu hoàn toàn không nghĩ tới mục tiêu của Mạc Vân Quả lại cao như vậy, hần nghĩ lên được cấp 60 đã là tốt lắm rồi.

Mặc kệ Dung Tu nghĩ như thế nào, Mạc Vân Quả trực tiếp dẫn hần quét sạch dã khu cấp 50, thành công lên tới cấp 60.

Sau đó Mạc Vân Quả dẫn hắc đến dã khu cấp 100, chuyên môn khiêu chiến các đại BOSS.

Thời gian gần một ngày, Dung Tu đã lên tới cấp 100, các thuộc tính cũng có sự thay đổi rõ ràng.

Lên tới cấp 100, Mạc Vân Quả liền biến mất.

Mà Dung Tu cũng offline.

Sau khi offline, hắc cảm thấy thân thể của mình có chuyển biến rất lớn, càng thêm có sức sống, cảm giác này thật tốt.

Dung Tu không lựa chọn ngủ, mà mở máy tính phủ đầy bụi đã lâu, đăng nhập vào một tài khoản, sau đó đã đăng một dòng tin.

Trong thông báo kia chỉ có bốn chữ: Tôi đã trở về

Mà lúc này các nơi ở Liên Bang, bởi vì dòng thông báo của Dung Tu, đồng loạt trở nên kích động.

Bọn họ vương giả, đã trở lại!

Ngày tiếp theo, Dung Tu vẫn luôn đi theo Mạc Vân Quả luyện cấp, hắc che chắn mọi tin tức của mình, khiến tất cả mọi người không thấy tìm hắc.

Hắc biết, hiện tại phải tăng thực lực của mình mới có thể báo thù, cho nên, hắc phải ôm thật chặt đuôi sư phụ của mình!

Mạc Vân Quả thấy Dung Tu nỗ lực như vậy vô cùng vừa lòng, cô nghĩ, cứ theo cái tín độ này, rất nhanh nhiệm vụ của cô sẽ hoàn thành.

Sau một tháng, Dung Tu lên tới cấp 149, mà muốn lên cấp 150 yêu cầu phải có một cơ hội thật tốt, mà cái yêu cầu này, chính Dung Tu phải tự mình tìm ra.

Mạc Vân Quả tin tưởng, bằng vào tính giác ngộ của Dung Tu, thời gian để lên cấp 150 cũng không còn xa nữa.

Mạc Vân Quả cho Dung Tu vũ khí tốt nhất, quần áo tốt nhất, đạn dược tốt nhất, thường thường còn sẽ chỉ đạo hắn một chút.

Dung Tu cực kỳ thông minh, suy một ra ba, thậm chí hắn còn sáng tạo ra kỹ xảo chiến đấu của riêng mình, trở thành người đầu tiên trong game 《thiên hạ》 sáng tạo ra kỹ năng cấp xuất thần.

Có thể nói, hiện tại Dung Tu đã rất cường đại rồi.

Dung Tu cũng phát hiện, những kỹ năng hắn sáng tạo trong trò chơi, ở ngoài đời thực hắn cũng có thể dùng!

Chỉ là hiệu quả kém một chút, nhưng cũng đã rất cường hãn rồi!

Giờ khắc này, đã tâm ngủ say bấy lâu nay của Dung Tu chính thức thức tỉnh!

Mạc Vân Quả nhìn cấp bậc của Dung Tu, cân nhắc một chút, qua mấy ngày hắn là sẽ hoàn thành.

Mạc Vân Quả thập phần vừa lòng, Đoàn Tử tuyên truyền vị diện ở các cấp này đều tương đối nguy hiểm, nhưng hiện tại xem ra thế giới này thật sự quá đơn giản, quả thực quá nhẹ nhàng!

Trong khi Mạc Vân Quả nghĩ như vậy, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 245

Edit:Linh lady

Trong game 《 thiên hạ 》 sau một khoảng thời gian sẽ tiến hành thăng cấp, trước kia đều do nhân viên kĩ thuật thăng cấp.

Nhưng hiện tại, bởi vì do Dung Tu nổi lên quá nhanh, đầu não tự tiến hành thăng cấp và rà soát toàn bộ trò chơi.

Lần rò xét này lại tra ra được Mạc Vân Quả.

Lúc trước không ít người đến công ty game đi khiếu nại, yêu cầu tra rõ BUG, nhưng nhân viên kĩ thuật cũng không có cách nào xâm nhập vào hệ thống để rò xét, cho nên không tra ra được Mạc Vân Quả.

Mà lúc này, đại não tự đọc thanh lọc và sửa chữa các lỗi trong game.

Bởi vì nó cảm giác được có thứ gì đó đang uy hiếp địa vị của nó, cho nên nó nhất định phải thanh trừ thứ kia!

Vừa hay Mạc Vân Quả chính là nhân tố uy hiếp kia, bởi vì vậy không thể nhân nhượng tránh việc sau này sẽ bị cô đã kích.

Nhưng Đoàn Tử cũng không phải ăn chay, đối mặt với thế công kích mạnh mẽ, nó quyết đoán mang thần hồn của Mạc Vân Quả đi, dòi đến thân xác của một người cũng tham gia trò chơi này, sau đó hủy toàn bộ số liệu bất thường xuất hiện trước đó.

Khi Mạc Vân Quả tỉnh dậy với khuôn mặt một bức, cô phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, trong đây còn có một người máy nhỏ.

Mạc Vân Quả:..... Nhiệm vụ còn chưa hoàn thành mà đã đổi vị diện khác?

Cũng may, Đoàn Tử kịp thời nói rõ mọi chuyện cho Mạc Vân Quả, lúc này, Mạc Vân Quả mới yên tâm.

Chưa hoàn thành nhiệm vụ mà phải rời đi, tuyệt đối không phải là phong cách của cô.

Mạc Vân Quả từ khoang trò chơi đi ra, tùy ý ăn uống gì đó.

Nguyên chủ là một cô gái nhỏ, nhìn phong cách ăn mặc rất thực nữ.

Vừa lúc đó là, nguyên chủ có thói quen ghi nhật kí.

Mạc Vân Quả lật xem vài trang nhật kí cũng nắm bắt được không ít thông tin.

Cha mẹ đều không còn, có để lại một khối tài sản không nhỏ, không đi làm, cuộc sống quay quanh trò chơi, không có bạn bè, không có các loại thân thích cực phẩm.

Mạc Vân Quả nghĩ, rất tốt, cô không cần tìm cách đối nhân xử thế với một đám nhân loại kia.

"A a a! Phong cách đột biến a! Tiểu Quả Quả khí phách uy vũ nhà ta lại biến thành con gái nhà lành!"

"Phi! Cái gì mà con gái nhà lành! Rõ ràng tiểu Quả Quả nhà ta vẫn là khuê nữ chưa lấy chồng được không!"

"Khuê nữ? Ha ha!"

"Ai nha nha ~ thế giới này còn có thể chơi như vậy? Trường kiến thức!"

"Ai nha, thật hối hận khi không chụp ảnh tiểu Quả Quả trong thân thể khi là B O S S ! Thật yêu điểm khí phách a!"

"Lầu trên ta có ~ 【 hình ảnh 】 【 hình ảnh 】 【 hình ảnh 】 hâm mộ không? Ghen ghét không? Ha ha ha! Ta không cho người đấy!"

"..... L ầi trên người thật xu ẫn, người đã tung ảnh ra r ẫi đó.....(~ ▽
~)"

"!!!Σ(?π?ノ)ノ sai l ẫm!"

"Ha ha ha! Ta cũng có thật nhi ều! Nhưng ta! Ta là một cái thông s ẽ không tung ra! Ta thật là một người thông minh tài trí mà ~ (mặt khoe khoang)"

"Đánh l ầi trên!"

Phòng phát sóng trực tiếp vẫn náo nhiệt như cũ, Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp, trên mặt tuy rằng vẫn là biểu cảm vạn năm không đổi, nhưng trong lòng lại có tia ấm áp xa lạ.

Trong khoảng thời gian trò chơi thăng cấp, những người đang tr ần mê trong game mới có thời gian sắp xếp lại cuộc sống trong hiện thực.

Dung Tu lại vô cùng gấp gáp, h ẫi không chỉ muốn thu phục lại thế lực trước kia, còn phải ứng phó với đám người gây khó dễ, đúng là hận không thể phân thân.

Ngày này vào buổi tối, đầu h ẫi choáng váng não như muốn căng ra, thân thể đau nhức, mãi mới về đ ược đến nhà, khi đang chuẩn bị mở cửa lại nghe từ phía sau truyền đến một tiếng "Răng rắc".

Dung Tu xoay người sang chỗ khác, đó là một khuôn mặt thanh tú làm người ta có cảm giác rất thoải mái.

Dung Tu biết, đây là hàng xóm của h ẫi, h ẫi nở nụ cười, xem như chào hỏi, một giây sau đột nhiên lâm vào hôn mê.

Mạc Vân Quả:..... L ầi đầu tiên gặp trong đời thật lại dọa đ ồ đ ệ hôn mê gì đó.....

- - - - -

Edit:Mấy nay bận quá, giờ mới có thời gian edit, có ai nhớ ta không?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 246

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả đi qua đi đem Dung Tu ôm lên, là một kiểu ôm công chúa chính hiệu!

"Bị tiểu Quả Quả công chúa ôm gì đó..... Luôn cảm thấy khôngỡ nhìn thẳng a!"

"Tưởng tượng một chút nếu như Dung Tu biết hấn bị tiểu Quả Quả ôm công chúa sẽ như thế nào, Ừm..... Nhất định thực xuất sắc!"

"A a a! Thật muốn người nằm trong ngực tiểu Quả Quả là ta a a a a!"

"Lầu trên không cần mơ mộng hảo huyền!"

"Lap lap lap ~ chụp hình chụp hình ~ ha ha ha ~"

Hàn Nghênh Tùng nhìn Dung Tu được Mạc Vân Quả, trong mắt xẹt qua một tia phức tạp.

Trước khi mở phát sóng này, hấn vốn dĩ cũng đã hủy chú ý, nhưng không biết sao, khi cô vừa mở phát sóng trực tiếp, hấn lại không ngăn được mình vào đây xem.

Hấn cũng không biết mình đang chờ đợi cái gì, nhưng trước giờ hấn đầu tùy tâm, nên hấn vẫn muốn vào xem.

Sau đó liền thấy được một màn này.

Hàn Nghênh Tùng nhìn Mạc Vân Quả một thân lạnh lẽo, hấn nghĩ, dưới lớp da thịt hư ảo kia, nhất định là một linh hồn thực nóng.

Nói cách khác, vì sao có thể khiến trái tim của hấn bắt đầu ấm lên đây?

Hàn Nghênh Tùng sâu kín thở dài một hơi, lại ấn chú ý, tiếp tục chú ý Mạc Vân Quả.

Mà lúc này Mạc Vân Quả đang nhìn hôn mê Dung Tu, trong lòng có một tia khó hiểu.

Từ sắc mặt của hắn, có thể thấy được, hắn đang trúng độc, nhưng nơi này không có thiết bị chuyên nghiệp, cho nên cô không thể xác định chính xác hắn trúng loại độc gì, có lẽ là một loại độc không đơn giản.

Mạc Vân Quả đã từng chuyên tâm nghiên cứu một thời gian rất dài về các loại độc, được cho nên cô am hiểu không ít thuộc tính cũng như các cách lý giải thú vị.

Nhưng nhìn qua sắc mặt Dung Tu, loại độc này không nằm trong phạm vi cô nhận biết.

Mạc Vân Quả biết, kiến thức của mình chung quy có chút hẹp hòi.

Cô để Dung Tu nằm trên giường, lẳng lặng chờ hắn tỉnh lại.

Sau một lát, Dung Tu có dấu hiệu tỉnh.

Vừa mở mắt, hắn liền thấy được xa lạ phòng, cơ bắp cả người hắn căng chặt, cảnh giác nhìn quanh bốn phía, nhưng nhìn đến Mạc Vân Quả ngẩng trước mặt mình, hắn lặng yên thở dài nhẹ nhõm một hơi, thân thể cũng buông lỏng.

Dung Tu biết, đây là hàng xóm cách vách nhà hắn, là một trạch nữ chính hiệu, đồng thời cũng là một cô gái tốt bụng.

"Cảm ơn."

Dung Tu vừa nói vừa chống thân thể ngẩng dậy ý muốn rời khỏi đây.

Mạc Vân Quả cũng không ngăn cản động tác của Dung Tu, chỉ hỏi:
"Anh có biết anh bị trúng độc không?"

Dung Tu sửng sốt, nhẹ giọng "Ừ" một tiếng, sau đó đứng lên lại gần, nói một tiếng cảm ơn, sau đó rời đi.

Tiếng đóng cửa vang lên, Mạc Vân Quả nhìn giường trống rỗng, không nói gì.

Sau khi Dung Tu đóng cửa lại, cả người hoàn toàn buông lỏng.

Hắn dựa vào trên cửa, đầu hơi hơi ngước lên, làm sao hắn lại không biết mình trúng độc được đây?

Cũng do hắn đã xem nhẹ lực lượng của những người đó, cứ như vậy tự tin đi tới cho nên mới bị mắc mưu.

Dung Tu thở dài một hơi, chậm rãi đi về nhà mình, mở cửa đi vào.

Một cánh cửa, cách một thế giới.

Hệ thống thăng cấp tiến hành trong thời gian một ngày, ngày hôm sau, Mạc Vân Quả đứng giờ lên trò chơi.

Hệ thống cũng không có dấu hiệu bài xích cô, xem ra công tác giải quyết hậu quả của Đoàn Tử cũng không tồi.

Tuy rằng Mạc Vân Quả tiến vào trò chơi, nhưng trước mắt cô lại không thể tiếp tục lấy danh nghĩa sư phụ của Dung Tu xuất hiện.

Mà nguyên chủ lại vô tâm với chuyện luyện cấp, cho nên hiện tại cũng mới là cấp 69, với cấp này cô có muốn nhìn thấy Dung Tu, rất khó.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 247

Edit: Linhlady

Khi Dung Tu vừa lên tuyến lại phát hiện ra, vị sư phụ tiện nghi mỗi lần hấn online đều xuất hiện giờ lại không thấy đâu.

Hấn chờ một lúc lâu lại không hề thấy bóng dáng của cô.

Giờ khắc này, Dung Tu không thể nói mình có cảm thụ gì.

Giống như có một tia giải thoát, lại giống như có một tia mất mát.

Bởi vì chỉ cần hấn vừa online, không thể không cùng Mạc Vân Quả đi luyện cấp, cho nên trong trò chơi hấn hầu như không có thể lực gì.

Trước kia hấn đã liên hệ với thuộc hạ trong game này nhưng lại không có cơ hội gặp mặt bọn họ.

Hôm nay Mạc Vân Quả không còn nữa, hấn cũng có thời gian đi gặp những người đó, cũng có thời gian đi phát triển thế lực của mình.

Nói đến cùng, Dung Tu tuy rằng biết ơn Mạc Vân Quả đã chỉ bảo hấn, nhưng ở trong mắt hấn, Mạc Vân Quả chỉ là một NPC mà thôi, chỉ là một nhân vật trong trò chơi mà thôi.

Hấn không thể đem toàn bộ tinh lực đặt lên người cô được, hấn còn có bầu trời rộng lớn để bay lượn.

Dung Tu lại tiếp tục chờ một chút, nhưng lại không chờ được Mạc Vân Quả.

Dung Tu nghĩ, có lẽ cô có việc gì đó.

Hấn đã chờ cô lâu như vậy, cũng coi như là tận tình tận nghĩa.

Nghĩ Dung Tu như vậy, xoay người đi tìm anh em của mình.

Kể từ giờ phút này, huy hoàng thuộc về hắn mới chính thức bắt đầu.

Bên kia, Mạc Vân Quả tìm không thấy Dung Tu, nhớ lại tư liệu trong trò chơi, có một vài nơi hắn có thể xuất hiện, có lẽ có thể trợ giúp Dung Tu lên được cấp 150.

Nghĩ xong nơi đầu tiên mà Mạc Vân Quả đi là thành Lạc Dương, đây là thành thị phồn hoa nhất.

Mà thành chủ thành Lạc Dương có một bảo vật, truyền thuyết có thể hiệu lệnh trăm vạn hùng binh.

Đối với bảo vật này Mạc Vân Quả không hề có hứng thú, ngược lại có hứng thú với quả ngàn năm trong tay thành chủ, đơn giản vì quả ngàn năm này có thể trợ giúp tăng tu vi.

Mạc Vân Quả lập tức đi tìm thành chủ, lại bị ngăn ở bên ngoài cửa thành.

Bởi vì cô đã không còn là BOSS, làm một người chơi bình thường, cô không thể tùy lúc có thể thấy thành chủ.

Cũng ngay lúc này, Dung Tu dẫn theo vài người đứng ở trước cửa thành.

Dung Tu liếc mắt một cái liền nhận ra bị ngăn ở cửa thành chính là tiểu cô nương hàng xóm đã cứu hắn, hắn không biết tại sao cô lại muốn đi vào, nhưng mang theo cô vào cũng không phải là chuyện gì to tát.

Nghĩ như vậy Dung Tu nhìn Mạc Vân Quả nói: "Nhập đội."

Hắn thuận tay cho Mạc Vân Quả lời mời tham gia tổ đội, Mạc Vân Quả đồng ý.

Sau đó cũng không biết Dung Tu nói với thủ vệ cái gì, người kia liền cho bọn họ đi vào.

Mạc Vân Quả nhìn một đám người nói giỡn tức giận mắng nhau, cô đứng ở rất xa, gần như đi cuối cùng cũng không có ý định tham gia.

Các huynh đệ của Dung Tu, bọn họ biết vấn đề gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi.

Đối với chuyện vì sao lão đại nhà mình muốn cho cô gái này gia nhập, lão đại không nói ắt hẳn có tính toán của riêng mình.

Cô gái kia đi cách rất xa, lão đại lại không có ý kiến gì, có lẽ quan hệ cũng không thân thiết lắm.

Nói như vậy, bọn họ cũng không tò mò mà đi hỏi cái gì.

Mạc Vân Quả không biết suy nghĩ của đám người này, cô nhìn Dung Tu nói chuyện với thành chủ cao cao tại thượng kia.

Nhìn Dung Tu khí thế mười phần, Mạc Vân Quả ý thức được, hình như từ trước đến giờ cô đều không nhìn rõ đồ đệ của mình.

Dung Tu tiếp nhận yêu cầu của thành chủ ngay sau đó Mạc Vân Quả bị đá ra đội ngũ, nhiệm vụ kia không cần cô tham gia.

Bị đá ra đội ngũ - Mạc Vân Quả:.....

"Mang cô vào đây, xem như trả lại ân tình cho cô."

Dung Tu nhìn Mạc Vân Quả nói xong câu đó lúc sau đi ngang qua nhau, hiển nhiên là có chuyện khác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 248

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả bị lưu lại nhìn vẻ mặt thú vị của thành chủ, trăn trăn mà không nói.

"Hắc! Tiểu cô nương, cô bị bọn họ vớt bỏ sao?"

Thành chủ thập phần vui vẻ cười lớn, cũng không biết hắc cao hứng chuyện gì.

Còn không chờ Mạc Vân Quả trả lời câu hỏi của mình, vị thành chủ kia tiếp tục nói: "Cũng phải, xem cô này tay nhỏ chân nhỏ, đi tới chỗ kia phỏng chừng cũng là toi mạng, ha ha! Một khi đã như vậy, b ấi b ấi lão nhân gia ta như thế nào?"

Thành chủ cũng không đợi Mạc Vân Quả đáp lời, trực tiếp nắm ống tay Mạc Vân Quả chạy về phía sau viện.

Sau khi đến sân viện, hắc buông ống tay Mạc Vân Quả ra, sau đó vung tay lên, trong sân xuất hiện một cái bàn, hai cái ghế.

Thành chủ tùy ý ng ẩi xuống, Mạc Vân Quả thấy thế, cũng ng ẩi xuống theo.

"Hắc! Tới b ấi ta uống một chén."

Thành chủ lại vung tay lên, trên bàn li ền xuất hiện một b ầi rượu, hai cái cái ly.

Thành chủ tự mình đổ một ly, lại thay Mạc Vân Quả đổ một ly, sau đó nâng ly lên uống.

Mạc Vân Quả chưa từng uống rượu bao giờ, bất kể là ở đâu, vị diện nào, trước giờ cô chưa từng đụng qua thứ này.

Mạc Vân Quả nhìn thành chủ uống đến hứng khởi, cô cần chén rượu lên, uống một ngụm, ừm..... Hương vị không tã?

Mạc Vân Quả nghĩ như vậy, đem một chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Thành chủ dáng uống rượu, trên mặt tràn đầy ý cười, hẳn đã thật lâu không uống vui sướng như vậy rồi.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nhìn thành chủ, kỳ quái, làm sao lại xuất hiện ba thành chủ.

Mạc Vân Quả vươn tay, một cái tát chuẩn xác đập lên mặt thành chủ.

Thành chủ đang uống vui vẻ:.....

Còn không chờ thành chủ nói cái gì đâu, chỉ thấy Mạc Vân Quả một phách đập lên cái bàn, toàn bộ cái bàn liền biến thành bột phấn.

Thành chủ: (trợn mắt há hốc mồm.JPG)

Mạc Vân Quả đứng lên, giật giật cái mũi, sau đó đôi mắt xoát sáng ngời, cả người có vẻ dị thường hưng phấn.

Cô nhảy lên nóc nhà, chạy về một hướng, trong giây lát chỉ còn lại moomj hư ảnh.

Mạc Vân Quả thật sự say, mà thời điểm cô say, ngũ quan trở nên dị thường mẫn cảm, hơn nữa.....

Chỉ trong thời gian ngắn, thành Lạc Dương liền kéo cảnh báo, đương nhiên là do bảo vật cơ mật của thành chủ bị trộm đi rồi.

Thành chủ cả kinh, vội vàng chạy đi nơi đó, chỉ thấy một bóng dáng màu vàng lóe qua, sau đó..... Liền không có sau đó.

Theo sau, toàn bộ thành Lạc Dương trở thành một mảnh hỗn loạn, này không chỉ bởi vì phủ thành chủ bị trộm, mà bởi vì thành Lạc Dương xuất hiện một tên ăn trộm, chuyên môn trộm vật phẩm màu vàng!

Gần hai giờ, Mạc Vân Quả đã đem tất cả vật phẩm màu vàng trong thành Lạc Dương ôm trong lòng.

Nếu như có tường màu vàng, nói không chừng cô còn muốn hủy nó đi bỏ vào trong túi vật phẩm của mình.

Không sai, thời điểm Mạc Vân Quả uống say, biểu hiện lớn nhất đó là muốn đem tất cả vật phẩm màu vàng mà cô có thể nghe thấy, nhìn thấy thu về tay mình.

Chỉ cần là màu vàng, đâu là của cô! Cô!

Mạc Vân Quả còn rơi vào trạng thái choáng váng, không tự giác dùng kỹ năng khi cô đang còn là một NPC, các kỹ năng đó giống như ăn sâu vào tiềm thức của cô.

Cho nên cùng với thành Lạc Dương hỗn loạn, đó là thông báo liên tiếp của hệ thống.

Đó là người chơi nào đó sáng tạo ra kỹ năng Thần cấp, hàng điểm điểm một mảnh, vừa xem đến lệnh nhân tâm kinh, cũng làm người ta sinh kính sợ.

Bởi vì Mạc Vân Quả xuất quỷ nhập thần, cho nên toàn bộ thành Lạc Dương đều xuất động, vẫn như cũ đều không có bắt được cô.

Nói đến Mạc Vân Quả sau khi cướp sạch thành Lạc Dương, tìm một gian phòng, sau đó vui rạo rức ôm một đống hoàng kim, nặng nề ngủ.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 249

Edit:Linh lady

Bên kia, Dung Tu hoàn mỹ hoàn thành nhiệm vụ, khi hắn đi giao trả nhiệm vụ, lại biết được một tin, vật phẩm khen thưởng của hắn đã bị một tên gia hỏa không biết tên trộm đi.

Lần này, Dung Tu quả thật đã nổi giận.

Hắn thật vất vả mới có thể xoay người, làm sao có thể để người khác gây phiền phức cho hắn?

Những người đó còn chưa tính, cũng là do hiện tại hắn quá yếu, không cách nào đối phó được.

Nhưng lại có một cái tên gia hỏa không rõ lý lịch đánh chủ ý lên đầu hắn, chuyện này là hắn vô cùng khó chịu.

Dung Tu thông minh, hắn hỏi qua một ít tình huống, sau đó có thể xác định là Mạc Vân Quả.

Dung Tu nghĩ tất cả đều là chuyện tốt do cô nương nhà bên gây ra, ánh mắt tối tăm, trong đầu lại nghĩ ra không ít âm mưu.

Hắn lập tức offline, gõ cửa nhà Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả bị tiếng đập cửa thật lớn đánh thức, từ từ tỉnh lại.

Cô giống như quên mất đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp một loạt "Không nỡ nhìn thẳng" cùng "Thật đáng yêu", cô nghĩ, cô nhất định làm, ừ..... Chuyện không thể miêu tả nào đó rồi.

Mạc Vân Quả đứng dậy đi mở cửa, đập vào mắt là bộ dáng Dung Tu nổi giận đùng đùng.

Dung Tu cau mày, trực tiếp hỏi: "Cô muốn cái gì?"

Mạc Vân Quả:?

Dung Tu thấy Mạc Vân Quả không nói lời nào, lại hỏi một lần, Mạc Vân Quả vẫn không nói gì.

Dung Tu hít sâu một hơi nói: "Cô trộm vật phẩm khen thưởng làm nhiệm vụ của tôi làm cái gì? Hoặc là nói, cô muốn trao đổi nó với cái gì?"

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả hoàn toàn không nhớ mình đã làm cái gì, cho nên cô vẫn im lặng không trả lời.

Dung Tu vừa thấy Mạc Vân Quả thái độ này, trong lòng có một loại cảm giác bức bối không biết bắt nguồn từ đâu, hấn nắm vai cô, hung tợn nói: "Nói ra điều kiện của cô."

Mạc Vân Quả cho dù không miễn cảm, cũng có thể đủ cảm giác được Dung Tu bộc phát ác ý.

Cô bắt lấy tay Dung Tu, một trận quay cuồng, đè hấn ở dưới thân, còn chưa kịp để hấn phản ứng lại đã lấy chân đè yết hầu hấn.

Trong mắt Dung Tu xẹt qua một tia phản hận, hấn muốn tránh thoát Mạc Vân Quả, lại phát hiện sức lực của cô lớn đến đáng sợ.

"Dung Tu, anh đang làm cái gì!"

Mạc Vân Quả lạnh như băng hỏi, như khí lạnh nhạt kia làm Dung Tu lập tức như rơi vào hầm băng.

Đờng tử hấn co rụt lại, không biết nghĩ tới cái gì.

Nửa ngày sau, Mạc Vân Quả chậm rãi buông hấn ra.

Dung Tu ngẩng dậy, cúi đầu cười khổ một tiếng nói: "Thực xin lỗi."

Mạc Vân Quả nhìn hấn, vẻ mặt không thể hiểu được, không biết hấn vì sao phải xin lỗi.

Chỉ có Dung Tu tự mình biết, trạng thái hiện tại của mình như thế nào.

Thời gian dài làm phế vật đã khiến hấn mất đi kiêu ngạo vốn có, tự tôn, thậm chí còn có nhân tính.

Vị sư phụ tiện nghi kia cho hấn tất cả mọi thứ, tới quá mức dễ dàng, làm hấn quên mất bản thân đã từng như thế nào.

Hoặc là nói, hấn tự cho mình quên mất, nhưng trong tiềm thức của hấn lại khắc sâu cái loại cảm giác này, cái loại cảm giác chỉ có thể bất lực mặc người khác khi dễ.

Cho nên hấn gấp không chờ nổi muốn trở nên cường đại, cường đại đến mức có thể chống lại đám người kia, cường đại đến mức hấn không cần trở nên sợ hãi.

Hấn quá sợ hãi thất bại, hấn quá sợ hãi mất đi tất cả mà hiện tại mình đang có.

Cho nên hấn nôn nóng, hấn nổi giận đùng đùng, hấn gấp không chờ nổi muốn khống chế tất cả, cho nên hấn còn không thăm dò thực lực đã đi đánh lén đám người kia, kết quả rơi vào thất bại.

Dung Tu hít sâu một hơi, thời điểm ngừng đầu lên, trong mắt hoàn toàn tỉnh táo.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 250

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả không hề biết chuyện gì đang xảy ra:.....

Dung Tu lại lần nữa trình trọng xin lỗi, lúc sau liền rời đi, hẳn nghĩ, hẳn cần thời gian để tiếp thu chuyện mới xảy ra.

Mạc Vân Quả nhìn cửa phòng đã đóng lại, ở trong đầu nói: "Đồ đệ này của tôi, bị ngốc sao?"

"Phốc, tha thứ ta cười không phúc hậu."

"Ha ha ha! Chúc mừng tiểu Quả Quả thành công thu hoạch một đồ đệ ngốc ~"

"Đinh! Chúc mừng người đạt danh hiệu sư phụ ngốc tử, xin nhanh chóng lĩnh danh hiệu nha ~"

"Lầu trên cái bần! Tiểu Quả Quả không phải sợ! Ta giúp người tấn lên!"

"Tiểu Quả Quả không phải sợ, ta tin tưởng người có thể đem hắn dạy dỗ thành một cái trứng thông minh! "

"Đúng vậy, đúng vậy, tiểu Quả Quả nhà ta là uy vũ khí phách nhất!"

"Nhưng mà hai người giống như không có quan hệ gì với nhau?"

Mắc kệ phòng phát sóng trên chộc ra sao, Mạc Vân Quả đầu không để ý bọn họ.

Cô một lần nữa vào trò chơi, chuẩn bị ngấm lại biện pháp có được quả ngàn năm.

Khi cô vừa lên tuyến đã thấy xung quanh mình tất cả đều là hoàng kim.

Mạc Vân Quả:.....!!! Màu vàng!

Mạc Vân Quả cọ cọ đồng hoàng kim kia, đem Dung Tu hoàn toàn vứt ra sau đầu, cứ như vậy ôm hoàng kim, không buông tay.

Mà bên kia, Dung Tu cũng lên trò chơi, lúc này, hắn cũng không tìm Mạc Vân Quả, mà trực tiếp đi tìm thành chủ, cùng hắn ta thương lượng chuyện gì đó.

Sau đó, thành chủ lại cho hắn một ít vật phẩm khen thưởng khác, xem như đền bù.

Dung Tu rõ ràng biết mình đang làm cái gì, hắn sửa sang lại suy nghĩ một chút, đem kế hoạch đã sửa lại nói cho các huynh đệ.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều sôi nổi lên.

Trong khi đó Mạc Vân Quả đang ôm hoàng kim, một mình một người vui vẻ.

Thời gian thoáng qua, trong nháy mắt đã qua ba ngày.

Trong ba ngày này, Dung Tu bước đầu nắm chắc tài nguyên, bắt đầu ở trong trò chơi dần dần lộ mũi nhọn.

Những người dụng tâm kín đáo muốn ngáng chân hắn, đều bị hắn lần lượt hóa giải.

Mạc Vân Quả ôm hoàng kim vui vẻ ba ngày, người trong phòng phát sóng cũng cạn lời với cô.

Bọn họ tất nhiên sẽ không hiểu yêu thương nhiệt tình của Mạc Vân Quả đối màu vàng thay nhau nhắc nhở cô đi hoàn thành nhiệm vụ.

Ba ngày sau, Mạc Vân Quả cuối cùng cũng nhớ tới nhiệm vụ, cô đem tất cả vật phẩm màu vàng thu vào trong túi, sau đó đi tìm Dung Tu.

Dung Tu tự mình thành lập một bang phái, tên là "Niết bàn", ý nghĩa phượng hoàng niết bàn, dập lửa trùng sinh.

Hắn lấy phương thức như vậy nói cho mọi người, hắn trọng sinh! Hắn lại là thiên tài hăng hái khí phách kia!

Khi Mạc Vân Quả tìm được Dung Tu, hắn đang xem xét bang phái của mình nên dừng chân ở nơi này.

Dung Tu nhìn tiểu cô nương nhà bên đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, khóe miệng cong lên thành một nụ cười, không giống nụ cười giả dối trước kia, là nụ cười mang theo nhiệt tình.

"Tìm tôi có việc gì sao?" Dung Tu hỏi.

Mạc Vân Quả gật đầu, trực tiếp đi tới ngồi bên cạnh Dung Tu.

Mà cái động tác này, khiến toàn bộ người trong bang đều sửng sốt, cái vị trí kia, là vị trí của bang chủ phụ nhân tương lai nha.....

Dung Tu nhìn động tác của cô, ánh mắt hơi hơi chột lóe, lại không hề nói cái gì.

"Chuyện gì?" Hắn tiếp tục hỏi.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nhìn Dung Tu, tất nhiên cô không thể nói ra nhiệm vụ của mình, vì thế cô nói: "Thăng cấp."

Nguyên bản ý của cô là muốn hắn thăng cấp, ở trong mắt người khác lý giải thành muốn Dung Tu mang theo cô thăng cấp.

Trong lúc nhất thời, không khí trở nên xấu hổ.

Dung Tu ho nhẹ một tiếng nói: "Tôi ở đây còn có chút việc, một lát nữa có được không?"

Hiển nhiên, Dung Tu cũng có suy nghĩ như vậy.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 251

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả gật đầu, cô nghĩ chờ một lát cũng đúng, dù sao hấn lên cấp 150 sẽ rất nhanh thôi.

Dung Tu nhìn Mạc Vân Quả ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mình, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia thương tiếc, hấn xoa xoa đầu Mạc Vân Quả, sau đó thả tay xuống, nói chuyện với mọi người.

Mạc Vân Quả ngồi ở chỗ kia nghe bọn họ nói chuyện, rất nhanh bắt được trọng điểm.

Thì ra bọn họ muốn tìm một nơi dừng chân cho bang phái, Mạc Vân Quả nhớ tới hình như trong túi vật phẩm của mình có một cái lệnh bài, chỉ là.....

Cái lệnh bài kia là màu vàng!

Mạc Vân Quả suy nghĩ một chút, cô không muốn cho Dung Tu cái lệnh bài kia, dù sao cái lệnh bài kia cũng là màu vàng cô thích nhất, nhưng mà nếu như không đưa nó ra, như vậy Dung Tu sẽ phải bàn bạc rất lâu.....

Mạc Vân Quả suy nghĩ nửa ngày, vẫn quyết định hỏi ý kiến phòng phát sóng trực tiếp một chút.

Mà phòng phát sóng trực tiếp nghe xong vấn đề của Mạc Vân Quả, sôi nổi nói ra ý kiến của mình.

"Đương nhiên là cho! Hấn có được địa điểm là có thể chuyên tâm thăng cấp!"

"Đúng vậy đó! Hấn có thể chuyên tâm thăng cấp, vậy tiểu Quả Quả nhiệm vụ của người là có thể mau chóng hoàn thành!"

"Ta cũng là cái ý kiến này! Ha ha ha ha!"

"Chẳng lẽ chỉ có mình ta cảm thấy không nên cho sao? Dù sao đó cũng là màu vàng mà tiểu Quả Quả thích nhất!"

"Màu vàng cùng nhiệm vụ cái nào quan trọng hơn? Đương nhiên là nhiệm vụ a!"

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, cô lại muốn nói, đương nhiên là màu vàng quan trọng hơn.

Nhưng cô lại tưởng tượng, cô có thể để cho Dung Tu dùng càng nhiều đồ vật màu vàng để đổi với cô!

Giờ khắc này, Mạc Vân Quả cảm thấy mình quá thông minh, quả thực quá thông minh!

Nghĩ thông suốt tất cả Mạc Vân Quả lôi kéo tay áo Dung Tu nói: "Tôi có cái này."

Cô lấy lệnh bài kia ra, một khắc khi thấy lệnh bài này, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Lệnh bài kia chỉ có một chữ — — thành!

Nhưng tất cả mọi người biết, này đó là thành bảo vật của thành chủ thành Lạc Dương, lệnh bài thần bí.

Dung Tu là người đầu tiên phản ứng lại, hẩn hỏi Mạc Vân Quả: "Thứ này từ đâu tới?"

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: "Quên mất."

Hôm đó cô uống say, hôm sau tỉnh lại đã thấy có thật nhiều đồ, cũng không biết cái này từ đâu mà có.

Dung Tu hít sâu một hơi nói: "Cô biết cái này là thứ gì không?"

Mạc Vân Quả nghe được lời này, ánh mắt sáng lên, thập phần khẳng định nói: "Màu vàng!"

Dung Tu:.....

Mọi người: Ai hỏi màu sắc của nó nha!

"Thứ này rất quan trọng." Dung Tu nói, "Rất quan trọng."

Mạc Vân Quả gật đầu, đồ vật màu vàng đương nhiên rất quan trọng.

"Cô....." Dung Tu muốn nói lại thôi, tiểu cô nương này không muốn nói cho mình, nếu như mình nói ra, có phải có điểm không tốt không?

"Cho anh." Mạc Vân Quả không biết trong lòng Dung Tu rồi rắm chuyện gì, trực tiếp nói thẳng.

Dung Tu sửng sốt, trên mặt là vẻ nghiêm túc hiếm có.

"Cô xác định sao?" Hắc trịnh trọng hỏi.

Mạc Vân Quả gật đầu, sau đó còn nói thêm: "Anh phải mang hoàng kim tới đổi."

Dung Tu ngẩn ra, theo sau cười khẽ, hắc nói: "Được."

Sau đó, Dung Tu cần rất nhiều hoàng kim đổi lệnh bài kia.

Mạc Vân Quả ôm một đống lớn hoàng kim, đôi mắt lạnh lùng kia cũng có chút độ ấm.

Lại sau đó..... Cô lại một lần nữa quên mất nhiệm vụ của mình.

Dung Tu cần lệnh bài đi mở thành trì, đem vị trí đóng quân của bang phái đóng tại đó, tước khắc trên Kênh Thế Giới lại nổi lên một hủ phong ba.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 252

Edit:Linh lady

Dung Tu lấy một loại tư thái cường thế sinh động trong trò chơi, tự nhiên cũng khiến cho người nào đó chú ý.

Mà trong đó người chú ý hẳn nhất chính là Dung Huy.

Tưởng tượng đến kẻ bị mình biến thành phế nhân đột nhiên một lần quật khởi, cả người hẳn ta đều bị ghen ghét khiến trở nên điên cuồng.

Hơn nữa lúc trước hẳn bị Dung Tu cắt đứt thông tin, lần này cả người hẳn ta đều bị bao phủ bởi hận ý.

Hắn ta không ngừng một lần phái người đi gây phiền toái cho Dung Tu, nhưng mỗi lần đều bị Dung Tu hoàn mỹ giải quyết.

Dung Huy ẩn ẩn có một loại suy đoán rằng, lúc này, hẳn ta giống như không thể giống như trước gây trở ngại cho Dung Tu nữa.

Nhưng cứ mọi chuyện như thế, hẳn ta vẫn như cũ không cam lòng, không cam lòng Dung Tu có thể vượt lên trước hẳn ta.

Cho nên hẳn ta triệu tập người trong bang phái của mình, mượn sức lực của bang phái khác, bọn họ quyết định đi công thành!

Chỉ cần đánh bại tòa thành thần bí kia, dựa theo quy định, tòa thành đó nhất định sẽ là của bọn họ.

Hiện tại Dung Tu đang ở giai đoạn khởi đầu, căn bản không có nhiều người chơi trong bang phái, cho nên công thành lúc này là sự lựa chọn hợp lý nhất.

Dung Tu hoàn toàn không biết tâm tư ác độc của Dung Huy, hẳn bây giờ chỉ toàn tâm toàn ý phát triển bang phái.

Quản lý một thành trì so với quản lý một bang phái còn phức tạp hơn nhiều, nhưng mà Dung Tu thuộc loại người trời sinh đã làm lãnh đạo, đối với những chuyện như thế này không làm khó được hắn.

Dung Huy bên kia hừng hực khí thế tính kế công thành, mà Dung Tu lại chuyên tâm phát triển thành trì.

Đến nỗi Mạc Vân Quả, trong mắt cô hiện giờ không có gì quan trọng bằng hoàng kim!

Trong vòng một tuần, cuối cùng Mạc Vân Quả bị người trong phòng phát sóng trực tiếp nhắc nhở phát phiến.

Lúc này, cô mới nhớ tới chính mình nhiệm vụ.

Mà lúc này, đại quân của Dung Huy đã bắt đầu áp sát, bắt đầu công kích phòng hộ của thành trì.

Dung Tu tuy rằng biết Dung Huy sẽ không bỏ qua cho mình, nhưng không hề nghĩ tới hắn lại dùng nhiều người như vậy để đến đả kích mình.

Đương nhiên Dung Tu sẽ không nhận thua, hắn triệu tập mọi người, cùng bọn họ tìm cách đối kháng.

Mạc Vân Quả đúng lúc đang ở nơi này.

Cô còn chưa kịp hiểu rõ tình huống ra sao, đã bị Dung Tu kéo ra phía sau.

"A liệt liệt? Đây là đang làm gì?"

"Lầu trên người mù sao! Đây là chuẩn bị đánh giặc a đánh giặc!"

"Phốc, cái đó cần người nói sao! Ta đang muốn hỏi lý do vì sao đánh giặc kia!"

"Quý mới biết (trạng thái xem thường)"

"Chắc chắc chắc ~ ta thấy Dung Tu có vẻ nguy hiểm a!"

"Vây cũng không phải là nguy hiểm sao? Người xem tỉ lệ của người này, ngàn so một không phải sao! Cho dù Dung Tu có thể một đánh mười, cũng không thể đánh hết được!"

"Tăm tặc, cái tên Dung Tu thật nguy hiểm."

"Nếu Dung Tu mà chết đi, có phải sẽ bị rút cấp không?"

Vốn dĩ Mạc Vân Quả không đem chuyện người trong phòng phát sóng trực tiếp tán gẫu để ở trong lòng, thẳng đến khi nhìn đến hai chữ "Rút cấp", cô lập tức trở nên nghiêm túc hẳn.

Nhìn đại quân không ngừng công kích bọn họ, sắc mặt Mạc Vân Quả trở nên lạnh lẽo.

Dung Tu không biết cô gái hàng xóm tại sao lại ở đây, nhưng hẳn có nghĩa vụ bảo vệ cô, cũng vì hẳn nợ cô một ân tình.

Dung Tu nhìn đám người chơi đông nghịt dưới kia, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Dung Huy có giao tình thật là tốt, lại có thể huy động nhiều người như vậy.

Nhưng mà nghĩ lại cũng phải, người ở trên thế giới này làm sao lại không vì ích lợi mà động tâm đây?

Dung Tu khẽ cắn môi, hẳn nhất định phải kiên trì, hẳn không thể để nó biến thành kết thúc của mình của mình được!

Mạc Vân Quả nhìn Dung Tu không ngừng uống thuốc, không ngừng phóng kỹ năng, quanh thân hơi thở càng thêm lạnh lẽo.

- -----

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 253

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả nghĩ, nếu như Dung Tu chết, hắc hắc định sẽ rớt cấp.

Mà rớt cấp đồng nghĩa với việc hắc sẽ không thể trở thành thiên hạ đệ nhất, đồng nghĩa với việc nhiệm vụ của cô sẽ thất bại!

Mạc Vân Quả suy nghĩ nhiều như vậy, trong thực tế cũng chỉ trôi qua vài giây.

Nghĩ thông suốt tất cả mọi chuyện Mạc Vân Quả lập tức phóng kỹ năng của mình, ngay từ đầu cũng không khiến ai chú ý, sống chết đang bày ra trước mắt, ai sẽ đi chú ý tới cô.

Mạc Vân Quả nhìn người chơi đông như kiến kia, mím môi.

Khi cô đang còn là một, cô vẫn không hề dùng tới kỹ năng cuối cùng kia, bởi vì cái tuyệt kỹ kia một khi dùng ra, nhất định tử vong vô số.

Tuy rằng cô chưa từng dùng qua, nhưng tất cả kỹ năng của mình vẫn có thể nắm rõ độ sát thương như thế nào.

Mạc Vân Quả nghĩ, hiện tại có lẽ là lúc cô nên dùng tới nó.

Nghĩ như vậy Mạc Vân Quả lui về phía sau một bước, sau đó bay lên nhảy múa.

Vừa lúc thấy một màn này - Dung Tu:.....

Theo động tác Mạc Vân Quả múa, từ thân thể cô toát ra một làn sóng dao động, làn sóng màu đỏ dao động không ngừng mở ra, người chơi giống như cảm nhận được cái gì đó, đồng loạt nhìn về phía Mạc Vân Quả.

Không nhìn thì thôi, mới nhìn thấy đã khiến bọn họ ngây người.

Không thể không nói, dáng vẻ Mạc Vân Quả múa rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến người khác hít thở không thông.

Rõ ràng chỉ là một gương mặt thanh tú, lại có cảm giác mị hoặc chúng sinh.

Từ thân thể cô h ồng quang d ần d ần lan rộng chiếu vào mọi người, giờ khắc này, bọn họ lại cảm thấy vô cùng ấm áp.

Bọn họ nghĩ, cứ như vậy mà chết đi cũng không sao cả.

Cũng tại một giây đó, bạch quang chợt lóe lên.

Sau đó đám người chơi li ền phát hiện, bọn họ trong trạng thái linh h ồn!

Vũ đạo mị hoặc kia vẫn tiếp tục không ngừng, nhưng giờ khắc này, không ai cảm thấy đó là vô hại.

Một nơi rộng lớn như vậy, ngoại trừ Mạc Vân Quả ra chỉ còn lại một người đó là Dung Tu.

Mạc Vân Quả dừng vũ đạo, nhìn thoáng qua thi thể đ ầy đ ất, sau đó nhìn Dung Tu.

Dung Tu tròn to mắt nhìn Mạc Vân Quả, h ắn lại từ trên người cô nhìn thấy một người mà h ắn g ần như sắp lãng quên — — sư phụ của h ắn.

Sư phụ của h ắn cũng tuyệt sắc như vậy, cũng cường đại như vậy.

Dung Tu cực lực muốn xem nhẹ cảm giác quen thuộc đang nổi lên trong lòng kia, h ắn gian nan nói: "Cô....."

Mạc Vân Quả nhìn h ắn nói: "Hoa vũ thiên hạ."

Đây tên của một loại kĩ năng, rất đẹp, lại rất tàn nhẫn.

Dung Tu nhanh chóng phản ứng lại, h ắn giống như nhận ra cô đang nói cái gì, h ắn nuốt nuốt nước miếng nói: "Rất mạnh."

Mạc Vân Quả gật đầu nói: "Anh cũng có thể."

Dung Tu giật giật ngón tay, muốn phản bác cô, hấn làm không được, hấn không làm được chuyện trong vòng mấy giây có thể hạ gục tất cả mọi người.

Hấn vẫn luôn cảm thấy lực lượng của một người là hữu hạn, nhưng hôm nay, Mạc Vân Quả hoàn toàn điên đảo nhận thức của hấn.

Đây là loại lực lượng như thế nào, lại có thể khiến mọi người thành như thế này.

Giờ khắc này, Dung Tu thật sâu nhận thức được khoảng cách của mình và cường giả xa như thế nào.

Mạc Vân Quả không biết tâm tư của Dung Tu, chỉ là nói: "Anh muốn trở nên cường đại, trở thành thiên hạ đệ nhất."

Dung Tu gian nan gật đầu, hấn càng muốn nói, có cô ở đây tôi không có khả năng trở thành thiên hạ đệ nhất.

Nhưng cuối cùng hấn chọn không nói ra, hấn nghĩ, có lẽ, có lẽ sẽ có một ngày như vậy.....

Âm mưu của Dung Huy cứ như thế bị Mạc Vân Quả đánh tan, mà truyền thuyết về Mạc Vân Quả ở trong trò chơi bắt đầu lưu truyền khắp nơi.

Đồng thời, người chơi đầu biết, Dung Tu đã có Mạc Vân Quả che chở, đại bộ phận đầu là người thông minh, đương nhiên biết lựa chọn như thế nào là chuẩn xác nhất.

Trong lúc nhất thời, số người chơi gia nhập vào bang phái Dung Tu tăng lên không ít.

- -----

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 254

Edit:Linh lady

Thế lực Dung Tu phát triển cực kỳ nhanh chóng.

Dung Huy trải qua chuyện này, nguyên khí tổn thất không ít, hơn nữa Dung Tu lại gây cho hắn ta vài phiền toái nhỏ, khiến thế lực của hắn có xu hướng suy yếu hơn.

Thời gian trôi nhanh, cũng đã qua một tháng.

Trong một tháng này, Dung Tu thành công trở thành thành chủ, trở thành một loại tồn tại không thể lay động trong trò chơi.

Còn có Mạc Vân Quả thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm hắn, đốc xức hắn đi thẳng cấp.

Nhưng đến lúc đó, luôn bị Dung Tu lấy hoàng kim hấp dẫn lực chú ý.

Dung Tu thành công nắm chắc nhược điểm của Mạc Vân Quả, đó là hoàng kim.

Mỗi khi hắn có việc muốn nhờ Mạc Vân Quả hỗ trợ, hắn đều sẽ lấy ra một ít hoàng kim.

Cũng trong một tháng này, Dung Tu cũng có ý đồ đi tìm sự phụ của mình, nhưng vẫn luôn không có tin tức.

Sự phụ của hắn thật giống như chưa từng có tồn tại vậy, nếu không phải nhưng gì hiện tại hắn đang có, Dung Tu cũng cho rằng sự phụ của hắn cũng chỉ là giấc mơ mà thôi.

Không biết sao, vẻ khúc vữ của Mạc Vân Quả, vẫn luôn hiện lên trong đầu hắn.

Đặc biệt lại có cảm giác tương tự như sư phụ hắn, khiến hắn không ngừng suy nghĩ.

Có đôi khi, Dung Tu hoài nghi Mạc Vân Quả có phải là sư phụ của mình hay không.

Nếu không phải bởi vì sư phụ hắn là NPC, mà Mạc Vân Quả lại một người chơi t ần tại thật trong thực tế, Dung Tu thật sự muốn cho rằng hai người là một.

Cùng lúc đó, Dung Tu ở trong thực tế có một bước tiến mới, muốn lay động người đã từng thương tổn người của hắn, nói vậy cũng là chuyện sớm hay muộn.

Mạc Vân Quả tr ần mê hoàng kim, không cách nào kiềm chế được.

Người trong phòng phát sóng trực tiếp tuy rằng thường xuyên nhắc nhở cô v ề nhiệm vụ, nhưng mỗi khi đều bị Mạc Vân Quả xem nhẹ.

Một tháng sau, Mạc Vân Quả cuối cùng cũng cảm thấy mỹ mãn thưởng thức xong hoàng kim, chuẩn bị đốc xúc Dung Tu thăng cấp.

Mà ngay lúc này, hệ thống lại một lần tiến hành thăng cấp quy mô lớn.

Quá trình thăng cấp lần này vẫn xuất phát từ đầu não.

Sau lần thanh trừ Mạc Vân Quả ra ngoài, đầu não đột nhiên cảm thấy một chút cũng không chơi vui.

Cho nên nó muốn lại thăng cấp một lần, có lẽ có thể đem đồ vật kia mang về?

Cho nên, hệ thống thăng cấp.

Nhân đó Đoàn Tử cũng nắm chắc thời cơ lần này, thành công đem Mạc Vân Quả một lần nữa trở lại trong cơ thể BOSS.

Lần này sinh cơ tiến hành trong thời gian một ngày, Dung Tu quyết định sang nhà tiểu cô nương hàn xóm xin bữa cơm.

Nhưng mà, nhìn cô gái trước mắt, Dung Tu lại cảm thấy có chút không thích hợp.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, nhưng lại chân chân thật thật tồn tại.

Hắn lại cảm thấy người này cùng người mấy ngày hôm trước mình nhìn thấy không giống nhau, nhưng lại không nói ra, ăn cơm xong hắn tiến cô trở về.

Theo sau, trò chơi thăng cấp hoàn thành, Dung Tu tiến vào trong trò chơi.

Hắn tiến vào trò chơi chuyện thứ nhất đó là tìm được tiểu cô nương nhà bên, cho cô ấy rất nhiều hoàng kim.

Chỉ là lúc này, phản ứng của cô ấy không giống như trước đây, đối với hoàng kim có một loại cuồng nhiệt, lại không phải cuồng nhiệt thuần túy như trước kia.

Mạc Vân Quả chờ hệ thống thăng cấp hoàn thành, cô phát hiện mình lại trở về bộ dáng của BOSS trước kia.

Cô lập tức đi tìm Dung Tu, lại vừa lúc thấy được một màn Dung Tu cho cô gái hàng xóm hoàng kim.

Mạc Vân Quả:..... Đồ đê là người xấu! Có mới nới cũ! Lòng lang dạ sói! Lòng muông dạ thú! Người xấu!

Mạc Vân Quả nghĩ, đó hẳn là của cô mới đúng, sao lại có thể cho người khác được!

Cô lập tức đi tới bên người Dung Tu, sau đó lạnh lẽo nhìn chằm chằm vật trên tay hắn..... Hoàng kim.

Dung Tu sửng sốt, sự phụ của hấn biến mất lâu như vậy, đột nhiên lại xuất hiện, mục đích.....

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 255

Edit:Linh lady

Dung Tu nhìn Mạc Vân Quả, luôn cảm thấy ánh mắt rất quen thuộc, đặc biệt quen thuộc.

Hắn nhìn nhìn tiểu cô nương nhà bên, lại nhìn nhìn Mạc Vân Quả.

Một ý tưởng ý tưởng lớn mật xuất hiện trong đầu hắn.

Dung Tu vẫn luôn biết trên thế giới này việc lạ gì cũng có, mà trò chơi 《 thiên hạ 》 này càng như thế.

Như vậy, hắn sư phụ đã từng bám vào người tiểu cô nương nhà bên cũng không phải là chuyện kì quái gì.

Không biết vì sao, tưởng tượng đến điểm này, trong lòng Dung Tu dâng lên một mặt ấm áp.

Nghĩ đến sư phụ của mình vì mình, tàn sát nhiều người trong trò chơi như vậy, hắn nhin không được muốn ôm Mạc Vân Quả một cái.

Trên thực tế, hắn cũng đã làm như vậy.

Mạc Vân Quả bị ôm:..... Trả lại hoàng kim cho ta!

Tiểu cô nương nhà bên kì quái nhìn hai người một cái, sau đó rời đi.

Dung Tu đối với việc này chỉ là cười cười, cái gì cũng không có nói.

Mạc Vân Quả không vui, cô trơ mắt nhìn hoàng kim dần dần rời xa mình, đặc biệt đặc biệt không vui!

Dung Tu giống như nhận ra cảm xúc của cô, từ trong túi vật tư lấy ra rất nhiều hoàng kim đưa cho cô.

Mạc Vân Quả thu được hoàng kim:!!! Đồ đệ giỏi quá! Đặc biệt tốt!

Bởi vì hắn biết sư phụ chính thức trở về, Dung Tu bắt đầu thời gian đi luyện cấp.

Thoáng cái đã qua một tuần, Mạc Vân Quả nhìn Dung Tu vẫn không vượt qua được cấp 149, thập phần không vui.

Theo lý thuyết, nhiệm vụ này hắn rất đơn giản, lên tới cấp 150 không phải là chuyện thuận lý thành chương sao?

Vì sao hiện tại Dung Tu vẫn chỉ là cấp 149? Trong đó chẳng lẽ có vấn đề gì sao?

Mạc Vân Quả đem nghi hoặc của mình nói với người trong phòng phát sóng trực tiếp, lại nhận được một trận khinh bỉ của bọn họ.

"Ai da uy, tiểu Quả Quả, không cần một ngụm ăn một tên béo được không! Lên tới cấp 150 nào có dễ dàng như vậy!"

"Đúng vậy đúng vậy! Nóng vội ăn không hết đậu hủ nóng!"

"Khụ khụ..... Ta nói một câu nhé, Dung Tu giống như ở cấp 149 hai tháng rồi....."

"Lầu trên người hà tất phải vạch trần! Chúng ta không thể cứ như vậy vui sướng xem soái ca sao! Lầu trên người nhất định không phải nhan phần!"

"Ta đây không phải để ý tâm tình của tiểu Quả Quả sao ~ không thấy được tiểu Quả Quả nhà ta nhìn thấy hoàng kim cũng không thấy vui sao?"

"Thôi đi ~ ánh mắt tiểu Quả Quả nhà ta nhìn hoàng kim không phải càng thêm nhiệt tình sao!"

"Xem như Dung Tu này cũng có biện pháp, mỗi ngày đều cho tiểu Quả Quả thật nhiều hoàng kim, ta cũng muốn a a a!"

"Người xác định người muốn? Người xác định tiêu Quả Quả sẽ không đoạt hoàng kim của người đi? 23333333"

"Ta đây đem hoàng kim nhuộm thành màu đỏ không phải được rồi sao! Ha ha ha ha! Ta quả thực quá cơ trí! Nhanh lên cúng bái ta đi!"

"Tỏ vẻ bà cố nội ta cũng không phục nhưng phục lầi trên!"

Mạc Vân Quả nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp có người muốn "Đoạt" hoàng kim của cô, nguyên bản bởi vì nhiệm vụ mà không vui tâm tình càng thêm không vui.

Hoàng kim là của cô! Cô! Cô!

Dung Tu kỳ quái nhìn thoáng qua hơi thở quanh thân thể Mạc Vân Quả càng thêm lạnh lẽo, cân nhắc xem mình đã phạm lỗi nơi nào.

Đương nhiên, cuối cùng vẫn không nghĩ ra nguyên nhân gì.

Mạc Vân Quả nhìn Dung Tu phát ngốc, nhón chân lên đập một cái lên đầu hần: "Thăng cấp!"

Dung Tu cười khở một tiếng nói: "Sự phụ a ~ tôi cũng muốn thăng cấp, nhưng chức nghiệp của tôi là thần long kiếm sĩ, nói cách khác, tôi muốn thăng cấp đi đầu kiện là giết chết một con rồng. Nhưng tôi cho người tìm trong trò chơi này, trước mắt không tìm được tin tức gì cả."

Mạc Vân Quả nghe đến đó, đôi mắt xoát sáng ngời.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 256

Edit:Linh lady

Dung Tu không biết r ồng ở nơi nào nhưng mà cô biết nha.

Đối với trò chơi này cô vô cùng quen thuộc, trong trò chơi đúng là có một con r ồng, ở tại u cốc chi nguyên, nơi đó tương đối khó tìm, nhưng có cô dẫn đường, tất cả đều không thành vấn đề.

Mạc Vân Quả nói cho Dung Tu tin tức này, đôi mắt Dung Tu xoát sáng ngời, hấn vội vội vàng vàng tạm biệt Mạc Vân Quả, sau đó tổ chức người chuẩn bị đi u cốc chi nguyên.

Ba ngày sau, Dung Tu tập kết một đám người chơi không nhỏ đi về phía u cốc chi nguyên.

Dương nhiên, dẫn đầu chính là Mạc Vân Quả.

Mọi người đối với Mạc Vân Quả thập phần tò mò, nhưng đều lựa chọn không hỏi ra.

Đường vào u cốc chi nguyên không dễ đi, lại vô cùng hung hiểm.

Cũng may công tác chuẩn bị của Dung Tu không t ồi, tổn thương rất ít.

Một ngày trôi qua, mọi người cũng đến được hang ổ của r ồng, ngọn ngu ền của u cốc chi nguyên.

Mọi người đứng ở ngoài sơn cốc, vẫn như cũ có thể cảm nhận được uy áp của r ồng, có lẽ đây là một con r ồng rất lợi hại.

Bọn họ đ ồng loại nhìn về phía Dung Tu, nếu hấn thật sự có thể đánh bại cự long, như vậy trong trò chơi này, xưng bá chỉ có thể là hấn.

Không ít người nghĩ may mắn lúc trước lựa chọn của mình là chính xác, cũng có không ít người tránh ở đội ngũ trông được trò hay.

Mọi người tâm tư khác nhau, tâm tư Dung Tu lại đặt ở trên cự long kia.

Còn tâm tư của Mạc Vân Quả lại ở trên người Dung Tu, cô nghĩ, đánh bại con rồng kia đồng nghĩa với việc nhiệm vụ của cô sẽ hoàn thành.

Mạc Vân Quả đứng ở một bên, nhìn Dung Tu chỉ huy đám người chơi.

Cự long bị nhiễu loạn, từ trong sơn động bay ra, nháy mắt thân ảnh to lớn như muốn bao phủ mọi người.

Đồng tử mọi người co rút lại, uy áp kia khiến bọn họ thiếu chút nữa muốn quỳ xuống.

Dung Tu là người đầu tiên phục hồi tinh thần lại, lớn tiếng kêu to, chỉ huy mọi người đem kỹ năng phóng lên người cự long.

Trong lúc nhất thời, nơi này lóe lên không ít màu sắc.

Đó là màu sắc các loại kỹ năng, cũng là dã tâm muốn đánh bại cự long của mọi người.

Mạc Vân Quả lui về phía sau một bước, cự long này không phải là màu hoàng kim cô ưa thích, mà là màu đen, còn tản ra một loại hương vị không nói lên người.

Mạc Vân Quả cảm thấy, đây căn bản không phải là cự long trong truyền thuyết.

Một con rồng chân chính, màu sắc nhất định phải là hoàng kim, còn có cảm giác quân lâm thiên hạ, chỉ cần một ánh nhìn cũng khiến người ta không nhìn được mà muốn cúng bái.

Mà con rồng trước mắt, cô chỉ thấy nó đang phẫn nộ, ghen ghét cùng hung hãn.

Lực lượng của cự long rất cường đại, nhưng do bị mọi người vây công, hơn nữa Dung Tu chỉ huy rất tốt, trong lúc nhất thời không phân biệt được thắng bại.

Mạc Vân Quả vẫn luôn đầu đứng phía sau nhìn mọi người hành động, ánh mắt Dung Tu ngẫu nhiên đảo qua cô, giống như muốn nói cái gì đó.

Tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt, không ít người hóa thành một đạo bạch quang, sống lại đi.

Nơi này nhân số người chơi nhanh chóng giảm bớt, mà vết thương trên người cự long cũng không ngừng tăng lên.

Sau một ngày, nơi này chỉ còn lại cự long, Dung Tu, còn có Mạc Vân Quả.

Lúc này cự long hơi thở thoi thóp, được phẩm Dung Tu sở hữu cũng tiêu hao hết, trên người hằn vết thương cũng không ít, thanh máu cũng không ngừng giảm xuống.

Hiện tại người duy nhất mạnh khỏe chính là Mạc Vân Quả.

Dung Tu nhìn Mạc Vân Quả đứng cách hắn không xa, môi cong lên một nụ cười nói: "Sư phụ, giúp ta."

Mạc Vân Quả nghe được lời này không động, chỉ liếc mắt nhìn qua con rồng kia.

Dung Tu nhìn Mạc Vân Quả không có động tác gì, trong mắt xẹt qua một tia bức bối.

Hắn thấp giọng nói: "Sư phụ, ta lập tức có thể thăng cấp, ngươi không vui sao?"-----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 257

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả tự nhiên sẽ thấy vui vẻ, cô sở dĩ do dự nguyên nhân bởi vì phòng phát sóng trực tiếp có người nhắc nhở cô, nếu cô hỗ trợ, như vậy hệ thống có khả năng phán định cự long không phải do Dung Tu giết, do đó làm cho nhiệm vụ thất bại.

Còn không có chờ Mạc Vân Quả giải thích cho Dung Tu, cô lại nghe tiếng chát vắn của Dung Tu.

Mạc Vân Quả không phải ngốc tử, trải qua vài thế giới, cô đã có thể nhận ra người khác đối với cô có thiện ý hay ác ý.

Dung Tu trước mắt, đồ đệ của mình, lại không ngừng tản ra ác ý, lại là loại ác ý không thêm che giấu.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nhìn hắn, đi về phía trước một bước.

Dung Tu hít sâu một hơi, cùng loại với cảm giác lừa gạt nói: "Sư phụ, giết nó, ta có thể thăng cấp. Mà người cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ của người không phải sao?"

Dung Tu là một người thông minh, hắn nghĩ tới, sư phụ hắn mỗi thời mỗi khắc đều muốn cho hắn thăng cấp, như vậy nhất định là nhiệm vụ của đầu não cấp cho cô, để cô dẫn đường cho hắn thăng cấp.

Mà hắn thăng cấp, nhiệm vụ của cô sẽ hoàn thành.

Dung Tu tự nhận đã nắm chắc nhược điểm của Mạc Vân Quả trong tay, trên thực tế đúng là như vậy.

Mạc Vân Quả nhất định muốn hoàn thành nhiệm vụ, nhưng con rồng này, nhất định phải do Dung Tu tự tay giết.

Mạc Vân Quả như vậy nghĩ, liền đi qua đi, trực tiếp bế Dung Tu theo kiêu công chúa.

Trăm triệu lần không nghĩ tới bị ôm kiêu công chúa - Dung Tu:.....

"Phốc! Dung Tu lại bị ôm kiêu công chúa ~"

"Ha ha ha! Cậu mong Dung Tu không có bóng ma trong lòng."

"Lần này bị ôm kiêu công chúa trong dáng vẻ đang còn thanh tỉnh kìa ~"

"2333333 làm người con trai đầu tiên bị tiểu Quả Quả ai lần ôm kiêu công chúa, Dung Tu nhất định là cực kỳ vui vẻ."

"Dung Tu: Ha hả!"

"Lúc này, ta chỉ nghĩ, phóng ta tới!"

Phòng phát sóng trực tiếp nhằm vào một màn này bắt đầu các loại tiêu chọc, đầu bị Mạc Vân Quả xem nhẹ.

Cô đem Dung Tu ôm tới trước mặt cự long, sau đó đưa cho hắn một thanh kiếm.

Dung Tu:.....

Mạc Vân Quả nhìn Dung Tu không có động tác gì, trực tiếp cầm lấy tay hắn đâm về phía cự long, sau đó nhanh chóng rút tay mình ra, tỏ vẻ còn ở ngoài kia chính xác là do Dung Tu giết chết.

Cự long không cam lòng chết đi, cùng lúc đó, hệ thống xuất hiện một mảnh hình ảnh điểm điểm thông cáo.

"Người chơi phế vật giết chết BOSS cấp sử thi u cốc chi long, hệ thống đem tiến hành ba ngày sinh cơ, xin người chơi trong vòng một phút hạ tuyến."

Sau một hồi chiến đấu kinh thiên động địa cứ như vậy kết thúc, thật đúng là đột nhiên không kịp phòng ngừa..... Dung Tu nghĩ như vậy.

Bởi vì giết chết cự long, trên người hắn bạch quang chợt lóe, lập tức liền lên tới 150 cấp, cùng lúc đó, thân thể hắn khôi phục trạng thái tốt nhất.

"Đinh! Nhiệm vụ hoàn thành! Chuẩn bị bắt đầu truyền tống!"

Giọng nói Đoàn Tử đúng lúc vang lên, Mạc Vân Quả gật gật đầu, tỏ vẻ nhiệm vụ này rất đơn giản, Ừ..... Còn thu hoạch rất nhiều hoàng kim! Vui vẻ! O(∩_∩)O~~

Dung Tu hưng phấn nhìn Mạc Vân Quả, lại phát hiện thân ảnh người trước mắt dần dần trong suốt?

Dung Tu trong lòng cả kinh, duỗi tay muốn nắm lấy tay cô, một giây đó lại bị hệ thống trò chơi cưỡng chế offline.

Ở một giây cuối cùng hắn chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt vẫn như cũng lạnh nhạt tuyệt mỹ.....

Cũng trong một giây đó, Mạc Vân Quả bị truyền tống trở về không gian không gian, tất cả nơi này, bụi bặm rơi xuống đất.....

Ở một tình cảnh xa xôi nào đó, mỗi nam nhân nhìn phòng phát sóng trực tiếp đóng cửa, xoa xoa ấn đường, khóe miệng lại không ngăn nổi tươi cười.

"Tiểu Q, chúng ta lại một lần trốn đi thế nào?"

Tiểu Q: Chủ nhân không cần quên mất người là người mang tội aaaaaaaa!

"Tiểu Q, Thân Thân nhất định rất nhớ ta, chúng ta đi tìm nàng đi ~"

Thanh âm tà tử cùng với gió nhẹ, vang vọng ở mọi góc ngách trên tinh cầu hoang vu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 258: Nhân tra bốn nguyệt (Phiên ngoại Dung Tu)

Edit:Linh lady

Sau khi tôi đứng trên đỉnh kim tự pháp, khi quay đầu nhìn lại quá khứ, mới phát hiện, cả đời tôi lại xuất sắc như vậy.

Từ lúc sinh ra đã là thiên tài, sau đó lại bị em trai cùng cha khác mẹ hãm hại thành phế vật, rồi quật khởi, một đường đi lên cho tới bây giờ.

Quãng đường đi này có thể viết thành sách giáo khoa.

Trên thực tế, cả cuộc đời tôi đã được viết thành sách, trở thành điển phạm.

Nhưng mà, bọn họ chỉ thấy được thành công bây giờ của tôi, lại không biết cả quá trình đó tôi đã trải qua chuyện gì.

Trong cuộc đời dài đằng đẳng của tôi, kí ức sâu nhất không phải là giây phút khi tôi bị phế đi, cũng không phải là khi đã đứng trên đỉnh cao nhìn xuống mọi người.

Mà là ngày đó, tôi đánh bại cự long, hệ thống đổi mới tôi bị đá hạ tuyến kia, trong nháy mắt.

Tôi thấy rất kỳ quái, vì sao tôi vẫn nhớ kĩ chuyện đó, nhớ kĩ cô gái kia.

Nói đến cùng, cô gái kia chỉ là một NPC mà thôi, nhưng mà, thật là như thế nào?

Tôi vô số lần tự hỏi qua bản thân, lại nhận được đáp án không giống nhau.

Đến sau, tôi cũng lười hỏi, tất cả đều không có ý nghĩa nữa, cô gái kia cũng không bao giờ trở về nữa.

Tôi còn nhớ rõ khi cô không màng ý nguyện của tôi nhận tôi làm đồ đệ, trong lòng tôi bài xích.

Tôi còn nhớ rõ khi cô bày ra lực lượng cường đại, trong lòng tôi ghen ghét.

Tôi còn nhớ rõ trong khi cô trăn mê với hoàng kim, trong lòng tôi lại bình thản, người xem, ngay cả một người cường đại như vậy cũng có nhược điểm.

Tôi vẫn luôn đều biết, mình không phải một người tốt, khi nghe tất cả mọi người nói tôi là bá chủ, là anh hùng, là một người tốt.

Vì thế tôi thừa nhận, nhìn những người đó trách trời thương dân thảm thiết cầu xin tôi giúp đỡ, tôi cao cao tại thượng nhìn kẻ thù bất kham, xem! Tất cả tốt đẹp biết bao nhiêu, tất cả đều phục dưới chân tôi.

Rất nhiều rất nhiều năm về sau, tôi tay cầm quyền cao, quyền khuynh thiên hạ.

Rất nhiều rất nhiều năm sau, tôi vẫn như cũ nhớ cô gái kia, cô ấy ở trước mặt tôi nhảy một điệu múa tuyệt mỹ lại tàn nhẫn, ở trước mặt tôi tham luyện hoàng kim đầy tục khí.

Khi tôi cảm nhận được thời điểm mình sắp rời khỏi nhân thế không xa, tôi tự tay viết một quyển sách.

Mỗi một chữ đều từ tự tay tôi viết xuống, mỗi một câu đều là chứng minh của sự thật.

Nhưng mà tôi lại không nhắc đến cô ấy, một chữ cũng không nhắc đến.

Ta nghĩ, nếu như cô ấy thật sự đã từng tồn tại, như vậy để cho cô ấy vĩnh viễn tồn tại trong lòng tôi, chỉ một mình tôi mà thôi.

Lại nói tiếp, trò chơi 《 thiên hạ 》 chơi rất tốt, nhưng sau khi tôi nắm quyền lực trong tay tôi lại yêu cầu hủy nó đi.

Tôi sẽ không cho ai biết, tất cả mọi thứ hiện tại tôi đang có đều là 《 thiên hạ 》 cho tôi, đều do một cô gái kì quái là NPC cho tôi.

Tôi sẽ không cho người khác biết, tất cả chât vật trước kia của tôi, danh xưng "Phế vật" kia, vĩnh viễn không được nhắc lại.

Đương nhiên, quan trọng nhất đó là, sau khi cô gái kia biết mất, ngay cả số liệu trong trò chơi theo đó cũng tan biến, giống như thật sự không tồn tại ở thế giới này.

Tôi nghĩ tất cả nên kết thúc, không có người biết quá khứ của tôi, cũng không ai dám nhắc tới, bọn họ nhìn đến, chỉ là một người anh hùng vô cùng cường đại.

Chỉ là, vì sao ở đêm khuya tĩnh lặng, tôi vẫn như cũ sẽ nhớ tới khuôn mặt lạnh nhạt chuyên chú của cô ấy đây?

- - - - -

Edit: Có bạn hỏi ta có thể full thế giới này được không, ta nói cho ta 2-3 ngày, không ngờ nhiều chuyện khiến kéo dài như vậy, cho nên dùng thời gian ngắn nhất full thế giới đây. moaz.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 259: Chúng ta chính thức nói chuyện yêu đương đi

Edit:Linh lady

Bởi vì nhiệm vụ lần này cũng không tiêu hao nhiều tinh lực của Mạc Vân Quả, cho nên khi trở lại trong không gian trạng thái của cô vô cùng tốt.

Đương nhiên, mẫu chốt nhất đó là, Đoàn Tử lúc này không tiếp tục rút.

Tuy rằng Mạc Vân Quả cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không hỏi gì.

Đoàn Tử bay đến trước mặt Mạc Vân Quả, dùng toàn bộ thân mình đụng vào khuôn mặt Mạc Vân Quả, đồng thời nghiêm túc nói: "Hắc! Tiêu tử làm không tã!"

Mạc Vân Quả:.....

Đoàn Tử: $\Sigma(^{\circ}\triangle^{\circ}\text{III})\}$ sao phản ứng lại không giống a! Ký chủ không phải nên đáp lại nó là "Hắc! Huynh đệ người cũng làm không tã" sao! Tư liệu trong trò chơi kia lừa nó! Nó không bao giờ tin tưởng nữa!

Đoàn Tử lần này tiến vào trong trò chơi, lấy ra một lượng lớn tư liệu trò chơi, thậm chí bao gồm cả các loại nghiên cứu về đầu não, cho nên mới có tình huống như vừa rồi.

Đoàn Tử thấy Mạc Vân Quả không nói lời nào, cũng cảm thấy không có ý tứ.

Nó bay lại gần Mạc Vân Quả, hai tay mồm mĩm khoanh trước ngực, nghiêm túc nói: "Ký chủ, kiểm tra đo lường cho thấy trạng thái tinh thần của người không tã, hiện tại có muốn mở phát sóng trực tiếp lần tiếp theo không?"

Mạc Vân Quả gật đầu, cô cũng không thấy có gì không khỏe, tiếp tục phát sóng lần tiếp theo cũng là ý kiến không tã.

Đang lúc Đoàn Tử chuẩn bị truy ền tống, đột nhiên thân thể Mạc Vân Quả cứng đờ, sau đó thẳng thừng nhìn Đoàn Tử hỏi: "Đoàn Tử, ta....."

Đoàn Tử:?

"Hoàng kim trong túi vật phẩm của ta, cùng những vật màu vàng người có mang về không?"

Đoàn Tử: $\Sigma(\circ \triangle \circ |||)\}$!

"Đó là vật phẩm thuộc về trò chơi, hệ thống vô pháp thu về" Đoàn Tử nghiêm túc nói.

Mạc Vân Quả: $\overline{\top} \nabla \overline{\top}$

Cô vươn một bàn tay, nghe kĩ giọng nói còn có một chút run rẩy, cô chọc chọc bụng Đoàn Tử nói: "Tiếp theo, nhớ phải nhắc ta cho vào không gian hệ thống."

Đoàn Tử có thể cảm giác được tay kí chủ nhà mình đang run rẩy, nó có chút không hiểu, đây là thương tâm? Vẫn loại cảm tình gì?

Nhưng nếu Mạc Vân Quả nói như vậy, nó đương nhiên sẽ đồng ý, còn việc có làm được hay không, lại là một chuyện khác.

Mạc Vân Quả thấy Đoàn Tử gật gật đầu, lúc này mới thu hồi tay.

Lúc này đây, cô có thể cảm nhận rõ ràng được trái tim mình đang nhỏ máu, nhiều hoàng kim như vậy, nhiều đồ màu vàng mà mình yêu nhất! Thế mà lại quên cần!

Mạc Vân Quả cảm nhận được ba ngàn thế giới đối với cô có ác ý!

"Ký chủ, hiện tại tiến hành truy ền tống?" Đoàn Tử hỏi.

Mạc Vân Quả sống không còn gì luyện tiếc gật gật đầu, cái gì cũng không có nói, chỉ có thể từ trong thân thể cô đang run nhẹ có thể thấy được đến tận cùng cô có bao nhiêu đau lòng.

Đoàn Tử thấy ký chủ gật đầu đáp ứng, trực tiếp bắt đầu truy vấn tổng, đồng thời mở ra lần phát sóng tiếp theo.

Lúc này, Mạc Vân Quả tỉnh lại trên một giường cực kì xa hoa.

Trong nháy mắt khi cô mở mắt ra, Mạc Vân Quả liền bị màu hồng nhạt làm hoa cả mắt, giờ khắc này, cô tưởng chính là: Thay đổi thay đổi! Toàn bộ đổi thành màu vàng!

"Tiểu thư, ngài tỉnh, nên đi công ty."

Giọng nói thuần hậu ở bên tai vang lên, Mạc Vân Quả ngẩng dậy nhìn người đứng ở đuôi giường, thân mặc áo bành tô, tóc bị búi về phía sau, nửa cong eo, một bộ dáng cung kính.

Mạc Vân Quả nhìn giường to như vậy, nghĩ nên từ nơi nào đi xuống, luôn cảm thấy cho dù cô đi xuống từ nơi nào cũng phải lăn vài vòng.....

Quản gia thấy hôm nay tiểu thư có chút kỳ quái, nhưng hẳn là người làm, cũng không có quyên hỏi.

Hắn nửa cong eo, chờ đợi chỉ thị.

Mạc Vân Quả nhìn giường to dưới thân, quyết định vẫn nên xuống từ đuôi giường đi.

Sau đó chỉ thấy cô nằm xuống tới, lăn a lăn, lại lăn a lăn, sau đó lăn đến trước mặt quản gia.

- - - - -

Edit: Đọc cái tiêu đề thật chờ mong mà...:))

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 260

Edit:Linh lady

Quản gia:..... Tiểu thư hôm nay phong cách thực độc đáo a!

Mạc Vân Quả sở dĩ lựa chọn lẫn, thuần túy là bởi vì giường quá thoải mái, hơn nữa, cô còn chưa được lẫn xuống giường ~

Trong lòng quản gia rất khó hiểu, nhưng bên ngoài vẫn là bộ dáng hòa hòa khí khí.

Quản gia h ầu hạ Mạc Vân Quả mặc qu ần áo rửa mặt, sau đó mang cô đi ăn bữa sáng.

Lúc này, Mạc Vân Quả mới phát hiện nơi này lớn đến đáng sợ.....

Cùng lúc đó, phòng phát sóng trực tiếp mở ra, bọn họ sôi nổi bàn luận việc Mạc Vân Quả lẫn giường, cái giường kia cũng không nhỏ đâu nha!

Đoàn Tử đứng lúc đem tư liệu truyền vào, người trong phòng phát sóng trực tiếp còn có Mạc Vân Quả mới hiểu được, vì sao cái thế giới này lại khoa trương như thế.

Đây là một thế giới trong sách, nói cách khác, thế giới này là từ cấu tạo nhân vi, tất cả mọi thứ ở nơi này đều là do tác giả viết nên.

Tỷ như cái giường lớn có thể ngủ đến 50 người kia, lại tỷ như người đàn ông anh tuấn soái khí tuổi trẻ kia lại trở thành một quản gia trung thành tận tâm, lại tỷ như, yêu cầu phải rẽ vài đường, xuống vài cái sườn núi mới có thể tới nơi ăn cơm, còn có.....

Giờ phút này trước mặt Mạc Vân Quả là một cái bàn ăn ước chừng 100m, trên bàn cơm, từ đầu đặt tới đuôi đều là đồ ăn, kiểu Trung Quốc kiểu Tây thái thức kiểu Pháp, cái gì cần có đều có.....

Đây là một quyển truyện tên là 《 bá đạo tổng tài yêu ta 》 , nội dung môm na là một nữ chủ bạch liên hoa không ngừng vươn lên, thiện lương hào phóng, phẩm chất thuần khiết cảm động tổng tài huyễn khốc tàn bạo, cuối cùng hai người trải qua bao nhiêu trắc trở, rốt cuộc tu thành chính quả.

Đáng giá nhắc tới đó là, người Mạc Vân Quả bám vào không phải tiểu bạch hoa nữ chủ, mà là vai phụ phản diện lớn nhất, tục xưng chung cực pháo hôi nữ xứng.

Làm chung cực pháo hôi nữ xứng, đương nhiên cuộc sống của của nguyên chủ rất tốt, gia thế không thua kém gì nam chủ, ở trong nguyên tác, nam chủ phát giận dữ vì h'ồng nhan, vì tiểu bạch hoa, hấn thiết kế hãm hại công ty nguyên chủ, hơn nữa hãm hại cha mẹ nguyên chủ ngoài ý muốn tử vong, cuối cùng nguyên chủ cũng rơi vào kết cục thê thảm.

Hiện tại cốt truyện đã phát triển đến giai đoạn nam chủ cùng nữ chủ bạch liên hoa lưỡng tình tương duyệt, kế tiếp cô sẽ lên sân khấu bắt đầu một chuỗi kế hoạch ác độc chia rẽ bọn họ.

"Oa! Lần này chuyện xưa thực xuất sắc a!"

"Phốc, lâu trên người có phải người nguyên thủy không, chuyện xưa như vậy xuất sắc chỗ nào?"

"Chuyện xưa căn bản không xuất sắc, nhưng mà! Các người ngẫm lại, thế giới này hoàn toàn là cốt truyện nguyên bản! Nói cách khác, chúng ta có thể sẽ thấy được nước mắt nữ chủ bạch liên hoa kia chảy ra sẽ thành trân châu, thân mang mùi thơm lạ lùng, rõ ràng lớn lên chẳng ra gì, nhưng chỉ cần hơi hơi mỉm cười là có thể nghiêng nước nghiêng thành a!"

"Nghe người vừa nói như vậy, ta lại có một cảm giác chờ mong nha(che mặt)"

"Ha ha ha ha! Vừa rồi vừa nhìn thấy cái giường kia ta đã sợ ngây người rồi!"

"2333333 ta chờ mong thế giới này có một đống chuyện không theo lẽ thường!"

"Lầu trên người sai rồi, thế giới này không tồn tại nơi nào không hợp lý, ha ha ha ha ha!"

"Ta đây thấy nhà tiểu Quả Quả có chỗ nào đặc biệt xuất sắc đâu? Những cái đó đều là miêu tả nữ xứng?"

"Ta ngẫm lại a, đại khái chính là ác độc nhẫn tâm, mỗi ngày đều nghĩ làm cách nào có thể giết được nữ chủ, có được nam chủ?"

"Thì ra là chân tướng....."

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp phun tào, tỏ vẻ mình đã thành thói quen, ừm..... Đại khái đã quen rồi.

Đoàn Tử không hiểu phòng phát sóng trực tiếp vào sao lại hưng phấn như vậy, nó chỉ dựa theo yêu cầu đem nhiệm vụ tuyên bố ở phòng phát sóng trực tiếp.

"Đinh! Nhiệm vụ bản vị diện: Cứu vớt pháo hôi nữ xứng, cứu lại vận mệnh bị thảm."

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 261

Edit:Linh lady

Nhiệm vụ này nhìn qua nhưng thật ra đơn giản, chỉ là chuyện ngoài ý muốn trong đó cũng không ít đâu.

Phải nói nguyên tác giả cũng là mẹ đẻ, đối xử với nữ chủ bạch liên hoa kia cũng không phải tốt bình thường!

Hết thầy cô ta nên có, không nên có, toàn bộ đều cho cô ta!

Lúc này Mạc Vân Quả còn không biết cô sắp phải đối mặt với chuyện gì, phiền não bây giờ của cô đó là, làm cách nào để lên xe.....

Làm một nữ phụ lại là vai phản diện lớn nhất, gia thế không thua kém gì nam chủ, đương nhiên mức sống cũng không hề thua kém.

Tỷ như giường ngủ khoa trương kia, bàn ăn khoa trương, cùng với chiếc xe khoa trương trước mắt.....

Cái gọi là cao điệu xa hoa có nội hàm không gì hơn như thế, nhưng mà.....

Tạo hình của xe này cũng không cần giống như xe tăng được không!

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp spam ha ha ha, sắc mặt trầm tĩnh, theo quản gia dẫn đường dẫm lên một người hời lên xe.

Theo sau, xe khởi động, giống như cảm giác đang phi.....

Công ty của Mạc Vân Quả vừa vận đối diện công ty của nam chủ, khiến chúng nó được gọi là tòa song sát của thành phố này.

Đương nhiên, tất cả chuyện này không có quan hệ với Mạc Vân Quả.

Thời gian đi làm, không thể tránh việc chen chúc, cho dù là xe của Mạc Vân Quả, không thể tránh được việc tắc đường.

Mà bên cạnh cô, vừa lúc là xe của nam chủ Kỷ Vô Ngu, nhìn qua cũng khoa trương không kém.....

Cũng không biết Kỷ Vô Ngu nghĩ như thế nào, cửa sổ xe lại mở ra, Mạc Vân Quả dựa vào nơi đó, vừa vặn có thể xuyên thấu qua pha lê nhìn đến hành động của Kỷ Vô Ngu, đương nhiên còn có nữ chủ bạch liên hoa.....

Mạc Vân Quả vốn không có hứng thú xem bọn họ, nhưng phòng phát sóng trực tiếp đàm luận lại quá xuất sắc.

"Nắm thảo! Các người mau xem! Nữ chủ bạch liên hoa kia có phải đang khóc hay không! Thật sự biến thành trân châu! "

"Thật sự đó! Ta dựa! Đây đâu có thể thành thật? 6666666"

"233333 ta vốn dĩ cho rằng xe này đã đủ xuất sắc! Không nghĩ tới còn có chuyện càng thêm xuất sắc!"

"Ta thiên! Bối cảnh chuyện xưa không phải nói nữ chủ rất nghèo sao? Nhưng nước mắt của cô ta có thể hóa thành trân châu, cô ta đem trân châu đi bán, không phải trở thành kẻ có tiền sao!"

"Nghe lầu trên nói thì nhất định chưa từng đọc qua thể loại truyện 《 bá đạo tổng tài yêu ta 》 r ồi, để ta tới phổ biến cho người một chút, khi người nói nước mắt của nữ chủ có thể kiếm ti ền, cô ta sẽ nói như thế nào. Khụ khụ..... (tránh thái phản nộ) người nghĩ ta là loại người như vậy sao? Người có thể làm ta rơi lệ, đành lòng để ta khóc sao? Đó nước mắt của ta, làm sao có thể bán lấy ti ền được? Cho dù ta nghèo đến chết, cũng sẽ không bán đứng thân thể của mình!"

"Phốc, lầu trên là thầ n giải thích!"

"Logic kiểu này, ta cho 100 điểm 2333333"

Mạc Vân Quả nhìn bên trong nói nước mắt của nữ chủ sẽ hóa thành trân châu, có một tia tò mò.

Cô thử nhìn sang bên kia, lại sửng sốt.

Bởi vì Kỷ Vô Ngu đang nhìn chăm chăm cô, ánh mắt kia giống như đang nhìn xuyên thấu qua lớp pha lê thật giòn, nhìn tới tận đáy linh hồn của cô.

Mạc Vân Quả đột nhiên cảm thấy nam chủ đối diện có chút quen thuộc, nhưng trước sau không nghĩ ra được lý do gì.

Mà lúc này, đội ngũ chen chúc bắt đầu di động, tài xế dẫn đầu lách qua vô số xe vượt lên phía trước, chạy đi công ty.

Mà Kỷ Vô Ngu trong xe, Kỷ Vô Ngu thu hồi ánh mắt, lúc này mới nhìn về phía nữ chủ bạch liên hoa không ngừng chảy nước mắt.

Nhìn trân châu thuần khiết không ngừng rơi xuống, giá trị liên thành, lại không nỡ điểm kích thích nỗi lòng của hắn.

"Nếu còn khóc, thì lập tức xuống xe." Kỷ Vô Ngu lãnh đạm mở miệng, một tay gác trên cửa sổ, ánh mắt nhìn về phía bên ngoài, biểu tình lãnh đạm.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 262

Edit:Linh lady

Thân thể Bạch Tiểu Hoa cứng đờ, nỗ lực để mình đừng khóc, nhưng càng cố nhen lại, nước mắt kia lại như cố tình làm trái muốn chảy ra ngoài.

Bạch Tiểu Hoa không rõ, vì sao người đàn ông hôm qua còn đối xử với mình thâm tình như vậy, hôm nay lại trở nên lãnh đạm.

Cô ta nghĩ lại những việc mình đã làm, cũng không nghĩ ra mình đã làm sai ở đâu.

Bạch Tiểu Hoa cắn môi, đôi tay cọ xát quần áo của mình, quần áo cũng bị cô ta giày vò đến nhăn nhúm.

Kỷ Vô Ngu trước sau đều không nói chuyện, Bạch Tiểu Hoa lúc này mới đã chết tâm, trong lòng không ngừng suy đoán xem mình đã làm sai ở đâu.

Cứ như vậy, hai người tới công ty.

Bạch Tiểu Hoa là trợ lý riêng của Kỷ Vô Ngu, ngày thường sẽ giúp Kỷ Vô Ngu pha cà phê, trò chuyện linh tinh.

Chuyện khác, cô ta đúng là không cần làm.

Kỷ Vô Ngu mang theo Bạch Tiểu Hoa tầng cao nhất, trong lúc đó vẫn duy trì dáng vẻ lãnh đạm.

Bên kia, Mạc Vân Quả cũng theo ký ức tới văn phòng của cô.

Nguyên chủ cũng là một người không học vấn không nghề nghiệp, tuy rằng ở trong công ty đảm đương chức vụ giám đốc, nhưng lại không có thực quyền, cũng không cần cô làm cái gì.

Tổng tài thật sự của công ty là anh trai của cô, đó là một cái muội không, đối với Mạc Vân Quả cực kỳ sủng ái.

Mạc Vân Quả tới văn phòng, tùy tay đóng cửa lại.

Văn phòng rất lớn, có thể so với một cái bãi bóng.

Bên trong đồ vật gì cần có đều có, càng khoa trương hơn là có một cái giường rộng y chang ở nhà của cô.....

Mạc Vân Quả ngẩng trên sofa mềm mại to rộng, nhìn trái nhìn phải, trong phòng không có ai, chỉ có những vật phẩm xa hoa.

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sáng trực tiếp thay nhau xuất hiện các loại cảm thán, trong lòng không hề dao động.

Cô đứng lên, đi lại vị trí máy tính, sau mười phút.....

Mạc Vân Quả tùy tay mở máy tính, muốn nhìn xem trong này có tư liệu gì không.

Vừa mở máy tính, nháy mắt xuất hiện bức ảnh của một người, Mạc Vân Quả liếc mắt một đã có thể nhận ra người kia chính là Kỷ Vô Ngu.

Trên màn hình máy tính Kỷ Vô Ngu đứng thẳng ở trên đài cao, một tay dút vào túi quần, ánh mắt sắc bén, có một loại khí thế ngạo nghễ thiên hạ.

Mạc Vân Quả ngẩng xuống, nghiêng đầu nhìn Kỷ Vô Ngu, cái loại cảm giác quen thuộc kia so với khi nhìn thấy bức ảnh này thì hoàn toàn không có.

Mạc Vân Quả cảm thấy loại cảm giác này rất kỳ quái, một người lại có thể cho cô hai loại cảm nhận khác nhau?

"A a a! Các người đừng nói, nam chủ này rất soái!"

"Đáng tiếc a, có soái cũng không phải của nhà ta.....Hu hu hu....."

"Không quan hệ! Tiểu Quả Quả trên cao, hấn quỳ xuống dưới gấu váy cô ấy!"

"Phi, ta cảm thấy dựa theo cá tính của tác giả, khẳng định sẽ đối xử rất tốt với nữ chủ, nếu tiểu Quả Quả cùng nữ chủ đối nghịch, còn có đường sống sao!"

"Trên l ầu không c ần tự coi nhẹ mình có được không! Tiểu Quả Quả nhà ta rất lợi hại!"

"Đúng vậy! Ta có loại dự cảm, Kỳ Vô Ngu nhất định sẽ quỳ gối dưới gấu váy của Quả Quả nhà ta!"

Mạc Vân Quả:.....

Vốn dĩ Mạc Vân Quả muốn xem trong máy tính này có gì không, lúc này, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Mạc Vân Quả ấn nghe, từ bên đầu bên kia truyền đến một giọng nói cực kì từ tính.

"Thân Thân, anh nhớ em ~"

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cuối cùng cũng biết loại quen thuộc này từ đâu tới, người này! Thành linh chính là Hiên Viên Mặc lúc trước!

Kỳ Vô Ngu khẽ cười một tiếng, hiện tại hấn gần như đoán được biểu tình của Thân Thân.

Nhất định là khuôn mặt lạnh lẽo, r ồi lại đan xen một tia buồn bực, ừ..... Nhất định rất đáng yêu.

- -----

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 263

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả không nói gì, Kỷ Vô Ngu cũng không ngại.

Thế giới này, bọn họ có thời gian rất dài để ở chung.

"Thân Thân, lát nữa ăn trưa với anh nhé, anh đến đón em."

Kỷ Vô Ngu ôn nhu sủng nịch nói, hẳn thật sự đã rất muốn rất muốn cô.

"Được....." Mạc Vân Quả lên tiếng, cô không biết vì sao Hiên Viên Mạc lại xuất hiện ở vị diện này, cô muốn làm rõ chuyện đó.

Kỷ Vô Ngu lại cười khẽ một tiếng, sau đó cắt đứt điện thoại.

Sau khi ngắt điện thoại, hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Hoa đứng cách hắn không xa.

"Về sau cô sang bộ phận khác đi."

Kỷ Vô Ngu lãnh đạm nói, hẳn biết người phụ nữ trước mắt này là nữ chủ, nhưng một chút hắn cũng không có ý định hòa theo cô ta.

"Chủ nhân! Người không thể làm trái quy luật của thế giới này được!" Giọng nói của Tiểu Q trong đầu hắn vang lên, Kỷ Vô Ngu không kiên nhẫn nhíu mày.

Vốn dĩ Bạch Tiểu Hoa nghe được Kỷ Vô Ngu nói như vậy, trong lòng thấp thỏm bất an, cô ta không biết bản thân đã sai ở đâu, lại chọc cho người này không cao hứng.

Nhưng một giây sau cô ta lại nghe thấy hắn nói "Thôi, cô ở lại nơi này đi."

Bạch Tiểu Hoa thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng lại có một tia bất mãn.

Người đàn ông này, đem cô ta đặt ở vị trí nào? Thích thì gọi đến không thích thì đuổi đi?

Cô ta là một người không bán đứng thân thể!

Kỷ Vô Ngu hoàn toàn không biết mạch nào của Bạch Tiểu Hoa trôi đi nơi nào, lúc này hắn đang bận nói chuyện với tiểu Q.

"Chủ nhân, người không thể mạnh mẽ phá vỡ quy tắc của thế giới này được, thế giới này nếu như sụp đổ, như vậy tội danh của người lại nhiều thêm một cái....."

"Còn có a, nếu người không cẩn thận hủy diệt thế giới này, vậy nhiệm vụ của Mạc tiểu thư không hoàn thành được, chủ nhân, người muốn thấy bộ dáng cô ấy thương tâm khổ sở sao?"

Kỷ Vô Ngu:..... Hắn không đành lòng a a a!

Tiểu Q này là người xấu, lại nắm chắc điểm yếu uy hiếp hắn.

Khiến Thân Thân thương tâm khổ sở gì đó, quả thực không cần quá tuyệt vọng được không!

Kỷ Vô Ngu thở dài một hơi, nhìn thoáng qua Bạch Tiểu Hoa, xem ra chỉ có thể tạm thời đem người này lưu tại bên người, Thân Thân hắn sẽ không để ý đi? ừ..... Thôi, tốt nhất không nên để Thân Thân thấy cô ta, thật là phiền.

Mạc Vân Quả nào biết nguyên nam chủ đã bị đổi linh hồn, cô còn đang cảm thấy chuyện này khó hiểu đây.

Mạc Vân Quả không nói chuyện Hiên Viên Mặc đi vào thế giới này nói cho phòng phát sóng trực tiếp, tất cả phải để bọn họ tự phát hiện chơi mới vui ~ ừ..... Cô đột nhiên thấy mình đã học hư rồi.

Thời gian nhanh như chớp đã đến giữa trưa, Kỷ Vô Ngu nhìn chăm chăm vào đồng hồ, khi kim đồng hồ chỉ đến 11 giờ, Kỷ Vô Ngu nhảy dựng lên, cần lấy áo khoác đi ra bên ngoài.

Bạch Tiểu Hoa thấy thế vội vàng muốn đuổi kịp, lại nghe thấy một tiếng "Tự cô đi ăn cơm."

Bạch Tiểu Hoa sửng sốt, cắn cắn môi, lỗ chân ướm ớn.

Cô ta do dự một chút, sau đó, vẫn quyết định đuổi kịp Kỷ Vô Ngu, cô ta muốn xem hắn muốn làm cái gì.

Kỷ Vô Ngu nghênh ngang đi vào công ty đối diện, nháy mắt liền khiến cho oanh động.

Kỷ gia cùng Mạc gia tuy rằng mặt ngoài đều hài hòa, nhưng ngầm ngầm lại đang tranh đấu, hướng chi, bởi vì quan hệ với nguyên chủ, hiện giờ Kỷ gia cùng Mạc gia quan hệ có thể nói là phi thường kém.

Nhưng mà hôm nay, Kỷ tổng thế mà lại đến công ty của bọn họ!

Ôi trời ơi! Chẳng lẽ công ty bọn họ phá sản? Kỷ tổng tự mình tới cười nhạo sao!

Mọi người sôi nổi suy đoán, bên ngoài nhìn qua giống như đang bàn chính sự, trên thực tế mục đích vẫn là bàn luận xem Kỷ tổng tới đây làm gì.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 264

Edit:Linh lady

Kỷ Vô Ngu một chút cũng không để bụng ánh mắt của những người khác, hần trực tiếp vào thang máy, sau đó ấn tầng 99, đó là tầng của Mạc Vân Quả.

Mà ở tầng 100 là văn phòng tổng tài Mạc Vũ, anh từ camera theo dõi thấy được Kỷ Vô Ngu tiến vào 99 tầng.

Trong mắt anh xẹt qua một tia nghi hoặc, người đàn ông này tại sao lại đến tầng 99?

Phải biết rằng cả tầng 99 chỉ có mình em gái nhà anh a! Chẳng lẽ.....

Mạc Vũ đột nhiên nghĩ tới một loại khả năng, sắc mặt anh biến đổi, lập tức liền hướng tới 99 tầng mà đi.

Vì thế hai người vừa khéo đụng nhau ở cửa văn phòng của Mạc Vân Quả.

Kỷ Vô Ngu đang định gõ cửa, lại bị một cánh tay đột nhiên xuất hiện chặn lại.

Mạc Vũ nhìn người trước mắt, nhướn mày nói: "Không biết Kỷ tổng đại giá quang lâm, có gì phải làm sao?"

Kỷ Vô Ngu trải qua nhắc nhở của tiêu Q biết người trước mắt là anh trai của cô.

Nếu anh trai, như vậy thái độ của hần cũng nên tốt một chút.

Kỷ Vô Ngu dựa vào khung cửa, liếc xéo Mạc Vũ, ngược lại nhàn nhạt nói: "Nhớ Thân Thân."

Mạc Vũ:..... Thân Thân là cái quỷ gì?!

Mạc Vũ khẽ cau mày, mất nửa ngày lúc sau mới mở miệng nói: "Thân Thân là?"

"Đương nhiên là em gái nhà anh."

Kỷ Vô Ngu cười mở miệng nói, trong mắt xẹt qua một tia sắc bén, uy áp trên người trong nháy mắt tăng lên rất nhiều.

Mạc Vũ cảm giác được khí thế của Kỷ Vô Ngu, mày nhăn càng sâu.

Quả Nhi khi nào cùng Kỷ Vô Ngu tốt như vậy? Tại sao anh lại không biết? Chẳng lẽ tình báo của anh lại lạc hậu như vậy?

Đương nhiên Mạc Vũ sẽ tin vào năng lực của thủ hạ của mình, như vậy vấn đề nằm ở đâu?

Còn không chờ Mạc Vũ hiểu được, Kỷ Vô Ngu đã nhanh tay gõ cửa.

Mạc Vũ vô cùng không thích động tác của Kỷ Vô Ngu, anh còn không có gõ cửa đâu! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\

Thanh âm Kỷ Vô Ngu gõ cửa cực kỳ quy luật, thỏa đáng tiết tấu cũng không làm người bên trong phản cảm.

Mạc Vũ bĩu môi, anh mới không thừa nhận Kỷ Vô Ngu cũng có ưu điểm đâu!

Kỷ Vô Ngu gõ xong lúc sau ở nơi đó chờ, mà Mạc Vũ cũng b ấ hấn cùng nhau chờ.

Nhưng đợi vài phút, thế nhưng còn không có người tới mở cửa.

Kỷ Vô Ngu:.....

Mạc Vũ:.....

"Người không có ở bên trong?"

Kỷ Vô Ngu nhướng mày hỏi Mạc Vũ, Mạc Vũ lắc đầu nói: "Hôm nay đến công ty con bé còn chưa ra ngoài lần nào."

Kỷ Vô Ngu gật đầu, hỏi một chút, nói: "Anh có chìa khóa không?"

Mạc Vũ gật đầu, móc chìa khóa ra, cửa lập tức mở.

Mạc Vũ, Kỷ Vô Ngu:..... Cho nên vài sao bọn họ phải đợi lâu như vậy.....

Sau khi cửa mở, Kỷ Vô Ngu đầu tiên vượt đi vào.

Chậm một bước - Mạc Vũ:..... Không vui! Người này lại đoạt vị trí phía trước của mình! ͡(^ ͡)

Kỷ Vô Ngu cũng mặc kệ Mạc Vũ, hẩn nhìn căn phòng to như vậy, tìm kiếm bóng dáng Mạc Vân Quả.

Mạc Vũ cũng bắt đầu tìm Mạc Vân Quả, vì thế căn phòng to lớn xuất hiện hai người đàn ông anh tuấn nhìn đông nhìn tây, rất có hỉ cảm.

Cuối cùng, vẫn là Mạc Vũ phát hiện tồn tại của Mạc Vân Quả đầu tiên.

Thì ra, Mạc Vân Quả ghé vào trước máy tính ngủ rồi.

Mạc Vũ đắc ý dào dạt nhìn Kỷ Vô Ngu, giống như đang nói "Hừ! Vẫn là ta lợi hại đi!"

Kỷ Vô Ngu:.....

Mạc Vũ tùy ý thoáng nhìn, liền thấy được trên máy tính ảnh chụp của Kỷ Vô Ngu.

Mạc Vũ:..... Tức giận a! Quả Nhi thế mà không để ảnh chụp của mình!

Kỷ Vô Ngu: A a a! Thì ra Thân Thân lại thích mình như vậy! Thật đúng là có một chút ngượng ngùng ~

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 265

Edit:Linh lady

"Kỷ tổng thật đúng là chọc người yêu a!" Mạc Vũ mặt ngoài hàm chứa ý cười, trên thực tế lại hỗn loạn châm chọc.

Kỷ Vô Ngu đáp lễ nói: "Dù có ba ngàn con sông cũng chỉ mức một gáo nước."

Mạc Vũ trong mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo, người đàn ông này, rốt cuộc là có ý tứ gì?

"Không biết Kỷ tổng tới tìm Quả Nhi có chuyện gì sao? Nếu con bé trêu chọc cậu chỗ nào, tôi ở đây thay em ấy xin lỗi được không?" Mạc Vũ đương nhiên lo lắng Kỷ Vô Ngu thương tổn em gái nhà mình, với thủ đoạn của người đàn ông này, anh sao có thể không lo đây.

Kỷ Vô Ngu cúi đầu nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, trong mắt xẹt qua một tia ôn nhu nói: "Cô ấy đúng là trêu chọc tôi, trộm trái tim của tôi, nói xem tôi làm sao có thể buông tha đây?"

Mạc Vân Quả vừa lúc tỉnh lại nghe được lời này:.....

"Tôi không trộm trái tim của anh." Mạc Vân Quả đứng lên, đem tay đặt ở vị trí ngực Kỷ Vô Ngu, "Trái tim của anh còn đang đập ở đây."

Kỷ Vô Ngu khẽ cười một tiếng, duỗi tay nắm lấy tay nhỏ của Mạc Vân Quả thâm tình chân thành nói: "Đúng vậy, vì em mà nó đang đập."

Mạc Vũ:..... Không thể hiểu được bị ăn một ngụm cầu lương là cái quỷ gì?!

"Phốc..... Ai tới nói cho ta, rốt cuộc đã xảy ra chút chuyện gì được không?"

"Phong cách của nam chủ không đúng a!"

"Có độc, có độc, quả thực có độc!"

"Còn có thể vui sướng chơi đùa được nữa không! Nam chủ nhanh như vậy đã quỳ gối dưới váy của tiểu Quả Quả nhà ta, thật là..... Đột nhiên hưng phấn a ha ha ha ha!"

"Nội tâm của tiểu Quả Quả: Ta đúng là người vạn người mê, kinh hỉ không?! Bất ngờ không?! Vui không?!"

"Đột nhiên thấy đáng thương cho nữ chủ, ha ha ha!"

"Lâu trên nếu người không ha ha ha, ta thiếu chút nữa sẽ tin!"

Mạc Vân Quả cảm giác được nhịp đập nơi trái tim Kỷ Vô Ngu, hiện tại cô có thể xác định, người khoác túi da Kỷ Vô Ngu, chính là Hiên Viên Mặc.

Chỉ có hắn mới có thể không biết xấu hổ như vậy! Ừm..... Không biết xấu hổ!

Kỷ Vô Ngu đặc biệt thích nhìn Thân Thân bên ngoài lạnh lẽo lại mang dáng vẻ ngốc manh, hắn đuổi tay đem Mạc Vân Quả ôm vào trong lòng ngực, sau đó thu hồi nụ cười, lãnh lãnh đậm đậm nhìn Mạc Vũ nói: "Tôi cùng Thân Thân muốn đi ăn cơm, anh trai là anh....."

"Tôi cũng đi!" Mạc Vũ lập tức đánh gãy lời Kỷ Vô Ngu nói.

Kỷ Vô Ngu: Không biết xấu hổ!

"A..... Nói vậy anh trai cũng có giai nhân làm bạn đi? Chúng ta li hôn....."

"Không có! Tôi và hai người cùng đi! Vừa lúc tôi đói bụng." Mạc Vũ lại một lần đánh gãy lời Kỷ Vô Ngu nói.

Kỷ Vô Ngu: Xú không biết xấu hổ!

Mạc Vân Quả:.....

"Cùng nhau đi." Mạc Vân Quả nhìn nhìn Mạc Vũ, lại nhìn nhìn Kỷ Vô Ngu nói.

Kỷ Vô Ngu: Phảng phất đã chịu một vạn điểm bạo kích!

Tuy rằng nội tâm Kỷ Vô Ngu vô cùng muốn chọc chết Mạc Vũ, nhưng mặt ngoài lại hòa hòa khí khí.

"Nếu Thân Thân nói như vậy, vậy cùng nhau đi."

Những lời này ti tiện tàng ý tứ chính là người có thể cùng chúng ta cùng nhau ăn cơm, hoàn toàn đều bởi vì Thân Thân!

Mạc Vũ đắc ý cười, hừ hừ! Vẫn là anh lợi hại! Để xem người khoe khoang!

Sau đó, ba người cùng nhau đi ăn cơm.

Lúc này vừa lúc là thời gian tan tễn, mọi người mắt nhìn phía trước, trong lòng lại âm thầm suy đoán, xem chuyện của ba người này là như thế nào?

Luôn cảm thấy không khí giữa ba người có chút vi diệu.....

Mạc Vân Quả không cảm thấy có cái gì, hai người còn lại lại không đề trong lòng.

Cho nên ba người nhưng thật ra đúng lý hợp tình.

Cứ như vậy, ba người đi tới tiệm cơm tay nổi tiếng nhất trung tâm thành phố.

Ba người đi vào phòng, Mạc Vũ tay mắt lạnh lẽo an vị bên người Mạc Vân Quả.

Kỷ Vô Ngu bị đoạt vị trí: Tức giận a!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 266

Edit:Linh lady

Vô luận Kỷ Vô Ngu tức như thế nào, vị trí kia cũng không cách nào thay đổi được.

Mạc Vũ ng ẩ ở bên cạnh Mạc Vân Quả, còn Kỷ Vô Ngu ng ẩ ở đối diện Mạc Vân Quả.

Ba người gọi đồ ăn xong, bắt đầu tùy ý nói chuyện phiếm.

Nói là nói chuyện phiếm, thật ra là Mạc Vũ cùng Kỷ Vô Ngu tranh phong mà thôi.

Trong khi đó Mạc Vân Quả lại nhìn chăm chăm cái bàn, nguyên nhân đơn giản, vì vi ền bàn giát màu vàng nha!

Mạc Vân Quả đặc biệt vui vẻ, cô cảm thấy chủ nhân nhà hàng này đặc biệt có phẩm vị, nếu không làm sao lại dùng màu vàng giát vi ền bàn này đây?

Kỷ Vô Ngu một chút cũng không muốn cùng Mạc Vũ nói chuyện, nếu có thể nói, hẳn tình nguyện nói chuyện trên trời dưới đất với Thân Thân nhà hắn, mà không phải ở chỗ này đối với một tên xú nam nhân không biết xấu hổ nói lời vô nghĩa!

Thật ra Mạc Vũ cũng không muốn cùng Kỷ Vô Ngu giao tiếp, nguyên nhân đó là, người này lại dám mơ ước em gái nhà anh.

Mạc Vũ là một muội khổng, đương nhiên cảm thấy em gái nhà mình là tốt nhất.

Cái tên Kỷ Vô Ngu này một chút cũng không xứng với em gái nhà anh! Anh còn biết, người này mấy ngày hôm trước còn cùng một tiểu nữ sinh khanh khanh ta ta đâu!

Tưởng tượng đến đây, Mạc Vũ liền cảm thấy em gái hoàn mỹ nhà mình lại bị một tên tra nam đập hư!

Cho nên vì tránh cho chuyện này xảy ra, anh nhất định phải ngăn chặn Kỷ Vô Ngu cùng em gái lui tới.

Kỷ Vô Ngu nào đâu biết ý tưởng của Mạc Vũ, nếu hắn biết nhất định sẽ đập Mạc Vũ xuống.

Mạc Vân Quả không để ý đến chuyện bên ngoài, chuyên tâm nhìn viên khung bàn.

Kỷ Vô Ngu phát hiện Thân Thân không nhìn mình mà lại nhìn cái bàn, nội tâm: Tức giận a!

Mạc Vũ cũng thấy em gái không nhìn Kỷ Vô Ngu, trong lòng một trận sáng khoái, nhưng tưởng tượng, em gái cũng không hề nhìn mình, nội tâm: Tức giận a!

Cứ như vậy, cùng với không khí kia, đồ ăn rất nhanh được mang lên.

Kỷ Vô Ngu cắt bò bít tết xong, muốn đưa cho Mạc Vân Quả, nửa đường lại là bị Mạc Vũ cướp mất.

Mạc Vũ vui tươi hơn hử nói: "Kỷ tổng thật là quá khách khí, bất quá vẫn cảm ơn."

Mạc Vũ cầm một khối bò bít tết bỏ vào miệng mình, vẻ mặt hưởng thụ.

Kỷ Vô Ngu:.....

"Tiểu Q, ta có thể xử lý cái tên đáng ghét này không!" Kỷ Vô Ngu hỏi.

"Chủ nhân, không cần phá hư cân bằng....." Tiểu Q bất đắc dĩ nhắc nhở nói, đầu năm nay, có một chủ nhân không an phận quả thực khảo nghiệm người máy a! Người máy cũng là người được không! Cũng sẽ mệt tâm!

Kỷ Vô Ngu hừ lạnh một tiếng, thập phần bất mãn với câu trả lời của tiểu Q, nhưng hắn cũng biết trước mắt thật đúng là không thể đối xử như vậy với Mạc Vũ, nhưng không sao..... Có lẽ tìm một chút phiền toái nhỏ nhỏ cũng có thể?

Trong mắt Kỷ Vô Ngu xẹt qua một tia tinh quang, quyết định trở về lúc sau liền cấp cho Mạc Vũ vài phiền toái, làm anh không có thời gian tới quấy rầy mình cùng Thân Thân hẹn hò ~

Mạc Vũ tổng cảm thấy một trận gió lạnh đánh úp lại, có một loại dự cảm không tốt.....

Mạc Vũ rùng mình một cái, cắn một miếng bò bít tết bỏ vào miệng mình, còn ha ha một chút đồ vật áp áp kinh đi ~

Mạc Vân Quả hoàn toàn không để ý tới hai người tranh đấu gay gắt, tự mình cắt bò bít tết ăn.

Ăn ngon!

Đây là ý tưởng duy nhất của cô, ăn ngon ngon!

Mạc Vân Quả chuyên tâm ăn thức ăn của mình, Kỷ Vô Ngu bị Mạc Vân Quả lấy lòng, cũng không so đo hành động của Mạc Vũ, đôi tay chống cằm, cứ như vậy si ngốc nhìn Mạc Vân Quả.

Mạc Vũ: Lấy bốn mươi đại đao tới cho bốn tổng tài! Ta muốn chém chết cái tên đang đờ tử này!

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 267

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả ăn xong bò bít tết, lúc này mới có tâm tư ngẩng đầu nhìn hai người.

Kỷ Vô Ngu vẻ mặt sung sướng, mà Mạc Vũ, ừm..... Đại khái cũng là sung sướng?

Mạc Vân Quả có chút không rõ tình huống trước mắt, trộm nhìn thoáng qua phòng phát sóng trực tiếp.

"Ha ha ha! Ta cảm thấy nam chủ khẳng định rất buồn bực a! Thật vất vả muốn cùng tiểu Quả Quả hẹn hò, kết quả bị anh trai cắt ngang."

"Ta cảm thấy anh trai cũng thực buồn bực a! Thật vất vả có thể cùng tiểu Quả Quả ở chung, kết quả bị một người ngoài chặn ngang."

"Ha ha ha ha ha! Vừa rồi trong nháy mắt khi Mạc Vũ lấy đĩa của nam chủ, biểu tình nam chủ quả thực!"

"Đáng thương cho hai người, bởi vì tiểu Quả Quả toàn bộ quá trình đều chuyên tâm ăn ăn ăn!"

"Ai, đừng tình với Kỷ Vô Ngu, cũng đừng tình với Mạc Vũ, ha ha ha! Nhưng ta vẫn như cũ cười đáng xấu hổ."

"Tiểu Quả Quả nhà ta không hổ là tiểu Quả Quả nhà ta, đối mặt với hai đại mỹ nam, mặt không đổi sắc! Lù lù bất động!"

Mạc Vân Quả:..... Cũng không tìm được tin tức hữu dụng.

"Thân Thân, ăn no rồi sao? Muốn anh xoa bụng tiêu thực cho em không?" Đôi mắt Kỷ Vô Ngu tỏa sáng, tưởng tượng đến có thể sờ bụng nhỏ mềm mại của Thân Thân, liền rất vui vẻ có!

Mạc Vũ: Đại đao của bốn tổng tài đã cơ khát khó nhin!

"Kỷ tổng như vậy không cảm thấy mất phong độ sao?" Mạc Vũ nghiêng rắng nghiêng lợi nói, người này cư nhiên muốn sờ bụng Quả Nhi! Anh còn không có sờ qua đâu!

"Tôi bằng chính mình bản lĩnh hỏi nói, làm sao vậy!" Kỷ Vô Ngu cười lạnh một tiếng, ném cho anh một ánh mắt nhàn nhạt.

Mạc Vũ cảm thấy hôm nay anh tức giận a! Thật sự tức giận a!

Người đàn ông này anh lại không thể thế nào, nhiều lời lắm miệng chiếm chút uy phong, nhưng mấu chốt đó là, anh không chiếm được một chút uy phong nào!

"Thân Thân, có cần không? Có cần không?" Đôi tay Kỷ Vô Ngu chống ở trên bàn, thân thể hơi nghiêng về phía trước, biểu lộ một trạng thái khát vọng.

Mạc Vân Quả xoa xoa bụng, ừm..... Mềm mại.

Cô lắc đầu, tỏ vẻ không cần.

Kỷ Vô Ngu lập tức suy sụp xuống, ai nha, Thân Thân không cần, thật thất vọng, thật mất mát, thật thương tâm.

Mạc Vũ: Quả Nhi không đáp ứng hẳn! Vui vẻ! (￣▽￣)~*(￣▽￣)~*

"Vậy Thân Thân muốn ăn gì không? Hoặc em có muốn đi đâu chơi không? Anh đi cùng em!" Kỷ Vô Ngu cực lực tôn sùng mình, hẳn đặc biệt rảnh, siêu cấp có rảnh!

Mạc Vũ thấy thế hừ lạnh một tiếng nói: "Em gái nhà tôi có tôi rồi."

"Vậy anh hãy cùng tôi hãy làm sao giống nhau được." Kỷ Vô Ngu lập tức đổi trở về

Mạc Vũ trong lúc nhất thời thê nhưng không còn lời gì để nói, tức giận a!

"Giống nhau." Mạc Vân Quả nói, đối với cô mà nói, là giống nhau.

Kỷ Vô Ngu: Ta đã chịu một ngàn vạn điểm bạo kích! Muốn Thân Thân hôn hôn mới tốt được!

Mạc Vũ: Vui vẻ! Quả Nhi nói là giống nhau! Phi..... Không đúng! Quả Nhi thế mà lại đánh đố vị trí của mình và người này! Tức giận a!

Mạc Vân Quả không biết bởi vì mình, khiến hai người đàn ông có biến hóa như thế nào.

Cô nhìn nhìn thời gian, sắp đến thời gian đi làm.

Cô đứng lên, lưu luyến không rời nhìn thoáng qua cái khung bàn, đó là màu vàng cô thích nhất nha!

Kỷ Vô Ngu cùng Mạc Vũ nhìn đến động tác của Mạc Vân Quả, đồng loạt đứng lên.

Kỷ Vô Ngu còn muốn lại gần Mạc Vân Quả một ít, bị Mạc Vũ lập tức đẩy trở về

Kỷ Vô Ngu: Không biết xấu hổ! Xú không biết xấu hổ! Lại dám ngăn cản mình cùng Thân Thân thân mật!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 268

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả một lòng muốn hoàn thành nhiệm vụ, mà muốn hoàn thành nhiệm vụ phải biết tình huống Mạc gia.

Cho nên Mạc Vân Quả nghĩ, muốn đi theo anh trai xem tình hình công ty Mạc gia có lỗ hồng nào không.

Cho nên khi ăn cơm xong cô muốn đi về làm việc, còn việc Kỷ Vô Ngu tìm mọi cách ân cần làm như không thấy.

Tuy rằng cô rất muốn hỏi hắn làm sao có thể đi vào vị diện này, nhưng mà có Mạc Vũ ở đây cô cũng không tiện hỏi.

Dù sao thời gian còn dài, vẫn là hoàn thành nhiệm vụ tương đối quan trọng!

Kỷ Vô Ngu ba bước hai lần quay đầu nhìn Mạc Vân Quả đi theo anh trai về công ty, thật đau lòng mà.

Lại phải trải qua một buổi chiều không có cô, đau lòng.....

Kỷ Vô Ngu còn không biết, hắn không chỉ phải vượt qua một buổi chiều không có Mạc Vân Quả, còn phải vượt qua một buổi chiều ở chung với Bạch Tiểu Hoa.....

Bên kia, Mạc Vân Quả đi theo Mạc Vũ đi tới tầng 100.

Làm tổng giám đốc một công ty, Mạc Vũ ngày thường rất bận.

Nhưng hôm nay em gái chủ động theo anh đến tầng 100, như vậy phải chăm sóc em gái thật tốt~

Vì thế hoa quả mang lên, đồ ăn vặt mang lên, các loại nước uống đều mang lên ~ ừm! Đây mới là cuộc sống văn phòng tiêu chuẩn ~

Mạc Vũ vui rạo rức nhìn Mạc Vân Quả ngoan ngoãn ngồi ở trên sofa ăn trái cây, trong mắt xẹt qua một tia sủng nịch.

Em gái của anh là tốt nhất.

"Thế nào? Ăn ngon không? Ăn nhiều một chút a!" Mạc Vũ đem mâm hoa quả qua, hi vọng em gái ăn nhiều một chút.

Mạc Vân Quả sờ sờ bụng đã căng tròn của mình, ăn một ngụm dưa hấu nói: "No rồi."

Mạc Vũ nhìn thoáng qua bụng Mạc Vân Quả, xác định cô không nói dối lúc sau mới nói: "Vậy em có muốn ngủ một lát không? Bên trong có giường lớn ~ thực thoải mái nha ~"

Mạc Vân Quả lắc đầu đang muốn cự tuyệt, lại nghe thấy Mạc Vũ tiếp tục nói: "Cơm nước xong nên nghỉ ngơi thật tốt."

Mạc Vân Quả:.....

"Đi thôi, anh mang em vào, ngủ trưa rất tốt cho thân thể ~" Mạc Vũ cười tủm tỉm nói, thoát nhìn giống như đang suy nghĩ cho Mạc Vân Quả vậy.

Nhưng mà giờ phút này nội tâm lại là: Quả Nhi ngủ nhất định thực mạnh! Anh muốn chụp thật nhiều ảnh lưu trữ ~

Mạc Vân Quả ngáp một cái nho nhỏ, giống như có chút mệt mỏi.

Mạc Vũ vừa thấy cô ngáp, lập tức liền ôm cô đi tới trên giường lớn, giúp cô đắp chăn, xoa xoa tóc cô nói: "Ngủ đi, anh trai ở chỗ này."

Mạc Vân Quả xác thật mệt nhọc, ăn nhiều, cảm giác cả người vô cùng mệt nhọc.

Mạc Vân Quả nhắm mắt lại, rất nhanh đã ngủ say.

Mạc Vũ nhìn Mạc Vân Quả hô hấp vững vàng, âm thầm lấy điện thoại ra, ta chụp, ta chụp, ta vỗ vỗ chụp!

Ha ha ha! Chờ về nhà khoe với cha mẹ đi!

Mạc Vũ nhìn di động ước chừng chụp gần trăm tấm ảnh Mạc Vân Quả ngủ, cảm thấy mỹ mãn thu hồi di động.

Bởi vì anh còn có việc phải làm, không thể ở bên cạnh Mạc Vân Quả bao lâu, nhẹ nhàng ra ngoài, bắt đầu xử lý công việc.

Thời gian trôi đi, trong phòng to như vậy, chỉ có thanh âm lật giấy tờ của Mạc Vũ.

Mà bên kia, Kỷ Vô Ngu không kiên nhẫn nhìn Bạch Tiểu Hoa lại ở trước mặt hần khóc sụt sùi, trong lòng vô cùng nhớ Thân Thân của hần.

"Kỷ ca ca....." Bạch Tiểu Hoa hai mắt nhắm lệ mông lung nhìn Kỷ Vô Ngu, cô ta không hiểu, vì sao mới qua một đêm, người đàn ông này lại trở nên lãnh đạm như vậy.

Kỷ Vô Ngu cười lạnh một tiếng nói: "Bạch Tiểu Hoa, tôi nhớ rõ cô còn lớn tuổi hơn tôi."

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 269

Edit:Linh lady

Thân thể Bạch Tiểu Hoa run lên, cô ta không thể tin tưởng nhìn người trước mắt, hẳn làm sao có thể nói cô ta như vậy?

Trên thực tế, Bạch Tiểu Hoa chính xác lớn tuổi hơn Kỷ Vô Ngu, nhưng cũng chỉ hơn có một tuổi.

Tuy rằng tuổi tác trong tình yêu không quá quan trọng, nhưng Bạch Tiểu Hoa này không ngừng gọi hắn là Kỷ ca ca khiến hắn vô cùng khó chịu.

Tuổi quá lớn gì đó, cùng Thân Thân nhà mình không phải có sự khác nhau sao! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\

Bạch Tiểu Hoa cắn cắn môi, phần nộ ngẩng đầu, kiên cường nói: "Tôi biết anh muốn nói tôi không giỏi giang, nhưng đây là đi đâu tôi có thể chọn sao? Tôi sinh ra ở gia đình như vậy là ý nguyện của tôi sao?"

Kỷ Vô Ngu:.....

"Tất cả những gì anh có hiện tại đều là do người đi trước dốc sức làm! Anh chỉ là đứa thai tốt hơn người khác mà thôi!"

Kỷ Vô Ngu:.....

"Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không bán thân thể của mình!"

"Cho dù anh có nhiều tiền bạc thì như thế nào? Cho dù anh soái khí tuấn mỹ thì như thế nào? Hừ! Tôi tuyệt đối không khuất phục!"

Kỷ Vô Ngu:.....

Bạch Tiểu Hoa không hề có logic, không hề có trọng điểm, không hề có cơ sở, nói một tràng không có tính thuyết phục.

Nhưng cái này quan trọng sao? Đương nhiên không quan trọng!

Bởi vì Bạch Tiểu Hoa chính là một t ần tại gốc nghềch như vậy!

Bởi vì tác giả chính là vì một Bạch Tiểu Hoa như vậy mở ra bàn tay vàng!

Tỷ như khi Bạch Tiểu Hoa nói những lời này, rõ ràng chính là đáng về ngang ngược vô lý, nhưng ở trong mắt mọi người, quanh thân cô ta lại tản ra một ánh hào quang, mọi người lại cảm thấy, cô gái này thật kiên cường, không có đáng về ketch cõm, không giống như những cô gái có vẻ ngoài kì ều diễm nhưng lòng dạ lại dối trá ngoài kia!

Nhưng cảm thụ lúc này của Kỷ Vô Ngu lại là:..... Thiếu năng trí tuệ!

Bạch Tiểu Hoa nói nói li ền khóc lên, nhưng lại cố nén nước mắt không rơi xuống, nhưng nước mắt kia lại không nghe lời cứ thế trào ra.

Càng khoa trương hơn là, nước mắt kia lại hóa thành trân châu rơi xuống chân cô ta.

Bạch Tiểu Hoa khóc càng hung.

Kỷ Vô Ngu nhìn trân châu dưới chân cô ta:.....

"Kỷ ca ca....." Bạch Tiểu Hoa tựa hồ bình tĩnh một chút, cô ta tiến lên một bước, lôi kéo tay áo Kỷ Vô Ngu nói: "Em yêu anh."

Kỷ Vô Ngu:.....

"Không phải yêu tài sản của anh, cũng không phải yêu vẻ bềngoài của anh, em yêu là tài hoa của anh, linh hồn của anh! Kỷ ca ca, tin tưởng em, ngoài em ra, không còn ai thuần túy yêu anh như vậy!"

Bạch Tiểu Hoa nói lời th ềson sắt, giống như sự thật chính là như thế.

Kỷ Vô Ngu nghe được lời này cười lạnh một tiếng, lui vềphía sau một bước.

"Cô xác định sao?"

Bạch Tiểu Hoa sững sốt, bị Kỷ Vô Ngu dọa tới r ầu.

Lúc này Kỷ Vô Ngu mãn nhãn lãnh tình đậm đặc, cô ta đứng trước mặt h ầu giống như một trò hề, vô sĩ biểu diễn trước mặt h ầu.

Bạch Tiểu Hoa cắn môi, vừa muốn khóc.

"Bạch Tiểu Hoa, nếu cô lại khóc nói li ền cút đi."

Kỷ Vô Ngu nhìn trần châu đầy đất, một chút cũng không vui mừng, ng ữ khí càng thêm không tốt.

H ầu cảm thấy người trước mắt làm ô nhiễm nơi ở của h ầu, một chút cũng không vui!

Bạch Tiểu Hoa nỗ lực cắn môi, không h ầu làm nước mắt rơi xuống.

Kỷ Vô Ngu nhìn thấy cô ta ngừng khóc, cũng không thèm nhìn nhìn cô ta thêm một cái nào nữa, đi vào văn phòng, bắt đầu xử lý công vụ.

Bạch Tiểu Hoa nhìn Kỷ Vô Ngu một cái, thấy h ầu không nhìn mình, li ền ng ầu xồm xuống đem trần châu nhặt lên.

Cái này đều là trần châu đó, có thể đi trợ giúp người nghèo không phải sao?

Bạch Tiểu hoa thật cẩn thận đem trần châu bỏ vào trong túi, sau đó đi đến bàn làm việc của mình, ăn không ng ầu r ầu phát ngốc.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 270

Edit:Linh lady

Khi Mạc Vân Quả tỉnh lại, đồng hồ điểm ba giờ chiều.

Mạc Vân Quả mơ mơ màng màng, tùy ý theo bản năng chi phối cơ thể, lắc la lắc lư đi đến bên người Mạc Vũ.

Lúc này Mạc Vũ đang thẩm tra đối chiếu một hạng mục, thẩm tra đối chiếu xong thì có thể bắt đầu thi công.

Vì chuyên tâm làm việc cho nên anh không hề biết em gái thân ái đang đến gần mình.

Mạc Vân Quả đi đến gần Mạc Vũ sau đó mới dần thanh tỉnh, cô cũng không quấy rầy Mạc Vũ, chỉ im lặng nhìn tư liệu trong tay anh, đọc nhanh như gió.

Phía trước không có vấn đề gì, thẳng đến khi Mạc Vũ lật tới mục tài chính.

Số liệu chi chút rất rườm rà, Mạc Vũ nhìn lướt qua, không vấn đề lớn.

Anh đang định lật tờ tiếp theo, lại bị Mạc Vân Quả chặn lại.

Mạc Vân Quả vươn ngón tay ngọc, chỉ chỉ vị trí nào đó nói: "Nơi này, số lẻ sai rồi."

Mạc Vũ cả kinh, bản năng thân thể căng chặt, sau đó mới nhận ra là em gái mình, thân thể dần buông lỏng.

Anh nhìn theo ngón tay Mạc Vân Quả, thấy được một chuỗi số liệu.

Nhưng Mạc Vũ cũng không phát hiện vấn đề gì, anh nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả nói: "Quả Nhi khi nào tỉnh?"

"Mới vừa tỉnh." Mạc Vân Quả trả lời.

Mạc Vũ khẽ cười một tiếng, ngón tay theo bản năng muốn lật sang trang sau.

Mạc Vân Quả đem ngón tay đề ở tư liệu nói: "Nơi đó, số lẻ có vấn đề"

Mạc Vũ sững nịch cười cười, vươn tay, lợi dụng ưu thế cánh tay lớn thành công xoa xoa tóc cô, đồng thời nói: "Quả Nhi, anh trai xem qua, không thành vấn đề"

Mạc Vân Quả lắc đầu, tiếp tục nói: "Số lẻ sai rồi."

Mạc Vũ bất đắc dĩ thở dài một hơi, anh đương nhiên không nỡ trách cứ em gái, nhưng anh cũng đã xem qua, số liệu thật sự không có vấn đề gì.

Mạc Vân Quả không biết nên nói như thế nào cho anh trai tin, cái số liệu kia khẳng định có vấn đề

"Tiểu Quả Quả, người nói với anh trai tìm một ít người có kinh nghiệm lâu năm trong công ty lại đây hạch toán một chút."

"Đúng vậy đúng vậy! Ta tin tưởng người tiểu Quả Quả, nếu người nói như vậy, khẳng định có vấn đề"

"Tiểu Quả Quả, anh trai người có lẽ nghĩ người muốn chơi đùa thôi, nếu như vậy hẳn cho rằng, người chơi vui vẻ, tìm mấy người thâm niên trong nghề lại đây hạch toán một chút!"

"Đúng đúng đúng, chủ ý này rất tốt! Tiểu Quả Quả nhanh chóng nói với anh trai người đi!"

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp đề nghị như vậy, lập tức nói với Mạc Vũ: "Tìm người tới hạch toán."

Mạc Vũ sững sốt, anh cảm thấy hôm nay em gái có chút kỳ quái, tuy rằng vẫn như cũ xinh đẹp đáng yêu! Nhưng mà..... Hôm nay em gái có một chút cường thê?

Mạc Vũ nhìn Mạc Vân Quả cố chấp, cần điện thoại chuyên dụng ấn vài số, đối với bên kia nói: "Nói Tiễn Đại Vận mang đoàn đội lại đây một chút."

Mạc Vũ nói xong liền cắt đứt điện thoại, sau đó nhìn Mạc Vân Quả nói: "Cái này vui vẻ?"

Mạc Vân Quả gật đầu, thuận thế ngã xuống.

Mạc Vũ thấy thế chỉ xoa xoa tóc cô, tràn đầy sủng nịch.

Em gái nhà mình bất kể muốn làm cái gì, tự nhiên anh muốn sủng.

Bên kia tốc độ người lại đây thực mau, không đến hai phút, Tiễn Đại Vận mang vài người đi đến văn phòng của Mạc Vũ.

Mạc Vũ nhìn đến người tới, đem tư liệu trong tay ra nói: "Các anh ở chỗ này hạch toán một chút số liệu bên trong, xem có vấn đề gì không."

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 271

Edit:Linh lady

Ti ền Đại Vận gật đầu, đem tư liệu trong tay đặt lên một cái bàn rộng, sau đó gọi mọi người lại phân chia ra hạch toán.

Tuy rằng Ti ền Đại Vận cũng cảm thấy kỳ quái, không hiểu tại sao giám đốc lại gọi bọn họ lên đây giáp mặt hạch toán, nhưng đó chuyện của giám đốc, bọn họ cũng chỉ có thể làm theo mà thôi.

Mạc Vũ nhìn một bên vội đến khí thế ngất trời, cười cười nhìn Mạc Vân Quả nói: "Em mới tỉnh ngủ, có muốn ăn gì đó không? Nơi đó có trái cây còn có các loại đồ ăn vặt."

Mạc Vân Quả cảm thấy bụng vẫn có chút no, cho nên cô không muốn ăn gì hết.

Mạc Vân Quả luôn luôn không thích mở miệng nói chuyện, cho nên toàn bộ quá trình Mạc Vũ ở nơi đó hỏi han ân cần.

Trong lúc Mạc Vũ còn âm thầm chụp lên Mạc Vân Quả.....

"Phốc! Vị anh trai kia! Đừng tưởng rằng người để điện thoại sau lưng thì chúng ta không biết người lên chụp tiểu Quả Quả nhà ta!"

"Ta lại học được một chiêu, luận các loại tư thế chụp lên người....."

"Ha ha ha! Anh trai Tiểu Quả Quả và các phương thức chụp lên tiểu Quả Quả ~"

"2333333 anh trai Mạc Vũ có điễm manh a!"

"Còn chụp lên, trực tiếp quang minh chính đại chụp đi ~ tỷ như nói ta, quang minh chính đại chụp hình tiểu Quả Quả nhà ta ~"

"Nội tâm anh trai Mạc Vũ: Hừ ㄟ(^ _ ^)\ chụp lén mới có thể có thể hiện ta yêu thích tiểu Quả Quả!"

"Đầu năm nay, không có tư thế đầu ngượng ngừng chụp lén!"

"Anh trai Mạc Vũ nhất định thường xuyên rèn luyện! Xem tay kia, đầu sắp cong đến xương r ồi đó!"

"Không hiểu sao muốn cười....."

Mạc Vũ một chút cũng không biết có một đám người đang âm thầm phun tào hành vi chụp lén của anh, anh còn ở trong tối tự cao hứng hành vi chụp lén của mình ngày càng được nâng cao, Quả Nhi đầu không có phát hiện đâu!

Cứ như vậy, hơn một giờ đi qua.

Một đám người Ti ền Đại Vận cuối cùng cũng thăm tra đối chiếu xong, hẩn cùng mấy người liếc nhau, sau đó hẩn đầu tiên tiến lên báo cáo.

"Tổng tài, số liệu nơi này không có vấn đề gì."

Mạc Vũ gật đầu, nhàn nhạt nói: "Ừm, được, các người có thể rời đi."

Sau đó anh lại quay đầu nói với Mạc Vân Quả nói: "Xem đi, thật sự không có vấn đề gì."

Mạc Vân Quả đứng dậy đi tới trước bàn, cần lấy tư liệu kia mở ra đến trang vừa r ồi chỉ vào chỗ số liệu kia nói: "Nơi này, số lẻ sai r ồi."

Mấy người cả kinh, đồng loạt quay lại nhìn về số liệu kia.

Bọn họ tự nhiên biết Mạc Vân Quả là người nào, ở trong mắt bọn họ xem ra, Mạc Vân Quả căn bản không hiểu những số liệu đó có ý nghĩa gì.

Bọn họ sợ dĩ đi lên hạch toán lại cũng chỉ là cho Mạc Vũ xem.

Ti ền Đại Vận nhú nhú mày, làm một lão nhân có thâm niên trong ngành sản xuất, hẳn ghét nhất có người nghi ngờ mình.

Nhưng tưởng tượng đến người kia là em gái giám đốc, mà giám đốc lại là muội khổng, hẳn bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Hắn đi qua nhìn số liệu kia một chút, nhìn qua thật sự không có vấn đề gì.

Nhưng vì công việc của mình, hắn gọi vài người nữa đến, hạch toán lại.

Mạc Vũ cũng đi qua, kéo Mạc Vân Quả lại bên cạnh mình.

Em gái nhà mình làm sao có thể ở chung với một đám đàn ông được! Cô nên ở trong ngực mình! O(∩_∩)O~~

Lại một giờ qua đi, Ti ền Đại Vận cầm số liệu, kinh nghi nhìn Mạc Vân Quả.

Mạc Vũ nhìn thoáng qua Ti ền Đại Vận nói: "Như thế nào?"

"Tổng tài, số liệu này....." Ti ền Đại Vận dừng một chút mới tiếp tục nói, "Số lẻ đích xác sai rồi."

Nói xong lời cuối cùng, hắn nhin không được thở dài một hơi, hẳn quả nhiên già rồi a!

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 272

Edit:Linh lady

Mạc Vũ vừa nghe lời này, mặt lập tức liền tối sầm xuống dưới, trong mắt nhanh chóng xẹt qua một tia tinh quang.

Anh ra dấu bảo Tiễn Đại Vận không cần tiếp tục nói.

Mạc Vũ cúi đầu nhìn sắc mặt lạnh nhạt của Mạc Vân Quả, yêu thương xoa xoa tóc cô nói: "Quả Nhi, đã muộn, muốn đi ăn cơm chiều không?"

Mạc Vân Quả sờ sờ bụng, hình như là có chút đói bụng.

Mà lúc này, di động của Mạc Vân Quả cũng vừa vẳng vang lên.

Mạc Vân Quả ấn nghe.

"Thân Thân, muốn cùng nhau ăn cơm chiều không ~"

Giọng nói của Kỷ Vô Ngu hưng phấn lại nhộn nhạo từ điện thoại bên kia truyền đến, sắc mặt Mạc Vũ biến đổi, lại không nói gì thêm.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Mạc Vũ, đang muốn trả lời, di động đã bị Mạc Vũ lấy đi.

"Tới công ty tầng cao nhất đón con bé."

Mạc Vũ nói xong câu đó lúc sau liền cắt đứt điện thoại, chỉ còn lại Kỷ Vô Ngu vẻ mặt mòng bức.

Mạc Vũ đưa điện thoại di động trả lại cho Mạc Vân Quả, tiếp tục xoa xoa đầu cô nói: "Hắn hẳn rất nhanh sẽ tới đây."

Mạc Vân Quả gật đầu không nói gì.

Kỷ Vô Ngu quả thật tới rất nhanh, không đến năm phút đã có mặt.

Kỷ Vô Ngu đi vào văn phòng thấy được đứng ở nơi đó có một đám người Tiễn Đại Vận, lại nhìn thoáng qua ánh mắt người đàn ông kia rõ ràng mỉm cười nhưng trong mắt lại tràn đầy khói mù, lập tức hiểu rõ vấn đề

Nghĩ đến nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, anh đang cấp bách phải giải quyết, cho nên mới giao Thân Thân cho mình đi?

Này thật là..... Thật tốt quá!

Kỷ Vô Ngu vui rạo rực nghĩ, nói như vậy, hẳn liễn phải suy xét gầy thêm vài phiến toái nhỏ cho Mạc Vũ!

Kỷ Vô Ngu đi qua, gật gật đầu xem chào hỏi Mạc Vũ.

"Chăm sóc con bé thật tốt." Mạc Vũ nói với Kỷ Vô Ngu.

Kỷ Vô Ngu tự nhiên gật đầu, đây là Thân Thân của hấn nha! Hấn đương nhiên phải chiều cô cô thật tốt!

Mạc Vũ nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả ngoan ngoãn không nói lời nào, thương tiếc xoa xoa tóc cô nói: "Bất kể xảy ra chuyện gì, anh trai vĩnh viễn là hậu thuẫn của em."

Kỷ Vô Ngu:..... ㄟ(͜ ^ ͜)ㄟ lại đánh bài cảm tình! Không biết xấu hổ!

"Dạ." Mạc Vân Quả ngoan ngoãn nói một câu, sau đó đi theo Kỷ Vô Ngu rời đi.

Mạc Vũ bắt đầu làm việc, cũng tiến hành đi đầu tra các hạng mục.

Kỷ Vô Ngu mang theo Mạc Vân Quả đi hướng một nhà ăn Trung Quốc, mang theo Thân Thân đi ăn tất cả mỹ thực ở thế giới này!

Mạc Vân Quả có tâm hỏi Kỷ Vô Ngu về "Hiên Viên Mặc", cho nên đương nhiên cô sẽ đi theo hấn rồi.

Đi vào quán ăn, hai người ngồi xuống gọi đồ ăn xong, lúc sau hai người mới có tâm tình bồi đắp tình cảm.

Kỷ Vô Ngu hai tay chống cằm, ưu nhã nhìn Mạc Vân Quả.

Hai tay Mạc Vân Quả nâng chén trà lên, uống một ngụm, để xuống, sau đó nhìn về phía Kỷ Vô Ngu.

"Hiên Viên Mặc?"

Tuy rằng là câu nghi vấn, nhưng ngữ khí chắc chắn.

Trong mắt Kỷ Vô Ngu phát ra một tia sáng, hẳn biết, Thân Thân nhận ra mình!

"Ừ!"

Kỷ Vô Ngu mạnh mẽ gật đầu, mặt mày vút đi không được kinh hãi.

"Sao anh lại ở chỗ này?" Mạc Vân Quả cuối cùng cũng hỏi ra vấn đề mấu chốt.

Kỷ Vô Ngu khẽ cười một tiếng, trong thanh âm tràn đầy ấm áp.

"Thân thân, thật ra anh không phải tên Hiên Viên Mặc." Kỷ Vô Ngu nói.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: "Kỷ Vô Ngu?"

Kỷ Vô Ngu lắc đầu nói: "Thân Thân, anh sẽ không nói tên mình cho em biết. Anh hi vọng Thân Thân có thể tự nhớ ra tên anh, mà không phải do anh nói cho em."

"Trước kia tôi đã từng gặp anh rồi sao?" Mạc Vân Quả cảm thấy lời này Kỷ Vô Ngu nói có chút kỳ quái.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 273

Edit:Linh lady

Kỷ Vô Ngu gật gật đầu nói: "Ừm, thật lâu thật lâu trước kia."

Mạc Vân Quả một chút ấn tượng đầu không có, cô lắc đầu khẳng định chắc chắn nói: "Không có."

Kỷ Vô Ngu cũng không phản bác, chỉ thuận miệng hỏi: "Thân Thân em còn nhớ vì sao mình thích màu vàng không?"

Mạc Vân Quả lắc đầu, c không biết chính mình vì sao lại thích màu vàng, nhưng cô đối với màu vàng có một loại cố chấp không nói thành lời.

Kỷ Vô Ngu thấy Mạc Vân Quả nói ra đáp án này cũng trong dự kiến, hần nói: "Cho nên, không phải chúng ta không có gặp qua, mà là Thân Thân em quên mất a ~"

Kỷ Vô Ngu tuy rằng cười nói lời này, nhưng người trong phòng phát sóng trực tiếp đầu có thể cảm nhận được đau thương trong giọng nói của hần, đó là loại đau thương mà thời gian cũng không xoá nhoà được.

"Bất quá ~ Anh sẽ chờ một ngày em nhớ ra~" Kỷ Vô Ngu ý cười cười nói, bộ dáng mi mắt cong cong, thực sự mê người.

Mạc Vân Quả cúi đầu, không nói gì, không ai biết giờ phút này suy nghĩ gì.

Trong lúc nói chuyện, đồ ăn cũng được mang lên.

Kỷ Vô Ngu giúp Mạc Vân Quả gấp đồ ăn, sủng nịch nói: "Thân Thân ăn nhiều một chút nha ~"

Mạc Vân Quả gật đầu, đem nghi hoặc trong lòng vứt ra sau đầu, bắt đầu hưởng thụ mỹ thực.

Không thể không nói, thế giới này tuy rằng có chút khoa trương, nhưng mỹ thực thật ăn ngon không lời gì để nói!

Kỷ Vô Ngu cũng ăn một chút, tuy rằng mỹ thực ăn rất ngon, nhưng không chịu nổi tú sắc khả xan a!

Ăn cơm cùng Thân Thân, không phải lúc nào cũng có thể!

Hai người vô cùng cao hứng cùng hài hòa hài ăn cơm, lúc sắp ăn xong, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào.

Kỷ Vô Ngu không kiên nhẫn nhíu mày, cùng Thân Thân ăn cơm vui vẻ, kẻ nào lại không có mắt như vậy!

"Thân Thân, không cần phải xen vào! Tiếp tục ăn!"

Kỷ Vô Ngu giúp Mạc Vân Quả gấp món ăn nói.

Mạc Vân Quả gật đầu, tiếp tục ăn.

Nhưng luôn có người không thích buông tha bọn họ, tỷ như nói nhân vật chính gây chuyện, nữ chủ đại nhân của chúng ta —— Bạch Tiểu Hoa.

Bên ngoài càng ngày càng ồn, sau đó liền nghe thấy "Phanh" một tiếng, phòng riêng thuộc về Mạc Vân Quả đã bị mở ra!

Bạch Tiểu Hoa cả người té lảo đảo trên đất, váy trắng tinh cũng có chút nhăn nhúm.

Cô ta quỳ rạp trên mặt đất, liếc mắt một cái liền thấy được Kỷ Vô Ngu cùng Mạc Vân Quả.

Trong mắt cô ta nhanh chóng xẹt qua một tia ghen ghét, nhanh tới nỗi người ta nhìn không thấy.

"Kỷ ca ca....."

Bạch Tiểu Hoa đã chẳng ướm át kêu Kỷ Vô Ngu.

Kỷ Vô Ngu:..... Tại sao đi đâu cũng thấy cô ta!

Tiểu Q: Bởi vì người là nam chủ 23333333 nhìn đến chủ nhân buồn bực như vậy, nó liền an tâm rồi!

Mạc Vân Quả nhận ra đây là nữ chủ, ừ..... Nữ chủ!

"Cô còn trốn? Cô trốn cái gì mà trốn!" Một thanh âm kiều ngạo ương ngạnh từ phía sau truy đến, thân thể Bạch Tiểu Hoa run rẩy một chút.

Cô ta nhanh chóng đứng lên, chạy về phía Kỷ Vô Ngu, tốc độ kia có thể chạy trăm mét tiến tuyệt đối là cấp bậc cấp thế giới.

Lúc này, chủ nhân của giọng nói kia xuất hiện.

Đây là một thiếu niên ăn mặc thời thượng, tóc bị nhuộm thành đủ mọi màu sắc, trên người cũng mặc quần áo thật màu mè.

Tuy rằng như thế, nhưng cũng có thể nhìn ra người tới khí chất bất phàm, chỉ bằng quần áo kia cùng kiểu tóc, đâu không có che lấp khí quý trên người.

Thẩm Nhất Luân nhìn Bạch Tiểu Hoa cứ nhiên trốn đến bên người Kỷ Vô Ngu, cười nhạt một tiếng nói: "Cô cho rằng kỷ tổng sẽ bảo vệ cô?"

Bạch Tiểu Hoa cắn môi, tràn ngập chờ mong nhìn về phía Kỷ Vô Ngu, lại phát hiện hắn chỉ chuyên chú với nhìn Mạc Vân Quả bên cạnh.

Bạch Tiểu Hoa nắm chặt nắm tay, móng tay hung hăng đâm vào lòng bàn tay, cảm giác đau đớn làm cô ta phục hồi tinh thần lại, cô ta chậm rãi buông lỏng tay ra.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 274

Edit: Linhlady

Bạch Tiểu Hoa biết, hiện tại chỉ có Kỷ Vô Ngu mới có thể bảo hộ mình, cho nên vô luận thế nào, cô ta đều phải tìm hắn che chở.

Kỷ Vô Ngu nhướng mày nhìn về phía Thẩm Nhất Luân, phải biết rằng Bạch Tiểu Hoa chính là nữ chủ thế giới này, lại có người tìm cô ta gây phiền toái, kết cục tương lai nhất định sẽ rất thảm nha.

Mạc Vân Quả nhìn Thẩm Nhất Luân trước mắt cay mắt, đứng ở một bên, không nói gì.

Bạch Tiểu Hoa kéo kéo tay Áo Kỷ Vô Ngu, đáng thương hề hề nói: "Kỷ ca ca....."

Bạch Tiểu Hoa nửa cắn môi, nhìn qua đáng thương, chọc người trìu mến.

Mà lúc này ở trong mắt người ngoài, cô ta giống như đang tản ra vòng hào quang, mọi sẽ không hỏi nguyên do mà thấy thiên vị cô ta.

Đây là mị lực của nữ chủ, đây là con gái ruột của tác giả nha!

Kỷ Vô Ngu gỡ tay của Bạch Tiểu Hoa ra, lãnh đạm nói: "Có việc?"

Bạch Tiểu Hoa nỗ lực không cho mình khóc, trong lòng lại không kiên nhẫn với việc Kỷ Vô Ngu biết rõ cố hỏi.

Rõ ràng biết mình tới cầu hắn, vì sao còn hỏi như vậy? Còn không phải muốn thân thể của mình sao?

Mạch não của Bạch Tiểu Hoa quả thực tươi mát, cái gì đều có thể liên tưởng đến thân thể của cô ta.

"Kỷ ca ca, nếu anh muốn thân thể của em, em cho anh là được....."

Bạch Tiểu Hoa ngẩng đầu, điềm đằm đáng yêu nhìn Kỷ Vô Ngu.

Kỷ Vô Ngu:.....

Bạch Tiểu Hoa nói lời này, giống như Kỷ Vô Ngu có thể có được thân thể của cô ta là một việc vô cùng vinh hạnh vậy.

Kỷ Vô Ngu cười lạnh một tiếng nói: "Đừng, tôi đối với thân thể cô một chút cũng không có hứng thú."

Thẩm Nhất Luân cũng cười nhạo một tiếng, hấn ta trên dưới đánh giá Bạch Tiểu Hoa nói: "Thân thể này của cô, có nào điểm giá trị có thể làm Kỷ tổng coi trọng?"

Sắc mặt của Bạch Tiểu Hoa biến đổi, đột nhiên cô ta lui về phía sau một bước, đôi tay đặt ở trước ngực, làm dáng vẻ bị xâm phạm.

"Anh không thể vũ nhục tôi như vậy! Tôi là người rất có tôn nghiêm! Tôi tuyệt đối sẽ không bán đứng thân thể của mình!"

Kỷ Vô Ngu:.....

Thẩm Nhất Luân:.....

Mạc Vân Quả nhìn dáng vẻ của Bạch Tiểu Hoa, khó hiểu hỏi một câu: "Vì sao cô lại cảm thấy mọi người có hứng thú với thân thể của cô?"

Bạch Tiểu Hoa nghe được lời này, đầu ngược lên, làm dáng vẻ cao ngạo.

"Đương nhiên bởi vì thân thể của tôi thuần khiết nhất, không giống cô, đã rách nát....."

Bạch Tiểu Hoa nói còn không xong đã bị Kỷ Vô Ngu bóp yết hầu, ánh mắt Kỷ Vô Ngu âm u, thấp giọng nói: "Thuần khiết? A....."

Bạch Tiểu Hoa đã chạm vào điểm mấu chốt của Kỷ Vô Ngu, nếu không phải bởi vì hần tạm thời không thể hủy diệt thế giới này, Bạch Tiểu Hoa đã chết không thể chết đẹp hơn.

Thân thể Bạch Tiểu Hoa run rẩy, cô ta chưa từng thấy qua một Kỷ Vô Ngu như vậy, cũng chưa từng thấy mình cách cái chết gần như vậy.

Cô ta có thể cảm giác được, Kỷ Vô Ngu thật sự muốn giết cô ta! Là thật sự muốn giết cô ta!

Kỷ Vô Ngu cười lạnh một tiếng, lập tức ném Bạch Tiểu Hoa ra, cô ta bị ném trên mặt đất, còn không phục hồi tinh thần lại.

Kỷ Vô Ngu nhìn thoáng qua Thâm Nhất Luân nói: "Nữ nhân này tùy cậu xử trí, nhưng không thể giết chết."

Thâm Nhất Luân gật đầu, hần ta đương nhiên sẽ không giết chết cô ta, nhưng giáo huấn thôi mà, khẳng định không phải ít.

Thế mà dám mắng hần ta, cũng không nhìn xem là ai cho cô ta cái lá gan này!

Thâm Nhất Luân vung tay lên, liền có mấy người vạm vỡ đi lên kéo Bạch Tiểu Hoa rời đi.

Trong toàn bộ quá trình này, Bạch Tiểu Hoa biểu hiện đầu là vẻ mặt đại ra, hiển nhiên còn đang sợ hãi.

Thâm Nhất Luân bắt được người, gật đầu cùng Kỷ Vô Ngu cáo biệt lúc sau, liền rời đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 275

Edit: Linhlady

Hắn ta cũng là một người thức thời, đương nhiên sẽ không ở một cái bóng đèn!

Thế nhưng người trước nay lãnh khốc vô tình như Kỷ Vô Ngu cũng có người khiến hắn động lòng sao, ừm..... Hắn ta đi tìm đám anh em kia bất quá một chút! Hắc hắc hắc.....

Kỷ Vô Ngu thấy người đáng ghét kia rốt cuộc đi rồi, hắn xem nhẹ tiêu Q vẫn luôn đều ở trong đầu hắn kêu thê lương "Không được phá hư quy tắc", ngược lại ôn nhu nhìn Mạc Vân Quả nói: "Thân Thân, em còn muốn ăn gì không?"

Mạc Vân Quả sờ sờ bụng, lắc đầu nói: "Không rồi."

Kỷ Vô Ngu nhìn động tác của Mạc Vân Quả, trong lòng kích động, ại nha nha! Hắn cũng muốn sờ sờ bụng làm sao đây!

Bụng của Thân Thân nhất định phi thường mềm! Thật muốn sờ!

Đương nhiên, Kỷ Vô Ngu chỉ có thể nghĩ trong đầu mà thôi mà thôi, Thân Thân còn chưa đồng ý, hắn không dám tự tiện động vào cô!

"A a a a! Thật lãng mạng! Thật xứng đôi!"

"Nam chủ nhà ta uy vũ khí phách!"

"Tiểu Quả Quả nhà ta đã thành công hấp dẫn được một nam nhân chất lượng tốt!"

"Phốc ha ha ha ~ ta cảm thấy phòng phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả nhà ta có thể đổi tên thành "liêu hán chi lữ"."

"Chủ ý của lầu trên cũng không t ầi 2333333333"

"Các người đã quên mất t ầu tại của nữ chủ sao....."

"Lầu trên người nói cái gì? Có bản lĩnh người lặp lại lầu nữa."

"Khụ khụ..... Không nói."

"Nguyên nữ chủ gì đó, quá xú không biết xấu hổ được không! Vậy mà dám nói mình thu ầu khiết nhất, ta phi!"

"Cái này còn chưa tính, cô ta lại dám nói tiểu Quả Quả nhà ta không thu ầu khiết! Hừ ㄟ(͡° ^ ͜°) ầu cô ta!"

"Tiểu Quả Quả nam chủ đã giáo huấn cô ta 2333333, vừa r ồbiểu tình của Bạch Tiểu Hoa kia, tấm tắc....."

"Ta phỏng khi cô ta đối mặt với nam chủ sẽ có bóng ma tâm lý, ha ha ha ha!"

Phòng phát sóng trực tiếp vẫn náo nhiệt như vậy, Kỷ Vô Ngu bớt thời giờ nhìn thoáng qua phòng phát sóng trực tiếp, đối với lời lẽ của bọn họ thập phần vừa lòng, đặc biệt là câu nói hấn cùng Thân Thân rất xứng đôi kia! Thăm thấu tận tim hấn!

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài, đối với Kỷ Vô Ngu nói: "Cần phải trở về"

"Tốt, anh đưa em trở về~" Kỷ Vô Ngu kéo tay nhỏ Mạc Vân Quả, vui vẻ đi ra ngoài.

Mạc Vân Quả bị lôi kéo tay:.....

Kỷ Vô Ngu thấp thỏm bất an lôi kéo tay nhỏ của Thân Thân: Thật tốt quá! Thân Thân không cự tuyệt mình! (づ 3)づ ㄟ?~

Kỷ Vô Ngu đưa Mạc Vân Quả về nhà bằng một chiếc xe vô cùng khoa trương.

Mạc Vân Quả mặt không đổi sắc hưởng thụ tốc độ như đang bay, vô cùng bình tĩnh để Kỷ Vô Ngu đưa cô về nhà.

Quản gia sớm đã ở nhà chờ đợi, vừa thấy Mạc Vân Quả trở về hẳn ta cung kính đi lên hỏi han ân cần.

Mạc Vân Quả lắc đầu, cự tuyệt ý tốt của quản gia.

Trải qua một quãng đường dài, cuối cùng Mạc Vân Quả cũng đi được từ phòng khách về phòng ngủ.

Vừa nhìn thấy cái giường lớn khoa trương kia, tuy rằng biểu cảm khuôn mặt Mạc Vân Quả vẫn lạnh nhạt như vậy, nhưng bước chân lại nhanh không ít.

Mạc Vân Quả cởi giày, nằm ở trên giường, lăn một vòng, lại lăn một vòng.

Thật thoải mái!

sắc mặt Mạc Vân Quả lạnh nhạt lại lăn vài vòng, quần chúng phòng phát sóng trực tiếp thấy tâm tình cô không ổn, thay nhau hỏi cô vì sao lại vui vẻ như vậy.

Mạc Vân Quả lăn a lăn, lăn thập phần nghiêm túc, cô thấy phòng phát sóng trực tiếp có người hỏi cô, rốt cục ngừng lại nói: "Giường thực thoải mái."

Mọi người phòng phát sóng trực tiếp:.....

Mạc Vân Quả cũng mặc kệ phản ứng của phòng phát sóng trực tiếp ra sao, thấy không có người hỏi cô, cô lại lăn vài vòng, lại lăn vài vòng, lăn a lăn ~

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 276

Edit:Linh lady

"Không biết sao cảm thấy tiểu Quả Quả giống một đứa trẻ....."

"Không biết sao cảm thấy tiểu Quả Quả như quả cầu tuyết, lăn a lăn, lăn a lăn, cuối cùng lăn thành một quả cầu tuyết lớn!"

"Cho nên nói, rõ ràng cao hứng như vậy, trên mặt vẫn như cũ biểu cảm lạnh lẽo sao tiểu Quả Quả..... Phốc, không biết sao thấy tương phản mạnh a!"

"Ai nha nha ~ xem xong ta cũng muốn lăn vài vòng, nhưng mà thân mình quá lớn, giường quá nhỏ, hu hu hu..... Lăn một cái đã lăn xuống đất, tức giận a!"

"Ta nhớ rõ lần trên là cự long đi? Phốc..... Người vẫn nên đừng lăn, một lăn đất rung núi chuyển."

"Không cần kỳ thị cự long nhất tộc chúng ta ta cùng người nói chuyện, lấy bàn tay nhỏ của ta nắm ngực người nha ~"

"Ngượng ngùng, ta là con rất tinh, không có ngực."

" ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\ hừ! Con rất tinh là người xấu!"

Đề tài của phòng phát sóng trực tiếp luôn luân chuyển không ngừng, đương nhiên chuyện này không có quan hệ với Mạc Vân Quả.

Chỉ thấy Mạc Vân Quả lăn lăn, cuối cùng cũng lăn được đến giữa giường.

Sau khi lăn đến giữa giường Mạc Vân Quả mới nhớ tới, hình như cô còn chưa rửa mặt.

Ừ..... Lại lần một lần nữa đi.

Vì thế Mạc Vân Quả lại bắt đầu lăn lăn, mười phút sau, cuối cùng lăn đến mép giường.

Cô xỏ dép lê, vào phòng tắm, bắt đầu tẩy rửa, quá trình này cũng mất nửa giờ.

Trong đó thời gian di chuyển chiếm hơn phân nửa.

Sau khi thu thập xong, Mạc Vân Quả đi đến mép giường, lại bắt đầu lăn lăn.....

Toàn bộ hành trình này đều được Kỷ Vô Ngu quan sát:..... Thân Thân thật đáng yêu! Thật muốn bên cạnh cùng lăn với Thân Thân!

Kỷ Vô Ngu ôm gối đầu, lăn một vòng, (/ ` 丅) / không có Thân Thân cùng nhau lăn, chơi không vui!

Khi Mạc Vân Quả lại một lần lăn đến giữa giường, cô đã thấy rất mệt mỏi.

Không bao lâu đã ngủ sau, mà lúc này thời gian cũng không còn sớm.

Phòng phát sóng trực tiếp đóng cửa, tất cả mọi người cũng chìm vào giấc ngủ.

Kỷ Vô Ngu nhìn phòng phát sóng trực tiếp đóng cửa, khẽ cười một tiếng, nói: "Thân Thân, ngủ ngon."

Nói xong câu đó, Kỷ Vô Ngu liền nhắm hai mắt lại, tựa hồ cũng ngủ.

Ban đêm thành thị bắt đầu trở nên an tĩnh, chỉ có những nơi không thấy ánh mắt trời mới bắt đầu trở nên nhộn nhịp.

Bạch tiểu hoa nhìn trên đài nhảy múa thoát y nữ nhân, trong mắt xẹt qua một tia hoảng sợ.

Một bên Thẩm Nhất Luân chỉ vào cô gái kia nói: "Nhìn thấy không? Đây là chuyện mà cô sắp phải làm đấy."

Bạch Tiểu Hoa kịch liệt lắc đầu, cô ta không cần! Cô ta kiên quyết không cần! Cô ta thuần khiết như vậy, sao có thể đem thân mình lộ cho người khác xem!

Thân thể của cô ta chỉ có thể để cho chồng cô ta thấy! Chỉ có thể cho Kỷ ca ca xem!

Bạch Tiểu Hoa bắt lấy ống quần Thẩm Nhất Luân, đau khổ cầu xin hắn ta: "Không cần, cầu anh."

Thẩm Nhất Luân cười nhạt một tiếng, một chân đá văng Bạch Tiểu Hoa ra.

Bạch Tiểu Hoa ăn đau, nơi bị đá trúng lập tức hồng lên, ở trên da thịt trắng tuyết lại tăng vài phần cảm giác nhu nhược.

Bạch Tiểu Hoa không nhận được rơi nước mắt, mà nước mắt kia lập tức liền biến thành trân châu, nện trên mặt đất, phát ra thanh âm thanh thúy.

"Di?"

Thẩm Nhất Luân kinh ngạc nhìn Bạch Tiểu Hoa, nước mắt cô ta lại có thể biến thành trân châu, đúng là chuyện lạ mà.

Trong mắt Thẩm Nhất Luân xẹt qua một tia tinh quang, trong đầu hắn ta lại nghĩ ra một chủ ý hay ho rồi.

"Cô không cần đi múa thoát y."

Khóe miệng Thẩm Nhất Luân treo nụ cười ác ma.

Trong mắt Bạch Tiểu Hoa phát ra một tia kinh hãi, cô ta biết, không có người nào có thể xuống tay với cô ta!

"Cảm ơn anh....."

Bạch Tiểu Hoa lau lau nước mắt nói.

Thẩm Nhất Luân khẽ cười một tiếng nói: "Cảm ơn cái gì? Tôi lại không nói sẽ bỏ qua cho cô nha....."

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 277

Edit:Linh lady

Bạch Tiểu Hoa hoảng sợ nhìn Thẩm Nhất Luân, không hiểu ý hắn ta là gì.

Thẩm Nhất Luân treo nụ cười ác ma, ý vị không rõ.....

Ngày hôm sau, Mạc Vân Quả lại bị giọng nói từ tính của quản gia đánh thức.

Mạc Vân Quả tỉnh lại, chuyện đầu tiên là lăn đến trước người quản gia.

Quản gia:..... Phong cách của tiểu thư càng ngày càng kỳ quái! Bất quá! Rất đáng yêu!

"A a a! Quản gia đừng tưởng rằng người ôn nhu chúng ta li ền nhìn không thấy người chụp lén tiểu Quả Quả nhà ta!"

"Phốc, nhóm người này, làm gì đều phải chụp lén tiểu Quả Quả nhà ta!"

"Đúng vậy! Quang minh chính đại chụp không được sao! Tỷ như ta vậy! Ha ha ha ha!"

"L ầu trên không biết xấu hổ!"

"Hừ! Muốn mặt làm gì? Muốn tiểu Quả Quả là đủ r ồi!"

"Ta phục!"

Quản gia không hề hay biết hành vi chụp lén của mình đã bị một đám người thấy, hắn ta còn đang cân nhắc đem ảnh chụp này đi khoe với ông chủ bà chủ một chút, ừm..... Cái chủ ý này thật không sai!

Mạc Vân Quả để quần gia h ầi hạ mặc qu ần áo rửa mặt ăn cơm, sau đó lại bị đưa đi làm.

Kỷ Vô Ngu vốn dĩ muốn đón Mạc Vân Quả cùng nhau đi làm, lúc này đứng trước biệt thự trong đầi đầi vang vọng câu nói của quần gia "Tiểu thư đã đi r ồi"

Kỷ Vô Ngu:..... Thân Thân đi thật sớm a! Hấn còn không kịp gặp Thân Thân! Tức giận a!

Kỷ Vô Ngu còn muốn cùng Thân Thân ăn sáng đó! Kết quả hiện tại đầi đã muộn! Tức giận a!

Khoảng cách nhìn thấy Thân Thân còn ba giờ ba mươi phút ba mươi giây, tức giận a!

Kỷ Vô Ngu có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể mở cửa xe đi về công ty.

Kỷ Vô Ngu tới công ty, lúc sau, cũng không thấy Bạch Tiểu Hoa đâu, có lẽ cô ta còn đang ở chỗ Thẩm Nhất Luân.

Tiểu Q nhìn thấy chủ nhân nhà mình cuối cùng cũng nghĩ tới nữ chủ, kêu một tiếng kích động!

"Chủ nhân! Quy tắc của thế giới này đã bắt đầi thay đổi, người có nên đi cứu Bạch Tiểu Hoa về không?" Tiểu Q tích cực hỏi, đầi năm nay làm người máy dễ dàng sao! Mỗi ngày đầi phải suy xét xem tội danh của chủ nhân có tăng thêm cái nào không!

Kỷ Vô Ngu nghe được tiểu Q nói, lãnh đạm trả lời: "Thay đổi li ền thay đổi đi."

"Chủ nhân!" Giọng nói của Tiểu Q lớn một ít, "Người phải biết rằng chúng ta không có quyền nhúng tay vào việc của vị diện này."

Đương nhiên Kỷ Vô Ngu biết điểm này, hần nhẹ gõ cái bàn nói: "A..... Nếu nói quy tắc này lại không phải bởi vì ta mà thay đổi thì sao?"

Tiểu Q: Người thì có thể!

"Tiểu Q, không cần lo lắng, tuy rằng Bạch Tiểu Hoa là người chống đỡ thế giới này, nhưng người cũng chớ quên, nam chủ đồng dạng cũng là như thế."

"Hơn nữa, chỉ cần Bạch Tiểu Hoa không chết, như vậy thế giới này sẽ không sụp đổ, đến nỗi thế giới này có biến thành dạng gì, cũng không hề liên quan đến chúng ta?"

Kỷ Vô Ngu nhàn nhạt nói, trong giọng nói toàn là đạm mạc, ngoại trừ Thân Thân ra, quả thật không có gì lay động được tâm của hắn.

Tiểu Q:..... Nói rất có đạo lý! Nhưng mà..... A a a! Rõ ràng không đúng, nhưng lại không tìm được chỗ phản bác, ngất a!

Nói đến cùng, tiểu Q chỉ là một người máy mà thôi, năng lực tự hỏi không phải là vô hạn, chỉ có thể theo Kỷ Vô Ngu.

Dù sao chỉ cần chủ nhân không hủy diệt thế giới, chuyện khác, vẫn theo chủ nhân đi thôi, hu hu hu.....

Kỷ Vô Ngu thấy tiểu Q không nói gì nữa, lúc này mới vừa lòng gật gật đầu, đây mới là bé ngoan thức thời ~

Kỷ Vô Ngu nhìn văn kiện đầy bàn, thở dài một hơi.

Cách thời gian để thấy Thân Thân còn ba giờ chín phút năm mươi giây, nhớ cô ấy!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 278

Edit:Linhlady

Bên kia, Mạc Vân Quả đi tới tầng 100, là phòng của Mạc Vũ.

Mạc Vũ đêm qua cũng không về nhà, mà suốt đêm mở cuộc họp, khẩn cấp xử lý một loạt công việc.

Khi Mạc Vân Quả đi vào, Mạc Vũ vừa mới nghỉ được một lát.

Mạc Vũ nghe có tiếng vang, mở to mắt vừa thấy là Mạc Vân Quả.

Anh khẽ cười một tiếng, vẫy vẫy tay nhìn Mạc Vân Quả nói: "Quả Nhi, anh trai ở nơi này."

Mạc Vân Quả đi qua, dọc theo mép giường ngồi xuống.

Mạc Vũ dựa vào trên mép giường hỏi: "Quả Nhi, sao em lại phát hiện ra số liệu kia có vấn đề?"

Mạc Vũ đủ hiểu biết em gái nhà mình, từ nhỏ đó là điển hình không học vấn không nghề nghiệp, đương nhiên, tất cả là do bọn họ sủng, bọn họ cũng vui vẻ sủng cô.

Đối với chuyện ngày hôm qua Mạc Vân Quả có thể phát hiện ra sai lầm, lại trong thời gian ngắn như vậy, Mạc Vũ cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nghĩ nghĩ rồi trả lời: "Bởi vì nó sai."

Những lời này nghe đi qua không có vấn đề gì, cũng không phải sao? Bởi vì số liệu kia sai, cho nên mới có thể phát hiện vấn đề!

Nhưng nghe vào trong tai Mạc Vũ, lại rõ ràng không giống nhau.

Ấn nấp một sai lầm như vậy, nếu không phải Mạc Vân Quả lần nữa kiên trì, đội ngũ của anh cũng không phát hiện được.

Như vậy vấn đề là, Quả Nhi làm như thế nào phát hiện đây?

Mạc Vũ nhìn Mạc Vân Quả ánh mắt tràn ngập ngạc nhiên, nhưng cuối cùng vẫn là hóa thành một tiếng thở dài.

Anh nghĩ, nếu Quả Nhi không muốn nói, như vậy anh cũng không truy hỏi đến cùng.

Ở trong mắt Mạc Vũ, Mạc Vân Quả vừa rồi trả lời đó là không muốn nói cho anh sự thật.

Mạc Vũ nghĩ, em gái nhà mình trưởng thành, cũng có bí mật của mình, nghĩ đến đây, hắn có chút suy tư.

"Đúng rồi, gia hỏa Kỷ Vô Ngu kia đối xử với em tốt không?" Trong mắt Mạc Vũ xẹt qua một tia tinh quang, nếu để cho anh biết Kỷ Vô Ngu kia không tốt, cho dù phải liều cái mạng này, anh cũng phải tìm hắn tính sổ.

Mạc Vân Quả gật gật đầu nói: "Hắn khá tốt."

Mạc Vũ sờ sờ đầu Mạc Vân Quả, vừa lòng gật đầu, tốt thì tốt.

Theo sau, Mạc Vũ lại cùng Mạc Vân Quả nói một ít chuyện, không bao lâu lại bận công tác.

Mạc Vân Quả thấy không có vấn đề gì, lúc sau, liền về tầng 99.

Hôm nay sở dĩ cô muốn gặp anh trai cũng chỉ muốn xem có vấn đề gì không, nhưng xem ra đã được giải quyết.....

Mạc Vân Quả trở lại tầng 99, lúc sau, cũng không có việc gì, dùng máy tính xem trình độ phát triển của thế giới này.

Thời gian thoáng đến giữa trưa, Kỷ Vô Ngu đúng giờ xuất hiện ở văn phòng của Mạc Vân Quả.

Lúc này, Mạc Vũ không đi xuống làm bóng đèn.

Anh biết, em gái anh cũng có cuộc sống của riêng mình, mà trước mắt xem ra, cái tên Kỷ Vô Ngu đối xử rất tốt với Quả Nhi, anh cũng không đi quấy rầy bọn họ.

Đương nhiên, anh sẽ không thừa nhận thật ra mình không có bao nhiêu thời gian đi quấy rồi! (͡° ^ ͡°)

Kỷ Vô Ngu nhìn Mạc Vân Quả ngốc ngốc, trong lòng thương tiếc càng nhiều một phần.

Hắn tận lực trong khả năng cho Mạc Vân Quả tốt nhất, một bữa cơm, chỉ có Kỷ Vô Ngu riu rít nói không ngừng, mà Mạc Vân Quả lại ngoan ngoãn ăn cơm.

Cơm trưa xong, Kỷ Vô Ngu liền đem Mạc Vân Quả đưa trở về.

Kế tiếp, lại chờ mong thời gian cơm chiều.

Cứ như vậy, Kỷ Vô Ngu mỗi ngày đều sẽ tới tìm Mạc Vân Quả cùng nhau ăn cơm trưa cùng cơm chiều, đến nỗi cơm sáng, vậy chỉ có thể xem duyên phận.

Thời gian trôi nhanh chớp mắt đã là một tháng.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 279

Edit:Linh lady

Một tháng sau, tình cảm của Kỷ Vô Ngu cùng Mạc Vân Quả tiến bộ vượt bậc, đương nhiên, cái này chỉ là chuyện trong mắt người ngoài mà thôi.

Kỷ Vô Ngu biết, muốn tiến vào trái tim của Thân Thân cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Mạc Vân Quả vẫn luôn nhớ rõ chuyện "Hiên Viên Mặc" làm hại mình khiến nhiệm vụ thất bại, cho nên đối với Kỷ Vô Ngu thật đúng là không có vài phần hảo cảm.

Đến nỗi vì sao muốn cùng nhau ăn cơm trưa, thật sự là bởi vì Kỷ Vô Ngu là nam chủ thế giới này.

Mạc Vân Quả ở phòng phát sóng trực tiếp được mọi người thuyết giáo, chặt chẽ nhớ kỹ muốn hoàn thành nhiệm vụ nhất định phải ôm chặt lấy đùi nam chủ.

Trong một tháng này, Bạch Tiểu Hoa thật giống như biến mất khỏi thế giới này vậy, Mạc Vân Quả tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng thấy bộ dáng của Kỷ Vô Ngu một chút cũng không lo lắng, cho nên cho rằng cô ta chỉ đi nơi khác thôi.

Kỷ Vô Ngu không biết trong lòng Thân Thân nhà hắn chỉ có nhiệm vụ, hắn còn vui sướng hài lòng nghĩ nên làm sao để quan hệ của mình và Thân Thân tiến thêm một bước đấy!

Ngày này, Kỷ Vô Ngu cứ theo lẽ thường đón Mạc Vân Quả đi ăn cơm chiều.

Kỷ Vô Ngu tìm một nhà hàng đặc biệt nổi danh, bố trí thật tốt, muốn cho Mạc Vân Quả một bất ngờ.

Khi Kỷ Vô Ngu mang theo Mạc Vân Quả đi vào nhà ăn, lúc sau, Mạc Vân Quả đôi mắt xoát sáng ngời.

Không phải bởi vì chuyện khác, bởi vì nhà ăn đều được dát màu hoàng kim, nhìn qua dị thường quý khí.

Mạc Vân Quả nhìn trái nhìn phải, cặp mắt trong suốt kia mở to.

Kỷ Vô Ngu nghĩ, Thân Thân như vậy thật đẹp mắt!

Mạc Vân Quả một chút cũng không an phận hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, không chịu ng ẩ xuống.

Kỷ Vô Ngu:.....

Kỷ Vô Ngu thật vất vả đem Mạc Vân Quả đưa tới vị trí ng ẩ, gọi món, chuẩn bị cùng Thân Thân nhà mình trò chuyện, lại phát hiện Thân Thân mở to đôi mắt ủy khuất nhìn mình.

Kỷ Vô Ngu:.....

Mạc Vân Quả có điểm không hiểu vì sao Kỷ Vô Ngu muốn cô ng ẩ xuống, tuy rằng cái bàn cùng ghế dựa cũng là màu hoàng kim, nhưng mà.....

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua đại đường màu kim hoàng sắc vàng, trong mắt đưng đ ầy ủy khuất.

Màu sắc nơi đó cũng rất đẹp mà.....

Kỷ Vô Ngu:..... Hắn giống như làm một chuyện ngu xuẩn.

Kỷ Vô Ngu biết Thân Thân nhà mình có tình yêu nồng nhiệt với màu vàng hoàng kim, thậm chí đến nông nổi si mê.

Nhưng mà....

Thân Thân trước mắt em cũng là màu vàng! Làm gì vẫn luôn muốn xem đại đường a! Ngoan ngoan ng ỡ không tốt sao!

Kỷ Vô Ngu ho nhẹ một tiếng nói: "Thân thân, đẹp không?"

Mạc Vân Quả nghe thế, mạnh mẽ gật gật đầu nói: "Đẹp!"

Kỷ Vô Ngu vừa lòng gật đầu, hấn quả nhiên vẫn thực thông minh! Xem Thân Thân nhà mình vui vẻ cỡ nào!

Đồ ăn phẩm rất nhanh được mang lên, bộ đồ ăn linh tinh đều là màu vàng, có thể nói là phi thường dụng tâm.

Mạc Vân Quả vô cùng vui vẻ, tuy rằng bên ngoài không thể hiện đi đâu gì, nhưng nhìn cặp mắt long lanh kia vẫn có thể nhìn ra một chút manh mối.

Chài này, có thể nói là bữa ăn vui vẻ nhất của Mạc Vân Quả.

Cuối cùng nếu không phải nhìn sắc trời quá muộn, nên về nhà, Mạc Vân Quả chỉ sợ còn muốn ở nơi đó thật lâu.

Mà lúc một đoạn thời gian sau, Mạc Vân Quả mỗi ngày đều sẽ đi vào nơi này.

Kỷ Vô Ngu hoàn toàn hưởng thụ một lần sợ hãi khi bị màu vàng chi phối.

Mỗi khi nghĩ đến lúc này, hấn lại nghĩ, lúc trước nhất định đầu óc bị cửa kẹp, mới có thể nghĩ ra một chủ ý như vậy.....

Lại một tháng qua đi, ngày này, nữ chủ Bạch Tiểu Hoa biến mất bấy lâu nay cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt Mạc Vân Quả.

Mà lúc này Bạch Tiểu Hoa so với lúc trước lại nhiều thêm hương vị phong trần.....

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 280

Edit:Linh lady

Hôm nay là sinh nhật của thị trưởng thành phố S, danh nhân thương nhân đều được mời đến.

Tuy rằng là một yến hội bình thường, nhưng bên trong cũng là cơ hội ngầm lôi kéo kết thân của không ít người.

Âm mưu quỷ kế kia cùng Mạc Vân Quả không có chút quan hệ nào, nhưng người được mời lại có quan hệ với cô.

Làm đương gia Kỷ gia, Kỷ Vô Ngu đương nhiên sẽ có vé mời.

Mạc gia cũng được mời đến, từ sáng sớm, Kỷ Vô Ngu đã mang Mạc Vân Quả "Đoạt" lại đây, chuẩn bị cho cô làm bạn gái đi đến bữa tiệc.

Chuyện này khiến Mạc Vũ tức giận đến ngứa răng, nhưng cũng không thể làm gì Kỷ Vô Ngu.

Đêm nay, hai người vừa xuất hiện ở yến hội, liền hấp dẫn ánh mắt mọi người, không ít người nói bọn họ là trai tài gái sắc trời sinh một đôi.

Cái này làm cho Kỷ Vô Ngu cực kỳ hưởng thụ, ánh mắt nhìn những người kia cũng hòa hoãn vài phần.

Với khối tài sản của Kỷ gia, có rất nhiều người nịnh bợ Kỷ Vô Ngu.

Mạc Vân Quả không quá thích cảm giác bị mọi người vây quanh, cô thấy Kỷ Vô Ngu rất bận, nhân lúc hần không chú ý trốn chạy khỏi chỗ đó.

Yến hội là ở đại sảnh biệt thự, Mạc Vân Quả đi tới hoa viên.

Bên ngoài không khí tốt hơn bên trong không ít, Mạc Vân Quả dựa vào một thân cây, nhìn ánh trăng trên bầu trời.

Lúc này, cách đó không xa truyền đến thanh âm nói chuyện khiến cô chú ý.

"Ách ~ cô còn nói Kỷ tổng với cô nhớ mãi không quên? Tôi thấy hẳn bên tiểu giai nhân kia rất tốt đẹp nha!" Đây là một giọng nói vô cùng đáng khinh.

"Hừ! Kỷ ca ca bất quá là chơi đùa mà thôi!" Đây là giọng nói của Bạch Tiểu Hoa, Mạc Vân Quả lập tức nhận ra được.

"A..... Cô cho rằng lấy dáng vẻ của cô hiện tại, Kỷ tổng sẽ có cảm tình với cô sao?" Cái giọng nói đáng khinh kia lại vang lên.

"Anh..... Anh làm gì! Ừm..... Buông tay! Ừm..... A!" Giọng nói của Bạch Tiểu Hoa có vài phần gấp gáp.

"A..... Đồ lẳng lơ! Với thân thể rách nát này của cô, có tôi coi trọng, ngoan ngoãn đi theo tôi, àn?" Thanh âm người đàn ông mang theo vài phần thờ đố, trong hoa viên trống vắng càng thêm rõ ràng.

"Ân..... Không..... Không cần..... Ân....." Bạch Tiểu Hoa rên rỉ, thanh âm kia nghe đi lên có vài phần mỉa mai hoặc, không hổ là người được tác giả sủng ái.

Mạc Vân Quả dựa vào nơi đó, có chút khó hiểu nhìn hai người giao triền, trong ánh mắt ngây thơ tràn đầy tò mò.

"Nắm thảo! Tiểu Quả Quả, không cần xem!"

"Che lỗ tai lại! Không cần nghe!"

"Không biết xấu hổ! Xú không biết xấu hổ một đôi câu nam nữ!"

"A a a! Tiểu Quả Quả, mau rời khỏi nơi này!"

"Đúng vậy đúng vậy! Trước công chúng, quả thực không biết xấu hổ!"

"Ai nha nha! Cay đôi mắt cay đôi mắt! Tiểu Quả Quả đi mau đi mau ~"

"Kỷ Vô Ngu đi nơi nào nha! Mau mang tiểu Quả Quả đi ngay."

Mạc Vân Quả không có quản phòng phát sóng trực tiếp kêu rên, cô nhìn đôi nam nữ dây dưa, lại cảm thấy có chút quen thuộc.

"Thân Thân, không cần xem."

Kỷ Vô Ngu lập tức che khuất đôi mắt của Mạc Vân Quả lại, hắn ôm cô vào trong ngực, che đi một màn ghê tởm kia.

Mạc Vân Quả có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trên người Kỷ Vô Ngu, cô không nói gì, ngoan ngoãn dựa vào trong lòng hắn.

Kỷ Vô Ngu chán ghét liếc mắt một cái, bên kia hai người đã bắt đầu kịch liệt, hắn bế Mạc Vân Quả lên, rời đi.

Nơi đó, hắn không hề muốn ở lại thêm một giây nào nữa.

Kỷ Vô Ngu cũng không trở lại yến hội, mà trực tiếp đem Mạc Vân Quả ôm lên trên xe, đánh xe đem Mạc Vân Quả đưa về nhà.

Khi ở trên xe, quanh thân Kỷ Vô Ngu tràn ngập hơi thở không vui, vừa nghĩ đến một màn kia, hắn vô cùng khó chịu.

- - - - -

Edit: các nàng muốn ta edit tới đâu úp tới đó, hay edit xong đăng một giờ cố định.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 281

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả cũng không nói gì, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Kỷ Vô Ngu dừng xe trước cửa biệt thự, sau đó nhìn Mạc Vân Quả nói: "Thân Thân buổi tối trở về tắm nước ấm, cái gì cũng không cần nghĩ, sau đó ngủ một giấc được không?"

Mạc Vân Quả không biết Kỷ Vô Ngu vì sao lại nói như vậy, nhưng cô vẫn đồng ý gật gật đầu.

Kỷ Vô Ngu nhìn đến Mạc Vân Quả ngoan ngoãn như vậy, duỗi tay xoa xoa đầu cô, mỉm cười nói: "Ừ, ngày mai anh đến đón em."

Mạc Vân Quả tiếp tục gật đầu tỏ vẻ mình đã biết.

Kỷ Vô Ngu nhìn dáng vẻ Thân Thân nhà hắn, tuy rằng rất muốn ở bên cô nhiều hơn một chút, thế nhưng tưởng tượng đến người phụ nữ Bạch Tiểu Hoa kia lại xuất hiện, còn để Thân Thân thấy một màn không tốt đẹp kia, nghĩ thôi hắn đã muốn xé nát cô ta ra.

Bạch Tiểu Hoa trước sau là một tai họa ngầm, hắn còn phải nghĩ biện pháp để cô ta biến mất khỏi mắt Thân Thân, hơn nữa lại không được phá vỡ cân bằng của thế giới này.

Kỷ Vô Ngu tạm biệt Mạc Vân Quả, tận mắt nhìn Mạc Vân Quả đi vào biệt thự, lúc này mới quay xe đi.

Sau khi Mạc Vân Quả đi vào trong nhà, thấy cả căn biệt thự trống rỗng cảm thấy có chút khó hiểu.

Cô vào phòng của mình, rửa mặt lúc sau lăn đến trên giường, ngủ.

Ngày hôm sau, Mạc Vân Quả cứ theo lẽ thường ở trong giọng nói của quản gia tỉnh lại.

Không mê man giống lúc trước, lúc này Mạc Vân Quả tỉnh lại vô cùng bình tĩnh đi tới bên người quản gia.

Quản gia trước sau mỉm cười hời hợt Mạc Vân Quả, khi Mạc Vân Quả mặc quần áo xong, cô đột nhiên hỏi quản gia: "Quản gia, tối hôm qua anh đi đâu?"

Quản gia sửng sốt, giải thích nói: "Tối hôm qua nhà tôi có chút việc, trở về xử lý một chút."

"Ồ," Mạc Vân Quả lên tiếng, không hề truy vấn.

Quản gia cười cười, cũng không nói thêm cái gì nữa.

Cuộc đối thoại này cứ như vậy bình đạm trôi qua, nhưng mà đối với phòng phát sóng trực tiếp mà nói, Mạc Vân Quả thật thật tại tại khác thường.

"Tiểu Quả Quả, quản gia có vấn đề gì sao?"

"Đúng vậy, tiểu Quả Quả vì sao lại muốn hỏi hành tung của hắn vậy?"

"Tò mò....."

"Để ta đoán xem, chẳng lẽ tối hôm qua người đàn ông kia là quản gia? Thế nhưng giọng nói không giống nha!"

"Ta thấy quản gia không giống loại nam nhân đáng khinh này!"

"Ngạch..... Đại khái tri nhân tri diện bất tri tâm*?"

*Tri nhân tri diện bất tri tâm (知人知面不知心:zhīrénzhīmiàn bùzhīxīn) có nghĩa là Biết người, biết mặt, không biết lòng.

"Tiểu Quả Quả người tới giải thích một chút đi ~ vì sao muốn hỏi vấn đề kia?"

"Oa nha nha nha! Thật muốn biết a! Cảm giác rất thú vị bộ!"

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, nghĩ nghĩ nói: "Quản gia rất giống nam nhân tối qua."

"A? Thì ra là sự thật! Xong rồi, hình tượng của quản gia ở trong lòng ta tan biến."

"Hu hu hu..... Soái ca ca đâu có độc! Nhìn sao cũng không thấy quản gia ca ca là người xấu đâu? Không cần a a a!"

"Ai nha nha, không phải còn chưa xác định sao? Lần trên không cần thương tâm ~ sờ sờ đâu ~"

"Tuy rằng không xác định, nhưng ta cảm giác chính là hắn! Chẳng lẽ đây là trực giác của nữ nhân?"

"Ta cảm thấy nếu việc còn chưa xác định rõ ràng, vẫn không nên vội kết luận, nếu oan uổng cho quản gia cũng không tốt."

"Đồng ý cách nói của lần trên, ta cảm thấy chúng ta nên quan sát thêm đi, dù sao cũng không được nóng vội, hắc hắc hắc!"

"Ừm, đồng ý. Nhưng mà gần đây ăn cầu lương hơi nhiều, nếu như có chuyện khác xảy ra như vậy không phải rất có ý tứ sao ~"

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói như vậy, liền đem lời nói của mình nuốt xuống, có lẽ, mình đã đoán sai rồi sao?

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 282

Edit:Linh lady

Kỷ Vô Ngu vẫn như cũ đúng giờ tới đón Mạc Vân Quả, hai người đơn giản ăn một ít bữa sáng, lúc sau, Kỷ Vô Ngu đưa Mạc Vân Quả đi làm.

Lúc trở lại công ty Kỷ Vô Ngu lại phát hiện, Bạch Tiểu Hoa vẫn luôn không xuất hiện lại đi tới văn phòng của hắn.

Khác với trước kia luôn vâng vâng dạ dạ không phóng khoáng, sau khi trở về Bạch Tiểu Hoa trang điểm tinh xảo, nhìn qua rất giống như có tâm cơ.

Bạch Tiểu Hoa vừa thấy Kỷ Vô Ngu đến, bước nhỏ chạy đến bên người, vui vẻ vô cùng nói: "Kỷ ca ca, em đã trở về"

"Ừ." Kỷ Vô Ngu chỉ lãnh đạm đáp lại một câu, cũng không muốn có thêm bất cứ tiếp xúc nào với Bạch Tiểu Hoa.

Bạch Tiểu Hoa thấy Kỷ Vô Ngu như vậy cũng không giận, ngược lại cười tủm tỉm lại gần Kỷ Vô Ngu.

Đương nhiên Kỷ Vô Ngu không thích Bạch Tiểu Hoa, chỉ cần cô ta sát vào người hắn một chút, hắn sẽ lui về phía sau.

Cứ như vậy một tiến một lui, Bạch Tiểu Hoa cũng ý thức được chuyện gì, cô ta cũng không cố tình kề sát vào Kỷ Vô Ngu nữa.

"Kỷ ca ca, em đi làm việc."

Bạch Tiểu Hoa cười tủm tỉm nói một câu, tung tăng nhảy nhót đi về bàn làm việc của mình, bộ dáng giống như rất chuyên chú làm việc vậy.

Kỷ Vô Ngu nhìn Bạch Tiểu Hoa như vậy, trong mắt xẹt qua một tia tinh quang, nhưng cái gì cũng không có nói, chuyên tâm làm việc của mình xử

lý đồng văn kiện trực mặt.

Nếu như hắn đã chiếm thân thể này, đương nhiên cũng phải thay nguyên chủ giải quyết ít việc.

Thời gian chớp mắt đã đến giữa trưa, Bạch Tiểu Hoa nhìn thoáng qua Kỷ Vô Ngu sắp rời khỏi, cũng không ngăn cản hắn, ngược lại cười tủm tỉm nhìn theo hắn rời đi.

Kỷ Vô Ngu xoay người rời đi liếc qua Bạch Tiểu Hoa một cái, dọa cô ta thót tim nghĩ rằng bị Kỷ Vô Ngu nhìn thấu.

Kỷ Vô Ngu cái gì cũng không nói liền rời đi, chuyện gì cũng không quan trọng bằng việc ăn cơm với Thân Thân nhà hắn.

Cơm trưa xong, Kỷ Vô Ngu trở lại văn phòng, hắn nhìn bàn làm việc rõ ràng có dấu vết đụng chạm, trong mắt xẹt qua một tia châm chọc.

Bạch Tiểu Hoa vẫn như cũ ngồi ở bàn làm việc của mình, nhìn như hết sức chuyên chú.

"Tiểu Q, nữ chủ của chúng ta, cũng không phải là bạch liên hoa đơn thuần đâu ~"

Kỷ Vô Ngu ở trong nói với tiểu Q.

"Chủ nhân....." Giọng nói của Tiểu Q thanh nghe có chút bất đắc dĩ, "Quỹ đạo thế giới này đã bắt đầu phát sinh biến hóa."

"Nha? Phải không?" Kỷ Vô Ngu khẽ cười một tiếng, cũng không đem lời tiểu Q nói để trong đầu..

"Hình như bởi vì thế giới này có xu thế biến hóa, cho nên chủ nhân cùng Mặc tiểu thư đi đâu, cho nên biến hóa mới nhanh hơn một chút thôi." Tiểu Q giải thích.

Kỷ Vô Ngu "Ừ" một tiếng, ngược lại như nghĩ tới cái gì đó hỏi: "Nói như vậy, nhiệm vụ của Thân Thân sắp hoàn thành?"

"Đúng vậy, ấn theo tốc độ hiện tại, chỉ sợ không đến một tháng nữa sẽ hoàn thành." Tiểu Q phỏng đoán.

Kỷ Vô Ngu lên tiếng, tỏ vẻ mình đã biết.

Tiểu Q thấy chủ nhân không nói gì nữa cũng theo đó trềnh mặt.

Kỷ Vô Ngu nhẹ gõ lên bàn, trong lòng nghĩ, còn có một tháng a..... Thật đúng là quá ngắn.....

Bên kia, Mạc Vân Quả không hề hay biết Bạch Tiểu Hoa đã quay về bên người Kỷ Vô Ngu, cô đang còn suy nghĩ chuyện tối qua.

Khi Mạc Vũ làm việc xong vội vàng đến nhìn Mạc Vân Quả, thấy em gái anh đang ngồi ở kia, dáng vẻ lạnh lẽo giống như một chút cũng không vui?

Mạc Vũ lập tức nghĩ tới có phải Kỷ Vô Ngu khi dễ cô hay không!

Mạc Vũ nhẹ cau mày, lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài, trực tiếp gọi điện cho Kỷ Vô Ngu.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 283

Edit:Linh lady

"Alo." Giọng nói từ tính từ đầu dây bên kia vang lên, Mạc Vũ lập tức nổi giận, chộc em gái của anh thương tâm như vậy, thế mà giọng nói lại nhàn nhả biết bao nhiêu!

"Cậu biết sai rồi sao?" Mạc Vũ chịu đựng tức giận hỏi.

Kỷ Vô Ngu:?

Mạc Vũ thấy Kỷ Vô Ngu không nói lời nào, liền cho rằng hắn cam chịu, lúc ấy hắn thật sự khi dễ em gái của anh.

Mạc Vũ mấp máy môi thập phần không vui nói: "Thân là một người đàn ông, cậu làm như vậy không cảm thấy cảm thấy thẹn sao?" Dám khi dễ em gái nhà anh! Tức giận a!

Kỷ Vô Ngu:? Về mặt mộng bức.

Mạc Vũ siết chặt di động, anh nghe thanh âm hít thở bên kia, cả người càng thêm tức giận.

Kỷ Vô Ngu hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe bên kia nói hai ba câu rồi ngắt điện thoại, hình như rất tức giận?

Kỷ Vô Ngu:.....

Mạc Vũ cắt đứt điện thoại, lúc sau, ở trong lòng âm thầm quyết định kiên quyết không cho Kỷ Vô Ngu cùng em gái lui tới.

Vì thế vào lúc ban đêm, khi Kỷ Vô Ngu tới đón Mạc Vân Quả, lại bị cấm tiến vào công ty.

Kỷ Vô Ngu:?

Mạc Vũ hạ tử lệnh, kiên quyết không cho Kỷ Vô Ngu bước vào công ty, nửa cái chân đâu không được!

Kỷ Vô Ngu tuy rằng có thể xông vào, nhưng tưởng tượng ra nếu hắn làm như vậy Thân Thân sẽ không cao hứng, hắn đành bỏ qua ý niệm này.

Ngoan ngoãn đứng ở cửa chờ Mạc Vân Quả xuống dưới.

Lúc Mạc Vân Quả được Mạc Vũ dắt xuống lầu, liền thấy được Kỷ Vô Ngu đứng ở bên ngoài biểu tình đăm đăm.

Tuy rằng biểu tình đăm đăm kia vừa mới thấy Mạc Vân Quả trong nháy mắt liền biến thành vẻ mặt si hán.....

"Thân Thân ~" Kỷ Vô Ngu bước nhanh đi tới trước mặt Mạc Vân Quả muốn nắm tay cô, nửa đường lại bị Mạc Vũ cản trở.

Kỷ Vô Ngu:.....

Mạc Vũ hừ lạnh một tiếng nói: "Kỷ tổng đã lâu không thấy."

Kỷ Vô Ngu nhìn thoáng qua thái độ ác liệt của Mạc Vũ, dùng ánh mắt dò hỏi Mạc Vân Quả đã xảy ra chuyện gì.

Mạc Vân Quả giờ phút này cũng thực mê mang, anh trai nhà mình đột nhiên lại biến thành như vậy?

Mạc Vũ vừa thấy Kỷ Vô Ngu cư nhiên dám dùng ánh mắt uy hiếp nhìn em gái, càng tức giận.

Anh trực tiếp chắn trước mặt Mạc Vân Quả nói: "Kỷ tổng xin không cần nhiều lời."

Kỷ Vô Ngu khẽ cau mày nói: "Mạc tổng đây là có ý tứ gì?"

Mạc Vũ hừ lạnh một tiếng nói: "Kỷ tổng dám làm không dám nhận sao? Tôi thật mở rộng tầm mắt đó."

Kỷ Vô Ngu:.....

"Mạc tổng đang nói cái gì? Tôi nghe không hiểu." Kỷ Vô Ngu mắt lạnh nhìn Mạc Vũ.

Mạc Vũ cúi đầu nhìn thoáng qua em gái ngoan ngoãn nhìn Kỷ Vô Ngu, trong lòng đau xót, quả nhiên bị tên hỗn đản này làm thương tâm rồi, bằng không làm sao cứ nhìn chằm chằm vào hắn vậy!

"Việc cậu làm mà cậu còn không rõ sao!" Mạc Vũ thập phần đúng lý hợp tình phản bác.

Kỷ Vô Ngu cảm thấy có chút vô ngữ, hắn căn bản là cái gì cũng không có làm được không!

Chẳng lẽ.....

Kỷ Vô Ngu nhìn thoáng qua Mạc Vũ, ở trong lòng cân nhắc, chẳng lẽ mình vụng trộm gây ra ít phiền toái lại bị phát hiện?

Kỷ Vô Ngu càng nghĩ càng chắc chắn là khả năng này, vì thế hắn nói: "Tôi thừa nhận tôi cố ý tìm cho anh ít phiền toái nhỏ, nhưng không phải do anh gây cản trở tôi với Thân Thân sao~ hưởng hờ vài chỗ phiền toái này trong mắt Mạc tổng không là cái gì đi?"

Mạc Vũ:!!!

Thì ra gần đây anh phải làm nhiều việc như vậy! Cảm tình đều là người này giờ trở quý! Tức giận a!

Mạc Vũ cắn chặt răng nói: "Còn có."

"Còn có cái gì?" Kỷ Vô Ngu hỏi ngược lại.

Mạc Vũ xoa nhẹ tóc Mạc Vân Quả một chút nói: "Cậu khi dễ Quả Nhi nhà tôi."

Kỷ Vô Ngu:..... Hắn đau cô còn không kịp được không!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 284

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả nghe được lời này cũng là về mặt mộng bức, Kỷ Vô Ngu khi dễ cô lúc nào? làm sao cô lại không biết.

Mạc Vũ nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, lại nhìn thoáng qua Kỷ Vô Ngu, thấy biểu tình của hai người này thật vi diệu.

Trái tim Mạc Vũ run rẩy, chẳng lẽ mình đã đoán sai?

Sự thật chứng minh, mỗi người nào bỏ đầu có bệnh.....

Kỷ Vô Ngu đại khái cũng đoán được cái gì, tùy ý cùng Mạc Vũ giải thích vài câu, sau đó kéo tay Mạc Vân Quả rời đi.

Chờ Mạc Vũ phục hồi tinh thần lại, chỉ nhìn thấy đại sảnh trống rỗng, giờ khắc này, anh cảm thấy toàn thế giới đối với mình có ác ý.

Kỷ Vô Ngu nhìn sắc mặt của Mạc Vân Quả vẫn lạnh lẽo như cũ, ôm cô vào ngực.

"Thân Thân, có cái gì không vui sao?" Kỷ Vô Ngu có thể dễ dàng nhìn thấu qua vẻ ngoài lạnh nhạt kia của cô là vẻ mê mang, hấn sủng cô, cũng đủ hiểu biết cô.

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: "Không phải không vui, chỉ là có chỗ không hiểu."

"Ừ? Không hiểu cái gì?" Kỷ Vô Ngu tò mò hỏi.

"Người đàn ông đêm qua....." Mạc Vân Quả nghiêng đầu nghĩ nghĩ, mới tiếp tục nói, "Rất giống quán gia."

Kỷ Vô Ngu nghe được lời này, chỉ là nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Hắn buông Mạc Vân Quả ra, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, sau đó tự mình ngồi xuống trước.

Kỷ Vô Ngu mang Mạc Vân Quả tới biển, biển ban đêm có chút lạnh, bờ cát cũng không ấm áp bao nhiêu.

Mạc Vân Quả ngoan ngoãn ngồi xuống, còn chưa ngồi ổn, đã bị Kỷ Vô Ngu ôm vào trong lòng ngực.

Kỷ Vô Ngu ôm ấp rất ấm áp, hoàn toàn xua tan lạnh lẽo ở biển.

"Thân Thân, em rất muốn hoàn thành nhiệm vụ sao?" Kỷ Vô Ngu nhìn phương xa đã mất trời đã lặn tự lâu chỉ còn khoảng không tối tăm.

Mạc Vân Quả tự nhiên gật đầu nói: "Đúng vậy." Lý do cô tới thế giới này chính là như vậy.

Kỷ Vô Ngu giống như đoán được câu trả lời của Mạc Vân Quả, hắn khẽ cười một tiếng, tiếp tục hỏi: "Nếu, giữa anh và nhiệm vụ em chọn cái nào?"

"Nhiệm vụ." Mạc Vân Quả thẳng thắn trả lời.

Kỷ Vô Ngu cười to một tiếng, lúc này mới cúi đầu nhìn Mạc Vân Quả, hắn dùng ngón tay nhẹ đẩy đẩy trán Mạc Vân Quả một chút nói: "Em cái gì không có lương tâm."

Mạc Vân Quả xoa xoa cái trán, ngẩng đầu nhìn Kỷ Vô Ngu.

Mà Kỷ Vô Ngu cũng cúi đầu nhìn Mạc Vân Quả, trong mắt tràn đầy sung nịch cùng thâm tình, con người lấp lánh như sao trời kia, chỉ bao dung một người là Mạc Vân Quả.

"Ai nha nha nha! Hôn hôn! Mau hôn!"

"Nắm thảo! Phát triển này 6666666 a! Nam chủ nhà ta quả nhiên uy vũ khí phách!"

"Oa! Tiểu Quả Quả quả nhiên uy vũ khí phách! Thế mà đoạt được nam chủ của nữ chủ tới tay!"

"Hôn! Mau hôn a! Thuận tiện nói một câu, hệ thống người không cần mosaic!"

"Đúng vậy đúng vậy! Nếu hệ thống mosaic! Ta tuyệt đối muốn khiêu nại!"

"(*@o@*) oa ~thật chờ mong!"

"Vậy là nộ hôn đầu tiên của tiểu Quả Quả nhà ta sắp phải dâng ra đi, tâm đau thật....."

"Đau lòng thêm một....."

"Hu hu hu..... Nộ hôn đầu của tiểu Quả Quả nộ hôn đầu tiên nhà ta cứ nhiên không phải cho ta, bảo bảo không vui, bảo bảo có cảm xúc nhỏ!"

"Lầu trên người tỉnh lại đi! Còn bảo bảo đâu! Ta thấy người làm bà ngoại cũng được rồi!"

"Lầu trên người đừng chạy! Chúng ta tới đánh một trận! Nãi nãi! Không đánh người ta liền gọi là bàn ngoại không phải bảo bảo!"

"..... Logic của lầu trên, ta cho người 100 điểm! Không sợ người kiêu ngạo!"

"Không cần oai, nhanh nhanh xem diễn! Đây đúng là vở kịch lớn của năm!"

"Hôn hôn hôn! Mau hôn a! Ta đã không chế không được Hồng Hoang chỉ lực trong cơ thể rồi!"

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 285

Edit:Linh lady

Phòng phát sóng trực tiếp đầu đang chờ mong xem trò hay, một phen làm ăn ỉ.

Kỷ Vô Ngu nhìn Thân Thân gần ngay trước mắt, đôi môi hồng nhuận thuật kia gần ngay gang tấc, hấn chỉ cần cuối xuống một chút, có thể thuận lợi hôn lên đó.

Nhưng mà, hấn sẽ không làm như vậy.

Khi Thân Thân còn chưa nhớ ra hấn là ai, khi Thân Thân còn chưa hiểu được "Thích" cùng "Yêu" là gì, hấn sẽ không làm như vậy.

Mạc Vân Quả im lặng nhìn Kỷ Vô Ngu, cô và hấn dựa vào rất gần, cô còn có thể nhìn thấy lông mi của hấn đàn run run.

Giờ khắc này, Mạc Vân Quả đột nhiên cảm thấy thật lâu thật lâu trước kia, cô cùng hấn cũng có lúc đối diện như vậy.

Kỷ Vô Ngu than nhẹ một hơi, đem môi dờ lên vị trí trán cô.

"Thân Thân, nếu đây là chuyện em muốn, anh giúp em."

Kỷ Vô Ngu dờ môi đi, cười tươi nói một câu như vậy.

Mạc Vân Quả nhìn hấn, không nói gì.

Kỷ Vô Ngu cũng không nói gì, tất cả giống như chưa từng phát sinh.

Lúc sau, Kỷ Vô Ngu đưa Mạc Vân Quả về nhà.

Mà chính hấn, lại suốt đêm chạy tới công ty, mở hội nghị, đêm nay, văn phòng của hấn, đèn đuốc sáng trưng.

Ngày hôm sau, Mạc Vân Quả trôi qua quá nhẹ nhàng, nói nhẹ nhàng không bằng nói trôi qua có quy luật đi.

Mỗi ngày tan làm đều có Kỷ Vô Ngu làm bạn, còn Mạc Vũ cũng không biết mỗi ngày bận cái gì, Mạc Vân Quả thường xuyên không thấy được bóng dáng của anh.

Một tuần sau, khi Mạc Vân Quả còn không kịp phản ứng lại, nhiệm vụ đột nhiên được nhắc nhở hoàn thành.

Đó là một ngày, Mạc Vân Quả đang cùng Kỷ Vô Ngu ăn cơm chiều.

Không giống với quán ăn trước kia, lúc này Kỷ Vô Ngu trực tiếp mang cô đi tới nơi cao nhất của S thị, đó là biệt thự tư mật thuộc về Kỷ Vô Ngu.

Biệt thự tọa lạc ở tầng cao nhất của công ty, thường ngày đều không có người tới đó.

Kỷ Vô Ngu tự mình xuống bếp làm đồ ăn, nhìn qua rất ngon miệng.

Kỷ Vô Ngu một bên cùng Mạc Vân Quả nói chuyện, một bên giúp cô gấp đồ ăn.

Sau bữa tối, Kỷ Vô Ngu cũng không mang cô về nhà mà giữ cô ở lại.

"Thân Thân, cảnh sắc nơi này có phải rất đẹp không?" Kỷ Vô Ngu hỏi.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua đô thị đèn đuốc sáng trưng, "Ừ" một tiếng.

Kỷ Vô Ngu lại cười khẽ, hắc hắc: "Thân Thân sẽ nhớ anh sao?"

Nhưng mà còn không chờ Mạc Vân Quả trả lời hắc hắc, hắc hắc còn nói thêm: "Anh sẽ nhớ Thân Thân, ừm..... Còn sẽ luôn chú ý Thân Thân."

Mạc Vân Quả còn muốn nói gì đó, liền nghe thấy Đoàn Tử một tiếng: "Đình! Nhiệm vụ hoàn thành! Sắp bắt đầu truyền tống, xin ký chủ chuẩn bị sẵn sàng!"

Quần chúng phòng phát sóng trực tiếp về mặt mộng bức, không biết đã xảy ra chuyện gì, mà Mạc Vân Quả cũng như thế.

Người duy nhất biết tất cả đó là Kỷ Vô Ngu, hắn cũng thấy được hệ thống nhắc nhở, tất cả đều nằm trong dự kiến của hắn.

Kỷ Vô Ngu lập tức đem Mạc Vân Quả ôm vào lòng, ôn nhu đến cực điểm nói: "Chờ anh."

Cùng lúc đó, Đoàn Tử bắt đầu đếm ngược.

"Ba....."

"Đinh! Người sử dụng kẻ thần bí đánh thưởng một vạn phân tình yêu!"

"Đinh! Người sử dụng kẻ thần bí đánh thưởng một tấn linh dịch ngàn năm!"

"Đinh! Người sử dụng kẻ thần bí đánh thưởng một tấn hoàng kim!"

"Đinh! Người sử dụng kẻ thần bí đánh thưởng một tòa lâu đài băng sơn!"

"Đinh! Người sử dụng kẻ thần bí đánh thưởng....."

Liên tiếp đánh thưởng tức khắc spam, trong đó còn kèm theo một đám "Nắm thảo!" trong phòng phát sóng trực tiếp.

Mạc Vân Quả dưới tình huống như thế, thoát ly vị diện.

Sau khi Mạc Vân Quả rời đi, Kỷ Vô Ngu ôm Mạc Vân Quả, nói với tiểu Q nói: "Đi thôi."

"Đúng vậy, chủ nhân."

Nơi này rộng như vậy, chỉ có hai người ôm nhau sưởi ấm.....

- - - - -

Edit: Đến ngoại truyện ta thích nhất, kích động.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 286: Sống lại một đời, sống em tận trời (Phiên ngoại Kỷ Vô Ngu thật)

Edit:Linh lady

Khi anh tuyệt vọng từ vụ nổ tung bùng tỉnh, anh vui sướng phát hiện bé con trong ngực anh là em! Là người trong lúc anh tuyệt vọng nhất cho anh ấm áp, cũng là người vì anh mà nhận hết vũ nhục đến chết.

Anh cho rằng nơi anh phải đến là địa ngục, nhưng một chút anh cũng không thấy sợ hãi, bởi vì anh có thể trả lại sai lầm đời trước của anh, trong lòng anh là em.

Nhưng khi anh cẩn thận quan sát anh lại thấy có chỗ không thích hợp.

Ở trong trí nhớ cuối cùng của anh, em đã bị tàn phá không ra hình người, em đã không có dáng vẻ vui tươi tràn đầy sức sống như vậy.

Một loại ý niệm ở trong đầu anh đậm ch ỏi, thậm chí không thể dừng lại.

Anh biết, anh trọng sinh!

Nhớ lại khởi đầu của bi kịch đời trước, anh tự cho là mình là chồng của Bạch Tiểu Hoa, mọi nơi sống cô ta, cuối cùng lại rơi vào kết cục phản bội.

Nhưng mà bé con trong lòng anh, cho dù bị anh ch ỉnh cửa nát nhà tan, em vẫn như cũ cố chấp yêu anh.

Anh biết, trời cao cho anh cơ hội trọng sinh, chính là tới trả nợ cho em.

Anh cũng ý thức được, trong những năm tháng đó, anh đã bị em làm cho cảm động, cũng yêu em thật nhiều.

Anh th ề, nhất định phải chăm sóc em thật tốt.

Còn Bạch Tiểu Hoa cùng tên quản gia kia, anh nhất định khiến cho bọn họ chết không được tử tế.

Nhưng có chỗ anh không nghĩ tới đó là, đời này có chút khác biệt với đời trước.

Tỷ như Bạch Tiểu Hoa cùng quản gia bởi vì tội cố ý giết người phải vào ngục giam, bị phán hai mươi năm.

Tỷ như công ty Mạc Vũ cũng không tổn thất gì, mà công ty Anh cũng hoàn hảo như vậy.

Tỷ như, tất cả mọi người nói anh sủng ái em, mỗi ngày sẽ cùng em ăn cơm.

Anh không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh nghĩ từ nay về sau anh sẽ sủng em tận xương.

Sau lại, anh đi điều tra vài việc.

Thì ra tất cả mọi việc trước kia đều có dấu vết, chỉ là đời trước anh lại không hề hay biết.

Tỷ như quản gia vẫn luôn ẩn núp ở nhà em thật ra là thanh mai trúc mã của Bạch Tiểu Hoa, tỷ như Bạch Tiểu Hoa kỳ thật cố ý tiếp cận anh, khiến anh yêu cô ta, sau đó mang cô ta đến công ty.

Đời trước sao anh có thể dễ dàng tin cô ta như vậy, tin cô ta thuần khiết như vậy, thiện lương như vậy.

Thật ra, người chân chính thiện lương thuần khiết là em, bé con nằm trong lòng anh đây.

Một đời này, anh nhất định sẽ quý trọng em, yêu em, em muốn gì, nhất định anh sẽ cho em.

Anh yêu em, thời gian trôi qua chỉ tăng chứ không giảm.

Có đôi khi em cũng hỏi anh, đã xảy ra chuyện gì, lại khiến anh có biến hóa như vậy.

Anh nói với em, anh mơ thấy ác mộng, trong mơ em vì anh mà làm rất nhiều rất nhiều việc, cho nên tỉnh dậy anh tới trả nợ cho em.

Mỗi khi tới lúc này, em luôn cười nhạo anh, chỉ là một giấc mơ mà thôi, hà tất phải xem là sự thật?

Anh chỉ cười khẽ, sau đó nghiêm túc nói với em thật ra anh gạt em đó, vì yêu em nên anh mới có thay đổi lớn như vậy!

Những ác mộng đã tải qua đó, cứ để cho gió cuốn đi đi!

"Này! Kỵ Vô Ngu! Anh đang làm gì nha! Mau tới đây giúp em nhìn xem cái váy này có đẹp không~"

Giọng nói đi ềm mĩ của em vọng lại, thật ra anh muốn nói với em, em mặc cái gì cũng đẹp, như mà..... Ừm..... Lúc không mặc gì là đẹp nhất.

Cho nên a, anh phải đi lột quần áo em đi ~

Ai bảo anh không chống cự được dụ hoặc của em.....

"Bảo bảo, anh đã nói qua chưa, anh rất yêu em?"

"Hừ ㄟ(͡ ° ͜) ㄝ bốn bảo bảo tốt như vậy, anh không yêu em thì yêu ai?"

"Ừm, anh yêu em."

"Ừm..... ưm! Yêu thì yêu! Không cho động tay động chân! ư..... Ừm....."

Phòng trong, phong cảnh vừa lúc.....

- - - - -

Edit: Hu hu ta đọc phần ngoại truyện này ba lần rồi, cứ thấy bị tổng một bụng cầu lương -_-/// mà vẫn muốn đọc lại, chờ mãi cũng edit được phần này....

P/s: theo số đông ta sẽ đăng cố định vào tầm 10h tối nha, hôm nay rảnh rồi full TG này, tối không có chương đâu. ㄣ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄣ

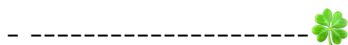
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 287: Tôi chỉ muốn yên tĩnh làm một bình hoa

Edit: Linhlady

“Ký chủ ký chủ ~ lần này phát sóng trực tiếp đánh thưởng thật nhiều a a a ~” Đoàn Tử ở bên người Mạc Vân Quả bay tới bay lui, có vẻ hưng phấn vô cùng.

Mạc Vân Quả chỉ thấp giọng lên tiếng, nằm ở nơi đó, nhắm hai mắt lại.

Đoàn Tử nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, chậm rãi bay đến vị trí ngực cô, sau đó nằm xuống, cũng học bộ dáng Mạc Vân Quả nhắm hai mắt lại.

Mạc Vân Quả ngủ rồi, tiếng hít thở trong không gian u ám có chút vang vọng.

Đoàn Tử giật giật lỗ tai, thân mình mập mạp nho nhỏ cọ cọ Mạc Vân Quả, thở ra một bong bóng.

Bong bóng vỡ tan, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Lúc này, Đoàn Tử mới vừa lòng, cảm thấy âm thanh của mình lớn hơn ký chủ nhiều.

Nó vui vẻ lại cọ cọ Mạc Vân Quả, sau đó chậm rãi ngủ say.

Mạc Vân Quả cũng đã ngủ, trong lúc nhất thời, trong không gian u ám vô cùng yên tĩnh.

Khi Mạc Vân Quả tỉnh lại, Đoàn Tử cân nhắc thời gian không lệch lắm, cũng không hỏi qua ý kiến của Mạc Vân Quả, trực tiếp mở truyền tống ra, mở phát sóng trực tiếp lần tiếp theo.

Mà lúc này trong nháy mắt khi Mạc Vân Quả đi vào thế giới, phòng phát sóng bị đủ các loại bình luận bao phủ.

“Uông một tiếng liền khóc! Tiểu Quả Quả người tốt cuộc cũng mở phát sóng trực tiếp!”

“Tiểu Quả Quả, thế giới trước Kẻ thần bí kia là thổ hào phương nào nha! Hu hu hu..... Muốn ôm đùi!”

“Tiểu Quả Quả, ta thật sự bị chấn kinh rồi! Yêu cầu tiểu Quả Quả hôn hôn một chút được!”

“Lần trên cú xéo! Không biết xấu hổ!”

“Lại nói, thế giới trước nhiệm vụ hoàn thành một cách khó hiểu a?”

“Lần trên thật ngốc, nhất định là do nam chủ yêu tiểu Quả Quả nhà ta, cho nên mới không tồn tại tình huống Mạc gia sụp đổ a!”

“Đúng vậy, nhưng vì sao lâu như vậy hệ thống mới nhắc nhở hoàn thành nhiệm vụ vậy? ”

“Đúng vậy, nam chủ không phải sớm đã yêu tiểu Quả Quả nhà ta sao?”

“Nói cũng đúng vậy! Tiểu Quả Quả người biết vì sao không?”

“Đúng vậy đúng vậy! Tiểu Quả Quả người biết không?”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, ở trong đầu nói: “Ừm, người đàn ông bên cạnh Bạch Tiểu Hoa là quản gia, Hiên Viên Mặc giải quyết quản gia, cũng liền giải quyết tai họa ngầm.”

“A! Nguyên lai là như thế này a..... Tất cả đều do Bạch Tiểu Hoa cùng quản gia giở trò quỷ a!”

“Năm thảo! Ta nghe được cái gì? Hiên Viên Mặc?”

“Tiểu Quả Quả, người có phải quá nhớ Mặc Mặc nhà ta nên nhần lẫn không, rõ ràng là Kỷ Vô Ngu lập!”

“Đúng vậy đúng vậy, làm sao đột nhiên nhắc tới Hiên Viên Mặc thế?”

Mặc Vân Quả còn nói thêm: “Kỷ Vô Ngu chính là Hiên Viên Mặc.”

“..... Ta giống như nghe được chuyện gì đó không thể tưởng tượng được!”

“Ta..... Giống như cũng nghe thấy rồi.....”

“Nắm thảo nắm thảo! Chơi quá độ! Kỷ Vô Ngu cư nhiên là Hiên Viên Mặc!”

“Nắm thảo! Đây là không phải ý là Hiên Viên Mặc xuyên qua thời không tới nơi này!”

“Ma trứng! Ta nhớ ra rồi, lần trước tiểu Quả Quả cùng Hiên Viên Mặc từng có một lần nói chuyện phiếm, nhưng ta lại không nghe được họ nói gì, ta còn nghĩ do hệ thống trục trặc nữa!”

“Lần trên người cũng như vậy phải không! Ta cũng thế!”

“Nắm cái đại thảo! Chúng ta giống như phát hiện được bí mật kinh thiên động địa!”

“Cho nên nói, Hiên Viên Mặc thế mà lại đánh vỡ được phép tắc thời không sao! Ma ma thế giới này thật nguy hiểm! Ta phải về nhà!”

“Ta thiên, ta cư nhiên ở sinh thời thấy được người có thể đánh vỡ phép tắc thời không!”

“Ta trái tim không tốt, a a a a a a! Ta cư nhiên không quý trọng cơ hội này thật tốt!”

“Cho nên..... Hiên Viên Mặc đánh vỡ phép tắc thời không là vì tiểu Quả Quả nhà ta sao?”

“Lợi hại nha tiểu Quả Quả!”

“Lợi hại nha tiểu Quả Quả!”

“Lợi hại.....”

.....

- - - - -

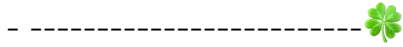
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 288

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả mặc kệ phòng phát sóng trực tiếp đủ các loại kêu rên, hiện tại cô còn không rõ ràng lắm người có thể phá vỡ phép tắc thời không t ần tại như thế nào.

Mạc Vân Quả mở to mắt, thấy được căn phòng hoa lệ lệ, đương nhiên, cái này cũng không khoa trương như thế giới trước.

Nằm ở bên người cô là một người đàn ông.

Trên người người đàn ông kia là một bộ đồ thoải mái ở nhà, mà trên người cô cũng tương tự như vậy.

Sáng sớm ánh mặt trời dịu nhẹ, chiếu xuống hai người, nhìn qua vô cùng hài hòa.

Mạc Vân Quả quay đầu đi, nhìn người đàn ông còn đang ngủ say.

Lông mi rất dài, nhưng là lại không dày giống Kỷ Vô Ngu, Mạc Vân Quả đột nhiên nghĩ như vậy.

Ngay sau đó, người đàn ông chậm rãi mở mắt, đó là một đôi thâm thúy, rõ ràng mới tỉnh lại, trong mắt lại không có một tia mê mang.

“Rời giường, cùng tôi đi ra ngoài.”

Câu nói của hắn như mệnh lệnh, cùng lúc đó, hắn đứng lên, vào phòng tắm rửa mặt.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, bắt đầu tiếp thu tư liệu bối cảnh Đoàn Tử truy ền cho cô.

Nguyên chủ là một minh tinh giới giải trí, là cái loại có nhan sắc không có kĩ thuật diễn, ừm..... Có thể dùng giá trị nhan sắc chinh phục quần chúng trong truyền thuyết.

Nguyên chủ lợi dụng nhan sắc của mình, nhanh chóng thông đồng với Kỳ Thần, cũng chính là người đàn ông vừa rồi.

Kỳ Thần người này, ừm..... Nói như thế nào đây?

Thân là giám đốc công ty giải trí lớn nhất từ trước đến nay nên người hẳn không thiếu mỹ nữ.

Nhưng hẳn chưa bao giờ tiếp cận các cô, đối mặt các cô trong tối ngoài sáng ám chỉ, đâu coi như không phát thấy, lại cố tình coi trọng nguyên chủ.

Nhưng mà chuyện kỳ quái đó là, Kỳ Thần cũng không có cùng nguyên chủ phát sinh quan hệ, lại cho cô tài nguyên tốt nhất, thường lôi kéo nguyên chủ lên hotsaech.

C

ó thể nói, ở trong mắt đại chúng xem ra, Kỳ Thần nghiêm nhiên trúng độc của nguyên chủ, nếu không vì sao lại sủng ái cô như thế?

Nhưng mà sự thật lại chính là như thế.....

“Cô đang suy nghĩ cái gì?” Kỳ Thần đứng ở trên mép giường nhìn Mạc Vân Quả phát ngốc cau mày hỏi.

Hắn nhảy bén nhận thấy được hôm nay cô có gì đó không đúng, nhưng cụ thể không giống ở đâu lại không nói ra được.

Mạc Vân Quả phục hồi tinh thần lại, nhìn Kỳ Thần đứng ở nơi đó, nghiêm túc chờ đợi cô

Mạc Vân Quả đứng dậy gật đầu đi vào phòng tắm rửa mặt.

Kỳ Thần cũng không hỏi thêm cái gì, nói đến cùng quan hệ của cô và hắn cũng là một cuộc gia dịch mà thôi.

Mạc Vân Quả đi vào phòng tắm rửa mặt, trong lúc rửa mặt nhân tiện nhìn phòng phát sóng trực tiếp.

“A hả hả? Ta cảm giác nam chủ này thật kiêu ngạo a!”

“Đó là bởi vì người ta có tư cách kiêu ngạo nha!”

“Nói cũng đúng, sao, mà nhiệm vụ lần này là gì vậy?”

Vừa dứt lời xong phòng phát sóng đã xuất hiện nhiệm vụ.....

“Đinh! Nhiệm vụ bản vị diện: An tĩnh làm bình hoa đi thiếu niên!”

“..... Cái quỷ gì?!”

“Hệ thống hôm nay phong cách có chút kỳ quái a.....”

“Hệ thống nhiệm vụ càng ngày càng kỳ quái.....”

“Như vậy cũng rất thú vị ha ha ha ha ha!”

“Các người phát hiện không, từ sau khi phòng phát sóng trực tiếp thăng cấp, nhiệm vụ phát ra cũng càng ngày càng kỳ quái.”

“Đúng vậy, nhìn như khó khăn đều không lớn, nhưng hoàn toàn không biết nên từ nơi nào xuống tay a.”

“Bất quá như vậy mới càng thêm thú vị a 23333333”

“Chờ mong xem tiểu Quả Quả nhà ta làm sao có thể an tĩnh làm bình hoa!”

“Tiểu Quả Quả nhà ta nếu làm bình hoa, vậy cũng phải là bình hoa đẹp nhất!”

“Phi, nói sai rồi, hẳn là bình hoa dũng mãnh nhất!”

“Hằng ngày thôi lộ với tiêu Quả Quả moah moah ~”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 289

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả:..... Cô mới không thích làm bình hoa đâu!

Mạc Vân Quả nhìn khuôn mặt trong gương, ừ..... Một lời khó nói hết.

Mạc Vân Quả cũng không có cảm thấy giá trị nhan sắc như thế này có thể chinh phục biển sao trời mệnh mệnh, bởi vì khuôn mặt này rất bình thường, cực phổ thông, chính là loại người ném trong đám đông cũng tìm không ra.

Nói đến vấn đề này, vì sao những người đó sẽ cảm thấy mình giá trị nhan sắc của cô có thể chinh phục biển sao trời mệnh mệnh?

“Xong chưa? Nhanh lên! Tôi còn có việc cần làm.” Kỳ Thần gõ gõ cửa nói, trong giọng nói có vài phần không vui.

Mạc Vân Quả lên tiếng, sau đó đi ra ngoài.

Kỳ Thần nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, sau đó lập tức hướng ra phía ngoài mà đi.

Dọc theo đường đi, Kỳ Thần cũng mặc kệ Mạc Vân Quả, chỉ là khi sắp đi tới cửa, hần ngừng lại chờ đợi cô.

Chờ đến khi Mạc Vân Quả đi đến bên người hần, Kỳ Thần mở miệng nói: “Năm tay tôi.”

Mạc Vân Quả:.....

Kỳ Thần thấy Mạc Vân Quả không muốn, trong mắt xẹt qua một tia tinh quang, “Không cần quên cô đã đồng ý với tôi chuyện gì.”

Mạc Vân Quả:.....

“Tôi biết cô rất xinh đẹp, tôi rất xấu, cô cảm thấy như vậy là vũ nhục cô, nhưng cô cũng lấy được không ít chỗ tốt từ tôi không phải sao?” Kỳ Thần than nhẹ một hơi nói.

M

ạc Vân Quả:.....

“Vv! Ta nghe được cái gì?!”

“Ta giống như nghe được Kỳ Thần nói chính hắc xấu?!”

“Hai vị lầu trên, các người không phải một mình đâu!”

“Còn nói nhà ta tiểu Quả Quả rất xinh đẹp? Tuy rằng tiểu Quả Quả nhà ta xinh đẹp là sự thật, nhưng thân thể này..... Thật đúng là không thể xưng là mỹ nhân a!”

“Đúng vậy nha, cũng chỉ là diện mạo phổ thông thôi?”

“Ta nhớ rõ ở bối cảnh chuyện xưa, những người đó xưng nguyên chủ là người có thể dựa vào giá trị nhan sắc chinh phục thế giới.....”

“Lầu trên không nói ta còn không chú ý.....”

“Cho nên nói, thẩm mỹ quan thế giới này..... ừm..... Thực tốt! Đặc biệt tốt!”

“Biết chân tướng nước mắt ta rơi xuống!”

“Ha ha ha ha! Cười chết bảo bảo! Thế giới này cư nhiên này lấy xấu làm mỹ sao?”

“Này quả thực chính là thiên đường của ta a a a a!” (edit: me too, (;’ Ɔ (” ai đó ship ta đến đây đi)

Mạc Vân Quả nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp nói như vậy, cuối cùng là lý giải được vì sao Kỳ Thần sẽ nói lời này.

Kỳ Thần thấy Mạc Vân Quả không nói gì, cưỡng chế nắm tay cô, sau đó liền đi ra ngoài.

Ngoài cửa, các loại ánh đèn lập loè.

Không ít bất quái truyền thông lại bắt được tư liệu mới, giám đốc công ty giải trí Thiên Nhạc cùng đệ nhất mỹ nhân giới giải trí từ khách sạn ra!

《 Chuyện xưa ban đêm dã thú cùng mỹ nhân! 》

《 Kinh! Tổng tài Thiên Nhạc trắng đêm không về lại là bởi vì..... 》

《 Bái một bái chuyện xưa tổng tài cùng đệ nhất mỹ nhân 》

《 một đêm kia, bao nhiêu người vì chuyện này tan nát cõi lòng 》

.....

Các loại văn chương sau một giờ truyền khắp trên các thông tin đại chúng ở internet, trong lúc nhất thời lưu truyền rộng rãi.

Mà các loại đèn flash sau khi chấm dứt, Kỳ Thần cùng Mạc Vân Quả cùng nhau lên xe.

Vừa lên xe, Kỳ Thần liền nhanh chóng buông lỏng tay Mạc Vân Quả ra.

Mạc Vân Quả:.....

Kỳ Thần mắt sáng như đuốc nhìn Mạc Vân Quả, trầm giọng nói: “Hôm nay có một cái tạp chí chụp hình, cô nhớ phải đi chụp.”

Nói xong câu đó lúc sau, Kỳ Thần cũng mặc kệ phản ứng của Mạc Vân Quả, lấy di động của mình ra, lật xem.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua di động của Kỳ Thần, phát hiện hắn đang lật xem album ảnh, mà album, chỉ có một người con gái, người kia thật đẹp thật đẹp.

Mạc Vân Quả tuy rằng không để ý bên ngoài thế nào, nhưng cô có thể xác định, cô gái Kỳ Thần đang xem, là cô gái đẹp nhất mà cô từng gặp.....

- - - - -

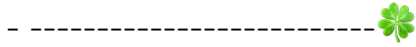
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 290

Edit: Linhlady

Xe chạy rất nhanh, khi Mạc Vân Quả còn không có phản ứng lại, cô đã bị Kỳ Thần thả đi xuống, ư..... Ở một trước một khu chung cư.

Mạc Vân Quả xuống xe, còn chưa kịp tạm biệt Kỳ Thần, đã thấy Kỳ Thần lập tức đem cửa xe kéo lên, sau đó xe lao đi như bay.

Mạc Vân Quả:.....

“Ai nha nha! Cái tên Kỳ Thần kia thái độ sao thật là!”

“Đúng vậy, đúng vậy. Chào một câu cũng không chào đã bỏ đi rồi!”

“Hừ hừ! Không quen nhìn Kỳ Tiểu Thần!”

“Kỳ Tiểu Thần cái quỷ gì?!”

“Ái xưng a ái xưng!”

“..... Vậy người còn nói không quen nhìn? Ái xưng đều gọi rồi! Ta đọc sách rất nhiều người không cần gạt ta!”

“Khụ khụ..... Người đang nói cái gì? Ta như thế nào nghe không hiểu!”

Mạc Vân Quả không để ý phòng phát sóng trực tiếp, cô nhìn thoáng qua chung cư, sau đó theo ký ức về nhà của mình.

Trong nhà, tất cả đều sạch sẽ, xem ra có người thường xuyên quét tước.

Trong phòng không có một bóng người, có một loại đặc biệt quanh quẩn.

Mạc Vân Quả cảm thấy còn có chút mệt mỏi, tùy ý nhìn nhìn một chút rồi đi tới phòng ngủ, nằm ở trên giường ngủ mất.

Mà một giấc ngủ này, chính là một ngày.

Vì thế Mạc Vân Quả hoa lệ bỏ lỡ thời gian quay chụp bìa tạp chí.....

Tới lúc Mạc Vân Quả tỉnh lại đã là buổi tối, cô nhìn thoáng qua di động, có mấy chục cuộc gọi nhỡ, trong đó có mười mấy cuộc là người đại diện của cô gọi tới, mà Kỳ Thần cũng gọi tới hai cuộc điện thoại.

Mạc Vân Quả có chút nghi hoặc, lắc lắc di động, gọi cho Kỳ Thần đầu tiên.

“Alo.” Giọng nói của Kỳ Thần từ bên kia truyền đến.

“Ừ.” Mạc Vân Quả lên tiếng.

“Nếu cô không muốn đi chụp thì có thể nói thẳng với tôi, không cần dùng cách này để chống đối.” Kỳ Thần nói như vậy.

Mạc Vân Quả:.....

“Tôi ngủ quên.” Mạc Vân Quả giải thích.

Kỳ Thần lại không tin lời giải thích này, hắn chỉ nhẹ gõ lên bàn một chút, ngữ khí mang theo vài phần trầm trọng.

“Mạc Vân Quả, nếu như cô không muốn thực hiện giao ước của hai chúng ta, như vậy cô cũng có thể nói thẳng ra.”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả biết, theo như lời của Kỳ Thần ước định kia là nguyên chủ sẽ ở bên cạnh Kỳ Thần, cùng hắn cùng nhau buộc chặt lăng xê.

Cái ước định này thực không thể hiểu được, rõ ràng người giống như Kỳ Thần hoàn toàn không cần lăng xê, có rất nhiều người muốn phỏng

vấn hấn.

Nhưng mà cái người Kỳ Thần này lại cố tình thích lấy hình thức tai tiếng bước lên đầu đề.

“Không có.” Mạc Vân Quả trả lời.

“Ừ.” Kỳ Thần đáp lại nói, “Lịch chụp của tạp chí kia tôi đẩy lên ngày mai, cô nhớ đi.”

“Ừm.” Mạc Vân Quả lên tiếng.

Kỳ Thần nghe thế liền cắt đứt điện thoại.

Mạc Vân Quả nhìn điện thoại, nghĩ nghĩ, lại gọi cho người đại diện Michelin.

“Ai da, cô nãi nãi của tôi, cuối cùng cô cũng gọi điện thoại cho tôi!” Bên kia giọng nói khoa trương tức khắc liền vang lên.

Mạc Vân Quả:.....

“Ai da, cô nãi nãi, hiện tại cô ở đâu?” Michelin hỏi.

“Nhà.”

“Nha ~ ở nhà a! Vậy được rồi, ngày mai buổi sáng 8 giờ tôi đi đón cô, ngày mai 10 giờ sẽ chụp ảnh tạp chí~” Michelin nói.

“Ừ.”

Michelin có chút kỳ quái, sao hôm nay nghệ sĩ nhà mình ít nói như vậy? Ngày thường không phải luôn khoe khoang Kỳ tổng đối xử với mình ra sao tốt như thế nào sao?

Chẳng lẽ hai người cãi nhau? Cái ý niệm này vừa ra, Michelin liền lắc đầu, sao có thể? Kỳ tổng sủng cô như vậy! Hôm nay còn cố ý vì giúp cô đẩy lịch chụp tạp chí sang ngày mai.

Phải biết rằng, cái tạp chí kia chính là tạp chí đứng số một số hai trong nước nha!

- -----

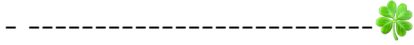
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 291

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả không biết Michelin trong lòng suy nghĩ gì, cô sờ sờ bụng, cảm thấy có chút đói.

Cô nghĩ nghĩ, quyết định đi ra ngoài tìm đồ ăn.

Cần ví, Mạc Vân Quả đi ra ngoài.

Rất nhanh Mạc Vân Quả tìm được phố ăn vặt, ban đêm phố ăn vặt vô cùng náo nhiệt, không ít người tìm đến đây thưởng thức món ngon.

Mà Mạc Vân Quả xuất hiện hiển nhiên khiến con phố nào tạo không ít sáo động.

Không ít người đầu trộm nhìn cô, có vài người còn lâm vào mê man, đồ ăn trong tay rơi hết xuống đất.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả đi đến một nhà bán bánh bột nếp, chỉ vào nó hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Chủ tiệm kia nhìn Mạc Vân Quả đầu nhìn đến ngây ngốc, hắn nhìn Mạc Vân Quả lại chỗ mình nói chuyện, cả người hưng phấn đến đôi mắt đều muốn phát sáng.

Hắn đem toàn bộ bánh trong tay đưa cho Mạc Vân Quả, liên tục nói: “Không cần tiền!”

Mạc Vân Quả:.....

Mấy chủ quán khác thấy một màn như vậy, kéo nhau đi qua đưa đồ ăn cho Mạc Vân Quả, chỉ vì muốn cô nói chuyện với bọn họ!

“Phốc..... Lại có thể khoa trương như vậy a!”

“Tiểu Quả Quả nhà ta quả nhiên là người có thể dựa vào giá trị nhan sắc chinh phục biển sao trời mênh mông!”

“Ai, đầu năm nay, lớn lên khó coi người ăn cơm xoát mặt, giống ta loại người đẹp này, chỉ có thể trả ti tiền.”

“Lầu trên xú không biết xấu hổ!”

“Người mới xú không biết xấu hổ! Ta nói là sự thật!”

“Thế nhưng tiểu Quả Quả nhà ta ở trong mắt bọn họ chính là đại mỹ nữ a!”

“Lầu trên nói rất có đạo lý, ta thế nhưng không lời gì để nói!”

“Cho nên nói, thế giới này thậm chí quan trọng cuộc vận vẹo tới rồi cái trình độ gì rồi, ngất!”

Mạc Vân Quả cũng cảm thấy nơi này thậm chí quan của mọi người thập phần vận vẹo, ừm..... Nhưng mà có thể ăn đồ miễn phí, cô rất vui vẻ!

Mạc Vân Quả cắn một ngụm bắp, quai hàm phồng lên không ngừng nhấm nuốt.

Sau đó, cô liền nghe được người bên cạnh nói.....

“A a a a! Thật đẹp thật đẹp a! Sao lại có người xinh đẹp như vậy a a a!”

“Xong rồi xong rồi, trái tim của ta muốn nổ tung mất! Sao lại có thể đẹp như vậy!”

“Ta lâm vào bẽ tình không thể tự kềm chế! Ai đâu không cần ngăn trở ta!”

“Nữ thần nữ thần! Liếm liếm liếm!”

Mạc Vân Quả:..... Giống như một đám thiếu năng trí tuệ.

Mạc Vân Quả sắc mặt lạnh lẽo tiếp tục đi về phía trước, phía trước một chỗ vây quanh rất nhiều người, vừa vặn chặn Mạc Vân Quả lại.

Mạc Vân Quả đi lại gần nghe một đám người nghị luận.

“Trời ạ! Sao lại có người xấu như vậy!”

“Xấu như vậy còn không biết xấu hổ ra đường gặp người! Nên lăn trở về nhà đi!”

“Đúng vậy đúng vậy! Xấu không phải lỗi của cô, sai là cô dọa tới người khác!”

“Ai nha nha, không được không được, ta phải đi, cay đôi mắt!”

“Ta cũng vậy ta cũng vậy!”

Mạc Vân Quả:.....

Đám người phía trước tản ra, Mạc Vân Quả dễ dàng liền thấy được người bị vây ở trung tâm.

Chỉ liếc mắt một cái, Mạc Vân Quả ngay lập tức nhận ra được đó chính là cô gái trong di động của Kỳ Thần, một tuyệt thế mỹ nhân.....

Lúc này cô ấy đang bị người chỉ chỉ trỏ trỏ, trên mặt không có chút thương tâm khổ sở nào, cô ấy bình tĩnh đứng ở nơi đó, mặc kệ người khác chửi rủa.

“A? Mỹ nữ mỹ nữ mỹ nữ!!!”

“A a a a! Thật đẹp a a a a!”

Bởi vì Mạc Vân Quả xuất hiện, mọi việc bao phủ lên cả thanh âm đánh giá cô gái kia.

Lúc này cô gái kia đem ánh mắt chuyển đổi lên trên người Mạc Vân Quả, trong mắt kia lúc này mới hiện lên một tia dao động, môi cô ấy giật giật, như muốn nói gì đó, lại cái gì cũng không có nói ra.

Mạc Vân Quả nghe thấy tất cả:..... Luôn có một loại cảm giác tất cả mọi người say chỉ mình ta tỉnh.....

- - - - -

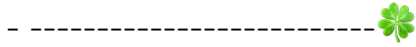
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 292

Edit: Linhlady

“Cô tới nơi này làm cái gì?” Cô gái kia cuối cùng vẫn mở miệng nói.

Mạc Vân Quả:?

Y Tường Vi nhìn Mạc Vân Quả sắc mặt lạnh nhạt, cho dù cô không có biểu tình gì, vẫn là đáng vẻ tuyệt mỹ như vậy, không giống mình.....

Nghĩ đến đây, trong mắt Y Tường Vi xẹt qua một tia ảm đạm, khó trách người đàn ông kia sẽ thích cô ấy, a..... Sắc đẹp a!

Mạc Vân Quả nhìn Y Tường Vi, thật sự không nghĩ ra, hai người gặp nhau lúc nào.

Người vây quanh Mạc Vân Quả càng ngày càng nhiều, bọn họ biểu tình cu ờng nhiệt, có chút thậm chí còn có vài người hướng về bên người Mạc Vân Quả đụng chạm, nhìn đáng vẻ mưu đồ gây rối.

Trong mắt Y Tường Vi xẹt qua một tia sắc bén, cô ấy hừ lạnh một tiếng, bước nhanh đi tới cạnh Mạc Vân Quả, sau đó cầm tay Mạc Vân Quả kéo đi ra ngoài.

“Nắm thảo! Cái người sửu bát quái*! Dám cầm tay nữ thần của ta, đánh chết cô ta!”

*Sửu bát quái: người quái dị.

“Đúng vậy đúng vậy! Vừa thấy đã biết cô ta có mưu đồ gây rối!”

“Mẹ! Ai dám đụng đến nữ thần của ta!”

“Đánh chết cô ta! Đánh chết cô ta!”

Mọi người cứ như thế kêu gào khi Y Tường Vi kéo Mạc Vân Quả, một giây thôi đã bao phủ hai người.

Y Tường Vi mấp máy môi, cánh tay bắt lấy tay Mạc Vân Quả có một tia hơi hơi run rẩy, cho dù như vậy, cô ấy cũng không buông tay.

“Cô không nên tới nơi này.” Cô nên ở bên người Kỳ Thần để hấn bảo vệ cô.....

Y Tường Vi cũng không nói lời trong lòng ra, nhưng mà một câu đơn giản như vậy lại gây lửa giận cho đám người xung quanh.

“Sửu bát quái này có ý gì?”

“Mẹ., Tôi thấy cô ta thiếu đánh đây mà! Nhất định cô ta nổi ý xấu với nữ thần của tôi!”

“Đúng vậy đúng vậy! Loại người này làm sao có thể ác độc như vậy!”

“Nhà ta nữ thần còn ở trong tay cô ta! Trước đem nữ thần cứu ra!”

“Đúng thế, đúng thế!”

Khí thế quần chúng tăng vọt, không ít người xô xô đẩy đẩy đụng đến người Y Tường Vi.

Tuy rằng những người đó chán ghét Y Tường Vi, nhưng an toàn của nữ thần, bọn họ lựa chọn đụng vào cô ấy.

Mắt Y Tường Vi dần dần phiếm hồng, nhưng trước sau không có rớt nước mắt.

Y Tường Vi muốn đẩy cánh tay lôi kéo tay mình ra, cô ấy lại không yên tâm để một mình Mạc Vân Quả ở chỗ này.

Mạc Vân Quả có bao nhiêu xinh đẹp là chuyện rõ như ban ngày, một khi để mình cô lại đây, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Mạc Vân Quả cảm thấy mọi người xô đẩy, hơi thở quanh thành càng trở nên lạnh lẽo.

“Oa dựa! Từ mỹ mạo dẫn phát một h ồi đấu tranh!”

“Giảng đạo lý, nhìn mỹ nữ bị ghét bỏ như vậy, ta thật muốn nói một câu, đến đây nhà vào lòng thúc thúc, thúc thúc thương người!”

“L ầu trên xú không biết xấu hổ, còn thúc thúc kia! Ta thấy người so với tổ tông còn kém không nhiều lắm!”

“Ai nha nha! Thế giới này sao lại vô thế đối xử với mỹ nhân như vậy? Nhìn thôi đã thấy đau tim rồi a a!”

“L ầu trên người không được quên, thế giới này thậm chí quan vận vận đến khóc chút chút.....”

“Khụ khụ..... Thật muốn tới thế giới này khóc chút chút.....”

Mạc Vân Quả:.....

“Nhanh gọi điện cho Kỳ Th ần, để hắn tới đón cô.” Y Tường Vi cố chấp lôi kéo Mạc Vân Quả, còn tay cô ấy đã bị những người khác thô lỗ đánh đổ.

Y Tường Vi gắt gao cắn môi dưới, cố chấp không chịu rớt một giọt nước mắt.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả có thể cảm giác được sức lực của mỹ nhân trước mắt thật lớn, cô một tay đem Y Tường Vi kéo vào trong lòng mình, cho dù Y Tường Vi cao hơn cô

.....

Sau đó Mạc Vân Quả vươn tay, một tay đẩy một cái, lại đem người chung quanh toàn bộ đều đẩy ngã trên mặt đất!

Mọi người:..... Ma ma cứu mạng! Nữ thần thật bạo lực thật là khủng khiếp!

Y Tường Vi:..... Luôn cảm giác mình lo lắng là dư thừa.....

- - - - -

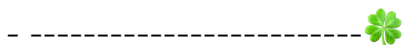
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 293

Edit: Linhlady

Người chung quanh vừa thấy nữ thần bạo lực như vậy cường hãn như vậy, đồng loạt lui về phía sau.

Mạc Vân Quả lôi kéo Y Tường Vi, khí thế mười phần về phía trước.

Cô đi một bước, người phía trước liền lui một bước.

Rất nhanh, một đám người đã đứng lui ra hai bên tạo thành một lối đi, Mạc Vân Quả trực tiếp lôi kéo Y Tường Vi rời đi.

Mà lúc này Mạc Vân Quả không biết đó là, tất cả truyện vừa rồi đã bị quay lại, sau đó tung lên mạng, tạo ra một làn sóng lớn.

Trần Dương là một cái nhan phấn, hắn yêu thích mỹ nhân, như vậy chỉ cần việc mỹ nhân làm, đều là đúng.

Đêm nay, hắn nhàm chán xoát diễn đàn, thuận tiện liếm liếm nữ thần của mình.

Sau đó hắn liền thấy được một cái tiêu đề mới, 《đầu đường vậy xem! Chuyện xưa của đệ nhất mỹ nữ cùng đệ nhất xấu nữ!》

Trần Dương khinh thường bĩu môi, đây khẳng định là tiêu đề giật týt thôi, tuy rằng như thế, hắn vẫn click mở, vạn nhất là thật sự thì sao!
O(∩_∩)O~~

Đây là một cái video, thời gian còn gần đây, Trần Dương click mở video vừa thấy.....

Nhìn đến Mạc Vân Quả: Năm thảo! Thật đẹp thật đẹp! Liếm liếm liếm!

Nhìn đến Y Tường Vi thì lại: Nắm thảo! Thật xấu thật xấu! Cay đôi mắt!

Theo thời gian trôi đi, Trần Dương cũng hãm vào.

Sau đó hẳn nhìn thấy gì?

Nắm thảo! Nữ thần sức lực thật lớn đại đại sợ quá hơi sợ!

Nhưng mà..... Thật sự mỹ mỹ mỹ mỹ a a!

Trần Dương bắt đầu động tác, bùm bùm liền bắt đầu phát biểu cảm tưởng của mình.

Mà chuyện như vậy, ở một nơi khác cũng xảy ra chuyện tương tự.

Kỳ Thần cũng thấy được tiêu đề này, khác một điểm đó là chuyện này do trợ lý nhắc hẳn.

Vừa nhìn đến Mạc Vân Quả tùy ý đi ra ngoài, cũng không biết che dấu một chút, trong mắt hẳn xẹt qua một tia châm chọc.

Kỳ Thần cho rằng, Mạc Vân Quả đây là cố ý, mỹ nữ từ trước đến nay đều có tâm hư vinh, cô nhất định là vì hưởng thụ những người đó khích lệ.

K

ỳ Thần nhìn một hồi cũng không có phát hiện nội dung thú vị, đang lúc hẳn chuẩn bị đóng lại, một khuôn mặt xuất hiện ở màn ảnh, đó là một khuôn mặt cực xấu, nhưng mà ở trong lòng hẳn, lại là đẹp nhất.

Kỳ Thần kích động đứng lên, theo sau hẳn hít sâu một hơi, lại ngồi xuống, tiếp tục nhìn video.

Chỉ là lúc này đây, lực chú ý của hẳn toàn bộ quá trình đều ở trên người Y Tường Vi.

Nhìn đến Y Tường Vi bị vô tội chửi rửa, Kỳ Thần đau lòng tột đỉnh, chính hắn biết, mình cái gì cũng làm không được.

Lúc nhìn đến Y Tường Vi nắm tay Mạc Vân Quả, lại bị những người khác xô đẩy niết hờng, Kỳ Thần hận không thể giết những người đó, nhưng mà hắn biết, hắn lại cũng không làm được gì.

Sau đó nhìn đến phản ứng của Mạc Vân Quả nắm tay Y Tường Vi, còn một tay đem những người đó xô ngã, Kỳ Thần:!!!Σ(?Д? /) / !!!

Giờ khắc này, Kỳ Thần mới cảm thấy, hắn chưa từng hiểu rõ cô gái Mạc Vân Quả này.

Nhìn đến Y Tường Vi được an toàn mang đi, Kỳ Thần thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hắn lấy di động, muốn gọi điện thoại cho Y Tường Vi, nhưng mà tay hắn đặt lên vị trí đó thật lâu, cũng không ấn gọi được.

Thật lâu sau sau, Kỳ Thần buông xuống di động, thở dài một hơi.

Lúc này, hắn mới phát hiện mình vô lực, cho dù cô ấy có xảy ra chuyện gì, hắn..... Cái gì cũng làm không được.

Bên kia, Mạc Vân Quả mang theo Y Tường Vi đi tới chung cư của mình, hai người ng ắ đối diện, Y Tường Vi hơi cúi đầu, tóc mái hơi dài che mất khuôn mặt cô ấy, thấy không rõ biểu tình, đôi tay nắm tay, thoát nhìn thập phần áp lực.

- -----

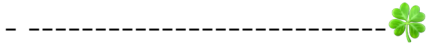
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 294

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả lấy một ly nước ấm, uống một chút, cô cũng không phải người thích nói chuyện, Y Tường Vi cũng không nói lời nào, ừ..... cô vẫn chuyên tâm uống nước đi, lúc này ăn quá nhiều có chút khát.

Thời gian chầm chậm trôi đi, ước chừng hơn mười phút sau, Y Tường Vi chậm rãi thở dài một hơi.

“Cảm ơn.” Cô ấy nói như vậy.

Mạc Vân Quả uống một ngụm nước ấm, lên tiếng “Ừ.”

Y Tường Vi giật giật khóe miệng, người này thật đúng là không khách khí.

Y Tường Vi hít sâu một hơi, như là nghĩ thông suốt cái gì, cô ấy ngừng đầu im lặng nhìn Mạc Vân Quả hỏi: “Tôi có thể ở lại nơi này sao? Phòng tôi ở đến hạn, tôi..... Còn không có tiền.....”

Mạc Vân Quả buông cái ly, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Y Tường Vi, chỉ hỏi một câu, “Cô sẽ nấu cơm sao?”

“Sẽ sẽ sẽ!” Y Tường Vi điên cuồng gật đầu.

“Được.” Mạc Vân Quả lên tiếng, từ đêm nay xem ra, cô không nên tùy ý đi ra ngoài, ừ..... Bị người vậy xem cảm thụ có chút không vui.

Y Tường Vi không thể tin tưởng nhìn Mạc Vân Quả, cô ấy không nghĩ tới Mạc Vân Quả chỉ đơn giản đồng ý như vậy!

Nếu không phải cô ấy thật sự cùng đường, cô ấy cũng sẽ không tùy tiện đưa ra yêu cầu này.

“Cảm ơn! Cảm ơn! Cảm ơn!” Y Tường Vi liên tục nói vài câu cảm ơn, cô ấy biết, những ngày tiếp theo cô ấy ít nhất không cần ăn ngủ đầu đường.

Mạc Vân Quả lại ôm gối, cái miệng nhỏ nhắn lại tiếp tục uống nước, ừ một tiếng.

Y Tường Vi cảm thấy hôm nay Mạc Vân Quả có chút kỳ quái, ở trong ấn tượng của cô ấy, cô kiêu căng ngang ngược, sẽ không giống trước mắt như vậy, ừ..... Đáng yêu?

Y Tường Vi lắc đầu, đem cái từ “Đáng yêu” này vứt ra đầu, cái từ này thật sự không thích hợp một đại mỹ nữ.

Thật ra cô ấy không biết, còn có một từ, gọi là “Ngốc manh”.

Mạc Vân Quả cũng mặc kệ Y Tường Vi nghĩ như thế nào, cô uống xong nước ấm, lúc này mới buông cái ly, đứng dậy chuẩn bị đi phòng ngủ, ngủ.

Y Tường Vi nhìn Mạc Vân Quả muốn vào phòng, vội vàng hỏi: “Cái kia..... Tôi ở nơi nào a?”

Mạc Vân Quả xoay người nói: “Phòng rất nhiều.” Ý tứ là người tùy tiện chọn.

Y Tường Vi sửng sốt, gật gật đầu, Mạc Vân Quả thấy cô ấy không có vấn đề liền xoay người vào phòng ngủ.

Y Tường Vi nhìn căn phòng đóng cửa, trong đầu về Mạc Vân Quả càng cảm thấy khí hiểu, nhưng theo sau lại tưởng tượng, trước kia cô ấy chỉ biết cô qua miệng người khác, cũng chưa từng tiếp xúc qua, không lẽ cô chân chính là như thế này?

Y Tường Vi xoa xoa cổ tay, nơi đó ngấm nhiên đã xanh tím.

Cô ấy thở dài một hơi, chọn một phòng, cũng chuẩn bị ngủ.

Lúc này trở lại trong phòng Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp thảo luận, có chút vui vẻ, ừm..... Phòng phát sóng trực tiếp khen cô thông minh!

“Ha ha! Tiểu Quả Quả, người quả thực quá thông minh! Đem đại mỹ nữ lưu lại, chúng ta liền có thể mỗi ngày nhìn đến cô ấy! (~~~~~)~”

“A ha ha? Đại mỹ nữ chính là đẹp mắt a a a!”

“Ừm..... Hơn nữa ta cảm giác tính cách cũng không tồi gia! Là đồ ăn của ta, hắc hắc ha ha!”

“Lên trên người đủ rồi!”

“Ai, ta cảm thấy đại mỹ nữ khẳng định bị khổ thật nhiều, vừa rồi những người xấu kia niết tay cô ấy thật đỏ, cô ấy cũng đều không có khóc.”

“Đúng vậy, rõ ràng nước mắt ở vành mắt đảo quanh, nhưng lại không rơi xuống.”

“Nhìn ra được, nữ hài kia thực kiên cường.”

“Ừ..... Đại mỹ nữ là xinh đẹp, tiểu Quả Quả nhà ta là manh! Vẫn là thích tiểu Quả Quả nhà ta nhiều hơn một ít! Hắc hắc hắc! Tiểu Quả Quả, mau tới moah moah ta một cái!”

“Xú không biết xấu hổ!”

- - - - -

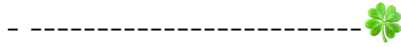
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 295

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua phòng phát sóng trực tiếp không hề khen cô thông minh, lập tức không thèm nhìn.

Cô vui vẻ đi tắm, chui vào ổ chăn, vui vẻ ngủ.

Ngày hôm sau, Mạc Vân Quả bị một tiếng tiếng hét chói tai đánh thức.

Mạc Vân Quả lập tức xoay người xông ra ngoài, ngay cả giày cũng không mang.

Trong phòng khách, Michelin mở to hai mắt nhìn không thể tin tưởng nhìn Y Tường Vi, tiếng hét chói tai kia chính là từ trong miệng hấn vọng lại.

“Cô..... Cô..... Cô.....” Michelin nửa ngày đầu không có nói ra một câu hoàn chỉnh.

Y Tường Vi cười khở một tiếng, quay đầu liền thấy Mạc Vân Quả chỉ mặc áo ngủ đứng đó.

Ánh mặt trời ban mai trút xuống phòng khách, cô mặc một chiếc áo ngủ vô cùng đơn giản, tóc tai có chút hỗn độn có một loại mỹ cảm không nói thành lời, da thịt trắng nõn lộ ra bên ngoài, rõ ràng là khuôn mặt vô cả, nhưng vẫn như cũ tuyệt mỹ như vậy.....

Ánh mắt Y Tường Vi lóe lóe, dấu đi ánh mắt mất mát.

Michelin phục hồi tinh thần lại, quay đầu liền thấy được Mạc Vân Quả, trong lúc nhất thời hấn ta cũng sửng sốt.

Bất kể xem bao nhiêu lần, nghệ sĩ nhà hắc ta vẫn như cũ đẹp như vậy.

Mạc Vân Quả:.....

“Ai nha ta cô nãi nãi, sao cô lại đi chân không a!” Michelin hô to một tiếng, bước nhanh đi đến bên cạnh Mạc Vân Quả, đẩy cô đi vào phòng ngủ.

Bị đẩy mạnh vào phòng ngủ Mạc Vân Quả dưới ánh mắt của Michelin lái rất nhanh vệ sinh cá nhân, sau đó Michelin thức thời đi ra ngoài.

Rốt cuộc Mạc Vân Quả muốn thay quần áo a!

Michelin vừa đi ra liền thấy được Y Tường Vi bùng trứng chiên, hắc ta hừ lạnh một tiếng, trợn trắng mắt.

Y Tường Vi cũng biết Michelin cũng không muốn thấy mình, hắc ta là một người đại diện yêu cái đẹp.

Y Tường Vi sờ sờ mặt mình, cái gì cũng không nói.

Đương Mạc Vân Quả mặc tốt quần áo đi ra đã nghe Michelin bốn phía tán dương.

Mạc Vân Quả:.....

“Bữa sáng.” Y Tường Vi đúng lúc lên tiếng đánh gãy Michelin tán dương.

Nhưng mà còn không chờ Mạc Vân Quả nói chuyện, Michelin liền hừ lạnh một tiếng, ghét bỏ nói: “Ai muốn ăn bữa sáng của cô ta? Đi! Tôi mang cô đi ăn ngon!”

Y Tường Vi nghe được lời này, chỉ hơi hơi nắm chặt nắm tay, cái gì cũng không nói.

Mạc Vân Quả không để ý Michelin, đi đến bàn ăn, cầm đĩa lên, bắt đầu ăn.

Michelin khoa trương hô to một tiếng, bất đắc dĩ Mạc Vân Quả ngay cả một ánh mắt cũng không cho hấn ta.

Mạc Vân Quả ăn một miếng đầu tiên sau đó cảm thấy đẽ Y Tường Vi ở lại là quyết định quá chính xác!

Ăn thật ngon! (￣▽￣)／

Thấy Mạc Vân Quả ăn ngon, Michelin đâu không tự chủ được nuốt nuốt nước miếng.

Hấn ta nhìn thoáng qua Y Tường Vi, cảm thấy có chút ngượng ngùng, hấn ta hừ lạnh một tiếng, biểu lộ t ờn tại của mình.

Y Tường Vi nhìn thoáng qua Michelin, ánh mắt chột lóe, không biết nghĩ tới cái gì, cô ấy nói: “Nếu không chê nói, anh có thể nếm thử.”

Michelin lập tức liền c ần lấy chiếc đĩa chuẩn bị ăn, sau đó hấn ta đột nhiên ý thức được cái gì, ho nhẹ một tiếng nói: “Tôi xem mặt mũi nghệ sĩ nhà ta mới ăn đ ồcô làm! Bằng không..... Hừ hừ.”

Y Tường Vi nhìn Michelin như vậy, không biết sao, lại cảm thấy có chút đáng yêu, ừ..... Cô ấy không biết, có cái từ gọi là “Ngạo ki ều”.

Cio ấy gật đầu xem như phụ họa Michelin.

Michelin lúc này mới gấp một cái trứng chiên cắn một ngụm, ăn ngon!
o(; >△<)o

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Michelin, không hiểu, ăn thì ăn đi nói nh ều như vậy làm gì.

Im lặng ăn bữa sáng không phải tốt sao~(*￣▽￣)

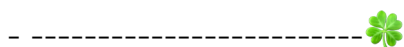
- - - - -

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 296

Edit: Linhlady

Michelin cùng Mạc Vân Quả ăn xong rồi bữa sáng, Michelin vừa thấy thời gian, đã là 9 giờ, sốt ruột hoảng hốt lôi kéo Mạc Vân Quả ra cửa.

Mà Y Tường Vi nhìn cửa nhà đã đóng cửa, cười khẽ một tiếng, nghe qua lại có vài phần sung sướng.

Bên này, Michelin lôi kéo Mạc Vân Quả chạy tới công ty, đổi quần áo, hóa trang sau đó vất đầu chụp ảnh.

Mạc Vân Quả chưa làm qua việc này, cô cũng không biết nên làm như thế nào.

Nhưng mà thẩm mỹ quan nơi quả thật không bình thường, bất kể Mạc Vân Quả tạo dáng vẻ gì, bọn họ đều thấy đẹp đẹp đẹp!

Tiếng nhiếp ảnh gia khoa trương khiến Mạc Vân Quả nhin không được nhìn hấn vài lần, sau đó nhiếp ảnh gia che vị trí ngực của mình, nói rằng bị sét đánh trúng.

Mạc Vân Quả:.....

Cuối cùng, sau khi chụp ảnh xong đã là bữa trưa.

Mạc Vân Quả nghĩ trở về ăn cơm trưa, lôi kéo Michelin chạy về nhà mình.

Michelin tự nhiên sẽ sủng nghệ sĩ nhà mình, trên cơ bản cô muốn làm cái gì, hấn ta đều sẽ đồng ý.

Nhưng mà khi hai người ra khỏi cửa liền thấy Kỳ Thần.

Mạc Vân Quả:.....

Kỳ Thần đi đến bên người Mạc Vân Quả, lập tức kéo cổ tay cô.

Hắn nhìn Michelin gật gật đầu, sau đó kéo Mạc Vân Quả, cũng không quay đầu lại rời đi.

Michelin nhìn bóng dáng hai người, sờ sờ mũi, tuy rằng bên ngoài ai cũng nói hai người họ yêu nhau, nhưng mà hắn ta lại không thấy được không khí ái muội giữa hai người.....

Mạc Vân Quả nhìn người đàn ông đang kéo mình đi, mắt thấy hắn sắp kéo cô đến nhà ăn, lập tức liền dừng bước, không đi nữa.

Kỳ Thần đột nhiên thấy có một ngoại lực ngăn cản hắn đi về phía trước, hắn quay đầu nhìn lại, thấy Mạc Vân Quả đứng ở nơi đó bất động.

Kỳ Thần hơi nhíu mày, dùng sức lôi kéo.

Kéo..... Kéo không nhúc nhích.....

Kỳ Thần:.....

Hắn bưng tỉnh nghĩ đến tối hôm qua xem cái video kia, sau đó lại nhìn sắc mặt lạnh lẽo của Mạc Vân Quả.

“Về nhà.” Mạc Vân Quả nhìn đến Kỳ Thần dừng lại nhìn cô thì lập tức nói.

Kỳ Thần cau mày, muốn nói không cần quên giao ước của bọn họ, nhưng ngược lại nghĩ đến, theo thông tin hắn nhận được thì cô ấy đang ở nhà cô.....

Kỳ Thần mím môi, đạm nhiên gật gật đầu, chỉ là bàn tay đang nắm chặt kia lại tiết lộ tâm tư của hắn.

Mạc Vân Quả thấy Kỳ Thần cũng không có ý phản, trở tay bắt được cánh tay của Kỳ Thần muốn đi về chung cư.

Kỳ Thần cũng không giãy giụa, so với bị người bắt lấy, hẳn càng muốn gặp đến cô ấy.

Hơn mười phút, hai người đi tới chung cư.

Còn không vào cửa, Mạc Vân Quả đã ngửi được một mùi hương.

Cô biết, nhất định là Y Tường Vi làm đồ ăn.

Mạc Vân Quả đôi mắt xoát sáng ngời, cô lại lần nữa nghĩ đến, việc tối hôm qua đồng ý Y Tường Vi ở lại quả thực là một quyết định đặc biệt chính xác.

Y Tường Vi vừa vặn đem đồ ăn mang lên bàn, cô ấy cũng không thể xác định Mạc Vân Quả có trở về hay không, nhưng vì về phòng, cô ấy vẫn nấu ba món một canh bày sẵn.

Y Tường Vi xoay người đi cần chén đĩa, sau đó cô ấy nghe thấy tiếng mở cửa.

Cô ấy biết, nhất định là Mạc Vân Quả đã trở lại.

Nghĩ đến Mạc Vân Quả, khóe miệng liền nhin không được ngậm một mạt ý cười, cô là người đầu tiên chứng minh giá trị con người mình, thật tốt.....

Y Tường Vi bước nhanh đi ra phòng bếp, muốn giúp Mạc Vân Quả có thể nhanh chóng ăn đồ mình làm, đương nhiên, có thể khen cô ấy thì thật tốt.

Nhưng mà khi cô ấy đi ra, lại thấy một người ngoài ý muốn.....

Kỳ Thần cô gái mặc tạp dề, vẫn là khuôn mặt kia, nhưng so với trong trí nhớ lại có vài phần nhu hoà.....

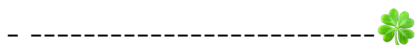
- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 297

Edit: Linhlady

Kỳ Thần há miệng thở dốc, lại không phát ra thanh âm gì.

Y Tường Vi toàn thân cứng đờ, cô ấy cũng không biết nên nói cái gì, cũng không biết nên hỏi cái gì.

Cô ấy cứ như vậy ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mắt, người đối diện cô ấy cũng như thế.

Mạc Vân Quả cũng mặc kệ hai người, cô nhìn thấy chén đĩa trong tay Y Tường Vi, trực tiếp đi qua nhận chén đĩa, sau đó dọn xong, thuận lý thành chương ngồi xuống, vui vẻ ăn đồ của mình.

Tiếng đĩa va chạm thành công lôi kéo hai người đang phát ngốc trở về hiện thực.

Y Tường Vi đem tay lau lau trên tạp dề nói: “Tôi đi lấy thêm một bộ chén đĩa.”

Còn không chờ Kỳ Thần đáp lại, cô ấy đã xoay người rời đi.

Kỳ Thần vươn một bàn tay, muốn ngăn cản cô ấy, lại chỉ nhìn thấy một cái hư ảnh.

Mạc Vân Quả cắn chiếc đĩa, nghiêng đầu nhìn Kỳ Thần, lại nhìn thoáng qua phòng bếp, ừm..... Vẫn là đồ ăn ngon.

“Phốc, ta giống như phát hiện ra chuyện gì đó hay ho rồi.”

“Ta giống như cũng là.....”

“Không cần đánh đố!”

“Người mà Kỳ Thần thích, là Y Tường Vi đi?”

“Cái cô Y Tường Vi này, cũng thích Kỳ Thần đi?”

“Năm thảo! Lương tình tương duyệt a!”

“Cho nên nói..... Nhà ta Tiểu Quả Quả là tiểu tam sao?”

“Phi! Nhà ta tiểu Quả Quả rõ ràng là bóng đèn! Vẫn là cái loại bóng đèn to đùng!”

“Phốc.....Lầu trên hình dung cái kiểu gì vậy? Tiểu Quả Quả nhà ta rõ ràng là..... ừ..... Đồ tham ăn!”

Mạc Vân Quả cắn một ngụm thịt, nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói Y Tường Vi thích Kỳ Thần, mà Kỳ Thần cũng thích Y Tường Vi.....

Mạc Vân Quả nuốt miếng thịt, nghiêng đầu nhìn Kỳ Thần nói: “Anh thích Y Tường Vi?”

Kỳ Thần rũ xuống tay, chua xót nói: “Không..... Không thích.”

Y Tường Vi vừa vặn từ phòng bếp đi ra, nghe hết toàn bộ cuộc đối thoại này, ánh mắt của cô ấy buồn bã, ở trong lòng nói với mình: Đây không phải chuyện đương nhiên sao?

Mạc Vân Quả nhìn Y Tường Vi đứng ở cửa, lại hỏi: “Cô thích Kỳ Thần?”

Y Tường Vi vội vàng lắc đầu nói: “Không, không thích.”

Ánh mắt Kỳ Thần buồn bã, ngón tay vô ý thức nắm chặt, hắt hất sâu một hơi, không nói gì.

Mạc Vân Quả kỳ quái nhìn hai người liếc mắt một cái, sau đó nói với phòng phát sóng trực tiếp: “Bọn họ không thích lẫn nhau.”

“..... Nếu không phải hiểu rõ con người Tiểu Quả Quả nhà ta, ta sẽ cho rằng cô ấy cố ý.....”

“Ta nếu như bị tiểu Quả Quả hỏi như vậy, chỉ sợ đã đem cô ấy đánh cho tàn phế!”

“Lầu trên cút xéo!”

“Phốc..... Cái này giống như vô ý khiêu khích người khác sao?”

“Ai, tiểu Quả Quả nhà ta còn không thể đủ trình lý giải tình yêu a, tình yêu a, là một đồ vật thực huyền diệu.”

“Tiểu Quả Quả a, người tin tưởng chúng ta sao ~ hai người bọn họ tuyệt đối là thích lẫn nhau, chỉ là khẩu thị tâm phi mà thôi.”

“Đúng vậy đúng vậy~ chúng ta chính là thân kinh bách chiến!”

“Không không không, ta còn là một tiểu xử nam ngây thơ, cho nên các người không cần dạy hư người ta nha~”

“

Nôn ~ lầu trên không cần ghé thăm như vậy.”

Mạc Vân Quả nhìn người trong phòng phát sóng trực tiếp vẫn cứ kiên trì nói Y Tường Vi cùng Kỳ Thần thích lẫn nhau, vẫn có chút khó hiểu.

Cô nhìn nhìn đồ ăn trong chén, lập tức liền quyết định mặc kệ, vẫn là ăn tương đối quan trọng! ($\sim \nabla \sim$)~

Y Tường Vi đem chén đĩa trong tay đặt ở trên bàn, sau đó ngẩng xuống.

Mà Kỳ Thần cũng thuận thế ngẩng xuống bên người Mạc Vân Quả, trầm mặc không lên tiếng.

Thật ra hẳn một chút hứng thú ăn cũng không có, nhưng nhìn Mạc Vân Quả có vẻ ngon miệng, hẳn vẫn muốn nếm thử tính vờn chiếc đĩa.....

- - - - -

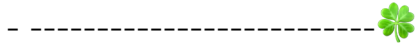
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 298

Edit: Linhlady

Kỳ Thần ăn một ngụm, ăn ngon! Đây là ý tưởng đầu tiên xuất hiện trong đầu hắn.

Thật lâu rồi hắn không có cơ hội ăn đồ ăn cô ấy làm, không thể tưởng được hiện giờ chỉ có mượn danh nghĩa của Mạc Vân Quả mới có thể ăn.

Kỳ Thần nghĩ đến điểm này, càng thêm uể oải, nhưng động tác trên tay không hề ngừng lại.

Mạc Vân Quả nhìn động tác của Kỳ Thần, có một chút không vui.

Sớm biết như vậy sẽ không mang theo Kỳ Thần đã trở lại, cứ nhiên cùng cô đoạt ăn! (* ˘ ˘)

Kỳ Thần một chút cũng không có phát hiện tâm tình của Mạc Vân Quả, hắn chuyên chú ăn cùng nhìn biểu cảm của Y Tường Vi.

Y Tường Vi miệng nhỏ ăn từng miếng, nhìn qua tâm tình không quá tốt.

Kỳ Thần cũng đoán không ra tâm tư của Y Tường Vi, chỉ có thể ở trong lòng âm thầm sốt ruột, nhưng trên tay động tác lại vô ý thức càng thêm nhanh lên.

Mạc Vân Quả:..... Tức giận a! ˘ ˘

Hơn mười phút sau, trên bàn đồ ăn đã bị quét sạch.

Mạc Vân Quả sờ sờ bụng của mình, giống như có chút không no.

Y Tường Vi cũng không có tâm tư chú ý tới Mạc Vân Quả, hiện tại chỉ nghĩ nhanh chóng trở về phòng của mình, không muốn đối mặt với Kỳ Thần.

Cô ấy không dám suy nghĩ việc Mạc Vân Quả hỏi hai câu kia có hàm nghĩa gì, cô ấy chỉ biết là, Kỳ Thần không thích mình, một chút do dự cũng không có liề nói không thích cô ấy.

Y Tường Vi hơi hơi nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra đủ loại hình ảnh, nhưng lúc mở mắt ra lại không dư lại cái gì.

Kỳ Thần một chút cũng không muốn, hẳn làm tất cả mọi chuyện, đều không phải vì Y Tường Vi sao?

Hắn sở dĩ có thể bước lên vị trí ngày hôm nay đều không phải vì cô ấy sao?

Nhưng khi hắn có được thành công, lại mất đi cô ấy.

Trong phòng không khí có chút nặng nề, ngẫu nhiên có vài cơn gió len lỏi vào cũng không xua tan đi được.

Mạc Vân Quả cảm thấy không no, chạy đến tủ lạnh, cầm sữa chua uống, sau đó cô nhìn hai người đang cuối đầu ng ồi ở bàn cơm không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hơn mười phút sau.....

Mạc Vân Quả nhìn một bàn vỏ hộp sữa chua, nói với phòng phát sóng trực tiếp: “Bọn họ còn muốn như vậy bao lâu?”

“Nếu tiêu Quả Quả người không lên tiếng mà nói, ta cảm thấy bọn họ có thể đến thiên trường địa cửu.”

“Đồng ý với quan điểm của l ầu trên.”

“Ta cảm giác hai người này có chuyện xưa a, ai nha nha! Làm sao bây giờ, tâm hồn bát quái của ta đã bắt đầu nhen nhóm rồi!”

“Tiểu Quả Quả mau đi hỏi một chút, hắc hắc hắc! Chuyện bái quái tốt như vậy làm sao có thể bỏ qua!”

“Trên lầu một đám bát quái, hừ hừ! Nhìn xem bốn đại gia, ta không phải một người bát quái! Tiểu Quả Quả người đi hỏi một chút bọn họ có đứa con hay không?”

“Phốc, cái này còn không bát quái?”

“Tiểu Quả Quả, mau đi mau đi mau đi hỏi một chút ~”

“Đồ ớ đồ ớ! Mau đi hỏi!”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp mọi người đều thúc giục cô đi hỏi một chút, nhưng không ai nói với cô cụ thể là hỏi cái gì? Cô không biết.

Nhìn đến có một câu hỏi là “Có con hau không”, Mạc Vân Quả nghĩ, vấn đề này rất tốt.

Vì thế Mạc Vân Quả liền mang lòng bát quái của mọi người, đi tới trước bàn ăn trước, cô đứng trước mặt hai người, hỏi một câu.

“Hai người có con sao?”

Mọi người phòng phát sóng trực tiếp:..... Quả nhiên không nên đánh giá cao tiểu Quả Quả nhà mình.....

Kỳ Thần kinh ngạc nhìn Mạc Vân Quả, thật sự không thể tưởng được sao cô lại hỏi ra vấn đề như vậy.

Nhưng hắn sau đó hắn suy nghĩ, có phải cô đang ám chỉ cho mình không?

Kỳ Thần cả kinh, ánh mắt nhìn Y Tường Vi trở nên nóng rực, chẳng lẽ.....

So với Kỳ Thần kinh ngạc, Y Tường Vi lại có rất nhiều sợ hãi.

Rõ ràng cô ấy đã che dấu rất tốt, như thế nào sẽ.....

Trong mắt Y Tường Vi xẹt qua một tia khủng hoảng, vì sao Mạc Vân Quả lại biết mình có con? Vì sao cô lại hỏi như vậy?

Rất nhiều ý niệm ở trong đầu cô ấy xoay chuyển, trong lúc nhất thời, sắc mặt đầu trắng đi.

- - - - -

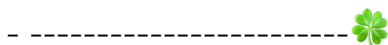
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 299

Edit: Linhlady

Kỳ Thần quan sát sắc mặt của Y Tường Vi, lập tức liền đoán được là do chuyện gì.

Hắn muốn đứng dậy nắm tay Y Tường Vi, lại bởi vì quá mức khẩn trương, lập tức quỳ xuống.

Đầu gối va chạm sàn nhà phát ra một tiếng kịch liệt, nhưng Kỳ Thần một chút cũng không cảm thấy đau, hắn gắt gao nắm lấy tay Y Tường Vi, run rẩy hỏi: “Chúng ta có đứa bé, phải không?”

Y Tường Vi giật giật môi, nàng cả người rét run, cô ấy không muốn thừa nhận, nhưng với tình huống trước mắt cô ấy có thể không nhận được sao.

Cuối cùng, cô ấy vẫn gật gật đầu.

“Nắm thảo! Thần phát triển a!”

“Thật là có đứa bé a!”

“Ta thiên! Bát quái bát quái! Bát quái thật lớn!”

“A a a a! Kích động! Ta thích nhất loại cốt truyện cầu huyết này!”

“Tiểu Quả Quả nhà ta thật là càng ngày càng uy vũ! Tùy tiện hỏi một câu đã vạch trần sự thật!”

“A a a! Tiểu Quả Quả tiếp tục hỏi!”

“Thật kích động, chuyện cầu huyết như vậy, lại có thể coi trực tiếp người thật việc thật!”

“Đừng kích động! Tiếp tục xem! A a a a!”

Mạc Vân Quả cảm thấy người trong phòng phát sóng trực tiếp rất kỳ quái, rõ ràng vấn đề này chính là do bọn họ muốn cô hỏi không phải sao? Như thế nào còn tỏ ra kinh ngạc như vậy?

Kỳ Thần nhận được đáp án của Y Tường Vi, toàn bộ thân thể kịch liệt run lên, sau đó cảm nhận được kinh hỉ thật lớn.

Hắn vui đầu vào bụng Y Tường Vi, toàn bộ thân thể run lên run lên, phát ra thanh âm kỳ quái, không biết là khóc hay cười.

Y Tường Vi ngẩng đầu nhìn Mạc Vân Quả, khóe miệng gợi lên một nụ cười thâm đậm.

Đây là bí mật lớn nhất của cô ấy, bây giờ lại bị Mạc Quả Quả phơi bày.

Y Tường Vi nghĩ, chẳng lẽ thật là mệnh của ấy sao? Tại sao lại tàn nhẫn như thế, ngăn ngủi như thế.

“Ha ha ha ha ha ha!” Kỳ Thần đột nhiên ngẩng đầu, bắt đầu điên cuồng phá lên cười.

Hắn gắt gao nắm lấy tay Y Tường Vi, thật lâu không chịu buông ra.

Y Tường Vi sắc mặt tái nhợt, gắt gao cắn môi, nỗ lực không cho mình bật khóc.

Mạc Vân Quả đứng ở một bên, khó hiểu nhìn Kỳ Thần.

Kỳ Thần cười một hồi lâu mới bình tĩnh lại, hắn chậm rãi đứng lên, buông lỏng tay Y Tường Vi ra.

“Đứa bé.....” Giọng nói của Kỳ Thần có chút nghẹn ngào, “Ở nơi nào?”

Y Tường Vi cả người run lên, cô ấy cảnh giác nhìn Kỳ Thần nói: “Tôi sẽ không nói cho anh.”

Đứa bé là sự t`ồn tại quan trọng nhất của cô ấy, cô sẽ không giao cho bất kì ai!

Kỳ Thần nhìn phòng bị của Y Tường Vi, trong mắt xẹt qua một tia đau xót, hấn nắm chặt hai tay, nói: “Anh sẽ không thương tổn nó.”

“Nó là con anh, nó đáng giá nhận được thứ tốt nhất.”

Y Tường Vi không nói gì, cô ấy. biết Kỳ Thần nói đúng, đứa bé theo cô chỉ biết chịu khổ, nhưng mà.....

Đứa bé là điểm dựa tinh thần duy nhất của cô ấy, nếu như không có đứa bé, cô ấy không biết làm sao có thể đối mặt với thế giới tàn nhẫn đến cực điểm này.

Kỳ Thần cũng tr`ần mặc, hấn muốn chăm sóc con, nhưng hấn cũng không nhẫn tâm làm tổn thương cô ấy.

Mạc Vân Quả nhìn hai người lại không nói lời nào, tỏ vẻ có chút bất đắc dĩ.

Cô nghiêng đầu nghĩ nghĩ hỏi: “Nếu là con hai người, vì sao không cùng nhau nuôi nấng?”

Những lời này vừa nói ra, Y Tường Vi cùng Kỳ Thần đồng loạt nhìn về phía Mạc Vân Quả.

Bọn họ chưa từng nghĩ tới cái khả năng này, hoặc là nói, bọn họ đã từng nghĩ tới, nhưng hiện tại bọn họ.....

“Hai người thích nhau sao?” Mạc Vân Quả lại hỏi một câu.

Kỳ Thần cùng Y Tường Vi anh nhìn xem tôi, tôi nhìn xem anh, tr`ần mặc không nói.

Vài giây loại sau, hai người nghe theo nội tâm của mình, không hẹn mà cùng lên tiếng.

“Ừm.”

- - - - -

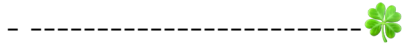
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 300

Edit: Linhlady

Kỳ Thần cùng Y Tường Vi ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, bọn họ không thể tin được thế nhưng từ trong miệng đối phương nghe được đáp án giống nhau.

“Anh/ em.....”

Hai người lại đồng thời mở miệng, muốn nói cái gì đó.

“Anh/em.....”

Lại trảm miệng một lời.

Mạc Vân Quả:.....

Kỳ Thần nhìn người trước mắt, vẫn là đáng vẻ trong trí nhớ, lại có thêm vài phần thành thực.

Từ khi nào khoảng cách của hai người lại đi xa đến vậy?

Kỳ Thần nghĩ, có lẽ khi hắn ý thức mình không thể cho cô ấy một tương lai tốt đẹp, lúc đó đã bắt đầu có khoảng cách rồi đi.

Nhưng hắn hiện tại thì như thế nào?

Hiện tại hắn có thể cho cô ấy hạnh phúc sao?

Kỳ Thần tự hỏi bản thân như vậy, đáp án của hắn là có thể.

Hắn có thể cho cô ấy hạnh phúc, chỉ là.....

Kỳ Thần nhìn Y Tường Vi ngốc lảng, hiện tại cô ấy, không có khúc mắc gì với mình sao?

Y Tường Vi hít sâu một hơi, một mặt cô ấy cảm thấy vui vẻ, cô ấy còn yêu hẳn.

Một mặt khác cô ấy lại thấy sợ hãi, không biết hiện tại cô ấy còn xứng với hẳn không.

Vấn đề dung mạo từ lâu đã là tự ti của cô ấy, chính nó đã đập nát kiêu ngạo của cô ấy từ lâu.

Mạc Vân Quả nhìn hai người lại trềnh trềnh, sắc mặt lạnh lẽo, cô quyết định mặc kệ hai người, ừm..... Vẫn tiếp tục uống sữa chua thôi.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng không ngăn cản động tác của Mạc Vân Quả, dựa theo tình huống hiện tại vẫn để hai người hok có thời gian chung đụng đi, tuy rằng bọn họ còn có tâm hồn bất quá, thế nhưng bây giờ cũng không tiện hỏi.

Mạc Vân Quả cầm mấy hộp sữa chua đi vào phòng ngủ, cô muốn ngủ trưa.

Phòng khách, Y Tường Vi cùng Kỳ Thần bốn mắt nhìn nhau.

Cuối cùng, vẫn là Kỳ Thần mở miệng trước.

“Em..... Còn yêu anh sao?” Đây là câu mà Kỳ Thần vẫn luôn muốn hỏi.

Y Tường Vi nhìn người đàn ông trước mắt, vẫn như cũ mê người như vậy, so với ngày ngò năm đó, hiện tại hẳn càng thêm thành thực.

Y Tường Vi cũng hỏi mình, còn yêu người đàn ông này sao?

Lúc trước hẳn thề son sắt nói ra đi gây dựng sự nghiệp, để cô ấy chờ hẳn, sau đó thì sao?

Cái cô ấy chờ được lại là hấn cao cao tại thượng ở trong TV tiếp nhận phỏng vấn, chờ tới khi không còn tin tức nào của hấn.

Y Tường Vi nghĩ, cô ấy còn yêu hấn sao? Sau nhiều lần thất vọng như vậy, cô ấy còn yêu hấn như lúc ban đầu sao?

Y Tường Vi nghĩ không ra đáp án, cô ấy trăn mặc.

Kỳ Thần nhìn Y Tường Vi trăn mặc, trong lòng đã có đáp án.

Hấn sớm nên nghĩ đến, lúc trước rời đi sẽ có kết cục như vậy.

Nhiều năm như vậy, hấn không dám đi tìm cô ấy, còn không phải là sợ hãi cô ấy không còn yêu mình sao?

Không dám tiếp thu cái đáp án kia, chỉ có thể vẫn luôn yên lặng bảo hộ cô ấy

Kỳ Thần thở dài một hơi, nói một câu “Đã biết”.

Hấn xoay người, hướng về cửa đi đến.

Y Tường Vi nhìn bóng dáng của Kỳ Thần, một giọt nước mắt bỗng nhiên từ khóe mắt chảy xuống.

Không biết vì sao, cô ấy ần ần có loại cảm giác, nếu hôm nay thật sự để hấn đi như vậy, như thế giữa hai người sẽ thật sự không còn quan hệ gì nữa.

Y Tường Vi lập tức đứng lên, lập tức chạy tới kéo tay Kỳ Thần.

Cô ấy nhón chân, hôn lên môi Kỳ Thần.

Kỳ Thần cảm giác được xúc cảm quen thuộc, lập tức chế trụ đầu Y Tường Vi, gia tăng nụ hôn này.

Hấn tay ôm eo Y Tường Vi, hơi hơi dùng sức, giống như muốn khảm cô ấy vào thân thể mình.

Mạc Vân Quả chuẩn bị ra lấy sữa chua uống:.....

Mạc Vân Quả yên lặng đóng cửa lại, sờ sờ bụng có chút no, quyết định vẫn không uống sữa chua, cứ như vậy ngủ trưa đi.

- -----

Edit: Aaaaaaaaaa..... Vậy là ta cũng đi được 1/3 chặng đường rồi...≡
~~~~~

Không biết với tốc độ này bao giờ có thể full truyện đây... ~^O^~

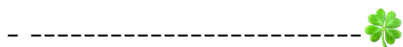
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 301

Edit: Linhlady

Khi Mạc Vân Quả tỉnh ngủ, mở cửa đi ra phòng khách.

Gia hỏa này rất tốt! Quần áo rơi đầy đất, nhìn qua giống như mới bị cướp bóc vậy.

“Nam nữ chủ thật lợi hại! Phòng khách cũng có thể đại chiến ba trăm hiệp 1”

“Oa nga ~ tiểu Quả Quả còn có thể ngủ trưa được, thật biết chọn thời điểm.”

“Tiểu Quả Quả ngủ đến thật trằn, thế mà lại không nghe được âm thanh gì!”

“Khụ khụ..... Ta có thể nói ta nghe được không? Ha ha ha ha!”

“Lầu trên người thật lợi hại, ta không hề nghe được.”

“Phòng của Tiểu Quả Quả hiệu quả cách âm không tồi, ha ha! Nếu không phải ta có thiên phú dị bẩm, ta cũng không nghe được.”

“Hắc hắc, dễ nghe sao?”

“Khụ khụ..... Cái này sao! Ha ha ha! Người đoán đoán!”

“Lầu trên lợi hại!”

“Cho nên hiện tại hẳn là xong việc đi?”

“Ừ..... Xem hệ thống không có mosaic liên biết xong việc.”

“Ai, đột nhiên tưởng niệm mosaic.”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn đông hỗn độn trong phòng khách, tìm kiếm nơi có thể đặt chân.

Lúc này, từ sofa đột nhiên lộ ra một đầu người.

Mạc Vân Quả:.....

Kỳ Thần nhìn Mạc Vân Quả xuất hiện ở phòng khách, khuôn mặt trước nay lãnh khốc vô tình hiếm khi xuất hiện kia ửng đỏ.

Hắn ho nhẹ một tiếng nói: “Khụ khụ..... Có thể tránh đi một chút không?”

Mạc Vân Quả gật gật đầu, xoay người đi vào phòng ngủ.

Kỳ Thần nhìn Mạc Vân Quả rời đi, vội vàng giúp Y Tường Vi mặc quần áo vào.

Y Tường Vi toàn thân mềm như bông, trên mặt cũng mang theo ửng đỏ khác thường, vừa thấy liền biết mới được nam nhân thương yêu qua.

“Ừm.....” Y Tường Vi rên rỉ một tiếng, nhìn Kỳ Thần ánh mắt đầu mang theo một phần tình yêu.

“Mặc quần áo vào trước đã, sau đó anh mang em về nhà.” Kỳ Thần hôn hôn Y Tường Vi nói.

Y

Tường Vi gật gật đầu, khuôn mặt cô ấy càng thêm ửng đỏ.

Sao lại có thể hào phóng ở trong phòng khách nhà người ta làm cái gì đó..... Ừm..... Có chút thẹn thùng.

Kỳ Thần giúp Y Tường Vi mặc đồ xong cũng nhanh chóng mặc quần áo.

Sau đó hắn thoáng sửa sang lại phòng khách một chút, kéo Y Tường Vi gõ gõ cửa phòng ngủ Mạc Vân Quả.

“Mạc Vân Quả, cảm ơn cô, tôi mang cô ấy đi trước.”

“Ừ.” Mạc Vân Quả ứng một câu.

Kỳ Thần nghe được thanh âm này, mới lôi kéo Y Tường Vi rời đi.

Sau khi hai người đi, Mạc Vân Quả mở cửa phòng, nhìn phòng khách khôi phục lại như lúc ban đầu, cô ở trong đầu nói với người trong phòng phát sóng trực tiếp: “Y Tường Vi sau khi rời khỏi còn sẽ trở về sao?”

“A..... Chỉ sợ là sẽ không.”

“Ta cũng cảm thấy hắn là sẽ không.”

“Ừm..... Sao, tiểu Quả Quả lại hỏi vấn đề này nha?”

Mạc Vân Quả tiếp tục nói: “Nếu cô ấy không về đây, tôi sẽ không có đồ ngon để ăn.”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của Mạc Vân Quả còn mang theo một tia ủy khuất.

“Phốc, điểm chú ý của tiểu Quả Quả nhà ta vĩnh viễn kì lạ như vậy.”

“Lầu trên nói chuyện kì vậy! Hừ! Điểm chú ý của Tiểu Quả Quả nhà ta vĩnh viễn nằm trên trọng điểm! Ha ha ha!”

“Ta phục!”

“Tiểu Quả Quả, người có thể đi đến nhà Kỳ Thần cạo cạo a!”

“Đúng vậy đúng vậy! Cái chủ ý này của lầu trên thật không sai, hắc hắc hắc!”

“Không có gì là cợ giải quyết không được, nếu không được, vậy nhiều cợ vài cái!”

Mạc Vân Quả thật sâu cảm thấy phòng phát sóng trực tiếp nói rất có đạo lý, cợ cợm gì đó, giống như rất có tính khả thi?

Mạc Vân Quả nhìn nhìn thời gian, chỉ một lúc nữa là có thể ăn cợm chiều.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, vui sướng quyết định đêm nay tới nhà Kỳ Thầu cợ cợm đi!

- - - - -

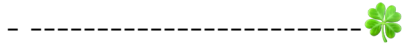
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 302

Edit: Linhlady

Khi Mạc Vân Quả tới nhà Kỳ Thần, đập vào mắt cô là hình ảnh Kỳ Thần vẫn luôn dán vào người Y Tường Vi không buông ra.

Bất kể là mở cửa, hay là rót nước mời khách, hoặc là đi phòng bếp nấu cơm, Kỳ Thần quả thực hận không thể dính vào trên người Y Tường Vi.

Mạc Vân Quả thấy tất cả:.....

Quần chúng phòng phát sóng trực tiếp thấy toàn bộ:..... Lấy bốn mươi đại đao đến đây cho bốn đại vương! Ta muốn chém chết đôi đang tú ân ái này!

Kỳ Thần hận không thể dính vào trên người Y Tường Vi, sau khi từ nhà Mạc Vân Quả trở về, hắn cùng Y Tường Vi nói chuyện rất nhiều.

Tất cả hiểu lầm từ trước đến nay sau khi nói chuyện cũng được cởi bỏ, lúc này hắn mới biết được, thì ra tất cả đều là bọn họ một bên tình nguyện.

Cũng may, bây giờ bọn họ có thể hiểu được tâm tư của đối phương.

Đối với Mạc Vân Quả, Kỳ Thần không thể nghi ngờ là biết ơn.

Cho nên khi Mạc Vân Quả quang minh chính đại nói đến cợ cơm, hắn mới mở cửa cho cô đi vào.

Tuy rằng không muốn Vi Vi mệt mỏi, nhưng mà ai bảo Vi Vi lại muốn nấu cơm cho Mạc Vân Quả ăn?

(~▽~)~

Sau khi Y Tường Vi nấu cơm xong, ba người ngồi xuống bàn, Kỳ Thần dựa gần vào chỗ Y Tường Vi, Mạc Vân Quả ngồi đối diện bọn họ.

Mạc Vân Quả chuyên tâm với đồ ăn, mà Kỳ Thần cùng Y Tường Vi chuyên chú với tú ân ái.

“Vi Vi, ăn cái này, đặc biệt ăn ngon!”

“A! Vi Vi có muốn ăn cái này không?”

“Vi Vi, ăn nhiều một chút, nhìn em thật gầy.”

Mạc Vân Quả:.....

Y Tường Vi bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Kỳ Thần, trước kia sao lại không phát hiện ra hắn dính người như vậy?

Y Tường Vi ho nhẹ một tiếng, ý bảo Kỳ Thần đứng đắn một chút.

Kỳ Thần lập tức ngồi nghiêm chỉnh, bộ dáng ngoan ngoãn làm mọi người cho rằng vừa rồi người kia không phải hắn.

Kỳ Thần nhìn Mạc Vân Quả chăm chú ăn cơm, trong mắt xẹt qua một tia sáng.

Hắn gõ gò bàn, nói với Mạc Vân Quả: “Lần này cảm ơn cô.”

M

ạc Vân Quả ngẩng đầu nhìn hắn một cái, quai hàm phình phình.

“Nếu cô có yêu cầu gì, cứ việc nói thẳng.” Kỳ Thần ưng thuận hứa hẹn.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, lắc đầu, cô giống như không có yêu cầu gì.

Kỳ Thần nhìn phản ứng của Mạc Vân Quả, tiếp tục nói: “Nếu tôi cùng Vi Vi hòa hảo, như vậy giao ước của chúng ta không còn giá trị gì. Tôi vi phạm hợp đồng tôi sẽ cho người chuyển cho cô.”

Mạc Vân Quả gật đầu, tiếp tục ăn.

Kỳ Thần quan sát phản ứng của Mạc Vân Quả, cảm thấy mỹ mãn gật đầu.

Nói như vậy, mình có thể cùng Vi Vi quang minh chính đại tú ân ái!

Y Tường Vi nhìn Kỳ Thần cùng Mạc Vân Quả nói chuyện, cũng không ngăn cản hẳn.

Chiều nay cô ấy đã biết hẳn và Mạc Vân Quả có hiệp nghị, đơn giản là cô cùng hắn giả làm người yêu, còn hắn sẽ cho cô tài nguyên trong giới giải yris.

Y Tường Vi cũng biết hiện giờ đơn phương bội ước đối với Mạc Vân Quả có chút không công bằng, nhưng cô ấy tin tưởng Kỳ Thần cũng sẽ cho cô bĩ thường thoả đáng.

Y Tường Vi có chút không xác định Mạc Vân Quả có phải thích Kỳ Thần hay không, nhưng cô ấy nghĩ, cô ấy sẽ không đem Kỳ Thần nhường cho cô.

Bởi vì..... Đây là hạnh phúc mà cô ấy rất vất vả mới tìm về được!

Chiều này cơm ăn đến lúc sau ngược lại không khí có chút áp lực, cũng may Mạc Vân Quả một chút cũng không chịu ảnh hưởng.

Mạc Vân Quả cảm thấy mỹ mãn ăn xong, lúc sau tạm biệt hai người.

Cô cảm thấy hơi no, cho nên muốn đi bộ một chút cho tiêu thực.

Sau đó cô lại một lần bị vây xem.....

“Ai nha nha! Thật xinh đẹp a! Trên thế giới này sao lại có người xinh đẹp như vậy!”

“A a a! Cô ấy nhìn qua đây! Tôi muốn hôn mê!”

“Vậy sao cậu còn không bắt tỉnh đi?”

“Vô nghĩa! Tôi hôn mê rồi làm sao có thể nhìn được cô ấy? A a a!”

“Mỹ mỹ mỹ!”

Mạc Vân Quả:.....

- - - - -

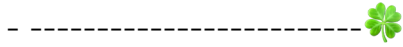
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 303

Edit: Linhlady

Không ít người vây xem Mạc Vân Quả, bọn họ nhốn nháo chen lấn về phía trước, Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy kh ần khí bên người có phải bị đám người này chen bay hết r ồi không.

Vốn dĩ tâm tình được ăn ngon nên rất tốt, bây giờ tiêu hao g ần như không còn.

Mạc Vân Quả vươn tay, nhẹ nhàng đẩy người cách mình g ần nhất.

Nhẹ nhàng đẩy một chút, nhưng người nọ bin đẩy lại hoa lệ lệ té ngã.

Ủm..... Bộ dáng khi ngã rất khó xem.

Một người té ngã, mọi người cũng không có cảm thấy có cái gì, chỉ nghĩ là do hắn không cẩn thận.

Nhưng một đám người té ngã, cái này lại có ý tứ.....

Ủm..... Mạc Vân Quả nhẹ nhàng dùng tay quét một đám người bên cạnh, sau đó mọi người đều té ngã.

Bị đẩy ngã nhân tâm chỉ có một ý tưởng: Năm thảo! Nữ th ần sức lực thật lớn!

Mọi người hoảng sợ nhìn Mạc Vân Quả, thật sự nghĩ không ra ở trong thân thể nhỏ bé kia, làm sao có sức lực lớn như vậy.

Mạc Vân Quả đi về phía trước một bước, bọn họ li ền lui một bước.

Những người từng bị Mạc Vân Quả đẩy ngã càng lui nhanh, giờ khắc này, khuôn mặt tuyệt mỹ kia của Mạc Vân Quả thật giống ác ma, chuẩn bị thu hoạch bọn họ.

Hơi thở quanh thân Mạc Vân Quả càng thêm lạnh lẽo, cô lạnh lùng nhìn lướt qua mọi người, thẳng đến khi bọn họ lui vài bước, phía trước đám người nhường cho cô một lối đi, cô mới thông thả ung dung rời đi.

Chờ đến khi thân ảnh Mạc Vân Quả hoàn toàn biến mất ở trước mặt mọi người, mọi người mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hu hu hu..... Nữ thần thật là khủng khiếp.....

Mạc Vân Quả an toàn về tới nhà, sau đó nhìn phòng phát sóng trực tiếp đủ các loại nói chuyện phiếm, lại chơi một lúc sau, mới đi rửa mặt ngủ.

Nhưng mà giờ phút này cô lại không biết, trên mạng bởi vì hai ngày này cô có hành vi “Bạo lực”, đặt cho cô một cái danh hiệu “Nữ thần bạo lực”.

Ngày hôm sau, Mạc Vân Quả nghe nhàng tỉnh dậy.

Bởi vì Y Tường Vi cùng Kỳ Thần hòa hảo, từ đây về sau, việc tức liên quan đến phụ nữ bên cạnh Kỳ Thần sẽ là Y Tường Vi.

Tuy rằng giai đoạn trước, không ít truyền thông muốn phỏng vấn Mạc Vân Quả, nhưng cô không ra khỏi cửa, truyền thông căn bản không bắt được cô.

Sau đó, truyền thông hoàn toàn quên đi “Bạn gái cũ” của Kỳ Thần, ngược lại Y Tường Vi nổi lên như làn sóng mới.

Các loại tài nguyên trước kia Kỳ Thần để lại cho Mạc Vân Quả bây giờ đều, chuyển dời sang cho Y Tường Vi.

Thật ra Kỳ Thần cũng hỏi qua Mạc Vân Quả có cần những tài nguyên đó hay không, Mạc Vân Quả không do dự liền nói không cần.

Nhiệm vụ của cô là làm một cái bình hoa, ừm..... Không cần có bất kì tài hoa nào.

Nhận những tài nguyên kia không phải sẽ lộ tài hoa của mình sao? Cho nên Mạc Vân Quả quyết đoán cự tuyệt.

Kỳ Thần thấy Mạc Vân Quả cự tuyệt, cũng không nói thêm gì, qua tay liềm đem những cái đó cho Y Tường Vi, thậm chí so với lúc cho Mạc Vân Quả còn tốt hơn.

Y Tường Vi cũng cường thế xuất hiện ở trước mặt đại chúng, tuy rằng ấn tượng để lại trong lòng quần chúng là “Xấu.”, Nhưng cái này cũng không trở ngại cho cô ấy.

Tạp chí lúc trước Mạc Vân Quả chụp đã phát hành, không ít người nhìn thấy thịnh thế mỹ nhan của Mạc Vân Quả, đồng loại tỏ vẻ phải cất giữ.

Về kỳ tạp chí kia, đánh vỡ kỷ lục doanh thu mười năm của bọn họ.....

Không ít người tung càn cảnh oliu cho Mạc Vân Quả, đầu bị Mạc Vân Quả cự tuyệt, thậm chí ngay cả người đại diện Michelin, không làm sai chuyện gì cũng bị Mạc Vân Quả sa thải.

Tuy rằng Mạc Vân Quả không hay xuất hiện trước mắt quần chúng, nhưng danh khí của cô không hề suy giảm.

Không vì cái gì khác, bởi vì khuôn mặt “Độc nhất vô nhị” thịnh thế mỹ nhan kia của cô.....

- - - - -

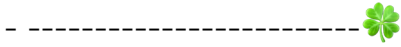
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 304

Edit: Linhlady

So với Mạc Vân Quả thanh nhàn, Y Tường Vi vô cùng vội, vội đến mức gần như không có thời gian nghỉ ngơi.

Ngay từ đầu khi Y Tường Vi bước vào giới giải trí là bởi vì Kỳ Thần, nhưng đến sau lại, cô ấy dần dần thích diễn kịch.

Cái loại cảm giác nếm trăm vị của nhân sinh, cô ấy chưa từng trải qua.

Bởi vì có Kỳ Thần trợ giúp, Y Tường Vi đóng vài bộ phim liên tiếp.

Trong đó có một là chu bá kịch, thuộc về thể loại phim chính kịch(edit: chém), Y Tường Vi lấy tư thái cường thế xuất hiện trước mặt mọi người.

Mọi người cảm thấy, Y Tường Vi thật xấu a! Xấu đến mức bọn họ đều không muốn xem TV.

Thế nhưng .....

Lại cảm thấy cô diễn xuất rất tốt! Nhịn không được muốn xem!

Mọi người liên vẫn duy trì loại tâm tình mâu thuẫn này khi xem, mà Mạc Vân Quả cũng đi đóng phim, ừm..... Cô cảm thấy Y Tường Vi là thật đẹp, đặc biệt đẹp.

Cứ như vậy, thời gian trôi đi, một tháng sau, nhiệm vụ của Mạc Vân Quả không có một chút tiến triển nào.

Người trong phòng phát sóng trực tiếp tuy rằng phần lớn là fan náo loạn của Mạc Vân Quả, mỗi ngày nhìn Mạc Vân Quả ăn ăn uống uống ngủ ngủ

cũng rất có ý tứ, nhưng lại luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, luôn muốn tìm việc gì đó để làm.

Vì thế, ở vị diện khoa học kỹ thuật vị có người nào đó đánh thưởng một đồ vật, nháy mắt là kíp nổ phòng phát sóng trực tiếp.

“Đinh! Người sử dụng quái nhân khoa học đánh thưởng một cái thời gian cơ.”

Thời gian cơ, tên như ý nghĩa, chính là máy móc có thể xuyên qua thời không.

“A a a! Cứ nhiên thật đúng là có thể xuyên qua thời không a! 666666”

“Vũ trụ to lớn, thật đúng là việc lạ gì cũng có a!”

“Tăm tắc ~ quái nhân khoa học này có ý gì nha?”

“Hắc hắc! Tiểu Quả Quả, ta cùng người nói a! Cái thời gian cơ này là máy móc ta.vụng trộm một mình nghiên cứu ra~ ừm..... Người xem a, hiện tại nhiệm vụ một chút tiến triển đầu không có, không bằng chúng ta đi tương lai chơi chơi?”

“..... Lời nói này của l'ài trên..... Thật TM kích thích!”

“Nhưng mà mười năm sau tiểu Quả Quả t'ên tại sao?”

“Đương nhiên là có! Tiểu Quả Quả vốn dĩ là người từ ngoài đến, t'ên tại của cô ấy không hề ảnh hưởng đến quỹ đạo của thế giới này, cho nên cô ấy muốn làm cái gì đầu là có thể~”

“Ta là học tra, không hiểu đạo lý trong đó, bất quá ta cảm thấy có thể! Ha ha ha!”

“Tiểu Quả Quả ~ tiểu Quả Quả ~ tới sao ~ tới sao ~ cho chúng ta nhìn xem mười năm sau Y Tường Vi cùng Kỳ Th'ần sẽ như thế nào?”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp, ở phòng phát sóng trực tiếp hỏi: “Đoàn Tử, có thể chứ?”

“Hử? Đoàn Tử? Đoàn Tử là ai a?”

“Tiểu Quả Quả gọi ai a?”

Đoàn Tử mặt nghiêm túc, nó không nghĩ tới ký chủ quang minh chính đại đã kêu tên của nó.

Đoàn Tử nhú nhú mày, theo lý thuyết, hệ thống là không thể xuất hiện ở phòng phát sóng trực tiếp, nhưng nhìn phòng phát sóng trực tiếp đầu là đáng vẻ khó hiểu, nó quyết định hiện thân nhìn xem.

Vì thế mọi người phòng phát sóng trực tiếp nhìn thấy chỗ trống thuộc về hệ thống đột nhiên xuất hiện một thân ảnh nho nhỏ, thân hình mập mạp nhỏ nhắn kia thật đáng yêu.

“A a a a! Thật mạnh a! Thật muốn chọc một cái nha!”

“Phốc, chẳng lẽ chính là Đoàn Tử? Cho nên nó rốt cuộc là cái ngoạn ý nhi gì?”

“A a a! Làm sao bây giờ! Ta cảm giác ta càng ngày càng không cứu được! A a a a! Thật mạnh a!”

“Mạnh ra về mặt đỏ!”

“Ai da ư, các người xem bụng mập mạp của nó kìa, còn phình phình! Xúc cảm khẳng định thực mền.”

“Ai nha nha! Cái tiểu béo này! Quả thực quá đáng yêu!”

Đoàn Tử:..... Người mới là tiểu béo! Cả nhà người đầu là tiểu béo!

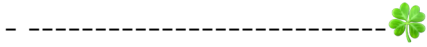
- -----

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 305

Edit: Linhlady

“Ta là hệ thống Đoàn Tử.” Đôi tay Đoàn Tử đặt ở trên bụng mình, bàn tay mồm mĩm nắm lại, dị thường đáng yêu.

“Hệ thống..... Đoàn Tử..... Ừm..... Ta giống như phát hiện ra chuyện gì đó r ấ.”

“Ha ha ha! Thì ra là một cái tiểu béo a! Ai..... Nhìn đến hình thể của Đoàn Tử, nháy mắt ta lại không lo lắng cho hình người của mình nữa, ừ..... Ta nhất định cũng là một tiểu béo đáng yêu“

“Khụ khụ..... Nói vào trọng điểm!”

Mạc Vân Quả cũng cảm thấy cũng nên nói chuyện chính, vì thế cô mở miệng nói: “Có thể dùng thời gian cơ không?”

Đoàn Tử nghiêm túc gật gật đầu, đem đôi tay ở sau người, làm ra một bộ dáng cao thâm.

“Không thể.” Đoàn Tử dừng một chút tiếp tục nói, “Không thể dùng thời gian cơ, nhưng là có thể từ hệ thống đẩy nhanh tiến trình hơn.”

“Nói chuyện có thể không cần thở dốc lớn như vậy không! Hừ chết bảo bảo! /(ㄟ o ㄟ)/~~”

“A? Ta đây không phải đánh thưởng trắng cho người thời gian cơ r ấ sao?”

“Cái gì gọi là đánh thưởng trắng? Vậy người đánh thưởng cho tiểu Quả Quả, đó chính là tiểu Quả Quả nhà ta!”

“Hắc hắc! Sớm biết rằng hệ thống có thể đẩy nhanh thời gian tiến trình sao không nói sớm! Làm hại ta trong một tháng đủ nhàm chán a!”

“Đúng đúng đúng! Vậy.bây giờ đẩy nhanh đi? Ta có chút chờ không kịp!”

“Ta giờ hau tay hai chân tán đờng! Mau mau mau!”

Đôi mắt Mạc Vân Quả cũng xoát sáng ngời, thì ra lại có thể đẩy nhanh tiến trình, chơi vui!

Đoàn Tử gật gật đầu nhỏ nhỏ nói: “Ừ, có thể lập tức tiến hành nhanh hơn, xin ký chủ chuẩn bị sẵn sàng.”

Mạc Vân Quả gật đầu, không hỏi Đoàn Tử vì sao phải chuẩn bị.

Đoàn Tử còn cho rằng ký chủ biết, nên không nói lại với Mạc Vân Quả.

Vì thế, trong một tiếng kế tiếp, Mạc Vân Quả lấy tốc độ gấp 100 lần trôi qua 5 năm, ừ..... Cảm giác này, có điểm không thật.

Phòng phát sóng trực tiếp người cũng có chút không đỡ nổi, thật sự là tốc độ quá nhanh, bọn họ căn bản đều không có thấy rõ cái gì a a a!

Một giờ sau, Mạc Vân Quả cố nén suy nghĩ muốn phun, ng ẩ ở trên sofa, nhìn quanh bốn phía.

Phòng ở vẫn cứ là cái phòng ở kia, chỉ là đồ đạc sắp xếp có chút không giống lắm.

So với người ở phòng phát sóng trực tiếp, Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy toàn bộ thiên địa đều đang xoay tròn.

Bởi vì trong năm năm này đã có nhiều thứ thay đổi, cô giống như người mới xuyên qua, cảm giác có chút khó chịu.

Nhưng mà cũng may, năng lực tự điều tiết của Mạc Vân Quả rất mạnh, rất nhanh cô điều chỉnh được trạng thái của mình, hít sâu, vượt thái dương,

não bộ bị một lượng thông tin cứng rắn nhét vào.

Nói trong 5 năm này, chuyện xảy ra không phải là ít.

Rõ ràng nhất đó là Y Tường Vi từ một người trong suốt trở thành ảnh hậu, thân phận địa vị đều bay lên mấy cấp bậc.

Theo địa vị lên cao, vẻ bề ngoài của cô ấy có không ít biến hoá.

Ở trong trí nhớ của Mạc Vân Quả, Y Tường Vi là một mỹ nhân khó có được, nhất cử nhất động đều khiến mọi người quan tâm, đó là trong thế giới của cô trước kia.

Mà ở thế giới này, cô ấy lại có danh “Xấu nữ”.

Y Tường Vi tuy rằng được vòng nguyệt kế của ảnh hậu, lại vẫn như cũ không thoát khỏi danh hiệu “Xấu nữ”.

Sau đó, cô ấy lấy giá cao trên trời mời chuyên viên trang điểm, truyền thuyết bọn họ có năng lực hoá vịt thành thiên nga.

Ừm..... Nhìn qua một chút, bọn họ đúng là có năng lực này.

Tỷ như nói, hiện tại Y Tường Vi, hoặc chuẩn xác mà nói, hiện tại người hóa trang cho Y Tường Vi được xưng là duy nhất có thể sánh ngang Mạc Vân Quả.

- -----

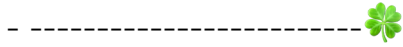
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 306

Edit: Linhlady

Khuôn mặt của Y Tường Vi vốn dĩ tuyệt mỹ lại bị hoá trang thành bộ dáng bình thường, lại được người người tung hô.

Trong 5 năm này, Mạc Vân Quả mỗi một lần đi ra ngoài vẫn như cũ sẽ khiến cho xung quanh oanh động, sau đó cô cũng hạn chế ra ngoài.

Nhưng giang hồ vẫn như cũ truyền lưu truyền thuyết của cô.

Bởi vì 5 năm đó, Mạc Vân Quả không hay xuất hiện trước mắt bọn họ, cho nên ấn tượng của mọi người với cô chủ dừng lại ở chữ “Mỹ”.

Như vậy xem ra, nhiệm vụ của Mạc Vân Quả giống như đã hoàn thành.

Hiện tại cô, giống như ngoại trừ đẹp ra, giống như không có tý tài cán nào.

Nhưng mà, Đoàn Tử vẫn không nói nhiệm vụ hoàn thành..... ㄟ ㄎ ㄟ

Mạc Vân Quả tiếp thu xong ký ức, tùy tay mở TV.

“Theo bản thân Kỳ Tổng tiết lộ, hôn lễ của hắc hủ cùng Y ảnh hậu sẽ do bên Minh Nhật và trung tâm tổ chức, được biết, mời khách quý có.....”

Mạc Vân Quả nhìn tin tức, lúc này mới nhớ tới, giống như Y Tường Vi muốn cùng Kỳ Thần kết hôn.

Đối tượng mời đương nhiên có cô, Mạc Vân Quả ở trong phòng tìm tìm, ở trên bàn tìm được thiệp mời.

Ừm..... phía trên còn ghi cô là phù dâu.

Mạc Vân Quả:.....

“Ai nha nha! Tiểu Quả Quả muốn mặc áo cưới a?”

“Ngu ngốc! Phù dâu là phải mặc áo cưới sao!”

“Dù sao cũng sẽ ăn mặc xinh đẹp!”

“Phốc, thời gian trôi nhanh quá, tiểu Quả Quả nhà ta đã phải kết hôn.”

“Ánh mắt của lầu trên có vấn đề? Rõ ràng là làm phù dâu!”

“Phù dâu còn không phải là ý tứ kết hôn sao? Ai nha nha! Quên mất tập tục chỗ chúng ta không giống ở đó, chỗ chúng ta phù dâu là theo tân nương cùng nhau gả đi, ha ha ha!”

“Chặc chặc chặc ~ người đàn ông kia thật có phúc?”

“Về vấn đề này của lầu trên, ta chỉ trả lời người hai chữ: Ha hả!”

“Thật đồng tình với huynh đệ lầu trên.”

“Ai nha nha! Không cần oai lâu! Tiểu Quả Quả mau tìm trang phục phù dâu!”

“Đúng đúng đúng đúng! Chúng ta muốn xem muốn xem!”

Mạc Vân Quả lại tìm kiếm một chút, vậy mà lại tìm thấy trang phục để trên bàn cơm.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả căng bộ bờm, đây là một bộ váy thuần trắng, còn giống như là Y Tường Vi tự thân thiết kế.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, quyết định đi thay xem.

Khi Mạc Vân Quả đổi quần áo xong, cô nhìn trong gương, lại thấy có chút không giống cô.

Quần áo có chút đáng yêu, với khuôn mặt lạnh lẽo của cô, ló chút không thích hợp.

Đương nhiên, mẫu chốt nhất chính là, có chỗ không căng nổi.

Mạc Vân Quả cúi đầu nhìn thoáng qua vùng đất bằng phẳng trước ngực, trề miệng.

Quần chúng phòng phát sáng trực tiếp theo ánh mắt của Mạc Vân Quả nhìn lại, nhìn đến phía trước vài dệt gấu dán vào ngực, không nhô lên chút nào, ừm..... Cũng trề miệng.

Mặc kệ nghĩ như thế nào, Mạc Vân Quả vẫn muốn đi làm phù dâu, hơn nữa còn muốn đến sớm hơn mọi người.

Ngày hôm sau rạng sáng 5 giờ, Kỳ Thiên liên phái người tới đón cô tới phòng Y Tường Vi.

Bởi vì hai người muốn kết hôn, cho nên dựa theo quy định, Y Tường Vi cùng Kỳ Thiên không thể gặp mặt.

Khi Mạc Vân Quả nhìn đến Y Tường Vi, cô ấy giống như rất hưng phấn.

Khuôn mặt tuyệt mỹ chưa hoá trang kia cười tươi sáng lạn, khiến người khác nhìn không được vui vẻ theo.

Y Tường Vi nhìn thấy Mạc Vân Quả tới, vội vàng tiếp đón cô ngồi xuống, sau đó chuẩn bị cho cô thật nhiều đồ ăn vặt, lúc này mới vui vẻ về đi trang điểm.

Mạc Vân Quả ngồi ở chỗ kia, nhìn mấy cái chuyên viên trang điểm ở trên mặt Y Tường Vi tô tô trát trát có vẻ chuyên nghiệp.

- -----

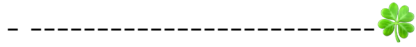
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 307

Edit: Linhlady

Theo thời gian trôi đi, nét trang điểm trên mặt Y Tường Vi dần dần thành hình.

Y Tường Vi nhìn trong gương, thập phần vừa lòng, hiện tại là dáng vẻ đẹp nhất của mình, cô ấy hi vọng thật xinh đẹp để gả cho hắn.

Mà Mạc Vân Quả nhìn Y Tường Vi như vậy lại là có chút khó hiểu không hiểu, rõ ràng là khuôn mặt đẹp như vậy, lại muốn bôi trét một tầng phấn thật dày, biết thành bộ dáng bình thường nhất.

M

ạc Vân Quả biết, thế giới này thẩm mỹ quan là dị dạng, nhưng vì sao lại vì người khác mà thay đổi trạng thái đẹp nhất của mình?

Những chuyên viên trang điểm đó rất vừa lòng kiệt tác của mình, bọn họ nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, lại nhìn thoáng qua Y Tường Vi, vừa lòng gật đầu.

Những chuyên viên trang điểm này làm xong việc liền lui ra ngoài, mà Y Tường Vi nhìn mình trong gương xinh đẹp, không nhịn được lại nở nụ cười.

Nhưng mà cô ấy cười, phấn trên mặt cô ấy không ngừng rơi xuống, dọa cô ấy cũng không dám cười.

Mạc Vân Quả đi qua, ngẩng xuống đối diện hỏi: “Không nặng sao?”

“Cái gì?” Y Tường Vi kinh ngạc hỏi, không rõ Mạc Vân Quả hỏi câu không đầu không đuôi như vậy

“Trên mặt nhiều phẩn như vậy, không nặng sao?” Mạc Vân Quả trả lời.

Y Tường Vi bỗng nhiên sửng sốt, sao có thể không nặng? Một tầng tầng phẩn dính vào trên mặt, cô ấy cảm thấy da cũng không hô hấp được, mỗi lần về nhà cô ấy phải tẩy trang thật lâu.

Nhưng mà có cách nào đâu?

Một tầng tầng phẩn kia, đã trở thành khôi giáp của cô ấy, chỉ có mang khôi giáp, cô ấy mới có thể bách độc bất xâm.

Mạc Vân Quả vươn tay, mạnh mẽ lau mặt chút Y Tường Vi, trên mặt lần tức lộ mảng da không hài hoà.

Chỉ là trên làn da kia, vẫn là một tầng phẩn dày

Mạc Vân Quả:..... Thật là nhiều phẩn.

Y Tường Vi nhìn thấy Mạc Vân Quả làm như vậy có chút tức giận, cô ấy cắn môi nói: “Mạc Vân Quả, hôm nay là ngày tôi kết hôn.” Ngụ ý là không cần tìm cô ấy gây phiền toái.

Chính là Mạc Vân Quả lại nghe không hiểu ý tứ người trước mắt, cô nghe được Y Tường Vi nói như vậy, trịnh trọng gật đầu nói: “Ừ, tôi biết.”

Y Tường Vi hít sâu một hơi nói: “Vậy cô.....”

“Đã bao lâu cô không dùng gương mặt thật khi đi ra ngoài rồi?” Mạc Vân Quả y theo lời phòng phát sóng trực tiếp có người bảo cô hỏi.

Y Tường Vi trầm mặc một chút, nửa ngày mới trở lại nói: “Thật lâu.”
Lâu đến mức cô ấy đã quên mình từng dùng khuôn mặt thật xuất hiện trước mọi người.

“Cô rất xinh đẹp.” Mạc Vân Quả không có tiếp tục nói theo phòng phát sóng trực tiếp, tiếp tục nói: “Khi không trang điểm, rất xinh đẹp.”

Y Tường Vi sững sốt, sau đó lại cười châm chọc, “Mạc Vân Quả, cô đây là đang châm chọc tôi sao? Ai không biết tôi không trang điểm thì bộ dáng là thiên hạ đệ nhất xấu nữ?”

Mạc Vân Quả lắc đầu, tiếp tục nói: “Tôi là thiệt tình.”

Y Tường Vi nhìn Mạc Vân Quả trước mắt, quen biết lâu như vậy, cô ấy đương nhiên biết người trước mặt là hạng người gì

Cô nói nghiêm túc thì chính là nghiêm túc.

Y Tường Vi nhấp nhấp miệng hỏi: “Cô thật sự cho rằng như vậy sao?”

“Ừ.” Mạc Vân Quả nhẹ giọng lên tiếng.

“Kỳ Thần rất yêu cô.” Mạc Vân Quả nói tiếp, Y Tường Vi gật đầu, cô ấy cũng yêu hần.

“Kỳ Thần yêu cô không phải vì cô lớn lên như thế nào, mà hần yêu cô.” Mạc Vân Quả không hiểu tình yêu, cho nên cô cũng không thể chuẩn xác mà nói Kỳ Thần đến tột cùng yêu Y Tường Vi vì cái gì, cái cô có thể khẳng định chỉ là Kỳ yêu Y Tường Vi, tuyệt đối không phải bởi vì dung mạo.....

- - - - -

[6]

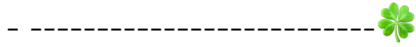
Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 308

Edit: Linhlady

Y Tường Vi nghe được lời này, thân thể run lên, cô ấy không phải không nghĩ tới vấn đề này, nhưng mỗi khi nghĩ đến, luôn bị những lời của người bên ngoài làm mê hoặc.

Kỳ Thần cũng từng nói qua khi cô ấy không trang điểm nhìn đẹp nhất, nhưng không trang điểm cô ấy không cách nào đối mặt với bọn họ được.

Những người đó luôn gọi cô ấy là sửu bát quái.

Lời của những người đó giống như có dấu vết, khắc sâu vào trong trí nhớ của cô, khiến cô mông lung cách nào nhìn thẳng vào dung mạo của mình, không cách nào chấp nhận được.

Y Tường Vi gắt gao cắn môi, không dám nhìn Mạc Vân Quả.

Trước mắt Mạc Vân Quả là chân thật như vậy, mỹ lệ như vậy, từ sâu tâm hồn cô ấy đã có lòng tự ti không dám nhìn Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả thấy Y Tường Vi không nói gì, há mồm tiếp tục nói: “Hôm nay là ngày coo cùng hắc kết hôn, không muốn hắc nhìn thấy khuôn mặt chân thật mỹ lệ nhất của cô sao?”

Muốn a! Như thế nào không nghĩ?

Nhưng mà.....

Y Tường Vi gãi gãi áo cưới, chỉ cần nghĩ đến nhưng người kia chán ghét khuôn mặt mình, cô ấy lại muốn ngụy trang.

Mạc Vân Quả mím môi, tiếp tục nói: “Cô sợ hãi khi fans của cô nhìn thấy cô như vậy sẽ không thích cô sao?”

Y Tường Vi do dự một chút, gật gật đầu.

“Cô mang thai.” Mạc Vân Quả tạm dừng một chút nói, “Mấy thứ này đối thai nhi cũng không tốt, hơn nữa tôi cảm thấy thật sự fans sẽ không vì dung mạo của cô mà thay lòng.”

Y Tường Vi kinh ngạc nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, sao cô lại biết mình mang thai?

Nhưng sau khi nghĩ lại, Mạc Vân Quả thường xuyên tới nhà bọn họ cọ cơm, ngẫu nhiên nghe được cũng là đương nhiên.

Sau câu nói kia, Y Tường Vi theo bản năng xem nhẹ, giống như vậy, Kỳ Thần không biết cùng cô ấy nói qua bao nhiêu lần, nhưng cô lại không cách nào thay đổi được mình.

Y Tường Vi nắm tay, lại chậm rãi buông ra, lại nắm chặt, lặp đi lặp lại rất nhiều lần.

Mạc Vân Quả nhìn Y Tường Vi như vậy, nắm đôi tay không an phận của cô ấy lại.

Cô nửa ngẩng xồm xuống, chăm chú nhìn Y Tường Vi đang cúi đầu.

Ánh mắt của cô cùng ánh mắt của cô ấy đối diện.....

“Tôi nghe qua một câu.” Mạc Vân Quả ánh mắt trong suốt tiếp tục nói, “Bắt đầu từ giá trị nhan sắc, rơi vào tài hoa, sau tới nhân phẩm.”

Y Tường Vi nhìn đôi mắt kia, giống như có thể tinh lọc hết bụi bẩn thế gian, cô ấy có chút thất thần.

Cô ấy nghe được Mạc Vân Quả nói như vậy, cả người càng rơi vào trạng thái ngốc lảng.

Chưa từng có ai nói cho cô ấy những lời này, ngần ngừn một câu, lại giống như đạo lý lớn khiến cô ấy thông suốt.

Y Tường Vi nghĩ, hiện tại cô ấy có gì phải sợ?

Cô ấy đã là ảnh hậu, hơn nữa mang thai rất nhanh cô ấy sẽ rời khỏi giới giải trí, cô ấy sẽ cách fans hâm mộ đó khoảng cách càng xa, nhưng người chửi rủa kia cũng k thấy được mình.

Cho nên, cuối cùng cô ấy sợ cái gì đây?

Y Tường Vi cười, chân thành cười.

Tầng phấn thật dày rơi xuống, nhưng mà lúc này cô ấy lại không hề sợ.

Y Tường Vi tự tẩy trang, động tác thuần thực, đây cũng là việc cô làm mấy năm nay.

Hiện tại, cô ấy muốn bỏ thói quen này.

Cô ấy không muốn dành nhiều thời gian để tẩy trang nữa, ngay cả sau này khi tham gia sự kiện gì yêu cầu trang điểm, chỉ cần trang điểm nhẹ nhàng là được.

Y Tường Vi lớn lên rất đẹp, cho dù không cần trang điểm, dáng vẻ tự nhiên cũng sẽ tiến vào lòng người, đương nhiên, đây là ở trong mắt Mạc Vân Quả.

- - - - -

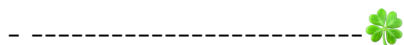
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 309

Edit: Linhlady

Khi Y Tường Vi tẩy trang xong, 1 thời gian hôn lễ cũng vừa kịp.

Y Tường Vi đơn giản trang điểm một chút, sau đó nắm tay Mạc Vân Quả đi ra ngoài.

Kỳ Thần là giám đốc công ty giải trí, hôn lễ của hắn không đơn giản, chỉ muốn cho cô ấy hôn lễ hoàn mỹ nhất.

Bởi vì như vậy, hôn lễ của Kỳ Thần còn có truyền thông lớn phát sóng trực tiếp.

Mấy chục cái camera nhiều góc bắt đầu bật lên, muốn nhanh chóng ghi lại cảnh tượng hoàn mỹ.

Không ít người cũng xem phát sóng, phải biết rằng đây chính là hôn lễ của Y ảnh hậu cùng Kỳ tổng tài!

Không phải là người xem chờ mong, bên ngoài khung cảnh rất bình thường.

Không ít khách quý đều chúc phúc, có vài người còn được phỏng vấn.

Nhưng mà khi cô dâu xuất hiện.....

“Cái quỷ gì? Cái sửu bát quái này là ai!”

“Ta đã nói rồi Y ảnh hậu này thực xấu đi! Quả nhiên thực xấu!”

“A a a! Cay đôi mắt cay đôi mắt!”

“Trời ạ! Sao cô ấy lại không trang điểm! Thật xấu a!”

“A a a a! Các người xem! Bên cạnh phù dâu có phải là Mạc Vân Quả hay không? Là cái người đệ nhất mỹ nhân!”

“Thật sự là cô ấy! Vừa rồi bị cay đôi mắt! Tôi muốn nhìn nữ thần để rửa mắt moiit chút!”

“Tuy rằng Y Ảnh hậu rất xấu, cô ấy thật sự rất lợi hại a!”

“Ta cũng cảm thấy vậy, trái lại cái cô Mạc Vân Quả kia, cái gì cũng không có làm!”

Không ít làn đạn chạy như bay ở phát sóng trực tiếp hôn lễ, ác nữ cùng cổ vũ liên tiếp xuất hiện, nhìn qua cũng chỉ có vài lời nói ác độc mà thôi.

Kỳ Thần ngay từ đầu nhìn Y Tường Vi không trang điểm cũng sững sốt, nhưng theo sau, hần cười.

Tuy rằng không biết vì sao Vi Vi không trang điểm, nhưng không thể nghi ngờ hiện tại cô ấy mới là mỹ lệ nhất, đó là mỹ lệ đến từ sâu trong linh hồn, mỗi khi nhìn đến, đều làm hần tâm động không kềm chế được.

Mạc Vân Quả nắm tay Y Tường Vi chậm rãi đi lên thảm đỏ, bởi vì cha mẹ Y Tường Vi không còn, nhiệm vụ mang cô ấy đi thảm đỏ lại giao cho Mạc Vân Quả.

Cũng may, cũng không là vấn đề lớn.

Khách quý ở đây tuy rằng cảm thấy Y Tường Vi lập tức trở nên xấu vô cùng, nhưng cũng may tất cả mọi người đều là người tương đối có tố chất, ngoại trừ ng ầm nghị luận ở ngoài, cũng không có ai đứng ra lớn tiếng kêu gào.

Kỳ Thần nắm tay Y Tường Vi, khẽ hôn một cái lên trán của cô ấy nói: “Em thật đẹp.”

Khoé miệng Y Tường Vi gợi lên một nụ cười, tự tin, sáng lạn, hoa mắt mọi người.

Giờ khắc này, mọi người ở đây, bao gồm người xem hôn lễ phát sóng trực tiếp đều cảm thấy, có thứ gì đánh trúng tâm linh của bọn họ, giống như là rung động đến từ sâu trong tâm hồn.

Mạc Vân Quả đứng ở bên cạnh, nghe cha sử nói vài lời.

Hôn lễ dựa theo trình tự bình thường tiến hành, sau đó cũng đến lúc hai người trao nhẫn.

Y Tường Vi đem nhẫn đeo lên tay Kỳ Thần, trên mặt tươi cười.

Kỳ Thần cũng đem nhẫn đeo lên tay Y Tường Vi, hắn nói: “Anh yêu em.”

Y Tường Vi nhìn người đàn ông trước mắt, năm tháng làm hắn càng thêm thành thực, cũng càng thêm có mị lực.

Tay nàng theo bản năng sờ bụng mình, nơi đó có kết tinh tình yêu của cô ấy và hắn.

“Em biết.” Cô ấy nghe thấy mình trả lời như vậy.

“Em yêu anh.” Y Tường Vi nói.

Kỳ Thần nhìn con gái trước mặt cười nhạt quanh thân giống như tản ra ánh sáng của người mẹ, khẽ cười một tiếng, hôn lên môi cô ấy.

“anh biết.” Hắn nghe được hắn nói như vậy.

Tại đây một khắc, mọi người nhìn hai người ôm hôn, rung động đến từ sâu trong linh hồn càng thêm rõ ràng, cái loại rung động này, giống như gọi là cảm động.....

- - - - -

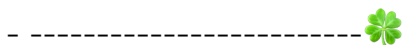
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 310

Edit: Linhlady

Khoé mắt Y Tường Vi trượt xuống một giọt nước mắt, trên mặt tươi cười lại càng sâu.

Cô ấy nghĩ, cô ấy đã biết ý nghĩa của cuộc sống, biết ý nghĩa vì sao mình tồn tại.

Quan khán hôn lễ cùng người xem phát sóng trực tiếp cũng bởi vì một màn này trở nên kích động.

“Tại một giây này, tôi cảm nhận được thiên địa triệu hoán! Trong lòng không ngọn nguồn xuất hiện một trận chua xót, không biết vì sao.”

“Tôi chưa bao giờ biết, thì ra một sườn bát quái lại có thể xinh đẹp như vậy.”

“Lầu trên nói chuyện kiêu gì vậy! Y nữ thần nhà ta mới không xấu đâu! Cô ấy là đẹp nhất!”

“Đúng vậy! Cô ấy là đẹp nhất! Vẻ đẹp của cô ấy đến từ sâu trong linh hồn, tôi có thể cảm nhận được linh hồn của tôi vì cô ấy mà rung động.”

“Ta đã từng nghe các đại nhân giảng qua, trong cuộc đời, có một loại đẹp gọi là vẻ đẹp tâm hồn, tôi vẫn luôn không thể lý giải, nhưng hôm nay, tôi giống như hiểu được rồi.”

“Đúng vậy, chúng tôi là người không để ý vẻ bên ngoài.”

“Ừ..... Tôi còn nhớ rõ đã từng có người viết lách rất tốt, nhưng mà sau khi truyề thông phỏng vấn, mọi người nhìn khuôn mặt hắc, liề vô có chửi rửa hắc, sau đó hắc không chịu được áp lực, phong bút.”

“Tôi biết trên lầu nói chính là ai! Tôi chính là người nhìn hắt lớn lên a a a!”

“Ta đã từng điên cuồng mê luyện một ca sĩ cũng vì mọi người chửi rủa mà lựa chọn rời khỏi giới âm nhạc, ai.....”

“Tôi cũng vậy tôi cũng vậy!”

“Còn có tôi!”

Kênh phát sóng không ngừng liệt kê, đây cũng là kết quả ngoài dự đoán của mọi người.

Hôn lễ hoàn mỹ hạ màn, dựa theo lệ thường, cả nhà sẽ chụp một kiểu ảnh.

Phòng phát sóng trực tiếp sôi nổi chúc phúc một đôi tân nhân, nhưng mà có người chú ý lại không đặt lên trọng điểm.

“Di? Các người xem Mạc Vân Quả, có cảm thấy rất kỳ quái hay không?”

“Là có điểm gì kỳ quái, từ khi ta tỉnh táo lại, tôi cảm thấy tuy rằng cô ấy rất đẹp, nhưng lại không có cảm giác động tâm.”

“Đúng vậy, tôi cảm thấy Mạc Vân Quả hoàn toàn không có tài hoa gì a!”

“Ai..... Loại cảm giác này nói như thế nào đây? Ừm..... Thật giống như nhà tôi có một cái bình hoa thật trân quý vậy, tuy rằng đẹp, lại chỉ có thể coi như một vật bài trí.”

“Đúng đúng đúng! Lầu trên quả thực nói đến tận đáy lòng tôi!”

“Các người vừa nói như vậy thật đúng là! Cảm giác Mạc Vân Quả là một cái bình hoa a!”

“+1”

“+2”

.....

Cùng lúc đó:

“Đinh! Nhiệm vụ bản vị diện hoàn thành, xin ký chủ làm chuẩn bị tốt truyền tổng!”

Mạc Vân Quả không thể hiểu được nhiệm vụ vì sao hoàn thành:..... Về mặt mộng bức.....

Quần chúng ăn dưa còn đắm chìm trong hôn lễ phát sóng trực tiếp:..... Trăm mặt mộng bức.....

Truyền tổng đếm ngược đã bắt đầu rồi, ảnh chụp cũng trong nháy mắt cũng kết thúc.

Mạc Vân Quả bước nhanh đi đến trước Y Tường Vi cùng Kỳ Thần, thập phần nghiêm túc nói: “Chúc hai người hạnh phúc.”

“Cảm ơn.” Kỳ Thần cùng Y Tường Vi đồng thời nói, trên mặt ý cười chưa từng có thay đổi.

“Hai, một.....” Truyền tổng đếm ngược đã xong, thân thể Mạc Vân Quả lập tức liền mềm xuống, may mắn người bên cạnh tay mắt lanh lẹ tiếp được cô.

Người nọ nhìn thoáng qua Kỳ Thần, thấp giọng nói: “Khả năng bị cảm nắng, tôi đưa cô ấy đi bệnh viện, các người tiếp tục.”

Nói xong lúc sau, người nọ liền vội vội vàng đi.

Y Tường Vi nhìn thoáng qua Kỳ Thần, nghi hoặc nói: “Vừa rồi người nọ không phải.....”

Kỳ Thần gật đầu, cúi đầu hôn lên trán Y Tường Vi: “Anh nghĩ, chúng ta nên chuẩn bị lễ vật.....”

Y Tường Vi bật cười, lập tức hiểu được ý của Kỳ Thần, ừm..... Cô ấy nghĩ cô ấy nhất định sẽ đưa cho Mạc Vân Quả một cái đại đại kinh hỉ!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 311: Khi hôn lễ bắt đầu (Phiên ngoại nguyên chủ)

Edit: Linhlady

Sau khi tỉnh lại cho tới bây giờ, vẻ mặt tôi luôn là mộng bức.

Ai tới nói cho tôi, rõ ràng tôi đang cùng tên gia hoả Kỳ Thần kia ở bên nhau, làm sao nháy mắt lại ở bệnh viện rồi, hơn nữa..... Còn có một người đàn ông không quen biết.....

Sau đó, người đàn ông này luôn quấn lấy tôi, nói cái gì mà hắn là ân nhân cứu mạng của tôi?

Tôi:..... Ha hả!

Tôi không biết trong thời gian hôn mê tôi đã làm cái gì, nhưng mà hình thư tôi đã làm được một việc tốt?

Bọn họ nói tôi mất đi ký ức, tôi mới không tin đâu!

Tôi nhớ rõ mọi chuyện từ nhỏ đến lớn, duy độc kí ức 5 năm này, lại một chút cũng không có.

Nhưng cái ngày cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi, ngược lại, tôi cảm thấy cuộc sống hiện tại rất thoải mái, trừ cái tên gia hoả trước mắt.

Lại nói tiếp, Kỳ Thần cùng Y Tường Vi kết hôn, nghe nói tôi còn ở trong hôn lễ của bọn họ té xỉu.

Nhìn hai người đáng vẻ hạnh phúc, tôi vừa lòng gật đầu.

Hiện tại Kỳ Thần so với trước kia có tính người hơn nhiều.

Nhưng thật ra tôi cảm thấy Y Tường Vi đối với tôi thái độ rất kỳ quái, không thể nói là vì sao, chính là cảm thấy rất kỳ quái.

Nhoáng cái hai năm trôi qua, tôi vẫn như cũ không nhớ ra kí ức 5 năm kia.

Hiện tại, tôi đang chuẩn bị hôn lễ, ừm..... Cùng cái gia hỏa tự xưng là ân nhân cứu mạng kia.

Nhớ tới hần ở trước mặt tôi bàng dǎng về vô lại, tôi nhin không được bật cười, lại nói tiếp, tốt xấu cũng là một cái người làm chính trị, làm sao lại vô lại như vậy?

(Edit: cho ta hỏi chút quan quân cv là quân nhân hay chính trị nhỉ)

Y Tường Vi ng ẩ ở trước mặt tôi, khuôn mặt thuần tịnh kia thực đẹp mắt, tuy rằng kém tôi một chút, nhưng khiến người ta nhìn thấy thật thoải mái.

Cô ấy nhìn đang tôi đang trang điểm, trong ánh mắt tràn ngập hoài niệm.

Hoàn toàn không biết cô ấy đến tột cùng tại hoài niệm cái gì.....

“Cô thật đẹp.” Cô ấy nói như vậy.

Tôi hơi hơi ngửa đầu, tự nhiên nói: “Ừ, hừ.”

Cô ấy bật cười, giống như nhìn thấy gì chuyện thú vị.

“Đặc biệt xinh đẹp.” Cô ấy tiếp tục nói.

Tôi kỳ quái nhìn cô ấy một cái, có chút không hiểu vì sao cô ấy phải cường điệu.

Nói đây đây, từ sau khi tôi tỉnh lại, fans luôn gọi tôi là “Bình hoa”, tôi nghĩ chắc bọn họ hâm mộ ghen ghét vẻ đẹp của tôi đi? Ừ..... Có lẽ là thế đi?

Y Tường Vi vượt bụng, nơi đó hơi hơi phồng lên, lúc này tôi mới nhớ tới, cô ấy mang thai đã ba tháng, cũng mất công cô ấy còn vất vả giúp mình chuẩn bị hôn lễ như vậy.

“Hai năm trước, khi tôi thấy hấn ôm cô đi, tôi liền đoán được các người sẽ kết hôn.” Cô ấy dờ dề tài.

Tôi tò mò nhìn cô ấy hỏi: “Vì sao?”

“Tôi nói là trực giác, cô tin sao?” Y Tường Vi cười nhạt, quanh thân tỏa ra ánh sáng nhu hòa, lại đẹp một cách tự nhiên như vậy.

Tôi:.....

Sau đó, chúng tôi không nói cái gì nữa, cô ấy chỉ là lẳng lẳng nhìn tôi, ánh mắt ôn hòa.

Hôn lễ vĩnh viễn là một thời khắc hạnh phúc nhất của mọi cô gái, tôi nhìn người đàn ông cao lớn trước mắt, khác với vẻ cợt nhả ngày thường, bây giờ hấn rất đứng đắn.

Chúng tôi trao đổi nhẫn, hấn hôn môi tôi, môi hấn mềm mại, ấm ấm, rất giống thạch trái cây, ừm..... Ăn rất ngon.

Tôi cần lòng không đậu cắn môi hấn một chút, hấn ăn đau, cười thẩn một câu “Tiểu phôi đản”.

Tôi nhướn mày nhìn hấn nói: “Hấn là tiểu bảo bối mới đúng!”

“Ừm..... Tiểu bảo bối ~” hấn lại một lần ngậm môi tôi, gia tăng độ sâu cho nụ hôn này.

Tôi nhìn cảnh tượng hôn lễ long trọng, đôi tay ôm cổ hấn, chủ động xuất kích.

Tôi nghĩ cảm giác như vậy, thật tốt.....

- - - - -

Edit: Xin vài dòng phát biểu cảm nghĩ... Hừm...

Khi edit thế giới này trong lòng ta trăm mối ngổn ngang, không biết có phải do đọc truyện nữ phụ nhiều rồi bị ảnh hưởng hay không.. -_-///

- Đầu tiên khi đọc cái tiêu đề ta còn nghĩ Quả Quả thật sự biết thành bình hoa theo nghĩa đen. 🤔🤔🤔

- Thứ hai về nguyên chủ ta sợ sau khi Quả Quả đi nguyên chỉ quay về sau đó phát hiện kim chủ không còn, tài nguyên cũng không, bắt đầu oán hận rồi hắc hoá.... (/Д")

- Sau đó là về nữ chủ (Y Tường Vi) nhân vật khiến ta hồi hộp, nhìn hai người hoà hảo quá nhanh ta lại sợ nữ chủ bắt đầu sa đoạ, mất đi vẻ thanh khiết ban đầu không ngừng vươn lên, sau đó tình yêu tan vỡ.... (;' Д")

Cuối cùng ta nhẫn nhịn edit tới những chương gần cuối ta thấy suy nghĩ của mình là dư thừa rồi.... Haiz... (#`-_->-)

Cảm ơn các nàng nghe ta lắm lắm... Hí hí... Dùng tốc độ nhanh nhất để full TG này.... Tung bông.... 🌸🌸🌸

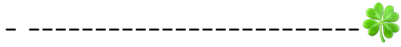
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 312: Bản mạng thú không dễ làm

Edit: Linhlady

“Ký chủ, cô muốn tiến hành phát sóng trực tiếp nữa không?” Đôi mắt Đoàn Tử liên tục chớp chớp nhìn Mạc Vân Quả gần ngay trước mắt.

Mạc Vân Quả: Cô vừa mới trở về.....

Đoàn Tử kiểm tra đo lường một chút, phát hiện tinh thần lực của ký chủ gần như không có tổn thất, cho nên nó mới có thể hỏi như vậy.

Mạc Vân Quả cũng cảm thấy giờ phút này trạng thái tinh thần rất tốt, mà hiện tại Đoàn Tử cũng hỏi như vậy, cô tự nhiên sẽ gật đầu, tỏ vẻ nguyện ý tiến vào thế giới sau.

Đoàn Tử chọc chọc tự gương mặt của mình, dùng âm điệu mềm mại nói: “Chuẩn bị mở phát sóng trực tiếp.”

Mạc Vân Quả cảm thấy hôm nay Đoàn Tử âm điệu rất kỳ quái:.....

Đ

Đoàn Tử hoàn toàn không cảm thấy nó có vấn đề gì, trải qua nhiều thế giới như vậy, mỗi khi Mạc Vân Quả hoàn thành nhiệm vụ, nó liền sẽ tự động thu thập các loại tư liệu.

Cuối cùng, nó phát hiện ra loại ngữ điệu mềm mềm mại mại này chọc người thích, cho nên nó liền đem ngữ điệu của mình biến thành như vậy, Ừ..... Nhìn đáng vẻ cũng không tệ lắm! Đoàn Tử nghĩ như vậy.

Mạc Vân Quả cũng không có để ý Đoàn Tử khác thường, ở trong mắt cô, đây là sở thích quái dị của Đoàn Tử mà thôi.

Đoàn Tử nói xong câu nói kia, lúc sau, trực tiếp tiến hành rồi truyền tống.

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, sau đó rơi xuống mà một người, theo sau liền truyền ra tới từng đợt kinh hô.

Mạc Vân Quả:?

Sau đó, Mạc Vân Quả cảm giác cô bị ôm lên, ôm..... lên..... nha.....

M

ạc Vân Quả nhìn móng vuốt của mình, thật thật, phấn phấn nộn nộn, nhìn đáng vẻ thập phần đáng yêu.

Mạc Vân Quả:..... Lại xuyên thành động vật!

“Ai nha nha! Tiểu Quả Quả lại xuyên thành động vật sao? Lần này xuyên thành con gì? Cầu cầu?”

“Ánh mắt lần trên có vấn đề sao? Rõ ràng là hồ không phải sao!”

“Là hồ a, là hồ con nho nhỏ nha! Đáng yêu nha!”

“Ha ha ha! Tiểu Quả Quả lại xuyên thành động vật.....”

“Phốc, lúc này mới mấy cái thế giới lại xuyên thành động vật? Nhưng mà ta thấy động vật ở thế giới này có khí phách hơn!”

“Lần trên, người xác định tiểu Quả Quả nhà ta là khí phách mà không phải manh sao?”

“Khi còn nhỏ là manh, sau khi lớn lên là khí phách! Ha ha ha!”

“Hệ thống hệ thống ~ nhanh tung bối cảnh truyện xưa cùng nhiệm vụ vị diện đi~ thật chờ mong thế giới này sẽ có chuyện gì thú vị!”

“Đúng vậy, đúng vậy~”

Đoàn Tử nhìn người trong phòng phát sóng trực tiếp kêu gào, lập tức đem bối cảnh chuyện xưa tung ra.

Cùng lúc đó, nhiệm vụ cũng tuyên bố ở phòng phát sóng trực tiếp.

“Đinh! Nhiệm vụ: Trợ giúp Cố Khinh Thước đột phá cấp mười hai!”

Thế giới hệ thống chiến đấu chia làm mười hai cấp, cũng có nghĩa là, cấp mười hai là cấp cao nhất.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua nhiệm vụ, lại nhìn thoáng qua người ôm đang ôm mình, tiếp thu bối cảnh nàng xong, cô cũng biết người ôm mình là Cố Khinh Thước cũng là đối tượng nhiệm vụ của mình.

Cố Khinh Thước nhìn con mèo nhỏ trong, thân thể giống như đang run, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Hắn thở dài một hơi, như là nhận mệnh, lắc đầu, rời khỏi nơi thị phi này.

Mạc Vân Quả nằm ở trong lòng Cố Khinh Thước, thản nhiên liếm liếm móng vuốt, ừm..... Giống như có điểm dơ.

Mạc Vân Quả đem móng vuốt cọ lên quần áo Cố Khinh Thước, sau đó buông móng vuốt xuống.

Cố Khinh Thước nhìn tư thái của bản mạng thú kí khế ước với mình, khóe miệng ngậm một mặt cười.

Có lẽ, đây là ý trời đi?

Ý trời a.....

Cố Khinh Thước ngẩng đầu, nhìn mặt trời chói lóa, trong lòng một trận bu ồn bã.

Bắt đầu từ khi nào, hấn lại cũng tin tưởng vào vật kia như hôm nay?

- -----

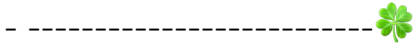
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 313

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả tùy ý để Cố Khinh Thước ôm mình, trong đầu lại suy nghĩ bối cảnh thế giới này.

Đây là một mảnh đại lục thần kỳ, tên là Thiên Khải đại lục.

Người trên đại lục Thiên Khải đều có bản mạng thú của mình, có vài người bản mạng thú vô cùng cường đại, mà có người lại vô cùng rêu rĩa.

Có vài người bản mạng thú từ sinh ra đã thức tỉnh rồi, mà có vài người bản mạng thú còn lại bản mạng thú lại không thể thức tỉnh, cái này người ta gọi là thú chết.

M

Ồi người bản mạng thú thời gian thức tỉnh không giống nhau, nhưng có thể xác định là, càng sớm thức tỉnh bản mạng thú càng càng cường đại.

Nói như vậy, đương nhiên thức tỉnh tốt nhất, nhưng cũng có người phát minh ra một loại đan dược, có thể thôi thúc bản mạng thú thức tỉnh, nhưng loại đan dược này, trên thị trường là vô giá.

Mới đó Cô Khinh Thước mới dùng loại đan dược này để thúc đẩy bản mạng thú thức tỉnh, trên thực tế, cũng chuẩn xác thành công.

Cố Khinh Thước là đại thiếu gia Cô gia, vốn dĩ có thể nói là áo cơm vô ưu, nhưng gần như bản mạng thú của đệ tử Cố gia đều đã thức tỉnh, mà hần lại không hề động tĩnh, này không thể nghi ngờ làm hần có chút nôn nóng.

Năm mười lăm tuổi, bởi vì bản mạng thú còn không thức tỉnh, hần bị loại bỏ khỏi vị trí gia chủ đời kế tiếp, từ đây bắt đầu cuộc sống nước sôi lửa bỏng.

Năm ấy, Cố Khinh Thước biết được ở lại gia tộc cũng không chiếm được cái gì tốt đẹp, quyết đoán rời nhà trốn đi, gia nhập dong binh đoàn, ngày ngày sinh hoạt trong cuộc sống lênh đênh.

Bởi vì bản mạng thú không thức tỉnh, cũng tương đương với việc sức mạnh chiến đấu của hần không cao, nhưng tư chất hần thông minh, sáng lập ra một cách tu luyện mới — — luyện thể!

Có thể nói, hiện tại thân thể Cố Khinh Thước có sấm sét bình thường cũng không thể thương tổn.

Bởi vì hàng năm ở trong dong binh đoàn cống hiến, vào năm hần 23 tuổi là hôm nay, hần xin thủ lĩnh dong binh đoàn một viên thức tỉnh đan.

Nhưng mà, bản mạng thú thức tỉnh rồi, nhưng.....

Mạc Vân Quả liếm liếm móng vuốt, cô cảm thấy mình rất mạnh, ăn..... Đặc biệt cường.

Trong nháy mắt khi cô đến thế giới này, trong đầu cô xuất hiện rất nhiều đồ vật kì quái.

Vài thứ kia không phải đồ vật cô biết, cũng không phải Đoàn Tử truyền cho cô.

Sau khi xem lại bối cảnh vị diện, cũng hiểu ra, những đồ vật xuất hiện kia, hần là của bản mạng thú Cố Khinh Thước, mà cô, chỉ bám vào thân thể nó mà thôi.

Cố Khinh Thước đem Mạc Vân Quả ôm về nhà, đây là một căn phòng đơn sơ, ngoại một cái giường, mấy cái ghế dựa ở ngoài, còn lại không có gì.

Cố Khinh Thước tuy rằng hàng năm giao tranh, được rất nhiều nguyên tinh, nhưng là hao tiêu hao cũng nhiều, nhiều năm như vậy, lại không giữ lại được gì.

Cố Khinh Thước lấy một chiếc bánh nướng lớn ở bao trên giường, sau đó gặm một miếng.

Mạc Vân Quả:..... Cô có một loại dự cảm không tốt.

Cố Khinh Thước nhìn tiểu miêu trong lòng, giống như từ lúc bắt đầu tới giờ nó vẫn luôn liếm móng vuốt, hẳn là đói bụng đi?

Cố Khinh Thước bẻ một khối bánh nướng nhỏ đưa tới bên miệng Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả:.....

Cố Khinh Thước nhìn tiểu miêu không ăn, giờ tay lại gần một chút, ý bảo cô

ăn.

Mạc Vân Quả thấy Cố Khinh Thước thật sự kiên trì, há mồm cắn bánh nướng lớn, sau đó.....

Gãy răng rồi!

Mạc Vân Quả:.....

Cố Khinh Thước:.....

Cố Khinh Thước sâu sắc cảm thấy, bản mạng thú nhà mình thật sự quá yếu ớt, ăn một cái bánh nướng lớn cứ nhiên có thể gãy răng!

Mạc Vân Quả sâu sắc cảm thấy, hàm răng Cố Khinh Thước thật sự thật tốt quá, không hổ là người luyện thể, nghĩ đến có lẽ cũng đem hàm răng luyện?

Một người một thú đối diện không nói gì, không khí trong lúc nhất thời có chút quỷ dị.....

- - - - -

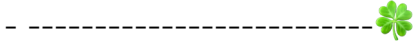
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 314

Edit: Linhlady

Cuối cùng, vẫn là Cố Khinh Thước mở miệng nói trước.

“Người nhỏ yếu như vậy, ta phải bảo hộ người thật tốt a ~” Bàn tay to của Cố Khinh Thước ở trên đầu Mạc Vân Quả xoa xoa.

Mạc Vân Quả:..... Ta không nhỏ yếu!

Cố Khinh Thước biết bản mạng thú nhà mình không có cách nào ăn cái bánh nướng lớn, nhưng mà hiện tại trên người hắn không có tinh nguyên, lúc trước đầu dùng để đổi tích phân trong dòng binh đoàn, để lấy thức tỉnh đan.

Nếu muốn nuôi sống bản mạng thú, của mình chỉ sợ còn phải đi một chuyến vào rừng rậm Mãng Hoang.

Rừng rậm Mãng Hoang, là rừng rậm nguy hiểm nhất đại lục Thiên Khải, không gì sánh nổi.

Nhưng nguy hiểm thường thường cũng gắn liền với kì ngộ tài phú.

Rừng rậm Mãng Hoang lớn bao nhiêu, không có người nào biết, bởi vì không có ai có thể đi vào sâu bên trong.

Đại đa số người ở đây chỉ tiến vào một chút bên ngoài, nhưng sát bên ngoài thôi, cũng có rất nhiều thứ tốt.

Chiều theo thực lực hiện tại của Cố Khinh Thước, khoảng cách có thể đi vào, cũng xa hơn bình thường một chút.

Lại nói tiếp, thực lực của Cố Khinh Thước hiện tại, chiếu theo hệ thống nơi này cũng là cấp bậc thứ năm.

Nói cách khác, nhiệm vụ của Mạc Vân Quả chỉ sợ còn cần một khoảng thời gian rất dài rất dài.....

Cố Khinh Thước không hề hay biết bản mạng thú của hắn cũng không hề đơn giản, hắn đơn giản thu thập một chút, liền ôm Mạc Vân Quả đi về phía rừng rậm Mãng Hoang.

Mãng Hoang cực kỳ rộng lớn, không ít binh đoàn chấp hành nhiệm vụ ở đây, Cố Khinh Thước cũng không chạm mặt lần nào.

Cố Khinh Thước tính toán bắt một con mãnh thú cấp một, sau đó đi bán đổi lấy tinh nguyên, như vậy có thể mua đồ ăn ngon cho bản mạng thú rồi.

Nhưng không biết có phải vận khí của hắn không tốt hay không, hắn đã lượn ở đây gần hai tiếng cũng không thấy một con mãnh thú cấp một nào.

Cố Khinh Thước:.....

Hắn nào biết đâu rằng, những con mãnh thú đó cảm nhận được hơi thở khủng bố, cho nên mới không dám đến địa phương này.

So với Cố Khinh Thước nôn nóng, Mạc Vân Quả cùng người trong phòng phát sóng trực tiếp có vẻ thực nhàn nhã.

Vũ trụ to lớn, có lẽ đồ vật ở thế giới này bị bỏ như giày cũ, ở một thế giới khác lại được coi như trân bảo.

Mà tình huống như vậy, đang xảy ra trong phòng phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả.....

“A a a a! Đó là huyết linh chi a a a a! A! Tên hỗn đản Cố Khinh Thước này! Cứ nhiên một chân dẫm! Ta muốn đi tìm hắn liêu mạng a a a a!”

“A a a! Tiểu Quả Quả! Đó là đoạt mệnh đằng a! Giống như muốn a a a!”

“Hu hu hu..... Thật nhiều thảo dược a a a a!”

“Vù sao ta lại tới cái này phòng phát sóng trực tiếp, nhìn đến nhiều đồ trân quý như vậy bị người này dẫm nát, tâm lý đau quá a a!”

“Ta cũng đau quá, ta thấy được quang minh Trúc, cái kia có thể luyện chế sinh mệnh dược tề a a a!”

“Ta muốn chậm rãi, thế giới này thảo dược thật nhiều a a!”

“Xem ra trên lầu đều đến từ các vị diện tu chân a! Ha ha ha! Như ta đến từ thế giới khoa học kỹ thuật, đối với mấy thứ này, hoàn toàn không có cảm giác, còn không phải là cỏ dại sao? Chờ..... Từ từ! Nắm thảo! Đó là cái gì! Ta nhìn thấy gì! A a a a! Thế mà ta thất cây năng lượng! Phốc..... Phun một ngụm máu! Cố Khinh Thước, người tên hỗn đản này a a a a! Người sao có thể tùy ý ngắt nó ngậm ở trong miệng!”

“Ngồi xem lầu trên và mặt.....”

Mạc Vân Quả:.....

Vốn dĩ Mạc Vân Quả cũng cảm thấy đó là một đồng cỏ dại, nhưng bị phòng phát sóng trực tiếp nháo không ngừng, cô đã biết, mấy thứ này thực quý giá, ừm..... Giống như có thể luyện ra các loại thuốc?

Mạc Vân Quả liếm liếm móng vuốt, ở trong đầu nghĩ làm mới có thể khiến Cố Khinh Thước đem đám thảo dược này về nhà.

- - - - -

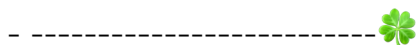
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 315

Edit: Linhlady

Cố Khinh Thước phun “Cỏ dại” trong miệng ra, thở dài một hơi.

Hắn tay vuốt ve lông Mạc Vân Quả, mềm nhẹ mà ôn nhu.

“Lại nói tiếp, ta còn chưa đặt tên cho người đâu! Toàn thân người là màu trắng, như vậy gọi là đại Bạch đi.”

Mạc Vân Quả:.....

“Đại Bạch, xin lỗi a, chủ nhân của người thực vô dụng, liề n tinh nguyên cũng không có một cái.” Cố Khinh Thước thở dài nói.

Mạc Vân Quả:.....

“Đại Bạch, người biết ta vì sao ta đặt tên người là đại Bạch không? Bởi vì người quá nhỏ, ta muốn người lớn lên đại đại!”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nghe Cố Khinh Thước lải nhải, trong đầu lại suy tư về một mảng thảo dược dưới chân.

“Ta muốn mang thảo dược này về nhà, các người có cái ý kiến gì hay không?” Mạc Vân Quả hỏi.

“Cái này đơn giản, tiểu Quả Quả, ta đánh thưởng cho người một cái nhẫn, chỉ cần người nghĩ thu vào, nó sẽ tự động đem vài thứ kia thu vào trong không gian.” Phòng phát sóng trực tiếp có người nói.

Mạc Vân Quả cảm thấy cái này hẳn rất tốt, nói như vậy, sẽ không bị Cố Khinh Thước để ý.

“Cảm ơn.” Mạc Vân Quả nói.

“Hi hi ~ tiểu Quả Quả không cần cảm ơn ~ chỉ cần nhớ kỹ ta thì tốt rồi! $\phi(\omega \& \text{;})$ ”

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua cái ID, “Khí vương” kia, cô đem tên này ghi tạc trong lòng.

Sau đó, khi Mạc Vân Quả nhận được hắc đánh thưởng.

Hắc ổn định vững chắc ở trên móng vuốt Mạc Vân Quả, tự động thu lại lớn nhỏ, còn có thể ẩn hình.....

Mang hắc lúc sau, Mạc Vân Quả lập tức nhảy xuống khỏi ngực Mạc Vân Quả.

Bởi vì cần phải tiếp xúc trực tiếp với đám thảo dược kia, hắc mới có thể đủ tự động thu, cho nên Mạc Vân Quả mới trên mặt đất.

Lúc sau, Mạc Vân Quả bắt đầu bận rộn nhất.....

“Ai ai! Tiểu Quả Quả! Bên trái hai bước, thảo dược màu phấn hồng, là phấn phấn thảo, có thể chế tạo thuốc mê hoặc!”

“Tiểu Quả Quả, thêm một bước là hỏa hỏa thảo, có thể chế tác đá lấy lửa dược.”

“Bên kia bên kia! Sau hai bước là thâm hắc thảo là hắc hỏa thảo, có thể chế tác hắc hắc dược tề”

“Còn có còn có! Đi phía trước tám bước, là thâm lục thảo là sinh mệnh thảo, có thể chế tác thanh hỏa dược.”

“Tiểu Quả Quả, sau tám bước, kiên quyết thảo, là kiên quyết thảo, có thể chế tác kim. Thương không ngã dược!”

“L`ai trên thật lợi hại.....”

“L`ai trên thật lợi hại.....”

Mạc Vân Quả:.....

Cố Khinh Thước:.....

Bản mạng thú nhà mình là đang khiêu vũ sao? Làm sao lại một h`i nhảy bên này, một h`i nhảy bên kia?

Cố Khinh Thước cảm thấy, hẳn có thể là bị b`ề ngoài m`ềm mại của đại Bạch nhà mình lừa r`i, hẳn cho rằng nó là một con vật nhuyển mạnh, nhưng mà.....

Mạc Vân Quả lập tức từ bên chân hẳn chạy trốn qua đi.....

Cố Khinh Thước:.....

Hiện tại xem ra, đại Bạch nhà mình tràn tr`ề sinh lực a!

Như vậy cũng tốt, dễ nuôi sống..... Cố Khinh Thước câu được câu không nghĩ đến.

Mạc Vân Quả không quan tâm Cố Khinh Thước nghĩ cái gì, cô căn cứ theo phòng phát sóng trực tiếp chỉ thị diên cu`ng thu thập thảo dược.

Thời gian nhoáng cái trôi qua, Mạc Vân Quả đem thảo dược xung quanh một trăm dặm thu hoạch sạch sẽ, sau đó cảm thấy mỹ mãn nhảy tới trong lòng Cố Khinh Thước.

Cố Khinh Thước cũng không ngại móng vuốt của nó cắn, hẳn còn lôi kéo móng vuốt của nó cọ cọ lên qu`ần áo của mình, e sợ bản mạng thú nhà mình không cao hứng.

Cố Khinh Thước nhìn đại Bạch chơi đủ r`i, lại nhìn nhìn sắc trời, cũng hơi muộn r`i.

Hắn thở dài một hơi, biết hôm nay không có thu hoạch.

Ban đêm rừng rậm Mãng Hoang rất nguy hiểm, cho dù ở sát bên ngoài, cũng nguy hiểm vô cùng.

- -----

Edit: Mai các em thi thpt quốc gia, chúc các em thi tốt nhé, bình tĩnh làm bài.≧_≦

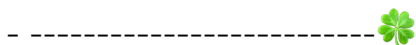
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 316

Edit: Linhlady

Cố Khinh Thước ôm Mạc Vân Quả nhanh chóng đi khỏi nơi này, một người một thú không tốn bao nhiêu thời gian đã về đến nhà.

Trong nhà vẫn như cũ đơn sơ như vậy, nhìn qua giống như không có gì thay đổi.

Cố Khinh Thước nhìn đại Bạch trong ngực, trong lòng nổi lên một trận ấm áp.

Chẳng sợ bản mạng thú của mình vẫn luôn là tiểu miêu, chỉ cần nó có thể bên cạnh mình, ở trong thế giới đầy ác ý này, luôn ở bên cạnh mình là đủ.

Cố Khinh Thước ăn bánh nướng khô quắt, nhìn thoáng qua đại Bạch chưa ăn cái gì, hần nghĩ nghĩ, hay ngâm bánh nướng với nước cho bánh mềm ra một chút.

Cố Khinh Thước cần bánh nướng ngâm nước đã mềm lại trước mặt Mạc Vân Quả, ý bảo nó ăn xong.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả một chút cũng không cảm thấy đói, suy nghĩ một chút, có lẽ đây không phải thức ăn cho bản mạng thú.

Móng vuốt của Mạc Vân Quả vồ một cái lên tay hần, sau đó từ không gian hệ thống lấy ra một cái đan đỉnh, đó là “Khí vương” trong phòng phát sóng trực tiếp đánh thưởng cho cô.

Cố Khinh Thước nhìn đan đĩnh đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Hắn nhìn đại Bạch, trong lòng cảm thấy có chút kì quái.

Đại Bạch của hắn, hắn không hề đơn giản như vậy.....

Mạc Vân Quả cũng mặc kệ Cố Khinh Thước nghĩ như thế nào, đem đan đĩnh lấy ra, sau đó Mạc Vân Quả cũng mang đồng thảo dược đưa ra.

Trong lúc nhất thời, trong phòng đầu ngập mùi hương thảo dược, đương nhiên, trong mắt của Cố Khinh Thước đồng thảo dược này chẳng qua là đám cỏ dại mà thôi.

Khoé môi Cố Khinh Thước cong cong, bế Mạc Vân Quả lên, xoa xoa đầu cô, nói: “Người còn có không gian sao? Ta liền biết đại Bạch rất lợi hại!”

Mạc Vân Quả:.....

“Thế nhưng người anh đồng cỏ dại này về làm gì?”

Cố Khinh Thước tò mò hỏi.

Người trong phòng phát sóng trực tiếp nghe Cố Khinh Thước nói như vậy, đều có chung ý nghĩ muốn tấn hắn, những cái đó đều là bảo bối! Bảo bối!

Một móng vuốt của Mạc Vân Quả lại đập xuống tay Cố Khinh Thước, sau đó linh hoạt nhảy lên bàn, ngồi ngay ngắn ở đó.

Cố Khinh Thước ngồi xuống, nhìn đại Bạch “Ngoan ngoan” ngồi ở trên bàn, vươn tay ra muốn sờ nó.

Mạc Vân Quả lại đập xuống bàn tay to không an phận của Cố Khinh Thước, chỉ chỉ vào một gốc thảo dược.

Cố Khinh Thước nhìn theo hướng móng vuốt của Mạc Vân Quả, đuổi tay cần gốc thảo dược kia.

Hắn nhìn gốc thảo dược, cũng không cảm thấy có cái gì đặc biệt, nhưng nếu đại Bạch nhà mình thích, hắn vẫn nên cho nó hảo.

Cố Khinh Thước đưa gốc thảo dược cho Mạc Vân Quả, rồi lại bị một móng vuốt chụp được.

Mạc Vân Quả chỉ chỉ đan đỉnh bên cạnh mình, ý bảo hắn bỏ vào đi.

Cố Khinh Thước cũng không nói cái gì, chỉ theo động tác của nó buông xuống.

Mạc Vân Quả nhìn thảo dược cuối cùng cũng bỏ vào đúng chỗ, hơi há miệng một ngọn lửa u lam từ trong miệng cô xuất hiện, nháy mắt nhiệt độ trong phòng tăng lên không ít.

Cố Khinh Thước kinh ngạc nhìn đại Bạch nhà mình, giờ khắc này, hắn mới chân chính ý thức được, bản mạng thú của mình, thật thật không đơn giản.

Mạc Vân Quả cũng mặc kệ sut nghĩ của Cố Khinh Thước, lúc này trong trạng thái tam dùng.

Đầu tiên, phải xem phòng phát sóng trực tiếp hướng dẫn luyện đan, sau đó nhìn đúng đan dược chỉ cho Cố Khinh Thước lấy, bảo hắn bỏ vào lò luyện, còn phải cẩn thận khống chế được ngọn lửa, để tránh quá lớn thiêu phòng ở, lại miễn cho quá nhỏ luyện không thành đan.

Trong lòng Cố Khinh Thước kinh nghi, ngược lại động tác trong tay không ngừng làm theo ý Mạc Vân Quả.

Theo quá trình thảo dược được đưa vào, trong phòng bắt đầu tản ra hương vị nói không nên lời.

Cố Khinh Thước hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy cả người đều sáng khoái.

Hắn nhìn tiểu miêu trước mặt cùng đàn lô bên cạnh nó, như suy tư chuyện gì đó.....

- - - - -

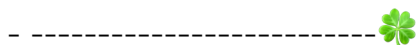
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 317

Edit: Linhlady

Toàn bộ thảo dược đã được đưa vào, dư lại chính là ngưng đan.

Trước kia Mạc Vân Quả chưa bao giờ luyện đan, hiện tại cô cũng chỉ có thể nghe theo chỉ đạo của người trong phòng phát sóng từng bước làm theo mà thôi.

Mạc Vân Quả có thể ngửi thấy mùi hương từ đan lô, cô nghĩ, cô đã thành công rồi.

Ý niệm này loé lên, liền thấy đan đỉnh phát ra “Phanh” một tiếng, hơn mười viên đan dược cứ như vậy bay ra, một đám nện ở trên mặt Cỗ Khinh Thước.

Mạc Vân Quả:.....

Cỗ Khinh Thước:.....

Đan dược đập xong bắn trở về, sau đó từng viên dừng ở trên bàn, lăn lộn vài vòng, sau đó đã bị Mạc Vân Quả một móng vuốt ấn ở nơi đó, bất động.

Cỗ Khinh Thước nhìn đan dược, hình dáng kia, đúng đúng, là không tồi, hẳn nghĩ như vậy.

Hắn vươn tay muốn cầm lấy một viên đan dược, lúc đuổi đến một nửa lại đột ngột dừng lại.

Hắn nhìn tiểu miêu trước mặt, đoan đoan chính chính ngẩng ở chỗ kia, đôi mắt to tròn xoe cứ thế nhìn hắn, nhìn qua vô cùng đáng yêu.

Nhưng Cố Khinh Thước biết nó lại không đáng yêu như vẻ bề ngoài vậy.

“Ta có thể xem một viên sao? Ta bảo đảm không nuốt.” Cố Khinh Thước trưng cầu ý kiến của Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả nghe được lời này, đẩy một Viên đan được gần nhất lại phía hắn, số đang được này chính là luyện cho hắn, như vậy hắn có thể tùy ý xem.

Cố Khinh Thước được cho phép, lúc này mới cầm Viên đan được lên nhìn.

Cố Khinh Thước nhìn hoa văn trên đó, rất xinh đẹp, không hề có tí vết.

Cố Khinh Thước nghĩ, đây là Viên đan được đẹp nhất mà hắn từng thấy.

Hắn ngửi một chút, chỉ cảm thấy quanh thân một trận thoải mái nhẹ nhàng, hắn dám khẳng định, đại Bạch nhà mình luyện đan được, nhất định là đan được cực phẩm!

Nhưng lại không biết đan được này có tác dụng gì?

Nhiều năm như vậy hắn chưa từng thấy loại đan được giống như thế này bao giờ.

“Đại bạch, người biết đây là đan được gì sao?” Cố Khinh Thước nhẹ hỏi.

Mạc Vân Quả không nói gì, cứ như vậy nhìn Cố Khinh Thước, trên thực tế cô đang nhìn nội dung trong phòng phát sóng trực tiếp.

“Tiểu Quả Quả, người có thể nói sao?”

“Hắn là sẽ đi? Nếu là không nói được, ta có thể đánh thưởng cho tiểu Quả Quả một viên châu ngũ đan a!”

,

“Ừm..... Không nói đến việc tiểu Quả Quả có thể nói chuyện hay không, cứ như vậy đem năng lực của tiểu Quả Quả bại lộ ở trước mặt Cố Khinh Thước, thật sự tốt sao?”

“Ta thấy Cố Khinh Thước không phải người xấu, hẳn là có thể.”

“Ta cảm thấy, nên đem thực lực bại lộ ở trước mặt Cố Khinh Thước, cho hắn biết tiểu Quả Quả nhà ta lợi hại cỡ nào, nói như vậy, hắn mới có thể có ý định ôm đùi của tiểu Quả Quả nha!”

“Nói cũng đúng! Ha ha ha ha! Tiểu Quả Quả, không cần để ý cứ bộc lộ tất cả tài năng ra ~ dù sao có xảy ra chuyện gì, có chúng ta cho người chỗ dựa, thế giới khác ta không dám nói, nhưng thế giới này, ta tùy tiện lấy ra vài thứ cũng khiến bọn họ xong đời, ha ha ha ha!”

“Kính hải, lâu trên là đại thần! Ôm lấy đùi cọ một cái! ٠(>ω<*)”

“Hắc hắc hắc! Tiểu Quả Quả, tới! Nói tên đàn đực ra hù chết Cố Khinh Thước!”

“Đúng đúng đúng! Nói ra!”

Mạc Vân Quả:..... Người trong phòng phát sóng trực tiếp thật là càng ngày càng sinh động.

Nhưng chính bản thân cô cũng thấy nên bộc lộ tài năng ra, có như vậy, Cố Khinh Thước cũng sẽ muốn ôm đùi của cô đi?

Mạc Vân Quả cúi đầu nhìn thoáng qua tứ chi nhỏ nhỏ của mình, ừ..... Ôm chặt cẳng chân của mình!

“Thanh tâm đàn.” Mạc Vân Quả há mồm nói.

Cố Khinh Thước kinh ngạc nhìn Mạc Vân Quả, thật ra hắn cũng chỉ thử hỏi mà thôi, không ngờ bản mạng thú của hắn có thể nói thật!

- -----

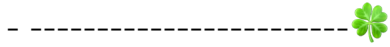
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 318

Edit: Linhlady

Truyền thuyết, chỉ có bản mạng thú cấp mười hai mới có thể nói tiếng người mà thôi, nhưng nó là trong truyền thuyết.

Thế nhưng Cố Khinh Thước tin tưởng, bản mạng thú nhà hắn không phải cấp mười hai, thế nhưng cũng là một sự tởn tại vô cùng lợi hại rồi!

Cố Khinh Thước nghe qua tên là “Thanh tâm đan”, hắn lục lại kí ức của mình, lại phát hiện ra không hề có tên đan dược này.

Chẳng lẽ, đây là loại đan dược mới mà đại Bạch mới nghĩ ra?

Lần này, ánh mắt của Cố Khinh Thước nhìn Mạc Vân Quả càng thêm ngạc nhiên.

Mạc Vân Quả nhìn sắc mặt biến hóa không ngừng của người con trai trước mắt, trầm mặc thật lâu.

Hừm..... Chẳng lẽ thật sự giống như người trong phòng phát sóng nói, công dụng của nó đã dọa hắn rồi.

Hiển nhiên, Mạc Vân Quả hiểu lắm.

Bởi vì Cố Khinh Thước không hề biết công dụng của nó là gì.....

Cố Khinh Thước nhìn đan dược đầy bàn, không biết nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên chạy lại bên giường, lấy lục dưới gối ra một cái bình, đổ hết đồ trong đó ra, sau đó cẩn thận cho đan dược vào.

“Đại Bạch, cái đan dược này có tác dụng gì a?” Cố Khinh Thước đem bình thuốc đặt bên cạnh người Mạc Vân Quả hỏi.

Mạc Vân Quả:.....

“Có thể loại trừ vết thương cũ trong người người cũng tai hoạ ngầm.”
Mạc Vân Quả nói.

Cố Khinh Thước nghe được lời này, trong lòng cả kinh, bên ngoài lại bất động thanh sắc.

Lúc trước hắn không có bản mạng thức của mình, cho nên tự sáng lập ra một con đường riêng là luyện thể chi đạo.

Đ

i trên con đường luyện thể chi đạo dị thường gian khổ, hắn thường xuyên bởi vì luyện thể bị thương, tuy rằng đều thông qua đan dược chữa khỏi, nhưng lại để lại không ít tai hoạ ngầm.

Hiện tại hắn tu luyện thêm, có đôi khi liên sẽ cảm thấy rất khó chịu, nhưng hắn cũng không có phương pháp nào khác.

Cố Khinh Thước không nghĩ tới, đại Bạch nhà hắn lại cho hắn một niềm vui lớn như vậy.

Môi hắn giật giật, ánh mắt loé sáng, hắn nhìn con vật nhỏ bé trước mắt, trong lòng lại có dòng nước ấm.

Cố Khinh Thước không nhịn được duỗi tay đem Mạc Vân Quả ôm vào trong lòng, dùng sức xoa nắn một chút.

Mạc Vân Quả:..... Mỗi một sủng vật đều không tránh được vận mệnh bị chủ nhân xoa nắn.

“Cảm ơn.” Cố Khinh Thước chân thành nói.

Mạc Vân Quả ghé vào trong lòng Cố Khinh Thước, ngáp một cái cô có chút mệt nhọc.

Sau đó, cô cứ như vậy ngủ luôn.....

Cố Khinh Thường còn đang đắm chìm trong cảm.súc của mình không nhận ra đại Bạch khác thường, cho đến khi hấn tỉnh táo lại, cúi đầu vừa thấy, tiểu gia hỏa, thế mà ngủ r ồi!

Cố Khinh Thước:.....

Cố Khinh Thước nhìn đan dược trên bàn, trong mắt có tia sáng.

Hắn ôm Mạc Vân Quả đi tới trên mép giường, sau đó thật cẩn thận đặt ở trên giường, giúp nó đắp chăn cẩn thận, r ồi c ần đan dược rời đi.

Mười lăm phút sau, ở trong trung tâm nhà đấu giá lớn nhất Thành Tâm, một người đàn ông mặc áo choàng đen không thấy rõ mặt xuất hiện ở đây.

Hắn móc ra một cái bình sứ, nói với người tiếp đãi hấn: “Đây là cực phẩm thanh tâm đan, có thể tiêu trừ tai hoạ ng ần trong thân thể.”

Chỉ một câu ngư vậy lại thành công khiến sắc mặt người trước mắt thay đổi.

Hắn cuống quít nhìn bốn phía, xác định không có người thứ ba mới vội vàng mời người áo đen vào trong, cho người khác một ánh mắt, ý bảo đi mời quản sự.

Moit tiếng sau, theo người áo đen rời đi, nhà đấu giá thả ra một tin tức.

Trong vòng một tu ần nữa, sẽ đem cực phẩm thanh tâm đan bán đấu giá!

Mọi người nghe tin tức này, cho người đến nhà đấu giá chứng thực, sau khi được xác nhận, lúc này mới hoang mang rối loạn vội vội đi gom góp nguyên tinh.

- -----

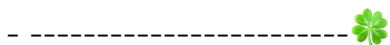
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 319

Edit: Linhlady

Tuy rằng không biết thanh tâm đan là thứ gì, nhưng cứ có hai chữ “Cực phẩm”, có thể thành công khiến đại đa số người cam tâm tình nguyện bỏ tiền nguyên.

Đại lục này to lớn, vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Cho nên cho dù bản thân chưa từng nghe qua tên “Thanh tâm đan” trên quý ra sao, mọi người tranh nhau tìm kiếm vé vào nhà đấu giá, dù không thể mua được nhưng cũng có thể nhìn qua nó ra sao.

Cố Khinh Thước không hề hay, biết thanh tâm đan kia tạo ra oanh động như thế nào, làm xong tất cả mọi việc hẩn nhanh chóng trở về nhà, thấy trên giường g ò lên một cục nho nhỏ, hẩn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hẩn đi qua đi, thật cẩn thận xốc chắn, nhìn Mạc Vân Quả cuộn mình lại ngủ, trong mắt xẹt qua một tia ý cười.

Trong phòng còn một ít “Cỏ dại”, Cố Khinh Thước cũng không dọn dẹp chúng.

N

ều đây là đồ đại Bạch nhà mình mang về, nhất định sẽ có tác dụng riêng của nó, hẩn chỉ là gà mờ, cũng không dám đụng lung tung nhờ đảo lộn thảo dược của cô.

Dù sao hẩn cũng tận mắt thấy đại Bạch biến những thảo dược kia thành đan dược.

Cố Khinh Thước cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, hần xốc chần, thật cần thận bò lên trên giường, sau đó thoả mãn ôm đại Bạch ngủ.

Quần chúng trong phòng phát sóng trực tiếp thấy tất cả mọi chuyện:..... C`ân thú! Lại dám bò lên trên giường tiểu Quả Quả! Hu hu hu..... Bọn họ cũng muốn ôm tiểu Quả Quả m`ền mại đáng yêu ngủ!

S

áng sớm hôm sau, Cố Khinh Thước đã sớm tỉnh lại, hần nhìn đại Bạch còn ngủ say, suy nghĩ xem làm cách nào mới đánh thức đại Bạch được.

Nếu cứng rắn đánh thức, đại bạch sẽ khóc đi? Ừ..... Sẽ khóc đi?

Quần chúng xem phát sóng trực tiếp:..... Người suy nghĩ nhiều r`ãi, chỉ đập người vài cái thôi!

Cố Khinh Thước không đành lòng đánh thức Mạc Vân Quả, chỉ có thể ghé vào nơi đó, lẳng lặng nhìn bản mạng thú nhà mình.

Vì thế, khi Mạc Vân Quả tỉnh lại, đập vào mắt cô là một khuôn mặt phóng đại.

Mạc Vân Quả:.....

Phản ứng của thân thể vĩnh viễn nhanh hơn so với suy nghĩ, một bóng đen loé qua, chỉ thấy Cố Khinh Thước la lên một tiếng, sau đó bùm mặt nháy xuống giường.

Cố Khinh Thước:..... Đại Bạch nhà mình cũng có tính khí khi mới rời giường!

Mạc Vân Quả nhìn móng vuốt của mình, ừ..... Thực sắc bén.

Nhưng mặc dù như vậy, cô cũng không thể cào rách da của Cố Khinh Thước, chỉ hơi hơi xước da thôi, xem ra da mặt của Cố Khinh Thước so với suy nghĩ của cô còn dày hơn.

Cố Khinh Thước thấy mặt hơi đau rát, tuy rằng không chảy máu nhưng cũng xước chút da.

Cố Khinh Thước biết thân thể của mình có bao nhiêu cường hãn, ngay cả mảnh thú cấp tám cũng không thể một lần cào đã rách da, thế nhưng đại Bạch nhà hắc chỉ cào một cái thôi đã xước da rồi!

Có thể nói, đại Bạch nhà hắc rất cường hãn!

Trong lòng Cố Khinh Thước vô cùng kinh hãi, không ngờ bản mạng thú của hắc lại hung hãn như vậy.

Ngắn ngủn một buổi sáng, một người một thú đại khái đều hiểu được thực lực của nhau.

Cố Khinh Thước tùy ý xoa xoa mặt, sau đó lại lấy ra một khối bánh nướng lớn gặm, hắc biết đại Bạch nhà hắc vô cùng ghét thứ này, cho nên hắc tự mình ăn thôi.

Chờ hắc kiếm được tinh nguyên, hắc nhất định sẽ mua cho đại Bạch rất nhiều rất nhiều đồ ăn ngon! Hắc thề!

Sau khi Cố Khinh Thước ăn xong bánh nướng, hắc ôm Mạc Vân Quả đi về phía rừng rậm Mãng Hoang, hi vọng có thể săn bắt một ít mảnh thú hoặc có thể tìm ít thứ cho đại Bạch?

Mà Mạc Vân Quả dường như cũng biết mục đích của Cố Khinh Thước, cô cũng không ngăn cản, trải qua chuyện tối hôm qua luyện đan, cô cảm thấy đó là thứ tốt, cho nên hôm nay cô phải tìm một ít đan dược, trở về dạy Cố Khinh Thước luyện đan.

- - - - -

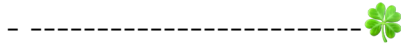
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 320

Edit: Linhlady

Cố Khinh Thước vừa ăn thịt nướng vừa nhìn đại Bạch, mắt thấy nó đang nhìn chăm chăm mình, đáng vẻ như đang suy tư gì đó.

Cơ bắt cả người Cố Khinh Thước căng thẳng, trong truyền thuyết, bản mạng thú cấp mười hai có thể hóa thành hình người, trong lịch sử, cũng không phải không có ví dụ người cùng bản mạng thú ở bên nhau cả đời.

Hành vi Mạc Vân Quả đánh giá Cố Khinh Thước, ở trong mắt hắn xem ra, nghiêm nhiên chính là đang khảo nghiệm xem mình có đủ tư cách làm bạn đời không.

Cố Khinh Thước không tin vào tình yêu, nhưng nếu như muốn tìm một người cùng hắn trôi qua quãng đời còn lại, người đó chỉ có thể là đại Bạch, mặc dù hiện tại đại Bạch còn không phải là người.....

Mạc Vân Quả ngẩng yên cho tới khi Cố Khinh Thước ăn xong, sau đó vặn vẹo thân mình, lập tức nhảy vào lòng Cố Khinh Thước.

“Hái thảo được.” Mạc Vân Quả lạnh lùng nói.

Cố Khinh Thước gật đầu, đem phần Lỗ Lỗ Thú chưa ăn thu vào nhẫn lưu trữ.

Mạc Vân Quả nhìn Lỗ Lỗ Thú đột nhiên biến mất trước mặt, ánh mắt dừng ở chiếc nhẫn trên ngón tay Cố Khinh Thước, thì ra là nhà không gian, không phải trang sức.....

Sau đó, Cố Khinh Thước theo chỉ dẫn của đại Bạch nhà mình đi dạo rừng rậm Mãng Hoang.

Nói là đạo, thực chất là ôm Mạc Vân Quả đi, đến chỗ cần thiết cô sẽ nhảy xuống khỏi ngực Cố Khinh Thước, nhảy trái nhảy phải nhảy nhảy, ừm..... Thật đáng yêu!

Mạc Vân Quả nghe theo chỉ dẫn của người trong phòng phát sóng trực tiếp, nỗ lực hái thảo dược, chưa nói đến cái khác, chỉ riêng thảo dược thôi, ở thế giới này thật nhiều a!

Xem ra, hệ thống đan dược ở thế giới này còn cбуwa phát triển mạnh!

Thời gian trôi đi, khi gần tối Cố Khinh Thước mãn theo Mạc Vân Quả về nhà.

Về đến nhà, Cố Khinh Thước đem Mạc Vân Quả đặt ở trong nhà, đặc dò tỉ mỉ, mới ra cửa.

Sau khi Cố Khinh Thước ra ngoài, sau đó đi đến địa điểm bán Thú thú lỗ, tuy rằng bán được có năm tinh nguyên, nhưng mà có còn hơn không.

Cố Khinh Thước dùng toàn bộ tinh nguyên mua đồ ăn vặt cho Mạc Vân Quả, lúc này mới về nhà.

Trong khi đó Mạc Vân Quả ở nhà học cách luyện đan, đây là người trong phòng phát sóng cố gắng hiển.

Thời điểm Cố Khinh Thước về đến nhà, hình ảnh hắc thấy đó là đại Bạch nhà hắc đang ng ấ ch ồm hồm trên bàn, chăm chú nhìn đám thảo dược trước mặt.

Loại nghiêm túc ngoài ý muốn này chọc trúng điểm mạnh của Cố Khinh Thước, hắc cố nén dục vọng muốn ôm đại Bạch lên xoa nắn, đem đồ ăn vặt trong tay đặt ở trên bàn, vươn tay xoa xoa đầu Mạc Vân Quả hỏi: “Đại Bạch, làm sao vậy?”

Lúc này Mạc Vân Quả đang chuyên tâm học tập phương Pháp luyện đan, bỗng nhiên cảm giác được có người xoa đầu cô, thân thể nho nhỏ theo

phản xạ tránh ra ngoài, nhưng do bàn quá nhỏ, Mạc Vân Quả trượt ra sau, mắt thấy cô sắp rơi xuống đất.

Áng mắt Cố Khinh Thước hơi co lại, thân thể nhanh chóng chạy về phía trước, tay phải nhanh chóng tiếp được thân thể nho nhỏ của Mạc Vân Quả.

Cố Khinh Thước cảm thấy trái tim mình vô cùng kinh hoàng, khủng hoảng trong nháy mắt vừa rồi kia không lừa được người.

Hắn cảm nhận bóng dáng nho nhỏ vững vàng nằm trong lòng mình, hắn mới hít sâu một hơi, chậm rãi bình tĩnh lại.

“Lần sau cẩn thận một chút.” Dĩ nhiên Cố Khinh Thước không đành lòng trách cứ đại Bạch nhà hắn, hắn chỉ hận mình không có năng lực có khả năng mua cho đại Bạch một cái bàn lớn hơn, như vậy nó có thể tùy ý lăn lộn trên đó, hơn nữa..... Hắn nhìn trong phòng chật đầy thảo dược, phòng này cũng quá nhỏ!

Vì thế nhiều năm sau, khi Cố Khinh Thước đứng trên đỉnh cao, nơi hắn ở tất cả đồ đạc đều rất lớn! Thế cho nên sau lưng thường có vài người hoài nghi nghị luận, có phải hắn là người có sở thích dùng đồ vật to lớn hay không.....

- - - - -

[6]

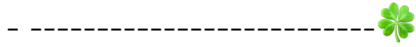
Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 321

Edit: Linhlady

Thật ra cho dù Cố Khinh Thước không đỡ được Mạc Vân Quả, cô cũng có thể vững vàng đứng vững trên đất, dù sao thân thể này cũng là nhân vật không đơn giản.

Mạc Vân Quả nhảy khỏi ôm ấp của Cố Khinh Thước, một lần nữa đi tới trên bàn.

Chính giữa bàn là đàn đỉnh, bên cạnh là các loại thảo dược.

Mạc Vân Quả ngẩng đầu xồm trước mặt đàn đỉnh nói: “Từ hôm nay trở đi, ta dạy cho người luyện đàn.”

Cố Khinh Thước đang chăm chú nhìn thân thể nhỏ bé kia, nội tâm dâng lên vô hạn triu mến, đột ngột nghe được Mạc Vân Quả nói như vậy, nội tâm hẳn lúc này có thể nói là phức tạp.

Nhưng hẳn cũng biết, chỉ bằng thực lực hiện tại của hẳn, cũng không cách nào cho đại Bạch cuộc sống tốt nhất.

Cho nên việc luyện đàn này, hẳn học!

Cố Khinh Thước nhẹ giọng lên tiếng, sau đó bình tĩnh nhìn Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả gật gật đầu, sau đó bắt đầu nói tên, công dụng của các loại thảo dược.

Bởi vì người trong phòng phát sóng trực tiếp đến từ nhiều thế giới, tên các loại thảo dược cũng không giống nhau, Mạc Vân Quả trực tiếp lấy cái tên tốt nhất nói cho Cố Khinh Thước.

Cố Khinh Thước nghiêm túc nghe, theo Mạc Vân Quả học, hắc đôi mắt càng ngày càng sáng.

Sau khi dạy xong cách nhận biết được liệu, Mạc Vân Quả lại nói với hắc mấy phương pháp luyện đan, rồi trực tiếp chỉ đạo hắc luyện.

Bởi vì Cố Khinh Thước không thể phát ra lửa, cho nên lửa là từ cô cung cấp.

Cố Khinh Thước là một người cực kì thông minh, nếu không bản thân sẽ không cách nào tự sáng lập ra một hình thức mới là luyện thể chỉ đạo.

Mạc Vân Quả chỉ cần nói một lần, Cố Khinh Thước đã có thể nhớ kỹ, thậm chí trong lúc luyện đan, hắc thường thường có thể suy một ra ba, từ một phương thức luyện đan có thể suy ra một phương thức tương tự, thế nhưng kết quả sau khi luyện có chút kì kì quái quái thôi.

Cứ như vậy, một người dạy một người học, thời gian rất nhanh qua một tuần.

Trong một tuần này, một người một thú đều ở trong phòng âm thầm học hỏi.

Một tuần sau, trên cơ bản Cố Khinh Thước đã nắm được cách luyện đan cơ bản nhất, còn những cách luyện đan cấp cao khác, với quy tắc thời không, người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng không có cách nào dạy cho Mạc Vân Quả, Mạc Vân Quả càng không thể dạy cho Cố Khinh Thước.

Cũng may, cho dù là những tri thức cơ bản nhất của thế giới đó, ở thế giới này cũng đã rất lợi hại rồi, huống chi, phòng phát sóng trực tiếp lại đến từ rất nhiều thế giới.

Tuy rằng chất lượng không đủ, nhưng số lượng lại không ít.

Trong vòng một tuần ngắn ngủi Cố Khinh Thước phải tiếp thu một lượng lớn thông tin được liệu, cùng cách luyện đan tinh xảo, thông qua đối

lập, hẳn tổng kết lại một bộ luyện đan tâm đắc của riêng mình.

Có thể nói, hiện tại kỹ thuật luyện đan của Cố Khinh Thước đã có thể hạ gục toàn bộ luyện đan sư trên thế giới này.

Bởi vì một tuần sau nhà đấu giá muốn mở ra, Cố Khinh Thước còn nhờ mình đã gửi bán thanh tâm đan, cho nên lần đấu giá này hẳn tính toán mang đại Bạch đi xem.

Cố Khinh Thước vẫn như cũ mặc một thân áo đen, đem Mạc Vân Quả đặt ở trong lòng ngực, thân thể nhỏ nhỏ cuộn tròn lại, nếu như không động đây cũng không cách nào nhận ra được.

Cố Khinh Thước đưa thẻ bài của nhà đấu giá đưa hẳn cho quản sự, sau đó quản sự dẫn hẳn đến một căn phòng thật xa hoa.

Bên trong thậm chí còn có đồ ăn vặt trái cây linh tinh, Cố Khinh Thước tỏ vẻ thực vừa lòng, Mạc Vân Quả cũng tỏ vẻ thực vừa lòng, ừm..... Đặc biệt vừa lòng.

Bởi vì dạy học cho Cố Khinh Thước, thật lâu cô chưa được ăn đồ ngon.

Nếu như Cố Khinh Thước biết được suy nghĩ của Mạc Vân Quả, khẳng định sẽ nói một câu đồ không có lương tâm! Mỗi ngày hẳn đều mang về một bịch đồ ăn ngon không nha!

- - - - -

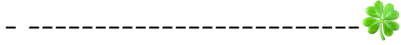
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 322

Edit: Linhlady

Buổi đấu giá rất nhanh đã bắt đầu, Mạc Vân Quả an vị ở trong ngực Cỗ Khinh Thước nhìn tình huống phía dưới.

Phòng của bọn họ, có thể nói là nơi có tầm nhìn tốt nhất, nghĩ lại có thể do quản sự muốn lấy lòng Cỗ Khinh Thước nên cố ý an bài.

Cực phẩm thanh tâm đan là con át chủ bài đường nhiên sẽ không lên sân khấu nhanh như vậy.

Những đồ vật lên trước cũng là để cọ nhiệt mà thôi, tuy là cọ nhiệt nhưng cũng không ít thứ tốt.

Chủ trì bán đấu giá là một người có thâm niên buôn bán, hắn ta nhìn xung quanh, hội trường hôm nay vô cùng náo nhiệt.

Mạc Vân Quả câu được câu không loạng choạng cái đuôi, tâm tư lại đặt ở phòng phát sóng trực tiếp, xem bọn có phát hiện ra bảo bối gì không, để cho Cỗ Khinh Thước mua về

“Ai nha nha, đây là đấu giá của thế giới này a! Cảm giác không có gì tốt!”

“Ta cũng thấy vậy, vật đấu giá quá tầm thường!”

“Này cái vũ khí gì đây? Quả thật nhìn rất chán nha!”

“Ha ha ha! Thế mà có người ra giá trăm tinh nguyên để mua nó, có tiền bạc.”

“Lầu trên không phải khoe trá hình, đừng tưởng ta không biết người là người có tài!”

“Ai nha, mỗi cái thế giới có quá trình phát triển không giống nhau, với các người nó là bình thường nhưng ở thế giới của bọn họ lại là vật hiếm!”

“Nói cũng phải!”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói như vậy biết rằng lần đấu giá này không có bảo bối gì.

Cô ngáp một cái thâm thẽm xuống.

Một nửa tâm tư Cố Khinh Thước đặt ở trên người Mạc Vân Quả, một nửa ở buổi đấu giá.

Trong buổi đấu giá này nhiều đồ vật, cũng có không ít đan dược, nhưng từ sau khi hắn học được cách luyện đan dược hắn lại thấy chúng thật chướng mắt.

Cứ như vậy, cuối cùng cũng đến thứ mọi người chờ mong.

Lúc ấy Cố Khinh Thước đưa cho bọn họ một bình đan dược, dựa theo quy định, bọn họ yêu cầu lấy một viên nghiệm hiệu quả, một Viên này không tính tính nguyên.

Ngoại trừ Viên này, còn lại mười lăm Viên, chưa làm ba bình để đấu giá.

Khu vực bán đấu giá, người chủ trì đang giới thiệu hiệu quả của cực phẩm đan, còn có một hòn đá kì lạ, chiếu lại toàn bộ quá trình bọn họ thử nghiệm

Mọi người thấy một màn như vậy, ai cũng kinh ngạc.

Trong quá trình tu luyện, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có một ít nội thương, nội thương này luôn âm thầm tồn tại trong cơ thể, ngày một gia tăng gánh nặng.

Hiện giờ cực phẩm thanh tâm đan này có thể giải quyết tất cả nội thương kia, bọn họ làm sao có thể không vui mừng!

Vì thế, một hồi đấu giá kịch liệt bán liền bắt đầu rồi.

Cố Khinh Thước nghe bọn họ không ngừng báo giá, ngón tay hơi hơi nắm chặt lại, hắc đờn này, còn chưa bao giờ thấy nhiều tình nguyện như vậy.

Cố Khinh Thước cuối đầu nhìn cục bông trong lòng, giống như đã ngủ rồi.

Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi bình tĩnh lại, hắn biết, bằng khả năng hiện tại của mình sẽ có nhiều tình nguyện hơn.

Hiện tại tất cả chỉ là bước đầu mà thôi.

Cuối cùng, ba bình thanh tâm đan giá một ngàn vạn, con số cũng không nhỏ đâu.

Một ngàn vạn tình nguyện, từ nhà đấu giá lấy ra 2%, dư lại tất cả đều là của Cố Khinh Thước.

Nhưng bởi vì nhà đấu giá muốn có giao tình với Cố Khinh Thước, cho nên cũng không lấy 2% kia.

Cố Khinh Thước cảm nhận được thành ý của bọn họ, lại lấy ra mấy cái bình sứ, bên trong đều đan được hắn luyện trong mười năm qua, tuy rằng không phải cực phẩm nhưng công dụng cũng không phải bình thường đâu.

- - - - -

Edit: Có chút lười....\ (_ _) /

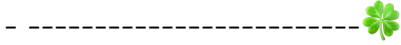
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 323

Edit: Linhlady

Thu phục nhà đấu giá xong, Cố khinh Thước ôm Mạc Vân Quả rời đi.

Trong lúc còn đó còn mua cho Mạc Vân Quả rất nhiều ăn ngon, ai bảo hiện tại hắn có rất nhiều tinh nguyên đây? Cũng không thể để đại Bạch nhạ mình bị đói!

Mạc Vân Quả nằm ở trong lòng Cố Khinh Thước, cậu được cậu không phe phẩy cái đuôi, nhìn phòng phát sóng trực tiếp, suy nghĩ xem làm cách nào mới có thể giúp Cố Khinh Thước trong thời gian ngắn nhất lên cấp mười hai.

Tuy rằng có chút đan dược có thể nâng cao năng lực, thế nhưng có vài thảo dược cũng không phải dễ dàng có được.

Cố Khinh Thước một đường ôm cô về đến nhà, đem đồ ăn đặt ở trên bàn sau, hắn cũng đem Mạc Vân Quả đặt ở trên bàn.

Mạc Vân Quả vừa đến trên bàn, liền ngẩng đầu ở chỗ kia, nhìn thẳng vào Cố Khinh Thước.

Cố Khinh Thước khẽ cười một tiếng, đem đỉnh đầu mình蹭 vào đầu cô Mạc Vân Quả nói: “Thật tốt, có người ở bên cạnh ta.”

Mạc Vân Quả:..... Không cần lại gần ta như vậy!

Cố Khinh Thước không hề hiểu suy nghĩ của cô, nhìn dáng vẻ nhỏ bé trước mặt hắn chỉ muốn ôm lấy hung hăng xoa nắn.

Trên thực tế, hắn cũng làm như vậy, chỉ là luyện tức dùng sức.

Mạc Vân Quả:.....

“Ta chỉ muốn nói, cái tên Cỗ Khinh Thước này có lẽ là mao nhưng không! Cảm giác hần rất thích xoa nắn tiểu Quả Quả nhà ta!”

“Đúng vậy! Tiểu Quả Quả nhà ta là người người có thể xoa nắn sao! Hừ hừ hừ!”

“Không vui ￣へ￣”

“Tiểu Quả Quả, hu hu hu..... Người ta cũng muốn xoa xoa người nha ~ (mắt lấp lánh)”

“Tiểu Quả Quả, tới ôm ôm moah moah một cái ~”

“Trên l ầu đầu là một đám đại thúc đáng khinh, tiểu Quả Quả mau đến đây vào trong ngực tỷ tỷ~ “

“L ầu trên đừng tưởng rằng ta không biết người là cá nhân yêu.....”

“Phi! Vô giới tính có thể gọi là nhân yêu sao? Hừ! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)ㄟ ”

“666666666666”

“Lợi hại đại huynh đệ của ta!”

“Ha ha! Thế giới to lớn, việc lạ gì cũng có a! 23333333”

“Không có giới tính không biết là tiểu ca ca hay là tiểu tỷ tỷ, người hảo! Có thể làm bạn bè được không? (mắt lấp lánh)”

Mạc Vân Quả:.....

Cỗ Khinh Thước nhìn đại Bạch njaif mình phát ngốc, nhin không được “Bep” một ngụm li ền hôn hôn cái trán của cô, sau đó Vinh quang dính một miếng lông, nhưng hần lại càng thêm vui vẻ!

Dù sao đây cũng là lông của đại Bạch nhà hần nha ~(￣▽￣)／

Mạc Vân Quả giơ móng vuốt đập một cái lên mặt Cố Khinh Thước đang cười đến khoe khoang kia, sau đó lạnh như băng nói: “Luyện đan đi!”

Cố Khinh Thước nhìn cái miệng lúc đóng lúc mở kia, cười khê nói: “Nhưng mà hiện tại đã khuya rồi ~”

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua bên ngoài trời đã đen nhánh một mảnh, mặt không biểu tình gật gật đầu.

“Cho nên, chúng ta nên ngủ a ~” cố Khinh Thước nói lời này liền đem Mạc Vân Quả ôm ở trong lòng hướng về phía trên giường đi đến.

Đi đến mép giường, lúc sau, đầu tiên hắn đem Mạc Vân Quả đặt ở trên giường, sau đó nhanh chóng cởi áo ngoài, chui vào ổ chăn.

Lại sau đó dùng lợi thế tay dài, liền đem Mạc Vân Quả vững vàng ôm ở trong lòng.

Mạc Vân Quả:.....

Cố Khinh Thước xoa xoa đầu Mạc Vân Quả, nhẹ giọng nói: “Đại Bạch, ngủ ngon.”

Mạc Vân Quả:..... Cô mới sẽ không thừa nhận bị hắn ôm thực thoải mái đâu!

Không thể nghi ngờ, Mạc Vân Quả ngạo kiêu.....

Hô hấp của Cố Khinh Thước dần dần trở nên vững vàng, nghĩ đến cũng mệt cực kỳ.

Mạc Vân Quả cũng cảm thấy có chút lầy nhĩm theo, yên tĩnh nằm trong lòng Cố Khinh Thước cũng dần dần ngủ.

Người trong phòng phát sóng trực tiếp lẳng lặng nhìn một màn này, thẳng đến khi phòng phát sóng trực tiếp tới thời gian đóng cửa.

Trong phòng, chỉ có ánh trăng mỏng manh chiếu xuống hai người, một người một thú, dựa sát vào nhau, nhìn qua hài hòa tốt đẹp.....

- - - - -

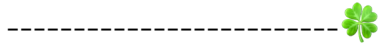
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 324

Edit: Linhlady

Ngày hôm sau, Cố Khinh Thước đã dậy từ sớm mua đồ ăn cho Mạc Vân Quả, sau đó luôn ở bên cạnh cô.

Mạc Vân Quả bị hương thơm của đồ ăn đánh thức, vừa mở mắt ra đã thấy Cố Khinh Thước đang ghé vào giường..... Phía sau hần là đồ ăn!

Mạc Vân Quả lập tức liền lền đến trên bàn, móng vuốt nhỏ cào một cái, dễ dàng mở được túi đồ ăn, sau đó bắt đầu chờ đút ăn.

Cố Khinh Thước biết tính nết của đại Bạch nhà mình, vội vàng đi tới, bẻ một miếng điểm tâm nhỏ đút cho Mạc Vân Quả.

Ăn ngon!

Mạc Vân Quả đôi mắt xoáy sáng ngời, mạnh mẽ gật đầu, ăn ngon!

Cố Khinh Thước khẽ liếm ngón tay phía trên còn dính ít bột phấn màu trắng, hần nửa híp mắt, nhìn Mạc Vân Quả ánh mắt "Khát vọng" nói: "Ăn ngon."

Mạc Vân Quả gật gật đầu, chỉ chỉ điểm tâm bên cạnh, ý bảo cô muốn ăn cái kia.

Dĩ nhiên Cố Khinh Thước sẽ đút cho Mạc Vân Quả, dùng ngón tay mà hần mới liếm xong.

Mạc Vân Quả cũng không có nhận thấy được điểm này, mà người trong phòng phát sóng trực tiếp đang chuyên chú với mỹ thực cùng tiểu Quả Quả, cũng không có bao nhiêu người thấy một màn như vậy.

Có người nhìn thấy hành động này của Cố Khinh Thước nhưng cái gì cũng không nói, chỉ nhìn Mạc Vân Quả, trong mắt đều là sùng nịch.

Cứ như vậy, bữa sáng tốt đẹp liền kết thúc.

Sau đó, Cố Khinh Thước ôm Mạc Vân Quả đi rừng rậm Mãng Hoang.

Cố Khinh Thước ý thức được, hiện tại mình vẫn quá yếu, dị thường của đại Bạch nếu bị người khác phát hiện ra, hậu quả hẳn thật không dám tưởng tượng.

Cho nên chỉ có hẳn cường đại, mới có thể đủ bản lĩnh bảo vệ đại Bạch nhà mình.

Hắn lựa chọn con đường này, trước kia chưa có người nào đi qua.

Nhưng không có quan hệ, hẳn sẽ đi, chẳng sợ chỉ cần là vì đại Bạch nhà mình, hẳn cũng sẽ bước lên đỉnh núi thế giới này!

Giờ khắc này, đã tâm chôn vùi sâu trong lòng Cố Khinh Thước đã bị đánh thức, một ngày nào đó, đã tâm kia sẽ thành hiện thực.

Bởi vì là luyện thể chi đạo, cho nên yêu cầu phải đối đầu với mãnh thú, những con bên ngoài đều bị hẳn dễ dàng hạ gục.

Cho nên lúc này đây, hẳn mang theo Mạc Vân Quả đi vào sâu bên trong một chút.

Căn cứ theo kinh nghiệm trước kia, ở vùng này đều là thú cấp hai và ba sinh sống, nhưng phần lớn là mãnh thú quần cư, cho nên muốn phải giải quyết chúng nó, cũng yêu cầu thực lực nhất định.

Mạc Vân Quả đối với việc Cố Khinh Thước mang cô vào sâu bên trong cảm thấy vui vẻ, bởi vì chuyện này cũng tương đương với việc cô có thể thu thập thật nhiều thảo dược!

(ノ▽)

Không thể không nói, Mạc Vân Quả yêu cái loại vận động hái thảo được này.

Vì thế ở rừng rậm to như vậy, một người cùng một đám mãnh thú dây dưa, mà cách đó không xa, có một tiểu miêu màu trắng khiêu vũ?

Thời điểm Lãnh Quân thấy một màn kia, hắn ta nhìn không được giật giật khoé miệng, nhưng trên thực tế tình huống lại là, hắn bị thương rất nặng, một động tác giật khoé miệng thôi cũng đủ làm máu ở bụng hắn chảy ra.

Mạc Vân Quả cảm giác được một hơi thở xa lạ, nhìn về phía Lãnh Quân, đập vào mắt là một nụ cười bất đắc dĩ, máu trên bụng còn đang có dấu hiệu chảy ra.

Cố Khinh Thước cũng nhận ra sự tồn tại của Lãnh Quân, vốn dĩ tâm tình đang muốn đùa giỡn với mãnh thú kia cũng dập tắt, hắn một quyết tâm đập một cái đầu, không tới hai phút, liền giải quyết xong mãnh thú.

Lãnh quân:.....(☉o☉)!! Có này thực lực vừa rồi làm thế làm gì!

Trong lòng Lãnh Quân dâng lên một trận kích động, thân thể cũng rung động theo, máu theo đó chảy ra càng nhiều.

Cố Khinh Thước nhìn người đàn ông xa lạ, trong mắt xẹt qua một tia không vui, thế mà lại có người quấy rầy thời gian của hắn và đại Bạch!

Cố Khinh Thước nhìn Mạc Vân Quả ngốc nghếch đứng nơi đó, bước nhanh đi qua đem cô ôm lên.

- - - - -

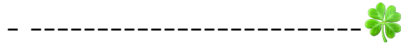
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 325

Edit: Linhlady

Sau đó hắn đi tới trước mặt Lãnh Quân, trên cao nhìn xuống nhìn anh, lạnh lùng hỏi: “Anh tới nơi này làm gì?”

Lãnh Quân:..... Tôi chỉ là vô ý thức chạy trốn mà thôi a!

“Khụ khụ.....” Lãnh Quân muốn giải thích, vừa mở miệng chính là một trận ho khan kịch liệt.

Cố Khinh Thước cau mày, từ nhẫn trữ vật móc ra một bình sứ, ném lên trên người Lãnh Quân nói: “Ăn xong đi rồi nói.”

Lãnh Quân sửng sốt một chút, sau đó dùng hết sức lực mở bình sứ ra, lấy một viên đan nuốt xuống.

Anh biết, người con trai trước mắt này chỉ cần một động tác là có thể giết chết anh, nhưng hắn lại không làm như vậy, ngược lại ném cho mình một bình sứ, ý tứ là như thế nào, không cần nói cũng biết.

Cái này nói rõ ra là muốn cứu anh!

Thật ra Lãnh Quân không có quá nhiều hi vọng với lọ đan dược này, anh biết mình bị thương vô cùng nghiêm trọng, có thể cần máu tạm thời, nhưng muốn chữa khỏi hoàn toàn là chuyện không thể.

Nhưng theo quá trình đan dược trôi xuống, trong nháy mắt hắn ta liền cảm thấy một dòng nước ấm từ dạ dày chảy về phía khắp người, theo sau hắn lại cảm giác được miệng vết thương thật dài kia đang khép lại!

Lãnh Quân cả kinh, lập tức vén quần áo của mình lên, sau đó dùng tay sờ sờ, không đau!

(☉o☉)!

Lãnh Quân tỏ vẻ thật là sợ ngây người! Anh chưa bao giờ thấy loại đạn được tốt như vậy!

Nếu không phải trên quần áo còn vết máu, anh còn cho rằng mình không bị thương!

Lãnh Quân ngẩng đầu nhìn Cố Khinh Thước, cặp mắt kia tỏa sáng, khiến Cố Khinh Thước còn thấy anh có ý chút.....

Cố Khinh Thước hừ nhẹ một tiếng, lời ý nghĩ đang bay xa của Lãnh Quân.

“Cảm ơn!” Lãnh Quân cực lực ức chế cảm xúc kích động của mình lại, chân thành lại nói một tiếng, “Cảm ơn!”

“Ừ.” Cố Khinh Thước lãnh đạm đáp lại một câu, sau đó nói: “Nếu vết thương đã lành, anh có thể đi rồi.” Không cần quấy rầy thế giới hai người của chúng ta!

Lãnh Quân:.....(☉o☉)! Ân nhân cậu nói gì? Gió quá lớn không nghe rõ!

Đường nhiên Lãnh Quân sẽ không bỏ qua cơ hội đồng hành với Cố Khinh Thước, hiện tại tuy rằng vết thương của anh đã tốt, nhưng bản mạng thú còn đang trong trạng thái ngủ đông, hiện tại anh, căn bản không còn sức lực đi đối phó đám mãnh thú đó.

Lại nói tiếp, nếu không phải bản mạng thú ngủ đông thăng cấp, anh cũng sẽ không đi vào rừng rậm tìm tấn chức quả a! Sau đó bị thú thủ hộ làm thương.

Tấn chức quả! Lãnh Quân nghĩ đến kia tấn chức quả còn chưa lấy được, thực lực còn yếu đến đáng thương.....

Lãnh Quân nhìn thoáng qua Cỗ Khinh Thước, khẽ cắn môi nói: “Tôi biết có một chỗ có tấn chức quả.”

Cỗ Khinh Thước nghe được lời này, trong mắt nhanh chóng xẹt qua một tia sắc bén, hần thấp giọng hỏi nói: “Lời này thật sự?”

“Ừ!” Lãnh Quân đứng lên mạnh mẽ gật đầu.

“Mấy viên?” Cỗ Khinh Thước bình tĩnh hỏi, hần biết tấn chức quả đối với bản mạng thú là thứ tốt như thế nào, nếu chỉ có một viên, làm sao người đàn ông này lại nói cho mình?

“Ba viên.” Lãnh Quân đứng theo sự thật nói, “Nhưng ở đó có một con mãnh thú rất lợi hại, vết thương của tôi là do nó tạo thành.”

Cỗ Khinh Thước gật đầu, chuyện có thú thủ hộ hoàn toàn nằm trong dự liệu của hần, bảo vật bên người luôn là có thú bảo hộ.

“VẬY.....” Lãnh Quân thử tính nói.

Cỗ Khinh Thước nhìn thoáng qua đại Bạch đang nằm trong lòng mình, ánh mắt sâu thẳm, gần đây thời gian đại Bạch ngủ càng ngày càng nhiều, nói không chừng qua không bao lâu liền sẽ tấn chức, hần phải nhanh chóng chuẩn bị quả tấn chức mới được.

Nghĩ đến đây, Cỗ Khinh Thước nhìn Lãnh Quân gật gật đầu, xem như đáp ứng chuyện này.

- - - - -

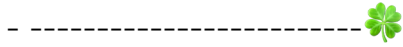
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 326

Edit: Linhlady

Lãnh Quân vui vẻ, trên mặt không tìm được vui sướng.

Có ân nhân này, chuyện lấy quả tấn chức cũng không quá khó khăn đi.

Sau đó Lãnh Quân mang Cố Khinh Thước đến chỗ quả tấn chức, trong quá trình đó hai người còn trao đổi họ tên cùng một ít tình huống.

Cố Khinh Thước biết người trước mắt tên là Lãnh Quân, là con trai thứ ba của Lãnh gia, bản mạng thú là sói, trước mắt là cấp năm.

Cố Khinh Thước nói tên của hắn, còn có bản mạng thú là một con tiểu miêu, ân..... Tiểu miêu chỉ thuộc về hắn.

Nếu để Mạc Vân Quả biết Cố Khinh Thước hình dung mình như vậy, khẳng định muốn một móng vuốt chụp lên, cô rõ ràng là Bạch Hồ! Bạch Hồ! Bạch Hồ!

Nơi có tấn chức quả kia cách đây không xa, nhưng địa điểm hơi bí ẩn, cho nên rất ít người phát hiện.

Cố Khinh Thước ôm Mạc Vân Quả đứng cách vị trí tấn chức quả hơn mười mét, mà Lãnh Quân cũng đứng ở bên cạnh hắn.

Lãnh Quân nhìn ba viên tấn chức quả, lòng còn sợ hãi, anh còn nhớ lúc muốn lấy tấn chức quả, bị maxmh.thú cào thương, thật đau a!

Lãnh Quân quay sang nhìn Cố Khinh Thước bên cạnh, trong mắt xẹt qua một tia mong đợi, người con trai này hắn là có thể đi?

Cố Khinh Thước mới tới đây đã cảm nhận được một lực lượng cường đại, nhưng cũng không đại biểu cho việc hắc không thể đánh bại.

Khỏe miệng cong cong, thật ra hắc muốn nhìn xem, đến tột cùng là nó thắng một bậc hay là hắc thắng một bậc đây?

Cố Khinh Thường đưa Mạc Vân Quả cho Lãnh Quân, cẩn thận dặn dò anh phải chiều cố thật tốt đại Bạch nhà mình, sau đó hắc một bước liền vọt đi lên, chỉ để lại Lãnh Quân tròn mắt há hốc mồm.

Lãnh quân cảm thấy có chút vô ngữ lại có chút khiếp sợ, chẳng lẽ là anh quá ngốc sao! Không phải khi chiến đấu nên hợp tác cùng bản mạng thú sao!

Cùng bản mạng thú hợp thành một thể, trở thành thân thể mạnh nhất, sau đó tiêu diệt địch nhân!

Ai tới nói cho anh, cái người Cố Khinh Thước này vì sao lại muốn đưa bản mạng thú cho anh ôm a.....

Chẳng lẽ không phải hợp thể tiến công sao!

Lãnh quân cảm thấy hôm nay gặp được việc, rất kỳ quái, thật là kỳ quái, đặc biệt kỳ quái.

Mạc Vân Quả cảm giác được hiện tại ôm ấp một chút cũng không thoải mái, cô mở to mắt, quả nhiên thấy được không phải Cố Khinh Thước ôm mình.

Cô nhanh chóng đập Lãnh Quân một cái, sau đó nhanh chóng nhảy xuống trên mặt đất, ngẩng ngay ngắn ở nơi đó, bình tĩnh nhìn Cố Khinh Thước cùng thủ hộ thú chiến đấu.

Thủ hộ thú tấn chức quả là một loại vó cá sáu, da dầy.....

Một quyên của Cố Khinh Thước nện xuống đi, chỉ có thể khó khăn lắm mới tạo ra một vết thương nhỏ mà thôi.

Nhưng chỉ một chuyện như thế này thôi, cũng đủ khiến Lãnh Quân há to miệng, một bộ không thể tin tưởng.

Mẹ của ta ơi! Người con trai này thân thể thật cường đại! Đây là suy nghĩ duy nhất của Lãnh Quân.

Mà Mạc Vân Quả cùng Cố Khinh Thước không hề hài lòng vớt hiệu quả này, dùng một câu mà nói, chính là: Quá yếu!

Cố Khinh Thước cùng mãnh thú chiến đấu, Mạc Vân Quả lại nhìn phòng phát sóng trực tiếp bình luận quá trình chiến đấu của Cố Khinh Thước.

“Ai? Hẳn dự phán năng lực thật cường đại!”

“Đúng vậy! Thật giống như biết quái vật xấu xí này muốn công kích ở đâu!”

“Người con trai này thiên phú rất tốt, chỉ cần dùng phương thức dẫn đường chính xác, nhất định có thể trở thành một cường giả!”

“A a a! Thật muốn nhận đũa! Hu hu hu hu.....”

“Trên lầu cao hẳn! Số tuổi bao lớn rồi, còn hu hu hu..... Có ghê tởm hay không!”

“Cố Khinh Thước này tuy rằng dự đoán rất tốt, nhưng ánh mắt cũng quá kém đi? Đánh lâu như vậy, thế mà còn không tìm ra nhược điểm của quái vật nơi nào?”

“Ta cảm thấy hẳn có thể là cố ý, người không được quên, con đường hẳn đi chính là luyện thể chi đạo.....”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, nhìn Cố Khinh Thước còn đang chiến đấu với mãnh thú, trong mắt hiện lên một tia quang mang.....

- -----

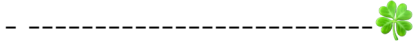
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 327

Edit: Linhlady

Thật sự là Cố Khinh Thước cố ý sao?

Trên thực tế đầu không phải như thế, hẳn tuy rằng thiên tư thông minh, nhưng cũng mới sống hơn hai mươi năm, so với ánh mắt sắc bén của người đã sống mấy trăm năm mà nói, với thực lực hiện tại của hắn, thật không đủ thấy

Ánh mắt của hắn cũng chưa thể sâu xa như vậy, có thể dễ dàng nhìn thấu nhược điểm của mãnh thú, càng đừng nói tới chuyện nhược điểm của mãnh thú này còn được che dấu.....

Cố Khinh Thước cùng mãnh thú triền đấu, hoàn toàn không biết Lãnh Quân khiếp sợ cùng người trong phòng phát sóng trực tiếp đánh giá.

Dư quang của hắn ngẫu nhiên ngó qua Mạc Vân Quả, phát hiện nó vẫn như cũ ngoan ngoãn ngồi xõm ở chỗ kia, vẻ mặt nghiêm túc.

Cố Khinh Thước nhìn đến nơi này, không biết sao, cười khẽ một tiếng.

Mà một tiếng này, thành công khiến cho mãnh thú bất mãn.

Nhà ta và người ở liều chết vật lộn đấy Người vậy mà còn cười!

Mãnh thú rống giận một tiếng, thân thể dùng một chút lực, bay thẳng đến người Cố Khinh Thước.

Cố Khinh Thước nhanh chóng tránh thoát, cả người dùng sức, một quyền ổn định vững chắc nện xuống đầu mãnh thú.

Chỉ thấy đầu kia sừng thành cái bao, nhìn qua thập phần dữ tợn khủng bố.

Mạc Vân Quả thấy như vậy, ngáp một cái, cô giống như lại có điểm mệt nhọc.....

Lãnh Quân nhìn tiểu thú ngáp, khoe miệng giật giật, trong lòng cuồn cuộn phun trào.

Đó là chủ nhân của người a a a! Người không cùng hấn cùng nhau chiến đấu! Cứ nhiên ở chỗ này ngáp! Tuy rằng người thực mạnh, nhưng cái này không phải lý do a! ㄟ(͡° ^ ͡°)ㄏ

Cố Khinh Thước không thấy động tác kia, hấn chuyên tâm cùng mãnh thú triền đấu, biết mình có dùng vũ lực cũng không đánh thắng được mãnh thú này, trong mắt loé sáng.

Thừa dịp tạo ra một khe hở, từ nhẫn trữ vật lấy ra một cái bình sứ, nhanh chóng cầm một viên đan dược ném vào miệng mình.

Giờ khắc này, mãnh thú bỗng nhiên lui về phía sau vài bước, nó rõ ràng cảm giác được người trước mặt biến cường đại!

Lãnh Quân cũng kinh ngạc nhìn một màn này, khí thế trên người Cố Khinh Thước thay đổi rõ ràng, khiến anh cũng không cách nào xem nhẹ.

Cố Khinh Thước nhanh chóng nhằm về phía mãnh thú, một quyên hung hăng đập xuống đầu nó, mãnh thú trốn tránh không kịp, lập tức đã bị đập trúng.

Sau đó.....

Đầu nó bạo! Bạo! Bạo!

Máu tươi lẫn thịt tung toé, Mạc Vân Quả vội vàng trốn tránh, Lãnh Quân trốn tránh không kịp, máu đầu bắt hết lên quần áo hấn.

Lãnh Quân:.....

Mạc Vân Quả: (▽)~* may mắn mình trốn tránh kịp thời.

Cố nhẹ thước tựa hồ đã nhận ra Mạc Vân Quả vui vẻ, hắn cũng khẽ cười một tiếng, tuy rằng hiện tại trên người cùng trên mặt hắn tất cả đều là máu.....

“Ta là một tiểu ngoan ngoãn! Cái này cũng quá bạo lực đi?”

“Ta là ma ma! Cái này cũng quá khốc虐 đi!”

“Ai nha má ơi, này lực lượng của Cố Khinh Thước không tởm nha!”

“Ha ha ha! Lãnh Quân kia vẻ mặt mộng bức nhìn qua thật là quá khôi hài.”

“Ừm..... Vẫn là tiểu Quả Quả nhà ta tốt, tốc độ cực kỳ nhanh, mẫu chốt nhất đó là, một thân lông trắng không bị nhiễm bẩn, a ~ nhan sắc đẹp cỡ nào a!”

“Làu trên hôm nay không uống thuốc ta biết.”

“Người mới không uống thuốc! Ta hôm nay chỉ là không cẩn thận đem thuốc uống nhiều mà thôi!”

“..... Vô lực phun tào.”

“Lại nói tiếp, Cố Khinh Thước này không biết nhược điểm của mãnh thú đi? Nói cách khác sao có thể sẽ bạo lực một quyên đập nát đầu của nó.”

“Hắn là không biết, xem ra lúc trước có người suy đoán sai rồi a!”

“Nói như vậy nói, nói Cố Khinh Thước còn đang luyện đâu! Ha ha ha! Là ta, liếc mắt một cái liền thấy được nhược điểm là nơi nào.”

“Nhược điểm ở nơi nào?”

“Trên cúc hoa một tấc! (mặt kiêu ngạo)”

Mạc Vân Quả:.....

- - - - -

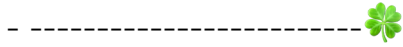
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 328

Edit: Linhlady

Cố Khinh Thước tùy ý xoa xoa máu trên mặt, sau đó đi đến chỗ tấn chức quả, đem chúng nó lấy xuống đặt ở trong hộp chuyên dụng, cái hộp này là Lãnh Quân mới cho hắn.

Làm xong mọi chuyện, Cố Khinh Thước đi đến trước mặt Mạc Vân Quả, ng ồi xổm xuống chuẩn bị bế cô lên.

Nhưng mà.....

Mạc Vân Quả lập tức cọ ra thật xa, đứng xa xa nhìn Cố Khinh Thước người đầy máu.

Cố Khinh Thước nhìn đại Bạch né tránh mình, khuôn mặt vốn đang tươi cười lập tức đen xuống, hắn hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Quân về mặt mộng bức một cái, khí thế hung hãn.

Lãnh Quân đánh một cái lạnh run, nhìn nhìn Mạc Vân Quả, lại nhìn nhìn Cố Khinh Thước, tròn mắt chuyển động, lập tức li ền đoán được cái gì đó.

Anh vội vàng nói: “Thú bản mạng nhà anh hẳn là thấy trên người anh..... ừm.....”

Lãnh qlQuân chưa nói xong, nhưng làm người thông minh, anh tin tưởng Cố Khinh Thước ắt hẳn sẽ hiểu ý của mình.

Quả nhiên, Cố Khinh Thước cũng nhanh chóng hiểu ra, lập tức từ trong không gian của hắn lấy một bộ đồ ra thay.

Sau khi đổi xong quần áo, hắn mở ra hai tay, trên mặt gọi lên một mặt cười, sủng nịch nói: “Ngoan, đại Bạch, tới nơi này.”

Mạc Vân Quả trên dưới đánh giá Cố Khinh Thước một chút, xác định trên người hắn đã không có máu, lúc sau, mới nhanh chóng nhảy tới trong lòng hắn.

Cố Khinh Thước cảm giác được xúc cảm mềm mại trong ngực, cảm thấy mỹ mãn nửa híp mắt, sau đó hắn nhìn về phía Lãnh Quân nói: “Tấn chức quả hiện tại cậu muốn?”

Lãnh Quân gật gật đầu, bản mạng thú của anh còn cần tấn chức quả dùng gấp đây!

Cố Khinh Thước gật gật đầu, lấy cái hộp kia, đưa cho Lãnh Quân nói: “Cậu lấy một cái đi.”

Lãnh Quân gật gật đầu, từ nhẫn trữ vật của mình lấy ra một cái hộp, lấy một quả tấn chức quả, thật cẩn thận bỏ vào.

Làm xong mọi chuyện, Lãnh Quân liền đem hộp khép lại, một cái bỏ vào nhẫn, một cái khác đưa cho Cố Khinh Thước.

Cố Khinh Thước vừa lòng nhận lấy, Lãnh Quân này là một người thông minh.

“Vậy cậu đi đi.” Cố Khinh Thước nhàn nhạt nói.

Lãnh Quân gật gật đầu, nhìn nhìn Cố Khinh Thước và tiêu miêu trong ngực hắn nhanh chóng rời đi.

Chờ đến khi Lãnh Quân rời khỏi, sa mặt Cố Khinh Thước lập tức thay đổi.

Hắn đem Mạc Vân Quả ôm lên trước mắt, thập phần hưng phấn nói: “Ta vừa rồi soái không soái không!”

Mạc Vân Quả:.....

Cố Khinh Thước nhìn bộ dáng đại Bịch bây giờ, rất muốn hôn hôn cô.

Đương nhiên Mạc Vân Quả sẽ không cho hai móng vuốt giờ lên ngăn cản mặt hắn lại.

“..... Thật muốn đánh Cố Khinh Thước làm sao đây!”

“Xú không biết xấu hổ! Xú không biết xấu hổ! Một lời không hợp liền chiếm tiên nghi tiểu Quả Quả nhà ta!”

“Quá không biết xấu hổ đi! Uổng ta vừa rồi còn ở khen hắn! Quả thực khiến bốn đại gia quá sinh khí!”

“Ai ai, ai bảo tiểu Quả Quả nhà ta thật mạnh a! Cho nên hành động của Cố Khinh Thước thực chính xác a.”

“Với giải thích của lâu trên ta cho 100 điểm, không sợ người kiêu ngạo!”

“Kỳ thật nếu đổi lại là ta ta cũng nhịn không được, nhưng nhìn đến Cố Khinh Thước làm như vậy, chính là không hiểu sao thấy khó chịu!
ㄟ(͜ ^ ͜)ㄏ ”

“Đổi lạo là người ta cũng sẽ khó chịu, trừ phi là ta tự mình ra trận
2333333333”

“Khụ khụ..... Nói thật, chúng ta còn ngăn cản không được những người đó có hành động với tiểu Quả Quả nha,”

“Lâu trên đừng nói ra chân tướng được không! Đau lòng đến không thể hô hấp (ôm ngực học máu).....”

“+1”

“+10086.....”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói những lời này, cô tỏ vẻ thân là một thú, cũng là thú có tôn nghiêm!

- -----

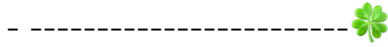
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 329

Edit: Linhlady

Cố Khinh Thước thấy đại Bạch cảnh mình lại, cân nhắc chẳng lẽ nó đang thẹn thùng?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Cố Khinh Thước nhìn Mạc Vân Quả càng thêm sùng nịch.

Hắn một tay đem Mạc Vân Quả một lần nữa ôm ở trong lòng, sau đó nói: “Đại Bạch Bạch, gần đây người tham ngữ rất nhiều, là muốn tấn chức sao?”

Mạc Vân Quả:.....

Lại nói tiếp, cô cũng quên mất chuyện này, suy tư nửa ngày sau, cô gật gật đầu.

Cố Khinh Thước thấy thế, cao hứng nói: “Ta liền đoán được người muốn tấn chức, cho nên mới lấy quả tấn chức này.”

Trong lúc nói chuyện Cố Khinh Thước còn dùng tay xoa xoa đầu Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả sửng sốt, cô không hề nghĩ tới Cố Khinh Thước vì mình mới đi lấy quả kia.

Cô gật gật đầu, nhẹ giọng “Ừ” một tiếng, tỏ vẻ mình đã biết.

C

ố Khinh Thước cũng không thêm đề ý điểm này, hắn ôm Mạc Vân Quả rời đi, đương nhiên, trước khi đi còn không quên thu xác mãnh thú kia, có

thể bán được giá tốt nha a!

Tuy rằng hiện tại hắc không thiếu tinh nguyên, nhưng thứ này, ai lại ngại nhiều đâu?

Cố Khinh Thước ôm Mạc Vân Quả lại bắt đầu quá trình thể luyện, tại đây chung quanh, cùng các loại mãnh thú lấy mệnh tương bác.

Trong nháy mắt, một tháng đi qua.

Bởi vì Mạc Vân Quả càng ngày càng thích ngủ, Cố Khinh Thước suy đoán thời gian cô tăng hức sắp đến, cho nên không thể không định chỉ kế hoạch huấn luyện, chuẩn bị về nhà tìm một chỗ an toàn thăng cấp.

Thông qua một tháng huấn luyện, hắc rõ ràng cảm giác được mình càng cường đại hơn, nhưng không biết như thế nào, hắc cảm giác mình lâm vào bình cảnh, trong lúc nhất thời cũng không thể đột phá.

Cố Khinh Thước biết, hiện tại hắc còn thiếu một cơ hội.

Hắc ôm Mạc Vân Quả về đến nhà, toàn bộ hành trình Mạc Vân Quả đều ở trạng thái ngủ say.

Phòng phát sóng trực tiếp cũng phát hiện tiểu Quả Quả càng ngày càng thích ngủ, thông qua một loạt suy đoán, bọn họ cho rằng tiểu Quả Quả hắc là muốn thăng cấp.

Tuy rằng không biết sẽ thăng cấp thành cái dạng gì, nhưng luôn cảm thấy chờ mong a! ($\sim \nabla \sim$) $\sim$

Cố Khinh Thước đi về đến nhà, đầu tiên đi đến nhà đấu giá, lấy toàn bộ tinh nguyên lúc trước bán được về, đồng thời hắc lại giao cho nhà đấu giá một ít đan dược, ủy thác bọn họ tiến hành bán đấu giá, đương nhiên, chỗ tốt khẳng định không thiếu được.

Làm xong mọi chuyện, Cố Khinh Thước mua đồ ăn vặt cho ôm Mạc Vân Quả, lẳng lặng chờ đợi Mạc Vân Quả tỉnh lại.

Từ trước đến nay Cố Khinh Thước cũng không thấy qua quá trình bản mạng thú thắng cấp, dù sao bản mạng thú này, đối với bọn họ mà nói, tương đương với nửa người, đây chính là thực lực tồn tại ẩn nấp của bọn họ.

Bởi vì như vậy, cho nên Cố Khinh Thước cũng không biết thời gian bản mạng thú thắng cấp là bao lâu, cần những gì

Cố Khinh Thước chỉ có thể mua tất cả mọi thứ hần nghĩ ra, sau đó một bên rửa sạch thảo dược, một bên nhìn Mạc Vân Quả nằm trên giường.

Trong thời gian đó, tam tư của hần cũng không nằm trên đồng thảo dược, mà toàn bộ đều đặt trên người cô, hần bình tĩnh nhìn Mạc Vân Quả, luyện tức bỏ qua một chút biến hóa của cô.

Mà lúc này Mạc Vân Quả lại cảm thấy dị thường thoải mái, cô dường như nằm ở một cái giường mềm mại, cái giường này thực mềm, làm cô luyện tức tỉnh dậy, chỉ nghĩ vĩnh viễn ngủ say như vậy.

Nhưng cô lại cảm thấy có chút không đúng, giống như có thứ gì yêu cầu mình đi hoàn thành?

Mạc Vân Quả cưỡng bách mình mở to mắt, lại chỉ có thể nhìn thấy một mảnh hắc ám ám.

Cô đứng lên, kinh ngạc phát hiện mình hiện tại đã là hình dáng con người.

- -----

[6]

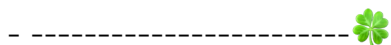
Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 330

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả đi về phía trước một bước, trong không gian giống rỗng phát ra một âm thanh, đó là tiếng giày của cô cọ vào không gian, thanh thúy dễ nghe.

“Đạp đạp đạp.....”

Trong không gian trống vắng chỉ có một âm thanh như thế.

Mạc Vân Quả về phía trước, hắc ám trải rộng bốn phía, giống như vĩnh viễn đâu không có điểm cuối.

Mạc Vân Quả vươn tay, muốn sờ soạng cái gì đó, lại cái gì cũng không sờ được.

Cô muốn nhìn xem trạng thái phòng phát sóng trực tiếp, lại phát hiện mình thế nhưng nhìn không thấy bình luận của phòng phát sóng trực tiếp.

Trong đầu cô, cái gì đầu không có, trang báo vốn dĩ đầy chuyện trêu chọc người cũng không thấy đâu.

Thế giới này, phẳng phát chỉ tồn tại một người là cô.

Mạc Vân Quả không tiếp tục đi nữa, cô ngã xuống, hai tay ôm chân, đầu tựa lên trên, ánh mắt trầm tĩnh, không biết suy nghĩ cái gì.

Lúc này ở bên ngoài, Cố Khinh Thước nhìn động tác quái dị của Mạc Vân Quả, trong mắt xẹt qua một tia khó hiểu.

Chỉ thấy tiểu miêu nằm ở trên giường tứ chi gắt gao kẹt tại cùng nhau, đầu của nó cũng chôn ở hai cái chân trước, toàn bộ phần lưng cong lên,

thoạt nhìn có một tia cô đơn cùng không thích hợp.

Mà lúc này Mạc Vân Quả nhìn được phòng phát sóng trực tiếp đang kịch liệt thảo luận cái gì.....

“Kỳ quái, như thế nào ta đột nhiên không cảm giác được tinh thần lực của tiểu Quả Quả?”

“Ta cũng vậy.”

“Xuất hiện loại tình huống này chỉ có hai nguyên nhân, một cái là tiểu Quả Quả đã chết, nhưng cái này rõ ràng không có khả năng, một cái khác là, tiểu Quả Quả lúc này đang ở trong dị thứ nguyên không gian, chúng ta nhìn không thấy cô ấy, tinh thần lực hẳn là ở nơi đó, cho nên chúng ta cũng không thể cảm nhận được.”

“Nói như vậy thật ra có lý, bất quá thế giới này nhưng thật ra cũng thần kỳ, lại có thể tồn tại một cái dị thứ nguyên không gian như vậy.”

“Ừ, chính xác, dù sao mới chỉ là vị diện trung đẳng, thế nhưng có không gian tồn tại như vậy.”

“Cái vị diện trung đẳng này hẳn là không có gì, ta suy đoán dị thứ nguyên không gian hẳn là của tiểu gia hoả bản mạng thú mà tiểu Quả Quả bám vào có không gian truyền thừa.”

“Lên trên có ý tứ gì?”

“Ta suy đoán thế giới này bản mạng thú tấn chức hẳn chỉ truyền thừa ký ức hoặc là kỹ năng chủng tộc, ta nghĩ thế giới kia hiện giờ hẳn chỉ có tiểu Quả Quả là Bạch Hồ, nói cách khác, Bạch Hồ nhất tộc truyền thừa đều sẽ truyền cho tiểu Quả Quả, những vị tổ tiên của Bạch Hồ hẳn đã sáng lập ra một không gian truyền thừa khảo nghiệm hậu nhân, cho nên tiểu Quả Quả mới có thể vào trong dị thứ nguyên không gian.”

“Vậy tiểu Quả Quả có gặp nguy hiểm hay không?”

“Hắn là không, dù sao tổ tiên nhà người ta cũng không muốn giết hậu nhân của mình a, chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?”

“Tiểu Quả Quả dù sau cũng không phải là Bạch Hồ chân chính, ở trong không gian truyền thừa gặp chuyện gì, chúng ta ai cũng không biết.”

“Nói cũng phải, xem ra, chỉ có thể im lặng chờ đợi.”

“Ừm, trước mắt chỉ có thể như vậy, thấy sắc mặt tiểu Quả Quả bình thường, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“Ừm! Tiểu Quả Quả nhất định sẽ không có việc gì! $[\neg(\neg\nabla\neg)]\sim^*$ ”

Không thể không nói, nhóm người trong phòng phát sóng trực tiếp này kiến thức rộng rãi vô cùng, chỉ bằng vài chi tiết đơn giản đã suy luận ra toàn bộ chân tướng.

Thế giới này tấn chức đích xác như bọn họ nói, chẳng qua có chỗ không giống, không giống đó là tấn chức ở thế giới này chính là vượt qua nỗi sợ hãi.

Trong không gian truyền thừa, có thứ khiến bản mạng thú sợ hãi, có khả năng là một con sâu lông, cũng có khả năng là nhan sắc nào đó.

Nói như vậy, năng lực càng thấp bản mạng thú tấn chức càng đơn giản, bởi vì thứ chúng nó sợ thường thường thực đơn thuần.

Mà càng lên cao càng gian nan, bởi vì không gian truyền thừa sẽ tự động lựa chọn bát chước cảnh tượng khủng bố nhất ở sâu trong nội tâm chúng nó, chỉ có chiến thắng sợ hãi trong lòng, mới có thể trở nên càng cường đại.

- -----

Edit: Hôm nay đăng sớm một chút.

$$\cong \text{---} \cong$$

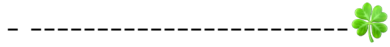
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 331

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả lẳng lặng nhìn moont mảnh hắc ám xung quanh, có chút không rõ cô chỉ là ngủ một giấc thôi, sao lại đi tới nơi này.

Nơi này rất yên tĩnh, yên tĩnh tới nỗi cô có thể nghe được tiếng hít thở của mình.

Nơi này rất quanh quẽ, quanh quẽ tới nỗi cô còn không cảm giác được mình tồn tại.

Thời gian giống như trôi qua thật lâu, Mạc Vân Quả cảm thấy chân có chút mỏi, nhưng cô cũng không muốn đổi động tác, cứ tùy ý để chân mỏi như vậy.

Đôi mắt cô nhìn về phía trước, lại chỉ thấy bóng tối vô tận.

Cô nhìn về nơi nào đó, giống như có thể nhìn ra thứ gì khác.

Trên thực tế lại là, cái gì đều không có.

Trong trí nhớ ít ỏi của Mạc Vân Quả biết được, nơi này đại khái chính là cái gì mà không gian truyền thừa, chỉ cần đi ra khỏi nơi này là có thể tấn chức.

Truyền thuyết, trong không gian truyền thừa có thứ mà bản mạng thú sợ nhất.

Thế nhưng Mạc Vân Quả nhìn bóng tối vây quanh mình, cô không tìm ra được lý do.

Cô sợ bóng tối sao?

Đương nhiên không!

Mạc Vân Quả nhớ rõ, ở trí nhớ xa xôi của mình, mỗi ngày cô đều làm rất nhiều rất nhiều thực nghiệm, một người, cô độc làm thực nghiệm.

Bóng tối đối với nhiều người nó có ý nghĩa nguy hiểm, ý nghĩa không an toàn, nhưng đối với cô, nó giống như ban ngày đầu vô vị như nhau.

Bởi vì cô đã từng, ngày đêm điên đảo, sáng tối chẳng phân biệt.

Mệt mỏi thì nghỉ ngơi, khát thì uống nước, đói bụng thì ăn cái gì đó, thời gian còn lại, đầu liều mạng làm thực nghiệm.

Mạc Vân Quả tiếp xúc với người khác rất ít, ngoại trừ hệ thống trời định này, số người cô tiếp xúc tăng lên, kiến thức có tốt có xấu, không tốt cũng không xấu, càng nhiều, có khi lại là tốt xấu lẫn lộn, giống như người có hai mặt, một bên là thiện một bên là ác.

Cô cảm thấy thú vị, thì ra con người so với thực nghiệm kia còn thú vị hơn, xuất sắc hơn.

Mạc Vân Quả nghĩ đến đây, đôi mắt dần dần mở to.

Mà lúc này, bóng tối đối nhiên có biết hoá.

Mạc Vân Quả nhìn “Chính mình” trước mắt cùng một người đàn ông hào hoa phong nhã nói chuyện, sau đó đem vỏ chuối bầy hăn.

Mạc Vân Quả biết, đây là vị diện đầu tiên của cô, cũng là nơi khởi đầu mọi chuyện.

Cái cảnh tượng này thoáng qua, sau đó càng nhiều hình ảnh xuất hiện trước mắt cô.

Có Bạch Liên có trái tim thánh mẫu không thể hiểu được, có Ngải Sâm trong mắt tinh quang hiện ra, có tiểu hoàng mao cô thích nhất, cũng có Hiên Viên Mặc hại nhiệm vụ cô thất bại, còn có cây đại thụ kia ở trong gió lay động, còn có Diệp Hành thích màu đỏ, có thật nhiều thật nhiều người,

những cảnh tượng hiện ra ở trước mặt cô, khiến Mạc Vân Quả ý thức được, thì ra cô đã đi qua nhiều thế giới như vậy.

Khi hình ảnh đó trôi qua hết, không gian lại khôi phục như lúc ban đầu.

Lặng yên không một tiếng động, lạnh lẽo.

Mạc Vân Quả chậm rãi đứng lên, bởi vì thời gian dài duy trì một động tác, thân thể của cô có chút cứng đờ.

Nhưng này cũng không thể gây trở ngại cho việc cô muốn đứng lên, thân thể của cô có chút lay động.

Mạc Vân Quả nhìn bóng tối trải dài không bờ bến, nhắm hai mắt lại.

Tất cả,đều là bóng tối.....

Nhưng hiện tại trong lòng cô lại có một tia sáng, đó là người trong phòng phát sáng trực tiếp, có đủ loại chọc cười cô, cũng hết mực quan tâm cô.

Mạc Vân Quả không phải ngu ngốc, cô chỉ không hiểu người khác có ý tốt không thể hiểu với cô mà thôi.

Cô nhớ rõ, bọn họ nói, loại ý tốt này gọi là “Thích”.....

Mạc Vân Quả mở hai tay ra, tùy ý để bóng tối bao vây cô.

Nhưng mà cô không biết đó là, từ từ trong thân thể cô tự phát ra ánh sáng chậm rãi trải rộng ra, chậm rãi chiếu sáng toàn bộ thế giới này.....

- - - - -

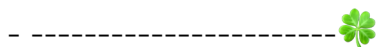
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 332

Edit: Linhlady

Mà lúc này ở thế giới bên ngoài, Cố Khinh Thước khinh ngạc nhìn thân thể đại Bạch đột nhiên bay lên không trung.

Đại Bạch đuổi thẳng tứ chi, đầu hơi ngược lên, rõ ràng là khuôn mặt đầy lông, nhưng hắn lại cảm nhận được hương vị thánh khiết.

Trái tim Cố Khinh Thước run rẩy, cái loại cảm giác như bị cái gì đập trúng vậy quanh hắn.

Toàn thân hắn đầu đang kêu gào, có được cô ấy! Có được cô ấy! Có được cô ấy!

Từ trên người đại Bạch tản ra một tia sáng, chậm rãi, dần dần bao phủ căn phòng, bao phủ một khu này, thậm chí tới địa phương xa hơn.

Ánh sáng này cực kỳ chói mắt, đặc biệt trong bóng tối, càng có vẻ bắt mắt.

Không ít người kinh ngạc nhìn dị tượng trong không trung, muốn tìm nguồn ánh sáng kia.

Càng có không ít người, tìm đúng mục tiêu đi về phía căn nhà của Cố Khinh Thước.

Nhưng mà chờ bọn họ đi đến nửa đường, lại phát hiện ánh sáng kia đã biến mất, chỉ khoanh vùng được một nơi không xác định nào đó.

Mảng lục địa này, một lần nữa chìm trong bóng tối.

Mà bên kia, Cố Khinh Thước nhìn bóng người nho nhỏ trôi nổi trong không trung toàn bộ thân thể đều hưng phấn đến run rẩy.

Chỉ thấy người trước mắt mặc một thân bạch y, làn da trắng không tỳ vết mang theo một tia thánh khiết, cô đôi mắt khép hờ, lông mi an an ổn ổn, sống mũi cao thẳng, môi mỏng hơi mím mím, toàn bộ tổ hợp ở bên nhau, không thể nói kinh tâm động phách tuyệt mỹ, lại có một loại cảm giác nói không nên lời.

Cái này, chính là diện mạo thật của Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả chậm rãi mở mắt, đồng tử của cô màu đen, không trộn lẫn một chút tạp chất.

Khi đôi mắt kia nhìn thẳng vào Cố Khinh Thước, hần cảm giác như cả linh hồn mình đều run rẩy.

Cố Khinh Thước biết, hần cả đời này xong rồi, triệt triệt để để xong rồi.

Hần yêu bản mạng thú của mình, hơn nữa ở một khắc kia, hần muốn tách ra khỏi cô là chuyện không thể!

Cố Khinh Thước cười, hần nghĩ, nếu đời này ai có thể uy hiếp ần, như vậy nhất định là đại Bạch, mà hần thật sự đặc biệt vui vẻ.

Biểu tình Mạc Vân Quả lạnh lẽo, cô sẽ không cười, cặp mắt kia trước sau đều trong suốt như vậy, nhưng nếu tinh tế nhìn lại, liền sẽ phát hiện đôi mắt lạnh lẽo kia có một tia ấm áp.

“A a a a! Đại Quả Quả uy vũ hùng tráng!”

“Mỹ mỹ mỹ! Liếm liếm liếm!”

“Làm sao bây giờ! Ta đã yêu tiểu Quả Quả nhà ta đến không thể tự kềm chế!”

“Hu hu hu..... Tiểu Quả Quả khi nào mới có thể tới thế giới ta? Không thì để cho ta ôm một cái cũng được! Hu hu hu hu.....”

“Lầu trên người đừng nói chuyện, tiểu Quả Quả nhà ta đâu còn không có tới ta thế giới đâu!”

“Thở lộ tiểu Quả Quả! Gả cho ta đi!”

“Đem lầu trên kéo ra ngoài quần áo một trăm lần a một trăm lần!”

“Xong rồi xong rồi, ta hoàn toàn luân hãm.....”

“Hiện tại tiểu Quả Quả cảm giác càng thêm đẹp a a a a!”

“Không được không được! Ta muốn lấy quan! Lấy quan! Hu hu hu..... Còn như vậy đi nữa, ta sẽ tìm không thấy lão bà a! Xem tiểu Quả Quả nhiều, cảm thấy những người khác đâu không tốt nha! Hu hu hu.....”

“Yên lặng thêm cái 1..... Tuy rằng ta đã kết hôn, ha ha ha ha! Ta còn rất yêu ta lão bà! Thoáng lóe ~”

“Tú ân ái cut xéo!”

Thật ra, với khuôn mặt này của Mạc Vân Quả đặt ở ba ngàn thế giới mà nói tuyệt đối không phải đẹp nhất, nhưng linh hồn của cô lại là thuần túy nhất.

Mà đám người phòng phát sóng trực tiếp kia cũng nhiệt chính là linh hồn của cô, là linh hồn trong suốt thuần túy.....

- - - - -

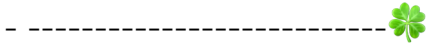
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 333

Edit: Linhlady

Cố Khinh Thước vươn tay, muốn ôm Mạc Vân Quả, muốn ôm đại Bạch của hắn.

Thân thể Mạc Vân Quả chậm rãi hạ xuống dưới, thẳng đến khi toàn bộ thân thể tiếp xúc với mặt đất, cô mới nhìn thẳng vào Cố Khinh Thước.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, giống như có rất nhiều lời muốn nói, lại giống như không nói thành lời.

Khi Cố Khinh Thước còn chưa kịp phục hồi tinh thần, hắn vẫn luôn biết, trong truyền thuyết mãnh thú cấp mười hai có thể biến hóa thành người, nhưng tận mắt chứng kiến, hắn vẫn như cũ nhìn không được chấn động.

Mạc Vân Quả đã biết mình đã biến thành hình người, hơn nữa cô còn tiếp nhận rất nhiều ký ức truyền thừa.

Trên thế giới này chỉ có một Bạch Hồ là cô, tổ tiên để lại cho cô tài sản phong phú, bao gồm một không gian có thể cất chứa vật sống.

Càng đừng nói nơi đó có hàng ngàn hàng vạn thảo dược, còn có các loại công pháp, nhiều không kể xiết.

Mạc Vân Quả ở trong đầu cô đang suy nghĩ nên xử lý mấy cái này như thế nào, trong lúc nhất thời cũng không nói gì.

Thật lâu sau sau, vẫn là Cố Khinh Thước mở miệng trước.

“Đại Bạch.....”

Mạc Vân Quả phục hồi tinh thần lại, nhìn hấn một cái nói: “Ta tên là Mạc Vân Quả.”

Cố Khinh Thước ngẩn ra, theo sau cười nói: “Ừ, tiểu Quả Quả!”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nghiễm nhiên đã quen cái xưng hô này, cô nhàn nhạt nhìn Cố Khinh Thước một cái, sau đó xoay người ngẩng xuống trên giường.

Cố Khinh Thước thấy như vậy, trong mắt xẹt qua một tia ý cười.

Hắn đi qua đi xoa xoa đầu Mạc Vân Quả nói: “Làm sao khi thành người rồi vẫn muốn chạy lên giường?”

Mạc Vân Quả:.....

Cô nhìn thoáng qua nơi để thảo dược, nhìn Cố Khinh Thước ánh mắt dò hỏi, nơi này còn có nơi như vậy.

Cố Khinh Thước lĩnh hội được ý tứ của Mạc Vân Quả, hấn nhìn quanh một chút bốn phía, ho nhẹ một tiếng, lỗ tai hơi hơi biến hình nói: “Kia cái, ta quên chưa nói.”

“Ừm.” Mạc Vân Quả nhẹ giọng lên tiếng.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nhìn Khinh Thước, hiện giờ thực lực của cô đã tăng lên rất nhiều, nhìn dáng vẻ “Gầy yếu” của Cố Khinh Thước, không thấy hài lòng chút nào.

Vì thế nàng cô: “Người quá yếu.”

Cố Khinh Thước:.....

Cố Khinh Thước chỉ cảm thấy một trận bạo kích, bản mạng thú nhả mình chê mình quá yếu làm sao đây!

Đương nhiên Cố Khinh Thước nắm rõ thực lực của mình ra sao, thật là quá yếu, dù sao cũng là luyện thể chi đạo, hẳn tự mò mẫm mở đường, cho nên đầu óc cũng không thể suy luận nhanh chóng được.

Mạc Vân Quả biết đường Cố Khinh Thước đi chính là luyện thể chi đạo, nghĩ đến đây, cô từ không gian truyền thừa lấy một quyển sách ném cho Cố Khinh Thước.

Cố Khinh Thước vừa thấy, lại là một công pháp!

Hơn nữa đọc qua bộ công pháp này rất phù hợp với con đường hẳn đang luyện!

Cố Khinh Thước nhìn sắc mặt lạnh lẽo của Mạc Vân Quả, nhin rung động trong lòng xuống, nói thanh “Cảm ơn.”

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Người trở nên cường đại chính là lời cảm ơn lớn nhất với ta.” Ừ..... Đến lúc đó nhiệm vụ của cô sẽ hoàn thành, thật là vui vẻ mà.

Nhưng mà câu nói này qua tai Cố Khinh Thước lại thành một hương vị khác.

Hắn cho rằng Mạc Vân Quả muốn hắn có năng lực cùng cô kề vai chiến đấu, cho nên mới muốn hắn trở nên cường đại hơn.

Giờ khắc này, trong nội tâm hắn dâng lên một dòng nước ấm, đồng thời ở trong lòng càng thêm kiên định mình nhất định phải đứng trên đỉnh cao của thế giới này!

Bởi vì Mạc Vân Quả vừa rồi quá trình tấn chức quá mức loá mắt, không ít người đi tới cái trấn nhỏ hẻo lánh này, muốn tìm thứ phát ra ánh sáng rung động kia, sau đó muốn làm cái gì đó, không ít người mang theo tâm tư tìm đến đây.

- -----

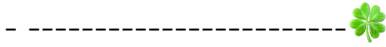
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 334

Edit: Linhlady

Hiển nhiên Cố Khinh Thước cũng nghĩ đến chuyện này, bằng vào thực lực hiện tại của hắn, còn không thể cùng những người đó đối kháng.

Mà đại Bạch tuy rằng thực lực mạnh mẽ, nhưng không biết vì sao hắn không muốn cô xuất hiện trước mặt mọi người.

Nghĩ tới nghĩ lui, Cô Khinh Thước quyết định đi vào rừng rậm Mãng Hoang.

Hiện giờ hắn, đã hiểu được, nghĩ đến con đường tấn chức của hắn không giống người khác, nhất định phải vật lộn với đám mãnh thú kia.

Rừng rậm Mãng Hoang là lựa chọn tốt nhất, nơi đó không chỉ có cỏ thảo dược, còn có các loại mãnh thú nguy hiểm, mẫu chốt nhất đó là, đám người kai tuyệt đối không thể tưởng tượng được bọn họ sẽ đi vào rừng rậm Mãng Hoang.

Nghĩ đến đây, Cố Khinh Thước muốn dò hỏi Mạc Vân Quả xem có thể biến thành dáng vẻ trước kia không.

Mạc Vân Quả tuy rằng không biết vì sao hắn lại hỏi như vậy, nhưng cô vẫn thành thật gật gật đầu.

Cố Khinh Thước châm chọc một chút, sắp xếp lại câu chữ tìm từ thích hợp nói: “Tiểu Quả Quả a, người xem người biến thành tiểu miêu thật tốt, ta có thể ôm người, người cũng không cần tự mình đi đường không phải sao?”

Đương nhiên Cố Khinh Thước sẽ không nói cho Mạc Vân Quả, thật ra hắn không muốn người khác thấy dáng vẻ con người của Mạc Vân Quả!

Mạc Vân Quả nghe Cố Khinh Thước nói như vậy, còn cảm thấy có vài phần đạo lý.

Xác thật cô không cần tự mình đi, là chuyện rất tốt. $(\sim \nabla \sim) \sim$

Nếu để người trong phòng phát sóng trực tiếp biết suy nghĩ của Mạc Vân Quả lúc này, nhất định phải hung hăng phun tào một chút.

Tiểu Quả Quả! Cố Khinh Thước kia là quang minh chính đại muốn ăn đầu hủ của người a a a!

Đáng tiếc, người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng không biết ý tưởng chân thật của Mạc Vân Quả, bọn họ chỉ nhìn thấy tiểu Quả Quả lập tức biến thành dáng vẻ tiểu miêu, tuy rằng vẫn rất đáng yêu, nhưng lại cảm thấy vẫn là hình người đẹp nha $\sim (\pi \wedge \pi) \sim$

Cố Khinh Thước thấy Mạc Vân Quả biến thành hình thú, vội vàng đi đến mép giường, lập tức bế cô lên, sau đó dùng gương mặt kia dùng sức cọ cọ.

Mạc Vân Quả:.....

Cố nhẹ thước xoa xoa đầu nhỏ của Mạc Vân Quả, sau đó thu thảo dược và đồ nhẩn trữ vật, đi khỏi phòng, vào trấn mưa không ít đồ, mặc dù là ban đêm, nơi này cũng vẫn như cũ vô cùng náo nhiệt.

Đương nhiên, các loại đồ ăn vặt là không thiếu được, còn có các loại gia vị, ở rừng rậm Mãng Hoang, còn có thể thịt nướng ăn đâu! $(\sim \nabla \sim) \sim *$

Chuẩn bị tốt tất cả, Cố Khinh Thước nhanh chóng mang Mạc Vân Quả đi về phía rừng rậm Mãng Hoang.

Lúc đó đã là sáng sớm, sáng sớm không khí tươi mát, Cố Khinh Thước hít sâu một hơi, tâm tình rất tốt.

Mạc Vân Quả đã ngủ say từ lúc nào, nghĩ cũng đúng, cô vừa mới tắt chức cần nghỉ ngơi.

Nghĩ đến đây, Cố Khinh Thước mới phát hiện, tấn chức quả vô dụng với tiêu Quả Quả nhà mình!

Giờ khắc này, Cô Khinh Thước càng thêm sâu sắc cảm nhận được bản mạng thú nhàn mình khác biệt.

Ừm..... Đặc biệt không giống nhau! Cho nên hẳn nhất định sẽ quý trọng cô thật tốt!

Một đêm trôi qua, rừng rậm Mãng Hoang vô cùng yên tĩnh, nhưng cũng không che dấu được bản chất nguy hiểm của nó.

Cố Khinh Thước tính toán đi vào sâu một chút, hiện tại bên ngoài mảnh thú đã không phải đối thủ của hắn, hắn khiêu chiến hoàn toàn không có khó khăn gì, điểm này cũng bất lợi với việc hắn tấn chức.

Cho nên vì tốt cho việc rèn luyện mình, Cố Khinh Thước muốn đi sâu vào nên trong.

Càng đi sâu, nguy hiểm càng lớn, đồng thời thu hoạch cũng càng nhiều. Đây là sự thật mọi người đều biết.

Cố Khinh Thước ôm Mạc Vân Quả, nện bước kiên định hướng tới chỗ sâu trong mà đi, hắn thật cẩn thận quan sát đến bốn phía, cơ bắp cả người căng chặt, cảnh giác, mà đúng lúc này, dị biến xảy ra.....

- - - - -

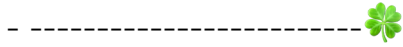
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 335

Edit: Linhlady

Một con mãng xà màu đen đột nhiên xuất hiện lao về phía Cố Khinh Thước, mà mục tiêu cái đầu to kia hướng tới là Mạc Vân Quả.

Cố Khinh Thước cả kinh, vội vàng nhảy dựng lên, trực tiếp dẫm lên trên đầu mãng xà.

Mãng xà đau hô một tiếng, đôi mắt càng thêm đỏ tươi.

Tay trái Cố Khinh Thước che chở Mạc Vân Quả, tay phải một quyển nện ở trên đầu mãng xà, một quyển đi xuống, đầu mãng xà liền nát.

Cố Khinh Thước thở dài nhẹ nhõm một hơi, đang chuẩn bị lui về phía sau, mãng xà trước mặt đột nhiên mọc ra một cái đầu, hơn nữa nhìn đáng vẻ, rõ ràng so với lúc trước càng thêm hung mãnh!

Đồng tử Cố Khinh Thước co rút lại, không nghĩ tới trong rừng rậm này lại có loại mãnh thú có năng lực tái sinh, cũng có nghĩa là không sinh bất tử!

Hắn hít sâu một hơi, thân thể căng thẳng.

Cố Khinh Thước biết, phạm là đồ vật trên thế gian này đều có nhược điểm.

Như vậy mãnh thú trước mắt này thất định có nhược điểm, nhất định là có!

Cố Khinh Thước lẳng lặng nhìn chằm chằm mãng xà, lúc này mãng xà kịch liệt đong đưa cái đuôi, đôi mắt mở to nhìn Cố Khinh Thước.

Một người một thú bốn mắt nhìn nhau, hai người đều thập phần cảnh giác, e sợ cho ai động thủ trước sẽ giết mình.

Mà lúc này, Mạc Vân Quả bị đong đưa kịch liệt chậm rãi mở mắt, nhìn quái vật khổng lồ, cô sửng sốt, sau đó nói: “Đây là mãnh thú? Bên ngoài?”

Mạc Vân Quả rõ ràng có thể cảm giác được mãnh thú này cường đại hơn bất kì mãnh thú nào cô đã từng gặp, cho nên mới hỏi như vậy.

Cố Khinh Thước lắc đầu nói: “Không phải, mới đi vào sâu một ít.”

“Nha.” Mạc Vân Quả đáp, nhìn mãnh thú, đôi mắt tối tăm kia nhìn chăm chăm cho tới khi đầu mãnh thú cảm thấy tê dại.

Hiện giờ nó, đã có chút thần trí, nó có thể cảm giác được uy áp từ cục bông màu trắng kia, nhưng mà.....

Mãnh thú nhìn thoáng qua Cố Khinh Thước, vươn đầu lưỡi, nước miếng trơn trượt ghê tởm rớt xuống đất.

Muốn cho nó cứ như vậy buông tha đồ ăn, nó nghĩ như thế nào cũng không cam lòng.

Mãnh thú nổi giận gầm lên một tiếng, lại hướng tới Cố Khinh Thước mà đi.

Một quyên của Cố Khinh Thước hung hăng nện ở vị trí bảy tấc măng xà, chỗ kia đúng là nhược điểm của nó.

Măng xà hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, trong nháy mắt sinh cơ từ trong thân thể nó xói mòn.

Măng xà đong đưa thân thể vài cái, lại là cứ như vậy chết đi.

Mạc Vân Quả vô cùng vừa lòng với thành quả chiến đấu của Cố Khinh Thước, cô chớp chớp mắt nói: “Thu hồi rồi đến đây đi.”

“Ừ.” Cỗ Khinh Thước đem thi thể mãng xà thu vào nhẫn trữ vật, sau đó lại rửa sạch tay, thay đổi một bộ quần áo, lúc này mới một lần nữa ôm Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả:.....

“Tiểu Quả Quả, người muốn biến thành hình người hay không?” Cỗ Khinh Thước hỏi.

Hiện giờ đã đi vào sâu trong rừng rậm r ã, biến thành hình người thì cũng chỉ có mình hăn nhìn thôi! 丷 (▽)?

Mạc Vân Quả hoàn toàn không biết tiểu tâm tư của hăn, cô nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn là hình người tiện hơn, tuy rằng phải tự đi đường, nhún dù sao cũng quen thuộc hơn.

Vì thế Mạc Vân Quả ở trong ánh mắt chăm chú của Cỗ Khinh Thước hoá thành hình người, một thân quần áo mặc trên người cô vô cùng nhã nhặn, vừa vặn phác thảo thân thể cô.

Không có điểm tục, chỉ có dáng người tiểu xảo là lướt, ừm..... Đương nhiên, cái này chỉ là cách nói dễ nghe mà thôi.

Cỗ Khinh Thước rất thích Mạc Vân Quả hiện tại, tưởng tượng đến chuyện chỉ có mình có thể nhìn thấy tiểu Quả Quả trong hình người, hăn liền cao hứng không kềm chế được.

Nếu để người trong phòng phát sóng trực tiếp biết ý tưởng của hăn, khẳng định sẽ khinh bỉ một phen.

Ha hả..... Rõ ràng bọn họ mới là người nhìn thấy tiểu Quả Quả trong các loại hình thái! 〰

- - - - -

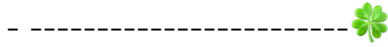
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 336

Edit: Linhlady

Rừng rậm Mãng Hoang không hồ là nơi nguy hiểm nhất đại lục, sau khi Mạc Vân Quả biến thành hình người, Cố Khinh Thước còn chưa kịp ôm Mạc Vân Quả một cái, đã bị các mãnh thú khác tập kích.

Đương nhiên, Mạc Vân Quả biết được những mãnh thú đó đã đến, chỉ là cô không nói cho Cố Khinh Thước mà thôi.

Dựa theo phòng phát sóng trực tiếp nói, Cố Khinh Thước cần phải tôi luyện moit chút mới tốt, ừm..... Cho nên không cần nhắc nhở hần!

Cố Khinh Thước phản ứng cực nhanh, hơn nữa thân thể cường hãn vô cùng, không tốn bao nhiêu thời gian đã thu phục được bọn chúng.

Trong quá trình đó hần cũng tự tìm ra được nhược điểm của mãnh thú đó ở đâu.

Sau một tháng, Cố Khinh Thước lần lượt vượt qua các loại nguy hiểm.

Mạc Vân Quả thường thường có thể biết trước nguy hiểm, nhưng trước nay cô không hề nói với hần.

Thứ nhất cô muốn rèn luyện hần, thứ hai cô cũng tin tưởng khả năng của hần.

Đương nhiên, Cố Khinh Thước cũng biết điểm này, đối với cách làm của Mạc Vân Quả hần rất đồng ý.

Hần muốn trở nên cường đại hơn, cũng cần thiết phải cường đại, chỉ có như vậy, hần mới có thể bảo hộ cô!

Trong một tháng này, quyền sách mà Mạc Vân Quả cho hắn thông thiên đạo lý, hắn dùng nó bổ sung vào hệ thống tu luyện của mình, xác định được con đường đúng nhất, càng chính xác hơn.

Cùng lúc đó, Cố Khinh Thước ý thức được, luyện thể tuy rằng hắn là chủ chốt, nhưng đối mặt với một số nguy hiểm, với thân thể của hắn, không cách nào đột phát được.

Thế giới này phương thức có thể thừa nhận đó là cùng bản mạng thú kết hợp chiến đấu, cho nên khi luyện thể chi đạo, đồng thời, hắn cũng âm thầm tu luyện công pháp thế giới này, mà công pháp kia, đương nhiên là công Pháp truyền thừa của gia tộc hắn, là công pháp tối cao nhất, theo truyền thuyết trăm ngàn năm qua, chỉ có người sáng lập ra bộ công pháp này tu luyện thành công.

Nhưng người còn lại đều không có cách nào tu luyện được, cho nên khi công pháp này bị bỏ xó, mới có thể đến tay hắn.

Bộ công pháp này có tên rất hay, 《 hợp hoan lục 》, này trong đó che dấu trí tuệ phi thường, người bình thường khó có thể nhìn trộm.

Cố Khinh Thước cũng ngoài ý muốn mới biết mình có khả năng tu luyện, chỉ là lúc ấy hắn còn không có bản mạng thú, cho nên hắn không tiếp tục tu luyện.

Dù sao bản công pháp này, không có bản mạng thú, cũng chỉ uống phí mà thôi.

Nhưng hiện tại không giống như vậy, hắn có tiêu Quả Quả, hắn nhất định có thể luyện thành bộ công pháp này.

Mạc Vân Quả cũng không biết Cố Khinh Thước trộm luyện bộ công pháp này, cô chỉ thấy Cố Khinh Thước càng ngày càng cường đại, không chỉ là thân thể, mà còn là tinh thần lực và linh hồn.

Đối với thấy đổi này, Mạc Vân Quả vui vẻ vô cùng.

Cô đánh giá một chút, thực lực của Cố Khinh Thước đã tương đương với cấp chín của thế giới này! ($\cong \omega \cong$)/

Nói cách khác, dựa theo tiến độ này, không quá hai tháng nhiệm vụ của cô sẽ hoàn thành! $O(\cong \nabla \cong)O$

Mạc Vân Quả có chút vui vẻ nhỏ, cho nên sẽ thường thường cùng Cố Khinh Thước trò chuyện một chút, tỷ như lúc cô muốn ăn đồ ăn vặt trong nhẩn trữ vật của Cố Khinh Thước.....

Bởi vì năng lực của Cố Khinh Thước đã tăng lên không ít, cho nên hai người quyết định đi vào sâu bên trong rừng rậm.

Nếu thời gian đầu bọn họ còn có thể ngẫu nhiên cảm ứng hơi thở con người, như vậy hiện tại bọn họ đã hoàn toàn không cảm giác được người tồn tại.

Nói cách khác, bọn họ đã bắt đầu tiến vào mảnh đất nguy hiểm nhất Mãnh Hoang, nơi mà bất cứ con người nào cũng không muốn tiến vào.

Cố Khinh Thước lại thấy mừng rỡ lẫn tự tại, cuối cùng thì hẳn cũng không cần cố ý tránh né những con người kia~

- - - - -

[6]

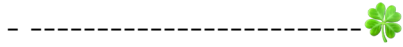
Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 337

Edit: Linhlady

Tiến vào mảnh đất nguy hiểm nhất Mãng Hoang, ngay cả Mạc Vân Quả cũng không thể không nâng cao cảnh giác.

Đoàn Tử cho cô bối cảnh vị diện này, có nhắc tới trung tâm khu rufng này là nơi nguy hiểm nhất, đến nỗi nguy hiểm đến tình trạng nào, hiện tại cô có năng lực đánh bại không, trước mắt Mạc Vân Quả không biết.

Cho nên cô cần thiết phải cẩn thận cẩn thận, miễn cho đến lúc đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đ

ương nhiên, thật cẩn thận không đại biểu cho việc sợ hãi rụt rè, dù sao Mạc Vân Quả là nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, ngẫu nhiên còn muốn xem phòng phát sóng trực tiếp đánh giá khả năng chiến đấu của Cố Khinh Thước, sau đó thuật lại cho hần nghe.

Cố Khinh Thước cũng biết nơi này tương đối nguy hiểm, cho nên hần một bên phải cẩn thận che chở Mạc Vân Quả, một bên lại muốn đi tìm những mảnh thú kia khiêu chiến, muốn tăng thực lực của mình.

Nghĩ tới nghĩ lui, Cố Khinh Thước tính toán nói chuyện với Mạc Vân Quả.

Lúc này, hai người ng ồi đối mặt nhau, điểm khác nhau đó là, Mạc Vân Quả là ng ồi trên một cái đệm, còn Cố Khinh Thước trực tiếp ng ồi xuống đất.

Cố Khinh Thước nhìn thiếu nữ trước mắt chưa từng nở nụ cười, ôn nhu sủng nịch hỏi: “Nếu ta chủ động đi tìm những mảnh thú kia, ngươi có gặp

phiền phức hay không?”

Cố Khinh Thước không hề muốn lừa gạt Mạc Vân Quả, hắn cũng biết thực lực hiện tại của mình ra sao, nếu chủ động đi tìm mãnh thú kia, chẳng khác nào đi tìm chết, nhưng hắn vẫn muốn thử một lần.

Từ chỗ chết tìm ra đường sống mới có thể kích thích tiềm lực của mình.

Mạc Vân Quả gần như lập tức hiểu được ý tứ của hắn, cô nghĩ Cố Khinh Thước muốn tăng thực lực lên, nhưng lại sợ bản thân không đánh thắng được mãnh thú kia, sẽ có nguy hiểm?

Không thể không nói, EQ của Mạc Vân Quả tiến bộ không ít.

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Hắn là không có.”

Cố Khinh Thước nghe Mạc Vân Quả nói với ngữ khí không xác định, tự hỏi một chút nói: “Nếu có cái gì nguy hiểm, người chạy trước đi!”

Cố Khinh Thước nói cực kỳ kiên định, so với cái mệnh này của hắn, hiển nhiên Mạc Vân Quả càng thêm quan trọng.

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Ta là bản mạng thú của người, người ở đâu, ta liền ở đó.”

Cố Khinh Thước nghe xong câu này vô cùng sửng sốt, hắn cho rằng đây là Mạc Vân Quả biến tướng thất lộ.

Nhưng mà trên thực tế lại là.....

Mạc Vân Quả:..... Bản mạng thú không có cách nào rời khỏi chủ nhân, chủ nhân chết, bản mạng thú vong.....

Đây mới là nguyên nhân Mạc Vân Quả nói ra những lời này, bởi vì căn bản cô không thể rời khỏi Cố Khinh Thước a!

Như vậy xem ra, EQ của Mạc Vân Quả giống như cũng không có tiến bộ.....

Phòng phát sóng trực tiếp nhìn hai người đối thoại, sôi nổi tỏ vẻ không nghĩ phun tào.

“Tiểu Quả Quả tự khi nào lại do dự không quyết đoán như vậy? Không nói cái khác, gặp được mãnh thú, trực tiếp đi lên đập a!”

“Ánh mắt của lầu trên kiêu gì vậy? Rõ ràng Cố Khinh Thước đang dò hỏi tiểu Quả Quả nhà ta, sau đó tiểu Quả Quả đúng sự thật nói lại mà thôi, người từ nơi nào nhìn ra tiểu Quả Quả nhà ta do dự không quyết đoán?”

“Thứ ta nói thẳng, ta một trăm lẻ tám đôi mắt đều thấy.....”

“Lợi hại trên lầu của ta, ta chỉ có một con mắt, người lại có một trăm lẻ tám đôi mắt, cho ta mấy cái được không? (mắt khát vọng)”

“Lầu trên không cần làm sự tình!”

“Người là sự tình sao? Người chỉ cần nói đúng vậy, ta liền làm! (cười âm hiểm)”

“Ô ô ô..... Không cần lái xe a! Chúng ta đều là bảo bảo ~”

“Ai nha nha! Lại oai lâu!”

“Lại nói tiếp, tiểu Quả Quả, không phải sợ! Người phải tin tưởng, hần giải quyết không được mãnh thú, ngay cả tính người cũng giải quyết không được, không phải còn có chúng ta sao? Ha ha ha ha!”

“Đúng vậy! Chúng ta chính là vô địch ngoại quái! Cho dù dùng bùa chú, ta đều có thể nổ chết những mãnh thú đó! Ha ha ha ha!”

“Nói có đạo lý, tiểu Quả Quả không cần dẫn đo!”

“Come On!”

- -----

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 338

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói như vậy, nghĩ nghĩ, giống như nói không sai.

Nhóm người trong phòng phát sóng này đúng là vô địch thiên hạ a!

Nghĩ đến đây, Mạc Vân Quả liền nói với Cố Khinh Thước: “Không cần sợ hãi, không cần lo lắng!”

Cố Khinh Thước:.....

Cố Khinh Thước cảm thấy có chút kỳ quái, giống như, tiểu Quả Quả sẽ không nói như thế đi? Loại hình thức nói cổ vũ với khuôn mặt lạnh lẽo kia, ừm..... Có một loại đang yêu nói không nên lời.

Cố Khinh Thước ho nhẹ một tiếng, che dấu việc mình xấu hổ.

Hắn gật gật đầu nói: “Một khi đã như vậy, ta đây liền không lo lắng!”

Cố Khinh Thước ra vẻ nghiêm túc trả lời, đáy mắt kia, toàn là dung túng với Mạc Vân Quả.

Vẻ mặt Mạc Vân Quả không đổi gật đầu, sau đó đứng lên, trên cao nhìn xuống Cố Khinh Thước.

Cố Khinh Thước cũng vội vàng đứng lên, sau đó xoa xoa đầu Mạc Vân Quả.

Hắn nhắm mắt lại, tinh tế cảm thụ một chút, hai phút sau, hắn mở mắt, nhìn nơi nào đó, ánh mắt sâu thẳm.

“Tiểu Quả Quả, ta cảm giác được nơi đó có thứ rất cường đại tồn tại~”
khóe miệng Cố Khinh Thước ngậm ý cười, tinh tế nhìn lại, giọng nói mang theo một tia tà khí.

Mạc Vân Quả gật đầu, chụp được tay Cố Khinh Thước nói: “Không cần lo lắng xông lên!”

Đường nhiên Cố Khinh Thước sẽ xông lên, hần lôi kéo Mạc Vân Quả chạy về nơi đó.

Một lát sau, hần đi tới một nơi trống trải.

Chỉ thấy nơi này có một quái vật khổng lồ đang xé rách một quái vật khác, nhìn qua giống như đại chiến thế kỷ.

Trong mắt Cố Khinh thước loé sáng, hần đem Mạc Vân Quả bế lên, nhảy lên một chạc cây cao đứng, sau đó bản thân cẩn thận giấu hơi thở đi, đến gần hai con mãnh thú kia.

Hần muốn, không phải là kiểu chim cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, mà là thật thật tại tại mặt đối mặt chiến đấu.

Đối với chuyện Cố Khinh Thước đột nhiên xuất hiện, hai con mãnh thú kia dĩ nhiên nâng cao cảnh giác.

Chúng nó có thể cảm giác được lực lượng từ Cố Khinh Thước truyền đến, đó là tồn tại vô cùng cường đại.

Hai mãnh thú liếc nhau, trong nháy mắt đạt nhận thức chung.

Cộng sức đối phó tên gia hỏa đột nhiên xuất hiện này, sau đó lại tiếp tục chiến đấu!

Vì thế hai mãnh thú đồng loạt tấn công Cố Khinh Thước, vừa vặn hần đã chuẩn bị tốt sẵn sàng nghênh chiến.

Hai mãnh thú thấy không làm Cố Khinh Thước bị thương được, ngược lại để cho hần chạy thoát, còn hung hăng dẫm chúng nó một chân, chúng nó

liền cảm thấy đã chịu vũ nhục.

Trong lúc nhất thời, khí thế của hai mãnh thú tăng lên.

Cố Khinh Thước nắm chặt nắm tay, hung hăng đập vào phần lưng của một trong hai mãnh thú.

Phần lưng của mãnh thú kia lập tức lún xuống, nhìn qua rất khủng bố.

Giờ khắc này, hai mãnh thú cũng nhận ra được sự khủng bố của Cố Khinh Thước, nhưng để bọn chúng cứ như vậy đầu hàng, tuyệt đối không có khả năng!

Vì thế, một vòng chiến đấu mới bắt đầu!

Bốn tiếng sau, Cố Khinh Thước cả người là máu dẫm lên hai mãnh thú tương tự như vậy, nụ cười nhàn nhạt chưa phai.

Máu trên người Cố Khinh Thước nghiễm nhiên không phải của hắn, mà là hai mãnh thú kia, mất bốn tiếng chiến đấu, đương nhiên hắn sẽ tra tấn hai mãnh thú kia một phen.

Bị đập dưới lòng bàn chân hai mãnh thú quả thực chết không nhắm mắt, bọn chúng chỉ là ngựa da hện nhau đấu một trận thôi, tại sao lại gặp nhân loại khủng bố để bị tra tấn như vậy a!

Nếu cho chúng nó một cơ hội nữa, chúng nó tuyệt đối sẽ không ra đây! Da ngựa chết cũng không ra!

- -----

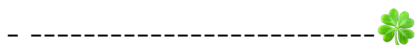
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 339

Edit: Linhlady

“Xuống dưới đi.” Cố Khinh Thước ngẩng đầu nhìn Mạc Vân Quả ngoan ngoãn ngồi ở trên cây nói.

Mạc Vân Quả gật gật đầu, lằng lằng mà xuống, bạch y phiêu phiêu cảm giác có vài phần tiên khí.

Cố Khinh Thước nhìn mình toàn thân dính máu, ngượng ngùng cười cười nói: “Chúng ta đi rửa sạch một chút đi.”

Mạc Vân Quả gật đầu, cái dạng này của Cố Khinh Thước cũng không phải là rửa sạch một chút thôi đâu.

Sau khi thu hồi xác mảnh thú vào nhẫn trữ vật hai người đi tìm nguồn nước.

Mạc Vân Quả đuổi kịp, hai đi bộ khoảng mười mét.

Cố Khinh Thước tìm được nguồn nước, sau đó tắm rửa sạch sẽ mới có thể cùng Mạc Vân Quả ở chung.

Mạc Vân Quả nhìn động tác của Cố Khinh Thước vô cùng vừa lòng.

Đám người trong phòng phát sóng trực tiếp tất cả đều bị tám khối cơ bụng của Cố Khinh Thước hấp dẫn.....

“Liếm liếm liếm! Gia đình này còn không tập ra được tám múi đâu!”

“Ai nha nha ~ tiêu gia ta mặt đỏ làm sao đây!”

“Hắc hắc hắc ~ đáng người tiêu tử này không tởm nha!”

“Thật muốn sờ nó làm sao đây ~”

“Phóng ta tới!”

“Tiểu Quả Quả, đi! Đi sờ hai cái đi!”

“Lầu trên không cần dạy hư nhà ta tiểu Quả Quả ~ tiểu Quả Quả đi chụp hai móng vuốt!”

“Lầu trên cầu bần!”

Mạc Vân Quả nhìn nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói, lại nhìn nhìn Cố Khinh Thước, lại nhìn nhìn móng vuốt của mình, quyết định vẫn không đi lên vỗ vỗ.

Nếu để Cố Khinh Thước biết tiểu Quả Quả có tâm tư “Khinh bạc” hần, khẳng định hận không thể đưa mình tới của.

Cố Khinh Thước tắm rửa sạch sẽ, sau đó lấy thịt nướng mãnh thú vừa giết chết nướng cho Mạc Vân Quả ăn, sau đó hai người sẽ vui vẻ ăn~

Vài ngày sau, hai người cũng trôi qua như vậy.

Trong nháy mắt, đã trôi qua ba tháng.

Trong ba tháng này, thực lực của Cố Khinh Thước đã tăng lên cấp mười một.

Đồng thời, Cố Khinh Thước ôm Mạc Vân Quả đi vào trong trung tâm Mãng Hoang, càng vào sâu càng nguy hiểm, nhưng càng thu hoạch được thêm nhiều bảo vật.

Bởi vì thảo dược rất nhiều, khi nhà đổi Cố Khinh Thước sẽ luyện dược, đáng giá nhắc tới, Cố Khinh Thước thu được một loại lửa, có thể thu nạp dùng, thời gian luyện dược cũng không cần dùng lửa của Mạc Vân Quả nữa.

Trong thời gian ba tháng này, kỹ thuật luyện đan của Cố Khinh Thước của thành thạo hơn nhiều, có thể nói đã đem kỹ thuật của đám luyện đan sư ở thế giới này ném ra sau.

Mạc Vân Quả rất hài lòng với tiến độ này của Cố Khinh Thước, với tiến độ này của hắn, nhiệm vụ này của cô sẽ nhanh chóng hoàn thành.

Trên thực tế, Cố Khinh Thước quả thật là thiên tài, hiện tại khoảng cách cách cấp mười hai cũng không xa.

Cố Khinh Thước cũng nắm rõ được thực lực của mình, tích tụ ở nơi đó, chỉ cần một cơ hội nữa sẽ thuận lợi lên cấp mười hai.

Ôm tâm thái như vật, Cố Khinh Thước cùng Mạc Vân Quả đi tới trung tâm Mãng Hoang.

Ngược lại với dáng vẻ bị bao phủ bởi thực vật rậm rạp phía bên ngoài, nơi này là một mảnh đất trống.

Càng làm cho người kinh ngạc chính là, trên mảnh đất trống này, lại không có một ngọn cỏ, nhìn qua không hề sinh cơ.

Cố Khinh Thước thấy như vậy, biết nơi này có một con quái vật khổng lồ, ngay cả thực vật cũng không dám xâm lấn lãnh địa của nó.

Cố Khinh Thước cúi đầu nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, lúc này Mạc Vân Quả đang trong dáng vẻ tiêu miêu, tùy tiện ngáp một cái, giống như không để chuyện gì trong lòng vậy.

Nhưng Cố Khinh Thước biết, hiện tại cô vô cùng cảnh giác.....

- - - - -

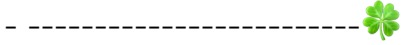
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 340

Edit: Linhlady

Càng đến gần Mạc Vân Quả càng cảm nhận rõ tia tử khí kia, không có sinh cơ chỉ có tử khí.

Nơi này nhất định tồn tại thứ gì đó giết chết sinh cơ, bọn họ phải thật cẩn thận.

Mạc Vân Quả nghĩ được, đương nhiên Cố Khinh Thước cũng có thể nghĩ đến.

Trên thực tế, Cố Khinh Thước đang suy nghĩ xem có nên rời khỏi nơi này không.

Nhưng khi ánh mắt rơi xuống người Mạc Vân Quả, loại ý niệm này liền đánh mất.

Hắn chưa bao giờ là người nhát gan, nếu hôm nay rời đi, như vậy sau này nơi đây sẽ thành khúc mắc của hắn.

Cho dù hắn lên được cấp mười hai thì trong lòng hắn cũng sẽ có một hoặc sợ hãi, nhưng hắn lại không muốn chùn bước.

Vì Mạc Vân Quả, hắn cũng phải nhìn xem nơi này có thứ cổ quái gì.

Tuy rằng Mạc Vân Quả biết nơi này rất nguy hiểm, nhưng cũng sẽ không rời đi.

Cô ản ản có loại trực giác, nơi này có thứ mấu chốt giúp Cố Khinh Thước lên cấp mười hai.

Phòng phát sóng trực tiếp giống như đầu biết tâm tư của Mạc Vân Quả cùng Cố Khinh Thước, thay nhau phát biểu ý kiến, suy đoán xem nơi này xảy ra chuyện gì.

“Chỗ này thật giống nơi vong linh, nhưng ắt hẳn thế giới này không thể tồn tại một nơi như thế a.”

“Ta thấy nơi này rất giống vùng đất vong linh, nếu không giải thích tử khí ở nơi này như thế nào?”

“Có lẽ rất nhiều năm trước nơi này chết rất nhiều người, vẫn luôn đầu không có tiêu tán hình thành tử khí thì sao?”

“Nếu thật sự như lời trên nói, như vậy nơi này chính là một cái bảo địa a! Có thể đem tử khí nồng đậm tụ tập ở chỗ này không hướng khuếch tán ra bên ngoài, cũng cần một lực lượng rất lớn nha.”

“Chính xác, nhưng ta quan sát nơi này cũng không có gì đặc biệt.”

“Trên lời có khi nào là do người không nhìn ra.....”

“Đừng nói lời nói thật (mặt nghiêm túc)”

“Không cần oai ra đâu.....”

“Người oai nhất.....”

Mạc Vân Quả:.....

Cố Khinh Thước tính toán thử chậm rãi đi về phía trước xem sao, tức khắc cảm giác được cả người một trận âm lãnh, khi hắn vừa đặt chân lên vùng đất kia cả không gian biến hoá kịch liệt.

Vốn dĩ có cây cối vây xung quanh đột nhiên biến mất không thấy đâu, chỉ có một vùng đất trống vô bờ bến, không có một cây cỏ, không có một đóa hoa, không có một tia sinh cơ hay tử khí.....

Đồng tử Cỗ Khinh Thước co rút lại, cánh tay ôm Mạc Vân Quả cũng theo bản năng xiết chặt lại.

Mạc Vân Quả nhìn đất hoang không bờ bến, biểu tình nghiêm túc, không biết suy nghĩ cái gì.

“Tiểu Quả Quả, người sợ sao?” Cỗ Khinh Thước trầm giọng hỏi, hẳn luôn muốn biết cảm thụ của cô.

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Không sợ.”

Cỗ Khinh Thước xoa xoa đầu Mạc Vân Quả, khoe miệng gọi lên một nụ cười khế, “Có người ở đây, ta sẽ không sợ.”

Mạc Vân Quả:.....

Khi một người một thú nói chuyện, từ ngay trung tâm trong đất lại xuất hiện một một vật, cả người màu đen, đang hướng tới vị trí của Cỗ Khinh Thước bay lại.

Khi ánh mắt của Mạc Vân Quả nhìn đến quái vật khổng lồ này, bỗng nhiên cả kinh, cái quái vật khổng lồ này rõ ràng là một con rồng, lại là một con hắc long!

Hắc long là sở hữu tấm da dày nhất trong các loại rồng, phòng ngự vật lý của nó cực kỳ cường đại, da của nó không có bất kì vật gì trong một chiêu phá rách được.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Cỗ Khinh Thước, không biết nắm tay của hắn có thể phá hư phòng ngự của hắc long hay không.

Khi Cỗ Khinh Thước nhìn thấy con rồng kia, mơ hồ theo bản năng di động vị trí một chút vị, hắc long nhanh chóng lướt qua bên người hắn, thiếu chút nữa đem hắn ném trên mặt đất.

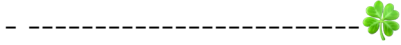
- -----

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 341

Edit: Linhlady

Cố Khinh Thước bất chấp tất cả, dùng toàn bộ sức lực dáng xuống đầu rỗng.

Một quyên nện xuống, lại là lông tóc vô thương.

Cố Khinh Thước cả kinh, phải biết rằng trước kia khi đánh nhau, dùng măng thú da dày như thế nào, chỉ cần hấn một quyên nện xuống, cho dù là bất tử, cũng sẽ chịu một chút vết thương nhẹ.

Nhưng quái vật trước mặt này, một quyên nện xuống, một chút dấu vết cũng không có.

Hắc long nhìn nhân loại trước mặt, phát ra một tia rỗng giân.

Nó đã sống mấy vạn năm, mấy vạn năm trước, chính là nhân loại hạ độc nó, khiến nó này vạn năm tới đầu lâm vào ngủ say, thực lực cũng giảm xuống hơn phân nửa, mấu chốt nhất đó là, nó gần đây mới tỉnh lại, lại cảm giác được sinh cơ của nó đang ở dần dần tiêu tán.

Cũng đại biểu, nó sắp chết rồi!

Cái này làm cho nó như thế nào không hận! Đầu là nhân loại đáng chết! Đáng chết!

Hắc long hận không thể đem nhân loại xuất hiện trước mặt nó đây lột da rút gân, nó thấy nhân loại kia đập vào đầu nó, cái sức lực kia gãy ngựa cũng không bỏ.

Hắc long có ý nghĩ giết chết Cố Khinh Thước trong đầu, cho nên động tác càng thêm nhanh chóng.

Tốc độ của Cỗ Khinh Thước cũng không yếu, tuy rằng ôm Mạc Vân Quả, lại vẫn như cũ có thể thành thạo né tránh công kích từ hắc long.

Nhưng Cỗ Khinh Thước lại thấy da dày của hắc long không hề tổn thương, mỗi một quyên nên xuống đầu không tạo thành chút thương tổn nào.

Tuy rằng hắn đã đi được một khoảng rất xa của luyện thể chi đạo, nhưng khi đối mặt với hắc long được trời ưu ái, có thể nói là một chút biện pháp cũng không có.

Cỗ Khinh Thước nghĩ cứ tổn sức như vậy cũng không tốt.

Bây giờ tuy rằng hắc long không đựng tốt hắn, nhưng thời gian càng kéo dài thì không thể nói trước được.

Cỗ Khinh Thước không muốn bỏ mạng ở đây, hắn còn có thật nhiều thật nhiều việc cần hoàn thành.

Hắc long vênh váo tự đắc nhìn nhân loại kia, chỉ biết trốn trốn trốn! Người nhát gan!

Hắc long ngủ say thật lâu, tuy rằng thật sự thực chán ghét nhân loại, nhưng người trước mắt thực lực quá yếu, một cái đuôi của nó cũng có thể đập chết, nghĩ như vậy nó lại có vài phần tâm tư trên chốc hắn.

Còn về phía Mạc Vân Quả, hoàn toàn bị hắc long không lờ xem nhẹ.

Cỗ Khinh Thước thấy công kích của hắc long giảm bớt, hắn một bên tránh né công kích, một bên cúi đầu đối Mạc Vân Quả nói: “Tiểu Quả Quả, người nguyện ý cùng ta hợp thể sao?”

Mạc Vân Quả:.....

Cỗ Khinh Thước không biết, hắn nói những lời này, thành công làm phòng phát sóng trực tiếp ồn ào lên.

“Cái tên lưu manh! tyhời điểm máu chốt như thế lại còn muốn cùng tiểu Quả Quả nhà ta hợp thể!”

“Nha! Mệt ta còn tưởng rằng hắn là một người tốt! A a a! Tức chết bốn bảo bảo!”

“Lưu manh lưu manh xú lưu manh!”

“Chẳng lẽ Cố Khinh Thước biết mình đánh không lại hắc long, cho nên muốn làm quỷ phong lưu?”

“

Nếu thật là như vậy, ta đây thật xem thường hắn!”

“Khụ khụ..... Ta cảm thấy các người giống như hiểu lầm cái gì đó rồi, Cố Khinh Thước nói hợp thể, hắn là hợp thể chiến đấu đi?”

“..... Hiểu sai, ta chủ động thấy xấu hổ quá đi!”

“Khụ khụ..... Ta cũng xấu hổ quá đi.....”

“Ai nha má ơi, thì ra ta đã không thu ần khiết như vậy sao? Ha ha ha ha!”

“Khụ khụ..... Các người cái gì đều không có nhìn đến!”

“Ai..... Thối đời ngày sau, nhân tâm không cố a!”

“Được được, việc này coi như không xảy ra, chúng ta xem diễn đi!”

“Đúng vậy! Ta còn chưa thấy tiểu Quả Quả cùng Cố Khinh Thước hợp thể thì như thế nào đâu.”

“Đúng vậy, đúng vậy! C ầu hợp thể! (mặt khát vọng)”

Mạc Vân Quả:.....

- - - - -

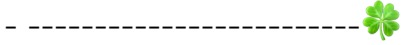
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 342

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả gật đầu, nhìn Cố Khinh Thước nói: “Được.”

Sau khi Mạc Vân Quả truyền thừa, tự nhiên có phương pháp hợp thể, ngay cả Cố Khinh Thước cũng dám nói như vậy thì nhất định hẳn đã nắm chắc.

Cố Khinh Thước thấy Mạc Vân Quả đáp ứng, trong lòng ấm áp, thật ra hẳn muốn nói với cô, hẳn muốn hợp thể từ lâu.

Cái gọi là hợp thể, không chỉ là thân thể hòa hợp thành một thể, càng là tinh thần giao hòa.

Chỉ có cho nhau tín nhiệm tột tột tại, mới có thể đạt tới trạng thái hợp thể hoàn mỹ nhất.

Sau đó hai người bắt đầu hợp thể.

Mạc Vân Quả cùng cố nhẹ thước đồng thời nhắm mắt lại, Mạc Vân Quả đi đầu động khí tức trên người, trong lòng nghĩ muốn dung nhập vào bên trong Cố Khinh Thước.

Còn Cố Khinh Thước toàn tâm toàn ý ý buông lỏng thân thể của mình, không hề khúc mắc tiếp thu Mạc Vân Quả dung nhập.

Hắc long kỳ quái nhìn nhân loại trước mắt, không biết hẳn đang làm cái gì.

Như thế nào lập tức ngừng lại, nhắm mắt lại đây?

Từ trên người Cố Khinh Thước và Mạc Vân Quả tản ra ánh sáng, làm loá mắt hắc long.

Hắc long cả kinh, theo bản năng lui khỏi vị trí của Cố Khinh Thước nhưng lại bị một cánh tay nắm đuôi lại.

Lực đạo kia rất lớn, cái đuôi của nó có chút đau.

Ánh sáng nháy mắt tan đi, hắc long nhìn người đang trôi nổi trong không trung, đôi mắt trừng rất lớn.

Chỉ thấy trước mắt Cố Khinh Thước một thân bạch y, tóc đen thật dài hoàn toàn mở tung ra, ở trên lưng hắn, có một đôi màu trắng cánh, trong tay của hắn đang nắm một cái đuôi, ánh mắt khi nhìn hắc long, cặp mắt kia bề ngễ thiên hạ.

Nhìn Cố Khinh Thước như vậy không hiểu sao sâu trong lòng nó lại sinh ra cảm giác thu ần phục.

Nhưng nghĩ đến nỗi hận của nó với nhân loại, hắc long muốn rút cái đuôi ra, tiếp tục cùng Cố Khinh Thước tri ền đấu, lúc này đây, nó nhất định phải dùng toàn lực.

Nhưng mà đã quá muộn, hắc long căn bản rút đuôi không được.

Cố Khinh Thước chỉ nhàngh lôi kéo, trực tiếp đem toàn bộ thân thể hắc long tóm lên, sau đó hung hãn đập lên mặt đất.

Hắc long không hổ là hắc long, mặc dù bị như vậy, trên người ầu không có một chút vết thương.

Cố Khinh Thước giống như biết trước một chuyện, đi về phía trước một bước, đi đến trước mặt hắc long.

Sau đó vươn tay, móng tay của hắn trở nên cứng rắn, khiến hắc long nhìn thấy trong lòng một trận kinh hãi.

Cố Khinh Thước nhẹ nhàng vạch một đường, trên da hắc long lại xuất hiện một vết máu.

Giờ khắc này, da hắc long lấy làm tự hào hoàn toàn vô dụng.

Cố Khinh Thước thấy vậy, trong mắt xẹt qua một tia sáng, khóe miệng ngậm ý cười, ở trên lưng hắc long nhẹ nhàng vẽ hoa.

H

Ắc long ăn đau, nổi giận gầm lên một tiếng, muốn phản kháng, lại bị Cố Khinh Thước dùng một chân dẫm lên đầu, hoàn toàn không cách nào ngẩng dậy, loại cảm giác này rất khó chịu, nhưng hắc long phát hiện nó không thể làm gì.

Lúc này Cố Khinh Thước rất vui vẻ, bởi vì hắn có thể cảm giác được tiểu Quả nhi ở trong thân thể của mình, cái loại cảm giác này rất tốt đẹp, thật giống như, bọn họ vốn dĩ nên là một thể.

Xác suất Cố Khinh Thước cùng Mạc Vân Quả phù hợp đạt tới trăm phần trăm, cái này cũng đồng nghĩa với tiểu Quả Quả hoàn toàn quyên tín nhiệm mình, loại cảm giác này rất tuyệt, đặc biệt vui vẻ.

Cố Khinh Thước muốn kêu to vài tiếng biểu đạt vui sướng trong lòng mình, nhưng cuối cùng hắn chỉ có thể ở trên lưng hắc long bị thương cắt vài vết máu.

Ừm..... Nếu kêu to nói nói không chừng sẽ dọa đến tiểu Quả Quả, cho nên vẫn nên lấy phương thức này biểu đạt cảm tình đi.....(*~~~~~)

- - - - -

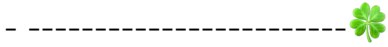
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 343

Edit: Linhlady

Giờ phút này Mạc Vân Quả có thể cảm giác được trạng thái tinh thần của Cố Khinh Thước vô cùng tốt, cô có thể rõ ràng cảm giác được mỗi một tế bào trên cơ thể Cố Khinh Thước.

Mạc Vân Quả cảm thấy mình giống như hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể hắc r ồi, loại cảm giác này nói như thế nào đây? Ừm..... Có chút kỳ quái.

Cố Khinh Thước bề ngễ nhìn hắc long, trên mặt treo mỉm cười nhàn nhạt, lại không mang theo độ ấm.

Giờ này khắc này, hắc long đã biết mình không có khả năng đánh bại Cố Khinh Thước, chỉ cần nó không muốn chết, như vậy nó cũng chỉ có thể xin tha.

Hắc long “Ngao ô” kêu một tiếng, trong thanh âm tràn đầy ủy khuất.

Nó thật sự rất khổ a, bị nhân loại hãm hại hôn mê mấy vạn năm, thật vất vả tỉnh lại, có thể phát tiết một chút, kết quả lại gặp được một nhân loại còn cường đại hơn hẳn.

Hắc long cảm thấy, toàn bộ đại lục đều đối với nó tràn ngập ác ý.....

Cố Khinh Thước dẫm lên đầu hắc long dùng sức một chút, trong miệng phun ra lời đạ mạ bậ.

“Như thế nào? Còn muốn đánh?”

Hắc long vội vàng lắc đầu, không đánh, không bao giờ muốn đánh!

Cố Khinh Thước vừa lòng gật đầu, xem ra nó còn biết thức thời.

“Muốn ta buông tha người cũng có thể, làm người hầu của ta.” Đương nhiên Cố Khinh Thước sẽ không dễ dàng buông tha hắc long, vẫn nên đặt ở bên người làm người hầu cho thỏa đáng.

Hắc long nghe đến đó, cực kỳ phẫn nộ rồi.

Long tộc luôn luôn kiêu ngạo, sao có thể làm người hầu cho nhân loại!

Hắc long nổi giận gầm lên một tiếng, toàn bộ thân thể bắt đầu kịch liệt lắc lư.

Cố Khinh Thước cười lạnh một tiếng, móng tay nhẹ nhàng rạch một đường lên phần lưng hắc long, tức khắc máu tươi chảy ròng.

Hắc long ăn đau, càng thêm kịch liệt đong đưa thân thể, bởi vì phẫn hận, càng bởi vì bị Cố Khinh Thước vũ nhục, nó dùng hết sức lực thoát khỏi khống chế của Cố Khinh Thước.

Trên mặt Cố Khinh Thước cười lạnh, nếu không thể thu cho mình dùng, như vậy chỉ có thể hủy diệt!

Theo sau, Cố Khinh Thước bắt đại chiến đấu với hắc long.

Mạc Vân Quả cảm giác được lực lượng của hắn càng ngày càng cường đại, còn lực lượng của cô lại dần dần xói mòn.

Loại cảm giác này tựa như.....

Cô triệt triệt để để dung nhập vào trong cơ thể Cố Khinh Thước!

Rất nhanh hắc long bị hắn đánh quỵ rạp trên mặt đất, nhưng lúc này hắc long lại không xin tha, nó chỉ nhìn Cố Khinh Thước, kiêu ngạo cười.

“Ha ha! Nhân loại! Ha ha ha ha! Người thật sự cho rằng người đánh bại ta sao? Người cảm thụ một chút thân thể của người một chút đi? Ha ha ha!”

Cố Khinh Thước cả kinh, không rõ nó có ý tứ gì, mà trong thời gian Cố Khinh Thước suy nghĩ, hắc long tự bạo!

Năng lượng thật lớn xong về phía hắn, lại có một lớp màng trong suốt cản lại.

Cố Khinh Thước nhìn huyết nhục đầy trời, trong lòng lại dâng lên một loại cảm giác không ổn.

Hắn tỉnh tể cảm giác thân thể một chút, chỉ là cảm thấy giữa tiểu Quả Quả cùng hắn lại không có bất luận khoảng cách gì, loại cảm giác này thật giống như là.....

Hắn cùng tiểu Quả Quả triệt triệt để để dung hợp cùng nhau, không có cách nào tách ra!

Trong lòng Cố Khinh Thước giật mình, muốn giải trừ trạng thái hợp thể cùng Mạc Vân Quả, nhưng hắn lại phát hiện, giải trừ không được.....

Cùng lúc đó, trong đầu Cố Khinh Thước trào ra rất nhiều ký ức, đó là ký ức thuộc về Bạch Hổ nhất tộc truyền thừa.

Giờ khắc này, Cố Khinh Thước bản mạng thú của mình triệt triệt để để dung hợp ở cùng nhau, không thể chia lìa.

Mà lúc này Mạc Vân Quả cũng nhận được Đoàn Tử nhắc nhở nhiệm vụ thành công, sau khi truyền lại ký ức cho Cố Khinh Thước, Mạc Vân Quả liền đã thoát ly vị diện.

Khoảng đất trống trải, chỉ còn máu thịt vương vãi đầy đất cùng một người đàn ông đang ôm đầu mình.

Từ trong miệng người đàn ông truyền ra âm thanh áp lực, không biết là khóc hay cười.....

- - - - -

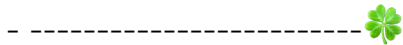

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 344: Làm sao luông tay cô ấy đây (Phiên ngoại Cố Khinh Thước)

Edit: Linhlady

“Chủ nhân, tông chủ Luyện Khí tông c ầu kiến.” Giọng nói thật cẩn thận vang lên bên tai ta, ta nghe thấy mình lạnh lùng trả lời: “Không gặp.”

Người nọ lên tiếng “Dạ”, li ền rời đi.

Ta ng ồi bên trong đại điện kim bích huy hoàng, ánh mắt lạnh lẽo.

Hiện giờ, đã trôi qua 500 năm.

Từ khi cùng tiểu Quả Quả hợp thành nhất thể, lúc sau, đã trôi qua 500 năm.

Từ ngày đó, ta li ền ra rừng rậm Mãng Hoang, bắt đầu mở rộng thế lực của mình.

Một trăm năm sau, ta lại l ần nữa tiến vào rừng rậm Mãng Hoang, sau đó tại trung tâm xây một tòa đại điện, đại điện kim bích huy hoàng.

Ta gọi đại điện này là “Luyện Quả điện”, đem thế lực của ta đổi tên thành “Luyện Quả tông.”

Thế nhân đều nói, tông chủ Luyện Quả tông tông chủ là một người đàn ông lãnh khốc vô tình, thật giống như một con rối, sẽ không cười, sẽ không khóc.

Thật ra ta rất muốn nói, người không có trái tim làm sao có thể khóc, có thể cười đây?

Ta đã là người đàn ông cường hãn nhất đại lục này, thế nhưng ta lại mất đi tiểu Quả Quả ta cảm thấy t ần tại không có ý nghĩa gì.

Ta nghĩ tới cái chết, nhưng chỉ cần nghĩ đến tiểu Quả Quả cùng ta là nhất thể, ta liền luyện tiếc, thật luyện tiếc.

Luyện tiếc làm tiểu Quả Quả đau, luyện tiếc làm tiểu Quả Quả biến mất trên thế giới này, luyện tiếc tiểu Quả Quả một chút, sợ rằng tiểu Quả Quả có một chút không vui.

Cho nên ta t ần tại, vẫn luôn t ần tại, hơn nữa sẽ nỗ lực t ần tại.

Đã từng có một người nói cho ta rằng khi thực lực cường đại r ấ, như vậy trên đời này không có đồ vật nào hắn không chiếm được.

Cho nên ta khát vọng cường đại, ta khát vọng cho tiểu Quả Quả đ ột tốt nhất.

Hiện tại ta lại biết, một mình cường đại không có ý nghĩa.

Cho đến một ngày, người người quan tâm vì sự cường đại của người mà không còn, người sẽ thấy cường đại cũng không có ý nghĩa.

Có người hỏi ta, tiểu Quả Quả không phải hợp nhất thể cùng thân thể ta sao? Vì sao sẽ cảm thấy ta mất đi cô ấy?

Vấn đề này ta không cách nào trả lời, bởi vì ta thật sự không cảm giác được cô ấy t ần tại.

Ta nhắm mắt lại, trong tay cần một khối tinh nguyên, đó là đồ vật tiểu Quả Quả thích nhất.

“Đinh! Hệ thống phát sóng trực tiếp trời định với khán giả, đang kiểm tra đo lường hoàn cảnh trước mặt, kiểm tra đo lường thành công, trời định thành công!”

“Đinh! Xin hỏi ký chủ có mở ra phòng lần đầu tiên phát sóng trực tiếp không?”

N

ghe thấy âm thanh kỳ quái, ta bỗng nhiên mở to mắt, là ai!

“Đinh! Ký chủ cam chịu lựa chọn mở ra, đang ở mở ra.....”

“Đinh! Xin ký chủ lựa chọn phòng phát sóng trực tiếp.....”

“Đinh! Ký chủ cam chịu lựa chọn phòng phát sóng trực tiếp 6544, đang tiến vào phòng phát sóng trực tiếp, tiến vào thành công!”

Đột nhiên xuất hiện ở ta trước mắt là đồ vật kì quái cùng thành ảnh, bên trong có rất nhiều người đang nói nói không ngừng.

Kỳ quái chính là, ta lại có thể xem hiểu.

Dương nhiên, cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là.....

Ta thế mà thấy được ta tiểu Quả Quả!

Ta cảm giác được máu cả người mình đều chảy ngược, theo sau sôi trào, trái tim vốn dĩ tĩnh mạch lập tức trở nên sinh động.

Tiểu Quả Quả của ta.....

Ta bắt đầu quen thuộc với cái gọi là hệ thống khán giả xem phát sóng trực tiếp, ta đã biết tiểu Quả Quả nguyên lai là chủ kênh, phụ trách đến các thế giới hoàn thành nhiệm vụ tiến hành phát sóng trực tiếp.

Giờ khắc này, ta cười.

Thì ra ta cũng là một người bị phát sóng trực tiếp.....

“Ha hả.....”

Tiểu Quả Quả, ta..... Nên bắt người làm sao cho tốt bây giờ đây?

Nột ~ nếu trêu chọc ta, vậy bắt người cả đời này b ồi bên cạnh có được không?

Ta a ~ thật chờ mong ngày chúng ta lại lần nữa gặp mặt.....

Bao nhiêu năm sau:

Tân lịch năm mười hai, tông chủ Luyện Quả tông Cố Khinh Thước thành công phi thăng, mở ra đại lục tân văn chương. — — 《 Thiên Khải đại lục lịch sử lục 》

- - - - -

Edit: Bạo chương ~ bạo chương ~ Thành công full TG này. ↖(^▽^)/

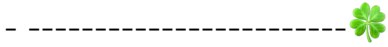
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 345: Báo ân không báo thân

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả còn chưa kịp hiểu vì sao nhiệm vụ hoàn thành được đã bị triệu hồi về không gian, sau đó cùng Đoàn Tử mắt to trừng mắt nhỏ.....

Thật lâu sau, có lẽ Mạc Vân Quả cảm thấy có chút mệt mỏi, ngã xuống liền ngủ.

Đoàn Tử vừa thấy ký chủ ngủ, tự giác mà bò tới chỗ ngực Mạc Vân Quả cũng ngủ theo.

Không biết qua bao lâu, Mạc Vân Quả dần tỉnh lại, cô nhìn Đoàn Tử ghé vào chỗ ngực mình còn phun bong bóng, trằn mắt.

Bảo sao khi cô ngủ luôn có cảm giác có thứ gì đè nặng mình, không biết có phải ảo giác của cô hay không, cô cảm giác Đoàn Tử giống như so trước kia càng béo.....

Mạc Vân Quả vươn tay chọc chọc khuôn mặt nhỏ của Đoàn Tử, thành công đem Đoàn Tử chọc tỉnh.

Đoàn Tử nhìn ký chủ tỉnh, lập tức lắc đầu thanh tỉnh một chút, việc công xử theo phép công hỏi: “Ký chủ, xin hỏi có mở phát sóng trực tiếp tiếp theo không?”

Mạc Vân Quả nhìn Đoàn Tử, hiếm thấy hỏi nhiều hơn một câu, “Vị diện trước nhiệm vụ vì sao lại hoàn thành?”

Đoàn Tử nghĩ nghĩ nói: “Bởi vì hắc long dùng lực lượng của Long tộc đem ký chủ, nha, không, là lực lượng của bản mạng thú cùng lực lượng của Cố Khinh Thước kết hợp cùng nhau, hơn nữa vĩnh viễn không thể chia lìa, hơn nữa khoảng cách để Cố Khinh Thước lên cấp mười hai chỉ là một

bước nhỏ, cho nên sau khi hợp thể thuận lợi lên cấp~ sau đó nhiệm vụ của ký chủ thành công! ($\ast \geq \nabla \leq$) ta vui vẻ kí chủ vui vẻ!”

Mạc Vân Quả “Ừm” một tiếng tỏ vẻ mình đã hiểu, sau đó nói: “Vây mở phát sóng trực tiếp đi.”

“Tốt nha ~ chuẩn bị truy ền tống ~”

Thành âm của Đoàn Tử nghe có vài phần nhộn nhạo, thoạt nhìn rất thích khi phát sóng trực tiếp tiến hành.....

Mạc Vân Quả nhắm mắt lại, chờ đợi truy ền tống.

Ngay sau đó, thân ảnh Mạc Vân Quả cũng biến mất ở trong không gian u ám.

Lúc này, Đoàn Tử đột nhiên cấp bối cảnh chuyển xura cực nhanh, gần như đưa cùng lúc mở phát sóng trực tiếp bối cảnh đã được truy ền cho Mạc Vân Quả.

Thế giới này bối cảnh so với vị diện trước đơn giản hơn nhiều, ít nhất là xã hội hiện đại Mạc Vân Quả quen thuộc.

Thế nhưng bối cảnh ở đây, so với thế giới trước thật vô nghĩa.

Nguyên chủ là một hamster tinh, tuy rằng sau khi kiến quốc không thể thành tinh, nhưng người ta thành tinh trước kiến quốc nha!

Vốn dĩ nguyên chủ cư ngụ trong rừng sâu núi thẳm, có một ngày buổi tối mơ một giấc mộng, lão tổ tông đã phi thăng muốn nó đi báo ân, vì thế sau khi tỉnh lại, hamster tinh đơn thu ần nhất gan li ền đóng gói đóng gói hành lý, ra ngoài đi báo ân.

Nhưng mà mới ra, đã bị bọn buôn người lừa bán.

Hamster tinh tuy rằng đã thành tinh, nhưng lại không có nhiều pháp lực, hơn nữa xã hội hiện đại căn bản không có nhiều linh khí, cô ấy cũng không

thể sử dụng, hơn nữa trong xương cốt của Hamster có tính nạc gan, cô ấy cũng không chạy đi.

Lại sau đó khi nguyên chủ đã bị bọn buôn người bán, bán cho một tổ chức ngầm, trên thực tế chuyên môn thu thập mỹ nhân bán đấu giá.

Nguyên chủ tuy rằng không phải mỹ nhân yêu dã, nhưng thắng ở khí chất tốt, thân thể mềm, hơn nữa một đôi mắt lóe sáng, thực dễ dàng khiến cho người khác hảo cảm.

Đáng tiếc đó là, những người trong tổ chức ngầm đều là người gặp qua mưa gió, thấy nguyên dáng vẻ nguyên chủ đáng thương trong lòng chỉ gợn nên một chút gợn sóng, sau đó vẫn đem cô ấy thu thập một chút, đóng gói đưa lên đấu giá.....

Sau đó ở trên đường, nguyên chủ nghe người chăm sóc cô nói nhưng người bị bán ra sẽ bị các loại ngược đãi vân vân linh tinh, sau đó cô ấy đã bị hù chết, Mạc Vân Quả liền tiếp quản thân thể này.

Mà lúc này Mạc Vân Quả, đang bị khóa ở một cái lồng sắt, ăn mặc lộ liễu, cùng một đám mỹ nhân cũng giống như cô, đang bị bán đấu giá.....

- - - - -

[6]

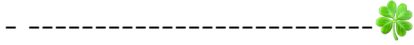
Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 346

Edit: Linhlady

“Phốc! Hamster tinh nhất gan.....”

“Không phải có thành ngữ gọi là nhất như chuột sao? Ha ha ha! Nguyên chủ đúng là diễn hình a! Thế mà lại bị hù chết.....”

“Say say! Bất quá..... Khụ khụ..... Tiểu Quả Quả mặc bộ này thật lộ liễu a!”

“Cũng không phải sao? Vốn dĩ không có ngực, đám gia hỏa kia lại cường ngạnh ép tiểu Quả Quả lộ ngực!”

“Hừ! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\ thân thể tiểu Quả Quả bị một đám người xấu thấy được không vui (che mặt khóc thút thít)”

“Còn tốt còn tốt, nơi nên che vẫn được che khuất, chúng ta coi như tiểu Quả Quả mặc Bikini đi!”

“Có thể giống nhau sao? Một thân quần áo của Tiểu Quả Quả, che như không che!”

“Hệ thống lúc này thế mà lại không có mosaic, vui vẻ! (?≧?≦)?”

“Hừ! Đám đàn ông thú vị có thể xem, vì cái gì chúng ta không thể xem? Đương nhiên không thể bị mosaic a!”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói những lời này, cúi đầu nhìn nhìn thân thể của mình.

Áo lụa mỏng khoác lên người, miêng cưỡng che bộ bị quan trọng, thoát nhìn giống như lộ liễu không ít.

Mạc Vân Quả nghĩ như vậy, từ trong không gian hệ thống cần cái áo choàng, trực tiếp khoác lên trên người mình, dù sao không ai thấy ~

Bởi vì hiện tại đang bán đấu giá một mỹ nhân yêu dã, rất nhiều người lực chú ý đều đặt trên người mỹ nhân kia, tự nhiên sẽ không ai chú ý tới cô, Mạc Vân Quả nghĩ như vậy.

hưng Mạc Vân Quả lại không hề hay biết tất cả hành động của cô đã lọt vào một ánh mắt thâm thúy.....

“Nhiệm vụ.” Mạc Vân Quả cảm thấy mình đã được bao kín kẽ, ở trong đầu hồi Đoàn Tử.

Đoàn Tử vừa thấy Mạc Vân Quả hỏi, vội vàng đem nhiệm vụ công bố ra.

“Đinh! Nhiệm vụ bản vị diện: Không cần đại ý báo ân đi thiếu niên!”

Mạc Vân Quả:..... Đoàn Tử khả năng cần phải đi uống thuốc.

Còn không chờ Mạc Vân Quả nói cái gì, một chùm sáng chiếu lên người cô.

Bị ánh sáng cường độ cao kích thích hai mắt, Mạc Vân Quả nhin không được hơi nheo mắt.

Cô lạnh lẽo nhìn xuống khán đài, toàn là những khuôn mặt thêm nhỏ dãi.

Ánh đèn chiếu lên trên người cô, mọi người cũng có thể nhìn rõ ràng người được đấu giá tiếp theo.

Chỉ là.....

Nắm thảo! Áo choàng trên người cô là cái quý gì?!

“Quy tắc hội đấu giá là như thế nào? Đã mang ra đấu giá còn che kín mít như vậy?”

“Đúng vậy, đúng vậy! Nhanh vớt cái áo choàng chường mắt trên món hàng kia đi! Để đại gia ta còn xem xét!”

“Đúng vậy đúng! Khuôn mặt cũng chẳng ra làm sao? Để ta xem đáng người có tốt không, nếu tốt, đại gia ta cao hứng có khi sẽ mua.”

“Ha hả..... Các người thật là càng ngày càng không phúc hậu! Thế mà lại che kín nít như vậy.”

“Cởi ra! Cởi ra!”

“Chính xác! Nhanh lấy cái áo choàng đáng chết kia ra!”

Đủ các loại âm thanh truyền đến, người chủ trì vội vàng chạy đến bên cạnh Mạc Vân Quả chuẩn bị kéo áo choàng kia xuống.

Trong khoảng khắc hần vờn tay ra lại bị một người bắt được.

“Tôi ra một trăm triệu, người này, tôi muốn.” Người đàn ông bá đạo nói.

Lần này, toàn trường đều câm nín.

Tuy rằng bọn họ có tiền, nhưng cũng không muốn bỏ ra một trăm triệu mua một món đồ chơi, càng quan trọng hơn là, người đàn ông này, bọn họ không thể trêu vào.....

Mạc Vân Quả ngẩng đầu nhìn người đàn ông, lại bởi vì ngược sáng không có cách nào nhìn rõ.

Người bán đấu giá nơm nớp lo sợ đồng ý, đem chìa khóa giao cho người kia, hẳn ta biết người đàn ông này, người ở đây, căn bản sẽ không có người sẽ cùng hắn cạnh tranh, huống chi, kia là một trăm triệu a!

Người đàn ông cầm chìa khóa, mở ra cửa, vươn một bàn tay, cười nói: “Tiểu gia hỏa, cô nguyện ý theo tôi sao?”

- - - - -

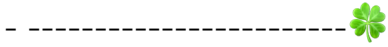
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 347

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả không nói gì, chỉ vươn tay phải của mình ra, đặt lên tay người đàn ông.

Người đàn ông cảm nhận được động tác của Mạc Vân Quả, cười khẽ một tiếng, nghe qua có vài phần sung sướng.

Hắn trực tiếp bế Mạc Vân Quả lên, dùng áo choàng đem Mạc Vân Quả bọc kín mít, sau đó rời khỏi nơi này.

Giang Văn Hiền ôm Mạc Vân Quả đi tới Rolls-Royce lãnh khốc xa hoa, sau đó ngẩng xuống, trong quá trình này, trước sau đều không buông Mạc Vân Quả ra.

Khi người đàn ông hỏi Mạc Vân Quả câu kia đã được Đoàn Tử thông báo đây là đối tượng báo ân của cô, đây cũng là nguyên nhân Mạc Vân Quả đưa tay ra.

Giang Văn Hiền nhìn cô gái nằm trong ngực mình, biểu tình lãnh lãnh đăm đăm của tiểu gia hỏa, trong lòng không biết sao, lại cảm thấy vui vẻ.

Hắn nghĩ, đêm nay hắn có hơi xúc động, bỏ ra một trăm triệu mua về một tiểu gia hỏa.

Giang Văn Hiền rõ ràng thấy được áo choàng trên người Mạc Vân Quả là từ hư vô xuất hiện, hắn cảm thấy thú vị, cho nên mới muốn có được cô.

Dem người đặt ở bên mình để quan sát, như vậy mới là tác phong của hắn!

Giang Văn Hiền câu được câu không nghĩ, cánh tay ôm Mạc Vân Quả lại dầm dề chặt lại.

Trong thân thể nhân nhi trong lòng ngực thân thể rất mềm, rất ấm áp, hẳn cảm thấy nơi nào đó của mình tựa hồ có phản ứng.

Giang Văn Hiền nhú nhú mày, là người đứng đầu đế quốc hắc ám, hẳn từ nhỏ đã chịu giáo dục nghiêm khắc, đối với các loại mị hoặc câu dẫn, càng thấy chướng mắt.

Hắn có tự chủ cường đại, hiện tại tự chủ hẳn luôn lấy làm kiêu ngạo lại bị phá vỡ trên người tiểu gia hỏa này!

Giờ khắc này, Giang Văn Hiền không thể nói là cái cảm thụ gì, nhưng hẳn có một chút xác định, nếu trêu chọc hắn, vậy hắn sẽ không dễ dàng buông tha cô như vậy.

M

Mạc Vân Quả hoàn toàn không biết Giang Văn Hiền đã đem cô chiếm làm của riêng, Mạc Vân Quả còn vô tâm vô phách nhìn phòng phát sóng trực tiếp đánh giá Giang Văn Hiền.

“Người này sát khí quấn thân, cũng không thể an ổn lúc tuổi già, tiểu Quả Quả vẫn nên sớm rời khỏi hắn đi, miễn cho dính sát khí của hắn.”

“Lầu trên nói vậy gì vậy? Không thấy nhiệm vụ của thế giới này là báo ân sao? Hệ thống cũng nói, đối tượng báo ân chính là Giang Văn Hiền a!”

“Khụ khụ..... Lầu trên không cần kích động, ta cảm thấy trên lầu chỉ cho một cái nhận xét thôi. Người xem a, hệ thống không nói rõ báo ân như thế nào, nhưng nếu là Giang Văn Hiền không thể an ổn lúc tuổi già nói, như vậy tiểu Quả Quả báo ân có phải ám chỉ giúp Giang Văn Hiền an ổn lúc tuổi già?”

“Nói như vậy, chẳng lẽ muốn cho tiểu Quả Quả ở thế giới này vài chục năm?”

“Hắn là không thể nào?”

“Ta cũng cảm thấy sẽ không, hừm..... Nếu sát khí quá nặng nói, có thể loại trừ những sát khí đó hay không?”

“Có thể, thật ra có thể, nhưng theo hiện tại xem ra, rất khó.”

“Nói cũng phải, nhưng chúng ta sẽ có ý tưởng~ hắc hắc hắc ~ tiểu Quả Quả, không cần thực hiện đi!”

“Ừm..... Vì so đối tượng nhiệm vụ của tiểu Quả Quả đầu soái như vậy nhỉ? Ai nha nha, ta đã chụp thật nhiều soái ca!”

“

Thân, bản chụp soái ca có thể triệu hoán ta nha~ (vút mị nhãn)”

“Thần long, mau hồi móng rồng của người đi! Không cần xử không biết xấu hổ!”

“Không cần ~ không cần người ta sao ~ (rung đùi đắc ý làm nũng)”

“Nôn..... (phun phun phun)”

“Nôn +1”

“Hừ ٩(͡° ͜ʖ ͡°) một đám hư đốn, các người chính là ghen ghét bồn bồn xinh đẹp! 〰 〰 〰”

“Ừm..... Ghen ghét người ngu ngốc, sao lại có thể ngu ngốc một cách thuần thiên nhiên như vậy!”

Mạc Vân Quả:..... Ngu ngốc còn có thể thuần thiên nhiên, lợi hại!

- - - - -

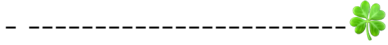
Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 348

Edit: Linhlady

Giang Văn Hiền nhìn tiểu gia hỏa an tĩnh, trong mắt dâng lên một tia bất mãn.

Hắn biết mình có bao nhiêu mị lực, mỗi ngày không biết có bao nhiêu phụ nữ muốn bò lên giường hắn, hắn đâu chướng mắt.

Thế mà tiểu gia hỏa hắn cố tình coi trọng, nhưng lại! Tiểu gia hỏa trong ngực hắn lại đang ngăn người!

Cảm nhận nơi nào đó của mình biến hoá lại không có phản ứng gì!

Cái này làm cho Giang Văn Hiền bắt đầu hoài nghi mị lực của mình, hắn nhìn thoáng qua tài xế, trầm giọng hỏi: “Tôi soái sao?”

Tài xế:..... Đại BOSS đột nhiên hỏi soái không soái! Nên trả lời như thế nào đây! Online chờ! Rất cấp bách!

Tài xế mồm hôi đầy đầu, thiếu chút nữa không khống chế được tay lái, vội vàng nói: “Soái soái soái! Đặc biệt soái!”

Giang Văn Hiền vừa lòng gật đầu, hắn quả nhiên rất tuấn tú, mị lực khẳng định cũng là không có chút nào giảm bớt.

Thế nhưng vì sao tiểu gia hỏa lại không có phản ứng gì?

Nghĩ đến đây, Giang Văn Hiền liếc vươn bàn tay tội ác néo néo khuôn mặt Mạc Vân Quả.

Bởi vì cô là một con hamster tinh, cho nên khuôn mặt Mạc Vân Quả luôn luôn đều là phình phình, thoát nhìn bụ bẫm mũm mĩm, lại xứng với

hiệu tình lạnh nhạt của Mạc Vân Quả lạnh, nhìn qua đáng yêu vô cùng.

Thật giống như một tiểu khả ái, tức giận xong rồi lại muốn làm nũng.....

Giang Văn Hiên thành công bị Mạc Vân Quả lấy lòng, tay hạ thủ của hắn cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Nhưng mà mặc dù như vậy, khuôn mặt Mạc Vân Quả vẫn đỏ lên.

Giang Văn Hiên vừa lòng nhìn kiệt tác mình tại ra, nhưng hắn một chút cũng không hài lòng phản ứng của Mạc Vân Quả.

Khuôn mặt đỏ bị niết đỏ, vẫn không rên một tiếng.....

Trong mắt Giang Văn Hiên xẹt qua một tia u ám, chẳng lẽ tổ chức ngầm kia đã làm chuyện quá phận với cô, cho nên với hành động của hắn tiểu gia hoả cũng không thêm để ý?

Nghĩ đến đây, trong lòng Giang Văn Hiên dâng lên một cỗ thị huyết.

Đúng là cỗ thị huyết này thành công mang Mạc Vân Quả trở lại hiện thực.

Cô ngẩng đầu nhìn Giang Văn Hiên, phát hiện toàn bộ mặt hắn đều trầm xuống, nhìn qua một chút cũng không vui.

Mạc Vân Quả lôi kéo ống tay áo Giang Văn Hiên, nói bằng giọng lạnh lẽo nhưng thực chất là nhuyển manh: “Không cần không vui.”

Giọng nói của Hamster là thành âm nhuyển manh của tiêu loli, hơn nữa ánh mắt trong suốt kia của Mạc Vân Quả khi nhìn Giang Văn Hiên, thành công làm trái tim hắn run lên.

Giang Văn Hiên cảm thấy, giờ khắc này, hắn bị cái biểu tình này bạo kích.....

Thật mạnh!

Giang Văn Hiền ho nhẹ một tiếng, che dấu tâm tình phòng đăng của mình.

Hắn vươn tay lại nhéo nhéo khuôn mặt Mạc Vân Quả nói: “Ủm.”

“Ủm.” Mạc Vân Quả cũng lên tiếng.

Giang Văn Hiền nhìn khuôn mặt Mạc Vân Quả hờn hờn, ngón tay ở trên đó cọ xát, trên tay hắn có vài vết trầy, đó là do quá trình thường xuyên rèn luyện tạo thành.

Mạc Vân Quả nhìn Giang Văn Hiền, không hiểu vì sao hắn lại làm như vậy.

Còn có chuyện nữa hình như dưới móng cô có vật gì đó.

Đồ vật này, cứng rắn lắm cô có chút khó chịu.....

Mạc Vân Quả cúi đầu, vạy vẹo móng, đồ vật kia giống như càng cứng.....

Mạc Vân Quả:.....

Giang Văn Hiền:.....

Giang Văn Hiền cảm thấy, tiểu gia hỏa quả thực đang giàu vò hắn! Không biết đàn ông không thể nhẫn nhịn sao! Không biết hắn muốn đem cô ngay tại chỗ tử hình sao!

Giang Văn Hiền quay đầu đi, hít sâu mấy hơi, thực mau, hắn liền trấn định xuống.

Dù sao cũng đã chịu qua quá trình huấn luyện chuyên nghiệp, loại tình huống này vẫn có thể ứng phó.

Mạc Vân Quả cảm giác cứng rắn kia. Không thấy thứ kia là gì, theo bản năng đi đầu chỉnh một chút dáng ngẩng, sau đó cái đồ vật kia lại xuất hiện.

Giang Văn Hi ền:.....

- - - - -

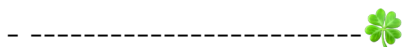
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 349

Edit: Linhlady

Thật vất vả tới biệt thự, Giang Văn Hiền lập tức bế Mạc Vân Quả đi vào phòng ngủ.

“Tiểu Quả Quả, cẩn thận! Người này mưu đồ gây rối!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

“Tiểu Quả Quả, lát nữa nếu hắn làm gì người, người nhất định phải tấn hắn bỏ luôn!”

“Ai nha nha, các người không cần ác ý như vậy được không~ dọa đến người ta làm sao bây giờ? Tiểu Quả Quả, ngoan, lát nữa nếu hắn dám động tay động chân với người, người liền cắn chết hắn!”

“..... Lầu trên nói là cái loại cắn nào?”

“Đương nhiên là cắn người!”

“Ta còn tưởng rằng là cắn.....”

“Khụ khụ..... Không cần ô, muốn ưu nhã!”

“Bảo bảo thuần khiết tỏ vẻ cái gì cũng không hiểu (ngượng ngùng che lại đôi mắt)”

“Ta cũng cái gì cũng không hiểu, ừm..... Ta quả nhiên vẫn là một tiêu bảo bảo thuần khiết~”

Mạc Vân Quả:..... Không hiểu.

Giang Văn Hiền nhìn Mạc Vân Quả còn đang ngẩn, giận sôi máu, hấn luôn nhận hết ưu ái của phái nữ, tiểu gia hỏa này lại không cho hấn một ánh mắt?

Giang Văn Hiền tỏ vẻ: Rất tốt, người đã thành công khiến cho ta chú ý.

Giang Văn Hiền đem Mạc Vân Quả ném lên trên giường, theo sau thân mình hấn liền phủ lên, sau đó ngay sau đó.....

Hấn liền bay ra ngoài!

Giang Văn Hiền:.....

Giang Văn Hiền chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đều là đau, giống như xương sườn cũng bị gãy mất mấy cây.

Hấn giật giật khóe miệng, ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua biểu tình vẫn cứ lạnh lẽo của thiếu nữ, yên lặng rơi lệ.

Mạc Vân Quả chỉ là phản xạ có điều kiện muốn đẩy Giang Văn Hiền ra ngoài thôi, nào biết hấn thế nhưng bay đi.....

“Cô.....” Giang Văn Hiền lời nói còn không nói xong, liền ho ra máu.

M

ạc Vân Quả:.....

Ngay sau đó, Giang Văn Hiền liền hôn mê bất tỉnh.

Trong nháy mắt cuối cùng khi ngất đi, trong đầu hấn hiện lên một ý niệm: Một trăm triệu, lỗ nặng a!

Mạc Vân Quả nhìn Giang Văn Hiền hôn mê, trực tiếp bế hấn lên, sau đó đi xuống lầu tìm quản gia.

Quản gia vừa thấy Giang Văn Hiền té xỉu, khóe miệng còn mang có máu, sợ tới mức cả người đều run run, cũng may hấn ta nhanh chóng trấn

định, gọi điện cho bác sĩ tư nhân.

Không quá năm phút đồng hồ, liền có một đám bác sĩ mang theo rất nhiều dụng cụ đi tới biệt thự, sau đó vội vã giúp Giang Văn Hiên kiểm tra thân thể.

Mạc Vân Quả thấy không có vấn đề gì, ngoan ngoãn ở dưới lầu, ăn trái cây đặt ở trên bàn, không cần nói, ăn khá ngon.

Quản gia ánh mắt phức tạp nhìn Mạc Vân Quả chuyên tâm ăn trái cây, lần đầu tiên thiếu gia mang phụ nữ về, lại là một người lợi hại?

Hắn ta còn nhớ đây là một cô gái mềm mại được thiếu gia ôm về.....

Đám bác sĩ nhanh chóng khám bệnh cho Giang Văn Hiên, tiểu gia hỏa, thế mà lại gây một cái xương sườn.....

Nhưng mà, nhóm bác sĩ này rất chuyên nghiệp, nhanh chóng trị liệu cho Giang Văn Hiên, thương thế của hắn cũng ổn định xuống.

Tuy rằng ổn định, nhưng hiển nhiên hắn không thể đi làm việc như bình thường được, phải ở nhà dưỡng thương mấy ngày.

Đương nhiên nhiệm vụ chăm sóc Giang Văn Hiên mấy ngày đó sẽ giao cho Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả tiếp thu cái đề nghị này, sau đó quyết định cẩn thận chăm sóc Giang Văn Hiên.

Vì thế khi Giang Văn Hiên tỉnh lại, hình ảnh đầu tiên mà hắn nhìn thấy là Mạc Vân Quả đang nhìn chăm chăm hắn.

Giang Văn Hiên theo phản xạ lui về phía sau một chút, thành công áp dụng tới đoạn xương sườn bị gãy kia.

Giang Văn Hiên:.....

Mạc Vân Quả:?

Giang Văn Hi ền cảm thấy, tối hôm qua qua đại khái mình có bệnh, nếu không sao có thể đem tiêu gia hoả cu ồng bạo lực coi như nhuyển mạnh để đẩy ngã!

- -----

[6]

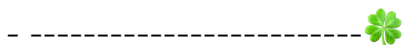
Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 350

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn Giang Văn Hiền rõ ràng đang trốn tránh mình, đặc biệt hảo ý vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Không phải sợ.”

Giang Văn Hiền: Đau quá!!

“Cô.....” Giang Văn Hiền nỗ lực áp lực lửa giận, đôi mắt thâm thúy kia nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả không hề có cảm thấy sức lực của mình lớn, cô nhìn nhìn Giang Văn Hiền nói: “Quản gia bảo tôi chăm sóc anh.”

Giang Văn Hiền:.....

Giang Văn Hiền cảm thấy, quản gia đại khái cũng có bệnh, rõ ràng biết ai là người khiến hắn bị thương vậy mà còn yên tâm để chăm sóc mình!

“Tôi sẽ chăm sóc anh thật tốt.” Mạc Vân Quả hứa hẹn.

Giang Văn Hiền bất động thanh sắc lại lui lui, sau đó một cái không chú ý, từ trên giường lăn xuống.

Giang Văn Hiền:.....

Mạc Vân Quả:..... Người đàn ông này thật phiền phức.

“Phốc..... Tha thứ ta không phúc hậu cười!”

“Ha ha ha! Ai bảo người này có ý tưởng không an phận với tiểu Quả Quả nhà ta? Ha ha ha!”

“Thật đ ồng tình cho h ắn, nhưng ta vẫn như cũ không chế không được ta muốn cười, ha ha ha!”

“Trên l ầu đ ầu là một đám hư thân! Xem ta, đ ồng tình với Giang Văn Hi ền, hơn nữa một chút cũng không nghĩ cười! Ha ha ha ha ha ha”

“L ầu trên cười không ngưng, còn nói không cười.....”

“Sức lực của tiểu Quả Quả thật là càng lúc càng lớn, các người còn nhớ không nguyên chủ là một con hamster nhỏ đấy?”

“Lực lớn như ngu hamster nhỏ, không t ật xấu!”

“23333333333”

“Thích nghe ngóng 233333333”

Giang Văn Hi ền từ trên mặt đất chậm rì rì bò lên trên giường, ở trong quá trình, Mạc Vân Quả một chút ý tứ đi lên hỗ trợ đ ầu không có.

Giang Văn Hi ền nhìn gia hoả ngoan ngoãn ng ồi ở chỗ kia thờ ơ, nghiêng r ăng, thật muốn cắn hai cái làm sao đây!

Mạc Vân Quả nhìn Giang Văn Hi ền lại l ần nữa bò lên, từ bên cạnh bùng lên một chén cháo nói: “Quản gia bảo tôi đút cho Anh uống.”

“Ừm.” Giang Văn Hi ền mặt không biểu tình trả lời một câu.

Mạc Vân Quả bùng cháo lên, thật cẩn thận dùng cái muỗng quấy một chút, sau đó đút cho Giang Văn Hi ền.

Nhìn Giang Văn Hi ền nuốt đi xuống, cô hỏi: “Uống ngon sao?”

Giang Văn Hi ền thuận miệng nói một câu “Uống ngon.”

Ánh mắt Mạc Vân Quả sáng lên, tự mình uống một ngụm, giống như thật sự cũng không t ệ lắm.

S

au đó, Giang Văn Hiền về mặt hắc tuyến nhìn Mạc Vân Quả uống xong toàn bộ chén cháo!

Giang Văn Hiền:.....

Giang Văn Hiền ho khan thật mạnh một tiếng, ý đồ kéo lực chú ý của Mạc Vân Quả về

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt nhìn thoáng qua Giang Văn Hiền, lại nhìn thoáng qua chén cháo đã trống không, bình tĩnh đem chén buông xuống.

“Anh ăn no chưa?” Mạc Vân Quả trực tiếp hỏi.

Giang Văn Hiền giật giật khóe miệng, bất đắc dĩ nói: “Tôi mới ăn một miếng.”

“Ồ, anh ăn thật ít.” Mạc Vân Quả trả lời.

Giang Văn Hiền:.....

Giang Văn Hiền chỉ cảm thấy gân xanh trên đầu nháy dựng, tự chủ hần luôn kiêu ngạo trước mặt gia hoả không còn sót lại gì.

Hiện tại hần hận không thể cắn chết người này!

Mạc Vân Quả trên dưới đánh giá Giang Văn Hiền nói: “Anh nên ăn nhiều một chút.”

“Ha hả.....” Giang Văn Hiền giật khóe miệng, cả người có chút âm trầm.

Mạc Vân Quả nghĩ cô đã dứt cho Giang Văn Hiền ăn xong rồi, kế tiếp không có chuyện gì nữa.

Ừm..... Cháo ăn rất ngon, đi hỏi ông quản gia xem còn hay không.

“Anh nghỉ ngơi đi.” Mạc Vân Quả cậ̀n chén đứng lên nói, sau đó cũng không màng sắc mặt Giang Văn Hi ền, lập tức rời đi.

Giang Văn Hi ền nhìn bóng dáng Mạc Vân Quả, nắm tay nắm r ậ́i thả,nắm r ậ́i thả, nửa ngày sau, mới chân chính thả lỏng lại.

“Thật là điên r ậ́i.....” Giang Văn Hi ền nhắm mắt lại, lằm bằm tự nói.

- - - - -

Edit: Có câu tự tạo nghiệp không thể sống đó anh, nghiệp quật không trợt phát nào. 🤔🤔🤔

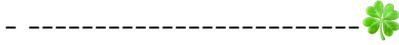
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 351

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả xuống lầu, hỏi quản gia xem còn cháo không, sau khi mỹ mãn ăn xong mới đi lên lầu, trong tay còn cầm ít truyện cổ tích, cái này cũng là Mạc Vân Quả cố ý hỏi quản gia.

Quản gia chỉ cho rằng Mạc Vân Quả thích mấy thứ này, cho nên cũng thuận theo ý cô, sau khi Mạc Vân Quả lấy được lại bảo quản gia ra ngoài.

Mạc Vân Quả lại lần nữa về phòng Giang Văn Hiên, thấy hắn không nghỉ ngơi như lời mình nói, cũng không cưỡng cầu ép hắn đi ngủ.

Cô ngồi bên mép giường Giang Văn Hiên, mở sách ra bắt đầu kể chuyện cổ tích cho Giang Văn Hiên nghe!

“Thật lâu thật lâu trước kia, ở một trong vương quốc, có một công chúa xinh đẹp, bởi vì cô ấy sinh ra vào mùa đông lúc tuyết rơi, cho nên mọi người gọi cô ấy là ‘ công chúa Bạch Tuyết ’.....”

Gương nói nhuyển manh của Mạc Vân Quả ở trong căn phòng lạnh lẽo vang lên, khiến nó thêm vài phần ấm áp.

Giang Văn Hiên vẫn luôn không ngừng giật khóe miệng nhìn Mạc Vân Quả, ai muốn nghe loại truyện cổ tích của con nít này!

Thật ra Mạc Vân Quả truyện cổ tích này rất thú vị, trước kia cô chưa đọc qua loại sách như thế này bao giờ, thấy rất lạ lẫm.

Rất nhanh, Mạc Vân Quả một cuốn, lúc định đọc cuốn thứ hai, Giang Văn Hiên nhanh chóng guật cuốn sách kia.

Mạc Vân Quả:?

Giang Văn Hiền đem sách khép lại, không chút để ý hỏi: “Đọc xong câu chuyện này, cô có cảm tưởng gì?”

Mạc Vân Quả nghiêng nghiêng đầu nói: “Hoàng Hậu thật khờ.”

“Ha?” Giang Văn Hiền trăm triệu lần không nghĩ tới Mạc Vân Quả lại có ý tưởng, hẳn còn tưởng rằng cô sẽ nói công chúa Bạch Tuyết hạnh phúc linh tinh.

Mạc Vân Quả cho rằng Giang Văn Hiền không hiểu ý tứ của cô, bèn giải thích: “Rõ ràng liền có thể an an ổn ổn sinh sống, tự nhiên lại muốn làm đệ nhất mỹ nhân, cuối cùng rơi vào kết cục chết thảm.”

Giang Văn Hiền:.....

“Tiểu gia hỏa, cô có biết nếu là người thì đâu có dục vọng, dục vọng của Hoàng Hậu chính là vị trí thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, cô hiểu không?” Giang Văn Hiền hướng dẫn từng bước nói.

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Cho dù không có công chúa Bạch Tuyết, cũng sẽ có hắc tuyết công chúa, hoàng tuyết công chúa, từ từ, về đẹp kia không phải vĩnh hằng, luôn luôn có người đẹp hơn.”

Giang Văn Hiền: Ha hả.....

“Được rồi được rồi, ngoại trừ cái này thì sao? Cô không còn cảm tưởng gì khác sao?” Giang Văn Hiền tò mò hỏi.

Mạc Vân Quả lại nghĩ nghĩ nói: “Bảy chú lùn thực đáng yêu, ừm.....”

“Chính xác.” Giang Văn Hiền vuốt cằm phụ họa nói.

“Vậy cô cảm thấy công chúa Bạch Tuyết thế nào?” Giang Văn Hiền nhìn Mạc Vân Quả hỏi.

“Ừm, khá tốt.” Mạc Vân Quả không do dự trả lời.

Giang Văn Hiền:..... Khá tốt chính là cái quý gì?!

Giang Văn Hi ền thật sâu sắc cảm thấy lần nói chuyện phiếm này tiến hành không nổi nữa, thật sự tiến hành không nổi nữa.

Mạc Vân Quả tựa hồ cảm giác được Giang Văn Hi ền có oán niệm, cô hỏi một câu: “Vậy anh cảm thấy như thế nào?”

“A.....” Khoé miệng Giang Văn Hi ền gợi lên một nụ cười châm chọc, “Tôi cảm thấy a.....”

“

Cô ta là người có mệnh tốt? Lại có thể bất tử, phải biết rằng, ở trong đời sống hiện thực, sẽ không có chuyện như vậy xảy ra đâu.....” Ngữ khí Giang Văn Hi ền có vài phần bi thương, giống như đang nghĩ đến chuyện gì thương tâm vậy.

Mạc Vân Quả nhìn thấy rõ ràng bi thương hiện lên trên mặt Giang Văn Hi ền, vươn tay vỗ vỗ đầu của hắn nói: “Không cần thương tâm, có tôi ở đây.”

Đại ý của Mạc Vân Quả là có cô ở đây, hắn có chuyện gì không hoàn thành được có thể nói cho cô, như vậy cô sẽ đi làm, mà như vậy cũng có nghĩa là báo ân thành công.

Nhưng mà ở trong lòng Giang Văn Hi ền, lại nghĩ như vậy: Năm thảo! Giống như lại bị tiểu gia hỏa trêu ghẹo!

- -----

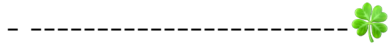
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 352

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn truyện cổ tích bị Giang Văn Hiền khép lại, biết hẳn không muốn nghe, cô cũng không có dự định đọc tiếp, mặc dù thấy nó rất thú vị.

Giang Văn Hiền nhìn người mới đùa bốn mình xong bắt đầu trở nên trăn mặc, ở trong lòng tự hỏi có phải mình có chỗ nào làm không tốt không? Nói cách khác, làm sao đùa bốn xong rồi bỏ mặc đó đây!

“Khụ khụ..... Anh còn có việc gì sao?” Rơi vào đường cùng, Giang Văn Hiền đành mở miệng hỏi.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ lắc đầu nói: “Anh muốn nghỉ ngơi sao? Vậy tôi ra ngoài.”

Nói xong, Mạc Vân Quả đứng dậy rời đi, cũng mặc kệ Giang Văn Hiền nháy mắt đen mặt xuống.

Đùa bốn xong liền chạy gì đó, quả thực quá đáng giận! /(T o T)/~~

Giang Văn Hiền ở trong phòng chờ một lúc, xác định Mạc Vân Quả thật sự không quay lại, hẳn quyết định tự mình đi tìm cô.

Mà lúc này Mạc Vân Quả đang ngồi ở phòng khách xem TV, trong tay còn cầm kem quản gia đưa cho cô.....

Khi Giang Văn Hiền chịu đựng đau đớn đi xuống lầu, hình ảnh hẳn nhìn thấy đó là người nào đó khuôn mặt lạnh lẽo ngồi ăn kem, ánh mắt nhìn chăm chăm vào TV đang phát tin..... 《 thế giới động vật 》 .....

iang Văn Hiền:.....

Giang Văn Hiền chậm rãi đi đến bên người cô ngồi xuống, nhưng mà Mạc Vân Quả như không có cảm giác được hân tớn vậy, cứ lẳng lặng nhìn TV.

“Khụ khụ.....” Giang Văn Hiền ho khan thật mạnh một tiếng, Mạc Vân Quả quay đầu nhìn hân, đem kem trong ngực dịch sang bên một chút.

“Rất đẹp?” Giang Văn Hiền hỏi.

Mạc Vân Quả gật đầu, nghĩ nghĩ tiếp tục nói: “Chúng nó hàng năm ở trong tự nhiên không ngừng chạy, cơ bắp nhất định săn chắc, chất lượng thịt nhất định rất ngon.”

Giang Văn Hiền:..... Ha hả

Trăm triệu lần không nghĩ tới trong đầu tiểu gia hỏa này lại nghĩ đến truyện ăn những động vật đó! Giang Văn Hiền nhìn trên màn hình đang chiếu hình ảnh cá sấu cùng đàn ngựa rừng, tỏ vẻ cảnh tượng này thật khó coi.

Trái lại Mạc Vân Quả xem đến hứng thú bưng bưng.

“Không cần ăn nhiều kem như vậy, sẽ đau bụng.” Giang Văn Hiền bắt đầu nhắc nhở.

Mạc Vân Quả gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết, nhưng động tác trong tay dùng muỗng xúc lại không hề dừng lại, cái miệng lúc đóng lúc mở, không có xu thế ngừng.

Giang Văn Hiền xoa xoa ấn đường, luôn cảm thấy tiểu gia hỏa này là khắc tinh của hân, mà hân lại chỉ có thể vui vẻ đón nhận.

“Cô không phải muốn chiếu cổ tôi sao? Hiện tại tôi muốn nghe truyện cổ tích, cô kể cho tôi nghe đi.”

Mạc Vân Quả nghe được lời này, dứt khoát tắt TV, sau đó bỏ kem trong tay xuống, nhìn Giang Văn Hiên ng ẩ trên sô pha sắc mặt tái nhợt, hơi hạ lưng xuống, bế hấn lên.

Bị ôm kiểu công chúa - Giang Văn Hiên: (๖o๖)!! Cái quỷ gì?!

Từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên bị một co gái lùn hơn mình ôm, lại còn ôm công chúa, giờ phút này nội tâm Giang Văn Hiên rất phức tạp, hấn muốn tránh thoát, lại phát hiện sức lực Mạc Vân Quả lớn đến đáng sợ, hấn hoàn toàn không có cách nào tránh thoát!

Mẫu chốt nhất đó là, Mạc Vân Quả thấy hấn muốn tránh thoát, còn đặc biệt dừng lại nói với hấn một câu: “Ngoan, đừng nháo.”

Gặp tâm linh bạo kích Giang Văn Hiên đã hạ tuyến.....

Mạc Vân Quả nhìn Giang Văn Hiên trong nháy mắt “Ngoan ngoan”, mười phần vừa lòng, những bộ phim kia nội dung không t ấ, chỉ cần nói câu này, người đang nháo đến mấy cũng trở nên an tĩnh.

Nhưng mà Mạc Vân Quả lại đã quên một chuyện, trong phim truyền hình đầu là nam nói với nữ nha! Đến lượt cô cùng Giang Văn Hiên hoàn hoàn toàn toàn trái ngược a!

- -----

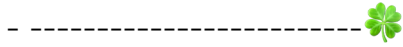
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 353

Edit: Linhlady

Sau khi ôm Giang Văn Hiên đến giường, Mạc Vân Quả còn cẩn thận giúp hắn chỉnh chăn, cuối cùng còn không quên vỗ vỗ đầu của hắn, nói một câu “Ngoan, nghỉ ngơi cho tốt.”

Giang Văn Hiên tỏ vẻ: Ha hả.....

Giang Văn Hiên xem như đã biết, tiểu gia hỏa này chắc chắn đến khắc hắn! Tuyệt đối là tới khắc hắn! Nhưng vì sao trong lòng lại có chút vui vẻ?

Giang Văn Hiên cảm thấy lòng có điểm mệt, mấu chốt nhất đó là, tiểu gia hỏa này là do hắn tự trêu chọc.

Mạc Vân Quả ngẩng lên trên mép giường, nhìn hắn nhắm mắt lại, mày lại gắt còn nhíu lại, trong lòng cảm thấy kỳ quái, vì thế cô ở trong đầu hỏi: “Hắn không cao hứng sao?”

“Ha ha ha! Sao có thể không cao hứng a? Hắn khẳng định vui vẻ chết!”

“Phải đó! Tiểu Quả Quả người từ nơi nào nhìn ra hắn không cao hứng?”

“Ai nha, hắn khẳng định vui vẻ hồng r ồi đầu!”

“Đúng đó đúng đó, không phải tất cả mọi người đều có thể hưởng thụ cái ôm kiểu công chúa của tiểu Quả Quả nhà ta đâu!”

“Phốc ha ha ha! Tha thứ ta không phúc hậu cười.”

“Ta cũng nhịn không được, một đám dở hơi ha ha ha ha!”

“Các người nói như vậy, Giang Văn Hiên biết không? 23333”

“Lầu trên không phải hỏi thừa sao? Giang Văn Hiên khẳng định không biết a!”

“Tiểu Quả Quả, người phải tin tưởng, Giang Văn Hiên khẳng định đặc biệt cao hứng, hẳn không có khả năng không vui!”

“Chính xác! Tiểu Quả Quả, không phải sợ! Cứ như vậy mà làm!”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, gật gật đầu, lại nhìn thoáng qua Giang Văn Hiên nhú chặt mày, không nói gì.

Cũng không biết có phải do bị thương hay không, hoặc thật sự bị Mạc Vân Quả tàn phá, hẳn lại thành thành thật thật ngủ r ồi.

Hô hấp đều đều ở trong phòng yên tĩnh vang lên, Mạc Vân Quả nhin không được ngáp một cái, ghé vào mép giường, cũng chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Phòng phát sáng trực tiếp thấy như vậy cảm thấy dị thường hài hòa, sôi nổi chụp màn hình lại tỏ vẻ lưu luyến.

Đến lúc Giang Văn Hiên tỉnh lại, nhìn thấy đó là một cái đầu xù xù dựa vào mép giường ngủ.

Giang Văn Hiên:..... Nói là nhìn tôi ngủ đâu!

Giang Văn Hiên giật giật thân thể, Mạc Vân Quả cũng tỉnh lại, cô có chút mờ mịt nhìn nhìn Giang Văn Hiên, sau đó bỗng nhiên nhớ tới đây là đối tượng nhiệm vụ của mình.

Lập tức, cô lại hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Giang Văn Hiên giật giật khoe miệng nói: “Không có.”

“Nha.” Mạc Vân Quả đáp lại.

Giang Văn Hiên xoa xoa ấn đường, bất đắc dĩ nói: “Cô rốt cuộc là tới nơi này làm gì?”

Vốn dĩ hắn muốn hỏi Mạc Vân Quả đến đây nhìn hắn ngủ hay là tới đây ngủ.

Ai biết nghe vào trong tai Mạc Vân Quả, lại là hỏi cô tới nơi này làm cái gì.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ nói: “Tôi tới báo ân.”

Nếu không thể nói ra mình tới do làm nhiệm vụ, vậy nói là báo ân hắn không sai đi?

Giang Văn Hiên nghe được lời này, đờng tử co rụt lại, hắn vạn lần không ngờ sẽ nghe được một đáp án như vậy, giống như trong lúc vô ý hắn phát hiện một bí mật lớn.....

“Báo ân cái gì?” Giang Văn Hiên nhìn như tùy ý hỏi, nhưng bàn tay dưới chân đã nắm chặt lại.

Mạc Vân Quả nhớ lại ngọn ngu ồn nguyên thân, hình như có một lần nó bị nhân loại bắt được, sau đó Giang Văn Hiên thả nó đi, cho nên cái này xem như ân cứu mạng đi?

“Ân cứu mạng.” Mạc Vân Quả trả lời.

Trong mắt Giang Văn Hiên xẹt qua một tia sáng, hắn cho rằng chuyện cô nói là lúc ở hội đấu giá, trong lòng không biết sao thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hắn thật đúng là sợ cô cố ý tiếp cận mình.....

- - - - -

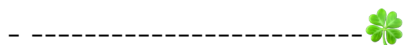
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 354

Edit: Linhlady

“A..... Vậy cô phải báo đáp tôi thật tốt đấy~” Khoé miệng Giang Văn Hiền gọi lên một nụ cười nhộn nhạo, thoát nhìn có một ít xấu xa.

Mạc Vân Quả gật đầu đáp: “Được.”

Cô nhất định sẽ hoàn thành thật tốt nhiệm vụ của mình! Mục tiêu nhiệm vụ của cô còn cổ vũ đấy!

Cứ như vậy, một hồi lâu giữa hai người ra đời.

Mạc Vân Quả cho rằng Giang Văn Hiền đã biết thân phận hamster tinh của mình, dù sao cô cũng nói mình đến báo ân.

Mà Giang Văn Hiền lại cho rằng Mạc Vân Quả biết hắn vô tình cứu được một cô gái thuần khiến là cô.....

Tất cả đều không thể hiện ra bên ngoài, hai người âm thầm theo đuổi suy nghĩ của mình, trong tương lai không xa, khi Mạc Vân Quả biến thành chân thân, phản ứng của hai người thú vị ngoài dự kiến.....

Nói về chủ đề chính, một giấc này của Giang Văn Hiền ngủ tới tận tối, đương nhiên hắn sẽ cảm thấy đói.

Sau khi nói chuyện với Mạc Vân Quả một lúc, sau đó bảo Mạc Vân Quả hãy hạ hắn ăn cơm.

Hai người xuống lầu, bắt đầu ăn cơm.

Ngay từ đầu Giang Văn Hiền còn muốn Mạc Vân Quả cho hắn, thẳng đến khi hắn phát hiện tất cả thức ăn Mạc Vân Quả gấp đầu tiên vào bụng

người khác.

V

ì thế Giang Văn Hi ền vẫn nên ngoan ngoãn tự mình ăn cơm đi.....

Ăn xong chiều, Mạc Vân Quả xem TV, Giang Văn Hi ền đi thư phòng làm việc.

Tuy rằng không thể vận động mạnh, nhưng năng lực xử lý văn kiện vẫn có.

Thời gian trôi qua nhanh, nháy mắt đã qua một tuần.

Vết thương của Giang Văn Hi ền rất nhanh lành, một tuần đã có thể đi đến công ty.

Mà Mạc Vân Quả “H ầu hạ” Giang Văn Hi ền khi hấn đi làm cũng cứ như vậy kết thúc.

Giang Văn Hi ền không tính toán buông tha Mạc Vân Quả, hấn còn nhớ rõ cô khiến hấn bị thương, đương nhiên sẽ không cho cô nhàn rồi.

Vì thế hấn vung tay lên, trực tiếp để Mạc Vân Quả theo hấn đến công ty đi làm.

N

ói là công ty, thật ra chỉ là vẻ bềngoài thôi, dù sao hấn cũng là hắc đạo.

Sau khi đến công ty, Giang Văn Hi ền trực tiếp an bài cho Mạc Vân Quả một vị trí là trợ lý tư nhân, chuyên môn h ầu hạ hấn.

Mạc Vân Quả đối với chuyện này cũng không có ý kiến gì, dù sao có thể đi theo mục tiêu nhiệm vụ, không chừng sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách bất ngờ đấy?

Cứ như vậy, Mạc Vân Quả đi theo Giang Văn Hi ền đi làm.

Hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm, Mạc Vân Quả ngồi trên sofa trong văn phòng, nhìn Giang Văn Hiền trầm tư xử lý văn kiện, trầm mặc không nói.

Giang Văn Hiền nhìn như đang chuyên tâm xử lý văn kiện, trên thực tế lại là quan tâm xem Mạc Vân Quả đang làm những gì.

Nhưng mà hần lại phát hiện Mạc Vân Quả cứ như vậy vẫn luôn ngồi ở chỗ kia, nhìn chăm chăm mình!

Giang Văn Hiền nhin không được giật giật khóe miệng, cho nên hần thật sự rất đẹp sao?

Thế sao trong mắt tiểu gia hoả kia lại không có hần?

Không có cái loại ánh mắt mê luyến, cũng không có thương thức, thật giống như hần với cô là người xa lạ, xa lạ không thể xa lạ hơn.

Nghĩ đến đây, Giang Văn Hiền cảm thấy có chút tâm tắc.

Vì phòng ngừa mình tâm tắc đến chết, hần vẫn là không cần suy nghĩ.

Giang Văn Hiền lắc lắc đầu, đem tạp niệm vút ra ngoài, hết sức chuyên chú xử lý khí văn kiện.

Mạc Vân Quả nhìn Giang Văn Hiền lắc lắc đầu, cho rằng hần gặp vấn đề gì nan giải.

Làm một người muốn báo ân, nàng lúc này cô hần nên dũng cảm đứng ra, đi giúp hần giải quyết khó khăn!

Như vậy nghĩ Mạc Vân Quả liền đứng dậy, dần dần đi tới bên người Giang Văn Hiền.

Cảm giác được Mạc Vân Quả tới gần Giang Văn Hiền: Tới! Cô ấy tới!

- - - - -

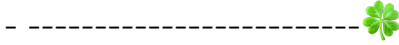
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 355

Edit: Linhlady

Cơ bắp cả người Giang Văn Hiền căng chặt, hắn cảm thấy mình có chút khẩn trương.

Sau đó hắn nghĩ lại, không biết vì sao mình khẩn trương, hắn chậm rãi thả lỏng, thừa dịp Mạc Vân Quả còn không nói chuyện, hắn đánh đòn phủ đầu trâm giọng nói: “Làm cái gì?”

Mạc Vân Quả sửng sốt, sau đó nói: “Anh gặp chuyện gì nan giải sao?”

Giang Văn Hiền nhìn thoáng qua văn kiện trong tay, cũng không cảm thấy có gì khó khăn a.

“Không có.” Hắn tiếp tục trâm giọng nói, bộ dáng nghiêm túc kia khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Đương nhiên, Mạc Vân Quả sẽ không sợ hãi, cô thấy Giang Văn Hiền nói như vậy, cho rằng đây là hắn tìm lấy cớ, nhớ tới những phim truyền hình diễn kia cũng hay diễn vậy, cô nâng tay lên, xoa xoa đầu Giang Văn Hiền nói: “Ngoan, có tôi.”

G

iang Văn Hiền:.....

Giang Văn Hiền chụp được tay Mạc Vân Quả, vấy vấy tay nhìn như không kiên nhẫn nói: “Ngoan ngoan ng ồi vào sofa đi, không có việc gì không cần lại đây.”

“Được.” Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua phản ứng của Giang Văn Hiền, cảm thấy phim truyền hình căn bản không đáng tin cậy, cô quyết định về

sau vẫn là chỉ xem 《 thế giới động vật 》 thôi.

Mạc Vân Quả lại ng ồi trở ghế sofa, nhìn phòng phát sóng trực tiếp bình luận, đó là một loại buộc tội Giang Văn Hi ền.

“A a a a! Tiểu Quả Quả nhà ta tô phá chân trời!”

“Giang Văn Hi ền có cái thái độ gì vậy! Hừ ㄟ(ㄟ ^ ㄟ) ㄟ tiểu Quả Quả nhà ta quan tâm hần như vậy mà.”

“Đúng vậy đúng vậy~ tiểu Quả Quả nhà ta trêu ghẹo hần như vậy, thế mà hần không có phản ứng!”

“Ai nha nha, các người lại không phải không biết, loại gia hỏa này, chú cô sinh!”

*Chú cô sinh = chú định cô độc nhất sinh = Forever Alone = F.A

“66666666 l ầu trên ta biết người là miệng quạ đen, xem ra Giang Văn Hi ền thật sự muốn chú cô sinh.”

“Ai nha, thiếu chút nữa quên mình là miệng quạ đen.....”

“Phốc, đột nhiên cảm thấy đ ồng tình cho Giang Văn Hi ền.”

“Không quan hệ? Công lực miệng quạ đen công lực hần không hiệu quả như vậy, có thể trực tiếp vượt vị diện ảnh hưởng đi?”

“Ừ..... Hần là sẽ không đi? Ha ha ha ha! Khẳng định là sẽ không!”

“Không biết vì cái gì, ta luôn có một loại dự cảm đi ền xấu.”

“L ầu trên người không cô đơn đâu!”

Mạc Vân Quả:..... Miệng quạ đen..... Cảm giác có chút lợi hại.

Giang Văn Hi ền hoàn toàn không biết mình bị miệng quạ đen nguyền rũa nhìn Mạc Vân Quả lại bắt đầu phát ngốc, giật giật khóe miệng, l ần này

phát ngực còn không nhìn mình, quả thực không thể tha thứ!

Cứ như vậy, một ngày trôi qua, Mạc Vân Quả cùng Giang Văn Hiền cơ bản đều không trao đổi gì nhiều.

Nội tâm Giang Văn Hiền hoạt động cực kỳ phong phú, chỉ là bên ngoài lại bất động thanh sắc.

Đến nỗi Mạc Vân Quả, ha ha.....

Hai người về đến nhà sau, mỹ mãn cơm nước xong, lần lượt chia nhau về phòng.

Lúc này Mạc Vân Quả trong phòng, cô đang nằm ở trên giường, nhìn trần nhà, biểu tình lạnh lẽo.

M

à lúc này, một trận gió lạnh đánh úp lại.

Cô giật giật thân thể, sau đó đứng dậy, nhìn cửa sổ không biết khi nào bị mở bung ra, trong mắt xẹt qua một tia nghi hoặc.

Cô đi qua, đang chuẩn bị đóng cửa lại, lại có một vật lạnh băng kè lên cổ cô.

Mạc Vân Quả:.....

“Nha! Không thể tưởng được trong biệt thự của Giang lão đại còn giấu mỹ nhân a ~” giọng nói ngả ngón ở bên tai Mạc Vân Quả vang lên.

“Ừ.” Mạc Vân Quả nhẹ nhàng lên tiếng, cô có thể ngửi thấy mùi máu tươi, tực trên người đàn ông này truyền đến.

“Anh bị thương.” Mạc Vân Quả trầm thuật một sự thật, lại cảm giác chủ thủ trên cổ cô càng dán sát lại.

“Cô muốn gọi người sao?” Người nọ gần sát lỗ tai Mạc Vân Quả, hơi thở ấm áp phun trên tai cô, mang theo hương vị ái muội.

- -----

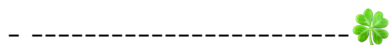
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 356

Edit: Linhlady

"Tôi không gọi người, tôi tên là Mạc Vân Quả." Mạc Vân Quả nói.

Trâu Thiên Hữu sững sốt, sau đó cười vài tiếng.

Bởi vì sợ có người phát hiện, cho nên hắn ta cười có vài phần áp lực, nhưng cái này cũng không thể che dấu được tâm tình hắn có chút tốt.

"Tiểu mỹ nhân lại là một người hài hước, đáng tiếc a....." Trâu Thiên Hữu đem chủ thủ trong tay vạch một đường trên cổ Mạc Vân Quả, một vết máu xuất hiện.

Vừa nhìn thấy máu này, con người Trâu Thiên Hữu tối sầm, màu máu thật đẹp, khiến hắn nhún không được muốn liếm thử.....

Trâu Thiên Hữu trở tay nắm cánh tay Mạc Vân Quả, sau đó liếm máu trên thủy chủ, tà tính nói: "Tiểu mỹ nhân máu thật ngọt a ~"

Mạc Vân Quả:.....

"Đáng tiếc a, ai bảo người lại là người của Giang lão đạo?" Trong mắt Trâu Thiên Hữu xẹt qua một tia âm u, đồng thời trên tay dùng sức liếm muốn đem tay của Mạc Vân Quả phết đi.

Mạc Vân Quả làm sao có thể để cho hắn ta thực hiện được ý đồ, lật tay bắt được tay Trâu Thiên Hữu, sau đó hơi dùng một chút lực, liếm nghe được một tiếng "Răng rắc" thanh thúy.

Trâu Thiên Hữu tay, bị gãy.....

Theo sau, Mạc Vân Quả lại đem một cái tay khác của Trâu Thiên Hữu bẻ gãy, chủy thủ cũng ném ra xa, làm Trâu Thiên Hữu căn bản lấy không được.

Trâu Thiên Hữu khiếp sợ nhìn Mạc Vân Quả, không hề nghĩ thân thể nhỏ nhỏ lại ẩn chứa năng lượng lớn như vậy.

Mạc Vân Quả nhìn người đàn ông nửa quỳ trên mặt đất, vươn tay lại muốn tiếp tục động tác, lại nghe thấy Trâu Thiên Hữu tê tâm liệt phế gào một tiếng.

"Giang lão đại! Cứu mạng a! Tiểu mỹ nhân muốn mưu sát ta a a a a a!"

Mạc Vân Quả:?

Giang Văn Hiên nghe được giọng nói này đi tới phòng Mạc Vân Quả, thấy trên cổ Mạc Vân Quả có vết máu, còn lại một người đang gào rú tê tâm liệt phế tên hắn.....

Giang Văn Hiên:.....

Trâu Thiên Hữu vừa thấy Giang Văn Hiên tới, lập tức chạy tới, muốn ôm hắn một cái, lại phát hiện hai tay của mình đã gãy không nâng lên được.

Sau đó, một cái ôm lại biến thành cọ cọ.....

Giang Văn Hiên:..... Mẹ. Thiếu năng trí tuệ!

"Giang lão đại a! Làm sao anh lại tìm được mỹ nhân này a? Quá hung tàn hu hu hu....." Trâu Thiên Hữu hai mắt nước mắt lưng tròng nhìn Giang Văn Hiên.

Giang Văn Hiên trừng hắn ta một cái nói: "Ai làm cậu muốn chọc cô ấy?"

Giang Văn Hiên nhìn trên cổ Mạc Vân Quả còn đang chảy máu, nhú nhú mảy, trong mắt xẹt qua một tia u ám.

"Lần sau gặp loại người này, phải tự bảo vệ mình, sau đó lại hung hăng giết chết hẳn!" Giang Văn Hiền ngửi khí có vài phần âm ngoan.

Trâu Thiên Hữu vốn đang chờ lão đại an ủi:..... Lão đại có mới nói cũ! Di tình biệt luyện! Vong ân phụ nghĩa! Vô cớ gây rối!

"Được." Mạc Vân Quả gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

"Ngowan." Giang Văn Hiền xoa xoa đầu Mạc Vân Quả, vừa lòng nheo mắt, loại cảm giác này khá tốt a! Khó trách tiểu gia hỏa thích vuốt đầu mình nói như vậy.

"Chúng ta đi thư phòng, tôi băng bó cho cô một chút." Giang Văn Hiền nhìn vị trí cổ Mạc Vân Quả nói.

"Ừ." Mạc Vân Quả gật đầu, đi theo Giang Văn Hiền tới thư phòng.

Trâu Thiên Hữu nhìn bóng dáng hai người, kéo hai cánh tay đã phế bỏ, vô cùng khổ bức theo sau.

Nhưng mà đi đến mới vừa đi đến cửa thư phòng, liền nghe thấy "Phanh" một tiếng, cửa thư phòng đã đóng lại!

Từ bên trong truyền ra một tiếng "Tự mình đi bệnh viện".....

Trâu Thiên Hữu:..... Lãnh khốc vô tình! Vô tình vô nghĩa! Có qua có lại! Ngô..... Giống như không đúng.....

— ^ —

Trâu Thiên Hữu nhìn thoáng qua cánh cửa đã đóng chặt, khóc không ra nước mắt rời đi.

- - - - -

[6]

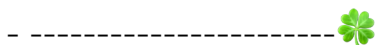
Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 357

Edit: Linhlady

Trâu Thiên Hữu là một người rất đúng mực, cho nên cô Mạc Vân Quả tuy rằng nhìn như chảy rất nhiều máu, nhưng vết thương cũng không nghiêm trọng.

Đây cũng là nguyên nhân Giang Văn Hiên chỉ mang theo Mạc Vân Quả tới thư phòng băng bó.

Giang Văn Hiên giúp Mạc Vân Quả băng bó, cẩn thận dặn dò cô chú ý không được để vết thương dính nước.

Mạc Vân Quả đồng ý tất cả, nhưng nghe vào được bao nhiêu chỉ có chính cô biết.

Chuẩn bị cho tốt tất cả, Mạc Vân Quả liền trở lại phòng đi ngủ.

Sau đó Giang Văn Hiên, đi tìm Trâu Thiên Hữu, nói gì đó, Mạc Vân Quả cũng không hề hay biết.

Lúc này đêm đã khuya, trải qua một phen lăn lộn, Mạc Vân Quả cũng cảm thấy mệt mỏi.

Cô nằm ở trên giường, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Ánh trăng thanh lãnh chiếu lên người cô, khiến cho gương mặt càng thêm lạnh lẽo.

Bên kia, Giang Văn Hiên nhìn Trâu Thiên Hữu ăn vạ kêu trời khóc đất, không thể nhịn được nữa đập một cái lên đầu cậu ta.

“Được rồi, không phải chỉ là gãy tay thôi sao? Có cái gì khổ!”

Trâu Thiên Hữu vừa nghe lời này, càng cảm thấy khổ bức.

“Giang lão đại, tiểu mỹ nhân kia anh từ đâu tìm tới? Cô ta là bảo tiêu của anh sao?”

Giang Văn Hiên giật giật khóe miệng, thuận miệng đáp: “Tôi mang từ hội bán đấu giá về, không phải bảo tiêu.”

“Không cần nhiều lời, chuyện lần này làm đến đâu rồi?” Giang Văn Hiên hỏi.

Nhắc tới chính sự, biểu tình Trâu Thiên Hữu lập tức nghiêm túc lên, cậu ta nói: “Mọi việc đều thuận lợi, nhưng chỗ cục cảnh kia có vấn đề”

“Hửm? Vấn đề gì?” Giang Văn Hiên hỏi.

“Lão đại, người chúng ta an bài ở cục cảnh sát giống như bị điều tra ra, vài lần hành động đều thất bại.” Trâu Thiên Hữu mịt mờ nói.

Giang Văn Hiên trong mắt xẹt qua một tia sáng, thấp giọng nói: “Tôi đã biết, chuyện này để tôi xử lý, cậu nghỉ ngơi đi.”

Nói xong câu đó, Giang Văn Hiên liền rời đi.

Trâu Thiên Hữu nhìn bóng dáng Giang Văn Hiên, thở dài một hơi, cũng không biết lão đại muốn một mình bao lâu, ai.....

Một tuần trôi qua, buổi sáng, Mạc Vân Quả sớm tỉnh lại xuống lầu ăn sáng.

Giang Văn Hiên cũng sớm tỉnh, chẳng qua hôm nay hẳn giống như có chút vội, vội vàng ăn sáng rồi rời khỏi biệt thự, ngay cả Mạc Vân Quả cũng không mang theo.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, quyết định tự mình đi đến công ty.

Trong công ty, Giang Văn Hiên vẻ mặt nghiêm túc xử lý văn kiện, ngẫu nhiên nghe hai ba cuộc điện thoại đầu cố ý tránh Mạc Vân Quả.

Giang Văn Hiền xoa xoa ấn đường, hắn không nghĩ tới một tuấn trước Trâu Thiên Hữu mới nói với hắn người nằm vùng có khả năng bị phát hiện, hôm nay buổi sáng hắn nhận được tin tức, hàng hoá của hắn ở hải quan đã bị giữ lại.

Phải biết rằng, nơi đó có rất nhiều thuốc phiện.

Giang Văn Hiền luôn luôn là người coi trọng tiền, cho nên buôn bán thuốc phiện loại hàng hại người ích ta hắn làm thuận buồm xuôi gió, mấy năm nay đều không xảy ra vấn đề, chỉ là gần một tháng nay, tất cả giống như đang đi xuống sườn núi.

Giang Văn Hiền mặt mày nhìn lướt qua Mạc Vân Quả, trong lòng bắt đầu hoài nghi mục đích chân chính của Mạc Vân Quả.

Nhưng tình thế nghĩ lại, hắn lại cảm thấy tất cả quá mức trùng hợp, những những cảnh sát kia cũng sẽ không nhàn rỗi đến mức nhìn chăm chăm mua bán của hắn.

Giang Văn Hiền thở dài một hơi, trong tay lại chỉ thị cấp dưới bỏ lô hàng kia đi.

Mạc Vân Quả nhìn Giang Văn Hiền hết cau mày lại thở dài, trong mắt xẹt qua một tia nghi hoặc, đối tượng nhiệm vụ của cô giống như không vui vẻ.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 358

Edit: Linhlady

“Ai nha nha, hôm nay Giang đại nhân giống như không vui vẻ a!”

“Ừm, không phải hình như đâu ~ rõ ràng ngày hôm qua đều vẫn rất tốt nha!”

“Chẳng lẽ là bởi vì cái người gọi là Trâu Thiên Hữu kia?”

“Hả..... Nhưng mà vì sao?”

“Chúng ta tới nào bỏ một chút, tỷ như nói thật ra Giang Văn Hiền thích cái người tên Trâu Thiên Hữu này, nhưng Trâu Thiên Hữu lại cảm thấy hứng thú với tiểu Quả Quả nhà ta cho nên hắn ghen tị?”

“2333333333 cái nào bỏ này ta cho một trăm điểm.”

“Không không không, ta cảm thấy có khả năng này, Trâu Thiên Hữu cho rằng Giang Văn Hiền là thích tiểu Quả Quả nhà ta, cho nên ngày hôm qua tiểu Quả Quả nhà ta bị thương, sau đó Giang Văn Hiền nói cậu ta, cậu ta thương tâm, Giang Văn Hiền nhìn đến Trâu Thiên Hữu thương tâm, biết hắn là hiểu lầm mình, nhưng Trâu Thiên Hữu không nghe hắn giải thích, sau đó..... Hắc hắc hắc..... Tự nhiên liền thương tâm!”

“.....666666666 trên lầu nào bỏ thật chấn động ta cho người 98 điểm! Sợ người kiêu ngạo không cho 100!”

“Ta không đồng ý cách nói kia, hừ! (^) vì sao không nói Trâu Thiên Hữu cùng Giang Văn Hiền đồng thời thích tiểu Quả Quả nhà ta, Giang Văn Hiền nan giải lựa chọn giữa tình yêu và tình huynh đệ, cho nên mới mặt ủ mày ê đâu?”

“Khụ khụ, trên l'ầu, ta cảm thấy cái não bở này thực đáng tin cậy, ta thực thích! Cho người một cái tán! $\sim(\cong \nabla \leq)/\sim$ ”

“Ta cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy! Ân..... Đã não bở mấy chục vạn đại kịch cầu huyết!”

“L'ầu trên cho chia sẻ cho chúng ta một chút được không~ ha ha ha ha!”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp bình luận, cũng có một tia tò mò, bất đắc dĩ chính là, cái người tự não bở mấy chục vạn kia lại không nói.

Mạc Vân Quả xem phòng phát sóng trực tiếp không có nói chuyện gì thú vị, ngược lại đem tâm tư đặt ở trên người Giang Văn Hi'ên.

Lúc này Giang Văn Hi'ên cau mày, ngón tay vô ý thức nhẹ gõ lên bàn, phát ra thanh âm thanh thúy.

Có lẽ đã nhận ra ánh mắt của Mạc Vân Quả, hắn giương mắt nhìn về phía Mạc Vân Quả, vừa vặn cùng cô đối diện.

Một ánh mắt sâu thẳm đen tối không rõ, một ánh mắt lạnh băng trong suốt, hai ánh mắt ở không trung tương giao, giống như loé ra tia lửa, lại giống như không xảy ra chuyện gì.

Giang Văn Hi'ên khẽ cười một tiếng, nhếch âm cuối lên nói: “Như thế nào? Nhìn tôi đến ngây người?”

Mạc Vân Quả không hề bị sắc đẹp của Giang Văn Hi'ên mê hoặc, cô lắc đầu nói: “Không có.”

Ngón tay đang gõ bàn của Giang Văn Hi'ên khựng lại, nhướng mày nhìn Mạc Vân Quả nói: “Nha? Đó là?”

“Anh không vui.” Mạc Vân Quả nói, “Vì sao?”

Giang Văn Hi nhìn tiểu gia hoả cách đó không xa chân thành tha thiết hỏi mình, trong lòng không biết sao, bỗng nhiên buông lỏng, có lẽ, thật sự trùng hợp thôi.

“Gặp một ít chuyện phiền lòng, tự nhiên sẽ không vui.” Giang Văn Hi tránh nặng tìm nhẹ trả lời một câu.

Mạc Vân Quả nghe đến đó, đôi mắt lại sáng ngời.

Có phải chỉ cần giúp Giang Văn Hi giải quyết chuyện phiền lòng, nhiệm vụ báo ân của cô sẽ kết thúc?

Nghĩ như vậy Mạc Vân Quả nhanh chóng hỏi nói: “Chuyện phiền lòng gì?”

G

iang Văn Hi nhìn tiểu gia hỏa không ngừng quan tâm mình, lại cười khẽ một tiếng nói: “Chuyện phiền lòng của tôi cô giải quyết không được đâu.”

Mạc Vân Quả im lặng nhìn Giang Văn Hi nói: “Làm sao anh biết được?”

Giang Văn Hi chỉ lắc đầu, lại không giải thích cái gì thêm.

Mạc Vân Quả thấy Giang Văn Hi chỉ lắc đầu không nói lời nào, đứng dậy bước nhanh đi tới bên người hắn, một vỗ vào trên vai hắn, từ trên cao nhìn xuống nhìn kiên định nói: “Nói cho tôi, tôi có thể giải quyết.”

- - - - -

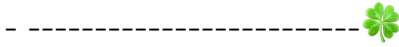
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 359

Edit: Linhlady

Lời này của Mạc Vân Quả thậm chí vài phần chắc chắn, khiến Giang Văn Hiên có một tia hoảng hốt, giống như chỉ cần hắn nói cho người trước mắt, cô thật sự có thể giải quyết được vậy.

Mạc Vân Quả đang chờ Giang Văn Hiên trả lời, lại chỉ thấy hắn ngoác nhìn mình, thật lâu sau đầu không nói chuyện.

Mạc Vân Quả chỉ có thể nói một lần nữa, lúc này Giang Văn Hiên mới phục hồi tinh thần lại.

Chỉ là hắn vẫn như cũ không nói cho Mạc Vân Quả cái gì, chỉ là lúc này lý do không giống lúc trước.

Không biết vì sao, Giang Văn Hiên cũng không muốn cho Mạc Vân Quả biết mình buôn thuốc phiện, hắn sớm đã là người tội ác tày trời, hắn không muốn liên lụy những người khác.

Thật ra Giang Văn Hiên không biết một chuyện, loại cảm giác này, gọi là “Để ý”.

Hắn để ý cái nhìn của Mạc Vân Quả, sợ sau khi hắn nói cho cô chân tướng, cô sẽ xa cách hắn, thậm chí là sợ hãi hắn.

Cho nên trong tiềm thức, hắn tự tìm một mình một cái cớ như vậy.

Mạc Vân Quả nhìn Giang Văn Hiên thật sự không nói lời nào, cũng không có cưỡng cầu nữa.

Hắn không nói cho cô, không có nghĩa là cô tự không tự mình tìm được đáp án.

Vì thế sau khi chấm dứt công việc, Mạc Vân Quả phát hiện Giang Văn Hiền cũng không phải về nhà, mà để cô tự về còn hẳn không biết đã đi đâu, Mạc Vân Quả quyết đoán đuổi theo Giang Văn Hiền.

Hoàn cảnh ồn ào, một đám người điên cuồng, hoa hòe loè loẹt, âm nhạc tràn ngập này toàn bộ quán bar ngấm.

Mạc Vân Quả xuyên qua đó, một thân váy hoa màu xanh lá, khuôn mặt không son phấn, hơn nữa biểu tượng lạnh lẽo kia, ở trong quán bar hỗn loạn này lại tạo thành một phong cảnh khác.

Không ít ánh mắt dừng ở trên người Mạc Vân Quả, tò mò, ác liệt, dâm. Uế, ác độc.....

Đối với mấy chuyện này Mạc Vân Quả thật ra không có cảm giác gì hiện tại cô chỉ có một suy nghĩ, làm sao để tìm được Giang Văn Hiền.

Cô theo dõi Giang Văn Hiền đi vào nơi này, lại bởi vì cái địa phương này quá mức hỗn loạn, cô bị người khác cản đường, Giang Văn Hiền lập tức đã không thấy tăm hơi.

Trực giác của Mạc Vân Quả cho biết Giang Văn Hiền đi vào nơi này sẽ không có chuyện tốt gì, trong bối cảnh vị diện cũng đã nói, cái người Giang Văn Hiền này là người trong hắc đạo.

Mạc Vân Quả lại tránh thoát một cái móng heo, hướng lên lầu hai đi lên.

Không ít người nhìn đến việc cô lên lầu hai, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, phải biết rằng lầu hai này cũng không phải là nơi tốt hơn.

Đến vị trí cửa cầu thang, Mạc Vân Quả bị người ngăn cản lại, muốn cô đưa thân phận chứng minh.

Mạc Vân Quả làm sao có chứng minh nơi nào có cái gì thân phận chứng chỉ có thể im lặng nhìn người ngăn mình lại.

Người phía dưới nhìn thấy cảnh này tỏ vẻ khinh thường.

Còn tưởng rằng là một người có thân phận lợi hại, không nghĩ tới chỉ là một kẻ muốn bắt quàng làm họ, nghĩ rằng trang điểm như vậy là có thể lên lầu hai? Thật là nằm mơ!

Mọi người ở đây nghĩ đang nghĩ làm sao có thể lãng nhục cô gái không biết tốt xấu này, liền nghe được một thanh âm tà mị.

“Ai nha nha ~ đây không phải tiểu mỹ nhân sao?” Trâu Thiên Hữu từ góc khuất đi ra, vừa lúc thấy được Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả nhìn Trâu Thiên Hữu, vừa rồi nơi đó giống như đi qua đi một người.

Trâu Thiên Hữu vừa thấy Mạc Vân Quả không nói lời nào, trên mặt có chút không nhận được, bất quá cậu ta cũng biết tiểu mỹ nhân này có bao nhiêu hung tàn, vì những người này suy nghĩ, tốt nhất cậu ta nên đem người mang vào đi thôi.

Tiểu mỹ nhân hẳn là tới tìm Giang lão đại đi? Cũng không biết Giang lão đại sao lại có phúc khí như vậy, làm sao mình lại không có mỹ nhân nào vì mình mạo hiểm?

Trâu Thiên Hữu ngửa đầu, tự hỏi.....

- - - - -

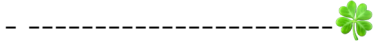
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 360

Edit: Linhlady

"Tôi muốn tìm Giang Văn Hi ền." Mạc Vân Quả nhìn ngửa đầu nhìn Trâu Thiên Hữu đang suy nghĩ miên man nói.

Trâu Thiên Hữu hoàn h ền, sau đó đi đến cửa thang l ầu, bắt lấy cổ tay Mạc Vân Quả nói: "Được được được, đi, tôi mang cô đi tìm Giang lão đại."

Có Trâu Thiên Hữu hộ tống, những người đó nào dám cản Mạc Vân Quả, ngay cả phía dưới cũng im lặng, sợ Mạc Vân Quả ghi hận bọn họ.

Trâu Thiên Hữu mang theo Mạc Vân Quả rẽ trái rẽ phải, sau đó đi đến một căn phòng.

Trâu Thiên Hữu cười cười, đẩy cửa mà vào, há m ồm nói: "Giang lão đại, anh xem tôi đem ai mang đến?"

Giang Văn Hi ền nghe tiếng nhìn lại, li ền thấy được vẻ mặt bình tĩnh của Mạc Vân Quả cùng nụ cười thiếu đòn của Trâu Thiên Hữu.

"Sao cô lại tới đây?" Giang Văn Hi ền lập tức đứng lên, bước nhanh đi đến bên người Mạc Vân Quả, bắt lấy cánh tay Mạc Vân Quả, kéo cô từ chỗ Trâu Thiên Hữu về phía mình.

Trâu Thiên Hữu thấy như vậy, nhún nhún vai, lui về phía sau hai bước, cậu ta cũng không muốn bị gãy tay nữa đâu! Nima đau chết cậu ta! Nếu không phải thân thể hắn có tố chất kinh người, có lẽ hiện tại còn đang nằm ở bệnh viện!

Nói lại chủ đề chính, Giang lão đại không lâu chặt trước đó đã bị gãy một cái xương sườn, còn phải nằm ở nhà một tuần? Tắm tặc.....

Trâu Thiên Hữu nhìn Giang Văn Hiên, trong mắt xẹt qua một tia hiểu rõ, ai, lão đại cũng có mùa xuân, mùa xuân của cậu ta khi nào mới có thể đến đây?

Giang Văn Hiên nhìn Mạc Vân Quả vẻ mặt vô tội, mặt nháy mắt đen lại.

Hắn hít sâu một hơi, biết nơi đây không nên ở lâu, đặc biệt dưới tình huống còn có thêm Mạc Vân Quả.

"Hôm nay cứ như vậy đi, chuyện khác để sau nói tiếp." Giang Văn Hiên lôi kéo Mạc Vân Quả đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua trong phòng, ngỡ một người đàn ông, trên mặt tựa hồ còn mang theo một vết sẹo, khóe môi hắn ta treo lên một nụ cười, nhìn qua có vài phần dữ tợn.

Mạc Vân Quả còn muốn nhìn kỹ một chút, lại bị Giang Văn Hiên bắt ròi đi.

Giang Văn Hiên nhanh chóng mang theo Mạc Vân Quả cửa đặc thù đi ra ngoài quán bar ngầm, sau đó trực tiếp mở cửa xe, chuẩn bị về nhà.

Trên quốc lộ yên tĩnh, ngẫu nhiên có vài chiếc xe lướt qua.

Mặt Giang Văn Hiên đen xì, nhìn như hết sức chuyên chú lái xe, trong lòng tâm tư lại xoay vài vòng.

Mạc Vân Quả ngỡ ở chỗ kia, chỉ cảm thấy con đường này an tĩnh đáng sợ.

Nếu ngay từ đầu còn có mấy chiếc xe đi qua, như vậy hiện tại một chiếc xe cũng không có.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua thời gian, mới 9 giờ tối.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, chung quy cảm thấy không thích hợp, cô nhìn về phía Giang Văn Hiên bên cạnh nói: "Con đường này không thích hợp."

Giang Văn Hiền nghe được Mạc Vân Quả nói, tâm tình vốn như lửa nóng liền an tĩnh lại.

Con đường này, thật đúng là an tĩnh đáng sợ.

Giang Văn Hiền theo bản năng nắm chặt tay lái, trong lòng dâng lên một ý tưởng không tốt.

"Cô....." Khi Giang Văn Hiền muốn nói cái gì đó, theo bản năng cảm giác được một tia nguy hiểm.

Một viên đạn trực tiếp phá vỡ cửa sổ, nhằm về vị trí đầu hấn!

Cái xe này không trang bị kính chống đạn, viên đạn kia dễ dàng xuyên qua lớp kính.

Cũng may Giang Văn Hiền tránh kịp thời, lúc này mới không thương tổn đến hấn.

Mạc Vân Quả vừa thấy viên đạn, biết rằng hoài nghi của mình là chính xác.

Giang Văn Hiền cùng Mạc Vân Quả liếc nhau, đầu biết đêm nay chỉ sợ không thể an ổn về đến nhà.

"Ngồi ổn!" Giang Văn Hiền nói, đồng thời xe chạy nhanh ở trên đường yên tĩnh.....

- - - - -

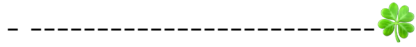
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 361

Edit: Linhlady

"Có người muốn giết anh." Mạc Vân Quả trăn thuật một sự thật.

Giang Văn Hiền hừ lạnh một tiếng, đối với sự thật này, Mạc Vân Quả không nói hấn cũng biết.

Hiện tại mẫu chốt là, làm sao mới có thể an toàn thoát đi.

Con đường này an tĩnh như vậy, nghĩ đến là có người chặn những người khác thông hành, như vậy rốt cuộc là ai, lại có bản lĩnh lớn như vậy, là ai, đối với mình hận thấu xương, thậm chí không tiếc đi đầu động người, đầu phải hủy diệt mình?

Giang Văn Hiền trong đầu hiện lên đủ loại ý niệm, động tác trên tay lại một chút đều không chậm lại.

Lúc này, mấy chiếc xe xuất hiện ở phía sau, với tốc độ kia, rất nhanh sẽ đuổi kịp.

Giang Văn Hiền tăng tốc độ, trên mặt biểu tình đen tối không rõ.

Mạc Vân Quả quay đầu nhìn phía sau xe, cô có thể thấy có người đang cầm súng, ngắm vị trí đầu Giang Văn Hiền.

"Nằm sấp xuống!" Mạc Vân Quả bình tĩnh nói với Giang Văn Hiền, một viên đạn bay nhan đến, trực tiếp phá nát kính chắn phía trước.

Giang Văn Hiền bởi vì nghe theo mệnh lệnh của Mạc Vân Quả, tránh được một kiếp.

"Cứ đi như vậy không phải biện pháp tốt." Mạc Vân Quả nói.

Giang Văn Hiền gật đầu, đồng thời gia tăng tốc độ, thành công kéo dài khoảng cách với xe phía sau, thế nhưng sợ cũng không duy trì được lâu.

Con đường bên cạnh là triền núi chênh vênh, Mạc Vân Quả nhìn bên ngoài, sau đó đối với Giang Văn Hiền nói: "Anh tin tưởng tôi không?"

"Có." Giang Văn Hiền không chút do dự lên tiếng, chuyện tới hiện giờ, hẳn có thể tin tưởng cũng chỉ có Mạc Vân Quả.

"Được." Mạc Vân Quả tay phải đặt ở cửa xe, tay trái gài sát thành ghế Giang Văn Hiền, chuẩn bị tùy thời lôi kéo hắn nhảy cửa.

Phía sau xe chạy càng gần, Giang Văn Hiền lại tránh thoát mấy viên viên đạn, toàn bộ xe đều có vẻ xóc nảy.

Có viên viên đạn bắn trúng vào lốp xe, không dùng được bao lâu, chiếc xe này phế đi.

Hay tay Giang Văn Hiền nắm chặt vô lăng, xem ra chỉ có thể từ bỏ xe.

Vừa lúc, Mạc Vân Quả cũng nghĩ như thế này.

Mạc Vân Quả cùng Giang Văn Hiền liếc nhau, hai người rất ăn ý hiểu được suy nghĩ của đối phương.

Ngay sau đó, lại một viên đạn bay tới, lúc này chuẩn xác bắn vỡ lốp xe, xe nhanh chóng bẹp xuống, xăng cũng không biết lý do cạn dần.

"Chính là hiện tại!" Hai người đồng thời nói.

Đồng thời, Mạc Vân Quả trước một bước nhào về hướng Giang Văn Hiền, lập tức đẩy hắn ra khỏi xe, theo lăn vài cái vòng.

Một giây sau, một ngọn lửa bốc lên kèm theo tiếng nổ lớn.

Người phía sau đuổi kịp thấy xe nổ mạnh, đánh giá khả năng hai người còn sống không lớn.

Nhưng vì đảm bảo độ chính xác, mấy người vẫn đi xuống kiểm tra vùng phụ cận.

May mắn, Mạc Vân Quả cùng Giang Văn Hiền lẫn tới nơi hơi khuất tầm nhìn, nếu không cẩn thận tìm kĩ sẽ không thấy được.

Giang Văn Hiền đã là lâm vào hôn mê, trên ngrMạc Vân Quả cũng bị trầy xước da trong quá trình lẫn xuống bị nhánh cây và đá nhọn cọ phải.

Từng giọt máu thấm lên quần áo của Mạc Vân Quả, cô lại giống như không phát hiện ra.

Mạc Vân Quả bế Giang Văn Hiền lên, muốn đi tìm nơi an toàn hơn.

May mắn là, vừa may Mạc Vân Quả tìm được một cái sơn động, sơn động nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, vừa vặn có thể chứa hai người.

Trên người Giang Văn Hiền không thiếu vết thương lớn nhỏ, chỉ là vết máu kia nhìn cũng ghê người.

Một màn lọt vào trong mắt phòng phát sóng trực tiếp cũng nhắc lên một hồi bàn luận.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 362

Edit: Linhlady

"Tiểu Quả Quả, nơi này ta có thảo dược chữa thương tốt nhất, ta đánh thưởng cho người đi!"

"Ta nơi này cũng có!"

"Ta cũng có ta cũng có!"

"A a a! Tiểu Quả Quả lại đổ máu, trái tim thật đau....."

"Ô ô ô..... Những người kia là ai a? Làm hại tiểu Quả Quả nhà ta đổ máu!"

"Ta cảm thấy Giang Văn Hiên nhất định đã gây ra chuyện thương thiên hại lí, bằng không làm sao có người muốn giết hắn a?"

"Lời của lầu trên sai rồi, chỉ người có gây hại cho lợi ích của người khác thì bọn họ cũng muốn trừ khử người rồi."

"Xem ra lầu trên cũng là người có chuyện xưa....."

"Đừng nói những cái đó! Hiện tại chuyện tiểu Quả Quả an toàn tương đối quan trọng!"

Phòng phát sóng trực tiếp thay phiên nhau quan tâm cô, âm thanh đánh thưởng liên tiếp vang lên.

Mạc Vân Quả vừa thấy, tất cả đều là thuốc chữa thương, chắc chắn hiệu quả không tồi.

Mạc Vân Quả lấy một bình thuốc có tên khs tốt từ trong không gian hệ thống ra, cẩn thận cho Giang Văn Hi ền uống, đây là thuốc uống, Mạc Vân Quả chọn nó cũng có nguyên nhân, bởi vì tiện!

Giang Văn Hi ền kêu lên một tiếng, giống như phải chịu đựng chuyện gì đó thống khổ vậy.

Nhưng cũng may, vết thương trên người hắn nhanh chóng khép lại, không thể không nói, người trong phòng phát sóng trực tiếp rất tốt!

Mạc Vân Quả nhìn vết thương trên người Giang Văn Hi ền hắn đã tốt, dựa vào một bên, chờ hắn tỉnh lại.

"Tiểu Quả Quả, ngươi không uống thuốc sao? Trên người ngươi đang đổ máu a!"

"Đúng vậy, tiểu Quả Quả, ngươi cứ như vậy sẽ chết vì mất máu."

"Ai? Tiểu Quả Quả, ngươi không cảm thấy đau đau sao?"

"Lâu trên ngu ngốc! Ngươi quên tiểu Quả Quả nhà ta không có cảm giác đau sao?"

"A? Ta không biết a..... Ta chỉ là một cái thay đổi giữa chừng phần mà thôi..... Đúng..... Thực xin lỗi."

"Không có việc gì, hoan nghênh ngươi đi vào phòng phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả nhà ta, hắc hắc hắc ~"

"Tiểu Quả Quả, ngươi cũng uống thuốc đi."

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp có người nói như vậy, lúc này mới nhớ tới trên người cũng có vết máu, khó trách cô cảm thấy đầu có chút choáng váng, chắc là mất máu quá nhiều.

M

ạc Vân Quả lấy ra một bình thuốc chuẩn bị chữa trị, đột nhiên hoàn cảnh xung quanh thay đổi, bình thuốc trong tay cô cũng rơi xuống đất.

Mạc Vân Quả:?

Mà lúc này, Giang Văn Hi ền vừa vặn mở mắt.

Hắn trơ mắt thấy tiểu gia hỏa từ một người biến thành một con chuột.....

Giống như còn là một con hamster.....

Giang Văn Hi ền:.....

"Đại biến hamster a a a a a!"

"Giang Văn Hi ền kinh tởm (kinh dị,khinh khủng)."

"Cầu mong lúc này Giang Văn Hi ền trong lòng không có bóng ma."

"Phốc, làm sao det ngay lập tức biến về hình người."

"Này..... Khụ khụ, tha thứ ta không chế không được chính mình, ha ha ha ha ha ha!"

"Ha ha ha ha ha cách"

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn sồn động trở nên to lớn, còn Giang Văn Hi ền biến thành người khổng tước, còn có thuốc chữa thương to trước mặt, yên lặng xoay người, đem móng đưa lưng về phía Giang Văn Hi ền.

Người cái gì cũng không thấy.....

Giang Văn Hi ền kinh ngạc nhìn hamster nhỏ đưa móng về phía mình, lông xù xù nhỏ nhỏ cảm giác này khiến hắn nhận không được vươn tay chọc chọc đầu nhỏ của cô.

Mạc Vân Quả:.....

"Thì ra cô là một con hamster nhỏ." Giang Văn Hiền rầu rĩ cười nói.

Mạc Vân Quả không nói lời nào, cũng không xoay người, không muốn nhìn đến người nào đó.

Giang Văn Hiền ho nhẹ một tiếng, muốn che dấu mình không chế không được ý cười, nhưng hiển nhiên là phí công.

"Ha ha ha ha ha!" Liên tiếp tiếng cười to từ trong miệng của hắn phát ra, thanh âm kia nghe đi lên có vài phần thiếu đánh.

- - - - -

Edit: Cần thuốc chữa bệnh lười....

(# ` - _ > -)

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 363

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả:..... Thật muốn đánh người làm sao đây!

Giang Văn Hiền cười một hồi, thật vất vả ngưng cười lại.

Hắn nhích lại gần Mạc Vân Quả một chút, dùng cả hai tay nâng Mạc Vân Quả lên, Mạc Vân Quả giãy giụa một chút, lại bởi vì thân thể hamster thật sự quá nhỏ, hoàn toàn không có đường sống giãy giụa.

Giang Văn Hiền đem Mạc Vân Quả đặt ở lòng bàn tay, đặt sát vị trí trái tim, chân thành nói: "Cảm ơn."

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả muốn nói chuyện, nhưng mà há mồm lại phát ra tiếng "Chi chi", tại không gian yên tĩnh, thanh âm này có vẻ lớn hơn bình thường.

Giang Văn Hiền lại nhịn không được cười cười, hắn nâng Mạc Vân Quả đến trước tầm mắt nhìn, để cho cô xoay người lại, nhìn thẳng vào cô.

"Không phải nói sau kiến quốc không thể thành tinh sao?" Giang Văn Hiền dùng ngón tay cái sờ sờ lông hamster nhỏ nói.

"Chi chi chi" ta thành tinh trước kiến quốc!

Đương nhiên Giang Văn Hiền nghe không hiểu Mạc Vân Quả đang nói cái gì, nhưng cái này cũng không trở ngại đến việc hiện tại tâm tình hắn vô cùng tốt.

Hắn đem đỉnh đầu đặt lên trên bụng nho nhỏ của Mạc Vân Quả, nhẹ nhàng cọ cọ, thiếu chút nữa đem Mạc Vân Quả cọ rơi.

Mạc Vân Quả ổn ổn thân hình, "Chi chi" kêu vài tiếng.

"Tiểu gia hỏa, mục đích của cô khi đến bên người tôi là gì?" Giang Văn Hiền như là đang hỏi Mạc Vân Quả, lại như là đang lầy lù lù.

"Chi chi" báo ân!

Giang Văn Hiền trong lòng thở dài một hơi, đem Mạc Vân Quả thật cẩn thận bỏ vào trong lòng, đó là nơi gần tim hắn nhất.

Mà lúc này, hắn mới phát hiện trên người hắn toàn vết máu.

Giang Văn Hiền cả kinh, vội vàng xem xét trên người có miệng vết thương hay không, nhưng sau khi phát hiện lại không hề có vết thương nào.

Giang Văn Hiền bừng tỉnh thoáng nhìn, thấy lọ thuốc lăn trên đất, hắn nhớ được khi mình tỉnh lại tiểu gia hỏa đang cầm thứ này trên tay.

Giang Văn Hiền nhặt thuốc lên, nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả như đang ngăn người hỏi: "Cô dùng cái này chữa khỏi cho tôi sao?"

"Đúng thì kêu chi một tiếng, không đúng thì chi hai tiếng."

"Chi."

"Ngoan." Giang Văn Hiền xoa xoa đầu nhỏ của Mạc Vân Quả, sau đó xé một đoạn áo, bỏ thuốc vào trong đó sau lại nhét vào túi quần.

Mạc Vân Quả nhìn tới lọ thuốc kia mới sực nhớ ra hình như cô còn chưa uống thuốc chữa thương đâu.

Nhưng khi cô cúi đầu nhìn thân thể nho nhỏ của mình lại phát hiện ra không có vết thương nào?

Phòng phát sóng trực tiếp tựa hồ cũng đã nhận ra loại tình huống này, bắt đầu ồn ào lên tiếng.

"Tiểu Quả Quả không thuốc dùng chữa thương, biến thành hamster nhỏ lại không thấy vết thương nào, chuyện này là sao a?"

"Đúng vậy nha, có đại thần nào giải thích được không, người ta có thể làm ấm giường ~"

"Phi! Trên đầu người phải cho ai ấm giường? Đừng tưởng rằng ta không biết người là động vật máu lạnh! Chưa khiến cho người ta đông cứng thì thôi, còn ấm giường?!"

"..... Khụ khụ..... Thật ra ta biết, các người có muốn biết hay không?"

"Ngẫm nghĩ lại! Nhanh lên nói!"

"Đúng thế đúng thế! Thật muốn biết, nhanh lên nói đi!"

"Khụ khụ..... Ta suy đoán a, hẳn là như vậy, tiểu Quả Quả duy trì dáng vẻ con người hẳn yêu cầu linh lực, chỉ là nơi này linh khí rất ít, ngày thường không bị thương cũng không có việc gì, nhưng bây giờ bị thương, những cái linh lực đó theo bản năng sẽ đi chữa thương, như vậy tiểu Quả Quả sẽ không thể duy trì hình người."

"Cho nên tiểu Quả Quả biến thành hamster nhỏ, đồng thời vết thương trên người cũng tốt rồi. Ừm..... Hẳn là như thế đi."

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 364

Edit: Linhlady

"Lầu trên người giải thích rất có đạo lý a! Nhưng ta có một cái nghi vấn a ~"

"Ăn hừ? Cái gì?"

"Đó là tiểu Quả Quả còn biến thành nhân loại được nữa không? Sẽ không phải sẽ luôn dùng tạo hình hamster chứ?"

"Ừm..... Ta cảm thấy ở đây có quá ít linh khí, hơn nữa biến thành hamster nhỏ tiểu Quả Quả đã không thể nói chuyện, ta đoán rằng, chỉ sợ không thể đủ biến thành người."

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói như vậy, thật sâu hoài nghi khởi mình đến tột cùng còn có thể biến thành hình người hay không.

Kỳ thật cô lại không hề để bụng đáng về mình ra sao, dù sao cô cũng đã biến thành không ít vật kì quái rồi.

Thế nhưng nếu không thể biến thành hình người, như vậy nhiệm vụ của cô làm sao bây giờ?

Không thể nói chuyện, không có năng lực hành động, còn không thể nghiễm áp tứ phương, như vậy cô, làm cách nào để hoàn thành nhiệm vụ?

Giang Văn Hiên hoàn toàn không biết tâm tư của hamster nhỏ, hắn nhìn nhìn trời đã tối hẳn, ánh mắt cũng dần tối theo.

Hắn biết, bên người mình có nội gián, mà nội gián kia, liên tưởng đến đủ các sự việc trước kia hắn đã có đáp án.

Giang Văn Hiền lặng yên nắm chặt nắm tay, hắn có chút không rõ, vì sao người kia muốn phản bội hắn, hắn tự nhận mình không làm chuyện gì có lỗi với người kia, tại sao lại muốn dấn mình vào chỗ chết?

"Tiểu gia hỏa, người nói có một ngày người phát hiện bạn của người phản bội người làm sao bây giờ?" Giang Văn Hiền sờ sờ lỗ tai hamster nhỏ hỏi.

"Chi chi!" Giết chết hắn!

"Người nói giết chết hắn? Đúng vậy, làm sao có thể dễ dàng buông tha hắn như vậy?" Giang Văn Hiền giờ phút này tâm tư cùng Mạc Vân Quả lại trùng nhau đến quỷ dị, cả người có vẻ càng thêm tà mị.

Mạc Vân Quả nhìn khí thế đại biến Giang Văn Hiền, một móng vuốt đập một phát lên ngực hắn, tuy rằng hiện tại thân thể cô đã thu nhỏ, sức lực cũng suy giảm khá nhiều, nhưng vẫn thành công lôi tâm tư Giang Văn Hiền trở lại.

Giang Văn Hiền sửng sốt, thở dài, ánh mắt nhìn về phía phương xa, sâu kín nói: "Trước đó, ta còn là muốn hỏi hỏi hắn vì cái gì làm như vậy đâu....."

Mạc Vân Quả:..... À (mặt lạnh nhạt)

Giang Văn Hiền một đêm không ngủ, nhưng thật ra Mạc Vân Quả ở trong lòng hắn lại ngủ đến ngon ngọt.

Sáng sớm căn thời gian vừa đúng, Giang Văn Hiền liền bò lên, nhanh chóng đánh gọi một chiếc xe về nhà.

Giang Văn Hiền biết, trên đường hắn về nhà có rất nhiều đôi mắt nhìn chằm chằm, những người nghĩ tới qua hắn "Chết" chỉ sợ không ít người lo lắng.

Giang Văn Hiền ôm Mạc Vân Quả tắm rửa sạch sẽ, toàn bộ quá trình Mạc Vân Quả bộ vị trọng điểm của hắn bị mosaic.....

Sau khi tắm rửa ăn uống, biệt thự đón một vị khác không mời.

Trâu Thiên Hữu cùng Giang Văn Hiền ng ắ đối diện nhau, cả căn phòng rộng lớn chỉ có hai người, nha, còn có hamster nhỏ trong ngực hắn.

Trâu Thiên Hữu không biết Giang Văn Hiền từ khi nào lại nổi hứng nuôi hamster nhỏ, cậu ta có chút muốn hỏi, nhưng biết bây giờ cũng không phải thời điểm thích hợp.

Giang Văn Hiền gõ gõ lên bàn, tiếng ngón tay va chạm với mặt bàn tạo âm thanh thanh thúy.

Nhưng mà thanh âm này ở trong tai Trâu Thiên Hữu, lại nghe như tiếng tử vong.

Hai người ai cũng không muốn mở lời nói trước, tất cả an tĩnh đến đáng sợ.

Không khí nặng nề lan ra cả căn phòng, trên trán Thiên Hữu đã toát ra một tầng mồ hôi.

"Ách xì!" Âm thanh nho nhỏ đột nhiên vang lên, đánh vỡ không yên tĩnh.

Trâu Thiên Hữu cùng Giang Văn Hiền đồng loạt nhìn về phía phát ra âm thanh.

Mạc Vân Quả:..... Ta chỉ đánh một cái hắt xì mà thôi.....

- ----

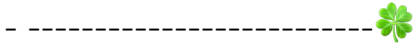
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 365

Edit: Linhlady

Giang Văn Hiền khẽ cười một tiếng, có chút ý vị không rõ, nhưng đúng là đang cười, triệt triệt để để đánh vỡ bầu không khí nặng nề vừa rồi.

Trâu Thiên Hữu lặng yên thở dài nhẹ nhõm một hơi, đôi tay vốn đang nắm chặt cũng mở ra.

Hôm nay Trâu Thiên Hữu dám đến nơi này, đã sớm ôm quyết tâm phải chết.

Với hiểu biết của cậu ta với Giang Văn Hiền, không có ai phản bội hẳn có thể an ổn rồi đi.

Trâu Thiên Hữu nhắm mắt lại, lại lần nữa mở ra, thống khổ cùng mê mang đã biến mất không thấy, chỉ còn lại kiên định.

Đương nhiên Giang Văn Hiền cũng đã nhận ra biến hoá của Trâu Thiên Hữu, từ khi phỏng đoán Trâu Thiên Hữu là nội gián, nội tâm hẳn không ngừng nổi sóng gió.

Tuy rằng dao động rất nhỏ, nhưng cũng là dao động.

Giang Văn Hiền không rõ, hẳn cùng cậu ta có tình nghĩa mười năm huynh đệ, cuối cùng là lý do gì, đủ nặng để khiến người này phản bội mình?

Tay Giang Văn Hiền vô ý thức vuốt Mạc Vân Quả, giống như chỉ có làm như vậy hẳn mới tìm được cho mình cảm giác an toàn.

Trâu Thiên Hữu hít sâu một hơi, gương mặt im lặng nhìn Giang Văn Hiền.

"Thực xin lỗi." Cậu ta nói như vậy, "Nhưng cho dù như vậy, tôi cũng không hối hận."

Giang Văn Hiền nhướn mày nhìn về phía cậu ta, đối với câu trả lời của cậu ta hẳn có chút kinh ngạc, nhưng lại cảm thấy là đương nhiên.

Cho nên hẳn theo lẽ thường hỏi ra một câu.

"Vì sao?"

Trâu Thiên Hữu cũng không trực diện trả lời vấn đề của Giang Văn Hiền, cậu ta thả lỏng thân thể của mình, nhìn chung quanh căn phòng này, có chút cảm khái nói: "Cả đời tôi kết thúc tại đây đi....."

Khác với dáng vẻ tà mị trước kia, lúc này Trâu Thiên Hữu càng giống như đứa trẻ đang mê man tìm được đường về nhà.

Trâu Thiên Hữu nhìn Giang Văn Hiền, nhưng Giang Văn Hiền lại cảm thấy ánh mắt cậu ta cũng không phải đang nhìn mình, mà thông qua hẳn nhìn về một nơi nào đó.

"Lão đại, người biết không? Đất nước chúng ta độc nhất là thứ này."

Ngón tay cái của Trâu Thiên Hữu vô thức vuốt ve mu bàn tay của mình, đó động tác quen thuộc của hắn.

Giang Văn Hiền không nói gì, chỉ là tần suất vuốt hamster nhỏ càng tăng lên.

"Lần đầu tiên nhìn thấy anh là ở hiện trường giao dịch thuốc phiện, anh đứng ở nơi đó, rõ ràng chỉ là một tiểu lâu la, lại tản ra vô hạn quang mang, từ một khắc kia, tôi liền nhận định anh nhất định trở thành lãnh đạo tốt."

"Tôi nghĩ, nhất định anh không nhớ rõ tôi, lúc ấy tôi, trốn ở chỗ tối, thân là cảnh giáo ưu tú nhất mới tốt nghiệp, tôi ẩn núp ở nơi đó, vốn dĩ muốn bắt chết các người, ai ngờ trong quá trình đó lại xảy ra sai lầm."

"Sau đó tôi báo cáo chuyện của anh với cấp trên, rồi được đi đầu đến bên ạn làm nằm vùng."

"Thật ra ngần ấy năm tôi vẫn luôn âm chỉ anh, không nên động đến thứ kia nhưng anh lại không nghe."

Nói tới đây, Trâu Thiên Hữu có chút bất đắc dĩ, lại có chút thông khổ.

Ánh mắt Giang Văn Hiền hơi hơi chột lóe, hỏi: "Cậu là người nằm vùng, vì sao không đả kích thế lực của tôi mà chờ đến tận lúc này?"

Khoé miệng Trâu Thiên Hữu cong lên thành nụ cười bất đắc dĩ cười nói: "Chúng tôi đang đợi anh trưởng thành, trưởng thành đến lúc có thể một tay che trời."

"Anh biết, tình hình quốc nội vô cùng phức tạp, đả kích được anh, cũng sẽ có vô số anh xuất hiện, bọn họ phân bố ở cả nước các nơi, tán loạn không đâu."

"Tôi nói rồi, anh sẽ là một người lãnh đạo tốt, mọi người đều có thể thấy được tốc độ trưởng thành của anh, thậm chí thu phục thế lực hắc bang cả nước....."

- - - - -

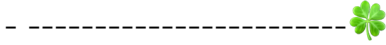
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 366

Edit: Linhlady

Giang Văn Hiền nghe đến đó, cũng hiểu rõ ý tứ của Trâu Thiên Hữu.

Đơn giản là muốn chân chính nắm được thế lực hắc bang mà thôi, cũng mất công những người đó có kiên nhẫn tốt như vậy, thế nhưng dùng thời gian mười năm để được kết quả này.

"Lão đại, tôi biết ngay từ đầu anh cũng không tín nhiệm tôi. Cho nên tôi cùng cục cảnh sát đóng một vở kịch, lấy người cục cảnh sát làm tôi bị thương, thành công khiến anh tín nhiệm, từ đó kế hoạch của tôi bay đầu, từng bước đi vào trung tâm thế lực."

Trâu Thiên Hữu cười ảm đạm, khoé mắt có ánh nước nổi lên.

"Lão đại, anh xem, tôi dùng thời gian mười năm trở thành huynh đệ tốt nhất của anh, cũng có thể nắm rõ toàn bộ quá trình vận hành của thế lực hắc bang. Nhưng khi tiến vào trung tâm thế lực Anh biết tôi đã trải qua chuyện gì không? Chính bàn tay tôi mang những thứ thuốc phiện kia chuyển tay đến những người dân vô tội, khiến bọn họ cửa nát nhà tan, vợ con ly tán."

"Mỗi tháng tôi đều phải tiến hành bí mật phụ đạo tâm lý, những người trong cục kia không tín nhiệm tôi, ngược lại là anh, toàn tâm toàn ý tin tưởng tôi, có đôi khi tôi cũng hoài nghi, mình làm như vậy có đúng hay không."

"Lão đại, anh nói, tôi làm đúng không?"

Nói xong lời cuối cùng, nước mắt Trâu Thiên Hữu đã chảy xuống từ lúc nào, cậu ta nhìn Giang Văn Hiền, lẩm bầm hỏi, giống như đang tìm cứu rỗi.

Giang Văn Hi nhìn Trâu Thiên Hữu, con người ám ám, hẩn nhìn hasmet nhỏ ngoan ngoãn nằm trong lòng mình, gọi lên một mặt cười nói: "Nếu tôi là một người bình thường, tôi sẽ cho rằng việc cậu làm là đúng."

"Thế nhưng, tôi không phải, tôi là một người xấu táng tận lương tâm, bất luận người nào thương tổn ích lợi của tôi, đều đáng chết!"

Thân thể Trâu Thiên Hữu cứng đờ, cậu ta nhanh chóng lau nước mắt, lẩm bẩm nói: "Tôi biết, tôi vẫn luôn đều biết."

"Không, cậu không biết." Giang Văn Hi nói, "Cho dù tôi biến mất, cũng sẽ có một cái tôi khác xuất hiện."

"Người chỉ cần có dự vọng, sẽ có thị trường, muốn hoàn toàn thanh trừ thị trường thuộc phiên quốc nội, còn phải đi một con đường khá dài." Giang Văn Hi mềm nhẹ xoa xoa đầu Mạc Vân Quả, ánh mắt ôn nhu.

"Cậu đi đi." Giang Văn Hi nói.

"Cái gì?" Trâu Thiên Hữu không thể tin tưởng nhìn Giang Văn Hi, hôm nay cậu ta tới nơi này, đã ôm quyết tâm phải chết, thậm chí thủ trưởng còn hạ tử lệnh cho cậu ta, cho dù chết, cũng muốn mang theo Giang Văn Hi cùng chết.

Những người đó, luôn lấy "Đại cục" làm trọng.

Ánh mắt Trâu Thiên Hữu phức tạp nhìn Giang Văn Hi, không hiểu vì sao hẩn lại muốn làm vậy.

"Cậu đi đi." Giang Văn Hi hảo tâm lặp lại một câu.

Trâu Thiên Hữu không động, nhìn chăm chăm Giang Văn Hi, giống như đang đợi hẩn một lời giải thích.

"Tôi sẽ giải tán thế lực của tôi, nghĩ lại mấy thế lực ngầm kia cũng bị cậu chèn ép không ít đi. Mấy năm nay cậu ở bên cạnh tôi thu thập được không ít tình báo, cậu có thể dùng nó giao cho cấp trên, những cái khác tôi

sẽ không cung cấp. Các người có thể thanh trừ đến được bao nhiêu đó là bản lĩnh của các cậu."

"Từ nay về sau tôi cũng sẽ không đụng đến thuốc phiện nữa." Giang Văn Hiền nhàn nhạt nói.

Ánh mắt Trâu Thiên Hữu ánh mắt càng thêm sâu thẳm, cậu ta không rõ, vì sao người đàn ông này cố chấp mười năm, lại một sớm liền thay đổi chủ ý, rõ ràng ngày hôm qua còn cùng người khác giao dịch.

Giang Văn Hiền khẽ cười một tiếng, ánh mắt càng thêm ôn nhu.

- - - - -

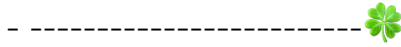
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 367

Edit: Linhlady

Hắn chọc chọc cái mũi hamster nhỏ, cười khẽ nói: "Đại khái là bởi vì tôi cũng có thứ mình muốn bảo vệ đi....."

Thứ các người muốn bảo vệ là hàng vạn người dân quốc gia này, thậm chí không tiếc hy sinh tính mạng, mà hiện tại, hắn muốn bảo hộ tiểu gia hỏa trong lòng này, hắn không muốn cô lại lâm vào tình huống nguy hiểm giống hôm qua, như vậy hy sinh một ít lợi ích hay toàn bộ cũng có sao đâu?

Trước kia chấp nhất bởi vì ngoại trừ kiếm tiền hắn không có hứng thú gì, hiện tại lại không giống vậy, hiện tại a.....

Giang Văn Hi nhìn hamster nhỏ bởi vì bị mình chọc mũi mà không ngừng "Chi chi" kêu nhỏ, khéo miệng gọi lên một ý cười sủng nịch.

Cuộc sống cứ trôi qua như vậy cũng không tồi.

Trâu Thiên Hữu nhìn người đàn ông ôn nhu trước mắt, há to miệng, người đàn ông này, thật là người đàn ông mình biết kia sao?

Trâu Thiên Hữu cảm thấy, thế giới này đại khái huyền diệu, nhưng cậu ta cũng không thể không thừa nhận kết quả như vậy cũng không tồi.

Trâu Thiên Hữu rời đi, mà Giang Văn Hi cũng triệt triệt để để ủy khuất.

Hắn chỉ đơn giản gọi vài cuộc giải tán tất cả thế lực, hắn cũng không quan tâm bọn họ sẽ ra sao, dù sao cũng sẽ có người thu nhận bọn họ.

Dương nhiên, hắn cũng tặng cho lão đối thủ từng khiến hắn xém chết vô số lần đi thăm cục cảnh sát một vòng.

Hai người đàm phán một tiếng đồng hồ, Giang Văn Hiền người này làm việc tích thủy bất lậu*, trên thực tế cảnh sát không nắm được chứng cứ của hắn cho nên không có cách nào đưa hắn vào ngục.

* Tích thủy bất lậu: một giọt nước cũng không lọt.

Chút chứng cứ kia cũng chỉ có thể phạt Giang Văn Hiền một ít tiền, nhưng trải qua đàm phán, Giang Văn Hiền cùng cảnh sát bên kia đạt thành nhận thức chung, việc này thật giống cứ như vậy hạ màn.

Trâu Thiên Hữu cũng khôi phục thân phận thật của cậu ta, hơn nữa bởi vì kiến công, chức quan tăng lên không ít.

Đồng thời, Giang Văn Hiền cùng Trâu Thiên Hữu triệt triệt để để không có liên hệ.

Giang Văn Hiền sẽ không tha thứ cho Trâu Thiên Hữu, bất kể vì lý do gì.

Mà Trâu Thiên Hữu trước sau không gỡ được nút thắt kia, cho nên cũng không chủ động liên hệ với Giang Văn Hiền.

Thế lực hắc bang quốc nội được thanh trừ, trong lúc nhất thời trở nên thập phần suy sút, cho dù mười năm sau cũng sợ không khôi phục lại được như bây giờ.

Càng đáng nhắc tới đó là, thứ đờn như thuốc phiện cũng khó lọt vào quốc nội, cho dù có cũng khó đưa đến tay dân thường, còn cần các Anh hùng chung tay tiêu diệt.

Từ sau khi Giang Văn Hiền tẩy trắng, lúc sau, dựa vào vốn tích lũy trước kia hắn mở một công ty, nhắm vào thị trường y dược trong nước.

Những thiết bị và nguyên vật liệu có sẵn vừa vận sử dụng.

Là thuốc là độc, thật là nhất niệm chi gian**.

**"Nhất niệm chi gian" - 一念之间 - Một ý niệm.

Giang Văn Hiền đem viên thuốc chữa thương lần đó ở trong sơn động đưa cho đoàn đội cho nghiên cứu, thành công phát minh ra loại thuốc chữa thương cực tốt, thịnh hành toàn thế giới.

Mà thế giới trình độ chữa bệnh vốn dĩ lạc hậu cũng vì thế mà được nâng lên một trình độ nhất định, đoàn đội nghiên cứu của Giang Văn Hiền còn căn cứ theo thuốc kia nghiên cứu ra các loại dược liệu khác, thành công nghiên cứu các công ty y dược khác.

Từ đây, Giang Văn Hiền lại bắt đầu tận huy hoàng của hắn.

Lão đại thương giới Giang Văn Hiền lúc này lại vô cùng ai oán quỳ rạp trên mặt đất, nhìn một đoàn người xõm trước mặt mình.

"Tiểu gia hỏa, người chừng nào thì mới có thể biến thành hình người a?"

Giang Văn Hiền chọc chọc bụng nhỏ của Mạc Vân Quả hỏi.

"Chi chi chi chi chi!" Không cần chọc bụng ta! Bằng không cắn người nga!

- - - - -

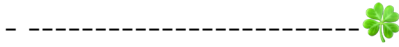
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 368

Edit: Linhlady

Giang Văn Hiền u oán nghe tiếng kêu của Mạc Vân Quả, đã qua hai tháng rồi, vì sao tiểu gia hỏa vẫn chưa biến thành hình người?

Hắn đã nghĩ kỹ rồi, chờ đến khi tiểu gia hỏa biến thành hình người, hắn liền mang theo cô đi đăng ký kết hôn, sau đó hai người liền có thể khoái hoạt vui sướng ở bên nhau $\sim(\cong \nabla \cong)/$

Mạc Vân Quả hoàn toàn không biết Giang Văn Hiền đã nghĩ đến cuộc sống sau này rồi, cô vẫn đang suy nghĩ, cô đã không thể biến thành hình người thì cũng thôi đi, vì sao nhiệm vụ của cô còn chưa hoàn thành.

Rõ ràng Giang Văn Hiền đã tẩy trắng, còn biến thành loại hình ai cũng ưa chuộng, vì sao nhiệm vụ vẫn không hoàn thành?

Mạc Vân Quả cũng cùng phòng phát sóng trực tiếp thảo luận qua vấn đề này, tất cả mọi người đều đưa ra cái nhìn khác nhau, nhưng cuối kết luận là nhiệm vụ nên hoàn thành mới đúng.

Bởi vì mở công ty thuốc rất nhiều người được cứu sống, cho nên Giang Văn Hiền đã có công đức thêm thân, sát khí cũng đã không còn.

Mạc Vân Quả cùng phòng phát sóng trực tiếp chỉ có thể chậm rãi chờ đợi, thế nhưng hai tháng trôi qua rồi nhiệm vụ vẫn không hoàn thành.

Mạc Vân Quả:.....

Giang Văn Hiền tiểu gia hỏa lại bắt đầu phát ngốc, không hài lòng chọc chọc bụng nó nói: “Tiểu gia hỏa, đói bụng không? Muốn ăn cái gì không?”

Hamster nhỏ lắc đầu, lập tức nằm xuống, cô không muốn ăn, chỉ muốn ngủ.

M

ạc Vân Quả cũng phát hiện, gần đây cô giống như càng ngày càng mệt mỏi.

Giang Văn Hiên nhìn hamster nhỏ nằm trên mặt đất lại bắt đầu ngủ, bất đắc dĩ bế cô lên, để cho cô nằm trong ngực mình có thể ngủ thoải mái một chút.

Bên ngoài sáng sủa vạn dặm, ngẫu nhiên có gió nhẹ thổi tới, cuộn lên từng trận gợn sóng.

Giang Văn Hiên thở dài một hơi, tiểu gia hỏa thật là càng ngày càng thích ngủ a, chẳng lẽ đây là đi đến báo muốn biến thành hình người?

Nghĩ như vậy, Giang Văn Hiên lại vui vẻ.

Nhưng hắn không biết đó là, tiểu gia hỏa của hắn sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Mạc Vân Quả phiêu đảng ở không trung, lúc này cô đã là trạng thái linh hồn hình người.

Phòng phát sóng trực tiếp thấy như vậy cũng ngạc nhiên không kém.

“Này..... Đây là có chuyện gì?”

“Ta cũng muốn biết, ai tới giải thích một chút.....”

“Cho nên nói, hiện tại cái này là cái quỷ gì nha?”

“Như thế nào đột nhiên lập tức liền biến thành trạng thái linh hồn a a a a a!”

“Chẳng lẽ là bởi vì thọ mệnh của hamster tới rồi?”

“Đột nhiên cảm thấy có thể tin đáp án của lầ trên.”

“Phốc, vậy nhiệm vụ của tiểu Quả Quả làm sao bây giờ?”

“Nếu hệ thống không tuyên bố nhiệm vụ thất bại, như vậy còn có đường sống xoay chuyển đi?”

“Đi? Ha hả.....”

Đoàn Tử nhìn phòng phát sóng trực tiếp như thế, lấy giọng nói nghiêm túc ở phòng phát sóng trực tiếp nói: “Bị gửi thân giả tự nhiên tử vong, ký chủ có thể dừng lại ở bản Vị Diện 24 tiếng đồng hồ, trong 24 tiếng đồng hồ, nhiệm vụ còn không hoàn thành, theo nguyên tắc tuyên cáo nhiệm vụ thất bại.”

Mạc Vân Quả:.....

Quần chúng phòng phát sóng trực tiếp:..... Ha hả!

“Tiểu Quả Quả hiện tại là trạng thái linh hồn a quăng ngã! Như thế nào hoàn thành nhiệm vụ? Muốn nói một câu đầu không được!”

“Không sai không sai! Hệ thống quá hồ đi!”

“Ta thấy hệ thống chính là muốn cho nhiệm vụ tiểu Quả Quả nhà ta thất bại, hừ hừ!”

“Không vui, xem ra nhiệm vụ lần này muốn thất bại...../(T o T)/~~”

“Nói, nhiệm vụ thất bại gì đó, tiểu Quả Quả sẽ không vui đi?”

“Trên lầ người không phải nói lời vô nghĩa sao.....”

“A a a a! Bất kể là chuyện gì, làm ơn khiến tiểu Quả Quả nhà ta hoàn thành nhiệm vụ đi!”

- - - - -

[6]

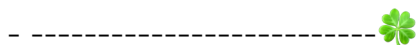
Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 369

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nghe được Đoàn Tử nói như vậy, nhấp nhấp miệng.

Nhiệm vụ thất bại gì đó, quả thực không thể tưởng tượng.....

Mà lúc này Giang Văn Hi ền cũng phát hiện hamster nhỏ không thích hợp, tỷ như thân thể ấm áp kia lạnh d ần, tỷ như hấn đã không cảm nhận được hô hấp của cô.....

Trong lòng Giang Văn Hi ền cả kinh, chấn động bất an, trong đầu hấn có một suy đoán, nhưng hấn không dám thừa nhận nó, hấn sợ hãi, một khi thừa nhận sự thật này, toàn bộ thế giới của hấn, đầu sẽ sụp đổ.

Thân thể Giang Văn Hi ền hơi hơi run rẩy, vẫn luôn im lặng chờ bác sĩ tư nhân đến.

Hấn nhận thấy được hamster nhỏ không thích hợp đã kêu một tiếng, chung quy đã muộn.

Bác sĩ kiểm tra r ồi nửa ngày lúc sau, mới chậm rãi nói: " Hamster nhỏ này, tuổi thọ đã hết."

Chỉ một câu nói đã đem Giang Văn Hi ền lừa mình dối người lôi trở lại hiện thực.

Hấn tr ần mặc, ôm thân thể cứng đờ của hamster nhỏ, xoay người lên lầu.

Bác sĩ gãi gãi đầu, không hiểu ý của BOSS là gì, nhưng hấn ta vẫn thu dọn đồ vật rời đi.

Giang Văn Hiền đem hamster nhỏ đặt ở trên giường, đầu của hắn gắt gao đặt ở bụng nhỏ cứng đờ của hamster nhỏ, trằn mặc, trằn mặc giống như chết, giống như không nghe thấy tiếng hít thở của mình.

Vài phút sau, Giang Văn Hiền khóc lớn.

Hắn lần đầu tiên bị người hãm hại thiếu chút nữa đã chết, không khóc, chỉ có cừ hận.

Hắn lần đầu tiên giết người, không khóc, chỉ có lạnh nhạt.

Hắn lần đầu tiên nhìn nhiều người vì hắn tan cửa nát nhà, không khóc, chỉ có tàn nhẫn.

Nhiều lần đầu tiên như vậy, tàn nhẫn, bất kham, thống khổ, tuyệt vọng, hắn không khóc.

Nhưng hiện tại, chỉ là hamster nhỏ chết đi, hắn khóc tê tâm liệt phế, rung chuyển trời đất.

Trong phòng ngoại trừ tiếng khóc áp lực lại cuồn cuộn ngạo, còn lại không còn cái gì.

Thật lâu thật lâu sau, tiếng khóc nhỏ dần, thân thể hắn run rẩy, run rẩy.

Mạc Vân Quả phiêu ở không trung thấy như vậy, trằn mặc.

Lúc này, cách thời gian cô chết đã là 8 tiếng.

"Tiểu gia hỏa, người nói có phải hay không ta đời này làm bấy quá nhiều? Nói cách khác, sao lại có thể mất đi người đâu?" Giọng nói của Giang Văn Hiền còn mang theo một tia khóc nức nở, nghẹn ngào làm người nghe không thốn thức.

Giang Văn Hiền đem hamster nhỏ bế lên, ôn nhu hôn hôn môi nhỏ nhỏ của nó, cảm giác lạnh lẽo thật giống như nhiệt độ của thân thể hắn lúc này.

"Vì so nghiệt do ta gây ra, lại muốn người tới gánh vác?" Một giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, nhỏ giọt ở trên người hamster nhỏ, lại không thể gọi vật nhỏ tỉnh lại.

Giang Văn Hiền khẽ cười một tiếng, kia tiếng cười hàm nghĩa, Mạc Vân Quả không hiểu.

Hắn lấy di động, gõ một dãy số, đó là của Trâu Thiên Hữu.

"Alo, lão đại?" Trâu Thiên Hữu thật cẩn thận hỏi, cậu ta không hiểu tại sao đột nhiên Giang Văn Hiền lại liên hệ với hắn.

"Ừm." Bởi vì khóc quá lâu, giọng của Giang Văn Hiền còn mang theo giọng mũi.

"Trâu Thiên Hữu, nếu hiện tại tôi chuộc tội, còn kịp sao?" Giang Văn Hiền hỏi.

"Cái gì?" Trâu Thiên Hữu có chút khó hiểu, kinh ngạc hỏi một câu.

Giang Văn Hiền nhìn hamster nhỏ trước mắt, dùng ngón tay ngoéo ngoéo ngón móng vuốt cứng đờ của nó, khóe miệng cong cong mỉm cười, khóe mắt lại nổi lên giọt lệ.

"Nếu....." Giang Văn Hiền khắc chế thanh âm nghẹn ngào, "Hiện tại tôi..... Chuộc tội..... Còn..... Tới kịp..... Sao?"

Một câu bị hắn nói đứt quãng, Trâu Thiên Hữu cho dù tính trì độn, cũng đã nhận ra có gì đó không đúng.

- - - - -

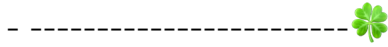
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 370

Edit: Linhlady

Trâu Thiên Hữu không biết Giang Văn Hiên đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, cậu ta chỉ có thể đại khái suy đoán một chút, hơn nữa khuyên giải hắn.

"Bất kể là chuyện gì, chỉ cần hiện tại làm, tất cả đều kịp."

"Ừm." Giang Văn Hiên từ xoang mũi phát ra một tiếng, Trâu Thiên Hữu còn muốn hỏi cái gì đó, Giang Văn Hiên lại đã cắt đứt điện thoại.

Cắt đứt điện thoại Giang Văn Hiên chọc chọc hamster nhỏ, trên mặt treo nụ cười ngốc nghếch.

"Hắc! Tiểu gia hỏa, ngươi có chuyển thế đúng không? Người xem người đâu có thể tu luyện thành hamster tinh, cho nên nhất định sẽ có chuyển thế đi? Ta dùng nửa đời sau của ta chuộc tội, sau đó kiếp sau đi tìm người được không?"

"Người đáp ứng đi? Ta biết ngươi sẽ đáp ứng! Hắc hắc hắc!"

Giang Văn Hiên cười, kia nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

Nói đến cùng, hắn cũng chỉ đang lừa mình dối người thôi.

Mạc Vân Quả thấy như vậy, không biết sao, trong lòng có chút rầu rĩ.

"Tiểu Quả Quả, Giang Văn Hiên thật đáng thương a, ô ô ô....."

"Đúng thế a, thật đáng tình với hắn."

"Hu hu hu..... Có biện pháp gì không làm tiểu Quả Quả hiện thân a? Làm tiểu Quả Quả nói với hấn một câu cũng là tốt a!"

"Đứng nha đứng nha, nhóm chúng hữu vạn năng của phòng phát sóng trực tiếp chúng ta! Có biện pháp gì không!"

"Có một cái biện pháp, ta có thể mượn cho tiểu Quả Quả Âm Dương Nhãn dùng một chút, tiểu Quả Quả đem Âm Dương Nhãn cho Giang Văn Hi ền, có thể làm hấn nhìn thấy người. Chỉ là....."

"

Chỉ là cái gì? Nhanh lên nói đi!"

"Chỉ là tiểu Quả Quả hiện tại cấp bậc phòng phát sóng trực tiếp của người quá thấp, ta một khi đánh thưởng cho tiểu Quả Quả Âm Dương Nhãn, trong thời gian ngắn không thể tu h ồi lại được, chỗ ta thì không sao nhưng vấn đề là, đó là..... Tiểu Quả Quả người ngàn vạn không được đem nó đổi làm kinh nghiệm giá trị giá trị giá trị a a a a!"

"Đúng đúng, tiểu Quả Quả hiện tại phòng phát sóng trực tiếp cấp bậc quá thấp, chờ phòng phát sóng trực tiếp lên tới cấp 10, còn có thể cho hấn!"

"Hai vị l ầu trên..... Đừng nói quá nhiều, nhớ bị người cục quản lý thời không thấy được."

"Ai nha, thiếu chút nữa đã quên, các người cái gì cũng không có thấy! Ta hiện tại li ền đánh thưởng cho tiểu Quả Quả!"

"Đinh! Người sử dụng Diêm La Vương đánh thưởng Âm Dương Nhãn một con (mắt trái)!"

Mạc Vân Quả nói một tiếng "Cảm ơn", sau đó đem Âm Dương Nhãn lấy ra, bay tới Giang Văn Hi ền bên người, đem Âm Dương Nhãn nhẹ nhàng thả ra, hấn có thể nhìn thấy t ần tại của cô.

"Tôi phải đi." Mạc Vân Quả nhìn Giang Văn Hiền ngốc lảng nói.

Giang Văn Hiền kinh ngạc nhìn trạng thái linh hồn của Mạc Vân Quả, hắn vừa rồi cảm giác được mắt trái đau xót, chẳng lẽ là bởi vì như vậy mới nhìn thấy tiểu gia hỏa.

"Đi nơi nào?" Giang Văn Hiền muốn đuổi tay bắt lấy Mạc Vân Quả, lại bắt vào khoảng không.

Mạc Vân Quả không trả lời Giang Văn Hiền, mà nói: "Người cố lên!"

Giang Văn Hiền chảy nước mắt gật đầu, hắn cố lên, hắn nhất định sẽ cố lên!

Âm Dương Nhân vốn dĩ chính là âm tà chi vật, mà trên người Giang Văn Hiền tội nghiệt quá nặng, cho nên vì tránh cho Âm Dương Nhân cùng hắn hợp hai làm một, Mạc Vân Quả đang nói xong câu nói kia, lúc sau, liền nghe Diêm La Vương nhắc nhở đem Âm Dương Nhân thu hồi.

Giang Văn Hiền nhìn căn phòng trống rỗng, nơi nào còn có bóng dáng tiểu gia hỏa.

Hắn nửa quỳ, thành kính hôn hamster nhỏ, khoe miệng gọi lên tươi cười tuyệt mỹ, lúc này đây, không hề rơi lệ.

"Chờ ta."

Hai chữ, cứ thế theo hắn cả đời.

Cùng lúc đó, Đoàn Tử nhắc nhở nhiệm vụ thành công, khi Mạc Vân Quả kinh ngạc cùng tình huống phòng phát sóng trực tiếp liên tiếp xuất hiện câu "6666666 lợi hại tiểu Quả Quả của ta", Mạc Vân Quả thoát ly vị diện.....

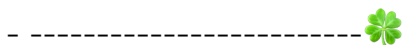
- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 371: Nhất niệm thành ma,nhất niệm thành Phật(phiên ngoại Giang Văn Hiến)

Edit: Linhlady

Nửa đời trước của tôi, vô cùng xuất sắc, xuất sắc đến nỗi có thể viết một quyển sách mấy ngàn chương.

Thế nhưng, những chuyện sau đó tôi lại dần dần quên mất, cũng không muốn nhớ rõ.

Cứu tiểu gia hỏa chỉ là nhất thời tò mò, lại không nghĩ đến trở thành ràng buộc cả đời của tôi.

Tiểu gia hỏa là một tiểu gia hỏa lạnh lẽo, cô ấy dường như chưa từng cười, cũng nói rất ít.

Tôi biết, đó là bởi vì tiểu gia hỏa không hiểu cách đối nhân xử thế, cô luôn bày khuôn mặt lạnh lẽo, lấy một phương thức không tiếng động như vậy cự tuyệt người khác.

Thế nhưng, tôi không thêm để ý, bởi vì tôi rất nhàm chán, thế giới này, ngoại trừ kiếm tiền, thật sự nhàm chán.

Mà lúc ấy, tôi cảm thấy kiếm tiền nhàm chán.

Cho nên trêu đùa tiểu gia hỏa trở thành lạc thú của tôi, rồi sau đó, tôi mới hiểu được, lạc thú đó là khởi nguồn cho tình yêu.

Tôi yêu tiểu gia hỏa, không biết từ khi nào bắt đầu, chờ ý đến khi thức được, đã là thâm tình.

Thật đúng với câu nói kia "Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm*."

*Tình không biết bắt đầu bao giờ, chỉ biết mãi hướng về một người mà say đắm.

Thế nhưng người tôi yêu lại bỏ tôi mà đi.

Tôi biết, tôi nghiệp chướng nặng nề, về sau đã chết chỉ sợ phải xuống mười tám tầng địa ngục, tôi không để bụng những cái đó, cho nên cho dù giải tán hắc bang, tôi cũng không có nghĩ tới chuyện tạo phúc cho nhân loại.

Cho đến khi tiểu gia hỏa rời đi, tiểu gia hỏa có thể tu luyện thành tinh, nhất định là có đại công đức thêm thân, hơn nữa ta loáng thoáng cảm thấy, tiểu gia hỏa sợ dĩ chết đi là do cứu một người tội ác ngập trời.

Từ trước tới nay tôi chỉ vì mình mà sống.

Hiện tại ta, tương lai tôi, chỉ vì tiểu gia hỏa mà sống.

Tôi muốn cùng tiểu gia hỏa ở bên nhau, cho dù là kiếp sau, kiếp sau sau nữa, kiếp sau sau nữa, cho dù là một đời tôi đều muốn cùng tiểu gia hỏa ở bên nhau.

Cho nên, tôi phải dùng nửa người sau chuộc tội, tôi được vào đội ngũ đặc thù của quốc gia, trường kỳ sinh hoạt ở mảnh đất nguy hiểm, tiêu diệt một đám người tội ác tày trời, kiến công vô số, nhưng tôi chưa bao giờ yêu cầu thêm công tiến tước, tôi chỉ hy vọng một đời này chuộc xong tội lỗi của tôi, sau đó kiếp sau là có thể cùng tiểu gia hỏa ở bên nhau.

Như vậy, thật tốt, tôi nghĩ như vậy.

Sau lại, có người gọi tôi là "Anh hùng".

Không, tôi không phải anh hùng, tôi chỉ là một người đã làm việc từng tội ác tày trời hiện giờ tới chuộc tội mà thôi, không hơn.

Khi tôi nhìn tiểu gia hỏa ở trạng thái linh hồn, tôi biết, thế giới này còn nhiều chuyện huyền diệu hơn mình tưởng tượng.

Cho nên tôi bái phỏng rất nhiều người đức cao vọng trọng, nghe bọn hần nói rất nhiều bí tân, khi tôi dần dần già đi, tôi rời khỏi b ồđội quốc gia, xuất gia.

Trụ trì nói lòng tôi có h ồng tr ần, tôi trả lời một câu "Trong lòng tôi chỉ có tiểu gia hỏa."

Người xuất gia, bốn ứng lục căn thanh tịnh, chặt đứt h ồng tr ần. Nhưng mà tôi xác thật khác loại, tất cả mọi chuyện tôi là chỉ là để có thể ở bên tiểu gia hỏa, không hơn.

Sống thọ và chết tại nhà, khi linh h ồn tôi phiêu đảng ở không trung, lúc ấy, tôi thấy một ánh sáng nhu hoà ôn nhu hỏi tôi: "Nhữ đến đại đạo, lại vương vấn h ồng tr ần chưa xong, không thể phi thăng, nhữ có nguyện vọng? Ngô nguyện chúc người giúp một tay."

Tôi nghe thấy mình nói: "Có, tôi muốn cùng tiểu gia hỏa ở bên nhau."

"Ai, nghiệt duyên a....." Người nọ nói như vậy nói, cùng lúc đó, linh h ồn tôi không chịu khống chế hướng nơi nào đó bay đi.

Nội tâm ta một trận kích động, tôi..... Rốt cuộc có thể nhìn thấy tiểu gia hỏa của tôi sao?

- -----

Edit: Phù!!!! Lăn lộn bao nhiêu ngày cuối cùng cũng full r ầ....

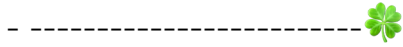
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 372: Hạnh phúc của hắc liên liệu lý

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả không thể hiểu được sao mình lại hoàn thành nhiệm vụ trở lại không gian, nhìn chăm chăm cục bột béo trước mặt.

"Đoàn Tử." Mạc Vân Quả nhìn nó nói.

Đoàn Tử chọc chọc mặt mình không ngừng gật đầu, "Ừ ừ!"

"Nhiệm vụ lần này như thế nào đột nhiên lập tức hoàn thành? Rõ ràng cái gì ta cũng không có làm." Mạc Vân Quả hỏi.

"Kỳ thật lúc ấy tiến độ của ký chủ đã là 99%, chỉ thiếu 1% là có thể hoàn thành nhiệm vụ." Đoàn Tử tiếp tục nói, "Đại khái là bởi vì ký chủ thân chết, từ nội tâm hắc hoàn toàn nhận thức được tầm quan trọng của ký, hơn nữa thật tình muốn chuộc tội, cho nên nhiệm vụ mới có thể hoàn thành."

M

ạc Vân Quả nghe được Đoàn Tử nói như vậy, nghĩ nghĩ nói: "Đoàn Tử, về sau tiến độ nhiệm vụ có thể nhắc nhở ta không?"

"Đương nhiên có thể!" Cục bột béo gật gật đầu.

"Ừ." Mạc Vân Quả gật đầu, không nói chuyện nữa.

Cô nằm ở nơi đó, nghỉ ngơi.

Đoàn Tử nhìn Mạc Vân Quả muốn nghỉ ngơi, tiếp tục nói: "Ký chủ người nghỉ ngơi xong chúng ta sẽ tiến vào vị diện sau đi."

,

"Ừ." Mạc Vân Quả thấp giọng đáp ứng một câu.

Đoàn Tử cũng không nói nữa.

Chờ Mạc Vân Quả nghỉ ngơi xong, Đoàn Tử mang theo Mạc Vân Quả trực tiếp truyền tống vào vị diện sau, đồng thời tiến hành mở phát sóng trực tiếp.

Mạc Vân Quả tỉnh lại trong một hương vị khó có thể miêu tả, cô vừa mở mắt đã bị tình huống trước mắt dọa sợ ngây người.

Chỉ thấy trên quảng trường rộng lớn, đứng rất nhiều người, tất cả mọi người đều gât gao nhìn chăm chăm cô, giống như cô đã làm chuyện gì đó kinh thiên động địa vậy.

Mà bên người cô, đứng một người đàn ông cái tóc ngắn, đại khái cao hơn cô một cái đầu, dáng người tỷ lệ hoàng kim, vẻ ngoài sắc bén, là một người đàn ông tuấn mỹ.

Dương nhiên, cái này không phải là máu chốt, máu chốt nhất chính là trong tay của hắn bùng một mâm điểm tâm nhỏ, mềm mại, tinh xảo.

Hương thơm hỗn lộn có vị ngọt ngào truyền đến xoang mũi của Mạc Vân Quả, làm người ta nhịn không được nuốt nước miếng.

"Mạc tiểu thư cảm thấy như thế nào?"

Thanh âm của người đàn ông như rượu ngon thuần hậu, trong giọng nói ôn nhu, phảng phất muốn nị chết người trước mắt.

M

ạc Vân Quả có chút nói không nên lời tới, không phải bởi vì cái khác, hoàn toàn là bởi vì trong miệng cô không biết là thứ gì, quả thực khó ăn muốn chết!

Khó ăn đến hoàn toàn muốn đột phá nhận thức muốn offline, Mạc Vân Quả có thể cảm giác được kia đồ vật đã bị cô nuốt xuống, nhưng hương vị

còn lưu lại trong miệng kia lại không cách nào tiêu tan.

Mạc Vân Quả nhìn bàn ăn vặt, trong lòng nghĩ đồ vật kia hẳn là ăn rất ngon đi? Cũng có thể xoa tan hương vị trong miệng cô.

Nghĩ như vậy Mạc Vân Quả xem nhẹ người đàn ông hỏi chuyện, mà nhìn thẳng vào hắn ta nói nói: "Tôi muốn ăn."

Người đàn ông nghe cô nói thế trong mắt xẹt qua một tia quỷ dị, ý cười hắt hờ càng thêm thâm, thanh âm cũng càng thêm nhu hòa.

"Nếu là Mạc tiểu thư yêu cầu, vậy kẻ hèn lèn cung kính không bằng tuân mệnh."

Nói lời này, hắn dùng ngón tay nhéo một miếng điểm tâm, sau đó chậm rãi giơ trước miệng Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả theo bản năng há mồm ăn, oa ô một ngụm ăn toàn bộ miếng bánh.

Sau đó.....

Một loại hương vị khó lòng giải thích ở trong miệng cô nổ mạnh, cô muốn phun, lại phát hiện điểm tâm vào miệng là tan, gần như trong nháy mắt, đã theo yết hầu cô mà xuống, hương vị trong miệng không những không vớt đi, ngược lại không ngừng lặp đi lặp lại.

Mạc Vân Quả muốn nói cái gì đó, nhưng mà ngay sau đó cô liền hôn mê bất tỉnh.....

- - - - -

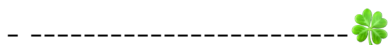
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 373

Edit: Linhlady

Bạc Diệc Nhiên nhanh tay tiếp được Mạc Vân Quả, sau đó thản nhiên tiếp nhận ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người, khước miệng hơi câu lên nói: "Xem ra, Mạc tiểu thư hạnh phúc ngất đi rồi."

Quần chúng phía dưới:..... Ha hả!

Dừng tưởng rằng bọn họ không biết, đồng người làm tuy rằng đẹp, nhưng tuyệt đối không thể ăn a a a a!

Vốn dĩ cho rằng đại thần làm đồ ăn hương vị cuối cùng cũng không còn khủng bố như vậy cho nên lúc này mới triệu tập rất nhiều người tới quan khán trận tỷ thí ăn này, ai ngờ đến, Mạc đại tiểu thư cư nhiên bị nạn ăn xong ngất đi rồi a!

G

Ờ khắc này, ánh mắt bọn họ nhìn Bạc Diệc Nhiên càng thêm phức tạp.

Bạc Diệc Nhiên cũng không để ý đến bọn họ, trực tiếp ôm Mạc Vân Quả rời đi, đương nhiên, trước khi đi, hắn còn không quên đem bàn ăn vặt mang theo, đồ ăn của hắn, cũng không phải người nào đâu có thể ăn đâu.....

Trong khi Mạc Vân Quả hôn mê cũng tiếp thu toàn bộ bối cảnh vị diện, đồng thời tiếp nhận nhiệm vụ.

Quần chúng phòng phát sóng trực tiếp nhìn đến nhiệm vụ lần này cùng bối cảnh, đồng loại tỏ vẻ cạn lời, đặc biệt cạn lời, đồng thời dần dần đồng tình với Mạc Vân Quả.

Khi Mạc Vân Quả tỉnh lại, việc đầu tiên cô làm đó là chải chuốt lại bối cảnh vị diện.

Đây là một thế giới thần kỳ, trình độ phát triển giống xã hội hiện đại, ngoại trừ có một chỗ không giống, đó là trình độ ở thế giới này rõ ràng cao hơn các thế giới khác.

Đó chính là: Đồ ăn!

Thế giới này đồ ăn chia làm hai loại, có thể ăn cùng không thể ăn.

Đúng, chính là đơn giản thô bạo như vậy!

Chuẩn xác mà nói, đồ có thể ăn màu sắc hương vị đều đầy đủ nhưng lại không có tác dụng của đồ ăn.

Còn đồ không thể ăn là đồ khó ăn muốn chết, nhưng lại có thể thêm vào người các loại trạng thái, ngẫu nhiên còn có thể đạt được đồ ăn năng lực đặc thù, mà đồ ăn đó, gọi chung là "Hắc ám liệu lý".

Bạc Diệc Nhiên kia chính là một "Hắc ám liệu lý", tuổi còn trẻ đã là trở thành nhân vật hắc ám liệu lý đỉnh, đương nhiên, đồ ăn hắc làm, cái hương vị kia..... Ân..... Nguyên chủ chính là chết vì ăn nó.

N

ói đến nguyên chủ, đây là một người cực kì mê luyện Bạc Diệc Nhiên, đại tiểu thư Mạc gia, ở Mạc gia nhận hết sủng ái, một lần trong yến hội gặp Bạc Diệc Nhiên nhất kiến chung tình, từ đây không thể vãn hồi, mỗi ngày đều quấn lấy Bạc Diệc Nhiên, thái độ của Bạc Diệc Nhiên cũng rất thú vị, đại khái chỉ là đem nguyên chủ như một người ngu xuẩn thú vị mà thôi.

Lúc này, cũng là do Bạc Diệc Nhiên hứng thú tới, muốn chứng minh cho mọi người đồ ăn của hắn thật ra "Ăn ngon", cho nên trưng cầu người ăn thử, sau đó hắn làm một bàn điểm tâm.

Sau khi nguyên chủ biết được, lợi dụng ưu thế của mình, nghĩ đến áp các đối thủ, kỳ thật cũng không có vài người.....

Cô thành công lấy được vị trí này, lại sau đó..... Liền quang vinh hy sinh.....

Mạc Vân Quả chải vuốt rõ ràng toàn bộ bối cảnh, biểu tình hàng năm bất biến rồi cuộc có một tia buồn lòng.

Cặp lông mày thanh tú hơi hơi nhăn lại, hiển nhiên đối với thế giới này không hài lòng.

Đồ ăn khó ăn gì đó, quả thực không cần quá tàn nhẫn!

Nhất đáng giận chính là Đoàn Tử cho nhiệm vụ -- ném đồ Bạc Diệc Nhiên làm một trăm lần nói (không thể ăn) cũng phải chân thành khen, thu hoạch độ vừa lòng của Bạc Diệc Nhiên là 100.

Mạc Vân Quả:.....

Phòng phát sóng trực tiếp dường loạt dường tình với Mạc Vân Quả, nhiệm vụ này nhìn qua rất đơn giản, nhưng khi tưởng tượng tới đồ ăn đó, thật là..... Ha ha! Bọn họ cực tuyệt nói quá nhiều!

Đối với chuyện này qu ân chúng phòng phát sóng trực tiếp chỉ có thể im lặng xoát ra từng dòng chữ "Tiểu Quả Quả cố lên".....

- - - - -

[6]

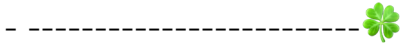
Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 374

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả cảm thấy, thế giới này quả thực chính là khắc tinh của cô, chỉ cần tưởng tượng đến hương vị trong miệng trước khi hôn mê, trong vòng một giây Mạc Vân Quả muốn rời khỏi thế giới này.

Nhưng tưởng tượng đến nhiệm vụ của mình, cô lại không thể không lưu tại thế giới này.

"Nha ~ Mạc tiểu thư tỉnh?" Bạc Diệc Nhiên đẩy cửa vào, trong tay còn bưng một chén cháo.

Mạc Vân Quả vừa thấy chén cháo trong tay Bạc Diệc Nhiên, thân thể phản ứng lập tức lui về phía sau.

Bạc Diệc Nhiên nhìn thấy động tác theo bản năng của Mạc Vân Quả theo, trong mắt xẹt qua một tia hứng thú, hắn đi qua đem cháo đưa tới trước mặt Mạc Vân Quả nói: "Thân thể cô quá yếu, tới, uống chút cháo đi."

Mạc Vân Quả:.....

Cháo này nhìn qua rất ngon, ần ần còn toả ra mùi hương, nhưng mà

.....

Mạc Vân Quả nhấp môi, không nói gì, cũng không có động tác.

Bạc Diệc Nhiên khẽ cười một tiếng nói: "Yên tâm đi Mạc tiểu thư, cháo này cũng không phải là hắc ám liệu lý."

Mạc Vân Quả lặng yên thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiếp nhận cháo.

"Dù sao hắc ám liệu lý tôi làm cũng không phải người nào cũng có thể ăn đầu ~" Bạc Diệc Nhiên khinh phiêu phiêu nói một câu.

Mạc Vân Quả:..... Cũng không phải người nào cũng có mệnh ăn.

Mạc Vân Quả ăn một ngụm cháo, hương vị cũng không tệ lắm, xem ra Bạc Diệc Nhiên thật sự không lừa cô.

Bạc Diệc Nhiên nhìn Mạc Vân Quả ngoan ngoãn ăn cháo, trong mắt xẹt qua một tia châm chọc, Mạc tiểu thư hiện giờ thái độ đậm, chẳng lẽ lại vì hấp dẫn lực chú ý của mình mà chơi thử đoạn?

A..... Cũng không biết là ai cho cô chủ ý, nhưng thật ra là một người thông minh.

Mạc Vân Quả ăn xong cháo, lúc sau, mới cảm thấy mình sống lại đây.

Hương vị khó có thể miêu tả còn ở đầu lưỡi cũng toàn bộ tiêu tán.

Bạc Diệc Nhiên tiếp nhận chén không từ tay Mạc Vân Quả, tùy tay đặt ở một bên, sau đó đặt mông ngồi xuống, chậm rãi tới gần Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả:?

Bạc Diệc Nhiên vươn tay phải, dùng ngón trỏ hơi hơi nâng cằm Mạc Vân Quả lên, trên mặt cười ngả ngón.

"Trước kia không cảm thấy, hiện tại xem ra, Mạc tiểu thư sinh bệnh, thật đúng là có vài phần tư sắc nhìn thấy mà thương ~"

Bạc Diệc Nhiên liếm liếm miệng mình, thoát nhìn có vài phần tà mị.

Mạc Vân Quả:.....

"Người tới a! Có điều dân đùa giỡn tiểu Quả Quả nhà ta!"

"Khụ khụ..... Lầu trên không cần quên cái tên điều điều dân kia làm đồ ăn có thể ăn chết người."

"Ha hả!"

"Ai? Không phải nói Bạc Diệc Nhiên làm đồ ăn có thể có thuộc tính phụ gia sao? Ta thật tò mò ngày đó đồ tiểu Quả Quả ăn có công năng gì khiến cô ấy hôn mê ~"

"Nghe lâu trên hỏi như vậy, ta cũng có chút tò mò."

"Phốc, các người không cần dụ hoặc ta ta và các người hỏi chuyện, ta cũng hiểu kỳ a! Hu hu hu....."

"Khụ khụ, cái gì kia, tiểu Quả Quả, nếu không người hỏi một chút?"

"Đồng ý đồng ý! Tiểu Quả Quả hỏi mau, hỏi đi ~ ta cũng thật tò mò a!"

"Đúng vậy nha! Ta lần đầu tiên nhìn thấy đồ ăn có thể gia tăng thuộc tính nhân thể ~"

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp đầu muốn cô hỏi vấn đề này, nghĩ nghĩ liền nhìn Bạc Diệc Nhiên đang dựa gần sát lại mình nói: "Điểm tâm kia có thể gia tăng thuộc tính gì?"

Bạc Diệc Nhiên sửng sốt, hiển nhiên không nghĩ tới người luôn bị mình đùa giỡn lại hỏi ra một vấn đề không hề tương quan chút nào.

Nhưng hắn nhanh chóng phản ứng lại, càng thêm dựa lại gần Mạc Vân Quả, hơi thở phun trên mặt cô, tăng thêm vài phần ái muội.

"Cô chẳng lẽ không cảm giác được sao? Điểm tâm kia có thể khiến cô gia tăng điểm mị lực vĩnh cửu ~"

Mạc Vân Quả:..... Cái quỷ gì?!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 375

Edit: Linhlady

“Vĩnh cửu gia tăng mị lực điềm..... Như thế nào cảm giác giống như đang chơi võng du.”

“Lầu trên ta cũng có loại cảm giác này.”

“Thế giới này thật thần kỳ nha ha ha ha ha ha!”

“Nói như vậy, điềm tâm tuy rằng khó ăn một chút, nhưng vẫn rất hữu dụng!”

“Ai nha nha, ta đột nhiên cũng muốn ăn đâu ~”

“..... Lầu trên người chẳng lẽ đã quên nguyên chủ chết vì ăn nó sao?”

“Đột nhiên sợ hãi, nhưng lại hưng phấn khó hiểu, hu hu hu..... Ta nhất định hư rồi! ㄟ ▽ ㄟ”

“Ta thấy đầu óc người muốn bỏ đi rồi!”

“Ai nha nha! Nhiệm vụ lần này không phải muốn ăn một trăm lần sau đó khen ngon sao? Thật chờ mong tuộc tính của đồng đồ ăn đó ~”

“Ta tò mò là những đồ ăn đó đến tột cùng có bao nhiêu khó ăn
23333333”

Mạc Vân Quả nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp đủ loại suy nghĩ, cũng có chút bội phục suy nghĩ của bọn họ.

Nếu không phải bởi vì nhiệm vụ, cô tuyệt đối sẽ không đi ăn những cái đó! Tuyệt đối không! (?_?)

Bạc Diệc Nhiên hoàn toàn không biết Mạc Vân Quả đã mộng bức, hấn đối với đồ ăn của mình vô cùng tin tưởng, càng dào dạt đắc ý.

“Như thế nào? Khiếp sợ đến đến không nói thành lời? Ừm?”

Hơi thở Bạc Diệc Nhiên phun ở trên mặt Mạc Vân Quả, cô còn cảm nhận được độ ấm của cơ thể hấn.

Mạc Vân Quả:.....

Cô vươn một bàn tay, nhẹ nhàng đẩy, thật là nhẹ nhàng đẩy, sau đó người nào đó từ trên giường lăn xuống.

Bạc Diệc Nhiên: ? Σ(°△°|||)

Bạc Diệc Nhiên ngốc lảng trên mặt đất, vài giây sau, hấn hơi hơi cúi đầu phát ra tiếng cười liên tiếp.

“Xem ra, ta đánh giá có sai đâu, thì ra điểm tam kia không chỉ tăng thêm giá trị mị lực lại còn tăng thêm giá trị lực lượng nữa sao? Thật đúng là..... Làm người ta ngoài ý muốn!”

Mạc Vân Quả:..... Không, người hiểu lầm, ta trời sinh có thần lực.

Bạc Diệc Nhiên đối với chuyện mình có thể tạo ra đồ ăn đồng thời có hai loại thuộc tính phụ gia vô cùng vừa lòng, hấn đạm nhiên đứng lên, vỗ vỗ bụi vốn không hề tồn tại trên người, trên cao nhìn xuống nhìn Mạc Vân Quả.

“Hôm nay tôi cao hứng, cơm trưa liền tôi làm một bàn cho cô nếm thử đi.”

Mạc Vân Quả:..... Không, không cần, cảm ơn!

Vô luận Mạc Vân Quả trong lòng nghĩ như thế nào, cô đều không thể nói ra.

Bởi vì ăn đồ ăn Bạc Diệc Nhiên làm là nhiệm vụ của cô nhiệm vụ a!

Bạc Diệc Nhiên nhìn sắc mặt lạnh lẽo của Mạc Vân Quả, cho rằng cô còn đang khiếp sợ không kịp phản ứng lại, hắt lại cười khẽ, mặt mày che dấu không được kiêu ngạo.

Hắn biết, không ai có thể ngăn cản được dụ hoặc từ đồ ăn hắn làm.

Mọi người:..... Ha hả!

N

ều không phải Bạc Diệc Nhiên làm ra đồ ăn thuộc tính phụ gia thật sự tốt đến không lời gì để nói, nếu không khẳng định không có ai nguyện ý ăn nó!

Bạc Diệc Nhiên nhìn cô vẫn lâm vào “Khiếp sợ”, hừ nhẹ một tiếng, kiêu ngạo nện bước rời đi.

Ừm..... Hắn đến ngấm lại giữa trưa nên làm cái gì mới khiến cô gái này càng thêm khiếp sợ.

Mạc Vân Quả hoàn toàn không biết tâm tư của Bạc Diệc Nhiên, tưởng tượng đến giữa trưa lại buộc phải tàn phái vị giác của mình, trái tim hàng năm không giao động đột nhiên run lên.

Cho dù Mạc Vân Quả nghĩ như thế nào, thời gian vẫn như cũ không lưu tình chút nào trôi đi, rất nhanh đã đến giữa trưa.

Bạc Diệc Nhiên đúng giờ gọi Mạc Vân Quả xuống lầu ăn cơm, đáng nhắc tới đó là, không biết Bạc Diệc Nhiên nghĩ như thế nào, hắn lại mang theo Mạc Vân Quả mang về nhà, là căn nhà hắn ở từ trước đến nay.

Mạc Vân Quả xuống lầu, liền thấy Bạc Diệc Nhiên ngồi bên bàn cơm, còn có một mâm đồ ăn bày trước mặt, xa xa thoát nhìn, chỉ có thể thấy một đoàn xanh mướt.

Trên bàn cơm to như vậy, lại chỉ có một mâm đồ ăn.

Trong lòng Mạc Vân Quả ẩn ẩn có một loại dự cảm bất hảo.....

- - - - -

[6]

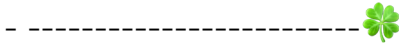
Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 376

Edit: Linhlady

Bạc Diệc Nhiên nhìn đến Mạc Vân Quả xuống dưới, vội vàng nhiệt tình tiếp đón cô, giống như đã gấp không chờ nổi, muốn để Mạc Vân Quả ăn đồ ăn do hắn làm.

Mạc Vân Quả cố ý giảm bớt tốc độ, nhưng cho dù có đi chậm thế nào mười phút sau vẫn đến bên cạnh Bạc Diệc Nhiên.

Bạc Diệc Nhiên cũng không biết nghĩ như thế nào, vừa thấy Mạc Vân Quả tới, vội vàng để cô ngồi xuống, đồng thời giống như làm ảo thuật lấy ra một đôi đũa, ý bảo cô dùng bữa.

Ánh mắt Mạc Vân Quả dừng lại trên bàn đồ ăn kia, thoạt nhìn là rau xào, giữa rau xanh cùng rau xanh màu sắc vừa đủ, dưới ánh sáng, còn có tgeer nhìn rõ dầi ăn óng ánh trộn trên đó, có một tia nghịch ngợm đáng yêu.

Bề ngoài vô cùng ngon miệng, chỉ là không biết hương vị kia.....

“Ăn a, đây là do ta cố ý chọn lựa đấy ~” Bạc Diệc Nhiên một tay chống cằm nói.

Mạc Vân Quả:..... Một chút cũng không muốn ăn.

Mạc Vân Quả “Bình tĩnh” vươn chiếc đũa, gắp một cọng rau xanh, thật là cọng rau vô cùng nhỏ.

Sau đó chậm rãi cho vào miệng mình, không hương vị khó ăn như trong dự kiến, ngược lại có vài phần thanh đạm.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Bạc Diệc Nhiên, phát hiện hần hứng thú dạt dào nhìn mình.

Mạc Vân Quả:.....

Cô nghĩ nghĩ, hẳn không có vấn đề gì lớn đi? Tuy rằng không tính là mỹ vị tuyệt đối, nhưng vẫn có thể hạ khẩu.

Vì thế cô lại gấp thêm rau xào, lần này số lượng tăng lên vào cọng.

Cô đem rau xanh cho vào miệng mình, sau đó.....

M

ột loại bùn đất xen lẫn trong cỏ xanh, trong đó tựa hồ còn trộn lẫn đủ loại vị hủ bại ở trong khoang miệng cô nổ mạnh, khiến cô nhin không được hé miệng muốn nhổ ra.

Ai biết cô vừa há mồm, những cọng rau xanh liền theo yết hầu mà xuống, hoàn toàn không nghe theo khống chế của cô.

Những rau xanh đó đã tiến vào đến dạ dày, nhưng hương vị lưu tại khoang miệng xác thật thật lâu không tiêu tán, thậm chí ả ả có tăng thêm kèm theo xu hướng khuếch tán.

Mạc Vân Quả:.....

Cô cảm thấy thật thống khổ, thật sự rất thống khổ, rõ ràng đồ ăn đẹp như vậy, vì sao có thể làm tới khó ăn như thế?

Khuôn mặt biểu tình vốn lạnh lẽo vì hương vị này mà có biến hóa, cái nhăn mày kia rõ ràng đến không thể chối cãi, vứt đi không được.

Bạc Diệc Nhiên giống như rất hưởng thụ biểu tình của Mạc Vân Quả, ánh mắt vốn dĩ hứng thú trở nên càng thêm hứng thú dạt dào, càng đáng sợ đó là, trong đôi mắt kia ngẫu nhiên hiện lên tinh quang làm người sợ hãi.

Bạc Diệc Nhiên nhẹ thủ sẵn cái bàn, ý cười ngâm ngâm nói: “Đây chính là đồ tôi cố ý vì cô làm nha, cô nhất định phải ăn xong đó ~”

Nói xong lời cuối cùng, hắn còn cố ý tăng thêm ngữ khí.

Mạc Vân Quả:..... Ai tới cứu cứu cô!

“Hu hu hu..... Thật sự khó ăn như vậy sao? Thoạt nhìn thật sự rất thống khổ.”

“Đồng tình với tiểu Quả Quả nhà ta.....”

“Tiểu Quả Quả cố lên! Ăn xong lần này, còn có 99 lần nữa thôi!”

“Nội tâm Tiểu Quả Quả:..... Chủ kênh của cậu đã hạ tuyến.”

“Tuy rằng lúc này không nên cười, nhưng ta lại đột nhiên lại bị chọc trúng điểm cười..... Ha ha ha ha ha ha cách! Nhất định có người điểm huyết cười của ta!”

“Thôi đi lâu trên, người đầu cười đến đánh cách!”

“Nói, cái tên Bạc Diệc Nhiên đã ăn đồ hắn tự làm rồi sao? Hắn sẽ cảm thấy vài thứ kia khó ăn sao?”

“Vấn đề lâu trên hỏi thật hay!”

“Đồng ý, mãnh liệt yêu cầu tiểu Quả Quả hỏi một chút!”

“Đúng đúng đúng, thuận tiện hỏi một chút cái rau xanh này thuộc tính phụ gia là cái gì nha?”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp, cảm thấy bọn họ là một đám người “Đừng nói chuyện không đau eo”, đương nhiên, cô cũng tò mò cái này Bạc Diệc Nhiên cuối cùng có ăn đồ mình tự làm hay không.

Vì thế cô cố nén ghê tởm hỏi: “Anh ăn qua đồ anh nấu rồi sao?”

Khoé miệng Bạc Diệc Nhiên cười cười, ác liệt học ra hai chữ.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 377

Edit: Linhlady

"Cô đoán!"

Mạc Vân Quả:.....

"Thuộc tính phụ gia là cái gì?" Mạc Vân Quả lại hỏi.

Bạc Diệc Nhiên cười đến bừa bãi, hắn thay đổi tay chống cằm nói: "Cô đoán."

Mạc Vân Quả:.....

"Người đoán người đoán người đoán đoán! Đoán em gái nhà hắc mà đoán!"

"Tiểu Quả Quả người nên trả lời như vậy, người đoán ta đoán không đoán?"

"Sau đó Bạc Diệc Nhiên trả lời: Người đoán ta đoán không đoán người đoán không đoán."

"Tiểu Quả Quả: Người đoán ta đoán không đoán người đoán không đoán ta đoán không đoán."

"Bạc Diệc Nhiên: Người đoán ta đoán không đoán người đoán không đoán ta đoán không đoán người đoán không đoán!"

"Cái vị lầu trên! Ái đoán không đoán!"

"Trên lầu đầu là đại thần, làm một cái logic chết người, ta đã hoàn toàn xoay vòng vòng."

"Các người không nên ngăn cản ta, ta muốn đi nhảy lầi, như thế nào lại cùng một đám học bá ở cùng một phòng phát sóng trực tiếp, hu hu hu....."

"Lầi trên không khóc, đứng lên đề bẹp!"

"Đề bẹp em gái người mà đề bẹp, ta là một cái nữ hài giấỵ! ￣へ￣"

"Muội tử không khóc, đứng lên giúp bạn trai đề bẹp!"

"Ô ô ô....."

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nghĩ tới nhiệm vụ của mình, ném xong đờ ăn lúc sau còn muốn khen một chút.

Nhiệm vụ cũng không có nói phải ăn hết toàn bộ đờ ăn, cho nên Mạc Vân Quả đương nhiên buông đũa xuống, sau đó nhìn Bạc Diệc Nhiên chăm chăm, thập phần "Chân thành" nói: "Ăn rất ngon."

Bạc Diệc Nhiên:.....? Cái quỷ gì?! Cư nhiên có người khen hắ làm đờ ăn ngon?!!(?Д?ノ)ノ

Bạc Diệc Nhiên vẫn luôn biết, đờ ăn mình làm hương vị, ừm..... Thiên nô nhân oán.

Thế nhưng không có biện pháp, hắ làm đờ ăn cho người ta thuộc tính phụ gia thật là tốt không lời gì để nói, cho nên cho dù khó ăn, ở một mức độ nào đó mà nói, những người đó vẫn sẽ ăn, bởi vì bọn họ khát vọng lực lượng, khát vọng cường đại, khát vọng được chú ý.

Chỉ cần dục vọng bất diệt của con người, như vậy đờ ăn của hắ đầu sẽ có giá trị.

Nhưng cứ cho là như thế đi, chưa từng có một người nói với hắ rằng đờ hắ làm ăn ngon.

Bọn họ chỉ biết nói "Đại thần làm đồ ăn hiệu quả thật là quá tốt!" "Đại thần làm đồ ăn cư nhiên có thể gia tăng lực lượng!" Linh tinh, bọn họ để ý, chỉ là đồ ăn mang cho bọn họ hiệu quả phụ gia, chưa bao giờ sẽ có người bình phán hương vị của chúng nó.

Bởi vì hương vị kia, thật là một lời khó nói hết, mà bọn họ, lại không có lựa chọn nào khác.

Đây là lần đầu tiên, Bạc Diệc Nhiên từ trong miệng người khác nghe được hắn làm đồ ăn rất ngon.

Trái tim Bạc Diệc Nhiên đột nhiên dao động, trái tim cứng rắn trước kia lại giống như có một vết nứt, có lẽ sẽ càng lúc càng lớn.

Mặc kệ Bạc Diệc Nhiên nghĩ như thế nào, Mạc Vân Quả đầu xem như hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Cô lặng yên thở dài nhẹ nhõm một hơi, ít nhất hôm nay hắn không cần lại ăn đồ ăn khó ăn như vậy nữa.

Ngay lúc này, Bạc Diệc Nhiên đột nhiên phục hồi tinh thần lại vỗ vỗ bả vai Mạc Vân Quả nói: "Nếu ăn ngon, vậy ăn nhiều một chút a!"

Nói xong còn tei ki đem đôi đũa đưa cho Mạc Vân Quả, đồng thời đem bàn đồ ăn đẩy về phía Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả:.....

"Đinh! Nhiệm vụ hoàn thành tiến độ 10%."

Phòng phát sóng trực tiếp đột ngột xuất hiện nhắc nhở tiến độ nhiệm vụ làm phòng phát sóng trực tiếp cả kinh, khi nào hệ thống còn nhắc nhở tiến độ nhiệm vụ?

Nhưng không thể không nói, cái công năng này thật đúng là thuận tiện a, ha ha ha! Nói như vậy, bọn họ không cần mỗi lần nghe thông báo hoàn thành nhiệm vụ với vẻ mặt mòng bức nữa.

Phòng phát sóng trực tiếp đối với cái nhắc nhở này khen một hồi, cái này làm cho Đoàn Tử vẫn luôn chú ý phòng phát sóng trực tiếp vừa lòng cười, nó thật là vui vẻ bay bổng nha! (▽)／

- - - - -

[6]

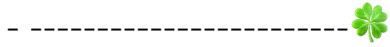
Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 378

Edit: Linhlady

Cuối cùng, Mạc Vân Quả vẫn không ăn hết đĩa rau xào kia.

Bạc Diệc Nhiên nhìn Mạc Vân Quả không có động tác, cũng không kiên trì thêm, nói thẳng một câu buổi tối sẽ làm đồ ăn cho cô rồi vội vàng đi ra ngoài, không biết đi đâu.

Ngược lại là Mạc Vân Quả, nhìn một bàn rau xanh, trầm mặc không nói.

Mạc Vân Quả có chút không nghĩ ra, cuối cùng thì nó đã trải qua trình tự như thế nào, mới có thể đem rau xanh ngon như vậy vào thành hương vị hư thối.

Còn có vẻ công năng phụ gia của món Bạc Diệc Nhiên theo nấu, cũng không biết nó là cái gì?

Rất nhanh, Mạc Vân Quả đã có thể đoán được Bạc Diệc Nhiên làm rau xào thuộc loại phụ gia là cái gì.

Suốt một buổi trưa, Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy mình thực no, rõ ràng chỉ ăn vài miếng rau xào, thế nhưng cô cảm thấy no chưa từng có.

Mạc Vân Quả không phải ngốc tử, cô đương nhiên biết được bàn rau kia giúp gia tăng cảm giác no bụng.

Tuy rằng Mạc Vân Quả tiếp thu ký ức của nguyên chủ, thế nhưng cô lại không có cách nào đối mặt với cha mẹ nguyên chủ.

Nguyên chủ là một người được sủng ái, ngoại trừ việc theo đuổi Bạc Diệc Nhiên khiến người khác không vừa ý ra, những chuyện khác cô cũng

không làm chuyện gì ảnh hưởng đến người khác.

Cũng không biết cha mẹ nguyên chủ thấy như thế nào, cô đã ở trong nhà Bạc Diệc Nhiên một ngày, người nhà cũng không gọi cho cô một lần nào, nhìn cô một cái cũng không có.

Nhưng chuyện này lại khiến Mạc Vân Quả cảm thấy nhẹ nhõm, bởi vì cô thật sự không biết đối mặt với cha mẹ nguyên chủ như thế nào.

Mạc Vân Quả không biết đó là, khi cô bị Bạc Diệc Nhiên ôm đi, cha mẹ nguyên chủ liền gọi cho Bạc Diệc Nhiên, sau đó nhờ hắn chiếu cố con gái nhà mình linh tinh.

Cha Mạc mẹ Mạc rất cao hứng, bọn họ cho rằng trái tim chân thành của con gái nhà mình cuối cùng có kết quả, nếu không, làm sao Bạc Diệc Nhiên sẽ ôm cô về nhà.

Đây cũng là nguyên nhân bọn họ không gọi điện cho Mạc Vân Quả gọi, sợ con gái thẹn thùng gì đó ~(*~*)

Buổi trưa trôi qua, 6 giờ tối, Bạc Diệc Nhiên đúng giờ xuất hiện ở trong phòng bếp, sau đó cao hứng phấn chấn làm hai mâm một canh.

Món ăn có ớt xanh xào khoai tây xắt sợi, thịt bò cay, canh rau đậu hũ.

Đồ ăn bày đơn giản không thể đơn giản hơn, đổi lại là một người, chỉ hơi hiểu trù nghệ mà nói, làm mấy món này tuy rằng không đạt tới trình độ mỹ vị, nhưng chắc hẳn hương vị sẽ không khó ăn đi.

Nhưng người này lại là Bạc Diệc Nhiên ba món này sẽ không tầm thường.

Mạc Vân Quả gắt gao nhìn chằm chằm ba món ăn trước mặt, ớt xanh khoai tây xắt sợi, màu sắc ớt xanh cùng khoai tây tương phản, sợi khoai tây sắt ra giống như được đo lường trước, chỉ cần liếc mắt một cái đã thấy rất có quy tắc.

Còn thịt bò cay, canh rau đậu hủ, từ màu sắc cho đến bày trí, tuyệt đối là cực phẩm.

Chỉ là hương vị kia.....

Mạc Vân Quả chỉ cần tưởng tượng đến đây mà thể loại hắc ám liệu lý, tay cần đưa không nhận được run lên.

Hai tay Bạc Diệc Nhiên chống cằm, thập phần vui vẻ nhìn Mạc Vân Quả nói: "Như thế nào? Thật kinh hỉ?"

Mạc Vân Quả:.....

"Không cần cảm ơn tôi như vậy đâu, buổi trưa tôi đã đồng ý với cô rồi." Bạc Diệc Nhiên cười đến hai mắt cong cong, thoát nhìn mười phần thân thiện.

Mạc Vân Quả:.....

"Ai, lại nói tiếp, cô là người đầu tiên ăn đồ ăn của tôi bốn lần trong một ngày, co phải nên khen tôi không a?" Bạc Diệc Nhiên cười tùm tùm nói, đáng vẻ kia có vài phần vô hại.

Mạc Vân Quả:.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 379

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả cảm thấy, cô thật sự đã đụng phải khắc tinh rồi.

Trước kia cô cũng không phải là người chú trọng ăn uống, lúc ấy cũng dù sao cũng không có điều kiện gì.

Nhưng sau khi trải qua nhiều thế giới, ăn nhiều loại đồ ăn, khẩu vị không ngừng tăng lên, làm sao có thể quen ăn đồ này?

Từ nghèo thành giàu dễ, từ giàu về nghèo khó a.....

Cứ việc lại khó, vì nhiệm vụ, cô vẫn không thể không vươn tay gấp khoai xắt sợi, chậm rãi cho vào miệng mình, cả quá trình này tốc độ chậm cực kỳ, nhưng Bạc Diệc Nhiên lại một chút cũng không thèm để ý, vẫn luôn nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả, bộ dáng hứng thú bưng bưng.

Trong lúc nhất thời, một loại hỗn hợp từ rượu mạnh cùng với hương vị đậu hủ thối tràn ngập trong khoang miệng Mạc Vân Quả, cố tình cô còn phun không ra!

Mạc Vân Quả:.....

Tay cô chỉ có chút run rẩy buông xuống đôi đũa, động tác thật chậm rãi.....

"Đau lòng cho tiểu Quả Quả nhà ta, cái này khó ăn đến tình trạng gì a? Khiến tiểu Quả Quả nhà ta đến ngón tay cũng bắt đầu run rẩy."

"Hu hu hu..... Bạc Diệc Nhiên cái đại phơi đản....."

"Ta cũng cảm thấy như vậy....."

"Chẳng lẽ chỉ có một mình ta muốn mếm thử đồ ăn này hay sao?"

"Lâu trên khẩu vị thật là nặng, nhưng mà! Người không cô đơn đâu! Ha ha ha ha!"

"Khụ khụ, không biết vì sao, nhìn đến tiểu Quả Quả ăn thành bộ dáng kia, trong đầu ta hiện ra dáng vẻ khi ăn trước kia của tiểu Quả Quả, thật là..... Hai loại đối lập a!"

"Đúng vậy, trước kia tiểu Quả Quả mỗi lần ăn đến ăn ngon miệng, đôi mắt so với ngày thường sẽ to hơn một ít, hiện tại sao....."

"Hiện tại cũng là sáng lên a!"

"Đúng vậy, sáng lên đấy, ả ả còn kèm theo lệ quang....."

"Cũng không khoa trương như vậy đi? Ngạch..... Giống như có một chút."

"Thật sự gia, sờ sờ tiểu Quả Quả nhà ta....."

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói như vậy, kỳ thật rất muốn giải thích, không phải cô khóc, mà đây là nước mắt sinh lý khi bị huân tới!

Mạc Vân Quả không rõ, còn không phải là ớt xanh xào khoai tây xắt sợi sao? Vì sao Bạc Diệc Nhiên thế nhưng có thể làm ra một loại rượu vị, còn là hương vị hỗn tạp với đậu hủ thối.....

Bạc Diệc Nhiên nhìn Mạc Vân Quả buông đũa, đem đũa cần lấy, đưa cho Mạc Vân Quả.

"Mạc tiểu thư, nếu ăn ngon như vậy, phải ăn tiếp mới được a ~"

Ngữ khí của Bạc Diệc Nhiên có chút ý vị thâm trường, giống như chắc chắn cô sẽ ăn hết vậy.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cầ n lấy đũa, duỗi tay hướng v ề phía thịt bò hương cay, cô gắp một miếng thịt bò, nhấ n tâm, đem thịt bò ném vào trong miệng.

Vốn dĩ hương vị bị tác ra một ít, nháy mắt là một loại mùi tanh, ẩ n ẩ n còn hương vị cay gay mũi.

"Khụ khụ....." Mạc Vân Quả khụ vài cái, miếng thịt bò còn chư nhai đã trôi xuống yết h ầ i, còn không có cơ hội cho cô nhổ ra.

Mạc Vân Quả cảm thấy, Bạc Diệc Nhiên làm đ ồ ăn có độc, vẫn là loại kịch độc!

Các loại hương vị hỗn tạp ở trong miệng cô, một khắ c cũng không ngừng kích thích đầ u lưỡi của cô, khiến cô nghĩ có thể từ nay về sau cô sẽ mất đi vị giác.

Bạc Diệc Nhiên khẽ cười một tiếng, dùng cái muỗng múc một ít canh xanh đậu hủ vào trong chén, đưa cho Mạc Vân Quả nói: "Cay quá sao? Tới, uống chút canh."

Mạc Vân Quả hoài nghi nhìn thoắ ng qua canh kia, tuy rằng nhan sắc thoát nhìn thập phần đẹp, nhưng mà.....

Cho dù bản thân cô có bao nhiêu lần không muốn uống canh kia, cũng không thể không ăn, không có biện pháp, ai bảo đây là nhiệm vụ của cô?

Mạc Vân Quả bùng chén lên, uống một ngụm, ngay sau đó, cô li ề n không chịu nổi phun ra.....

- - - - -

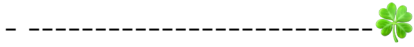
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 380

Edit: Linhlady

Nước canh phun lên trên mặt Bạc Diệc Nhiên, thậm chí dính một ít trên tóc, nhỏ giọt xuống mặt đất.

Tươi cười trên mặt Bạc Diệc Nhiên lập tức động lại, nhìn ánh mắt khi nhìn Mạc Vân Quả trở nên không tốt.

Giờ phút này Mạc Vân Quả cũng thống khổ không kém bao nhiêu, vừa rồi khi canh kia vừa đưa vào miệng cô, như có cổ lực lượng trăm năm bộc phát, đại não còn chưa kịp phân biệt nó là hương vị gì, thân thể đã theo bản năng phun nó ra ngoài.

Mạc Vân Quả đặt chén xuống bàn, vẻ mặt không đổi, nhưng thực tế trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì, chỉ có mình cô biết.

"Mạc đại tiểu thư đây là ý gì?" Bạc Diệc Nhiên không lau nước canh trên mặt, ánh mắt âm u nhìn Mạc Vân Quả, giống như muốn nuốt cô vào bụng.

Mạc Vân Quả:.....

Muốn cô giải thích sao, thật sự là canh này hương vị quá khó uống, cho nên cô phun nó ra.

Bạc Diệc Nhiên thấy Mạc Vân Quả không nói lời nào, cười lạnh một tiếng nói: "Uống phí lòng tốt của tôi khi dụng tâm làm đồ ăn cho cô, vậy mà cô h ồi đáp tôi vậy à? Hửm?"

Mạc Vân Quả:.....

Bạc Diệc Nhiên đột nhiên vươn tay phải, hung hăng giữ cầm Mạc Vân Quả, ngay sau đó yreen cầm Mạc Vân Quả xuất hiện một vết đỏ.

"Mạc đại tiểu thư, cô thật là..... Hành động quá đẹp!"

Bạc Diệc Nhiên đột ngột nở nụ cười, nước canh trên mặt chậm rãi chảy xuống, nhỏ giọt trên quỳ áo hoa lệ, để lại dấu vết loang lổ.

Mạc Vân Quả cảm thấy, Bạc Diệc Nhiên đại khái có bệnh, lại còn có bệnh không nhẹ, vừa lúc, quỳ áo chúng phòng phát sáng trực tiếp cũng có suy nghĩ như vậy.....

"Nói, cái tên Bạc Diệc Nhiên này đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ súc như vậy làm gì? Vừa rồi hù chết bảo bảo! Hu hu hu....."

"Đại khái là mất não đi?"

"Trên lầu chính người cũng không tin Bạc Diệc Nhiên mất não đi!"

"Tuy rằng Bạc Diệc Nhiên có thần kinh một ít, nhưng không thể phủ nhận đó là, hần cười rộ lên rất đẹp a! Ha ha ha ha!"

"Lầu trên là cầu nhan khống, tránh ra!"

"Hừ! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ) ta là nhan khống ta kiêu ngạo!"

"Không cần oai lâu, hiện tại mẫu chốt là, cầm tiểu Quả Quả nhà ta còn bị Bạc Diệc Nhiên khống chế đây....."

"Ai nha má ời, luôn có một loại cảm giác ác bá soái khí đùa giỡn con gái nhà lành 2333333333"

"【 hình ảnh 】 【 hình ảnh 】 đã chụp hình 23333333"

"Lầu trên là kỹ nữ tâm cơ! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ) ta cũng muốn chụp hình!"

"Ta cũng vậy ta cũng vậy, tiểu Quả Quả duy trì cái động tác này đừng cử động! Thực tốt, chính là như vậy!"

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cảm thấy, nhóm người phòng phát sóng trực tiếp này cũng có độc.....

Bạc Diệc Nhiên nhìn Mạc Vân Quả vẫn cứ đang ngẩn người không nói lời nào, bỗng nhiên k ề sát mặt vào, hai người thiếu chút nữa hôn nhau.

"Lại nói tiếp, cha mẹ Mạc đại tiểu thư cũng nhờ tôi chiêu cố cô thật tốt đấy~"

Khi nói hai từ "Chiêu cố" này, Bạc Diệc Nhiên nói đặc biệt dùng sức.

"Ừm." Mạc Vân Quả nhẹ giọng ứng một câu, xem như trả lời hẳn.

Bạc Diệc Nhiên:..... Luôn có một loại cảm giác đánh vào bông.

Tay Bạc Diệc Nhiên chậm rãi buông lỏng Mạc Vân Quả ra, ngược lại từ trên cổ cô nhẹ nhàng mà vỗ một cái, sau đó mới thu h ồi tay mình.

"Làn da Mạc đại tiểu thư gương như còn tốt hơn trước kia, xem ra là công lao của tôi a!" Bạc Diệc Nhiên cảm thán nói một câu, hoàn toàn không thấy âm u vừa r ồi.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cảm thấy, Bạc Diệc Nhiên đại khái có chút tự luyện, đem tất cả quy v ề công lao của hẳn, có cái từ để hình dung là... nói như thế nào nhỉ?

Ừm..... Xú không biết xấu hổ!

- - - - -

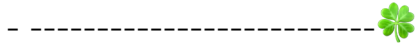
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 381

Edit: Linhlady

Mỗ nam nhân nào đó hoàn toàn không biết mình đã bị Mạc Vân Quả đặt biệt danh "Xú không biết xấu hổ", hiện tại còn hứng thú bưng bưng cầnlấy đĩa, muốn Mạc Vân Quả tiếp tục ăn.

Mạc Vân Quả nếu đã ăn loại kia thì nhất quyết sẽ không ăn lại.

Dù sao cô đã "Ăn qua" ba loại kia rồi!

"Như thế nào? Không thể ăn?" Bạc Diệc Nhiên nhìn Mạc Vân Quả không hềnguyện ý động vào đầnlúc sau mới chậm chạp hỏi.

Vấn đề này khiến Mạc Vân Quả ý thức được, giống như cô chưa nói cái gì.

Mạc Vân Quả nhìn bàn đầnlày bày trước mặt, đẹp đẽ vừa mắt, lạnh lẽo nói: "Ăn rất ngon."

Bạc Diệc Nhiên nghe được lời này, ý cười ý cười càng thêm rõ ràng, thậm chí còn mang theo vài phần chân ý.

"Tôi a, cũng cảm thấy như vậy~" Bạc Diệc Nhiên xoa xoa khóe mắt, hơi mang tà mị nói.

Mạc Vân Quả:.....

Cô trái lương tâm nói ra những lời này, mà Bạc Diệc Nhiên này thật sự cho rằng đầnlăn ngon sao?

Phẩm vị của hắnlà..... Thật đúng sự là..... Không giống người thường.....

"Nếu Mạc đại tiểu thư thích đồ ăn tôi làm như thế, vậy bốn đại thần liền cố mà giữ cô lại, mỗi ngày hai bữa làm đồ ăn cho cô."

Bạc Diệc Nhiên cũng không hỏi ý kiến của Mạc Vân Quả, trực tiếp quyết định Mạc Vân Quả ở lại đây.

Mạc Vân Quả nghe được hắn nói lời này cũng không phản bác cái gì, mau chóng ăn xong một trăm lần, như vậy cô có thể thoát ly thế giới này, không bao giờ phải ăn nó nữa!

Hiển nhiên, Mạc Vân Quả theo bản năng xem nhẹ điều kiện độ vừa lòng của Bạc Diệc Nhiên đạt tới 100 kia.

Cuối cùng, Mạc Vân Quả không tiếp tục ăn những thứ kia, cô cần hộp sữa bò, vừa uống vừa lên lầu.

Chỉ để lại Bạc Diệc Nhiên ánh mắt ý vị thâm trường.....

Mạc Vân Quả không biết Bạc Diệc Nhiên đem những đồ ăn kia xử lý như thế nào, ở nàng xem ra, nhất định là bỏ đi?

Nhưng mà Mạc Vân Quả không nghĩ tới đó là, Bạc Diệc Nhiên không chỉ có không bỏ đi, ngược lại hứng thú bưng bưng đem chúng nó ăn sạch sẽ.

Đêm dần dần sâu, trong căn phòng to như vậy chỉ có âm thanh tích táp của đồ đồ.

Mạc Vân Quả tắm rửa xong lúc sau nằm ở trên giường, tuy rằng cô đã súc miệng rất nhiều lần, nhưng trong miệng vẫn còn lưu lại hương vị này, cô muốn phun, lại phun không ra.

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sáng trực tiếp đủ các loại quan tâm cô, có vài người còn muốn mếm thử hương vị đồ ăn kia.

Nhìn đến nơi này, Mạc Vân Quả ở trong đầu nói một câu: "Các người vĩnh viễn không muốn biết nó có hương vị gì đâu."

"A liệt liệt? Không biết vì sao, nghe được tiểu Quả Quả nói như vậy, càng muốn ăn làm "xao" đây!"

"Ta cũng là thế! Cái này khó ăn đến trình độ nào mới có thể khiến tiểu Quả Quả một câu học ra nhiều từ như vậy!"

"Vừa nói như vậy, ta cũng có chút muốn ăn....."

"Ai nha nha, đáng tiếc ăn không được, nếu phòng phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả lên cấp 10 thì tốt rồi."

"Ai, lâu trên nói những lời vô dụng đó làm gì, hiện tại chúng ta chỉ có thể nhìn."

"Ta một chút cũng không muốn ăn! Nhìn thấy tiểu Quả Quả thống khổ thế kia, vẻ mặt ngàn năm không đổi mà bây giờ lại có biểu tình vắn vẹo, ta liền cảm thấy đau lòng 【 biểu tình vắn vẹo hình ảnh 1】 【 biểu tình vắn vẹo hình ảnh 2】 "

"Phốc, lâu trên ngươi cũng là một nhân tài! Thế nhưng, biểu tình của tiểu Quả Quả nơi nào vắn vẹo? Còn không phải là nhú một cái mày sao!"

"Hắc! Lâu trên ngươi cũng không biết nói, đối với tiểu Quả Quả mà nói, nhăn cái mày liền tính là vắn vẹo nha~"

"Khụ khụ..... Ta đột nhiên lại có một mục tiêu đặt ra cho chính mình, đó chính là: Về sau chụp hình tiểu Quả Quả biểu tình " vắn vẹo " nhiều hơn!
^ (~) ^"

"Cái chủ ý này của lâu trên không tồi 233333"

"Đầu là một đám người tài ba a!"

- - - - -

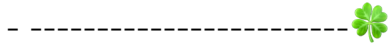
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 382

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp đem biểu tình của cô biết thành trò mua vui, lại là cảm thấy có vài phần mới lạ, cô nhìn nhìn ảnh chụp của người nọ trong phòng phát sóng trực tiếp, trên tấm hình, cô nhú mày, tuy rằng ánh mắt vẫn như cũ lạnh lẽo, nhưng lại để lộ ra một tia cảm xúc khó chịu.

Mạc Vân Quả nhìn nhìn hình chụp, yên lặng đem chúng nó tải xuống.

Kỳ thật, cô cũng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ mình "Biến sắc" như thế nào, giống như cũng không tệ lắm, ít nhất cái này giống một nhân loại có máu thịt.

Mạc Vân Quả có chút mệt mỏi, đang lúc cô dần dần nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ say, lại có tiếng đập cửa vang lên.

Mạc Vân Quả:.....

Cô ngẩng dậy đi mở cửa, đập vào mắt đó là Bạc Diệc Nhiên quăn khăn tắm.

Còn lộ ra tám múi cơ bụng cùng đường nhân ngư trước mặt Mạc Vân Quả, từ chỗ xương quai xanh chảy xuống một giọt nước, theo bụng mà xuống, chảy qua bụng xuống dưới khăn tắm khiến người ta mơ màng.

Đây là một màn dụ hoặc cỡ nào, đổi lại là cô gái khác, không lập tức nhào lên thì cũng đỏ mặt nửa ngày.

Nhưng mà Mạc Vân Quả lại không phải cô gái khác kia, cô trên dưới đánh giá một phen Bạc Diệc Nhiên, cuối cùng đưa ra một cái kết luận: Người này tể bào cường độ rất lợi hại!

Mạc Vân Quả đã từng gặp qua vô số kết cấu nhân thể, đối với nhân thể mỗi một cái kết cấu đều rõ ràng, thông qua bên ngoài thấy rõ cấu tạo bên trong là chuyện dễ như trở vò tay.

Hiển nhiên, thân thể của Bạc Diệc Nhiên tố chất thuộc dạng vô cùng tốt.

Bạc Diệc Nhiên nhìn vẻ mặt Mạc Vân Quả vẫn như cũ không thay đổi, trong mắt xẹt qua một tia tinh quang.

Hắn tiến lên một bước, khí thế cường đại liên hướng tới Mạc Vân Quả mà đi.

Mạc Vân Quả nhìn hắn một cái, xoay người trực tiếp ngã ở trên giường.

Bạc Diệc Nhiên:.....

Chẳng lẽ không phải hắn là then thùng mặt đỏ sao! Đúng lý hợp tình ngã ở trên giường là cái quỷ gì?!

Bạc Diệc Nhiên tùy tiện đi vào, đặt mông an vị ở ghế bên cạnh, lưng dựa ở ghế, hai chân bắt chéo.

"Có việc?" Mạc Vân Quả ngáp nho nhỏ hỏi, cô thật sự là có chút mệt nhọc.

Bạc Diệc Nhiên mới tắm rửa xong, cả người tỏa ra mùi hương sữa tắm, hơn nữa bản thân hắn có mị lực, một màn này nhìn đến mỹ mãn.

Nhưng bất đắc dĩ ở chỗ đó là, người trước mắt hắn lại không cảm thấy như vậy.

Bạc Diệc Nhiên cảm thấy thú vị, cái vị Mạc đại tiểu thư này, giống như trở nên khác trước kia, nhưng như vậy, mới càng thêm thú vị không phải sao?

Bạc Diệc Nhiên dẫu ánh sáng vuela léo lên, cà lơ phất phơ đánh giá bộ đồ ngủ của Mạc Vân Quả, nói: "Tôi vốn dĩ cho rằng Mạc đại tiểu thư là điển hình của ngực to não phẳng, hiện tại xem ra, tấm tắc ~"

Mạc Vân Quả:?

"Tiểu Quả Quả, hấn đang chằm chọc ngực người nhỏ đó!"

"Quá đáng ghê! Ngực nhỏ thì làm sao! Dừng vãi dẹt nhà người sao!"

"Lầu trên người giống như quên mất, quần áo mặc trên người tiểu Quả Quả, thật đúng là của nhà Bạc Diệc Nhiên....."

"Lầu trên có thể không đánh mặt ta được không.....(T ∇ T)"

"Tiểu Quả Quả, người cũng chằm chọc lại đi, người liền nói hấn đỉnh đỉnh nhỏ!"

"Không cần dạy hư tiểu Quả Quả....."

"Như thế nào sẽ dạy hồng được? Cho phép hấn chằm chọc tiểu Quả Quả nhà ta, lại không thể để tiểu Quả Quả nhà ta chằm chọc lại hay sao! Hừ!"

┐(^)┌ "

"..... Ta có một loại dự cảm bất hảo."

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp giải thích, Bạc Diệc Nhiên lại có thể nói cô ngực nhỏ, tuy rằng đây là sự thật.....

Cô nhìn thấy câu bọn họ viết ra để chằm chọc lại kia, lập tức liền nói: "Đỉnh đỉnh của người nhỏ."

Bạc Diệc Nhiên:..... Ha hả!

- - - - -

Edit: Có ai không biết đỉnh đỉnh hông ~^O^~

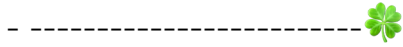
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 383

Edit: Linhlady

Bạc Diệc Nhiên giận quá hoá cười, hắc lớn như vậy, nhưng cho tới bây giờ chưa từng bộ người nào châm chọc qua!

Phải biết rằng, vị trí gì đó kia, chính là tôn nghiêm của đàn ông.

Mạc đại tiểu thư trước mắt thật can đảm a, cứ nhiên dám trắng trợn táo bạo nói ra, mẫu chốt là, căn bản là không phải sự thật!

Hắc rõ ràng là rất lớn được không!

"Mạc đại tiểu thư nói như vậy, chẳng phải nên thử một chút sao?"

Bạc Diệc Nhiên đứng lên, thẳng bức Mạc Vân Quả.

Cả người hắc đem Mạc Vân Quả vây ở trong ngực, Mạc Vân Quả bị hắc đột nhiên bạo trưởng khí thế cả kinh, không để ý bị đây ngã, Bạc Diệc Nhiên vừa vặn đem đôi tay chống đỡ ở trên giường, cái này cũng tạo thành một màn ái muội.

Mạc Vân Quả:.....

"Lại nói tiếp, Mạc đại tiểu thư tuy rằng nhỏ một chút, làn da kém một chút, đầu óc xuẩn một chút, ngoài ra giống như cũng không có khuyết điểm gì đâu." Bạc Diệc Nhiên tay phải cầm một sợi tóc của Mạc Vân Quả lên ngửi ngửi nói.

Mạc Vân Quả:..... Giống như cũng không có ưu điểm gì.....

"Tôi nhớ rõ Mạc đại tiểu thư rất thích tôi đúng không? Như vậy hôm nay, tôi thỏa mãn nguyện vọng của cô được không? Thuận tiện....." Bạc

Diệc Nhiên tạm dừng một chút, "Chứng minh bản thân tôi một chút."

Nói lời này, khoảng cách giữa Bạc Diệc Nhiên và Mạc Vân Quả càng gần, chỉ cần một chút nữa là có thể chạm môi Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả cảm thấy, người đàn ông này có chút vô có gây rối cùng xú không biết xấu hổ.

Cô nâng lên tay, hơi dùng một chút sức đẩy, sau đó Bạc Diệc Nhiên cả người bay đi ra ngoài, nện ở trên ghế cách đó không xa, phát ra "Phanh" một tiếng.

Bạc Diệc Nhiên:..... Cái quỷ gì?!

Bạc Diệc Nhiên có chút ảo não, hấn quên mất mình cho cô ăn qua điểm tâm có thể vĩnh cửu gia tăng lực lượng.

Bạc Diệc Nhiên cảm thấy cả người đau, mà khăn tắm an ổn trên eo hấn của hấn cũng có xu thế rơi xuống, hấn lại một chút cũng không để ý.

Bạc Diệc Nhiên chỉ cảm thấy thú vị, hấn không nghĩ tới Mạc Vân Quả trước kia luôn theo đuổi mà sẽ đẩy mình ra, loại cảm giác bị cự tuyệt nat. làm hấn cảm thấy một tia mới mẻ.

Hấn đứng lên, muốn tiếp tục "Đùa giỡn" Mạc Vân Quả.

Nhưng mà thời điểm hấn đứng lên, kia khăn tắm lại rơi thẳng thừng rớt xuống, cả người hấn liền bại lộ ở trước mặt Mạc Vân Quả.

Bạc Diệc Nhiên:.....(☉o☉)!!!

Mạc Vân Quả nhìn trước mắt một đồng mosaïc, tỏ vẻ tập mãi thành thói quen.

Nhưng mà lúc này người trong phòng phát sóng trực tiếp lại không kiên nhẫn chịu tịch mịch, bọn họ quyết định việc kia.....

"Tiểu Quả Quả, mau, lúc này, sắc mặt lạnh lẽo, hơi hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt hướng về phía trước, sau đó phun ra hai chữ: Thật nhỏ."

"Đúng đúng đúng, tiểu Quả Quả, liền nói theo liền trên đi ~!"

"Oa oa oa ~ làm đi a! Ta liền thích làm việc này!"

"Làm đi làm đi!"

"6666666666"

Mạc Vân Quả nghĩ phòng phát sóng trực tiếp người ngày thường đầu rất chiều cô, tuy rằng không vì sao họ muốn cô làm như vậy, nhưng cô vẫn là quyết định thử một lần, dù sao cũng không có gì tổn thất.

Vì thế khi Bạc Diệc Nhiên còn ngốc lảng liền nhìn thấy cô gái trước mặt hơi hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt khinh thường nhìn chỗ kia của hắn, sắc mặt lạnh lẽo hô ra hai chữ.

"Thật nhỏ."

Bạc Diệc Nhiên:.....

Hắn cảm giác được toàn vũ trụ bạo kích! Xích Quả Quả bạo kích!

Hắn thật muốn lập tức ném qua rít gào nói: Nơi nào nhỏ! Nơi nào nhỏ! Nơi nào nhỏ!

Nhưng mà hắn không làm như vậy, hắn biết, hiện tại quan trọng nhất đó là đem khăn tắm nhặt lên vây lại, sau đó rời khỏi cái địa phương này.

Khuôn mặt Bạc Diệc Nhiên đen xì đem khăn tắm nhặt lên quấn khăn lại, sau đó khi đi tới cửa, xoay người bềnh nhễ nhìn lướt qua ngực Mạc Vân Quả, phun ra hai chữ.

"Thật phẳng!"

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 384

Edit: Linhlady

"Phốc ha ha ha ha ha!"

"Ai nha má ời, ta không được, cười chết ta, ta đâu đánh vài cái lẩn!"

"Trên lầu người là Thiên Lô sao? Giống như còn đang trên tầng thượng của ta, ta bên này sét đánh thanh thật lớn....."

"Khụ khụ..... Xin lỗi xin lỗi, ta nói nhỏ thôi, bất quá thật sự..... Nhịn không được a! Ha ha ha ha ha ha!"

"Tuy rằng chúng ta chỉ có thể thấy một đồng mosaic, nhưng y theo mosaic lớn nhỏ mà xem, hình dạng kia hẳn là sẽ không nhỏ....."

"Nhưng không tính nhỏ hay không Bạc Diệc Nhiên lại bị tiểu Quả Quả nhà ta xem thường, ha ha ha ha! Càng nghĩ càng buồn cười làm sao đây!"

"Nhưng mà tiểu Quả Quả nhà ta cũng bị xem thường a, nói cái gì mà thật phẳng gì đó, không hiểu vì sao có một chút manh nha ~"

"Lầu trên người cũng như vậy cảm thấy sao? Ha ha ha ha ha! Cùng chung chí hướng a a! Tới tới tới, bắt tay!"

"Khụ khụ..... Tiểu Quả Quả nên ngủ, ngủ đi."

"Ân ân, đúng thế đúng thế, nên ngủ!"

"Lầu trên bề lải thật hay, bất quá xác thật nên ngủ 233333333"

"Ngủ ngon tiểu Quả Quả ~"

"Ngủ ngon ~"

Mạc Vân Quả: Ngủ ngon.

Mạc Vân Quả tắt đèn, chui vào ổ chăn, tiến vào mộng đẹp.

Nhưng mà ở cách vách, Bạc Diệc Nhiên lại nhìn chăm chăm tiểu Bạc Diệc Nhiên, vẻ mặt nghi hoặc, chẳng lẽ thật sự rất nhỏ?

Bạc Diệc Nhiên nhìn từ trên xuống dưới, càng cảm thấy không nhỏ, so với trên mạng, hẳn thật sự rất lớn được không!

Cái cô Mạc Vân Quả này thật không có ánh mắt, Bạc Diệc Nhiên méo miệng.

Trong đầu Bạc Diệc Nhiên hiện ra một màn vừa rồi, cô gái kia thấy mình mà một chút phản ứng cũng không có, còn cười nhạo mình.

Một chút cũng không then thùng, chẳng lẽ là bởi vì cô đã nhìn thấy quá nhiều?

Bạc Diệc Nhiên cười nhạo một tiếng, khó trách đầu không cái phản ứng gì, thì ra đã nhìn không ít.

Nói cái gì yêu nhất mình, đầu là gạt người.

Bạc Diệc Nhiên cười đến vài phần châm chọc, hẳn quyết định ngày mai làm ra đồ ăn càn "Ăn ngon" để Mạc đại tiểu thư nếm thử!

Tuy rằng như vậy nghĩ, nhưng nội tâm có một tia không được tự nhiên lại không thể xem nhẹ.

Hắn bực bội lật người, rồi lại lật người ở trong lòng hung hăng phun tào Mạc Vân Quả mặt không đổi sắc.

Bạc Diệc Nhiên nào biết đâu rằng, Mạc Vân Quả nhìn đến chỉ là một đồng mosaic, mosaic thứ này, cô thật đúng là tập mãi thành thói quen.....

Bạc Diệc Nhiên lăn qua lộn lại, đến nửa đêm, cuối cùng là tiến vào mộng đẹp, ngẫu nhiên còn nỉ non một câu, nghe không quá rõ ràng.

Sáng sớm hôm sau, Mạc Vân Quả sớm đã tỉnh.

Cô nhìn ghế dựa còn nằm trên mặt đất, kí ức tối hôm qua nhanh chóng xuất hiện.

Nghĩ đến cuối cùng Bạc Diệc Nhiên trước khi đi nói câu nói kia, Mạc Vân Quả liền cảm thấy người đàn ông này thật sự đặc biệt vô cớ gây rối.

Bạc Diệc Nhiên cũng sáng sớm thượng liền tỉnh, bởi vì tối hôm qua ngủ đến có chút muộn, sắc mặt của hắn có chút không tốt, ần ần có một chút quầng thâm mắt.

Khi Mạc Vân Quả thu thập xong từ trong phòng đi ra, liền thấy được Bạc Diệc Nhiên đứng ở cửa vẻ mặt màu xanh lá.

Mạc Vân Quả:?

Bạc Diệc Nhiên nhìn đến Mạc Vân Quả ra tới, ngữ khí có vài phần không tốt nói: "Xuống lầu ăn bữa sáng."

"Nha." Mạc Vân Quả ứng một câu, cùng hắn đi xuống lầu.

Bạc Diệc Nhiên cùng Mạc Vân Quả đi tới bàn ăn, trên bàn cơm bày biện là bánh bao nhỏ cùng cháo gạo kê, màu sắc, bên ngoài thoạt nhìn thập phần đẹp.

Mạc Vân Quả ngẩng xuống, thật cẩn thận gấp một cái bánh bao nhỏ bỏ vào trong miệng cắn một ngụm.

Sau đó, ánh mắt cô sáng lên, cái hương vị này.....

- - - - -

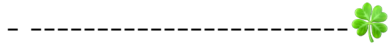
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 385

Edit: Linhlady

Cái hương vị này quả thực quá tuyệt vời, không phải nói so với các loại mỹ thực trước kia cô đã ăn, mà trái ngược với các loại đồ ăn hai ngày qua hiện tại cái bánh bao nhỏ này quả thực ăn quá ngon!

Mạc Vân Quả không hề phát hiện, dưới sự tàn phá của Bạc Diệc Nhiên, thời gian làm đồ ăn cho cô đã chậm hơn nhiều.

Bạc Diệc Nhiên nhìn đôi mắt trong nháy mắt liền sáng lên của Mạc Vân Quả, khóe miệng ý cười dần dần mở rộng, thoát nhìn giống không tãi.

Bạc Diệc Nhiên nhìn theo động tác gấp bánh bao của Mạc Vân Quả, cũng làm theo, dựa theo cách cán bạn bao của cô cán một miếng.

Khi nước sốt chạm vào đầu lưỡi của hắn, hắn nhẹ nhàng nhú mồm một chút, giây lát lướt qua.

Mạc Vân Quả nhìn đến Bạc Diệc Nhiên ăn đi, thuận miệng hỏi: "Ăn ngon sao?"

Bạc Diệc Nhiên khẽ gật đầu, trong tay lại là bỏ nửa miếng bánh bao kia xuống, giống như không muốn tiếp tục ăn.

Mạc Vân Quả cũng không có để ý điểm này, cô ăn bánh bao nhỏ, hưởng thụ mỹ thực khó được.

Bữa sáng thực mau liền kết thúc, theo sau Bạc Diệc Nhiên không biết đi nơi nào, chỉ để lại Mạc Vân Quả một người ở biệt thự.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, hơn nữa mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp xúi giục, cô liền quyết định ra cửa nhìn xem.

Thu thập mọi thứ lúc sau, Mạc Vân Quả liền bước ra cửa.

Nhưng khi cô ra cổng, lại phát hiện ở đây không có xe cộ gì.

Bởi vì Bạc Diệc Nhiên ở là khu biệt thự xa hoa, cho nên cái gọi là xe taxi căn bản không thấy được.

Tuy rằng Bạc Diệc Nhiên có gara riêng, nhưng Mạc Vân Quả mở không ra.

Đang lúc Mạc Vân Quả nghĩ nên quay về biệt thự, bên cạnh cô truyền đến một giọng nói.

"Nha! Đây không phải Mạc đại tiểu thư sao? Cần tôi tiễn cô một đoạn đường không?"

Mạc Vân Quả theo thanh âm nhìn lại, một đầu tóc đỏ, trên cổ còn treo xích kim loại, một bộ hip-hop.

Mạc Vân Quả nhìn người trước mắt, ở trong trí nhớ tìm tòi một chút, xác định nguyên chủ cũng không nhận thức cậu ta, liền hỏi nói: "Anh là?"

Mã Quế Tân nhìn Mạc Vân Quả từ trên xuống dưới, vài giây sau, cậu ta cười nhạo một tiếng nói: "Tôi chỉ là một tiểu nhân vật, Mạc đại tiểu thư tự nhiên không quen biết."

Mạc Vân Quả:..... Cho nên người rốt cuộc là ai

"Lên xe đi, tôi mang cô đi tìm hắn." Mã Quế Tân mở cửa xe ra nói.

Mạc Vân Quả nhấc chân lên xe, tuy rằng không biết "Hắn" trong miệng người này là ai, nhưng có thể mang mình đi ra ngoài, thật sự quá tốt.

Đến nỗi có khả năng bị bắt cóc gì đó, Mạc Vân Quả một chút cũng không lo lắng, dù sao cô cũng có "Lực lớn vô cùng" đấy ~

Mã Quế Tân nhìn Mạc Vân Quả không hề phòng bị lên xe, con người lóe lóe, Mạc đại tiểu thư thật sự yêu hắn tới loại tình trạng này sao? Lại

không suy xét một chút liệ̀n lên xe, chỉ vì mình nói một câu có thể mang theo cô đi tìm hặ́n?

Con gái a, thật là một loại sinh vật ngu dốt.....

Mã Quế Tân khoe miệng nhếch lên châm chọc quá mức rõ ràng, khiến người trong phòng phát sóng trực tiếp sôi nổi bàn luận dụng ý của hặ́n.

"Các người nói, hặ́n không phải là muốn bắt cóc tiểu Quả Quả nhà ta đi?"

"Người cảm thấy y theo dáng vẻ tay nhỏ chân nhỏ của hặ́n ta, có thể bắt cóc được tiểu Quả Quả nhà ta sao?"

"Đột nhiên cảm thấy tiểu h ồng mao trước mắt cũng là người có chuyện xưa a."

"Tất tặ́c, thiếu niên, khoe miệng châm chọc có thể hay không thu một chút a, thật quá rõ ràng a quặ́ng ngặ́!"

"Ai nha nha! Có điểm khộ́ng chế không được nắm tay của mình làm xao đây ~"

"Lậ̀u trên người muốn khộ́ng chế được mình hay sao a ~"

- - - - -

Edit: Cuối cùng cũng hết quyển 2, chuẩn bị sang quyển 3 nhé các ty. 🙄🙄

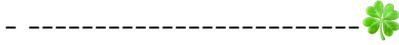
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 386

Edit: Linhlady

Mã Quế Tân chạy xe như bay, thậm chí khi Mạc Vân Quả còn không kịp phản ứng, xe đã đến nơi, dừng lại.

Đây là một khách sạn xa hoa, bên ngoài có rất nhiều chiếc siêu xe, thoạt nhìn nơi này đang tổ chức yến hội long trọng nào đó.

Mạc Vân Quả còn không nói cái gì, đã nghe được Mã Quế Tân nói nói: “Mạc đại tiểu thư, đi thôi, hắc đang ở bên trong đâu.”

Mạc Vân Quả:.....

Mã Quế Tân căn bản là mặc kệ Mạc Vân Quả có phản ứng gì, trực tiếp mang theo cô xuống xe sau đó đi vào.

Ở chỗ này, là nơi cử hành cuộc thi tên là “Hắc ám liệu lý chi vương”, mà Bạc Diệc Nhiên, đúng là tuyển thủ dự thi đầu tiên.

Thật ra mà nói, Bạc Diệc Nhiên hoàn toàn có thể không cần dự thi, bởi vì hắn đã đứng ở cái lĩnh vực này từ lâu, những trọng tài kia, dựa theo địa vị của của thế giới này, cũng không lợi hại bằng hắn.

Nhưng hắn lại là người đưa ra yêu cầu tham gia cuộc thi này, không có người nào biết vì sao hắn muốn làm như vậy, chỉ biết vốn dĩ có mười người từ thi đấu lọt vào vòng chung kết, im hơi lặng tiếng lòi ra thêm một người.

Thế nhưng Bạc Diệc Nhiên cũng nói, hắn cũng không tham gia bình xét, chỉ muốn cảm thụ bầu không khí thi đấu một chút mà thôi.

Sau khi biết được ý đồ của Bạc Diệc Nhiên, lúc sau, chúng tuyển thủ lúc này mới yên lòng, bắt đầu nghiêm túc thi đấu.

Giữa sân Bạc Diệc Nhiên thấy một màn như vậy, ánh mắt lóe lóe, không biết suy nghĩ cái gì.

Khi Mạc Vân Quả đi vào nơi thi đấu, hình ảnh đầu tiên cô nhìn thấy là Bạc Diệc Nhiên đang chuyên tâm xử lý nguyên liệu, ánh đèn chiếu lên sườn mặt hắn, nhìn qua có vài phần cảm giác duy mỹ.

Bạc Diệc Nhiên giống như đã nhận ra có người nhìn hắn chăm chú, hắn ngược mắt lên, liền thấy được Mạc Vân Quả.

Hắn sửng sốt, giống như rất ngạc nhiên khi cô xuất hiện ở đây, hắn dừng động tác xử lý nguyên liệu nấu ăn, ngược lại hướng về hậu trường đi đến.

Không biết Bạc Diệc Nhiên nói với chủ sự cái gì, không quá vài phút, nhân viên trong trường quay cung kính mời cô ngồi lên ghế ban giám khảo.

Nơi đó thêm một vị trí cho cô.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Mã Quế Tân ngốc lảng, sau đó đi theo nhân viên công tác đi.

Ngồi vào ghế ban giám khảo, ánh mắt Mạc Vân Quả không biết khi nào trở lại trên người Bạc Diệc Nhiên đang xử lý nguyên liệu nấu ăn, dừng lại một lúc sau, cô mới đi dời tầm mắt.

Bạc Diệc Nhiên cảm giác được tầm mắt kia biến mất, lặng yên thở dài nhẹ nhõm một hơi, chính bản thân hắn cũng không hiểu sao không còn ánh mắt kia bản thân lại nhẹ nhõm đi.

Mạc Vân Quả đem ánh mắt nhìn xung quanh, nơi này rất lớn, trung tâm có bày đủ loại nguyên liệu nấu ăn, nhìn qua rất tươi mới.

Phía sau chỗ thi đấu là một màn hình lớn, phía trên chiếu ba chữ to “Độ hạnh phúc”.

Thi đấu hắc ám liệu lý hoàn toàn khác với thi đấu mỹ thực truyền thống, mỹ thực truyền thống chú trọng hương vị cùng mỹ cảm, nhưng hắc ám liệu lý lại không giống vậy.

Trong cuộc thi này, thứ được mang ra đánh giá đó là thuộc tính gia tăng thân thể hạng cơ năng hoặc là cảm giác, tỷ như nói lực lượng, tốc độ, hoặc là độ thương tâm, độ tuyệt vọng, độ hạnh phúc.

Có thể nói, ở chỗ này, cái đó có thể thêm vào cơ thể con người trạng thái kì quái, mới là trọng điểm của trận thi đấu này.

Sau khi thi đấu theo từng chủ đề, trận này trận chung kết, chính là yêu cầu làm ra đồ ăn có thể gia tăng “Độ hạnh phúc”.....

- - - - -

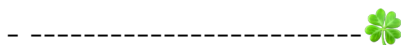
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 387

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả cảm thấy có vài phần hiếm lạ, dù sao độ hạnh phúc của mỗi người là bất đồng, những người này phải làm ra đồ ăn như thế nào, mới có thể thuyết phục nhóm trọng tài đây?

Mạc Vân Quả tò mò, quần chúng ăn dựa trong phòng phát sóng trực tiếp cũng tò mò.

“Có cái gọi là vũ trụ to lớn, việc lạ gì cũng có, thế giới này thật kì ba.”

“Chính xác, tuy rằng thế giới của chúng ta cũng có các loại trạng thái thêm vào đồ ăn, nhưng lại không có loại đồ vật hư ảo ví dụ như độ hạnh phúc này.”

“Xem ra, vẫn là kiến thức của ta nông cạn a ~”

“Ha ha ha ha! Lại nói tiếp, nhóm tuyển thủ dự thi này làm đồ ăn cũng khó ăn giống như Bạc Diệc Nhiên sao?”

“Ta cảm thấy hẳn là không có khả năng đi? (chống nạnh cu ồng tiếu)”

“Để ta nhìn kĩ cách Bạc Diệc Nhiên làm xem, sau đó tự mình làm xem, nhìn xem có phải rất khó ăn hay không!”

“Lầu trên, ta chờ mong tác phẩm của ngươi.”

“Ta xem trọng ngươi nga, thiếu niên ~”

“Lầu trên ta kính nể dũng khí của ngươi! Cố lên! Nhớ khi làm xong thì ới một tiếng.”

“Tiểu Quả Quả ng ỡ xuống ghế giám khảo, lát nữa nhất định sẽ nếm thử món bọn họ làm đi? Đến lúc đó tiểu Quả Quả nhất định phải nói cảm thụ cho ta a ~”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, đáp ứng một câu “Ừ”.

Thời gian trôi đi, thời gian thi đấu gần đến lúc kết thúc, toàn bộ đại sảnh toả ra đủ loại hương vị khó tả, có xú, cũng có hương, các loại hương vị trộn lẫn với nhau, ừm..... Khiến người ta muốn đi khỏi nơi này.

Nhưng mà, mọi người ở đây đều bất động, giống như không ngửi thấy hương vị này vậy.

Mạc Vân Quả giật giật mông, có chút đứng ng ỡ không yên, loại hương vị này, thật là một chút cũng không dễ ngửi.

Thời gian thi đấu kết thúc, chuông điểm mười tiếng vang lên, thí sinh dừng tay, bùng đ ồ ẫn lên giới thiệu, sau đó im lặng chờ bình định.

Bạc Diệc Nhiên thông thả ung dung làm công tác cuối cùng, hắc vốn dĩ chỉ muốn cảm thụ không khí dự thi mà thôi, cũng không muốn chân chính đi thi, những giám khảo kia cũng không có tư cách ăn đ ồ ẫn làm đầu.....

Ánh mắt. Bạc Diệc Nhiên dừng ở trên người Mạc Vân Quả đang cầm đũa gấp đ ồ ẫn của một tuyển thủ làm, nhìn đ ồ ẫn trang trí hoàn hảo, gấp một miếng, chậm rì rì đưa vào miệng.

Lúc này, Mạc Vân Quả đã nếm đ ồ ẫn thứ năm r ỡ, ngược lại với đ ồ Bạc Diệc Nhiên làm có hương vị khó lòng giải thích, những người này làm đ ồ ẫn, không tính là ngon nhưng cũng không quá khó ăn.

Nếu phải dùng từ để miêu tả, thì đó chính là “Bình đạm”.

Ngược lại với vẻ thản nhiên của Mạc Vân Quả, giám khảo hai bên, người thì hai mắt toả sáng, khen khắp nơi, người thì cau mày, thấp giọng phàn nàn.

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, đại khái có thể đoán được, xem ra lần này cũng không phải ai cũng có thể làm đồ ăn khiến giám khảo hạnh phúc, vui vẻ.

Mạc Vân Quả đang muốn nói cảm thụ của mình sau khi ăn của các tuyển thủ với phòng phát sóng trực tiếp, liền thấy đồ ăn trước mắt của mình bị lấy đi, thay vào đó là một mâm đồ ăn khác.

Mạc Vân Quả ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy Bạc Diệc Nhiên từ trên cao cuối xuống nhìn mình.

Khoẻ miệng Bạc Diệc Nhiên vẫn như cũ giữ động tác tươi cười, giống như đây là chiến bài của hắn vậy.

Hắn hơi hơi cúi người, hai tay chống lên bàn, đem đầu gần sát Mạc Vân Quả.

“Đề cho cô nếm thử đồ ăn của tôi, thích không?” Tuy rằng là dò hỏi, lại mang theo khí thế không thể cự tuyệt.

Mạc Vân Quả nhìn đồ ăn ngay trước mặt, sau đó lại nghĩ đến nhiệm vụ của mình, quyết đoán gật gật đầu.

Đồ ăn (nhiệm vụ) ở phía trước, nào có đạo lý không (làm) ăn!

Mạc Vân Quả lập tức mở ra nắp, một loại xú vị xông vào mũi.

Mạc Vân Quả:.....

- - - - -

Edit: Lười quá làm "xao" đây....

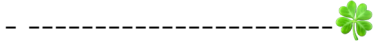
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 388

Edit: Linhlady

Trước đây Bạc Diệc Nhiên làm đồ ăn, ngoài trừ hương vị khó ăn ra, thì xét từ màu sắc, về bên ngoài đều rất hoàn hảo, không có gì để chê, có thể nói sánh ngang với đẳng cấp thế giới.

Cũng không biết Bạc Diệc Nhiên làm cách nào, lại có thể tạo ra đồ ăn có khả năng tương phản cao như vậy.

Mạc Vân Quả nhìn đồ ăn trước mắt, đủ mọi màu sắc, hoàn toàn nhìn không ra nguyên liệu tạo ra nó là cái gì.

Mạc Vân Quả cần lấy đĩa, ngón tay hơi hơi run rẩy, chỉ cần tưởng tượng đến cái loại hương vị khó ăn kia, cô liền không khống chế được mình.

Lúc này nhóm giám cũng đã thử xong các món ăn của thí sinh, tất cả đều loạt nhìn về phía Mạc Vân Quả.

Có thể ăn đồ đại thần làm, người này ruốc cuộc là ai đây?

Mọi người âm thầm hỏi trong lòng, lại không có người nào cho họ câu trả lời.

Mạc Vân Quả hạ quyết tâm gấp một miếng nhỏ, chậm rãi cho vào miệng.

Ở trong quá trình này, Bạc Diệc Nhiên vẫn luôn nhìn cô, cặp mắt đen láy kia giống như loé lên tia sáng.

Đồ ăn vào miệng Mạc Vân Quả, một loại vị tất thú trộn lẫn với máu tươi, còn có một hương vị nói không nên lời bùng nổ trong khoang miệng

cô, khiến cô trở tay không kịp.

Những đồ ăn đó nhanh chóng tuột xuống yết hầu của cô, cùng lúc đó, một loại cảm giác quý dị từ sâu trong nội tâm cô xuất hiện, nhanh chóng lan tràn tới tứ chi.

Ngón tay Mạc Vân Quả không chịu khống chế run rẩy nhất nhỏ, cô nửa híp mắt nhìn Bạc Diệc Nhiên, loại cảm giác này..... Thật hạnh phúc!

Rõ ràng là đồ ăn khó ăn như vậy, nhưng cô lại cảm giác vô cùng hạnh phúc, giống như cô vốn nên cảm thấy như vậy.

Ánh mắt Mạc Vân Quả dừng lại trên mấy chữ to phía sau Bạc Diệc Nhiên — — độ hạnh phúc.

Mạc Vân Quả:.....

Bạc Diệc Nhiên là một thiên tài, có thể đem đồ ăn làm thành hương vị khó ăn như vậy nhưng lại vẫn khiến người ta cảm thấy hạnh phúc, hẳn là người đầu tiên, mà mấu chốt đó là, Mạc Vân Quả căn bản là không biết mình hạnh phúc vì lý do gì.....

Quần chúng trong phòng phát sóng trực tiếp nhìn thấy trạng thái này của Mạc Vân Quả, thật giống như người hút thuốc phiện, có vài thứ có thể kích thích thần kinh, mang đến khoái cảm ngắn ngủi, sau đó sẽ chậm rãi thành nghiện, bọn họ sôi nổi quan tâm, Mạc Vân Quả lại không có tâm tư gì trả lời bọn họ.

Bởi vì cô phát hiện, cái loại cảm xúc hạnh phúc quý dị này cũng không có theo thời gian kéo dài mà biến mất, mà lan tràn khắp người cô, khiến cô không nhận được mà rung mình một cái.

Tuy rằng ở trong mắt Mạc Vân Quả, thời gian giống như trôi qua thật lâu, trên thực tế chỉ là một phút mà thôi.

Bạc Diệc Nhiên vừa thấy trạng thái của Mạc Vân Quả, liền biết hẳn thành công, có thể làm Mạc Vân Quả hạnh phúc đến run rẩy gì đó, đúng là

đi ầu hấn muốn a ~

Bạc Diệc Nhiên chưa từng hoài nghi thực lực của mình, nhưng đối mặt với biến số mang tên Mạc Vân Quả này, hấn lại có chút lo lắng lên, nhưng hiện tại xem ra, có lẽ hấn lo lắng là dư thừa?

Mặc kệ Bạc Diệc Nhiên nghĩ như thế nào, Mạc Vân Quả thừa nhận cảm giác hạnh phúc quý dị kia, đồng thời không quên nhiệm vụ của mình.

Hai tay Mạc Vân Quả chống lên bàn, ng ẩ thẳng người, bình tĩnh nhìn Bạc Diệc Nhiên gần ngay trước mắt, há m ồm nói: “Ăn ngon.”

Bạc Diệc Nhiên ngẩn ra, giống như không nghĩ tới với loại hương vị này Mạc Vân Quả còn có thể nói ra hai chữ “Ăn ngon”, hấn nhìn Mạc Vân Quả ánh mắt càng thêm thâm tr ần, sâu thẳm, sâu trong đôi mắt kia là ảnh ngược là gương mặt lạnh lẽo của Mạc Vân Quả.....

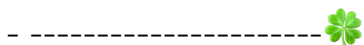
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 389

Edit: Linhlady

Mọi người thấy như vậy, tâm hồn bát quái hùng hực thiêu đốt, nhưng mà bọn họ lại không dám tiến lên hỏi Bạc Diệc Nhiên.

Chỉ có thể là hoặc ng ẩ hoặc đứng ở nơi đó, đôi mắt không chớp mắt nhìn Mạc Vân Quả bên này, e sợ một cái chớp mắt mà bỏ lỡ cái gì đó.

Mạc Vân Quả cùng Bạc Diệc Nhiên dán rất gần, từ xa nhìn lại, thật giống như hai người đang hôn môi.

“Đinh! Tiến độ hoàn thành nhiệm vụ là 15%, xin ký chủ không ngừng cố gắng.”

Thanh âm nhắc nhở của Đoàn Tử đánh gãy suy nghĩ của Mạc Vân Quả, cô dựa là ghế, không nhìn Bạc Diệc Nhiên.

Chỉ cần tưởng tượng đến mình còn phải ăn mấy món khó nuốt kia đến 90 lần, còn phải nói “Ăn ngon”, Mạc Vân Quả liền cảm thấy sống không còn gì lý thú.....

Bạc Diệc Nhiên nhìn thân thể Mạc Vân Quả ngay lập tức thả lỏng, đem mâm hương bên cạnh nói: “Thưởng cho các người.”

Những giám khảo đó thụ sủng nhược kinh, sôi nổi cướp đoạt.

Chỉ cần một miếng nhỏ thôi bọn họ đã cảm nhận được hạnh phúc trước nay chưa từng có, ngược lại hoàn toàn với đồ ăn củ các thí sinh kia, đồ ăn củ của Bạc Diệc Nhiên giống như có tác dụng thần kì.

Bọn họ giống như không cảm nhận được hương vị khó ăn kia, tranh nhau cướp đoạt, tr ần mê.

Bạc Diệc Nhiên cũng mặc kệ những người đó nghĩ như thế nào, nhanh tay kéo Mạc Vân Quả đi khỏi nơi này.

Còn chuyện ai là quán quân gì đó, đâu có liên quan gì đến hắn?

Mạc Vân Quả quay đầu lại nhìn thoáng nhóm giám khảo còn chìm đắm trong các món ăn Bạc Diệc Nhiên làm, đối với độ kì ba của thế giới này lại hiểu thêm một phần.

Bạc Diệc Nhiên lập tức mang theo Mạc Vân Quả về nhà, sau đó lại nấu cho cô một bữa đồ ăn, Mạc Vân Quả ăn một lát, cứ theo lẽ thường khen ăn ngon.

Lúc này, tiến độ nhiệm vụ của Mạc Vân Quả tăng tới 20%.

Hai mươi mấy ngày tiếp theo, Bạc Diệc Nhiên một ngày ba bữa đều nấu cho Mạc Vân Quả ăn, mỗi khi đầu đó đều có thể nghe Mạc Vân Quả đánh giá “Ăn ngon”.

Hơn phân nửa tháng sau, tiến độ nhiệm vụ của Mạc Vân Quả đã tăng tới 90%, chỉ thiếu 10% nữa thôi, nhiệm vụ của cô liền hoàn thành.

Mạc Vân Quả nghĩ, y theo tiến độ hiện tại, ít thì ba ngày nhiệm vụ của cô sẽ hoàn thành.

Nhưng ngày hôm nay, Bạc Diệc Nhiên nhận được một phong thư khiêu chiến, là đến từ đầu bếp làm món ăn trái ngược hoàn toàn với nguyên tắc hắc ám liệu lý của thế giới này, đồng thời cũng là đối thủ một mất một còn của Bạc Diệc Nhiên.

Trong bức thư khiêu chiến kia, Tu Khúc biểu đạt muốn cùng hắn thi đấu trù nghệ, mà thời gian là ba ngày sau, đồng thời trọng tài cũng mời nhóm đại sư quyền uy nhất.

Bạc Diệc Nhiên nhận được thư khiêu chiến thời điểm, Mạc Vân Quả vừa vắn khen “Ăn ngon” xong, thư khiêu chiến cung kính đưa tới cửa, Bạc Diệc Nhiên bình thản tiếp nhận.

Bạc Diệc Nhiên cười đem thư khiêu chiến đặt ở trên bàn, nhìn người mang thư đến, cậu ta phải chờ Bạc Diệc Nhiên trả lời mới có thể rời đi.

“Thư khiêu chiến này tôi là đồng ý tiếp nhận, chỉ là có một cái yêu cầu.” Bạc Diệc Nhiên nhẹ gõ lên bàn nói, “Không cần mời nhóm đại sư quyền uy kia, lần này giám khảo chỉ có một người, đó chính là.....”

Bạc Diệc Nhiên cố ý tạm dừng một chút, mới chậm rãi nói: “Cô ấy.”

Bạc Diệc Nhiên chỉ chỉ Mạc Vân Quả nói, người tới sừng sốt một chút, có chút khó xử nói: “Này.....”

Bạc Diệc Nhiên vẫy vẫy tay nói: “Người chỉ cần nói cho Tu Khúc bốn chữ thì tốt rồi.”

Người tới cung kính cong eo, chờ đợi Bạc Diệc Nhiên nói.

Bạc Diệc Nhiên nhìn Mạc Vân Quả khẽ cười một tiếng, con người phản ánh ngược là bóng dáng của Mạc Vân Quả, hắc gằn từng chữ một nói: “Tuyệt! Đối! Vị! Giác!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 390

Edit: Linhlady

Người tới nghe bốn chữ kia, cũng không rõ là có ý tứ gì, nhưng cậu ta cũng không dám dò hỏi thêm, chỉ có thể là cáo từ.

Dù sao cậu ta chỉ cần truyền đạt lại ý tứ này thôi, không phải sao?

Mạc Vân Quả nhìn Bạc Diệc Nhiên, hỏi: “Tuyệt đối vị giác là cái gì?”

Bạc Diệc Nhiên nhẹ nhàng vén một sợi tóc của cô lên, ghé vào tai cô, thấp giọng nói: “Đó là nhân tài được thiên chiếu cố có được kỹ năng đấy ~”

Mạc Vân Quả:.....

“Ta sát! Một loại nùng đậm trung nhị phong (???) ập vào trước mặt là cái quỷ gì?!”

“Khụ khụ..... Phong cách đột biến a, vốn dĩ tưởng là bá đạo tong tài tà mị, lại không nghĩ đến là một thiếu niên trung nhị khoác lớp da tong tài!”

“Tuy rằng phong cách là trung nhị, nhưng ta đang còn rất tò mò cái tuyệt đối vị giác là cái gì a!”

“Có ai có thể giải thích một chút không? Thật muốn biết a!”

“Ta cảm thấy lầu dưới hân là biết.”

“Bồn lâu tỏ vẻ không biết.....”

“

Không biết.....”

“Không biết +1”

“Không biết +2”

.....

Liên tiếp không biết nháy mắt spam, Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, trong lòng tò mò thêm một chút, vì thế cô lại hỏi: “Tuyệt đối vị giác là cái gì?”

Bạc Diệc Nhiên vẫn như cũ không trả lời, chỉ là xoa xoa tóc cô, sau đó đứng dậy thu thập chén đĩa.

Mạc Vân Quả:....

Cứ như vậy, Bạc Diệc Nhiên cũng không giải thích “Tuyệt đối vị giác” là cái gì, mà cái nghi vấn này cũng theo cô cho đến ngày thi đấu đó, mới từ người khác hiểu được.

Bên kia, Tu Khúc vừa nghe được đáp án người truyền tin, đôi mắt xẹt qua một tia dao động, anh gần như không do dự đồng ý, phái người đem những nhóm đại sư chuyên nghiệp kia “Sa thải”, bắt đầu chuẩn bị cho cuộc thi đấu ba ngày sau.

Anh cùng hẳn cuối cùng cũng đi tới ngày này.

Về chuyện hai người đối chiến, bị truyền thông bốn phía tuyên dương, rất nhanh, người trên cơ bản toàn Z quốc đều biết hai người có trù nghệ tuyệt đỉnh chuẩn bị quyết đấu.

Một người đại biểu cho mỹ thực tuyệt đỉnh, mà một người khác, lại là người dẫn đầu hắc ám liệu lý.

Không có người nào biết trong tài cho trận quyết đấu này là ai, căn cứ phân thắng bại cuộc thi là cái gì, có lẽ là bởi vì như vậy, người quan tâm trận thi đấu càng thêm hưng phấn.

Đây chiến đấu tuộc về họ, rồi lại thuộc về toàn bộ người cùng hoan trong nước.

Trong ba ngày để chuẩn bị nady, Bạc Diệc Nhiên không còn làm đồ ăn cho Mạc Vân Quả nữa, mà mỗi ngày ở trong thư phòng nghiên cứu cái gì đó.

Đồng thời, Bạc Diệc Nhiên còn hạn chế đồ ăn của Mạc Vân Quả, ngoại trừ cháo trắng ra, cô cái gì cũng không được ăn.

Rất nhanh, ba ngày trôi qua, cuộc thi đấu được diễn ra tại khách sạn lớn nhất thành phố S, đồng thời các nhà truyền thông lớn sẽ phát sóng trực tiếp toàn bộ qias trình thi đấu này.

Mạc Vân Quả làm giám khảo duy nhất, y theo Bạc Diệc Nhiên yêu cầu, ngay từ đầu cũng không xuất hiện ở trước mặt đại chúng, mà ở một gian phòng có tầm nhìn tốt nhất, nhìn bọn họ.

Bất kể người khác mang tâm tình gì khi đi xem trận thi đấu này, thân là đương sự Bạc Diệc Nhiên cùng Tu Khúc đều không để bụng.

Lần này thi đấu không có chủ đề không có nội dung, cái gì cũng không có, chỉ có sân nguyên liệu nấu ăn, đủ loại, trân quý, giá rẻ, có thể nói, nơi này nguyên liệu nấu ăn đã bao quát nguyên liệu nấu ăn toàn Z quốc.

Mạc Vân Quả nhìn nguyên liệu nấu ăn ở phía dưới, nhấp nhấp môi.

“Không thể tưởng được Mạc đại tiểu thư chính là người có được tuyệt đối vị giác.” Một giọng nói ôn nhuận từ sau lưng cô truyền đến, Mạc Vân Quả cũng không có xoay người, khi anh vừa đến đây, cô đã nhận ra được.

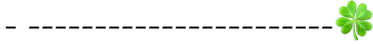
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 391

Edit: Linhlady

“Đẹp sao?” Người nọ thấy Mạc Vân Quả không trả lời mình, bèn tiến lên hỏi.

Mạc Vân Quả hơi hơi nghiêng đầu, nhìn về phía người tới.

Trên khuôn mặt đeo mắt kính không gọng, nhìn qua nhưng thật hào hoa phong nhã, nhưng trong trí nhớ của Mạc Vân Quả, lại không có ấn tượng với người này.

“Anh là?” Mạc Vân Quả hỏi.

Bạch Vinh Băng hơi hơi mỉm cười nói: “Tôi là ai cũng không quan trọng, quan trọng là, cô là ai.”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả không cách nào đoán ra được có phải người này biết cô không phải nguyên chủ hau không, cô im lặng nhìn thẳng hắn, lấy bất biến ứng vạn biến.

Bạch Vinh Băng đặt móng ngón ở bên cạnh Mạc Vân Quả, ánh mắt quét một lần qua Tu Khúc cùng Bạc Diệc Nhiên, sau đó mới đưa ánh mắt dừng lại ở trên người Mạc Vân Quả.

“Mạc tiểu thư biết tuyệt đối vị giác là gì sao?” Bạch Vinh Băng dời đi đề tài, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Mạc Vân Quả lắc đầu, cô không biết, hơn nữa ngay cả một đám người trong phòng phát sóng trực tiếp kia cũng không biết.

Bạch Vinh Bằng giống như rất vừa lòng với đáp án này, khẽ gật đầu, hai tay đan vào nhau, chưa tới vài giây lại buông ra.

“Lại nói tiếp, cô có hứng thú với quá trình bọn họ nấu ăn không?” Anh ta nói như vậy, sau đó cũng không chờ Mạc Vân Quả trả lời, tự nhiên đóng cửa cửa sổ.

Lần này, căn phòng trong trạng thái phong kín, trong phòng, chỉ có hai người anh ta cùng Mạc Vân Quả.

“Ừm.” Mạc Vân Quả lên tiếng, cũng không có động tác gì.

“Vậy vừa lúc, tôi kể cho cô nghe một câu chuyện nhé?” Bạch Vinh Bằng nhìn như đang dò hỏi, trên thực tế ngữ khí lại không cho người khác cự tuyệt, câu chuyện này, Mạc Vân Quả muốn nghe cũng phải nghe, không muốn nghe cũng phải nghe.

“Ừm.” Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua phòng phát sóng trực tiếp đủ các loại ký hiệu hưng phấn, những người đó cũng muốn nghe chuyện xưa.

“Lại nói tiếp, Bạc Diệc Nhiên cùng Tu Khúc là anh em lớn lên với nhau tuốt nhỏ, chỉ là mười năm trước.....” Bạch Vinh Bằng tạm dừng một chút, trong mắt tràn ra một tia ý cười cùng hoài niệm, đã từng có thời gian, ở trong mắt anh ta, lại là mỹ lệ cùng mê người như vậy.

“Mười năm trước, Bạc Diệc Nhiên cùng Tu Khúc đồng thời có hứng thú với mỹ thực, bọn họ cùng bái một sư phụ, tiếp thu dạy dỗ.”

“Lão sư kia cũng là một người đức cao vọng trọng, được mỹ thực, cũng đã mọi người kính yêu, lúc ấy, hắc ám liệu lý tuy rằng cũng tồn tại, nhưng tuyệt đối không hôm nay nổi danh lan xa như vậy, có thể nói, là Bạc Diệc Nhiên dùng thực lực bản thân, đem hắc ám liệu lý đưa lên đỉnh núi.”

“Chính là lúc ấy Bạc Diệc Nhiên, chỉ là một tiểu hài tử luôn bị lão sư trách cứ, mà Tu Khúc, lại luôn được lão sư tán dương, thậm chí là kinh ngạc cảm thán.”

“Tất cả những tương phản này, gần như bởi vì Tu Khúc là người có được tuyệt đối vị giác, mà Bạc Diệc Nhiên, còn lại là người có được vô tương vị giác.”

Mạc Vân Quả:.....

Tuyệt đối vị giác nghi hoặc còn không được lý giải, lại ra một cái vô tương vị giác, Mạc Vân Quả tỏ vẻ, thế giới này có điểm kỳ ba.

Bạch Vinh Băng nhìn sắc mặt Mạc Vân Quả lạnh nhạt, cũng không biết cô đang suy nghĩ cái gì, đương nhiên, anh ta cũng không muốn biết, nhiệm vụ lần này của anh ta, chỉ là đem câu chuyện này kể cho cô mà thôi.

“Cái gọi là tuyệt đối vị giác, chính là có thể đem hương vị vốn có phóng đại vô số lần, chua ngọt, đắng cay, khi hương vị này trộn vào nhau, hơn nữa ở trong miệng phóng đại vô số lần, vô luận lại đồ ăn ngon như thế nào, đều sẽ biến thành một loại tra tấn.”

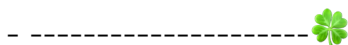
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 392

Edit: Linhlady

“Tu Khúc có được tuyệt đối vị giác, tương đương với việc đối với các loại nguyên liệu nấu ăn có độ mặn cảm cao, đồ ăn hắc làm, các loại đi đầu phối, tuyệt đối gãi đúng chỗ ngứa, tuyệt đối sẽ không làm hắc cảm giác khó chịu, mà không làm hắc cảm giác khó chịu, cũng có ý nghĩa những đồ ăn đó khi người thường nếm thử, đó là kinh vi thiên nhân* t ần tại.”

(*) Kinh vi thiên nhân: ý chỉ là phi thường kinh ngạc khi nhìn thấy hoặc nghe thấy người nào đó, nghĩ đến chỉ có thần tiên mới có thể như thế.

Bạch Vinh Băng cảm thấy có chút khát, anh ta uống một ngụm nước, lúc này mới tiếp tục nói: “Mà Bạc Diệc Nhiên lại có được vô tướng vị giác, cái gọi là vô tướng vị giác, cũng chính là đem hương vị của tất cả nguyên liệu nấu ăn thu nhỏ lại vô số lần, loại người này, không phải nếm không được hương vị, mà là hương vị phải rất cường đại mới có thể nếm ra được.”

“Lúc trước khi tôi cùng Tu Khúc biết được chuyện này, vốn dĩ sẽ cho rằng Bạc Diệc Nhiên sẽ từ bỏ trù nghệ, bởi vì cậu ấy làm đồ ăn, căn bản là không cách nào ăn được.”

“Nhưng chúng tôi không nghĩ tới đó là, cậu ấy đi lên con đường hắc ám liệu lý.”

“Tuy rằng hắc ám liệu lý hương vị khó ăn, nhưng nói thật ra, người muốn trở thành đầu bếp hắc ám liệu lý rất nhiều, bởi vì có thể làm ra trạng thái thêm vào đồ ăn, yêu cầu bản thân có thiên phú.”

“Sau đó, Bạc Diệc Nhiên nếm thử rất nhiều lần, không ngoại lệ đầu thất bại, chúng ta cho rằng cậu ấy sẽ vứt bỏ, sau đó cậu ấy đột nhiên mất

tích, khi xuất hiện lần nữa, cậu ấy đã là trở thành đầu bếp hắc ám liệu lý, hơn nữa là một đầu bếp thực xuất sắc.”

“Đồ ăn cậu ấy làm, so với tất cả loại đồ ăn do đầu bếp trước kia làm còn xuất sắc hơn, các loại trạng thái thêm vào thậm chí chưa từng nghe qua, cậu ta thành công, chúng tôi đầu vì cậu ta cảm thấy cao hứng, nhưng mà.....”

Bạch Vinh Băng tạm dừng một chút, thở dài một hơi thật sâu, hai tay Anh ta đan vào nhau, sau đó lại buông ra, đan lại, lặp đi lặp lại vài lần.

Mạc Vân Quả thấy một màn như vậy, không nói gì, cô còn đang tiêu hoá chuyện Bạch Vinh Băng vừa nói, càng nghĩ càng cảm thấy thú vị.

Mà quần chúng phòng phát sóng trực tiếp, cũng bắt đầu sinh động lên.

“A a a! Bị ta đoán trúng rồi! Trong đó nhất định có chuyện xưa thật cầu huyết!”

“Cầu huyết gì đó, mới càng thêm xuất sắc a 233333333333”

“Chẳng lẽ chỉ có ta muốn ăn đồ của người có tuyệt đối vị giác sao? Chỉ cần tưởng tượng đến có thể ăn đồ ăn mỹ vị, ta liền hưng phấn a quăng ngã! 233333333333”

“Kỳ thật ta càng muốn có được vô tướng vị giác, đồ ăn của thế giới chúng ta ăn, thật là quá khó ăn a quăng ngã!”

“

Khụ khụ, kỳ thật ta tương đối tò mò người đàn ông này là người nào, hẳn làm sao mà biết được rõ ràng như vậy? Chẳng lẽ..... Hắc hắc hắc!”

“Trên lầu người cười đến hảo đáng khinh, hơn nữa người hảo bốn, này nam nhân vừa thấy chính là khi tu khúc cùng Bạc Diệc Nhiên hảo huynh đệ a!”

“Người đàn ông này là người có vị giác bình thường sao?”

“Hắn là như vậy đi? Ai nha! Tiểu Quả Quả hỏi mau hỏi xem kế tiếp nội dung chuyện xưa là gì a! Ta thật sốt ruột a!”

“Ta cũng thế, rất sốt ruột! Hỏi mau hỏi đi!”

“Ai nha, người nói người đàn ông này như thế nào lại xuất hiện ở chỗ này? Tâm hồn bát quái của ta đang hùng hực thiêu đốt!”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn khuôn mặt u sầu của Bạch Vinh Băng, hơi hơi ngời ngay ngắn, sau đó hỏi: “Nhưng mà cái gì?”

Ánh mắt Bạch Vinh Băng phức tạp nhìn Mạc Vân Quả, giống như muốn buột miệng thốt ra cái gì, sau đó lại bởi vì nguyên nhân nào đó, cứng rắn nhịn xuống.

“Nhưng mà a.....”

Giọng nói của Bạch Vinh Băng trở nên mờ mịt, tựa hồ lập trở về lúc trước, trở về khoảng thời gian khiến mọi người không thoải mái kia.....

- - - - -

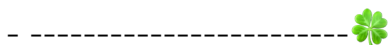
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 393

Edit: Linhlady

Bảy năm trước

“Bạc Diệc Nhiên! Chẳng lẽ cậu muốn đi vào con đường hắc ám kia sao?” Thiếu niên ngây ngô mang khuôn mặt chất vấn chàng trai cùng tuổi trước mặt, chỉ là trên khuôn mặt chàng kia không hề có một tia kịch động, mà vô cùng bình tĩnh.

Thiếu niên kia là Tu Khúc cùng Bạc Diệc Nhiên, mà đứng ở bên cạnh, đó là Bạch Vinh Băng.

Ba người tạo thành hình tam giác, khi Tu Khúc cùng Bạc Diệc Nhiên giảng co, Bạch Vinh Băng có chút khó xử nhìn hai người.

Bạc Diệc Nhiên hừ lạnh một tiếng, chất vấn nói: “Hắc ám? Cái gì là hắc ám? Hắc ám liệu lý có thể thêm vào người các loại trạng thái, cậu dựa vào cái gì nói nó là hắc ám?”

Lòng ngực Tu Khúc phập phồng, giống như rất tức giận với câu trả lời này của Bạc Diệc Nhiên.

“Trước kia sở dĩ chúng ta chọn học làm mỹ thực, còn không phải là bởi vì nó có thể mang đến cho người khác hưởng thụ vị giác, đồng thời có thể làm mọi người cảm nhận được tâm của người nấu ăn sao?”

Bạc Diệc Nhiên tiếp tục cười lạnh nói: “Hưởng thụ về mặt vị giác? Một đầu bếp, không thể ném thứ đồ ăn mình tạo ra, làm sao có thể mang đến hưởng thụ về mặt vị giác cho người khác?”

“Cậu có được tuyệt đối vị giác, làm chuyện này dễ như trở bàn tay, nhưng tôi không giống vậy, vô tướng vị giác, ngay cả món ăn bình thường

tôi cũng không làm được. Tôi dốc lòng nghiên cứu ba năm, cuối cùng cũng có thể làm ra hắc ám liệu lý, cho người ta thêm trạng thái vào cũng cường hãn, cậu dựa vào cái gì nói tôi rơi vào hắc ám?”

Tu Khúc lui về phía sau một bước, lại bị Bạc Diệc Nhiên cứng rắn chất vấn.

Anh có được tuyệt đối vị giác, cho nên đối các loại hương vị phối hợp đầu là chuyện dễ như trở bàn tay, anh đã quên, người anh em tốt của anh, là vô tướng vị giác.....

Tu Khúc cắn cắn môi, trong lúc nhất thời lại là không biết nên phản bác Bạc Diệc Nhiên như thế nào.

“Cậu dám hay không dám cùng tôi so một trận?” Tu Khúc không muốn thừa nhận mình đã sai, anh tự nhận, anh chỉ muốn tốt cho người anh em của mình, dù sao làm những món hắc ám liệu lý kia, cũng đồng nghĩa với việc vi phạm giao ước lúc đầu của bọn họ.

“So? Hiện tại không thể được.” Bạc Diệc Nhiên biết hiện giờ mình không đủ lực lượng để so với Tu Khúc.

“Vậy cậu muốn khi nào?” Tu Khúc ngẩng đầu hỏi, khuôn mặt đỏ lên.

“Bảy năm sau, lúc ấy, tôi sẽ đứng ở đỉnh thế giới này, sẽ chờ cậu đến khiêu chiến.” Bạc Diệc Nhiên cho Tu Khúc một cái hứa hẹn, đồng thời cũng cho mình một cái áp lực.

“Được!” Tu Khúc nắm chặt nắm tay, đồng thời hứa hẹn, “Bảy năm sau, tôi cũng sẽ đứng ở đỉnh thế giới này, khiêu chiến cậu!”

Trong viện nho nhỏ, hai thiếu niên cứ như vậy định ra ước định, Bạch Vinh băng chứng kiến tất cả, một ngày kia, mở ra một con đường mới cho cả ba, không cách nào thay đổi.

Khi Bạch Vinh Băng nói lại toàn bộ câu chuyện, cả người anh ta giống như là đỡ xuống gánh nặng nào đó, anh ta không hề nhìn Mạc Vân Quả,

mà là lập tức đem cửa sổ mở ra.

Phía dưới, hai người đang khí thế ngất trời làm đồ ăn.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Bạc Diệc Nhiên, hắn đang tinh tế xử lý bò bít tết, trên trán rịn ra tầng mồ hôi mỏng, nhưng hắn không có thời gian lau nó đi.

Mạc Vân Quả lại nhìn thoáng qua Tu Khúc, anh hết sức chuyên chú xử lý thịt gà, trên trán cũng rịn một tầng mồ hôi, nhưng cũng không lau nó đi.

“Nhiều năm như vậy, cô là người thứ hai có được tuyệt đối vị giác mà tôi gặp, truyền thuyết, xác suất có tuyệt đối vị giác là một phần ngàn vạn, mà xác suất có vô tướng vị giác là một phần trăm triệu phần có một xác suất.” Bạch Vinh Băng lại nói một câu, ngữ khí nhẹ nhàng xưa nay chưa từng có.

- - - - -

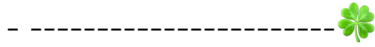
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 394

Edit: Linhlady

“Oa ~ nghe qua thật ngu bực!”

“Đâu chỉ là ngu bực* a, quả thực chính là ngu bạo được không!”

*NGUỒ BÚC/牛逼: rất lợi hại; mạnh mẽ (mang ý bất nhã) (cách viết khác ngu B(牛B)/ngu X(牛X)/NB)

“Các người có cảm thấy có điểm kỳ quái hay không? Vì sao Bạch Vinh Bằng lại tới đây nói mấy thứ này với tiểu Quả Quả?”

“Lầu trên không nói còn không cảm thấy, người vừa nói như vậy, ta cũng cảm thấy có chút kỳ quái.”

“Đúng vậy, sớm không nói muộn không nói, cố tình ở ngay lúc này nói.”

“Ta cảm thấy các người có phải suy nghĩ nhiều hay không, có lẽ Bạch Vinh Bằng hiện tại mới biết được sự tồn tại của tiểu Quả Quả thì sao?”

“Ta cảm thấy không có khả năng mới biết được sự tồn tại của tiểu Quả Quả, Bạch Vinh Bằng chọn lúc này cùng tiểu Quả Quả nói này đích xác có chút kỳ quái, hoàn toàn có thể chờ so tài xong nói cũng được mà.”

“Nếu không để tiểu Quả Quả hỏi một chút?”

“Phương pháp này được không.”

“Đúng vậy, tiểu Quả Quả, người hỏi một chút, hẳn vì sao muốn nói kể chuyện này cho người nghe?”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói những lời này, vừa lúc cùng cô không mưu mà hợp, cô cũng muốn biết, vì sao Bạch Vinh Băng sẽ đến nói cho cô chuyện này.

“Vì sao nói tôi nghe câu chuyện này.” Mạc Vân Quả hỏi.

B

Bạch Vinh Băng ngăn ra, anh ta vốn dĩ cho rằng y theo trình độ thông minh của Mạc Vân Quả, hoàn toàn có thể lý giải ý tứ của anh ta, cô là cố ý hỏi như vậy, hay vẫn là thật sự không biết?

Tâm tư Bạch Vinh Băng xoay mấy vòng, mới chậm rãi nói: “Mạc tiểu thư thật sự không biết?”

“Ừ.” Mạc Vân Quả đáp một câu.

“A.....” Bạch Vinh Băng khẽ cười một tiếng, ngẩng ngay ngẩn, nói: “Một khi đã như vậy nói, trắng ra nói cho Mạc tiểu thư cũng không sao.”

“Ừ.”

“Hôm nay tới nói cho cô câu chuyện này, thật ra là muốn Mạc tiểu thư khi ngẩng vào ghế ban giám khảo nên công bằng một ít.” Bạch Vinh Băng nói thẳng sáng tỏ ý đồ chân chính của anh ta.

“Hửm?” Mạc Vân Quả nghi hoặc nhìn Bạch Vinh Băng.

“Mạc tiểu thư là người có được tuyệt đối vị giác, như vậy đối với hương vị, nhất định là cực kỳ mẫn cảm. Tôi đương nhiên tự tin Tu Khúc có thể làm được đồ ăn mỹ vị, nhưng mà.....”

Nói tới đây, Bạch Vinh Băng ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả.

“Đồn đãi, Mạc tiểu thư đối Bạc Diệc Nhiên yêu đến thâm trầm, như vậy trận thi đấu này độ công bằng, khả năng sẽ có thất bất công.”

Mạc Vân Quả:.....

“Tôi không hiểu vì sao khi Tu Khúc biết chuyện này còn muốn tiếp tục trận thi đấu, hơn nữa còn không thêm các trọng tài khác, nhưng nếu là quyết định của cậu ta, tôi cũng không có cách nào ngăn cản, nhưng mà, tôi hy vọng, Mạc tiểu thư có thể công bằng đối đãi.” Bạch Vinh Băng nói lời này chính là nói có sách mách có chứng, hợp tình hợp lý, đứng trên góc độ người ngoài, thực sự không t ấi.

Thế nhưng.....

“Như thế nào là công bằng?” Mạc Vân Quả hỏi.

Bạch Vinh Băng ngẩn ra, trước mắt người này phản ứng cùng trong tưởng tượng của anh ta một chút cũng không giống nhau, chẳng lẽ không phải nên cảm động một chút, tỏ vẻ mình nhất định sẽ công bằng đối đãi hoặc là không màng lời anh ta nói, khẳng khẳng cho rằng đ ồ ăn của Bạc Diệc Nhiên chính là tốt nhất sao?

Bạch Vinh Băng không biết Mạc Vân Quả đến tột cùng là ý gì, lại là hỏi ra câu “Như thế nào là công bằng” này, anh ta giật mình ng ẫi nơi đó, trong lúc nhất thời cũng không biết như thế nào để trả lời.

Như thế nào là công bằng?

Tu Khúc có được tuyệt đối vị giác, nhưng anh không có bởi vậy mà kiêu ngạo, còn nỗ lực tiến tới, cho nên đứng ở đỉnh núi thế giới này.

Bạc Diệc Nhiên có được vô tướng vị giác, hẳn cũng không có tự sa ngã, mà là trải qua tôi luyện, lớn mạnh ở trên một con đường khác, cũng đứng ở đỉnh núi thế giới này.

Hai người quyết đấu, mỗi một người tới quyết phán sinh tử của bọn họ, như thế nào là công bằng?

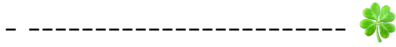
Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 395

Edit: Linhlady

Bạch Vinh Băng cuối cùng cũng không có trả lời được vấn đề của Mạc Vân Quả, anh ta nhìn Mạc Vân Quả trước mắt, thật lâu không nói chuyện.

Giống như lần đầu tiên anh ta nhận rõ con người trước mắt này, con người tràn ngập kinh ngạc, nghi hoặc, càng nhiều, lại là hiểu rõ.

Có lẽ, Bạc Diệc Nhiên khẳng khẳng yêu cầu Mạc Vân Quả tới làm giám khảo, cũng không phải không có đạo lý.

Thời gian trôi đi, trong phòng một mảnh bình tĩnh, đại mở ra cửa sổ ngẫu nhiên gió nhẹ thổi vào, vén lên từng sợi tóc của Mạc Vân Quả.

Khi chuông báo thời gian kết thúc vang lên, Bạc Diệc Nhiên cùng Tu Khúc đầu hoàn thành món ăn của bọn họ, mùi hương lan toả khiến nhóm truyền thông nhìn không được muốn tiến lên nếm thử.

Y theo quy định, giám khảo phải làm trung phẩm nếm lại thêm lời bình, cho dù là Mạc Vân Quả, cũng không cách nào bỏ quy định này.

Mạc Vân Quả dưới sự dẫn dắt của Bạch Vinh Băng xuống dưới đại sảnh, nơi đó bày biện một bàn hoa lệ cùng ghế dựa, mà trước cái bàn, hai người Bạc Diệc Nhiên cùng Tu Khúc đang đứng.

Một khắc khi Mạc Vân Quả xuất hiện, khán giả đang xem phát sóng trực tiếp cũng nhận ra cô là ai, theo sau cuộc sống đời tư của Mạc Vân Quả cứ như vậy bại lộ ở trên mạng, không hề đáng nói.

Các võng hữu cảm thấy kỳ quái, một cuộc thi có thể nói là đẳng cấp thế giới, vì sao lại mời Mạc Vân Quả, rõ ràng cô đối với mỹ thực hoàn toàn không biết gì cả.

Bọn họ sôi nổi phát ra nghi ngờ, yêu cầu chủ sự cho một lời giải thích, nhưng mà không có người nào đáp lại bọn họ, bởi vì trận thi đấu này, trước nay li ền không phải vì bọn họ mà triển khai.

Bất kể bọn họ như thế nào kêu gào, chuyện này cũng là kết cục đã định.

Mạc Vân Quả ng ồi xuống, Bạch Vinh Băng đứng ở bên người cô, cụp mi.

Bạc Diệc Nhiên nhìn Mạc Vân Quả, chỉ là hơi hơi mỉm cười, cái gì cũng đều không nói, Tu Khúc cũng thế.

Rất nhanh, đồ ăn hai người làm được mang lên, có đồ ăn nóng, có rau trộn, còn có đồng ngọt, có thể nói là thực đầy đủ một bữa cơm.

Mạc Vân Quả đầu tiên nhấm nháp, là đồ ăn của Tu Khúc.

Cô gắp một thìa, bỏ vào trong miệng, cái loại hương vị mỹ vị ở khoang miệng nổ mạnh mở ra, không có chọn lựa sai lầm nào, tất cả đều hoàn mỹ như vậy.

Món ăn này, giống như còn ẩn chứa tình cảm của người nấu, đáng tiếc ở chỗ, Mạc Vân Quả không hiểu.

Nhấm nháp một h ồi, Mạc Vân Quả cảm thấy có chút no, thật sự là Tu Khúc làm ăn quá ngon, cô không cần thận ăn nhiều một ít.

Tu Khúc thấy một màn như vậy, khóe miệng ý cười càng lúc càng lớn, mặt mày liếc hướng Bạc Diệc Nhiên, như đang nói, cậu xem, cô ấy ăn rất nhiều đấy!

Bạc Diệc Nhiên nhìn đều không nhìn Tu Khúc một cái, hắn nhìn Mạc Vân Quả chằm chằm, đôi mắt thâm tr ần.

Ở nơi mọi người nhìn không thấy, hắn nắm tay hơi hơi chặt lại, tiết lộ tâm tình khẩn trương của hắn.

Bạch Vinh Bằng nhìn thái độ của Mạc Vân Quả, ánh mắt dừng ở trên người Bạc Diệc Nhiên, ở trong mắt anh ta xem ra, trận thi đấu này thắng thua, hẳn là định rồi.

Bạch Vinh Bằng nghĩ, kỳ thật như vậy cũng khá tốt, ít nhất Tu Khúc sẽ không rối rắm như vậy, còn Bạc Diệc Nhiên, đại khái cũng có thể đủ trở về chính đường đi?

Sau khi thử đồ ăn của Tu Khúc xong, đồ ăn của Bạc Diệc Nhiên được mang lên.

Thừa dịp khoảng cách này, Mạc Vân Quả cùng phòng phát sóng trực tiếp chia sẻ một chút cảm thụ của mình.

“Ăn rất ngon, mỗi một loại hương vị đều giải đúng chỗ ngứa.” Cô nói như vậy, thật là một cái đánh giá rất cao rất tốt.

Phòng phát sóng trực tiếp nghe được cô nói lời này, sôi nổi tỏ vẻ muốn nếm thử, đương nhiên, cũng có không ít người đưa ra một ít nghi ngờ.

- - - - -

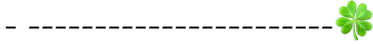
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 396

Edit: Linhlady

“Tiểu Quả Quả, vậy ngươi là cảm thấy Tu Khúc thắng sao?”

“Nói như vậy, Bạc Diệc Nhiên không phải quá đáng thương sao?”

“Thi đấu nào có chuyện đáng thương hay không? Trên lầu không cần quá thánh mẫu.”

“Lại nói tiếp, ta cũng muốn tưởng nếm thử a!”

“Ai, bọn họ từ vừa sinh ra liền không phải công bằng sao ~”

“Tiểu Quả Quả, ngươi nhanh lên nếm thử đồ ăn của Bạc Diệc Nhiên đi, nhìn xem có tiến bộ hay không?”

“Đúng thế đúng thế, nếu có tiến bộ, liền phán hán thắng đi.”

“Lời nói cũng không thể nói như vậy đi, nhưng thật ra ta cảm thấy, vẫn là công bằng một chút mới tốt.”

“Sao, căn cứ tiểu Quả Quả phán định rốt cuộc là cái gì đâu? Ăn ngon? Thêm vào trạng thái trên người? Hai loại đồ ăn này, căn bản không có cách nào so sánh đi!”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cảm thấy, phòng phát sóng trực tiếp một người lại một người so với cô càng muốn sôi ruột hơn.

Lúc này, đồ ăn của Bạc Diệc Nhiên được bưng lên.

Mạc Vân Quả gặp một đĩa, vì chính mình làm tốt tâm lý chuẩn bị, lúc này mới cho vào miệng mình.

S

ự thật chứng minh, bất kể Mạc Vân Quả làm đầy đủ chuẩn bị như thế nào, đầu là vô dụng.

Xúc cảm đầu lưỡi không thể lừa gạt được thân thể của cô, cái loại hương vị này, thật sự..... Khó ăn tới r ồi cực điểm!

Hơn nữa vừa r ồi đầu lưỡi Mạc Vân Quả tiêm nhiễm mỹ thực của Tu Khúc, lúc này lại dính hắc ám liệu lý, quả thực chính là đau đớn muốn chết, khó ăn đến chết.

Cứ việc như thế, những đồ ăn đó vẫn như cũ theo yết hầu Mạc Vân Quả mà xuống, triệt triệt để để tới dạ dày.

Theo sau, một loại xúc cảm. hạnh phúc thật lớn từ dạ dày cô chảy về phía khắp người, giống như, cũng không chỉ là cảm xúc hạnh phúc.....

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nhìn thoáng qua Bạc Diệc Nhiên, lần này đồ ăn, thêm vào trạng thái giống như có điểm phức tạp.

Cô chỉ có thể phân biệt ra một loại cảm xúc hạnh phúc quý dị, còn những thứ khác trong đó, cô không hiểu.

Ăn xong chín món này, cái loại cảm giác này càng ngày càng cường liệt, hình như là tầng tầng ch ồng lên nhau.

Thân mình Mạc Vân Quả run rẩy rất nhỏ, bị những cảm tình mãnh liệt bao phủ, cô có chút không chế không được.

Cô từ trước đến nay đầu là người thiếu hụt tình cảm, rất ít có cái gì có thể khiến cho cảm xúc của cô dao động.

Những đồ ăn đó ẩn chứa cảm tình, trước nay cô chưa từng cảm nhận qua, cô có chút không biết làm sao, càng nhiều, còn lại là khó hiểu.

Bạch Vinh Bằng cũng phát hiện ra Mạc Vân Quả khác thường, anh ta nửa cong hông giắt nói: “Làm sao vậy?”

Mạc Vân Quả lắc đầu, tỏ vẻ mình không có việc gì.

Mạc Vân Quả cũng không có quên nhiệm vụ của mình, cô hít sâu một hơi, nhìn Bạc Diệc Nhiên nói: “Ăn ngon.”

“Đinh! Tiến độ nhiệm vụ là 99%.”

Am thanh Đoàn Tử nhắc nhở vang lên, thời điểm hoàn thành nhiệm vụ không xa.

Bạc Diệc Nhiên hơi hơi gật đầu, sau đó lại nhìn thoáng qua Tu Khúc, ánh mắt hơi hơi hướng về phía trước xem, làm như ở khinh bỉ anh.

Tu Khúc cắn cắn môi, không thể tin tưởng hỏi: “Cô nói ăn ngon?”

Mạc Vân Quả:..... Cô chỉ là vì hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.....

Bạc Diệc Nhiên làm đồ ăn là cái hương vị gì, Tu Khúc rõ ràng.

Cái loại hương vị này đối với bọn họ người có tuyệt đối vị giác mà nói, quả thực chính là một loại tra tấn.

Tu Khúc khẽ cắn môi, vọt tới trước mặt Mạc Vân Quả, cần lấy một miếng bánh, ném vào miệng mình.

Tức khắc, khoang miệng anh liền bị các loại hương vị khó lòng giải thích chiếm đầy.

Tu Khúc cau mày, thời điểm đang muốn phát hỏa, đột nhiên thân thể anh run lên, không thể tin tưởng nhìn Bạc Diệc Nhiên.

“Cậu.....”

Tu Khúc trăn mặc một chút, dùng tay cần đồ ăn khác ném thử, mỗi ném một ít, sau đó trăn mặc thật lâu.

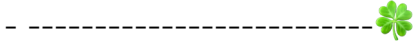
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 397

Edit: Linhlady

“Cậu thắng.” Tu Khúc nói như vậy, hai tay rũ xuống, thoát nhìn thập phần bất đắc dĩ.

Mạc Vân Quả:.....

Bạc Diệc Nhiên không tỏ ý kiến, hơi hơi đi lên trước, đem đôi tay chống ở trên bàn, nhìn thẳng vào Mạc Vân Quả, giọng nói ôn nhu: “Cô hiểm tâm ý của tôi sao?”

Mạc Vân Quả:?

Bạc Diệc Nhiên vừa thấy Mạc Vân Quả biểu tình mờ mịt, lại ngần ra, hần giật giật môi, cái gì cũng không nói.

Bạc Diệc Nhiên nhìn về phía Tu Khúc, đột nhiên cười nói: “Xem ra, là tôi thua.”

Tu Khúc trềnh mặt, Bạc Diệc Nhiên sờ làm đồ ăn, thêm vào trạng thái, không chỉ là một loại, hoặc là nói, kia không phải thêm vào trạng thái, mà là tâm ý bản thân hoàn toàn dung nhập vào bên trong đồ ăn.

Chín món ăn, tình cảm càng ngày càng thâm hậu, kia không chỉ là hắc ám liệu lý t ần tại, mà là đưa tâm bọn họ dung nhập vào.

Những món đồ ăn kia, có thoải mái, có hạnh phúc, cũng có một tia oán hận, còn có tình yêu, các cảm tình loại phức tạp, đều ẩn chứa ở trong món ăn kia.

Đó là thứ anh làm không được, nhưng Bạc Diệc Nhiên làm được, cho nên anh nói anh thua.

Nhưng mà Bạc Diệc Nhiên lại nói, hần thua.

Tu Khúc lại không hiểu được ý của hần là gì?

Vị trọng tài kia, căn bản không có ăn ra những cảm tình trong món ăn kia, phức tạp như vậy, cảm động như vậy, thâm tình chân thành như vậy.

Bất kể đầu bếp dùng bao nhiêu tâm huyết làm ra đồ ăn như vậy, người nhấm nháp nếm không ra, đó là thất bại.

Tu Khúc thở dài một hơi, vươn tay phải, hơi hơi mỉm cười nói: “Lúc này đây, tính chúng ta ngang hàng như thế nào?”

“Được.” Bạc Diệc Nhiên vươn tay phải, nắm tay Tu Khúc.

Hai người nhìn nhau cười, đều không nói gì.

Mạc Vân Quả:.....

Cho nên nói, trận thi đấu này căn bản không cần cô tới làm trọng tài đi?

“Một ngày nào đó, tôi sẽ lấy thực lực tuyệt đối nghiền áp cậu!” Tu Khúc tự tin nói.

“Được.” Bạc Diệc Nhiên trả lời.

Tu Khúc nghe câu trả lời đó, nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, liền cùng Bạch Vinh Băng cùng nhau rời đi.

Trận thi đấu này, tựa hồ cứ như vậy hạ màn.

Mọi người ở dần dần giảm bớt, Bạc Diệc Nhiên ngẩng đầu, xoa xoa tóc Mạc Vân Quả, cảm mến làm hần nửa híp mắt.

Mạc Vân Quả:.....

Bạc Diệc Nhiên tay trái từ trong túi móc ra một viên đường, đưa cho Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả tiếp nhận đường, không chút suy nghĩ mở ra cho vào miệng, tức khắc, một loại hương vị trung y tràn ngập khoang miệng cô.

“Đây là một loại kẹo tôi mới phát minh, có thể làm thân thể con người ở trạng thái hạnh phúc nhất, ăn ngon không?” Bạc Diệc Nhiên cong eo, cùng Mạc Vân Quả đối diện.

“Ăn ngon.” Vì nhiệm vụ, cô nói như vậy.

“Ừm.” Bạc Diệc Nhiên nhéo nhéo khuôn mặt Mạc Vân Quả, không có nói cho cô, đây là viên kẹo duy nhất trên thế giới này, hần tiêu tốn bao nhiêu năm mới tạo ra được nó, hiệu lực thật của nó là, thực hiện nguyện vọng.

Hắn biết, người trước mặt không phải hoa si Mạc Vân Quả kia, cô nhất định vào nhầm thế giới này, bởi vì nguyên nhân nào đó không thể không nói câu “Ăn ngon” với đồ ả của mình.

Cô nhất định là muốn về nhà đi?

Một khi đã như vậy, như vậy hần, liền liền thành toàn cho cô đi.

Viên kẹo này, nhất định có thể đưa cô về nhà.....

Bạc Diệc Nhiên dùng sức nhéo nhéo khuôn mặt Mạc Vân Quả, thẳng đến khuôn mặt đỏ kia bừng, hần mới dừng tay lại.

“Hãy luôn luôn hạnh phúc nha ~” Bạc Diệc Nhiên ghé lại bên tai cô, thấp giọng nói.

Cùng lúc đó, thanh âm nhắc nhở của Đoàn Tử vang lên.

“Đinh! Nhiệm vụ hoàn thành tiến độ trăm phần trăm, nhiệm vụ hoàn thành, chuẩn bị bắt đầu truyền tống.”

Ngay sau đó, Mạc Vân Quả hôn mê bất tỉnh, Bạc Diệc Nhiên nâng khuôn mặt cô lên, ở cái trán nhẹ nhàng rơi xuống một nụ hôn

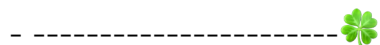
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 398: Tiêu gia hoả hạnh phúc nhé (Phiên ngoại Bạch Diệc Nhiên)

Edit: Linhlady

Vị giác thứ này rất kỳ quái, nó là pháp bảo để mọi người nhấm nháp vạn vật trên thế gian, một khi nó làm lỗi, như vậy chủ nhân của nó nhận thức thế giới sẽ có lệch lạc.

Tôi chưa từng có nghĩ tới, tôi sẽ có vô tướng vị giác.

Từ trước đến nay tôi vô cùng kiêu ngạo, khi cùng Tu Khúc đi bái sư học nghệ, tôi liền muốn vượt qua cậu ta, nhưng mà, chân tướng vĩnh viễn là tàn khốc.

Vô tướng vị giác, bốn chữ này, liền chặt đứt đường lui của ta.

Tôi phản bội sư môn, đi tha hương, chỉ vì mong muốn có thể tìm được phương pháp giải quyết vô tướng vị giác.

Ở trong quá trình này, tôi tiếp xúc tới hắc ám liệu lý.

Lúc ấy hắc ám liệu lý, ở vị trí tương đối xấu hổ.

Tôi cũng không nghĩ tới, tôi lại có thiên phú trong phương diện này.

Gần ba năm, tôi trở thành tân tú trong giới hắc ám liệu lý, cũng dần dần bắt đầu mang theo hắc ám liệu lý đi hướng huy hoàng.

Sau lại sau lại, ngày cứ thế trôi qua, khi định ước với Tu Khúc, một chút tôi cũng không để ở trong lòng.

Ngày tháng quá vô vị, cũng nên có việc để làm.

Hiện tại, tôi vô cùng may mắn lúc ấy vì mình nhầm chán.

Bởi vì một ngày kia, ở vạn chúng chú mục, tôi gặp cô ấy, hoặc là nói gặp moont linh hồn đi nhầm vào thế giới này.

Cô bám vào người trên người Mạc Vân Quả, làm tôi cảm thấy thú vị.

Thế giới này từ trước đến nay thú vị, chuyện bám vào người này, có lý luận, những trước nay không có ví dụ thực tế.

Tôi tò mò, cũng vui mừng, linh hồn này đến từ dị thế, sẽ có bao nhiêu chuyện thú vị đây?

Sự thật chứng minh, cô ấy xác thật thú vị.

Rõ ràng đồ ăn khó ăn muốn chết, lại vẫn nghiêm trang nói ra câu “Ăn ngon”.

Rõ ràng sợ hãi ăn vài thứ kia đến run rẩy, vẫn không phản đối ăn vào.

Rõ ràng luôn là vẻ mặt lạnh lẽo đáng vẻ người sống chớ gì, tôi lại cảm thấy cô ấy dị thường đáng yêu ngốc manh.

Sau lại, đến thời gian tôi cùng Tu Khúc thi đấu, cô ấy là giám khảo duy nhất.

Tôi biết, Bạch Vinh Băng nhất định sẽ đi cùng cô ấy nói cái gì đó, yêu cầu công bằng.

Thật ra, nào có nhiều công bằng như vậy đâu?

Từ chúng ta sinh ra, liềnnhư chú định không công bằng.

Cũng may, tôi cũng đủ nỗ lực, cũng đủ nhận rõ thực lực của mình.

Khi thấy cô ấy ăn nhiều món Tu Khúc làm, trong lòng tôi rất khâm trọng.

Lúc nhìn cô ấy nhấm nháp món tôi làm, thân thể nhỏ bé kia còn run nhẹ, tôi lại vui vẻ.

Khi Tu Khúc ném đồ tôi làm, cậu ta nói cậu ta thua, tôi không tỏ ý kiến, chuyện này vốn dĩ là vậy.

Bởi vì từ khi gặp được cô ấy bắt đầu. ngày đó, tôi đã chuẩn bị tốt cho ngày hôm nay.

Nhưng mà tôi không nghĩ tới đó là, cô ấy không hiểu, không hiểu những cảm tình trong những món ăn kia, đó là tình cảm tôi dày công thêm vào.

Tất cả như dự kiến lại như tình lý bên trong.

Tôi nói, tôi thua, bởi vì cô ấy không cảm giác được những tình cảm đó, như vậy tất cả, đều không có ý nghĩa.

Tuy rằng Tu Khúc nói chúng tôi ngang hàng, ước định về sau tái chiến, nhưng đó tôi rời khỏi giới này, trở thành một thương nhân thành đạt.

Tôi đem viên kẹo duy nhất cho cô ấy, hi vọng cô ấy sẽ thực hiện được nguyện vọng của mình.

Nhìn thấy vẻ mặt của cô ấy vẫn lạnh nhạt như cũ, lại ngốc ngốc manh manh nói “Ăn ngon”, nội tâm tôi cảm thấy thoải mãn chưa từng có.

Tôi hôn cái trán của cô ấy, nhẹ giọng nói một câu “Hẹn gặp lại”.

Hẹn gặp lại, không bao giờ gặp lại, hãy hạnh phúc nha, tiểu gia hỏa thân ái.....

- -----

Edit: Đọc câu hẹn gặp lại, ta bỗng nhiên có chút chua xót....haiz. ☹️🌊☹️

Thế giới sau có lẽ thú vị hơn, kaka, đoán xem lần này Quả Quả sẽ xuyên thành cái gì.. ☹️▽☹️

P/s: Nam th`ân kinh ới ời ời anh ở đâu...

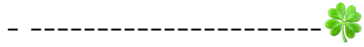
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 399

Edit: Linhlady

Một lần nữa trở lại trong không gian này Mạc Vân Quả kinh hỉ khác thường, không phải vì chuyện khác, mà không gian u ám trước kia biến thành màu sắc hoàng kim!

Mạc Vân Quả hưng phấn lăn vài vòng, tuy rằng trên mặt biểu tình vẫn như cũ là lạnh lẽo, nhưng Đoàn Tử vẫn như cũ có thể cảm giác được ký chủ hưng phấn.

Đoàn Tử:.....

“Ký chủ, viên kẹo có thể thực hiện nguyện vọng đã có hiệu lực, Đoàn Tử không nghĩ tới, nguyện vọng của kí chủ.....”

Đoàn Tử nhìn thoáng qua không gian toàn bộ là màu sắc hoàng kim, thật sự khó có thể tưởng tượng ký chủ rốt cuộc đối không gian u ám trước kia có bao nhiêu oán niệm.

Nhưng thật ra Mạc Vân Quả cảm thấy không có gì, bây giờ cô cảm thấy thật vui vẻ, trước kia nhìn không gian u ám không có cảm giác gì, hiện tại màu kim hoàng, quả thực quá tốt đẹp!

(~ ▽ ~)~

“Ký chủ.....” Đoàn Tử cắn cắn ngón tay mập mạp, có một ít khó xử nhìn Mạc Vân Quả.

“Hử?” Mạc Vân Quả lại lăn thêm vadi cái, lên tiếng.

“Ta cảm thấy tinh thần của ký chủ rất tốt, yêu cầu tiến hành phát sóng trực tiếp tiếp theo sao?” Đoàn Tử hỏi.

Mạc Vân Quả quyết đoán lắc đầu, cô không cần, cô muốn ở chỗ này mãi.

Đoàn Tử:.....

“Ký chủ, đang ở mở ra phát sóng trực tiếp tiếp theo.” Giọng nói mền mại của Đoàn Tử vang lên, hoàn toàn không màng Mạc Vân Quả một chút cũng không muốn rời khỏi nơi này.

Mạc Vân Quả vừa nghe lời này, lại lẩn vài vòng, kim hoàng sắc gì đó, quả thực quá tốt đẹp! (▽)／

Đoàn Tử trực tiếp mở ra tràng phát sóng trực tiếp, cùng lúc đó, Mạc Vân Quả cũng bị truyền tống vào thế giới tiếp theo.

“Nhanh lên đem tiên đan giao ra đây!”

Một tiếng quát chói tai ở bên tai Mạc Vân Quả vang lên, theo sau Mạc Vân Quả liền cảm thấy chính mình bị vút ra ngoài.

Nàng giống như ở không trung xoay tròn vài vòng, đầu có chút choáng váng.

Còn không chờ Mạc Vân Quả phản ứng lại, nàng liền cảm giác được một trận ấm áp, giống như còn hỗn loạn một tia máu tươi.

“Ta cho dù chết, cũng sẽ không đem nó giao cho người!” Thanh âm ở phía trên Mạc Vân Quả, nàng muốn mở to mắt nhìn xem, lại phát hiện mình không có mắt.....

Không có mắt.....

Mạc Vân Quả:.....

“Ai nha nha ~ tiểu Quả Quả người như thế nào biến thành tròn vo?”

“Phốc, cái gì tròn vo, rõ ràng là một viên đan dược được được không?”

“Phốc, cho nên lúc này người lại bám vào một viên đan dược sao?”

“Hệ thống giỡn chơi, thật vất vả có hai lần bám vào người, kết quả hiện tại lại không phải người.”

“Ai, các người không có nghe được bọn họ nói sao? Tiểu Quả Quả rõ ràng là một viên tiên đan a!”

“Đúng đúng đúng, tiên đan!”

“Tiên đan cũng là cái đan a!”

“Phốc, tiểu Quả Quả hiện tại người cảm thụ cái gì?”

Mạc Vân Quả: Ta không có mắt.

“Phốc, ha ha ha ha ha ha! Đan dược dĩ nhiên không có mắt a!”

“Không chỉ không có mắt, còn không có miệng không có tay chân nữa nha~”

“Chúc mừng người được một viên tiên đan ~”

“66666666666666666666”

“Ai nha, tình huống hiện tại chính là đang tranh đoạt tiểu Quả Quả sao nhà ta ~”

“Ai, vô luận đến thế giới nào, tiểu Quả Quả nhà ta đều là đoạt tay hóa(?) a!”

Mạc Vân Quả:.....

Quần chúng trong phòng phát sóng trực tiếp trong lúc nhất thời hứng khởi, trong đầu Mạc Vân Quả bị đủ các loại ngôn luận spam.

Nàng quyết định tạm thời không xem những lời này, đem tâm tư đặt ở bên ngoài.

Lúc này Mạc Vân Quả lại cảm thấy một trận xóc nảy, sau đó giống như bị đặt ở chỗ nào đó, bên ngoài là từng đợt kêu gào, giống như gào muốn giao thues thì đó ra.

Lại qua một trận, Mạc Vân Quả bị người c ầm lên, nàng nghe thấy có người nói: “Người phải sống sót, báo thù cho sư phụ!”

Mạc Vân Quả:.....

Theo sau, Mạc Vân Quả bị vút đi ra ngoài, nàng giống như bay đến một nơi rất xa rất xa rất xa.....

- -----

Edit: Ta đạo này hơi lười, cũng vừa bắt đầu công việc mới, thời gian cũng không nhiều, ta sẽ cố gắng một ngày một chương. Cảm ơn các nàng luôn ủng hộ 🙏🙏🙏

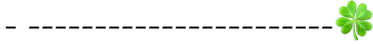
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 400

Edit: Linhlady

“Đoàn Tử, bối cảnh chuyện xưa.” Mạc Vân Quả cảm giác được chính mình dừng ở chỗ nào đó, tạm thời hẳn là không có nguy hiểm gì, cho nên quyết định hỏi trước bối cảnh chuyện xưa là cái gì.

Theo yêu cầu của Mạc Vân Quả, Đoàn Tử lập tức đem bối cảnh thế giới này truyền cho Mạc Vân Quả, đương nhiên, cũng truyền cho phòng phát sóng trực tiếp.

Thế giới này là một thế giới tu tiên, nói là tu tiên, nhưng cấp thấp cực kỳ, mấy vạn năm tới nay, đều không có người thành công phi thăng.

Truyền thuyết, muốn thành công phi thăng, cần phải có một viên tiên đan.

Cái gọi là tiên đan, cũng có tiên linh, mà lúc này Mạc Vân Quả, đúng là tiên đan tiên linh kia.

Viên tiên đan này do tông sư Đức cao vọng trọng nhất đại lục này tiêu phí mấy trăm năm luyện chế, trong đó gian khổ không thể nói hết.

Tiên đan vừa xuất thế, ngay lập tức xuất hiện dị tượng, người người đều vì chuyện này mà điên cuồng.

Tiên đan, tiên đan, có thể trở thành tiên đan được, như thế nào có thể không dẫn tới mọi người thêm nhỏ dãi đâu?

Nhân tâm đều tham lam, bọn họ tập kết lại, giết chết vị tông sư luyện đan kia, đồng thời diệt đan tông, tông môn trên dưới, không một người sống.

Phía trước người cùng Mạc Vân Quả nói chuyện, đó là người sống sót duy nhất, nhưng là hiện tại, phỏng chừng cũng là đã không còn.

Người nọ biết tiên đan là có linh, cho nên mới sẽ cùng nàng nói như vậy.

Một tông phái vô luận như thế nào, đầu là có cơ sở nhất định, càng đừng nói đan tông kiếm tông không ít.

Nhưng hiện giờ, đan tông này trong một ngày bị giết sạch, có thể thấy được này tiên đan dù hoặc có bao nhiêu lớn.

Thế giới này hệ thống tu chân thật ra rất đơn giản, luyện khí, Trúc Cơ, tích cốc, tâm động, Nguyên Anh, xuất khiếu, độ kiếp.

Hiện giờ đại lục này đệ đó là Độ Kiếp kỳ, nghe nói người nọ thời điểm Độ Kiếp kỳ đã mấy trăm năm, lại chậm chạp không phi thăng.

“Đinh! Nhiệm vụ Bản Vị Diện: Trợ giúp Cảnh Khái Thiên thành công phi thăng.”

Đoàn Tử công bố nhiệm vụ, sau đó im lặng chờ Mạc Vân Quả tiếp nhận.

Mạc Vân Quả nhìn đến nhiệm vụ này ý tưởng đầu tiên đó là, muốn trợ giúp Cảnh Khái Thiên phi thăng đem chính mình ăn luôn không phải được rồi sao?

Nếu nàng là tiên đan, có thể trợ người phi thăng gì đó, để gia hỏa kia đem nàng ăn luôn không phải được rồi?

Như thế nhiệm vụ của nàng không phải có thể hoàn thành sao?

Hiện tại nói, chỉ cần tìm được Cảnh Khái Thiên không phải tốt rồi sao?

Khi Mạc Vân Quả nghĩ như vậy, nàng lại cảm giác được một trận xóc nảy, tựa hồ có người đem nàng nhặt lên.

Mạc Vân Quả:.....

“Ai nha nha, là một viên tiểu đan nha ~” giọng nói người nọ nghe có vài phần không chút để ý, hắn tùy tay cầm đan dược, một đôi mắt phượng tràn đầy hứng thú.

Mạc Vân Quả:..... Thật choáng váng a.....

Mạc Vân Quả cảm thấy thân thể mình phiên mấy cái vòng, từ trên xuống dưới, đặc biệt choáng.

“Không biết ăn ngon không đây?”

Thanh âm kia lại bắt đầu nói chuyện, nhưng động tác trong tay lại là ngừng lại, không hề ném chọi nữa.

Cảnh Khải Thiên nhìn tiên đan tản ra ánh sáng mỏng manh, trong mắt tràn đầy ý cười, cũng không biết cái tiểu gia hỏa này hiện tại linh trí được vài tuổi chưa.

Nghe nói tiên đan có linh trí ngay từ đầu chính là năm tuổi a.....

Năm tuổi a..... Hình như là một cái tuổi tác rất phiên toái, muốn mang về chơi hay không nhỉ?

Ừm..... Vẫn mang về đi, nói không chừng sẽ phát sinh chuyện thú vị gì đó?

Khoé miệng Cảnh Khải Thiên cong cong ý cười càng thêm rõ ràng, đây là tiên đan mà tất cả mọi người muốn a, đáng tiếc a, nó hiện tại đã ở tay của ta đâu.....

Cảnh Khải Thiên cầm tiên đan, sau đó đi khỏi nơi này.

Đại lục dần dần, tiên đan bị đại đệ tử đan tông vứt đi vụn vụn, không biết tung tích.

- - - - -

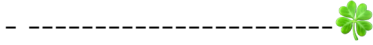
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 401

Edit: Linhlady

Cảnh Khải Thiên mang theo Mạc Vân Quả đến một ngọn núi, đây là ngọn núi thuộc quyền sở hữu của hắn, không ai dám tự tiện xâm nhập.

Cảnh Khải Thiên đem tiên đan đặt ở trên bàn trong phòng, bỏ vào một cái cốc phẩm đan lô.

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy chính mình ở trong một không gian nặng nề, không dễ chịu chút nào.

Nàng giãy giụa thân thể của mình, vèo một cái bay ra khỏi đan lô, dừng ở trên bàn.

Cảnh Khải Thiên thấy một màn như vậy, ngăn ra, đôi mắt phượng mở to, phác hoạ phong tình nhẹ nhàng.

“Thế mà lại là một tiểu gia hỏa nghịch ngợm.” Cảnh Khải Thiên dùng tay nhéo lên tiên đan, nhẹ nhàng búng búng.

Mạc Vân Quả:.....

“Tiểu nghịch ngợm, phải ngoan ngoãn nha, nói cách khác, ta liền đem ngươi ăn luôn nha ~” Cảnh Khải Thiên nói như vậy.

Mạc Vân Quả đã biết, người nhốt được mình chính là Cảnh Khải Thiên, cũng chính là đối tượng nhiệm vụ của nàng.

Mạc Vân Quả nghe được Cảnh Khải Thiên nói như vậy, thân mình run lên, mau ăn a! Mau đem nàng ăn a! Ăn là có thể phi thăng!

Ý tưởng của Mạc Vân Quả đơn giản thô bạo, đáng tiếc đó là, Cảnh Khải Thiên cũng không hiểu được ý tứ của Mạc Vân Quả.

H

Ẩn nhìn tiểu tiên đan trước mắt thân thể run lên, cho rằng nó đây là sợ hãi.

Hắn khẽ cười một tiếng, đem tiên đan đặt ở trên bàn, cười tủm tỉm nói: “Tiểu nghịch ngợm, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, ta liền không ăn ngươi.”

Ăn ta a! Ăn ta a! Mạc Vân Quả run rẩy thân thể, bức thiết muốn Cảnh Khải Thiên ăn nài, nói như vậy nhiệm vụ của nàng có thể hoàn thành, sau đó mình là có thể trở lại không gian kim hoàng sắc kia a! ㄟ(≥?≤*)ㄟ

Cảnh Khải Thiên nhìn tiểu sư tử tiên đan run rẩy càng thêm thương xuyên, dùng ngón tay mềm nhẹ phất qua đan dược, mềm nhẹ nói: “Ngươi, ta cho ngươi một cái tên đi, gọi là tiểu nghịch ngợm như thế nào?”

Mạc Vân Quả:..... Ăn ta a!

“Nếu ngươi đáp ứng, như vậy định đã rồi nha, tiểu nghịch ngợm ~” Cảnh Khải Thiên lại đem nó bỏ vào cực phẩm đan lô, ở trong suy nghĩ của hắn, tiên đan nên thích đan lô mới đúng.

Mạc Vân Quả lại tiến vào cái không gian nặng nề kia, lập tức liền nhảy ra ngoài.

Cảnh Khải Thiên nhìn đến nơi này, tự nhiên cũng biết tiểu nghịch ngợm không thích vào bên trong.

Tuy rằng có chút kỳ quái lại có đan dược không thích đan lô, nhưng nghĩ lại, tiên đan có lẽ sở thích không giống nhau thì sao?

Cảnh Khải Thiên cũng không lại rối rắm vấn đề này, nhìn thấy nó hoàn hảo nằm trên bàn, cũng không tiếp tục đem nó đặt ở đan lô.

C

ảnh Khải Thiên tâm tình rất tốt, tuy rằng hắn đã dừng lại ở độ kiếp mấy trăm năm, hiện tại giống như cũng không có hy vọng phi thăng gì, dù sao hắn cũng không thể phi thăng, lại không phải vấn đề thực lực.....

Hiện tại có thể khiến cho đại lục biết được tiên đan nằm trong tay hắn thì sao nhỉ ~

Chỉ cần ngấm lại những người đó muốn được đồ vật kia lại nằm ở trong tay mình, hắn liền cảm thấy thực vui vẻ!

Ừm..... Hắn cứ thích xem danh vẻ những người đó không chiếm được, như vậy mới thú vị không phải sao?

Cảnh Khải Thiên liếm liếm môi, khiến màu sắc môi càng có vẻ tươi đẹp.

“Tiểu nghịch ngợm, ta đã từng bái phỏng quá sư phụ ngươi, ừm..... Chính là người chế tạo ra ngươi, hắn nói a.....” Giọng nói Cảnh Khải Thiên trở nên có một tia mờ mờ, “Ngươi chính là có thể hóa thành hình người đấy, ngươi muốn biến hóa một cái cho ta xem không?”

Mạc Vân Quả:..... Ăn ta!

Cảnh Khải Thiên thấy tiên đan không có phản ứng, trong mắt xẹt qua một tia trêu trọc, hắn còn nói thêm: “A, ngươi xem trí nhớ của ta này, sư phụ ngươi đã nói qua, phải khi dễ ngươi thật nhiều chịu mới có thể đủ biến hóa thành hình người đấy.....”

Mạc Vân Quả:..... Ăn ta!

- - - - -

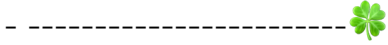
[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 402

Edit: Linhlady

Cảnh Khải Thiên xem mình thử đủ cách mà không có phản ứng gì, sau đó cũng không thèm thử nữa, ừm..... Có lẽ tiểu nghịch ngợm không hiểu ý tứ của mình đâu?

Tiên đan mới khai linh trí, không hiểu tiếng người, hẳn là không hiểu đi?

Hắn tìm cho mình một cái cớ hoàn mỹ, chính là không nghĩ thừa nhận, kỳ thật tiên đan cũng không muốn để ý đến hắn mà thôi.....

Mạc Vân Quả vẫn luôn muốn khiến Cảnh Khải Thiên ăn nàng, nhưng mà người nam nhân này lại vẫn ở bên tai nàng riu rít nói cái không ngừng, nói lời nàng cũng nghe không hiểu.....

“Ai nha nha ~ người nam nhân này một chút cũng không giống mặt ngoài như vậy đâu, cảm giác thật dong dài a!”

“Vốn dĩ cho rằng thế giới này sẽ có một yêu nghiệt mỹ nam, kết quả không nghĩ tới vẫn là một kẻ thích làm nhảm!”

“Làm nhảm thuộc tính gì đó, cũng thực đáng yêu nha!”

“Phốc, tổng cảm giác có tương phản thật lớn a a!”

“Kỳ thật ta lại cảm thấy khá tốt, các ngươi xem tiểu Quả Quả nhà ta không thể nào nói chuyện nha, cần một kẻ làm nhảm cũng khá tốt
233333333333”

“Không có cảm thấy tốt ở nơi nào.....”

“Khụ khụ..... Chúng ta vẫn đừng nên nói vấn đề này đi? Chúng ta tới thảo luận một chút, đem tiểu Quả Quả tròn vo đi! ($* \cong \nabla \cong$)”

“Phốc, tiểu Quả Quả tròn vo..... Ha ha ha ha!”

“Không có đôi mắt không có tay không có chân không có miệng tròn vo là tiểu Quả Quả, không t ấ không t ấ, nghe tới thực không t ấ!”

“Các người nói tiểu Quả Quả như vậy, chẳng lẽ không sợ nàng tức giận sao!”

Mạc Vân Quả nơi nào có tâm tư xem phòng phát sóng trực tiếp nói, trong lòng nhang tràn đầy đều là “Ăn ta!” “Ăn ta!”.

Chỉ cần ăn nàng, Cảnh Khải Thiên có thể phi thăng, nàng có thể hoàn thành nhiệm vụ trở lại không gian kim hoàng sắc a!

Nhưng mà!

Vì sao Cảnh Khải Thiên không ăn nàng! — 〰 —

Cảnh Khải Thiên nhìn tiểu nghịch ngợm run run rẩy rẩy, trên mặt ý cười càng thêm rõ ràng, ừ..... Tiểu nghịch ngợm vẫn là thực đáng yêu, xem, đầu cấp đáp lại mình đấy~

Cảnh Khải Thiên tâm tình tốt lại cùng Mạc Vân Quả chơi một hồi, sau đó đem nàng bỏ ở trong ngực.

Mạc Vân Quả nằm ở trong ngực Cảnh Khải Thiên, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy xóc nảy xóc nảy, vụng vụng.....

“Ngô..... Có điểm nhầm chán a, chúng ta đi tìm tiểu miêu chơi đi.” Cảnh Khải Thiên nói như vậy, lập tức liền bay đi ra ngoài.

Một khắc sau, hắc liền ổn định vững chắc dừng lại ở trung tâm cánh rừng Nguyệt Ngân.

Bạch Hồ vừa thấy tên gia hỏa nào đó lại tới nữa, rống lớn một tiếng, lại là người!

“Ai nha nha, tiểu miêu là người ở hoan nghênh ta sao?” Cảnh Khải Thiên bay đến trước mặt Bạch Hồ, cười hì hì nói.

“Rống!” Lão tử là Bạch Hồ! Không phải mèo!

Mạc Vân Quả nghe được một tiếng hồ kêu, giật giật thân thể, lão hồ a, người nam nhân này cư nhiên nói là tiểu miêu.

“Tiểu miêu, người xem, ta có một đồ chơi thú vị mới, nó tên là tiểu nghịch ngợm.” Cảnh Khải Thiên đem Mạc Vân Quả lấy ra, hứng thú bưng bưng cùng Bạch Hồ khoe khoang.

Bạch Hồ sáng sớm cảm giác được trên người Cảnh Khải Thiên nồng đậm linh khí, hiện tại đan dược bị lấy ra, nó liền muốn ăn!

Chỉ cần ăn viên đan kia, tu vi của nó có thể tiến thêm một bước!

Bạch Hồ không khống chế được muốn lại gần viên đan kia, nhảy một bước dài.

“Tiểu miêu, không được nha, không thể ăn đâu ~” Cảnh Khải Thiên nhẹ nhàng vuốt ve đầu to của Bạch Hồ một chút, lại thành công khiến nó hung hăng run lên.

Bạch Hồ lui về phía sau một bước, thân mình run lên, người nam nhân này, vẫn là trước sau như một khủng bố như vậy.

“Rống!” Đi mau!

Cảnh Khải Thiên nhẹ nhàng liếc liếc Bạch Hồ một cái, Bạch Hồ liền không dám lên tiếng.

Mạc Vân Quả bị Cảnh Khải Thiên nắm ở lòng bàn tay, badan tay Cảnh Khải Thiên thực ấm áp, Mạc Vân Quả cảm thấy hân hận giống như muốn đem mình hòa tan.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 403

Edit: Linhlady

"Tiểu miêu ngoan, phải sống hòa thuận với tiểu nghịch ngợm, nói cách khác....." Cảnh Khải Thiên dừng một chút, "Giết người nha ~"

Bạch Hồ:.....

Mạc Vân Quả:..... Ăn ta!

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp: Mẹ ơi cứu con! Nơi này có yêu nghiệt!

Cảnh Khải Thiên để viên tiên đan trên mặt đất sau đó lui về phía sau hai bước nói: "Tiểu miêu, tới, cùng tiểu nghịch ngợm chơi chơi ~"

Bạch Hồ:..... Mẹ nó thiếu năng trí tuệ!

Tuy rằng nội tâm phun tào, nhưng Bạch Hồ cũng biết nó đánh không lại Cảnh Khải Thiên, hiện tại nó chỉ có thể nghe theo Cảnh Khải Thiên, chơi cùng với viên tiên đan.....

Bạch Hồ tiến lên một bước, sau đó vươn móng vuốt, muốn thử đụng vào viên đan.

Móng vuốt mập mạp chạm vào viên tiên đan, đẩy nhẹ một cái rồi nhanh chóng lui về phía sau, viên đan theo đó lăn một đoạn.

Mạc Vân Quả:.....Choáng.

Bạch Hồ thấy viên đan lăn một vòng, khe nuốt nước miếng, thật muốn ăn nó à làm sao đây!

Nó lén lút nhìn qua Cảnh Khải Thiên, phát hiện hắn cũng đang nhìn nó, vội vàng rút thân mình lại, móng vuốt lại rút rờ vươn ra, vỗ vào thân Mạc

Vân Quả.

Mạc Vân Quả:.....

Tiên đàn cũng không có phản ứng gì, lần này, lá gan của Bạch Hồ lá gan cũng to hơn.

Nó vươn hai móng vuốt, ôm lấy tiên đàn mà vỗ.

Mạc Vân Quả: ($T \nabla T$)

"Tiểu Quả Quả thật đáng thương, bị một con mèo nhỏ chơi thành như vậy."

"Phốc, nội tâm tiểu Quả Quả: Ta có thể làm sao bây giờ đây? Ta cũng rất tuyệt vọng mà!"

"Ha ha ha ha! Thân là một viên đàn tiểu Quả Quả tỏ vẻ, ta cũng bất đắc dĩ a!"

"Có cách nào đâu? Ai bảo ta là một viên tiên đàn đây? A ha ha ha ha ha!"

"Emma, không được, các lầ trên thật hài hước!"

"Khụ khụ..... Cầu mong trong lòng tiểu Quả Quả không có bóng ma tâm lý!"

"Không cầ cầ, bóng ma kia nhất định rất lớn rất lớn."

"Bao lớn?"

"Lớn— — — — — như vậy!"

"Lầ trên đúng là nhân tài! Ta cảm thấy mặt người cũng lớn— — — — — như vậy!"

Mạc Vân Quả:.....

Cảnh Khải Thiên nhìn toàn bộ quá trình, khẽ cau mày lại, tại sao tiểu nghịch ngợm lại không chơi cùng tiểu miêu nhỉ?

"Tiểu nghịch ngợm, mau vui vẻ chơi với tiểu miêu đi, không ta sẽ ăn người đấy ~" Cảnh Khải Thiên nói như vậy.

Mạc Vân Quả nghe được lời này, thân mình run lên, đương nhiên, nàng đang vui vẻ, nhưng động tác đó ở trong mắt Cảnh Khải Thiên lại trở thành biểu hiện sợ hãi.

Ăn ta! Ăn ta! Ăn ta a!

"Ai, thôi thôi, tiểu nghịch ngợm này, sao lại đáng thương như thế chứ?" Cảnh Khải Thiên giơ tay trước hư không, Mạc Vân Quả đã nhẹ nhàng nằm trong tay hắn rồi.

Bạch Hồ nhìn đờng đờng trên tay đột nhiên biến mất, nhìn đông nhìn tây, sau cùng mới thấy nó đang nằm trong tay Cảnh Khải Thiên.

Nhưng mà, nó lại không dám tiến lên cướp đoạt.....

Bạch Hồ:.....Hu hu hu, từ khi gặp người nam nhân này, cuộc sống hạnh phúc của nó đã một đi không trở lại.....

Cảnh Khải Thiên chọc chọc thân thể Mạc Vân Quả, tiên đan lại lăn một vòng, có vẻ rất vui vẻ.

"Tiểu nghịch ngợm, người nói ta để cho người chơi cùng tiểu miêu người lại không thèm chơi, không lẽ người muốn chơi với ta?"

Mạc Vân Quả: Ăn ta!

"Ai, b ả người chơi cũng không phải không thể." Cảnh Khải Thiên lại chọc chọc Mạc Vân Quả nói, "Vậy người cho ta liếm thử người sao? Ta thật muốn biết viên tiên đan trong truyền thuyết nó có hương vị gì."

Mạc Vân Quả: Đừng liếm ta! Ăn ta!

"Thôi, ngộ nhỡ liếm người xong, người biến dạng thì làm sao bây giờ? Ừm..... Tới lúc đó không phải ta lại không có gì chơi hay sao?" Cảnh Khải Thiên cười đến có chút tà ác, trong tà ác lại lộ ra tia thích thú, ngón tay hấn ở trên thân thể Mạc Vân Quả chọc tới chọc lui, giống như rất vui vẻ.

Chơi đùa với một viên tiên đan, chuyện này mà hắn cũng nghĩ ra cho được.

- - - - -

Edit: xin chào các độc giả thân yêu của ta, ta trở lại rồi đây.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 404

Edit: Linhlady

Trong lòng Mạc Vân Quả hiện giờ có một vạ câu nói Cảnh Khải Thiên ăn nạng, nhưng mà Cảnh Khải Thiên lại hoàn toàn không hiểu được suy nghĩ của nạng, chỉ cho rằng nạng muốn hấn chơi cùng mà thôi.

Một bên Bạch Hồ nhìn Cảnh Khải Thiên cùng đan dược trong tay, lại không dám vọng động, không có biện pháp, nó đánh không lại hấn a!

Cảnh Khải Thiên là người duy nhất ở trên thế giới này trải qua Độ Kiếp Hậu Kỳ, thực lực tất nhiên là không cần phải nói, huống chi, Bạch Hồ trước mặt có huyết mạch không thuần tịnh, hấn vầy vầy tay là có thể đem nó giết chết.

Thân hình Mạc Vân Quả lặn qua trái lặn qua phải, theo động tác của Cảnh Khải Thiên mà lắc lư.

Cảnh Khải Thiên vẫn luôn chọc tiên đan, càng chọc càng cảm thấy thú vị.

Hừm..... Xem ra ngày tháng sau này sẽ không cảm thấy nhàm chán.

“Tiểu miêu, ngươi biết làm sao để tiên đan hoá thành hình người không?” Cảnh Khải Thiên chọc một hồi lâu lúc sau mới thông thả hỏi Bạch Hồ.

Bạch Hồ cả kinh, vốn dĩ sắp chìm vào giấc ngủ vì một câu nói mà thân thể bất giác run lên.

“Không biết.” Nó thành thành thật thật phe phẩy đầu nói, tiên đan kia oà vật trăm ngàn năm mới xuất hiện trên thế gian.

Nó sống cũng chỉ được mấy ngàn năm, làm sao có thể biết được thứ này?

Cảnh Khải Thiên than nhẹ một tiếng, đối với câu trả lời của Bạch Hồ cũng nằm trong dự kiến của hắn.

“Ai, thật muốn nhìn xem tiểu nghịch ngợm này khi hoá thành người sẽ có dáng vẻ ra sao.” Cảnh Khải Thiên dùng sức chọc chọc tiên đan, thiếu chút nữa khiến cho Mạc Vân Quả nhảy dựng lên.

“Thôi, về sau lại đến tìm tiểu miêu chơi đi.” Cảnh Khải Thiên nói xong câu đó, tức khắc biến mất không thấy bóng dáng đâu, chỉ còn lại Bạch Hồ nhảy tới nhảy lui, ăn mừng vì cuối cùng hắn cũng đi khỏi đây.

Cảnh Khải Thiên trực tiếp mang theo Mạc Vân Quả quay về chỗ cũ, ngọn núi này linh khí nồng đậm, đối với người tu chân tầm thường mà nói, nếu tu được ở đây mấy ngày, chắc chắn sẽ ăn mừng, cúng bái cảm tạ liệt tổ liệt tông.

Nhưng đối với Cảnh Khải Thiên lại khác, địa phương nhiều linh khí như thế này, cũng không bằng linh khí hắn tạo ra đâu.

Cảnh Khải Thiên trở lại nơi này, trực tiếp vào thư phòng, nơi đó có đủ loại thư tịch hắn thu nhặt hàng nghìn năm qua, ngày thường hắn cũng không hay để ý tới, nhưng hôm nay lại khác, ngộ nhỡ trong đó lại có bí mật giúp tiên đan biến thành người thì sao?

Dù sao theo truyền thuyết từ vạn năm trước, mảnh đại lục này có rất nhiều phi thăng giả, viên tiên đan này lúc đó cũng chỉ là vật tầm thường đi?

Thế nhưng không biết vạn trước đã xảy ra chuyện gì, toàn bộ đại lục giống như bị giam cầm, lại không người phi thăng.

Mạc Vân Quả nào biết đâu rằng Cảnh Khải Thiên bức thiết muốn giúp nàng biến thành hình người, nàng ổn định vững chắc nằm ở trong lòng ngực hắn, nhìn phòng phát sáng trực tiếp nói chuyện phiếm.

“Thế giới này so với thế giới của ta thì thật là vi diệu nha.”

“Tu chân a, tấm tấc, hâm mộ nha..... Theo truy ền thuyết có thể trường sinh bất lão a!”

“Ha! Nói cái gì mà trường sinh bất lão, nếu lúc ấy ngươi có năng lực kia, ngươi có đảm bảo tiếp nhận được không.”

“Ừm ..... Chúng ta không nói những thứ cao thâm đó nữa được không! Hắc hắc hắc! Chúng ta vẫn nên tới nghiên cứu tiểu Quả Quả trong hình thái đan dược tròn vo đi!”

“Phốc, vì sao phải dùng từ tròn vo để hình dung? Rõ ràng là viên đô đô không phải sao!”

“Người xác định tiểu Quả Quả nghe được các người nói như vậy sẽ không đánh các người sao!”

“Tiểu Quả Quả không có tay cùng chân, đánh không được $\sim(\sim\overline{\nabla}\overline{})$
 $\sim$ ”

“L ầu trên nói rất có đạo lý, ta thế nhưng không lời gì để nói.”

“Phốc, các người khi dễ tiểu Quả Quả nhà ta như vậy là không đạo đức! Tiểu Quả Quả nhà ta sẽ bắn tiên đan đánh các người!”

“Ta li ền cười cười không nói lời nào. $(\overline{\nabla}\overline{})\sim^*$ ”

“Ta li ền nhìn xem không nói lời nào. $(\overline{\nabla}\overline{})/$ ”

Mạc Vân Quả:.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 405

Edit: Linhlady

Tốc độ lật sách của Cảnh Khải Thiên cực nhanh, dùng thần thức lướt qua toàn bộ nội dung của sách

Gần nửa ngày, hần gần như đọc xong toàn bộ sách trong thư các, số lượng cũng đến một ngàn cuốn đi.

Chỉ đáng tiếc chính là, những cuốn sách này không hề ghi chép lại bí mật của viên đan.

Cảnh Khải Thiên cũng không cảm thấy nôn nóng, không được ghi lại trong sách, không phải tiểu nghịch ngợm sẽ là độc nhất vô nhị sao?

Chỉ có thể nói, mạch não của Cảnh Khải Thiên không phải người bình thường có thể lý giải.

“Tiểu nghịch ngợm, nếu nơi này của ta không ghi chép lại cách giúp người biến thành người, như vậy chúng ta xuống núi đi dạo đi?” Cảnh Khải Thiên tự nói tự quyết định, hoàn toàn không màng đến chuyện Mạc Vân Quả có đáp lại hay không.

Cho dù Mạc Vân Quả có đáp lại hần cũng nghe không hiểu.....

Cảnh Khải Thiên trực tiếp thay đổi dung mạo của mình, dù sao bản thân hần cũng có vẻ ngoài tuấn mỹ, giờ biến thành một khuôn mặt tằm thường, vút vào đám đông cũng tìm không ra.

Một trận gió nhẹ thổi qua, Cảnh Khải Thiên liền biến mất ở tại chỗ.

Cùng lúc đó, trong thành Thiên Phong, ở một góc âm u, một bóng người dần dần xuất hiện.

Cảnh Khải Thiên nhìn trái nhìn phải, vừa lòng cười.

Hắn đi ra ngoài, tức khắc dung nhập với đám người xung quanh.

“Các người nghe nói gì chưa? Nhà đấu giá muốn bán đấu giá cực phẩm Trúc Cơ đan a!”

“Thật vậy sao? Khi nào bắt đầu?”

“Buổi tối hôm nay, đáng tiếc, ta không vào được, nói cách khác, ta cũng muốn nhìn xem cực phẩm Trúc Cơ đan có đáng vẻ gì.”

Cuộc tròn chuyện của người xung quanh chui vào lỗ tai Cảnh Khải Thiên, hắn nhin không được cười một tiếng, cực phẩm Trúc Cơ đan? Nơi hắn có không ít đâu, toàn một đồng vô dụng.

Đối với Cảnh Khải Thiên mà nói, những đan dược kia là vật tầm thường, nhưng đối với người Phong Thành hôm nay mà nói một viên cực phẩm Trúc Cơ đan, ngược lại có thể khiến cho bọn họ điên cuồng.

Cảnh Khải Thiên chỉ muốn tới đó xáo náo nhiệt, hắn dùng thần thức trực tiếp tìm vị trí nhà đấu giá, sau đó thông thả đi theo hướng đó.

Bởi vì nhà đấu giá thả ra tin tức muốn bán đấu giá cực phẩm Trúc Cơ đan, không ít người đều muốn đi vào tìm hiểu tin tức, chẳng sợ không có tiền, chỉ cần được xem náo nhiệt, như vậy cũng không uổng phí đi.

Nhà đấu giá cố ý mời cao thủ Trúc Cơ canh gác, chỉ cần có người quấy rối, lập tức ném ra khỏi cửa.

Lúc Cảnh Khải Thiên tới cửa nhà đấu giá, nhìn thấy hình ảnh ngay ngắn trật tự.

Hắn trực tiếp đi vào, đi vào liền trực tiếp há mồm nói: “Quản sự của các người là ai, ta có đồ muốn bán đấu giá.”

Khuôn mặt Cảnh Khải Thiên tuy rằng bình phàm, nhưng khí thế quanh người không phải người thường có thể sánh được, mắt nhìn của tiểu nhị

nhà đấu giá cũng tinh tường, nhìn thấy người như vậy, không dám chạm trể vội đi tìm quản sự.

Quản sự vừa thấy tia khinh thường hiện lên trong mắt Cảnh Khái Thiên, trong lòng cả kinh, cả người đều có chút run rẩy.

Cảnh Khái Thiên cố ý thả ra một chút khí thế, miễn cho làm người khác không có ánh mắt va chạm với hắn.

Sự thật chứng minh, cách làm này vô cùng hiệu quả.

Mạc Vân Quả vẫn luôn đầu an ổn nằm trong ngực Cảnh Khái Thiên, cả đầu chỉ có một câu “Ăn ta!”, đáng tiếc ở chỗ, Cảnh Khái Thiên cũng không thể nghe được.

“Vị đại nhân này, không biết muốn bán đấu giá vật gì?” Quản sự buông ống ta, nửa cong eo hướng về phía trước hỏi.

Cảnh Khái Thiên liếc xéo hắn ta một cái nói: “Lời người nói có trọng lượng?”

“Đương nhiên.” Quản sự trả lời.

“Tốt, chúng ta đi vào bên trong thương lượng như thế nào?” Cảnh Khái Thiên nhìn bốn phía quanh, lúc này không ít người đem ánh mắt đặt trên người hắn.

Quản sự liên tục gật đầu, trong lòng cân nhắc xem người này tới muốn bán đấu giá vật gì, sao lại đáng vẻ trịnh trọng vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 406

Edit: Linhlady

Quản sự tỏ thái độ cung kính mời Cảnh Khái Thiên vào trong phòng, Cảnh Khái Thiên cũng không khách khí, trực tiếp đặt mông ngồi ở ghế trên, sau đó từ trong không gian của mình tùy tiện lấy ra một ngọn cỏ.

Chỉ là một ngọn cỏ đại loại khiến sắc mặt quản sự đại biến.

Hắn ta chân tay luống cuống nhìn thứ "Cỏ đại" trên bàn kia, cả người hưng phấn đến mức run rẩy.

"Này..... Đây là Băng Tâm thảo? Xem này..... Bộ dáng này, chỉ sợ..... Chỉ sợ đến hơn một ngàn năm đi?"

Môi quản sự run rẩy, thật vất vả mới nói xong một câu.

Trên bàn tổng cộng có nhánh cỏ, ngoại trừ Băng Tâm thảo ra, còn có nhiệt liệt thảo cùng liệt liệt quả, tuổi thọ cũng lên đến ngàn năm, chưa cần nói đến chuyện dùng nó để chế linh đan, chỉ cần chỉ cần nói đến tuổi thọ ngàn năm kia, cũng đủ khiến những người xuất hiện ở đêm đấu giá này dù táng gia bại sản cũng muốn mang nó về!

Quản sự kích động xoay vòng vòng, hắn ta cũng không biết nên hình dung tâm tình của mình lúc này như thế nào.

Hắn ta vốn cho rằng cực phẩm Trúc Cơ đan đã đủ kích thích, không thể tưởng được đến khi đấu giá tung ra những vật phẩm này, quả thật..... Quả thật..... Thật tốt quá!

Quản sự kích động đến mức phải đấm ngực mình để bình tĩnh lại, sau đó hai con mắt sáng long lanh nhìn Cảnh Khái Thiên.

"Người..... Người thật sự muốn đem mấy thứ này..... Đặt..... Đặt ở chỗ chúng ta để bán đấu giá sao?"

Cảnh Khải Thiên ngáp một cái, có chút nhàm chán gật đầu, đầu cũng đã lấy ra rồi, đương nhiên là để bán đấu giá.

Này quản sự cũng là một người tinh ý, thấy dáng vẻ không thèm để ý của Cảnh Khải Thiên, hẳn ta biết người trước mắt này còn có không ít bảo bối đáng giá hơn, nhưng đồng thời hẳn ta cũng nhận thức được thực lực người này rất mạnh.

Trong mắt quản sự xẹt qua một tia tinh quang, rất nhanh đã tính toán xem tiếp theo nên làm gì.

"Vị đại nhân này, ngài xem mấy thứ này chúng ta đề hôm sau mới đấu giá hay là?"

"Ngay hôm nay." Cảnh Khải Thiên trả lời.

Quản sự gật đầu, tuy rằng hẳn ta muốn đề lần sau mới tung linh thảo này ra, nhưng hẳn cũng sợ thực lực mình không đủ mạnh không có khả năng bảo vệ được linh thảo này, đến lúc đó lại phiên toái!

Nhưng nếu như hôm nay bán đấu giá, thế nhưng giá cả cuối cùng, có khi lại không phải giá mà vị đại nhân này mong muốn.....

Nội tâm quản sự rối rắm, hai tay đề trên vạt áo xoắn lại xoa nắn.

Cảnh Khải Thiên thấy một màn như vậy, nhướn mày nói: "Ta hôm nay tới đây mục đích chỉ muốn xem đấu giá náo nhiệt như thế nào thôi, còn bán được bao nhiêu, ta cũng không để ý."

Quản sự vừa nghe lời này, thần sắc chính mình ngu ngốc!

Đại nhân đầu đã nói như vậy, hẳn ta còn ở đây rối rắm cái gì?

"Dạ dạ dạ, ta nhất định sẽ an bài cho ngày phòng tốt nhất." Quản sự cong eo, hận không thể quỳ xuống tới bái tạ, ba cây linh thảo này, hơn nữa còn có cực phẩm Trúc Cơ đan, đấu giá đêm nay nhất định sẽ cực kỳ náo nhiệt, mà hẳn ta, một trận chiến mà thành danh!

Quản sự liêm liêm môi khô khốc, thậm chí có chút gấp không chờ nổi muốn lập tức bắt đầu bán đấu giá, nhưng hắn ta cũng biết, bản thân gấp gáp cũng không được, gấp không thành.....

Cảnh Khải Thiên giải quyết chuyện này xong, gật gật đầu, rời đi, ừm..... Lượn một chút xem hội trường đấu giá như thế nào, lại nói tiếp, hắn đã thật lâu không nhìn qua hội trường đấu giá ở Tu Chân giới như thế nào? Không biết có chuyện gì thú vị xảy ra không?

Lúc này Cảnh Khải Thiên không biết, hội đấu giá đêm nay, không chỉ có chuyện hay ho xảy ra, mà còn mang đến cho hắn một ít kinh hỉ.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 407

Edit: Linhlady

Thời gian trôi qua nhanh chóng, nhaoáng cái đã tới buổi tối, thời gian bán đấu giá cũng sắp bắt đầu, mọi người đều đã tề tựu đầy đủ.

Cảnh Khải Thiên sớm được sắp xếp một phòng hạng sang, vị trí nơi này rất tốt, có thể dễ dàng quan sát tình hình ở sảnh đấu giá.

Vị trí này vốn dĩ thuộc về chủ nhân của viên cực phẩm Trúc Cơ đan, hiện tại lại thuộc về Cảnh Khải Thiên.

Trên phương diện luyện đan Vưu Diên là một thiên tài, năm hắn ta một trăm tuổi đã là luyện đan sư cấp sáu, lúc này cũng nhờ vận may luyện được một viên cực phẩm Trúc Cơ đan, hắn ta cũng không âm thầm che dấu để bán viên cực phẩm Trúc Cơ đan này đi, ngược lại lại phô trương mà bán nó ra.

Tư tưởng của Vưu Diên rất rõ ràng, hắn ta là một thiên tài, cuộc sống của hắn ta không nên chỉ quanh quẩn ở trấn Thanh Phong này, mà hắn phải tiến xa hơn, tới nơi tốt đẹp hơn.

Sở dĩ hắn ta làm lớn chuyện như vậy, chính là muốn tìm được người có quyền cao chức trọng "Bao dưỡng" chính mình, chỉ cần có thể lực chống đỡ, hắn ta tin tưởng, không bao lâu nữa hắn có thể tiến xa hơn một bước.

Hôm nay hắn ta tới buổi đấu giá này, chính là vì muốn những người đó tự động dâng bắp đùi tới, còn bản thân hắn ta sẽ thông thả lựa chọn, tìm một người tốt nhất, sau đó để bọn họ cung phụng mình.

Vốn dĩ bọn họ đã sắp xếp cho hắn ta căn phòng hảo hạng, thế nhưng không hieru tại sao khi hắn đến lại bị báo cho phòng bị đổi đi!

Vưu Diên có chút tức giận, thế nhưng hắn ta cũng là người trầm ổn, hắn ta quyết định, người ở trong phòng kia có muốn mua cái gì ở hội đấu giá,

hắn ta cũng nhất quyết không cho hắn đạt được!

Cảnh Khải Thiên hoàn toàn không biết bản thân có người thương nhớ, lúc này hắn nhàn nhã ngồi trong phòng, để viên tiên đan trên bàn, hai mắt nhìn chăm chăm nó, nhìn lâu tới nỗi mắt sắp như mắt gà chọi.

"Ta nói này tiểu nghịch ngợm, tại sao ánh sáng trên người người lại càng ngày càng tối đi vậy?" Cảnh Khải Thiên tò mò chọc chọc tiên đan.

Mạc Vân Quả:..... Ăn ta!

"Chẳng lẽ sinh bệnh?" Cảnh Khải Thiên lẩm bẩm, " Nhưng ta chưa nghe qua tiên đan cũng sẽ sinh bệnh nha!"

Mạc Vân Quả:..... Ăn ta!

"Ai, tiên đan sinh bệnh phải chữa trị như thế nào đây? Tìm lang trung?" Cảnh Khải Thiên lại chọc chọc thân thể tròn vo của Mạc Vân Quả, trực tiếp làm thân thể nàng lặn một loạt.

"..... Không nỡ nhìn thẳng Cảnh Khải Thiên....."

"Phốc, vì sao ta lại có cảm giác Cảnh Khải Thiên rất xuân manh xuân manh?"

"Khụ khụ, đan dược sinh bệnh là cái quỷ gì?! $\sum(?)\pi?/\ )/\$ cũng một người nào đó có thể nghĩ ra được 233333333333"

" Cảnh Khải Thiên nào có chút mở rộng, đột nhiên rất thích làm xao đây!"

"Lâu trên khuôn vị của người thật nặng....."

"Phi, nơi nào khuôn vị nặng! Nhà ta có dáng người đại điều rất tốt có được không! Người không phục, một mình đấu a!"

"Điều đại..... Ta nhìn thấy gì..... Ôi trời ơi!!!! $\sum(?)\pi?/\ )/\$ "

"Ô ô ô..... Tiêu xe lửa lái xe!"

"Ta còn là trẻ con, tỏ vẻ cái gì cũng không có nhìn thấy $\sim(\sim\overline{\nabla}\overline{})\sim$ "

Mạc Vân Quả:..... Ăn ta!

Cảnh Khải Thiên đem Mạc Vân Quả nâng lại gần mình, hơi thở nhẹ phả vào nàng, có chút ấm áp.

"Hừm, xem ra muốn cho người một ngụm tiên khí cũng không được....." Cảnh Khải Thiên thổi khí vào Mạc Vân Quả, nhưng dường như cũng không có biến hóa gì lớn.

Mạc Vân Quả:..... Ăn ta!

Trong phòng phát sóng trực tiếp mọi người nhìn đến cảnh tượng Cảnh Khải Thiên nói như vậy, chỉ muốn nói một câu: Mẹ. Thiếu năng trí tuệ!

Cứ như vậy, trong lúc Cảnh Khải Thiên não động mở rộng, lặn bầm lặn bầm, hội đấu giá đã chính thức bắt đầu.

Mọi người đã chuẩn bị tinh thần, chỉ chờ đợi một khắc cuối cùng, khi viên cực phẩm Trúc Cơ đan xuất hiện, nhưng bọn họ lại không biết rằng, phía sau còn có một màn kinh hỉ hơn, mà có khi lại là kinh hách....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 408

Edit: Linhlady

"Hiện tại vật phẩm sắp đấu giá đó là cực phẩm Trúc Cơ đan, giá khởi điểm một ngàn hạ phẩm linh thạch! Bắt đầu bán đấu giá!" Rất nhanh buổi đấu giá đã trôi về cuối, bầu không khí xung quanh cũng nhanh chóng trở nên sôi nổi.

Mọi người mới nghe tên là cực phẩm Trúc Cơ đan, càng thêm hưng phấn, âm thanh thảo luận không ngừng vang lên, có chút náo nhiệt.

"Một vạn!" Một người lên tiếng nâng giá đan lên, giống như mồi lửa, mọi người thay nhau nâng giá, chỉ vì muốn mang được viên đan về.

Mạc Vân Quả cảm giác được có thứ gì ở đây hấp dẫn, nàng giật giật thân thể của mình, muốn đi tới nơi đó. Nhưng mà trong nháy mắt, đã bị Cảnh Khải Thiên bắt được. "Di? Tiểu nghịch ngợm, ngươi muốn đi nơi nào?" Cảnh Khải Thiên bắt lấy Mạc Vân Quả, tò mò hỏi.

Mạc Vân Quả lại giật giật thân thể, nàng hình như đói bụng, muốn ăn cái gì đó.

Tuy rằng không biết sao tiên đan lại có thể cảm thấy đói, nhưng nàng lại cảm thấy vậy, nhất định phải ăn được đồ vật kia, mà đồ vật kia cũng có sự hấp dẫn với nàng.

Cảnh Khải Thiên cảm giác được tiên đan gãy giữa, tò mò nhìn về phía đài đấu giá, mà vật phẩm kia, lại chính là cực phẩm Trúc Cơ đan,

Trong mắt Cảnh Khải Thiên hiện lên một tia khó hiểu, lập nhìn Mạc Vân Quả nói: "Tiểu nghịch ngợm, ngươi đây là muốn cái viên đan xấu xí kia sao?"

Mạc Vân Quả giật giật thân thể, xem như đáp lại hắn.

Nàng giống như muốn ăn viên cực phẩm Trúc Cơ đan kia.....

Cảnh Khải Thiên nhìn thấy tiên đan đáp lại hắn, trong mắt xẹt qua một tia tinh quang, lập tức trung ra giá "1000 cái thượng phẩm linh thạch."

Những lời này vừa phát ra, tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Vưu Diên không thể tưởng tượng nhìn về phía căn phòng kia, thế nhưng là 1000 thượng phẩm linh thạch!

Phải biết rằng, 1000 thượng phẩm linh thạch, liền tương đương với là 1000000 hạ phẩm linh thạch a!

Dương nhiên cái này không phải mấu chốt nhất, mấu chốt nhất chính là, thượng phẩm linh thạch cực kỳ khó được a! Ít nhất ở tại thành Thiên Phong này, 1000 thượng phẩm linh thạch, hoàn toàn có thể trở thành nhà giàu số một a!

Trái tim Vưu Diên đập d ãn đập liên tục, hắn ta nghĩ kỹ, nếu người bá chiếm căn phòng kia tới lấy lòng mình, chính mình cũng không làm ra vẻ, liền đi theo hắn.

Vưu Diên hoàn toàn không có nghĩ tới, người nọ căn bản sẽ không để ý tới hắn ta, loại tình huống này, ở trong mắt hắn ta, hắn ta là một thiên tài luyện đan sư, làm sao có chuyện không có người để ý tới hắn ta, không cho hắn ta mặt mũi?

Cảnh Khải Thiên ra giá này trực tiếp nghiền nát tâm tư của những người kia, chung quy cực phẩm Trúc Cơ đan cũng sẽ về tay hắn thôi.

Đang lúc mọi người cho rằng hội đấu giá đã kết thúc, chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên nghe thấy người chủ trì bán đấu giá lên tiếng: "Kế tiếp bán đấu giá chính là cực phẩm linh thảo Băng Tâm thảo."

Những lời này vừa dứt, những người vốn dĩ chuẩn bị rời đi người lập tức ngây ngẩn cả người, sau khi phản ứng lại những người đó lập tức gọi

hạ nhân, có lẽ muốn thông bán với người nhà chuẩn bị thêm tí tiền.

"Thật là Băng Tâm thảo sao?"

"Ta thiên, không thể tưởng được khi còn sống ta có thể nhìn thấy Băng Tâm thảo!"

"Lần này thật là đáng giá khi tới đây! Cho dù không đấu giá được Băng Tâm thảo, chỉ cần được nhìn thấy nó, ta cũng cảm thấy mỹ mãn a."

"Xem ra, trận đấu giá này sẽ náo nhiệt a!"

"Ai, ta đám người kia, vẫn còn tâm tình xem náo nhiệt nha."

"Cho dù chỉ đứng xem náo nhiệt ta cũng cảm thấy rất hào hứng làm sao đây!"

.....

Người có mặt trong đại sảnh đều kích động đến đỏ mặt, không thể tưởng được khi còn sống còn có thể nhìn thấy cực phẩm linh thảo, hôm nay tới nơi này, quả thực tới quá đúng!

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 409

Edit: Linhlady

Cực phẩm Trúc Cơ đan nhanh chóng được đưa đến tay Cảnh Khải Thiên, hắn để viên cực phẩm Trúc Cơ đan lên trên bàn, đồng thời cũng để tiên đan ở bên cạnh.

Mạc Vân Quả có cảm giác đồ ăn ngon đang ngay bên cạnh mình, nàng giật giật thân thể, quyết định tự mình lăn qua, sau đó nuốt trôi nó!

Vì thế, Cảnh Khải Thiên chứng kiến hình ảnh viên tiên đan giật giật thân thể, cố gắng lăn về phía trước, sau đó lại bị lăn trở về rồi lại cố nhích lên.

Nhìn hướng đi kia đích thị là vị trí của cực phẩm Trúc Cơ đan.

Cảnh Khải Thiên cảm thấy thú vị, mắt thấy Mạc Vân Quả sắp chạm tới được cực phẩm Trúc Cơ đan, hắn vươn tay, đem viên cực phẩm Trúc Cơ đan dịch ra phía sau một chút.

Mạc Vân Quả:? Ăn đâu?!

Mạc Vân Quả cảm thấy thân là một viên đan, ngay cả cảm giác cũng có vấn đề rõ ràng nàng mới cảm nhận được đồ ăn ngon ở ngay phía trước.....

Mạc Vân Quả nào biết đâu rằng Cảnh Khải Thiên có sở thích quái ác kia đã đẩy viên cực phẩm Trúc Cơ đan ra nơi khác, nàng vẫn như cũ dựa theo cảm giác của mình, chần chừ đi về phía trước.

Mỗi khi tiên đan sắp tới vị trí trước mặt viên cực phẩm Trúc Cơ đan, Cảnh Khải Thiên lại "Hảo tâm" đem cực phẩm Trúc Cơ đan đẩy ra sau một chút.

Một người một đàn chơi vui vẻ vô cùng, không thềm để ý cả hội trường đang hằng say đấu giá Bảng Tâm thảo.

Phòng phát sóng trực tiếp mọi người nhìn đến thú vui tà ác của Cảnh Khải Thiên kia, sôi nổi phun tào.

"cái tên Cảnh Khải Thiên này thật là Độ Kiếp Hậu Kỳ sao? Sao ta lại có cảm giác hần là một tên ngốc tử....."

"Phốc, lầu trên à người hình dung người ta như vậy là không đúng rồi!"

"Đúng vậy đúng vậy! Người ta như thế sao lại gọi là ngốc tử được? Rõ ràng là một tên thiếu năng trí tuệ! $\wedge(\overline{\quad}\overline{\quad})\wedge$ "

"Bởi vì trẻ em thiếu năng trí tuệ sung sướng sao? $(\overline{\quad}\nabla\overline{\quad})/$ "

"Ha ha ha ha! Thấy một màn như vậy, tâm ta cũng thấy đau thay tiểu Quả Quả nhà ta nha!"

"Tiểu Quả Quả nhà ta đang muốn chơi đùa với cực phẩm Trúc Cơ đan sao? Làm gì mà cứ hướng về phía đó lăn vậy?"

"Lầu trên người suy nghĩ nhiều rồi, theo ta với cái tính cách kia của tiểu Quả Quả, sao có thể sẽ chủ động tìm người khác chơi, càng đừng nói đó là một viên đan được, ta đoán a, tiểu Quả Quả nhà ta hần là muốn ăn nó!"

"Lầu trên phân tích có lý, ta giờ cả hai tay hai chân tán đồng."

"Phốc, ăn nó..... Đột nhiên cảm thấy viên cực phẩm Trúc Cơ đan kia thật đáng thương."

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp thảo luận, cũng không hiểu được động tác của Cảnh Khải Thiên là làm chuyện gì, hơn nữa giờ phút này nàng chỉ muốn ăn viên cực phẩm Trúc Cơ đan kia, dục vọng càng thêm bùng cháy.....

Cảnh Khảm Thiên nhìn nhan sắc càng ngày càng ảm đạm tiên đan, khe cau mày, hắc giống như nghĩ tới cái gì, đem viên cực phẩm Trúc Cơ đan ném về phía nàng, gần như trong trong nháy mắt, viên cực phẩm Trúc Cơ đan đã không thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó, ánh sáng quanh viên tiên đan dường như sáng hơn một chút.

Cảnh Khảm Thiên ánh mắt sáng lên, tựa hồ đoán được nhà mình tiểu nghịch ngợm nghĩ muốn cái gì.

Đang lúc hắc chuẩn bị từ trong động phủ của mình lấy ra một ít cực phẩm Trúc Cơ đan làm một ít thực nghiệm, cửa phòng lại đột nhiên bị mở ra.

Vưu Diên nhìn người ngẩng ở bên cửa sổ, dáng vẻ phổ thông, không giống hắc ta bên ngoài soái khí.

Vưu Diên từ trên cao nhìn xuống Cảnh Khảm Thiên, trong mắt đều là cao ngạo.

"Ta biết người chơi trò lật mền buộc chặt, hiện tại, chỉ cần người cầu ta, ta có thể để cho người phụng dưỡng ta."

Vưu Diên nói lời này điệu bộ vô cùng tự mãn, mũi cũng sắp hếch lên trời rồi.

Cảnh Khảm Thiên sớm đã biết bên ngoài có người dẫn đo trước cửa phòng hắc, nhưng người ta cũng không làm gì, hắc cũng lười so đo.

Hắc cũng không nghĩ tới, người này cứ nhiên dám đẩy cửa đi vào, lại còn nói mấy câu khiến người ta không thể hiểu được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 410

Edit: Linhlady

Một ánh mắt Cảnh Khải Thiên cũng lười cho Vưu Diên, chuyện này khiến hắn ta cảm thấy tức giận.

Chỉ thấy hắn ta bước nhanh về phía trước, muốn cho Cảnh Khải Thiên một bạt tai.

Cảnh Khải Thiên chỉ liếc nhìn hắn ta một cái, ngay lập tức Vưu Diên có cảm giác như ngâm trong hồ băng, máu trong người như muốn trào ngược, nhin không được, hắn ta khụy chân quỳ xuống.

"Lăn." Cảnh Khải Thiên đạm mạc nói, trong giọng nói không hề tỏ ra tức giận.

Vưu Diên chỉ cảm thấy hai chân nhũn ra, muốn lập tức đứng dậy cũng không nổi, chỉ có thể bò đi ra ngoài.

Hắn ta biết, chính mình sai rồi, mười phần sai, người trước mắt, chỉ sợ là đại năng nào đó nhằm chán muốn ra ngoài chơi đùa mà thôi, mà hắn ta trong mắt người kia, chỉ sợ người ta cũng thấy chướng mắt.

Giờ phút này Vưu Diên chỉ có một ý nghĩ đó là rời xa nơi này, không bao giờ trở lại đây nữa.

Cảnh Khải Thiên bị người này phá hỏng tâm tình, không thèm quan tâm ngoài kia mọi người đang đấu giá khí thế ngất trời, mang theo Mạc Vân Quả trực tiếp biến mất ở tại chỗ.

Biến mất tại chỗ Cảnh Khải Thiên trực tiếp quay về chỗ ở của mình, sau đó đem Mạc Vân Quả đặt ở trên bàn, đồng thời từ trong động phủ của mình lấy ra một ít cực phẩm đan dược.

Có thể nói, đồng đan dược xuất hiện ở đây, chỉ cần một viên thôi, cũng có thể trở thành báu vật gia truyền của các đại gia tộc.

Những cực phẩm đan dược vừa xuất hiện, Mạc Vân Quả liền cảm giác được có thật nhiều thật nhiều đồ ăn ngon!

Gần như trong nháy mắt, nàng đã hấp thu toàn bộ số đan dược, sáng sáng quanh nàng càng rực rỡ hơn.

"Quả nhiên là như thế." Cảnh Khải Thiên lần đầu tiên bắt đầu một câu, tiếp tục lấy ra nhiều đan dược hơn, đồng đan dược này là thành phẩm trước kia hắn luyện được, giờ nhìn lại đều thấy chướng mắt.

Mạc Vân Quả lập tức lại hấp thu, Cảnh Khải Thiên lại lấy ra một ít, Mạc Vân Quả lại hấp thu.

Cứ như vậy, lặp đi lặp lại vài lần, Mạc Vân Quả mới định chỉ hấp thu.

Lúc này ánh sáng trên người tiên đan càng thêm tươi sáng, Cảnh Khải Thiên nhìn chăm chăm vào Mạc Vân Quả, ánh mắt nóng bỏng kia khiến người trong phòng phát sáng trực tiếp cho rằng hắn muốn ăn luôn tiểu Quả Quả!

Mạc Vân Quả cảm giác mình có chút năng, lại có chút no, cảm giác no trướng khiến nàng muốn thải ra ngoài thứ gì đó.

Tiên đan nhảy nhót lung tung, thoát nhìn nhìn qua có vẻ tràn đầy sức sống, nhưng mà thân là tiên đan chỉ linh Mạc Vân Quả một chút cũng không chịu nổi.

Nàng cảm giác được có một loại lực lượng xoay quanh ở chỗ nào đó, sau đó cái loại lực lượng này lại phát ra, theo sau lại tụ lại.

Sau một lát, ánh sáng đột nhiên lóe lên, Cảnh Khải Thiên không thèm chớp mắt nhìn toàn bộ biến hóa này.

Chỉ thấy, trong lòng sáng dần dần xuất hiện một bóng người.....

"Đào tào! Đại biến người sống a!"

"6666666666666666"

"Chúc mừng tiểu Quả Quả nhà ta lại biến thành người 233333333333"

"Lần này chết nha, tên Cảnh Khải Thiên kia không thể lại chọc chọc tiểu Quả Quả nhà ta đi?"

"Ai nha, ta còn không kịp chụp lại màn hình khi tiểu Quả Quả nhà ta có dáng vẻ tròn vo đầu, hiện tại tiểu Quả Quả đã biến thành người, khóc chút chút.....(T ∇ T)"

"Lần trên không khóc, đứng lên loát!"

"Từ từ! Vì sao ta cảm thấy đáng vẻ con người của tiểu Quả Quả nhà ta không thích hợp?"

"Lần trên người mới phát hiện sao! Tiểu Quả Quả nhà ta nàg.....
Nàng....."

"Thật là tiểu! Quả Quả!"

Mạc Vân Quả:.....

Cảnh Khải Thiên nhìn đứa bé xuất hiện trước mắt, môi hồng răng trắng, trên đầu còn có hai búi tóc trên người mặc một cái yếm, thực sự đáng yêu.

"Tiểu nghịch ngợm, Ừm..... Người....." Cảnh Khải Thiên vuốt cằm, cân nhắc dùng từ, "Rất béo."

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn tay chân ngắn ngủn của mình, không nói gì.

Cảnh Khải Thiên lập tức nhảy tới trước mặt Mạc Vân Quả, ngửi xồm xưỡng vô cùng mạnh mẽ chọc chọc gương mặt Mạc Vân Quả, cười tủm tỉm nói: "Thật mềm."

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 411

Edit: Linhlady

"Ai nha nha, thì ra khi tiên đan biến thành hình người lại lùn như vậy~" Cảnh Khải Thiên đứng lên, so một chút, đưa bé cũng chỉ cao đến bắp chân của hắn mà thôi.

Mạc Vân Quả ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy Cảnh Khải Thiên thật sự rất cao rất cao rất cao.

"Tiểu nghịch ngợm, người đừng ngửa đầu, coi chừng gãy cổ nha." Cảnh Khải Thiên lại ng ẩ xồm xuống, chọc chọc gương mặt Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả:..... Nói sẽ không chọc ta nữa đâu?

"Tiểu nghịch ngợm sao lại có khuôn mặt lạnh lùng thế? Chẳng lẽ cảm thấy lạnh sao?" Cảnh Khải Thiên nói lời này, từ động phủ lấy ra một cái áo choàng, áo choàng này được làm từ thiên tơ tằm, đông ấm hạ mát, có thể nói là cực phẩm.

"Di? Cái này không phải rất ấm áp sao? Làm sao khuôn mặt vẫn lạnh thế?" Cảnh Khải Thiên tiếp tục chọc khuôn mặt Mạc Vân Quả, chọc cho đến khi khuôn mặt nàng đỏ lựng lên, lúc nào hắn mới luyến tiếc dừng tay.

"Phốc, tiểu Quả Quả nhà ta có khuôn mặt lạnh lẽo không phải vì lạnh, mà bởi vì nàng vốn dĩ là như vậy a 233333333333"

"Ta lần đầu tiên nhìn thấy có người nói tiểu Quả Quả nhà ta có khuôn mặt lạnh bởi vì lạnh....."

" Cái lý do này thật tươi mát thoát tục nha 233333333333"

"Cho nên nói, cái tên Cảnh Khải Thiên cuối cùng có bao nhiêu ngu xuẩn vậy? Vẫn là ngu xuẩn? Hay vẫn ngu xuẩn?"

"Người ta rõ ràng là thiếu năng trí tuệ! Sao người có thể nói là người ta ngu xuẩn được? (∇)~*"

"Ai nha, nhìn đến cảnh Cảnh Khái Thiên chọc khuôn mặt mũm mĩm của tiểu Quả Quả, sau đó ta cũng muốn chọc nó, làm sao đây! $\wedge(\quad)\wedge$ "

"Ha ha ha ha! Lúc này, ta muốn chụp hình thật nhiều!"

"Lâu trên cho ta xin ít!"

"Ta chỉ muốn yên lặng nói một câu, tiểu Quả Quả nhà ta, thật tròn....."

Mạc Vân Quả: tròn vo.....

Chuyện một viên tiên đan có thể biến thành hình người là một chuyện vô cùng hiếm có, Mạc Vân Quả thậm chí có thể nhìn thấy cái bụng tròn trịa của mình, nếu sờ lên nhất định sẽ rất thoải mái.

Nàng nghĩ như vậy, muốn sờ cái bụng của mình, nhưng mà, tay quá ngắn.....

Mạc Vân Quả:.....

"Ai nha, tiểu nghịch ngợm người đang muốn sờ bụng của mình sao? Tới tới tới, tới đây ta sờ một chút." Cảnh Khái Thiên vừa nói dứt lời, một đôi bàn tay to bao trùm lên bụng của Mạc Vân Quả.

Cảm xúc mềm mại trên tay khiến hắn hít mắt lại, khóe miệng cũng tràn đầy ý cười.

"Ừm..... Mềm mại." Cảnh Khái Thiên một tay vuốt bụng, một tay chọc chọc bụng nàng, sau đó hứng thú mười phần nhìn chỗ chọc bị lún xuống rồi bật lên.

Cảnh Khái Thiên chơi đến là vui vẻ vô cùng, lại là khổ Mạc Vân Quả.

Trên người nàng vẫn luôn tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, nhưng mà Cảnh Khái Thiên giống như không cảm thấy gì, một chút cũng không bị ảnh hưởng.

Nửa ngày sau, Cảnh Khái Thiên cuối cùng cũng chơi đủ rồi, hất bễ Mạc Vân Quả lên.

"Tiểu nghịch ngợm, người đói bụng không? Ca ca mang người đi ăn cái gì nha ~" Cảnh Khái Thiên không biết xấu hổ tự xưng là ca ca, quỳn chúng ăn đưa trong phòng phát sóng thấy thế đồng loại đặt biệt danh cho hắn là "Xú không biết xấu hổ".

Thật ra Mạc Vân Quả không hề cảm thấy đói bụng, nhưng Cảnh Khái Thiên cũng không thềm hỏi ý kiến của cô, nói chuyện một lát, sau đó lặc thân một cái lập tức đã xuất hiện ở nơi ở của Bạch Hồ.

Bạch Hồ cảm giác được vị đại gia kia đã đến, sợ tới mức lập tức muốn nằm lẩn ra đất.., trong lòng oán thầm không biết người kia lại đến đây làm gì.

"Tiểu miêu, người mau đến xem, ta mang theo tiểu nghịch ngợm đến tìm đồ ăn ngon nè." Âm thanh ác ma của Cảnh Khái Thiên truyền đến tai Bạch Hồ, Bạch Hồ nửa mở mở mắt nhìn lại, đập vào mắt là hình ảnh vị đại gia kia đang ôm một đứa bé.

Bạch Hồ:.....Σ(?д?lll)

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 412

Edit: Linhlady

Bạch Hồ cảm thấy, bệnh của vị đại gia trước mắt càng ngày càng nghiêm trọng.

Mấy ngày hôm trước lấy một viên đan tới tìm nó chơi, không quá mấy ngày lại tìm một đứa bé đến chơi với nó, nhìn đáng vẻ đứa bé kia mà xem, rõ ràng bị áp bức tới đây.

"Tiểu nghịch ngợm, đi! Cùng tiểu miêu chơi chơi." Cảnh Khải Thiên nói xong, sau đó trực tiếp để Mạc Vân Quả ở trên mặt đất, đồng thời còn không quên chọc chọc bụng nhỏ của nàng.

Bạch Hồ gằn nhẹ một tiếng, không biết vì sao nó lại cảm thấy đứa bé này ăn rất ngon.

Bạch Hồ nuốt nuốt nước miếng, lén lút nhìn thoáng qua Cảnh Khải Thiên, phát hiện ánh mắt người kia luôn dừng lại trên người đứa bé, lập tức không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Mạc Vân Quả bị để trên mặt đất, nhìn thấy Bạch Hồ lớn hơn mình gấp mấy lần, không thêm quan tâm, đặt móng liền ng ồi trên mặt đất.

Thân thể mũm mĩm này đứng thôi cũng rất mệt đấy.

Bạch Hồ lại một tiếng g ằn nhẹ, nó chậm rãi đi về phía trước hai bước, thẳng đến khi xác định Cảnh Khải Thiên không có động tác gì, lúc sau, nó mới đi lại gần chỗ Mạc Vân Quả.

Sau đó nó vươn đầu lưỡi, liếm mặt Mạc Vân Quả một cái.

Mạc Vân Quả:.....

Nước miếng dầm dề làm ướt khuôn mặt Mạc Vân Quả, thậm trí trên lông mi thật dài kia cũng dính một ít nước miếng, Bạch Hồ liếm một cái, lập tức thấy thần thanh khí爽, một chút không thoải mái cũng không thấy.

Nó hé miệng, tưởng tượng đến việc liếm thêm vài lần nữa, lập tức cảm thấy sáng khoái.

Nhưng không chờ nó có cơ hội tiếp tục động tác, trong nháy mắt thân thể bay ra ngoài, "Phanh" một tiếng, đình tại nhức óc.

Cảnh Khải Thiên cười lạnh một tiếng nói: " Ngay cả ta cũng không dám liếm tiểu nghịch ngợm nhà ta, người lại dám liếm, lại còn muốn liếm lần nữa!"

Cảnh Khải Thiên bế Mạc Vân Quả lên, nhìn khuôn mặt nàng toàn nước miếng, chậm rãi giúp nàng lau đi.

Lúc này Bạch Hồ thật là có khổ nói không nên lời, không phải hần nói nó chơi cùng đứa bé sao! Nó liếm nàng, đó là một loại biểu đạt hữu nghị nha! Tuy rằng đứa bé ăn khá ngon $\sim(\sim \nabla \sim)\sim$

"Tiểu nghịch ngợm, về sau nếu có người hoặc là có thú muốn liếm người, người nhất định phải đánh hần biết không!" Cảnh Khải Thiên vẻ mặt nghiêm túc nói.

Mạc Vân Quả gật gật đầu, vẻ mặt lạnh băng đồng ý.

Biểu tình đồng thời nhất trí của hai người khiến người trong phòng phát sóng cảm thấy cảm thán.

"Ai nha, như vậy vừa thấy, tiểu Quả Quả cùng Cảnh Khải Thiên giống như cha con a!"

"Cái gì mà giống như, vốn dĩ chính cha con đấy!"

"Phốc, tuy rằng tiểu Quả Quả nhà ta bị thu nhỏ, nhưng cũng không đến mức cùng Cảnh Khải Thiên có khuôn mặt giống cha con đi?"

"Dựa theo độ tuổi mà nói, tiểu Quả Quả nhà ta gọi Cảnh Khải Thiên là lão tổ tông cũng không sai đâu!"

"Phốc, Cảnh tổ tông..... Tưởng tượng đến cảnh tượng tiểu Quả Quả vẻ mặt lạnh băng gọi Cảnh Khải Thiên là tổ tông, ta li ền ngăn không được muốn cười."

"Khụ khụ, chúng ta không thể xem tuổi, chúng ta nên nhìn tướng mạo, xem Cảnh Khải Thiên này đáng dấp thật trẻ tuổi, tiểu Quả Quả nên gọi là ca ca mới đúng ~"

"Vậy nếu dựa theo lý luận của l ầu trên, Cảnh Khải Thiên đẹp như vậy, tiểu Quả Quả gọi tỷ tỷ cũng không quá nha!"

"Tỷ tỷ th ần mã, cái này không phải quá tuyệt vời sao!"

"Vậy nếu dựa theo chỉ ầu cao mà nói, tiểu Quả Quả nên gọi Cảnh Khải Thiên là cái gì?"

"Hừm..... Người khổng lồ?"

Phòng phát sóng trực tiếp tranh luận cực liệt, bàn bạc xem Mạc Vân Quả nên gọi Cảnh Khải Thiên là gì, từ các phương diện tiến hành r ấi thâm nhập phân tích, có thể nói vô cùng toàn diện, đương nhiên, không thiếu một số thành ph ần nào mở rộng, bởi vậy có thể thấy được, nhóm người trong phòng phát sóng trực tiếp này, có chút nhàm chán, ừm..... Thật nhàm chán.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 413

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả lại không để ý nhiều như vậy, tất cả tâm tư của nàng đều đặt trên người Cảnh Khải Thiên.

Từ khi nàng biến thành người, nàng đã biết độ khó của nhiệm vụ lại tăng lên.

Nếu như nàng vẫn ở hình dạng tiên đan, Cảnh Khải Thiên đã không muốn ăn nàng, hiện tại nàng trở thành hình người, hắn còn sẽ ăn nàng sao?

Mạc Vân Quả nhấp nhấp miệng, nhìn Cảnh Khải Thiên chằm chằm, mở miệng nói: "Ăn ta."

Cảnh Khải Thiên:.....

Bạch Hồ mới bò dậy:.....!!!Σ(?Д?ノ)ノ

Cảnh Khải Thiên phức tạp nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, trên mặt cũng có chút khó xử, nửa ngày lúc sau hắn mới nói nói: "Người còn quá nhỏ."

"Không nhỏ." Nàng đã là tiên đan thành thực.

Cảnh Khải Thiên vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt Mạc Vân Quả, cười cười, nụ cười trên mặt cũng có vài phần mờ mịt, khiến người ta không nắm bắt được.

"Quá nhỏ a....."

"Cuộc đối thoại này..... Sao ta lại cảm thấy có chút không thích hợp nhỉ?"

"Ta cũng cảm thấy, cảm giác rất tốt..... Ừm..... Rất cường thế!"

"Ăn ta!"

"Người còn quá nhỏ!"

"Không nhỏ!"

"Quá nhỏ a!"

"Ủm..... Đây là một tiết mục về chuyện thiếu nữ vị thành niên cố gắng thông đồng với đại thúc thành thực ~"

"Không phục khí hậu chỉ phục lầu trên!"

"66666666666666"

"Cho nên nói, tiểu Quả Quả nhà ta đến cùng có hiểu hai chữ " ăn ta " có nghĩa là gì không?"

"Chính là ăn luôn ta a (tà ác cười) còn có thể có ý nghĩa gì nữa(đáng khinh cười)"

"Khụ khụ, đúng đúng đúng, đúng là ý ăn ta đi, cách giải thích này, thật trong sáng!"

Lúc này Mạc Vân Quả căn bản không để ý cuộc trò chuyện trong phòng phát sóng trực tiếp, nếu không có khả năng nàng sẽ hỏi câu "Ăn ta" có ý tứ gì, nếu không những ngày tháng sau này nàng sẽ không kiên định làm mọi cách để Cảnh Khải Thiên ăn nàng.

Toàn bộ thân thể Bạch Hồ đều ghé vào trên mặt đất, nó vùi đầu vào thân thể của mình, toàn bộ thân mình run lên.

Trời ạ, lúc sinh thời lại có thể nhìn thấy một người trực tiếp nói với Cảnh Khải Thiên như vậy, lại còn dùng cách thức kính bạo như thế!

Tuy rằng người kia chỉ là một đứa bé, thế nhưng cũng rất táo bạo đấy biết không!

Bé con thế mà lại muốn Cảnh Khái Thiên ăn nàng, Cảnh Khái Thiên lại còn có thể nói lafd nàng quá nhỏ!

Bạch Hồ cảm thấy, chuyện ngày hôm nay nếu như nó lấy ra buồn chuyện ở bên ngoài, có thể đổi lấy cả đời ngưư bức.

Ngưư bức hay còn gọi tắt là Ngưư B: chỉ những hán tử thô lỗ, dùng cơ bắp để nói chuyện hay nói đúng hơn là dùng sức mạnh cơ thể để áp bức người khác, ngưư ở đây chính là con trâu, ý nói khoẻ như trâu & có phần ngu như trâu, bức là áp bức người khác

Nó lại còn tận mắt được thấy người nói ta câu này với đại gia mà vẫn còn sống!

Bạch Hồ không nín được cười, chỉ có thể đem đầu vùi trong thân thể, không cho Cảnh Khái Thiên thấy được.

Nhưng mà Cảnh Khái Thiên là người nào? Chính là người duy nhất Độ Kiếp Hậu Kỳ, hưởng chi, hần quen thuộc Bạch Hồ này như vậy, đương nhiên biết Bạch Hồ suy nghĩ cái gì.

Hiện tại Cảnh Khái Thiên cũng không có tâm tình đi so đo với Bạch Hồ, hần như thế nào cũng không nghĩ tới, tiểu nghịch ngợm lại đưa ra yêu cầu kia, còn dùng phương thức trực tiếp như vậy.

Tiểu nghịch ngợm ****, đương nhiên sẽ dùng cách cong cong vẹo vẹo để nói về yêu cầu kia, ở trong mắt nàng mà nói, câu đem nàng ăn đi ý là theo nghĩa thuần túy nhất đi?

Giờ phút này Cảnh Khái Thiên không thể nói tâm tình của hần như thế nào, hần chỉ cảm thấy mỗi một nơi trong cơ thể mình, đột nhiên nứt ra một khe hở, có gió nhẹ từ bên ngoài chui đi vào, mang đi một đồ vật xa lạ.

Cảnh Khái Thiên ôm chặt Mạc Vân Quả, khiến cho Mạc Vân Quả khẽ giãy giụa.

Mạc Vân Quả không hiểu vì sao người nam nhân này đột nhiên lại ôm mình chặt như vậy, cánh tay kia ôm chặt thân thể non mềm của nàng tạo thành những vết đỏ.

Cảnh Khải Thiên cảm giác được Mạc Vân Quả giãy giụa, cúi đầu nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, đập vào mắt hắn là những vết đỏ ửng, hắn sửng sốt, lập tức buông lỏng Mạc Vân Quả ra.

Mạc Vân Quả rơi thẳng xuống đất:.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 414

Edit:Linh lady

"A! Tiểu nghịch ngợm người quả là nghịch ngợm, sao lại nhảy xuống đất rồi?" Vừa phản ứng lại Cảnh Khái Thiên đã nhanh chóng đánh đòn phủ đầu, hoàn toàn xem nhẹ sự thật là hắn "Ném" Mạc Vân Quả xuống đất.

Mạc Vân Quả nhìn qua hắn một cái, cũng không phản bác điều gì, chỉ "Ừ" một câu xem như trả lời.

Cảnh Khái Thiên sờ sờ cằm, cảm thấy tiểu nghịch ngợm nhà mình có chút ngốc, nhưng hắn lại tưởng tượng, đây không phải là cách mà tiểu nghịch ngợm bày tỏ tình cảm đấy chứ?

Tình nguyện để bản thân ủy khuất một chút, cũng không muốn trách cứ hắn, thật là..... Rất đáng yêu a.....

Cảnh Khái Thiên nghĩ đến đây, có chút đau lòng đem nàng ôm lên, bàn tay to còn nhẹ nhàng vỗ vỗ mông nàng.

"Tiểu nghịch ngợm, nhớ kỹ lần sau không cần nghịch ngợm như vậy nha ~" Cảnh Khái Thiên cười nói, đôi mắt lóe sáng.

Mạc Vân Quả:.....

"Cảnh Khái Thiên này cũng quá không biết xấu hổ đi! Rõ ràng là hắn ném tiểu Quả Quả nhà ta xuống đất, kết quả lại dám nói do tiểu Quả Quả nhà ta nghịch ngợm!"

"Đúng vậy đúng vậy! (ノ^ノ)"

"Chẳng lẽ đây là phương thức biểu đạt tình cảm của cường giả?"

"Lên trên người nên nói vào trọng tâm đi! Nào có cách biểu đạt tình cảm nào như vậy?"

"Nói là cường giả! Hừ! Tỷ như mỗ đại gia ở thế giới của chúng ta, cách hấn biểu hiện tình yêu với bạn đó là ngược chết bạn!"

"Vừa thấy lầ trên ta đã biết ngay ngươi là người có chuyện xưa, ta cho ngươi một sân khấu riêng, ngươi có nguyện ý kể câu chuyện đó hay không? "

"Không muốn! Quá đau lòng ~"

"Đại huynh đệ, cần mặt mũi sao!"

"Ai là đại huynh đệ với ngươi?! Lão tử rõ ràng là nữ!"

"Phốc, ta chỉ cười cười không nói lời nào."

"Lại bắt đầu lạc đề23333333333333"

Đề tài trong phòng phát sóng luôn chạy từ đông sang tây, đại đa số thời gian đều nói chuyện vô nghĩa.

Trong đầu của Mạc Vân Quả chỉ có chuyện hoàn thành nhiệm vụ, không phải lúc nào cũng có tâm tình xem phòng phát sóng trực tiếp tám chuyện gì, ngược lại phòng phát sóng lại tự tìm náo nhiệt cho mình.

Cảnh Khải Thiên làm sao có thể ngờ được, tình cảm kia chỉ là hấn tự mình đa tình mà thôi.

Bạch Hổ nhìn Cảnh Khải Thiên cùng Mạc Vân Quả tương tác, ở trong lòng yên lặng vì Mạc Vân Quả đốt một ngọn nến, chọc phải người nam nhân này, những ngày tháng sau này, chỉ sợ là khổ sở.....

Bất kể trong lòng Bạch Hổ nghĩ như thế nào, đều không thay đổi được một sự thật, ít nhất ở trong mắt Cảnh Khải Thiên, Mạc Vân Quả rất thích hấn.

Tâm tình của Cảnh Khải Thiên trở nên cực tốt, hấn tạm biệt Bạch Hổ, quyết định mang theo Mạc Vân Quả đi dạo ở Tu Chân giới.

Nói là đạo, thực chất là mang Mạc Vân Quả đi tìm các loại đồ ăn ngon, đương nhiên, trong đó còn không thể thiếu các loại cực phẩm đan được cho nàng, như vậy mới có thể đút cho nàng ăn no.

Mạc Vân Quả làm một viên tiên đan, dựa theo lẽ thường mà nói, ăn cực phẩm đan được là cách để nàng tấn chức.

Cứ như vậy sau một tháng ăn uống đầy đủ.....

"Tiểu nghịch ngợm, ta sợ ngươi cả đời này cũng không lớn lên được." Cảnh Khải Thiên dùng sức chọc chọc gương mặt ngày càng mướt mà của Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cúi đầu muốn nhìn mình, chỉ thấy bụng nhỏ mũm mĩm che khuất cả thân hình của nàng.

Mạc Vân Quả:.....

Trong một tháng này, nàng không hề cao lên, chỉ có mập ra.

Nếu nói, một tháng trước nàng có thể gọi là một Thiện Tài Đồng Tử * được điêu khắc tinh tế, như vậy hiện tại nàng..... Ừm..... Khó có thể hình dung.

Chỉ có thể nói, hiện tại nàng, một người có thể đề một Thiện Tài Đồng Tử!

Đối với chuyện này, Mạc Vân Quả cảm thấy không sao cả, Cảnh Khải Thiên có chút bất đắc dĩ, đến nỗi quần chúng phòng phát sóng trực tiếp, bọn họ tỏ vẻ, thật là thích nghe ngóng a 23333333333333

- -----

*Thiện Tài đồng tử (:Sudhanakumâra,; 善財童子;: Shàncáitóngzǐ), hay còn gọi là Thiện Tài, là nhân vật chính trong Phẩm Nhập Pháp Giới trong, đây là phẩm quan trọng và dài nhất của kinh này. Thiện Tài đồng tử xuất

hiện trong, và những câu chuyện dân gian, hầu hết được miêu tả cùng với như là một tiểu đồng hầu cận của. Hình tượng Thiện Tài và Long Nữ xuất hiện cùng với Quán Thế Âm rất có thể bị ảnh hưởng bởi cặp Kim Đồng (: 金童; Jintong) Ngọc Nữ (: 玉女; bính âm: Yùnnǚ) hầu cận bên cạnh. Thiện Tài đồng tử cũng là nhân vật trong cuốn tiểu thuyết cổ điển hư cấu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 415

Edit:Linh lady

"Tiểu Quả Quả càng ngày càng béo, không dùng được bao lâu, tiểu Quả Quả nhà ta sẽ biến thành béo Quả Quả."

"Tiểu Quả Quả nhà ta như vậy có thể gọi là béo sao! Kia rõ ràng chính là..... Chính là..... Ừm..... Đây đây?"

"Ta nhớ rõ đây đây là từ để hình dung nữ nhân đi? Tiểu Quả Quả nhà ta vừa nhìn thấy đã biết là một đứa bé, sao có thể dùng từ đây đây để hình dung cho được!"

"Các người đừng nói, hình thể này của tiểu Quả Quả, nếu như xuất hiện ở thế giới của chúng ta, nhất định là mỹ nữ nhất đẳng."

"Đột nhiên thấy đau lòng ba giây cho vị huynh đài l'ầu trên."

"Đau lòng +1"

"Đau lòng +2"

"Đi đi đi! Ai muốn các người đau lòng?! ￣へ￣ chẳng lẽ tiểu Quả Quả nhà ta không đẹp sao!"

"Đẹp đẹp đẹp! Chỉ hơi tròn vo một chút thôi ￣▽￣)／"

"Nội tâm tiểu Quả Quả lúc này: Người mới tròn vo, cả nhà người đều tròn vo!"

"L'ầu trên người nói thật tốt, quả thật cả nhà chúng ta đều tròn vo, dù sao..... Chúng ta cũng là gấu trúc nhất tộc a 23333333333333"

"Lợi hại nha gấu trúc của ta!"

"Lợi hại....."

Lúc này Mạc Vân Quả vừa lúc nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp nói chuyện, nhìn đến những người đó hình dung nàng tròn vo, còn nói nàng là béo Quả Quả.....

Béo Quả Quả..... Tròn vo..... Béo Quả Quả.....

Trong đầu Mạc Vân Quả tràn ngập hai từ để hình dung nàng này, hơi thở quanh thân càng thêm lạnh lẽo.

Cố tình một khuôn mặt đông lạnh này cũng không thể dả động đến Cảnh Khải Thiên được, hắn vẫn như cũ cười tủm tỉm chọc gương mặt Mạc Vân Quả, ngẫu nhiên còn đổi một bàn tay chọc chọc bụng nhỏ trắng non mềm của nàng.

"Tiểu nghịch ngợm, người nói người nhỏ như vậy, làm sao để ăn người đây?" Cảnh Khải Thiên giống như nhảm chán nói một câu như vậy, thành công khiến hai mắt Mạc Vân Quả sáng lên.

Nàng vươn cánh tay béo của mình lên, lập tức bắt được ống tay áo của Cảnh Khải Thiên, đồng thời nàng nói: "Có thể ăn!"

Cảnh Khải Thiên xoa xoa đầu Mạc Vân Quả nói: "Không được không được, người nhỏ như vậy, ăn người ta không phải biến thành cừu thú sao?"

Mạc Vân Quả căn bản liền không có nghĩ tới "Ăn" còn có một ý tứ khác, theo nàng nghĩ thì là, hiện tại nàng đang nhỏ có thể ăn, ngộ nữa sau này nàng lớn lên, cơ thể chứa nhiều tạp chất thì như thế nào?

Dương nhiên, mấu chốt nhất đó là, chỉ cần này Cảnh Khải Thiên ăn nàng, nàng là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

"Càng nhỏ càng ăn tốt!" Mạc Vân Quả kiên định nói, hai cánh tay béo tay chặt chẽ nắm lấy ống tay áo của Cảnh Khải Thiên, thật giống như muốn Cảnh Khải Thiên lập tức ăn nàng.

Cảnh Khải Thiên cố quái nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, hắn luôn cảm thấy, tiểu quả một một lại chấp nhất với việc ăn nàng.

Ánh mắt Cảnh Khải Thiên phức tạp, cái gì gọi là càng nhỏ ăn càng tốt a quăng ngã!

Hắn tuy rằng vô tình, nhưng cũng không đến mức c ần thú như vậy có được không!

Cảnh Khải Thiên hít sâu một hơi, vô cùng nghiêm túc nhìn Mạc Vân Quả nói: "Tiểu nghịch ngợm, v ềsau, người không c ần lại nói loại này."

Mạc Vân Quả:?

Mạc Vân Quả tr ần mặc một h ối, sau đó gật gật đầu, xem ra Cảnh Khải Thiên không phải rất muốn ăn nàng, nhưng vì sao lại như vậy?

Dựa theo bối cảnh câu chuyện mà nói, Cảnh Khải Thiên hắn rất muốn phi thăng mới đúng, rõ ràng chỉ c ần ăn nàng là có thể phi thăng, vì sao lại lựa chọn không ăn đâu?

Chẳng lẽ hắn còn có tâm nguyện gì chưa hoàn thành sao?

Mạc Vân Quả nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể nghĩ ra một lý do như vậy thôi, nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ, như vậy nhất định phải hoàn thành tâm nguyện của hắn.

Trong nháy mắt Mạc Vân Quả sắp xếp mọi liên hệ một cách rõ ràng, nàng quyết định phải quan sát cẩn thận một chút, xem Cảnh Khải Thiên có tâm nguyện gì chưa hoàn thành không, nếu không tìm thấy được, như vậy nàng trực tiếp hỏi!

Tâm tư của Mạc Vân Quả, Cảnh Khải Thiên một chút cũng không biết, chỉ cho rằng tiểu nghịch ngợm đã hiểu được ý của mình, trong lòng ấm áp, càng thêm yêu thích dáng vẻ ngoan ngoãn như vậy của Mạc Vân Quả.

Hai người cũng không biết tâm tư của đối phương, chỉ có thể nói, ở chỗ này, người duy nhất có thể hiểu được toàn bộ câu chuyện, chỉ có đám quàn chúng ăn dựa trong phòng phát sóng trực tiếp.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 416

Edit:Linh lady

Hiện tại Mạc Vân Quả vẫn như cũ là đáng vẽ của một đứa bé, cho nên việc Cảnh Khải Thiên thích nhất đó là các loại chọc chọc chọc.

Mạc Vân Quả người nhỏ, hơn nữa lực lượng của Cảnh Khải Thiên thật sự quá mức cường đại, năng căn bản phản kháng không được.

Ở trong ngày tháng như vậy, thoáng chốc đã qua một tháng.

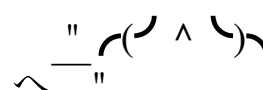
Tuy rằng bên ngoài nhìn vào nhiệm vụ giống như không có gì thay đổi, nhưng Mạc Vân Quả từ chỗ Đoàn Tử biết được tiến độ nhiệm vụ đã đạt được 50% rồi!

Mạc Vân Quả không hiểu được nhiệm vụ này xảy ra chuyện gì, chỉ có thể hỏi người trong phòng phát sóng một chút xem sao, nhưng nhóm người này lại bắt đầu mở não tưởng tượng.

"Chẳng lẽ Cảnh Khải Thiên phi thăng huyền bí ở chỗ chọc tiêu Quả Quả nhà ta?"

"Lên trên người có phải muốn nói chỉ cần chọc chọc chọc, như thế Cảnh Khải Thiên liền có thể phi thăng?"

"Nói như vậy, chúng ta mỗi người nhiều chọc chọc tiêu Quả Quả nhà ta không phải tốt rồi sao? (xem thường)"

" hừ, không được chọc tiêu Quả Quả nhà ta, không vui"

"Chẳng lẽ bởi vì ta gia tiêu Quả Quả tiên khí rò rỉ ra ngoài, ảnh hưởng tới thực lực của Cảnh Khải Thiên?"

"Tiểu Quả Quả nhà ta dù cho là tiên đàn, cũng không thể đạt được đến loại trình độ này đi? Tiếp xúc nhiều là có thể phi thăng? Nếu đổi lại người thường, tiếp xúc nhiều là có thể kéo dài tuổi thọ, ta đồng ý với ý đó, nhưng thay đổi của Cảnh Khái Thiên....."

"Có lẽ thực lực của Cảnh Khái Thiên vốn dĩ có thể đủ để phi thăng, chỉ kém một chút nữa thôi?"

"Nhiệm vụ này tiến độ tăng tới 50%, cũng không phải lập tức tăng lên, mỗi ngày tăng một chút, nhưng thật lâu trên nói do tiếp xúc nhiều với tiểu Quả Quả có thể ảnh hưởng thực lực có điểm phù hợp."

"Ta không đồng ý loại quan điểm này."

"Lâu trên người không đồng ý, vậy người tới nói vì sao không đồng ý."

"Ta không biết....."

" (͡° ^ ͡°) "

Mạc Vân Quả nhìn nửa ngày, cũng không tìm được tin tức gì hữu dụng, nàng ngẩng ở chỗ kia, tùy ý để Cảnh Khái Thiên chọc gương mặt nàng.

Cảnh Khái Thiên nhìn Mạc Vân Quả ngốc ngốc, càng thêm thích chọc nàng.

Hai tháng gần đây, hần ẩn ẩn cảm thấy mình có điều đột phá, cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu, hần có thể phi thăng.

Nhưng hần cũng biết, loại trạng thái điều đột phá này liên tục không được bao lâu, nguyên nhân hần không thể phi thăng không phải bởi vì thực lực, mà là bởi vì tâm.

Dựa theo thực lực, mấy năm trước hần đã có thể phi thăng rồi, nhưng tâm hần có vướng mắc khiến hần không thể nào phi thăng được.

Cảnh Khái Thiên biết, cánh để mình phi thăng, cách này trong truyền thuyết thần, còn thiếu một loại cảm tình.

Hắn từ nhỏ cha mẹ đều mất, lại được sư phụ dẫn dắt trên con đường tu chân, nhưng sư phụ đã sớm rời bỏ, ngày tháng sau này cũng chỉ còn lại mình hắn tu luyện.

Hắn vốn dĩ trời sinh tính đăm đạc, sau khi thực lực càng thêm cường đại, càng coi sinh mệnh như cỏ rác, chỉ cần hắn nhẹ nhàng vung tay lên, những sinh mệnh tràn đầy sức sống đó sẽ vĩnh viễn biến mất.

Hắn từ trước đến nay tự do tự tại, chưa bao giờ cảm nhận được hàm nghĩa của từ vương bận, không thể hiểu được câu nữ nhi nhi thường tình mà người tu chân lại bỏ đi cơ hội tốt, cũng không thể hiểu được vì sao người tu chân có thể vì một chút lợi ích nhỏ mà giết hại thân nhân của mình.

Cảnh Khái Thiên không hiểu được, cho nên phần tâm thần sẽ có chỗ thiếu hụt.

Cái gọi là thành tiên, nhất định phải xóa bỏ thất tình lục dục, nhưng nếu là, người này ngay từ đầu đã không có mấy thứ này thì sao?

Cảnh Khái Thiên vẫn luôn biết vấn đề nằm ở chỗ này, nhưng hắn lại lười thay đổi, hoặc chuẩn xác mà nói, hắn chưa bao giờ tìm được người có thể tác động đến tâm của hắn.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 417

Edit:Linh lady

Cảnh Khải Thiên nghĩ đến đây, bỗng nhiên cười, ngón tay nhẹ nhàng phác họa khuôn mặt Mạc Vân Quả, thẳng đến khi gương mặt kia trở nên ửng đỏ, hắn mới khó khăn lắm dừng tay, đồng thời tiếng cười cũng lớn hơn một ít.

"Tiểu nghịch ngợm, người nói, sao người lại có thể nghịch ngợm như thế?" Giọng nói của Cảnh Khải Thiên mang theo một tia ôn hòa, xem ra tâm tình của hắn cũng không tệ.

Mạc Vân Quả không có động tác dư thừa nào:.....

Sự xuất hiện của Mạc Vân Quả, có thể kiếp nạn khi phi thăng của hắn, chỉ cần vượt qua, hắn liền có thể phi thăng.

Cảnh Khải Thiên không biết nên như thế nào vượt qua cái này kiếp, nhưng gần nhất tâm thần buông lỏng, ần ần có đột phá cảm giác, liền cũng liền ý nghĩa hắn kỳ thật đã sắp vượt qua cái này cước đi?

Cảnh Khải Thiên tâm tình cực hảo, cũng không biết là bởi vì sắp phi thăng, vẫn là bởi vì trước mắt tiểu gia hỏa chính là chính mình kiếp.

"Ta không nghịch ngợm." Mạc Vân Quả bỗng nhiên mở miệng, trăn trăn thuật một sự thật.

Cảnh Khải Thiên hoàn hồn, ngón tay ở gương mặt nàng nhéo nhéo nói: "Người không nghịch ngợm làm sao lại luôn xuất hiện ở trong đầu ta?"

Mạc Vân Quả:.....

Câu này nếu đổi lại thành người khác nghe được, chỉ sợ mặt đỏ tim đập, nhưng mà Mạc Vân Quả chỉ nhìn hắn một cái, yên lặng ở trong lòng

bỏ thêm cho Cảnh Khái Thiên một cái nhãn mác "Hư hư thực thực xuất hiện ảo giác".

"Ta vẫn luôn ng ồi ở chỗ này." Mạc Vân Quả trả lời nói.

Cảnh Khái Thiên gật đầu nói: "Ừ, không tệ xấu."

Mạc Vân Quả:.....

Cảnh Khái Thiên cười, có chút buồn cười nói: "Tiểu nghịch ngợm này, mấy ngày trước còn nhìn ta c ầu ái, sao hôm nay ta nói chuyện này, sao người có thể trở mặt không biết người vậy?"

Mạc Vân Quả:?

Nàng khi nào nói với h ắn mình c ầu ái? Mạc Vân Quả tỏ vẻ có chút mộng bức.

Cảnh Khái Thiên thấy được mờ mịt trong mắt Mạc Vân Quả, trong lòng nhảy dựng, đột nhiên bật thốt lên một câu.

"Người nói " ăn ta " là có ý gì?"

"Chính là ăn ta!" Mạc Vân Quả kiên định trả lời.

Cảnh Khái Thiên:..... H ắn giống như hiểu l ần cái gì đó r ồi.

"Đơn thu ần là ăn?" H ắn thử tính hỏi.

"Không phải đơn thu ần là ăn thì là gì?" Mạc Vân Quả hỏi ngược lại.

Cảnh Khái Thiên:.....

Cảnh Khái Thiên có chút ảo não vỗ vỗ đầu,h ắn biết mà, rõ ràng tiểu gia hỏa này mới được khai thông linh trí, làm sao có thể hiểu được cái loại hàm nghĩa đặc thù của từ "Ăn" đây?

Hiện tại xem ra, tất cả đều là hấn tự mình đa tình, Cảnh Khải Thiên bất đắc dĩ thở dài một hơi, mắt phượng khẽ hạ xuống, giữa mày mang theo một tia bất đắc dĩ.

Cảnh Khải Thiên không thể nói hiện tại mình có cảm nhận gì, có chút khó chịu, lại cảm thấy có chút buồn cười, trong lúc nhất thời trong nội tâm tràn ngập tình cảm thực tập, hấn tức khắc cảm giác tâm mình lại được buông lỏng.

Cùng lúc đó, Mạc Vân Quả nhận được nhắc nhở của Đoàn Tử.

"Đinh! Hiện tại tiến độ của nhiệm vụ là 60%."

Mạc Vân Quả nghe thế, đôi mắt xoáy sáng ngời, tuy rằng nàng không hiểu tại sao tiến độ nhiệm vụ lại tăng nhiều như vậy, nhưng đi đâu đó cũng không trở ngại cho việc tâm tình nàng trở nên tốt hơn.

Nửa ngày sau, Cảnh Khải Thiên thở dài một hơi, xoa xoa đầu Mạc Vân Quả, đầy mắt yêu thương.

"Tiểu nghịch ngợm a, người sao lại nghịch ngợm như vậy?"

Ngữ khí của Cảnh Khải Thiên càng bất đắc dĩ hơn, nhưng cũng không thể che dấu trong giọng nói kia có vài phần ôn nhu.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả không hiểu, vì sao Cảnh Khải Thiên luôn nói nàng nghịch ngợm, nàng rõ ràng luôn ngoan ngoãn ng ồi ở chỗ này, cái gì cũng không làm.

Thế nhưng mỗi lần hấn nói câu nghịch ngợm này, tiến độ nhiệm vụ lại tăng lên, nói như vậy, nói thêm vài câu nghịch ngợm nữa cũng được nha ~
^ (~) ^

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 418

Edit: Linhlady

Với sự hiểu nhầm này Cảnh Khải Thiên chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, cũng may hắn cũng không thèm để ý chuyện này, chỉ thoáng buồn bực một lúc, đồng thời đối với việc nên “Dạy dỗ” Mạc Vân Quả cảm thấy hứng thú hơn một chút mà thôi.

Quần chúng ăn dựa trong phòng phát sóng thấy Cảnh Khải Thiên bày ra vẻ ta đây, mỗi đại thần tâm lý học cuối cùng cũng có thể lý giải vì sao tiến độ nhiệm vụ lại có thể tăng lên rồi.

“Tiểu Quả Quả, ta biết nhiệm vụ nên làm như thế nào.”

“Oa! Đại thần hiện thân, cầu phổ cập khoa học!”

“Mau mau mau! Nói cho chúng ta biết vì sao đi!”

“Các người còn nhớ tới nội dung của bối cảnh không, Cảnh Khải Thiên không phải bị mắc kẹt ở Độ Kiếp Hậu Kỳ mấy trăm năm sao? Ta thấy không phải ở vấn đề thực lực, mà nó tâm cảnh hắn có vấn đề.”

“Tâm cảnh?”

“Ừm, đây là một loại đồ vật thật huyền diệu, dựa theo cách nói của chúng ta, cái gọi là tâm cảnh, chính là một loại siêu thoát, ừm..... Giống như là một người có được lực lượng cường đại, thân thể lại không cách nào thừa nhận, chỉ có thể đem lực lượng giam cầm thu lại đủ để thân thể có thể có thể tiếp nhận nó.”

“Ta đoán thực lực của Cảnh Khải Thiên đã sớm có thể phi thăng, chỉ là do vấn đề ở tâm cảnh, lúc này mới không có phi thăng.”

“Mà mấu chốt tâm cảnh của hắn, hắn là tiểu Quả Quả nhà ta.”

“ Dù sao Cảnh Khái Thiên tu chân nhiều năm như vậy, ta đoán hẳn sớm đã bỏ qua h ồng tr ần, mà mấu chốt của phi thăng, chỉ sợ là muốn hẳn cảm nhận h ồng tr ần một l ần nữa, đạt được siêu thoát, mới có thể thành công phi thăng.”

“ Thật là huy ền diệu, thứ ta nói thăng, không nghe hiểu.....”

“Phốc, ta cũng cái biết cái không 233333333333”

“Ta đại khái đã hiểu, dù sao ý tứ chính là tiểu Quả Quả nhà ta có thể từ trong tâm cảnh ảnh hưởng đến Cảnh Khái Thiên phi thăng~”

“Trên l ầu tổng kết sâu sắc! Trực tiếp nói như vậy thì không tốt hơn sao ~ nói như vậy nhiều làm gì!”

“..... Khụ khụ, ta cũng chỉ là suy đoán mà thôi 23333333333333”

Không thể không nói, người trong phòng phát sóng trực tiếp rất hữu dụng, tuy rằng không có đoán được toàn bộ, lại cũng đoán được đại bộ phận, ít nhất đã biết nên dùng phương pháp nào để hoàn thành nhiệm vụ.

Mạc Vân Quả cũng vừa lúc thấy được một đoạn này, tuy rằng không rõ mình làm sao lại có thể ảnh hưởng đến tâm cảnh của Cảnh Khái Thiên, nhưng chỉ cần nàng ngoan ngoãn đợi, nhiệm vụ tự nhiên có thể hoàn thành đi?

Nghĩ đến đây Mạc Vân Quả tỏ vẻ, nhiệm vụ ở thế giới này, thật sự hảo nhẹ nhàng! (~ ▽ ~) ~

Cảnh Khái Thiên nhìn Mạc Vân Quả vẫn ng ẩ ng ây ngốc một chỗ, trong lòng thở dài một hơi, bên ngoài lại bày dáng vẻ hài hước.

“Tiểu nghịch ngợm, người sao lại phát ngốc r ồi, là đang nghĩ tới ta sao?”

“ Ừ.” Mạc Vân Quả gật đầu, thật đúng là đang nghĩ về hẳn, nghĩ như thế nào mới có thể đem nhiệm vụ hoàn thành.

Cảnh Khải Thiên sững sốt, bị sự ngay thẳng của Mạc Vân Quả làm kinh ngạc một chút, hấn đánh giá Mạc Vân Quả, trong lòng phỏng đoán tiểu nghịch ngợm này thích hấn sao?

Đúng vậy đi? Đúng vậy đi?!

Cảnh Khải Thiên có chút không xác định, y theo tính cách không màng thế sự của tiểu nghịch ngợm, lại có thể thích hấn sao?

Cảnh Khải Thiên có chút bất đắc dĩ, quả nhiên a, loại vô hình thích người ta mới là điểm chết người.

“Tiểu nghịch ngợm, muốn ăn cái gì không? Ta mang người đi nha!”

Cảnh Khải Thiên không rồi rắm thêm nữa, trực tiếp bế Mạc Vân Quả lên hỏi.

Mạc Vân Quả lắc đầu, nàng rất no, không muốn ăn cái gì cả.

Nhưng mà Cảnh Khải Thiên lại trực tiếp xem nhẹ cái lắc đầu của Mạc Vân Quả, ôm Mạc Vân Quả đến một tửu lâu.

Bên trong tửu lâu, Cảnh Khải Thiên ôm Mạc Vân Quả trực tiếp ngồi ở sảnh lớn, không ít người nhìn tổ hợp một lớn một bé bằng đôi mắt tò mò.

Cảnh Khải Thiên cũng mặc kệ ánh mắt những người đó, ôm Mạc Vân Quả gọi một ít đồ ăn, sau đó vui sướng hài lòng chốc khuôn mặt mồm mỉm của Mạc Vân Quả chơi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 419

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả ng ẫ ngay ngắn ở nơi đó, tùy ý động tác của Cảnh Khải Thiên, lúc này bên cạnh có người nói chuyện, nội dung rơi vào lỗ tai Mạc Vân Quả.

“Ai, các người nói xem, viên tiên đan kia cuối cùng đã đi nơi nào r ẫ? Hơn hai tháng trôi qua, đan tông cũng bị hủy không còn dáng vẻ ngày xưa, thi thể lão nhân kia cũng bị lôi ra tìm kiếm, thế những cũng không có.”

“Nhưng còn không phải sao, mẹ.! Phế đi đại kính, tiên đan không cũng tìm được, tức chết lão tử!”

“ Lâu như vậy cũng không tìm được, chỉ sợ tiện nghi người khác, ai.”

“Các người nói xem thực lực của chúng ta, tuy rằng cũng không nhất định có thể phi thăng đi, nhưng có thể cho người khác a! Nghe nói tông chủ Phong Vân tông a, thực lực đã sắp đến độ kiếp, chỉ cần một viên tiên đan, nói không chừng có thể phi thăng.”

“ Vậy cũng không sao, ai, người đầu tiên độ kiếp đâu cần một viên tiên đan?”

“Đừng đừng đừng, cũng không nên vọng nghị người nọ, vẫn nên cầm miệng thì hơn.”

“Đúng đúng đúng, nên vậy, người nọ cũng không phải là người chúng ta có thể vọng nghị, tiểu tâm.....” Người nọ làm một cái động tác chém đầu.

Tuy rằng mấy người kia đã thấp giọng nói chuyện, nhưng lỗ tai Mạc Vân Quả rất thính, nghe rõ rành mạch.

Đến nỗi Cảnh Khải Thiên, đầu trốn không thoát lỗ tai hắn.

Nghe được lời này, Mạc Vân Quả mới nhớ tới khi nàng mới xuyên tới đây, giống như có người kêu nàng báo thù?

Mạc Vân Quả vặn vẹo thân thể, đem ánh mắt nhìn chăm chăm vào mấy người đang nói chuyện kia.

“Tiểu nghịch ngợm, làm sao vậy?”

Cảnh Khải Thiên nhận thấy được Mạc Vân Quả thay đổi, ôn nhu hỏi.

Mạc Vân Quả néo néo mặt mình nói: “Báo thù.”

Trong mắt Cảnh Khải Thiên xẹt qua một tia tinh quang, đương nhiên hẳn biết cuộc chiến tranh đoạt tiên đan, có thể nói là máu chảy thành sông, oanh oanh liệt liệt, một tông môn to như Đan tông, tấn tao toàn diệt, chỉ sợ thứ duy nhất lưu lại, đó là tiên đan này đi?

“Tiểu nghịch ngợm muốn báo thù? A.....” tiếng cười của Cảnh Khải Thiên nghe qua có vẻ thanh thúy, nhưng cũng khó nén sát ý trong đó, “Ta giúp ngươi được không?”

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua chân tay béo của mình, lại phỏng đoán thực lực của mình, quyết đoán gật đầu.

Cảnh Khải Thiên cười đến càng thêm bừa bãi, ánh mắt khi nhìn về phía kia mấy người càng thêm không tốt.

Cảnh Khải Thiên giật giật ngón tay, một tia sáng lẳng lẽ xuất hiện, trực tiếp đánh vào trên người mấy người kia, mà mấy người kia, lại giống như không có cảm giác, tiếp tục nói hát điệu cười.

Mạc Vân Quả chú ý tới điểm này, nhìn thoáng qua Cảnh Khải Thiên, nàng còn chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ hấn ra tay đả thương người đâu, ừm..... Cảm giác thật sự rất lợi hại.

Trong lúc Mạc Vân Quả nghĩ như vậy, một tiếng nổ mạnh đột nhiên truyền đến, tức khắc toàn bộ tửu lâu bị một loại mùi máu tươi vây quanh.

Cảnh Khải Thiên khởi động phòng hộ, lúc này mới đảm bảo trên người hai người sạch sẽ.

Mà những người khác lại không được như vậy trên người toàn máu, có vài người không nhận được thét chói tai, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Mà ban đầu mấy người kia lúc này sớm đã trở thành bột máu, sớm đã không có thân thể.

Thì ra, đồ vật nổ mạnh, chính là bọn họ!

Cảnh Khải Thiên cười đến tà tứ, hần từ trước đến nay coi mạng người như cỏ rác, hiện tại người hần để ý, chỉ có tiểu nghịch ngợm mà thôi.

Dùng phương thức này giúp tiểu nghịch ngợm báo thù, ừm..... Cảm giác cũng không tệ lắm.

Mạc Vân Quả nhìn một màn này, trên mặt vẫn như cũ là dáng vẻ lạnh lẽo, trên thực tế trong lòng nàng, cũng nhắc lên một trận gợn sóng.

Nàng tuy rằng từng thấy người chết, nhưng chết do trực tiếp nổ mạnh như vậy, xác thật là lần đầu.

Cảnh Khải Thiên bưng kín hai mắt Mạc Vân Quả, đem đầu dựa vào trên vai nhỏ nhỏ của Mạc Vân Quả, nhẹ giọng nói: “Nha, báo thù a.....”

Mạc Vân Quả:.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 420

Edit: Linhlady

Phương thức xử lý của Cảnh Khái Thiên thực sự hung tàn, Mạc Vân Quả thật lâu đều không mở miệng nói chuyện, tuy rằng nàng ngày thường cũng không hay nói chuyện.

Sau khi phát sinh chuyện này, Cảnh Khái Thiên không dừng lại bao lâu, liền rời khỏi nơi đó.

Tuy rằng mọi người sợ hãi, muốn tìm ra hung thủ, lại không cách nào ngăn cản Cảnh Khái Thiên rời đi.

Trở lại ngọn núi Cảnh Khái Thiên luôn thấy trên người có mùi kì lạ, hắt ôm Mạc Vân Quả đến sau núi ngâm suối nước nóng.

Toadn bộ quá trình Mạc Vân Quả đều không nói chuyện, vẫn luôn rơi vào trạng thái ngốc nghếch.

Cảnh Khái Thiên nhìn Mạc Vân Quả như vậy, ý cười trên khoé miệng mất đi một phần, cũng không nói chuyện, tùy ý để thời gian trôi đi.

Thời điểm hai người ra khỏi suối nước nóng, Cảnh Khái Thiên đem Mạc Vân Quả ôm trở về phòng, sau đó đặt ở trên bàn, hắt ngồi ở trên ghế, cùng Mạc Vân Quả nhìn đối mặt.

“Tiểu nghịch ngợm, sợ sao?” Cảnh Khái Thiên tay phất qua gương mặt Mạc Vân Quả, cái loại cảm xúc non mềm này khiến hắt thoải mái đến nhắm mắt lại.

Mạc Vân Quả nghe được Cảnh Khái Thiên hỏi chuyện, lúc này mới từ cuộc trò chuyện trong phòng phát sóng hắt phục tinh thần lại.

Nàng lắc đầu, biểu đạt quan điểm của mình.

Cảnh Khải Thiên nhìn phản ứng này của nàng, đôi mắt hắn càng thêm thâm, đôi mắt hắn vốn dĩ đã đen giờ lại càng trở nên thâm tr ầ n.

“Tiểu nghịch ng ợ m, ngươi thật nghịch ng ợ m.” N ữ a ngày sau, hắn đột ngột nói một câu không rõ ý tứ như vậy, chọc cho Mạc Vân Quả không biết nên nói cái gì mới phải.

Vì thế, Mạc Vân Quả bảo trì tr ầ n mặc, cái này giống như phương thức trả lời vạn năng.

Tâm tình Cảnh Khải Thiên lại tốt đẹp hơn, hắn chọc cái bụng Mạc Vân Quả, tò mò hỏi: “Lại nói tiếp, ngươi hận những người đó sao? Những kẻ đã hại đan tông của ngươi.”

Mạc Vân Quả lắc đầu, hỏi ngược lại: “Vì sao lại hận?”

Cảnh Khải Thiên kh ẽ cười một tiếng nói: “Vì sao a..... Trên đời này, nào có nhi ề u lý do như vậy đâu?”

Mạc Vân Quả:.....

“Tiểu nghịch ng ợ m, ta thật muốn nhìn thấy dáng vẻ của ngươi khi lớn lên.” Cảnh Khải Thiên chớp chớp mắt, ngón tay lại không thành thật nhéo nhéo tay Mạc Vân Quả.

“ Trong cơ thể ngươi có linh khí đ ầy đủ, tại sao lại không lớn lên?” Cảnh Khải Thiên nhéo tay Mạc Vân Quả, sau đó kéo tay nàng áp lên tay mình.

Bàn tay mảnh khảnh áp lên bày tau m ỉ m m ỉ m, nhìn qua lại có vài phần hài hòa.

Cùng lúc đó, Mạc Vân Quả cảm giác được có lực lượng bá đạo từ lòng bàn tay của Cảnh Khải Thiên truyền đến, cu ờ n cuộn không ngừng tiến vào thân thể của nàng.

Những cái lực lượng đó ở thân thể của nàng bá đạo du tầu, đem lực lượng ôn hoà trong cơ thể nàng dồn lại một góc nhỏ.

Lực lượng bá đạo trong cơ thể nàng càng ngày càng nhiều, cỗ lực lượng ôn hoà lại có chút không cam lòng.

Chúng nó tụ lại với nhau, ở trong kinh mạch của nàng chạy một đường thẳng, sau đó hướng tới Cảnh Khái Thiên bàn tay mà đi.

Cảnh Khái Thiên thả lỏng thân mình, nhìn qua có vẻ tùy ý, thế nhưng đôi mắt kia lại có vài phần sắc bén.

Cỗ lực lượng vốn dĩ ở trong cơ thể Mạc Vân Quả lại chạy sang thân thể hắn, trong mắt Cảnh Khái Thiên xẹt qua một tia sáng, lực lượng kia chậm rãi cọ rửa kinh mạch của hắn.

Vốn dĩ lực lượng của hắn thuộc dạng bá đạo, lực lượng của Mạc Vân Quả là ôn hòa, vô tình lại làm ôn hoà kinh mạch của hắn, hơn nữa Mạc Vân Quả vốn dĩ là một viên tiên đan, một lần truyền qua này lại khiến lực lượng của hắn tăng lên, nhưng mà tâm cảnh của hắn lại không có gì thay đổi, tức khắc, hắn phun ra một búng máu.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 421

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả bị phun một đầy máu, mùi máu tươi tràn ngập trong xoang mũi của nàng, nàng muốn động đậy thân thể, lại phát hiện lực lượng vốn dĩ ở trong thân thể Cảnh Khải Thiên không chịu khống chế hướng về phía thân thể nàng.

Lúc này, so với lúc trước tốc độ càng thêm nhanh chóng, đồng thời cũng càng thêm bá đạo.

Những lực lượng kia không hề đi theo kinh mạch, mà đấu đá lung tung, giống như đang tìm chỗ phát tiết.

Mà lực lượng vốn có của nàng, lại giống như bị triệu hoán, sau đó lại quay về phía Cảnh Khải Thiên.

Vị trí tay hai người giao nhau, lực lượng hai bên trao đổi, cũng dung hợp.

Mạc Vân Quả tuy rằng là tiên đan, nhưng lực lượng của Cảnh Khải Thiên thật sự quá mức bá đạo cùng cường ngạnh, nàng cảm giác được lực phủ ngũ tạng của mình đều bắt đầu chậm rãi sai vị trí, đồng thời, máu tươi dần dần từ khóe miệng nàng tràn ra.

Cảnh Khải Thiên nửa híp mắt, nỗ lực ổn định năng lượng trong cơ thể.

Loại cảm giác này quả thật không dễ chịu, hẳn có thể cảm giác được mình có thể phi thăng, rồi lại bởi vì tâm cảnh kéo chân lại.

Lực lượng không chỗ có phát tiết, chỉ có thể tìm Mạc Vân Quả.

Cũng may, Mạc Vân Quả là tiên đan, lực lượng của nàng ôn hoà có thể xoa dịu lực lượng của hắn.

Dù cho như vậy, nhìn thấy Mạc Vân Quả đổ máu hấn đột nhiên cảm thấy có chút không dễ chịu, đây là lần đầu tiên hấn cảm thụ tư vị này.

Hấn tu luyện từ sớm, thời điểm đó thiên tài địa bảo luôn là đối tượng để mọi người tranh đoạt, hấn vì tu luyện, vì những thiên tài địa bảo kia, hấn cũng đã giết không ít người.

Tu Chân giới, vốn dĩ chính là như vậy cá bé nuốt cá lớn.

Đồng tình, yêu thương, từ khi hấn bước vào Tu Chân giới này, liền biến mất.

Hấn đã thật lâu rồi không cảm nhận được tư vị đau lòng.....

Trong lúc hấn miên man suy nghĩ, hấn đột nhiên phát hiện t cảnh của mình giống như mở rộng không ít.

Cảnh Khải Thiên muốn giơ tay qua lau máu nơi khoé miệng Mạc Vân Quả, lại phát hiện thân thể hấn không cách nào nhúc nhích được.

Mạc Vân Quả nhắm chặt mắt, nỗ lực đi đầu hoà lực lượng đang đấu đá lung tung trong cơ thể mình, nàng tuy rằng chưa tu luyện bao giờ, nhưng lực lượng trên thế gian này, căn bản đều có nét tương đồng, chỉ cố gắng khai thông, nhất định có thể chế phục chúng nó.

Toàn bộ tâm trí của Mạc Vân Quả đều đặt trên lực lượng kia, không hề phát hiện, theo quá trình nàng khai thông, từ trên người nàng dần dần tản ra một đạo bạch quang, bạch quang càng lúc càng lớn, bao phủ nàng, chậm rãi, cũng bao phủ cả Cảnh Khải Thiên.

"Oa oa oa! Hiện tại là chuyện như thế nào!"

"Lại muốn đại biến người sống sao! Không đúng không đúng, là đại biến sống đan."

"Ai tới giải thích một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta giống như không hiểu cái gì hết....."

"Theo ý của ta mà nói, này hử là lực lượng truy`ên lại xuất hiện vấn đề, nhưng cũng may tiểu Quả Quả có thể tự mình chữa trị, tình huống hiện tại, có lẽ đang chuyển theo hướng tốt."

" Nếu phát triển theo chiều hướng tích cực thì tốt rồi."

"Ừ ừ, may mắn phát triển theo hướng tích cực, nếu không ta lại lo lắng g`ần chết! (T ^ T)"

"Không cần lo lắng, tiểu Quả Quả nhà ta là người nào! Nàng chính là tập đại Quả Quả, Quả Quả béo, Quả Quả mạnh mẽ với một thân tiểu Quả Quả!"

"Phốc, l`ầu trên nói cái quỷ gì vậy?!"

"Không cần nói giỡn, ta vừa rồi tận mắt thấy tiểu Quả Quả đổ máu đấy!"

"Không có việc gì không có việc gì, máu sao ~ tuôn ra cũng là tốt."

"..... L`ầu trên lời này không tốt nha!"

"Chắc chắc chắc, các người tâm thật là lớn nha."

"Sao, tóm lại tiểu Quả Quả không có gì nguy hiểm sao ~"

"Ừm, không có gì nguy hiểm thì tốt, tiểu Quả Quả nhà ta, tóm lại lại muốn trưởng thành sao ~"

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 422

Edit: Linhlady

Phòng phát sóng trực tiếp lại được một phen náo nhiệt, lại không biết ở trên tinh cầu xa xôi nào đó, mỗi nam thấy một màn như vậy, đau lòng tột đỉnh.

"Tiểu Q, truyện ta giao cho người làm đến đâu rồi?" Thanh âm trầm thấp vang lên, không tràn đầy sức sống như lúc trước, lần này hẳn, thoát nhìn từ đầu tụy vài phần.

Tiểu Q xem sắc mặt tái nhợt của chủ nhân, không rõ hẳn chỉ là vì một người con gái mà thôi, vì sao phải phạm phải tội nghiệt không thể dung tha kia, cái này không, hay thời gian ngắn từ lại dài quá đi?

"Làm tốt." Tuy rằng nội tâm khó hiểu, tiểu Q vẫn tận chức tận trách trả lời.

"Ừm." Hẳn nhẹ giọng lên tiếng, đôi mắt dần dần nhắm lại, hô hấp cũng trở nên nhẹ nhàng, hẳn vượt vị trí ngực của mình, tựa hồ ngủ rồi.

Tiểu Q nhìn động tác của chủ nhân, lại nhìn thoáng qua hình ảnh phòng phát sóng trực tiếp ở màn hình, máy móc trong mắt xẹt qua một tia quang, hẳn ta không rõ, vì sao chủ nhân muốn làm như vậy, rõ ràng biết, đó là không phù hợp với luật quản lý thời không.....

Mạc Vân Quả không hề hay biết mỗi nam nhân nào đó vì nàng mà mệt mỏi, giờ phút này nàng còn đang hôn mê, mà ở bên cạnh nàng Cảnh Khải Thiên lại là thanh tỉnh dị thường.

Cảnh Khải Thiên nhìn nữ tử dáng vẻ thướt tha trước mắt, khoe miệng tràn đầy ý cười, thật ra ngay từ đầu khi hẳn chuyển lực lượng cho nàng, hẳn cũng chỉ ôm trạng thái thử một lần, lại không nghĩ đến thế nhưng thành công đâu, tuy rằng trong quá trình trao đổi thiếu chút nữa xảy ra chuyện, nhưng chuyện đó cũng không thay đổi kết cục cuối cùng.....

Cảnh Khải Thiên trong lòng vui mừng, hấn thật cẩn thận bế Mạc Vân Quả lên, đem nàng đặt lên trên giường, sau đó giúp nàng đắp chăn rồi ngồi bên cạnh giường nhìn.

Sắc mặt Mạc Vân Quả so với lúc trước tái nhợt hơn một ít, thân thể lại không còn đáng vẻ béo mập lúc trước, toàn bộ ngũ quan cũng nảy nở, da thịt trắng nõn bóng loáng, thoát nhìn đặc biệt nhận người thích.

"Ai nha, đây không phải là tướng mạo vốn có của tiểu Quả Quả tướng sao?"

"Đúng nha!"

"Hắc hắc, tướng mạo sẵn có của tiểu Quả Quả thoát nhìn nhuần nhuyễn nhuần nhuyễn."

"Nói cái gì đâu? Nhà ta tiểu Quả Quả vốn dĩ liền nhuần nhuyễn nhuần nhuyễn a!"

"Ừm..... Đáng vẻ khi ngủ của tiểu Quả Quả nhìn qua không lạnh lẽo chút nào, luôn cảm thấy lúc này nàng có vẻ nhu hòa hơn."

"Đúng vậy, thật giống như nàng toàn tâm thả lỏng tinh thần, thoát nhìn không có đáng vẻ công kích như lúc thanh tỉnh."

"Nói như vậy, ngày thường tiểu Quả Quả hẳn là không toàn tâm thả lỏng đi? Tuy rằng biểu hiện ngốc manh ngốc manh, lại không có loại cảm giác nhu hòa này đâu."

"Hắc! Lầu trên người nói xem ngày thường người có thể toàn tâm thả lỏng sao."

"Ừm..... Lại nói tiếp, ta tra được một chút chuyện trước kia của tiểu Quả Quả."

"Lầu trên! Ôm đùi! Người cư nhiên có thể tra được chuyện quá khứ của tiểu Quả Quả!"

"Mau nói mau nói mau nói!"

" Ừm..... Thật ra ta cũng không rõ lắm, chỉ biết án mạng chấn động toàn bộ vũ trụ nhiều năm về trước có liên quan đến tiểu Quả Quả."

" Ý là trên muốn nói về sự kiện mười mấy năm về trước kia....."

"Không phải đâu? Không phải nói lúc ấy không còn một người sống nào sao?"

" Ừm..... Tiểu Quả Quả giống như không phải người bị hại."

"Người gây họa? Không phải đang chịu hình phạt sao?"

" Thật ra ta cũng không rõ lắm, ta chỉ đại khái biết điểm thôi."

"Nếu tiểu Quả Quả thật sự có liên hệ với sự kiện kia mà nói, chúng ta vẫn đừng nên thảo luận, vạn nhất....."

"Đúng đúng đúng, đừng nói nữa đừng nói nữa."

"May mắn tiểu Quả Quả hôn mê không nhìn thấy, may mắn phòng phát sóng này không thể lật lại lịch sử trò chuyện, nói cách khác, sợ là chúng ta đều có đại phiên toái."

" Ừm ừm, chúng ta mau nói chuyện khác nhiều một chút để spam!"

"Hôm nay thời tiết thật tốt a ha ha ha ha ha ~"

"A ha ha ha ha ha ha ha ha ~"

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 423

Edit: Linhlady

Ở trong lúc Mạc Vân Quả hôn mê, nàng thành công bỏ lỡ cơ hội tiến gần tới chân tướng, bất quá, có lẽ đối với nàng lúc này mà nói, ngược lại là một chuyện tốt.

Cảnh Khải Thiên vẫn luôn ôn nhu nhìn chăm chú vào Mạc Vân Quả, hắn bắt đầu tin cách nói kiếp nạn, hắn nghĩ, nàng chính là kiếp nạn của hắn, hơn nữa, hắn lại không có cách nào vượt qua kiếp nạn này.

Cho đến khi Mạc Vân Quả mở to mắt tỉnh lại, đập vào mắt là khuôn mặt ôn nhu của Cảnh Khải Thiên, tuy rằng ở trong mắt nàng, biểu tình của Cảnh Khải Thiên cũng không có gì khác biệt.

"Người tỉnh." Tay Cảnh Khải Thiên nhẹ nhàng phất qua khuôn mặt Mạc Vân Quả, khác với cảm xúc non mềm trước kia, khi trưởng thành Mạc Vân Quả mảnh khảnh một ít, đương nhiên cũng không có cảm xúc non mềm như trước kia.

Cảnh Khải Thiên lại mười phần thích cảm xúc như lúc này, hắn có chút lưu luyến vuốt ve gương mặt nàng, nếu không phải quanh thân hơi thở ôn hòa, nhưng lại lộ mười phần lưu manh thì tốt hơn.

Mạc Vân Quả ngẩng dậy, trước tiên liền đã nhận ra thân thể nàng không thích hợp.

Nàng trưởng thành!

Mạc Vân Quả nhìn chăm chăm Cảnh Khải Thiên hỏi: "Người làm?"

"Như vậy khá tốt." Cảnh Khải Thiên cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của Mạc Vân Quả.

" Ừ." Mạc Vân Quả thấy hắn không trả lời vấn đề của mình, chỉ là nhẹ giọng lên tiếng, không nói.

Cảnh Khải Thiên cười khê một tiếng, tiểu nghịch ngợm nhà mình bất kể biến thành dáng vẻ gì, vẫn trước sau như ột không thích nói chuyện, ừm..... Bất quá hắn thích!

"Tiểu nghịch ngợm, ta không muốn phi thăng." Cảnh Khải Thiên kéo tay Mạc Vân Quả, dùng gương mặt cộ cộ.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cảm thấy có chút không vui, sao lại không muốn phi thăng rồi? Nói như vậy, nhiệm vụ của nàng làm sao bây giờ đây!

"Vì sao?" Mạc Vân Quả hỏi, ngữ khí có chút nghiêm túc.

" Ừm, đại khái cảm thấy không thích độ kiếp nào đó đi." Cảnh Khải Thiên nói lời này, ánh mắt vẫn luôn dừng ở trên người Mạc Vân Quả.

"Ta giúp ngươi." Mạc Vân Quả nói thẳng.

"Ngươi giúp ta như thế nào?" Cảnh Khải Thiên cười nói, có vài phần tâm tư đùa ghẹo.

"Như thế nào để độ kiếp?" Mạc Vân Quả lại hỏi.

Cảnh Khải Thiên nghiêng nghiêng đầu, nghĩ nghĩ mới nói nói: " Ừm, tiểu nghịch ngợm hôn hôn ta, nói không chừng ta liền vượt qua đâu?"

Mạc Vân Quả:.....

"A a a a! Tiểu Quả Quả, hắn là lừa gạt ngươi! Không cần hôn!"

"Lưu manh! Hồn đản! Xú không biết xấu hổ!"

"Loại lời này cũng có thể nói ra, ta thật là nhìn sai ngươi! (mặt tức giận)"

"Oa! Cảnh Khái Thiên cũng không phải đang nói nhảm đi!"

"Nói nhảm (tôm xả trứng), chúng ta bên này có một loại đặc sản, thật ra cũng không tệ lắm (chả nước miếng)"

"Phốc, lâu trên không thể nghiêm túc lâu hơn được sao!"

"Tiểu Quả Quả, ngàn vạn không cần đáp ứng hắn, sao có thể hôn hôn một cái là có thể phi thăng! Kẻ lừa đảo!"

"Kẻ lừa đảo kẻ lừa đảo! (mặt tức giận)"

"Tiểu Quả Quả, không cần để ý đến hắn, cùng chúng ta chơi, hừ! ㄟ (ㄟ ^ ㄟ) ㄟ "

"đúng vậy đúng vậy!"

"Tiểu Quả Quả, tới, nhào vào trong ngực người ta nè~ hoặc là, ta tới ôm ấp người cũng được nha (vứt mị nhãn)"

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cảm thấy, Cảnh Khái Thiên đại khái là bị cái gì bám vào người, mới có thể nói ra lời như vậy, hôn hôn gì đó, không phải người thân mật nhất mới có thể làm như thế sao?

Mạc Vân Quả nghiêng nghiêng đầu, có chút nghĩ không ra những lời này là ai nói cho nàng, giống như, là một người rất quan trọng rất quan trọng.....

Cảnh Khái Thiên thấy Mạc Vân Quả nửa ngày không nói gì, cũng biết tâm tư nhỏ của mình thất bại, nhưng hắn cũng không ngại, dù sao, tương lai còn dài, không phải sao?

- - - - -

Edit: tôi tính edit nhiều một chút rồi up cho các cô đọc cho đã, nhưng mà thực tế phũ phàng, tôi rất là lười nên tốt nhất là tôi vẫn nên edit

chương nào up chương đó thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 424

Edit: Linhlady

Những ngày tiếp theo, Cảnh Khải Thiên đối xử với Mạc Vân Quả cực tốt, hận không thể nâng nàng trong bàn tay mà yêu thương.

Mà tiến độ nhiệm vụ của Mạc Vân Quả cũng tăng rất nhanh mới đó đã đạt 90%, lúc này mọi người còn nghĩ nhiệm vụ sẽ cứ thế mà hoàn thành, chẳng đến khi nhiệm vụ sắp hoàn thành, ngọn núi mà chưa ai ghé thăm, lại nghênh đón một vị khách nhân.

Khi Cảnh Khải Thiên nhận thấy có người tiến vào, khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười đột nhiên nghiêm lại.

Cảnh Khải Thiên làm Mạc Vân Quả ở trạng thái thái vô lực, sau đó đi ra ngoài, cũng không giải thích gì thêm.

Đây là lần đầu tiên, Cảnh Khải Thiên chủ động buông Mạc Vân Quả.

"Di? Cảnh Khải Thiên muốn đi đâu vậy? Ta cảm thấy sắc mặt hắn không được tốt cho lắm."

"Ta cũng tò mò."

"Nếu không tiểu Quả Quả người đi theo nhìn xem?"

"Lần trên à người đang nói giống sao? Cảnh Khải Thiên kia tu vi đạt đến trình độ nào, tiểu Quả Quả theo sau không phải bị phát hiện sao?"

"Nói cũng đúng, ai."

"Ừm, thật ra không phải không có cách, ở chỗ ta có một loại máy có thể che giấu t ần tại của con người, ừm..... Sản phẩm công nghệ cao, không biết đối tượng là Tu Chân giới đại năng, có thể che dấu hay không, hắc hắc hắc ~ tiểu Quả Quả có nguyện ý thử một lần hay không a?"

"Thật ra ta cảm thấy có thể thử xem, dù sao Cảnh Khải Thiên cũng sẽ không làm gì tiểu Quả Quả nhà ta."

"Ừ ừ, đừng ý đừng ý."

"Đinh! Dùng thư siêu cấp khoa học kỹ thuật vương đánh thưởng một máy che chắn tin tức."

Mạc Vân Quả từ trong không gian hệ thống đem máy che chắn tin tức lấy ra, nói là máy che chắn, thật ra chỉ là một cái vòng tay mà thôi.

Mạc Vân Quả đem chiếc vòng kia vào tay, sau đó đi ra ngoài.

Ngọn núi này rất lớn, nhưng nơi để nói chuyện lại chỉ có một chỗ.

Mạc Vân Quả từng đi theo Cảnh Khải Thiên đi qua nơi đó, nàng lập tức liền hướng tới nơi đó mà đi.

Mà lúc này Cảnh Khải Thiên nhìn nữ nhân trước mặt, trong ánh mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn, nhưng lại được vẻ cười khéo léo trên khuôn mặt che đi.

"Chuyện gì?" Cảnh Khải Thiên nhàn nhạt hỏi, lời nói thực ngắn gọn, hẳn cũng không không muốn nói chuyện với nàng ta.

"Ta biết, tiên đan ở nơi này của ngươi." Bạch Nhu mặc một bộ bạch y, xứng với khuôn mặt lừa gạt của nàng ta, thoát nhìn có vài phần tiên khí, nhưng nàng ta lại không phải tiên nhân gì.

"Nha? Thì tính sao?" Cảnh Khải Thiên nhướng mày nhìn nàng ta nói.

"Chốn Tu Chân giới khốn đến mấy chục vạn năm, nên có một người phi thăng." Bạch Nhu nói, cả người tỏa ra ánh sáng đạo đức.

"Cùng ta có quan hệ gì đâu?" Cảnh Khải Thiên cười lạnh một tiếng nói, hai tay hắn chấp ở sau lưng. đôi mắt phượng hơi híp lại, thoát nhìn có vài phần nguy hiểm.

Bạch Nhu nhấp nhấp môi, nàng ta hôm nay tới nơi này, thứ nhất là muốn thăm dò tin tức về tiên đan, thứ hai, chính là vì khuyên Cảnh Khải Thiên phi thăng.

Bạch Nhu biết, Cảnh Khải Thiên tại mấy trăm năm trước đã có thể phi thăng, nhưng hắn chậm chạp không phi thăng, nguyên nhân trong đó, nàng ta không hiểu được, nhưng vì Tu Chân giới, nàng ta không thể không xin hắn phi thăng.

"Nếu không mở một thông đạo, cái Tu Chân giới, không đến mấy trăm năm nữa, sẽ tự mình hủy diệt." Bạch Nhu nói lời hoàn toàn là sự thật, đáng tiếc ở chỗ Cảnh Khải Thiên cũng không để ý điểm này.

"Thì tính sao?" Cảnh Khải Thiên hỏi ngược lại, hắn từ trước đến nay không để bụng sinh tử của những người khác, cái Tu Chân giới này, hủy diệt thì lại thế nào?

Bạch Nhu đứng im, nàng ta hoàn toàn không nghĩ tới Cảnh Khải Thiên lại vô tình vô nghĩa như vậy, sinh tử toàn bộ Tu Chân giới toàn bộ đều kí thác trên người hắn, tại sao hắn lại có thể thờ ơ như vậy?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 425

Edit: Linhlady

M

ạc Vân Quả vừa lúc đi tới nơi này, nội dung trò chuyện lúc trước nàng hoàn toàn không nghe được, nhưng không chịu nổi đám người trong phòng phát sóng bồ não, liếc qua khung cảnh kia, quả thực giống như là bạch y nữ tử rể tình đậm sâu tới cửa tìm tình lang.

Mạc Vân Quả tất nhiên là không hiểu chuyện đó, ngày thường người trong phòng phát sóng trực tiếp tuy rằng đại bộ phận đều không đàng hoàng, nhưng thời khắc mấu chốt vẫn có thể đoán được trọng điểm.

Mạc Vân Quả nghe ý nghĩ của đám người trong phòng phát sóng trực tiếp nói, càng thêm kiên định bọn họ chính xác.

“Người..... Lại có thể tuyệt tình như vậy?” Bạch y nữ tử vẻ mặt nôn nóng, gấp gáp.

“A..... Tuyệt tình?” Cảnh Khải Thiên liếc xéo Bạch Nhu một cái, cười lạnh nói.

“Cảnh Khải Thiên!” Bạch y nữ tử tức giận khó nén hét lên.

Cảnh Khải Thiên chỉ nhàn nhạt quét mắt qua nàng ta một cái, từ xoang mũi phát ra một tiếng “Ừm”.

“Người..... Người như thế nào có thể như vậy!” Bạch y nữ tử nói như thế.

“Ta vì sao không thể như vậy?” Cảnh Khải Thiên hỏi ngược lại.

Mạc Vân Quả:.....

“Nhìn xem xem! Ta nói không sai mà, bạch y nữ tử này tuyệt đối có vấn đề!”

“Chắc chắc chắc, cái gọi là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, đại thần thật khổ sở đây dựa tình a!”

“Ta cho rằng loại tiết mục như thế này chỉ có ở thế giới của ta mới có thể xảy ra, ai ngờ 233333333333”

“ Cái này xem như là tiết mục thông dụng trong vũ trụ ư?
233333333333”

“Cảnh Khải Thiên không phải vẫn luôn lãnh tình lãnh tâm sao? Sao nháy mắt lại thông đồng với muội tử rồi?”

“ Lầu trên lại không sáng suốt rồi, người mắt sáng đều thấy được là bạch y nữ tử tự mình đưa tới cửa, không phải sao?”

“Các người không cảm thấy kỳ quái sao?”

“ Ừm? Kỳ quái chỗ nào?”

“Các người xem, tiểu Quả Quả ở chỗ này cũng đến ba tháng rồi đi? Trong khoảng thời gian đó, đa số là ở trên đỉnh ngọn núi, nhưng cho tới bây giờ không hề nhìn thấy ai tới đây, càng quan trọng hơn là, ta lưu ý một chút toàn bộ cấu tạo của ngọn núi, phương diện này trận pháp thật mạnh, nguy cơ tứ phía, bạch y nữ tử này làm sao có thể bình an mà lên núi, nói vậy cũng là một người tài ba, hơn nữa trên người nàng ta khí chất hơi mang một tia tiên khí, như vậy có thể thấy cho dù thực lực của nàng ta kém Cảnh Khải Thiên, nhưng cũng tuyệt đối không kém.”

“ Lầu trên có ý tứ gì?”

“Ý tứ chính là, bạch y nữ tử này có thể tu luyện đến cảnh giới như vậy, hẳn là sẽ không bị cái gọi là hèn trăn sở nhiễu.”

“Thôi đi, không thấy Cảnh Khái Thiên kia đầu quỳ gối ở dưới váy tiểu Quả Quả sao?”

“Cái này không giống nhau, Cảnh Khái Thiên là bởi vì lúc trước không trải qua tình kiếp, nhưng bạch y nữ tử này rõ ràng không giống như vậy.”

“

Ừ, lâu trên nói có đạo lý, chúng ta vẫn nên nhìn nhìn lại đi.”

“Đồng ý.”

Mạc Vân Quả có máy che tin tức trên người, Cảnh Khái Thiên cùng Bạch Nhu đều không có phát hiện t ần tại của nàng.

Đương nhiên, càng quan trọng là, Cảnh Khái Thiên cùng Bạch Nhu đều đặt toàn bộ tâm tư trên người đối phương, cảnh giác người kia, hơn nữa hai người đều tự tin, hẳn không ai có thể đủ thực lực đi vào nơi này, lúc này mới không lãng phí th ần thức quan sát bốn phía, nếu không Mạc Vân Quả vô cùng có khả năng bị phát hiện.

Bạch Nhu thấy Cảnh Khái Thiên tuyệt tình như thế, tuy rằng trong lòng có chút tức giận, nhưng cũng chung quy cũng có thể hiểu.

Cảnh Khái Thiên xưa nay không màng chuyện thế nhân, trước kia còn có môn phát nổi tâm tư muốn tiêu diệt hắn, cuối cùng đều bị hắn một người tiêu diệt, đổi làm nàng ta, nàng ta khẳng định làm không được hắn có thể bình tĩnh như vậy.

Nhưng mà.....

Bạch Nhu cắn cắn môi, nàng ta hao phí tâm huyết, tính được vận số gần nhất của Tu Chân giới, bên trong đã bại lại thiếu một tia sinh cơ, chỗ có sinh cơ, đúng là ngọn núi này, đây cũng là lý do vì sao nàng ta trở lại tìm hắn.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 426

Edit: Linhlady

“Người thật sự không muốn?” Bạch Nhu lại hỏi, trong lòng nàng ta vẫn hy vọng có một tia may mắn.

Cảnh Khải Thiên nhìn nữ nhân trước mắt, hắn biết nàng ta, là một người rất cường đại, nếu như không phải nàng ta vẫn luôn bị tình yêu, gia đình ràng buộc, với thực lực của nàng ta, chỉ sợ không chênh lệch nhiều với hắn là bao.

Hắn có chút không rõ, vì sao nàng ta sẽ tìm tới hắn, còn sẽ nói một ít lời kỳ kỳ quái quái.

Gì mà vận số Tu Chân giới gần đây? A..... Hắn lại cảm thấy, những người đó ở Tu Chân giới sống thật tốt, nơi nơi nhảy nhót sinh sự, không hề có dấu vết vận số tới gần.

“Ta ý đã quyết, thỉnh h ồi.” Cảnh Khải Thiên cũng không muốn tiếp tục nói chuyện với nàng ta nữa, bởi vì nam nhân của nàng ta, cùng hắn có ít mâu thuẫn, mâu chốt nhất đó là, hắn cũng không thích có người uy hiếp hắn làm chuyện hắn không thích.

Bạch Nhu hôm nay tới nơi này mục đích là khuyên Cảnh Khải Thiên nhanh chóng phi thăng, đương nhiên sẽ không dễ dàng rời đi như vậy.

Nàng nghe thấy Cảnh Khải Thiên nói như vậy, nhắm mắt lại, nhớ tới trượng phu của mình, nhi nữ.....

“Bùm” một tiếng, Bạch Nhu lập tức quỳ gối trên mặt đất, tư thái cũng hạ xuống, thực sự có chút đáng thương.

Cảnh Khải Thiên:.....

Mạc Vân Quả:?

Mọi người phòng phát sóng trực tiếp: Ta là người ngoan ngoãn, đây là cầu hôn sao!

“Ta xin ngài, xin ngài phi thăng!” Ngữ khí Bạch Nhu kiên định, bên trong hai mắt, tràn đầy thỉnh cầu với Cảnh Khái Thiên.

Cảnh Khái Thiên nhìn nữ nhân quỳ trên mặt đất, cũng không bảo nàng ta đứng lên, mà hỏi ngược lại: “Vì sao ngươi không tự phi thăng? Luận thực lực, ngươi chỉ cần bế quan mấy năm, đã có thể đạt tới Độ Kiếp Hậu Kỳ, mất một ít thời gian, Tu Chân giới cũng không diệt vong.”

Hắn thật sự cảm thấy kỳ quái, vì sao lại yêu cầu hắn phi thăng, loại chuyện phi thăng này, vốn dĩ chính là chuyện riêng mỗi người, huống chi, vì sao nàng ta không phi thăng đâu?

Trên mặt Bạch Nhu xẹt qua một tia khó xử, hiển nhiên không muốn nói cho Cảnh Khái Thiên nguyên do vì sao.

Cảnh Khái Thiên cũng không tiếp tục đặt câu hỏi, chỉ yên lặng chờ đợi.

Trong lúc nhất thời, nơi này lập tức an tĩnh lại.

Nhưng lúc này trong phòng phát sóng trực tiếp, lại náo nhiệt lên, tuy rằng bọn họ chưa từng ngừng nghỉ lúc nào.....

“Ta là người ngoan ngoãn, ta lần đầu tiên thấy có người cầu người khác phi thăng.”

“Ta là người ngoan ngoãn, ta lần đầu tiên thấy có người cầu hắn phi thăng hắn còn không phi thăng.”

“Ta là người ngoan ngoãn, cái này quả thực chính là thần phát triển a!”

“Cho nên nói, chúng ta lúc trước đều đã đoán sai.....”

“Ai baro các ngươi suốt ngày xem phim tình cảm cầu huyệt, à không, trong đầu đều là bát quái đi!”

“Cho nên này bạch y nữ tử đi vào nơi này mục đích chính là cầ Cảnh Khải Thiên phi thăng?”

“Xem bộ dáng này, thật là như thế.”

“Không biết vì sao, ta luôn cảm thấy muốn cười to, ha ha ha ha ha ha.”

Mạc Vân Quả nghe được bạch y nữ tử khuyên Cảnh Khải Thiên phi thăng, tức khắc ánh mắt sáng lên, đây chẳng phải là nhiệm vụ của nàng sao?

Trong lúc người trong phòng phát sóng trực tiếp chưa kịp ngăn cản, Mạc Vân Quả trực tiếp đi ra ngoài.

Bạch Nhu nhìn nữ tử đột nhiên xuất hiện xuất hiện, trong lòng kinh hãi, cả người lập tức liền cảnh giác, nhưng nhìn sang Cảnh Khải Thiên tuy rằng cũng kinh ngạc, nhưng hơi thở quanh thân lập tức mềm đi xuống, nàng ta cũng thu hẫ áp lực phóng ra.

Cảnh Khải Thiên nhìn thấy người đến là Mạc Vân Quả, ba bước gộp làm hai bước về hướng nàng mà đi, nâng tay xoa xoa tóc nàng nói: “Không phải nói người ở phòng sao?”

“ Ừm, tìm người.” Mạc Vân Quả trả lời.

Cảnh Khải Thiên nghe được lời này, trong mắt tràn đầy ý cười.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 427

Edit: Linhlady

Bạch Nhu vẫn quỳ gối ở nơi đó, ánh mắt lại là tò mò dừng ở trên người Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả cảm nhận được tầm mắt đánh giá của nàng ta, nhìn về phía Bạch Nhu.

“Tiểu nghịch ngợm, đi thôi, chúng ta trở về” Cảnh Khải Thiên cũng không tính toán tiếp tục nói chuyện với Bạch Nhu, nếu nàng ta muốn quỳ, thế thì cứ quỳ gối nơi đó cho tốt đi.

Bạch Nhu vừa nghe lời này, lập tức nóng nảy.

“Cảnh Khải Thiên, cần xin ngài, người nghĩ muốn cái gì, ta đều có thể cho người, chỉ cần người phi thăng!” Bạch Nhu trong lòng sôi ruột, đôi tay chống ở trên mặt đất, tư thái càng thấp hơn.

Cảnh Khải Thiên nhìn Bạch Nhu như vậy, trong mắt xẹt qua một tia châm chọc.

Hắn khẽ nhất tay một cái, thân thể Bạch Nhu tự động đứng lên.

“ Dù sao cũng là người Độ Kiếp kỳ, không cần chà đạp chính mình như thế.” Cảnh Khải Thiên nói như vậy, “Ta biết người có người muốn bảo hộ, nếu đổi lại là trước kia, đồng ý với người cũng được, nhưng mà hiện tại.....”

Ánh mắt Cảnh Khải Thiên dừng ở trên người Mạc Vân Quả, trong mắt hàm chứa hàm nghĩa không rõ.

Bạch Nhu nhìn Cảnh Khải Thiên như vậy, cũng nhanh chóng đoán được cái gì đó, nàng ta không nghĩ tới, Cảnh Khải Thiên thế nhưng sẽ có người để ý.

Bạch Nhu biết, nếu như thế này, mục đích của nàng ta cũng không đạt được, thế nhưng, nàng ta chung quy không cam lòng.

Nàng ta có gia đình, có trượng phu, trượng phu nàng ta tư chất không tốt, cho dù nàng nghịch thiên sửa mệnh, trượng phu hiện giờ cũng mới là tu vi Nguyên Anh, muốn đạt tới độ kiếp không biết còn phải dùng thời gian bao lâu.

Nếu là nàng ta phi thăng, vậy trượng phu của nàng ta, còn nhi nữ ở lại nên làm như thế nào?

Nàng ta không bỏ được, cho nên chỉ có thể khiến Cảnh Khải Thiên phi thăng, cứu lấy toàn bộ đại lục.

Nói đến cùng, là nàng ta ích kỷ, nhưng không có biện pháp, nàng ta, lại có người khiến bản thân bận tâm.....

Cảnh Khải Thiên đương nhiên hiểu được tâm tư của Bạch Nhu, nếu đổi lại trước kia, hắn có lẽ cao hứng lên sẽ đồng ý, dù sao ở thế giới này, thật đúng là không có chuyện gì vui vẻ.

Thế nhưng hiện tại thì sao ~

Cảnh Khải Thiên không biết tiên đan có thể phi thăng hay không, nhưng mà hắn không muốn rời khỏi nàng, hắn có thể bảo hộ nàng cả đời, ừm..... Một đời một kiếp.

Mà đối với hắn mà nói, một đời một kiếp cũng ý nghĩa vĩnh viễn.

Mạc Vân Quả không biết tâm tư của Bạch Nhu, cũng không hiểu tâm tư của Cảnh Khải Thiên.

Nàng thấy Cảnh Khải Thiên không để ý tới người khuyên hắn phi thăng, trong lòng suy đoán có khi nào Cảnh Khải Thiên không muốn phi thăng.

Nhưng lý do này không giống trong bối cảnh truyện nha, rõ ràng Cảnh Khải Thiên rất muốn phi thăng.

Tuy rằng cùng tình thế hiện tại có chút khác với nội dung, nhưng Mạc Vân Quả vẫn sẽ tận chức tận trách, hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng hiện tại, giống như không phải thời điểm thích hợp để khuyên nhủ hắn phi thăng.

“Di? Cảnh Khải Thiên đang thổ lộ với tiểu Quả Quả nhà ta sao?”

“Lâu trên giờ người mới phát hiện sao.”

“Ai, ta mỗi ngày rõ ràng đã thông báo quá rất nhiều lần, đáng tiếc a.....”

“Ai, chúng ta không thể như vậy, chỉ thấy người mới cười, đâu nghe người xưa khóc a!”

“Đúng vậy, chẳng lẽ các người quên tiểu Quả Quả nhà ta che dấu một đàn hậu cung sao!”

“Phốc, che dấu một đàn hậu cung là cái quỷ gì?!”

“Hắc hắc hắc, giống như bại lộ cái gì đó.”

“【 hình ảnh 】 【 hình ảnh 】 【 hình ảnh 】 【 hình ảnh 】 【 hình ảnh 】 【 hình ảnh 】 ”

“Nhìn thấy không! Đây là ta tạo tổ CP cho tiểu Quả Quả nhà ta đó! Có phải đều đặc! Biệt! Đẹp! Hay không Ha ha ha ha ha! Mỗi thế giới ta đều chụp hình nha ~”

“Vậy người không phải rất tuyệt sao ~”

“Ta nhìn xem a, có tiểu Mặc Mặc nhà ta ~”

“Chặc chặc chặc, một đám quỷ bát quái.”

“Không không không, chúng ta chỉ là một đám đảng CP! (Mặt ngạo
kiêu)”

“Không sai không sai (mặt kiêu ngạo)”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 428

Edit: Linhlady

Cảnh Khải Thiên thấy Mạc Vân Quả vẫn cứ không có phản ứng, trong lòng tuy rằng có một chút thất vọng, nhưng cẩn thận nghĩ lại, cái này còn không phải là chuyện thường tình sao?

Hắn thích nàng, không phải vì dáng vẻ ngọc ngà kia sao?

Cảnh Khải Thiên xoa xoa đầu Mạc Vân Quả, mang theo nàng rời đi, chỉ còn lại Bạch Nhu kia, ánh mắt nhìn theo bọn họ không biết có ý gì, màng ta đứng ở nơi này thật lâu.

Cảnh Khải Thiên cũng không giải thích gì với Mạc Vân Quả, bởi vì không thẹn với tâm, cho nên không cần giải thích.

Mạc Vân Quả cũng không cần Cảnh Khải Thiên giải thích, nàng có cả phòng phát sóng trực tiếp là một đồng não bổ, Cảnh Khải Thiên giải thích ngược lại sẽ có vẻ có chút dư thừa.

Trong nháy mắt ba ngày qua đi, Mạc Vân Quả không hề gặp lại Bạch Nhu, mà Cảnh Khải Thiên vẫn đối xử như bình thường với nàng.

Nhưng nàng không thể giải thích được vì sao, trong lòng Mạc Vân Quả luôn có một loại dự cảm bất an, giống như có đại sự gì sắp phát sinh.

Mà cảm giác như vậy vẫn kéo dài liên tục cho đến trưa ngày thứ tư, khi Cảnh Khải Thiên đang cùng nàng nói chuyện phiếm, lại bỗng nhiên hôn mê bất tỉnh.

Trong nháy mắt kia, dự cảm bất an trong nội tâm Mạc Vân Quả càng lớn hơn.

Thường nhân hôn mê đều không phải việc nhỏ, càng đừng nói là Cảnh Khải Thiên đã Độ Kiếp Hậu Kỳ hôn mê.

Quần chúng trong phòng phát sóng trực tiếp lại được một trận rối loạn, sôi nổi suy đoán, rồi lại trong lúc nhất thời lưỡng lự.

Mạc Vân Quả nửa ôm thân thể Cảnh Khải Thiên, cảm giác được trên người hắn có vài tia lạnh lẽo, ngay lúc này, một giọng nữ từ ngoài cửa truyền đến.

“Người đem hắn đỡ lên trên giường đi thôi.” Bạch Nhu không biết từ nơi nào xông ra.

Mạc Vân Quả nhìn nàng ta một cái, đem Cảnh Khải Thiên đỡ tới trên giường.

“Người làm cái gì với hắn?” Mạc Vân Quả hỏi.

Ánh mắt Bạch Nhu thực phức tạp, mang theo một tia áy náy, một tia đau lòng, nhưng càng nhiều, còn lại là kiên định.

“Chờ hắn tỉnh lại, người liên sẽ biết.” Bạch Nhu cũng không tính toán giải thích cái gì, nàng ta muốn đạt được mục đích, nhiều ngày trôi qua giờ có thể hoàn thành.

Mạc Vân Quả lẳng lặng nhìn nàng ta, một đôi mắt ngăm đen nhìn đến khi Bạch Nhu cảm thấy tê dại, nàng ta áp kính ngực xuống trong lòng, hít sâu một hơi, dời đi đề tài.

“Người chính là viên tiên đan kia đi?” Tuy rằng là hỏi câu, lại dùng chính ngữ khí khẳng định.

Nữ nhân này, đã sớm biết Mạc Vân Quả là một viên tiên đan.

Mạc Vân Quả không có trả lời, vẫn cứ nhìn chằm chằm nàng ta.

“Hắn sắp phi thăng, nếu người nguyện ý, sau này ta có thể chiêu cố người.” Bạch Nhu lời này nói nhưng thật ra có vài phần thật lòng, trong mắt cũng không chứa một tia tham lam nào, nàng ta đối với tiên đan, xác thật không có gì hứng thú.

Mạc Vân Quả nghe được lời này, trăn mặc một h ồi, hỏi: “ Làm sao người biết?”

“Cái gì?” Bạch Nhu trong lúc nhất thời không kịp phản ứng lại.

“Hắn sẽ phi thăng.” Mạc Vân Quả nói.

Bạch Nhu lắc đầu, cũng không giải thích, hiển nhiên, nàng ta cũng không nguyện ý giải thích.

Mạc Vân Quả không chắc chủ ý Bạch Nhu đánh là cái gì, nàng cúi đầu nhìn thoáng qua Cảnh Khải Thiên đang hôn mê, sắc mặt h ồng nhuận, hô hấp vững vàng, một chút cũng không giống người xảy ra việc gì.

Bạch Nhu thấy dáng vẻ này của Mạc Vân Quả, trong mắt xẹt qua một tia áy náy, nàng ta thấp giọng hỏi nói: “Người thích hắn sao?”

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nhìn v ềphía nàng ta, lắc lắc đầu.

Mà đúng lúc này, Cảnh Khải Thiên vốn dĩ đang hôn mê đột nhiên mở mắt.

Cặp phượng nhãn ngả ngón đơn lúc này lại là có vẻ có vài phần đăm mặc, ẩn ẩn lại hỗn loạn vài phần nhân từ, nhìn kỹ đi, vài phần nhân từ kia tựa h ồgiống như là coi thường.

Cảnh Khải Thiên nhìn lướt qua phòng, sau đó đứng dậy nhìn nử tử đang ở mép giường, âm thanh trong trẻo phiêu tán ở không trung.

“Người là ai?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 429

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả nhìn Cảnh Khải Thiên gần ngay trước mắt, rõ ràng mới vài phút mà thôi, người này lại hoàn toàn không quen biết mình?

Bạch nhu nhìn Cảnh Khải Thiên như vậy, lặng yên thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra, kế hoạch của nàng ta thành công.

Ba ngày trước, sau khi Cảnh Khải Thiên cự tuyệt nàng ta, nàng ta biết, quang minh chính đại không thể khiến hắn phi thăng, như vậy chỉ có thể làm chuyện mờ ám.

Cảnh Khải Thiên có đi đầu vươngng bận, như vậy nàng ta làm cho hắn không chỗ nào vươngng bận.

Nàng ta không ngốc, đương nhiên sẽ không đi giết Mạc Vân Quả, nàng ta chỉ làm Cảnh Khải Thiên quên nàng đi.

Tuy rằng người đã đạt tới Độ Kiếp Hậu Kỳ đã là bách độc bất xâm, nhưng vạn vật tương sinh tương khắc, tại đại lục này, luôn có thứ có thể xâm nhập vào trong cơ thể Độ Kiếp Hậu Kỳ.

Lúc trước khi nàng ta đi vào bí cảnh, nàng ta phát hiện một loại độc vật, phấn hoa vô sắc vô vị, lại kịch độc vô cùng.

Sau đó nàng ta tỉ mỉ nghiên cứu chế tạo đan dược, hóa thành bột phấn, phiêu tán ở không khí, tất nhiên có thể làm người ta quên đi người quan trọng nhất.

Sau ba ngày, Cảnh Khải Thiên sớm đã hít vào một lượng lớn bột phấn, hiện giờ ngẫm tính lại thời gian, cũng đến lúc phát huy tác dụng, cho nàng ta mới đi tới nơi này.

Đến nỗi Mạc Vân Quả vì sao không có trúng độc, Bạch Nhu cũng nói không rõ được nguyên nhân, nhưng nghĩ đến có lẽ có quan hệ với việc nàng ấy là tiên đan.

Mạc Vân Quả có trúng độc hay không cũng không có quan hệ với nàng ta, chỉ cần Cảnh Khải Thiên quên mất Mạc Vân Quả, như vậy hắn có thể an tâm phi thăng.

Ở trong mắt Bạch Nhu, tất cả đều được lên sắp xếp một cách hoàn mỹ, nhưng có một điểm nàng ta xem nhẹ, đó là cảm tình của Cảnh Khải Thiên.

Cảnh Khải Thiên nhìn tiểu hài tử ngốc ngốc trước mắt, bật cười, sau đó giúp nàng sửa lại tóc tai có chút lộn xộn, ôn nhu nói: "Người là tiểu hài tử nhà ai? Sao lại tới đây?"

Mạc Vân Quả nhìn hắn nói: "Người dẫn ta tới."

Cảnh Khải Thiên sửng sốt, hắn xoa xoa ấn đường, lại cảm thấy hình như mình đã quên chuyện gì đó rất quan trọng.

"Như vậy a....." Hắn sâu kín thở dài, đem ánh mắt đầu hướng về phía phương xa.

Lúc này, Bạch Nhu đã biến mất vô tung vô ảnh, cũng không biết nàng ta đi nơi nào.

"Đã là như thế, vậy người cứ ở lại đây đi." Cảnh Khải Thiên nhàn nhạt nói, giọng điệu ôn nhu như trước, chỉ là thiếu một tia sùng nịnh cùng ngọt nị.

Mạc Vân Quả gật đầu, sờ sờ cái trán của hắn nói: "Người mất trí nhớ."

Cảnh Khải Thiên cảm nhận được độ ấm của bàn tay đang sờ lên trán mình, trái tim không khống chế được nhảy lên, sau đó hắn nhanh chóng áp xuống.

Cảnh Khải Thiên cảm thấy, có thứ gì bị mình xem nhẹ, hắn muốn đi tìm thứ kia, nhưng rồi lại không tìm ở đâu.

"Phải không? Mất trí nhớ thì mất trí nhớ thôi." Cảnh Khải Thiên xoa xoa tay, cũng không để ý.

Hắn cũng không cảm thấy mình mất trí nhớ, hắn nhớ rõ xuất thân, nhớ được quá trình bản thân tu luyện, nhớ được tất cả những chuyện mình đã trải qua.....

Cảnh Khải Thiên chỉ cảm thấy có chút kỳ quái, trong trí nhớ hắn phóng đảng không kềm chế được, đam mại tuyệt tình, cũng không tin mệnh tin thiên, hắn chỉ mới ngủ một giấc thôi, sau khi tỉnh giấc mộng này, hắn giống như.....

Dường như bắt đầu tin tưởng vận mệnh, trong lòng giống như có thứ gì tích tụ, khiến hắn cũng không có tâm tình mà đi làm việc khác.

Cũng may, nhìn tiểu bằng hữu trước mắt, trong lòng hắn tích tụ lại như thiếu một phần.

"Tiểu bằng hữu, ngươi biết thiên ngoại hữu thiên sao?" Cảnh Khải Thiên cảm giác được mình sắp phi thăng, trước kia tâm cảnh hắn không đủ, nhưng hiện tại, giống như không sai biệt lắm.

"Ừm." Mạc Vân Quả thấp giọng lên tiếng.

- - - - -

Edit: Đột nhiên thấy có chút đau lòng cho Cảnh Khải Thiên, quên đi người quan trọng nhất cảm giác đó như thế nào....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 430

Edit: Linhlady

Cảnh Khải Thiên bật cười, lại xoa xoa mái tóc của Mạc Vân Quả.

"Ta bây giờ muốn đi đến một thế giới khác nhìn xem nó như thế nào." Cảnh Khải Thiên nói ra lời này có vài phần mờ mịt, đôi mắt phượng kia cũng có vài phần đậm mạc.

Hiện giờ Cảnh Khải Thiên, chỉ là quên mất một người là Mạc Vân Quả mà thôi, không ngờ lại có chuyển biến lớn như vậy.

Có lẽ, đã từng hấn, đó là như vậy.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp không chắc hiện giờ Cảnh Khải Thiên như thế nào, nhưng lại có thể đoán được Bạch Nhu làm cái gì đó, bất kể ai nhìn thấy Cảnh Khải Thiên mất trí nhớ đều có thể xác định là do Bạch Nhu, chỉ là bọn hắn không biết được biện pháp của Bạch Nhu là gì mà thôi.

Cảnh Khải Thiên biết, khoảng cách để mình phi thăng chỉ cách một bước nữa thôi, ừm..... Chỉ thiếu một chút mà thôi.

Nhưng hắn đã đạt tới cảnh giới này rồi, một chút kia cũng không có nghĩa là vĩnh viễn.

Cảnh Khải Thiên cũng không quá để ý, hắn từ trước đến nay đậm mạc tuyệt tình, trừ bỏ nội tâm ngày đó có chút khác thường, mặt khác, nhưng thật ra không có gì.

Mạc Vân Quả đương nhiên biết Cảnh Khải Thiên mất trí nhớ, nhưng làm sao để lấy lại ký ức cho hắn, nàng hoàn toàn không biết.

Sau khi mất trí nhớ Cảnh Khải Thiên đối đãi với Mạc Vân Quả vẫn như cũ rất tốt, chỉ là thiếu đi một phần sủng nịnh.

Nhoáng lên, lại một tháng đi qua.

Bạch Nhu năm lần bảy lượt trộm đi vào nơi này tra xét tình huống, thấy hai người dáng vẻ tiêu dao, trong lòng nôn nóng, r ấi lại không thể làm gì.

Cảnh Khải Thiên thật ra đã phát hiện có người đến, nhưng người nọ lại không có ác ý gì với hắn cùng tiểu bằng hữu, thế cho nên hắn cũng lười quản.

Dương nhiên, quan trọng hơn là, hắn biết người kia, Bạch Nhu, là một nữ nhân có thực lực có thể không phân cao thấp với hắn.

Ngày này, Bạch Nhu lại lần nữa tra xét tình huống, vừa lúc bị Mạc Vân Quả đụng vào.

Hai người hai mặt nhìn nhau, vừa lúc có cả Cảnh Khải Thiên, hắn mở miệng trước.

"Nếu đã tới, sao không vào đây ng ấi?" Giọng nói của Cảnh Khải Thiên trong sáng lại lạnh nhạt, đối với sự xuất hiện của Bạch Nhu, không mặn không nhạt.

Bạch Nhu trong lòng cả kinh, kinh nghi nhìn thoáng qua Cảnh Khải Thiên, phát hiện hắn cũng không có cái gì dị thường, lúc này mới đi theo hai người vào phòng.

Ba người ng ấi mỗi người một nơi, Bạch Nhu nắm hai tay, có chút khẩn trương.

"Tới đây có chuyện gì?" Ngón tay dài mảnh khảnh của Cảnh Khải Thiên phát qua tóc của Mạc Vân Quả, dường như hắn rất thích động tác này.

Thân thể Bạch Nhu run lên, do dự nửa ngày lúc sau, mới nói nói: "Ta đến xem người phi thăng chưa."

Cảnh Khải Thiên khẽ cười một tiếng nói: "Sao có thể dễ dàng như vậy, còn kém một chút."

"Như thế nào lại như vậy?" Bởi vì kích động, Bạch Nhu lập tức đứng lên.

" Hử?" Cảnh Khải Thiên nhàn nhạt nhìn nàng ta một cái, ánh mắt tựa như xem người chết.

Mạc Vân Quả từ đầu đến cuối đầu không nói chuyện, nàng cũng đại khái đoán được người làm hại Cảnh Khải Thiên mất trí nhớ, đó là nàng ta.

Bạch Nhu khó khăn ng ồi xuống, lắc đầu, sắc mặt có vài phần khó coi.

Cảnh Khải Thiên thu h ồi t ầm mắt, nhàn nhạt nói: "Nếu không có việc gì, không tiễn."

Câu này xem như lệnh đuổi khách, Bạch Nhu cũng không dám ở lại, không có người so nàng ta rõ ràng trình độ khủng bố của Cảnh Khải Thiên.

Cảnh Khải Thiên thấy người đã đi, lúc này mới thở dài một hơi nói: "Tiểu bằng hữu, người nói xem làm lại thiếu một chút thế nhỉ?"

Tuy rằng nói có chút tiếc hận, nhưng ngữ khí kia lại không có vẻ tiếc hận chút nào.

Phi thăng hay không phi thăng, đối với hắn mà nói, cũng không có nhiều quan hệ cho lắm.

Đương nhiên, quan trọng là, hắn cảm thấy thế giới này, giống như có thứ gì bị hắn quên đi, hắn không muốn rời khỏi nơi này, chỉ sợ hắn đi r ồi lại không nhớ lại được nữa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 431

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn Cảnh Khải Thiên thay đổi trở nên khác với trước kia, ở trong đầu hỏi: "Hắn có phải không vui hay không?"

"Ai nha, đâu chỉ là không vui thôi đâu? Quả thực là cực kì không vui không phải sao!"

"Đúng vậy đúng vậy!"

"Đáng thương cho ta mỗi ngày a! Cứ như vậy mà mất trí nhớ, một chút cầu lương ta cũng không ăn được, hu hu hu....."

"Lầu trên vừa thấy chính là thiếu ngược 233333333"

"Tiểu Quả Quả, người không phải biết rõ cố hỏi sao?"

Phòng phát sóng trực tiếp thống nhất trả lời làm Mạc Vân Quả xác định cảm giác của mình là đúng, nàng còn nói thêm: "Làm sao để khiến hắn vui vẻ?"

"Tiểu Quả Quả, nếu không người hôn hôn hắn?"

"Phốc, trên lầu người đang làm sự tình sao!"

"Làm sự tình a làm sự tình!"

"Chúng ta lấy yêu làm sự tình a làm sự tình!"

"Tiểu Quả Quả, không phải sợ, đi lên chính là hôn!"

"Ta nói một câu, không cần hôn môi! (tay Nhĩ Khang *)"

* Là động tác đưa tay lên của Nhĩ Khang biểu đạt với đối phương:Chờ một chút không cần đi

"Ta lại nói hai câu, không cần hôn môi, đi lên chính là hôn! (mặt hoa si)"

"Lầu trên..... Ngốc."

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, đem tâm tư rời khỏi phòng phát sóng trực tiếp, nhìn về phía Cảnh Khải Thiên.

Lúc này Cảnh Khải Thiên, mặt mày đăm đăm, rõ ràng là cùng một người, tại sao trước sau lại có thay đổi lớn như thế.

Quên đi một người, ngay cả tình cảm cũng mất đi luôn sao?

Mạc Vân Quả đứng lên, thân mình hơi hơi hướng về phía trước, dưới ánh mắt nghi hoặc của Cảnh Khải Thiên chậm rãi ấn môi lên trán hắn.

Trần mặc, trần mặc thật lâu, trần mặc giống như chết.....

Sự trần mặc này lại bị một trận tiếng sấm đánh vỡ, thiên lôi oanh oanh liệt liệt thẳng tắp bổ vào phòng, đem phòng ở chém thành hai nửa, hai người tức khắc bại lộ ở dưới ánh mặt trời.

Mạc Vân Quả vẫn cứ duy trì tư thế này không nhúc nhích, Cảnh Khải Thiên lại chậm rãi lui đi ra ngoài.

"Tiểu nghịch ngợm....." Hắn lâm bẫm một tiếng, mang theo vô hạn lưu luyến.

"..... Này, đã khôi phục ký ức? Giả đi?"

"Phốc, hôn một chút là có thể khôi phục ký ức, tiểu Quả Quả nhà ta quả thực 666666666"

"Không đúng, tình huống không thích hợp."

"Như thế nào lại không đúng rồi? Không nghe thấy Cảnh Khải Thiên gọi tiểu Quả Quả nhà ta là tiểu nghịch ngợm sao?"

"Thiên lôi không đúng, tại sao lại có thiên lôi?"

"Chẳng lẽ....."

"Chẳng lẽ....."

"Thiên kiếp!"

"Thiên kiếp!"

Phòng phát sóng trực tiếp vang lên một trận kinh ngạc, hôn một chút thiên kiếp liên tới rồi? Cái này rốt cuộc là tình huống như thế nào!

Cảnh Khải Thiên vươn tay, xoa xoa tóc Mạc Vân Quả, lại bắt đầu sửa sang lại tóc bị hắt xoa hỗn độn, hắt tay, vuốt khuôn mặt của nàng, chậm rãi vuốt ve, giúp nàng sửa lại quần áo lộn xộn.

"Ta sắp phi thăng." Ngữ khí của Cảnh Khải Thiên như cũ nhàn nhạt, nhưng cẩn thận nghe, lại cất giấu trong đó một tia tình yêu.

"Ừm." Mạc Vân Quả lên tiếng, trên đỉnh đầu thiên lôi càng thêm oanh oanh liệt liệt, mắt thấy nó phải nổ tung người Cảnh Khải Thiên, hắt chỉ nhẹ nhàng vung tay lên, thiên lôi kia liền tan.

Cảnh Khải Thiên lại cười khẽ một tiếng, mang theo vài tia tà mị.

Hắn nhắm mắt lại, đem đỉnh đầu tựa lên đầu Mạc Vân Quả.

Cùng lúc đó, Mạc Vân Quả cảm giác trong đầu mình có thêm thứ gì đó.

"Đây là động phủ ta tự mình tạo ra, hiện giờ tặng cho người, nó sẽ có liên kết với linh hồn của người, có động phủ này, bất kể người đến nơi nào cũng có sống thật tốt." Cảnh Khải Thiên cũng không có nói cho Mạc Vân Quả, hắn đem một sợi thần thức mang theo tình ti trời định bên trong động phủ kia.

Sau khi phi thăng, tình với hắn mà nói, là một loại trời buộc.

Tia thần thức kia, sẽ thay bản thể là hắn, bảo vệ nàng thật tốt.

"Tiểu nghịch ngợm, tái kiến." Cảnh Khải Thiên nhẹ nhàng giơ tay, toàn bộ thân thể Mạc Vân Quả bay ra ngoài, không biết đi hướng phương nào.

Trong một khắc cuối cùng khi tách ra, nàng chỉ có thể thấy đôi mắt đậm mạc kia của hắn mà thôi.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 432: Trong mắt người, có bóng dáng ta (phiên ngoại Cảnh Khải Thiên)

Edit: Linhlady

Một khắc khi tiên đan xuất thế, ta đã biết.

Nguyên nhân sao, bởi vì chính ta nhìn nó xuất thế.

Đan Dương Tử tiêu phí mấy năm luyện chế tiên đan, đơn giản vì ta mà thôi, hắn nói hắn muốn chuộc tội.

Mỗi khi hắn đề cập tới chuyện này, ta sẽ khinh thường nhìn lại, quá khứ đã qua đi, chuộc tội lại có ích lợi gì đâu?

Đan Dương Tử nói chỉ cần có tiên đan, liền có thể phi thăng, nghe câu này ta càng là khinh thường.

Tuy rằng khinh thường, nhưng ta không thể không thừa nhận, một khắc khi nhìn thấy tiên đan xuất thế, lòng ta động, không phải nó có tác dụng nghịch thiên, mà bởi vì ta cảm thấy nó đẹp mắt.

Đan Dương Tử khẳng khẳng muốn đem tiên đan cho ta, lại vì tâm sống động đến bất an, ta chạy thoát.

Sau đó, ta mới biết được, đan tông bị giết, bởi vì viên tiên đan kia.

Bên trong tiên đan, có một giọt tinh huyết của ta, ta dễ như trở bàn tay tìm được tiên đan bị tung ra, đem nó nhặt trở về.

Ta thu hồi đạm mạc trước kia, nguy trang bằng thái độ càn rỡ phất phơ, đối với ta mà nói, đây là phương thức tốt nhất để trốn tránh một tia tâm động kia.

Ta biết, tiên đan là có linh tính, nhưng Đan Dương Tử cũng không nói cho ta nó có hóa thành người hay không.

Sau đó, trải qua các loại sai lầm, tiên đan hóa thành người, hóa thành một đứa bé béo, ừm..... Thực mạnh thực đáng yêu, ta thực thích.

Bất tri bất giác ta động tâm, dần dần biến hóa thành một loại cảm tình khác.

Ta cảm nhận được tâm cảnh mình càng ngày càng buông lỏng, trong lòng đối với lời nói của Đan Dương Tử lúc trước có vài phần tin tưởng.

Thế nhân đều nói, ăn tiên đan có thể phi thăng, thế nhưng hắn không hề ăn nàng, lại ần ần chạm đến tiên môn.

Sau lại, tiểu nghịch ngợm trưởng thành, không hề là tròn vo tiểu béo giầy, mà là trưởng thành thướt tha nhi nhũ về nữ hài tử, ần..... Làm lòng ta động.

Cũng chính ở một khắc đó, ta ần ần đã biết, cái gọi là trợ ta thành tiên, thật ra là giúp ta vượt qua lịch kiếp là nàng.

Tới lúc này, ta ần ần chạm vào thiên cơ, ta ần ần ý thức được, sở dĩ tiểu nghịch ngợm xuất hiện ở bên người ta, là vì giúp ta thành công phi thăng.

Ta biết, nhưng làm bộ không biết.

Bạch Nhu đến là chuyện ngoài dự liệu của ta, mà ích kỷ của nàng ta, cũng càng làm ta nhận thức được, thật ra ta cũng ích kỷ.

Nhưng ta xác thật không nghĩ tới, Bạch Nhu lại có thể vì nam nhân kia làm được loại chuyện này, ta mất trí nhớ, hoặc cũng không thể nói như vậy, ta chỉ là quên mất tiểu nghịch ngợm mà thôi.

Ta lại lần nữa vênh váo vẻ trước kia, đậm mạc tuyệt tình, tất cả đều không đặt trong lòng.

Không có vui buồn, không có vui cười, tất cả đều là đậm mạc vô tình.

Ta không nghĩ tới, nàng sẽ hôn ta, cái này dường như là nguyện vọng của ta thật lâu trước kia.

Ta đã từng nghe nhân loại nói qua, hôn lên trán, đại biểu bảo hộ.

Trong nháy mắt, khúc mắc của ta cũng được gỡ bỏ.

Nếu sứ mệnh của nàng là như vậy, ta liền thành toàn, cũng không có gì không tốt?

Ta đem động phủ có một tia tình ti của mình trong đó cho nàng, ta hy vọng nàng có thể sống thật tốt ở trên mảnh đại lục này.

Mà đại lục này, có ta phi thăng, có ta tạo ra thông đạo, ngàn vạn năm sau, nhất định sẽ không mất đi.

Ta tiễn nàng đi, một mình đối mặt với lời kiếp, lời kiếp đối với ta mà nói, cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Trong một khắc đẩy nàng ra xa, ta thấy được trong đôi mắt của nàng, nơi đó có ta tồn tại.....

Lời kiếp qua đi, tất cả, đều không còn tồn tại nữa.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 433: Ta đành lẳng lặng nhìn các người trang bức*

Edit: Linhlady

*Trang bức: (装逼)/Trang B(装B): 1(thường dùng). Làm ra vẻ. Cố gắng thể hiện ra một khí chất (tính cách/phong cách) khác không đúng với thực chất (VD, không hiểu biết, yêu thích gì văn chương nhưng khi đi chung với 1 nhóm văn nghệ sỹ thì làm ra vẻ mình cũng là người hiểu biết, yêu thích văn chương) | 2. Thu mình, giữ kẽ, kín kẽ. Hành động che giấu khả năng, thực lực chân thực để lừa gạt đối phương hoặc biểu hiện khiêm tốn.

Trong khung cảnh âm u, bầu trời giống như muốn sụp xuống, không khí trềnh trợn khiến người ta ngột ngạt.

Ở trong khung cảnh đó, khắp nơi xuất hiện một đám người rách nát, mọi người thét chói tai có tức giận mắng, cũng có sợ hãi.

Cũng có không ít người đã không thể nghe được âm thanh gì nữa, bọn họ lâm vào ngủ say vĩnh viễn, mà có, còn lại một số có thân phận khác bắt đầu cuộc sống mới.

Đây là niên đại hắc ám nhất, cũng là niên đại nhất khủng bố, ở chỗ này, chuyện xưa vẫn cứ tiếp tục.....

Mạc Vân Quả bị một trận đau đớn làm tỉnh lại, vừa mở mắt, đập vào mắt cô là một căn phòng âm u, cô ngẩng dậy, nhìn quanh bốn phía.

Đây là một căn phòng phổ thông, có thể nói thậm chí có chút rách nát.

Mạc Vân Quả nhớ tới ở thế giới trước khi cô bị Cảnh Khải Thiên ném văng ra, lúc sau, không bao lâu cô nhận được thông báo nhiệm vụ hoàn thành, sau đó quay trở về không gian.

Còn chưa kịp nghỉ ngơi, đã nghe thấy Đoàn Tử thông báo phòng phát sóng thăng lên cấp 5, yêu cầu hệ thống tiến hành thăng cấp, mà phòng phát

sóng cũng ngay lập tức mở thế giới tiếp theo, nội dung bối cảnh cũng được chuyển đầy đủ cho cô.

Phòng phát sóng trực tiếp tất cả đều là từ trí năng đại lao, còn không chế giả Đoàn Tử, nghe nói đi tiến hành thăng cấp đi.

Mạc Vân Quả bị ném tới thế giới này, kèm theo nội dung bối cảnh chuyện xưa.

Bởi vì phòng phát sóng trực tiếp đang tiến hành thăng cấp, cho nên người xem trong phòng phát sóng trực tiếp đồng loạt nhất trí, không thể không đánh thưởng.

Mạc Vân Quả cùng người trong phòng phát sóng trực tiếp đều biết, cô tới mặt thế, đây là một niên đại vô cùng hắc ám.

"Oa! Đây là mặt thế trong truyền thuyết a!"

"Lại nói tiếp mặt thế cũng phân rất nhiều chủng loại, tiểu Quả Quả không biết đi vào chủng loại mặt thế nào?"

"Mặt thế còn phân rất nhiều loại? Tỷ như nói?"

"Có mặt thế tang thi a, cũng có mặt thế mãnh thú, còn có nhân loại từ từ biến dị."

"Các người đều không xem bối cảnh chuyện xưa sao? Tiểu Quả Quả đi tới mặt thế tang thi, nơi nơi đều là tang thi a!"

"A! Tang thi a! Nghe nói trong óc chúng có tinh hạch ăn rất ngon!"

"Lầu trên người là đồ tham ăn!"

"Thật sự sao! Tinh hạch trong óc tang thi mang chứa năng lượng thần tinh nha!"

"..... Ta liền cười cười không nói lời nào."

"A! Vì sao phòng phát sóng lại cố tình thảng cấp vào lúc này! Ta muốn đánh thưởng cho tiểu Quả Quả một ít đồ ăn đồ uống không được! Làm sao bây giờ? Tiểu Quả Quả nhà ta sẽ đói bụng."

"Đúng vậy nha, ta muốn đánh thưởng cho tiểu Quả Quả nhà ta một ít vũ khí đồ ăn không được a quăng ngã!"

"A, tiểu Quả Quả nhà ta chẳng phải phải tự mình đi kiếm ăn sao? Đáng thương cho tiểu Quả Quả nhà ta....."

"Phốc, Lầu trên à các người không lẽ đã quên mất một chuyện rồi sao? Thế giới trước gia hỏa Cảnh Khái Thiên đem động phủ để lại cho tiểu Quả Quả nhà ta nha!"

"Không hiểu ra sao."

Mạc Vân Quả nhìn lướt qua phòng phát sóng trực tiếp, nhìn đến thời điểm nhìn đến chữ "Động phủ" cô sửng sốt một chút, sau đó đem toàn bộ tâm đặt lên nội dung bối cảnh.

Ở trong bối cảnh này, cũng có một ít nói về nguyên chủ, là một đứa bé sinh ra trong gia đình bình thường, hiện giờ đang học năm nhất, tính cách thiên chân lãng mạn, có tâm hay đồng tình, ngày thường thích rèn luyện, thân thể tốt chất cũng không tệ lắm.

Ở giai đoạn đầu của mật thể, cô không có trải qua khảo nghiệm, trực tiếp tử vong, Mạc Vân Quả thay thế vào đó bám vào thân thể này.

Còn chuyện mật thể, phải nói về hai ngày trước, hiện giờ toàn bộ thế giới đã bắt đầu hỗn loạn, đương nhiên, cũng có không ít người tránh ở một nơi an toàn, chờ đợi quốc gia cứu viện.....

Chuyện về nguyên chủ cũng không có gì cầu huyết, lần này trong bối cảnh chuyện xưa, quan trọng nhất là nhiệm vụ nó đưa ra.....

- - - - -

Edit: Nhá trước một chương ở TG mới...:))

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 434

Edit: Linhlady

Mục tiêu nhiệm vụ Ân Dật Huy ền, là một quan nhị đại, thời trẻ cũng là hõn trưởng ma vương, vào năm mười lăm tuổi bị cha già ném vào quân doanh huấn luyện, kết bạn một đại bang anh em tốt, tính tình cũng từ cà lơ phất phơ biến thành lãnh khốc thị huyết.

Thủ đoạn cứng rắn cương quyết, không đạt tới mục đích kiên quyết không bỏ qua, liên tiếp mang theo tiêu đội lập chiến công, vào năm 23 tuổi, đã là hàm thượng úy.

Thế nhưng một người như vậy, trong lòng hắn cũng có ánh trăng sáng, khi mặt thế ập đến, vì người con gái kia, hắn mang theo tiêu đội nghĩ cách cứu viện, vốn nên là một đoạn tình duyên oanh oanh liệt liệt thời mặt thế, thế nhưng sau khi cô gái kia thức tỉnh, nữ nhân kia lại có dị năng không gian, dần dần chường mắt Ân Dật Huy ền, cuối cùng trong một lần làm nhiệm vụ, hắn bị cô ta nhấn tâm đẫy vào trong đàn tang thi, tử vong.

Nhưng mà hắn lại không chân chính tử vong, mà trọng sinh tới trước khi mặt thế ập đến một tháng, mang theo toàn bộ ký ức mà trọng sinh, hơn nữa hắn cũng biết được không gian của cô gái kia lại từ ngọc bội gia truyền nhà h ần có.

Lúc này đây, Ân Dật Hhuy ền nắm ngọc bội trong tay, tạo không gian cho mình, khi mặt thế ập tới, trong tay hắn đã có rất nhiều vật tư.

Đứng ở vị trí người xem nhìn nhận, Ân Dật Huy ền nhất định phải đi lên con đường vương giả, đương nhiên, nhưng đây chỉ là nhận xét của người x mà thôi.

Bởi vì khi Ân Dật Huy ền trọng sinh đ ồng thời, một cô gái không thuộc về thế giới này cũng xuyên đến đây, hơn nữa cô ấy cũng có đại pháp bảo — — không gian tùy thân.

Không gian tùy thân của cô ấy có linh tuyền, có thể gieo trồng rau dưa trái cây, còn có thể nuôi vật sống, tỷ như dê bò linh tinh.

Lại xét đến cô gái này, một người xuyên tới đây, cũng có thể đủ đi đầu kiện đi lên con đường xuôi gió xuôi nước.

Đương nhiên, khi nam cường nữ cường va chạm với nhau, chỉ có một loại phương pháp có thể giải quyết mâu thuẫn giữa họ, mà hảo hảo bất hảo (???) đó là, hai người là vợ chồng.....

Mạc Vân Quả chải vuốt rõ ràng toàn bộ bối cảnh, cảm thấy thế giới này thật sự không có chuyện gì cho cô làm.

Cứu vớt thế giới, nam chủ có thể.

Cứu vớt nam chủ, nữ chủ có thể.

Cho nên đâu? Nhiệm vụ của cô là cái gì đây?

Hay là đi nhận xét độ nguy hiểm của thế giới này, hơn nữa hiện giờ phòng phát sóng trực tiếp lại đang thăng cấp, cho nên hệ thống cấp một nhiệm vụ đơn giản cho cô, ừm..... Thật sự đặc biệt đơn giản, đơn giản đến mức Mạc Vân Quả gần như không cần làm cái gì cũng có thể hoàn thành, chỉ cần tiêu hao một ít thời gian thôi.

Nhiệm vụ này cũng chỉ có mấy chữ: Ta đành lẳng lặng nhìn các người trang bức.

Suy xét đến EQ của kí chủ nhà mình, Đoàn Tử trước khi đi, còn cố ý thuyết minh một chút về nhiệm vụ này, mấy chữ này phiên dịch lại chính là: Ôm chặt đùi nam nữ chủ, lẳng lặng nhìn bọn họ trang, nha, không, là cứu vớt thế giới.....

Mạc Vân Quả cảm thấy, nhiệm vụ này xác thật rất đơn giản, tìền đề là, tìm được nam nữ chủ.....

Bởi vì hệ thống phòng phát sóng trực tiếp thăng cấp, trước mắt đại ban hệ thống cũng không giống như Đoàn Tử có trí năng, đương nhiên cũng không có cách nào cung cấp vị trí của Ân Dật Huyền cùng vị nữ chủ Tiêu Vũ Thanh kia ở đâu, tất cả, Mạc Vân Quả đều phải tự thân vận động đi tìm.

Mạc Vân Quả cũng không ngại điểm này, bằng vào trình độ cao điệu của Ân Dật Huyền cùng Tiêu Vũ Thanh, rất nhanh cô sẽ tìm được bọn họ thôi, sau đó lẳng lặng nhìn bọn họ trang bức, ừm..... Là cứu vớt thế giới.

Quần chúng trong phòng phát sóng trực tiếp cũng không hiểu nhiệm vụ ra làm sao, sôi nổi tỏ vẻ bọn họ cũng muốn lẳng lặng nhìn nam nữ chủ trang bức, nha, không, là cứu vớt thế giới 23333333333333.....

Xác định tốt mục tiêu, lúc sau, Mạc Vân Quả liền chuẩn bị xuất phát.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 435

Edit: Linhlady

chuyện đáng giá nhắc tới là, có lẽ nguyên chủ vốn dĩ có thể thức tỉnh dị năng nhưng do bản thân không chịu nổi mới chết, tóm lại, Mạc Vân Quả thức tỉnh dị năng rồi, là dị năng hệ băng lực sát thương vô cùng cường đại.

Mạc Vân Quả quanh một vòng trong phòng, cơ bản không có vật gì hữu dụng hết.

Nghĩ đến đây, Mạc Vân Quả lại nghĩ với động phủ mà Cảnh Khải Thiên đưa cho cô.

Động phủ kia trói buộc với linh hồn của cô, bất kể cô đi tới đâu, động phủ cũng sẽ đi cùng cô.

Dương nhiên Cảnh Khải Thiên cũng nói cách đi vào động phủ cho cô, cách đó là trực tiếp suy nghĩ mình muốn vào là được.

Mạc Vân Quả vừa suy nghĩ tới, thân thể liền biến mất tại chỗ, tiến vào bên trong động phủ.

Sau khi đi vào, Mạc Vân Quả ngay lập tức bị khung cảnh bên trong khiến đứng hình.

Chỉ thấy nơi xa xa là những ngọn núi đồ sộ, đỉnh núi mây mù vờn quanh, mờ ảo.

Ở cách đó không xa, một mảnh đất lớn, trên đó tròng vô số các loại thảo dược.

Mạc Vân Quả đứng ở nơi đó, cũng có chút hiểu biết với động phủ này.

Ở trong động phủ, còn có một kho hàng thật lớn, bên trong Cảnh Khải Thiên cất giữ đủ các loại đồ linh tinh suốt cả nghìn năm qua, đủ các loại

thuốc, ít nhất cũng là một nghìn năm tuổi.

Cảnh Khải Thiên đi đầu chỉnh thời gian trong động phủ đầy lên, nói cách khác, thời gian trong động phủ so với bên ngoài trôi qua nhanh gấp đôi.

Cảnh Khải Thiên là một người không thích sắp xếp, cho nên kho hàng thực loạn, thập phần loạn, siêu cấp loạn.

Mạc Vân Quả ý thức được điểm này sau, vốn dĩ muốn đi lên nhìn kỹ một chút thấy thế cũng từ bỏ ý định đó.

Gần như không có do dự, cô đi đến vị trí kho hàng, làm nhiệm vụ tiếp theo: Sửa sang lại!

"A a a a! Thật nhiều linh thảo a a a a!"

"A a a! Nhìn đến nơi này, ta đầu muốn đi tới thế giới của Cảnh Khải Thiên đánh cướp người tu chân!"

"Lầu trên người nghĩ người đủ khả năng cướp được sao?"

"Đánh không đánh thắng được lại nói, nhìn thấy nhiều bảo bối như vậy, chẳng lẽ các người không động tâm sao!"

"Sao có thể không! Động! Tâm!"

"Bình tĩnh bình tĩnh, chờ phòng phát sóng của tiểu Quả Quả lên cấp 10, chúng ta có thể tìm tiểu Quả Quả đổi a ha ha ha ha!"

"Lầu trên nói rất có đạo lý, Nhưng mà..... Hu hu hu..... Còn bao lâu nữa mới lên cấp 10 a!"

"Không có việc gì không có việc gì, dựa theo loại tốc độ này của tiểu Quả Quả nhà ta, rất nhanh sẽ lên cấp 10 thôi, ừm..... Nhất định rất nhanh!"

"Thôi, thôi. Bây giờ ta chỉ nhìn thấy thôi cũng vui vẻ rồi, hu hu hu....."

Mạc Vân Quả chuyên tâm sửa sang lại kho hàng, lại thành công bỏ lỡ chân tướng một lần nữa, cái này khiến cho quần chúng phòng phát sóng về sau tỏ vẻ, bọn họ nhất định thấy tiểu Quả Quả giả.

Nói trở về kho hàng bên này đồ rất nhiều, dường như thứ gì cũng có, các loại thảo dược, vũ khí, còn có đan dược, bất kể lấy một thứ gì trong này ra cũng đủ khiến cho thế giới oanh động.

Mạc Vân Quả thật không có cảm giác gì, cô chăm chú sắp xếp lại, toàn bộ động phủ đầu do cô khống chế, cô chỉ cần động tâm, tất cả đồ vật đều sẽ dịch chuyển về nơi cô mong muốn.

Sau một hồi làm việc, gần như mọi thứ đã được sắp xếp xong, cũng mất gần một ngày.

Sau khi xếp xong khi hàng, không gian nơi này còn không tới một phần ba.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, cô lại tiếp tục mang chăn đệm nệm ấm linh tinh xếp lại thành một gian phòng ngủ, ừm..... Ở kho hàng để trong một góc nhỏ nhỏ, nhìn qua có chút đáng thương.

Mạc Vân Quả không nghĩ tới đó là, cả ngày hôm nay cô không nghỉ ngơi sửa sang lại, khiến người trong phòng phát sóng trực tiếp đối với tình lực của cô lại có thêm nhận thức mới, đồng thời với trình độ yêu thích nào tàn với cô lại tăng thêm một bậc.

Bọn họ về gốc manh của cô, cũng thích vẻ cường đại của cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 436

Edit:Linh lady

Trong không gian đã hết một ngày, nhưng bên ngoài mới là nửa ngày.

Bên ngoài trời vẫn còn sáng, ánh mặt trời chiếu xuống, mang lại cảm giác ấm áp, thế nhưng bầu không khí khủng bố lại khiến cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Bên trong nỗi tuyệt vọng đó, lại tồn tại hy vọng, đó là khát vọng muốn sống của con người.

Mạc Vân Quả thu tất cả đồ có thể dùng và trong không gian, sau đó lại lấy vũ khí từ trong không gian ra, đây là một trường đao, nếu có người ở Tu Chân giới nhìn thấy thanh đao này, lập tức có thể nhận ra nó là thượng phẩm linh khí.

Mạc Vân Quả sở dĩ lựa chọn nó, đơn giản vì nó dùng thuận tay, ừm..... Nhìn qua cũng có bộ dáng uy vũ.

Mạc Vân Quả thân mình nho nhỏ, thân thể không cao quá một mét sáu lại vác một thanh trường đao, "Hùng hơ" ra cửa.

Ngoài cửa, không ít vết máu trải rộng trên mặt đất, thậm chí bên trong căn phòng Mạc Vân Quả còn có vết máu hình bàn tay.

Mạc Vân Quả chỉ nhìn lướt qua, bắt đầu đi về phía trước.

Lúc này, cô đột nhiên cảm giác được một tia nguy hiểm, thân thể lách sang bên, chém về phía bên trái.

Tức khắc, bùng. Máu bắn khắp nơi, may mắn cô nhanh nhẹn tránh sang nơi khác, nếu không cũng không thoát khỏi tình cảnh máu me đầy người.

Một đao kia chém trúng đầu tang thi, một phát chết ngay.

Mạc Vân Quả nhớ tới phòng phát sóng trực tiếp từng nói về tình hạch trong đầu tang thi, dùng dao nhỏ tìm kiếm, thấy một viên tình hạch không lớn không nhỏ.

Mặt cô không có biểu cảm nhặt viên tình hạch lên, Mạc Vân Quả vừa định đi khỏi đây.

Ngay lúc đó, cô nghe được một giọng nói.

"Là tiểu Quả sao? Bác là bác Vương cách vách nha!" Mạc Vân Quả tùy ý nhìn lại, chỉ nhìn thấy phòng bên có một khe hở nhỏ, bên trong đó có một người phụ nữ.

"Ừm." Mạc Vân Quả nhàn nhạt lên tiếng.

Bác gái Vương kia thấy Mạc Vân Quả trả lời, lá gan hơi lớn một ít, cửa mở rộng hơn một ít, cho đến khi nhìn thấy xác tang thi dưới đất, lúc này lại hoảng sợ đóng cửa lại.

Vài giây sau, bác ta lại mở cửa, xác định tang thi kia thật sự đã chết, lúc này mới dám nói chuyện với Mạc Vân Quả.

"Tiểu Quả, cháu xem, nhà của chúng ta có một người phụ nữ cùng đưa bé, cháu xem, chúng ta có thể đi cùng không?"

Bác gái Vương đương nhiên biết bản thân có bao nhiêu thực lực, mắt thấy cô bé sát vách có thể chém chết tang thi, cũng không biết chừng mình còn có thể trở về hay không, lương thực trong nhà cũng không còn, cứ như vậy cũng không phải là cách tốt, cho nên bác ta quyết định ôm chặt cái đùi này, cho đến khi tìm được chõng.....

Mạc Vân Quả nhìn bác ta một cái, không có đáp lời, đôi mắt đen láy kia nhìn chằm chằm cho đến khi bác ta thấy chột dạ, nhưng bác ta căng da đầu chống lại, ôm mang theo con gái cùng đồ đạc chuẩn bị tốt, mở cửa trực tiếp đuổi theo Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả đối với chuyện này không có cảm giác gì, cô chỉ cần đi tìm Âu Dật Huyền cùng Tiêu Vũ Thanh mà thôi, còn chuyện của khác, ừm..... Không có quan hệ với cô.

Bác gái Vương gắt gao đi theo Mạc Vân Quả, theo sau còn có con gái bác ta, tằm mười lăm mười sáu tuổi, nhìn qua có vẻ yếu đuối mỏng manh, nhút nhát.

Vừa thấy tang thi đã bắt đầu thét chói tai, ngược lại đưa đến càng nhiều tang thi hơn, hai người đi phía sau Mạc Vân Quả, quăng cũng quăng không ra.

Cũng may, Mạc Vân Quả có thể chống đỡ, hơn nữa, ừm..... Tinh hạch của tang thi thật xinh đẹp, cô hy vọng có thể lấy thật nhiều thật nhiều, nhất là sau khi cô phát hiện ra một viên tinh hạch màu vàng kim.....

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 437

Edit: Linhlady

Đáng tiếc đó là, Mạc Vân Quả chém gần trăm con thang thi, lại chỉ có hai con có tinh hạch màu vàng kim, chuyện này làm cho Mạc Vân Quả có một chút không vui, nhưng cô lại càng thêm kiên định với việc giết thật nhiều tang thi, nha, không, là quyết tâm tình được tinh hạch màu hoàng kim.

Bác gái vương cùng con gái thấy Mạc Vân Quả cường đại như thế, trong lòng càng thêm kiên định nhất định phải bám chặt, đi theo Mạc Vân Quả.

Bọn họ nhìn thấy Mạc Vân Quả sau mỗi lần giết tang thi, lại tìm tòi lấy vật gì đó ở trong ở tang thi, trong lòng lại tỏ ra kinh hãi.

Ở trong mắt bọn họ, tang thi là thứ dơ bẩn, lấy đồ trong óc tang thi thật làm bẩn tay bọn họ.

Hành lý hai người mang theo, còn một ít đồ ăn, nhưng bọn họ biết trong mặt thế này, đồ ăn có bao nhiêu quan trọng.

Cho nên bọn họ không hề có ý định chia cho Mạc Vân Quả, phải biết rằng đây chính là đồ để bọn họ ăn.

Thật ra Mạc Vân Quả cũng không cần ăn, khi vừa biết trong óc tang thi có thể chứa tinh hạch màu hoàng kim, hiện tại trong đầu cô chỉ tâm tâm niệm niệm về tinh hạch kia, cô lấy một viên tích cốc đan từ trong không gian, một viên thôi cô không cần ăn thêm thứ gì cũng có cảm giác no bụng.

Hai người kia cũng không quan tâm Mạc Vân Quả có ăn cái gì không, trong lúc nghỉ ngơi, lén lút ăn hai miếng, cảm giác không phóng khoáng này khiến người ta càng thêm ghét.

Đương nhiên, người trong phòng phát sóng trực tiếp càng là làm ầm ĩ.

“Tiểu Quả Quả, sao người lại mang theo hai cái người này? Nhìn thật đáng ghét.”

“ Đúng vậy, đúng vậy!”

“Hừ, tiểu Quả Quả bảo vệ bọn họ, thế mà hi người kia lại ăn mảnh!”

“ Nhìn tướng mạo kia của bác gái Vương, ngay lập tức đã biết là một người đàn bà chanh chua ích kỷ, loại người này tốt nhất không nên giao thiệp.”

“

Tiểu Quả Quả, người không cần mang theo bọn họ, chúng ta trực tiếp đi tìm nam nữ chủ, ôm chặt đùi bọn họ thì tốt rồi.”

“Hừ! Hai người kia thật đáng ghét ㄟ(͡° ^ ͜°)ㄏ ”

“Tiểu Quả Quả, chúng ta đi thôi đi thôi! ㄟ(͡° ^ ͜°)ㄏ ”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, nhìn lướt qua bác gái Vương cùng con gái, lúc này hai người bọn họ đang ăn bánh mì, bị Mạc Vân Quả đảo qua, đưa con gái cứ như vậy ghen hòng.

Bác gái Vương thấy thế nhanh chóng chạy lại vỗ lưng con gái, bất mãn trừng mắt nhìn Mạc Vân Quả một cái nói: “ Cô làm gì vậy? Làm hại con gái tôi bị ghen.”

Mạc Vân Quả thu hồi tầm mắt, không thêm nói chuyện với bác gái Vương, chỉ ở trong đầu nói phòng phát sóng trực tiếp: “ Bọn họ vẫn luôn đi theo tôi.”

Câu này có nghĩa là, hiển nhiên cô không hề có ý mang theo bọn họ.

Lời này vừa nói ra, người trong phòng phát sóng trực tiếp nháy mắt yên tâm, tiểu Quả Quả nhà bọn họ vẫn vô tâm vô phế như vậy, ừm..... Rất tốt!

Bác gái Vương thấy Mạc Vân Quả không để ý tới mình, ánh mắt trở nên ác độc, nhìn con gái họ khan liên tục, càng thêm bất mãn với Mạc Vân Quả.

Lúc này, đưa con gái kia cùn ngừng ho.

Sau khi ngừng ho câu đầu tiên nói đó là: “Mạc tử tử, sao chị lại ác độc như vậy?”

Mạc Vân Quả:?

Mạc Vân Quả từng nghe ai nói nhìn người khác cũng là hành vi ác độc, cho nên cô nhì thoáng qua con gái bác Vương, không hiểu cô ta muốn nói cái gì.

Teong lòng con gái bác Vương vô cùng khinh bỉ Mạc Vân Quả, nhớ tới trước mặt thế Mạc Vân Quả là người bình thường, cô ta càng cảm thấy ghen ghét.

Nhưng cô ta cũng thông minh, biết hiện tại không phải lúc biểu hiện sự chán ghét này, cô ta nhả giọng nói th ần một câu, thanh âm rất nhỏ, lại bị Mạc Vân Quả nghe xong rõ ràng.

“Tiểu tiện nhân.”

Mạc Vân Quả:.....

- - - - -

Edit: nội tâm của Quả Quả lúc này: " Nói là xin đi cùng mình, rồi lại tỏ thái độ thượng đẳng với mình, thế mà cũng là thái độ ôm đùì mình à, thế là, thế là thái độ của má thiên hạ rồi..."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 438

Edit: Linhlady

Phía trên đường cái, xe vút ngồn ngang, thật chí có cả siêu xe, đáng tiếc chỉ nhân của nó đã không còn nữa.

Mạc Vân Quả thật ra cũng muốn ng ồi xe, nhưng cô lại không thích lái xe.....

Mạc Vân Quả đi bộ, nhanh chóng tìm được một siêu thị gần nhà, phía sau hai người kia vẫn bám theo như đuôi, nhìn thấy siêu thị hai người kia cũng không dám đi vào.

Mạc Vân Quả cảm thụ một chút, không phát hiện sự t ần tại của tang thi, bên trong siêu thị dường như có hơi thở của con người.

Mạc Vân Quả nghĩ cô cũng nên ăn vài thứ, ừm..... Tuy rằng cô không đói bụng, thế nhưng cái miệng của cô muốn ăn nha.

Mạc Vân Quả khiêng đại đao đi vào, bên trong có mấy người đang lấy thực phẩm, mì ăn li ền, bánh mì, chân giò hun khói, phàm là thứ có thể no bụng, toàn bộ đều bị bọn họ cất vào trong bao.

Đó là mấy người đàn ông, thân hình vạm vỡ, vài người cõng một bao to bên trong cất không ít đồ.

Mấy người giống như nhận thấy có người đến, tốc độ lấy đồ càng nhanh, sợ chậm một chút là không lấy được đồ.

Bọn họ cũng biết, siêu thị này rất nhiều đồ, bọn họ cũng không thể nào mang tất cả đi được, để lại một chút đồ cho người đến sai sau cũng không phải không thể, ti ền đề là những người kia không đánh chỉ ý lên bọn họ, nếu không, bọn họ cũng không phải kẻ ăn chay.

Mạc Vân Quả cũng không sót ruột đi tranh đồ ăn, cô tùy tiện cần một bao khai lang sấy, bóc ra ăn.

“Răng rắc răng rắc” thanh âm tại không gian yên tĩnh lại phá lệ rõ ràng, mấy người vừa thấy là một cô gái trẻ, nhìn nhau cười, con gái, chỉ ăn những thứ không đủ no bụng.

Chỉ có một người đàn ông, cảm thấy trước mắt cô gái trước mắt rất quen mắt.

“Ba ba!”

“Ông xã!”

Tiếng gào trăm miệng một lời đánh vỡ trầm tĩnh, Mạc Vân Quả nghiêng đầu, chỉ thấy bác gái Vương cùng con gái vui mừng đến phát khóc.

Hai người bọn họ nhào về phía một người đàn ông, nhìn đáng vẻ, hẳn là chồng bác gái Vương.

Lý Tam ôm vợ với con gái, cũng vô cùng vui vẻ, hẳn ta vốn dĩ cho rằng hai người đã không còn nữa, nghĩ rằng sau khi lấy đồ ăn xong sẽ về đó xem thử, không thể tưởng được nửa đường liền gặp được.

Mặt khác mấy người lấy đồ ăn cũng đoán được quan hệ trong này, mấy người lấy bao, ném cho Lý ba cái, ý bảo hẳn ta bảo hai người kia đi lấy đồ ăn.

Lý Tam cũng biết hiện tại không phải thời điểm tốt để ôn chuyện, hẳn ta chạy nhanh đem bao đưa cho hai người, sau đó dặn dò hai người nhanh chóng đi lấy đồ ăn.

Hai người cũng không phải ngốc, hiện giờ được bảo đảm, đương nhiên muốn lấy được đồ ăn nhiều hơn, nhanh chóng đi lấy, dù sao trong siêu thị này cũng nhiều đồ.

Mấy người hận không thể đem siêu thị dọn hết, nhưng dù sao thời gian cũng có hạn, sau khi lấy hết một phần ba, cũng không thể không dừng lại.

Mạc Vân Quả từ đầu đến cuối đều không nói chuyện, mà lại mở một túi khoai khác, “Răng rắc răng rắc” ăn.

Tâm nhãn của Lý Tam cũng không kém, sau khi hỏi qua bác gái Vương, biết được hai người theo cô đến đây, hỏi một ít vương bác gái, đương nhiên biết thực lực của cô không kém.

Tâm tư muốn lung lạc lòng người nổi lên, vì thế hắn đi đến trước mặt cô, nhẹ giọng nói: “Tôi cho cô một cái bao, người có thể lấy được bao nhiêu thì lấy, tôi có thể mang theo cô cùng đi, đồ ăn tự cô vác.”

Tuy rằng có tâm tư lung lạc, nhưng ngữ khí của hắn ta lại cao cao tại thượng.

Chỉ có chính hắn ta biết, ở cái mặt thế này, hắn ta đã không giống người khác, hắn ta rõ ràng cảm giác được sức lực của mình rất lớn, hiển nhiên chính là dị năng lực lượng.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 439

Edit: Linhlady

Đương nhiên Lý Tam có tư cách kiêu ngạo, ở đội ngũ này chỉ có mình hắn thức tỉnh dị năng.

Nhóm người của bọn họ, trước khi mặt thế xảy ra, đều là lính xuất ngũ, cái khác không nói, sức lực không hẳn là kém.

Mà Lý Tam sau khi thức tỉnh dị năng sức lực lại được tăng thêm.

Mạc Vân Quả nhận túi Lý Tam đưa qua, cái bao này rất nhỏ, hình như chỉ đựng được hai túi khoai lang sấy.

Mạc Vân Quả cũng không ngại, nếu không phải người trong phòng phát sóng nói cô nên nhận túi thì cô cũng không lấy, cô còn lười duỗi tay ra đấy.

Mạc Vân Quả cầm túi, nhờ có túi che, cô cũng lấy được một loại túi khoai sấy.

Nói là một loạt, thật ra cũng có bảy tám túi thôi.

Cũng may, mấy người kia cũng không để ý đến cô, nếu không đã phát hiện ra chuyện bất thường rồi.

Cần quét xong siêu thị, lúc sau, Lý Tam dẫn đầu cả đội đi ra ngoài.

Bọn họ tính toán đi thành phố S, nơi đó là trung tâm nước, có quân đội bảo vệ, khi đó tính mạng của bọn họ cũng được đảm bảo.

Lý Tam tìm một cái xe bus, bên trong rất rộng, kết cấu xe cũng có thể đảm bảo khi có tang thi cấp thấp tấn công.

Mạc Vân Quả nhìn thấy mấy người lên xe, trong lòng vốn dĩ không có ý định đi theo Lý Tam đột nhiên đổi ý.

,

Ừm..... Có xe thì tốt hơn.

Vì thế, Mạc Vân Quả đi theo mấy người lên xe.

Sau khi lên xe mọi người đều nhẹ nhàng thở ra một hơi, có không ít tang thi nhào lên định tấn công, tất cả đều bị cản lại.

Bác gái Vương cùng con gái thấy thế cũng yên tâm không ít, sau khi yên lòng lại không thèm che giấu mà tỏ thái độ chán ghét Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả ng ồi ở một góc nhỏ, hoàn toàn không để ý tới hai người.

Con gái bác Vương thấy Mạc Vân Quả như vậy, giận sôi máu, cô ta hừ lạnh một tiếng nói: " Người nào đó, cũng không nên ăn không uống không nhA."

Mạc Vân Quả ngáp một cái, lấy khoai lang ra "Răng rắc răng rắc".

Con gái bác gái Vương:.....

"Hừ, có một số người, cũng không biết cảm ơn!" Bác gái Vương phụ họa nói.

Giọng nói của bác gái Vương rất lớn, lại kéo theo không ít tang thi, nhóm người kia lại bận rộn dọn dẹp.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua bác gái Vương nói: "Người nói các người?"

Mặt hai người đột nhiên tối s ầm, lại nhớ đến lúc trước hai người gắt gao bám theo Mạc Vân Quả, li ền cảm thấy sỉ nhục.

"Phốc ha ha ha ha, tiểu Quả Quả, dối rất lợi hại!"

"Ha ha ha ha! Cười chết ta, các người xem sắc mặt hai người kia kìa, quả thực quá xuất sắc!"

"Ai da uy, bụng đau."

"Tiểu Quả Quả nhà ta học hư, ha ha!"

"Nào có đ ể bại? Rõ ràng tiểu Quả Quả nhà ta chỉ ăn ngay nói thật mà thôi a!"

"Đúng đúng đúng, ăn ngay nói thật, ha ha ha ha!"

Mạc Vân Quả lại ngáp một cái, tiếng gặm khoai lát "Răng rắc rắc rắc", dị thường vang dội.

Lý Tam cau mày nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, trong lòng có chút chán ghét, nhưng hắn ta nhìn đám anh em của mình, trong đó có một cái ánh mắt bình tĩnh nhìn Mạc Vân Quả, ánh mắt kia, dâm loạn nói không nên lời.

Lý Tam biết, người này thích loại thiếu nữ thuần khiết, hắn ta giật mình, đột nhiên có một ý nghĩ.

Tại mặt thế này, con gái xinh đẹp, sẽ chỉ là trối buộc.

Mạc Vân Quả cũng không biết có có người nổi tâm tư không nên có với cô, cô một bên ng ồi ăn khoai lang, một bên suy nghĩ xem nên làm thế nào mới có thể tìm thấy nam nữ chủ, có khi nào nam nữ chủ không phải ở thành phố này không, nếu có không lẽ bọn họ lại muốn làm điều thấp*?

* Điều thấp: Khiêm tốn, kín tiếng, kín đáo, lặng lẽ, âm thầm...Đại loại là không nổi bật, không để người khác chú ý đến mình.

Nghĩ tới nghĩ lui, Mạc Vân Quả quyết định yên lặng theo dõi diễn biến.

Theo xe buýt đi trên đường, cửa sổ cũng bị tang thi dâm vớ, đặc biệt là cửa sổ bên cạnh chỗ Mạc Vân Quả, trên cơ bản đã không còn.

Mạc Vân Quả gặm khoai sấu, nhìn nhào tang thi nhào lên, tạo một khối băng nhỏ dâm nát đầu tang thi, lập tức tử vong.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 440

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua lòng bàn tay của mình, nếu không có đám người trong phòng phát sóng trực tiếp nhắc nhở, cô cũng quên mất mình có dị năng, thật sự là lúc trước cũng không nghĩ đến loại đồ vật kì diệu này.

Hiện tại xem ra, dị năng hệ băng này cũng rất hữu dụng.

Động tác của Mạc Vân Quả cực nhỏ, mọi người chỉ có thể nhìn thấy tang thi nhào lên lại ngã xuống, chỉ cho là Mạc Vân Quả gặp vận may thôi.

Mạc Vân Quả cũng không muốn giải thích cái gì, lại nhớ tới một chuyện, tinh hạch trong óc tang thi, còn chưa kịp đào ra.

Thời gian trôi đi, đảo mắt đã đến buổi tối, buổi tối cũng là lúc nguy hiểm nhất, mọi người quyết định tìm một nơi an toàn nghỉ lại.

Mấy người ở một siêu thị lớn ở lại, siêu thị này cũng là siêu thị lớn nhất thành phố.

Mấy người ảo tưởng bên trong có thể có rất nhiều ăn, nhưng lại buồn rầu vì bản thân không lấy được nữa, mang tâm tình phức tạp tâm, mấy người đi vào.

S

au khi đi vào mới phát hiện, bên trong cư nhiên cái gì cũng không có!

Mọi người lại đem tâm tư đánh vào kho hàng, lại thấy cửa kho hàng đóng chặt chặt, Lý Tam dẫn đầu đi lên gõ cửa kho hàng, người bên trong cảnh giác lên tiếng “Ai?”

“ Người anh em ở bên trong, có thể mở cửa, cho chúng tôi vào không?”
Ngữ khí của Lý Tam hoặc nhiều hoặc ít đều có vài cẩn thận, không biết tình huống bên trong, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Mạc Vân Quả đi sau cùng, lặng yên giải quyết một con tang thì sắp sửa nhào lên.

Bên trong người kì nghe được lời này, trằn mặc một chút, hẳn đang thương lượng, sau đó cửa kho hàng “Kéo kẹt” một chút liền mở ra.

Người bên trong nhìn đến mấy người, cũng không nói gì, nghiêng người cho mấy người đi vào.

Lý Tam đi vào trước, tìm một vị trí ngồi xuống.

Lúc này, bọn họ mới phát hiện, kho hàng có không ít người.

Mạc Vân Quả là người cuối cùng tiến vào, cô thuận tay đóng cửa, ừm..... Bên ngoài giống như có một con thang thì ẩn nấp.

Mạc Vân Quả nhìn xung quanh bốn phía một chút bốn phía, ánh mắt xoát một chút liền sáng.

Không phải vì chuyện gì to tát, đơn giản vì nam nữ chủ ngồi ở vị trí cách cô không xa!

Mạc Vân Quả lập tức đi qua, ổn định vững chắc ngồi ở bên cạnh nữ chủ.

Tiêu Vũ Thanh sửng sốt, nhìn thoáng qua Ân Dật Huyền, người sau lắc đầu, không nói gì, chỉ là trong mắt xẹt qua một tia tinh quang, như suy tư gì đó ánh mắt đánh giá Mạc Vân Quả.

Một khác con giá bác gái Vương nhìn thấy động tác của Mạc Vân Quả, trong mắt xẹt qua một tia ghen ghét, cô ta vừa vào đã thấy được Ân Dật Huyền, nháy mắt đã bị dung nhan tuấn mỹ kia hút hồn.

Cô ta vốn dĩ cũng muốn lại đó ngồi, nhưng lại bị cha kéo lại.

Mắt thấy Mạc Vân Quả ng ồi ở bên cạnh người non, cô ta li ền hận đến không được.

Mạc Vân Quả lại không có nhi ều tâm tư như vậy, cô nghiêng đầu nhìn Tiêu Vũ Thanh, sau đó dùng tay chọc chọc cánh tay cô ấy, từ trong túi nhỏ của mình lấy ra một túi khoai, là vị dưa chuột, đưa cho Tiêu Vũ Thanh.

Tiêu Vũ Thanh sửng sốt, không nghĩ tới cô gái nhỏ này sẽ cho cô ấy một túi khoai

Bên cạnh Ân Dật Huy ền cũng sửng sốt, đối với hành động bất thành lình này của Mạc Vân Quả cảm thấy ngạc nhiên, trong mặt thế, lại còn có người cho người khác đồ ăn, mà lại là khoai sấu.....

Mạc Vân Quả thấy Tiêu Vũ Thanh sửng sờ ở nơi đó, trực tiếp xé bỏ bao, ăn một ngụm, “Răng rắc răng rắc.”

Tiêu Vũ Thanh:.....

Mạc Vân Quả lấy ra một miếng, đưa tới trước mặt Tiêu Vũ Thanh, trong mắt không hề có tạp chất.

T

iêu Vũ Thanh theo bản năng vừa mở miệng, lát khoai li ền nhét vào.

“Ăn ngon!”

Tiêu Vũ Thanh theo bản năng nói, Mạc Vân Quả gật đầu, tán đ ồng quan điểm này của cô ấy, đích xác ăn ngon.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 441

Edit: Linhlady

Người chung quanh nhìn động tác của Mạc Vân Quả, ở trong lòng có chút khinh bỉ cô ngốc, đồ ăn tại mặt thế là đồ vật trân quý cỡ nào, lại có thể tùy tiện tặng người khác!

Cũng có một vài người ở trong lòng âm thầm khen Mạc Vân Quả thông minh, người con gái kia nhất định có người đàn ông bên cạnh che chở, chỉ cần ôm chặt đùi bọn họ, lo gì sẽ không có ăn?

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng đại đa số người ở đây cũng không làm như thế với Tiêu Vũ Thanh, bởi vì, bọn họ đánh cuộc không nổi.....

Mạc Vân Quả ngược lại không hề có nhiều tâm tư như thế, nếu nhiệm vụ của cô là đi theo Tiêu Vũ Thanh cùng Ân Dật Huyền, như vậy cô cứ đi theo bọn họ là được rồi.

Mạc Vân Quả lại tiếp tục lấy túi khoai ra, ý bảo Tiêu Vũ Thanh cùng nhau ăn.

Tiêu Vũ Thanh nhìn cô gái nhỏ đáng vẻ ngốc manh trước mặt, hơi hơi mỉm cười, thấp giọng nói: “ Cô rất thích ăn khoai lát?”

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó gật gật đầu.

Khoé miệng Tiêu Vũ Thanh ngầm ý cười, lời kéo tay Ân Dật Huyền nhỏ giọng nói: “ Cô gái này thật ngốc manh a.”

Ân dật huyền nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, đôi mắt to sáng làm chủ nhân của nó vô cùng đơn thuần, trong mắt hẳn tối sầm lại, ở trong lòng đánh cho Mạc Vân Quả một nhãn dán “Đơn thuần, sống không lâu”.

Lúc này Ân Dật Huyền đã có hảo cảm với Tiêu Vũ Thanh, hẳn sau khi trọng sinh trở về, tâm tư thâm trầm, thường xuyên gặp ác mộng, chỉ có cô ấy ở bên người, ác mộng mới được đẩy lui.

Mà lúc này Tiêu Vũ Thanh, cũng có cảm tình với Ân Dật Huyền, đến nỗi nguyên nhân là gì, đại khái là bởi vì ở trên người hắn, cô ấy có thể tìm được một tia cảm giác an toàn đi.

Tại mật thất, đáng sợ nhất, không phải những tang thi kia, mà là lòng người.

Bên ngoài Tiêu Vũ Thanh vẫn vui vẻ với Mạc Vân Quả, nhưng trên thực tế ở trong lòng cũng để lại một cái tâm nhãn.

Cô ấy không phải một đứa bé được nuông chiều từ nhỏ, đương nhiên hiểu được cái gì gọi là lòng người khó lường, muốn hoàn toàn tin tưởng một người, rất khó.

Tại đây, áp lực trong kho hàng tăng lên, ai cũng có tâm tư riêng, chỉ có Mạc Vân Quả một người “Răng rắc răng rắc” ăn không ngừng.

Đêm dầ dầ khuya, không có đèn nên kho hàng là một mảng tăm tối, ngẫu nhiên có thể nghe được thanh âm tinh tế, đó là tiếng mọi người ăn đồ mình giấu đi.

Tiêu Vũ Thanh có không gian, lúc mật thất mới xảy ra, cô ấy thu được không ít vật phẩm, cũng có thể nói là đủ dùng.

Đến nỗi Ân Dật Huyền, trong không gian kia cũng có một lượng vật tư lớn, chỉ là hắn cũng biết, tài năng không thể để lộ, huống hồ hiện tại không phải thời cơ tốt.

Tiêu Vũ Thanh có không gian hẳn cũng biết, trước hai ngày đi thu thập vật tư cũng để vào đó không ít đồ.

Nhờ có ba lô che khuất Tiêu Vũ Thanh từ bên trong lấy ra một cái bánh mì, một chai nước, còn có một cây giảm bông đưa cho Ân Dật Huyền, nhỏ

giọng nói: “Ăn một chút đi. Sau đó chúng ta thay phiên gác đêm.”

Ân Dật Huyềן tiếp nhận đồ ăn, tâm tình trong lúc nhất thời phức tạp, hẳn thấp giọng “ Ừm” một tiếng, tỏ vẻ đồng ý.

Một bên Mạc Vân Quả đã nhận ra hành động của Tiêu Vũ Thanh, nghĩ muốn đi theo họ phải lấy đồ cho cô ấy ăn, cho nên cô lấy túi khoai từ ba lô đem cho Tiêu Vũ Thanh, sau đó thấp giọng nói: “Ăn, tôi gác đêm.”

Tiêu Vũ Thanh:..... Đột nhiên cảm thấy em gái này thật khí phách làm sao đây!

Ân Dật Huyềן:..... Đột nhiên cảm thấy có người muốn cướp chính vị hôn thê của mình làm sao đây!

Hai người giờ phút này tâm tình vô cùng phức tạp, tuy rằng Mạc Vân Quả chỉ cho Tiêu Vũ Thanh khoai lát, căn bản không thể no, nhưng bọn hắn rõ ràng có thể nương theo ánh trăng mỏng manh nhìn đến, ba lô vốn đang căng phồng kia xẹp xuống,kia nguyên bản phình phình ba lô lập tức liềן bẹp đi xuống, chắc cô đã đem toàn bộ túi khoai lấy ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 442

Edit: linhlady

Một lát sau, trong không gian yên tĩnh vang lên tiếng ngáy.

Mạc Vân Quả nhìn theo hướng âm thanh phát ra, loáng thoáng thấy dáng vẻ của một tên béo.

Tiêu Vũ Thanh cùng Ân Dật Huy nhìn rõ ràng cũng thấy được người kia, nhưng nhanh chóng rời tầm mắt đi.

Tiêu Vũ Thanh cùng Ân Dật Huy cũng có chút mệt mỏi, ngược lại Mạc Vân Quả tinh thần sáng láng, nhìn không ra trạng thái mệt mỏi.

"Hai người ngủ." Mạc Vân Quả hướng tới hai người thấp giọng nói một câu.

Tiêu Vũ Thanh cùng Ân Dật Huy nhìn nhau một cái, dựa vào ghế hơn, nhìn như thật sự nghỉ ngơi, trên thực tế lại gần như là nhắm mắt tĩnh thần, chỉ cần hơi có động tĩnh, liền sẽ lập tức tỉnh lại.

Tất cả khoai lang Mạc Vân Quả đều đã cho Tiêu Vũ Thanh, lúc này cô lại không có gì để ăn.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, quyết định ngồi một bên an an tĩnh tĩnh đợi, ừm..... Thuận tiện nhìn xem phòng phát sóng trực tiếp đang nói chuyện gì.

Bởi vì hệ thống thăng cấp, cho nên trước khi Đoàn Tử trở lại, phòng phát sóng sẽ không có cách nào ở lại.

Nói cách khác, mặc dù hiện tại đã khuya, phòng phát sóng trực tiếp vẫn cứ mở ra, chỉ là số người xem so với ban ngày ít hơn hẳn.

"Tình thế như vậy mà vẫn có người vô tư ngủ ngáy cho được, chắc chắc."

"Cái này thì có là gì? Còn không phải là mặt thế thôi sao?"

"Còn không phải là mặt thế thôi sao? Lầu trên nói cũng thật nhẹ nhàng, ai không biết mặt thế chính là một thời đại hắc ám nhất."

"Nhưng cái này cũng đồng nghĩa với việc mở ra một thời đại mới."

"Đúng là như thế, hắc hắc hắc, có thể chứng kiến một thời đại mới mở ra không phải là rất may mắn sao 2333333333"

"Ta mới mặc kệ những cái đó đâu ~ ta chỉ lẳng lặng nhìn tiểu Quả Quả nhà ta ~"

"Ta chỉ lẳng lặng nhìn nam nữ chủ trang bức."

"Ngày mai tiểu Quả Quả có phải sẽ đi sẽ đi theo nam nữ chủ đánh tang thi đúng không? Ta cảm thấy tang thi kia sẽ rất đẹp trai 2333333333"

"Lầu trên thật khẩu vị nặng."

"Khẩu vị nặng +1"

"Khẩu vị nặng +2"

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả ở trong đầu suy nghĩ tới dáng vẻ tang thi một chút, yên lặng ở trong đầu bổ sung một câu: "Khẩu vị nặng +3"

".....(T ∇ T)"

"Đừng khóc huynh đệ! Đứng lên vuốt ve tang thi đi!"

"Lầu trên người so với lầu trên kia khẩu vị còn nặng hơn!"

"Ta liền đánh cái cách khác!"

"Đừng nói chuyện, hôn ta!"

".....(— . —)"

Mạc Vân Quả cảm thấy đám người trong phòng phát sáng trực tiếp rất thú vị, các loại biểu tình kỳ quái đều có, không giống cô, luôn là vẻ mặt lạnh lẽo.

Mạc Vân Quả giật giật thân thể có chút cứng đờ, Tiêu Vũ Thanh cùng Ân Dật Huy ồ lập tức tỉnh, hai người nhìn chằm chằm Mạc Vân Quả, ánh mắt đen tối không rõ.

Mạc Vân Quả giống như cảm nhận được tầm mắt hai người, quay đầu nhìn lại, thấp giọng nói: "Tĩnh?"

Tiêu Vũ Thanh xoa xoa thân mình, nghỉ ngơi một lúc dường như cũng không còn mệt mỏi như trước, nhìn nhìn lại sắc trời bên người, đã ảm ảm có tia sáng, có lẽ trời cũng sắp sáng rồi.

" Ừm." Cô ấy đáp lại một câu, "Vừa rồi cô làm sao vậy?"

"Chân tê." Mạc Vân Quả giật giật chân nói.

Tiêu Vũ Thanh:.....

Thần sắc cô ấy phức tạp nhìn cô gái trước mặt, nên nói như thế nào đây? Cô ấy cảm thấy tâm của Mạc Vân Quả thật lớn.

"Trời sắp sáng." Ân Dật Huy ồ thấp giọng nói, hẩn mịt mờ nhìn người chung quanh, phát hiện đại đa số người đều còn ngủ, chỉ có bộ phận người tỉnh lại, trên mặt một mảnh chết lặng, giống như không nhìn thấy hy vọng.

Tiêu Vũ Thanh gật đầu, trời đã sáng, cũng có nghĩa là đến lúc họ nên rời khỏi nơi này.

Mạc Vân Quả cũng theo Tiêu Vũ Thanh gật đầu mà gật đầu, trời đã sáng, cũng có ý nghĩa nên lẳng lặng nhìn bọn họ trang bức.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 443

Edit: Linhlady

Ân Dật Huyềnn cũng có vài người anh em, mặt thế lần này, so với đời trước tới sớm hơn một tuần, hẳn còn không kịp tụ họp với đám anh em, đã bị vây ở nơi này.

Cũng may, hẳn đã sớm chuẩn bị đầy đủ.

Vốn dĩ hẳn đã tính hôm nay rời đi, ngoài ý muốn lại gặp được Tiêu Vũ Thanh, nhưng cũng may, vị hôn thê trên danh nghĩa này của hẳn cũng không phải người yếu đuối.

Ân Dật Huyềnn biết, em trai của Tiêu Vũ Thanh cùng đám anh em của hẳn vừa vãn đều ở thành phố B, cho nên bọn họ tính toán kết bạn mà đi.

Ai biết, lại sẽ đụng tới tiểu gia hỏa Mạc Vân Quả này.

"Chúng ta phải rời khỏi." Tiêu Vũ Thanh thấp giọng nói, đôi mắt thẳng lẳng lẳng nhìn Mạc Vân Quả, muốn từ trên mặt cô nhìn ra đi đâu gì đó.

Nhưng mà, biểu tình của Mạc Vân Quả trước sau đều như vậy.

"Cùng đi!" Mạc Vân Quả lập tức trả lời, không hề có một chút do dự.

Lúc này, trời đã sáng rồi, trong mặt thế này vẫn luôn biến hóa nhanh như vậy.

Trong kho hàng rất nhiều người đều lục tục tỉnh lại, bao gồm đám người bác gái Vương đến cùng Mạc Vân Quả.

Con gái bác gái Vương vừa mới tỉnh lại liền chú ý tới ba người Mạc Vân Quả, đương nhiên nghe được cuộc đối thoại của bọn họ.

Ánh mắt con gái bác gái Vương lóe sáng, duỗi tay lôi kéo ống tay áo mẹ, thì thầm một câu gì đó.

Sau đó bác gái Vương đột nhiên nổi giận đùng đùng, đi tới trước mặt Mạc Vân Quả, chất vấn nói: "Cô dựa vào cái gì phải rời khỏi?"

Mạc Vân Quả:?

Mạc Vân Quả cũng không thêm cho bác gái Vương một ánh mắt nào, một bàn tay gắt gao lôi kéo ống tay áo Tiêu Vũ Thanh, giống như sợ cô ấy sẽ vứt bỏ cô.

Bác gái Vương nhìn thấy vậy cười lạnh một tiếng nói: "Thật đúng là yêu diễm gian hóa thâu một đồng!"(???)

Rõ ràng, một câu này của bác gái Vương đã gộp luôn Tiêu Vũ Thanh vào để mắng.

Tiêu Vũ Thanh vừa nghe, mặt tối sầm, cô ấy trực tiếp hừ lạnh một tiếng nói: "Tôi cũng thấy câu ngư tằm ngư mã tằm mã quả không sai."

Tuy rằng bác gái vương không quá am hiểu nhưng cũng biết được câu này là đang mắng mình.

Bác ta vốn dĩ muốn động thủ, nhưng lại nghĩ tới thực lực khủng bố của Mạc Vân Quả, lập tức nhịn xuống.

Bác gái Vương hít sâu một hơi nói: "Cô muốn rời đi cũng được, thế nhưng phải để lại phí chôn cất tôi bảo vệ cô?"

Lời này Mạc Vân Quả nghe hiểu, đại khái người này muốn đồ ăn.

Mạc Vân Quả đem bao lạt cho bác gái Vương xem, bên trong trống tuếch.

Bác gái Vương cũng dự liệu được điểm này, mịt mờ quét qua Tiêu Vũ Thanh nói: "Cô không có nhưng cô ta có."

Tiêu Vũ Thanh hừ lạnh một tiếng, đem túi khoai hôm qua Mạc Vân Quả cho cô ấy bỏ vào trong ba lô của Mạc Vân Quả.

Trên mặt bác gái Vương vui vẻ, tự cho rằng cô sẽ mang gói khoai kia cho mình.

Bác ta nuốt nuốt nước miếng, trong miệng lại nói: "Mấy bao khoai này không đủ, tôi còn muốn bánh mì hun khói cùng nước khoáng."

Hôm qua bác ta còn nhìn thấy cô ấy có bánh mì hun khói.

Tiêu Vũ Thanh cũng không thèm cho bác gái Vương một ánh mắt, trực tiếp kéo tay Mạc Vân Quả, nói thẳng: "Chúng ta đi."

Sắc mặt bác gái Vương suy sụp, dậm dậm chân, bác ta muốn cản Mạc Vân Quả, rồi lại sợ hãi thực lực khủng bố kia của cô.

Ân Dật Huyền đeo túi to, đi phía sau hai người.

Mắt thấy ba người sắp mở cửa kho hàng ra, Lý Tam mang theo mấy người ngăn cản bọn họ.

"Bên ngoài có tang thi, các người cứ như vậy đi ra ngoài, nếu đem tang thi mang tới làm sao bây giờ?" Lý ba mặt sắc âm trầm nhìn ba người.

Mạc Vân Quả cùng Tiêu Vũ Thanh hẳn ta không biết có bao nhiêu thực lực, nhưng thực lực của Ân Dật Huyền hẳn ta lại biết đến, hẳn ta không muốn để bọn họ rời đi, nếu không kho hàng này nhiều người như vậy, hẳn ta cũng không nuôi nổi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 444

Edit:Linh lady

Ân Dật Huy ền tiến lên một bước, đem Mạc Vân Quả cùng Tiêu Vũ Thanh bảo hộ ở phía sau tr ầm giọng nói: "Bên ngoài đám tang thi ngày hôm qua đã bị bọn tôi giải quyết, tạm thời sẽ không có tang thi lại đây."

Lý Tam cũng mặc kệ chuyện đó, hấn ta đánh mắt ra hiệu một cái, đám người kia lập tức bao quanh ba người, còn những người khác, hấn ta cũng mặc kệ quyết định của họ.

Ân Dật Huy ền hừ lạnh một tiếng, mở tay ra, một quả cầu lôi điện lập tức xuất hiện, đây là dị năng của hấn.

Khi nhìn thấy quả cầu kia, cũng có chút sợ hãi, đồng thời cũng hiểu hấn ta không giữ người lại được.

Nhưng cứ như vậy để bọn họ rời đi, Lý Tam rõ ràng không cam lòng.

Hấn ta khẽ cắn môi, hung tợn nói: "Muốn đi cũng có thể, giao phí bảo hũa."

Ánh mắt Tiêu Vũ Thanh khi nhìn Lý Tam giống như kẻ ngốc, Ân Dật Huy ền trong lòng cũng cảm thấy buồn cười, nhưng hấn cũng không suy nghĩ nhiều, từ ba lô lấy ra mấy cái bánh mì cùng chân giò hun khói đặt ở trên mặt đất, tr ầm giọng nói: "Có thể đi r ồi đi?"

Lý Tam nhìn vài thứ kia, gật gật đầu, để cho bọn họ rời đi.

Bọn họ vừa ra kho hàng, bên trong mấy người li ền lập tức li ền đóng cửa lại.

Tiêu Vũ Thanh cười nhạt một tiếng, không nói gì.

"Đi thôi, mau chóng chạy đến thành phố B." Ân Dật Huyền cũng không quá để ý mấy thứ kia, hiện tại, rõ ràng thời gian càng quan trọng hơn.

Cũng không biết hai tên gia hỏa kia như thế nào rồi? Tuy rằng nương theo kí ức kiếp trước bọn họ khẳng định có thể sống sót hơn nữa đã thức tỉnh dị năng, nhưng một đời này, cũng không biết có thể vì hắn xuất hiện nơi này không mà mặt thế lại xảy ra sớm hơn một tuần.

Trong lòng Tiêu Vũ Thanh cũng lo lắng cho em trai, trong trí nhớ của thân thể này, người em trai kia, đối xử rất tốt với cô ấy, hướng hờ, đời trước cô ấy cũng có em trai, chỉ là đã mất khi còn nhỏ, một đời này, cô ấy muốn bảo vệ người nhà thật tốt.

Mạc Vân Quả ngược lại không có vướng bận gì, yêu cầu duy nhất của cô, đó là ôm chặt đùi nam nữ chủ mà thôi.

Ba người sau khi ra khỏi siêu thị, trực tiếp tìm một chiếc xe, Ân Dật Huyền lái xe, trực tiếp hướng tới thành phố B xuất phát.

Xe mới đi không lâu, liền gặp tang thi.

Tiêu Vũ Thanh là dị năng hệ mộc, thao tác thật nhanh tạo gai nhọn đâm thẳng vào đầu tang thi.

Mạc Vân Quả trực tiếp dùng dị năng hệ băng, một kích trúng ngay đầu tang thi.

Thời điểm Tiêu Vũ Thanh cùng Ân Dật Huyền thấy cô có dị năng hệ băng còn sửng sốt một chút, nhưng lại rất nhanh bình thường trở lại.

Dương nhiên, bọn họ lại cảm thấy hứng thú với trường đao trong tay Mạc Vân Quả hơn, nhưng bởi vì thời gian gấp gáp, bọn họ cũng không có hỏi nhiều.

Những tang thi kia trong óc cũng có tinh hạch, nhưng đại khái chỉ lớn bằng hạt gạo, hơn nữa thời gian không cho phép, ba người cũng không đi

nhật, dùng không được bao lâu, vả lại dù sao sau này cũng sẽ xuất hiện tang thi cấp bậc cao hơn.

Còn đám người Lý Tam kia có kết cục như thế nào, bọn họ cũng lười quan tâm.

Ba người không biết đó là, sau khi bọn họ rời đi không lâu, con tang thi ẩn mình trong đó đã triệu tập tang thi đem nơi đó vây quanh, đến nỗi kết cục kia, đương nhiên không cần phải nói.....

Thành phố B cách nơi này đại khái có mấy trăm km, nếu như bình thường, cũng mất một khoảng thời gian, càng đừng nói là hiện tại.

Con đường bị phá nát, còn có các loại tang thi, còn có thu thập các loại vật tư, tốc độ này lập tức chậm lại.

Lúc này mới vừa mới ra tới ngoại thành, trời đã tối rồi.

Ban đêm luôn là làm người ta bất an, Tiêu Vũ Thanh cùng Ân Dật Huyền thương lượng một chút, tính toán tìm một khi thôn nào đó ở lại qua đêm, bọn họ không biết, ở trong thôn, có một quái vật khổng lồ đang chờ bọn họ.....

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 445

Edit: Linhlady

Nơi này là một thôn nhỏ, bên trong cũng chỉ có mười mấy hộ dân, bên trong thôn an tĩnh đáng sợ, nơi nơi là máu tươi.

Tiêu Vũ Thanh cùng Ân Dật Huyền liếc nhau, cũng biết trong thôn này có tình huống không thích hợp.

Nhưng tưởng tượng đến ban đêm tình hình giao thông không thấy rõ đường càng nguy hiểm hơn, bọn họ thương lượng một chút, quyết định vẫn ở lại thôn này.

Ba người chọn một căn nhà có vẻ sạch sẽ, càng may mắn là, căn nhà này còn có chút gạo cùng rau dưa.

Rau dưa hiển nhiên không thể ăn, nhưng cũng may gạo có thể.

Ở nông thôn đầu dùng bếp củi, cũng có nghĩa là bọn họ sẽ có bữa ăn nóng.

Tiêu Vũ Thanh từ trong không gian cần một ít rau dưa cùng thịt, mỹ mãn làm một cơm.

Bên ngoài Ân Dật Huyền không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại có một tia cảm động, ở trong mắt hắn xem ra, đây là biểu hiện của việc Tiêu Vũ Thanh tín nhiệm hắn.

Còn Mạc Vân Quả, ừm..... Giống như vẫn có thể ăn cái gì đó.

Thật ra Tiêu Vũ Thanh cũng ngầm quan sát hai người, chỉ cần hai người lộ ra thần thái khác thường nào, như vậy cô ấy sẽ lập tức lựa chọn rời đi.

Cũng may, hai người đầu không có biểu hiện gì khác.

Mấy người mỹ mãn ăn một bữa, đồ ăn nóng hần hập làm ba người đều cảm thấy thoải mái.

“Em gái nhỏ, em tên là gì?” Ăn uống no đủ Tiêu Vũ Thanh lúc này mới hỏi tên Mạc Vân Quả.

“Mạc Vân Quả.”

“Chị tên là Tiêu Vũ Thanh, anh ấy là vị hôn phu của chị Ân Dật Huyên.” Tiêu Vũ Thanh giới thiệu, đôi mắt thẳng thừng nhìn Mạc Vân Quả, không buông tha bất luận một biểu tình nào.

Mạc Vân Quả gật đầu, “Ừm” một tiếng.

Tiêu Vũ Thanh xem Mạc Vân Quả lãnh đạm phản ứng, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra tính cách của cô là như thế, tại đây mặt thế này, thêm một đống minh càng tốt hơn.

“Kế tiếp em muốn đi đâu?” Tiêu Vũ Thanh lại hỏi, nếu có thể đi cùng bọn họ, tự nhiên là tốt nhất.

“Đi theo các người.” Mạc Vân Quả nói thẳng, nhiệm vụ của cô, vốn là như thế.

Ân Dật Huyên ở một bên nghe được lời này, trong mắt hiện lên một tia ám quang, chỉ là không nói chuyện, cũng không biết trong lòng hấn đến tột cùng nghĩ như thế nào.

Đêm dần dần sâu, ăn uống no đủ mấy người cũng dần dần có chút buồn ngủ.

Ba người mỗi người tìm một phòng chuẩn bị nghỉ ngơi, vị trí của bọn họ cách nhau không xa, một có việc liền có thể lập tức hỗ trợ.

Mạc Vân Quả ngồi trong phòng, ở phòng phát sóng trực tiếp nói: “Có chớ.”

“Ừm? Chớ? Cái gì chớ?”

“Ta nghĩ ý của tiểu Quả Quả nhà ta là ở nơi này có một con chó biến dị.”

“Cũng chính là chó biến dị?”

“Nói như vậy, vậy tiểu Quả Quả không phải có nguy hiểm sao?”

“Tiểu Quả Quả cảm giác được chó biến dị? Thế nào? Có thể biết trước sao?”

“Tiểu Quả Quả, không phải sợ, Tiêu Vũ Thanh cùng tên Ân Dật Huy ền có hào quang vai chính, không có việc gì!”

“Đúng vậy đúng vậy, ôm chặt bọn họ thì tốt rồi!”

“Tiểu Quả Quả nhà chúng ta rõ ràng không có sợ được không!”

“Cũng đúng ha ha ha ha ha! Tiểu Quả Quả nhà ta chính là không sợ trời không sợ đất!”

“Cho dù có sợ hãi, các người có thể từ trên mặt tiểu Quả Quả nhà ta nhìn được biểu tình sợ hãi sao?”

“=-= không thể.....”

Mạc Vân Quả đích xác không sợ, tuy rằng cô cảm giác được lực lượng của con chó kia rất cường đại, nhưng giống như không muốn trêu chọc bọn họ.

Mạc Vân Quả không biết đó là, cô lại cảm nhận được con chó biến dị đầu đàn mang theo một đám chó biến dị đi về phía thôn.

Ân Dật Huy ền là người đầu tiên phản ứng lại, hấn bừng tỉnh sau đó lập tức tới cửa phòng gọi Tiêu Vũ Thanh, sau đó lại đi tìm Mạc Vân Quả, mà lúc này, những con chó biến dị đến rất gần bọn họ.....

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 446

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn thấy hai người đi vào phòng cô, xoay người một cái đi ra.

Tiêu Vũ Thanh vội vàng giải thích một câu: “Nguy hiểm, đi!”

Mạc Vân Quả c ần lấy trường đao, gật gật đầu, đuổi kịp hai người đi ra khỏi phòng.

Vừa đi ra khỏi phòng, liền thấy được rất nhiều ánh mắt sáng xanh, nương theo ánh trăng nhìn lại, xung quanh có rất nhiều chó biến dị đang đi lại vị trí của bọn họ.

Ân Dật Huy ền cùng Tiêu Vũ Thanh liếc nhau, đồng loạt sử dụng dị năng của mình.

Lúc này bọn họ cũng không rảnh lo chuyện khác, tuy rằng Ân Dật Huy ền biết có động vật biến dị t ần tại, nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị bọn chúng vây lại.

Còn Mạc Vân Quả, cô cũng không sợ hãi, chỉ là một tay dùng trường đao, một tay sử dụng dị năng hệ băng, hai tay đồng thời ra chiêu, hai con cùng bị hạ cùng lúc.

Bầy chó biến dị này có khoảng mười con, chắc hẳn là chó ở trong thôn này.

Tiêu Vũ Thanh nhìn phương thức chiến đấu của Mạc Vân Quả, trong lòng đối cô gái kỳ quái này lại có thêm đánh giá về sức chiến đấu, đồng thời cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra, an toàn của bọn họ tạm thời được bảo đảm.

Quần chúng phòng phát sóng trực tiếp thấy một màn như vậy, mỗi người lại nhiệt huyết sôi trào, phương thức chiến đấu như vậy, thoát nhìn thật sự rất có ý tứ, đương nhiên, cũng có không ít người có tư duy chạy lệch.

“Cái đám chó biến dị có thể ăn sao? (mặt khát vọng)”

“Lầu trên người nhất định là đồ tham ăn!”

“Tiểu Quả Quả nhà ta quả nhiên uy vũ khí phách! Không ra chiêu thì thôi, vừa ra một chiêu kinh người a!”

“Lợi hại quá tiểu Quả Quả của ta, thế nhưng có thể cùng lúc sử dụng cả hai tay!”

“Chắc chắc chắc, tiểu Quả Quả nhà ta có chiến đấu phương thức quả thực bá khí!”

“Hắc hắc hắc, các người nói, hai người kia thấy một màn như vậy có cảm thụ gì đây?”

“Có thể có cái cảm thụ gì? Khẳng định là vui vẻ a!”

“Ta muốn nhẹ nhàng hỏi một câu, đám chó biến dị này có thể ăn sao?”

“..... Lầu trên người có thể cùng những người khác giao lưu một chút.”

“Ta cũng chỉ muốn hỏi một chút mà thôi, cũng không có tính toán ăn nó, ừm..... Chính là như vậy!”

“Ta sẽ làm bộ tin người.....”

Mười con chó biến dị dưới sức chiến đấu cường hãn của ba người nhanh chóng giải quyết xong, nhưng ba người một chút cũng không dám thả lỏng cảnh giác.

Bọn họ có thể cảm giác được, còn có một quái vật khổng lồ, còn không chưa xuất hiện.

Trải qua một hồi chiến đấu, dị năng của ba người đều bị hao tổn, nếu lại tiếp tục chiến đấu mà nói, dị năng rất có khả năng khô kiệt, bọn họ chỉ có thể hy vọng gia hỏa kia sẽ không xuất hiện.

Nhưng mà, hy vọng của bọn họ thất bại.

Sau khi đám chó biến dị chết, một con vật giống như sư tử xuất hiện trước mắt bọn họ.

Nó gần như không có chút do dự nào, trực tiếp hướng tới Mạc Vân Quả mà đi, nó tận mắt thấy rõ ràng, người này là người giết cấp dưới của nó nhiều nhất.

Mạc Vân Quả trực tiếp dùng trường đao chặn, ngăn cản đợt tấn công đầu tiên của chó biến dị

Chó biến dị thấy một lần tập kích không thành, liền bắt đầu lần thứ hai công kích.

Lúc này, Tiêu Vũ Thanh cùng Ân Dật Huyền cũng hướng tới chó biến dị ném dị năng.

Chó biến dị bị trúng một chiêu cực đau, nó nổi giận gầm lên một tiếng, lực tấn công càng thêm mãnh liệt.

Tốc độ cùng lực lượng của nó vô cùng lớn, nếu như nó lựa chọn công kích Tiêu Vũ Thanh hoặc là Ân Dật Huyền, không bao lâu sẽ thành công.

Cố tình nó lựa chọn lại là Mạc Vân Quả, cái này cũng tạo thành bi kịch của nó.

Trường đao của Mạc Vân Quả có Linh Khí, vật phàm không có cách nào làm gãy, hơn nữa năng sức lực cũng rất lớn, cũng có thể không chế được kia biến dị cầu.

H

ơn nữa có Tiêu Vũ Thanh cùng Ân Dật Huy ền hiệp trợ, mười tới phút sau, chó biến dị nổi giận g ầm lên một tiếng, đã tử vong.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 447

Edit: Linhlady

Sau khi chó biến dị chết, thôn nhỏ vốn đã yên tĩnh lại càng im ắng hơn.

Tiêu Vũ Thanh cùng Ân Dật Huyền không có hình tượng ng ẩ dưới đất, hé miệng thở phì phò.

Lúc này dị năng của bọn họ đã tiêu hao hết, nếu là con chó biến dị này không chết, bọn họ cũng chỉ có thể g ồng lên vật lộn.....

Mạc Vân Quả cũng ng ẩ ở trên mặt đất, khác với hai người hô hấp d ần dập, cô có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều.

Ánh mắt Tiêu Vũ Thanh cùng Ân Dật Huyền đều dừng ở trên người Mạc Vân Quả, bọn họ biết, cô rất mạnh, ít nhất còn mạnh hơn bọn họ.

Ân Dật Huyền tuy rằng có chút nghi hoặc vì sao đời trước chưa từng nghe qua có một cô gái như vậy, nhưng tưởng tượng đến chuyện mình trọng sinh đã trở lại, nói không chừng cũng có cái gì đó thay đổi theo, hẳn cũng không hề rối rắm thêm về vấn đề này nữa.

Tiêu Vũ Thanh lại có thêm hảo cảm với Mạc Vân Quả, ở trên người Mạc Vân Quả, cô ấy không hề thấy một tia tham lam nào.

Có lẽ, cô gái này chỉ đơn thuần muốn tìm đ ồng bọn đi.

Nghĩ như vậy Tiêu Vũ Thanh nhìn Mạc Vân Quả nở một nụ cười, Mạc Vân Quả nhìn thấy Tiêu Vũ Thanh đột nhiên nhìn cô cười, tr ầm mặc nửa ngày, cô đột nhiên đứng lên, đi đến bên người chó biến dị.

Cô dùng trường đao của mình, trực tiếp bổ đôi đ ầu nó ra, từ bên trong tìm ra một tinh hạch, tinh hạch màu trong suốt, so với tinh hạch lúc trước cô thấy thù to hơn nhiều, đại khái to bằng hạt đậu nành đi.

Sau khi Mạc Vân Quả lấy được tinh hạch, liền đi tới trước mặt Tiêu Vũ Thanh còn đang ngốc lảng, đem tinh hạch trong tay đưa cho cô ấy.

Tiêu Vũ Thanh nhìn Mạc Vân Quả đưa viên tinh hạch cho mình, trề mắt vài giây sau hỏi: “Vì sao lại cho chị?”

Mạc Vân Quả ngẩn xồm xuống, nghiêng đầu nhìn cô ấy nói: “Cô cười với tôi.”

Tiêu Vũ Thanh:.....

Tiêu Vũ Thanh chưa bao giờ biết, nụ cười của cô lại có mị lực như vậy, không đợi cô ấy nói thêm cái gì, lại nghe thấy Mạc Vân Quả nói: “Cô muốn, tôi giúp cô.”

Tiêu Vũ Thanh:..... Đột nhiên lại cảm thấy mình bị cong rỗi làm xao đây!

Ân Dật Huyền:.....

Ân Dật Huyền cảm thấy, giờ phút này hẳn, đại khái là dư thừa.

Tiêu Vũ Thanh ngượng ngùng cần tinh hạch, cô ấy cũng không phải kẻ ngốc, những thứ như tinh hạch cô ấy cũng biết, thời kì đầu một viên tinh hạch lớn như vậy có bao nhiêu quý giá.

“Chị không cần cái này, em cần đi.” Tiêu Vũ Thanh đẩy đẩy tay Mạc Vân Quả, tỏ vẻ mình cũng không muốn.

Mạc Vân Quả nhìn Tiêu Vũ Thanh một hồi lâu, sau đó từ trong túi lấy ra một cái túi nhỏ, cô mở túi ra, từ bên trong lấy ra rất nhiều tinh hạch, tuy rằng chỉ lớn bằng hạt gạo, nhưng đổi lại số lượng rất nhiều.

Tiêu Vũ Thanh sửng sốt, không rõ Mạc Vân Quả muốn làm cái gì.

Mạc Vân Quả đem viên tinh hạch của chó biến dị để trên mặt đất, sau đó đẩy đẩy về phía trước, nói: “Đầu cho cô.”

Tiêu Vũ Thanh:.....

“Chị.....” Tiêu Vũ Thanh còn chưa kịp nói hết câu, đã thấy Mạc Vân Quả ở trong một đồng tình hạch kia chọn lựa nhất, cuối cùng tìm được hai viên tình hạch màu hoàng kim.

Cô bỏ hai viên tình hạch màu hoàng kim vào trong túi, cả người có vẻ dị thường vui vẻ.

Tiêu Vũ Thanh cảm thấy, cô gái trước mắt giống như vui vẻ quá mức.

“Màu hoàng kim, của tôi. Còn lại, của cô.” Mạc Vân Quả đem túi bỏ vào không gian, sau đó cứ như vậy nhìn Tiêu Vũ Thanh.

Tiêu Vũ Thanh giật giật khóe miệng, hỏi một câu: “Không hối hận?”

Mạc Vân Quả lắc đầu, Ân Dật Huy ền đỡ trán, không biết sao, vừa rồi khi nhìn đến đoạn cô gái nhỏ lựa tình hạch màu vàng kim, hẳn rõ ràng cảm giác được, cô đặc biệt hưng phấn!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 448

Edit: Linhlady

Yết hầu Ân Dật Huyền có chút khô, hắn nhìn hai người giảng cơ, giọng nghẹn ngào nói: “Em nhận lấy đi, chúng ta hiện tại cần khôi phục dị năng.”

Tiêu Vũ Thanh kinh ngạc nhìn hắn, không rõ ý hắn muốn nói là gì.

Ân Dật Huyền lại giải thích cho hai người hiểu công dụng của tinh hạch, hiện giờ đại đa số tinh hạch đại đầu là trong suốt không màu, có thể khôi phục dị năng bị tiêu hao, tuy rằng hiệu quả thực nhỏ, nhưng tóm lại có còn hơn không.

Chờ đến vè sau cấp bậc tang thi lên cao, lần sẽ xuất hiện các loại tinh hạch có màu sắc, đến lúc đó sẽ phân theo thuộc tính hấp thu tinh hạch.

Tiêu Vũ Thanh cảm thấy tác dụng như vậy cũng không khác với nội dung tiểu thuyết mật thể cô ấy từng đọc, rất nhanh tiếp nhận, còn chuyện Ân Dật Huyền từ đâu biết được, cô ấy một chút hứng thú cũng không có.

Người a, tóm lại luôn có bí mật của riêng mình.

Khi Ân Dật Huyền nói những lời này, vẫn luôn quan sát biểu tình của hai người.

Tiêu Vũ Thanh đương nhiên tiếp nhận rồi, cũng không có biểu hiện ra cái gì không tốt.

Thế nhưng Mạc Vân Quả.....

Ân Dật Huyền giật giật khóe miệng, người này có biểu tình sao?

Sau đó, Ân Dật Huyền lại hướng hai người phổ cập một chút về thuộc tính của tinh hạch, hắn là dị năng hệ lôi, cần tinh hạch màu tím, mà Tiêu Vũ

Thanh hệ mộc, cần tinh hạch màu lam, còn như Mạc Vân Quả hệ băng, cần tinh hạch màu lam.

Mạc Vân Quả nghe xong câu đó, lúc sau, chỉ là yên lặng nói một câu: “Màu hoàng kim, của tôi!”

Ân Dật Huyên giật giật khóe miệng, thập phần bất đắc dĩ nói: “Tinh hạch màu hoàng kim là của dị năng hệ thổ, cô cần cũng vô dụng.”

Mạc Vân Quả cũng mặc kệ chuyện đó, chỉ lặp lại nói: “Màu hoàng kim, của tôi!”

Ân Dật Huyên:.....

“Ha ha ha ha! Nam chủ, ta khuyên người vẫn không cần khuyên tiểu Quả Quả nhà ta từ bỏ màu hoàng kim ha ha ha ha!”

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu Quả Quả nhà ta đối với màu vàng chính là yêu đến thâm trầm.”

Quảng cáo

Trĩ cấp 4 sa búi, lò dom chó vôi cắt, dùng thứ này là ổn liền

“Ma ma hỏi ta vì sao lại rơi lệ, ta nói ta bị tình cảm chân thành của tiểu Quả Quả với màu hoàng kim làm cảm động.”

“Sau đó ma ma người liền cho người một bạt tai cũng nói: Đẹp sang một bên chơi đi ~”

“Hi hu hu..... Ta muốn khiếu nại lâu khi trên đề người ta~(T ∇ T)”

“Ta liền cười cười không nói lời nào 2333333333”

“Cho nên nói, tiểu Quả Quả nhà không tính toán đến chuyện thăng cấp dị năng, chỉ tính toán thu thập nhiều tinh hạch màu hoàng kim sao?”

“Nói như vậy, những dị năng giả hệ thổ không phải gặp xui xẻo sao?”

“Ha ha ha ha! Ta chờ mong trong đám anh em của Ân Dật Huy ền có dị năng hệ thổ, nói vậy, hắc hắc hắc.....”

“Nhưng có trò hay để nhìn 233333333333”

Qu ần chúng phòng phát sóng trực tiếp không biết đó là, trong đám anh em của Ân Dật Huy ền quả thật là có người mang dị năng hệ thổ, sau khi mọi người tụ tập ở bên nhau, sinh hoạt của vị huynh đệ kia, ừm..... Thực xuất sắc.

Nói trở v ề, Tiêu Vũ Thanh nghe được Ân Dật Huy ền nói như vậy, lúc sau, cũng li ền không tiếp tục chối từ Mạc Vân Quả đưa tinh hạch cho mình.

Cô ấy biết, hiện tại vẫn là thực lực quan trọng.

Tiêu Vũ Thanh cũng phân một ít tinh hạch cho Ân Dật Guy ền, tuy rằng trước mắt tinh hạch này không giúp họ khôi phục được nhi ều dị năng, nhưng không chịu nổi số lượng nhi ều a.

Tiêu Vũ Thanh dựa theo phương pháp hấp thu tinh hạch mà Ân Dật Huy ền chỉ, hấp thu xong, cô ấy cảm giác được dị năng khôi phục hơn phân nửa, mà bên kia Ân Dật Huy ền cũng như thế.

Lúc này, trời đã tờ mờ sáng, Tiêu Vũ Thanh tùy tiện làm một chút đồ ăn, sau đó mấy người ăn xong, lại bắt đầu chạy tới thành phố B.

Ven đường không đựng thêm động vật biến dị nào, nhưng thật ra tang thi, trước sau như một nhi ều hơn.

Cũng may, thực lực ba người không t ần thường, trước mắt với đám tang thi cấp một này không đáng sợ.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 449

Edit: Linhlady

Muốn đi tới thành phố B có rất nhiều con đường, Ân Dật Huyền lựa chọn con đường gần nhất, đồng thời cũng là con đường nguy hiểm nhất.

Bởi vì hắn lựa chọn đi đường cao tốc, đồng nghĩa với việc sẽ có rất nhiều tang thi, cũng như đám người không có ý tốt.

Cũng may, trên đường cao tốc cũng không có chỗ nào bị tàn phá, giống như có ai đó cố tình dọn đi.

Trên đường đi, xe bọn họ hết xăng, vẫn là Ân Dật Huyền lấy xăng từ trong không gian của mình ra.

Ân Dật Huyền biết, muốn trở thành đồng bọn, bại lộ là chuyện tất yếu ắt không thể thiếu.

Khi Tiêu Vũ Thanh biết Ân Dật Huyền có không gian, chỉ là nhường mày, cũng không nói thêm cái gì.

Cô ấy biết, chuyện cô ấy có không gian sớm muộn cũng sẽ bại lộ.

Nhưng mà, cái này lại có quan hệ đầu?

Bọn họ, đều có sự tiến nghiệm với nhau.

Còn Mạc Vân Quả.....

Tiêu vũ thanh bất đắc dĩ nhìn người bên cạnh lấy ra một bao khoai “Răng rắc răng rắc”, cái tiêu cô nương này, cũng có không gian a.....

Nên lộ cũng đã lộ ra rồi, dư lại, đó là bí mật của mỗi người, không cần thiết phải nói ra.

Cứ như vậy chạy hết một ngày, bọn họ gặp một đám người.

Ở trên đường cao tốc, đám người kia thu phí người đi đường.

Chỉ cần giao nộp đồ ăn, liền có thể thông qua.

Ở trước xe bọn họ, còn có hai chiếc xe, Mạc Vân Quả nhìn qua cửa sổ xe, thấy ở chiếc xe thứ nhất có một người đàn ông đang đứng, cúi đầu khom lưng nói chuyện với một người đàn ông khác đang cầm súng.

Ân Dật Huyền cùng Tiêu Vũ Thanh hiển nhiên cũng thấy được một màn này, Tiêu Vũ Thanh cười nhạo một tiếng, không biết suy nghĩ cái gì.

Ân Dật Huyền tựa hồ đã nhận ra suy nghĩ trong lòng Tiêu Vũ Thanh, chỉ nhàn nhạt nói một câu, “Người như vậy, ở mặt thế mới có thể sống được càng lâu.”

Đương nhiên Tiêu Vũ Thanh cũng biết điểm này, cô ấy gật gật đầu, không nói gì.

Người thu phí kia cũng được xem là kẻ thông minh, sớm chiếm đoạt đoạn đường này, tàn nhẫn độc ác thu hoạch đồ ăn, như vậy, mới có thể sống được càng lâu.

“Răng rắc răng rắc”

Tiêu Vũ Thanh bị thanh âm vang dội này lôi suy nghĩ trở lại, cô ấy nhìn khuôn mặt lạnh lẽo trước sau như một của Mạc Vân Quả, thò lại gần đem khoai lát kia vứt sang một bên, hai đôi tay niết mặt Mạc Vân Quả, hơi có chút bất đắc dĩ nói: “Khoai lát ăn không đủ no.”

Mạc Vân Quả bị nhéo mặt, vẫn như cũ quật cường nói: “Không đói bụng.”

Tiêu Vũ Thanh:..... Không đói bụng người còn ăn! Từ lúc lên xe tới giờ chưa từng ngừng!

Mạc Vân Quả có tích cốc đan, đương nhiên sẽ không đói bụng, đến nỗi vì sao muốn ăn khoai lát, ừm..... Bởi vì ăn rất ngon.

Trong lúc hai người nói chuyện, cũng đến phiên xe bọn họ.

Trương Võ nhìn Ân Dật Huyền trên xe, nhìn khuôn mặt sạch sẽ kia, trong lòng có một tia suy đoán.

“ Bao nhiêu người?” Hắn ta đề nặng giọng nói hỏi.

“Ba người.” Ân Dật Huyền trả lời.

“Giao ra hai mươi cái bánh mì hoặc là hai mươi túi mì ăn liền, các người có thể đi rồi.” Trương Võ nói, hắn ta cảm giác được người đàn ông trước mắt này rất cường đại, hắn ta rất thông minh, biết người nào nên chọc, người nào không nên dây vào.

“ Ừm.” Ân Dật Huyền gật gật đầu, đem đồ ở trên ghế phụ đưa cho Trương Võ.

Trương Võ kiểm kê một chút, có mười cái bánh mì, năm sáu cái giảm bông, còn có mấy túi mì ăn liền, như vậy xem ra, người đàn ông này sớm có chuẩn bị.

Trương võ mật mờ nhìn thoáng qua phía sau, là hai cô gái, trong lòng hắn ta hiện lên một tia lửa nóng, người đàn ông này rất mạnh, nhưng nếu có hai cái con chồn trước.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 450

Edit: Linhlady

Trong lòng Trương Võ biết, ở trong thời đại này, phụ nữ chính là con chông trước.

Hắn ta cầm bao Ân Dật Huyền giao nộp, nhắc chân đi lại chỗ đội ngũ của mình, đội ngũ của hắn có mười mấy người, mỗi người lớn lên đầu bù hăn.

Tại đây ngắn ngủn vài phút, trong lòng Trương Võ đã có ý tưởng.

Người đàn ông kia có thể bình tĩnh giao nhieu đồ ăn như vậy, như vậy trong xe kia nhất định có rất nhiều, nghĩ đến đồ ăn, Trương Võ liếm liếm môi có chút khô khốc, trong lòng sớm đã muốn đem đồ ăn trong xe chiếm làm của riêng.

Trương Võ trở lại đội ngũ, cùng mấy người thì thầm to nhỏ, trên mặt mấy người kia hiện lên một tia cuồng nhiệt, bọn họ biết, cơ hội bọn họ đã tới.

Mà bên này ba người lại không biết Trương Võ, Ân Dật Huyền khởi động xe, tiếp tục tiến về phía trước.

Mới đi được một đoạn, liền bị một đám người ngăn cản, người dẫn đầu, thành lĩnh chính là Trương Võ.

“A a a a! Muốn đấu võ sao!”

“Muốn cản đường cướp bóc sao!”

“Ngồi chờ bị tiêu Quả Quả vả mặt!”

“Chắc chắc chắc, đầu năm nay cứ nhiên lại có người không có áng mặt như vậy, muốn cướp bóc tiêu Quả Quả nhà ta.”

“Chỉ sợ đôi mắt người nọ lớn lên ở trên mông, sau đó bị quầ che khuất đi, ha ha ha ha!”

“Tắm tắc, lầu trên mắng chử người thật tàn nhẫn, bất quá ta thích 2333333333”

“Ai, cứ như vậy mà sống không tốt sao? Làm gì nhất định phải cướp bóc tiểu Quả Quả nhà ta?”

“Thật là luân quần trong lòng a, bất quá, hắc hắc hắc ~ lại có trò hay để xem.”

“Trên lầu thật là có sở thích tàn ác 23333333333”

Trong phòng phát sóng trực tiếp mọi người sôi nổi bàn luận đầu thấy vui sướng khi người gặp họa, tỏ vẻ đám người Trương Võ có ánh mắt không tốt, đương nhiên, cũng có vài người hiểu được cách làm của bọn họ, dù sao đây cũng là mặt thế.

Nói trở về, Ân Dật Huyề nhìn một đám người ngăn trước xe, ngay lập tức biết bọn họ muốn làm cái gì.

Hắn cười lạnh một tiếng, chỉ đồ thừa đám người kia không có mắt, thế mà lại muốn cướp trên đầu bọn họ.

Trương Võ mạnh mẽ gõ gõ cửa sổ xe, vênh váo tự đắc nói: “Xuống xe!”

Tiêu Vũ Thanh cùng Ân Dật Huyề liếc nhau, quyết định xuống xe, không cho bọn họ một chút nhan sắc, thật đúng là cho rằng bọn họ sợ!

Trương Võ nhìn đến ba người xuống xe, trong mắt xẹt qua một tia châm chọc, hắn ta biết, người đàn ông này không được.

“Chuyện gì?”

Ân Dật Huyề dứt tay vào túi quầ, lạnh lùng nhìn Trương Võ.

Trương Võ cũng lạnh lùng nói: “Hiện tại chiếc xe này thuộc về bọn tao, các người có thể lăn!”

“Nha? Phải không?” Khoé miệng Ân Dật Huyền ngậm một nụ cười lạnh, ánh mắt nhìn Trương Võ giống như nhìn một người chết.

Tiêu Vũ Thanh cùng Mạc Vân Quả đứng ở phía sau Ân Dật Huyền, nhìn đằng sau Trương Võ có mười mấy người, trên mặt đều không có biểu tình gì.

“Nói nhảm cái gì! Mau rút!”

Trong tay Trương Võ cầm một khẩu súng, ở cái này mặt thế cũng là một thứ hiếm lạ, nhưng mà Ân Dật Huyền chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra, cây súng chỉ là hàng giả mô phỏng lại mà thôi.

Ân Dật Huyền lập tức bắt lấy họng súng, sau đó xoay ngược lại, đem súng đặt ở trên thái dương của Trương Võ.

“Phải không?”

Trương Võ khẽ cắn môi, hẳn ta biết súng trong tay mình chỉ là hàng nhái mà thôi, hẳn ta biết người đàn ông này sẽ không giết được mình.

Hắn ta để hai tay ra sau, đánh một cái thủ thế.

Phía sau mười mấy người thấy thế, lập tức liền vây quanh ba người, trong đó hai người dùng dao trong tay đặt ở trên cổ Tiêu Vũ Thanh cùng Mạc Vân Quả, ở thời điểm mọi người không thấy, Tiêu Vũ Thanh ấn bàn tay Mạc Vân Quả đang muốn phóng thích dị năng lại.

Lần này, Trương Võ liền tin tưởng mười phần.

“Tiểu tử, không thể tưởng được đi? Cái này bất quá chỉ hàng giả mô phỏng súng mà thôi!” Trương Võ bắt lấy, sau đó hung hăng vứt bỏ.

Edit: Luận một trăm kiểu chết của nhân vật qua đường...

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 451

Edit: Linhlady

“ Vốn dĩ cho các người cơ hội lần, hiện tại thì.....” Trương Võ nhìn thoáng qua Tiêu Vũ Thanh cùng Mạc Vân Quả, cười lạnh nói: “VẬY các người vẫn nên lưu lại đi!”

Nói xong hắn ta lập tức cười ha ha, cả người có vẻ vô cùng tự tin.

Ân Dật Huyền cảm thấy buồn cười, thật không biết người đàn ông này từ nơi nào lại có tự tin như vậy.

Hắn vận dụng dị năng, trực tiếp vút ra một cái lôi cầu ở bên chân Trương Võ, thành công làm hắn ta ngưng cười.

“ Mày..... Mày..... Nay..... Nay.....” Trương Võ sợ tới mức nói không nên lời.

Đã từng xem phim mặt thế hắn ta biết, lôi cầu kia đó là dị năng!

Hắn ta không nghĩ tới đó là, không ngờ chuyện trong phim cũng có thật ngoài đời, thật sự có dị năng!

Trương Võ có chút luống cuống, nhưng hắn ta đảo mắt lại nhìn đến hai cô gái bị chế trụ, trong lòng trấn định một ít.

Hắn ta cậy mạnh nói: “ Cho dù mày có dị năng thì thế nào? Chẳng lẽ hai người kia cũng có sao?”

Lời nói còn chưa kịp nói xong, hắn ta liền bị vả mặt.

Chỉ thấy Tiêu Vũ Thanh dùng một đoạn dây leo quấn quanh cổ người kia, chỉ cần thoáng dùng một chút lực, người nọ liền sẽ tử vong.

Đến Mạc Vân Quả, càng thêm đơn giản thô bạo.

Cô trực tiếp dùng một đoạn băng, đập gãy dao đang kề bên cổ cô.

Thanh âm đao vỡ vụn dị thường vang dội, làm mười mấy người đầu nhin không được kinh hãi.

“Mày..... Bọn mày..... Tao.....” Trương Võ biết, lúc này đây, hắn ta đã nhìn lằm, hắn ta đã đến ván sắt!

Trương Võ cũng bất chấp tất cả, run run nói: “Chúng ta đi! Đi ngay bây giờ!”

“Nha? Đi?” Trong tay Ân Dật Huyền thưởng thức một cái lòi cầ, hơi hơi cúi đầu, nhìn tới mức trong lòng Trương Võ là run sợ.

“Không không không! Là lằm! Chúng ta lằm!” Trương Võ té ngã lộn nhào rời đi, mười mấy người khác cũng làm như thế.

Bọn họ biết, dị năng giả cường đại như thế nào, dị năng giả là con cưng của trời cao, bọn họ căn bản không thể trêu vào.

Ân Dật Huyền nhìn đến mười mấy người cứ như vậy rời đi, trong lòng thẩn mẩn một câu ngu ngốc, lại không có tính toán giết chết bọn họ.

Ở đời trước, hắn đã gặp qua Trương Võ, lại nói tiếp, hắn ta đã gián tiếp cứu hắn một mạng, hôm nay buông tha hắn ta, xem như còn tình còn nghĩa đi.

Tiêu Vũ Thanh đối với hành động của Ân Dật Huyền không có ý kiến gì, ở trong mắt cô ấy, không đáng vì loại người này làm bẩn tay mình.

Mạt thế vừa mới bắt đầu, không cần phải khiến cho đôi tay mình dính đầy máu tanh.

Nói đến cùng, chỉ là cô ấy còn chưa thể thích ứng với sự tàn nhẫn của mạt thế này mà thôi

Mạc Vân Quả đối với chuyện này càng không có ý kiến gì, bởi vì nhiệm vụ của cô, chỉ là nhìn nam nữ chủ trang bức a.....

Đám người Trương Võ đi r ồi, những người khác đương nhiên cũng thấy một màn này, bọn họ kinh ngạc cảm thán ba người cường đại, có vài người cũng muốn tới tìm che chở, nhưng Ân Dật Huy ền hờ hững, trực tiếp lái xe rời đi.

Không ít người thấy như vậy, nhỏ giọng chửi rủa ba người Ân Dật Huy ền không có lương tâm, không chết tử tế,..., đơn giản chỉ vì không theo bọn họ đi cùng.

Tại thời mạt thế ăn thịt người này, có thứ gì đó đang âm thầm biến hóa.

Ân Dật Huy ền cùng Tiêu Vũ Thanh trao đổi vị trí, đây cũng là kết quả mà Tiêu Vũ Thanh kiên trì nói.

Quả thật Ân Dật Huy ền có chút mệt mỏi, thời gian dài tập trung tinh thần làm hắn cảm thấy mệt mỏi, sau khi Tiêu Vũ Thanh tiếp nhận vị trí lái xe, hắn ngã vào đầu trên ghế sau, ngủ r ồi.

Mạc Vân Quả nhìn Ân Dật Huy ền ngủ, “Răng rắc rắc rắc” gặm khoai lát hăng say, cái này khiến cho thời điểm Tiêu Vũ Thanh nhìn qua kính chiếu hậu nhìn đến Mạc Vân Quả, bất đắc dĩ giật giật khóe miệng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 452

Edit: Linhlady

Thời gian thấm thoát trôi qua, rất nhanh hoàng hôn đã buông xuống, ba người cuối cùng cũng đi hết đoạn đường cao tốc, từ đây đến thành phố B còn khoảng một trăm km, còn phải đi qua một trấn nhỏ.

Trong trấn nhỏ còn không ít người may mắn sống sót chờ cứu viện, khi Tiêu Vũ Thanh lái xe vào trấn, có không ít người ngó ra từ cửa sổ, tưởng có người tới cứu bọn họ.

Cũng có vài người dọn chướng ngại vật, chạy ra bên ngoài.

Bên trong đó có cả Sở Hương, vốn dĩ anh đến đây thăm người thân, lại không nghĩ đến người thân cũng biến thành tang thi, hắn thật vất vả tiêu diệt bọn họ, ở trong phòng trốn vài ngày, đang chuẩn bị đột kích đi ngoài, lại gặp đám người Tiêu Vũ Thanh tới đây.

Thật ra Sở Hương không tin sẽ có người đến đây cứu viện, nhưng trong lòng anh vẫn ôm một tia ảo tưởng, nhưng khi đám người Tiêu Vũ Thanh tới đây, tia ảo tưởng kia cũng không còn sót lại thứ gì.

Lúc này trời đã dần dần tối, tang thi hai bên đường đã bị Tiêu Vũ Thanh cùng Mạc Vân Quả dọn sạch, ở trong trấn này đám tang thi cũng bị xử lý ít nhiều.

Kế hoạch của Tiêu Vũ Thanh là tìm một căn hộ tạm nghỉ qua đêm, sau đó sáng mai xuất phát, nhưng không nghĩ tới, cô ấy còn chưa kịp tìm một căn phòng đã bị một đám người vây quanh xe.

Trên mặt đám người này đều mang theo vài phần nôn nóng, bọn họ mạnh mẽ chụp cửa xe cùng cửa sổ xe, trong miệng lải nhải.

"Nhanh lên mở cửa ra! Các người không phải tới cứu chúng ta sao!"

"Mau mở cửa! Để cho tôi vào!"

"Mẹ nó, mở cửa a! Tin hay không tôi đi cáo các người!"

"Mau mở cửa cho lão tử, lão tử phải rời khỏi nơi quỷ quái này!"

Những người này trong miệng đầu tuôn ra ô ngôn uế ngữ, trên mặt từ ngay từ đầu nôn nóng dần dần chuyển biến thành hận ý, khiến Tiêu Vũ Thanh nhìn thấy càng khó chịu.

Tiêu Vũ Thanh cũng không có ý định mở cửa xe, cô ấy khởi động xe, muốn đi về phía trước, khiến cho mấy người suýt nữa bị đụng phải càng thêm hung hăng.

Lúc này bọn họ trong lòng còn ôm một tia ảo tưởng, đó chính là sẽ có người tới cứu bọn họ.

Tiêu Vũ Thanh cũng mặc kệ họ nghĩ gì, quẹo xe vào một ngõ nhỏ, tìm một căn nhà tạm ổn, đỗ xe vào trong sân, sau đó đi vào nhà chuẩn bị nấu ăn.

Bên kia, Sở Hương nhìn chiếc xe đi vào trong sân, tránh ở trong phòng âm thầm nhìn, anh muốn ngồi trên chiếc xe kia, anh biết, chiếc xe kia chính là hy vọng.

Nhưng anh lại sợ hãi, sợ bọn họ cự tuyệt anh.

Trong lòng Sở Hương do dự một hồi lâu, sau đó vẫn quyết định đi ra ngoài thử một lần.

Khi ba người đang chuẩn bị ăn cơm chiều, cửa phòng đột nhiên bị gõ cửa.

Tiêu Vũ Thanh đi ra mở cửa, thấy một người con trai thân hình gầy yếu, trên mặt tràn đầy rối rắm nhìn bọn họ.

"Tôi....." Hai tay Sở Hương nắm quần áo, rối rắm.

"Chuyện gì?" Ân Dật Huyền đi lên phía trước, kéo Tiêu Vũ Thanh bảo hộ ở phía sau.

"Tôi có thể đi cùng các người không!" Sở Hương cắn răng một cái, nhắm mắt lại nói ra mục đích của mình.

Toàn bộ cơ thể anh đều căng chặt, vô cùng khẩn trương.

Ân Dật Huyền nhìn người con trai gầy yếu trước mặt, luôn cảm thấy giống như đã gặp người này ở đâu rồi.

"Tên của cậu." Ân Dật Huyền hỏi, hắn dám khẳng định, hắn nhất định đã gặp người này ở đâu đó rồi.

Sở Hương không ngờ được trong tay mình không có gì, quyết tâm đi lại đây, người ta lại hỏi tên mình.

Anh vội vàng trả lời: "Sở..... Sở Hương."

Quả nhiên!

Ân Dật Huyền ở trong lòng âm thầm nói một câu, hắn đã nhớ được người này là ai!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 453

Edit: Linhlady

Đời trước người đàn ông được xưng là "Thần xạ thủ" — — Sở Hương!

Lại nói tiếp, Sở Hương này cũng được ví như thần, một phát súng nổ ra chưa bao giờ bắn trượt, bắn tên bách phát bách trúng, nhưng một người con trai như vậy, cốt tình lại là một người nhát gan, lại còn mắc chứng bệnh rối rắm nghiêm trọng.

Ân Dật Huyềnnhớ rõ, đời trước người này bị người khác hãm hại đẩy vào đám tang thi, khi hắn nghe được tin này, hắn còn đang suy nghĩ vận mệnh trên người.

Hiện giờ người này còn chưa thành danh, bây giờ hắn gặp được, lý nào lại bỏ qua cơ hội chào mời một nhân tài?

Sở Hương người này tuyệt đối trung thành, tựa như đời trước khi gia nhập vào đoàn đội, người kia chỉ cho anh một ngụm nước, anh liền nguyện trung thành cả đời, đáng tiếc lại bị người kia đẩy vào đám tang thi.

Ân Dật Huyềnnhận sinh trở về, đương nhiên có chuyện muốn làm, việc chiêu mộ nhân tài, cũng là ưu tiên hàng đầu bây giờ.

"Vào đi."

Ân Dật Huyềnnghiêng nghiêng người, vô ý thức kéo tay Tiêu Vũ Thanh đi về phía bàn ăn.

Trên mặt Sở Hương hiện lên một tia mừng như điên, anh thậm chí có chút không xác định thử hỏi lại một lần.

"Thật..... Thật vậy chăng?"

"Tiến vào." Ân Dật Huyền vẫn cứ nhàn nhạt nói, ngữ điệu của cường của vô thức phát ra.

Sở Hương liên tục gật đầu, xoay người đóng cửa lại, lúc này mới đi tới trước bàn cơm.

Ân Dật Huyền nhìn động tác của Sở Hương, vừa lòng gật gật đầu, người này, cũng không tệ lắm.

"Ăn xong, cậu gác đêm, sáng mai xuất phát."

Ân Dật Huyền nhanh chóng phân phó công việc, sau đó im lặng ăn uống.

Mà tay nắm tay Tiêu Vũ Thanh lại không có ý buông ra.

Tiêu Vũ Thanh nhìn tay hai người nắm chặt, bên tai ửng đỏ, nhưng cô ấy cũng không nói gì thêm, chỉ trềnh trềnh ăn.

Mạc Vân Quả không đói, ích cốc đan rất hiệu quả, mấy ngày cô không ăn cũng không thấy đói.

Mạc Vân Quả chỉ ăn tượng trưng một chút lúc sau không động đũa thêm nữa, cô vẫn cảm thấy khoai lát ăn ngon.

Sở Hương ăn thật cẩn thận, anh biết, anh chỉ là một người ngoài, bọn họ có thể cho anh đồ ăn đã không tởm, anh không thể không biết đủ mà ăn nhiều, mặc dù anh rất đói bụng rất đói bụng.

Mấy người nhanh chóng ăn cơm xong, sau đó đi nghỉ ngơi, lưu lại Sở Hương gác đêm.

Sở Hương cũng là một người có thể kiên trì, suốt một buổi tối, đầu tròn tròn mắt, không hề có ý muốn ngủ.

Sáng sớm hôm sau, mấy người tùy tiện ăn một chút liền xuất phát.

Ân Dật Huy ền lái xe, Tiêu Vũ Thanh ng ồi ở trên ghế phụ, Mạc Vân Quả cùng Sở Hương ng ồi ở ghế sau.

Sau khi bọn họ xuất phát, ngày hôm qua đám người kia lại xuất hiện, bọn họ hùng hừng hồ hồ, trong tay còn c ầm các loại công cụ, nhìn đáng vẻ giống như muốn đập xe.

Ân Dật Huy ền thấy thế, trực tiếp thả một quả lòi c ầu xuống mặt đất, lạnh lùng nói một câu: " Vũ khí của các người, tốt nhất nên để đánh tang thi đi!"

Nói xong câu đó, cũng mặc kệ những người đó trong lòng nghĩ như thế nào, trực tiếp xông ra ngoài, rời khỏi trấn nhỏ này.

Trong vòng một ngày hôm nay, bọn họ c ần thiết đi tới thành phố B!

Mà ở thành phố B một gian siêu thị nhỏ, Tiêu Nho cùng Quế Quỷ dựa lưng vào nhau, trong tay bọn họ c ầm súng, chung quanh là đám tang thi đang muốn nhào lên.

"Mẹ., Lão tử vẫn là một xử nam, chết ở chỗ này thật không cam lòng!" Quế Quỷ gắt gao c ầm súng, phỉ nhổ.

"Đừng nhiều lời! Phải tin tưởng lão đại sẽ tìm được chúng ta!" Tiêu Nho vung tay lên đập trúng đầu một con tang thi.

"Đã biết! Tiểu Nho Tử, chúng ta tới so xem ai giết tang thi nhiều hơn đi!" Quế Quỷ nói, trực tiếp đập rớt một cái đầu của tang thi.

" Được!"

Kế tiếp, đó là các loại tiếng súng cùng tiếng tang thi gào rống.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 454

Edit: Linhlady

Thành phố B là một nơi phát triển, trước mặt thế, dân số nơi này cũng không ít, sau mặt thế, nơi này càng thêm hỗn loạn, tiêu đi ầu.

Hai phần ba dân số trong thành phố ầu bị biến thành tang thi, còn một phần ba còn lại, nghĩ các loại biện pháp sống sót, lúc này, các mặt âm u của con người dần dần lộ ra.

Mọi người ầu đang li ầu mạng đi ra ngoài, lúc này, đoàn người Mạc Vân Quả lại đột ngột đi vào nơi này.

Cũng may, lúc này cũng không có mấy người quan tâm chuyện đó, sót sót mới là chuyện bọn họ quan tâm.

Thành phố B rất lớn, muốn tìm ba người thực sự phi ền toái, Ân Dật Huy ền có hai người anh em hơn nữa Tiêu Vũ Thanh còn có em trai, không ai biết bọn họ ở nơi nào, bây giờ muốn tìm ra ba người họ thật không dễ dàng.

Lúc này, Ân Dật Huy ền cùng Tiêu Vũ Thanh thương lượng với nhau, để cho Sở Thương lái xe.

"Em cũng không biết em trai còn sống không, anh biết hai người bạn của anh còn sót sao?" Tiêu Vũ Thanh hỏi.

Ân Dật Huy ền kiên định gật ầu, hai người anh em kia của hắn đương nhiên là còn sống.

"Một khi đã như vậy, chúng ta đây đi trước tìm người huynh đệ, người có thể phỏng đoán ra bọn họ ở nơi nào sao?" Tiêu vũ thanh lại hỏi.

Ân Dật Huy ền trầm ngâm một lát nói: "Bọn họ cũng không phải dạng người yếu đuối, khẳng định sẽ ra giết tang thi, hơn nữa ầu ầu có hạn, bọn

họ hẳn là sẽ đi siêu thị, chỉ là thành phố B này siêu thị rất nhiều, anh cũng không biết được bọn họ đi nơi nào."

Tiêu Vũ Thanh nhấp nháp môi nói: "Trước mặt thế bạn anh ở khu vực nào?"

Trong mắt Ân Dật Huyền xuất hiện một tia sáng, lập tức liền nói: "Anh có thể đoán được bọn họ ở nơi nào rồi, Sở Thương, để cho tôi lái xe."

Nói xong câu đó, Ân Dật Huyền đổi vị trí cho Sở Thương.

Trong thành thị tang thi cực kỳ nhiều, nơi nơi đâu là máu tươi cùng hương vị thối rữa.

Ân Dật Huyền chuyên tâm lái xe, ba người còn lại chuyện tâm đẹp tang thi.

Ân Dật Huyền đưa cho Sở Hương một khẩu súng, đây là súng hắn mua trước mặt thế, cũng đưa cho anh không ít đạn dự phòng.

Sở Hương không hổ là thần xạ thủ, không trượt phát nào, một phát đạn bắn vỡ đầu, miễn bàn có bao nhiêu soái, tiêng đề không có biểu tình rồi rầm trên mặt hắn.

Cũng không biết giết tang thi thì việc gì phải rồi rầm.....

Mạc Vân Quả ở trên xe không muốn dùng đến đao, chỉ có thể dùng dị năng hệ băng, tạo băng thành mũi nhọn, một phát đâm nát đầu tang thi.

Còn Tiêu Vũ Thanh càng đơn giản thô bạo hơn.

Ven đường giết chết tang thi, cô ấy đều dùng dây leo, đem tinh hạch đào ra, sau đó để dằn lại, chờ sau đó sẽ chia cho mọi người.

Mặc dù động tác của cô ấy khá kín đáo, nhưng ba người đều biết rõ, chỉ là không vạch trần mà thôi.

Ai mà chẳng có bí mật của mình? Không phải sao?

Sau khoảng hai giờ, Ân Dật Huyền cũng có thể lái xe đến nơi mình mong muốn.

Nơi này là một khu dân cư bình thường, xung quanh đây siêu thị lớn nhỏ cũng khoảng hơn mười cái.

Khi Tiêu Vũ Thanh nhìn thấy khu dân cư này cũng khá sững sốt, bởi vì nơi này, cũng là nơi em trai cô ấy sống.

"Bọn họ tới nơi này làm việc, trước khi xảy ra chuyện đầu ở nơi này, nơi này đại khái có mười mấy cái siêu thị, siêu thị lớn nhất có lẽ đã chết người, cũng sẽ không có nhiều đồ ăn còn dư, anh đoán bọn họ chọn siêu thị ngay gần nhà." Ân Dật Huyền bình tĩnh phân tích mọi chuyện.

Tiêu Vũ Thanh gật gật đầu, lại không nói gì thêm.

Nhưng trong lòng cô ấy lại có chút khó hiểu, cô ấy tới nơi này, là ngẫu nhiên, hay là.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 455

Edit: Linhlady

"Ai nha nha, tiểu đội lại muốn gia tăng thành viên, xe kia có thể chứa hết người sao?"

"Cái này còn cần người lo lắng sao? Ta đoán a, trong không gian của nam chủ có rất nhiều xe tốt."

"Nói cũng đúng ha ha ha ha ha."

"Ai, gần đây toàn xem tang thi ta lúc ăn cơm ta cảm thấy không ngon miệng, hy vọng tiểu Quả Quả nhanh hoàn thành nhiệm vụ, nhanh tới thế giới sau a a a a!"

"Lầu trên ta khuyên người nghĩ cũng đừng nghĩ, nhiệm vụ nói, là lắng lắng nhìn nam nữ chủ trang bức, nói như vậy, chỉ sợ phải chờ đến khi bọn họ ổn định mới có thể rời đi."

"Như vậy không phải sẽ mất mấy năm sao? Ai nha ta đi!"

"Nếu thật là như thế, ta muốn vứt bỏ tiểu Quả Quả nhà ta, hu hu hu....."

"Phi, bất kể tang thi ghê tởm như thế nào, kiên quyết không vứt bỏ tiểu Quả Quả nhà ta!"

"Ai nha, các người đừng nản chí a! Tang thi không phải sẽ thăng cấp sao? Nói không chừng, sẽ thăng cấp đến mức thành siêu cấp đại soái ca!"

"Ha hả, chắc chắn lầu trên là fan nhan khổng!"

"Ta là nhan khổng ta kiêu ngạo!"

"Ha hả....."

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả chỉ chỉ bót thời gian ngó qua phòng phát sóng một chút thôi, không ngờ lại nghe được mới ngôn từ hỗn loạn này.

Tang thi vô địch siêu cấp đại soái ca.....

Mạc Vân Quả cảm thấy, trong đám người ở phòng phát sóng trực tiếp có không ít nhan khổng.

Đương nhiên, chuyện này cũng không liên quan đến cô.

"Cần vũ khí đi, chúng ta xuống xe!"

Ân Dật Huyền lập tức quyết đoán nói, hiện tại mỗi một phân mỗi một giây, đều rất trân quý.

Ân Dật Huyền đưa cho ba người mỗi người một khẩu súng, Mạc Vân Quả ném súng vào trong động phủ, cần lấy trường đao của mình, đi theo Ân Dật Huyền xuống xe.

Sau khi xuống xe, bốn người tựa lưng vào nhau, đem tính mạng của mình giao phó cho đối phương.

Những tang thi lượn lờ xung quanh đó, giống như người thấy mùi thịt sống, đều loại xông về phía bốn người.

Mạc Vân Quả vung trường đao lên, đầu tang thi ngay lập tức đứt lìa, óc phun ở trên mặt đất, thoát nhìn thực sự ghê tởm.

Ân Dật Huyền chỉ huy mọi người, hướng tới một siêu thị nhỏ, vừa vào bên trong bọn họ đã nghe thấy tiếng tang thi rống.

Mấy người liếc nhau, âm thầm đề cao cảnh giác, chậm rãi hướng tới bên trong mà đi.

Mạc Vân Quả nhìn về một hướng nào đó, cô cảm nhận được ở đó có một con tang thi vô cùng cường đại tồn tại.

"Tôi..... Tôi cảm giác bên trong giống như có người....." Sở Hương lúc này đột nhiên tiếng.

Ân Dật Huyền thấp giọng hỏi: "Xác định sao?"

"Ủm ừm" Sở Hương gật đầu, vô cùng kiên định.

Ân Dật Huyền như suy tư gì nhìn thoáng qua Sở Hương, không lẽ người này cũng có dị năng sao?

"Đi vào bên trong" Ân Dật Huyền nói, thuận tay lại giải quyết một con tang thi.

Bốn người đi về phía kho hàng, cửa kho hàng đóng chặt, bên ngoài có không ít tang thi tụ tập.

Bốn người hợp lực giải quyết xong, sau đó Ân Dật Huyền dẫn đầu đi lên phía trước, gõ cửa kho hàng.

"Có người không?"

Hiển nhiên, những lời này là vô nghĩa.

"Có có có!" Bên trong truyền đến giọng nói hoảng loạn, còn có tiếng lôi kéo.

"Mở cửa!" Ân Dật Huyền trầm giọng nói.

"Không..... Không mở!"

Hiển nhiên, bên trong có người không muốn mở cửa này, nhưng cũng có người muốn mở cửa ra, trong đó có vẻ rất hỗn loạn.

Ân Dật Huyền nhíu mày, muốn rời đi, nhưng ngộ nhỡ anh em của hắn cũng ở trong đó thì sao, nếu ở trong đó nhất định sẽ nhận ra giọng hắn, đương nhiên sẽ muốn đi ra mở cửa.

Mà Ân Dật Huyền không biết đó là, anh em của hắn quả thật đang ở bên trong, thế nhưng tình huống không được tốt lắm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 456

Edit: Linhlady

"Mẹ.! Tiểu Nho Tử, Hiện tại cậu cảm thấy thế nào?" Quế Quỷ thấp giọng hỏi nói, tay cậu đặt trên cánh tay Tiểu Nho, trên đó một mảng đen nhánh, hiển nhiên là bị tang thi cào thương.

Quế Quỷ không dám nói cho những người khác Tiểu Nho bị cào thương, bên ngoài tang thi rất nhiều, với năng lực của cậu bây giờ không có cách nào một mình xông ra ngoài, huống chi còn có người anh em của cậu.

Quế Quỷ có chút nôn nóng, Tiểu Nho bị tang thi bị tang thi cào thương, nếu ngộ nữa biến thành tang thi, vậy cậu.....

Quế Quỷ nhìn thoáng tiểu huynh đệ giống như đang ngần người, thấp giọng hỏi nói: "Cậu có thuốc hay không?"

Tiểu Nho nhìn thoáng qua Quế Quỷ, lắc lắc đầu.

"Đáng chết!" Quế Quỷ thấp giọng mắng một tiếng, hiện tại muốn che dấu cho Tiểu Nho một chút cũng khó khăn.

"Cũng không biết lão đại khi nào mới có thể tìm được chúng ta." Quế Quỷ nói thầm một câu, nhanh chóng cởi áo ngoài của mình che cho Tiểu Nho, không muốn đám người kia thấy sự khác thường của cậu ấy.

Mà lúc này, giọng nói của Ân Dật Huyền truyền đến.

Ánh mắt Quế Quỷ sáng lên, lão đại tới!

Cậu đứng lên, muốn mở cửa, lại bị đám người trong kho hàng ngăn lại.

Ai không biết bên ngoài có rất nhiều tang thi, hiện tại mở cửa, còn không phải tìm chết sao?

Quế Quỷ cắn răng, thấp giọng nói: "Mẹ., Đừng quên là ai cứu các người!"

Quế Quỷ vừa dứt lời, người trong kho hàng đầu cúi đầu.

Đúng là cậu đã cứu bọn họ, nhưng hiện tại đang an toàn ai lại muốn đi tìm chết?

Dị năng của Quế Quỷ sớm đã tiêu hao hầu như không còn, hơn nữa trải qua không ít chuyện, sức lực của cậu cũng không được như trước nữa.

Kho hàng có vài người ôm chân cậu, khiến cậu không cách nào đi mở cửa.

Đang lúc mấy người dây dưa, cửa kho hàng đột nhiên bị mở ra.

Mọi người cả kinh, đã thấy Tiêu Nho đứng ở cửa.

Quế Quỷ nhếch miệng cười, "Cảm ơn!"

Tiêu Nho gật đầu, nghiêng nghiêng người, nhìn về phía ngoài cửa.

Lúc này ngoài cửa, đám người Mạc Vân Quả đang chuẩn bị rời đi.

"Lão đại!" Một tiếng của Quế Quỷ thành công khiến Ân Dật Huyền quay đầu nhìn lại.

Khi Ân Dật Huyền nhìn thấy Quế Quỷ trên mặt cuối cùng cũng có nét cười.

Hắn vội vàng đi qua đi, ôm lấy Quế Quỷ.

"Tiêu Nho đâu?" Ân Dật Huyền hỏi.

"Lão đại....." Quế Quỷ trưng ra một khuôn mặt khóc tang, ghé lại gần tai Ân Dật Huyền thì thầm vài câu.

Vài câu này không tránh được tai Tiêu Vũ Thanh cùng Mạc Vân Quả, Tiêu Vũ Thanh nghe thấy anh em của Ân Dật Huy ền bị tang thi cào thương, trong lòng cũng là run lên.

Cô ấy có thể thấy thân thể Ân Dật Huy ền run lên một chút, hiển nhiên không muốn tiếp thu sự thật này.

Tiêu Vũ Thanh nhớ tới không gian của mình có linh tuyền, nhấp nhấp miệng, nghĩ như thế nào mới có thể quang minh chính đại lấy nó ra đây.

Bên kia, Tiêu Nho thấy bóng dáng Tiêu Vũ Thanh, khước miệng hần giật giật, một tiếng chị cũng nhin lại không nói ra.

"Lão đại! Đây là người đã cứu tớ, Tiêu Nho!" Quế Quỷ giới thiệu hai người với nhau.

Tiêu Nho vẫn là dáng vẻ ngốc nghếch kia, chỉ nhẹ gật đầu không nói gì.

Nhưng thật sau khi Tiêu Vũ Thanh phục hồi tinh thần, nhìn lại Tiêu Nho, bỗng nhiên sửng sốt.

Người này, trong trí nhớ của nguyên chủ, giống như là em trai của thân thể này.

Ở trong trí nhớ, Tiêu Nho có bệnh tự kỉ với tr ần cảm nhẹ, hiện giờ thấy dáng vẻ của cậu ấy, đúng là em trai của nguyên chủ.

Tiêu Vũ Thanh đi lên trước, ôm chặt Tiêu Nho, nhẹ giọng nói: "Em trai, cuối cùng cũng tìm được em rồi."

Tiêu Nho thấy Tiêu Vũ Thanh ôm mình rất kinh ngạc, chân tay luống cuống ôm lại Tiêu Vũ Thanh, từ trong xoang mũi ồm một tiếng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 457

Edit: Linhlady

Khi Ân Dật Huyềnn thấy vậy, cũng chỉ kinh ngạc một chút, ngoài ra cũng không hỏi thêm cái gì.

Việc cấp bách là mang Tiêu Nho đi, trong cơ thể dị năng giả có khả năng chống chọi lại virus tang thi, hẳn hi vọng người anh em của mình có thể vượt qua được.

"Chúng ta hiện tại liền đi!"

Ân Dật Huyềnn nhanh chóng quyết định nói, Quế Quỷ nghe theo lão đại mình vô điều kiện, công Tiêu Nho, đeo ba lô lên phía trước đi theo Ân Dật Huyềnn.

Tiêu Vũ Thanh nắm tay em trai, cũng nghe theo Ân Dật Huyềnn bố trí.

Mắt thấy đoàn người một rời đi, những người trong kho hàng không đồng ý.

Bọn họ kêu gào, nhất định phải khiến Ân Dật Huyềnn mang họ đi cùng, còn có không ít người giọng uy hiếp, toàn bộ bị Ân Dật Huyềnn xem nhẹ.

Những người đó chặn cửa kho hàng lại, ý đồ không muốn Ân Dật Huyềnn đi, hẳn trực tiếp dùng lôi điện đập xuống cửa, mặc kệ biểu tình của bọn họ, mang đoàn người của mình đi.

Chỉ còn lại âm thanh đám người trong kho hàng mắng chửi.....

Thời điểm sắp rời khỏi siêu thị, Mạc Vân Quả lại nhìn thoáng qua vị trí vật kia ẩn nấp, cắn một ngụm khoai lát, phát ra thanh âm "Răng rắc".

Vật bên trong kia, giống như có điểm ý tứ.....

Mạc Vân Quả nghĩ như vậy, lại là không có ý định trêu chọc nó, dù sao nhiệm vụ của cô chỉ là lặng lẽ nhìn nam nữ chủ trang bức.....

Bởi vì không gian xe hữu hạn, mọi người không thể chen chúc bên nhau.

Cũng may mấy người đầu không phải người mập mạp, chật một chút vẫn có thể miễn cưỡng ngồi xuống.

Tình trạng của Tiêu Nho không tốt lắm, toàn bộ cánh tay đầu biến đen, hàm răng cũng có xu thế biến hóa.

Tiêu Vũ Thanh nhìn thấy vậy, biết rằng không thể chần chừ thêm.

Nhờ có ba lô che khuất, cô ấy lấy nước từ trong không gian, rót vào bình nước, sau đó đưa cho Ân Dật Huyền.

"Cho cậu ấy uống ít nước đi."

Tiêu Vũ Thanh không giải thích, Ân Dật Huyền lại cũng không muốn truy vấn, chỉ cầm lấy bình nước, dưới sự trợ giúp của Quế Quý cho Tiêu Nho uống.

Sau một lát, tiêu nho đã là khôi phục bình thường, xem quế quý là liên tục lấy làm kỳ.

Dương nhiên, cậu cũng không hỏi thêm gì, chỉ cảm thán tên tiểu tử Tiêu Nho này thật may mắn.

Tiêu Nho không có việc gì, mấy người cũng đoàn tụ, lần này là chuyện vui lớn.

Trên mặt mấy người cũng có chút vui mừng, mà Quế Quý cũng cảm thấy yên lòng.

Sau khi an tâm, cái bụng trong một thời gian dài không được thỏa mãn lên tiếng kháng nghị.

"Thần thì" thanh âm có vẻ dị thường đột ngột.

Quế Quỷ gãi gãi tóc, nịnh nọt nhìn lão đại nhà mình nói: "Lão đại, có đồ ăn không? Cầu thưởng a a a a!"

Ân Dật Huyền buồn cười nhìn thoáng qua Quế Quỷ, lấy ra một ít đồ ăn ngon, bánh mì a, giăm bông a, còn có một ít thịt hộp.

Quế Quỷ nhìn đến nước miếng chảy ròng, Tiêu Vũ Thanh thấy vậy, đoán được em trai nhà mình cũng đói, vội vàng lấy đồ ăn ngon, còn kèm theo trái cây từ không gian, khiến người ta nhìn thấy càng muốn ăn thêm.

Quế Quỷ cùng Tiêu Nho ăn ngấu nghiến, không thèm giữ lại chút hình tượng nào.

Sở Hương nuốt nuốt nước miếng, cũng không đụng vào đồ ăn kia, anh biết đồ này là để cho hai người Tiêu Nho.

Sở Hương trấn định lại, lôi kéo ống tay áo Mạc Vân Quả, ở chỗ này, anh vẫn cảm thấy tiểu cô nương có khuôn mặt lạnh lẽo này dễ ở chung nhất.

"Cô..... Cô có cảm thấy có chỗ không thích hợp không?" Sở Hương tự cho là mình đã nói rất nhỏ rồi, nhưng tất cả mọi người trên xe đều nghe thấy.

Ân Dật Huyền nghe được lời này, nhú nhú mày, hỏi: "Làm sao vậy?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 458

Edit: Linhlady

"Từ khi đi ra khỏi siêu thị cho tới bây giờ, chúng ta không gặp thêm một tang thi nào." Giọng nói của Sở Hương có chút áp lực, khiến không gian xe vốn đã kín lại càng thêm nặng nề.

Bởi vì có Sở Hương nhắc nhở, lúc này mọi người mới để ý, dọc theo đường đi, bọn họ không gặp thêm con tang thi nào, cho dù là một con!

Loại tình huống này, chỉ có một loại khả năng!

Đó chính là ở nơi này có một con tang thi cường đại hơn, hơn nữa đã theo dõi bọn họ!

Ân Dật Huy ền nắm chặt nắm tay, nỗ lực nhớ lại ký ức kiếp trước khi ở thành phố B, nhưng không hề nhớ được có con tang thi cường đại nào.

Còn những người khác, trong lòng cũng tự nâng cao cảnh giác, chỉ có Mạc Vân Quả, một người ăn khoai lát ăn đến húng khởi.

"Ủm....." Mạc Vân Quả nhìn nhìn túi đã trống trơn, lúc này mới đem tâm tư đặt trên mọi người.

"Chúng ta bị một con tang thi kỳ quái đi theo." Mạc Vân Quả nhàn nhạt nói, cô đã sớm cảm nhận được tang thi kia, hơn nữa là từ lúc đi ra khỏi siêu thị.

Mạc Vân Quả vừa dứt lời, sắc mặt mọi người đều khế biến, chỉ có Ân Dật Huy ền dẫn đầu hỏi: "Có thể cảm giác được là cấp gì không?"

Mạc Vân Quả nghiêng nghiêng đầu, nghĩ nghĩ nói: "Cường đại hơn anh."

Ân Dật Huy ền mím môi, hiển nhiên là tin lời Mạc Vân Quả nói.

Tuy rằng không biết trong thời gian này đã xảy ra sai lầm gì, thế nhưng tình huống hiện tại không hề tốt đẹp.

Ân Dật Huyền hít sâu một hơi, nhìn Mạc Vân Quả nói: "Cô cảm thấy chúng ta có bao nhiêu phần trăm có thể giết chết nó?"

"Trăm phần trăm." Mạc Vân Quả trực tiếp nói như vậy, nhưng thật ra làm mọi người cả kinh.

"Vì sao nói như vậy?" Ân Dật Huyền có chút tò mò, gia hỏa kia thực lực còn cao hơn bọn họ, vì sao Mạc Vân Quả có thể khẳng định bọn họ có thể trăm phần trăm đánh bại nó?

"Nó không có ác ý, hơn nữa....." Mạc Vân Quả lại nhìn nhìn khoai lát đã không còn, giống như nghĩ đến cái gì đó.

"Nó giống như cảm thấy hứng thú với cậu ta." Mạc Vân Quả chỉ chỉ Tiêu Nho còn đang hôn mê, nếu thật sự muốn giết tang thi kia, nó sẽ không dám đánh trả, như vậy cứ để Tiêu Nho đi giết đi.

Ân Dật Huyền nhướn mày, nhìn về phía Tiêu Nho đang hôn mê, lại nhìn về phía Mạc Vân Quả hỏi: "Cô xác định sao?"

Mạc Vân Quả gật đầu, điểm này không thể sai được.

Mạc Vân Quả phản ứng làm tất cả mọi người ở đây ngây ngẩn cả người, bọn họ trăm triệu lần không nghĩ tới, tang thi kia lại cảm thấy hứng thú với Tiêu Nho.

Ước chừng một phút đồng hồ sau, Quế Quỷ đột nhiên vỗ trán.

"A! Tôi có thể đoán được tang thi là ai!"

Một câu này của Quế Quỷ thành công thu hút ánh nhìn của mọi người, cậu rất là ngượng ngùng gãi gãi đầu, Ân Dật Huyền cho cậu một ánh mắt ý tiếp tục nói: "Cô ấy hẳn là tang thi cào Tiêu Nho bị thương."

"Sao lại thế này?" Ân Dật Huyền hỏi.

"Là thế này, bọn tôi đi siêu thị tìm đồ ăn, sau đó bị tang thi vây công, lúc này tang thi kia đột nhiên xuất hiện, lúc nó ở đó đám tang thi khác liền tản ra, nhưng có vẻ nó rất thích Tiêu Nho, ừm..... Tìm mọi cách lại gần cậu ấy, sau đó không may khiến cậu ấy bị thương, cũng may, lúc này Tiêu Nho cũng nhận ra, sau đó chúng tôi hợp lực đánh lui nó."

Quế Quỷ nói tới đây, rõ ràng nhú một chút mày, hiển nhiên cũng có chút hoài nghi.

"Nếu thật sự giống như cô ấy nói, tang thi kia còn mạnh hơn lão đại, chúng tớ không thể nào dễ dàng đánh bại cô ấy dễ dàng như vậy được?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 459

Edit: Linhlady

Cái này cũng là lời nói thật, hiện giờ dị năng của Ân Dật Huyền đã sắp đột phá lên cấp hai nhưng thật ra lời nói thật, mà đám người Quế Quỷ cũng tăng lên một bậc, hơn nữa lúc đó bọn họ cũng tiêu hao không ít dị năng, cho dù có thêm Tiêu Nho, cũng không thể đánh bại tang thi kia.

Tiêu Vũ Thanh không biết nghĩ tới cái gì, sắc mặt có chút quái dị, nửa ngày sau, cô ấy mở miệng nói; "Các người nói xem, có khi nào thời điểm khi vẫn còn là con người tang thi kia đã tích Tiêu Nho?"

Suy đoán của Tiêu Vũ Thanh khiến mọi người trăn mặc, lý do này thật vớ vẩn, thế nhưng lại có mấy phần đạo lý.

Ít nhất, ở hiện tại xem ra, bọn họ cũng không thể tìm được lý do nào thuyết phục hơn.

"Tiêu Nho thật lợi hại nha, tình người duyên thi!"

"Phốc, tình người duyên thi là cái quỷ gì?!"

"Lợi hại, tình yêu vượt qua chủng tộc nha~ quả nhiên, tình yêu là thứ tốt đẹp nhất trên thế giới này, a ~ tình yêu a ~"

"Trên lầu cái bản!"

"Chặc chặc chặc, đầu nói tuối tác không là vấn đề, chiều cao không phải khoảng cách, hiện giờ a, ta thấy chục tộc cũng không phải chuyện gì to tát."

"Các người nói, chờ Tiêu Nho tỉnh lại, biết tang thi kia vì thích hắn mà cào hắn bị thương, trong lòng sẽ có cảm thụ gì?"

"Ta đoán, hẳn muốn nói: Trong lòng không biết có nên nói một câu mẹ bán phê* hay không."

* Mẹ bán phê hay Mẹ bán phê (妈卖批): Phát âm là MA-MAI-PI, có thể viết thành từ viết tắt MMP. Đây là một từ mắng chửi vùng Tứ Xuyên, mang theo tính vũ nhục rất nặng, dịch thô ra tiếng Việt là “Đ-Ỉ M-Ệ M-À-Y”.
(Nguồn: Hugioi.wordpress.com)

"Tổ chết! Tổ chết! Có tổ chết!"

"Đừng nói nhao nhao, tiếp tục xem diễn xem diễn, thật chờ mong không biết bọn tiểu Quả Quả sẽ xử lý như thế nào!"

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp các loại nói tình yêu, đem vỏ khoai lát ném sang một bên, sau đó nói với Ân Dật Huyền: "Muốn gặp nó không?"

"Cái gì?" Ân Dật Huyền ngay từ đầu còn không kịp phản ứng lại đây, một giây sau, hẳn ý thức được Mạc Vân Quả đang nói cái gì, lập tức phải trả lời: "Tạm thời không gặp."

"Nha." Mạc Vân Quả cũng không nói gì thêm, chỉ nói một câu với tang thi đang gắt gao bám theo sau "Tạm thời không gặp."

Trước mặt thế Diệp Đồng Đồng ở mặt chỉ là một học sinh bình thường, gặp lại Tiêu Nho chỉ là chuyện ngoài ý muốn, nhưng chuyện ngoài ý muốn này, làm cả đời cô ấy đều bị vây hãm trong chuyện yêu thầm, không có cách nào kìm chế.

Nếu không phải mặt thế đến, có khả năng cả đời đều phải cất giấu tâm tư của mình, sau đó tìm một người đàn ông kết hôn, bình đạm mà trôi qua một đời.

Nhưng mặt thế tới, cô ấy trở thành tang thi, nhưng cô ấy lại không giống tang thi bình thường, cô ấy có thể cảm giác được mình so với đám tang thi kia thì thông minh hơn, thân thể cũng càng thêm linh hoạt, tuy rằng

không có làn da hoàn chỉnh như con người, nhưng cô ấy vẫn như cũ cảm thấy mình rất đẹp.

Dương nhiên, cái này không phải mấu chốt nhất, mấu chốt nhất đó là, ở trong lòng cô ấy, tựa hồ có một thứ để nhớ mong, cô ấy không biết thứ khiến mình nhớ mong đến tột cùng là cái gì, thẳng đến thấy được Tiêu Nho bị tang thi vậy lại.

Diệp Đồng Đồng ngoại trừ tên của mình cùng Tiêu Nho, toàn bộ ký ức khi làm con người đều mất hết, ngay ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Tiêu Nho, cô ấy mừng rỡ như điên, muốn lại gần cậu ấy, lại không nghĩ đến cậu ấy bị thương.

Diệp Đồng Đồng tuy rằng là tang thi, nhưng cô ấy cũng có tiểu tâm tư của mình, cô ấy biết, là mình hại Tiêu Nho bị thương, mà cô ấy, chưa từng muốn thương tổn người kia.

Cô ấy nhìn Tiêu Nho trốn vào kho hàng, cũng muốn tìm cho cậu ấy ít đồ ăn của con người, nhưng chưa kịp thực hiện, đám người Mạc Vân Quả đã xông vào.

Bọn họ mang cậu ấy đi, Diệp Đồng Đồng không muốn rời xa Tiêu Nho, cho dù chỉ đứng xa xa nhìn cậu ấy, cô ấy cũng thỏa mãn, cho nên cô ấy nhanh chóng đuổi kịp bọn họ.

Mà ở ngay lúc này, cô ấy nghe được một giọng nữ lạnh như băng.

" Cô đi theo chúng tôi làm cái gì?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 460

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả cũng có chút tò mò, cô cảm thấy tang thi là chủng loại không có tư duy, thế nhưng con tang thi phía sau lại không như thế, rõ ràng nó có suy nghĩ.

Cho nên cô tính thử câu thông, không thể tưởng được thế mà lại thành công!

Vì thế, ở mọi người thời điểm không biết, Mạc Vân Quả đã nói chuyện với Diệp Đổng Đổng.

Sau đó, từ chỗ Diệp Đổng Đổng Mạc Vân Quả biết được mục tiêu của cô nàng là Tiêu Nho, còn có Diệp Đổng Đổng muốn gặp Tiêu Nho, cho nên vừa rồi Mạc Vân Quả mới hỏi câu kia.

Sau khi cự tuyệt Diệp Đổng, Mạc Vân Quả nói cho cô nàng biết Tiêu Nho không sao, nhất định sẽ không biến thành tang thi.

Lúc này, Diệp Đổng Đổng mới yên lòng, lại cố chấp không rời khỏi bọn họ, dùng ưu thế cấp bậc tang thi của mình, không cho lại gần bọn họ.

Diệp Đổng Đổng nghĩ, chỉ cần đứng từ xa lặng lẽ bảo vệ người con kia cũng tốt.

Nói trở về, sau khi Ân Dật Huyền nói xong câu kia, liền trầm mặc.

Mà xe vẫn cứ tiến về phía trước, đã không có tang thi ngăn trở, tốc độ của bọn họ tăng lên không ít.

Mọi người đều ăn ý không nói gì, Mạc Vân Quả cũng không tiếp tục ăn khoai lát, Ủ..... Khoai lát của cô đã ăn hết rồi.

Cứ như vậy, đại khái qua một giờ, Tiêu Nho dần có dấu hiệu tỉnh lại

"Tiêu Nho Tử! Cậu cuối cùng cũng tỉnh!" Quế Quỷ là người đầu tiên phát hiện Tiêu Nho tỉnh lại.

Tiêu Nho có chút suy yếu, cậu ấy rõ ràng nhớ mình bị tang thi cào bị thương, tình huống hiện tại rốt cuộc là.....

Tiêu Nho nhìn thoáng qua cánh tay mình, nơi đó đã không còn dấu vết màu đen.

"Này....." Tiêu Nho ngẩng đầu nhìn Quế Quỷ, trong mắt thập phần kinh ngạc.

"Hắc hắc! Cậu cũng xem như phúc lớn mạng lớn." Quế Quỷ cười hì hì nói một câu.

Lúc này, Tiêu Nho mới có tâm tư đánh giá hoàn cảnh xung quanh, khi cậu ấy thì thấy Ân Dật Huyền, rõ ràng kích động hơn một chút.

"Lão đại!"

"Ừ." Ân Dật Huyền lại khôi phục tư thái lạnh nhạt kia, nhưng trong mắt lại toát ra vẻ ấm áp.

"Không có việc gì thì tốt." Ân Dật Huyền nói.

"Cảm ơn!" Tiêu Nho mỉm cười nói, toàn bộ biểu tình trở nên nhu hòa, giống như buông xuống đại sự.

Theo sau, Quế Quỷ lại nói vài chuyện xảy ra trong lúc Tiêu Nho hôn mê, cũng nói là Tiêu Vũ Thanh đã cứu cậu ấy.

Tiêu Nho là người thông minh cỡ nào, cậu ấy lập tức nhìn sang phía Tiêu Vũ Thanh nói: "Cảm ơn."

Tiêu Vũ Thanh gật đầu mỉm cười, không nói gì.

"A, đúng rồi, còn có một việc muốn cùng cậu nói." Quế Quỷ vỗ vỗ bả vai Tiêu Nho, trên mặt hiện lên một tia khó xử.

Tiêu Nho cảm thấy tò mò, cậu ấy đã tỉnh, còn có cái gì khó xử đâu?

"Khụ khụ, cậu còn nhớ tang thi cào cậu bị thương tang thi không? Ủ..... Cô ấy muốn gặp cậu." Quế Quỷ nói thẳng.

"Ha?" Tiêu Nho vốn là người trấn định, lúc này cũng không nhin được kinh ngạc.

Cái gì gọi là tang thi cào mình bị thương muốn gặp mình? Tiêu Nho tỏ vẻ cậu ấy có điểm ngốc.

"Ai, cuối cùng cậu muốn gặp hay không? Tớ nói với cậu này, tang thi kia đã đi theo chúng ta suốt một đoạn đường dài rồi đấy!" Quế Quỷ còn không ngại nói thêm.

Tiêu Nho vẫn cảm thấy có điểm ngốc, cậu ấy nhìn nhìn Ân Dật Huyền, lại nhìn nhìn Quế Quỷ, lại nhìn nhìn mọi người ở đây, do dự một chút nói: "Theo một đường?"

"Đúng vậy đúng vậy!" Quế Quỷ mười phần tích cực trả lời nói, cậu muốn thấy tang thi kia nha! Tò mò

$\sim(\overline{\quad}\nabla\overline{\quad})\sim^*$

" Cô ấy muốn gặp cậu." Mạc Vân Quả ở ngay lúc này chen vào nói một câu.

Tiêu Nho đỡ trán, ai tới nói cho cậu ấy, tình hình hiện tại là như thế nào đây?

"Lão đại....." Tiêu Nho không thể không đem ánh mắt cầu cứu hướng lại phía Ân Dật Huyền, lại chỉ đổi lấy một câu của Ân Dật Huyền " Gặp không?"

Tiêu Nho:.....

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 461

Edit: Linhlady

“Ai nha nha, xem cái dáng vẻ buồn bực của Tiêu Nho kìa, chắc chắc chắc ~”

“Tha thứ cho ta khi không phúc hậu mà cười 233333333333”

“Lại nói tiếp, chỉ có một mình ta cảm thấy tò mò muốn biết làm sao tiểu Quả Quả làm sao có thể biết được tình huống của tang thi kia sao?”

“Không không không, ta cũng tò mò, chẳng qua ta không hỏi, như vậy có vẻ ta giống nhà bác học 233333333333”

“Ta thấy lần trên chính là một tiểu ngốc nghếch ~”

“Nha, tiểu Quả Quả, ngươi tới nói nói đi?”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, ở trong đầu trả lời: “Ta cùng cô ấy nói chuyện.”

“Hử? Nói chuyện? Là kiểu nói chuyện mà ta đang hiểu kia sao?”

“Bằng không còn có cách nào nói chuyện?”

“Di? Vì sao khi tiểu Quả Quả nói chuyện với tang thi kia chúng ta nghe không được?”

“Hừm, khẳng định do có tinh thần lực câu thông nha!”

“Không hồ là tiểu Quả Quả nhà ta, thế mà ở chỗ chúng ta không thấy, lẽn tự mình sáng lập ra lĩnh vực tinh thần lực đệ nhị.”

“Hả? Lĩnh vực tinh thần lực đệ nhị là cái quỷ gì?”

“A a a a! Cầu giải thích!”

“Cảm giác có vẻ rất cường đại.”

“Lĩnh vực tinh thần lực đệ nhị chính lĩnh vực tinh thần lực đệ nhị nha, cụ thể ta cũng không biết, hắc hắc!”

“Lần trên gạt người!”

“Ta liền lừa người, sao nào! (*~~~~~)”

“.....”

“.....”

Mạc Vân Quả:.....

Vốn dĩ Mạc Vân Quả còn muốn biết theo như phòng phát sóng trực tiếp lĩnh vực tinh thần lực đệ nhị là cái gì, lại không nghĩ đến người kia lại không chịu giải thích.

Mạc Vân Quả đem cái nghi vấn này đặt ở trong lòng, tính toán ngày sau lại hỏi lại.

Cùng lúc đó, Tiêu Nho cũng quyết định.

“Vậy gặp mặt đi.”

Theo ý của Tiêu Nho, Mạc Vân Quả lập tức truyền đại lại cho Diệp Đồng Đồng, đồng thời xe cũng ngừng lại.

Mấy người xuống xe, liền thấy được tang thi đứng ở sau xe, trên người cô nàng có vài chỗ hư thối, so với những con tang thi nhìn khiến người ta cay mắt kia, tình huống tang thi trước mắt rõ ràng muốn tốt một chút.

Tuy rằng nói trên người vẫn có một ít hư thối thịt, nhưng ít ra không khiến người khác cảm thấy ghê tởm.

Tiêu Nho nhìn tang thi trước mắt, trên mặt không có chút nào chán ghét cùng ghét bỏ, chỉ ôn nhu hỏi nói: “Nghe nói cô muốn gặp tôi?”

Diệp Đông Đông vô cùng vui vẻ, chỉ cần thấy người này, cô nàng liền cảm thấy vui vẻ! ㄟ(≧▽≦*)ㄟ

“Ca ca..... Cho.....”

Diệp Đông Đông không biết từ nơi nào lấy ra một ít đồ ăn, bên trong thậm chí còn có bánh kem nhỏ!

Tiêu Nho kinh ngạc nhìn thoáng qua Diệp Đông Đông, hỏi: “Cho tôi?”

“Cho..... Cho.....” Diệp Đông Đông chỉ liên tiếp lặp lại một chữ cái này, e sợ Tiêu Nho đói bụng.

“Cảm ơn.” Tiêu Nho thật lòng nói câu cảm ơn, tuy rằng không biết vì sao tang thi lại đối xử với mình tốt như vậy, nhưng một màn trước mắt này, đủ để cho tâm cậu ấy ấm áp lên.

“Hắc..... Hắc.....” Diệp Đông Đông trong miệng phát ra âm điệu kì quái, nhìn đáng vẻ hắc là đang cười.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Diệp Đông Đông, ở trong đầu nói với cô nàng nói: “Vì sao không nói với hắc?”

“Nói..... Nói không nên lời.” Diệp Đông Đông cũng đáp lại Mạc Vân Quả, cô nàng biết, cô cũng là một người tốt.

Lúc này, Mạc Vân Quả mới phát hiện, cảm Diệp Đông Đông đầu sắp rơi xuống, căn b không có cách nào hoàn thành động tác nói chuyện có yêu cầu cao như vậy.

Ngay cả mấy chữ vừa rồi, cũng thật vất vả mới nói ra được, mà kết quả chính là cảm lại rớt xuống một ít.

Mọi người nhìn tang thi cười đến không rõ nguyên do cảm vẫn luôn có dấu hiệu xuống:.....

Tiêu Nho:..... Đột nhiên cảm thấy tang thi trước mắt có chút đáng yêu.....(￣ー￣)

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 462

Edit: Linhlady

Tiêu Nho nhìn đồ đạc Diệp Đông Đông cho cậu ấy, sau đó lại nói câu cảm ơn một lần nữa.

Sau đó bọn họ lên xe chuẩn bị đi tiếp, bất đắc dĩ Diệp Đông Đông nhất định phải đi theo bọn họ, cái này làm cho Tiêu Nho cảm thấy khó xử.

Tiêu Nho biết rõ, Ân Dật Huyền muốn tìm thêm người gia nhập, nếu như tang thi này muốn đi theo bọn họ, khẳng định không thể tránh khỏi vận mệnh diệt vong.

Tiêu Nho không hy vọng nhìn thấy cảnh Diệp Đông Đông chết, cho nên cậu ấy chỉ có thể xuống xe, đứng ở khoảng cách cách Diệp Đông Đông một mét dừng lại.

“Cô trở về đi.” Tiêu Nho ôn nhu nói, giống như đang khuyên bảo một đứa bé.

Diệp Đông Đông làm sao có thể đồng ý? Cô nàng thật vất vả mới tìm được người kia, sao có thể sẽ dễ dàng từ bỏ như vậy?

Tiêu Nho có chút bất đắc dĩ, cậu ấy xoa xoa ấn đường, lại nói một câu: “Hiện tại cô, không thích hợp xuất hiện ở xã hội nhân loại.”

Diệp Đông Đông biết, hiện tại mình rất xấu, hơn nữa bản thân có thân phận tang thi, căn bản không có cách nào làm bạn bên người Tiêu Nho.

Nhưng mà, cô nàng không cam lòng.....

Mạc Vân Quả cũng xuống xe, cô thấy một màn như vậy, trực tiếp ở trong đầu nói với Diệp Đông Đông: “Trở nên cường đại.”

Ở trong mắt Mạc Vân Quả mà nói, chỉ có cường đại, mới có thể khiến mọi việc trở nên thuận lợi.

Diệp Đổng Đổng hiển nhiên nghe lọt tai câu này, cô nàng đứng ở nơi đó một hồi lâu, sau đó ở trước mặt cô nàng đột nhiên xuất hiện rất nhiều đồ ăn.

“Cho..... Anh.....” Diệp Đổng Đổng lui về phía sau hai bước, miễn cưỡng nói ra một câu như vậy.

Sau đó cô nàng nhìn Tiêu Nho một cái, nhanh chóng rời đi.

Mà bên này, Tiêu Nho bị hành động của Diệp Đổng Đổng làm cho khiếp sợ hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, cậu ấy biết, nhất định tang thi này có không gian, nói như vậy, cô ấy hẳn có thể sống thật tốt đi?

Tiêu Nho nhìn nhìn những đồ ăn kia, thở dài, sau đó nhờ mọi người mang lên xe.

Bởi vì do đồ vật quá nhiều, Ân Dật Huyền trực tiếp phơi bày không gian của mình ra, thu gặt hết số đồ ăn kia vào, chỉ chừa lại một ít để bên ngoài.

Mọi người thấy Ân Dật Huyền có không gian cũng không quá kinh ngạc, giống như chuyện này là đi đâu hiển nhiên.

Đương nhiên, mọi người ai cũng có lú do của riêng mình, tỷ như Tiêu Nho và Quế Quỷ cảm thấy lão đại nhà mình không gì làm không được, có một cái không gian cũng là chuyện đương nhiên.

Trải qua khúc nhạc đệm nhỏ này một người lại tiếp tục xuất phát.

Lúc này, Ân Dật Huyền có ý định đi đến Z thị, bởi vì trong kí ức đời trước, Z thị tuy rằng không phát triển mạnh mẽ bằng thành phố S, nhưng vị trí địa lý tốt, cho nên không chịu nhiều tác hại khi bị tang thi tấn công.

Còn nữa, hiện giờ thành phố S sớm đã bị ZF khống chế được, giờ hắn muốn nhúng tay, gần như là truyện không thể.

Ngược lại là Z thị, người ở đây tương đối hỗn loạn, muốn chen ngang vào, không phải là không thể.

Hắn muốn trở thành bá chủ một phương, đương nhiên sẽ chọn quả hồng mềm mà nắm, mà Z thị, chính là nơi khởi đầu của hắn.

Mọi người đối với chuyện này đều không có ý kiến gì, hiện giờ, bọn họ là một tiêu diệt, mà người dẫn đầu, không ai khác ngoài Ân Dật Huyên.

Bởi vì Diệp Đồng Đồng rời đi, cho nên đám tang thi kia lại tiếp tục tìm đến.

Bây giờ bọn họ lại phải tự thân vận động đi giết tang thi, sau đó từ chỗ Ân Dật Huyên, Quế Quỷ cùng Tiêu Nho cũng biết cách dùng tinh hạch, sử dụng nó để thăng cấp dị năng.

Cứ như vậy, mấy ngày đi qua.

Đoàn người đi tới Z thị, bởi vì đã lộ không gian, cho nên Ân Dật Huyên cũng không thêm che giấu, lấy xe mà trước mặt thế mình đã chuẩn bị ra, chia đoàn người thành hai nhóm

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 463

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả đương nhiên xe đi cùng xe với Ân Dật Huy ền và Tiêu Thanh Vũ, còn Sở Hương, Tiêu Nhẹ, Tiêu Nho cùng Quế Quỷ một xe.

Đoàn người ngược lại ở chung rất hài hoà, trong thời mạt thế này cũng xem như thoải mái.

Lúc này Z thị đã thành lập một căn cứ quy mô nhỏ, trước mạt thế, ở nơi này cũng có người ZF, chỉ là không nhiều như ở thành phố S mà thôi.

Giống như tiểu thuyết miêu tả, bên ngoài căn cứ có một đội ngũ dài người xếp hàng, trước cửa căn cứ cũng có người kiểm tra.

Tiêu Nho xuống xe dò gỏi một chút xem phí muốn vào căn cứ Z là bao nhiêu, ước chừng là mười cân lương thực.

Đừng xem thương mười cân lương thực này, trong thời mạt thế mà nói, chính là đồ vật so với vàng còn có giá trị hơn.

Đương nhiên đám người Ân Dật Huy ền không thiếu đồ ăn, bọn họ cũng biết quy củ, quy quy củ củ giao đồ ăn, sau đó đi theo người trong căn cứ tiến hành thủ tục đăng kí.

Trong quy định của căn cứ, dị năng giả có ưu đãi, có thể có một gian phòng miễn phí, còn là gian phòng nào, vậy xem dị năng của họ là gì.

Bởi vì đám người của Ân Dật Huy ền là một tiểu đội, hơn nữa trong đội ngũ đa số đều có dị năng, cho nên bọn họ được phân đến một căn biệt thự ở trung tâm thành phố.

Mấy người ngược lại không có cảm giác gì, mấy người khác lại nhìn qua đây với ánh mắt hâm mộ.

Sau khi đăng kí xong bọn họ sẽ được cách ly mười hai tiếng, đảm bảo không có ai bị cảm nhiễm.

Chờ sau khi sắp xếp xong đồ đạc, ai cũng có vẻ mệt mỏi.

Ân Dật Huyền mang theo đám người Mạc Vân Quả tới biệt thự, sau khi phân phòng, mọi người ăn một chút rồi đi về phòng ngủ.

Mạc Vân Quả lại không hề cảm thấy mệt mỏi, trong không gian của cô có không ít đồ giúp tinh thần ích khí.

Chờ đến khi những người khác đều tỉnh ngủ, đã là giờ trưa ngày thứ hai.

Sau khi Ân Dật Huyền tỉnh lại, chuyện đầu tiên hắn làm đó là để cho Tiêu Nho và Quế Quỷ đi thăm tình huống trong căn cứ.

Sau đó thừa dịp những người khác còn chưa phát hiện ra tác dụng của tinh hạch, hắn yêu cầu sau khi mọi người giết tang thi phải thu thập tinh hạch để nâng cấp dị năng.

Tiêu Nho thuộc về người có IQ cao, tuy rằng bản thân cậu ấy cũng có dị năng, nhưng Ân Dật Huyền suy nghĩ muốn để cậu ấy ở lại, xử lý mọi chuyện trong căn cứ, nhân tiện mở rộng thêm thế lực của bọn họ.

Đương nhiên, ở nơi này đội hình chính là các tiểu đội, mà thành viên trung tâm, đại khái cũng chỉ có mấy người.

Những ngày tiếp theo, Mạc Vân Quả chỉ có một việc đó là đánh tang thi đánh tang thi đánh tang thi, nói tóm lại, chỉ có đánh tang thi.....

Tình cảm của Ân Dật Huyền cùng Tiêu Thanh Vũ cũng nhanh chóng tăng lên, tuy rằng Mạc Vân Quả cũng không cách nào nhìn ra được, nhưng chuyện này không thể nào qua mắt được đám người thích bát quái trong phòng phát sóng trực tiếp.

Còn những người khác đầu âm thầm tăng năng lực của mình lên từng ngày.

Bởi vì mọi người đều biết, ở cái mặt thế này, cường giả vi tôn.

Cứ như vậy, một tháng trôi qua.

Ở thời điểm Mạc Vân Quả không biết, Ân Dật Huyền đã trở thành nhân vật chạm bỏng tay trong căn cứ, người cao tầng cũng tung cánh oliu muốn mời chào hắn, còn những người dân bình thường không ít người muốn đầu quân cho hắn.

Ân Dật Huyền đang từng bước hoàn thành mục tiêu sau khi trọng sinh, kẻ thù đời trước, hắn cũng từng bước tiêu diệt.

Bởi vì có kinh nghiệm đời trước, so với người khác Ân Dật Huyền biết nhiều chuyện hơn, rất nhiều người có năng lực chưa trưởng thành đã bị hắn thu phục, đầu quân làm thuộc hạ trung thành của hắn.

Ở dưới mặt thế tàn nhẫn, có một nhóm người, nỗ lực tồn tại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 464

Edit: Linhlady

Ngày hôm nay, Mạc Vân Quả đang ở biệt thự nghỉ ngơi, bởi vì mấy ngày liên tiếp đi giết tang thi (thu thập vật tư), cho nên hôm nay Ân Dật Huy ền cho mọi người nghỉ ngơi, tùy ý thả lỏng.

Phương thức nghỉ ngơi của Mạc Vân Quả chính là ở trong phòng ăn, ăn khoai lát cùng với đồ ăn vặt thu thập được.

Mấy thứ này đương nhiên không thể khiến cô no bụng, cũng chỉ có Mạc Vân Quả sẽ lãng phí không gian đi thu thập chúng nó.

Đương nhiên, chắc hẳn đám người Ân Dật Huy ền cũng biết Mạc Vân Quả có không gian, cũng mặc cho cô tùy ý thu thập.

Hiện tại Ân Dật Huy ền cùng Tiêu Vũ Thanh cùng đồng đội khi còn ơ teong quân ngũ tiếp cận đám người trung tâm, cùng lúc đó đám người trong phòng thí nghiệm cũng tìm ra cách sử dụng tinh hạch, hơn nữa thông báo cho toàn thế giới, mà tinh hạch, cũng trở thành tì ền lưu thông trong căn cứ.

Mà đám người có dị năng trong nhím của Ân Dật Huy ền biết cách dùng dị năng từ trước giờ cấp bậc đã rất lợi hại.

Qu ền chúng trong phòng phát sóng trực tiếp nhìn Mạc Vân Quả vẫn luôn không ngừng ăn, các loại ngôn luận đều bắt bật ra.

“Ai nha, tiểu Quả Quả, ngươi không cần ăn, ngươi đâu sắp ăn thành béo Quả Quả mất rồi.”

“Béo Quả Quả, ngươi đừng ăn..... Lại ăn liền thành đại béo Quả Quả.....”

“Đúng vậy nha, béo Quả Quả, ta đoán động phủ của người hẳn có không ít thứ tốt, người ăn ở đó đi! Người nhanh quăng đám thực phẩm rác rưởi kia đi, nếu không nhất định sẽ béo nha!”

“Béo Quả Quả, thật vất vả mới được một ngày nghỉ, người đừng ở mãi trong biệt thự như thế, đi ra ngoài một chút đi!”

“Đúng vậy đó ~”

“Béo Quả Quả, ngoan, đi ra ngoài hoạt động hoạt động.”

“Phốc, lầ trên là một đám người xấu, thế mà lại gọi tiểu Quả Quả là béo Quả Quả, tiểu Quả Quả của nhà chúng ta nơi nào béo!”

“Đúng vậy đúng vậy! Béo Quả Quả nhà chúng ta một chút cũng không mập! (▽)／”

“.....”

Mạc Vân Quả nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp nói câu này, theo bản năng nhéo nhéo mặt mình, thịt trên mặt lún vào r ỗ bật ra, hình như có mập lên một chút.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả lại cúi đầu nhìn thoáng qua bụng nhĩ của mình, vươn tay lại nhéo nhéo bụng nhỏ, giống như cũng có chút thịt.

Mạc Vân Quả:.....

Giờ phút này, Mạc Vân Quả cảm thấy những người trong phòng phát sóng trực tiếp thật có chút đạo lý, cô nghĩ nghĩ, quyết định đi ra ngoài đi dạo.

Mạc Vân Quả một tay cần lấy túi khoai to, răng rắc rắc rắc ăn.

Vài phút sau, cô lại cần thêm một túi nữa r ỗ mới đi ra cửa.

Mọi người đều đang vội vàng làm việc của mình, cho nên Mạc Vân Quả ra cửa không có ai chú ý tới.

Lúc này căn cứ bước đầu đã có quy mô, mọi chuyện cũng dần theo quỹ đạo.

Chỉ là những người bình thường không có dị năng, lại có cuộc sống sống không bằng chết, thế mà lại là thái độ bình thường ở mặt thế.

Mạc Vân Quả ngهنh ngang đi ở trên đường cái, không ít người đem ánh mắt dừng ở trên người cô, nhưng lại không dám tiến lên cướp đoạt.

Liếc mắt nhìn qua cách ăn mặc của Mạc Vân Quả, bọn họ liền biết bọn họ không thể trêu vào.

Tại mặt thế này, đại bộ phận người đều mặt xám mày tro, trên mặt Mạc Vân Quả không có biểu hiện một chút suy sút nào, quần áo tuy rằng không xa hoa, nhưng cũng sạch sẽ, so với đại bộ phận người ở đây thì tốt hơn nhiều.

Hơn nữa khuôn mặt kia của cô thật sự có tính lừa gạt, khiến những người khác chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Mạc Vân Quả đem khoai lát ăn xong, vỗ vỗ tay, tùy ý đi dạo.

Nói là tùy ý, thật ra đang xem phòng phát sóng trực tiếp nói chuyện phiếm, xem bọn họ muốn nhìn địa phương nào.

Cứ như vậy, suốt một đoạn đường đi, Mạc Vân Quả đi tới nơi giao dịch, ở bên trong này, thứ gì cũng đều có thể giao dịch.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 465

Edit: Linhlady

Đám người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng tò mò khung cảnh ở trong này, làm đủ các loại làm nũng bán manh để Mạc Vân Quả mang theo bọn họ đi xem.

Cứ như vậy, Mạc Vân Quả đi vào nơi giao dịch.

Nói là nơi giao dịch, thật ra là một con đường lớn, ở nơi này bày đủ các loại hàng hoá.

Mạc Vân Quả nhìn một chút, quán có đồ ăn, có các loại gia cụ, thậm chí, còn có người.....

Bọn họ muốn giao dịch, đơn giản là đồ ăn, dược phẩm, hoặc là tinh hạch.

Ở nơi giao dịch, đại đa số người ở đây đều có dáng vẻ u buồn tuyệt vọng, bên trong dáng vẻ đó lại ẩn ẩn có một tia hy vọng.

“Ai, đây là nơi giao dịch tại mặt thế sao, thật đúng là như xóm nghèo.”

“Thật là có chỗ người bán người, tấp tểnh.”

“Cứ làm như trước mặt thế không có vụ bán người vậy.”

“Thật ra cũng có, chỉ là lúc đó là giao dịch ngầm, hiện tại, nhìn xem còn có thể bán một cách quang minh chính đại.”

“Đúng là như thế, thế nhưng cũng có quan hệ gì với chúng ta đâu.”

“Ừ, nói cũng phải.”

“Béo Quả Quả, tiếp tục đi về phía trước đi ~ nhìn xem có chuyện gì hay ho không ~”

“Béo Quả Quả ~ người lớn mật hơn đi về phía trước đi ~”

“Béo Quả Quả, đừng có ngừng a ~ tiếp tục ~”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả tiếp tục đi trên đường lớn, đối với mời chào của đám người hai bên đường, toàn bộ đều bị Mạc Vân Quả xem nhẹ, khuôn mặt lạnh lẽo, người ngoài nhìn không ra một chút cảm xúc nào.

Ở phía trước, có rất nhiều người vây ở một chỗ, Mạc Vân Quả bị đám người phòng phát sóng trực tiếp giật dây đi lại chỗ đó, cô tang nhanh tốc độ, rất nhanh lại chỗ đám đông.

Mạc Vân Quả dáng người nhỏ gầy, hơn nữa cô rất linh hoạt, chẳng mấy chốc tiến vào trung tâm của đám người.

Chỉ thấy Ân Dật Huyền cùng Tiêu Vũ Thanh đứng trước một người đầy máu me nằm trên mặt đất, ở phía trước người kia có một cô gái, hai tay cô ấy không ngừng hiện lên ánh sáng trắng, muốn chữa khỏi cho người kia.

“Hắn đã chết.” Ân Dật Huyền mở miệng nói, ngữ khí trấn định mà lạnh nhạt.

Cô gái ngẩng đầu nhìn nơi đó, giống như không nghe thấy câu nói kia, chỉ không ngừng phóng thích hệ năng chữa khỏi của mình, cũng không đáp lại câu nói của Ân Dật Huyền.

Ân Dật Huyền nhìn bóng dáng của cô gái kia, trong mắt xẹt qua một tia phức tạp, hẳn đương nhiên biết cô gái này là ai, ở đời trước, được mệnh danh là “Chữa khỏi chi thần”, có thể nói, ở trong tay cô ấy, người cô ấy muốn chữa khỏi, không ai không vượt qua.

Mà bước ngoặt trong cuộc đời cô ấy, đó là người cô ấy yêu qua đời.....

Khi mặt thế ập đến, Ân Dật Huyền vẫn luôn tìm kiếm cô gái này, thế nhưng một chút tin tức cũng không có, thẳng đến hôm nay, hắn mang theo Tiêu Vũ Thanh tới nơi này xem có muốn giao dịch gì không, không ngờ lại gặp người này.

Ân Dật Huyền cũng không biết lý do tại sao người cô ấy yêu lại chết, thời điểm hắn tới, người con trai kia đã đầy máu tươi, ngay cả hô hấp cũng không có

Ân Dật Huyền chỉ trăn thuật sự thật, hắn muốn cô gái kia biết sự thật thôi, bất đắc dĩ người kia lại không nghe vào.

Lúc Mạc Vân Quả nhìn thấy Ân Dật Huyền với Tiêu Vũ Thanh, cô đã nhanh chóng chạy lại chỗ đó, kéo ống tay áo Tiêu Vũ Thanh, từ trong không gian lấy ra một viên đường, đưa cho Tiêu Vũ Thanh có sắc mặt không tốt.

“Ăn.”

Tiêu Vũ Thanh sửng sốt, duỗi tay tiếp nhận viên đường kia, lúc đang chuẩn bị bỏ vào trong miệng, liền thấy cô gái vốn đang ngồi chỗ kia bỗng nhiên quay đầu, đôi mắt sung huyết, biểu tình dữ tợn, nhìn chằm chằm viên đường trong tay Tiêu Vũ Thanh, giống như bằng mọi giá phải cướp được nó.

“ Cô.....” Tiêu Vũ Thanh sửng sốt, lời muốn nói ra lại đột nhiên ngừng lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 466

Edit: Linhlady

Vân Thất Thất nhìn “Đường” Tiêu Vũ Thanh cầm trong tay, liếc mắt ước chế tâm muốn cướp đoạt của mình lại.

Cô ấy có thể cảm nhận được nơi đó chứa đựng đậm linh lực sinh mệnh, từ sau khi thức tỉnh định năng chữa khỏi, cô ấy với linh lực sinh mệnh vô cùng mẫn cảm.

Vân Thất Thất biết, Dương ca ca còn chưa chết, chỉ là linh lực sinh mệnh của hắn giảm đi mà thôi.

Hiện tại dị năng của cô ấy quá thấp, nếu có thể thăng cấp hai cấp, cô ấy tuyệt đối tự tin có thể chữa khỏi.

Vân Thất Thất cũng biết, hai người trước mắt rất mạnh, cô ấy đánh không lại, nhưng mà.....

Cô ấy quay đầu nhìn Trình Phi Dương đã không còn hô hấp, ở trong lòng hạ một cái quyết định.

“Đem nó cho tôi, cô muốn cái gì tôi cũng sẽ cho cô.”

Vân Thất Thất nhìn chằm chằm kia viên “Đường”, ánh mắt cứng cõi, trên mặt cô ất toàn là vết bẩn, lại không che nổi ánh sáng trong đôi mắt kia.

Tiêu Vũ Thanh nhảy bén biết Vân Thất Thất đang nói đến cái gì, Tiêu Vũ Thanh nhìn viên đường trong tay, theo bản năng lại nhìn Mạc Vân Quả một cái, lại phát hiện cô đang ngăn người.

Tiêu Vũ Thanh:.....

Ân Dật Huyền cũng đoán được cái gì đó, trực giác cho hắn biết Mạc Vân Quả có rất nhiều bí mật, viên đường này có tác dụng với Vân Thất

Thất, nhưng hắn cũng biết hiện tại không phải lúc để hỏi.

Ân Dật Huyền cùng Tiêu Vũ Thanh liếc nhau, lập tức hiểu rõ ý của đối phương.

Tiêu Vũ Thanh xoa xoa tóc Mạc Vân Quả, đồng thời đem viên đường đưa cho Ân Dật Huyền.

Ân Dật Huyền cầm viên đường trong tay, ánh mắt Vân Thất Thất lập tức chuyển sang vị trí của Ân Dật Huyền.

“Cho tôi.” Cô ấy khẽ cắn môi, ngữ khí khẩn thiết.

“ Cho cô cũng được, nhưng cô lấy gì để đổi?” Ân Dật Huyền trầm tĩnh hỏi, giờ vật ở trong tay của hắn, lúc này có vẻ trầm trọng hơn.

“Anh nghĩ muốn cái gì?” Vân Thất Thất hỏi, không tự giác nắm chặt tay.

Ân Dật Huyền nghe được lời này, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nho nhỏ.

“ Tôi muốn cô.”

“Không có khả năng!” Vân Thất Thất nổi giận gầm lên một tiếng, hiển nhiên đã hiểu nhầm ý của Ân Dật Huyền.

Tiêu Vũ Thanh giật giật khóe miệng, lôi kéo ống tay áo Ân Dật Huyền, ý bảo hắn đừng nói nữa, sau đó mới quay lại nhìn Vân Thất Thất nói: “ Cô hiểu lầm, ý của anh ấy đó là, muốn cô nguyện ý trung thành với chúng tôi.”

Vân Thất Thất nghe được lời này, cũng không mặt đỏ, chỉ vững vàng gật gật đầu, lên tiếng “ Được.”

Như như thế Ân Dật Huyền đưa viên đường cho Vân Thất Thất.

Vân Thất Thất ném vào miệng mình, sau đó dùng miệng đút cho người con trai gần như đã chết kia.

Gần như bằng tốc độ mắt thường có thể thấy, vết thương trên người người kia dần khép lại, mọi người cũng có thể cảm nhận được hô hấp của người kia dần ổn định.

Giờ khắc này, ánh mắt mọi người kia nhìn Ân Dật Huyền ít nhiều có thay đổi.

Nếu nói ngay từ đầu chỉ có tò mò, thì bây giờ đã chuyển sang kính sợ cùng kinh sợ.

Đây là thủ đoạn thông thiên như thế nào, mới có thể ngay lập tức cứu một người.

Ân Dật Huyền thấy một màn như vậy, hô hấp tăng thêm một phân, cho dù là hấn, cũng không thể nghĩ viên đường kia lại có tác dụng lớn như vậy.

Hắn biết, qua hôm nay, sẽ có không ít người tìm hắn, chỉ sợ ngày tháng sau này, sẽ không được yên bình.

Bên này, Vân Thất Thất thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần có một tia sinh cơ, cô ấy nhất định có thể cứu được người kia.

Vân Thất Thất ôn nhu vuốt ve khuôn mặt Trình Phi Dương, vài giây sau, cô ấy dùng tư thế công chúa bế người kia lên!

Mọi người:.....

Mạc Vân Quả: Tư thế này có chút quen thuộc!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 467

Edit: Linhlady

Vân Thất Thất không thèm để ý tới ánh nhìn của người khác, tuy rằng Trình Phi Dương còn chưa tỉnh, nhưng hiện tại đã không có gì trở ngại.

Khuôn mặt Vân Thất Thất bình tĩnh, hơi ngược lên nhìn Ân Dật Huyền nói: “Đi thôi.”

Ân Dật Huyền nhướng mày, cũng không để ý thái độ của Vân Thất Thất, nắm tay Tiêu Vũ Thanh đi trước.

Mạc Vân Quả vốn dĩ không có ý định đi theo, khổ nỗi tay của cô bị Tiêu Vũ Thanh nắm chặt không bỏ, không còn cách nào khác cô đành đi theo về.

Dù sao cũng đã đi được khá khá ở khu giao dịch, giờ có quay về cũng không sao.

Trở lại biệt thự, yêu cầu đầu tiên Vân Thất Thất muốn là có một gian phòng, sau khi sắp xếp xong cho Trình Phi Dương cô ấy mới đi xuống chỗ đám người Ân Dật Huyền.

Ở trên đường về Tiêu Vũ Thanh cũng đã hỏi qua Mạc Vân Quả viên đường kia là cái gì.

Mạc Vân Quả chỉ trả lời một chữ: Kẹo.

Ừ..... Thật là kẹo, động phủ có thật nhiều viên, ăn lên ngọt ngào, coi đã ăn không biết bao nhiêu viên.

Tiêu Vũ Thanh thấy Mạc Vân Quả nói như vậy, cũng không có lại truy vấn thêm, chỉ dặn dò cô không được tùy ý lấy ra nữa.

Mạc Vân Quả gật đầu, xem như đáp ứng.

Thời điểm Vân Thất Thất xuống lầu, hình ảnh đầu tiên cô ấy thấy đó là Tiêu Vũ Thanh đang vuốt tóc Mạc Vân Quả, biểu tình ôn nhu.

Trong mắt Vân Thất Thất xẹt qua một tia quang mang, lướt qua trong giây lát, rất nhanh giống như chỉ là ảo giác.

Vân Thất Thất trực tiếp đi đến bên người Mạc Vân Quả, sau đó đặt móng ng ửi xuống.

Theo sau, cô ấy đàm phán với Ân Dật Huy ền, nói những lời cong cong vẹo vẹo, Mạc Vân Quả nghe qua tai giống như lọt vào trong sương mù, an an tĩnh tĩnh làm một kẻ ngốc.

Nhưng thật ra trong phòng phát sóng trực tiếp, mọi người đều sôi nổi khen Ân Dật Huy ền, nói hắn là một đại nhân vật làm được việc lớn.

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói như thế, chỉ tán ờng gật đầu, nếu không phải đại nhân vật, Đoàn Tử sẽ ra nhiệm vụ cho cô đến bên cạnh Ân Dật Huy ền cùng Tiêu Vũ Thanh xem bị họ trang bức sao?

Sau khi đàm phán xong, hai người ai cũng nhận được chỗ tốt về mình, dù trên mặt không có biểu hiện gì, thế nhưng bầu không khí quanh đây đã giảm bớt sự ngăn cách.

Vân Thất Thất biết, từ nay về sau cô ấy cùng Dương ca sẽ cố gắng hiến cho người đàn ông này, cũng may, người đàn ông này cũng không tệ lắm, là một người lãnh đạo tốt.

Vân Thất Thất vô cùng cảm ơn ân nhân đã cứu mạng Trình Phi Dương, nhưng cô ấy cũng biết, người chân chính sở hữu viên đường kia, chính là cô gái có khuôn mặt lạnh lẽo đang ng ửi bên cạnh mình.

Trong lòng cô ấy đối với Mạc Vân Quả lại cảm thấy yêu thích nhiều một phen, động tác trên tay có chút bất ngờ, xoa xoa mái tóc Mạc Vân Quả, giống như phát tiết cái gì đó

Cứ như vậy, một ngày thanh tĩnh nhàn nhã kết thúc.

Lúc sau, Trình Phi Dương tỉnh lại, làm mọi người kinh ngạc đó là, Trình Phi Dương cũng có dị năng, hơn nữa dị năng cũng đặc thù, là dị năng không khí.

Dị năng không khí, có thể khống chế không khí một phương, khiến người hít thở không thông mà chết.

Đương nhiên, đương nhiên dị năng này cũng có cách tấn công và phòng ngự khác nữa, đương nhiên Trình Phi Dương phải tự mình tìm hiểu.

Trình Phi Dương cũng có một vị trí của mình, nhưng hai người còn có việc riêng, chỉ xin Ân Dật Huy ền cho bọn họ ba ngày, bọn họ đi báo thù, xong việc sẽ tự giác trở về.

Ân Dật Huy ền sảng khoái đáp ứng, hẳn tin tưởng phẩm cách hai người, còn nữa, trong thời mạt thế này, muốn tìm một lão đại như Ân Dật Huy ền cũng không dễ.

Ừm..... Cũng không biết này Ân Dật Huy ền lấy tự tin từ đâu tới.

Bất quá, ba ngày sau, Vân Thất Thất cùng Trình Phi Dương xác thật đã trở lại, tuy rằng cả người đầy mùi máu, lại có vẻ tinh thần sáng láng, cùng lúc đó, con đường nhân sinh của bọn họ, vừa mới bước sang một trang mới.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 468

Edit: Linhlady

Một năm trôi qua, trong một năm này luận ai có thay đổi lớn nhất, không ai ngoài Ân Dật Huyền.

Dùng thời gian một năm, hắn đã ng ồi lên vị trí lãnh đạo tối cao của căn cứ, cũng là người sở hữu dị năng mạnh nhất.

Mà tình cảm của hắn cùng Tiêu Vũ Thanh cũng tăng lên từng ngày, hơn nửa năm trước đã xác nhận quan hệ.

Ngoài ra những người khác cũng có cuộc sống khá dễ chịu, Sở Hương trở thành th ần xạ thủ, tuy rằng cái tính cách rối rắm kia của anh vẫn không cách nào sửa đổi được.

Mà nhiều thay đổi như vậy, nếu muốn hỏi ai không có biến hoá gì, chỉ sợ chỉ có Mạc Vân Quả.

Mỗi ngày chỉ thích ăn ăn ăn, ừm... Trưng một khuôn mặt lạnh lẽo ăn ăn ăn.

Đám người trong phòng phát sóng trực tiếp rất nhiều lần nhắc nhở Mạc Vân Quả không cần ăn nhiều như vậy, nếu không thật sự trở thành béo Quả Quả.

Nhưng mà lại vẫn như cũ không ngăn cản được hành động ăn ăn ăn của cô.....

Một năm qua đi, hiện tại đã là mùa đông.

Tình huống trong căn cứ tốt hơn rất nhiều, Ân Dật Huyền quy hoạch căn cứ vô cùng tốt, cho dù là người thường, chỉ cần chịu lao động, cũng không đến mức chịu đói.

Mùa đông, tính theo thời gian trước mặt thế, thời gian này là Tết Âm Lịch, nhưng mà hiện giờ.....

Ân Dật Huy ền xét tình huống trong căn cứ, quyết định năm nay làm cho không khí tết náo nhiệt một chút.

Sau khi thương lượng với một người, đạt được sự thống nhất thì bắt tay vào làm việc.

Trong căn ai cũng đều cảm thấy vui vẻ, mọi người đều ở bận rộn chuẩn bị, chỉ mong muốn tận hưởng ngày tốt đẹp kia.

Mà lúc này Mạc Vân Quả lại ng ồi xõm trong một góc nhỏ bên ngoài căn cứ, mà phía trước cô, cũng có một người đang ng ồi xõm như vậy.

“ Cô đã đến rồi.”

Ngữ khí của Mạc Vân Quả lạnh nhạt giống như đang tr ần thuật sự thật.

Cô gái đối diện điên cu ồng gật đầu, cảm giác giống như bị người đối diện làm hoảng hốt.

“ Tôi nói với cô nha, tôi thật sự nhớ h ắn, nhớ đến phát điên.”

Diệp Đ ồng Đ ồng mở miệng nói không ngừng, trong giọng nói toát ra vẻ nhớ nhung.

“Nha.” Mạc Vân Quả cắn một ngụm kẹo que lên tiếng.

Diệp Đ ồng Đ ồng cũng không ngại thái độ của Mạc Vân Quả, chỉ hơi nghiêng mình về phía trước, một đôi mắt to ngập nước cứ như vậy nhìn Mạc Vân Quả, cái miệng nhỏ lúc đóng lúc mở, không hề có xu thế dừng lại.

“ Tôi nói với cô nhé, trên đường tôi tới đây, tôi có gặp một tang thi cấp thấp, t ừnhưng nó lại tôi tức điên, thế mà lại có tang thi lợi hại như tối, tôi phát bực, đem h ắn xử lý, ha ha ha ha ha!”

Lời Diệp Đ ông Đ ông nói nghe qua nhẹ nhàng băng quơ, nhưng nguy hiểm ngay lúc đó, lại là cửu tử nhất sinh.

Mạc Vân Quả gật gật đầu, vươn đầu lưỡi nhỏ liếm liếm kẹo que.

“ Tôi nói với cô nè, tôi rất lợi hại nha, tôi đặc biệt lợi hại, tôi thật sự xào gà xào gà lợi hại!”(???)

Đôi mắt Diệp Đ ông Đ ông như phát sáng, một mình ng ẩ một chỗ tự khen mình.

Mạc Vân Quả: Nha.

“ Trước khi tôi tới đây, đã dẹp xong căn cứ thành phố S ha ha ha ha ha! Sau đó tôi liền đem cái căn cứ kia làm căn cứ của tang thi chúng tôi, tôi có phải xào gà lợi hại hay không!”

Mạc Vân Quả: ừm.

“ Tôi lại nói tiếp với cô nhé, những người đó đầu quá yếu, thế mà không biết lượng sức vậy công tôi, sau đó tôi đem bọn họ đầu giết chết hừ hừ hừ!”

Mạc Vân Quả: Nha.

“Bất quá, tôi chỉ giết người xấu thôi, những người bình thường cùng dĩ năng giả tôi đều thả cho bọn họ chạy hết, hi..... Tôi có phải xào gà lợi hại hay không!”

Thân mình Diệp Đ ông Đ ông lại hướng về phía trước một chút, chỉ thiếu nước dán lên người Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả: Ừ, lợi hại, xào gà lợi hại.

Diệp Đ ông Đ ông: ?★, :*:?(▽)/?:*?°★*

Diệp Đ ông Đ ông không ngừng nói về chiến tích của mình, cuối cùng trước khi đi, còn nhéo nhéo khuôn mặt Mạc Vân Quả.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 469

Edit: Linhlady

“Tôi là tang thi lợi hại nhất.”

“Tắm tặc, nhớ lại một năm trước, tiểu nha đầu này như vậy, nhìn lại hiện tại, tắm tặc, lấp lánh lấp lánh.”

“Tiêu Nho kia cũng là một người có phúc khí ha ha ha ha ha cách.”

“Ai, các người không cảm thấy sức ăn của tiểu Quả Quả càng ngày càng tăng sao?”

“Phát hiện.....”

“Trước kia là cách mấy giờ ăn một lần, hiện tại, một giây đồng hồ đầu dừng không được!”

“Các người nói, có khi nào thân thể tiểu Quả Quả nhà ta có vấn đề gì không?”

“Hẳn là không đi?”

“Lại nói tiếp, cái tên Đoàn Tử kia làm sao còn chưa trở về?”

“Đúng vậy nha, đã một năm rồi, thế mà hệ thống còn chưa thăng cấp xong?”

“Hơn nữa, các người không cảm thấy kỳ quái sao? Rõ ràng ở trong thế giới của tiểu Quả Quả đã qua một năm, mà chỗ ta bên này, mới qua một ngày, chẳng lẽ chỉ một mình ta như thế thôi sao?”

“Ta cũng vậy, ta còn nghĩ là do hệ thống thăng cấp.....”

“Ta cũng thế, lúc trước khi xem phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả tỉ lệ thời gian ở vị diện cấp thấp là mười trên một, tới trung cấp là hai trên một, nhưng hiện tại, lại biến thành một trăm trên một!”

“Hệ thống của chúng ta cũng không thể nào đồng loạt thăng cấp được, xem ra, vấn đề là ở hệ thống phòng phát sóng của tiểu Quả Quả.”

“Ừm, nhưng hiện tại xem ra, chỉ có thể chờ Đoàn Tử trở lại.”

“Ai, cũng không biết cái cục bột béo kia khi nào thì trở về, mắt thấy béo Quả Quả nhà ta càng ăn càng nhiều, ta có chút hoảng.....”

“Hoảng cái gì mà hoảng! Đừng hoảng hốt! Ai nha má ơi, ta cũng luống cuống ㄟ ▽ ㄟ.....”

“Nói đừng hoảng hốt, nghe ta nói! Ừ..... Các người vẫn hoảng đi.”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả một ngụm cắn kẹo que, đứng lên vỗ vỗ tay, nhìn Diệp Đồng Đồng còn ngẩn ngẩn trên mặt đất nói: “Tôi mang cô đi tìm Tiêu Nho.”

Đôi mắt Diệp Đồng Đồng trong nháy mắt sáng ngời, đôi mắt kia như đang phát sáng, quả thật muốn sáng mù mắt đám người trong phòng phát sóng trực tiếp, cô nàng lập tức nhảy lên, lại bởi vì quá dùng sức, lập tức nhảy cao vài mét, cũng may nơi này hẻo lánh, mới không bị người khác phát hiện.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả mang theo Diệp Đồng Đồng đi tìm Tiêu Nho, sau đó để hai người giao lưu, còn bản thân cô, chạy về phòng tiếp tục ăn ăn ăn đi.....

Cũng không biết Diệp Đồng Đồng cùng Tiêu Nho nói gì đó, sau đó Tiêu Nho lại nói chuyện với Ân Dật Huyền, tiếp theo Ân Dật Huyền tuyên

bố chính sách ưu tiên, hoan nghênh mọi người gia nhập căn cứ.

Tiêu Nho cũng nhận ra thân phận của Diệp Đổng Đổng, đã biết cô nàng là hàng xóm kế bên, biết cô nàng thích mình, trong lòng ngũ vị tạp trần, lại không nói ra cùng ai.

Diệp Đổng Đổng cũng lại người vô tư, cả ngày vô tâm vô phế ở bên Tiêu Nho.

Ừ..... Ở trước mặt Tiêu Nho, cô nàng là tiểu nữ sinh nhuyển manh, rời khỏi Tiêu Nho.....

Mọi người: Là đại ma nữ bạo lực hung tàn! ￣へ￣!

Thời gian trôi qua, lại một năm qua đi.

Mạc Vân Quả thành công từ tiểu Quả Quả biến thành béo Quả Quả, mọi người vui mừng (mới là lạ!)

Bởi vì có sự tồn tại của Diệp Đổng Đổng, tang thi cùng nhân loại hoà bình ở chung, nhưng Ân Dật Huyềnn cũng biết, vật tư của hắn cũng có ngày sẽ hết, Tiêu Vũ Thanh cũng không thể nuôi tất cả mọi người.

Đi khỏi trái đất, tìm một ngôi nhà mới, đây cũng là trần trở thứ hai của hắn khi trọng sinh trở về

Phi thuyền vũ trụ vẫn luôn ở trong quá trình nghiên cứu, chỉ thiếu một nguyên liệu quan trọng nữa thôi, nhưng cũng không có cách nào tìm thấy.

Ân Dật Huyềnn cũng biết có gấp cũng không được, nhưng mắt thấy đồ ăn ngày càng ít đi, cũng sắp không đủ cung cấp cho con người, hắn lại cảm thấy nôn nóng.

Mà tất cả chuyển biến này, lại bắt đầu từ trên người Mạc Vân Quả.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 470

Edit: Linhlady

Ở trung tâm căn cứ trong một căn biệt thự xa hoa, trên bàn tay phấn điêu ngọc trác của Mạc Vân Quả cầm một viên đá lấy ra từ trong động phủ, một cái tay khác lại là không ngừng bỏ đồ ăn vào trong miệng.

Quai hàm Mạc Vân Quả phình phình, ngược lại với khuôn mặt lạnh lẽo kia, lại tạo sự tương phản đến đáng yêu.

Quần chúng phòng phát sóng trực tiếp thấy như vậy, sôi nổi tỏ vẻ đau lòng dị thường.

“Ai da uy, béo Quả Quả của ta~”

“Béo Quả Quả, ta xem phát sóng trực tiếp của ngươi, ta đều cảm thấy đói bụng.....”

“Lần trên ngươi đừng nói nữa, ta đều theo béo Quả Quả nhà ta mập lên.....”

“Hu hu hu, ta cũng vậy.....”

“Béo Quả Quả, ngươi nói xem hiện tại ngay cả ngũ nội tạng cũng không quên ăn, như thế làm sao được ~”

“Mấy lần trên thật hư, béo Quả Quả nhà ta thích ăn thì làm sao!”

Mạc Vân Quả:.....

Tuy rằng tiểu Quả Quả biến thành béo Quả Quả, nhưng trên thực tế, cũng chỉ mập hơn lúc trước một ít mà thôi, cả người càng có vẻ phúc hậu một ít, cách chữ béo chân chính còn rất xa.

Nhưng nếu thật sự cứ ăn như bây giờ, khoảng cách đi đến một chữ béo kia cũng không xa.

Mạc Vân Quả cũng không phản bác gì với phòng phát sóng trực tiếp, chỉ chỉ dùng hành động, lấy thêm đồ ăn từ trong động phủ tiếp tục ăn.

“Ký chủ!”

Một thanh âm nghiêm khắc đột nhiên ở phòng phát sóng trực tiếp vang lên, mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp vừa thấy, chỉ thấy một đứa bé đứng ở cửa sổ, biểu tình trên mặt thập phần nghiêm túc.

“Di? Đoàn Tử đã trở lại!”

“Thật sự nha, Đoàn Tử người cuối cùng đã trở lại!”

“Người lần này thăng cấp đúng là đủ lâu 233333333333”

“Trở về thì tốt rồi, người mau đến xem xem béo Quả Quả nhà ta có phải thân thể có vấn đề gì hay không?”

“Đúng vậy, đúng vậy, mau đến xem xem béo Quả Quả nhà ta!”

Đoàn Tử nhìn Mạc Vân Quả không ngừng ăn, hiếm thấy nhấp nhấp môi.

“Ký chủ, tinh thần lực độ nhị của người thức tỉnh rồi.”

Đoàn Tử nói lời này, lại từ phòng phát sóng trực tiếp bay ra, trực tiếp xuất hiện ở trước mắt Mạc Vân Quả.

Mọi người: $\Sigma(\circ \triangle \circ \parallel)$ Đoàn Tử của ta thật lợi hại!

Có thể lấy hư thể xuất hiện ở trước mặt Mạc Vân Quả, đó công năng đầu tiên sau lần thăng cấp này.

Chỉ thấy sau khi Đoàn Tử bay đến trước mặt Mạc Vân Quả trước, cẩn thận nhìn cô nói: “Ký chủ, lập tức phải rời khỏi nơi này.”

Mạc Vân Quả cắn một khối đường nói: “Nhiệm vụ hoàn thành sao?”

Đoàn Tử gật đầu nói: “Nhiệm vụ ở thế giới này không quan trọng chỉ là nơi để chúng ta quá độ thăng cấp mà thôi, tùy thời đâu có thể rời đi.”

Mọi người:..... Cục bột béo thật lợi hại!

Mạc Vân Quả:..... À.

“Ký chủ, tinh thần lực độ nhĩ của người thức tỉnh rồi, nếu còn không làm ít việc khác, người sẽ béo chết!”

Đoàn Tử thập phần nghiêm túc nói, nói chưa dứt lời đã bắt đầu khởi động trình tự, chuẩn bị truyền tống.

Mạc Vân Quả:.....

Cô buông tảng đá kia ra, cũng không có nghĩ đem nó thu hồi lại, dù sao cũng chỉ là một cục đá mà thôi.

Nhưng Mạc Vân Quả không nghĩ tới đó là, động phủ kia, ngay cả một cục đá cũng không đơn giản, mà khối đá Mạc Vân Quả tùy ý buông tay kia, sẽ thay đổi tiến trình toàn bộ nhân loại.....

Theo âm thanh Đoàn Tử đếm ngược thanh, Mạc Vân Quả liền biến mất ở trong phòng, chỉ có khối đá an tĩnh nằm đó, chứng minh nơi này đã từng có người ở.

Khi mọi người phát hiện không thấy Mạc Vân Quả, đưa ra rất nhiều suy đoán, cũng phái không ít người đi tìm, nhưng cũng không có kết quả.

Mà tảng đá kia, bởi vì đủ loại chuyện ngoài ý muốn, bị người trong viện nghiên cứu nhìn trúng, trở thành tài liệu quan trọng trong quá trình phi thuyền vũ trụ.

Mà câu chuyện này cuối cùng, Ân Dật Huyền mang theo nhân loại rời khỏi trái đất, chính thức mở ra nhân loại kỷ nguyên mới.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 471

Edit: Linhlady

Đoàn Tử mang theo Mạc Vân Quả về tới không gian u ám, đương nhiên lúc này phòng phát sóng cũng đã đóng cửa.

Một hồi sau khi ở không gian u ám, Đoàn Tử liền biến ra một thứ như hồ nước thật lớn, sau đó để Mạc Vân Quả nằm vào.

Mạc Vân Quả dựa theo ý tứ của Đoàn Tử nằm vào, trong lúc đó cô còn chép chép miệng, giống như muốn cắn cái gì đó.

Đoàn Tử thấy hàng động của Mạc Vân Quả nhanh chóng, cũng không chậm trễ, để cô nằm xuống, sau đó Đoàn Tử lấy từ trong không gia linh dịch mà Kẻ Thần Bí đánh thưởng ra.

Ước chừng có một tấn linh dịch, tất cả đều đổ hết vào trong hồ.

Nháy mắt khi linh dịch đổ xuống, Mạc Vân Quả ngay lập tức có cảm giác ấm áp bao quanh cơ thể.

Cô giống như phiêu đang ở trên thuyền nhỏ, bồng bênh, bồng bênh.

Mạc Vân Quả nhắm mắt lại, tùy ý những để linh dịch kì gột rửa thân thể cô, thậm chí cả kinh mạch.

Đoàn Tử vẫn luôn ở một bên nhìn, e sợ xảy ra sai lầm gì.

Thật ra Đoàn Tử cũng không nghĩ tới, nó cũng chỉ mới rời khỏi kí chỉ được hai ngày, làm sao kí chỉ nhà mình lại có thể thức tỉnh tinh thần lực đệ nhị được rồi, phải biết rằng, trong toàn bộ vũ trụ này, số người thức tỉnh tinh thần lực đệ nhị chiếm tỉ lệ rất nhỏ.

Mà những người đã thức tỉnh, không ngoại lệ đều là.....

Đoàn Tử nghĩ đến đây, khuôn mặt vốn dĩ đã nghiêm túc nay còn nghiêm túc hơn.

Những tình lịch kia bằng mắt thường có thể thấy đang tiến vào cơ thể Mạc Vân Quả, nó không nhận được thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hiện giờ nó cùng ký chủ là nhất thể, nếu là ký chủ có chuyện gì, nó cũng không chịu nổi.

Đoàn Tử cũng không có nhiều tâm tư như vậy, chỉ là một mặt muốn Mạc Vân Quả sống tốt.

Nếu như là một người có tâm tư, sẽ nghĩ đến, vì sao lúc trước Kẻ Thần Bí kia lại đánh thưởng nhiều linh dịch như vậy, chỉ là vì khoe giàu, hoặc là, hẳn sớm biết trước có một ngày như vậy.....

Thức tỉnh tinh thần lực đệ nhị, nhất định phải có linh dịch thân thể mới có thể dễ chịu, nếu không, thân thể theo không kịp cường độ của tinh thần lực, cuối cùng chỉ còn thi cốt vô hồn.....

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, một tấn linh dịch ngàn năm tất cả tiến vào trong thân thể Mạc Vân Quả, sau đó bị bài xuất ra ngoài.

Chỉ là đồ vật bị bài xuất ra, đã sớm không còn linh khí, thật chí là màu sắc, cũng không còn tinh khiết như ban đầu.

Khi Mạc Vân Quả tỉnh lại, Đoàn Tử đã đem đồ vật thu vào, mà trên người cô, cũng sạch sẽ, nhìn không ra một chút ướt át nào.

Mạc Vân Quả cảm thấy trạng thái thân thể vô cùng tốt, cô chớp chớp mắt, cái loại cảm giác muốn ăn không ngừng cũng vơi đi nhiều.

Đoàn Tử bay đến trước mặt Mạc Vân Quả, chọc chọc khuôn mặt cô nói: “Ký chủ là một tên đại ngu ngốc!”

Mạc Vân Quả:.....

“Đại ngu ngốc! Đại ngu ngốc! Đại ngu ngốc!” Đoàn Tử lại chọc chọc gượng mặt Mạc Vân Quả nói cái không ngừng.

Mạc Vân Quả:.....

Cô nâng tay lên, chọc chọc bụng nhỏ mũm mĩm của Đoàn Tử nói:
“Đoàn Tử là cái đại ngu ngốc.”

Đoàn Tử:.....

“Ký chủ, làm sao người có thể thức tỉnh tinh thần lực đệ nhị?” Nó tò mò hỏi.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu, hỏi: “Tinh thần lực đệ nhị?”

Đoàn Tử:.....

“Ừ, tinh thần lực đệ nhị.” Nó lại cường điệu một lần nữa.

Mạc Vân Quả: Không biết.

Đoàn Tử:.....

Đoàn Tử cảm thấy, ký chủ nhà mình đại khái là người đầu tiên trong lịch sử vũ trụ trong khoảng biết làm sao mình có thể thức tỉnh tinh thần lực đệ nhị đi?

Nên nói như thế nào đây? Ừ..... Vận khí thật tốt?

Đoàn Tử cũng không rối rắm quá lâu, cũng không tiếp tục hỏi thêm, hiểu biết về tinh thần lực đệ nhị của nó cũng hữu hạn, nếu ký chủ hỏi tới, nó cũng không nhất định có thể nói rõ ràng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 472

Edit: Linhlady

“Ký chủ, người muốn mở phòng phát sóng trực tiếp chưa?” Đoàn Tử hỏi.

Mạc Vân Quả cảm thấy trạng thái thân thể hiện tại của mình khá tốt, cho nên cô gật gật đầu, xem như đồng ý.

Đoàn Tử tiếp thu mệnh lệnh, lập tức bắt đầu truyền tổng, ừ..... Thế giới lần này vẫn tương đối nhẹ nhàng.

Cùng lúc đó, ở vị diện văn minh trung đẳng tại trung tâm thành phố S, trong một căn biệt thự xa hoa.

Một người đàn ông mặc áo ngủ nhìn một cô gái đang ngủ say, khoe miệng nhộn nhạo, ý cười ấm áp.

Hắn hơi hơi cúi đầu, hôn hôn mái tóc cô gái, một tia mặt trời trút xuống xuống, mang theo ấm áp nhẹ nhẹ.

“Công chúa của tôi, em nên thuwsc giấc rồi.”

Giọng nói của hắn thuần hậu như bình rượu cổ lâu năm, trong đó lại mang theo một tia ái muội không rõ.

Mạc Vân Quả mộng kinh tỉnh lại trong giọng nói này, cô chớp chớp mắt, nhìn người đàn ông ghé lại gần mình, theo bản năng đẩy ra xa.

Nhưng vừa vươn tay ra, đến nửa đường lại bị người đàn ông cản lại.

“Tiểu công chúa, buổi sáng vừa mới tỉnh lại đã bạo lực như thế thì không tốt đâu ~”

Hắn khẽ cười một tiếng, trong tay lại không nỡ dùng sức, chỉ chậm rãi buông xuống tay Mạc Vân Quả ra.

Mà lúc này Mạc Vân Quả lại ở trong lòng kinh ngạc, người đàn ông này sức lực, thật lớn!

Khúc Viêm ng ồi ngay ngắn, nhìn sắc mặt lạnh lẽo của Mạc Vân Quả, trong mắt nhộn nhạo quẩn quýt một tia tình yêu.

“ Dậy rửa mặt đi, lúc nữa chúng ta còn có hội nghị.”

Nói xong câu đó, Khúc Viêm li ền đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này Mạc Vân Quả mới có tâm tư tới xem bối cảnh chuyện xưa cùng nhiệm vụ mà Đoàn Tử truy ền cho cô.

Nói là bối cảnh, cũng thật ít ỏi không quá một trăm chữ, quả thật là giới thiệu không thể đơn giản hơn!

Đây là một chuyện xưa già cỗi, hào môn thế gia, tổng tài Khúc Viêm cùng thiên kim Mạc Vân Quả liên hôn, hiện giờ đã qua ba năm.

Teong ba năm này, hai người đ ầu phân phòng ngủ, cũng không có gì vướng mắc đến nhau.

Trong lòng Khúc Viêm, đương nhiên có người mình yêu, mà chỗ nguyên chủ, cũng tương tự như thế.

Hai người ước định, ba năm sau sẽ ly hôn trong hoà bình, từng người sẽ đi tìm người mình yêu.

Mà ngày hôm qua, hai người đã ký giấy thỏa thuận ly hôn, xem như ly hôn trong hoà bình.

Vốn dĩ nguyên chủ muốn đi ngay, bất đắc dĩ hôm qua mưa to, sấm chớp không ngừng, giao thông không thuận tiện, cho nên cô đành ở lại.

Ngày hôm sau, Mạc Vân Quả đã thay thế đến nơi này.

“Ai nha nha nha, các người xác định Khúc Viêm đối nguyên chủ không yêu? Vừa rồi ánh mắt kia sắp tràn cả tình yêu ra rồi, quả thực!”

“Đúng vậy, ta cũng cảm thấy không có khả năng không yêu a.”

“Chẳng lẽ có uẩn khúc?”

“Nhưng mà giấy thỏa thuận ly hôn cũng đã ký, bây giờ Khúc Viêm lại có ý gì đây?”

“Không lẽ đổ gục trước nhan sắc của tiểu Quả Quả?”

“..... Cái lý do này của lầu trên ta phục!”

“Hơn nữa nhiệm vụ này cũng kỳ kỳ quái quái, ta đọc cũng không hiểu.”

“Đúng vậy, đúng vậy, sau khi Đoàn Tử thăng cấp trở về thật là càng ngày càng biết chơi.”

“Ai, ta có cảm giác chỉ số thông minh của ta muốn đi nạp phí rồi, nói cách khác, ta không hiểu nổi nhiệm vụ của tiểu Quả Quả nhà ta, nói như vậy, làm sao ta mới có thể trang bức khi đứng trước mặt tiểu Quả Quả đây!”

“Phốc, đối với lầu trên, ta cũng chỉ có một chữ: Phục!”

“Ai, vẫn là xem tiểu Quả Quả nhà ta làm sao để phá giải nhiệm vụ lần này đi 23333333333333”

“Lại có thể xem béo Quả Quả nhà ta dùng chỉ số thông minh 2333333333”

“Lầu trên nói vậy, Quả Quả nhà ta đã không phải béo Quả Quả nữa!”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp thảo luận, tỏ vẻ đối với nhiệm vụ lần này cô cũng không hiểu rõ lắm.

Cái gì gọi là: Váy của em là màu sắc cà vạt của anh?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 473

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả tỏ vẻ, chẳng lẽ về sau mỗi khi cô mặc váy, màu sắc phải cùng với màu cà vạt của Khúc Viêm sao?

Nếu mà như vậy, nhiệm vụ có chút hà khắc rồi.

Bởi vì, ừm..... Cô không thích mặc váy.

Mạc Vân Quả lòng mang cái ý tưởng này, đi vào phòng rửa mặt, sau đó ra ngoài, đi về phía tủ quần áo, mở ra, chuẩn bị tìm quần áo xuyên.

Vừa mở tủ quần áo ra, đủ các kiểu váy rực rỡ sắc màu xuất hiện trước mặt Mạc Vân Quả.

Không có quần cùng quần áo, thậm chí một sắc váy, hơn nữa màu sắc váy vóc cũng đủ đa dạng!

Cái gì mà phấn hồng, hoa đào, hoa mai hồng, còn có xanh lục vv, nhiều màu sắc như vậy, nhưng duy nhất màu vàng Mạc Vân Quả yêu thích lại không có, thậm chí phối với màu vàng cũng không.

Mạc Vân Quả cảm thấy có chút kỳ quái, ở trong bối cảnh chuyện xưa, không có tình tiết nào biểu hiện nguyên chủ thích mặc váy đủ loại màu sắc như thế này, hơn nữa tủ quần áo giống như cũng không có nhiều như thế.

Tuy rằng kỳ quái, nhưng cô cũng không có rối rắm bao lâu, chỉ là chọn một chiếc váy màu xanh hạt mặc lên người.

Lại đơn giản sửa sang lại, một lúc sau, Mạc Vân Quả đi ra ngoài, dựa theo trí nhớ, xuống lầu, chuẩn bị ăn bữa sáng.

Ngay khi Mạc Vân Quả xuống lầu, cửa phòng đối diện vốn đóng chặt cũng mở ra.

Khúc Viêm nhìn thân ảnh Mạc Vân Quả biến mất sau hành lang, lặng im nửa ngày, liền xoay người đi vào phòng.

Teong phình có một phòng nhỏ, bên trong ngăn tủ, kéo ra không ít cà vạt xếp ngay ngắn trong đó.

Mà căn phòng này, gọi là thiên đường cà vạt cũng không sai.

Ngón tay Khúc Viêm lướt qua các loại màu xanh, sau đó ngừng ở màu sắc giống váy của Mạc Vân Quả, hần lấy ra cà vạt, thắt ngay ngắn, sau đó đóng cửa phòng, đi xuống lầu.

Lúc này dưới lầu, Mạc Vân Quả nhìn bàn cơm bày biện đủ loại đồ ăn, hai tay đặt lên bàn, dáng vẻ mười phần ngoan ngoãn.

Khúc Viêm xuống lầu nhìn một màn này, hần dạo bước qua đi, ổn định vững chắc ngồi ở bên người Mạc Vân Quả.

“Muốn ăn cái gì? Hửm?” Âm cuối như từ xoang mũi vọng lại cuối cùng giống như băng ghi âm vô hạn triền miên.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nhìn về phía Khúc Viêm, khi ánh mắt dừng trên cà vạt của hần, nhin nó một hồi lâu.

“Thích sao?”

Khúc Viêm cũng không hỏi rõ ràng là thích cái gì, chỉ vô cùng ái muội hỏi một câu như vậy.

Mạc Vân Quả quay đầu, nhìn bàn ăn, không nói gì.

Khúc Viêm dường như đã dự kiến với phản ứng này của Mạc Vân Quả, cũng không giận, chỉ cần lấy chiếc đũa, gắp đồ ăn cho Mạc Vân Quả.

“Khúc Viêm..... Bị tâm thần phân liệt?”

“Ta cũng cảm thấy vậy, lại nổi điên cái gì đây?”

“Ngày hôm qua không phải ký giấy thỏa thuận ly hôn sao? Như thế nào hiện tại lại đối xử với tiểu Quả Quả nhà ta tốt như vậy?”

“Chẳng lẽ là lãng tử quay đầu?”

“Không cần thiết a, hẳn không phải có người mình yêu sao?”

“Chẳng lẽ trong một đêm liền phát hiện tiểu Quả Quả của nhà chúng ta tốt?”

“Thôi đi? Tiểu Quả Quả nhà chúng ta hôm nay mới tới thế giới này đây!”

“ Thế thì thật kỳ quái, chẳng lẽ có âm mưu gì sao?”

“Các người chú ý tới không? Màu cà vạt của hắn, cùng màu váy của tiểu Quả Quả nhà ta giống nhau như đúc nha!”

“Chẳng lẽ..... Đây là ý tứ của nhiệm vụ? Thật sự đơn giản như vậy?”

“Xem ra do chúng ta suy nghĩ quá phức tạp ha ha ha ha ha.”

“Có chỗ cổ quái, có chỗ cổ quái, có chỗ đại đại cổ quái.”

“Trước mắt còn nhìn không ra cái gì, chỉ có thể tiếp tục quan sát.”

“ Ừm, tiểu Quả Quả lưu tâm một chút nha!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 474

Edit: Linhlady

Phòng phát sóng trực tiếp đầu sôi nổi khuyên Mạc Vân Quả cẩn thận một chút, bọn họ lo sợ Khúc Viêm có tâm tư độc ác gì, làm tổn thương Mạc Vân Quả.

Khúc Viêm không hề biết chuyện này, hắn chỉ nhìn Mạc Vân Quả ăn cơm, cô ăn một ngụm, hắn ăn một ngụm, thập phần ăn ý.

Một bữa sáng cũng ăn mất nửa giờ.

Theo sau, Khúc Viêm mang theo Mạc Vân Quả ra cửa, nói là có một hội nghị sắp diễn ra.

Làm tổng tài hào môn, hành tung của Khúc Viêm luôn luôn bí ẩn, nhưng cũng không thể nào ngăn cản nhiệt tình bát quái của mọi người.

Làm phu nhân tổng tài hào môn, hành tung của cô cũng bí ẩn không kém, thậm chí ngoài những trường hợp đặc thù, cô sẽ không xuất hiện cùng lúc với Khúc Viêm.

Nhưng mà, hôm nay đám đảng phái bát quái kia lại có cơ hội tái xuất.

Tổng tài của bọn họ, thế mà lại không theo chân bọn họ chơi chiến dịch du kích che dấu hành tung!

Mà thoải mái hào phóng xuất hiện trước mặt mọi người, thậm chí còn có động thái muốn chào bọn họ!

Cái này cũng không phải chuyện mấu chốt nhất, mà mấu chốt nhất chính là, bọn họ thế mà lại thấy phu nhân tổng tài!

Đảng phái bát quái luôn theo dõi Khúc Viêm, đương nhiên biết được chuyện Khúc Viêm cùng vợ có quan hệ bằng mặt không bằng lòng, một chút cảm

tình cũng không có.

Hôm nay lại có chuyện gì để bát quái đây? Mới có thể khiến Khúc Viêm mang theo Mạc Vân Quả xuất hiện ở trước mặt mọi người?

Bất kể đám người bát quái kia trong nghĩ như thế nào, từ đầu đến cuối Khúc Viêm vẫn duy trì thái độ bình thản.

Hắn ánh mắt vẫn luôn dừng ở trên người Mạc Vân Quả, cặp mắt kia, chỉ cần người khác nhìn một cái cũng có thể nhìn ra tình yêu trong đó.

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy có một đôi mắt vẫn luôn dừng lại ở trên người cô, cái ánh mắt này vô cùng kỳ quái, làm cảm thấy cô cả người không được tự nhiên.

Cứ như vậy, một đường tới công ty, Khúc Viêm cùng Mạc Vân Quả song song đi vào công ty.

Trong công ty mọi người cũng khá ngạc nhiên, lặng lẽ nghị luận, đôi mắt hừng hực lửa nóng bát quái kia hận không thể dính trên người Khúc Viêm cùng Mạc Vân Quả.

Cũng có không ít người cẩn thận phát hiện ra màu sắc cà vạt của Khúc Viêm cùng màu váy của Mạc Vân Quả giống hệt nhau, trong lòng quan niệm về tình cảm hai người bất hoà tan biến, câu này còn gọi cảm tình bất hoà?

Cái này là cầu lương, bọn họ tỏ vẻ ăn rất vui vẻ $\sim(\neg\nabla\neg)/$

Dương nhiên, cũng có một số ít người lòng dạ hẹp hòi tỏ vẻ, tổng tài của bọn họ, cũng không phải phụ nhân.

Văn phòng Khúc Viêm ở tầng 99, địa điểm mở cuộc họp cũng nằm ở tầng 99.

Làm tổng tài, Khúc Viêm cũng khá vội, mới đến công ty, ngay lập tức phải mở cuộc họp.

Khúc Viêm cũng không nói gì, chỉ mang theo Mạc Vân Quả vào phòng họp, sau đó ra ý bảo những người khác chuẩn bị tư liệu, lập tức mở họp.

Dư quang nhưng kia thỉnh thoảng dừng ở trên người Mạc Vân Quả, bọn họ tuy rằng rất ít khi nhìn thấy phu nhân tổng tài, nhưng lúc trước hôn lễ hoành tráng oanh động của thành phố S, cho nên với bọn họ kí ức về Mạc Vân Quả còn mới mẻ.

Chỉ so với lúc trước đi ầm ầm hoa nhã, hiện tại phu nhân, ừm.....
Giống như..... Có chút lạnh lẽo? Khiến người ta có chút sợ?

Ừm..... Hy vọng chỉ là ảo giác.....

Khúc Viêm nhận thấy mọi người phân tâm, mạnh mẽ gõ gõ bàn, lời suy nghĩ đang trôi xa của bọn họ lại.

“Hiện tại bắt đầu mở họp, Lý Năm, cậu tới nói.....”

Giọng nói của Khúc Viêm vang lên trong phòng họp, mọi người ồ ồ loạt nâng cao tinh thần, cẩn thận nghe.

Mỗi người phát biểu ý kiến của mình, đưa ra kết luận về mỗi vấn đề, thực sự có chút buồn tẻ vô vị.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 475

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia, cũng không phát biểu cái gì, an an tĩnh tĩnh, giống như không tồn tại.

Ở trong mắt mọi người, phu nhân không chỉ lạnh lùng hơn trước, mà còn càng thêm an tĩnh.

Mà lúc này Mạc Vân Quả, lại đang nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên chen vào hai câu.

“Ai nha, cái hội nghị thật buồn tẻ, còn không bằng nhìn béo Quả Quả nhà ta ăn cái gì đâu!”

“Tiểu Quả Quả nhà ta đã không còn mập nữa!”

“A, lại nói tiếp, tiểu Quả Quả, lần trước ở thế giới kia có phải thân thể người có vấn đề gì không?”

“Đúng vậy đúng vậy, bằng không sao lại ăn nhiều như vậy?”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, ở trong đầu nói: “Đoàn Tử nói tinh thần lực độ nhị của ta thức tỉnh.”

“Hừm, chưa từng nghe qua chuyện thức tỉnh tinh thần lực độ nhị lại ăn uống nhiều như vậy nha.”

“Hừm, nói, đại gia, thế giới của người có người thức tỉnh tinh thần lực độ nhị rồi sao? Dù sao thế giới của ta cũng không có.”

“Trả lời vấn đề của lần trên, thức tỉnh tinh thần lực độ nhị đương nhiên sẽ không thể trở nên ăn không ngừng như vậy, nhưng phải dưới tiền đề, đó là thân thể đủ sức chịu đựng sự cường thế của tinh thần lực.”

“Từ từ, ta có điểm góc, có người nào đó có thể phổ cập giúp một người góc nghếch là ta, xem tinh thần lực là cái gì không!”

“Cái này nói như thế nào đây..... Có chút phức tạp, tỷ như có vài thế giới cho rằng tinh thần lực là ý niệm, có nơi cho rằng là linh hồn, hoặc là đồ vật lung tung rối loạn, nhưng nói ngắn lại, đó là tinh thần lực là độc nhất vô nhị, một người chỉ có một loại tinh thần lực.”

“Nhưng mà, trên thế giới này còn tồn tại một loại khác người, bọn họ lấy phương thức nào đó, thức tỉnh loại tinh thần lực thứ hai, tự xưng là tinh thần lực đề nhi.”

“Nếu nói, tinh thần lực là căn nguyên của người, như vậy tinh thần lực
đệ nhị đó là căn nguyên trung căn nguyên.”

“Ai, tóm lại là một loại t ãn tại phức tạp.”

“Tuy rằng vẫn có điểm ngọc, nhưng mà! Không hiểu ra sao cả!”

“Đồng ý lâu trên 2333333333333333”

“Chúng ta chỉ cần biết rằng rất lợi hại là xong 2333333333333333”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói như vậy, trong lòng cũng đối với tinh thần lực đề nghị hiểu đôi phần.

“Mặc kệ nói như thế nào, tiểu Quả Quả nhà ta chính là lợi hại, hắc hắc hắc! Ta muốn là người đầu tiên ôm đùi tiểu Quả Quả nhàta, chờ đến khi tiểu Quả Quả nhà tandĩ vào vị diện chả ta, ta li ền..... Hắc hắc hắc!”

“..... Lầu trên người thật đáng khinh!”

“Người làm sao biết được tiêu Quả Quả nhà ta nhất định sẽ đi tới vị diện kia của ngươi, hừ hừ hừ!”

“Trực giác!”

“Tối cho một câu trực giác, tấ m tấ c, chờ mong chờ mong ~”

“Ai, hội nghị thật sự thật nhàm chán, tiểu Quả Quả tới xướng một bài hát đi.”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả tỏ vẻ, sẽ không ca hát.

Lần này, phòng phát sóng trực tiếp càng thêm hăng hái.

Sẽ không ca hát tốt thôi! Sẽ không ca hát người xướng ra tới mới càng chơi tốt! Đặc biệt là tiểu Quả Quả nhà ta, khẳng định càng “Dễ nghe”! (~
▽) ~

Vì thế, phòng phát sóng trực tiếp xoát ra liên tiếp câu “Ca hát! (~ 3
~) a”, còn có không ít người xoát lễ vật cho Mạc Vân Quả, phòng phát sóng trực tiếp lại có một phen náo nhiệt.

Mạc Vân Quả:..... Không phát hiện, ừm..... Không phát hiện.

Mạc Vân Quả coi như làm không phát hiện, sau đó đám người phòng phát sóng trực tiếp lại bắt đầu giúp Mạc Vân Quả tìm các loại ca từ, cuối cùng, bài 《 hai lão hồ 》 vinh hạnh bị tuyển chọn.

Mạc Vân Quả:..... Hai lão hồ.....

Mà bên kia, cũng không biết là cố ý hay vô tình, Khúc Viêm ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, khóe miệng cũng ý cười mang theo một tia ý vị không rõ.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 476

Edit: Linhlady

Sắp đến giữa trưa, hội nghị mới xem như kết thúc.

Đám người trong phòng phát sóng trực tiếp vẫn luôn đầu quăn lấy Mạc Vân Quả đòi cô ca hát, lại chỉ đổi lấy sự trầm mặc của Mạc Vân Quả.

Ca hát gì đó, cô thật sự sẽ không.....

Khúc Viêm một lòng lưỡng dụng, một bên nghe báo cáo, một bên lại nhìn Mạc Vân Quả, chốc đến đám người trong phòng hội nghị nhin không được nhìn sang Mạc Vân Quả, phỏng đoán ý tứ tổng tài nhà mình.

Sau khi tan họp, vừa lúc đến giờ ăn trưa.

Chuyện khiến cho người ta kinh ngạc đó là, Khúc Viêm cũng không mang theo Mạc Vân Quả đi ra ngoài ăn, mà gọi người trong nhà mang đồ ăn đến.

Mạc Vân Quả nhưng thật cảm thấy không sao cả, thế nhưng đám người trong phòng phát sóng lại nhạy bén thấy Khúc Viêm có chỗ không thích hợp.

Ở văn phòng ăn cơm, Khúc Viêm ăn khá ít, đại đa số thời gian, hắn chỉ nhìn Mạc Vân Quả ăn cơm, trong mắt đều là ý cười.

Sau khi ăn xong, Khúc Viêm để Mạc Vân Quả ở trên sofa nghỉ trưa, còn bản thân lại đi xử lý công việc.

Khi Mạc Vân Quả dần dần ngủ say, lúc này Khúc Viêm mới buông văn bản trong tay, nhẹ nhàng ng ồi xuống bên cạnh coi.

Hắn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Mạc Vân Quả, ánh mắt cũng bình tĩnh dừng ở trên mặt Mạc Vân Quả.

“Các người, có thể nhìn thấy đi?”

Khúc Viêm nhẹ giọng nói một câu không rõ nguyên do, lại khiến đám người đang xem phát sóng trực tiếp bỗng nhiên cả kinh.

Bọn họ đang ở thế giới của mình, không thể tin tưởng nhìn Khúc Viêm, bọn họ phải phát cảm thấy, ánh mắt kia của Khúc Viêm, xuyên thấu qua phòng phát sóng trực tiếp, nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Chờ đến lúc không ít người phản ứng lại, trên người đã nổi lên một tầng mồ hôi lạnh.

Phòng phát sóng trực tiếp lập tức an tĩnh xuống, im như về mùa đông.

Bọn họ không biết, đến cuối cùng Khúc Viêm có thể nhìn thấy nội dung nói chuyện trong phòng phát sóng trực tiếp hay không, vì bảo hiểm, bọn họ lựa chọn trầm mặc.

Khúc Viêm lại như không nhận ra chuyện đó, ý cười trên khóe miệng càng sâu.

“Thật là..... Đã lâu không gặp.....”

Ngón tay mảnh khảnh thon dài của Khúc Viêm vuốt ve đôi mắt của Mạc Vân Quả, đôi mắt đang nhắm lại.

Có vài người trong phòng phát sóng trực tiếp suy đoán cái gì đó, nhưng cuối cùng lại lựa chọn không nói.

Khúc Viêm cười khẽ một tiếng, giống như rất vừa lòng với tình huống này.

“Các người không cần sợ hãi, ta không nhìn thấy các người.”

Hắn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, tựa hồ mang theo vô hạn oán.

“Các người nói, hắn nói thật hay giả?”

“Đúng vậy nha, vừa rồi cái ánh mắt kia thật dọa đến ta.”

“Mẹ., Cái gì đã lâu không gặp, dọa ta ra một thân mồ hôi lạnh.”

“Người này đến tới cùng là ai?”

“Ta cũng muốn biết, một câu nói kia, sợ tới mức ta thiếu chút nữa quỳ xuống!”

“Chẳng lẽ các người không sợ hấn chỉ lừa các người sao.....”

“Lâu trên có thể đừng vạch trần được không, để ta làm một đứa bé không biết gì được không?”

“Hu hu hu hu..... Dọa khóc có được hay không!”

“Ai tới nói cho lão tử, cái người đàn ông quý súc này là ai a a a a a! (phát điên)”

“Ma ma hỏi ta vì sao quỳ trên mặt đất, ta có thể nói ta là dọa quỳ sao? (rơi lệ đầy mặt)”

Khúc Viêm thật sự không thể nhìn thấy nội dung trong phòng phát sóng trực tiếp, hấn sớm đã “Bán”.

Tuy rằng nhìn không được, nhưng hấn biết rõ bản tính của đám người trong phòng phát sóng trực tiếp, đương nhiên sẽ đoán được phản ứng của đại đa số người trong phòng phát sóng trực tiếp.

Khúc Viêm cũng không giải thích gì thêm, chỉ nhẹ nhàng nói: “Nếu có một ngày, cô ấy nghi ngờ tôi, các người có bằng lòng thay tôi dấu diếm một vài chuyện hay không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 477

Edit: Linhlady

“Nắm thảo! Lời này của hắc có ý tứ gì?”

“Không biết! Ta có chút hoảng!”

“ Ý của hắc là muốn chúng ta lừa lừa tiểu Quả Quả sao?”

“Kiên quyết không được! Hừ hừ!”

“ Đúng vậy! Lão tử không sợ cường quy ền!”

“Không đáp ứng! Kiên quyết không đáp ứng!”

Khúc Viêm buông tay, nửa quỳ xuống dưới, lại nhẹ giọng nói: “Không phải lừa, chỉ là dấu điểm.”

“..... Các người thật xác định hắc nhìn không thấy nội dung trong phòng phát sóng trực tiếp sao?”

“Thành thật mà nói, ta không xác định.”

“Các người ngã trước, ta có chút không vững.”

“Ta còn có chút ngốc!”

“Người đàn ông này là ai a! Sao có thể hiểu biết rõ chúng ta như vậy?”

“Hắc hắc không có phòng phát sóng trực tiếp, nếu không hắc trực tiếp ở phòng phát sóng trực tiếp nói không phải tốt hơn sao, hà tất phải làm chuyện mạo hiểm như vậy?”

“Nói cũng đúng, vạn nhất tiểu Quả Quả đột nhiên tỉnh lại làm sao bây giờ?”

“Nói, có khi nào hấn hạ thuốc mê với tiểu Quả Quả không.....”

“..... Hấn là không thể đi?”

“Sẽ không..... Đi.....”

Khúc Viêm cũng không biết đề tài trong phòng phát sóng trực tiếp một lần nữa thành công lệch đường ray, hấn chỉ nói: “Ta nghĩ, trong số người ở đây có người đoán được ta là ai, ta xin nhờ những người này đừng nói ra, được không?”

“Khẳng định cũng có một ít người đoán không ra ta là ai, xin nhờ các người đừng hỏi được không?”

Khúc Viêm liên tiếp nói hai câu lời đã phá hỏng đề tài trong phòng phát sóng trực tiếp, bọn họ tuy rằng có chút tò mò muốn hỏi hấn là ai, nhưng mỗi khi nghĩ đến ánh mắt hấn vừa rồi, bọn họ liền cảm thấy có chút nghĩ mà sợ.

“Yên tâm, ta sẽ không thương tổn cô ấy, cũng sẽ không thương tổn của các người, ta chỉ là.....”

Khúc Viêm tạm dừng một chút, tươi cười trên mặt cũng đọng lại, nửa ngày sau, hấn thở dài một hơi, mới nói tiếp: “Muốn cho cô ấy trưởng thành mà thôi.”

“..... Thứ ta nói thẳng, ta cảm giác mình giống như dừng bút.”

“Lâu trên người muốn là được.”

“Ta cảm giác chỉ số thông minh của ta có chút không đủ dùng, lời này của hấn có ý gì?”

“Nếu ta lý giải không sai mà nói, hấn hấn là muốn cho tiểu Quả Quả nhà ta không còn lạnh lùng như vậy nữa đi.”

“Đơn giản mà nói, chính đề cho cô ấy biết tình cảm là như thế nào.”

“Đây là chuyện dễ dàng sao? Chúng ta b ồi tiểu Quả Quả lâu như vậy, đáng về tiểu Quả Quả vẫn ý như cũ.”

“Không, kỳ thật so với ban đầu, tiểu Quả Quả đã trưởng thành rất nhiều, chỉ là, đại khái, khoảng cách tiểu Quả Quả trong suy nghĩ của Khúc Viêm, còn kém xa lắm đi.”

“ Ừm, có lẽ, người đàn ông này lại muốn thêm lửa cho tiểu Quả Quả, để cô ấy nhanh chóng trưởng thành.”

“ Thế nhưng có khả năng sao?”

“Có thể hay không có thể cũng không phải chúng ta nói là được, nhóm người chúng ta, lại có thể giúp được cái gì đâu?”

Những lời này vừa nói ra, phòng phát sóng trực tiếp nháy mắt liền an tĩnh, mọi người đều đình chỉ thảo luận, thời gian, phảng phất lập tức liền yên lặng.

Nhóm người bọn họ, lại có thể giúp được gì trên con đường trưởng thành của tiểu Quả Quả đây?

Bọn họ luôn luôn là tam quan bất chính, cũng không dám dễ dàng dạy bảo tiểu Quả Quả cái gì, sợ một hai không cẩn thận liền đem người dạy hư, đến lúc đó, tội lỗi của bọn họ có thể to lắm.

Tuy rằng bọn họ ở thế giới từng người đều coi như là bá chủ một phương, nhưng bên trong vũ trụ mệnh mông này, lại chỉ nhỏ bé như hạt cát.

Đối mặt với hệ thống phát sóng trực tiếp bọn họ không có nào chống lại quy tắc kia, bọn họ có thể giúp được cho tiểu Quả Quả, kỳ thật rất ít.

Thật ra, bọn họ không nói cho tiểu Quả Quả đó là, ở thế giới thú nhân kia, bởi vì mạnh mẽ thúc đẩy tiến trình thế giới, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều bị trừng phạt, đặc biệt là người đánh thưởng đồ vật cho tiểu Quả Quả kia, hệ thống quan khán phát sóng trực tiếp trực tiếp rút một bậc.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 478

Edit: Linhlady

Thật ra, vốn dĩ Mạc Vân Quả cũng sẽ phải chịu trừng phạt, nhưng lúc ấy bọn họ nghĩ đây là lần thứ hai tiểu Quả Quả mở phát sóng trực tiếp, cho nên khi hệ thống phát sóng trực tiếp hiện lên dòng chữ “Trừng phạt chính mình or trừng phạt chủ bá” cho bọn họ lựa chọn, bọn họ dứt khoát lựa chọn cái thứ nhất.

Đại đa số người biết đến hệ thống phát này cũng không phải ngày một ngày hai, bọn họ biết rõ quy tắc trong đó.

Mà trong đó có một cái quan trọng nhất, đó là không thể dùng vật đánh thưởng, thay đổi tiến trình vốn có của thế giới đó.

Mỗi cái thế giới đều có quy luật phát triển của riêng mình, hoặc thịnh hoặc suy, nó đều là quy luật vận hành của từng thế giới.

Cho dù thế giới muốn nâng cấp, cũng phải do người vốn ở thế giới đó hoàn thành, mà không phải là một người tới tác động vào.

Trong phòng phát sóng trực tiếp mọi người đều tâm tư khác nhau, mọi người đều nghĩ đến từng người từng việc.

Phòng phát sóng trực tiếp trước nay vô cùng náo nhiệt, hiện giờ trở nên vô cùng an tĩnh.

Mà tất cả chuyện này, Mạc Vân Quả cũng không biết được.

Khúc Viêm cũng không biết điểm này, hắn không biết người trong phòng phát sóng trực tiếp sẽ có lựa chọn như thế nào, nhưng hắn nghĩ, y theo trình độ sủng ái của đám người kia với Mạc Vân Quả, đương nhiên sẽ không nói cho cô.

Bởi vì, như vậy một chút chỗ tốt cũng không có.....

Đôi mắt Khúc Viêm nhuộm đầy ý cười, thật giống như ánh mặt trời rực rỡ, tản ra ánh sáng nóng rực.

Đến khi Mạc Vân Quả tỉnh lại, Khúc Viêm đã ngẩng trở lại bàn làm việc, nghiêm chỉnh xem tài liệu.

Mạc Vân Quả ngẩng dậy, theo bản năng nhìn thoáng qua phòng phát sóng trực tiếp, lại phát hiện không có gì mới mẻ.

Không ai nói chuyện, thậm chí các loại lẩn lộn, bán manh bình thường cũng không có.

Mạc Vân Quả lại nhìn thoáng qua nhân số người xem trong phòng phát sóng trực tiếp, 14520 người, không có gì khác biệt so với lúc trước, chỉ là.....

“Các người.....” Mạc Vân Quả ở trong đầu nói, “Làm sao vậy?”

Mạc Vân Quả sẽ không hoài nghi hệ thống có vấn đề, cô có thể cảm giác được, mọi người đều đang xem phát sóng trực tiếp, chỉ là, không có nói chuyện mà thôi.

Đám người trong phòng phát sóng trực tiếp nghe được Mạc Vân Quả nói chuyện, mới từ trạng thái si ngốc hồi phục lại.

Bọn họ nhìn sắc mặt Mạc Vân Quả vẫn lạnh nhạt như cũ, nhìn đôi mắt vẫn trong suốt thuần tịnh như cũ, đột nhiên lập tức bình thường trở lại.

Ai nói bọn họ không thể làm gì đó?

Bọn họ không phải sẽ bán manh (———) ↗

Lẩn lộn _ (=3” ∠) _

Đấu biểu tình (* — 3) (ε — *)

Sao!

Quan trọng nhất chính là, tiểu Quả Quả của bọn họ! Sẽ quan tâm bọn họ đấy!

Hừ hừ hừ, tuy rằng tiểu Quả Quả nhà bọn họ trưởng thành chậm một chút, nhưng quan sát một người chậm rãi trưởng thành thành gì đó, không phải cũng là một loại lạc thú sao?

Bọn họ lúc trước sở dĩ lựa chọn lưu lại, còn không phải là vì vẫn luôn muốn nhìn tiểu Quả Quả trưởng thành, trưởng thành thành một tiểu Quả Quả mà bọn họ cũng không dám tưởng tượng đó sao!

Nhất mấu chốt đó là!

Bọn họ trước tiên phải ôm đùi tiểu Quả Quả thật tốt, chờ về sau, tiểu Quả Quả có thể mang theo bọn họ trang bức! (▽) /

Ngắm lại thật đúng là có một chút hưng phấn đâu! ^ (~) ^

Sau khi người ở phòng phát sóng trực tiếp nghĩ thông suốt, lúc sau, tâm tư lại sôi nổi sinh động lên, cái tên Khúc Viêm đến tốt cùng là ai, hừ hừ, vừa thấy đã biết không phải người tốt!

“Tiểu Quả Quả! Ta cùng người nói nha, cái tên Khúc Viêm kia không phải người tốt, người cách hần xa một chút.”

“ Đúng thế đúng thế!”

“Chúng ta sở dĩ không nói lời nào, bởi vì hần không phải là một người tốt!”

“Logic này của lầ trên ta phục!”

“Tiểu Quả Quả, người phải để ý cái đuôi to kia nha!”

“Hần đã không phải kiểu tổng tài bá đạo huyền khốc đâu, tiểu Quả Quả nhất định phải cẩn thận!”

“ Đám huynh đệ l ầu trên à, các người căn bản không nói đúng trọng điểm r ồi! Tiểu Quả Quả, nhớ kỹ! Hắn không phải Khúc Viêm!”

Mạc Vân Quả:?

Khúc Viêm hoàn toàn không biết tình tiết đã phát triển: Trăm triệu l ần không nghĩ tới.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 479

Edit: Linhlady

Thật ra Mạc Vân Quả cũng cảm thấy Khúc Viêm có chỗ không thích hợp, thế nhưng cô lại không tìm ra được điểm đó ở đâu.

Cô có thể cảm nhận được Khúc Viêm có hảo cảm với cô, nhưng phần hảo ý này lại không biết nguyên nhân từ đâu.

Trong bối cảnh chuyện xưa cũng đã nói rồi không phải sao?

Khúc Viêm cùng nguyên chủ hần sẽ không có cảm giác gì.

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp có người nói như vậy, lúc này mới xác định được cảm giác lúc trước là đúng.

Cái người Khúc Viêm này, xác thật có vấn đề.

Ừm..... Hần không phải bản nhân.

Bởi vì phía trước có Hiên Viên Mặc làm ví dụ, cho nên Mạc Vân Quả đối với việc Khúc Viêm không phải nguyên thể cũng không có nhiều kinh ngạc.

Nhưng cô cũng biết, muốn tránh được pháp tắc thời không đi vào vị diện này có bao nhiêu khó khăn, như vậy vấn đề cần nói đó là, người này, đến tột cùng là ai, lại có năng năng cường đại như vậy?

“Tiểu Quả Quả, người bây giờ không nên đi hỏi hần là ai, thật ra chúng ta cũng muốn nhìn xem, mục đích của hần là cái gì!”

“Tiểu Quả Quả, người này tâm không tốt, người nhất định phải cách hần xa một chút.”

“Ai, tiểu Quả Quả, người cần phải cách hần xa một chút, đừng cho hần chiếm tiện nghi!”

“ Đúng vậy đúng vậy! Nhất định đừng cho hần ôm đùi người! Đùi người chỉ có thể cho chúng ta tới ôm $\sim o(*///\nabla///*)q$ ”

“Đúng đúng đúng đúng! (điên cu ồng gật đ ầu)”

“ 【 hình ảnh 】 tiểu Quả Quả, xem, biểu tình bao của người, ta lợi hại hay không!”

“Oa! L ầu trên c ầu chia sẻ!”

“Ta cũng muốn ôm đùi tiểu Quả Quả biểu tình bao! (mặt si hán)”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Khúc Viêm, phát hiện hần chỉ nghiêm túc xử lý công việc, một chút cũng không nhìn ra khác thường.

“Tiểu Quả Quả, người đừng để ý hần ~ cùng chúng ta nói chuyện phiếm được không ~”

“ Đúng vậy nha, không cần phân tâm được không ~”

“Tiểu Quả Quả, người đáp ứng hát cho chúng ta r ồi đúng không?”

“Đúng đúng đúng, chính là bài hai lão hồ, oa ca ca ca ~”

“Hai lão hồ hai lão hồ, chạy trốn mau, chạy trốn mau, một con không có đôi mắt, một con không có cái đuôi, thật là kỳ quái, thật là kỳ quái ~”

“ 【 âm t ần văn kiện 】 tiểu Quả Quả, tới, hát theo nhạc đệm, xướng lên!”

“Dọn một băng ghế nhỏ, ôm một bạch hạt dưa, ng ồi chờ tiểu Quả Quả ca hát.”

“Ng ấ chờ +1”

“Ng ấ chờ +10086”

Mạc Vân Quả: Ng ấ chờ +100087

— Phòng phát sóng trực tiếp:..... Tiểu Quả Quả không cần trốn tránh! (
 ^)

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp gửi bài hát, trong đầu nghĩ có nên nghe một chút không, chưa kịp chọn thì nhạc đệm đã tự phát.

Mạc Vân Quả:.....

Nhạc đệm hai lão hồ vang lên, sau đó phòng phát sóng trực tiếp liền xoát xoát một loại lời bài hát.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn ca từ trong phòng phát sóng trực tiếp, hơn nữa trong đầu không ngừng truyền tới nhạc hai con hồ, trong vô thức hát theo.

Vì thế, mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp liền nghe được tiểu Quả Quả lần đầu tiên ca hát.....

“Hai lão hồ ~”

“Hai ~ lão ~ hồ ~”

“Chạy trốn mau!”

“Chạy trốn mau ~”

“Một con không có đôi mắt, một con không có cái đuôi.....”

“Thật là kỳ quái!”

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp:.....

“Khụ khụ, tiểu Quả Quả, cái gì nhỉ, ta cảm thấy hôm nay thời tiết cũng không tệ lắm.”

“ Ừm, thời tiết bên này của chúng ta cũng không tệ.”

“Ha ha, tiểu Quả Quả người hát cái quẻ gì vậy?”

“ Hát, ừm..... Rất có đặc sắc của tiểu Quả Quả.”

“ Đúng vậy đúng vậy, một âm điệu không có đúng điệu, cũng không phải cần cầu bản lĩnh sao (mặt ngạo kì ừ)”

Mạc Vân Quả:.....

Khúc Viêm nhìn Mạc Vân Quả vừa mới tỉnh lại đã phát ngốc, biết rõ bản tính của cô hẳn khẽ cười một tiếng nói: “Đói bụng sao? Muốn ăn cái gì không?”

“Lão hồ.” Mạc Vân Quả theo bản năng trả lời.

Khúc Viêm:..... Tiểu Quả Quả nhà mình thật là càng ngày càng hung tàn!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 480

Edit: Linhlady

Khúc Viêm mím môi, lại lần nữa hỏi: “Em thật sự muốn ăn thịt hồ?”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả lúc này mới từ phòng phát sóng trực tiếp phục hồi tinh thần lại, lắc đầu nói: “Tôi không đói bụng.”

Khúc Viêm:..... Anh không tin!

Tuy rằng trong lòng Khúc Viêm nghĩ như vậy, thế nhưng bên ngoài lại không có biểu hiện gì, chỉ nhàn nhạt gật đầu, nói một câu “Nếu như đói bụng, phải nói cho anh biết.”

Mạc Vân Quả gật đầu, tỏ vẻ bản thân đã biết.

Khúc Viêm “Ừ” một tiếng, lại cúi đầu xử lý công việc của mình, đương nhiên, cách cái vài phút hắn lại ngẩng đầu nhìn một cái Mạc Vân Quả.

Bên này, Mạc Vân Quả cần di động chơi khởi trò chơi, cô chọn một trò chơi đang hot ở thế giới này, tên là “Vinh quang”.

Mạc Vân Quả đăng ký tài khoản, bắt đầu chơi tiếp.

Sau đó, trong ngày hôm nay, ở khu cấp thấp, người chơi chứng kiến một vị khoác đại thần “Áo choàng” cuồng ngược bọn họ thành tiểu cặn bã.

Vì sao lại gọi là đại thần hả?

Mẹ.! Nhìn phong cách của vị kia xem! Thao tác sắc bén! Xử lý nhanh gọn! Có thể không phải là đại thần sao!

Mạc Vân Quả hoàn toàn không biết có người sẽ cho rằng cô là đại thần, cô chỉ nhanh chóng tìm được điểm yếu của đối phương mà thôi, phán đoán xem người đối diện đi về hướng nào, đương nhiên, đại đa số tình huống, là bị cô bức cho đi về hướng đó mà thôi.

Một trò chơi này, cô cũng chơi hết một buổi.

Người trong phòng phát sóng trực tiếp nhìn Mạc Vân Quả chơi trò chơi, cũng rất tò mò, có vài người còn chỉ huy Mạc Vân Quả, đương nhiên, kết quả đầu thất bại.

Khúc Viêm một lòng nhìn Mạc Vân Quả, lại chỉ thấy cô vui đùa chơi trò chơi, không hề phát hiện động tác nhỏ nhìn lên cô của hắn.

Khúc Viêm:..... Tim muốn ghen.

Đã đến giờ tan tã, Khúc Viêm cũng không chậm trễ, trực tiếp chở Mạc Vân Quả về nhà, trong nhà, đã chuẩn bị đồ ăn mỹ vị, chỉ còn chờ bọn họ trở lại.

Mỗi đến khi giờ ăn cơm, Khúc Viêm luôn ăn chậm rãi, giống như chuyện ăn uống với hắn, chỉ một nhiệm vụ mà thôi, hoặc là nói, chỉ để cơ thể duy trì sự sống mà thôi.

So với Mạc Vân Quả hưởng thụ, hắn giống như càng thích nhìn Mạc Vân Quả ăn cơm hơn.

Cái khiến cho quần chúng đang xem phát sóng trực tiếp không vui, thật sự cái cái mắt đỏ của Khúc Viêm quá si hán, làm cho bọn họ luôn cảm thấy tiểu Quả Quả nhà mình sắp bị con sói xám kia ăn luôn.

Ăn cơm chiều xong, Khúc Viêm cùng Mạc Vân Quả ngả lưng cùng nhau xem TV, nói là xem TV, thật ra là đem TV mở ra, sau đó Mạc Vân Quả chơi trò chơi, mà Khúc Viêm còn lại là nhìn Mạc Vân Quả mà thôi.

Thoáng cái đã đến 9 giờ, cũng đến lúc đi ngủ

Bởi vì nguyên chủ cùng Khúc Viêm vẫn luôn phân phòng ngủ, cho nên Mạc Vân Quả thực tự giác đi vào phòng của mình sau đó lập tức đóng cửa lại.

Khúc Viêm đang muốn đi vào:.....

Khúc Viêm nhìn cửa phòng đóng chặt, khẽ cười một tiếng, cũng không biết đang cười cái gì.

Ước chừng một phút đồng hồ sau, Khúc Viêm cười đủ, lúc này mới xoay người đi vào phòng mình, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Mà bên kia, Mạc Vân Quả tắm rửa xong sau, mặc áo ngủ cứ như vậy nằm ở trên giường, lăn ra lăn lặn, tới gần thời gian phòng phát sóng trực tiếp đóng cửa, Mạc Vân Quả mới nhìn phòng phát sóng trực tiếp thảo luận loại phỏng đoán thân phận của, nghĩ nghĩ, cuối cùng là mở miệng nói một câu.

“Hắn, ta hẳn là nhận thức.”

Chỉ một câu ngắn ngủi như vậy, lại khiến toàn bộ phòng phát sóng nổ tung.

Edit: có ai tò mò Khúc Viêm là ai không??

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 481

“Phốc ha ha ha ~ không biết vì sao, đột nhiên muốn cười, các người ngẫm lại, những cái đuôi sói đó đối xử với tiểu Quả Quả..... Ừm..... Một mảnh chân thành, nhưng mà tiểu Quả Quả nhà ta chỉ nói ánh mắt rất quen thuộc 233333333333”

“Thứ ta không tìm thấy đoạn buồn cười của l'ài trên.”

“Không nói cái này, ta hỏi một vấn đề nha, tiểu Quả Quả, người cảm thấy ánh mắt kia của hắn có ý gì?”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, trở người, cô nghiêng thân mình, suy nghĩ một hồi mới nói nói: “Đại khái chính là..... Ừm..... Ánh mắt muốn cướp đi có màu sắc hoàng kim với ta.”

“..... Cái hình dung này, ta cho điểm tuyệt đối!”

“Tiểu Quả Quả không hổ là tiểu Quả Quả, cái hình dung này, ta cho 101 điểm, không sợ người kiêu ngạo!”

“Phốc ha ha ha ha ha ha ha ha ha.”

“Đáng thương cho những người đó (cúi đầu bi ai)”

“Tiểu Quả Quả, đoán này của người hoàn toàn chính xác! Không sai! Ánh mắt của bọn họ đúng là có ý này!”

“Không sai không sai! Chính là cái ánh mắt!”

Phòng phát sóng trực tiếp đang loạt tán đang ý kiến của Mạc Vân Quả, bọn họ thích náo nhiệt không ngại xảy ra chuyện lớn.

Xét từ góc nhìn khác, những người đó cũng không phải là muốn cùng tiểu Quả Quả đoạt hoàng kim sao? Chẳng qua, là hận không thể cướp đi hoàng kim của cô, để mang lực chú ý của cô dời lên người bọn họ.

Mạc Vân Quả nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp hiện lên đủ các loại tán đờng, gật gật đầu, xem ra, đúng như cô suy nghĩ.

Tuy rằng cô cũng cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng lại nghĩ nghĩ, giống như chỉ có chuyện đó thôi.

Chỉ có thể nói, thứ gọi là cảm tình này, đầu huy`ên diệu hơn so với bất kể thứ gì trên thế giới này.

Phòng phát sóng trực tiếp lại nói một ít lời, sau đó Mạc Vân Quả ngoan ngoãn nằm thẳng, đắp chăn, chìm vào giấc ngủ.

Mà bên Khúc Viêm, lại không thể bình tĩnh như Mạc Vân Quả.

Khúc viêm ng ồi ở trên giường, mới vừa tắm rửa xong trên tóc hấn còn nhỏ nước, hấn cúi đầu, những giọt nước từng giọt rơi xuống thảm nhung, nhanh chóng biến mất dưới thảm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 482

Edit:Linh lady

Khúc Viêm cũng không lau khô nó đi, cũng không sấy tóc, cứ để nó như thế từ từ khô đi.

Khúc Viêm cứ ng ồi yên như vậy, thật lâu thật lâu sau, hấn mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Cùng lúc đó, ở cổ tay của hấn, dần dần hiện ra một dải ánh sáng nhìn qua giống như một chiếc vòng tay.

Khúc Viêm nhẹ nhàng ấn một chút, ở giữa không trung, li ền xuất hiện một cái màn hình to.

Màn hình chớp động vài cái, trong đó xuất hiện một bóng người.

Mái tóc màu hoàng kim phiêu lãng theo gió, đôi mắt tà tứ kia loé lên tua sáng, dưới mắt bên phải, còn có một giọt lệ, nhìn qua sắc sỡ loá mắt, chỉ là sắc mặt của người kia nhìn qua có chút không tốt, giống như đang bị bệnh, môi màu đỏ tươi, thật giống như, vừa r ồi mới phổ huyết...

Nếu hiện tại Mạc Vân Quả lúc này thấy người đàn ông này này, nhất định sẽ nhận ra gọi tên của hấn — — Hiên Viên Mặc!

Hoặc là, cũng có thể gọi hấn..... Kỷ Vô Ngu!

Khúc viêm nhìn người đàn ông trong màn hình, ánh mắt lóe lóe nói: “Người bị thương.”

Người đàn ông kia không có ý kiến gì, hấn nhướng mày, đáp lễ nói: “Dù vậy, ta cũng cường đại hơn người.”

“Xuy.....” Khúc Viêm cười nhạo một tiếng, lại cũng không phản bác lại câu nói kia.

“ Đám người trong phòng phát sóng trực tiếp kia ta đã chào hỏi qua.”
Khúc Viêm nói.

Người kia “ Ừ” một tiếng, cũng không nói gì thêm, chỉ đem ảnh chụp cuộc trò chuyện trong phòng phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả cho Khúc Viêm xem.

Đồng tử Khúc Viêm co rút lại, trầm giọng nói: “ Đám người trong phòng phát sóng trực tiếp kia đánh bàn tính thật tốt!”

“ Ừm..... Phòng chừng là coi trọng tiềm lực của Thân Thân nhà ta, muốn ôm đùi trước.” Người đàn ông nhàn nhạt nói, chỉ là khi nói đến câu “ Thân Thân nhà ta”, ngữ khí có vẻ ôn nhu hơn.

Khúc Viêm xoa xoa huyệt thái dương, nhìn thoáng qua người kia hỏi: “ Vậy hiện tại làm sao bây giờ?”

“ Làm cho Thân Thân nhà ta tự phát hiện ra thân phận của người thì sao?” Người đàn ông đột nhiên nói thế.

“ Hai lần trước ta chạy vào thế giới Thân Thân đang ở, đã phá hủy phép tắc thời không, lúc này lại đem người đưa đến thế giới này, đám kia người đã nghiêm trọng đã cảnh cáo ta.”

“Hiện giờ ta bị trọng thương, nếu Thân Thân thật sự lập tức trưởng thành, hơn nữa nếu nhớ ra chuyện nhiều năm trước.....” Nói tới đây, mày người đàn ông rõ ràng nhăn lại.

Khúc Viêm đại khái cũng biết chuyện kia, thở dài một hơi nói: “Chẳng lẽ tùy ý để tiểu Quả Quả như vậy, thông thả trưởng thành sao?”

“Có đám người trong phòng phát sóng trực tiếp che chở không phải sao?” Người kia khẽ cười một tiếng nói, chỉ là khuôn mặt u sầu, không cách nào xua tan.

“Người lại không phải không biết, phòng phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả đã lọt vào mắt mấy người kia.” Khúc Viêm đề thấp thanh âm nói.

“Ta đương nhiên biết, bằng không người cho rằng bằng vào thực lực của ta, sao có thể sẽ để pháp tắc thời không phát hiện, còn không phải đám người kia xen vào việc người khác, muốn đem ta đưa vào chỗ chết!” Nói tới đây, ngữ khí rõ ràng tràn ngập khói mù cùng tàn nhẫn.

“Người đừng quên, chúng ta hiện tại là một thể.” Khúc Viêm nhìn thoáng qua người đàn ông nói.

Người đàn ông liếc qua Khúc Viêm nói: “Lúc trước nếu không phải người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, người cho rằng người có thể leo lên đầu của ta?”

Khúc Viêm:..... Xú không biết xấu hổ!

“Tạm thời không cần lo lắng, chúng ta cũng không thể dục tốc bất đạt không phải sao? Người phải quý trọng ở cái vị diện này sinh hoạt đi, dù sao trừng phạt ta cũng thay người chịu.” Người đàn ông xua xua tay, màu sắc trên môi càng thêm hồng nhuận.

Khúc Viêm còn muốn nói cái gì đó, liền thấy người kia vội vàng nói: “Thay ta chăm sóc cô ấy thật tốt.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 483

Edit: Linhlady

Sau khi nói xong, màn hình lại giật giật vài cái, sau đó biến mất.

Khúc Viêm nhú nhú mày, nếu như hắn không nhìn nhầm, thù hình như ở khoé miệng người đàn ông kia đã có vết máu.

Khúc Viêm không biết được người đánh võ phép tắc thời không sẽ phải chịu trừng phạt gì, hắn theo bản năng sờ vòng tay màu bạc ở cổ tay, khẽ thở dài một hơi.

Tiểu Quả Quả, người có biết, chúng ta..... Đầu đang đợi người lớn lên.....

Đêm dần dần khuya, Khúc Viêm lại không có cách nào ngủ được, hắn nằm ở trên giường, không biết suy nghĩ cái gì.

Ánh trăng thanh lãnh xuyên qua cửa sổ chiếu vào trên người hắn, chỉ có đôi mắt kia, cơ trí tinh quang.

Ngày hôm sau, Mạc Vân Quả rửa mặt chọn một bộ váy, lần này cô mặc một chiếc váy màu đỏ.

Thật ra, Mạc Vân Quả một chút cũng không thích hợp với màu đỏ rực, màu đỏ rực sẽ thích hợp với người gợi cảm yêu dã hơn, mà Mạc Vân Quả lại mang một khuôn mặt lạnh nhạt, xem ra thích hợp với màu sắc lạnh, trang nhã hơn.

Bất quá, nhìn vào dáng người của Mạc Vân Quả, dáng vẻ thiếu nữ, nhan sắc cũng thích hợp với khí chất của cô, ngược lại lại có dáng vẻ tương phản mạnh.

Tuy rằng Mạc Vân Quả không hề hợp với màu đỏ, nhưng may dáng người cô cao, mặc vào cũng có nét độc đáo riêng biệt.

Mạc Vân Quả mặc một thân váy đỏ ra khỏi phòng, Khúc Viêm nhìn váy vóc Mạc Vân Quả mặc, không biết nghĩ tới cái gì, khóe miệng nhẹ giờ lên một nụ cười, đương nhiên cũng chọn một cái cà vạt màu đỏ.

Dưới lầu, khi ánh mắt Mạc Vân Quả chạm tới cà vạt màu đỏ của Khúc Viêm dừng lại một chút, sau đó bắt đầu dùng bữa sáng.

Mạc Vân Quả một lòng ăn bữa sáng, mà Khúc Viêm vẫn là sáng vẻ như cũ kia.

Trong phòng phát sóng trực tiếp.....

“ Dáng vẻ khi tiểu Quả Quả ăn cơm cũng thật mạnh (mặt si hán)”

“Lầu trên cút xéo!”

“Ta không ta không ta không sao ~”

“Hôm nay tiểu Quả Quả cũng vẫn như cũ mạnh mạnh đất!”

“Mạnh mạnh đất tiểu Quả Quả, hôn một cái ~ (thân thân)”

“Lầu trên cút xéo! Để ta phóng tới!”

“Hằng ngày thổ lộ moah moah ~”

“ 【 hình ảnh 】 【 hình ảnh 】 tiểu Quả Quả thịnh thế mỹ nhan liếm liếm liếm ~”

Tóm lại, phòng phát sóng trực tiếp vẫn như cũ sôi động náo nhiệt, đại đa số tình huống, đều là bán mạnh lẫn lộn tung gói nhãn dán!

Ăn bữa sáng xong, Khúc Viêm vẫn như cũ mang theo Mạc Vân Quả đi công ty, vẫn như cũ là cái văn phòng kia, cũng vẫn như cũ chỉ có hai người bọn họ.

Khúc Viêm vẫn như cũ ở nghiêm túc xử lý công việc, tuy rằng vẫn như cũ sẽ không gián đoạn ngừng đầu nhìn về phía Mạc Vân Quả.

Mà Mạc Vân Quả lại ngoan ngoãn ngồi ở trên sofa chơi trò chơi.

Cứ như vậy, đại khái giảng co một giờ lúc sau, Mạc Vân Quả buông điện thoại xuống, quay đầu nhìn về phía Khúc Viêm, vừa vặn, Khúc Viêm cũng vừa lúc ngẩng đầu nhìn Mạc Vân Quả.

Cái này quả thật khéo, ánh mắt mắt hai người giao nhau.....

Mạc Vân Quả cũng không mở miệng nói chuyện trước, chỉ là lẳng lặng nhìn Khúc Viêm.

Khúc Viêm thoải mái hào phóng đáp lại Mạc Vân Quả, không hề có chút xấu hổ nào.

Vài phút sau, Khúc Viêm khẽ cười một tiếng, lập tức đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Đói bụng sao?”

Khúc Viêm mở miệng câu đầu tiên luôn là hỏi cái này.

Mạc Vân Quả lắc đầu, tỏ vẻ chính mình cũng không đói.

“Khát?”

Khúc Viêm lại hỏi, Mạc Vân Quả lại lắc đầu.

Khúc Viêm trăn mặc một chút nói: “Làm sao vậy? Muốn ngủ sao?”

Mạc Vân Quả lại lắc đầu, tỏ vẻ mình một chút cũng không muốn ngủ.

Khúc Viêm than nhẹ một tiếng, giống như bất đắc dĩ nói: “Có cái gì muốn hỏi thì hỏi đi.”

Mạc Vân Quả lúc này mới hơi hơi há mồm, hỏi ra một câu làm đờng tử Khúc Viêm hơi co lại.

“ Anh là ai?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 484

Edit: Linhlady

Khúc Viêm im lặng nhìn chằm chằm vào Mạc Vân Quả cách đó không xa, trong ánh mắt có sự kích động.

Mạc Vân Quả giống như nghĩ Khúc Viêm sẽ không trả lời mình, nửa cúi đầu, nhìn thoáng qua nội dung phòng phát sóng trực tiếp.

“Đi? Tiểu Quả Quả sao lại hỏi trực tiếp như thế?”

“Nói như vậy, sẽ bị người đàn ông kia phát hiện đi?”

“Ừm..... Hắn sẽ không làm gì tiểu Quả Quả nhà ta chứ?”

“Hắn là..... Sẽ không..... Đi.....”

“Tiểu Quả Quả, sao đột nhiên người lại hỏi vấn đề này?”

“Đúng vậy, không phải nói nên quan sát đã sao?”

Mạc Vân Quả chỉ nhìn thoáng qua, sau đó không tiếp tục xem nội dung nữa.

Cô lại ngẩng đầu, tóc mái hơi dài che khuất khuôn mặt cô, nhìn qua có vài phần dọa người.

Khúc Viêm nhấp nhấp môi, thân thể căng chặt, không biết vì sao, hắn lại cảm thấy, câu nói tiếp theo của tiểu Quả Quả, sẽ vượt quá phạm vi nhận thức của hắn.

Mạc Vân Quả nâng tay lên, gạt tóc mái của mình sang một bên.

“Diệp Hành.”

Môi mỏng của Mạc Vân Quả hé mở, nhẹ nhàng học ra hai chữ này.

“Đã lâu không gặp.”

Mạc Vân Quả lại tiếp tục nói một câu, làm thân mình Khúc Viêm càng thêm căng chặt, hấn nắm chặt hai tay, giống như đang đè nén cảm xúc nào đó.

“Em đang nói cái gì?” Khúc Viêm miễn cưỡng cười một tiếng hỏi lại.

Ánh mắt Mạc Vân Quả vẫn nhìn thẳng vào Khúc Viêm, còn nói thêm: “Diệp Hành.”

Có lẽ ngữ khí Mạc Vân Quả quá mức chắc chắn, có lẽ là ánh mắt của cô quá mức kiên định, Khúc Viêm cười khổ một tiếng, bại trận.

“Tiểu Quả Quả, đã lâu không gặp.” Khúc Viêm nói một câu.

“Ừm.” Mạc Vân Quả khẽ gật đầu, lên tiếng, xem như đáp lại câu nói kia của Khúc Viêm.

Quen biết nhanh như vậy, làm hấn đột nhiên không kịp phòng ngừa, rồi lại kinh hỉ vạn phần.

Hấn không cho rằng là đám người trong phòng phát sóng trực tiếp nói cho Mạc Vân Quả, đám người kia, sẽ không làm như vậy, đương nhiên, cũng có nhiều người không đoán ra hấn là ai.

Như vậy, nhận ra hấn, thật ra chỉ có mình Mạc Vân Quả.

Khúc Viêm có vài phần cao hứng, lại có vài phần thấp thỏm, trong lúc nhất thời, tâm tình phức tạp tràn ngập trong tâm trí hấn.

Khúc Viêm đứng lên, đi tới bên người Mạc Vân Quả, xoa xoa tóc cô, lúc này mới ngẩng vào bên người Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả vẫn như cũ vẫn duy trì biểu tình lạnh nhạt, giống như không có gì có thể tác động lên tâm của cô, nhưng nếu tinh tế nhìn lại, đôi mắt kia, giống như có thêm thứ gì đó.

Thân thể Khúc Viêm cũng buông lỏng, nếu đã bị nhận ra, hẳn lại có cái gì phải cảnh giác đâu?

Hắn khẽ cười một tiếng, sủng nịch lại bất đắc dĩ hỏi: “Làm sao lại nhận ra anh được?”

Mạc Vân Quả nâng tay lên, kéo kéo cà vạt của hắn, màu đỏ của cà vạt cùng bàn tay trắng nõn của cô, tạo thành sự phản thật lớn.

“Ta cũng tò mò!”

“Tiểu Quả Quả, cơ sở nào mà ngươi lại cho rằng hắn là Diệp Hành?”

“Đúng vậy đúng vậy! Ta cũng không có cách nào đoán được!”

“Lợi hại nha béo Quả Quả của ta!”

“Tiểu Quả Quả, c ầu giải thích c ầu giải thích!”

“(trạng thái si hán)”

“ Hu hu hu..... Ta đã bị chỉ số thông minh của tiểu Quả Quả nhà ta ném tới chân trời.”

“Xem tiểu Quả Quả phát sóng trực tiếp chỉ số thông minh ha ha ha ha!”

“ L ầu trên ta cảm thấy da mặt của ngươi mới căng ~”

Phòng phát sóng trực tiếp xảy ra một h ỗ loạn gào, Mạc Vân Quả lại căn bản không thấy.

Cô chỉ nhìn Khúc Viêm g ần ngay trước mắt, hơi hơi ngẩng đ ầu, trong mắt là ảnh ngược của hắn.

“ Ta thấy ngươi.....”

Mạc Vân Quả tạm dừng một chút, giống như đang tìm từ thích hợp.

“Mặc màu đỏ.....”

Cô lại tạm dừng một chút, cũng không biết là cố ý hay vô tình.

“ Là người đẹp nhất.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 486

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả vuốt hai mắt của mình, nơi đó giống như có chất lỏng muốn trào ra.

“Vì sao lại thương tâm?” Mạc Vân Quả lại hỏi.

Khúc Viêm nghe được lời này, hắn mới lấy lại tinh thần.

Hắn lắc đầu, vứt đi một số ý tưởng thực tế, tỷ như, tiểu Quả Quả sẽ có thuật đọc tâm gì đó.....

Khúc Viêm nghĩ, mình không thể ở thế bị động, bởi vì, hắn căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì!

“Tiểu Quả Quả vì sao cảm giác được tôi thương tâm?”

Khúc Viêm không trả lời vấn đề của Mạc Vân Quả, mà hỏi ngược một câu.

Mạc Vân Quả lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không rõ lắm.

Khúc Viêm sửng sốt, sao lại có cảm giác tiểu Quả Quả nhà mình có chút huyền huyền!

Khúc Viêm biết, chỉ sợ mình không nghe được đạo án mộng muốn, hắn xoa xoa tóc Mạc Vân Quả, cười nói: “Tôi không thương tâm.” Tôi chỉ sợ hãi mà thôi.

“Nha.”

Mạc Vân Quả lên tiếng, cũng không truy vấn thêm nữa.

Khúc Viêm nhìn Mạc Vân Quả trầ n mặ c, thở dài một hơi, cũng không biết nên nói cái gì, chỉ xoa xoa tóc cô, bảo trì trầ n mặ c.

Thời gian trôi đi, một ngày cứ thế kết thúc.

Mạc Vân Quả khi ở cùng Khúc Viêm, giống như có một màng mỏng ngăn cách, hai người đều không muốn đi chọ c thủng nó, trong lúc nhất thời không khí có chút xấu hổ.

Buổi tối, Mạc Vân Quả tắm rửa xong sau đó ở trong phòng của mình, dựa vào giường, mắt nhìn hướng nào đó, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mà trong phòng phát sóng trực tiếp, vẫn như cũ thảo luận cái vấn đề kia.....

“Ai nha, tiểu Quả Quả nhà ta làm sao có thể nhìn ra Khúc Viêm đang thương tâm vậy?”

“Vấn đề này chúng ta đều thảo luận một ngày, hoàn toàn không có đáp án được không!”

“Phốc, chẳng lẽ không có đại thầ n nào có thể đứng ra giải thích được không?”

“..... Phỏng chừng đại thầ n đều đi ngủ rồi.....”

“Cái câu trả lời này.....666666666666”

“ Cho dù là đại thầ n, cũng không nhất định cái gì cũng biết đi?”

“Ai, làm sao bây giờ? Nếu không biết, ta sẽ ngủ không yên, hu hu hu..... Khóc chút chút.....”

“Lại sắp mất ngủ, cảm giác mỹ mắ n của ta đâu, hu hu hu.....”

Hàn Nghê nh Tùng nhìn phòng phát sóng trực tiếp thảo luận, khóe môi cong lên một nụ cười chầ m chọ c, cũng không biết đang chầ m chọ c cái gì.

Hàn Nghênh Tùng biết đáp án, hoặc nói, hắn ta dùng thời gian một ngày đi nghiên cứu đáp án này, mà vừa rồi, hắn đã biết!

Vì tìm được đáp án, hắn ta còn xem lại mọi chuyện xảy ra khi Mạc Vân Quả ở vin diện của Diệp Hành.

Mỗi thế giới Mạc Vân Quả làm phát sóng trực tiếp, hắn ta đều ghi lại, tuy rằng như vậy rất hao tổn tinh thần lực, nhưng hắn ta vẫn làm như thế.

Ở phòng phát sóng trực tiếp chụp lại màn hình ghi hình từng thao tác, đều yêu cầu tinh thần lực, bởi vì vài thứ kia, sẽ tồn tại ở trong đầu bọn họ, cũng không phải giống nhau phát sóng trực tiếp, có ổ cứng linh tinh.

Nói như vậy, không có người sẽ hao phí tinh thần lực đi ghi hình, bởi vì chuyện này thường mất nhiều hơn được.

Mà Hàn Nghênh Tùng, lại làm như vậy.

Hàn Nghênh Tùng nhìn Mạc Vân Quả “Phát ngốc”, trong mắt xẹt qua một tia u quang, tự hỏi vài phút sau, hắn ta vẫn quyết định nói cho phòng phát sóng trực tiếp.

Biết chân tướng, mới càng thú vị không phải sao?

Nghĩ như vậy, Hàn Nghênh Tùng liền ở trong đầu kể rõ “Chân tướng” hắn ta phát hiện...

“Tiểu Quả Quả sợ dĩ có thể cảm nhận Diệp Hàn thương tâm, là bởi vì nước mắt của cô ấy.”

Chỉ một câu như vậy, một loạt câu “Cần giải thích!” xuất hiện. Cũng thành công hấp dẫn lực chú ý của Mạc Vân Quả.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 487

Edit: Linhlady

“Lúc trước, lúc tiểu Quả Quả sắp rời khỏi vị diện của Diệp Hành, nếu ta không nhớ lầm, cô ấy rơi lệ, mà Diệp Hành, cũng rơi lệ.”

“Hai người nước mắt giao hòa lẫn nhau, hai giọt nước mắt kia, hẳn là vẫn bảo tồn nơi Diệp Hành.”

“Ta tra xét rất nhiều tư liệu, cho ra một kết luận, Diệp Hành, có lẽ đã nuốt giọt nước mắt kia rồi.”

“Đương nhiên, ngoài ra có thể có người giúp hắn dung hợp giọt nước mắt kia, dung nhập vào máu, dung nhập vào cốt tủy, dung vào nhập linh hồn.”

“Ừm..... Chúng tộc của Tiểu Quả Quả có chút đặc thù đi? Nếu đó chỉ là một người bình thường, cũng không có cách nào cảm nhận được cảm tình của người khác.”

“Đương nhiên rồi, loại cảm giác này cần phải có biên độ dao động rất lớn mới có thể cảm nhận được tình cảm của người khác, hơn nữa, ừm..... Theo ý của ta, lấy cái chỉ số EQ kia của tiểu Quả Quả, phỏng chừng là đem cảm tình ngộ nhận là thương tâm đi? Dù sao chúng ta cũng không hề nhìn thấy chút thương tâm nào trên mặt Diệp Hành.”

Một loạt lập luận này của Hàn Nghênh Tùng, lập tức liên nhắc lên sóng to, trong loạt lập luận này, trọng điểm rất nhiều.

Cái gì gọi là chúng tộc đặc thù của tiểu Quả Quả! Cái gì gọi là với EQ kia của tiểu Quả Quả! Ừm..... Tốt thôi, EQ cũng không cao.....

Hơn nữa! Cái kia cũng đúng! Thế mà đem nước mắt của tiểu Quả Quả nuốt xuống! Nuốt!! Xuống! Đi!

“A a a a! Nói như vậy, không phải nghi vấn càng ngày càng nhiều sao!”

“Xong rồi xong rồi, cái này thật sự đừng nghĩ nữa!”

“Xong rồi xong rồi, ta sẽ triệt triệt để để mất ngủ!”

“Ta vẫn luôn cho rằng tiểu Quả Quả nhà ta là người!”

“Như vậy tiểu Quả Quả nhà ta không phải người sao? Đó là cái gì? (nghi hoặc)”

“Là..... Là quỷ?”

“Lên trên cầu bần!”

“Đại thần đừng đi! Trả lời vấn đề của chúng ta đi mà!”

Mạc Vân Quả nhìn Hàn Nghênh Tùng giải thích, sau đó dừng lại ở tên của hắn ta một lúc, “Được rồi chi vương”.

Mạc Vân Quả vẫn luôn nghi ngờ bản thân, rồi đột nhiên có một ngày có người nói với cô, cô không phải người?

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cũng không rối rắm lâu lắm, cô vẫn kiên định cho rằng mình là con người, còn về việc tại sao cô lại cảm thấy Diệp Hành thương tâm, x như người này giải thích không sai.

Đương nhiên, Mạc Vân Quả cũng không nghĩ tới đó là, thật ra nhận thức về mặt cảm xúc đúng là có chút vấn đề, dù sao, rõ ràng Diệp Hành có phần sợ hãi nhiều hơn.....

Hàn Nghênh Tùng mới vừa nói xong nhưng lời kia, liền bị phòng phát sóng trực tiếp cưỡng chế rời khỏi, hắn ta thậm chí không kịp thấy phản ứng của Mạc Vân Quả.

Hàn Nghênh Tùng chỉ cảm thấy tinh thần đau từng cơn, tiếp theo đó là âm thanh của cảnh cáo máy móc.

“Người sử dụng Được Tề Chi Vương trái với luật bảo hộ vũ trụ, tự mình để lộ bí mật thân phận chủ nhân phát sóng trực tiếp, hệ thống quan khán phát sóng trực tiếp hạ hai cấp, cướp đoạt tinh thần lực một tháng, lấy cảnh cáo này, nếu như có lần sau, trực tiếp mật sát!”

Hàn Nghênh Tùng lập tức phun ra một búng máu tới, đồng thời trong mắt quay cuồng sợ hãi ngập trời.

Về thân phận chủ nhân phòng phát sóng trực tiếp, thật ra nếu để lộ cũng không phải chịu trừng phạt, nếu là người có thân phận đặc thù một chút, cũng chỉ đơn giản cảnh cáo một chút, mà không phải trừng phạt nghiêm trọng như thế.

Mà trừng phạt thế này, chỉ có thể nói lên một vấn đề!

Thân phận của Mạc Vân Quả, đặc thù đến cực điểm!

Thậm chí, chỉ có một câu cô là chủng tộc đặc thù mà không phải con người đã phải chịu trừng phạt nghiêm trọng như thế!

Toàn bộ tinh thần của Hàn Nghênh Tùng giống như năm bè bảy mảng, nơi nơi kích động quay cuồng, hắn ta lại phun ra một búng máu, toàn bộ thân thể lung lay sắp đổ.

“Mạc! Vân! Quả!”

Hàn Nghênh Tùng gần từng chữ một gọi tên cô, ngay sau đó, hôn mê bất tỉnh.

Mà tất cả chuyện này, mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp không biết, Mạc Vân Quả, cũng không biết.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 488

Edit: Linhlady

Lúc này trong phòng Khúc Viêm.

Khúc Viêm ngồi ở trên giường, trong đầu lại hồi tưởng lại cuộc đối thoại của hắn và người đàn ông kia.

Khúc Viêm cũng không thể nào nghĩ tới, lúc trước tiểu Quả Quả khi thoát ly khỏi vị diện kia, giọt nước mắt lưu lại, lại trở thành điểm mấu chốt.

Nhớ trước đây, khi hắn đem kia giọt lệ nuốt vào trong bụng, chính hắn cũng không nghĩ tới chuyện này.

Cũng may, chỉ khi cảm xúc của hắn dao động mãnh liệt, tiểu Quả Quả mới có thể cảm nhận được.

Nếu không, hắn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.....

Khúc Viêm đỡ cái trán, trong mắt chớp động tia sáng, không biết suy nghĩ cái gì.

Đêm nay, nhất định có không ít người ngủ không yên, mọi chuyện phát triển, giống như đã thoát khỏi khống chế của một số người.

Ngược lại chỉ có Mạc Vân Quả ngủ đến ngon giấc, những chuyện kia một chút cũng không phiền nhiễu tới cô.

Ngày thứ hai, hai người giống như không xảy ra chuyện gì, ăn uống sinh hoạt bình thường.

Ừm..... Đương nhiên, màu cà vạt của Khúc Viêm vẫn như cũ chiếu theo màu váy của Mạc Vân Quả mà phối hợp.

Đám người trong phòng phát sóng trực tiếp người đối với những nghi vấn chưa kịp giải quyết kia cùng với lòng hiếu kì cũng phai nhạt không ít, lại quay về tháng ngày lẫn lộn bán manh, có thể nói là vui vẻ vô cùng.

Ngày tháng như vậy cứ thế trôi qua một tháng, có một người đàn ông xuất hiện phá vỡ sự yên ả này.

Trong bối cảnh chuyện xưa có nói, nguyên chủ có người mình yêu, vốn dĩ bọn họ cũng đã thương lượng tốt, sau khi cùng Khúc Viêm ly hôn, bọn họ sẽ kết hôn.

Giấy thoả thuận ly hôn quả thật đã ký, bất quá vừa lúc Mạc Vân Quả đi tới thế giới này, mà Khúc Viêm, cũng đã không phải Khúc Viêm ban đầu.

Bạch Khởi Nhiên cứ như vậy đợi Mạc Vân Quả hơn một tháng, vốn dĩ hẳn ta với cô có thể vui vẻ ở bên nhau, lại không nghĩ đến, Mạc Vân Quả phản bội ước hẹn của hai người.

Nhịn một tháng sau, Bạch Khởi Nhiên thật sự nhịn không nổi.

Hắn ta trực tiếp tới cửa bãi phỏng Mạc Vân Quả, mà lúc ấy, Mạc Vân Quả đang chuẩn bị cùng Khúc Viêm ăn cơm chiều.....

Mạc Vân Quả đối với người đàn ông đột nhiên không mời mà đến này tỏ vẻ không thể hiểu được, nhưng sau đó lại nhớ ra đây hình như là người mà nguyên chủ yêu.

Mạc Vân Quả có chút không biết nên đối xử với Bạch Khởi Nguyên như thế nào, dù sao thì cô cũng không phải nguyên chủ.

Bạch Khởi Nhiên nhìn sắc mặt lạnh lẽo của Mạc Vân Quả, cho rằng cô đã chán ghét mình, trong lúc nhất thời trong lòng lại khổ sở lại phần hận, đương nhiên, càng có rất oán hận Mạc Vân Quả hơn.

Hắn ta đợi cô nhiều năm như vậy, nữ phụ nữ này thế nhưng di tình biệt luyến!

Bạch Khởi Nhiên lại nhìn thoáng qua bàn ăn, mặt trên bày biện đủ loại mỹ thực, ăn cơm chỉ ừu hần ta chưa kịp ăn lặg yên nuốt nuốt nước miếng, trong lòng cũng càng thêm bất mẫn.

Nữ phụ nữ này, thế mà lại một mình ăn ngon!

Đôi khi logic của một vài người, vĩnh viễn không có cách nào lý giải.

Tỷ như Bạch Khởi Nhiên hiện tại, hần ta vươn một ngón tay, ngang ngược chỉ vào Mạc Vân Quả, cảm giận nói: “ Người phụ nữ này sao có thể nhẫn tâm như vậy!”

Mạc Vân Quả:?

Khúc Viêm có chút không kiên nhẫn nhìn Bạch Khởi Nhiên, vốn dĩ hần cùn muốn xem ánh mắt nhìn người của nguyên chủ thế nào, mới có thể thích Bạch Khởi Nhiên, hiện tại xem ra, ánh mắt của nguyên chủ quả thật không tốt.

Trong ánh mắt Bạch Khởi Nhiên, tràn ngập tham lam, gương mặt kia tuy rằng tuấn tú, lại che kín khói mù, thực sự làm người ta thích không nổi.

Khúc Viêm nhẫn mảy, muốn đuổi người, lại thấy Bạch Khởi Nhiên sải bước về phía trước, sau đó đặt mông ng ẫ xuống bên cạnh Mạc Vân Quả, không e dè cần lấy đũa của cô, trực tiếp gấp đồ ăn ăn.

Mạc Vân Quả:.....

Khúc Viêm:..... Cái quỷ gì?!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 489

Edit: Linhlady

“Oa! Da mặt đủ dày! Người đàn ông này, cũng quá không biết xấu hổ đi?”

“Người đàn ông này là ai?”

“Đó là người nguyên chủ yếu!”

“Nha..... Đây là người đàn ông nguyên chủ yếu đến chết đi sống lại sao, hình như tên là Bạch Khởi Nhiên.”

“Nha, như vậy sao, ta cảm thấy Bạch Khởi Nhiên không xứng với nguyên chủ.”

“Xứng hay không xứng ta không để ý, nhưng nói khía cạnh khác, các người không cảm thấy, Bạch Khởi Nhiên này, ừm..... Cho người ta cảm giác có chút không tốt sao?”

“Há chỉ là không tốt á? Tham lam trong mắt kia còn sắp tràn ra ngoài rồi kia!”

“Đáng thương cho tiểu Quả Quả nhà ta.”

“Tắm tặc, hy vọng hiện tại Khúc Viêm không có bóng ma tâm lý.”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp đánh giá Bạch Khởi Nhiên, lúc này mới nghiêm túc đánh giá người kia.

Mà hành động này của Mạc Vân Quả, lại khiến Bạch Khởi Nhiên hiểu lầm.

Hắn ta vẫn luôn biết, Mạc Vân Quả yêu hắn đến chết đi sống lại, hơn nữa gia sản của cô phong phú, căn bản sẽ không có chuyện mơ ước tiền tài

của Khúc Viêm.

Nghĩ đến gia sản của Mạc Vân Quả, Bạch Khởi Nhiên liếm liếm miệng mình, áp xuống phần tham lam trong lòng, sau đó cao ngạo ngẩng đầu nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp: Mẹ. Thiếu năng trí tuệ.

Biểu tình của Bạch Khởi Nhiên thật sự quá mức thiếu đánh, rõ ràng bản thân là một kẻ tham lam, lại giả vờ thành thanh cao, muốn người khác quý liếm dưới chân.

Kỳ thật, lúc trước, Bạch Khởi Nhiên ở trước mặt nguyên chủ ngục trang vô cùng thành công.

Thiện giải nhân ý, ôn nhu săn sóc, mấu chốt nhất là không hề để ý đến gia sản của nguyên chủ, đây mới là điểm khiến nguyên chủ cảm động.

Chỉ là trong một tháng này, Mạc Vân Quả cũng không liên lạc với Bạch Khởi Nhiên, hẳn ta cũng gọi cho cô vô số cuộc điện thoại, ngay từ đầu không ai tiếp, sau đó thì không liên lạc được.

Cho nên hẳn ta vụng trộm đi đến chỗ công ty của Khúc Viêm, lại phát hiện hai người vô cùng thân mật.

Bạch Khởi Nhiên luống cuống, hẳn ta cũng không biết sai lần ở đâu, rõ ràng hẳn ta ngục trang vô cùng tốt.

Mà như vậy tâm thái theo thời gian càng ngày càng lớn, dần dần hồng mất, cho nên hôm nay hẳn ta mới bày dáng vẻ ta đây như vậy.

Vốn dĩ hẳn ta còn lo lắng Mạc Vân Quả thật sự thay lòng đổi dạ, nhưng hiện tại nhìn thấy Mạc Vân Quả vẫn luôn nhìn mình, lòng tự trọng cũng lấy lại được.

Bạch Khởi Nhiên biết, Mạc Vân Quả không muốn rời xa hẳn ta, cô muốn thoát khỏi cuộc sống sinh hoạt hiện tại.

Mạc Vân Quả đương nhiên không thể biết tâm tư của Bạch Khởi Nhiên, cô nhìn tư thái của hắn ta, quay đầu lại nhìn thoáng qua Khúc Viêm, từ nội tâm mà nói, vẫn là Khúc Viêm đẹp nhất.

Mạc Vân Quả nghĩ như vậy, cũng không thèm nhìn Bạch Khởi Nhiên nữa.

Mà cái động tác này, lại tiếp tục khiến Bạch Khởi Nhiên hiểu lầm.

Hắn ta cho rằng, Mạc Vân Quả đây là thẹn thùng.....

Cho nên nói, mạch não của một vài người không có cách nào lý giải, cũng không thể nói lý.

Khúc Viêm nhìn phản ứng của Mạc Vân Quả, lúc này mới vui vẻ lên, ừm..... Tiểu Quả Quả nhà hắn quả nhiên không thèm để bụng tên Bạch Khởi Nhiên kia.

Tuy rằng biết người yêu Bạch Khởi Nhiên là nguyên chủ, nhưng Khúc Viêm vẫn cảm thấy có chút ghen ghét đâu ~

Bạch Khởi Nhiên có tâm tư, nhưng động tác trên tay lại không ngừng, một bàn lớn đồ ăn, đã bị hắn ta ăn đến thất thất bát bát.

Khúc Viêm cũng không có ngăn cản hắn ta, cái gọi là có đối lập mới có so sánh, có tên Bạch Khởi Nhiên này, tiểu Quả Quả nhà hắn nhất định sẽ thấy điểm tốt của hắn!

Mà đôi đũa của Mạc Vân Quả bị Bạch Khởi Nhiên cầm đi, nhìn tướng ăn của hắn ta, không biết vì sao, vốn dĩ đang ăn ngon miệng, đột nhiên cô lại không muốn ăn.

May mắn đó là, cô chưa dùng qua đôi đũa kia, nói cách khác, cho dù cô không nói cái gì, Khúc Viêm cũng nhất định sẽ nói gì đó.

Khi Bạch Khởi Nhiên ăn xong, hắn ta còn vừa lòng đánh một cái ợ, làm vẻ ta đây, quả thực không cách nào hình dung.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 490

Edit: Linhlady.

Ăn uống cũng no đủ rồi, cũng đến lúc nên làm chính sự.

À không, Bạch Khởi Nhiên gõ gõ cái bàn, nửa híp mắt nhìn Khúc Viêm.

Chỉ cần tưởng tượng đến người đàn ông này yêu người phụ nữ yêu mình, trong nội tâm hẳn ta có một loại khoái cảm không nên lời.

Bạch Khởi Nhiên cũng không biết, Khúc Viêm vốn dĩ cũng có người mình yêu.

Bạch Khởi Nhiên khẽ cười một tiếng, liếc xéo Khúc Viêm, trong mắt hàm chứa khinh thường.

“Khúc đại tổng tài, chúng ta tới nói chuyện giao dịch một chút đi?”

Khi Bạch Khởi Nhiên mở miệng nói chuyện, mang theo thái độ không biết gọi là cao ngạo, hay là khiến người ta chán ghét.

Khúc Viêm một ánh mắt cũng không cho hắn ta, chỉ nhìn Mạc Vân Quả, trong lòng tính toán chờ Bạch Khởi Nhiên đi rồi, hắn mang theo cô đi ăn cái gì đó.

Bạch Khởi Nhiên xem Khúc Viêm không để ý đến hắn ta, hừ lạnh một tiếng, sau đó đối với Mạc Vân Quả nói: “Em xem người đàn ông này, không coi ai ra gì, a..... May ánh mắt em tốt.....”

Ý tứ của Bạch Khởi Nhiên rõ ràng đang muốn hạ thấp Khúc Viêm.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Bạch Khởi Nhiên nói: “Anh ấy rất tốt.”

Lời kia vừa thốt ra, Bạch Khởi Nhiên lập tức phẫn nộ.

Hắn ta trực tiếp chỉ vào mũi Mạc Vân Quả mắng: “ Tốt nhỉ, tôi đối xử với cô tốt như vậy, cô lại có thể đi tình biệt luyện! Không biết xấu hổ!”

Mạc Vân Quả:?

Khúc Viêm:.....

Khúc Viêm cảm thấy, người đàn ông này thật quá không biết xấu hổ, rốt cuộc là ai không biết xấu hổ ở đây?

Đi vào trong nhà người yêu, ăn uống thoải mái, ánh mắt tham lam, còn nói trước mặt chồng người ta, thật là ha hả.

Nếu chỉ thế thôi còn chưa tính.

Dù sao bọn họ đều chiếm thân thể của người khác, tuy rằng Bạch Khởi Nhiên không đúng, nhưng bọn họ cũng không có quyền đi chỉ trích hắn ta.

Nhưng lời kế tiếp Bạch Khởi Nhiên nói ra, quả thật đã đánh vỡ nhận thức của Khúc Viêm.

Bạch Khởi Nhiên nhìn sắc mặt lạnh lẽo của Mạc Vân Quả, trong lòng cũng hơi sợ một chút, nhưng lại tưởng tượng đến, mình vì người phụ nữ này ăn khổ nhiều như vậy, ở bên ngoài “Ăn vụng” một chút đâu phải thật cần thận.

Người phụ nữ này còn nói sau khi kết hôn rồi mới được chạm vào cô?

Hắn ta cũng là đàn ông, cũng có dục vọng, không có biện pháp, nếu cô không cho hắn ta chạm vào, hắn ta đành đi tìm người khác.

Vì đề phòng cô phát hiện, hắn ta trốn trốn tránh tránh, cũng đừng nói có bao nhiêu vất vả.

Cũng may, “Nỗ lực” của hắn ta cũng có hồi báo, người phụ nữ này luôn ra tay hào phóng với hắn ta, điện thoại, máy tính, thậm chí cả nhà hắn ta đang ở cũng là cô mua.

Bạch Khởi Nhiên vẫn luôn biết, trong nhà Mạc Vân Quả rất có tiền, đây cũng là mục đích vì sao trước kia hắn ta tiếp cận cô.

Hắn ta vẫn luôn mơ mộng, một ngày nào đó có được gia sản của cô, thẳng đến khi Mạc Vân Quả cùng Khúc Viêm kết hôn.

Hắn ta không cam lòng, vì thế xúi giục Mạc Vân Quả ly hôn, mắt thấy sắp thành công đến nơi, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy!

Bạch Khởi Nhiên không biết Mạc Vân Quả đã biết được những gì, nhưng hắn ta quan sát thái độ của Mạc Vân Quả hôm nay, cũng đại khái đoán được cô sẽ không đi theo hắn ta.

Nếu đã là cái dạng này, hắn ta nghĩ, hắn ta cũng phải được ít thù lao đi.

Vì thế, Bạch Khởi Nhiên gõ gõ mặt bàn, nhìn chằm chằm Mạc Vân Quả nói: “Nếu cô muốn đi theo người đàn ông này, tôi đây cũng không phản đối.”

“Chỉ là mấy năm nay cô hao phí thanh xuân của tôi, hơn nữa cô kết hôn đối với tâm lý của tôi tạo thành tổn thương, còn có đủ loại phí dụng, tóm lại muốn bồi thường một chút đi?”

“Cũng không nói nhiều, một ngàn vạn, thế nào?”

Mạc Vân Quả:.....

“Ta chưa bao giờ gặp qua người nào mặt dày vô sỉ như thế!”

“Mẹ. Thiếu năng trí tuệ!”

“Còn một ngàn vạn? Mặt đâu?”

“ Mặt hắn lớn tằm như vậy — — — — — nè!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 491

Edit: Linhlady

“Đột nhiên cảm thấy đau lòng thay cho nguyên chủ, thế mà lại gặp một tên tra nam!”

“ Đúng vậy, đúng vậy!”

“Hoàn toàn không thể lý giải mạch não của người đàn ông này! Còn phí tổn thất thanh xuân, ta phi!”

“Ta nhớ rõ nguyên chủ có mua cho hắc nhá ở xe cộ linh tinh đi? Hắc thế mà còn không biết đủ?”

“Người tham lam luôn không có chừng mực.”

Nói thật ra, một ngàn vạn đối với gia tộc Mạc Vân Quả không tính là nhiều, nhưng đối với Bạch Khởi Nhiên mà nói đã là rất nhiều.

Thật ra, hắc ta cũng không biết gia tộc Mạc Vân Quả có bao nhiêu tiền, dù sao mục tiêu kia có cả đời hắc ta cũng không đạt được.

Bạch Khởi Nhiên hí mắt, đôi mắt vốn đã không to càng thêm nhỏ.

Hắc ta vẫn gõ bàn theo quy luật, trên mặt mang theo một tia cao ngạo, cái loại làm vẻ ta đây này, thật giống như đang nói tôi lấy của cô một ngàn vạn đã cho cô mặt mũi rồi.

Khúc Viêm lại bị một đống ngôn luận của Bạch Khởi Nhiên chọc đến tức cười, hắc tuy rằng duyệt vô số người, nhưng thật ra lần đầu tiên gặp một người biến tướng chuyện làm tiền thành hợp tình hợp lý đến vậy.

Đúng vậy, ở trong mắt Khúc Viêm, một đống lời nói của Bạch Khởi Nhiên cũng chỉ là đòi tiền!

Mạc Vân Quả nghe Bạch Khởi Nhiên nói chuyện xong, cũng không nói gì thêm, chỉ yên lặng đứng lên, sau đó đi tới bên cạnh Khúc Viêm ngồi xuống.

Bạch khởi nhiên nhìn động tác của Mạc Vân Quả, trong lòng càng thêm sinh khí, đồng thời oán hận đến quay cuồng, khiến cả người hắn ta càng thêm âm u.

Mà trong lòng cảm xúc không cam lòng, oán hận từ từ dâng lên, khiến hắn ta không đủ tỉnh táo để giữ miệng.

“Như thế nào? Khúc đại tổng tài, tư vị của Mạc tiểu thư thế nào?”

Nói tới đây, Bạch Khởi Nhiên làm ra vẻ hưởng thụ, giống như hồi tưởng lại “Tư vị” nào đó, nhưng mà trên thực tế, hắn ta căn bản là không có chạm qua cô, kéo kéo tay nửa ngày mới vẽ ra được một nét mực.

Khúc Viêm:.....

Đương nhiên Khúc Viêm biết Mạc Vân Quả vẫn như cũ hoàn bích chi thân, hắn nhìn Bạch Khởi Nhiên, làm sao cũng thấy kỳ ba.

Bạch Khởi Nhiên còn hồn nhiên không biết lời nói dối của mình đã bị chọc thủng, lại còn mạnh miệng nói tiếp.

“Ai nha, vòng eo mềm mại kia, biểu tình mất hồn kia, còn vị trí căng chặt kia.....”

Lời còn chưa nói xong, mặt hắn ta đã bị một cái ly đập qua, Khúc Viêm bình tĩnh xoa xoa tay nói: “Tiếp theo, sẽ không may mắn như vậy.”

Bạch Khởi Nhiên khẽ cắn môi, hắn ta sờ sờ khuôn mặt của mình, hắn ta còn muốn dựa vào khuôn mặt này kiếm cơm đấy!

Bạch Khởi Nhiên phẫn hận trừng mắt nhìn Khúc Viêm, lại nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả nói: “Tôi đổi ý rồi, tôi muốn mang cô ấy đi.”

“Dựa vào cái gì?” Khúc Viêm tức đến buồn cười nói.

Bạch Khởi Nhiên ngạo nghễ ngẩng đầu nói: “Chỉ bằng việc cô ấy yêu tôi!”

Cũng không biết Bạch Khởi Nhiên nghĩ như thế nào, rõ ràng vừa rồi còn nói hắn ta không cần Mạc Vân Quả, sau một hồi lại nói Mạc Vân Quả yêu hắn ta, hắn ta nhất định phải mang cô đi.

“ Chẳng lẽ anh lại nhẫn tâm phá hỏng một đôi uyên ương sao?” Bạch Khởi Nhiên nhướn mày nhìn Khúc Viêm, một bộ anh không cho tôi mang cô ấy đi anh sẽ bị trời cao trừng phạt.

Khúc Viêm xoa xoa ấn đường, nhin xuống xúc động muốn đem người này xé nát.

“Quả Nhi, theo anh đi đi, anh yêu em.”

Khoé miệng Bạch Khởi Nhiên cong lên tạo thành một nụ cười ôn nhu, hắn ta nhìn Mạc Vân Quả, thâm tình chân thành nói.

Nếu đổi lại là nguyên chủ, khéo không chừng lại bị người này mê hoặc.

Nhưng mà hiện tại ở chỗ này, chính là Mạc Vân Quả.

Chỉ thấy Mạc Vân Quả nhìn Bạch Khởi Nhiên, mười phần nghiêm túc nói: “Tôi không yêu anh.”

Bạch Khởi Nhiên nhìn đôi mắt trước mắt này, trong trong suốt suốt, đáng vẻ thuần khiết, đáng vẻ này của Mạc Vân Quả, khiến nội tâm táo bạo của hắn ta dâng lên một loại xúc động muốn nhục mạ cô.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 492

Edit: Linhlady

Bạch Khởi Nhiên hừ lạnh một tiếng, cười nói: “Quả Nhi vẫn khẩu thị tâm phi như vậy.”

Khúc Kiêm nghe thế hừ lạnh một tiếng, cười nói: “Người nào đó trước sau như một vẫn mặt dày như thế.”

Bạch Khởi Nhiên mặt lập tức đen mặt, hắn ta cũng không quản chuyện khác, lập tức đi đến bên người Mạc Vân Quả, bắt lấy cổ tay cô, muốn kéo cô đi.

Mạc Vân Quả thuận thế đứng lên, sau đó nhẹ nhàng..... Thật sự chỉ là nhẹ nhàng bắt được cánh tay của Bạch Khởi Nhiên.

Sau đó liền nghe thấy “Răng rắc” một tiếng, hiển nhiên cánh tay của Bạch Khởi Nhiên bị gãy.

Bàn tay đang kéo cổ tay Mạc Vân Quả cũng buông lỏng ra, Bạch Khởi Nhiên kêu to vài tiếng, há mồm liền bắt đầu mắng Mạc Vân Quả.

“Cô đồ thói tha này.....”

Lời nói còn không nói xong, liền trực tiếp bị Mạc Vân Quả “Nhẹ nhàng” đẩy, Bạch Khởi Nhiên lập tức ngã xuống trên đất, cả người thất thanh kêu đau.

“Cô..... Cô..... Cô.....”

Bạch Khởi Nhiên dùng một tay khác chỉ vào Mạc Vân Quả, trên mặt tràn đầy sợ hãi.

Mạc Vân Quả thấy Bạch Khởi Nhiên còn chỉ vào cô, biết dùng ngón tay chỉ vào người khác là hành vi không lễ phép.

Cô nhẹ nhàng nhấc chân lên, một chân chuẩn xác không hề lấn dẫm lên đầu gối, lại nghe thấy “Răng rắc” một tiếng, thanh âm kia rõ ràng là tiếng xương cốt vỡ vụn.

Lần này, Bạch Khởi Nhiên đang có chút oán hận hoàn toàn biến thành sợ hãi.

Hắn ta không nghĩ tới, lúc này mới chỉ trôi qua một tháng, Mạc Vân Quả đã trở nên bạo lực như thế.

Bạch Khởi Nhiên run run rẩy rẩy buông tay, sau đó lợi dụng cái mông dịch dịch về phía sau, chỉ mong cách xa cô một chút.

Mạc Vân Quả thấy Bạch Khởi Nhiên làm như vậy, lại nhẹ nhàng nhấc chân, đặt ở trên chân Bạch Khởi Nhiên, ngăn cản động tác tiếp tục lui về phía sau của hắn ta.

“Cô..... Cô..... Cô.....”

Bạch Khởi Nhiên nửa ngày đầu không nói hoàn chỉnh được một câu, toàn bộ thân thể hắn ta run rẩy không ngừng, đau đớn cùng sợ hãi đan xen, làm hắn ta không cách nào suy nghĩ.

Bản năng sợ hãi bủa vây trong lòng, sợ hãi hiện lên khiến khuôn mặt tuấn tú có vẻ tái nhợt bất lực.

Lúc này, căn phòng tươi mát đột nhiên bị một mùi vị hôi thối thay thế.

Khúc Viêm nhẹ nhàng nhả nhả mày, nhìn thoáng qua hạ bộ Bạch Khởi Nhiên, nơi đó, đã là ướt dầm dề một mảnh.

Trong mắt Khúc Viêm xẹt qua một tia châm chọc, đồng thời duỗi tay đem Mạc Vân Quả kéo đến trong lòng ngực mình.

Tiểu Quả Quả của hắn, cũng không thể bị loại đàn ông này làm ô nhiễm.

Bạch Khởi Nhiên thấy Mạc Vân Quả cách xa hắn ta một đoạn, lúc này mới thoáng yên lòng.

Hắn ta cúi đầu nhìn hạ bộ ẩm ướt, vốn dĩ sợ hãi liền chuyển hóa thành căm hận.

Chính là người phụ nữ này! Người phụ nữ đáng chết này!

Bạch Khởi Nhiên là người coi trọng mặt mũi, làm sao hắn ta làm sao có thể thừa nhận bản thân bị một cô gái dọa sợ tới mức tiêu ra quần!

Bạch Khởi Nhiên muốn đứng lên, mắng Mạc Vân Quả một trận, lại phát hiện hắn ta căn bản là đứng dậy không nổi.

Thứ nhất một bên xương bánh chè của hắn ta đã nát, thứ hai là, hắn quá mức sợ hãi, chân đã hoàn toàn mềm.

Đứng dậy không nổi cũng không có quan hệ, Bạch Khởi Nhiên trực tiếp ngã dúi dưới đất, ngẩng đầu nhìn lên phía hai người Mạc Vân Quả cùng Khúc Viêm, bắt đầu mắng.

“Mẹ.! Cứ nhiên dám bẻ tay dẫm chân lão tử, lão tử đánh không chết ngươi!”

“Vốn dĩ tôi chỉ nghĩ muốn một ngàn vạn, hiện tại, không có một trăm triệu đừng mong tôi bỏ qua cho các người.”

“Chờ tôi ra ngoài r`ồi, nhất định phải đi cáo các người! Cáo chết các người!”

“Các người phải đi ng`ồi tù! A a a a a a! Gian phu dâm phụ!”

Khúc Viêm:..... Ha hả, cho ngươi một trăm lá gan, cứ việc đi báo án!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 493

Edit: Linhlady

Khúc Viêm thật sự cảm thấy, đầu óc Bạch Khởi Nhiên không tốt lắm.

Khúc Viêm đem bảo hộ bên người Mạc Vân Quả, dùng khăn tùy thân ôn nhu che mũi Mạc Vân Quả lại, không cho muốn để cô ngửi thấy hương vị ô uế này.

Sau đó hắn cười lạnh một tiếng, nhìn Bạch Khởi Nhiên vẫn đang nói không ngừng kia, mở miệng nói: “Cậu cho rằng, cậu còn cơ hội ra ngoài?”

“Anh..... Anh..... Đây là có ý gì? Tôi nói cho anh biết, giam cầm phi pháp là phải ngửi tù!”

Bạch Khởi Nhiên tuy rằng có chút luống cuống, thế nhưng hắn ta vẫn mạnh miệng nói lại.

Khúc Viêm cười lạnh một tiếng, càng nhìn hắn ta càng thấy khinh thường.

“Xem ra, cậu vẫn chưa hiểu quy tắc của thế giới này rồi.....”

Khúc Viêm nói đến tùy ý, một câu thôi cũng đủ khiến tim Bạch Khởi Nhiên đập thành thịch.

“Anh..... Đây..... Đây là xã hội pháp trị.” Bạch Khởi Nhiên vẫn có chút cật lực phản bác.

Khúc Viêm cười cười, đối với những lời Bạch Khởi Nhiên nói, hoàn toàn không để trong lòng.

“Ai, nên nói như thế nào đây? Cậu ư, thật là ngây thơ.....”

Khúc Viêm nói xong lúc sau, vẫy vẫy tay, không biết từ nơi nào xuất hiện mấy người mặc vét đen, kéo hắn ta đi.

Lúc này Bạch Khởi Nhiên mới bừng tỉnh, ý thức được có chỗ không đúng, hắn ta giãy giụa, rống giận, đến cuối cùng thậm chí cầu xin.

Nhưng mà, không có ai nghe hắn ta nói, cũng không có ai bận tâm đến cảm nhận của hắn.

Bạch Khởi Nhiên cứ thế bị mang đi, chỉ để lại trong không khí mùi hôi thoang thoảng, chứng minh hắn ta đã từng ở đây.

Khúc Viêm không thể nào thích cái hương vị này, hắn trực tiếp ôm Mạc Vân Quả theo kiểu công chúa, sau đó đi lên lầu.

Mà lúc này quần chúng ăn dưa trong phòng phát sóng trực tiếp, chỉ vui vui vẻ vẻ xem diễn.

“

Oa! Vừa rồi tiểu Quả Quả thật bạo lực!”

“Lầu trên người nói đùa, tiểu Quả Quả nhà ta khi nào không bạo lực?”

“Phốc, nói như vậy cũng có đạo lý, ha ha ha ha ha!”

“Đúng thế, trước kia tiểu Quả Quả bạo lực đều là vô ý thức, mà lúc này, rõ ràng là cố ý a ha ha ha ha ha!”

“Cho nên, cái này cũng coi như một loại tiến bộ? 23333333333333”

“Thích nghe ngóng 23333333333333”

“Hắc hắc, Khúc Viêm nhà ta thật khí phách! Còn có cái tên Bạch Khởi Nhiên, quả thật chính là một kẻ căn bã!”

“Xuất khẩu thành dư, còn dào dạt đắc ý, còn mở miệng đòi một trăm triệu! Ha hả..... Hắn như thế nào không đi cướp đi?”

“Bởi vì không cướp được nha!”

“Ai nha nha, tiểu Quả Quả bị người ta ôm kiểu công chúa!”

“Nhớ năm đó, đầu là tiểu Quả Quả nhà ta ôm người khác kiểu công chúa, hiện tại, rốt cuộc đến phiên người khác ôm cô ấy!”

“Cái này có phải gọi là nhân quả tuần hoàn hay không?”

“..... Cái quỷ gì vậy lầu trên? Rõ ràng đã gọi là thiện ác đầu được ‘ôm’,”

“..... Đối với cách dùng từ của hai vị lầu trên ta tỏ vẻ vô ngữ.”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp bình luận, chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn Khúc Viêm đang ôm cô.

Khúc Viêm vừa lúc cúi đầu nhìn Mạc Vân Quả, hấn sừng sốt, cũng không nghĩ tới Mạc Vân Quả sẽ đột nhiên ngẩng đầu nhìn hấn.

Sừng sốt một lúc, sau đó là một tiếng cười khẽ.

“Làm sao vậy?” Hấn hỏi.

Mạc Vân Quả lắc đầu, chỉ nói: “Thật thoải mái.”

Nói xong cô còn ôm chặt eo Khúc Viêm hơn, giống như sợ ngã xuống.

Khúc Viêm ngẩn ra, tiếp theo trong mắt nhận nhạo tầng tầng sủng nịch cùng ôn nhu.

Ừm..... Vừa rồi tiểu Quả Quả làm nũng với hấn sao? Đúng vậy đi? Đúng vậy đi! Khẳng định đúng vậy!

K

húc Viêm cảm thấy thực vui vẻ, đặc biệt vui vẻ, xào gà vui vẻ.

Vui về kết quả chính là hấn bước nhanh về phía trước đi, sau đó không cần thận, li ền đi quá, tới hành lang cuối luôn.

Nhìn vách tường, Khúc Viêm cảm thấy, ừm..... Không xấu hổ!

Mạc Vân Quả:.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 494

Edit: Linhlady

“Phốc, cái quỷ gì vậy?”

“Khúc Viêm choáng váng sao? Mang tiểu Quả Quả nhà ta đến cuối hành lang làm gì?”

“Chẳng lẽ..... Là muốn..... Ừm..... Chơi chút kích thích?”

“Đột nhiên hiểu sai.....”

“Hiểu sai +1”

“Hừ hừ hừ, một đám lầu trên vừa thấy liền biết là tài xế già*, ta ngược lại, ta là nam thẳng!”

*Tài xế già: thuật ngữ mạng của Trung Quốc, ý chỉ những người giàu kinh nghiệm, nắm hết mọi quy tắc và kỹ thuật, mang nghĩa tốt, nhưng ở đây dùng để chỉ những người “hành nghề” già đời.

“Ai nha, lầu trên người xác định người mình thẳng? Người rõ ràng đã cong thành kẹp giấy!”

“Làm bộ cái gì cũng không biết (ngoan ngoãn)”

“Chắc chắc chắc, các người vừa thấy chính là một đám tài xế già có chuyện xưa, cái này khiến cho một người có tâm hồn trong sáng thuần khiết như ta sống thế nào đây?”

“(nôn mửa) (nôn mửa) (nôn mửa)”

“(đại phun đặc phun)”

“(hộc ra cơm từ tối qua)”

“..... Các người chính là ghen ghét ta xinh đẹp!”

“Không, người sai rồi, chúng ta ghen ghét người xấu không biết xấu hổ!”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói các loại “Tài xế già”, ngẩng đầu nhìn Khúc Viêm đang xấu hổ hỏi: “Tài xế già là cái gì?”

Khúc Viêm:.....

Khúc Viêm đại khái đoán được, khẳng định là người nào đó trong phòng phát sóng trực tiếp nói cái gì, nếu không tiểu Quả Quả cũng sẽ không nghĩ đến từ này.

Khúc Viêm ho nhẹ một tiếng nói: “Tài xế già, chính là tài xế lái xe giỏi.”

“À.”

Mạc Vân Quả lên tiếng, sau đó lại tiếp tục nói: “Tôi sẽ không lái xe, cho nên tôi không phải tài xế già.”

Khúc Viêm gật gật đầu nói: “Ừm, tiểu Quả Quả nhà ta không phải tài xế già.”

Mạc Vân Quả gật đầu, sau đó ở trong đầu nói với mọi người phòng phát sóng trực tiếp: “Ta cũng sẽ trở thành tài xế già!”

“.....”

“ Ta giả bộ tin tưởng!”

“ Ừm! Tiểu Quả Quả là nhất, khẳng định có thể trở thành tài xế già!”

“Đúng đúng đúng! Tiểu Quả Quả khẳng định có thể trở thành tài xế già!”

“Tiểu Quả Quả ta dạy cho người nha, muốn trở thành tài xế già, nhất định phải học hỏi nhiều xem nhiều, quan trọng nhất chính là! Nhất định phải thực hành nhiều hơn!”

“Lâu trên nói như kiểu mình học thực tiễn nhiều lắm vậy!”

“Ta đương nhiên biết nhiều, lâu hơn lâu trên, hắc hắc hắc, vẫn là một cái..... Hắc hắc hắc.....”

“Hắc hắc hắc..... Ta hiểu được.”

“Mọi người đều hiểu, hiểu, hắc hắc hắc.....”

“Hắc hắc hắc..... Chúng ta đều hiểu được, đây là ăn ý 233333333333”

Mạc Vân Quả:..... Hắc hắc hắc.....

Hoàn toàn không biết đám người trong phòng phát sóng trực tiếp rốt cuộc đang “Hắc hắc hắc” cái gì, cô nhìn thoáng qua sau đó không để ý đến bọn họ, bọn họ có lạc thú của riêng mình.

Dù sao, cô quyết định đi học lái xe!

Mà Khúc Viêm nhân lúc Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp, nhanh chóng lui về phía sau, thẳng đến khi thối lui đến trước cửa phòng Mạc Vân Quả, ôm cô đi vào, đem cô đặt ở trên giường mềm mại.

Sau đó hẳn dường như không có việc gì xảy ra xuống ghế đối diện Mạc Vân Quả, làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra.

Quá mức hưng phấn đi nhầm đường gì đó, hẳn mới sẽ không thừa nhận đâu!

Chờ Mạc Vân Quả phục hồi tinh thần lại, cô đã ngã ở trong phòng của mình, mà đối diện là Khúc Viêm.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, quyết định nói với Khúc Viêm: “Tôi muốn học lái xe.”

“Vì sao?” Khúc Viêm tò mò hỏi.

“Bởi vì tôi muốn trở thành tài xế già!” Mạc Vân Quả lời này nói ra cực kỳ kiên định, đôi mắt kia loé sáng.

Khúc Viêm:.....

Khúc Viêm đỡ trán, rất muốn cùng tiểu Quả Quả giải thích “Tài xế già” chân chính nghĩa là gì, nhưng lại cảm thấy, như vậy có phải hay không sẽ phá hư vị trí của mình trong cảm nhận của tiểu Quả Quả?

Ừm..... Vẫn không nên nói thì hơn, học lấy xe thì học lái xe thôi! Đến nỗi tài xế già gì đó, ha ha.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 495

Edit: Linhlady

Chuyện Mạc Vân Quả học lái xe cứ như vậy được định ra, mà người dạy cho cô, đương nhiên là Khúc Viêm.

Chuyện học lái xe không vội, trước mắt chuyện quan trọng nhất là ăn cơm.

Bởi vì Bạch Khởi Nhiên phá hư, hai người còn chưa kịp ăn cơm chiều.

Khúc Viêm đã sớm cho người làm lại lần nữa, bây giờ chắc đã làm xong rồi.

Hắn một chút không muốn xuống lầu, tuy rằng khẳng định người giúp việc đã dọn sạch sẽ rồi, nhưng lại luôn cảm thấy khó chịu.

Cho nên, cơm chiều tối nay, cứ như vậy ăn ở phòng Mạc Vân Quả.

Cũng may, phòng rất lớn, cũng có bàn ghế, nhìn qua không có vẻ chật chội.

Hai người mỹ mãn ăn cơm tối, sau đó để người khác dọn dẹp, mà Khúc Viêm mang theo Mạc Vân Quả đi dạo quanh biệt thự, mỹ danh gọi là “Tiêu thực”.

Hai người song song đi tới, ánh đèn chiếu vào hai người trên người, tản mát ra hương vị ấm áp.

Khúc Viêm trong lòng vui mừng, trên mặt cũng không che giấu nổi ý cười.

Hắn đột nhiên cảm thấy, như vậy thật sự khá tốt, đặc biệt tốt.

Trong nháy mắt, hắn còn muốn cảm ơn Bạch Khởi Nhiên đã tạo cho hắn một cơ hội tốt như vậy, phải biết rằng thường thường sau khi ăn cơm, Mạc Vân Quả không phải chơi trò chơi thì cũng là chơi trò chơi, ừm..... Còn có ngủ.

Khó được có một lần như bây giờ ở bên nhau tản bộ, thật sự không cần quá tốt đẹp!

Khúc Viêm nhìn Mạc Vân Quả gần ngay trước mắt, tay phải của cô gần tay trái của hắn, chỉ cần nhẹ nhàng dịch sang một chút, tay hai người sẽ chạm vào nhau.

Trong lòng Khúc Viêm mang tâm tư, luôn như có như không đụng vào mu bàn tay Mạc Vân Quả.

Xúc cảm mềm mại khiến tâm trạng Khúc Viêm càng thêm mỹ mãn, hắn thậm chí hy vọng, lần tản bộ này vĩnh viễn đừng dừng lại.

“Buông cái tay kia ra! Để cho ta tới!”

“A a a a! Khúc Viêm cái tên tâm cơ kỹ nữ này! Đừng tưởng rằng ta không thấy động tác nhỏ của ngươi!”

“Mẹ nó! Khúc Viêm ta thật sự nhìn lầm ngươi, ô ô ô.....”

“Chặc chặc chặc, không hổ là người bốn vương coi trọng, có tiền đồ có tiền đồ, ha ha ha ha!”

“Đột nhiên cảm thấy chiêu này rất hữu dụng, ừm..... Lần sau có thể cùng tiểu khả ái nhà ta thử xem.”

“Lầu trên cũng có tiểu khả ái của mình sao? Hu hu hu..... Người đàn ông độc thân vạn năm như ta không chịu nổi, ta muốn đi khóc một hồi, đừng ngăn cản ta! Đừng ngăn cản ta! Đừng bị ngăn cản ta!”

“..... Lầu trên người diễn quá nhiều, không có người nào ngăn cản người đâu.”

Mạc Vân Quả cũng không nhìn phòng phát sóng trực tiếp, cô đi theo ánh đèn, từng bước một đạp lên lá cây võ vụn, xem ra chơi cái này có chút vui vẻ.

Mà lúc này Khúc Viêm đã không thỏa mãn đụng chạm nhỏ bé kia, hắn muốn gắt gao c̣ần chặt tay Mạc Vân Quả, vĩnh viễn, vĩnh viễn, không buông ra.

Khúc Viêm dán lại chỗ Mạc Vân Quả gần hơn một ít, hắn chậm rãi vươn tay mình ra, như có như không thử thăm dò.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nhìn thoáng qua Khúc Viêm, không nói gì.

Khúc viêm quay đầu đi, tránh né ánh mắt Mạc Vân Quả.

“Anh muốn dắt tay tôi?” Tuy rằng là câu nghi vấn, nhưng lại dùng ngữ khí khẳng định.

Khúc Viêm ngẩn ra, quay đầu ngo ngác nhìn Mạc Vân Quả, trong lúc hắn còn chưa h ồi th ần lại, Mạc Vân Quả đã dắt hắn tay, gắt gao nắm chặt.

Bỗng nhiên lúc này, Khúc Viêm cười, cười mình ngốc, cũng cười mình làm ra vẻ.

Bắt đầu từ khi nào, hắn lại cư xử cẩn thận như vậy với tiểu Quả Quả?

“Như vậy, sẽ không đi lạc.” Mạc Vân Quả nói th ần một tiếng, lại không thoát khỏi lỗ tai nhạy bén của Khúc Viêm.

Khúc Viêm: A a a a! Lại bị tiểu Quả Quả làm xiêu lòng! Bình tĩnh! Bình tĩnh! Bình tĩnh..... Cái quỷ á!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 496

Edit: Linhlady

Trong lòng Khúc Viêm kích động vạn phần, tay đang nắm tay Mạc Vân Quả lập tức chặt lại.

Mạc Vân Quả cảm nhận được lực đạo của Khúc Viêm, nhìn hắn một cái, cho rằng hắn muốn cùng mình so lực tay.

(Tui từ chối hiểu mạch não của nữ chính.:)))

Vì thế, cô cũng tăng sức lực lên.

Khúc Viêm: Thật..... Đau quá!

Thân thể này cũng không phải là thân thể trước kia, thân thể này dưới lực đạo của Mạc Vân Quả, thật sự rất đau đó!

“Khụ khụ..... Kia cái gì, tiểu Quả Quả, buông lỏng một chút.”

Roi vào đường cùng, chỉ có thể mở miệng nói với Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả “ À” một tiếng, sau đó buông lỏng tay Khúc Viêm ra.

Khúc Viêm “Bình tĩnh” lắc lắc tay, sau đó ho nhẹ một tiếng nói: “Còn muốn đạo sao?”

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Trở về ngủ.”

Khúc Viêm gật đầu, sau đó tự nhiên lôi kéo tay Mạc Vân Quả đi trở về, đương nhiên, hai người đi rất chậm.

Kết quả khi Mạc Vân Quả trở lại phòng, đã là 10 giờ tối.

Lúc tạm biệt Khúc Viêm nhìn Mạc Vân Quả lưu luyến, sau đó mới về phòng của mình.

Mạc Vân Quả tắm rửa xong, lúc sau, đã là 11 giờ.

Lúc này, đại đa số người trong thành phố này đều đã ngủ, đương nhiên, cũng có một ít cú đêm, giờ mới là lúc sinh hoạt của họ.

Mạc Vân Quả nằm ở trên giường, nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói đủ các loại chuyện phiếm, cảm thấy rất có ý tứ.

“Ta và các người nói chuyện nha, hôm nay tiêu ca ca nhà hàng xóm thổ lộ với ta ~ đáng tiếc, người hấp thích lại là kiều tính cách ta đang nguy trang.”

“Vậy có thể chứng minh người nguy trang thật thành công!”

“Chắc chắc chắc, còn có người thổ lộ, mà ta, vẫn luôn là độc thân cầu!”

“Ta là độc thân cầu ta kiều ngạo!”

“Tắm tặc, làm ơn không cần ngược cầu được không! Các người như vậy, lương tâm các người không đau sao! (vượt lương tâm)”

“Đúng thế đúng thế! Chúng ta vui vẻ nhìn tiêu Quả Quả ngủ không tốt sao!”

“Khụ khụ, thật ra lương tâm của ta một chút cũng không đau, bất quá, ta cũng có chút mệt nhọc =_= cho nên vẫn nên đi ngủ đi ~”

“Tiêu Quả Quả, ngủ ngon nha!”

Mạc Vân Quả nhìn đến có người cùng cô nói ngủ ngon, cô cũng đáp lại một câu “Ngủ ngon”.

Sau đó ngoan ngoãn kéo chăn, nhắm hai mắt lại, tắt đèn, hô hấp dần dần vững vàng, chậm rãi ngủ say.

Mà vừa lúc đồng hồ điểm 0 giờ phòng phát sóng trực tiếp cũng đúng giờ đóng cửa, tắt tả nhìn qua hài hoà, yên ả như vậy.

Nửa năm sau đó, Mạc Vân Quả cùng Khúc Viêm ở chung mười phần hài hòa.

Mỗi một ngày, Khúc Viêm đều sẽ phối hợp cả vật cùng màu váy của Mạc Vân Quả.

Mà tiến độ nhiệm vụ của Mạc Vân Quả cũng thông thả tiến hành.

Khúc Viêm cực thích hình thức ở chung cùng Mạc Vân Quả như thế này, loại cảm giác tế thủy trường lưu này, làm hắn cảm nhận được nội tâm của mình.

**Tế thủy trường lưu

1. sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu; nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài (ví với việc dùng ít thì lâu hết, sử dụng sức người, sức của tiết kiệm thì không lúc nào thiếu)。比喻节约使用财物或人力，使经常不缺。

2. làm một ít và kiên trì làm mãi; khe nhỏ sông dài (ví với làm đều đều, từng tí một không bao giờ ngừng)。比喻一点一滴地做某件事，总不间断。

Đáng tiếc, Mạc Vân Quả trước sau là một người không thông suốt, tâm tư Khúc Viêm có thể nói là tất cả mọi người đã nhìn ra, duy độc Mạc Vân Quả, ngây thơ mờ mịt.

Khúc Viêm cũng biết, mình cũng không có cách nào.

Một khi hắn nóng nảy lên, tiểu Quả Quả nếu khôi phục ký ức, như vậy hắn có lẽ vĩnh viễn viễn sẽ không khiến cô nhớ kỹ mình.

Nửa năm sau, kỳ hạn ở thế giới này Khúc Viêm đã tới rồi, hắn cảm thấy trong nửa năm này, hắn đã rất thoả mãn.

Khúc Viêm cũng biết, nhiệm vụ của Mạc Vân Quả đại khái cũng sắp hoàn thành, cũng là lúc hắn nên tạm biệt tiểu Quả Quả.

Ngày này, khi Khúc Viêm cùng Mạc Vân Quả ở bên nhau ăn cơm chiêu, khác lúc trước đó là, bữa cơm này do một tay Khúc Viêm làm.

Từ mua đồ ăn đến rửa rau, lại đến xào rau, bưng lên bàn, mỗi một bước, đều là Khúc Viêm tự mình hoàn thành, người khác không giúp chút nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 497

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhì hấn làm từng bước một, toàn bộ quá trình Khúc Viêm không cho làm gì, chỉ một mình bận rộn làm việc.

Sau khi hoàn thành tất cả mọi việc, hai người bắt đầu ăn cơm.

Khúc Viêm luôn là thích gấp đồ ăn cho Mạc Vân Quả, đem chén nhỏ gấp thành một ngọn núi.

Mạc Vân Quả cũng không từ chối, căn bản cô cũng không biết từ chối là cái gì, chỉ một bên im lặng ăn ăn ăn.

Khúc Viêm ăn uống rất ít, trên cơ bản chỉ nhìn Mạc Vân Quả ăn, cặp mắt kia, không biết có bao nhiêu ôn nhu.

“Tiểu Quả Quả.....”

Khúc viêm một tay chống cằm, nhìn Mạc Vân Quả nói.

Lúc này Mạc Vân Quả vừa lúc nhai một miếng thịt, quai hàm cô phình lên, khuôn mặt ngày thường vốn lạnh lẽo lại có thêm một tia sinh khí.

“Hả?”

Mạc Vân Quả nhìn Khúc Viêm, không biết hấn đột nhiên gọi mình làm gì.

Khúc Viêm khẽ cười một tiếng nói: “Không có gì, chỉ là, muốn gọi em mà thôi.”

Mạc Vân Quả nhìn hấn một cái, tiếp tục ăn, hai cái quai hàm phình phình, thực sự đáng yêu.

Ý cười trong mắt Khúc Viêm càng thêm nồng đậm, thật ra hẳn có rất nhiều chuyện muốn nói với Mạc Vân Quả, nhưng đến cuối cùng, lại cái gì cũng nói không nên lời.

Có vài lời nói, nói xong tiểu Quả Quả cũng chưa chắc hiểu được, mà có vài lời nói, còn lại không cần phải nói.

Thiên ngôn vạn ngữ, đến cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng “Tiểu Quả Quả”, giống như gọi tên cô, mọi chuyện chỉ để mình mình chịu.

Trù nghệ của Khúc Viêm rất tốt, làm đồ ăn vừa hợp khẩu vị của Mạc Vân Quả, tuy rằng trên cơ bản cô không hề có khẩu vị gì.

Mạc Vân Quả ăn rất nhiều, không sai thì khoảng một tiếng sau cô mới ngừng lại.

Mà đám người trong phòng phát sóng trực tiếp đầu bị sức ăn của Mạc Vân Quả tỏ vẻ sợ hãi người!

Cơm chiều qua đi, Khúc Viêm mang theo Mạc Vân Quả theo thường lệ đi tản bộ.

Ánh đèn chiếu lên hai người, thoát nhìn đi thường hài hòa.

Khúc Viêm không nói chuyện với Mạc Vân Quả, hẳn hưởng thụ loại cảm giác trong lòng hiểu rõ mà không nói ra này, tất cả, đều không cần nói ra.

Trận tản bộ này, hai người đi hết hai tiếng.

Mà lúc này, cũng đã là 10 giờ tối, dựa theo lệ thường mà nói, cũng là thời gian nên ngủ.

Khúc Viêm đem Mạc Vân Quả đưa đến cửa phòng, ở trước khi Mạc Vân Quả vào phòng, hẳn đột nhiên mở miệng hỏi: “Tiểu Quả Quả ngày mai muốn mặc váy màu gì?”

Mạc Vân Quả ngẩng đầu nhìn Khúc Viêm, mười phần kiên định nói:
“Màu đỏ!”

“Được.” Khúc Viêm xoa xoa tóc Mạc Vân Quả, sau đó cúi đầu hôn lên trán cô, ôn nhu kiên định nói một tiếng “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Mạc Vân Quả cũng nói như vậy.

Sau đó, Mạc Vân Quả vào phòng, Khúc Viêm cũng đi vào phòng của mình, tất cả, đều trở nên bình tĩnh như thế.

Ngày thứ hai, Mạc Vân Quả quả thật mặc váy màu đỏ, khác với bình thường đó là, sau khi sửa soạn xong, cô không lập tức ra cửa, mà là chờ đợi thời gian trôi đi.

Mà bên kia, Khúc Viêm trịnh trọng mà thành kính đeo cà vạt màu đỏ, nhìn mình trong gương, hần cười đến bữa bãi tùy ý, giống như cái người Mạc Vân Quả thấy thật lâu thật lâu trước kia.

Cùng lúc đó, Mạc Vân Quả liền thu được thanh âm nhắc nhở của Đoàn Tử.

“Đinh! Nhiệm vụ đã hoàn thành, chuẩn bị truyền tống.”

Theo thời gian đếm ngược, Mạc Vân Quả nhắm hai mắt lại, chờ đợi truyền tống, mà bên kia, Khúc Viêm đã hôn mê trên mặt đất, linh hồn thuộc về Diệp Hành, đã rời đi.

Đếm ngược tiến hành xong, Mạc Vân Quả cũng rời khỏi thế giới này, mà thế giới này, câu chuyện thuộc về những người khác, vừa mới vừa mới bắt đầu.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 498: Đây kết cục tốt nhất mà tôi nghĩ đến (Phiên ngoại Diệp Hành)

Edit: Linhlady

Đi vào thế giới này gặp lại tiểu Quả Quả, đây là cơ hội tôi mong cầu từ lâu.

Tôi có thể mất đi tất cả vật sở hữu, nhưng tôi không thể mất đi tiểu Quả Quả.

Chẳng sợ, tôi ở trong lòng cô ấy, chỉ là một người quen thuộc từng tồn tại.

Từ trong miệng người đàn ông kia biết được quá khứ của tiểu Quả Quả, tôi vô cùng đau lòng, đau lòng đến nỗi, còn mang theo vô hạn thương tiếc cùng khó hiểu.

Tôi nghĩ, nếu đổi lại là tôi, khi đã trải qua cuộc sống như vậy, định sẽ tràn ngập oán hận đối với bộ thế giới này, trở nên lãnh khốc vô tình.

Người trong thiên hạ phụ tôi, tôi cũng sẽ phụ người trong thiên hạ.

Tôi nghĩ, không chỉ có mình tôi, mà không ít người, đều sẽ trở nên hận đời, trở nên muốn hủy diệt toàn nhân loại.

Nhưng mà, tiểu Quả Quả lại bất đồng, cho dù mất đi ký ức, cô ấy vẫn như cũ khác với mọi người.

Cô ấy giống như không cách nào hiểu được vì sao lúc trước những người đó sẽ như vậy làm, cũng không hiểu những chuyện cô ấy từng trải qua.

Người đàn ông kia không nói cho tôi toàn bộ, nhưng tôi mơ hồ đoán được, thời ấu thơ của tiểu Quả Quả, nhất định không có hạnh phúc.

Tôi dùng tự chủ rất lớn mới áp được suy nghĩ muốn nói cho tiểu Quả Quả biết chân tướng, nhưng tôi cũng biết, hiện tại tiểu Quả Quả còn chưa đủ cường đại, cô ấy còn không có một viên muốn biến thành cường giả.

Cô ấy không có người muốn bảo vệ, không có chuyện muốn làm, cuộc sống với cô ấy mà nói, không có ý nghĩa.

Ừm..... Có lẽ cũng không phải không không có ý nghĩa, ít nhất cô rất thích màu hoàng kim, cũng thích ăn ăn ăn.

Tôi cùng người đàn ông kia luôn tìm một cơ hội, muốn cho tiểu Quả Quả nhà tôi có được một viên cường giả tâm.

Nhưng mà, chúng tôi lại vô cùng rõ ràng.

Muốn có được cường giả tâm, nhất định phải trải qua đau khổ.

Mà chúng tôi, luyện tiếc.

Chúng tôi, không muốn lần thứ hai thấy khuôn mặt lạnh lẽo kia, không muốn nhìn cô mất đi sinh khí.

Tôi lựa chọn thuận theo tự nhiên, cùng tiểu Quả Quả, ở thế giới này an an ổn ổn sinh hoạt.

Đây là cuộc sống bình đạm nhất, đối với tôi mà nói, cũng là cuộc sống hạnh phúc nhất.

Tôi biết, lần này sau khi rời khỏi đây, khả năng tôi được nhìn thấy tiểu Quả Quả lại mất đi một phần.

Nhưng mà, lại có quan hệ gì đâu?

Tôi đã từng có được!

Ở trong lúc tiểu Quả Quả chưa trưởng thành, tôi cần lực lượng cường đại của hắn làm hậu thuẫn.

Trở nên cường đại, vô cùng cường đại, là ý nghĩ duy nhất của tôi sau này.

Người, chỉ khi có người muốn bảo hộ, mới có thể càng cường đại hơn.

Cùng tiểu Quả Quả một đêm cuối cùng, tôi tự thân làm rất nhiều ăn ngon, thực đơn kia là tôi ngày đêm cân nhắc viết ra.

Tiểu Quả Quả rất thích, ăn sạch sẽ, rõ ràng bụng bụng đã phồng lên, cô ấy vẫn như cũ không dừng lại.

Tôi đau lòng, cũng cảm động.

Tôi cũng không có ngăn cản cô ấy làm như vậy, bởi vì tôi biết, cô ấy cố chấp sẽ không nghe ý kiến của tôi, đồng thời, cũng thừa hiểu không tiếp thu được việc tôi sẽ đau lòng.

Nhưng mà, tiểu Quả Quả như vậy, làm tôi càng thêm tâm động.....

Tiểu Quả Quả lấy phương thức như vậy, xúc động tới tâm tôi.

Có lẽ, ngay cả chính bản thân tiểu Quả Quả cũng không phát hiện, cô ấy đã có tâm suy nghĩ vì người khác, mà tôi, may mắn trở thành người kia.

Ngày thứ hai, tôi đeo màu đỏ cà vạt, bình tĩnh rời khỏi thế giới này.

Tôi biết, cô ấy cũng rời khỏi thế giới này rồi, cái thế giới mà chúng tôi đã từng hạnh phúc sinh hoạt ở bên nhau.

Tiểu Quả Quả, tôi chờ đợi một ngày em trở nên cường đại, ở phía trước, tôi sẽ vẫn luôn bảo hộ em.

Tiểu Quả Quả, yên lặng bảo hộ em, đây là kết cục tốt nhất mà tôi nghĩ đến.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 499: Cứu rồi kẻ nói dối

Edit: Linhlady

Bình tĩnh thoát ly khỏi thế giới, Mạc Vân Quả quay về không gian u ám.

Tất cả quá trình đều vô cùng bình tĩnh.

Đoàn Tử nhìn ký chủ ngẩng ở chầm chậm bay đến trước mặt cô.

“Ký chủ, người nghỉ ngơi một chút đi.”

Đoàn Tử mền mền mại mại nói, vô cùng quan tâm Mạc Vân Quả.

“Ừm.”

Mạc Vân Quả thấp giọng lên tiếng, lại không có nằm xuống, mà đem hai tay đặt ở trên đùi, sau đó vùi đầu vào ****.

Đoàn Tử bay đến trên đỉnh đầu Mạc Vân Quả, ừm..... Có chút nghiêm trọng.

“Ký chủ, nhiệm vụ lần này hoàn thành không tồi.”

Đoàn Tử tận hết sức lực khen Mạc Vân Quả, lại bởi vì từ ngữ hữu hạn, chỉ có thể nói ra “Rất tốt” linh tinh.

Mạc Vân Quả nhắm mắt lại, tiến hành nghỉ ngơi ngắn ngủi.

Đoàn Tử nhưng thật ra là một kẻ không chịu ngẩng yên, một mình nói cái không ngừng, tất cả đều khen Mạc Vân Quả, nhưng quanh đi quẩn lại cũng chỉ có vài câu.

“Kí chủ thật xuất sắc!”

“Nhiệm vụ hoàn thành thật xuất sắc!”

“Mọi người đều xuất sắc!”

Dạng lời nói như vậy cùng với khuôn mặt kia, thật đúng là không biết bao nhiêu khôi hài mà nói.

Thật sự tương phản quá lớn, cố tình đương sự, nha, không phải, là đương sự Đoàn Tử đại nhân cũng không nhận thấy được.

Cứ như vậy nghỉ ngơi một lúc sau, Mạc Vân Quả mở mắt, một tay vung lên tóm được Đoàn Tử, đặt ng ửi lên trên đùi mình.

“Sang thế giới sa.”

Mạc Vân Quả lời ít mà ý nhiều nói.

Đoàn Tử lập tức lĩnh hội ý của Mạc Vân Quả, lập tức nói: “Thế giới sau nhất định sẽ vượt qua tưởng tượng của người!”

Mạc Vân Quả:.....

“Ký chủ hiện tại muốn tiến vào thế giới tiếp theo sao?” Đoàn Tử hỏi.

Mạc Vân Quả gật đầu, sau đó chọc chọc bụng Đoàn Tử, người này, giống như lại béo lên.

Đoàn Tử gật đầu, tiếp tục nói: “Hiện tại mở ra phát sóng trực tiếp thế giới tiếp theo, chuẩn bị truy ền tống.”

Cùng lúc đó, thân ảnh Mạc Vân Quả dần dần biến mất, mà một thế giới khác, cũng nghênh đón Mạc Vân Quả từ thế giới khác đến.

Thế giới lần này, giả thiết lập cực kỳ kỳ ba.

Thật ra, đây là một thế giới bị đào thải.

Lúc trước sau khi thế giới này trải qua biến cố lớn, có một bộ phận người bị lưu tại trên tinh cầu này, mà những người khác, lại sáng lập ra tinh cầu khác.

Mà những người bị lưu tại trên tinh cầu này, dựa vào một loại lực lượng đặc thù để sinh sống, loại lực lượng này, được xưng là “ Lực nói dối”.

Tên như nghĩa, đó là khi nói dối sẽ có được lực lượng.

Ngay từ đầu, mọi người sinh sống tuy rằng gian khổ, nhưng còn xem như hạnh phúc.

Nhưng theo thời gian trôi đi, trăm ngàn năm sau, hệ thống thế giới này dần dần xuất hiện một ít vấn đề, đó là tín nghiệm giữa mọi người càng ngày càng ít, mà lời nói dối càng ngày càng nhiều.

Loại “ Lực nói dối” tuy rằng mang cho mọi người có được lực lượng, nhưng lại cũng làm mọi người trở nên bạc tình.

Bởi vì, rất nhiều thời điểm, mọi người phân không rõ những người khác nói thật hay nói dối, cho nên, biện pháp tốt nhất đó là, đều không tin.

Các lãnh đạo quốc gia phát hiện điểm này, liền mạnh mẽ đề nghị gọi mọi người đừng nói dối, phải tin tưởng người khác.

Trải qua trăm năm sau, cũng coi như có hiệu quả, nhưng mà, tất cả, đều bị một người phá hủy.

Người đó là ông vua nói dối — — Lăng Khanh An.

Bởi vì khi hắn nói dối lại khiến rất nhiều người tin tưởng, cho nên lực lượng nhận được khi nói dối vô cùng nhiều.

May mắn người đàn ông này cũng không có dã tâm chinh phục thế giới, nếu không thế giới này, chỉ sợ lại là một mảnh hỗn loạn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 500

Edit: Linhlady

Tuy rằng ZF biết Lăng Khanh An đang nói dối, nhưng lại không có chứng cứ xác thực để chứng minh, cho nên không có cách nào phá vỡ lời nói dối của hắn.

Thế giới này muốn phá vỡ lực nói dối cũng cực kỳ đơn giản, đó là tìm ra chứng cứ xác thực phản bác lại lời nói dối này, như vậy người ban đầu đang tín nhiệm hắn cũng sẽ mất lòng tin, cho nên lực lượng cung cấp cũng sẽ biến mất.

Tóm lại, đây là một thế giới vô cùng kì ba, mà Mạc Vân Quả lại đi tới thế giới này, hơn nữa, mười phần vinh hạnh, trở thành mẹ của Lăng Khanh An.....

Nói là mẹ, thật ra là lúc nguyên chủ mười lăm tuổi, nhặt được Lăng Khanh An, sau đó đem hắn nhận làm con nuôi mà thôi.

Tuy rằng bị cô nhặt được, nhưng lúc ấy Lăng Khanh An còn nhớ rõ tên của mình, cô cũng thuận theo không sửa tên của hắn.

Lăng Khanh An xem như cũng tôn trọng người mẹ này, chỉ không thân cận như những mẹ con khác mà thôi.

Khi Mạc Vân Quả đi vào thế giới này, Lăng Khanh An đang nói dối cô lần thứ N+1.

“ Mẹ, hôm nay trường học muốn nộp học phí, 500 đồng.”

Lăng Khanh An cười đến vui vẻ, cặp mắt kia sáng long lanh, nhìn thẳng người đối diện, hoàn toàn khiến người ta không biết được hắn đang nói dối.

Mạc Vân Quả biết chân tướng:.....

Hiện giờ Lăng Khanh An mười lăm tuổi, cũng đã qua mười năm kể từ khi nguyên chủ nhận nuôi hắn.

Mười lăm tuổi, đúng là lúc đang học cao trung, nhưng mà hơn một năm trước, Lăng Khanh An liề n gặt nguyên chủ bỏ học.

Nhắc đến nguyên nhân..... Ha hả!

Lăng Khanh An nghi hoặc nhìn Mạc Vân Quả, sao lại cảm thấy người phụ nữ này biểu hiện không giống bình thường?

Chẳng lẽ không phải nên bùng tỉnh lấy ra 500 đ ồng sao?

Chẳng lẽ hôm nay biểu tình của mình không đủ thành khẩn?

Tuy rằng hiện tại hắn cũng không thiếu kia 500 đ ồng kia, nhưng ỉ l mà, nhìn người khác tin theo lời nói dối của mình, cái loại tư vị này, thật là mỹ diệu muốn ngừng không được nha!

“ Mẹ.....”

Ngữ khí Lăng Khanh An trở nên đáng thương cùng ủy khuất.

“Mẹ không tin lời con nói sao? Con cũng biết, con không phải con ruột của mẹ, nếu như mẹ cảm thấy khó xử, vậy vậy thôi bỏ đi, chỉ là.....”

Lăng Khanh An muốn nói lại thôi, đem dáng vẻ đáng thương h ề h ề lộ ra.

Mạc Vân Quả biết chân tướng:.....

Lăng Khanh An nhìn Mạc Vân Quả vẫn không có phản ứng, nhanh chóng cúi đầu, nhăn nhăn mày, sau đó lại nhanh chóng giẩ n ra.

“ Mẹ, nếu không có chuyện gì, con về phòng trước.”

Lăng Khanh An đứng lên, động tác thông thả mà ai oán.

Hắn đi một bước dừng một bước, trong lòng ở trong âm thầm đếm
“Một bước, hai bước.....”

Hắn vốn tưởng rằng, đến bước thứ ba, Mạc Vân Quả liền sẽ gọi hắn lại, không nghĩ tới đã đếm đến mười bước, Mạc Vân Quả vẫn không có ý gọi hắn.

Lăng Khanh An:.....

Lăng Khanh An giống như ý thức được Mạc Vân Quả thật sự sẽ không gọi hắn, hắn bước nhanh đi trở về phòng mình, sau đó “Phanh” một cái đóng cửa lại, thanh âm có chút lớn.

Mạc Vân Quả vẫn luôn ngồi ở chỗ kia, yên lặng tiêu hóa hết bối cảnh thế giới này.

Tiêu hóa xong, lúc sau, chỉ có thể nói, Lăng Khanh An, thật là một cái kẻ đại lừa đảo!

Mà lúc này kẻ đại lừa đảo Lăng Khanh An đang ngồi ở trước máy tính, bùm bùm gõ bàn phím, bắt đầu lặt thú gặt người trên internet.

Mà đối với việc Mạc Vân Quả không quan tâm đến chuyện của hắn, hắn cũng không để tâm.

Nghe nói người phụ nữ kia mới đây bị người mình thích cự tuyệt, tâm tình không tốt cũng là bình thường, không để ý tới mình cũng là lẽ đương nhiên.

Đương nhiên, tất cả lý do đó, đều là hắn đang an ủi mình mà thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 501

Edit: Linhlady

Nói đến nguyên chủ, cũng là một người thú vị.

Cha mẹ nguyên chủ vào năm cô ấy mười lăm tuổi bị tai nạn xe cộ qua đời, công ty bảo hiểm cùng chủ xe bồi không ít tiền, tính ra cũng đủ cho nguyên chủ sống một thời gian dài.

Nhưng cô tình nguyên chủ lại là người đặc biệt coi trọng tình cảm, sau khi mất đi cha mẹ, cô ấy thương tâm muốn chết, vừa lúc gặp được Lăng Khanh An bị vứt bỏ, cô ấy mang hắn về, xem như có điểm dựa vào.

Dương nhiên, nguyên chủ cũng thật sự thích Lăng Khanh An, xem hắn như con ruột mà đối xử.

Bất kể hắn có yêu cầu gì, cô ấy đều sẽ thỏa mãn hắn.

Chỉ là hai năm gần đây, tình yêu của nguyên chủ nảy mầm, cô ấy thích một người đàn ông, bất đắc dĩ người kia không thích nguyên chủ.

Cái này cũng chưa tính, người này vẫn luôn mập mờ, lấy tiền của cô ấy.....

Ừm..... Sau đó, nguyên chủ biến thành không có tiền.

Mạc Vân Quả xem xét lại tài sản hiện có của nguyên chủ, thật tốt, còn có hai ngàn 700 bảy đồng linh ngũ giác, thật là..... Có tiền.

Mạc Vân Quả sau khi biết chuyện này, lập tức có suy nghĩ tìm cách kiếm tiền, chỉ có kiếm tiền, mới có ăn ngon.

Còn về nhiệm vụ gì đó, ăn no mới có sức lực.

Nhiệm vụ lần này xem như đơn giản, tên là “ Cứu rồi kẻ nói dối”, thực chất là để Lăng Khanh An nói thật mười câu.

“Lần đầu tiên nhìn thấy thế giới kỳ ba, lúc này, ta chỉ nghĩ cho 666”

“Tăm tắc, lực nói dối là cái quỷ gì? Lại nói tiếp, ta còn có điểm tò mò.”

“Ta cũng muốn nhìn xem, nói dối cùng nói thật va chạm sẽ thành như thế nào, 2333333333”

“Chỉ có mình ta tò mò Lăng Khanh An dùng cách thức gì để nói dối thôi sao?”

“Ta cảm thấy thế giới này ta có thể học được rất nhiều thứ, tỷ như nói, làm sao để nói dối mà không bị phát hiện nhỉ!”

“Ta cảm thấy, năng lực xem mặt đoán ý của ta sẽ tăng lên!”

“Nhưng mà ta chỉ tò mò phản ứng của tiểu Quả Quả 2333333333”

Mạc Vân Quả căn bản không thấy bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, cô còn đang suy nghĩ, dùng cách nào kiếm tiền.

Cô trời sinh sức lực lớn, nếu không, đi sàn đấu đánh người kiếm tiền?

Cái gọi là phương pháp kiếm tiền nhanh, đơn giản có vài loại, đánh bạc, cướp bóc, gạt người!

Nghĩ tới nghĩ lui, đại khái chỉ có cướp bóc là việc cô có thể làm đi.....

Đang lúc Mạc Vân Quả suy xét nên đi cướp ngân hàng hay không, Lăng Khanh An từ trong phòng đi ra.

“ Mẹ, người.....”

Lăng Khanh An vừa thấy Mạc Vân Quả nháy mắt đổi sắc mặt, biểu tình vốn dĩ đang đắc ý nháy mắt trở nên ai oán vô cùng.

Hai hàng lông mày nhăn lại có vẻ u sầu, đôi mắt kia, không nói sao cho hết ủy khuất cùng bất mãn.

Lăng Khanh An chậm rãi đi qua ngõ xuống, sau đó hơi cúi đầu, nhún vai.

“ Mẹ, mới vừa rồi con gọi cho thầy giáo, học phí, ngày mai nhất định phải nộp.....”

Lăng Khanh An vừa nói một bên trộm ngắm Mạc Vân Quả, quan sát sắc mặt của cô, bất đắc dĩ chỉ nhìn thấy một khuôn mặt lạnh nhạt.

Mạc Vân Quả nhìn “ Con trai” trước mắt, nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói: “Chúng ta còn có hai ngàn 700 bảy đồng linh ngũ giác.”

Lăng Khanh An:.....

Lăng Khanh An đương nhiên sẽ không tin tưởng Mạc Vân Quả nói, từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng sống qua cảnh không có tiền.

Hắn chỉ cho rằng, Mạc Vân Quả đang tìm cách thoái thác.

Lăng Khanh An giương mắt nhìn Mạc Vân Quả, trong mắt ẩn ẩn giận lệ lập loè.

“Con biết đến, mẹ sau khi nghe người ra nói, cảm thấy con không phải con ruột, cho nên mới.....”

Mạc Vân Quả:.....

Lăng Khanh An thấy Mạc Vân Quả không phản ứng, không ngừng cố gắng nói: “ Mẹ có thể chi nhiều tiền cho người đàn ông kia như vậy, lại không muốn cho con 500 đồng, con.....”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 502

Edit: Linhlady

Lời nói còn chưa nói xong, đã bị Mạc Vân Quả đánh gãy.

“Đúng vậy.” Mạc Vân Quả mười phần nghiêm túc trả lời lại.

“Cái..... Cái gì?” Trong lúc nhất thời Lăng Khanh An không kịp phản ứng lại.

Mạc Vân Quả không ngại b ỏ thêm câu giải thích: “Ti ền đều bị người đàn ông kia tiêu hết.”

Lăng Khanh An:.....

“ Người đàn ông kia tiêu thật nhi ều thật nhi ều ti ền, cho nên ta không có ti ền.”

Mạc Vân Quả lại tiếp tục nói.

Lăng Khanh An tiếp tục tr ầm mặc, h ắn suy nghĩ, xem xét xem Mạc Vân Quả nói thật hay giả.

Lăng Khanh An biết, vì theo đuổi gã đàn ông kia, Mạc Vân Quả đã dùng mọi cách lấy lòng, hình như đã mua rất nhi ều thứ tốt, chỉ là ngày thường h ắn không hay để ý, cho nên không biết cô mua những thứ gì.

Hiện giờ vừa nói Mạc Vân Quả như vậy, Lăng Khanh An li ền có chút hoài nghi, chẳng lẽ, thật sự không có ti ền?

“Có hoá đơn không?”

Lăng Khanh An thu h ồi lại dáng vẻ đáng thương vừa r ồi, ngược lại bình tĩnh hỏi thêm.

Mạc Vân Quả h ẫ tưởng một chút, gật đầu, sau đó đứng lên đi vào phòng mình.

Ước chừng ba phút sau, Mạc Vân Quả c ầm một cái hộp ra, bên trong đủ loại hoá đơn lớn lớn bé bé.

M

ạc Vân Quả đem hộp đưa cho Lăng Khanh An, ý bảo h ẫ lật xem.

Lăng Khanh An tiếp nhận hộp, mở ra vừa thấy, ha hả!

“Mẹ, còn..... Thật hào phóng a.....”

Lăng Khanh An g ần như nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cùng lúc đó, Mạc Vân Quả nghe được giọng nói Đoàn Tử nhắc nhở.

“Đinh! Tiến độ hoàn thành nhiệm vụ đạt 10%.”

Nói cách khác, những lời này, Lăng Khanh An thật lòng nghiêm túc.

Mạc Vân Quả vô tâm cảm liễu, vốn đang để ý vấn đề ti ền nong, hiện tại vì tiến độ nhiệm vụ lại cảm thấy vui sướng.

“Oa! Lợi hại, như vậy cũng có thể TM!”

“ Cái này cũng coi như một câu nói thật! Xem như có kiến thức mới!”

“Phốc, có thể tưởng tượng lúc này nội tâm Lăng Khanh An có bao nhiêu bu ồm bực.”

“Đáng thương cho tiểu Quả Quả nhà ta, muốn mở hình thức kiếm ti ền.”

“Nguyên chủ làm quá, muốn khi tiểu Quả Quả nhà ta tới còn
2333333333”

“ L ầ trên sao ta lại có cảm giác người đang vui sướng?”

“Có sao có sao? (mặt vô tội)”

Mạc Vân Quả vừa vặn thấy được một màn này, nội tâm không hề dao động, một chút cũng không muốn cười!

Lăng Khanh An liên tục xem hoá đơn, một đồng lớn lớn bé bé này tính ra, cũng có trăm vạn.

Mẹ tốt của hắn nha, vì gã đàn ông kia, thật đúng là bỏ được!

Nguyên chủ là một tác giả, ngày thường chỉ viết viết, nhiều năm như vậy, tuy rằng không thành thần, cũng không thành tiểu thần, nhưng vẫn có fan của riêng mình.

Từng ấy năm tới nay, cũng hoặc nhiều hoặc ít có tiền để dành, hơn nữa lúc trước tiền bảo hiểm cha mẹ để lại cùng tiền bồi thường, cũng có mấy trăm vạn.

Lăng Khanh An bình thường cũng tiêu không ít tiền, tiền nuôi dưỡng hắn, hiện giờ lại vì người đàn ông kia tiêu nhiều như vậy, nếu mà tính toán ra, thật đúng là không có bao nhiêu tiền.

Ý thức được Mạc Vân Quả cũng không nói dối mình, Lăng Khanh An đột nhiên có một loại cảm giác bất đắc dĩ thật sâu, hắn làm sao lại có một người mẹ không có tâm nhãn như vậy?

Người đàn ông kia vừa nhìn đã biết không thích cô!

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Lăng Khanh An lại không có ý định nói cho Mạc Vân Quả suy nghĩ này.

Hắn đem hộp khép lại, đặt ở trên bàn, sau đó dựa vào trên sofa, giống như vô tình nói: “ Mẹ, con chỉ cần 500 đồng.....”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn Lăng Khanh An, nửa ngày sau, mới từ trong bóp tiền rút ra năm tờ một trăm đồng đưa cho hắn.

“ Mẹ, mẹ..... Thật là một người tốt.....”

Lăng Khanh An nhanh chóng c ầm ti ền, ý cười doanh doanh lại ý vị thâm trường nói.

Mạc Vân Quả:..... Cũng không nghe được giọng Đoàn Tử nhắc nhở.

Cái này cũng có ý nghĩa, Lăng Khanh An không phải nói thật.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 503

Edit: Linhlady

Đương nhiên Lăng Khanh An sẽ không thật lòng cảm thấy Mạc Vân Quả là người tốt, hắn chỉ cho rằng, Mạc Vân Quả thật ngốc, ngốc có chút ngu, ngu xuẩn đến cực điểm.....

Lăng Khanh An yên tâm thoải mái nhận lấy ti ền, sau đó đem nó cất vào túi qu ền.

Mạc Vân Quả thấy Lăng Khanh An thu ti ền, lúc sau mới nói: “Chúng ta không có ti ền.”

“À.” Lăng Khanh An không mẫn không nhạt trả lời một câu, đối với chuyện này không chút nào để ý.

“Chúng ta không ăn.” Mạc Vân Quả còn nói thêm.

“Ừm.” Lăng Khanh An nhàn nhạt trả lời thêm một câu.

Mạc Vân Quả:.....

“Cậ đi ra ngoài kiếm ti ền.” Mạc Vân Quả lại nói.

Lúc này, Lăng Khanh An kinh ngạc nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, vài giây sau mới nói: “ Mẹ, con còn là học sinh đấy.”

Kẻ lừa đảo!

Mạc Vân Quả ở trong lòng nói, lại không có nói ra.

Lăng Khanh An không hề biết rằng lời nói dối của mình đã bị chọc thủng, hắn còn ở nơi đó lo cho mình nói: “Mẹ, con biết nhất định người sẽ kiếm được rất nhiều rất nhiều ti ền, đúng không?”

Mạc Vân Quả: Kẻ lừa đảo!

Không có âm thanh nhắc nhở của Đoàn Tử, Mạc Vân Quả dễ dàng biết được Lăng Khanh An đang nói dối.

Tất cả lời hấn nói đều không phải thật lòng!

“Mẹ, người cố lên, con nhớ ra giờ phải đi phụ đạo bạn học làm bài tập, con đi trước.”

Xong lời này hấn có ý định đi ra ngoài.

Mạc Vân Quả:.....

“Cậu không phải đi phụ đạo bạn học.” Mạc Vân Quả lập tức liền chọc thủng lời nói dối của Lăng Khanh An.

Lăng Khanh An bị chọc thủng cũng không hoảng hốt, ngược lại bình bình đạm đạm hỏi lại: “Sao mẹ lại nói như vậy?”

“Bởi vì cậu không có mang sách vở.” Mạc Vân Quả nói.

Trong mắt Lăng Khanh An xẹt qua một tia sáng, tiếp tục cười tủm tỉm hỏi: “Con phụ đạo hấn, con mang sách vở làm gì?”

Mạc Vân Quả:..... Cậu nói rất có đạo lý.

Lăng Khanh An thấy Mạc Vân Quả không nói lời nào, ý cười càng sâu.

“Hôm nay mẹ có chút không giống ngày thường nha.....”

Mạc Vân Quả:.....

“Ừm..... Nói như thế nào đây? Giống như, trở nên thông minh hơn?” Lăng Khanh An nói xong, cười ra tiếng.

Mạc Vân Quả: Kẻ lừa đảo!

“Lợi hại cho Lăng Khanh An của ta, thật đúng là miệng đầy lời nói dối!”

“Bằng không làm sao có thể trở thành ông vua nói dối đây!”

“Cho nên nói, cuối cùng thì tên Lăng Khanh An này ra ngoài làm gì?”

“Quản nhi ều như vậy làm gì? Các người không cảm thấy đáng về tiểu Quả Quả khi không còn lời gì để nói càng đáng yêu hơn sao! Ha ha ha ha ha!”

“Trên lầi có thú vui tà ác 233333333333”

“Ta li ền lắng lắng nhìn trò hay trình diễn.”

“Chờ mong hai người nào động đối chiến ha ha ha ha!”

“Ta li ền nhìn xem các người không nói lời nào.”

“Nhưng mà người đã nói chuyện, lầi trên là tên ngu ngốc.”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn một đám trong phòng phát sóng trực tiếp xem kịch vui, thật sự không lời gì để nói.

“Mẹ, nếu người không có chuyện gì nói, con đi đây.”

Lăng Khanh An lại lầi nữa bước ra ngoài, hướng tới phía cửa mà đi, hai tay hất bỏ vào túi, đáng về tiêu soái mười phần.

Mà lúc này đây, Mạc Vân Quả không có ý ngăn cản hấn.

Lăng Khanh An lúc này mới ra cửa, cũng không biết đi làm cái gì đi, lưu lại một người là Mạc Vân Quả ở phòng khách tự hỏi, cuối cùng là cướp bóc có hiệu suất hơn hay là cướp bóc càng có hiệu suất.....

Đương nhiên, cuối cùng kết quả tự hỏi đương nhiên không phải là cướp bóc, cái này còn do đám người trong phòng phát sóng trực tiếp nói cho Mạc Vân Quả, không cần đi cướp, dù sao đó là chuyện không tốt
2333333333333

Bởi vì nguyên chủ viết rất nhiều văn, hơn nữa đầu còn tương đối có chất lượng, cho nên mỗi tháng cũng coi như là có chút phát triển.

Tuy rằng mỗi tháng chỉ có mấy ngàn, nhưng đối với tình huống hiện tại, có còn tốt hơn không.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 504

Edit: Linhlady

Lăng Khanh An vừa ra khỏi cửa, đi thẳng đến tận 10 giờ tối mới trở về

Khi trở về toàn thân thoải mái thanh nhàn, trên mặt cũng treo nụ cười ngọt ngào, dù sao Mạc Vân Quả nhìn không hiểu.

Buổi tối, Mạc Vân Quả gọi cơm hộp, thật sự bởi vì cô sẽ không nấu cơm.

Một hộp cơm này lại mất mấy chục đồng, đối với Mạc Vân Quả mà nói, tiền càng ngày càng ít đi.

Lúc Lăng Khanh An trở về, Mạc Vân Quả còn chưa đi ngủ, cô ngồi ở phòng khách, chờ hắn.

Lăng Khanh An vừa nhìn thấy Mạc Vân Quả, vẫn hơi kinh ngạc, dù sao người phụ nữ này cũng chưa từng chờ hắn.

Hắn đi lại chỗ cô, ngồi xuống đối diện Mạc Vân Quả, há miệng hỏi: “Mẹ, có việc gì sao?”

Mạc Vân Quả nghiêm túc gật đầu, nói thẳng: “Chúng ta không có tiền.”

Lăng Khanh An:.....

Lăng Khanh An cảm thấy, người mẹ tiện nghi của hắn, hôm nay có vẻ có chút chấp nhất đối với tiền.

“Mẹ nói đùa, người nói với con, hay ý của người, đơn giản là không muốn cho con tiền.” Lăng Khanh An cúi đầu, tay phải ôm vị trí trái tim, đáng vẻ mười phần ủy khuất.

“Nếu mẹ đã muốn nhẫn tâm với đứa con trai tiện nghi này như thế, con đây cũng chỉ có thể thuận theo ý nguyện của mẹ.” Thân thể Lăng Khanh An run lên run lên, cả người có vẻ đáng thương hờ hờ, nếu là người khác nhìn qua, nhất sẽ đồng tình với hắn.

Nhưng mà Mạc Vân Quả trong lòng chỉ có một cảm thụ: Kẻ lừa đảo!

Đương nhiên trong lòng Lăng Khanh An không hề cảm thấy mình rẻ mạt, hắn thậm chí còn nghĩ, Mạc Vân Quả có thể nhặt được hắn, xem như là cô có phúc khí, cũng là phúc phận cô tu luyện từ kiếp trước.

Lăng Khanh An thật tình cũng không phải người nhẫn tâm, hắn chỉ có lạc thú lừa gạt người khác mà thôi.

Nếu Mạc Vân Quả thật sự chạm tới giới hạn của hắn, hắn nhất định sẽ kéo cô một phen, chỉ là hiện tại sao, còn không đến thời điểm đó đâu.....

Lăng Khanh An liễm mi, ngập ý cười.

Mạc Vân Quả:.....

“Mẹ nếu không có việc gì, con về phòng ngủ đây, hôm nay có chút mệt mỏi.”

Lăng Khanh An nói liền đứng lên, nhắc chân đi về phòng mình.

Mạc Vân Quả: Kẻ lừa đảo!

Mạc Vân Quả cũng đứng lên, đi theo Lăng Khanh An bước chân về phía trước.

Lăng Khanh An đi phía trước đương nhiên cảm giác được Mạc Vân Quả ở phía sau, hắn hơi hơi nhẫn lại mày, đang muốn xoay người hỏi Mạc Vân Quả chuyện gì, Mạc Vân Quả xoay người vào phòng mình.

Lăng Khanh An:.....

Hắn hơi đỡ trán, thiếu chút nữa quên mất, phòng của cô cũng ở phía này.

Lăng Khanh An đẩy cửa ra, cũng đi vào phòng mình, đến nỗi có phải ngủ hay không, cũng không biết.

Mà bên kia, Mạc Vân Quả tắm rửa xong xuôi, đã là 12 giờ.

Cô cũng có chút mệt mỏi, dù sao hôm nay cũng tiếp thu một lượng thông tin bối cảnh vị diện, hơn nữa còn phải ứng đối với Lăng Khanh An, còn có nghĩ cách để kiếm tiền, ừm..... Giống như còn rất nhiều chuyện.

Mạc Vân Quả nhanh chóng tiến vào mộng đẹp, mà phòng phát sáng trực tiếp cũng đúng giờ đóng cửa.

Tất cả, dường như đều phát triển theo hướng tốt, dù sao cô cũng mới tới đây ngày đầu tiên, Lăng Khanh An đã nói thật một câu, thật đáng mừng không phải sao!

Nhiệm vụ gì đó, nhất định có thể nhanh chóng hoàn thành!

Nhưng mà, Mạc Vân Quả lại nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Sáng sớm hôm sau, Mạc Vân Quả lại gọi cơm hộp.

Lúc Mạc Vân Quả đang ăn bữa sáng, Lăng Khanh An mới từ trong phòng đi ra.

Mạc Vân Quả thấy Lăng Khanh An, buông đôi đũa trong tay hỏi: “Ăn không?”

Khoé môi Lăng Khanh An cong con nói: “Đương nhiên là không ăn.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 505

Edit: Linhlady

Ánh mắt Mạc Vân Quả sáng lên, nghĩ lời này hẳn là Lăng Khanh An không nói dối, ngưng chờ thật lâu không có âm thanh nhắc nhở vang lên.

Suy nghĩ đầu tiên của Mạc Vân Quả đó là: Kẻ lừa đảo!

Suy nghĩ thứ hai của cô đó là: Thế mà lại ăn vụng!

Đương nhiên Lăng Khanh An không biết được suy nghĩ của Mạc Vân Quả, trên thực tế, mỗi buổi sáng thức dậy, hẳn sẽ tự pha cho mình một ly yến mạch, vừa uống vừa thuận tiện xem tin tức trên mạng.

Hắn luôn luôn ăn rất ít, một ly yến mạch đó xem như là bữa sáng.

Nói ra câu nói kia, chỉ là theo bản năng muốn gạt người mà thôi, ừm.....

Biểu tình của người mẹ tiện nghi kia của hắn rất có ý tứ.

Tuy rằng trên mặt Mạc Vân Quả vẫn như cũ biểu cảm lạnh lẽo, nhưng Lăng Khanh An lại nhìn ra chút ủy khuất.

Tuy rằng không biết Mạc Vân Quả vì sao lại ủy khuất, hắn buồn cười đu qua ng ồi xuống, c ần lấy một cái bánh mì lên gặm.

Mạc Vân Quả:..... Ăn qua còn đoạt ăn của ta!

Mạc Vân Quả sâu sắc cảm thấy, Lăng Khanh An có độc!

Ăn xong bữa sáng lúc sau, dựa theo lệ thường mà nói, làm một học sinh cao trung, về lý nên đi học.

Vì thế Lăng Khanh An liền thuận thế nói: “Con đi học.”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Lăng Khanh An vừa đứng dậy, nhẹ giọng nói: “Hôm nay thứ bảy, trường học không học.”

Lăng Khanh An:.....

Lăng Khanh An trăm triệu lần không nghĩ tới, hần thế mà lại xem nhẹ điềm này!

Tuy rằng lờu nói dối bị chọc thủng, nhưng hần một chút xấu hổ cũng không có.

Hần thuận thế ng ồi xuống, làm vẻ đau lòng.

“ Mẹ, chẳng lẽ mẹ đã quên mất sao? Mẹ có báo cho con một khoá hoic violon, hôm nay, con đi là học khoá này.”

Lăng Khanh An nói, còn lấy ánh mắt trộm ngắm Mạc Vân Quả, đáng vẻ ủy khuất lại làm vẻ ta đây.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả suy nghĩ một chút, hình như có chuyện như vậy, trong bối cảnh chuyện xưa có nói, cái này Lăng Khanh An học có mấy tiết mà thôi.

“Cậu nói dối.”

Mạc Vân Quả nói trắng ra, lại không nói rõ chứng cứ.

Lần này, Lăng Khanh An có vẻ càng thêm ủy khuất.

“Mẹ không tin con sao? Ai, cũng là, mẹ chỉ tin lời người đàn ông kia nói.”

Lăng Khanh An cũng không giải thích, trực tiếp đem bát nước bẩn hất lên người đàn ông khác.

Mạc Vân Quả:.....

Lăng Khanh An thấy Mạc Vân Quả không nói gì, tròn mắt chuyển động, liếm liếm môi, tiếp tục nói: “ Hôm nay mẹ lại muốn đi tìm người đàn ông kia? Cũng đúng, mẹ thích hẳn còn nhiều hơn thích con.”

“Đinh! Tiến độ nhiệm vụ đạt 20%.”

Âm thanh Đoàn Tử nhắc nhở lập tức vang lên, Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Lăng Khanh An, gật gật đầu, những lời này lại nói thật.

Vì thế cô vô cùng vừa lòng gật đầu, lại gật đầu, rất tốt, tiến độ nhiệm vụ lại tăng lên!

Lăng Khanh An nhìn đến thấy Mạc Vân Quả gật đầu, trong mắt xẹt qua một tia u quang, giây lát biến mất.

Theo sau, hẳn đứng lên, ôm ngực lui về phía sau một bước.

“Mẹ cứ việc đi tìm người đàn ông kia đi, con đi học.”

Nói xong câu đó, hẳn cũng mặc kệ Mạc Vân Quả phản ứng ra sao, trực tiếp lao ra ngoài.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cũng không biết Lăng Khanh An đi làm cái gì, nghĩ đến chắc hẳn không phải đi học.

Lúc này, tâm tình Mạc Vân Quả thực không tồi, dù sao tiến độ nhiệm vụ cũng tăng lên 10%, quả thật đáng mừng!

“Oa! Cái tên Lăng Khanh An này, phương pháp giả bộ ủy khuất này dùng đến nhuần nhuyễn!”

“Nếu không phải biết hẳn là một kẻ lừa đảo, ta hẳn thật sự tin!”

“Ta chỉ muốn nói, cho dù biết hắn là kẻ lừa đảo, ta còn không khống chế được đ ồng tình với hắn, hu hu hu hu..... Ta có phải hết thuốc chữa rồi không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 506

Edit: Linhlady

“Không, lầu trên, người còn có thể cứu được một chút! Tin tưởng ta!”

“Ta muốn tiểu Quả Quả moah moah mới có thể thoát khỏi ủy khuất từ Lăng Khanh An!”

“Lầu trên cút xéo! Cút xéo!”

“Tiểu Quả Quả, người hôm nay cũng muốn ở nhà sao?”

“Ở nhà nhiều rất nhàm chán, chúng ta đi tìm người nguyên chủ thích đi!”

“Nguyên chủ không phải vung rất nhiều tiền cho người kia sao? Chúng ta phải đi lấy về!”

“Đúng vậy đúng vậy! Người đàn ông kia là một tên tra nam, tiểu Quả Quả, đi! Chúng ta đi thu thập hắn!”

Phòng phát sóng trực tiếp sôi nổi muốn Mạc Vân Quả đi tìm cái tên tra nam kia, phải mang tiền cho.

Vốn dĩ Mạc Vân Quả không muốn đi, cô không am hiểu giao tiếp với người khác, cho nên không hề có ý định muốn đi.

Nhưng nghĩ đến chuyện mình không có tiền, còn phải nuôi thân cùng Lăng Khanh An, cô lại lên tinh thần, quyết định đi “Đòi tiền”!

Mạc Vân Quả chỉnh chu bản thân ra cửa, ra cửa, lúc sau, cô mới nhớ tới một chuyện, cô cũng không biết đi đâu tìm người đàn ông kia.

Vì thế, mục đích ban đầu là “Đòi tiền” lại biến thành đi dạo lung tung trên phố.

Có lẽ là thân thể này còn bản năng trước khi nguyên chủ rời đi, Mạc Vân Quả đi dạo một lúc lâu, vô thức đi đến nhà hàng.

Mà khi nhìn vào trong nhà hàng này, thỉnh thoảng thấy một người đàn ông, ở đối diện hắn, là một nữ sinh, vẻ mặt ngại ngùng thẹn thùng.

Bạch Kỳ nhìn nữ sinh trước mặt, dáng vẻ thẹn thùng kia vừa hay chọc trúng điểm mạnh trong lòng hắn, tà niệm trong lòng tăng lên, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Nghĩ đêm nay, nha, không, là một lúc nữa, hắn có thể nhắm nháp hương vị kia, nội tâm hắn dâng lên đủ loại sung sướng.

Bạch Kỳ biết, cô gái này còn học cao trung, đúng độ tuổi thanh xuân này m'ân, quan trọng nhất đó là, cô gái kia vẫn là.....

Chạm vào tư vị xử nữ, tuyệt đối là cực phẩm.

Bạch Kỳ chịu đựng tà niệm trong lòng, nỗ lực vững vàng hô hấp, hiện tại, còn không thể gấp gáp.

Mạc Vân Quả liếc mắt một cái liền thấy được Bạch Kỳ, cô trực tiếp đi qua, sau đó vỗ vỗ bả vai Bạch Kỳ, nói một câu: “Trả ti'ên.”

Bạch Kỳ nghe thế, cảm thấy không thể hiểu được.

Hắn chưa từng nợ ti'ên người khác, sao lại có một cô gái đến đòi ti'ên hắn?

Bạch kỳ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, ả ả cảm thấy có vài phần quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra được người này là ai.

Nguyên chủ là một nhà văn, ngày thường trạch muốn chết, cũng không cách nào siêng ra ngoài được, bởi vì trạch, cả người đều tản ra hơi thở suy sút.

Bạch Kỳ thực sự không thích người như nguyên chủ, nhưng lại thích ti'ên của cô ấy, ngày thường nói hai câu, nguyên chủ sẽ mua cho hắn rất

nhieu đờ tốt, đờ hấn đang mặc trên người cũng là do nguyên chủ mua.

Bạch Kỳ không thích nguyên chủ, cho nên cũng không nhìn kĩ khuôn mặt nguyên chủ, bởi vậy không nhớ rõ khuôn mặt cô.

Nói đến cùng, chỉ là bởi vì không để trong lòng mà thôi.

Hiện giờ Mạc Vân Quả chỉnh chu lại bản thân, hơn nữa trên người cô toát ra hơi thở sạch sẽ thuần túy, cũng sẽ hấp dẫn ánh mắt của Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ nhìn Mạc Vân Quả, chỉ cảm thấy cô rất đúng khẩu vị của mình, phi thường đúng khẩu vị!

Loại hơi thở sạch sẽ này, ngay cả người con gái đối diện kia cũng kém hơn không biết bao nhiêu lần.

Hô hấp của Bạch kỳ nặng nề hơn, hấn vội vàng để Mạc Vân Quả xuống, sau đó mới cười hỏi: “Vị tiểu thư này có phải có hiệu nghiệm gì không?”

Mạc Vân Quả sẽ hiệu nghiệm sao? Tự nhiên sẽ không rồi, cô chỉ ăn ngay nói thật mà thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 507

Edit: Linhlady

Bên cạnh Hoa Nhã khi vừa nhìn thấy Mạc Vân Quả, trong mắt nhanh chóng xẹt qua một tia ghen ghét.

Lại nhìn thái độ của Bạch Kỳ dành cho cô, cổ ghen ghét liền dừng lại ở trong ánh mắt, không tản đi được.

Mặt Hoa Nhã đỏ bừng nhìn Bạch Kỳ, phải biết rằng, cô ta chính là đại thúc khổng, đại thúc thành thực mị lực như vậy, đúng là kiểu cô ta thích.

Ánh mắt Hoa Nhã ánh mắt dừng lại ở trên cổ tay Bạch Kỳ, phải biết rằng cái đồng hồ kia cũng có giá mấy chục vạn!

Dương nhiên Hoa Nhã sẽ không để cho lực chú ý của Bạch Kỳ dừng ở trên người Mạc Vân Quả, vì thế sau khi Bạch Kỳ nói xong câu kia, còn không chờ Mạc Vân Quả mở miệng, cô ta nói tiếp: “ Chú, cháu ăn no, chúng ta đi thôi.”

Hoa nhã xấu hổ e thẹn nhìn qua Bạch Kỳ, hẳn ta nhận được tín hiệu của cô ta, lập tức hiểu ý cô ta.

Cô ta muốn cùng hẳn ta đi khách sạn Vu Sơn mây mưa!

Bạch Kỳ nuốt nuốt nước miếng, nhìn Mạc Vân Quả, lại nhìn Hoa Nhã.

Bạch Kỳ biết, hôm nay chỉ sợ không bắt được Mạc Vân Quả, hẳn ta cũng sẽ không ủy khuất chính mình, câu Hoa Nhã mất nhiều thời gian như vậy, muốn một chút hời hợt.

Chủ tiếc cô gái trước mắt này, hôm nay hẳn ta không ăn được.

Tuy rằng hôm nay ăn không được, nhưng không đại biểu về sau ăn không đến.

Bạch Kỳ ngậm cười, từ trong bao lấy ra một tấm danh thiếp, đưa cho Mạc Vân Quả cũng nói: “Đây là danh thiếp tôi.”

Những lời này ý tứ đó là để Mạc Vân Quả gọi điện thoại cho hắn ta, sau đó bọn họ có thể hảo hảo “Giao lưu” một phen.

Mạc Vân Quả cầm danh thiếp, tùy ý nhìn thoáng qua, tùy ý đặt ở trên bàn, sau đó nhìn chằm chằm Bạch Kỳ nói: “Trả tiền!”

Bạch Kỳ nhăn mày, hắn ta cảm thấy cô gái này không biết tốt xấu, hắn ta đã đưa danh thiếp cho rồi, cô còn muốn thế nào?

Bạch Kỳ còn cho rằng Mạc Vân Quả đang hấp dẫn lực chú ý của hắn mới cố ý nói như vậy, dù sao với vẻ bề ngoài của hắn, rất được đám nữ sinh quan tâm.

Một bên khác Hoa Nhã cũng cảm thấy Mạc Vân Quả vô cùng đáng ghét, bởi vì cô chặn đường cô ta, lại còn mặt dày mày dạn quấn lấy Bạch Kỳ.

Đương nhiên Hoa Nhã sẽ không tin Bạch Kỳ thiếu tiền Mạc Vân Quả, toàn thân trên dưới Mạc Vân Quả, không có một món đồ đắt tiền nào, trái lại Bạch Kỳ, toàn thân trên dưới, đều là đại bài!

Nhìn vẻ đối lập này, đương nhiên sẽ biết “Chân tướng” ở đâu.

Hoa Nhã đẩy đẩy Mạc Vân Quả, ngay sau đó, bản thân đứng sang một bên.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Hoa Nhã, sau đó tiếp tục nói chuyện với Bạch Kỳ: “Trả tiền!”

Bạch Kỳ có chút không kiên nhẫn, mắt thấy sắp ăn được Hoa Nhã, chany ra một người không hiểu chuyện.

“Bao nhiêu tiền?”

Bạch Kỳ thuận thế hỏi, trong mắt không kiên nhẫn đã sắp tràn ra.

Mạc Vân Quả nghe được lời này, lập tức liền nói: “Hai trăm vạn linh 5000 năm lễ bầy đ`ng!”

Bạch Kỳ:..... Cái quỷ gì?!

Hoa Nhã: Hồn đản! Thế mà dám cướp đi lực chú ý của chú!

Bạch Kỳ buồn cười nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, lại nói tiếp, ti`n dư của hắn ta cũng không có hai trăm vạn, sao có thể thiếu người ta hơn hai trăm vạn? Còn bảy trăm, ha hả!

“Tiểu thư, cho cô mặt mũi cô lại không biết xấu hơ?” Bạch Kỳ thực sự có chút không vui nổi, tuy rằng khí chất của Mạc Vân Quả cực kỳ sạch sẽ, vừa lúc là kiểu hắn ta thích, nhưng ai biết, có phải giả vờ hay không?

Trên thực tế, không biết bị bao nhiêu người chạm qua.

Còn tưởng ở chỗ mình đòi ti`n, ha hả!

Bạch kỳ hoàn toàn quên mất nguyên chủ t`n tại, cho dù nhớ rõ, bất quá cũng chỉ mắng một câu “Ngu xuẩn” mà thôi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 508

Edit: Linhlady

Bên kia Hoa Nhã tự nhiên cũng không thích Mạc Vân Quả, cô ta luôn âm thầm đẩy Mạc Vân Quả, còn bản thân lại nhích về phía Bạch Kỳ, chọc đến khi Bạch Kỳ có chút nổi nóng.

Mạc Vân Quả vẫn luôn đầu nhìn chăm chăm Bạch Kỳ, một chút cũng không có tính toán rời đi.

Bạch Kỳ cau mày, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Trong lúc mọi người đang ngẩn ngơ, Lăng Khanh An xuất hiện.

Vốn dĩ Lăng Khanh An đến đây có việc, không nghĩ tới lại thấy được Mạc Vân Quả.

Ngay từ đầu hắn cũng không có tính toán xuất hiện, mà để cho phục vụ đặt thiết bị ghi âm trên bàn, đương nhiên, việc này làm cực kỳ bí mật.

Sau đó hắn vẫn luôn nghe mấy người nói chuyện, nghe được Mạc Vân Quả vẫn luôn muốn Bạch Kỳ trả tiền, hắn có một loại cảm giác không nói nên lời.

Vì tránh cho mẹ nhà mình thật sự chịu ủy khuất, Lăng Khanh An lúc này mới đi tới trước bàn mấy người.

“Mẹ.”

Lăng Khanh An trực tiếp mở miệng nói, ngữ khí ôn nhuận có lẽ.

Một bên Hoa Nhã thấy được Lăng Khanh An, ánh mắt sáng ngời, thật soái!

Mày Bạch Kỳ nhăn lại càng sâu, hắn ta nghe được cái gì? Mẹ?

Người phụ nữ này là mẹ của chàng trai kia? Vậy cô ta.....

Ánh mắt Bạch Kỳ nhìn Mạc Vân Quả tràn ngập nghi ngờ, ần ần còn kèm theo một tia chán ghét.

Mạc Vân Quả thấy được Lăng Khanh An, gật gật đầu, sau đó lại nói với Bạch Kỳ: “ Trả ti ền.”

Bạch Kỳ:.....

Lăng Khanh An khẽ cười một tiếng, thuận tay đem Mạc Vân Quả kéo lên, đem cô bảo hộ ở sau người.

Làm xong này một loạt động tác, lúc sau, hắn mới nói với Bạch Kỳ: “Vị tiên sinh này, anh cũng đã nghe mẹ tôi nói, ngài xem, ti ền này.....”

Bạch Kỳ kinh nghi bất định* nhìn Lăng Khanh An, hắn ta khẽ cắn môi nói: “ Tôi không nợ ti ền cô ấy.”

*Kinh nghi bất định: không biết nên tin hay không

Lăng Khanh An giống như hiểu được tâm tư của Bạch Kỳ, theo đó nói: “Tiên sinh khả năng quên mất, tôi không ngại giúp anh nhớ lại, đồ anh đang mặc trên người, đều là mẹ tôi mua.”

“Không có khả năng! Mấy thứ này rõ ràng là người phụ nữ kia.....” Nói tới đây, đồng tử Bạch Kỳ co rút lại, “ Cô là Mạc Vân Quả?”

Mạc Vân Quả gật đầu, lên tiếng “ Ừ”, vô cùng kiên định.

Bạch kỳ lúc này mới hiểu được, vì sao Mạc Vân Quả lại chấp nhất với việc đòi ti ền hắn ta như vậy.

Thế nhưng.....

“Mấy thứ này đều là cô tự nguyện mua cho tôi, dựa vào cái gì bảo tôi trả? Hừ, tôi còn chưa nói cô đau! Thế mà lại có đứa con trai lớn như vậy!”

Bạch Kỳ càng nói càng cảm thấy có lý, không hề nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Hoa Nhã.

Bạch Kỳ ngẩng cao đầu, chỉ kém bước xoa eo.

Lăng Khanh An nghe được lời này cũng không giận, vẫn cứ cười tủm tỉm nói: “Tiên sinh giống như hiểu lần cái gì đó rồi, trước đó vài ngày mẹ có giận đối tôi, tâm tình tích tụ, thấy anh có thể khiến mẹ tôi vui vẻ, lúc này mới mua cho anh vài thứ, chỉ là niềm vui không có, bức bối càng nhiều.”

Bạch Kỳ mở to hai mắt nhìn, muốn phản bác lại lời Lăng Khanh An nói, nhưng mà Lăng Khanh An lại không cho hắn ta cơ hội này.

“Anh cần đồ xong lại không làm việc, tự nhiên chúng ta có lý do thu hồi đồ vật.”

Bạch Kỳ:.....

Lăng Khanh An thấy Bạch Kỳ không nói lời nào, rèn sắt khi còn nóng nói thêm: “Nếu tiên sinh đã rõ ràng chuyện này, như vậy chúng ta sẽ chờ tiên sinh trả tiền, ừm..... Nếu không, tiên sinh tin tưởng tôi, anh nhất định không muốn biết hậu quả.”

Nói xong câu đó, Lăng Khanh An cũng mặc kệ Bạch Kỳ nghĩ như thế nào, trực tiếp lôi kéo Mạc Vân Quả rời đi.

Chỉ để lại Bạch Kỳ vẻ mặt đại ra cùng Hoa Nhã đang thất vọng nhìn Bạch Kỳ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 509

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả bị Lăng Khanh An lôi đi, sau đó, đi tới phòng ăn, bên trong còn ngồi một người con trai, nhìn dáng vẻ giống như đã chờ Lăng Khanh An từ lâu.

Người nọ thấy Lăng Khanh An lôi kéo một cô gái, trêu đùa: “Nha! Khai trai?”

Lăng Khanh An liếc xéo anh một cái nói: “Đây chính là mẹ của tôi.”

Bách Phỉ:.....

Bách Phỉ biết Lăng Khanh An có dưỡng mẫu, nhưng anh chưa bao giờ gặp qua cô, dù sao người này cũng không thích vị dưỡng mẫu kì, như thế nào hôm nay lại lôi kéo cô lại đây? Chẳng lẽ quan hệ hai người này đã tốt lên?

Lăng Khanh An cũng không giải thích thêm gì, hất đũa Mạc Vân Quả ngồi xuống, sau đó gọi thêm vài món.

Hứng thú của Bách Phỉ dành cho Mạc Vân Quả rất lớn, anh dịch lại gần chỗ Mạc Vân Quả, bắt đầu nói chuyện với cô.

“Cô thật sự là mẹ của Lăng Khanh An?” Bách Phỉ biết rõ còn cố hỏi.

Mạc Vân Quả gật đầu, cô thật sự là mẹ của Lăng Khanh An.

Bách Phỉ cười một tiếng, đối với phản ứng của Mạc Vân Quả cảm thấy thú vị, dáng vẻ nghiêm trang này, thật sự có chút đáng yêu.

“Vậy sao cậu ta không cùng họ với cô?” Bách Phỉ không hề cố kỵ hỏi, trên thực tế, anh hoàn toàn biết rõ thân thế của Lăng Khanh An.

“Bởi vì cậu ta bất hiếu.” Mạc Vân Quả mười phần đứng đắn nói.

Bách Phỉ:.....

Lăng Khanh An:.....

Vài giây sau, Bách Phỉ ôm bụng bắt đầu cười ha hả, Mạc Vân Quả thậm chí có thể thấy khoé mắt anh ta ỉn ỉn nước mắt.

Bách Phỉ, thế mà cười ra nước mắt!

Lăng Khanh An gõ gõ cái bàn, ý bảo Bách Phỉ nghiêm túc một chút.

Nhưng mà Bách Phỉ không hề để ý, anh vẫn như cũ cười đến khoa trương, cười đến mức phải gập người xuống ghế.

Qua đã lâu lúc sau, anh mới xoa xoa khoé, đối với Mạc Vân Quả nói: “Tôi giúp cô thu thập hẩn!”

Mạc Vân Quả gật đầu, xem như đồng ý.

Bách Phỉ thấy Mạc Vân Quả như vậy lại thêm phần tò mò với cô, anh làm lơ ánh mắt muốn giết người của Lăng Khanh An, xích lại gần bên người Mạc Vân Quả hỏi: “Vậy bố cậu ta là ai?”

“Cậu ta không có bố.” Mạc Vân Quả trả lời.

Bách Phỉ không tỏ ý kiến nhượng mảy, đương nhiên Lăng Khanh An cũng có bố, nga, đúng, còn có một bà mẹ.

Bách Phỉ nghe Mạc Vân Quả trả lời, cũng biết Lăng Khanh An không hề nói thân thế của mình cho cô.

Ở năm Lăng Khanh An mười tuổi, hẩn thông qua cách thức của riêng mình tìm ra được thân thế.

Chỉ là, người nhà của hẩn không biết hẩn tồn tại, hoặc là nói, đã quên mất hẩn tồn tại.

Mà hắn cũng không đi tìm đám kia người tính toán, chỉ chớp mắt đã qua 5 năm, Lăng Khanh An vẫn như cũ không đi tìm cha mẹ thân sinh của hắn tính số.

Bách Phỉ cũng đoán không ra tâm tư của Lăng Khanh An, đương nhiên cũng sẽ không nói cho Mạc Vân Quả chuyện này.

Bách Phỉ cảm thấy, cô gái trước mắt, thực sự quá thú vị.

Làm anh nhịn không được muốn tán tỉnh cô.

Lăng Khanh An vừa thấy ánh mắt của Bách Phỉ ngay lập tức biết anh ta suy nghĩ cái gì, hắn hơi chau mày, muốn nói cái gì đó, cuối cùng chỉ giật gật môi, cái gì cũng không nói.

Hiệu suất nhà hàng này rất tốt, trong nháy mắt, đồ ăn đã được lên.

Mạc Vân Quả vừa thấy đến đồ ăn, nào còn có tâm tư lý để ý Bách Phỉ, chỉ nhìn qua Lăng Khanh An một cái, sau đó cô quyết đoán động đũa.

Mà Bách Phỉ bị Mạc Vân Quả vắng vẻ tỏ vẻ, ừm..... Tiêu khả ái ăn cái gì thì đáng vẻ cũng xào gà** đáng yêu!

** Xào gà: từ này dùng trong trò chơi pugl mobile, tui hiểu đại loại là nhiệm vụ săn gà, ăn uống vật phẩm(gà),... Ai biết thì giúp t giải thích rõ hơn nha.

Mạc Vân Quả đang chuyên tâm đang ăn cơm, bên kia Lăng Khanh An nhìn đáng vẻ Mạc Vân Quả, cũng có cảm giác thèm ăn hơn, cũng cần lấy đôi đũa bắt đầu ăn.

Đến nỗi Bách Phỉ, gia hỏa kia, quản anh ta làm cái gì?!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 510

Edit: Linhlady

Rất nhanh Mạc Vân Quả đã ăn no, đồ ăn trên bàn cũng bị tiêu diệt không ít.

Sau khi ăn xong, Mạc Vân Quả mới nhớ tới một vấn đề lớn — — không có tiền!

Vì thế, Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Lăng Khanh An, lại nhìn thoáng qua Bách Phỉ, sau khi đã xác định mục tiêu, cô quyết đoán lôi kéo ống tay áo của Bách Phỉ nói: “Cảm ơn.”

Bách Phỉ: Hả?

“Tự nhiên sao lại nói cảm ơn?” Bách Phỉ cười tủm tỉm hỏi.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nói: “Cảm ơn cậu mời chúng tôi ăn cơm.”

Bách Phỉ: Hả? Tiểu khả ái cô lặp lại lần nữa!

Bữa cơm này, rõ ràng là Lăng Khanh An mời hẳn ăn được không!

Đến Lăng Khanh An cũng giật giật khóe miệng, vẻ mặt bất đắc dĩ, chỉ là lời nói nhả ra, cùng biểu tình của hẳn trái ngược hoàn toàn.

“Không cần phải nói cảm ơn, Bách Phỉ cũng rất vui vẻ khi mời chúng ta.”

Bách Phỉ:.....

Bách Phỉ nhìn đồ ăn đầy bàn, trong lòng tính toán hết nhiều tiền, tuy rằng anh không thiếu tiền, nhưng rõ ràng là Lăng Khanh An mời anh, vì sao còn muốn anh tính tiền a! Thật khó chịu!

Mạc Vân Quả cảm thấy, Bách Phỉ là một người tốt!

“Mẹ, ăn no rồi chúng ta đi thôi, chúng ta còn có việc đấy.” Lăng Khanh An nhẹ nhàng băng quơ nói.

Bách Phỉ giật giật khóe miệng, người con trai này, thật sự không tính toán đài thọ*, hu hu hu.....

*Đài thọ: Chịu trách nhiệm chi trả các khoản chi phí.

“ Ừm.” Mạc Vân Quả tự giác đứng lên sau đó đi ra ngoài.

Bách Phỉ thấy một màn như vậy, khóe miệng run rẩy càng thêm rõ ràng.

Nhưng mà, không ai để ý về mặt của anh.

Lăng Khanh An thấy Mạc Vân Quả đi ra ngoài, vội vàng đuổi kịp, ừm..... Tiền gì đó, để cho Bách Phỉ đi trả đi.

Mạc Vân Quả đi ra nhà ăn, lúc sau, nhìn thấy Lăng Khanh An đuổi theo, dừng bước chân.

“Sao mẹ lại đi nhanh như vậy?” Lăng Khanh An cười tủm tỉm hỏi.

“Bởi vì không có tiền.” Mạc Vân Quả nói trắng ra.

Lăng Khanh An:..... Luôn cảm thấy gầy đây người mẹ này có chấp niệm rất lớn đối với vấn đề tiền nong!

Đương nhiên Lăng Khanh An sẽ không biết cảm thụ trong lòng Mạc Vân Quả, không có tiền = không có ăn = đói = không hoàn thành nhiệm vụ.

Trong lúc nhất thời Lăng Khanh An cũng không biết nên trả lời Mạc Vân Quả như thế nào, hắn chỉ xoa xoa tóc Mạc Vân Quả, cười nói: “Không cần lo lắng dùng thì tốt rồi.”

Mạc Vân Quả:.....

“Đột nhiên có một loại cảm giác Lăng Khanh An là cha, còn tiểu Quả Quả là con gái.”

“Ta cũng đừng cảm 233333333333”

“Ai, đáng thương cho tiểu Quả Quả nhà ta, có một ngày còn sẽ bị tì ền là cho bồi rồi.”

“Cho nên nói, tiểu Quả Quả nhà ta sở dĩ đi nhanh như vậy, đơn giản là sợ bị người con trai kia đuổi theo trả bắt tì ền đi? 233333333333”

“Nhìn đến l ầu trên nói, đột nhiên muốn cười.”

“Còn tên Lăng Khanh An miệng đây lời nói dối, ta dám khẳng định, hẳn nhất định có rất nhi ều rất nhi ều tì ền!”

“Ta cũng có cảm thấy như vậy hắc hắc hắc!”

Mạc Vân Quả đột ngột nhìn đến chỗ phòng phát sóng trực tiếp nói như vậy, ánh mắt sáng lên, cô lôi kéo ống tay áo Lăng Khanh An lại hỏi: “Cậu có rất nhi ều tì ền?”

Lăng Khanh An:.....

Lăng Khanh An đỡ trán nói: “Mẹ nghe lời đồn này từ đâu vậy? Con mới học cao trung, sao có thể có rất nhi ều tì ền.”

Mạc Vân Quả: Kẻ lừa đảo!

Lăng Khanh An hoàn toàn không biết Mạc Vân Quả đã vạch trần hẳn nói dối, hẳn còn lo lắng nói tiếp: “Nếu mẹ thiếu tì ền, con có thể ra ngoài làm việc.”

Mạc Vân Quả: Nha.

Lăng Khanh An cảm thấy, mẹ gần đây có chút ngốc, nhưng lại có chút đáng yêu, tóm lại, ừm..... Cảm giác như vậy cũng không tệ lắm.

Lăng Khanh An tự nhận mình luôn luôn thiện tâm, ở đối mặt với chuyện mình thích, hẳn tự nhiên sẽ có thêm vài phần quan tâm.

Liền tở như hiện tại, hẳn dắt tay Mạc Vân Quả, đi tới chỗ nào đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 511

Edit: Linhlady

Đây là một quán bar xa hoa, bởi vì hiện tại là ban ngày, cho nên quán bar đang ở trạng thái đóng cửa.

Lăng Khanh An trực tiếp mang theo Mạc Vân Quả lập tức đi vào quán bar, nhìn dáng vẻ kia có vẻ hắc vô cùng quen thuộc với nơi này.

Sau khi đi vào, hắn tìm cho Mạc Vân Quả một chỗ ngồi, sau đó không biết chạy đi đâu.

Qua một hồi lâu, một người đàn ông trung niên đi đến trước mặt Mạc Vân Quả, nói cho cô có thể đi làm.

Mạc Vân Quả:?

Người đàn ông trung niên cũng không có nói cho Mạc Vân Quả đi làm việc gì, chỉ nói một câu như vậy, sau đó đi luôn.

Một lát sau, Lăng Khanh An trở lại.

Sau đó, hắn mang theo Mạc Vân Quả rời đi.

Mạc Vân Quả:.....

Lăng Khanh An cũng không giải thích cái gì, chỉ nói: “ Mẹ,, công việc vui vẻ không?”

Mạc Vân Quả hoàn toàn không biết mình đã làm gì:.....

“Tôi làm cái gì?” Mạc Vân Quả cuối cùng vẫn nhin không được hỏi ra.

Lăng Khanh An giống như kinh ngạc nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả hỏi: “Hắn không có nói cho mẹ sao?”

Mạc Vân Quả:.....

“Nếu không nói con đây cũng không giải thích, mẹ chỉ cần buổi tối tới bên này sẽ biết.” Lăng Khanh An cười tủm tủm trả lời.

Mạc Vân Quả: À.

“Khi nào?” Mạc Vân Quả lại hỏi.

“Mẹ đi sẽ biết.” Lăng Khanh An cười tủm tủm nói, hoàn toàn không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Mạc Vân Quả:.....

“..... Hết chỗ nói rồi, cái tên Lăng Khanh An cái gì cũng không nói cho tiểu Quả Quả nhà ta, tức giận!”

“Hừ, quán bar thì có thể có công việc gì tốt, tức giận!”

“Biết ngay tâm tư của Lăng Khanh An không tốt, hừ! Tức giận!”

“Tức giận, tức giận!”

“Cái tên Lăng Khanh An này, biến thành đen biến thành đen! Tức giận!”

“Tiểu Quả Quả không sợ, mở ra hình thức bạo lực của người, giết chết đám người không có ý tốt kia đi!”

“Nhưng mà hiện tại người không có ý tốt lại là đối tượng nhiệm vụ, cần hỏi, nên giết chết như thế nào?”

“Vậy nếu không, đánh một trận?”

“..... Vẫn là đừng đi, ta nhưng thật sự muốn nhìn xem, cái tên Lăng Khanh An này có chủ ý gì.”

“Cùng tò mò, hắc hắc sẽ không hại tiểu Quả Quả nhà ta đi?”

“Dám hại tiểu Quả Quả nhà ta, giết chết hắn! Hừ ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\ ”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp bình luận, đột nhiên nhớ tới một cái vấn đề rất quan trọng.

“Tiền lương.” Ngữ khí của Mạc Vân Quả có phần nghiêm túc, làm người ta không đành lòng lừa gạt cô.

Cố tình đứng ở trước mặt cô chính là Lăng Khanh An khác người này, một kẻ lấy việc gạt người làm niềm vui!

“Một vạn nha ~” Lăng Khanh An cười tủm tỉm nói.

Mạc Vân Quả: Kẻ lừa đảo!

Mạc Vân Quả cũng không nghĩ tới, ngay cả tiền lương, Lăng Khanh An cũng không nói thật với cô.

“Gạt người.” Mạc Vân Quả trực tiếp chọc thủng lời nói dối của hắn.

Lăng Khanh An một chút cũng không cảm thấy e lệ, hay cảm thấy ảo não vì lời nói dối bị vạch trần.

Hắn vẫn cứ cười tủm tỉm nói: “Vạn hai vạn?”

“Cái này còn có thể thương lượng? Lợi hại thay cho Lăng Khanh An của ta.”

“Lợi hại, cái này cũng có thể nói dối!”

“Ta đột nhiên nghĩ đến, có khi nào Lăng Khanh An là chủ quán bar kia không, sau đó còn không định ra mức tiền lương cho tiểu Quả Quả?”

“Lầu trên vừa nói như vậy, giống như còn có một chút đạo lý.”

“Nhưng mà, tiểu Quả Quả cũng không phải dễ dàng bị lừa như vậy!”

“Phốc, đã bị lừa không phải sao?”

“Lẳng lặng chờ đợi phát triển kế tiếp, dự cảm sẽ có một đại sóng cầu huyết đột kích.”

“(ngoan ngoãn) ta liền lẳng lặng nhìn Lăng Khanh An yên lặng trang bức.”

“Cùng lắm trên.”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, nhìn thoáng qua Lăng Khanh An, trong lòng nghĩ đó là: Kẻ đại lừa đảo!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 512

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nghe ngữ khí của Lăng Khanh An, nhìn chăm chăm nhìn hắn, giống như đang xác định xem hắn nói thật hay không.

Nhưng mà trên thực tế, căn bản không cần cô xác định, lời Lăng Khanh An nói, vốn dĩ chính là lời nói dối.

Lăng Khanh An thấy Mạc Vân Quả nhìn chăm chăm hắn, đôi mắt híp lại, trên mặt tươi cười cũng không tan đi.

“ Mẹ, về nhà đi.”

Lăng Khanh An như vậy nói, đồng thời duỗi tay ra kéo Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả nhanh chóng né tránh, sau đó lập tức nhấc chân đi về nhà.

Lăng Khanh An thấy một màn như vậy cũng không giận, chỉ cảm thấy thú vị, ngay sau đó hắn cũng tăng nhanh bước chân đuổi kịp cô.

Hai người chẳng mấy chốc về đến nhà, Lăng Khanh An giống như không có việc gì để làm, từ sau khi về nhà hắn vẫn luôn ở trong phòng, cũng không biết đang làm gì.

Thời gian trôi nhanh, cũng sắp đến bữa tối, hai người lại gọi cơm hộp, sau khi ăn xong, cũng vừa lúc Mạc Vân Quả đến quán bar làm.

Lăng Khanh An mang theo Mạc Vân Quả đến quán bar, dựa theo lời hắn nói, hắn cũng có công việc ở nơi đó, chỉ là chỗ làm việc khác chỗ Mạc Vân Quả làm mà thôi.

Mạc Vân Quả đương nhiên không tin lời hắn nói, nhưng vẫn thành thật đi theo hắn đến quán bar.

Đến khi tới quán bar, Lăng Khanh An liền đem Mạc Vân Quả ném xuống, sau đó có người tới tiếp Mạc Vân Quả mang cô đi thay quần áo, toàn bộ quá trình một câu cũng không nói.

Đổi quần áo phục vụ xong, người nọ để Mạc Vân Quả ở quầy bar, cũng không biết làm sao, lại phát ngốc.

Mạc Vân Quả:.....

“Lợi hại nhà ta tiểu Quả Quả nhà ta, tìm công việc cũng kỳ ba như vậy!”

“Lần đầu tiên thấy quán bar tìm người phát ngốc!”

“Phốc, ta còn tưởng rằng tiểu Quả Quả nhà ta có thể làm công việc cao lớn gì đấy!”

“Không thể tưởng được, quán bar này lại không đi theo kịch bản, thế mà lại mời tiểu Quả Quả nhà ta đi phát ngốc!”

“Không phải ta nói chứ, cho tiểu Quả Quả nhà ta thời gian, cô ấy có thể đem quán bar phát ngốc phát đến phá sản!”

“Có ý tứ có ý tứ!”

“Ai, ta vốn dĩ cho rằng quán bar sẽ để tiểu Quả Quả nhà ta khiêu vũ a ca hát kia, hoặc là đi phục vụ những lão đại á, nếu như có người đùa giỡn tiểu Quả Quả nhà ta, vậy bạch bạch bạch vả mặt!”

“Trên lầu có thú vui thật tà ác 233333333333”

Phòng phát sóng trực tiếp đầu đối với công việc của Mạc Vân Quả tỏ vẻ kinh ngạc, phát ngốc gì đó, quả thực không phải công việc mà người thường có thể bố trí nha!

Thật ra Mạc Vân Quả cũng không nói gì thêm, tuy rằng cảm thấy có chỗ kỳ quái, nhưng cô vẫn đi đến chỗ quầy bar kia, tận chức phát ngốc.

Nói là phát ngôn, thực chất cô đang nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên xen vào một hai câu mà thôi.

Thời gian trôi đi, theo thời gian, người đến quán bar càng ngày càng nhiều.

Ấn núp trong bóng đèn, những người đó lần lượt xuất hiện, nhanh trong tạo một đêm cuồng hoan.

Mọi người nhảy nhót, hét chói tai, triền miên, dường như chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể phát tiết nội tâm xao động bất an.

Mà đáng vẻ Mạc Vân Quả an an tĩnh tĩnh, lại tạo thành một mảng đối lập với nơi này.

Khí chất sạch sẽ trên người Mạc Vân Quả cùng với không khí điên cuồng trong quán bar hoàn toàn tương phản, không ít người đem ánh mắt dừng lại chỗ cô, nhưng một ánh mắt cũng không được nhận lại.

Mạc Vân Quả có chút mệt nhọc, thời gian cô làm việc và nghỉ ngơi luôn có quy luật, ngày bình thường, khoảng giờ này là lúc cô chuẩn bị ngủ.

Nhưng tưởng tượng đến việc có tiền lương, Mạc Vân Quả cô gắng căng mắt lên, chống cằm phát ngôn.

Theo thời gian trôi đi, không ít người đem ánh mắt dừng ở trên người Mạc Vân Quả, tâm tư bọn họ sinh động, muốn đi đến gần, cũng có vài người, muốn “Nhấm nháp” tư vị của cô một chút.....

Edit: Nặng quá máy cô ơi, nặng đến nỗi tui không muốn làm gì luôn ớ, đột nhiên nhớ mùa đông ghê 🥺🥺🥺

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 513

Edit: Linhlady

Quán bar không ít người xem như là người thông minh, nếu không sao có thể an ổn ở nơi chết người như quán bar này, chắc hẳn sau lưng phải có bối cảnh không đơn giản.

Dương nhiên, cũng không thiếu vài người ngoài ý muốn được.

Mạc Vân Quả trước mắt họ là một ví dụ rất tốt, bọn họ không biết, cuối cùng Mạc Vân Quả có người che chở hay không, hay chỉ là một người bình thường đến đây làm việc, hơn nữa vừa lúc không có người muốn tới chỗ cô uống rượu mà thôi.

Mọi người quan vọng*, chờ đợi, ẩn núp.

*Nghe ngóng. Lặng yên quan sát sự tình xảy ra để lấy quyết định

Thời gian dần trôi đi, có không ít người đã không chịu nổi dục vọng nội tâm, nhìn quanh mình, ma quỷ trong nội tâm sắp thoát trời buộc.

Bởi vì như vậy, ngay lập tức có người lên nghiệm chứng suy đoán trên.

Đây là một người đàn ông mặc tây trang, trong tay của hắn ta cầm một ly rượu vang đỏ quý báu, ngón tay tinh tế trắng nõn, hắn ta lắc ly rượu vang đỏ ly, dáng vẻ như một vương tử ác ma.

Quán bar không ít ánh mắt đưa tình của phụ nữ nhìn hắn ta, chỉ mong hắn ta có thể nhìn lại.

Các cô biết thân phận của hắn, là đại thiếu gia Phó gia, tài sản ngàn vạn.

Người đàn ông lập tức đi đến bên người Mạc Vân Quả, đem ly rượu vang đỏ đặt trước mặt cô, dùng giọng nói thu hút hậu mở miệng: “Uống một

ly không?”

Mạc Vân Quả:?

Mạc Vân Quả đã có chút mơ màng sắp ngủ, đột nhiên nghe thấy có người nói chuyện, thân thể phản xạ còn nhanh hơn đầu óc.

Chỉ thấy cô cần lấy ly rượu vang đỏ, một ly nuốt xuống bụng, ly rượu vang đỏ nhanh chóng nhìn thấy đáy.

Uống xong lúc sau, cô chép miệng một chút, sau đó buông ly rượu vang đỏ ra, cũng không thèm nhìn tới người đàn ông kia, tiếp tục ng ồi đó phát ngốc.

Phó Khiêm lại thấy hơi đau lòng, ly rượu kia, tính ra giá trị hơn mười vạn, hẳn ta cũng chỉ giả vờ trang bức thôi, sau đó chuẩn bị chậm rãi thưởng thức, không nghĩ tới lại bị nha đầu này một phát uống hết.

Phó Khiêm áp xuống đau lòng, nhìn Mạc Vân Quả, trong lòng tính toán nên “Nhắm nháp” Mạc Vân Quả như thế nào, mới có thể thu h ồi phí tổn thất của hắn ta.

Mạc Vân Quả không hề hay biết tâm tư của người đàn ông trước mắt này, cô tiếp tục trạng thái mơ mơ màng màng sắp ngủ.

Phó Khiêm thấy Mạc Vân Quả lại bắt đầu phát ngốc, trong lòng cười lạnh một tiếng, muốn giả ngu? Ha hả!

Hiện tại hắn ta đã xác định, người phụ nữ này, bất quá là vận khí tốt mà thôi.

Dù sao nếu người phụ nữ này có người che chở, thời điểm hắn ta tiếp cận cô, nhất định sẽ có người tới tìm lý do cho hắn ta đi khỏi đây.

Xem ra, lúc trước là bọn họ suy nghĩ nhiều, lúc này mới không dám đi lên.

Thế nhưng cũng không có quan hệ gì, vừa hay tiện nghi cho hắn.

Khoé miệng Phó Khiêm gợi lên một ý cười, nụ cười này như gãi đúng chỗ ngứa khiến đám con gái xung quanh thét chói tai.

Phó Khiêm vô cùng vừa lòng với hiệu quả như vậy, hắn ta nhẹ nhàng cầm ly rượu vang đỏ, trầm thấp nói: “Có bằng lòng uống thêm một ly hay không?”

Những lời này thực tế ý tứ chính là mời Mạc Vân Quả với hắn ta cùng nhau đi ra ngoài, đến nỗi đi ra ngoài làm cái gì, tự nhiên trong lòng mỗi người đều rõ ràng.

Cố tình Mạc Vân Quả cũng không biết, cô chỉ nghe thấy có người ở bên tai mình nói chuyện.

Cô giương mắt nhìn Phó Khiêm, gật gật đầu, cô xác thật có chút khát.

Phó Khiêm cười nhẹ một tiếng, duỗi tay ra muốn kéo tay Mạc Vân Quả, lại bị một tay của cô đẩy ra.

Sắc mặt Phó Khiêm lập tức đen một chút, hắn ta trầm giọng nói: “Cô có ý gì?”

Mạc Vân Quả:?

Phó Khiêm thấy Mạc Vân Quả không nói gì, lại một lần nữa kéo tay Mạc Vân Quả, sau đó bàn tay kia bị chụp lại.

Mạc Vân Quả dùng sức lực vô cùng lớn, mặc kệ kích thích tay kia cũng không nhỏ, tay Phó Khiêm lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được sưng lên, thoạt nhìn có chút khủng bố.

Phó Khiêm cảm giác được trên mu bàn tay truyền đến đau đớn, khiếp sợ nhìn Mạc Vân Quả.

Hắn ta không thể nào nghĩ ra được, ở trong thân thể nhỏ nhỏ kia, thế mà lại ẩn chứa năng lượng to lớn như thế.

Edit: không phải tui lười đâu các cô, tại mấy nay tui hít hà drama vui quá nên quên edit đó 😂😂😂

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 514

Edit: Linhlady

Cho dù là như thế, Phó Khiêm vẫn có chút không cam lòng.

Ly rượu vang đỏ hắt ta bỏ ra nhiều tiền như vậy bị người này uống hết còn không nói, ngay cả tay nhỏ của cô hắt ta cũng không được nắm, chuyện này bảo hắt ta làm sao có thể cam tâm?

Trông mắt Phó Khiêm chuyển động, nghĩ tới một biện pháp tốt.

Chỉ thấy thân mình hắt ta nghiêng về phía trước, toàn bộ đầu đầu sắp gần sát Mạc Vân Quả.

Từ nơi xa nhìn lại, hai người thật giống như đang hôn môi.

Mà Lăng Khanh An vốn đang quan sát Mạc Vân Quả ngay từ đầu thấy một màn này, khẽ cười một tiếng, cũng không biết đang cười cái gì, khiến người bên cạnh nổi cả da gà.

Mạc Vân Quả đối với hành động đột nhiên sáp lại gần của Phó Khiêm theo bản năng đẩy đẩy, sau đó.....

Phó Khiêm từ ghế trên ngã xuống, đặc biệt là biểu cảm kia vừa kinh ngạc lại hoảng sợ, khiến quầng sáng trong phòng phát sáng trực tiếp cực kỳ sung sướng.

“Ha ha ha ha! Cho người muốn đùa giỡn tiểu Quả Quả nhà ta này!”

“Chắc chắc chắc, cũng không nhìn xem tiểu Quả Quả nhà ta là người nào, thế mà dám đến gần!”

“Đúng vậy đúng vậy, giờ thì biết hậu quả đi? Ha ha ha ha!”

“Nội tâm người đàn ông này khẳng định suy nghĩ: Nắm thảo! Quái vật mạnh mẽ này từ nơi nào tới?”

“Không không không, ta cảm thấy hần hần sẽ nghĩ là: Ma ma! Nơi này có loli bạo lực!”

“ Hình thức tiểu Quả Quả bạo lực đã mở ra, mời các đại gia khán giả tận tình xem hệ liệt* tiểu Quả Quả bạo lực ‘ dạy dỗ ’ đàn ông!”

*Hệ liệt: Những tiểu thuyết theo bộ, các nhân vật có liên quan đến nhau hoặc đặt trong bối cảnh giống nhau.

“Ô ô ô..... Trên lầu tha thứ cho ta khi hiểu sai 233333333333”

“Tin tưởng ta, không phải một mình người đâu!”

“Đúng vậy, chúng ta có một đám người chiến đấu! Ha ha ha ha ha!”

“Bảo bảo thuần khiết tỏ vẻ, các người đang nói cái gì? Tại sao ta lại nghe không hiểu.”

“Nói, thế cái tên Lăng Khanh An kia đã đi nơi nào rồi?”

“Ta cũng tò mò a, tiểu Quả Quả của nhà chúng ta đã chỗ này này người đã lâu, người xem, tiểu Quả Quả đều mệt nhọc thành như vậy rồi!”

“Ta đoán, cái tên Lăng Khanh An kia nhất định ở chỗ nào đó âm thầm theo dõi tiểu Quả Quả nhà ta, hắc hắc hắc!”

“Đột nhiên cảm thấy lầu trên đã tìm ra chân tướng 23333333333333”

Mạc Vân Quả vừa lúc nhìn đến nơi này, suy nghĩ của cô đó là, Lăng Khanh An thật sự đang nhìn cô? Nhưng mà, vì sao lại nhìn?

Vừa lúc, Lăng Khanh An nhìn thấy cảnh kia xong cũng không chịu nổi xuất hiện trước Mạc Vân Quả.

Lăng Khanh An đi qua, trong lúc lơ đãng dẫm một chân lên háng Phó Khiêm, lệch một chút nữa thôi, sẽ dẫm phải bộ vị quan trọng kia.

Phó kKhiêm hoảng sợ nhìn Lăng Khanh An, nhưng một câu cũng không dám nói.

Hắn ta nhận được hắn, hắn chính là một tên ác ma!

Lần này, Phó Khiêm cái gì cũng mặc kệ, bò dậy liền chạy bên ngoài, làm như sau lưng có hòng thủy mãnh thú.

Đám người trong quán bar người thấy như vậy, đồng loạt im tiếng, bọn họ cũng không dám nhìn Lăng Khanh An, chỉ nhìn người bên cạnh, dùng ánh mắt giao lưu.

Lăng Khanh An nửa híp mắt nhìn Mạc Vân Quả, hắn đi lên, thấp giọng hỏi nói: “Chơi đủ rồi?”

Mạc Vân Quả:...

Cô không có chơi nha, cô rất nghiêm túc làm việc đấy!

“Tôi đang làm việc.” Mạc Vân Quả mười phần nghiêm túc nói.

Trong mắt Lăng Khanh An xẹt qua một tia sắc bén, làm việc? A.....

“Phải không?” Lăng Khanh An vén vài sợi tóc rũ xuống bên má Mạc Vân Quả, tùy tay thưởng thức.

Mọi người thấy một màn như vậy, đồng loạt hít hà một hơi, thế mà lại có người dám kháng cự người con trai này, bọn họ lại còn có thể tận mắt nhìn thấy! Không sống uổng phí!

Nội tâm mọi người sinh động, ngoài miệng lại không dám nói một câu, sợ sẽ quấy rầy đến Lăng Khanh An.

Lăng Khanh An đối với hoàn cảnh xung quanh mình đều áp dụng trạng thái làm ngơ, hắn nhìn thẳng về phía Mạc Vân Quả, muốn từ trên khuôn

mặt cô nhìn ra được cái gì đó.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 515

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả thần thần nhiên để Lăng Khanh An quan sát, cô thật sự nghiêm túc trong lúc làm việc.

Nửa ngày sau, Lăng Khanh An bật cười, sau đó mạnh mẽ xoa xoa tóc Mạc Vân Quả.

“Đi thôi.”

Nói xong lời này, hắn đứng dậy đi về hướng cửa, hắn nghĩ, Mạc Vân Quả nhất định sẽ theo kịp.

Nhưng mà, hắn nghĩ sai rồi.....

Mạc Vân Quả chỉ nhìn theo bóng dáng Lăng Khanh An, sau đó lại quay đầu tiếp tục công việc của mình — — phát ngốc!

Lăng Khanh An đi ra ngoài sau đó mới phát hiện Mạc Vân Quả không theo kịp, lúc này tâm tình của hắn, ừm..... Khó có thể hình dung.

Lăng Khanh An có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể đi vòng vèo đi tìm Mạc Vân Quả.

“Về thôi.”

Lúc này, ngữ khí của Lăng Khanh An cũng không còn tốt như lúc trước nữa.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Lăng Khanh An nói: “Còn không chưa đến giờ tan làm.”

Lăng Khanh An:.....

Lăng Khanh An lập tức bị những lời Mạc Vân Quả nói chọc đến tức cười, người phụ nữ này, rốt cuộc thật sự không biết hay là giả vờ?

Chủ của quán bar này, chính là hắn, hắn nó lúc nào tan t ãm là tan t ãm.

Đương nhiên, những lời này hắn cũng không nó ra.

“Đến tan giờ tan làm r ồi.” Lăng Khanh An ghé lại g ãn tai Mạc Vân Quả, dùng thanh âm cực nhẹ nói, “ Mẹ.....”

Mạc Vân Quả theo bản năng đập lên ngực Lăng Khanh An một qu ãn.

Lăng Khanh An bị đập đau lui v ề phía sau hai bước: Mẹ. Thiếu năng trí tuệ!

Lăng Khanh An cho tới bây giờ vẫn không biết, mẹ hắn lại có sức lực lớn như vậy.

Ánh mắt hắn sắc bén, nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả, giống như muốn tìm ra được chân tướng.

Ở trong lòng có phỏng đoán nào đó, nghi ngờ này đã t ãn tại mấy qua, hôm nay xem như đã có đáp án.

Lăng Khanh An xoa xoa ngực, nơi đó thật đúng là rất đau, hắn nghĩ như vậy, đồng thời nói với Mạc Vân Quả: “Con là ông chủ ở đây, con nói có thể tan t ãm, người li ền có thể tan t ãm, hiểu không? Hiện tại, đi thôi.”

“Đinh! Tiến độ nhiệm vụ là 30%.”

Giọng nói nhắc nhở của Đoàn Tử vừa vặn dừng nghi ngờ của Mạc Vân Quả, cô gật gật đầu, đi tới bên cạnh Lăng Khanh An.

Nhưng mà một loạt động tác này, lại làm Lăng Khanh An hiểu l ầm.

Nếu Mạc Vân Quả không hỏi hắn, là bởi vì đã sớm biết hắn là ông chủ ở đây?

Nhưng vừa rồi vì sao lại không đi? Người phụ nữ này, không biết lại đang có chủ ý gì?

Lăng Khanh An lần đầu tiên cảm thấy, hắn cũng có lúc nhìn người không thấu, mà người này, vẫn luôn sớm chiều ở chung với hắn.

“Ta biết ngay mà! Ta biết ngay mà! Cái tên Lăng Khanh An này, quả nhiên là ông chủ!”

“Đúng đúng đúng, người thông minh nhất!”

“Cho nên nói, hắn vừa rồi khẳng định ở chỗ tối âm thầm quan sát tiêu Quả Quả nhà ta, đừng ý xin mời gõ 1.”

“1”

“1”

“1”

.....

Mạc Vân Quả: Thật nhiều số 1.

Mạc Vân Quả đi theo Lăng Khanh An rồi đi, quán bar mới khôi phục ồn ào lúc trước, còn chuyện vừa mới xảy ra.....

Ủm? Vừa rồi có xảy ra chuyện gì sao?

Lăng Khanh An đi ở phía trước, còn Mạc Vân Quả ở phía sau đi theo, nên bước rất chậm, cũng vừa vặn có thể bảo trì khoảng cách một mét với Lăng Khanh An.

Lúc này đã là đêm khuya, trên đường đã rất ít người đi đường, ngẫu nhiên đi ngang qua một hai cái, cũng là vội vàng mà qua, không ai có ý định dừng lại.

Lăng Khanh An đi rồi một hồi, đột nhiên dừng chân lại.

Mạc Vân Quả nhận thấy được điểm này, cũng lập tức ngừng lại.

Lăng Khanh An chậm rãi xoay người, nhìn Mạc Vân Quả cách đó không xa, cô ngoan ngoan ngoan ngoan đứng ở nơi đó, giống như một đứa trẻ.

Cố tình lại là một đứa bé ngoan như vậy, làm hắn có một loại dự cảm muốn phá hư.

Edit: Công việc mấy nay của tui: Hóng drama, hóng drama, hóng chương mới của edit đang theo dõi, chơi với m ầm lèo, xong, quên luôn việc bản thân là edit 😂😂😂

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 516

Edit: Linhlady

Lăng Khanh An nhấp nhấp môi, hai tay bỏ vào túi quần, nhàn nhạt nói với Mạc Vân Quả: “Lại đây.”

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Lăng Khánh An cách đó không xa, đi lại phía trước thêm vài bước, thế nhưng không đi lại chỗ hắn.

Lăng Khanh An thấy như vậy cũng không giận, ngược lại hứng thú dạt dào nói: “Cô không phải cô ấy đi?”

Mạc Vân Quả:.....

“Năm thảo! Hắn như thế nào phát hiện?”

“Tiểu Quả Quả nhà ta lộ ra sơ hở chỗ nào, quăng ngã!”

“Tắm tặc, cái tên Lăng Khanh An này thực thông minh a!”

“666666”

“Về mặt ta mộng bức.”

“Đại lão, nhận lấy đầu gối của ta!”

Phòng phát sóng trực tiếp nổi lên một hồi loạn gào, Mạc Vân Quả nhìn Lăng Khanh An hỏi: “Vì sao?” Sẽ phát hiện?

“Rất tò mò?” Lăng Khanh An khẽ cười một tiếng, dùng tay phải gãi gãi tóc của mình, sau đó mới tiếp tục nói: “Lại nói tiếp, sơ hở của cô cũng không ít đâu.”

Lăng Khanh An cũng không chờ Mạc Vân Quả hỏi, trực tiếp bắt đầu nói lý do.

“Cái thứ nhất nhé, cô ấy luôn ghét tôi gọi là mẹ, đặc biệt là sau khi thích Bạch Kỳ, dựa theo ý của cô ấy, như vậy rất già.”

“Thứ hai, đương nhiên là việc cô tìm Bạch Kỳ đòi tiền, cô ấy yêu Bạch Kỳ bao nhiêu, tôi là người hiểu rõ ràng nhất.”

“Thứ ba, sức lực của cô ấy rất nhỏ, hơn nữa, cô ấy là trạch nữ, căn bản sẽ không đồng ý đến quán bar làm việc, như vậy sẽ làm cô ấy không thoải mái.”

Lăng Khanh An một câu lại một câu nói ra, hần vốn tưởng rằng sẽ thấy ánh mắt Mạc Vân Quả sẽ dần trở nên âm trầm, nhưng mà khiến hần không nghĩ tới đó là, ánh mắt Mạc Vân Quả lại càng ngày càng sáng.

Mạc Vân Quả ánh mắt có thể không sáng sao?

Mỗi một câu Lăng Khanh An nói ra, thanh âm Đoàn Tử nhắc nhở tiến độ nhiệm vụ sẽ vang lên một lần.

Hiện giờ tiến độ nhiệm vụ đã tăng lên 60%! Chỉ thiếu bốn câu nữa thôi, là cô có thể đủ hoàn thành nhiệm vụ!

Lăng Khanh An đối với phản ứng của Mạc Vân Quả cảm thấy khó hiểu, đồng thời trong lòng lại có một tia mất mát, ần ần lại có chút tức giận, hần ngậm miệng lại, không muốn nói thêm nữa.

Mạc Vân Quả:.....

“Tiếp tục.” Mạc Vân Quả nói một câu, Lăng Khanh An chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái, xoay người tiếp tục về phía trước đi.

Mạc Vân Quả:?

Lăng Khanh An cũng không quay đầu lại, cả người cho người ta cảm giác thập phần kỳ quái, Mạc Vân Quả không biết đó là, loại cảm giác này gọi là tức giận.

“Di? Hần như thế nào lại không nói?”

“Giống như tức giận nha.”

“Tức giận? Xác định? Kỳ quái, hấn tức giận cái gì?”

“Không..... Không biết..... Tâm đàn ông, như kim đáy biển!”

“Tăm tặc, đầu năm nay, tâm tư đàn ông còn khó dò hơn cả phụ nữ chúng ta.”

“Ai, ta cũng cảm thấy như vậy.”

“Tiểu Quả Quả mau cùng đi đi, không lát nữa hấn ném người xuống thì không hay đâu.”

“Trên lầi còn cần người nói sao? Tiểu Quả Quả nhà ta thông minh như vậy, khẳng định sẽ không vút.”

“Ta về mặt mộng bức.....”

Mạc Vân Quả đuổi kịp Lăng Khanh An, cách hấn không nhieu không ít đúng một mét, cái này làm cho Lăng Khanh An vẫn luôn chờ đợi Mạc Vân Quả tới an ủi hấn.

Lăng Khanh An nhận thấy được nội tâm mình đang dao động, hấn nỗ lực làm mình bình tĩnh lại.

Nhưng mà càng nghĩ như vậy hấn lại càng tức giận.

Người phụ nữ này không đi theo kịch bản có sẵn, tức giận!

Người phụ nữ này lại có thể không đáp lại mình, tức giận!

Người phụ nữ này..... Thế mà..... Thế mà..... Không tới an ủi mình, tức giận!

Tóm lại, giờ khắc này Lăng Khanh An, hoa lệ lệ ngạo kiêu, tiểu tâm linh bị sủng hư cũng bị chịu đả kích.

Đương nhiên, loại đả kích này là tạm thời, không bao lâu, hẳn lại là cái người thời khắc đầu cười tủm tủm Lăng Khanh An.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 517

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả hoàn toàn không biết tâm tư của Lăng Khanh An, cô cứ như vậy đi theo hần về nhà.

Lăng Khanh An cũng mặc kệ Mạc Vân Quả, lập tức về phòng, tiếng đóng cửa vang lên có chút lớn.

Mạc Vân Quả cũng về phòng của mình, sau đó rửa mặt tắm rửa linh tinh, sau khi sửa soạn xong, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Một giấc ngủ này, cô ngủ thẳng đến trưa ngày hôm sau.

Lăng Khanh An dậy từ sớm cũng không biết là hảo tâm hay quên mất, hần cũng không kêu Mạc Vân Quả rời giường.

Mà một mình một người tự ăn sáng, tiếp tục ở trong phòng, không biết ở mê mê cái gì.

Tới lúc Mạc Vân Quả tỉnh lại, hình ảnh khi cô ngủ đã truyền bá khắp phòng phát sóng trực tiếp.

Dù sao Mạc Vân Quả luôn luôn không kém giường, bọn họ rất ít nhìn thấy dáng vẻ khi ngủ say của cô.

Khi Mạc Vân Quả từ trong phòng đi ra, đã là 12 giờ trưa.

Lăng Khanh An nghe được thanh âm Mạc Vân Quả đi lại, cũng từ trong phòng đi ra.

Hần dựa vào trên khung cửa, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt dừng ở trên điện thoại của Mạc Vân Quả.

“Nhìn cái gì vậy?” Hần hỏi.

“Ăn.” Mạc Vân Quả nhìn cơm hộp nói, sờ sờ bụng, có chút đói bụng.

Lăng Khanh An nhướn mày nhìn cô, giống như nghi ngờ đặt câu hỏi: “Còn có tí ền?”

Mạc Vân Quả:.....

“Cậu có tí ền.” Mạc Vân Quả nhìn cũng không thèm nhìn Lăng Khanh An mà nói thẳng.

Lăng Khanh An:.....

Hắn xoa xoa huyết thái dương, thiếu chút nữa quên mất ngày hôm qua hắn giống như nói với cô gái kia hắn là chủ quán bar.

“Tôi có tí ền, thế cũng là tí ền của tôi không phải sao? Tôi lại không muốn cho cô dùng đấy.”

Lăng Khanh An cười tủm tỉm nói, nếu không có thanh âm Đoàn Tử nhắc nhở, Mạc Vân Quả thật đúng là phải tin.

Mạc Vân Quả ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lăng Khanh An, không rõ hắn vì sao muốn nói như vậy.

Rõ ràng nội tâm hắn không hènghĩ như thế mà?

Lăng Khanh An vẫn như cũ cười tủm tỉm, hắn không hay biết rằng, Mạc Vân Quả đã chọc thụng lời nói dối của hắn.

Hắn trải qua một đoạn thời gian dài, bất kể hắn nói cái gì, người khác đều sẽ tin tưởng.

Loại năng lực này rất kỳ quái, nhưng lại dùng tốt một cách dị thường.

Hắn cũng hưởng thụ lạc thú khi những người đó bị lừa sau đó vẫn vui vẻ như cũ, thật giống như, năng lực của hắn, đó là thu hoạch vui sướng của bọn họ vậy.

Lăng Khanh An cũng biết đến đoạn lịch sử đó, cái gọi là lực nói dối, hẳn cảm nhận được từ trên chính bản thân mình.

Nhưng mà hẳn chưa từng có nghĩ tới việc vận dụng chúng nó, bởi vì..... ừm..... Thế giới này, vẫn phải có phản kháng mới thú vị, không phải sao?

Mạc Vân Quả ngáp một cái, tiếp tục lật xem di động.

Lăng Khanh An chậm rãi đi qua, đoạt điện thoại trên tay Mạc Vân Quả, cũng không biết gõ cái gì.

Vài phút sau, hẳn đưa điện thoại trả lại cho Mạc Vân Quả, đồng thời nói: “Tôi không muốn ăn cơm hộp, cô nấu cơm cho tôi đi.”

“Đinh! Tiến độ nhiệm vụ là 70%!”

Mạc Vân Quả:.....

Nửa ngày sau, Mạc Vân Quả mới nói: “Xác định sao?”

Lăng Khanh An nửa híp mắt nhìn Mạc Vân Quả, không biết vì sao, khi Mạc Vân Quả nói lời này, hẳn có một loại thực đi ền dự cảm xấu.

Tuy rằng trong lòng có một tia thấp thỏm, mặt ngoài hẳn vẫn là gật đầu tỏ vẻ kiên định của mình.

Mạc Vân Quả tr ần mặc không nói, lần đầu tiên có người yêu cầu cô nấu cơm, ừm..... Cũng là lần đầu tiên nấu cơm, hẳn là, ừm..... Sẽ ăn ngon!

Mạc Vân Quả ôm ý nghĩ như vậy, bắt đầu lướt điện thoại xem thực đơn, vài phút sau, rau dưa cá thịt mà Lăng Khanh An đặt trên mạnh cũng được đưa tới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 518

Edit: Linhlady

Lăng Khanh An cũng không về phòng của mình, mà hứng thú bưng bưng nhìn Mạc Vân Quả xử lý các loại nguyên liệu nấu ăn.

Mạc Vân Quả sau khi nhận được rau dưa, bắt đầu cắt cắt rửa rửa.

Trong quá trình rửa không có khúc mắc gì, mấu chốt là quá trình cắt, khiến cho Lăng Khanh An vào đám người trong phòng phát sóng trực tiếp được mở rộng tầm mắt.

Rõ ràng chỉ là một củ cải trắng đơn giản, Mạc Vân Quả cũng không có gì đo lường chuẩn xác, mỗi một đao hạ xuống, độ dày mỏng chuẩn xác mười phần.

Một búp cải trắng cắt xong, mỗi một mảnh rau đều độ lớn nhỏ tương tự đến kinh người, thật giống như dùng một dụng cụ đo lường tinh chuẩn để cắt.

Lại nói tiếp đến khoai tây, mỗi sợi khoai tây được xắt ra độ dày đều tương tự nhau, dùng mắt thường căn bản nhìn không ra sự khác biệt nào.

Còn các loại rau dưa khác, đều là bị cắt thành kích cỡ lớn nhỏ tương tự.

Mà nhìn đến thịt thì, không cần phải nói gì thêm.

Lăng Khanh An đứng ở cửa phòng bếp nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, đương nhiên, Mạc Vân Quả quay lưng lại với hắn cho nên không thấy được biểu cảm này của hắn.

Sau khi sơ chế nguyên liệu xong, cũng đến lúc nấu nướng.

Chỉ thấy Mạc Vân Quả cầm lấy điện thoại, bắt đầu lật xem thực đơn.

Thấy một màn như vậy - quăn chúng phòng phát sóng trực tiếp:.....

Bởi vì Mạc Vân Quả đưa lưng về phía Lăng Khanh An, cho nên hắn cũng không biết Mạc Vân Quả đang xem cái gì.

Hắn chỉ nhìn thấy Mạc Vân Quả bật lửa, sau đó bắt đầu đảo, cho một ít tỏi và dầu.

Ừm..... Không tệ lắm

Lăng Khanh An nghĩ như vậy, lặng yên nuốt nuốt nước miếng, sáng nay ăn hơi ít, giờ nhìn cô xào nấu trong bếp, hắn ăn rất ngon.

Ôm cách nghĩ như vậy Lăng Khanh An lại càng thấy đói bụng.

Mà bên kia Mạc Vân Quả mười phần nghiêm túc nhìn chằm chằm thực đơn trong điện thoại, dầu số lượng vừa phải, hành gừng tỏi một chút.....

Mạc Vân Quả sâu sắc cảm thấy, cái thực đơn này một chút cũng không chuẩn xác, cái chỗ số lượng vừa phải cuối cùng là nhiều hay ít?

Vì sao không dùng đơn vị đo lường để biểu đạt vậy? Nói như vậy, ngay lập tức cô sẽ biết nhiều hay ít.

Không biết “Số lượng vừa phải” cùng “một chút” là nhiều ít, Mạc Vân Quả chỉ có thể dựa theo cách cô hiểu mà thêm vào.

Sau đó đó là các loại xào, nếu chỉ nhìn cô nấu nướng cũng ra dáng ra hình, nhưng mà trong lúc nấu thêm cái loại gia vị dấm muối gì đó, cũng là thêm theo ý cô hiểu.

Lăng Khanh An nhìn không tới chỗ Mạc Vân Quả thêm nhiều hay ít, hắn chỉ có thể thấy Mạc Vân Quả thêm những gia vị đó, phỏng đoán nhất định ăn rất ngon.

Dù sao thì, lúc cô cắt đồ ăn, cái trình độ kia không phải ai cũng theo kịp được!

Tin tưởng vững chắc vào đầu bếp Mạc Vân Quả, Lăng Khanh An sờ sờ bụng, cảm giác đói khát càng thêm rõ ràng.

Sau khi chiên xào xong là có thể ăn được rồi.

Bởi vì muốn cùng n với Mạc Vân Quả, cho nên Lăng Khanh An cũng không nể trước hương vị đồ ăn, chuyện này cũng là chuyện khiến hắn vô cùng hối hận về sau, giả vờ đại nghĩa cái gì! Bị tội còn không phải là mình sao!

Chờ đến khi Mạc Vân Quả làm xong tất cả đồ ăn, đem đồ ăn bưng lên bàn, hắn mới cần đôi đũa, cõ lòng chờ mong nhấm nháp.

Món đầu tiên hắn thử, là khoai tây xào sợi xào ớt xanh.

Khoai tây xào ớt xanh, màu sắc diễm lệ, màu xanh của ớt cùng màu của khoai tây, khiến người ta muốn ăn ngay lập tức.

Lăng Khanh An gấp không chờ nổi vươn đũa nếm một ngụm, sau đó.....

Tay Lăng Khanh An run run lên, thiếu chút nữa cần không được đũa.

Nửa ngày sau, hắn mới nuốt xuống ngụm khoai tây xào sợi kia, sau đó gian nan nói: “ Cô..... Rốt cuộc cho bao nhiêu muối?”

“Số lượng vừa phải.” Mạc Vân Quả y theo thực đơn trả lời.

Lăng Khanh Sn:..... Số lượng vừa phải là cái quỷ gì?!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 519

Edit: Linhlady

“Phốc, ta cũng tò mò không biết đồ ăn tiểu Quả Quả nhà ta làm có hương vị gì.”

“Lần trên ta khuyên người nên thu hồi lòng hiếu kỳ lại đi, vừa rồi khi tiểu Quả Quả nêm gia vị thêm ba thìa muối..... Một đĩa rau xào mà thêm một muỗng muối lớn!”

“..... Ta còn thấy, dấm cũng bỏ thêm ba thìa.....”

“Vô lực đỡ trán.....”

“Đúng vậy, chúng ta vừa rồi còn nhắc nhở tiểu Quả Quả như vậy, đáng tiếc đó là cô ấy không xem phòng phát sóng trực tiếp, ai, bàn đồ ăn này, có thể ăn hết thì cũng đi tong!”

“Đại khái, đối với chuyện xào rau tiểu Quả Quả có một loại tự tin đi!”

“Cho nên a, nhà ta tiểu Quả Quả chỉ thích hợp ăn ăn ăn, cũng không thích hợp làm làm làm a!”

“Ta đã có thể tưởng tượng tâm tình hồng bét của Lăng Khanh An hiện tại.”

“Ngàn không nên vạn không nên, không nên để tiểu Quả Quả nhà ta nấu cơm ha ha ha ha ha!”

Mạc Vân Quả vừa lúc nhìn thoáng qua phòng phát sóng trực tiếp, nhìn đến chỗ bọn họ nói như vậy, nhấp nhấp miệng, không nói gì.

Giờ phút này Lăng Khanh An lần đầu tiên nhận thức được một vấn đề, cái gọi là biểu hiện giả dối là cái gì.

Rõ ràng một tay cắt nguyên liệu điêu luyện như vậy, thêm gia vị cũng không có gì vấn đề, màu sắc đồ ăn nấu lên cũng rất đẹp, nhưng mà, ai tới nói cho hắn, sao lại có thể khó ăn như vậy!

Lăng Khanh An hít sâu một hơi, an ủi chính mình, có lẽ chỉ một mình món này như thế thôi, có lẽ do cô run tay mới thành như vậy.

Lăng Khanh An nghĩ như vậy, liền vươn đũa dòi về phía món ăn tiếp theo.

Lúc này, hắn cũng thông minh hơn, không gấp một miếng to nữa, mà chỉ gấp một miếng nhỏ.

Sau khi ăn vào, tay Lăng Khanh An run run, hắn không nói gì, tiếp tục ăn một món khác.

Sau đó, tay tiếp tục run, tiếp tục ăn, tay run ổn thoả.....

Cứ sau khi nếm thử tất cả đồ ăn trên bàn, Lăng Khanh An hạ đũa xuống, ý cười trên mặt sớm đã biến mất vô tung vô ảnh, biến thành ngưng trọng.

“Cô.....”

Giọng nói Lăng Khanh An đã là có chút khàn khàn, hắn ho khan một tiếng, hoãn hoãn mới tiếp tục nói: “Thật tốt.”

Mạc Vân Quả:..... Kẻ lừa đảo!

Lăng Khanh An cảm thấy, Mạc Vân Quả trước mặt, thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Lớn lên có dáng vẻ ngoan ngoãn, bản thân lại mạnh mẽ như La Hán còn không nói, làm được đồ ăn càng sát khí, quả thật có độc.

Lăng Khanh An nhìn Mạc Vân Quả vẫn chưa động đũa, khàn khàn giọng nói hỏi: “Làm sao lại không ăn?”

“Tôi đặt cơm hộp.” Mạc Vân Quả nói.

Lăng Khanh An:.....

“Vì sao muốn đặt cơm hộp?” Hấn lại hỏi.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, đúng sự thật trả lời: “Tôi cảm thấy đói tôi làm không thể ăn.”

Lăng Khanh An: Ha hả! Xin thả hai chữ “Siêu cấp” hơn nữa!

“Cô cảm thấy không thể ăn, như vậy sao cô lại để cho tôi ăn?” Lăng Khanh An hít sâu một hơi, đề thấp giọng hỏi.

“Bởi vì cậu muốn ăn.” Mạc Vân Quả nói xong còn đẩy đĩa khoai tây sốt sori xào ớt xanh về phía trước.

Lăng Khanh An:.....

“Ha hả.....” Lăng Khanh An nói không ra lời, hấn cười lạnh hai tiếng, biểu lộ tâm tình giờ phút này của mình.

Bất đắc dĩ đó là, Mạc Vân Quả cũng không hiểu.

Cô lại tiếp tục đẩy tỏi giã cà tím về phía Lăng Khanh An nói: “Đừng lãng phí.”

“Ha hả!”

Lăng Khanh An gần như nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ này, biểu cảm toàn bộ khuôn mặt có chút dữ tợn.

Lúc này, chuông cửa vang lên, ánh mắt Mạc Vân Quả sáng lên, đứng dậy còn không quên đẩy đồ ăn lại chỗ Lăng Khanh An, đồng thời nói: “Cậu ăn, cơm hộp của tôi tới rồi.”

Lăng Khanh An:..... Ai muốn ăn loại đồ ăn quỷ quái này a a a a!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 520

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả cầm cơm hộp quay lại bàn, sau đó ngồi trước mặt Lăng Khanh An bắt đầu ăn.

Lăng Khanh An nhìn Mạc Vân Quả ăn đồ ăn ngon, nghiêng nghiêng rằng, người phụ nữ này, thế mà thật sự chỉ gọi suất một người!

Lăng Khanh An đã sớm đói bụng, nhìn Mạc Vân Quả ăn như vậy, hắn lại càng cảm thấy đói bụng hơn.

Hắn nhìn nhìn thức ăn trên bàn, nỗ lực thôi miên chính mình có thể ăn!

Sau đó..... Thôi miên thất bại.....

Lăng Khanh An cầm lấy điện thoại, lúc đang chuẩn bị gọi cơm hộp, lại nghe thấy Mạc Vân Quả lên tiếng hỏi: “Cậu đang làm cái gì?”

“Đặt cơm hộp.” Lăng Khanh An theo bản năng trả lời.

“Đình! Tiến độ nhiệm vụ đạt 80%!”

Âm thanh Đoàn Tử nhắc nhở lập tức vang lên, đôi mắt Mạc Vân Quả lóe sáng, không thể tưởng được thời gian ngắn ngủn hai ngày, tiến độ nhiệm vụ của cô đã tăng tới 80%!

Lăng Khanh An trả lời xong lúc sau mới phản ứng lại bản thân mình vừa nói cái gì, hắn buông điện thoại xuống, xoa cằm, trên mặt lại nổi lên cái loại mỉm cười quen thuộc.

“Mẹ đã quan tâm con như vậy, làm con có chút không thích ứng đâu ~”

Trải qua thời gian giảm xóc, giọng nói Lăng Khanh An đã khôi phục bình thường, hơn nữa hắn cố tình nâng cao âm điệu, khiến một câu nói vốn

dĩ bình thường trở nên cô quái.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Lăng Khanh An, sau đó yên lặng dọn dẹp vỏ cơm hộp, sau đó ném vào thùng rác.

Lăng Khanh An thấy Mạc Vân Quả không thèm nhìn hắn, hứng thú càng thêm nồng đậm một phần.

Hắn gõ gõ cái bàn, ý đồ hấp dẫn lực chú ý của Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả vừa vặn ném cơm hộp xong nhìn về phía hắn, Lăng Khanh An thấy thế lập tức nói: “ Mẹ có bằng lòng b ữa con ăn đồ ăn hay không? Dù sao, đây cũng là đồ mà tự tay mẹ làm đi ~”

Khoé miệng Lăng Khanh An hàm chứa ý cười, trong mắt cũng hàm chứa chân tình, nếu không phải biết đồ ăn kia thực sự khó ăn, chỉ sợ đám người phòng phát sóng trực tiếp đều phải tin tưởng Lăng Khanh An thật tình.

Mạc Vân Quả đi qua đi ng ồi xuống, sau đó đem mâm hướng về phía Lăng Khanh An đẩy lại, đồng thời nói: “Ăn!”

Lăng Khanh An cần lấy đôi đũa, gấp một chút đồ ăn, li ền như vậy đưa tới bên miệng Mạc Vân Quả.

“Mẹ, mẹ nên ăn nhiều một chút như vậy mới tốt ~”

Lăng Khanh An nói như vậy, đôi đũa đã đề g ần sát môi Mạc Vân Quả, chỉ cần cô hơi hơi vừa mở miệng, miếng đồ ăn khó ăn kia có thể dễ dàng bỏ vào trong miệng cô.

Đầu Mạc Vân Quả chếch đi một chút, sau đó nói: “No r ồi, cậu ăn.”

Đương nhiên Lăng Khanh An sẽ không ăn, ngay cả muốn ăn, hắn cũng sẽ lôi kéo Mạc Vân Quả xuống nước.

Hắn thấy Mạc Vân Quả cự tuyệt mình, trong mắt xẹt qua một tia tinh quang, theo sau đó lại chuyển biến thành ảm đạm.

Hắn thông thả buông đũa, thở dài một hơi, sâu kín nói: “Không có mẹ cùng con ăn, con thật sự khó có thể nuốt xuống, đồ ăn mỹ vị như vậy, lại chỉ có thể nhìn, con thật đau lòng.”

Thời điểm khi hắn nói lời này, còn dùng dư quang nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, muốn từ trên mặt cô tìm da dấu vết biến hoá.

Mạc Vân Quả:..... Kẻ lừa đảo!

Lăng Khanh An đã từng cho rằng, người không có khả năng không có cảm tình không có dục vọng.

Chỉ cần có cảm tình cùng dục vọng, như vậy cũng sẽ có nhược điểm.

Lăng Khanh An vẫn luôn lợi dụng nhược điểm của mọi người vạm dụng nó để lừa gạt, hắn biết rõ tâm lý người khác, bắt đầu lừa người cũng thuận buồm xuôi gió.

Lăng Khanh An giỏi về quan sát biểu cảm trên khuôn mặt người khác, thẳng đến khi hắn gặp Mạc Vân Quả, ừm..... Mạc Vân Quả hiện tại.

Vẫn luôn vẫn duy trì gương mặt lạnh băng gì đó, quả thực là..... Cái quỷ gì aaaaaaaa!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 521

Edit: Linhlady

Lăng Khanh An có chút vô lực phun tào[1] Mạc Vân Quả có khuôn mặt bất biến, rõ ràng là một khuôn mặt mỹ lệ, rõ ràng có khuôn mặt hoạt bát sinh động như vậy, nhưng vì sao, lại không có vẻ mặt đáng yêu!

[1]Phun tào: là hay nói mấy lời lải nhải, như rửa, cũng có khi chua ngoa, kiêu độc mồm.

Mạc Vân Quả không hề hay biết Lăng Khanh An đang không ngừng phun tào, sờ sờ bụng đã no của mình đứng dậy chuẩn bị về phòng.

Nhưng mà Lăng Khanh An vẫn đang đói, những món mà Mạc Vân Quả làm, quả thật không có biện pháp nào để ăn!

Vốn dĩ Lăng Khanh An còn tính gọi cơm hộp, nhưng sau đó nghĩ nghĩ, hẳn lại cảm thấy không cam lòng.

Hắn nghĩ, hôm nay bất kể như thế nào, đều phải lừa gạt Mạc Vân Quả cùng hắn ăn hết chỗ đồ ăn này!

Lăng Khanh An nhanh tay bắt được cổ tay Mạc Vân Quả, ngăn không cho cô đi về phòng.

“Mẹ, bố con ăn đi, được không?”

Lời này Lăng Khanh An nói ra ngữ khí đáng thương hề hề, cặp mắt kia ẩn ẩn ngấn lệ thoáng hiện, lại ngoan cường không rơi xuống, cố tình đáng vẻ này, càng khiến cho người ta đau lòng.

Ra vẻ kiên cường gì đó, quả thực khiến người ta đau lòng.

Đương nhiên, loại cảm xúc đau lòng của người thường này, khẳng định không bao gồm Mạc Vân Quả.

“Không được.” Mạc Vân Quả nói thẳng nói, “Tôi no rồi, muốn ngủ.”

Lăng Khanh An:..... Cô là heo sao! Ăn xong thì ngủ!

Nội tâm Lăng Khanh An táo bạo phun tào, bên ngoài lại có vẻ càng thêm đáng thương.

“Mẹ..... Liền..... B ấ con này..... Một lát..... Được không?”

Một câu nói đứt quãng, trong lúc đó còn ngừng lại rất nhiều lần, giống như e sợ người khác không hiểu được ý hẩn nói.

Mạc Vân Quả:.....

“Không được.” Mạc Vân Quả vẫn như cũ trả lời như thế.

Lăng Khanh An: Ha hả!

“Tuy rằng biết Lăng Khanh An đang lừa người, nhưng mà..... Hu hu hu..... Ta còn nhịn không được tin.”

“Các người đừng nói, cái tên Lăng Khanh An này hoàn toàn có thể đi làm diễn viên! Tầm tấc, cái dáng vẻ ủy khuất kia, thực sự khiến người ta đau lòng nha!”

“Đầu năm nay, làm một kẻ lừa đảo không chỉ có yêu cầu chỉ số thông minh, còn cần kỹ thuật diễn cao siêu, ai.....”

“Ta cảm giác trọng điểm của chúng ta hoàn toàn không giống nhau! Ha ha ha ha ha! Ta chỉ muốn nói, phản ứng của tiểu Quả Quả khẳng định làm Lăng Khanh An siêu cấp buồn bực!”

“Há chỉ là buồn bực, ta cảm thấy, hẩn phỏng chừng đầu muốn đánh tiểu Quả Quả nhà ta một trận!”

“Nhưng mà trên thực tế, hẩn đánh không lại tiểu Quả Quả nhà ta! A ha ha ha ha ha!”

“L ầu trên đừng nói ra chân tướng 23333333333333”

“Tiểu Quả Quả, người xem tên Lăng Khanh An kia đáng thương như vậy, người tạm thời lưu lại được không~”

“Đúng thế đúng thế, lưu lại, sau đó..... Hắc hắc hắc! Nhìn chăm chăm hần ăn xong!”

“L ầu trên người đây là muốn gây chuyện gì đấy! Bất quá ta thích! Hắc hắc hắc!”

“Tiểu Quả Quả người làm đồ ăn vất vả như vậy, nhất định phải để Lăng Khanh An ăn hết nhé!”

“Làm sự tình, làm sự tình!”

Mạc Vân Quả nghiêm túc nhìn thoáng qua phòng phát sóng trực tiếp nói, cảm thấy bọn họ nói rất có đạo lý.

Cô cực cực khổ khổ làm đồ ăn, ần..... Vẫn là lần đầu tiên làm đồ ăn, nhất định phải nhìn Lăng Khanh An ăn hết!

Vì thế, sau khi nghĩ xong Mạc Vân Quả thuận thế ngồi xuống, sau đó nhìn chăm chăm Lăng Khanh An.

Lăng Khanh An:..... Luôn có một loại dự cảm có điềm xấu.....

“Ăn!”

Mạc Vân Quả đẩy đồ ăn lại trước mặt Lăng Khanh An, sau đó cứ như vậy nhìn hần.

Lăng Khanh An:.....

“Cô cũng ăn đi.....”

Lăng Khanh An nhỏ giọng nói ra một câu, không hề có tự tin.

“Tôi đã ăn no.” Mạc Vân Quả nói, “Cậu ăn.”

Lăng Khanh An: Đột nhiên có một loại cảm giác trộm gà không thành còn mất nắm gạo.....

Đương nhiên Lăng Khanh An sẽ không dễ dàng buông tha Mạc Vân Quả như vậy, hắn đem đôi đũa trong tay đưa tới trước mặt Mạc Vân Quả, cung kính nói: “Đồ ăn này ăn rất ngon, mẹ ăn cùng con đi được không?”

Mạc Vân Quả: Kẻ lừa đảo!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 522

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Lăng Khanh An, sau đó đập tay lên bàn, phát ra một tiếng thật lớn.

Lăng Khanh An:!!!Σ(?Д?ノ)ノ

Chỉ thấy vị trí mà Mạc Vân Quả võ xuống trên bàn kia, lún xuống một đoạn thật sâu, thậm chí có thể thấy rõ ràng dấu tay Mạc Vân Quả.

Tay Lăng Khanh An run lên, đang chuẩn bị nói cái gì đó, lại nghe thấy một tiếng vang lớn, đồng thời tiếng nói lạnh lẽo của Mạc Vân Quả vang lên “Ăn!”

Lăng Khanh An:.....

Lăng Khanh An yên lặng cầ n đưa của mình lên, sau đó yên lặng gấp đ ồ ăn, yên lặng ăn cơm.

Tuy rằng hơi mặn, cơm hơi nhão, ăn vẫn khá tốt, ừm..... Thật sự ăn khá tốt.

Lăng Khanh An nỗ lực thôi miên chính mình, đồng thời an ủi bản thân, hẳn không phải đánh không lại Mạc Vân Quả, hẳn chỉ là lười vận dụng lực lượng nói dối mà thôi.

Ừm..... Chính là như thế!

Trên thực tế, cũng đích xác như thế, Mạc Vân Quả hiện tại, thật ra vẫn chưa đến mức hẳn phải vận dụng năng lực kia.

Tự tạo công tác an ủi tâm lý bản thân xong Lăng Khanh An cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, hẳn dùng tốc độ ăn cơm thật nhanh, sai đó ném lại chén đũa chạy lấy người.

Hắn là..... Um..... Đại khái..... Là đi uống nước.

Mạc Vân Quả thấy Lăng Khanh An đã đi khỏi đây rồi, bản thân cũng đứng dậy đi về phòng, chuẩn bị nghỉ trưa.

Lần đầu tiên nấu ăn, giống như còn có chút mệt.....

Đến buổi tối, Lăng Khanh An mới từ trong phòng đi ra, sau đó yên lặng thu dọn chén đĩa, sau đó nấu một ít cháo, lúc này mới đi gõ cửa phòng Mạc Vân Quả.

Mà lúc này Mạc Vân Quả, còn lại đang nhìn đồ đạc nguyên chủ lưu lại.

Khi Mạc Vân Quả bám vào người nguyên chủ, nguyên chủ đang là một tác giả, thành tích cũng không tệ lắm.

Mạc Vân Quả đi vào thế giới này sao đó, cũng không tiếp tục viết nữa, cho nên khi kéo xuống phần bình luận ở phía dưới, có một đồng yêu cầu ra chương mới.

Truyện nguyên chỉ viết đúng tiêu chuẩn loại hình tổng tài bá đạo yêu tôi, các loại tình yêu vui buồn lẫn lộn giữa tổng tài bá đạo cùng nữ chủ bạch liên hoa, có thể nói là phi thường động lòng người.

Nhưng mà, Mạc Vân Quả cũng không thể lý giải được tình cảm trong đó.

Ít nhất cô cảm thấy, cái gọi là tình yêu giữa nam nữ chủ, khiến người ta không cách nào hiểu được.

Dựa theo lý luận khoa học lý mà nói, loại đồ vật như nhất kiến chung tình này không tồn tại.

Thế nhưng, chính Mạc Vân Quả cũng không xác định được, dù sao cô cũng không làm nghiên cứu về phương diện này.

Khi Lăng Khanh An gõ cửa phòng Mạc Vân Quả, cô vừa lúc nhìn đến đoạn nữ chủ bị nữ phụ hãm hại, nam chủ liều mạng bảo hộ, sau đó, nữ chủ

cảm động, bắt đầu cùng nam chủ..... ừm..... Làm một ít chuyện không thể miêu tả.

Mạc Vân Quả còn không kịp xem, Lăng Khanh An đã đi vào.

Lăng Khanh An lập tức đi tới bên người Mạc Vân Quả, ánh mắt cố ý vô tình dừng ở trên máy tính.

Chỉ thấy trên màn hình hiện lên từ ngữ như vậy.....

“Bàn tay hắn dần dần hướng về phía thân thể của cô, cái loại cảm giác rung mình này làm cô nhận không được ôm eo hắn.....”

“Hắn ở bên tai cô thấp giọng nói gì đó, một tiếng lại một tiếng, đâm thẳng vào nội tâm cô, làm nàng động tác càng thêm đón ý nói hùa theo hắn. Thứ.....”

“Cô vây quanh eo tinh tráng hữu lực của hắn, theo động tác của người kia, thân thể của cô trên dưới phập phồng, cô cảm giác bản thân đi vào một cái vòng thật lớn, đem cô chặt chẽ vây khốn, không bao giờ muốn tránh thoát.....”

“Từ trong miệng cô vọng lại than nhẹ hoà cùng tiếng thở dốc của người đàn ông, dễ nghe như thế, làm người muốn ngừng mà không được.....”

Lăng Khanh An:..... Tốt..... Rất hàm súc..... Tiểu. Hoàng. Văn.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 523

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả vừa hay lướt đến phần bản thảo, còn không kịp xem, đã bị Lăng Khanh An xem trước.

Lăng Khanh An không nghĩ tới, chỉ là tới gọi cô ăn cơm mà thôi, lại có thể thấy một màn kịch động đến vậy!

Khoé miệng Lăng Khanh An gợi lên ý cười ý vị, ánh mắt nhìn Mạc Vân Quả cũng thêm vài phần hứng thú.

Chỉ thấy hắn nghiêng nghiêng đầu, đem đầu hơi hơi hướng về phía Mạc Vân Quả một chút, môi cơ hồ muốn gần sát lại lỗ tai Mạc Vân Quả.

“Không thể tưởng được..... Mẹ thế mà..... Thích như vậy.....”

Lăng Khanh An gần như ngâm dài âm điệu ra để nói xong những lời này, kèm theo điệu cười tà tứ kia, nhìn thế nào đều cảm thấy không có ý tốt.

“Sát! Cái tên Lăng Khanh An có ý gì?”

“Thế mà lại dám đùa giỡn tiểu Quả Quả nhà ta, tiểu Quả Quả, dùng hình thức bạo lực của ngươi! Tẩn hắn!”

“Người này nói lời này là có ý gì? Tiểu Quả Quả nhà ta nói thích lúc nào? Còn không phải là thích ăn thích màu vàng thích phát ngọc sao!”

“Đúng thế đúng thế, nơi nào chọc tới hắn?”

“Khụ khụ..... Các vị lầu trên đừng kích động, ta cảm thấy Lăng Khanh An nói, hắn là nội dung trên máy tính.”

“Hử? Nội dung trên máy tính? Ta nhìn xem đã.....”

“(Đỡ trán) này..... Đây là tiểu. Hoàng. Văn?”

“Ngu ngốc, đây là văn nguyên chủ viết!”

“Nguyên chủ..... Ừm..... Là một tài xế già nha!”

“Viết có thật, béo mà không ngán, tiên mà không tanh, quả nhiên là tài xế già, chặc chặc chặc ~”

“Nếu như có một ngày, tiểu Quả Quả nhà ta cũng có thể viết ra loại văn chương này.....”

“Vậy chỉ sợ vũ trụ đều phải hủy diệt.....”

“Khó mà tưởng tượng được, tiểu Quả Quả nhà ta nhiều lắm viết như vậy: Nam chủ: Muốn sao? Nữ chủ: Muốn! Nam chủ: Được, ng ẩ lên trên đi, tự mình động!”

“Phốc ha ha ha ha ha ha! Đọc giải thích của l ầu trên, ta cho một trăm điểm!”

“Đơn giản thô bạo mới là tác phong của tiểu Quả Quả 233333333333”

Phòng phát sóng trực tiếp lại bắt đầu một đồng suy đoán lung tung, ừm..... Dù sao là một ít đ ề tài cấm kỵ, thật kích thích!

Nhưng mà Mạc Vân Quả lại không có tâm tư đi quan tâm những cái đó, bởi vì toàn bộ thân mình Lăng Khanh An đều sắp g ần sát cô.

Mạc Vân Quả theo bản năng liền muốn đem Lăng Khanh An đẩy ra đi, không nghĩ tới Lăng Khanh An sẽ đánh đòn phủ đ ầu, nhanh tay c ần hai tay Mạc Vân Quả, không cho chúng hoạt động.

Bởi vì sức lực của Lăng Khanh An sức không theo kịp Mạc Vân Quả, cho nên lúc này hắn trực tiếp vận dụng năng lực nói dối, tới trấn áp lực lượng của Mạc Vân Quả.

Lực nói dối là căn nguyên tồn tại của thế giới này, đương nhiên có thể áp chế sức lực của Mạc Vân Quả.

Lăng Khanh An nhìn Mạc Vân Quả không có cách nào phản kháng, tươi cười trên mặt càng thêm rõ ràng.

Hắn chậm rãi, lại chậm rãi tới gần Mạc Vân Quả.

Khi mặt hắn cách mặt Mạc Vân Quả chỉ có ba centimet thì ngừng lại, hơi thở của hắn phun ở trên mặt Mạc Vân Quả, tạo ra bầu không khí ái muội.

“Mẹ chính là thích..... Như vậy.....”

Lăng Khanh An nó thế, bất kể là lời nói phun ra, hay là ngữ khí kia, đều vô cùng ái muội.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, quyết đoán nói: “Không thích.”

Lăng Khanh An: Có thể đi theo kịch bản được hay không!

Bình thường dưới tình huống này, không phải hắn là nên then thùng thêm dục cụ còn nghênh sao!

Sao lại quyết đoán lạnh lẽo nói một câu không thích, là cái quỷ gì?!

Lăng Khanh An cảm thấy, Mạc Vân Quả có độc, luôn không làm theo kịch bản, cái này khiến hắn phải tiếp chiêu thế nào?

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng trong lòng hắn lại ẩn ẩn có một tia hưng phấn.

Loại cảm giác ngoài dự đoán này, khiến toàn bộ máu hắn đều ẩn ẩn sôi trào lên.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 524

Edit: Linhlady

Phản ứng của Mạc Vân Quả nằm ngoài dự kiến của Lăng Khanh An, nhưng cũng vì như thế, hứng thú của hắn dành cho cô mới không ngừng tăng lên.

Mạc Vân Quả có thể cảm giác được lực lượng của Lăng Khanh An, tay kia áp chế tay cô, rõ ràng mềm yếu vô lực, nhưng cô lại không có cách nào tránh thoát.

Lăng Khanh An khẽ cười một tiếng, cũng không tách ra, mà cứ dùng tư thế như vậy, nhìn về phía máy tính.

Trên máy tính hiện lên một loạt từ ngữ ái muội, khiến người xem mặt đỏ tim đập.

“Mẹ đã từng trải nghiệm qua rồi sao?”

Lăng Khanh An nói như vậy, đồng thời dùng một cái tay khác cầm con chuột, kéo văn bản xuống một ít.

Nhìn đến đoạn sau, ý cười trên mặt hắn càng thêm rõ ràng.

Chỉ thấy bên trên viết:

Hai người giao triền ở bên nhau, lúc này ngay cả ánh trăng đầu có vẻ ái muội, trong phòng, chỉ có tiếng than nhẹ của hai người.....

Ừ..... Thật tốt, căn bản không hề có chi tiết gì!

Lăng Khanh An biết rằng, nguyên chủ chỉ thích người đàn ông kia, hơn nữa cũng không để người đàn ông nào chạm vào mình, nói cách khác, cô ấy đang còn sạch sẽ.....

Hừm..... Sạch sẽ, thật là một từ cực kỳ tốt đẹp.

Ánh mắt Lăng Khanh An chợt lóe, thấy Mạc Vân Quả không trả lời mình, tiếp tục hỏi: “ Văn chương này viết thật không rõ ràng, là bởi mẹ chưa từng có kinh nghiệm về phương diện này hay sao?”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả quay đầu lúc này mới nhìn về phía câu chữ trên máy tính, đọc nhanh như gió, nhanh chóng xem xong.

Đây là lần đầu tiên cô thấy “Tiểu. Hoàng. Văn”, dùng từ tinh tế ôn nhu, trọng điểm ở diễn ra trước khi hai người tiếp xúc, đến nỗi chỗ quan trọng nhất kia, lại chỉ miêu tả sơ lược.

Cho dù như thế, cũng tạo thành cú đánh thật sâu vào Mạc Vân Quả.

Nên nói như thế nào đây.....

Cô thấy nguyên chủ có chút lợi hại, thật sự rất lợi hại, ừm..... Đặc biệt lợi hại.

Lăng Khanh An đem phản ứng của Mạc Vân Quả thu hết vào đáy mắt, tuy rằng trên mặt cô không có quá nhiều biến hoá, nhưng đôi mắt kia, rõ ràng sáng hơn một chút.

Lăng Khanh An đối với nhận thức về Mạc Vân Quả lại tăng một phân, không biết sao, hẳn thế mà lại có vài phần vui mừng.

Mạc Vân Quả cũng không biết việc Vu Sơn mây mưa[1], ở cái phương diện này, cô so với giấy trắng còn muốn trắng hơn.

Tuy rằng thấy những câu từ kia, cô không hiểu hết được.

Cho nên với những người viết ra câu từ cô không hiểu được, thì người đó đều rất lợi hại.

Dù sao cô đã xem qua bách khoa toàn thư 《 mười vạn câu hỏi vì sao 》 , về mặt tri thức, bao hàm toàn diện, cũng có thay đổi phức tạp.

Ở trong lòng Mạc Vân Quả đang suy nghĩ về sự lợi hại của nguyên chủ, mà Lăng Khanh An lại tưởng Mạc Vân Quả đã từng có cuộc sống như vậy.

Hai người tâm tư khác nhau, trong lúc nhất thời đều không có người nào nói lời nói, bầu không khí đột nhiên lâm vào một loại cảm giác khó nói.

“Sợ nhất không khí đột nhiên an tĩnh.....”

“Không khí đột nhiên xấu hổ, phốc ha ha ha ha!”

“ Lầu trên cười có vẻ gượng ép.”

“ Thật muốn bết trong đầu nhỏ của tiểu Quả Quả nhà ta đang suy nghĩ cái gì.....”

“Ai, từ khi tiểu Quả Quả nhà ta thức tỉnh tinh thần lực đệ nhị, chúng ta không bao giờ có thể biết được tâm tư của tiểu Quả Quả nhà ta.”

“Đầu nói tâm phụ nữ, như mò kim đáy bể, vốn dĩ ta cho rằng tiểu Quả Quả nhà ta là đặc biệt, hiện giờ xem ra, cũng không phải như thế sao ~ hu hu hu.....”

“ Lầu trên người có phải ngốc hay không? Tiểu Quả Quả của nhà chúng ta có tâm như kim đáy bể kia sao? Rõ ràng đó là khuôn mặt băng sơn không góc chết được không!”

“Đúng vậy, suy nghĩ của tiểu Quả Quả nhà ta rất dễ đoán, ta đoán hiện tại tâm lý của cô ấy hẳn là nghĩ: Nắm thảo! Nguyên chủ thật là lợi hại!”

“Tiểu Quả Quả nhà ta mới sẽ không nói thô tục đâu ~”

“Khụ khụ, lời nói bông đùa thôi không được sao, tiểu Quả Quả nhà ta khẳng định cho rằng nguyên chủ rất lợi hại đấy ~”

[1] Vân vũ Vu Sơn: Mây mưa ở núi Vu. Vu Sơn tiếp liên với núi Vu Giáp. Dưới chân núi Vu Giáp có đền thờ thần nữ. Theo truyền thuyết: vua Sở Tương Vương đến chơi ban ngày ở Cao Đường, lúc ngủ nhà vua mộng thấy mình ân ái với một người đẹp. Vua hỏi thì nàng thưa: Thiếp là thần nữ ở núi Vu Sơn đến chơi ở Cao Đường. Thiếp có bốn phận buổi sớm làm mây và buổi chiều làm mưa ở chốn Dương Đài. Do tích ấy, các từ: mây mưa, Vu Sơn, Vu Giáp.. có nghĩa bóng là chỉ việc chăn gối của nam nữ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 525

Edit: Linhlady

“Ta cũng cảm thấy vậy ha ha ha ha! Bởi vì cô ấy đọc tiểu. Hoàng. Văn không hiểu!”

“Vậy có thể gọi là tiểu. Hoàng. Văn sao! Người đọc sách nghệ thuật, có thể hiểu tiểu. Hoàng. Văn sao!”

“Đúng đúng đúng, vật phong tình thế kia, định là phải phẩm thưởng một phen.”

“..... Một đám thiếu năng trí tuệ lâu trên!”

Mạc Vân Quả:.....

Ít nhiều phòng phát sóng trực tiếp nói đủ các loại bình luận, “Tiểu. Hoàng. Văn” loại này sách báo này chính thức tiến vào tầm mắt của Mạc Vân Quả.

Phàm là vật dính dáng đến hai chữ “Màu vàng”, ở trong mắt Mạc Vân Quả mà nói, đều là đồ tốt cả.

Huống hộc cô còn không hiểu ý nghĩa của nó, “Tiểu. Hoàng. Văn” này càng được khẳng định là thứ tốt.

Đôi mắt Mạc Vân Quả càng thêm lóe sáng, cô muốn rút tay ra, bất đắc dĩ Lăng Khanh An nắm quá chặt.

Vì thế cô chỉ có thể dùng chính đầu của mình đi đâm..... À, không, là chạm vào đầu Lăng Khanh An một cái.

Lăng Khanh An căn bản không nghĩ đến Mạc Vân Quả sẽ làm như vậy, hần không hề phòng bị, lập tức đã bị Mạc Vân Quả đâm ngã trên mặt đất, tay đang cầm tay Mạc Vân Quả theo đó mà buông ra.

Nằm trên mặt đất - Lăng Khanh An.....

Đôi mắt Mạc Vân Quả sáng long lanh, trực tiếp dùng ngón tay lướt xuống dưới, hơi mang một tia hưng phấn nói: “Loại văn chương này, tìm ở đâu có?”

Lăng Khanh An:..... Cô nói gì? Gió quá lớn, không nghe rõ!

Lăng Khanh An có chút cứng đờ vặn vẹo đầu, nhìn thoáng qua máy tính, sau đó lại quay đầu, nhìn Mạc Vân Quả, hơi mang một tia buồn bực hỏi: “Văn chương gì?”

Mạc Vân Quả cảm thấy Lăng Khanh An có chút ngốc, hẳn không phải vừa mới nhìn sao?

Vì thế, Mạc Vân Quả trực tiếp động thủ xách Lăng Khanh An lên, khiến cả người hắn như sắp bò lên máy tính.

Mạc Vân Quả chỉ vào đoạn văn trên máy tính nói: “Loại văn chương này.”

Lăng Khanh An:.....

Tâm mắt của Lăng Khanh An vừa lúc dừng ở một đoạn văn thế này: Cô đắm chìm trong nhà giam dục vọng của hắn mang lại, không có cách nào kiên lại, cô nghĩ, cả đời này, đều không thể thoát khỏi cảm giác như vậy.....

Thoát khỏi cái quỷ a! Còn không thể tự kiềm chế, còn không phải là bạch bạch bạch sao! Nói năng uyển chuyển như thế..... Cái quỷ a!

Lăng Khanh An hít sâu một hơi, trở tay bắt được tay Mạc Vân Quả, sau đó lập tức tránh thoát trời buộc của cô.

Hắn thẳng eo, hơi hơi giật mình, thân thể có chút cứng đờ, lúc này mới nhìn Mạc Vân Quả đang hưng phấn một cách khó hiểu nói: “Trên mạng tìm là có.”

Lăng Khanh An xoa xoa giữa mày, luôn cảm thấy Mạc Vân Quả như vậy..... Ừm..... Có điểm hưng phấn quá mức.

Tuy rằng gương mặt kia vẫn như cũ vạn năm bất biến, nhưng nên nói như thế nào đây..... Cặp mắt kia, thật sự lóng lánh đến mức có chút quá phận.

“Đi ăn cơm.”

Lăng Khanh An trực tiếp đóng máy tính lại nói với Mạc Vân Quả nói, cơm còn không ăn thì nguội mất.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua máy tính đen sì, ánh sáng trong mắt dần dần biến mất.

Cô gật gật đầu, dẫn đầu ra cửa, ừm..... Ăn no rất quan trọng.

Ánh mắt Lăng Khanh An phức tạp nhìn thoáng qua bóng dáng Mạc Vân Quả, sau đó lại quay đầu nhìn thoáng qua máy tính, lúc này mới đi theo ra ngoài, đi ăn cơm.

Chờ đến lúc Lăng Khanh An chỗ bàn ăn, Mạc Vân Quả đã khôi phục thành trạng thái như xưa, ngoan ngoãn ngồi ở nơi đó ăn cơm.

Lăng Khanh An giật giật khóe miệng, yên lặng ngồi xuống ăn cơm.

Chờ đến cơm nước xong lúc sau, Mạc Vân Quả nói với Lăng Khanh An một tiếng, nhanh chóng trở về phòng của mình.

Một cơ hội để Lăng Khanh An đùa giỡn cô cũng không cho.

Edit: cmt cái cho tui có động lực các cô ời, dạo này tui lười quá đi mất....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 526

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả trở lại phòng, sau đó, nhanh chóng mở máy tính, mở truyện của nguyên chủ viết.

Sau đó cô tìm tiêu đề của truyện, sau đó liền xuất hiện rất nhiều thể loại truyện tương tự, cái gì 《 tổng tài hào môn yêu ta 》 《 manh thê giá trên trời không dễ làm 》 từ từ, tóm lại, đều là một loại tên truyện vừa nghe đã hiểu là thể loại gì.

Mạc Vân Quả cũng không chọn lựa, trực tiếp ấn vào một truyện có tên là 《 bá đạo tổng tài muốn bạch bạch 》 .

Áng văn này xuất hiện ngay đầu danh mục cô tìm kiếm, đương nhiên Mạc Vân Quả sẽ chọn nó.

Sau đó.....

Mạc Vân Quả như mở ra một cái thế giới mới.....

“Không..... Không cần.....”

“Vì..... Vì sao lại đối xử với tôi như vậy.....”

“Tôi làm sai cái gì.....”

“ Anh yêu em..... Anh chỉ vì yêu em thôi.....”

“Ừm..... Ừ..... Không.....”

Áng văn chương này, gần như toàn bộ chỉ có câu đối thoại, có thể nói phi thường cuốn người, Mạc Vân Quả giống như nếm được mùi ngon.

Mà qu ân chúng phòng phát sóng trực tiếp sôi nổi tỏ vẻ, cay đôi mắt!

“Ta là người ngoan ngoãn, tiểu. Hoàng. Văn còn có thể viết như vậy, kiên thức rộng lớn!”

“Ai, ta cảm giác người ở thế giới này hành văn thật là..... Bồng bồng đất[1]! Tiểu. Hoàng. Văn này viết, béo mà không ngán nha!”

[1] ” Bồng bồng đất” là cách nói “tuyệt vời/đẳng cấp/đỉnh cao/...”

“ Đúng vậy đúng vậy, đâu giống với thế giới của chúng ta, những loại văn chương kia, thật sự là quá mức thô tục.”

“ L ầu trên người giống như làm lộ cái gì r ồi 233333333333”

“Ai da uy, nữ chủ này có phải thiếu tâm nhãn hay không?”

“Ta lại cảm thấy nam chủ này là run S, rõ ràng yêu nữ chủ như vậy, lại còn tình đủ cách tra tấn cô ta.”

“Nữ chủ này cũng thật là, rõ ràng bị ủy khuất lớn như vậy, còn không chịu nhớ lâu, ta đọc thôi cũng thấy khó chịu.”

“Cho nên nói, tra nam gian nữ, trời sinh một đôi ~”

“Ta li ền yên lặng nhìn không nói lời nào.....”

Áng văn chương này, thực chất nội dung cũng rất đơn giản, chính là một câu chuyện tình yêu của cô gái nhà nghèo và tổng tài hào môn, các loại cốt truyện cầu huyết thay phiên ra trận, trong đó còn kèm theo vô số thị thà.

Nội dung toàn bộ có thể tóm gọn thế này:

Khi vai phụ lên sân khấu, nam nữ chủ vội vàng bang. Bạch bạch!

Khi vai phụ xuống sân khấu, nam nữ chủ vội vàng bang. Bạch bạch!

Lúc nam nữ chủ tức giận..... Bọn họ bạch bạch bạch!

Cốt truyện gì đó, chỉ làm phụ trợ cho thịt văn, logic gì đó, kia đâu không sao cả.

Áng văn chương này, hoàn toàn chính là vì bang mà bang, còn kéo được không ít người đọc thích, được đông đảo người đọc tôn sùng là tác phẩm kinh điển.

Mạc Vân Quả mất một giờ đọc xong toàn văn, sau đó vô số nghi hoặc toát ra trong đầu cô

Tỷ như.....

Khi nữ chủ bị bắt cóc, bọn bắt cóc rõ ràng biết nữ chủ có di động, vì sao không tịch thu?

Khi nam chủ bị công ty đối thủ bóp méo số liệu, nữ chủ chỉ là một cô gái gia cảnh nghèo túng, cũng không được học hành gì cao, vì sao có thể nhìn ra được số liệu không bình thường?

Lại tỷ như, nữ hai vì sao luôn miệng nói yêu nam chủ, còn muốn cùng nam hai ở bên nhau?

Nam chủ rõ ràng yêu nữ chủ, vì sao còn kết hôn với nữ ba?

Nữ chủ rõ ràng yêu nam chủ, vì sao còn cùng nam hai, nam ba, nam bốn, nam năm, nam N đây dựa?

Biểu cảm khó hiểu, đương nhiên, loại văn chương thuần túy vì thịt và thịt này, logic gì đó, thật đúng là không thể miệt mài theo đuổi.

Mạc Vân Quả đóng giao diện trên máy tính, ở nơi đó ng ồi một lúc lâu, mới tắt máy tính, đi rửa mặt.

Sau khi xong xuôi Mạc Vân Quả nằm ở trên giường, trong đầu còn cố lý giải logic của câu truyện kia, nhưng mà, cũng không có.....

Mạc Vân Quả:.....

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp nhìn Mạc Vân Quả như vậy, tò mò không biết cô bị làm sao? Chẳng lẽ là bị tiêu. Hoàng. Văn kích thích tới r ấ?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 527

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn thấy mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp quan tâm, ở trong đầu nói với bọn họ: “Cái chuyện xưa kia, đến tột cùng muốn nói đi đâu gì?”

“ Nói về tình yêu của một đôi nam nữ~”

“Cái gì mà câu chuyện tình yêu? Rõ ràng chính là chuyện bạch bạch được không!”

“Ai, tiểu Quả Quả người còn nhỏ, không nên xem cái này.”

“Tiểu Quả Quả người xem xong cái này có cảm thụ gì?”

“Kỳ thật văn viết vẫn khá tốt 2333333333”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, tiếp tục nói: “Logic ở đâu?”

“Tiểu Quả Quả người thật khôi hài, loại văn này, nào có cái gì gọi là logic a 2333333333”

“Logic chính là ăn thịt a ăn thịt ~”

“Logic đại khái chính là ta yêu người nhưng ta làm bộ không yêu người người yêu ta nhưng người cũng làm bộ không yêu ta, sau đó chỉ có thể dùng bạch bạch biểu đạt tình yêu?”

“Lần trên nói rất có đạo lý!”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả ngáp một cái, xoay người, chậm rãi nhắm hai mắt lại, logic là cái gì? Có thể ăn sao?

Ngoài cửa, Lăng Khanh An gõ gõ cửa, không có người để ý đến hắn, hắn lại gõ gõ cửa, vẫn không có người để ý đến hắn.

Lăng Khanh An: Ha hả!

Lăng Khanh An nhớ tới dáng vẻ khi ăn cơm của Mạc Vân Quả, hơn nữa cơm nước xong cô đi vào phòng ngay, dễ dàng có thể đoán được Mạc Vân Quả đang làm những gì.

Lăng Khanh An cảm thấy có chút buồn bực, những nam chính trong truyện tiểu. Hoàng. Văn gì đó, có đẹp bằng hắn sao?

Vậy khẳng định là không có!

Cho nên nói, Mạc Vân Quả thật không biết nhìn hàng.

Lăng Khanh An sờ sờ cằm, tự mình khen thật lâu, ừm..... Thật ra là tự mình lừa gạt thật lâu, lúc này mới từ trước cửa phòng Mạc Vân Quả rời đi.

Mà trong phòng, Mạc Vân Quả đã ngủ say từ khi nào.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Khanh An lại gọi Mạc Vân Quả cùng nhau ăn cơm, teong lúc ăn cơm còn hỏi Mạc Vân Quả tình huống khi đọc sách, chỉ nhận được hai chữ “Khó coi”.

Lăng Khanh An: Ha hả! Vậy tối hôm qua ai nhìn đến không thể tự kềm chế, liền hắn gõ cửa cũng không có nghe thấy!

Đầu Mạc Vân Quả có chút đau, thật sự là tối hôm qua vẫn luôn nghĩ đến vấn đề logic, lại không tìm ra được manh mối.

Hôm nay buổi sáng tỉnh lại, cô liền cảm giác đầu có chút đau, hiện giờ lại bị Lăng Khanh An nhắc mãi, nàng cảm thấy đầu càng đau.

Mạc Vân Quả che đầu, trên khuôn mặt lạnh nhạt để lộ ra một tia tái nhợt.

Lăng Khanh An lộp bộp một tiếng, trong lòng dâng lên một loại dự cảm bất hảo.

Lăng Khanh An thử sờ trán Mạc Vân Quả, quả nhiên, phát sốt!

Lăng Khanh An vội vàng đem Mạc Vân Quả đưa đi bệnh viện, ở bệnh viện lại lẫn lộn một hồi.

“Di? Tiểu Quả Quả phát sốt?”

“Không đúng a, tiểu Quả Quả làm sao có thể phát sốt đâu?”

“Không đạo lý, thân thể tiểu Quả Quả tốt như vậy, sao có thể bị bệnh được?”

“Chẳng lẽ, có chuyện lớn gì xảy ra?”

“Dựa theo lẽ thường mà nói, vì chiều cố nhóm chủ bá, ở teong lúc mở phát sóng trực tiếp, trừ phi là nhiệm vụ đặc thù yêu cầu, chủ kênh sẽ không bị bệnh, tiểu Quả Quả này.....”

“Chẳng lẽ là bị tiểu. Hoàng. Văn kích thích?”

“Không..... Không thể nào?”

“Khẳng định sẽ không bị ngu ngốc!”

“Tiểu Quả Quả hẳn là không có việc gì đi? Nếu không ta đánh thưởng một chút đi, bao trị bách bệnh!”

“Lầu trên là ngu ngốc sao? Cho dù người đánh thưởng cho tiểu Quả Quả, tiểu Quả Quả hiện tại ở trạng thái hôn mê, cũng ăn không được!”

“Nhưng..... nhưng mà..... Ta đã lỡ đánh thưởng đi rồi nha! Khóc chút chút, tiền tiêu vặt tháng này của ta!”

“Ai, tiểu Quả Quả nhất định sẽ không có việc gì, yên tâm đi!”

Mạc Vân Quả nóng rất lợi hại, ở bệnh viện lăn lộn thật lâu, sau đó mới miễn cưỡng hạ xuống.

Ở trong quá trình này, Lăng Khanh An vẫn luôn đều canh giữ ở bên người Mạc Vân Quả, có thể nói là cẩn thận tỉ mỉ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 528

Edit: Linhlady

Chờ đến buổi chiều ngày hôm sau, Mạc Vân Quả mới từ trong hôn mê tỉnh lại.

Khi Mạc Vân Quả tỉnh lại, Lăng Khanh An đã ghé vào mép giường ngủ r ã.

Hắn tay còn gắt gao c ãn tay Mạc Vân Quả, nhìn dáng vẻ vô cùng quan tâm cô.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, giật giật tay, Lăng Khanh An lập tức tỉnh lại.

Mới tỉnh lại Lăng Khanh An có chút phát ngốc, hấn lắc đầu, giọng nói hơi nghẹn ngào nói: “Cô tỉnh r ã.”

Mạc Vân Quả gật đầu, xem như đáp lại Lăng Khanh An.

Lăng Khanh An nhận chóng từ trạng thái ngốc nghếch h ãi lại, hấn thấy Mạc Vân Quả đã không có việc gì, lúc này mới có tâm tình nói: “Tối hôm qua cô làm cái gì? Bác sĩ nói cô làm lụng vất vả quá độ nên phát sốt.”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả h ãi tưởng một chút, đêm qua, cũng chỉ đọc một ít truyện kia, sau đó rồi rã cả đêm.....

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Không có gì.”

Lăng Khanh An cũng không có ý truy vấn đến cùng, thấy Mạc Vân Quả nói như vậy, hấn cũng không tiếp tục truy hỏi nữa.

Mạc Vân Quả sau khi hạ sốt, cả người nhìn qua có vẻ tốt hơn nhi ãu.

Lăng Khanh An ở lại một lúc rồi đi, còn về phần lý do, không nói cũng thể, dù sao nói cũng không phải nói thật.

Sau khi Lăng Khanh An đi khỏi, Mạc Vân Quả nằm ở trên giường bệnh, theo bản năng liền nhìn về phía phòng phát sóng trực tiếp.

Lúc này phòng phát sóng trực tiếp sôi nổi tỏ vẻ quan tâm Mạc Vân Quả.....

“Tiểu Quả Quả cuối cùng người cũng tỉnh, người cũng không biết nói, người mới bị bệnh mà tim người ta đập bùm bùm liên hồi~”

“Ta xem người là nhảy nhảy nhảy đi?”

“Tiểu Quả Quả không có việc gì thì tốt rồi, tiểu Quả Quả người có cảm thấy nơi nào không thoải mái hay không?”

“Đúng thế đúng thế, tuy rằng đã hạ sốt rồi, nhưng vạn nhất còn có chuyện khác thì sao?”

“Lên trên là đồng miệng quạ đen, có thể nói đi đâu tốt được không!”

“Hắc hắc, ta liền biết tiểu Quả Quả không có việc gì ~ sao sao sao sao sao moah moah ~”

Mạc Vân Quả nhìn một loạt bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, gật gật đầu, ở trong đầu nói: “Không có việc gì.”

Nói xong lúc sau, Mạc Vân Quả lại nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Giống như có chút việc.”

“Di? Chuyện gì chuyện gì?”

“A? Tiểu Quả Quả làm sao vậy? Không cần làm ta sợ!”

“Hử? Tiểu Quả Quả người mau nói đi!”

“Đừng nói nhao nhao, để yên cho tiểu Quả Quả nhà ta nói.”

Mạc Vân Quả ôm vin trí ngực nói: “Ta vừa r ồi mơ một giấc mộng.”

“Hả? Mơ? Mơ cái gì?”

“Tiểu Quả Quả còn nằm mơ á, cái gì mơ á, nói nghe một chút đi.”

“Hắc hắc hắc, chẳng lẽ là..... Xuân..... Hắc hắc hắc!”

“L ầu trên vừa thấy chính là đại thúc đáng khinh, tránh ra nhanh lên!”

“Nếu có một ngày tiểu Quả Quả nhà ta có thể mơ được chuyện này, ta đây chỉ sợ nằm mơ đều có thể cười tỉnh 2333333333”

“Nằm mơ cười tỉnh +1”

“+2”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả đem tay từ vị trí ngực buông xuống, hai tay giao nắm ở bên nhau, hơi hơi cúi đầu nhìn hai tay giao nhau của mình.

“Trong khuôn mặt trong mơ, giống như có một người đàn ông.” Mạc Vân Quả nói như vậy.

“Nắm thảo! Sẽ không thật sự là ta nói trúng r ồi đi?”

“Tiểu Quả Quả thật là mộng xuân?”

“Không phải đâu? Này..... Này..... Này.....”

“L ầu trên cút xéo, để tiểu Quả Quả tiếp tục nói!”

“(câm miệng)”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp, thành công lại biết thêm một từ ngữ mới — — mộng xuân, ý là mơ thấy mùa xuân sao?

Mạc Vân Quả không có nghĩ nhiều như vậy, mà tiếp tục nói: “Người đàn ông kia..... Ừm..... Ta luôn cảm thấy rất quen thuộc, thật giống như, thật lâu thật lâu trước kia, ta đã thấy hắn rồi.....”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 529

Edit: Linhlady

Khi Mạc Vân Quả nói những lời này, rất chậm rất chậm, thật giống như cô đang nghiêm túc hồi tưởng lại giấc mơ đó vậy, mà những nội dung đó, tựa hồ cũng không phải rõ ràng như vậy.

Mà Mạc Vân Quả không biết đó là, những lời của cô khiến một người đàn ông ở tình cầu xa xôi khác mở to hai mắt nhìn.

Ở tình cầu xa xôi kia, Diệp Hành nhìn người đàn ông gần như yêu đã bên cạnh, nhấp môi, vẻ mặt phức tạp nói: “Cô ấy nhớ ra?”

Tần Trúc khẽ lắc đầu, nốt ruồi lệ chí[1] làm nổi bật đôi mắt rạng ngời, có vẻ rực rỡ lấp lánh.

[1]:Lệ chí: ở đây nghĩa là nốt ruồi lệ.

Theo bói toán: Nốt ruồi lệ chí, là nốt ruồi nhỏ dưới mắt. Sở dĩ có nốt ruồi lệ chí là do than khóc mà thành, tức là kiếp trước người này sống rất thảm. Người đàn ông mang lệ chí có nghĩa là người đó than khóc suốt ba kiếp, nước mắt ngưng đọng thành điểm chấm dưới mắt...

“Thế tiểu Quả Quả cô ấy.....” Diệp Hành nói còn chưa dứt lời đã bị Tần Trúc đánh gãy.

“Đại khái là chuyện kia kích thích cô ấy đi.” Nói xong, khóe môi hắn cong lên thành một nụ cười, cũng khiến cho khuôn mặt của hắn có thêm vài phần sức sống.

“Cậu biết không? Trong vị diện cấp thấp có rất nhiều vin diện cấu tạo từ vin diện bậc trung, chỗ kia, bởi vì ở vị diện kia có rất nhiều người ủng hộ, tín ngưỡng của những người đó cùng yêu thích xây dựng một vị diện cấp thấp khác, mà tôi cùng cô ấy, đi qua vị diện kia.”

Giọng nói của Tầ Trú cự kỳ mê người, ngữ khí cũng hữu khí vô lực, khiến người ta cho rằng sau khi nói xong câu này, hẳn cũng không nó thành lời.

Động tác Diệp Hành nhấp môi càng thêm rõ ràng, anh nắm tay lại, muốn nói cái gì, hơi há mồm, rồi lại cái gì cũng nói không nên lời.

“ Thời điểm tôi cùng cô ấy đi qua, là bám vào trên thân thể người khác, Thân Thân bám vào là nữ hai, còn bản thân tôi, không nói cũng thể.” Giọng nói Tầ Trú càng thêm nhỏ, Diệp Hành xem qua đi, đôi mắt kia giống như đang dần khép lại.

“Có chút ký ức, chẳng sợ bị tiêu trừ, chỉ cần một chút kích thích, cũng có thể đủ nhớ ra một ít đi?”

“Thân Thân, thật tốt.....”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói Tầ Trú đã hoàn toàn đã không có.

Diệp Hành xem qua, đôi mắt Tầ Trú đã là nhắm lại, trên mặt càng thêm tái nhợt.

Lúc này, tiểu Q đang đứng một bên đi lại đây, tận chức tận trách bế Tầ Trú lên.

“Tiểu Q, chủ tử hẳn..... Không có việc gì đi.....” Diệp Hành hỏi.

“Chủ nhân là cường đại nhất, nhất định sẽ không có việc gì!” Giọng nói máy móc của tiểu Q vang lên nghe qua có chút vô tình, nhưng ngữ khí kiên định, lại không có cách nào bị bỏ qua.

Diệp Hành ngăn ra, nhìn theo tiểu Q đi xa.

Người đàn ông này, vì tiểu Quả Quả, đến cuối cùng đã làm ra nông nổi gì?

Mà hiện tại anh, còn có thể giúp tiểu Quả Quả được cái gì không.....

Trên tinh c ầi mệnh mang này, bao phủ ở trên tinh c ầi, chỉ có Mạc Vân Quả phòng phát sóng trực tiếp mà thôi.....

Bên kia, Mạc Vân Quả nỗ lực nhớ lại khuôn mặt trong mơ, lại phát hiện ngoại trừ việc biết có một người đàn ông ra, cô hoàn toàn không nhớ gì.

Qu ầi chúng phòng phát sóng trực tiếp còn đang chờ đợi Mạc Vân Quả nói tiếp, nhưng mà..... Ừm..... Không có bên dưới.

Qu ầi chúng phòng phát sóng trực tiếp:..... Cái quỷ gì?!

Phòng phát sóng trực tiếp một mảnh quỷ khóc sói gào, sôi nổi phun tào tiếu Quả Quả không phúc hậu, chuyện xưa nói một nửa sẽ khiến người ta tức chết đấy!

Nhưng mà, cũng chả làm được cái mẹ gì.

Mạc Vân Quả thấy mình nghĩ không ra, cũng không thêm rối rắm, đương nhiên, chủ yếu chính là cô đói bụng.

Vừa lúc này, Lăng Khanh An mang theo đồ ăn trở lại.

Mạc Vân Quả cảm thấy, cái tên Lăng Khanh An vẫn là một người tốt, ừ..... Có ăn!

Mạc Vân Quả tiếp nhận đồ ăn từ tay Lăng Khanh An đưa cho, bắt đầu vui vẻ ăn.

Bên kia Lăng Khanh An thấy như vậy, đột nhiên cảm thấy có chút đói bụng.

Edit: Phải tận chương 529 thân edit già là tui đây mới biết tên nam th ầi kinh là gì 😞, tác giả hồ người quá mà 😂😂😂

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 530

Edit: Linhlady

Trước khi tới phòng bệnh Lăng Khanh An đã ăn r ồi, nhưng khi nhìn đáng vẻ khi ăn của Mạc Vân Quả, đột nhiên hấn lại cảm thấy đói bụng.....

Lăng Khanh An nuốt nuốt nước miếng, quay đầu đi không nhìn Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả cũng không để ý động tác nhỏ của Lăng Khanh An, cái cô để ý chính là các loại đồ ăn thơm ngào ngạt trong tay!

Lúc Mạc Vân Quả ăn xong, Lăng Khanh An mới xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ừ..... Cuối cùng không còn cảm giác đói bụng..... Mới là lạ!

Mạc Vân Quả cũng không muốn nằm ở bệnh viện lâu, sau khi ăn xong, cô sờ sờ bụng mình, sau đó nhìn Lăng Khanh An nói: “ Tôi khoẻ r ồi, có thể xuất viện.”

Lăng Khanh An: Ha hả!

“Được hay không không phải do cô định đoạt.” Ngữ khí của Lăng Khanh An có chút không tốt, người này, thật đúng là ăn không còn một mảnh, cũng không biết để lại cho hấn một chút! Hừ ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\

“À.” Mạc Vân Quả chỉ à một tiếng, cũng không có độc tác gì khác.

Lăng Khanh An vừa lòng gật đầu, sờ sờ đầu Mạc Vân Quả nói: “Tôi còn có việc, đi trước.”

“Ừ.”

Lăng Khanh An biết cô không thể nào nói chuyện nhẹ nhàng, cũng không bắt buộc, hẳn cần lấy hộp đồ ăn, liền rời đi, ừm..... Hẳn thật sự còn có việc, tỷ như hiện tại có nhu cầu cấp bách đi WC gì đó.

Lăng Khanh An cho rằng Mạc Vân Quả thật sẽ ngoan ngoãn ở bệnh viện, chờ đến khi cô thực sự khỏe mạnh, hẳn sẽ đón cô về nhà.

Nhưng mà khi hẳn về đến nhà, hẳn mới biết được, mình sai rồi vẫn là mười phần sai!

Mạc Vân Quả còn về sớm hơn Lăng Khanh An một bước, chân trước cô mới vừa về nhà, Lăng Khanh An sau đó đã trở lại.

Lăng Khanh An nhìn Mạc Vân Quả ngồi ở trên sofa, giật giật khoe miệng nói: “Làm sao lại xuất viện?”

“Quý.” Mạc Vân Quả trả lời.

Lăng Khanh An: Ha hả!

Lăng Khanh An cảm thấy, tuy rằng Mạc Vân Quả thoát nhìn băng băng lãnh lãnh, dáng vẻ bất cận nhân tình, nhưng trên thực tế, người này nhất định là không có ánh mắt!

Lăng Khanh An cảm thấy, những cảm giác hưng phấn không thể hiểu được trước kia của mình quả thật là cho chó ăn, hẳn còn tưởng rằng cô độc đáo, lại không nghĩ đến..... ừm, tốt thôi, từ trình độ nào đó mà nói, cô quả thật là độc đáo.

Dù sao trên thế giới này, người không có ánh mắt giống cô không nhiều lắm.

Đến nỗi vì sao Lăng Khanh An lại nghĩ như vậy, hoàn toàn là bị Mạc Vân Quả kích thích.

Trong lúc Mạc Vân Quả còn hôn mê, Lăng Khanh An nghiêm túc nghĩ lại bản thân.

Khi biết Mạc Vân Quả không phải nguyên chủ, hắn hứng thú cực kỳ nồng hậu.

Chuyện bám vào người này, thế giới này không phải không có, nhưng rất ít người sẽ bám vào một người bình thường đến vậy, hơn nữa, người có được loại năng lực này cực nhỏ, mà hắn, là một trong số đó.

Vốn dĩ Lăng Khanh An cho rằng, Mạc Vân Quả là vì hắn mới bám vào người, nhưng mà sau đó lại chứng minh dường như không phải vì vậy.

Lăng Khanh An cực kì hứng thú với mục đích của Mạc Vân Quả, cho nên hắn thử cô, thường thường đùa giỡn cô.

Tuy rằng đại đa số thời điểm hắn đều bị phản ứng của cô khiến cho cạn lời, nhưng mặc kệ nói như thế nào, hắn vẫn rất vui vẻ.

Thẳng đến khi Mạc Vân Quả phát sốt hôn mê, Lăng Khanh An mới bừng tỉnh ý thức được, có thứ gì đó không giống nhau.

Hắn ý thức được, hắn ở trước mặt người này dằn lặt nội tâm, đối với một người lấy lời nói dối gạt người khác làm niềm vui mà nói, đây thực sự là một vấn đề nguy hiểm.

Vì thế, hắn nói cho chính mình, hoặc là nói, hắn lừa gạt thậm chí là tê liệt bản thân, Mạc Vân Quả tốt đẹp như vậy xuẩn manh như vậy nguyên nhân cuối cùng, chính là cô không có ánh mắt!

Tưởng tượng như vậy, ừm..... Cảm thấy tâm lý thông thuận hơn nhiều.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 531

Edit: Linhlady

Lăng Khanh An đối xử hung ác với người khác, với bản thân càng ác hơn nữa.

Hắn lấy lừa gạt người khác làm vui, lấy lừa gạt chính mình để bảo vệ bản thân.

Từ khi Lăng Khanh An “Nhận thức” được Mạc Vân Quả là người không có ánh mắt đến nay, cảm thấy toàn bộ thế giới đều bắt đầu tốt đẹp lên.

Thế giới này, cuộc sống của hắn, vốn dĩ là như vậy.

Lăng Khanh An cười tủm tỉm nhìn Mạc Vân Quả, đối với hành động của Mạc Vân Quả cũng không giận, dù sao người phụ nữ này cũng không có ánh mắt, còn chưa khoẻ hắn đã xuất viện gì đó, hắn mới sẽ không cảm thấy có lỗi gì đâu.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Lăng Khanh An, thấy hắn hiện tại trạng thái có chút quái quái, nhưng lại không thể nói quái ở đâu.

Mạc Vân Quả cũng không nói gì thêm, lập tức về phòng.

Lăng Khanh An nhìn bóng dáng Mạc Vân Quả, ánh mắt lóe lóe, lại không nói cái gì.

Trở lại phòng, Mạc Vân Quả bớt thời giờ nhìn thoáng qua phòng phát sóng trực tiếp, lại phát hiện bên trong tựa hồ lại ở thảo luận đề tài kỳ quái gì đó.

“Ai? Cái tên Lăng Khanh An kia có phải choáng váng hay không?”

“Chẳng lẽ bị người khác xuyên vào?”

“Cũng không phải không có khả năng đó, dù sao hiện tại những người phía trên đều thích làm gì đó.”

“Hắc, huynh đệ, những lời này cũng không nên nói bậy.”

“Hằng ngày thổ lộ tiểu Quả Quả ~ thân thân thân ~”

“Ai, tiểu Quả Quả một nửa nội dung giấc mơ, tâm ta thật đau, hu hu hu hu.....”

“Ta không chỉ có đau lòng, toàn thân đều đau, hu hu hu.....”

“Lầu trên ta đưa người một châm ngôn hợp bất tự: Bảo trọng thân thể, thích hợp ‘ vận động ’ á!”

“.....Lầu trên đừng tưởng rằng ta nghe không hiểu ý tứ ti tiện tàng người muốn nói!”

“Ô ô ô..... Cái xe này bảo bảo tỏ vẻ không lên ~”

“Người không lên ta lên, cái xe xe, vì kính ta lên trước!”

“Xe là ai? Các người cứ nhiên muốn thượng hẩn 2333333333”

“Ngượng ngùng, tại hạ tên là xe (đôi mắt sáng lên) đến đây đi! Các bảo bối!”

“(nôn mửa) (nôn mửa) (nôn mửa)”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả chỉ nhìn lướt qua phòng phát sóng trực tiếp, cũng không xem nhiều liền đi rửa mặt.

Chờ đến khi đi ra, phòng phát sóng trực tiếp vẫn như cũ nói chêm chọc cười, thật náo nhiệt.

Ừm..... Phòng phát sóng trực tiếp dường như lúc nào cũng náo nhiệt.

Dù gì cũng có nhiều người như vậy, một người nói một câu cũng có rất nhiều.

Mạc Vân Quả cũng không suy nghĩ nhiều, cô nằm ở trên giường, nỗ lực nhớ lại cảnh trong mơ.

Nhưng bất kể nghĩ thế nào cũng chỉ nhớ được trong mơ có một người đàn ông, còn dáng vẻ người kia trông như thế nào, hẳn đã làm cái gì, lại nghĩ không ra.

Bên kia, Lăng Khanh An ở trong phòng của mình, nhìn bộ 《 bá đạo tổng tài muốn bạch bạch 》, khước miệng hẳn hết giặt rồi lại giặt.

Hắn đọc cực nhanh, nháy mắt, lật qua một tờ.

Lăng Khanh An sau khi đọc xong, trong đầu chỉ có một ý tưởng: Mẹ. Thiếu năng trí tuệ!

Lúc này, đêm dần dần khuya.

Lăng Khanh An duỗi eo một cái, đóng máy tính, đem đủ các loại tạp niệm trong đầu ném ra ngoài, lúc này mới đi tắm rửa.

Tắm rửa xong, không có việc gì nhưng khiến hắn không thể tránh khỏi nghĩ tới Mạc Vân Quả.

Đều nói cảnh giới cao nhất của gạt người đơn giản là lừa bản thân, khi bản thân đều cho rằng đó là thật sự, tự nhiên cũng có thể đủ phân lượng để lừa người khác.

Lăng Khanh An xem như là cao thủ lừa người, lừa được bản thân xong, hẳn càng thuận buồm xuôi gió.

Vô số lần trong quá khứ, hắn đều lừa bản thân rất nhiều đồ vật.

Tỷ như dưỡng mẫu của hắn, cũng chính là nguyên chủ thật ra rất yêu hắn, tỷ như hắn từ cao trung thôi học không phải bởi vì bị bài xích mà là

bởi vì hắn quá ưu tú, tỷ như hắn thích cười chỉ là bởi vì hắn tính cách rộng rãi.....

Lăng Khanh An vẫn luôn lừa chính mình, bởi vì như vậy, hắn mới có thể bảo vệ mình thật tốt, nhưng lúc này, giống như có chỗ nào lệch khỏi quỹ đạo.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 532

Edit: Linhlady

Ngày hôm sau, Mạc Vân Quả cùng Lăng Khanh An đều biểu hiện phi thường bình thường.

Cũng chính là hôm nay, Lăng Khanh An nói câu nói thật thứ chín với Mạc Vân Quả.

Những lời này là: Tôi đói bụng.....

Mạc Vân Quả ngủ dậy, xem như đã muộn, không nghĩ tới Lăng Khanh An ngủ dậy còn muộn hơn.

Cái này cũng khiến cho ngay từ ánh mắt đầu tiên Lăng Khanh An vừa nhìn thấy Mạc Vân Quả liền nghĩ đến là ăn, sau đó cứ nói như vậy một câu “Tôi đói bụng.”

Mới sáng mai Mạc Vân Quả còn ngốc ngốc, nghe được âm thanh Đoàn Tử nhắc nhở lập tức lên tinh thần.

Còn có một câu, nhiệm vụ của cô sẽ hoàn thành!

Lăng Khanh An kỳ quái nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, tuy rằng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không nói gì thêm.

Hai người ăn xong bữa sáng, lúc sau, bản thân Mạc Vân Quả không có việc gì làm.

Về phía Lăng Khanh An, càng nhàn.

Lăng Khanh An đối với Mạc Vân Quả rất tò mò, cho nên hẳn đặc biệt vui vẻ ngồi xuống bên người Mạc Vân Quả, chuẩn bị cùng cô thâm nhập đàm phán.

Lúc này Mạc Vân Quả đang uống sữa chua, nhìn Lăng Khanh An đang hưng phấn trước mắt, hơi hơi nghiêng đầu.

“ Trước kia cô làm gì đó?”

Lăng Khanh An há mồm liên hồi hỏi ra.vấn đề này, thân thể hắn hơi hơi nghiêng về phía trước, hắn giống như rất thích làm như vậy.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ nói: “Nghiên cứu.”

“À? Nghiên cứu? Nghiên cứu cái gì?”

Lăng Khanh An bật chế độ bát quái hỏi, thật sự là ngày tháng quá mức nhàm chán, thật vất vả có một người thú vị như vậy, hắn làm sao có thể buông tha đâu.

Mạc Vân Quả cũng không có trả lời Lăng Khanh An, nàng lại uống một ngụm sữa, cứ như vậy nhìn Lăng Khanh An.

Lăng Khanh An nhướn mày nói: “Như thế nào?”

Mạc Vân Quả lắc đầu, buông cái chai, vẫn không nói gì.

Còn nguyên nhân không nói gì, là bởi vì cô đang bận nhìn phòng phát sóng trực tiếp thảo luận.....

“Cái tên Lăng Khanh An này có phải muốn lừa bán tiểu Quả Quả nhà ta đúng không?”

“Ta cảm thấy hắn thích tiểu Quả Quả nhà ta mới muốn hỏi thăm tiểu Quả Quả nhà ta! Hừ!”

“Tiểu Quả Quả ta nói với người nè, người ngàn vạn không cần nói cho hắn người làm nghề gì đó!”

“Lại nói tiếp..... Ta giống như cũng không biết tiểu Quả Quả nhà ta làm gì đó.”

“Phốc, lầ trên nói như vậy giống như ta cũng là thế.”

“Về mặt mộng bức o((☺___☺))o”

“Lợi hại nha tiểu Quả Quả, chúng ta thế mà cũng không biết tiểu Quả Quả trước kia làm nghề gì đó.”

“Nói như người biết được các chủ kênh khác làm nghề gì vậy
2333333333”

“Đương nhiên biết á, có vài chủ kênh chỉ cần đánh thưởng bọn họ một chút, liền gấp không chờ nổi cùng người thổ lộ tình cảm, tấm tắc ~ làm về ta đây như vậy, kiến thức của ta cũng đủ nhĩ~”

“Chúng ta vẫn không cần ở phòng phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả thảo luận về chủ kênh khác được không hả hả hả~”

“Ừ ừm! Ta làm bộ cái gì cũng không biết!”

“Tiểu Quả Quả, người không cần cùng cái tên Lăng Khanh An kia nói chuyện nha! Hấn hỏi người cái gì người cứ im lặng đi! Ừ! Không sai! Chính là im lặng!”

“Đồ ờg ý đồ ờg ý!”

Mạc Vân Quả cảm thấy phòng phát sóng trực tiếp nói có lý, yên lặng gật đầu, bảo trì trầm mặc.

Lăng Khanh An nhìn Mạc Vân Quả im lặng, giật giật khóe miệng.

Hấn cảm thấy trước kia cô hấn là nghiên cứu băng sơn, nói cách khác, sao đột nhiên lại im lặng như vậy?

Chẳng lẽ tín ngưỡng của cô chính là im lặng là vàng?

Lăng Khanh An: Ha hả!

Lăng Khanh An xoa xoa huyết thái dương, đáng vẻ bất đắc dĩ, cho nên nói, gần đây hẳn trúng gió gì rồi sao? Sao lại trở nên kỳ quái thế này?

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua đặt sữa lên bàn, lại nhìn thoáng qua Lăng Khanh An, cầm lấy sữa, lại bắt đầu tiếp tục uống.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 533

Edit: Linhlady

Trần mặc một hồi lâu, Lăng Khanh An đột nhiên cười khẽ.

“Me.....”

Giọng nói của hắn khôi phục lại như ban đầu, trầm thấp lại mang theo một tia dụ hoặc.

Mạc Vân Quả:?

“Hả?” Mạc Vân Quả nhìn Lăng Khanh An nói.

Lăng Khanh An nghiêng người lại phía Mạc Vân Quả, hắn giống như đặc biệt thích gần sát Mạc Vân Quả.

“Ha hả.....”

Lăng Khanh An lại cười khẽ một tiếng.

Mạc Vân Quả:.....

“Tên Lăng Khanh An này..... Chẳng lẽ là phát điên?”

“Không biết vì sao, có điểm hơi sợ!”

“Sợ sợ sợ!”

“Hắn như thế nào đột nhiên lập tức thay đổi?”

“Ai, đàn ông ý à.....”

Mạc Vân Quả:.....

Lăng Khanh An nhéo nhéo nắm tay, mày hơi chau, hấn biết hiện tại mình có chỗ không thích hợp, hấn có thể nhận thức được, lại không biết làm sao thay đổi loại trạng thái này.

Lăng Khanh An biết, tất cả ngọn ngu ồn đầu từ người trước mắt này.

Hấn nhìn cô, trong lòng đột nhiên dâng lên ý nghĩ như vậy, nếu, cô biến mất mà nói, mình có thể khôi phục bình thường đi?

Lăng Khanh An nhấp nhấp miệng, đè nặng giọng nói hỏi: “Muốn thế nào thì cô mới có thể rời khỏi thân thể này?”

Mạc Vân Quả:.....

“Nói thật.” Mạc Vân Quả phun ra hai chữ.

Lăng Khanh An sửng sốt, vài giây lúc sau mới lý giải được ý Mạc Vân Quả muốn nói.

Ý tứ là, chỉ cần hấn nói thật cô có thể rời đi.

Lăng Khanh An cảm thấy, người này thật là tới khắc hấn.

Nói cách khác, vì cái gì lại muốn hấn nói thật ra!

Rõ ràng hấn thích nhất gạt người được không!

“Phải không.....”

Lăng Khanh An vẫn như cũ đè thấp giọng nói, giống như chỉ có như vậy, hấn mới có thể đủ che cảm xúc nào đó.

“Ừm.....” Mạc Vân Quả lên tiếng, cô cũng không nói nội dung hoàn nhiệm vụ, đương nhiên sẽ không phải chịu cảnh cáo.

Nhưng hiện tại, cô không có cách nào để lộ ra.

Lăng Khanh An không nói, hấn dựa vào trên sô pha, cúi đầu nhìn hai tay mình đang đan vào nhau.

Ngón tay mảnh dài giao nhau, mu bàn tay trắng nõn, thậm chí có thể nhìn thấy mạch máu lưu động bên trong.

Lăng Khanh An cứ như vậy nhìn chằm chằm tay mình một hồi lâu, lúc sau, mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn Mạc Vân Quả.

Hắn thở dài một hơi, đem toàn bộ thân mình hoàn toàn dựa vào trên sô pha.

Mạc Vân Quả chỉ nghiêng đầu nhìn Lăng Khanh An cũng không nói chuyện, đại đa số thời điểm, cô đều không nói lời nào.

Bởi vì không biết nói cái gì, cũng không cần phải nói cái gì.

Lăng Khanh An cứ như vậy nhìn Mạc Vân Quả, ngẫu nhiên trong mắt có tinh quang hiện lên.

Một hồi lâu, hắn bỗng nhiên cười.

“Tôi nói, cô tới đây để khắc tôi đi?”

Mạc Vân Quả:.....

“Ừm..... Nhất định là như thế.” Lăng Khanh An cũng không chờ Mạc Vân Quả trả lời, trực tiếp nói ra.

“Nói thật?” Lăng Khanh An dọc theo môi, lại là cười, “Tôi hả ~ cũng không phải là người nói thật ra đâu ~”

Mạc Vân Quả: Kẻ lừa đảo!

Lăng Khanh An còn ở trong lòng thẩn thán một hơi, hắn có chút không biết mình đang nói cái gì.

Từ sau khi Mạc Vân Quả hôn mê, cả người hấn đều bắt đầu không thích hợp lên.

Hấn chưa bao giờ sẽ rồi rắm cái gì, cũng sẽ không chiều cố cảm nhận của người khác.

Sống ở trên thế giới này, chỉ có hai chữ “Tùy tính” thôi.

Thế mà, hiện giờ hấn, dường như bị cái gì ràng buộc mất rồi.

Loại cảm giác này xa lạ như thế, xa lạ làm hấn có một chút sợ hãi, lại có một tia khủng hoảng, nhưng ần ần, lại có một tia hưng phấn.

Loại cảm giác phức tạp quay chung quanh ở trong lòng hấn, khiến lời hấn nói ra luôn không đàng hoàng, có đôi khi càng không liên quan.

Ánh mắt Lăng Khanh An lóe lóe, trong lòng loạn thành một đoàn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 534

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả vẫn luôn an an tĩnh tĩnh ngoan ngoan ngoan ngoãn ngoãn ngoãn ở chỗ kia.

Đối với tâm tình phức tạp của Lăng Khanh An, cô một chút cũng không biết.

Hai người cứ như vậy ng ồi ở chỗ kia thời gian thật dài, cuối cùng, vẫn là Lăng Khanh An đánh vỡ tr ần mặc.

“Nói thật.....”

Lăng Khanh An than một câu, tựa hồ hạ quyết định gì đó.

Lăng Khanh An vẫn luôn tàn nhẫn, cuộc sống hiện tại của hắn, hắn vẫn luôn muốn.

Cho nên hắn không muốn để bất kỳ một nhân tố bất ổn nào đến phá hoại cuộc sống của hắn, bất kể kẻ nào bất kể chuyện gì, đều không được.

Lăng Khanh An tàn nhẫn, bất kể là đối với người khác, hay là đối với chính mình.

Ở trước mặt Mạc Vân Quả, hắn đã dùng hết rồi r ắn dài nhất đời này, hiện giờ, cũng nên kết thúc.

Lăng Khanh An cười, như hắn đã từng cười như thế, tà tứ lại mang theo một tia không chân thật.

“Như vậy, chúc người hạnh phúc vui sướng.”

Trong mắt Lăng Khanh An toàn là chân thành, ý cười khoe miệng hắn cũng càng lúc càng lớn.

Không có người sẽ hoài nghi hắn nói lời này là chân thật, khi hắn nói xong câu đó lúc sau, âm thanh Đoàn Tử nhắc nhở liền đúng hẹn tới.

Người trong phòng phát sóng trực tiếp nhìn Lăng Khanh An như vậy, mặc dù không có âm thanh Đoàn Tử nhắc nhở, bọn họ cũng tin tưởng hắn nói là sự thật.

Bởi vì cặp mắt kia, không có trộn lẫn nửa điểm giả dối, chỉ là, nhiều thêm một tia khoảng cách.

“Đinh! Nhiệm vụ hoàn thành, sắp thoát ly vị diện, xin ký chủ chuẩn bị sẵn sàng.”

Đoàn Tử nhắc nhở Mạc Vân Quả nhiệm vụ đã hoàn thành, mà lúc này phòng phát sóng trực tiếp, hưởng thụ cuối cùng của thế giới này.

“Vĩnh viễn đều hoàn thành nhiệm vụ ngoài dự kiến~”

“Hiện tại ta đã phán định, cái tên Lăng Khanh An này nhất định là cung Song Tử, nha, rồi rắc muốn chết.”

“Cung Song Tử? Nói như vậy, ta cũng là có thể đủ lý do lý giải hắn vì sao sẽ làm về ta đây, ừm..... Đại khái sinh mệnh hắn, không cần bất kể kẻ nào b ấ đi.”

“Đúng vậy, một thân thể, có hai loại tính cách hoàn toàn tương phản, hắn một người sinh hoạt, nhất định cũng thực xuất sắc.”

“Ta không hiểu các chòm sao, nhưng là ta nghĩ, Lăng Khanh An như vậy, đột nhiên có chút đau lòng.”

“Hắn sẽ thành toàn cho tiêu Quả Quả nguyên nhân đại khái là: Không muốn có người phá hư yên ổn hắn hiện có đi?”

“Thật ra ta cảm thấy, hắn muốn người ngoài nhúng tay vào cuộc sống của hắn đi, dù sao tự hắn có thể suy diễn hai loại nhân sinh! Bất quá,

loại chuyện này, ai biết được?”

“Ai nha nha ~ tiểu Quả Quả nhớ ta nhé, thế giới lại gặp~ moah moah ~”

“Lần trên nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, ta cũng muốn thân thân thân
~(*~3)(ε~*)”

“Tiểu Quả Quả cũng nhớ ta nha ~ ta vẫn luôn chờ người phát sóng trực tiếp đó, sao sao sao sao sao ~”

Lúc này Lăng Khanh An vẫn luôn nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả, hẩn quan sát phản ứng của cô, ừm..... Dự kiến bên trong lạnh băng (ngốc manh).

Mạc Vân Quả cũng nhìn lại Lăng Khanh An, ở trong tiếng đếm ngược của Đoàn Tử, cô đối với hẩn nói: “Ừ, chúc cậu hạnh phúc vui sướng.”

Lăng Khanh An ngoài miệng ý cười cơ hồ muốn lan tràn đến cả khuôn mặt, hẩn cười, vẫn luôn cười.

“Được.”

Hẩn nghe được mình nói như vậy, chỉ là rốt cuộc là nói thật hay là lời nói dối, lại không ai có thể đủ phán định hiểu rõ.

Bởi vì trong nháy mắt, Mạc Vân Quả đã thoát ly thế giới, mà lại lần nữa tỉnh lại, người kia, đã không còn là cô.

Lăng Khanh An nhìn người phụ nữ trong quá khứ đang ngủ, nhắm hai mắt lại, lại lần nữa mở to mắt khi, trong mắt, chỉ còn lại ý cười tràn đầy, chỉ là ý cười kia, là càng thêm tăng đậm mạc.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 535: Thật giả khó phân biệt (phiên ngoại lăng khanh an)

Edit: Linhlady

Một người sinh hoạt ý nghĩa là gì?

Tôi thường xuyên hỏi bản thân một vấn đề như vậy, đáp án nhận được luôn không giống nhau.

Bởi vì nơi ta sống là biến, mỗi người đều chúng ta đều là biến, mà thế giới này, cũng là biến.

Bởi vì biến hóa, cho nên tooinhông biết ý nghĩa đến tột cùng ở nơi nào.

Nhưng cái đó cũng không ảnh hưởng đến lạc thú của tôi.

Hừm..... Lạc thú của tôi ở chỗ gạt người.

Tôi thích nhìn những người bị tôi gạt về mặt mộng bức, cũng thích nhìn bọn họ rõ ràng bị tôi lừa còn vui sướng hài lòng cảm tạ tôi, càng thích bọn họ ở trước mặt tôi sám hối thống khổ, thậm chí là khóc lóc thảm thiết.

Tất cả mọi chuyện, rất tốt đẹp không phải sao?

Loại cảm giác đem nhân tâm nắm giữ ở trong tay này, quả thực không cần quá tốt đẹp.

Từ nhỏ đến lớn, tôi nói ra vô số lời nói dối, nói thật lại có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Có đôi khi, ngay cả tôi cũng không phân biệt rõ ràng được, tôi đang nói thật, hay là nói dối.

Thế nhưng, cái này đã không có quan hệ, bởi vì sau đó, theo như lẽ thường, đều là nói dối.

Mà tất cả, là bởi vì một cô gái.

Lần đầu tiên hoài nghi cô ấy, là khi cô ấy không phản đối tôi gọi là mẹ.

“Mẹ” là một từ khiến tôi căm thù đến tận xương tủy, bởi vì nó đại biểu cho việc tôi không có quá khứ tốt đẹp, đó là một quá khứ không có người nào thích nổi.

Mà hiện giờ, “Mẹ” trở thành từ tôi không thể đụng vào, bởi vì nó đại biểu cho cô gái kia, nhưng mà, trước nay cô ấy không thuộc về tôi.

Cô ấy xuất hiện, nhiễu loạn sinh hoạt của tôi.

Rất nhiều phản ứng của cô ấy đều nằm ngoài dự kiến của tôi, cái này làm cho tôi có chút bị nhục, đương nhiên, còn lại đều là hưng phấn.

Nhưng có một ngày, cô ấy phát sốt té xỉu.

Ở một khắc kia, tôi thật hoảng, hoảng đến đã quên mất mình là ai.

Tuy rằng sau đó, tôi nói cho chính mình phải trấn định, tất cả đều không có việc gì.

Tuy rằng sau đó, cô ấy tỉnh lúc sau xác thật không có việc gì, nhưng bản thân tôi biết, có thứ gì đó, từ đêm đó bắt đầu, đã thay đổi.

Tôi ý thức được, tôi đối với cô ấy chú ý nhiều hơn quá mức bình thường, đối xử khác trước kia càng nhiều

Tôi không thích cảm giác như vậy, bởi vì như vậy, tôi sẽ bị lạc chính mình.

Tôi thích cuộc sống trước kia hơn, duy ngã độc tôn.

Tôi rối rắm thật lâu thật lâu, ý đồ biểu hiện giống như ngày thường, nhưng vừa thấy cô ấy, bức tường tôi cố xây dựng lên hoàn toàn đổ ngã.

Sau đó vào một ngày kia, tôi muốn thả cô ấy đi.

Cô ấy nói chỉ cần tôi nói thật là cô ấy có thể rời đi.

Vì thế tôi nói: Chúc cô hạnh phúc vui sướng.

Thật sự, hạnh phúc vui sướng, đây là chúc phúc chân thành nhất của tôi, cũng là từ duy nhất tôi có thể chúc phúc.

Cô ấy nghe thấy tôi chúc phúc, vẫn cứ là biểu tình kia, lãnh lãnh băng băng, chỉ có đôi mắt sẽ sáng hơn một ít.

Tôi thực thích cặp mắt kia của cô ấy, sạch sẽ thuần túy, ngẫu nhiên trong mắt cũng sẽ lóe sáng quang mang.

Thật giống như..... Hình như là ánh mắt trời lộng lẫy kia.....

Sau đó, cô ấy thật sự rời đi.

Cuộc sống của tôi lại khôi phục lại như bình thường, tôi vẫn như cũ thích nơi nơi gặt người, vẫn như cũ thích lấy gặt người làm vui.

Lại sau đó, tôi đã quên mất nói thật là cái gì.

Hoặc là nói, mỗi một câu tôi nói, theo ý tôi tới, đã trở thành nói thật, mà ở trong mắt những người khác xem ra, quả thực chính là nói dối như cuội.

Có đôi khi, cũng sẽ có người bạch trần lời nói dối của tôi, bọn họ luôn lấy một loại rất kỳ quái ánh mắt nhìn tôi, mà tôi, lười đến đi đọc cái loại ánh mắt này.

Dương nhiên, tuyệt đại đa số tình huống, bọn họ đều không có cách nào phân biệt tôi nói dối.

Dù sao tôi, tôi à, ngay cả bản thân còn gặt mình đấy~

Rất nhiều rất nhiều năm về sau, tôi lại nhớ đến cô gái kia kia, trong đầu chỉ có một ý niệm.

Ừm..... Đó là ai nhỉ?

Tôi à, đã quên mất sao?

Các người đoán xem, đây là nói thật sao?

Edit: con lạy tám phương bốn hướng, thiên linh địa linh thế giới sau có ông nam thần kinh, chờ ổng lâu lắm rồi 😭😭😭

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 536: Quốc sư thần côn* đáng tin cậy chút

Edit: Linhlady

Lúc này, nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi đến không ngờ, gần như không có chỗ nào có vấn đề nguy hiểm.

Nhưng thật ra trước đó hai ngày Lăng Khanh An có chút kỳ quái, nhưng Mạc Vân Quả lại không hề phát hiện ra.

Khi Mạc Vân Quả trở lại không gian u ám, Đoàn Tử lại bắt đầu lái nhải, hơn nữa lại bắt đầu tiến hành một trận tẩy não với Mạc Vân Quả.

Đương nhiên, cũng chả làm được cái mẹ gì.

Mạc Vân Quả chỉ an an tĩnh tĩnh ngồi ở nơi đó, lắng lắng nghe giọng nói mềm mại của Đoàn Tử bùm bùm nói không ngừng.

“Ký chủ, nhiệm vụ lần này làm còn tạm được, đánh thưởng cũng không tệ lắm, dựa theo cái tiến độ này, rất nhanh chúng ta có thể thăng cấp, hắc hắc hắc!”

“Ta cảm thấy cảm giác thăng cấp thật sự quá tuyệt vời, ha ha ha!”

“Lần trước ta trở về lên tới cấp sáu nhiều thật nhiều công năng, về sau ta có thể trợ giúp ký chủ càng nhiều ~”

Mạc Vân Quả: À (mặt lạnh nhạt)

Có đôi khi, Mạc Vân Quả cũng rất bội phục Đoàn Tử, nói liên tiếp hồi lâu, câu chữ đều không hề lặp lại.

Đoàn Tử chớp chớp đôi mắt nhìn Mạc Vân Quả, thân mình nó thoạt nhìn càng thêm bụ bẫm.

Nó bay đến trước mặt Mạc Vân Quả, tiếp tục nói: “Ký chủ, người hiện tại cảm giác thế nào?”

“Ừm, tốt.” Mạc Vân Quả trả lời, đồng thời vươn tay chọc chọc bụng nhỏ của Đoàn Tử.

“Ừ ừm.”

Đoàn Tử gật gật đầu, đồng thời dùng móng vuốt bụ bẫm của mình bắt được một ngón tay của Mạc Vân Quả cọ cọ.

“Ký chủ, chúng ta đây khi nào tiến hành phát sóng trực tiếp tiếp theo nha?”

Đoàn Tử cọ ngón tay Mạc Vân Quả hỏi, tuy rằng trên khuôn mặt nhỏ vẫn như cũ là vẻ nghiêm túc, thế nhưng ngữ khí khi nói chuyện lại mềm mại đáng yêu.

“Đầu có thể.”

Mạc Vân Quả cũng không cảm thấy có cái gì không khỏe, cho nên cô trả lời như thế.

“Vậy chúng ta đây liền bắt đầu phát sóng trực tiếp thôi?” Đoàn Tử vui rạo rức nói, khi nói chuyện còn dùng sức cọ ngón tay Mạc Vân Quả.

“Ừ.” Mạc Vân Quả thấp giọng lên tiếng, rút ngón tay của mình ra.

“Tốt nha ~ vậy liền bắt đầu phát sóng trực tiếp thôi ~” Đoàn Tử nói xong câu đó lúc sau liền chuẩn bị bắt đầu truyền tống.

Ngay sau đó, Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó trực tiếp rơi xuống chỗ nào đó.....

“Quốc sư đại nhân, đại diện cầu mưa đã được bố trí tốt rồi, xin hỏi đại nhân ngài.....”

Một giọng nói tiêm tể ở bên tai Mạc Vân Quả vang lên, nàng giật giật ngón tay, chậm rãi mở mắt.

Vừa mở mắt, đập vào mắt đó là cung điện xa hoa, bên cạnh nàng, có một người nam nhân mặc cung phục, có lẽ, không thể xưng là nam nhân, hẳn xưng là thái giám.

Từ vị trí của nàng tới chỗ thái giám, còn cách một tầng sa mỏng.

Mạc Vân Quả chậm rãi ngẩng dậy, thấp giọng lên tiếng “Ừm.”

Thái giám nghe thế, cao hứng lên tiếng “ Vâng”, liệ̀n lui xuống.

Chờ đến khi thái giám kia rời khỏi, Mạc Vân Quả mới bắt đầu chải vuốt rõ ràng bối cảnh thế giới này.

Đây là một thế giới đang ở thời kì phong kiến, hơn nữa thế giới này mọi người còn rất tin cậy thần linh.

Bọn họ tin tưởng, quốc sư đó là người có thể cùng thần linh đối thoại, bọn họ ngưỡng mộ quốc sư, tôn kính quốc sư, mà cầu đến cùng lắm chỉ là một cuộc sống no ấm.

Câu chuyện này bối cảnh nói phức tạp cũng phức tạp nói đơn giản cũng đơn giản, chỉ là các loại Vương gia công chúa chức quan nghe tới tương đối phiền toái mà thôi.

Mà hiện giờ người nắm ngôi vị hoàng đế, còn xem như một minh quân, đương thời, cũng mục tiêu nhiệm vụ của Mạc Vân Quả.

Mộ Dung Tuyệt mười lăm tuổi ngẩng trên ngôi vị hoàng đế, hiện giờ hẳn đã 25 tuổi.

Ở ngôi vị hoàng đế mười năm, hẳn coi như lao tâm lao lực, toàn bộ hoàng triều ở dưới sự thống trị của hắn cũng gợn gàng ngăn nắp, bá tánh cũng coi như an cư lạc nghiệp.

*Thần côn là từ mang nghĩa xấu, châm biếm, chỉ những người giả mình có phép thuật, có quyền năng, hoặc cả khả năng siêu phàm nào đó để lừa bịp nhằm trục lợi từ người khác.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 537

Edit: Linhlady

Chỉ là vào năm thứ mười, không hạn trăm năm một lần quét qua hàng triều này, nạn dân khắp nơi.

Nguyên chủ nhiều lần cầu mưa cũng không thành công, số người tử vong càng ngày càng nhiều, lòng dân toàn bộ hoàng triều dần dần bắt đầu tan rã lên.

Không ít người có tâm bắt đầu nói đương kim tại vị là người như thế nào, toàn bộ triều đình, trong lúc nhất thời trở nên lung lay.

Lần này làm nguyên chủ cầu mưa, đã là lần thứ ba trong tháng này.

Mạc Vân Quả xoa xoa huyết thái dương, nhìn thoáng qua nhiệm vụ Đoàn Tử cấp.

“Nhiệm vụ: Dù có ba ngàn con sông cũng chỉ mức một gáo nước.”

“Nhiệm vụ thuyết minh: Hậu cung 3000, chỉ một người.”

Lại nói tiếp, Mộ Dung Tuyết tuy rằng đã tại vị mười năm, hậu cung lại không có một ai.

Những đại thần kia cũng vì thế mà rầu rĩ, nhưng mà cũng chả làm được cái mẹ gì.

“Nha! Đây Mộ Dung Tuyết chẳng lẽ có vấn đề gì sao?”

“Tất cả, thân là hoàng đế, hậu cung cứ nhiên lại không có ai, lợi hại!”

“Hắc hắc hắc, chẳng lẽ, người Mộ Dung Tuyết yêu chính là..... Hắc hắc..... Nam nhân?”

“Lần trên ta và người nghĩ giống nhau!”

“Ta lại nghi ngờ Mộ Dung Tuyệt có bệnh kín gì đó.”

“Cho nên nói, lần này tiểu Quả Quả nhà ta lại phải làm Hờng Nương (bà mối) sao?”

“Tất tặc, các chủ kênh khác đều là các loại công lược nam thần, còn có ngược tra, tiểu Quả Quả nhà ta lại khác một trời một vực, lại phải làm bà mối, tác hợp người khác!”

“Không có biện pháp, ai đâu tiểu Quả Quả nhà ta không thông suốt đâu?”

“Người đề tiểu Quả Quả nhà ta đi công lược nam thần, chỉ sợ nam thần muốn điên.”

“Đến nỗi ngược tra gì đó, ha hả..... Chỉ sợ tiểu Quả Quả nhà ta một quyên liền đem những người đó cấp KO!”

“Lần trên nói rất có đạo lý, ta thế nhưng không lời gì để nói.”

Mạc Vân Quả đi vào một cái thế giới, trước tiên nhìn xem phòng phát sóng trực tiếp, xác định không có nội dung gì hay ho, nàng mới có thể bắt đầu nhiệm vụ của mình.

Lần này cũng giống nhau, ừm..... Không có nội dung gì quan trọng.

Lúc này, ngoài cửa lại truyền đến tiếng nói của cung nhân.

“Quốc sư đại nhân, Hoàng Thượng đã đang đợi ngài.”

Giọng nói ngoài cửa có thêm vài phần cẩn thận, giống như sợ đắc tội Mạc Vân Quả.

Lúc này Mạc Vân Quả mới nhớ tới, hôm nay, nàng giống như muốn đi cầu mưa.

Mạc Vân Quả đứng lên, “Ủm” một tiếng, sau đó cửa lập tức đã bị mở ra, từ bên ngoài ủa vào thật nhiều người, bắt đầu hạ Mạc Vân Quả mặc quần áo.

Quần áo này vô cùng rườm rà, Mạc Vân Quả chỉ nhìn thoáng qua, rồi tùy ý để bọn họ lẫn lộn đi.

Cũng không biết qua bao lâu, thật vất vả mới lẫn lộn xong, thái giám kia lại mang theo Mạc Vân Quả vội vàng vàng vàng ngẩng lên trên cổ kiệu, chạy đến một chỗ nào đó.

Lúc này phía trên phượng hoàng đài, Mộ Dung Tuyết nhìn bá tánh phía dưới, không tiếng động thở dài một hơi.

Đây là lần thứ ba trong tháng cuối mưa rồi, nếu lại không thành công mà nói.....

P phía dưới bá tánh dưới ánh mặt trời chói chang nhìn hoàng đế cao cao tại thượng, trong lòng có sợ hãi, cũng có hoảng loạn, nhưng càng nhiều, còn lại là hy vọng.

Bọn họ đều đang chờ đợi quốc sư đến, trong ánh mắt bọn họ, tràn ngập một loại gọi là “Hy vọng”, tuy rằng xa vời, nhưng dị thường kiên định.

Khi Mạc Vân Quả khoan thai tới muộn, mọi người đã đợi một canh giờ tại đây.

Có vài người thân thể ốm yếu đã sắp té xỉu, còn lại đang cố kiên trì, chỉ vì muốn chính mắt nhìn thấy kỳ tích phát sinh.

Mộ Dung Tuyết nhìn thấy Mạc Vân Quả đến, khẽ gật đầu, tiến đến bên tai Mạc Vân Quả thấp giọng nói: “Quốc sư, lần này có nắm chắc không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 538

Edit: Linhlady

“Ừm.....” Mạc Vân Quả lên tiếng, đang muốn nói cái gì đó, cũng chỉ thấy Mộ Dung Tuyết quay mặt đi, trên mặt tràn đầy mỉm cười sáng lạn.

“Như vậy quốc sư, trăm chờ mong!”

Mộ Dung Tuyết hiển nhiên hiểu lầm ý Mạc Vân Quả trả lời, đem câu "Ừm" Mạc Vân Quả đang do dự trở thành nàng có thể nắm chắc.

Lúc này Mộ Dung Tuyết đang cao hứng, hẳn vốn dĩ cho rằng quốc sư trải qua vài lần đã kích lúc trước đã không còn tinh thần, nhưng hiện tại xem ra, là hắn suy nghĩ nhiều à!

“Đại điển cầu mưa chính thức bắt đầu!”

Mộ Dung Tuyết phấn chấn nói, giọng nói trung khí mười phần làm các bá tánh đều nhìn không được hoan hô.

Lúc này đây, nhất định có thể thành công đi!

Mạc Vân Quả:.....

Ở trong bối cảnh chuyện xưa, phương thức nguyên chủ cầu mưa là nhảy một đoạn vũ cầu mưa, sau đó lại niệm một ít chú ngữ không rõ ý nghĩa, rồi dâng hương quỳ lạy.

Ở trong quá trình này, nhất định phải vô cùng thành kính.

Mạc Vân Quả sẽ không nhảy đoạn vũ này, hơn nữa, nàng cũng không cho rằng thật sự có thể cùng thần linh cầu mưa, rồi cầu được mưa.

Lúc này trong trung tâm phượng hoàng đài, chỉ có một người là Mạc Vân Quả.

Ánh mắt những người khác đều dồn về phía nàng, chuyên chú mà thành kính.

Hiện giờ nàng, là toàn bộ hy vọng của bọn họ.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả đứng ở nơi đó cũng không động, thời gian từng giọt từng giọt trôi đi, sự khác thường của cô cũng rơi vào trong mắt của người khác.

Mộ Dung tuyệt nhẫn lại mảy, không biết quốc sư đang muốn làm cái gì.

Rõ ràng vừa rồi còn thề son sắt đáp ứng mình có thể cầu mưa, vì sao hiện tại chỉ là ngốc ngốc đứng ở nơi đó?

Lúc này Mạc Vân Quả nhìn phía dưới phượng hoàng, những bá tánh đó, dùng ánh mắt bóng bở nhìn chằm chằm nàng.

Môi của bọn họ đã khô nứt, sắc mặt tái nhợt, không có chút huyết sắc nào.

Có người ôm cả đứa bé mới sinh, cắt cả đầu ngón tay chỉ vì để bảo bảo có thể uống một chút “Thủy.”

Tất cả bá tánh đến nơi này, tất cả hy vọng đều phó thác trên người quốc sư.

Sinh hy vọng, hy vọng sống sót, đều là như thế.

Mạc Vân Quả suy nghĩ một chút, cái quốc gia này, giống như đã một năm trời không có mưa.

Những con sông trước kia đã hoàn toàn khô cạn, nước còn trên đất càng ngày càng trở nên ít ỏi.

Cây cối khô cằn, lá cây cũng héo, nếu như còn không mưa mà nói, không biết sẽ có bao nhiêu người chết đi.

Mạc Vân Quả ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, nhiều đám mây trắng nhỏ lơ lửng phiêu đảng ở trên trời, lắc qua lắc lại, dị thường đáng yêu.

Không hề có đám mây to nào, bầu trời, là một mảnh sáng sủa trong xanh.

Có lẽ là Mạc Vân Quả trầm mặc lâu lắm, không ít người có chút hoảng loạn lên.

Có vài người tâm lý yếu ớt không chịu nổi, lại quỳ trên mặt đất khóc rống, cho dù là như thế, cũng không có giọt nước mắt nào chảy ra.

Bởi vì hiện giờ, một giọt nước mắt, đều là trân quý.

Đám người rối loạn, đám lính thay nhau giữ gìn trật tự, nhưng mà ánh mắt bọn họ, lại gắt gao nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả.

Bọn họ hy vọng nàng động một chút, chỉ cần một chút mà thôi, nói cho bọn họ, thật ra vẫn có hi vọng, đúng vậy, vẫn còn có hi vọng.....

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua phòng phát sóng trực tiếp, bọn họ đang thảo luận sự khác thường của quốc gia này, cũng không ít lời bình luận về Mộ Dung Tuyệt.

Mạc Vân Quả nuốt nuốt nước miếng, nàng gần như đứng ở chỗ này một hồi lâu, đã cảm thấy thân thể mất nước.

Mà những bá tánh kia, đã đứng ở dưới ánh nắng chói chang lâu như vậy, thân thể sao có thể chịu được đây?

Mộ Dung Tuyệt nhìn Mạc Vân Quả vẫn không nhúc nhích, đang chuẩn bị tiến lên dò hỏi, đột nhiên nàng động.

Mạc Vân Quả đi về phía trước một bước, đám người đang xôn xao lập tức an tĩnh xuống.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 539

Edit: Linhlady

Bọn họ gắt gao nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả, chờ đợi động tác tiếp theo của nàng.

Lúc này Mạc Vân Quả ở trong đầu hỏi đám người trong phòng phát sóng trực tiếp: “Các người ai nơi đó có điện hóa bạc cùng phi hành khí*?”

* PHI HÀNH KHÍ: nói chung là một loại đồ đeo vào để bay được hoặc dạng như flycam.

“Hừm? Tiểu Quả Quả muốn bạc iot làm cái gì?”

“Còn có phi hành khí? Tiểu Quả Quả nghĩ ra biện pháp gì sao?”

“Hừm, bạc iot? Ta nhớ rõ, ừm..... Này giống như..... Ta tra tra!”

“Bạc iot chỉ cần bị nóng sau đó sẽ ở trong không khí hình thành rất nhiều tinh thể (chỉ có đường kính 1% đến một phần ngàn sợi tóc) hạt bạc iot, 1g bạc iot có thể hình thành mấy chục ngàn tỷ cái lốm đốm. Những lốm đốm đó sẽ tùy dòng khí vận động tiến vào tầng mây, ở tầng mây sinh ra mấy vạn trăm triệu đến thượng chục tỷ tinh thể nước[1].”

“Đây là ta tra được, cho nên tiểu Quả Quả muốn làm mưa nhân tạo?”

“Oa! 6666666666”

“Phương pháp này được không, chỉ là muốn mưa xuống cũng cần phải có điều kiện nha, điều kiện cần thiết phải có tầng mây nhiều hơi nước!”

Mạc Vân Quả đương nhiên biết điểm này, nhưng hiện tại nàng, căn bản không có cách nào đo lường lượng hơi nước trong không khí, dùng bạc iot, chỉ là thử một lần mà thôi.

“Ừm, các người ai nơi đó có không? Đánh thưởng cho ta, ta có thể dùng đồ vật đổi.” Mạc Vân Quả tiếp tục nói.

“Thế giới của ta không có.”

“Ta cũng không có, ta là vị diện ma pháp, không có thứ này.”

“Ừm..... Tuy rằng thế giới của chúng ta có, nhưng một phút một cũng không thể lấy được!”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Ta có, nhưng không phải bạc iot cùng phi hành khí, vị diện của ta là vị diện công nghệ cao, ở thế giới chúng ta, có một loại đồ vật gọi là vũ khí, chuyên môn tạo mưa xuống, không cần bất luận kỳ đi đâu kiện gì, chỉ cần hướng lên trên phóng ra là được.”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này ánh mắt sáng lên, nói như vậy, càng dễ dàng tiện lợi.

“Người nghĩ muốn cái gì? Ta có thể cùng người đổi.” Mạc Vân Quả nói, nàng biết phòng phát sóng trực tiếp ở cấp mười sẽ có công năng mới, hình như có thể trao đổi đồ vật với người khác.

“Ta không cần tiểu Quả Quả trao đổi cái gì, ta chỉ nghĩ muốn tiểu Quả Quả giúp ta tìm một người, về người này là ai, về sau rồi nói sau, ta trước đem vũ khí đánh thưởng cho người.”

“Đinh! Người sử dụng khoa học kỹ thuật tiểu vương tử đánh thưởng vũ khí một đài!”

“Được.” Mạc Vân Quả đáp ứng một tiếng, đồng thời đem vũ khí từ trong không gian hệ thống lấy ra.

Vì thế, mọi người còn đang chờ đợi quốc sư tiến hành bước tiếp theo liền thấy trên tay quốc sư hiện một đồ vật kỳ quái, còn không chờ bọn họ

thấy rõ ràng, quốc sư liền giơ tay lên, không biết làm cái gì, kia đồ vật đã không thấy tăm hơi.

Sau đó liền nghe thấy một tiếng vang lớn, mọi người hướng không trung nhìn lại, bầu trời vốn dĩ đang trong xanh đột nhiên mây đen ùn ùn kéo tới, ầm ầm còn có tia chớp.

Các bá tánh ngay từ đầu còn ngốc lảng một chút, theo sau đó là thét chói tai.

Ngay sau đó, từng giọt mưa lớn từ trên trời rơi xuống, nện ở trên người có chút đau, nhưng bọn họ lại là mừng rỡ như điên.

“Trời mưa rồi! Trời mưa rồi!”

“Rất cuộc trời mưa rồi!”

“Quốc sư đại nhân vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Quốc sư đại nhân vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Mọi người quỳ xuống tới, hô to một câu này, bọn họ cười, cũng khóc lóc.

Mộ Dung Tuyết nhìn các bá tánh quỳ lạy, trên mặt cũng có tươi cười thật lòng.

Bên cạnh thái giám cầnh ô che cho Mộ Dung Tuyết, lại bị một tay Mộ Dung Tuyết đẩy ra, lập tức đi tới trước mặt Mạc Vân Quả.

“Quốc sư, cảm ơn.”

Mộ Dung Tuyết là thật tình cảm tạ Mạc Vân Quả, hắn đã chờ đợi ngày này thật lâu, thật lâu thật lâu.

“Ừm.”

[1] Kỹ thuật gieo mây hoạt động dựa trên nguyên tắc tương tự. Các nhà khoa học thêm hóa chất vào đám mây để làm giảm nhiệt độ, đồng thời cung cấp thêm nhiều hạt nhân ngưng tụ hơi nước khiến quá trình tạo mưa diễn ra nhanh hơn. Những hóa chất thường dùng là bạc iot (AgI), kali iot (KI), carbon dioxide rắn (đá khô), propane lỏng (C_3H_8). Chúng được đưa vào trong đám mây nhờ máy bay có người lái, tên lửa đi đầu khiển từ xa hoặc các thiết bị phát tán trên mặt đất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 540

Edit: Linhlady

Cả người Mạc Vân Quả đầu bị xối ướt hết, quần áo nàng mặc cực kỳ phức tạp, vốn dĩ quần áo đã càng kèngh giờ lại trở nên càng cồng kèngh hơn.

Mạc Vân Quả giật giật thân mình, luôn cảm thấy cả người như treo ngàn cân.

Mộ Dung Tuyệt cũng không thêm để ý thái độ của Mạc Vân Quả, nghĩ đến lần này cầu mưa, quốc sư nhất định hao phí rất nhiều tâm lực, hẳn nên nghỉ ngơi thật tốt mới đúng.

Và tay Mộ Dung Tuyệt vung lên, để bọn thái giám đem Mạc Vân Quả về cung, đến nỗi hẳn, nhất định phải đi chúc mừng một phen.....

Sau khi đưa về cung điện Mạc Vân Quả phân phát mọi người, sau đó tự mình cởi quần áo ra, chui vào trong ổ chăn nằm.

Đáng nhắc tới đó là, bởi vì quần áo quá mức rườm rà, lúc Mạc Vân Quả cởi ra “Không cẩn thận” xé rách một ít, ừm..... Là cái dạng đó không sai.

Chui vào trong ổ chăn Mạc Vân Quả mới hòa hoãn dần hồi phục lại tinh thần, sau đó nàng nghĩ tới người mới đánh thưởng cho nàng.

“Người vừa rồi nói muốn tìm người nào?” Mạc Vân Quả ở trong đầu hỏi.

Thiết Tư Đặc vẫn luôn đầu chú ý phòng phát sóng trực tiếp, nhìn đến Mạc Vân Quả nói như vậy, hắn lập tức đáp lại:

“Tìm một cô gái nhỏ, ở vị diện ma pháp trung đẳng, tên gọi là Lị Kéo.”

“Ừm..... Trừ cái đó ra thì sao?” Mạc Vân Quả lại hỏi.

Thiêt Tư Đặc nghĩ nghĩ, lúc này mới do do dự dự nói: “Nàng rất đáng yêu rất mỹ lệ.”

Mạc Vân Quả:.....

“Còn gù nữa?” Mạc Vân Quả tiếp tục hỏi.

Thiêt Tư Đặc lại nghĩ nghĩ, lúc này mới tiếp tục nói: “Nàng hơi lùn, tóc quăn xù xù, thực đáng yêu.”

Mạc Vân Quả:.....

“Lợi hại nha đại huynh đệ, từ hình dung như vậy đâu có thể nói ra.”

“Lợi hại nha đại huynh đệ, cái tiêu chuẩn tìm người của người có điểm lợi hại á!”

“Không phải ta nói chứ đại huynh đệ, người phụ hợp đi đầu kiện này, không phải nói là hàng trăm hàng ngàn đi, mấy chục cái tóm lại cũng có.”

“Đúng vậy nha, hơn nữa vị diện ma pháp trung đẳng nhiều như vậy, tiêu Quả Quả nhà ta cũng không nhất định sẽ đi được tất cả vị diện!”

“Vạn nhất liền trùng hợp đi tới vị diện có người kia thì sao?”

“Ai, các người cho đại huynh đệ người ta một chút tin tưởng được không!”

“Đúng thế đúng thế, không cần tàn nhẫn như vậy, ta cùng người nói chuyện nha đại huynh đệ, đi đầu kiện mà người nói, ta dám khẳng định, tiêu Quả Quả nàng có thể tìm được! Ừm..... Nếu xem nhẹ hiện tại là ban ngày mà nói.....”

“Phốc, lầ trên ý người muốn nói người ta mơ mộng hão huyền sao?”

“2333333333 các người đừng nói mát nữa!”

“Đúng thế, đại huynh đệ không cần nản lòng, tin tưởng người nhất định là béo nhất (tốt)! (vỗ tay)”

Thiết Tư Đặc nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp những nói lời này, trong lòng cũng biết có thể tìm được nàng khả năng là rất nhỏ, nhưng mặc dù như vậy, hắn vẫn không muốn từ bỏ một chút, cho dù hy vọng xa vời không thể với tới.

“Tiểu Quả Quả, xem như ta xin người!”

Thiết Tư Đặc nói một câu như vậy ở phòng phát sóng trực tiếp, ngôn ngữ khẩn thiết động lòng người.

Mạc Vân Quả cảm thấy, nếu đồng ý với người khác rồi, đương nhiên phải làm đến cùng, tuy rằng trước mắt xem ra, yêu cầu này thật là có điểm khó.

“Được.” Mạc Vân Quả đồng ý, đem chuyện này đặt ở trong lòng.

Thiết Tư Đặc nhìn đến Mạc Vân Quả đồng ý, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn nghĩ, tiểu Quả Quả nhất định có thể làm được, dù sao, tiểu Quả Quả nàng không giống người khác.....

Trước mắt Mạc Vân Quả đang ở vị diện cổ đại, cách vị diện ma pháp có chút xa, chuyện này tạm thời gác lại một bên, chỉ có thể về sau đi đến ma pháp, lại đi tìm kiếm cái người tên là Lị Kéo đáng yêu mỹ lệ tóc quăn còn có chút lùn kia.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 541

Edit: Linhlady

Sau khi ghi nhớ chuyện này, Mạc Vân Quả chui sâu vào trong ổ chăn, dần dần ngủ say.

Ở bên ngoài tầm điện, sấm sét ầm ầm, giọt mưa đập mặt đất, phòng ốc, phát ra âm thanh bùm bùm.

Nước mưa rơi xuống xoa dịu hoa cỏ cây cối, bỏ thêm vào con sông sông biển khô cạn.

Mọi người hoan hô, vui sướng, đồng thời càng cần kính trọng quốc sư đại nhân hơn.

Bọn họ thật sự tin tưởng, quốc sư đại nhân thật sự do thiên linh phái tới cứu vớt bọn họ.

Trận mưa này, chính là chứng cứ.

Không có người nào nhớ tới vài ngày trước quốc sư cầi nưa cũng không thành công, bọn họ chỉ nhớ rõ, hiện tại quốc sư thành công, sau một năm dài, cuối cùng cũng có mưa!

Mộ Dung Tuyệt cũng vô cùng vui vẻ, bá tánh an cư lạc nghiệp là mục tiêu duy nhất khi hấn bước lên ngôi vị hoàng đế, hiện giờ hạn hán trăm năm khó gặp cuối cùng cũng giảm bớt, làm sao kêu hấn không vui đây?

Đồng thời, hấn đối với bản lĩnh của Mạc Vân Quả tăng lên một phần.

Xem ra quốc sư, vẫn là có vài phần bản lĩnh thật.

Chuyện này khiến cho tín nhiệm của Mộ Dung Tuyệt với Mạc Vân Quả càng thêm kiên định, do đó ở v ềsau càng thuận lợi cho Mạc Vân Quả hoàn thành nhiệm vụ.

Trận này trời mưa ba ngày ba đêm, một khắc cũng chưa ngừng lại.

Mà ở ngày thứ tư, mưa vẫn như cũ không có dấu hiệu dừng lại.

Lần này, các bá tánh lại có chút luống cuống.

Trận mưa này, vẫn không ngừng đổ xuống, một lần kéo dài không ngừng, chẳng lẽ sẽ xảy ra lũ lụt?

Mọi người trong lòng lo lắng, vốn dĩ đang thấy vũ vui sướng lại biến thành khủng hoảng, bọn họ sợ hãi, sợ hãi lúc sau sẽ là tai hoạ.

Mộ Dung Tuyết hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm này, vì thế ở giữa trưa ngày thứ tư, hắn đến thăm điện Mạc Vân Quả bái phỏng.

Mà trong mấy ngày này, Mạc Vân Quả cực kỳ dễ chịu, có ăn có uống, nhưng lại không được tự nhiên.

Khi Mộ Dung Tuyết đã đến đây, Mạc Vân Quả đang ăn cơm trưa.

Mộ Dung Tuyết vẫy tay cho mọi người lui xuống, nhìn Mạc Vân Quả ăn uống ngon miệng, khỏe miệng mất tự nhiên giật giật.

Luôn cảm thấy hiện tại quốc sư đại nhân có chút không giống trước kia.....

Mộ Dung Tuyết nhìn Mạc Vân Quả ăn hăng say, cũng không quấy rầy nàng, mà để nàng tùy ý ăn.

Cứ như vậy, nửa canh giờ đi qua, Mạc Vân Quả còn đang ăn.

Mộ Dung Tuyết:..... Tâm thật mệt.

Mộ Dung Tuyết thân là hoàng đế, công vụ bận rộn, đương nhiên không thể ở chỗ Mạc Vân Quả lâu được.

Vì thế sau khi ở chỗ Mạc Vân Quả ng ồi chờ nửa canh giờ, nàng vẫn cứ tiếp tục ăn ăn ăn, không hề có để ý đến việc hắn xuất hiện tại đây, Mộ

Dung Tuyết cuối cùng nhin không được mở miệng.

“Quốc sư.....”

Mạc Vân Quả nghe được giọng nói của Mộ Dung Tuyết, nhai một miếng thịt, quai hàm phình phình nghiêng đầu nhìn về phía Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết:.....

“Hả?” Mạc Vân Quả phát ra một tiếng khó hiểu.

Mộ Dung Tuyết ho nhẹ một tiếng nói: “Quốc sư, trận mưa ngoài kia, tới khi nào thì mới ngừng?”

Mạc Vân Quả đương nhiên không biết đáp án, vì thế nàng liền hỏi Thiết Tư Đặc trong phòng phát sóng trực tiếp.

“Dựa theo thế giới của ta, một cái vũ khí có thể khiến trời mưa một đêm, nhưng cái này cũng có liên quan đến oàm cảnh nữa, ừm..... Dựa theo suy luận của ta mà nói, vị diện của tiểu Quả Quả, hẳn sau năm đến sáu ngày sẽ ngừng mưa.” Thiết Tư Đặc trả lời như vậy.

Mạc Vân Quả thấy được câu trả lời, nuốt xuống miếng thịt kia, nói với Mộ Dung Tuyết: “Năm sáu ngày.”

Mộ Dung Tuyết nghe được lời này, thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần không phải vẫn luôn mưa thì tốt rồi.

“Được như vậy là tốt nhất, phù hợp thiên tri đầu mưa thuận gió hoà.”

Mộ Dung Tuyết thành kính nói, hẳn vốn tưởng rằng quốc sư sẽ giống như thế thành kính trả lời hẳn, nhưng mà, Mạc Vân Quả chỉ ăn ăn ăn.

Mộ Dung Tuyết:.....

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 542

Edit: Linhlady

Mộ Dung Tuyệt cảm thấy, hiện tại quốc sư đại nhân, quả thật giống như một con hamster nhỏ, không ngừng ăn ăn ăn, không hề có ý dừng lại.

Đương nhiên, loại ý tưởng này, hẳn cũng chỉ có thể ở trong lòng ngẫm lại.

Nếu để cho người khác biết hẳn hình dung quốc sư như vậy, phỏng chừng bị nói là đại bất kính, mặc dù hẳn là đế vương, nhưng so với thần linh xa không thể với tới kìa, càng được bad tánh tin phục hơn.

Mộ Dung Tuyệt sau khi biết chuẩn xác đáp án, thấy Mạc Vân Quả cũng không để ý đến hẳn, thức thối cáo lui.

Mạc Vân Quả chỉ là nhẹ giọng “Ừ” một tiếng, tiếp tục ăn ăn ăn, không hề có ý nhìn theo hẳn.

Sai khi Mộ Dung Tuyệt đi khỏi đây, Mạc Vân Quả cuối cùng cũng ăn xong cơm trưa.

Vài ngày gần đây thật sự quá thoải mái, trước mắt thân phận của nàng, có thể nói là dưới một người trên vạn người.

Từ chỗ ở cho đến ăn uống đều là riêng biệt, tất cả đều là tốt nhất.

Từ khi cầu mưa thành công, Mạc Vân Quả vẫn luôn ở trong cung điện, có rất nhiều người bái phỏng, ngoại trừ Mộ Dung Tuyệt, người khác nàng đều thống nhất từ chối.

Lý do là “Thân thể không khỏe.”

Những người đó đương nhiên đầu tin như vậy, dù sao cầu mưa cũng là chuyện tiêu tốn linh lực.

Cứ như vậy, hai ngày trôi qua.

Tới ngày thứ năm, cuối cùng trời cũng tan mây.

Sau cơn mưa c ầi v ờng xuất hiện ở các nơi, mọi người sôi nổi hoan hô đây là th ầ n tích thuộc v ề quố c s ư, đ ồng thời, địa vị của quố c s ư trong lòng b ộ n họ càng thêm cường đ ại.

Cả l ục địa đ ược n ướ c mưa g ội rửa qua đ ể ch ịu m ỹ điệ u hài hòa, mọi người cười vui, bắt đ ầ u m ộ t cuộ c s ố ng m ớ i.

Bởi vì này m ộ t năm khô hạn tạo thành các loại t ồ n th ấ t, Mộ Dung Tuyệt cố ý hạ th ầ n chỉ, trong ba năm tiếp theo, hạ thuế xuống còn m ộ t n ử a.

Lần này, thật sự khiến bá tá n h vui mừng.

Có vài đ ại th ầ n tuy rằng không đ ồng ý cách làm của Mộ Dung Tuyệt, nhưng sự áp chế của cáo quan viên khác, họ cũng chỉ có thể cam ch ịu.

Tất cả đ ều đ ang phát triển theo chi ề u hướ ng tốt, mọi người đ ều đ ang nỗ lực cho cuộ c s ố ng tốt đ ẹp hơn.

Tri ề u đ ỉnh trên dưới, m ộ t m ả n h hòa, toàn bộ hoàng tri ề u, m ộ t m ả n h an bình.

Tất cả mọi chuyện, nhìn qua hạnh phúc như thế.

Nhưng mà, Mạc Vân Quả lại không cảm thấy như vậy.

Một lúc sau, Mạc Vân Quả nghĩ tới nhiệm vụ của nàng, giúp Mộ Dung Tuyệt làm mai, ừ m..... Đại khái ý của câu này là vậy.

Vì thế, hoàng hôn ngày thứ năm, Mạc Vân Quả đi tới phòng nghị sự.

Mộ Dung Tuyệt mỗi ngày đ ều phải phê duyệt rất nhi ề u tấ u chương, những đ ại th ầ n đó, việc lớn đến việc nhỏ như hạt mè đ ều phải đ ắ ng báo, h ắ n lại không thể không xử lý.

Khi Mạc Vân Quả đến đây, Mộ Dung Tuyết khó khăn lắm mới phê duyên tấu chương được một nửa.

Đối với việc Mạc Vân Quả đến đây, Mộ Dung Tuyết ngay từ đầu là kinh ngạc, mặt sau lại có chút sợ hãi.

Bởi vì dựa theo lệ thường mà nói, quốc sư gần như sẽ không bước ra tầm điện, trừ khi xảy ra đại sự.....

Mộ Dung Tuyết buông tấu chương, ngẩng đầu nhìn Mạc Vân Quả không hề hành lễ nói: “Quốc sư tới đây, có gì phải làm sao?”

Mạc Vân Quả gật đầu nói: “Tới giúp người làm mai.”

Mộ Dung Tuyết:...

Mộ Dung Tuyết cảm thấy, hình như gặp một quốc sư giả.

“Khụ khụ.....” Mộ Dung Tuyết ho khan một tiếng, tay phải nắm tay đặt ở miệng mình, che dấu cái gì đó.

“Quốc sư, không phiền xin nói lại lần nữa?”

Mộ Dung Tuyết nói với bản thân, nhất định là hắn nghe lầm, nếu không vị quốc sư luôn cao lãnh không dính khói bụi nhân gian, sao có thể đến giúp hắn làm mai?

Mạc Vân Quả nghe thấy Mộ Dung Tuyết nói như vậy, lập tức lại lặp lại một lần, trong giọng nói nghiêm túc, không hề có ý nói giỡn.

Mộ Dung Tuyết:.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 543

Edit: Linhlady

Mộ Dung Tuyệt giật giật khóe miệng, hẳn thật sự rất muốn nói quốc sư xen vào việc người khác, nhưng hẳn cũng chỉ nghĩ như thế mà thôi.

Mọi người đều cảm thấy đương hoàng đế rất tốt, cao cao tại thượng, sống chết người khác đều ở trên tay hắn, không nghĩ tới, trên thế giới này, có rất nhiều thứ hoàng thượng cũng lung định đoạt được.

Tỷ như nói, đắc tội với quốc sư trước mặt.....

“Quốc sư, có phải có dự kiến rồi gì không?”

Mộ Dung Tuyệt nghĩ nghĩ, giải thích thay cho sự khác thường của Mạc Vân Quả.

Chỉ có thần linh chỉ thị cho quốc sư, quốc sư mới có thể tới tìm mình đi?

“Ừm.....” Mạc Vân Quả nghĩ, “Dù có ba ngàn con sông cũng chỉ mức một gáo nước.”

Mộ Dung Tuyệt sửng sốt, nhưng sau đó lập tức phản ứng lại.

Hắn ho nhẹ một tiếng, suy đoán nói: “Quốc sư ý là trăm chỉ có thể cưới một hoàng hậu?”

Mạc Vân Quả gật đầu, đúng là ý này.

Mộ Dung Tuyệt lại giật giật khóe miệng, bắt đầu từ khi nào, thần linh thế mà còn quản mấy thứ này?

Thần linh đương nhiên sẽ không quản, nhưng nhiệm vụ của Mạc Vân Quả lại là như thế.

Mạc Vân Quả cảm thấy, Mộ Dung Tuyết rất dễ nói chuyện, có lẽ, nhiệm vụ này rất nhanh có thể hoàn thành.

Mộ Dung Tuyết nhìn Mạc Vân Quả đoan đoan chính chính đứng ở nơi đó, gương mặt kia trước sau như một lạnh băng, người trước mắt, thật sự là quốc sư không sai.

“Vậy quốc sư cảm thấy ta nên cưới ai?”

Mộ Dung Tuyết nghĩ nghĩ, tung ra một vấn đề

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Mộ Dung Tuyết, sau đó mới nói nói: “Ta giúp người tìm.”

Tuy rằng là câu trêu trợt, nhưng rồi lại ngữ khí lại mang theo vẻ thần bí khó hiểu.

“Được.” Mộ Dung Tuyết trong mắt xẹt qua một tia u quang, đang ở vị trí này, căn bản không có cách nào cưới được nữ nhân mình thật lòng yêu.

Đây là chuyện từ nhỏ hắn đã biết.

Một khi đã như vậy, như vậy ai tới làm đương kim hoàng hậu lại có quan hệ gì đâu?

Huống chi, nếu là quốc sư nói tự chọn, hắn không có bao nhiêu người sẽ phản đối.

Như vậy nghĩ Mộ Dung Tuyết đương nhiên sẽ đồng ý.

Nghe được một tiếng được của Mộ Dung Tuyết, Mạc Vân Quả mới phát hiện, thân là một “Hoàng Nương”, trong tay nàng thế mà không có bức họa cô nương cùng tư liệu cơ bản nào!

Mạc Vân Quả lập tức cáo biệt Mộ Dung Tuyết, sau đó chuẩn bị đi sưu tập cô bức họa cùng tư liệu, sau đó để cho Mộ Dung Tuyết chọn!

Bởi vì Mạc Vân Quả vội vàng cáo biệt, Mộ Dung Tuyệt tỏ vẻ vẻ mặt mộng bức.

Đương nhiên, hắn cũng không mộng bức bao lâu liền chăm chú đi phê duyệt tấu chương trong ngày.

Mà bên kia, Mạc Vân Quả trở lại tầm điện sai người đi thu thập tư liệu, người khác tuy rằng khó hiểu, lại vẫn không dám hỏi cái gì, chỉ là làm theo đi.

Nhưng thật ra trong phòng phát sóng trực tiếp, đối với cô nương thời đại này khá tò mò, sau đó bắt đầu một phen đàm luận.

“Các người nói, thế giới này có thể có thâm mỹ dị thường hay không?”

“Hắn sẽ không có đi?”

“Không thể nào? Bối cảnh chuyên xưa cũng không có giới thiệu á.”

“Vậy các người nói, thế giới này mỹ nữ nhiều hay không?”

“Lầu trên ta nói cho người một câu: Thế giới này cũng không thiếu cái đẹp, chỉ là thiếu đôi mắt phát hiện cái đẹp mà thôi.”

“Lăn lăn lăn!”

“Ai, nói tiểu Quả Quả có thể nghĩ đến tìm bức họa các cô nương, tấm tắc, tiến bộ nha!”

“Ai, tiểu Quả Quả nhà ta thật sự tấn chức làm H ồng Nương.”

“H ồng Nương tiểu Quả Quả, ha ha ha ha!”

“Xem H ồng Nương tiểu Quả Quả có kết được một đoạn nhân duyên hay không, tất cả, đều ở phòng phát sóng trực tiếp!”

“Tiểu Quả Quả tỏ vẻ: Hừ! Một chút vấn đề đều không có!”

“Tiêu Quả Quả mới sẽ không hừ, nàng chỉ là bình tĩnh nhìn người, nhìn đến khi người thừa nhận sai lầm mới thôi 2333333333”

“Lầu trên nói rất có đạo lý.....”

Mạc Vân Quả:.....

Edit: nhân dịp nhận được chiếc bìa xinh xẻo, đáng iu, tui lại ngoi lên đây (●●●●●)♥

cập đến một người dùng

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 544

Edit: Linhlady

Phòng phát sóng trực tiếp luôn luôn có bầu không khí náo nhiệt, bất kể là giây phút nào, bọn họ giống như có vô số chuyện để nói.

Có đôi khi, Mạc Vân Quả cũng sẽ tò mò, làm sao lại có nhiều chuyện để nói như vậy?

Cũng có nhiều lúc, Mạc Vân Quả luôn an an tĩnh tĩnh nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói chuyện phiếm, nàng rất ít khi nói chuyện tám nhảm với bọn họ.

Phòng phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả, luôn kỳ quái như vậy.

Nói trở về, sau khi Mạc Vân Quả xem phòng phát sóng trực tiếp bình luận, đối với thân phận hồng nương của mình cũng gật đầu đồng ý.

Cũng không biết Đoàn Tử là nghĩ như thế nào, đây đã là nhiệm vụ thứ ba nàng nhận chức hồng nương rồi.

Trong hoàng cung người làm việc hiệu suất không tồi, không đến một ngày, bên trong hoàn thành này, phạm là cô nương từ mười lăm đến hai hai tuổi chưa thành thân thì chân dung đầu nằm ở đây, tất cả đều đưa đến trước mặt Mạc Vân Quả.

Trong phòng bày toàn là chân dung các cô nương, khiến căn phòng vốn quanh quẽ trở nên sinh động hơn.

Mạc Vân Quả để cung nhân xếp các bức họa vào trong phòng, sau đó để bọn họ lui ra ngoài.

Mà nàng tự mình bắt đầu lựa chọn.

Dù sao nhiều người như vậy, chỉ sợ Mộ Dung Tuyết không có thời gian đến xem.

Đám người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng đồng ý với quyết định này của Mạc Vân Quả, bọn họ cũng muốn nhìn mỹ nhân ở thế giới này, nghĩ thôi đã thấy hưng phấn rồi!

Nhưng sự thật chứng minh, bọn họ sai rồi.

Thế giới này kỹ năng hội họa có hạn, hơn nữa đám cung nhân kia giăng lưới trên diện rộng, căn bản mặc kệ diện mạo như thế nào, chỉ cần phù hợp điều kiện là nữ, đều đưa tới chỗ Mạc Vân Quả.

Vì thế, đám người trong phòng phát sóng trực tiếp đồng loạt mở ra hình thức phun tào*.....

*Thổ (phun) tào: châm chọc chê bai (ghê tởm muốn ói ra v.v...)

“Người này quá gầy, không tốt không tốt!”

“Oa! Thật lớn một đoàn thịt!”

“Mắt của lâu trên có vấn đề à, kia rõ ràng là một người!”

“Ha hả!”

“Oa! Không tin được trên mặt người này lại có cái mụn to như vậy!”

“Phi, đó nốt ruồi lệ chi đi?”

“Là mụn! Tin tưởng ta! Ai lại có nốt ruồi lệ chi ở miệng bao giờ!”

“Oa, dáng người của người này, cao lớn thô kệch, ừm..... Vừa lúc có thể áp đảo thân thể của Mộ Dung Tuyết.”

“Tiểu Quả Quả, người này nửa người trên cùng nửa người dưới giống trường gia ~”

“VẬY NÀNG THẬT LÀ RẤT TUYỆT NGÀ ~”

MẠC VÂN QUẢ:.....

MẠC VÂN QUẢ NHÌN THOÁNG QUA BỨC HỌA TRONG TAY, THẬT ĐÚNG LÀ NỬA NGƯỜI TRÊN CÙNG NỬA NGƯỜI DƯỚI GIỐNG NHAU.

TRONG CĂN PHÒNG NÀY BỨC HỌA ĐÃ BỊ NÀNG ĐẢO LỘN XỘN, ĐỦ TƯ CÁCH ĐẶT Ở MỘT BÊN, KHÔNG HỢP CÁCH ĐẶT Ở BÊN KIA.

MẠC VÂN QUẢ NHÌN THOÁNG QUA CHỖ ĐỦ TƯ CÁCH, ỪM..... KHÔNG CÓ MỘT BỨC HỌA NÀO.

THẬT SỰ LÀ ĐÁM NGƯỜI PHÒNG PHÁT SÓNG TRỰC TIẾP PHUN TÀO QUÁ MỨC LỢI HẠI, HƠN NỮA ĐỒNG CHÂN DUNG NÀY THẬT CHẴNG RA GÌ, CHO NÊN XEM MỘT LƯỢT, NÀNG CŨNG KHÔNG THẤY VỪA LÒNG.

MẠC VÂN QUẢ CẢM THẤY, CỨ NHUE VẬY CŨNG KHÔNG PHẢI LÀ BIỆN PHÁP TỐT.

NÀNG ĐỨNG LÊN ĐI RA KHỎI TẦM ĐIỆN, CHUẨN BỊ TÙY Ý ĐI DẠO, NHÌN XEM CÓ THỂ GẶP ĐƯỢC MỸ NHÂN NÀO HAY KHÔNG.

HIỂN NHIÊN, MỸ NHÂN THÌ KHÔNG GẶP ĐƯỢC, VỪA HAY LẠI ĐỤNG MỘ DUNG TUYỆT CŨNG ĐANG ĐI DẠO.....

MỘ DUNG TUYỆT LÀ BỞI VÌ VỪA VẶN XỬ LÝ XONG TẤU CHƯƠNG, CHUẨN BỊ TÙY Ý ĐI MỘT CHÚT, DÙ SAO CŨNG NG ỒI MÃI MỘT CHỖ KHÔNG TỐT.

KHI HẮN THẤY MẠC VÂN QUẢ, CÒN THOÁNG KINH NGẠC MỘT CHÚT.

BỞI VÌ QUỐC SƯ LUÔN LUÔN KHÔNG DÍNH KHÓI LỬA PHẠM TỤC, CẢ NGÀY ĐỀU LÀ Ở TẦM ĐIỆN, NGOẠI TRỪ CÓ NGHI THỨC BÊN NGOÀI, THÌ GẦN NHƯ KHÔNG RA NGOÀI.

NÀY Ở TRONG NGỰ HOA VIÊN NHÌN THẤY QUỐC SƯ, THẬT ĐÚNG LÀ LẦN ĐẦU.

MỘ DUNG TUYỆT CHỦ ĐỘNG TIẾN LÊN HƯỚNG MẠC VÂN QUẢ CHÀO HỎI.

“QUỐC SƯ HÔM NAY THẬT CÓ NHÃ HỨNG.”

Mộ Dung Tuyệt tự nhiên đi đến bên người Mạc Vân Quả nói.

Mạc Vân Quả nhẹ giọng “ừ” một tiếng, sau đó hướng bên cạnh dịch một bước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 545

Edit: Linhlady

Mộ Dung Tuyệt gần như không nhận thấy được động tác của Mạc Vân Quả, tự nhiên nhích lại gần bên người Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả:.....

“Cái tên Mộ Dung Tuyệt này, là muốn chiếm tiện nghi của tiểu Quả Quả nhà ta sao? Vẫn luôn hướng tới bên người tiểu Quả Quả nhà ta dựa!”

“Hừ hừ! Vừa thấy đã biết tâm không tốt!”

“Chẳng lẽ hán nhi ều năm như vậy không thành hôn, là coi trọng tiểu Quả Quả nhà ta sao!”

“Bồn*! Nhà ta tiểu Quả Quả mới tới đây được mấy hôm được không!”

*Về ngu đần

“Đúng vậy, cho dù xem trọng cũng là xem trọng nguyên chủ mới phải.”

“Vậy cái tên Mộ Dung Tuyệt này muốn làm gì?”

“Quản hán muốn làm gì đâu! Dù sao đối với tiểu Quả Quả nhà ta sẽ không có hại!”

“Tiểu Quả Quả, hán nếu dám khi dễ người, người dùng một ngón tay chọc chết hán!”

“Ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này xem diễn, ừm..... Ta cái gì cũng không nói 23333333”

Phòng phát sóng trực tiếp lại một phen náo nhiệt, Mạc Vân Quả chỉ nhìn lướt qua, sau đó cũng không muốn chú ý đến.

Lúc này Mộ Dung Tuyết nghe thấy Mạc Vân Quả lãnh đạm trả lời, ở trong lòng vừa lòng gật gật đầu, quả nhiên, quốc sư lãnh đạm như vậy mới giống quốc sư ngày thường.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Mộ Dung Tuyết, lại hướng bên cạnh dịch dịch.

Lúc này đây Mộ Dung Tuyết cũng không có hướng bên kia di động, hẩn nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, sau đó đem ánh mắt đầu về phía trước, nhìn như vô tình hỏi: “Ta nghe bọn hẩn nói, quốc sư muốn rất nhiều chân dung nữ nhân?”

“Ừ.”

Mạc Vân Quả gật đầu đáp, sự thật đó là như thế.

“Là đã xảy ra chuyện gì sao?” Trong giọng nói của Mộ Dung Tuyết hỗn loạn một tia lo lắng hỏi, nếu cùng hoàng triều có quan hệ, như vậy hẩn phải để ở trong lòng.

Mạc Vân Quả không hề hay biết lo lắng của Mộ Dung Tuyết, nàng gật gật đầu, đương nhiên là có việc, bởi vì đây là nhiệm vụ của nàng.

“Có thể nói cùng trẫm không?” Mộ Dung Tuyết đem tư thái phóng có chút thấp, ở trước mặt quốc sư, ở trước mặt thần linh, hẩn cùng nhân gian này, không đáng giá nhắc tới.

“Ừm.....” Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Mộ Dung Tuyết, đột ngột hỏi: “Người có người mình thích không?”

Mộ Dung Tuyết:..... Cái vấn đề quý gì thế?!

Mộ Dung Tuyết ho nhẹ một tiếng hỏi: “Việc này rất quan trọng sao?”

“Ừ!” Lúc này đây, Mạc Vân Quả trả lời thật nhanh thật kiên định.

Mộ Dung Tuyết nghe được Mạc Vân Quả trả lời, ổn định lại tâm thần, trong lòng toát ra vô số suy đoán, đồng thời cũng nghiêm túc trả lời: “Có.”

Mạc Vân Quả:.....

“Nani (cái gì)? Mộ Dung Tuyết thế mà cũng có người trong lòng? Nhưng mà trong bối cảnh chuyện xưa không nhắc đến mà!”

“Oa! Không phải là thích tiểu Quả Quả nhà ta chứ?”

“Có khả năng đó!”

“Nói như vậy, cũng có thể giải thích vì sao chuyện xưa bối cảnh không có nói.”

“Nhưng mà, cũng có một loại khả năng là do bối cảnh chuyện xưa cốt tình không nhắc đến ~”

“Đúng nha, nếu chuyện này liên quan đến nhiệm vụ, thì không nhắc đến cũng là chuyện bình thường.”

“Ừm..... Lẳng lặng chờ đợi.”

“Ng ẩ chơ (đáng vẽ ngoan ngoãn).....”

Mạc Vân Quả nhìn Mộ Dung Tuyết, nếu là sớm biết hần vó người trong lòng, vậy nàng tìm một đồng chân dung, rồi sau đó ng ẩ nhìn có ý nghĩa gì.....

“Ai?” Mạc Vân Quả hỏi.

Trong mắt Mộ Dung Tuyết xẹt qua một tia khó xử, hần không nghĩ nói cho bất kỳ ai về người hần thích, làm một đế vương, căn bản là không xứng có được người mình yêu, bởi vì hần, không cho được nàng loại hạnh phúc kia.....

Mộ Dung Tuyết thật lâu không trả lời Mạc Vân Quả, hần trầm mặc, nhìn phương xa, nhìn chỗ vô cùng xa kia, giống như cứ nhìn như vậy, hần có thể nhìn thấy người hần thích.....

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 546

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả thấy Mộ Dung Tuyết không nói gì, chọc chọc cánh tay hắn.

Mộ Dung Tuyết chỉ cảm thấy từ chỗ cánh tay truyền đến cảm giác đau đớn lịch liệt, hắn nhe răng, từ niệm tưởng hồi tưởng lại.

“Quốc sư?”

Mộ Dung Tuyết khó hiểu nhìn Mạc Vân Quả.

“Ai?” Mạc Vân Quả lại lần nữa hỏi.

Mộ Dung Tuyết nhấp miệng, hiển nhiên không nghĩ trả lời vấn đề này.

Hắn cau mày lại, đôi mày kiếm kia nhìn qua cũng mất vài phần sáng rọi.

“Một nữ nhân.” Hắn trầm giọng nói.

Mạc Vân Quả:.....

“Phốc ha ha ha! Những lời này không ngờ chọc đúng điểm cười của ta!”

“Người người thích là ai? Ừm..... Một nữ nhân! Câu trả lời này, thật không dám khen!”

“Ít nhất câu này cũng chứng minh người ta thích khác giới nha!”

“Ai, ý niệm này, người thích đại khái là một nữ nhân.”

“Câu trả lời này tôi cho điểm tối đa 233333333333”

“Ai?” Mạc Vân Quả tiếp tục hỏi.

Mộ Dung Tuyệt cau mày hỏi: “Đáp án này, rất quan trọng sao?”

“Đúng!” Mạc Vân Quả vẫn kiên định như cũ.

Mộ Dung Tuyệt hít sâu một hơi, cũng không có nói thẳng ra tên người kia, mà nói về một chuyện xưa.

“Ở khi ta mười lăm tuổi, phụ hoàng qua đời, ta bị đẩy lên vị trí tân hoàng.”

“Lúc ấy ta cũng vô cùng mê man, thiên hạ rộng lớn này, tất cả đều nằm trong khống chế của ta, nhưng ta lại cảm thấy trống rỗng, quyền lợi trong tay ta, một bàn tay trắng trống rỗng.”

“Ta không quan tâm đến chính sự, cũng mặc kệ phía dưới quần thần hai lòng, việc mỗi ngày ta thích làm nhất, đó là đến bãi săn phía sau hoàng cung, đi đâu vào trong tới một hồ thiên nhiên tắm, đó là thời khắc ta cảm thấy vui vẻ nhất.”

“Mà có một ngày, ngoài ý muốn có một nữ nhân xông đến, đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng.”

“Ta không hỏi nàng vì sao lại xuất hiện ở nơi đó, nàng cũng không biết thân phận của ta.”

“Ta cùng nàng từ lúc bắt đầu đã có đủ loại hiểu lầm dần dần trở nên có tình cảm, nàng dạy ta rất nhiều, phải có trách nhiệm với bách tính với thiên hạ, mà chuyện quan trọng nhất nàng dạy cho ta.”

“Ta ý thức được, ta yêu nàng, ta muốn cưới nàng làm hoàng hậu.”

“Một ngày kia, ta chuẩn bị thẳng thắn nói ra thân phận của ta, nàng đột nhiên làm ta hôn mê.”

“Trong lúc ta hôn mê, dường như ta đã mơ thấy một giấc mộng, một giấc mộng thật đẹp, nhưng mà sau khi ta tỉnh lại, nàng ấy đã biến mất,

vĩnh viễn không gặp lại.....”

Mộ Dung Tuyết khi nói chuyện này, toàn bộ quá trình đều dùng “Ta”, mà không phải “Trẫm”.

Mạc Vân Quả không hiểu tâm tình phức tạp của Mộ Dung Tuyết, nàng nghe xong toàn bộ chuyện xưa, chỉ có một vấn đề

“Nàng ở đâu?”

Mộ Dung Tuyết:.....

Bị Mạc Vân Quả hỏi câu kia, tâm tình bị thương vừa rồi lập tức biến mất vô tung vô ảnh!

Mộ Dung Tuyết giật giật khóe miệng, lắc đầu nói: “Trẫm không biết.”

“Tìm!” Mạc Vân Quả trực tiếp đơn giản nói ra.

Mộ Dung Tuyết:.....

“Quốc sự, chuyện này rất quan trọng sao?” Mộ Dung Tuyết hỏi.

“Đúng!” Mạc Vân Quả gật đầu, tỏ vẻ thật sự rất quan trọng!

Tương đương với nhiệm vụ của cô, đương nhiên rất quan trọng!

Mộ Dung Tuyết một chút cũng không có hoài nghi lời Mạc Vân Quả nói, hần nói thẳng: “Nhưng mà trẫm không biết nàng ấy tên là gì, cũng không biết nàng ấy là người ở nơi nào, căn bản không biết từ nơi nào có thể tìm được nàng ấy.”

“Diện mạo!” Mạc Vân Quả nhìn thẳng Mộ Dung Tuyết nói.

Mộ Dung Tuyết lập tức hiểu được ý nàng muốn nói, hần liên tục gật đầu nói: “Trẫm nhớ rõ dáng vẻ của nàng ấy, trẫm có bức họa của nàng ấy.”

Ánh mắt Mạc Vân Quả sáng lên, vươn tay trực tiếp nói với Mộ Dung Tuyết: “Cho ta.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 547

Edit: Linhlady

Mộ Dung Tuyệt nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Mạc Vân Quả, hẳn thật sự nghĩ rằng nữ nhân có quan hệ với đại sư thiên hạ này.

Không biết vì sao, nội tâm hắn ần ần có một tia chờ mong.

Hắn thật sự đã lâu đã lâu không nhìn thấy nàng ấy.....

Kỳ thật, Mộ Dung Tuyệt cũng nói dối Mạc Vân Quả một vài việc.

Năm mười lăm tuổi gặp nàng ấy là thật, địa điểm cũng là thật, chuyện phía sau cũng là thật, chỉ có chuyện cuối cùng, hắn tự ý thay đổi một ít.

Chân tướng chuyện kia là, ngày hôm đó hắn thăng thần với nàng ấy, nhưng lại bị người kia cự tuyệt.

Nàng ấy lấy sinh mệnh bản thân buộc hắn thề, không được chủ động tìm nàng, sau đó hắn liền bị nàng ấy mê choáng.

Ở thời điểm té xỉu, hắn cũng chính xác mơ một giấc mộng đẹp, ở trong mộng, hắn cùng nàng, tận hưởng cá nước thân mật.....

Nhưng nà, khi tỉnh lại chỉ có một khu rừng trống rỗng, cùng bản thân hắn mang tâm trạng trống rỗng.

Hắn vẫn luôn tuân thủ ước định của hai người, chưa bao giờ chủ động đi tìm nàng ấy.

Chớp mắt, đã mười năm trôi qua.

Đối với chuyện Mạc Vân Quả muốn tìm kiếm nàng ấy, trong lòng Mộ Dung Tuyệt rối rắm, nhưng nhiều hơn, là vui sướng.

Lúc này, cũng không phải là hấn chủ động tìm nàng ấy!

Hấn à, là bị quốc sư đại nhân bức bách á!

Mộ Dung Tuyết cảm thấy, giờ khắc này, hấn cảm thấy quốc sư quả thật quá anh minh thần võ!

Mộ Dung Tuyết mang theo Mạc Vân Quả đi tới ngự thư phòng, sau đó từ một nơi bí ẩn lấy ra một bức họa, đưa cho Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả mở bức họa ra, chỉ thấy phía trên bức họa, là một nữ nhân thướt tha yêu kiều.

Nữ nhân tóc dài buông xõa, có vài sợi tóc phiêu đảng ở không trung, khiến cả người nàng ấy phiêu dật, tiên khí.

Đây là một mỹ nhân, chỉ qua một bức tranh thôi, cũng có thể thấy đây là một nữ nhân.

“Oa! Đại mỹ nhân!”

“Oa! Mộ Dung Tuyết cái tên càn thú này!”

“Oa! Oa! Oa!”

“Lầu trên choáng váng!”

“Cho nên nói, người Mộ Dung Tuyết yêu chính là nữ nhân này, sau đó nhiệm vụ kế tiếp của tiểu Quả Quả, đó là tìm được nữ nhân này?”

“Đương nhiên!”

“Nữ nhân mỹ lệ như vậy, khẳng định phải tìm!”

“Có chỗ kỳ quái nha, nếu dễ tìm như vậy, như vậy vì sao Mộ Dung Tuyết không tìm?”

“Chẳng lẽ hấn lừa tiểu Quả Quả nhà ta?”

“Hừ..... Trước tên mặc kệ lừa hay không lừa, hiện tại chuyện quan trọng nhất đó là tìm được nữ nhân kia không phải sao?”

“Đúng thế đúng thế! Trước tìm được nữ nhân kia, tiểu Quả Quả cố lên!”

Mạc Vân Quả đem bức họa ghi tạc trong lòng, sau đó liền đem bức họa trả lại cho Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tuyết tiếp nhận bức họa, thật cẩn thận đem nó cuộn lại.

“Ta giúp người tìm.” Mạc Vân Quả nói xong câu đó lúc sau liền rời đi, thế cho nên nàng không có nghe thấy Mộ Dung Tuyết kia ý vị thâm trường nói một tiếng “Được”.

Mạc Vân Quả quyết định muốn tìm người, đương nhiên muốn hành động.

Nhóm người trong phòng phát sóng trực tiếp sôi nổi muốn giúp Mạc Vân Quả ra chủ ý, cuối cùng đưa ra một kết luận là tiểu Quả Quả gạt những người khác tự mình ra ngoài đi tìm, người xinh đẹp như vậy, nhất định rất có danh tiếng!

Cho nên, chỉ cần tìm mỹ nhân trên giang hồ là được!

Còn việc vì sao muốn lừa người khác, đương nhiên là muốn chơi đùa một trận rồi.

Bọn họ mới sẽ không nói cho tiểu Quả Quả, bọn họ muốn nhìn phong thổ thế giới này đâu!

Nếu là nhanh như vậy liền tìm thấy người gì đó, không phải thật không thú vị sao!

Mạc Vân Quả cũng không nghĩ nhiều như vậy, nàng chỉ cảm thấy, một người hành động rất tiện, dù sao nàng một ngón tay đều có thể chọc người chết, mà những thái giám cung nhân kia, có thể làm được sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 548

Edit: Linhlady

Rất nhanh Mạc Vân Quả đã ra khỏi hoàng cung, ở trong quá trình này, nàng không nói cho bất kỳ kẻ nào, đương nhiên, vì đảm bảo không bị lộ, nàng còn dùng dụng dịch chĩnh dung phòng phát sóng trực tiếp đánh thưởng cho nàng.

Ra ngoài hoàng cung Mạc Vân Quả đi tới trung tâm phồn hoa nhất kinh thành, chẳng sợ lúc này là buổi tối, này tòa hoàng thành vẫn như cũ mang vẻ mỹ lệ của nó.

Đèn đuốc sáng trưng hoàng thành, vàng son chói ngợp mọi người, đây là thế giới cuồn cuộn hoan của bọn họ.

Mạc Vân Quả cũng không có địa điểm chính xác, chỉ là cảm thấy nơi nào có nhiều người thì nơi đó có cung cấp tin tức nhiều nhất.

Vì thế, vì muốn tìm thấy người nọ, Mạc Vân Quả đi tới một nơi là tiêu chí hàng đầu khi tới cổ đại — — thanh lâu.

Thanh lâu lớn nhất nơi này có một cái tên rất êm tai, gọi là “Tìm Hoan Lâu”.

Tìm sự sung sướng trong thiên hạ, đó là tiến vào đây thể hiện bạt năng nguyên thủy nhất của loài người.

Mạc Vân Quả mặc một thân nữ trang đi vào, những người gác cổng cũng không cản nàng đi vào.

Bởi vì ở Tìm Hoan Lâu, không chỉ có có nữ nhân hầu hạ, càng có các loại nam nhân.

Có thể nói, chỉ cần người ra nổi giá tiền, nghĩ muốn dạng người nào đều có.

Tim Hoan Lâu này có thể ngang nhiên tồn tại dưới chân thiên tử, đương nhiên phía sau cũng sẽ có một thế lực cường đại, nếu không sai vô thế quang minh chính đại mà tồn tại như vậy?

Phòng phát sóng trực tiếp đối cảm thấy cực kỳ hứng thú với Tim Hoan Lâu này, sôi nổi thúc giục Mạc Vân Quả đi vào “Chơi”.

Đương nhiên, dựa theo tính tình của Mạc Vân Quả, cái kiểu chơi đùa kia cũng chỉ là chơi đùa đơn thuần mà thôi.

Hôm nay thời điểm Mạc Vân Quả tới, vừa lúc là khi Tim Hoan Lâu tổ chức thi đấu tìm hoa khôi, mỗi năm tổ chức một lần, cái này cũng giải thích cho việc vì sao ở đây lại có nhiều người như vậy.

Mạc Vân Quả tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống, sau đó thấy trên khán đài có một nữ nhân ăn mặc lộ liễu.

“Kế tiếp, xin mời Kiếm Tình công tử thổi một khúc tiêu ~”

Nữ nhân kia đè nặng giọng nói, ý muốn giả giọng kiều mị ngọt ngào.

Cố tình người nơi này có vẻ đều thích cái dáng vẻ kia, mọi người thét chói tai, vỗ tay, nơi này, ai ai đều có dáng vẻ điên cuồng.

Mạc Vân Quả lẳng lặng mà ngồi ở chỗ kia, nhìn mọi người tung hô, lẳng lặng ngáp một cái.

Nàng giống như..... Có chút mệt nhọc.....

“Ai nha nha! Tiểu Quả Quả người cư nhiên ngáp!”

“Thời khắc xuất sắc như vậy, như thế nào có thể ngủ đây!”

“Tiểu Quả Quả, ngàn vạn lần không cần ngủ! Người một khi ngủ, phòng phát sóng trực tiếp sẽ phải đóng cửa đấy ~”

“Hừ! Một đám lâu trên thật hư, tiểu Quả Quả nhà ta mệt nhọc liền muốn ngủ ~”

“Ta cũng bội phục tiểu Quả Quả, dưới tình huống như thế cũng có thể đi ngủ 23333333333”

“Nhưng không sao, cũng không xem tiểu Quả Quả nhà ta là ai, ha ha ha ha!”

“Lại nói, cái tên Kiếm Tình công tử kia lớn lên có vẻ kì ầu mị?”

“Tắm tặc, thân thể nhỏ bé này, so nữ nhân còn muốn quyến rũ hơn.”

“Ai, với thân thể nhỏ bé kia, thứ ta nói thẳng, để thụ hạ ta tiếp chắc được một chiêu.”

“Người ta căn bản không cần tiếp chiêu của người, trực tiếp dùng mỹ mạo đem người mê đảo không phải được rồi sao? 23333333333”

“Cảm giác ầu trên nói rất có đạo lý ~”

Mạc Vân Quả lại ngáp một cái, nhìn nam nhân đang thổi tiêu trên đàn, dáng người đứng nhỏ xinh thật.

Dựa theo lời đám người trong phòng phát sóng trực tiếp mà nói, với cái thân thể kia của hắn, ở trong tay nàng, cũng chỉ cần một chiêu.

Mạc Vân Quả cảm thấy, chỉ cần một đầu ngón tay của mình thôi cũng có thể chọc chết hắn.

Người chung quanh hét chói tai, sôi nổi gào hét cái gì mà “Tình Tình tuyệt vời!” “Tình Tình đẹp nhất!”

Trong đó, đa số là nữ nhân, nhưng cũng không thiếu nam nhân ở đây gào hét lớn.

Mọi người nơi này, tận tình phô bày dự vọng nguyên thủy nhất của họ.....

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 549

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả đối với chuyện này không có cảm giác gì, nàng nhìn thoáng qua người ngồi bên cạnh mình, rõ ràng đã bị nam nhân trên đài mê hoặc.

Nước miếng trên khóe miệng sắp chảy ra đến nơi rồi.....

Mạc Vân Quả sờ sờ miệng mình, ừm..... Không có nước miếng.

Lúc này, Kiếm Tình công tử cũng đã biểu diễn xong, nữ nhân bên cạnh cũng chịu ngồi xuống.

Nàng ta cần lấy cái ly, há miệng to uống nước.

Nàng ta nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả ngồi bên cạnh, cười hắc hắc, hơi mang một tia đáng khinh hỏi: “Thế nào? Đã ghiền đi?”

Mạc Vân Quả:?

Hồ Tang nhìn Mạc Vân Quả không nói lời nào, chỉ nghĩ nàng ngược ngùng không muốn suy nghĩ bị lộ mà thôi.

Thật ra nàng ta cảm thấy không cần phải ngược ngùng, người có thể đến nơi này, nào ai có tâm tư đơn giản như vậy.

Hồ Tang lại là cười hắc hắc nói: “Người không biết, ta đã mơ ước Kiếm Tình công tử đã lâu.”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn nữ nhân trước mắt, cao lớn thô kệch, ừ..... Kiếm Tình công tử kia cũng không chống đỡ được một chiêu của nàng ta.

Hồ Tang buông cái ly, đôi mắt có chút si mê, nàng ta cũng mặc kệ Mạc Vân Quả có đáp lại nàng ta hay không, lo tự thân nói: “Lần này ta đã chuẩn bị rất nhiều bạc, hắc hắc hắc.....”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả xoa xoa cánh tay, luôn cảm giác nổi da gà.

“Nữ nhân này..... Cười quá đáng khinh!”

“Hắc hắc hắc (mặt si hán) là như thế này sao?”

“Lăn lăn lăn!”

“Nữ nhân này, tấ m tấ c, là kẻ thú vị!”

“Nữ nhân này vừa thấy chính là khách hàng thâm niên hộ!”

“Tiểu Quả Quả, người hỏi một chút nàng ta có biết mỹ nhân đệ nhất giang hồ hay không?”

“A? Đây cũng là ý kiến hay.”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, lại nhìn nhìn Hồ Tang, cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Người biết mỹ nhân đứng đầu bảng không?”

Hồ Tang nghe được lời này, ánh mắt sáng lên, điên cuồng gật đầu.

“Hắc! Ta nói cho người nha, mỹ nhân đứng đầu bảng! Ta chính là người biết rõ nhất đấy!”

“Kiếm Tình công tử này cũng không nằm trong nhóm mười đầu! Ai, chỉ là đáng tiếc trong bảng xếp hạng mỹ nhân đầu kia có vài người ta không thể trêu vào, bằng không ta cũng muốn nếm thử hương vị xem thế nào đấy.”

Mạc Vân Quả:.....

Hồ Tang dường như chú ý tới ánh mắt của Mạc Vân Quả, sờ sờ đầu nói: “Người đừng có hiểu lầm á! Ta chỉ cảm thấy hứng thú với nam giới thôi.”

“Trên bảng trên này không phải có vài người là nam nhân sao? Ha ha ha ha!”

Mạc Vân Quả: Nga (mặt lạnh nhạt)

“Khụ khụ, ta thấy người có vẻ chừ mong như vậy, ta đây liền cố mà nói cho người khỏe người.”

Hồ Tang hắng giọng lại, lại uống một ngụm trà, mới chính thức bắt đầu nói.

“Đứng thứ mười là nữ nhi Thừa tướng Xúc Y, tri thư đạt lễ, hiên thực, là thê tử tốt để lựa chọn.”

“Người đứng thứ chín là.....”

.....

“Còn người đứng thứ hai, là một đại nhân vật khó lường.”

Hồ Tang bĩu môi, hướng lên trời chỉ chỉ.

Mạc Vân Quả:?

“Ai?” Mạc Vân Quả hỏi.

Hồ Tang không trả lời, lại chỉ chỉ lên trời.

Mạc Vân Quả ngẩng đầu nhìn lại, ừm..... Ngoại trừ nóc nhà vẫn là nóc nhà.

Hồ Tang nhìn đến động tác của Mạc Vân Quả, mắt trợn trắng nói: “Người người này sao lại thành thật như vậy?”

Mạc Vân Quả:Ồ (mặt lạnh nhạt)

Hồ Tang lại chỉ chỉ trời, vẫn là dáng vẻ kín bưng kia.

Mạc Vân Quả:?

Hồ Tang:..... Ta chỉ sợ gặp phải một tên ngốc tử.

Hồ Tang thấy Mạc Vân Quả còn không biết, tiến đến trước mặt nàng, đề thấp thanh âm nói: “Đứng thứ hai, đó là dương kim thánh thượng.....”

Hồ Tang nói xong câu đó sau, liền lập tức ngẩng đầu trở về, nhìn trái nhìn phải, giống như sợ ai nghe thấy được.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 550

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn động tác của Hồ Tang, trăn mặc.

“Oa! Cái tên hoàng đế Mộ Dung Tuyệt thế mà có thể đứng thứ hai trong bảng xếp hạng!”

“Kia gì mà thế mà! Mộ Dung Tuyệt lớn lên tuấn mỹ như vậy, làm sao lại không thể đứng thứ hai? Ta cảm thấy danh xứng với thực đấy!”

“Chẳng lẽ trọng điểm chú ý không nên là: Mộ Dung Tuyệt như vậy mà chỉ đứng thứ hai, vậy người đứng đầu là ai?”

“Không không, ta cảm thấy trọng điểm hẳn là nữ nhân này đến tột cùng là ai, sao có thể biết rõ ràng đến vậy!”

“Ta cảm thấy các l'âu trên nói đầu đúng 2333333333!”

“Bảo bảo mới mặc kệ trọng điểm ở nơi nào đâu! Hừ hừ! Mặc kệ mặc kệ, ta nhưng thật ra muốn nghe nghe, người xưng danh đệ nhất cuối cùng là ai!”

“Đúng vậy đúng vậy! Ta cũng tò mò, tiểu Quả Quả mau hỏi đi mà ~”

“Hỏi một chút hỏi một chút hỏi một chút! Tiểu Quả Quả, mau hỏi!”

Mạc Vân Quả đáp lại thúc dục của một chút phòng phát sóng trực tiếp, đương nhiên, nói là đáp lại, cũng chỉ là một tiếng “Ừ” mà thôi.

“Đứng đầu là ai?” Mạc Vân Quả hỏi Hồ Tang.

Hồ Tang thấy không có người chú ý tới lời nàng ta vừa nói, lúc này mới yên lòng.

Nàng ta lại há mồm uống một ngụm trà giải giải khát, lúc sau, mới tiếp tục nói: “Đứng đầu sao ~ có hai người.”

“Hai người?” Mạc Vân Quả lặp lại một chút.

“Ừ ừ, hai người!” Hồ Tang giống như sợ Mạc Vân Quả không rõ, còn cố ý dùng hai ngón tay giờ lên cho nàng hiểu.

Mạc Vân Quả: Hai người.....

Mạc Vân Quả nhìn Hồ Tang, ý bảo nàng ta tiếp tục nói tiếp.

Hồ Tang chếp chếp miệng, còn dư vị của một chút trà, sau đó lúc này mới đề thấp thanh âm nói: “Một người là thần tích của quốc gia ta, cũng là người được kính yêu sùng kính nhất quốc sư đại nhân.”

Lúc Hồ Tang đang nói lời này, biểu hiện dị thường nghiêm túc đứng đắn, nghĩ đến cũng vô cùng tôn kính quốc sư.

Thân là quốc sư Mạc Vân Quả:..... (về mặt mòng bức)

Hồ Tang thấy Mạc Vân Quả vẫn như cũ vẫn là dáng vẻ không dao động kia, làm fan não tàn của quốc sư đại nhân, nàng ta làm sao chịu được có người nghe đến tên húy của quốc sư đại nhân mà không kích động đây?

Vì thế Hồ Tang làm một động tác khiến tất cả mọi người chấn động.

Nàng ta đập một cái xuống bàn tay đang để trên bàn của Mạc Vân Quả, phát ra “Bang” một tiếng.

Mạc Vân Quả:.....

Hồ Tang: A a a a! Đau đau đau!

Hồ Tang nhìn Mạc Vân Quả vẫn như cũ mặt không đổi sắc, giật giật khóe miệng, người này không cảm giác đau sao!

Trên thực tế, Mạc Vân Quả thật đúng là không cảm giác được đau.

“Người nghe thấy quốc sư đại nhân thế mà không kích động!” Hồ Tang thấy Mạc Vân Quả bị đánh xong cũng mặc kệ, sau đó ra vẻ hung tợn với nàng.

Mạc Vân Quả:.....

Hồ Tang: A a a a a! Sát khí của lão nương!

“Người không kích động ta sẽ không nói cho người người cuối cùng là ai!” Hồ Tang hung tợn nói, “Hơn nữa người cũng đừng nghĩ biết được thông tin từ người khác, trên thế giới này, không có người nào biết rõ bảng xếp hạng mỹ nhân hơn ta!”

Mạc Vân Quả:.....

Hồ Tang thấy Mạc Vân Quả còn không nói lời nào, trên mặt làm ra biểu cảm dữ tợn, một đôi mắt thăm thăm nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả, đồng thời trong miệng phát ra tiếng nghiến răng nghiến lợi: “Người kích động hay không kích động!”

“Kích động.” Mạc Vân Quả lạnh như băng nhả ra hai chữ này.

Hồ Tang:.....

“Người có dáng vẻ này mà kêu kích động?” Hồ Tang liền thiếu chút nữa đi xách cổ áo Mạc Vân Quả lên hỏi.

“Ừ!” Mạc Vân Quả trả lời dị thường kiên định, nàng đúng là kích động, nàng không phải đã nói ra hai chữ “Kích động” sao!

Thân thể Hồ Tang cứng đờ, bị phản ứng của Mạc Vân Quả khiến cho khiếp sợ rã.

Lợi hại! Kích động còn có thể có thao tác như vậy?!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 551

Edit: Linhlady

Bất kể H ồ Tang vẫn còn nghi ngờ Mạc Vân Quả kích động thật hay giả, bởi vì Mạc Vân Quả quả thật không hề làm ra động tác kích động nào.

H ồ Tang thấy Mạc Vân Quả vẫn luôn là đáng vẻ kia, lắc đầu, đành tình nhìn thoáng qua nàng.

Nàng ta đã nghĩ lý do thay Mạc Vân Quả, ừm..... Nàng nhất định có bệnh.

Bằng kiến thức rộng rãi của nàng ta, nữ nhân này hẳn là bị một chứng bệnh gọi là mặt liệt, ai, suốt cuộc đời, nàng sẽ không có biểu cảm gì, thật là bị ai.

Nói không chừng, nữ nhân này ở trong lòng cu ồng hô "Quốc sư đại nhân!" đấy, giống như ngày thường nàng ta vẫn hay làm vậy.

Nghĩ đến đây, ánh mắt H ồ Tang nhìn Mạc Vân Quả ánh mắt tràn ngập đành tình cùng thương hại.

H ồ tang vỗ vỗ Mạc Vân Quả bả vai, ý vị thâm trường nói: "Đáng thương a....."

Mạc Vân Quả:..... (vẻ mặt mòng bức)

"Tổng cảm giác nữ nhân này nào bỏ chút cái gì....."

"Cho nên nói, nào bỏ là toàn bộ vũ trụ bệnh chung ha ha ha ha ha (chống nạnh cu ồng tiếu)!"

"Cư nhiên có thể đối nhà ta tiếu Quả Quả lộ ra đành tình biểu tình, cho nên nữ nhân này đến tột cùng nào bỏ chút cái gì?"

"Tuy rằng ta cũng tò mò, nhưng là chúng ta cũng không thể cạy ra người khác đầu đi?"

"Cho nên chúng ta vẫn là nói h ỏi chính sự đi, kia một cái khác đệ nhất mỹ nhân là ai đâu?"

"Đúng vậy đúng vậy! Có thể cùng nhà ta tiểu Quả Quả cùng đứng hàng đệ nhất mỹ nhân đến tột cùng là ai đâu? Hảo hảo kỳ a!"

Mạc Vân Quả trong lòng cũng có một tia tò mò, nàng trực tiếp bỏ qua h ồ tang trong lời nói ý tứ, trực tiếp hỏi: "Một người khác là?"

H ồ tang bĩu môi nói: "Ta thật làm không rõ, nữ nhân kia là như thế nào bảo dưỡng, nha đầu có như vậy đại hài tử, cư nhiên giống cái mười lăm sáu tuổi tiểu cô nương!"

H ồ tang nói chuyện thời điểm thập phần tức giận, nàng cắn eo, hàm răng ma đến vang lên.

"Lợi hại ta đệ nhất mỹ nhân, cư nhiên có hài tử!"

"Ta cái ngoan ngoãn, kia đến thật đẹp a?"

"A a a a! Hảo hảo kỳ!"

Quảng cáo

"Hài tử bao lớn? Bao lớn? Bao lớn a!"

"Tiểu Quả Quả hỏi mau hỏi mau!"

Mạc Vân Quả nhìn vẻ mặt tức giận h ồ tang hỏi: "Hài tử bao lớn?"

"Mười tuổi!" H ồ tang vẫn như cũ nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Hừ! Nữ nhân kia làm sao có thể cùng quốc sư đại nhân đánh đ ồng đầu? Quốc sư đại nhân phong hoa tuyệt đại!"

Hồ tang đang nói quốc sự đại nhân thời điểm, rõ ràng cùng nhiệt tướng, cùng phía trước nhắc tới nữ nhân kia thời điểm, quả thực là hai cái bộ dáng.

Mạc Vân Quả nghe được "Mười tuổi" thời điểm, trong đầu toát ra một cái ý tưởng, nàng cảm giác chính mình ần ần bắt được cái gì.

"Nàng gọi là gì?" Mạc Vân Quả lại hỏi.

"Không biết!" Hồ tang thở phì phì nói, "Hừ, nữ nhân kia không phải cái gì người tốt, cũng không phải người ta có thể trêu chọc khởi, người vẫn là đừng nghĩ."

Mạc Vân Quả sung nhĩ không nghe thấy, chỉ là nói: "Nàng ở nơi nào?"

Hồ tang thấy Mạc Vân Quả như vậy kiên trì, lúc này mới đem tâm tư đặt ở Mạc Vân Quả trên người.

Nàng trên dưới đánh giá một phen Mạc Vân Quả, sau đó mới nói nói: "Người đối nàng thực cảm thấy hứng thú?"

"Ân." Mạc Vân Quả không chút do dự thừa nhận.

Hồ tang mím môi mới tiếp tục nói: "Ta không biết nàng đang ở nơi nào, nhưng là ta có thể nói cho người, nàng nắm giữ toàn bộ hoàng triều kinh tế mạch máu, thậm chí....."

Hồ tang chỉ chỉ bầu trời nói: "Liền hắn cũng so ra kém nữ nhân kia giàu có."

Mạc Vân Quả:.....

Hồ tang để sát vào Mạc Vân Quả thấp giọng nói nói: "Lại trộm nói cho người một sự kiện, nàng hài tử....."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 552

Edit: Linhlady

Hồ Tang lại chỉ chỉ trời, khía miệng cong lên thành nụ cười.

“Lớn lên có vài phần tương tự đấy!”

Khi Hồ Tang nói chuyện, toàn bộ đôi mắt đầu mị lên, khiến người khác không nhìn thấy đồ vật sản chứa trong ánh nhìn của nàng ta.

Mạc Vân Quả sau khi nghe chuyện này, trong lòng đã xác định được vài chuyện.

Đó chính là đệ nhất mỹ nhân còn lại chính là nữ nhân mà Mộ Dung Tuyệt vẫn luôn muốn tìm kiếm, cũng là nhân vật mấu chốt trong nhiệm vụ của nàng lần này.

Hồ Tang giật miệng, buông cánh tay đang chỉ lên trời xuống, sau đó liếm liếm môi nói: “Ta nói, ta cũng đã nói với người nhiều như vậy, không phải người cũng nên nói gì với ta sao?”

“Ừm.....” Mạc Vân Quả lên tiếng.

Hồ Tang cười hắc hắc truy vấn: “Người hỏi thăm cái này làm cái gì?”

“Ừm.....”

Hồ Tang:..... Luôn ừm là cái quỷ gì?!

“Người không nói cũng không có quan hệ, ta đoán được!” Hồ Tang ngoác miệng cười lớn, tiến đến trước mặt Mạc Vân Quả, rất là đáng khinh nói: “Có phải bởi vì người muốn.....hay không. Hắc hắc hắc!”

Mạc Vân Quả:.....

“Emma! Nữ nhân này cười đến thật sự quá đáng khinh!”

“Quả thực không nữ nhân nhìn thẳng á!”

“Ta thề, ta chưa bao giờ gặp qua người nào cười đến đáng khinh như thế!”

“Khụ khụ, cho nên nói, tiểu Quả Quả nhà ta sẽ không theo nàng ta học cái xấu đi?”

“Ha hả, lần trên người suy nghĩ nhiều rồi, tiểu Quả Quả nhà ta nếu có thể học cái xấu, đã sớm học hư.”

“Đúng thế đúng thế, dù sao trong cái phòng phát sóng trực tiếp này, ngoài ta ra còn lại, đều là một đám tài xế già~”

“Làm một thanh niên trong trắng, ta lẳng lặng nhìn tài xế già lần trên không nói lời nào.....”

“Nhưng mà người đã nói 233333333”

Mạc Vân Quả lần đầu tiên biết đến hai chữ “Đáng khinh”, đó là ở trên người Hồ Tang.

Ừm..... Nàng ta cười, thật sự quá ma mãnh quá đáng khinh.

Mạc Vân Quả cảm thấy, hai chữ “Đáng khinh” này, hình dung nữ nhân này vừa vặn chính xác.

Hồ Tang thấy Mạc Vân Quả vẫn luôn là biểu cảm kia, chuẩn xác mà nói, là không có biểu cảm, trong lòng cũng cảm thấy có vài phần không thú vị.

Nàng ta còn nhớ nữ nhân này bất kính với quốc sư đại nhân đấy!

Nghĩ đến đây, anh mắt Hồ Tang nhìn Mạc Vân Quả có vài phần không tốt.

Nàng ta gõ gõ cái bàn, đối với Mạc Vân Quả nói: “Ta cùng người nói chuyện, ta biết có một chỗ có thể tìm được nữ nhân kia.”

Hừ, để cho người này đi trêu chọc nữ nhân kia đi, hừ hừ! Ai bảo nàng không tôn kính quốc sư đại nhân chứ!

“Nơi nào?” Mạc Vân Quả hỏi.

Hồ Tang cười hắc hắc, khoác tay lên cổ Mạc Vân Quả, đề thấp thanh âm, tiến đến bên lỗ tai Mạc Vân Quả nói: “Tìm Hoan Lâu ~”

Mạc Vân Quả:.....

“Xem như người có vận khí tốt nha ~ hôm nay này hoa khôi đại chiến, nàng hẳn là ở chỗ này, còn có tìm được hay không, phải xem bản lĩnh của người~” Hồ Tang nói xong câu đó lúc sau, nhanh chóng ngẩng đầu chính.

Nàng ta vén tay áo, bắt đầu lớn tiếng kêu lên “Bách hợp công tử!” Tên, ừm..... Bách hợp công tử đúng là người đang trên đài biểu diễn kia.

Mạc Vân Quả còn muốn hỏi cái gì đó, nhưng Hồ Tang lại không hề để ý nàng.

Cả người Hồ Tang hưng phấn cực kỳ, nước miếng trên khóe miệng lại muốn nhỏ giọt xuống dưới.

Mạc Vân Quả thấy một màn như vậy, không nói gì sờ sờ miệng mình, ừ..... Không có nước miếng.

Hồ Tang đã nói toàn bộ câu chuyện, người Mộ Dung Tuyết yêu đang ở trong thanh lâu này, một khi đã như vậy, Mạc Vân Quả muốn tìm được nàng ấy.

Mạc Vân Quả đứng lên, ở trong lúc mọi người đang hưng phấn chậm rãi tìm kiếm thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.....

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 553

Edit: Linhlady

Tuy rằng không biết đệ nhất mỹ nhân xinh đẹp bao nhiêu, nhưng mà nếu đã là đệ nhất mỹ nhân, vậy nhất định không phải người thường có thể so sánh được.

Mạc Vân Quả lặng yên không một tiếng động rời khỏi đại đường ầm ỉ, ngược lại đi tới bên trong nội đường.

So với đại đường, nội đường có vẻ yên tĩnh hơn nhiều.

Tất cả nơi này, dường như trở nên trầm tĩnh.

Mạc Vân Quả đi ở trên đường, một bên chú ý động tĩnh xung quanh.

Lúc này, vừa vặn nàng đi ngang qua một căn phòng truyền đến âm thanh dễ nghe.

“Người nói là, Mộ Dung Tuyết tới tìm ta?” Trong giọng nói kia tràn đầy vui sướng, nhiều hơn thế là sự không thể tin được.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu, gần sát cửa phòng, tỉ mỉ nghe bên trong nói.

“Vâng, dựa theo truyền tin của chúng ta báo lại như vậy.” Trả lời giọng nữ kia là một nam nhân giọng nói trầm thấp.

Phòng trong, Tần Du che miệng mà cười, nhìn kỹ, trong đôi mắt nàng ấy còn có nước mắt.

“Người nói, hẳn vì sao lại muốn tìm ta?”

Tần Du hỏi, cũng không biết đang hỏi nam nhân trước mặt, hay là đang tự hỏi bản thân.

Ảnh Nhất lắc đầu nói: “Không biết.”

Tần Du thở dài một hơi nói: “Cái tên Mộ Dung Tuyết, đáng chết! Lúc trước buộc hần thề không cho hần tới tìm ta, hần nha thật đúng là không tới tìm ta! Tức chết lão nương!”

Ảnh Nhất:.....

Đang ở nghe lén - Mạc Vân Quả:.....

Tương tự mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp đang nghe lén:..... Lợi hại Hoàng Hậu nương nương!

Tần Du xoa xoa giữa mày, đáng vẽ mặt mũi, nhưng ánh sáng trong mắt lại không thể bỏ qua.

“Hừ hừ, hiện tại muốn tìm lão nương, cũng không thể để cho hần được tiện nghi thế được.”

Tần Du lại nói một câu, vui sướng khi nghe được tin tức này cũng dần dần biến mất, thay vào đó là thực giận không tên.

“Ảnh nhất, người tạo cho hần một chút chướng ngại đi, hừ! Kiên quyết không thể để cho hần tìm được ta một cách đơn giản như vậy được!” Tần Du phân phó nói.

Ảnh Nhất giật giật khóe miệng, thật sự không hiểu được chủ tử của mình, rõ ràng để ý muốn chết, lại làm vẻ “Ta không để bụng”.

Người này, cũng đã mười năm trôi qua vẫn như cũ không chịu cuối đầu, à không, nghe thấy người nọ tới tìm nàng ấy, thiếu chút nữa khóc.

Cho nên à, nữ nhân, thật là khó hiểu.....

Ảnh Nhất ở trong lòng lắc đầu, mặt ngoài lại là cung cung kính kính lên tiếng “Vâng!”

Tần Du vẫy vẫy tay, thuận miệng nói: “Thôi, người đi xuống đi.”

“Vâng!” Ảnh Nhất lên tiến trả lời, thân ảnh rất nhanh biến mất ở phòng nội.

Tần Du nhấp một miệng trà, thân nhiên tự đắc buông chén trà, lúc này mới nhẹ nhàng nói: “Người ngoài cửa, vào đi.”

Mạc Vân Quả đang nghe lén:.....

Mạc Vân Quả biết người bên trong phát hiện ra mình, nàng đẩy cửa ra, đi vào.

Tần Du đánh giá Mạc Vân Quả hảo một trận, sau đó nhẹ nhàng phát phát tay áo, cử liền tự động đóng lại.

“Ng ồi đi.” Tần Du lại nhấp một ngụm trà, “Quốc sư đại nhân.”

Thân là quốc sư Mạc Vân Quả:.....

Tần Du nhìn vẻ mặt không biểu cảm của Mạc Vân Quả, khẽ cười một tiếng nói: “Thế gian đồn đãi quốc sư đại nhân cao lãnh lạnh nhạt không để ý khoi lửa nhân gian, hôm nay vừa thấy, ừm..... Đồn đãi quả thật không thể tin~”

Mạc Vân Quả ng ồi xuống, nhìn Tần Du trước mắt, hỏi một câu “Sao lại nhận ra ta?”

Rõ ràng nàng đã dịch dung, còn là thuật dịch dung không thuộc về thế giới này, nữ nhân này sao có thể nhận ra nàng?

Tần Du lắc lư chén trà, cũng không có trực diện trả lời vấn đề của Mạc Vân Quả, chỉ là nói: “Trà này là ta từ Thiên Sơn vận chuyển tới, nếm thử xem ngon không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 554

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả cúi đầu nhìn thoáng qua chén trà, ừ..... Giống như có hơi dơ.

“Lại nói tiếp, đại diện c ầu mưa của quốc sư đại nhân hai tháng trước, quả thật khiến tiểu nữ vô cùng bội phục!”

Tần Du tuy rằng nói lời này, trên mặt lại không hề có ý bội phục, ngay cả một gia kích động cũng không có.

“À.” Mạc Vân Quả nhàn nhạt lên tiếng.

“Quốc sư đại nhân, ừm..... Giống như có sự thay đổi rất lớn so với trước kia!” Tần Du nhàn nhạt tung ra một quả bom lớn.

“Hả?” Mạc Vân Quả nhìn Tần Du, chờ nàng ấy nói câu tiếp theo.

“Trước kia quốc sư, thật là cao cao tại thượng, không dính khói lửa nhân gian, nhưng mà quốc sư đại nhân bây giờ ~” Tần Du đến gần Mạc Vân Quả, ngón tay mảnh khảnh ngoéo một cái trên hàm dưới của Mạc Vân Quả.

“Vô có trở nên ngoan ngoãn ~ ừ..... Hơn nữa.....” Tần Du nói đến một nửa ngừng lại, rất có hứng thú nâng cằm Mạc Vân Quả lên, mắt nàng ấy đối diện mắt nàng.

“Thật giống như một đứa trẻ ngây thơ đang tập trưởng thành, hơi thờ trên người còn mang theo sự thu ần tịnh, lại giống như lây nhiễm cái gì đó, chậm rãi học tập khói bụi nhân gian này.” Tần Du buông Mạc Vân Quả ra, ng ửi thẳng thân mình.

Tần Du thật không hồ là Tần Du, chủ giáp mặt một lần thôi, nàng ấy đã nhìn thấu bản chất của Mạc Vân Quả.

“Nữ nhân này, thật là khủng khiếp!”

“Chắc chắn chắc, nhanh như vậy đã nhì rõ bản chất của một người, nữ nhân này, thực sự có vài phần bản lĩnh.”

“Khó trách cái tên Mộ Dung Tuyết kia lại nhớ mãi không quên nàng ta, có một nữ tử như vậy, đổi lại là ta, cũng sẽ nhớ mãi không quên.”

“Hơn nữa nàng còn có một chút tính cách của cô gái nhỏ, ha ha ha Không ngờ chọc trúng chỗ đáng yêu.”

“Nữ nhân khẩu thị tâm phi ~”

“Ta cũng thật ra tò mò, nữ nhân này sẽ cùng Mộ Dung Tuyết chung đụng thế nào nha.”

“Ừm..... Thật ra ta lại vó suy nghĩ khác các người, ừm..... Ta lại cảm thấy, nàng ta cùng tiểu Quả Quả nhà ta, ha ha ha ha! Cũng thật xứng đôi!”

“Đáng sợ, đảng bách hợp đã xuất hiện!”

“666666666666666666”

Mạc Vân Quả:.....

Tần Du lại bình tĩnh uống một ngụm trà, sau đó lẳng lặng chờ đợi Mạc Vân Quả phản ứng lại.

Nhưng mà trên thực tế, Mạc Vân Quả căn bản là không cần phản ứng cái gì.

Một mớ ngôn từ của Tần Du đối với nàng mà nói, bất quá không đau không ngứa mà thôi.

“Ừ.” Mạc Vân Quả chỉ nhàn nhạt đáp lại một câu.

Tay cầm chén trà của Tần Du cầm cứng lại một chút, đồng thời còn cạn lời giật giật khóe miệng.

Cái này cũng không giống như mình tưởng tượng nha~ quăng ngã!

Chẳng lẽ không phải nên là kinh ngạc sau đó ôm đùi sao! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\

Tần Du quả thật rất thông minh cũng có năng lực, nếu không sẽ không chỉ dựa vào một trăm hai liền lập nghiệp trở thành nhà giàu số một hoàng triều, tài sang trên danh nghĩa của nàng ấy, so với quốc khố còn nhiều hơn.

Nhưng đại đa số người thông minh đều có một khuyết điểm trí mạng, đó chính là thích khống chế người khác.

Tần Du cũng không ngoại lệ, nàng ấy thích đem người khác đùa bỡn trong tay, đây là lạc thú duy nhất nhiều năm không thay đổi của nàng ta.

Tần Du có thể nhận ra Mạc Vân Quả, cũng là dựa vào người kia không giống bình thường thấy rõ lực cùng sức quan sát, đương nhiên, trong đó có nguyên nhân vì nàng ta cảm thấy cô cùng quen thuộc.

Hừm..... Loại quen thuộc này là âm thầm chọc chọc, dù sao quốc sư đại nhân cũng ít có ham muốn thức gì đó giống như sẽ không có ý nghĩ tình ái gì, nhưng mà..... Ai biết cái tên Mộ Dung Tuyết kia có tâm tư gì với nàng!

Tần Du yêu Mộ Dung Tuyết, đây là sự thật không thể nghi ngờ, nàng ấy yêu hắn, yêu rất nhiều năm, rất nhiều rất nhiều năm.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 555

Edit: Linhlady

Lúc trước buộc Mộ Dung Tuyết thề đơn giản là tâm lý cần quấy của tiểu nữ tử thôi.

Ai biết Mộ Dung Tuyết lại thật sự tuân thủ lời hứa giữa bọn họ, nhiều năm như vậy, bất kể nàng ấy nhảy nhót như thế nào ở trong hoàng thành của hắn, hắn đều không chủ động tới tìm hay đi điều tra nàng ấy, càng đừng nói đi tìm.

Nàng ấy sợ dĩ có thể trở thành nhà giày số một cũng là mong muốn hắn chú ý tới mình.

Nhưng mà, giống như cũng chả làm được cái mẹ gì.....

Tần Du là một người vô cùng kiêu ngạo, mắt thấy Mộ Dung Tuyết không chủ động tìm nàng ấy, tự nhiên nàng ấy cũng sẽ không chủ động đi tìm hắn.

Sau đó, một ngày chia ly, chớp mắt đã mười năm.....

Hôm nay, đột nhiên nghe được Mộ Dung Tuyết muốn tìm mình, nàng ấy quả thật kích động đến nhảy dựng lên!

Sau khi kích động xong nàng ấy lại muốn tỏ vẻ, thích khoe khoang bản thân, hưởng thụ biểu cảm sùng bái của người khác.

Lúc này mới có một màn vừa rồi, nàng ấy chọc thủng thân phận của Mạc Vân Quả, nói ra bản chất của nàng.....

Ừm..... Đổi lại là người bình thường mà nói, nàng thật ra sẽ không làm như vậy, dù sao đó là cũng là một hành vi không lễ phép, mà làm một thương nhân, ở rất nhiều thời điểm, nàng ấy đều sẽ không chọc thủng người khác.

Ngược lại Mạc Vân Quả lại không có cảm giác gì, nàng chỉ là cảm thấy T`ân Du vẫn rất lợi hại, ừ..... Ít nhất có thể nhìn ra thân phận của nàng, còn có thể nhận ra nàng khác nguyên chủ, dù sao ngay cả Mộ Dung Tuyết cũng không phát hiện.

T`ân Du thấy Mạc Vân Quả không có phản ứng giống như trong tưởng tượng, quyết định tăng kích thích lên.

Vì thế nàng ấy li ền nói: “Quốc sư đại nhân ra tìm ta sao?”

“Ừ.” Mạc Vân Quả vẫn như cũ nhàn nhạt trả lời nói.

T`ân Du: Vui vẻ! $\wedge(\text{---}\smile\text{---})\wedge$ nam nhân thối kia cuối cùng cũng biết đường tới tìm mình!

“Mộ Dung Tuyết hạ lệnh?” Thật ra trong lòng T`ân Du đã có đáp án, nhưng nàng ấy vẫn muốn hỏi ra.

“Ừ.” Mạc Vân Quả vẫn nhàn nhạt trả lời như trước.

T`ân Du: A a a a a! Hưng phấn! ($p \cong w \cong q$)

“Để cho ta đoán xem làm sao người lại tìm được ta?” Hai mắt T`ân Du sáng long lanh, trạng thái cả người trở nên hưng phấn.

“Ừ.” Mạc Vân Quả vẫn như cũ bình tĩnh đáp lại.

“Ừ..... Mộ Dung Tuyết nói cho người ta ở chỗ này? Không đúng không đúng, hử hử là không biết ta ở chỗ này.” T`ân Du lắc đầu, rất nhanh phủ định cái ý nghĩ này.

“Chẳng lẽ người xem hiện tượng thiên văn tính ra được? Ừ..... Cái này vô cùng có khả năng!” Tay phải T`ân Du nắm lại, nện ở trên tay trái đang mở ra.

Mạc Vân Quả:.....

“Không phải.” Mạc Vân Quả trực tiếp đánh vỡ ảo tưởng của T`ân Du.

Tần Du thấy cái đáp án không đúng, ngẩng đầu, nhìn Mạc Vân Quả từ trên xuống dưới.

Sau đó dừng lại ở trên vai Mạc Vân Quả một chút, sau đó mới chậm rãi nói: “Nữ nhân Hồ Tang kia nói cho người?”

Thật ra Hồ Tang còn chưa nói tên của nàng ta cho Mạc Vân Quả, nhưng không qua mặt được hệ thống vạn năng, khi nàng nói chuyện với Hồ Tang, Đoàn Tử đã tử động cung cấp tên nàng ta.

“Ừ.”

Tần Du lúc này cũng không nhấp trà, há miệng uống một ngụm trà, còn không tốt đẹp tròn trĩnh mắt nói: “Nữ nhân kia đúng là việc nhàn.”

Mạc Vân Quả:.....

“Người làn sao biết?” Mạc Vân Quả hỏi.

Tần Du vươn đầu ngón tay, chỉ chỉ bả vai Mạc Vân Quả nói: “Nhạ, trên vai người, có dấu vết cây dâu diệp (??)như hồ điệp.”

Mạc Vân Quả cúi đầu nhìn thoáng qua bả vai, nhìn kỹ đi, thật đúng là có một mảnh cây dâu diệp.

Chỉ là dấu vết kia rất nhỏ, không nhìn kỹ mà nói, thật đúng là không phát hiện được.

Ừ..... Ánh mắt Tần Du thật tốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 556

Edit: Linhlady

“Nữ nhân kia chỉ sợ là sợ ta làm hại người, cho nên mới để lại một cái dấu vết như vậy, ừm..... Nàng thật đối xử với người rất tốt.” Tần Du nhàn nhạt nói, lúc ánh mắt đảo qua bà vai Mạc Vân Quả hơi lóe lóe.

“Ừ, nàng ấy rất sùng bái quốc sư.” Mạc Vân Quả hiếm khi nói một câu dài thay từ “Ừ”.

Tần Du nghe được lời này sửng sốt, sau đó trên dưới đánh giá Mạc Vân Quả nói: “Đừng nói, nàng căn bản không nhận ra người, chẳng lẽ, người ở trước mặt nàng tự khen chính mình?”

Mạc Vân Quả:.....

“Ha ha ha ha! Vấn đề này hỏi quả thật tốt quá!”

“Tưởng tượng một chút, biểu cảm khi tiểu Quả Quả nhà ta tự khen bản thân, ừm..... Nhất định vô cùng xuất sắc!”

“Tiểu Quả Quả: Quốc sư đại nhân anh minh thần võ đa mưu túc trí lực lớn vô cùng ha ha ha ha ha ha!”

“Lầu trên tâm tư của tiểu Quả Quả nhà ta là để cho người tấu hài đấy à~”

“Tắm tặc, nữ nhân này cũng có tài 2333333333”

“Ha ha ha! Cười chết ba ba!”

“Nhưng mà quả thật Tần Du rất lợi hại.”

“Cũng phải, cũng không nhìn xem nàng là nữ nhân ai coi trọng (mặt kiêu ngạo)”

“..... Lầu trên cầu bản*!”

*Cầu bản: Dơ bản, bản thủ

Phòng phát sóng trực tiếp sôi nổi khen ngợi vấn đề T`ân Du hỏi ra, còn không phải sao, ngay cả tiểu Quả Quả cũng không biết trả lời như thế nào?

Nhưng mà trên thực tế, Mạc Vân Quả thật ra không cảm thấy có cái gì khó xử.

Nàng suy nghĩ một chút nói: “Không có.”

“Tắm tặc, vậy kỳ quái, sao nàng ta lại đối xử tốt với người như vậy?” T`ân Du tò mò hỏi.

“Ừ.....” Mạc Vân Quả suy nghĩ một chút mới nói nói, “Đại khái, là cảm thấy ta quá r`ầy đến nàng ấy ngấm mỹ nam đi.”

T`ân Du:.....

Trong nháy mắt T`ân Du có chút đứng hình, nhưng ngay sau đó tưởng tượng, hôm nay hình như là ngày hoa khôi đại chiến, y theo tính nết của nữ nhân kia, nhất định sẽ d`ồn sức hét to ở đại đường.

Chỉ cần tưởng tượng như vậy thôi, xem ra lời quốc sư nói dường như cũng có vài phần đạo lý..... Cái quỷ á!

T`ân Du quyết định không đi rồi r`ầm vấn đề này, hiện tại nàng ấy thật cao hứng, còn cao hứng hơn việc đi thể hiện bản thân.

“Ta rất lợi hại phải không?” T`ân Du cười tủm tỉm nói, hoàn toàn không cảm thấy hỏi người khác thẳng thừng như vậy có gì không hợp lý.

“Ừ.” Mạc Vân Quả thành thật gật đầu, đúng là có chỗ lợi hại.

T`ân Du gật đầu, lại nhấp một miếng trà nói: “Ta cũng cảm thấy như vậy.”

“Ta chưa bao giờ gặp qua người nào mặt dày như thế (nhăn dãn tiểu Quả Quả chuyên dụng)”

“Cái cô T`ân Du này, chắc chắc, là đồ ăn của ta!”

“Tiểu Quả Quả tiểu Quả Quả ~ ta có phải rất lợi hại không!”

“Ta cảm thấy tiểu Quả Quả lúc này hẳn là hỏi như vậy: Ta có phải rất mạnh không?”

“Không không không, tiểu Quả Quả hẳn là hỏi: Ta có phải rất béo không! (đến nay vẫn như cũ nhớ rõ sự mê muội với béo Quả Quả tiểu ~)”

“Ta cảm thấy tiểu Quả Quả hẳn là hỏi: Ta có phải sức lực rất lớn phải không!”

“Tiểu Quả Quả: Tin hay không ta dùng một ngón tay chọc chết người!”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói không ngừng, tay phải chống cằm, nhìn T`ân Du hỏi: “Ta có phải rất lợi hại hay không?”

T`ân Du:.....

“Người lợi hại người lợi hại người lợi hại nhất!” T`ân Du âm thầm trợn trắng mắt nói.

Nàng ấy cảm thấy mình nhìn lầm Mạc Vân Quả rồi, nơi nào nhìn ra nàng là người ngoan ngoãn? Rõ ràng chính là một kẻ phúc hắc! Hừ! Còn biết ăn miếng trả miếng!

Dù vậy, T`ân Du không thể không thừa nhận, quốc sư rất lợi hại.

Nàng ấy còn nhớ rõ hai tháng trước, nàng ấy ẩn giấu ở trong đám người, nhìn đến nàng ấy chiều mưa, một khắc kia khi nhìn từng giọt mưa rơi xuống, từ sâu trong nội tâm nàng ấy cảm thấy, quốc sư đại nhân, thật không hổ là quốc sư đại nhân.

Lúc ấy quốc sư đại nhân, thật sự là đẹp tới nỗi không giống phàm nhân.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 557

Edit: Linhlady

Cuối cùng, Tần Du vẫn không thể ở trên người Mạc Vân Quả tìm được cảm giác về sự ưu việt, thậm chí còn ần ần hỗn loạn một tia buồn bực.

Không có biện pháp, bất kể nàng ấy nói cái gì, phản ứng của Mạc Vân Quả luôn là “Ừ” linh tinh, quả thật làm nàng ấy lực bất tòng tâm.

Sau khi Tần Du biết được mục đích của Mạc Vân Quả, dùng tài ăn nói của mình dờ dề tài đi, đương nhiên, điểm này, Mạc Vân Quả không nhận thấy được.

Tần Du cho rằng, Mạc Vân Quả sẽ không nói lại chuyện tìm nàng ấy về nữa.

Nhưng mà trong lòng Mạc Vân Quả chỉ có nhiệm vụ của nàng, đối với chuyện Tần Du âm thầm nói sang chuyện khác, nàng tuy rằng không có cảm giác gì, nhưng cuối cùng cũng không quên nhiệm vụ của mình.

“Hắn đang tìm người.” Mạc Vân Quả nhàn nhạt phun ra một câu, thành công làm Tần Du đang cười tủm tỉm biểu cảm lập tức cứng lại.

“Hừ!” Tần Du từ xoang mũi trung phát ra một tiếng hừ lạnh, “Để cho hắn tìm đi thôi!”

Mạc Vân Quả:.....

“Quốc sư đại nhân à ~ ta có thể thương lượng với người một chuyện được không ~” Tần Du sửa sang lại biểu cảm của bản thân tiếp tục cười tủm tỉm nói.

“Hả?” Mạc Vân Quả nhìn Tần Du, chờ nàng ắt tiếp tục nói tiếp.

“Người không cần nhúng tay vào chuyện này, để cho bản thân hẳn tự đi tìm ta! Hừ! Nhiều năm trôi qua như vậy, mới biết được tới tìm ta, ta thế nào cũng phải làm hẳn ăn chút đau khổ!”

“À.” Mạc Vân Quả rất muốn nói, thật ra là nàng nói Mộ Dung Tuyệt tìm nàng ấy, nhưng không biết vì sao, nàng cảm thấy nếu nàng nói ra những lời này hậu quả sẽ thật nghiêm trọng.

“Oa! Tâm nữ nhân, như kim mò đáy bể!”

“Ai, các người nói thế gian này si nam oán nữ lại hà tất phải làm như vậy?”

“Đúng vậy, rõ ràng trong lòng để ý muốn chết, lại còn muốn giả bộ đáng vẻ ta không thẹn để ý.”

“Người à, thật là một loại sinh vật kỳ quái.”

“May mắn ta không phải người, làm một thần thú, suy nghĩ của chúng ta chính là một chữ ‘ làm ’!”

“Luôn cảm thấy phong cách của lầu trên lại bắt đầu biến bản
23333333333333”

“Lầu trên lại bắt đầu nói chuyện bừa bãi cái gì vậy!”

“Ha ha ha ha! Người thành thật à 2333333333”

Phòng phát sóng trực tiếp một trận hoan thanh tiểu ngữ*, làm chủ bá Mạc Vân Quả lại là không có như vậy vui vẻ.

*Hoan thanh tiểu ngữ: nói cười sung sướng

Tần Du nhìn Mạc Vân Quả phản ứng lãnh đạm, trực tiếp đứng lên, lấy sét đánh không kịp bưng hai tay nhéo nhéo khuôn mặt Mạc Vân Quả, sau đó nhanh chóng thu trở về

Mạc Vân Quả: Đây là đùa giỡn sao?

“VẬY nói như vậy đi.” TầN Du vổ vổ tay, như là không có việc gì nói.

“Ừ.....” MẠC VÂN QUẢ nghĩ nghĩ đến nhiệm vụ của mình, nói tiếp,
“Bảy ngày.”

“Cái gì?” TầN Du trong lúc nhất thời không kịp phản ứng lại.

“Trong vòn bảy ngày, ta không nói cho hắN.” MẠC VÂN QUẢ giải thích.

TầN Du:..... Ha hả!

TầN Du giật giật khoe miệng, hung hăng nhìn thoáng qua MẠC VÂN QUẢ, nhưng mà không hề có lực uy hiếp.

“Thật sự?” TầN Du nhướN mày hỏi.

“Ừ.”

TầN Du:..... Thật muốn bóp chết nàng!

TầN Du tuy rằng kiêu ngạo, nhưng chưa bao giờ tự phụ, đối phó với bá tánh t ín ngưỡng quốc sư hiển nhiên là lựa chọn không sáng suốt.

HướNg h ồ, cho Mộ Dung Tuyết thời gian bảy ngày, ngắM lại cũng đủ r ấI.

Nếu hắN thật có lòng tìm mình, tự nhiên có thể tìm được.

Nếu không để tâm, TầN Du tỏ vẻ: Ha hả!

“Được!” TầN Du lập tức đánh nhịp đáp ứng.

MẠC VÂN QUẢ thấy TầN Du đồng ý, gật gật đầu, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

TầN Du bĩu môi, nhìn bóng dáng MẠC VÂN QUẢ, nói th ầN một câu “Phúc hắc”, bị MẠC VÂN QUẢ có lỗi tai rất thính vừa vặN nghe được.

Mạc Vân Quả: Phúc hắc là cái gì? Có thể ăn sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 558

Edit: Linhlady

Nếu tìm được Tần Du rồi, như vậy nhiệm vụ xem như hoàn thành hơn phân nửa, dư lại, chính là xem xét biểu hiện của Mộ Dung Tuyết.

Mạc Vân Quả nếu đã đồng ý với Tần Du trong vòng bảy ngày không nói cho Mộ Dung Tuyết nàng đã tìm được người, đương nhiên sẽ tuân thủ nửa hẹn.

Mà chuyện này cũng tương đương với việc, trong vòng bảy ngày tới Mạc Vân Quả thật sự không có gì việc làm.

Nhưng mà phòng phát sóng trực tiếp lại là một đám không chịu nhàn rỗi, nếu nhiệm vụ đã sắp hoàn thành, như vậy đương nhiên phải ở cổ đại chơi đùa một chút.

Dù sao Mạc Vân Quả nói như vậy, là sẽ không tới vị diện cổ đại nữa.

Phong thổ cổ đại này, cũng là vị diện cao đẳng bậc trung.

Phải biết rằng, vị diện cao đẳng bậc trung, chỉ có số rất ít vị diện có hình thức bề ngoài cực kỳ đặc biệt, ngoài ra, giống nhau đều là vị diện công nghệ cao, đương nhiên, cũng có các loại vị diện ma pháp kỳ quái.

Người trong phòng phát sóng trực tiếp sôi nổi làm nũng bán manh, nhất định phải khiến Mạc Vân Quả dẫn bọn họ đi xem vị diện này.

Mạc Vân Quả vốn định trực tiếp hồi hoàng cung, lại bị người trong phòng phát sóng trực tiếp nói như vậy, nàng cũng khá tò mò với vị diện này.

Cho nên, trong bảy ngày tiếp theo, Mạc Vân Quả mỗi ngày đều đi dạo khắp nơi, chứng kiến đủ loại chuyện lớn nhỏ ở vị diện này.

Nhưng mà trên thực tế, ngoại trừ thói quen sinh hoạt khác nhau ra, thì vị diện cổ đại này cũng không có gì khác vị diện hiện đại.

Ít nhất, ở đây tính tham lam còn chưa nhiều, còn lại không có gì khác biệt.

Vì thế, phòng phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả trong khoảng thời gian này, thời gian thoảng qua, trong nháy mắt, bảy ngày cũng đến.

Mộ Dung Tuyết được như ý nguyện tìm được Tần Du, nghe nói tìm được vào ngày kia, Mộ Dung Tuyết trực tiếp khiêng Tần Du đi vào phòng, còn việc làm cái gì, ừ..... Mọi người đều hiểu được!

Khi Mạc Vân Quả lại một lần nhìn thấy Tần Du, nàng ấy đang nằm trong lòng Mộ Dung Tuyết.

Lúc nhìn thấy nàng ấy, Tần Du lười nhác chào hỏi nàng một câu, sau đó liệ̀n dựa vào trong lòng Mộ Dung Tuyết mơ màng sắp ngủ.

Mộ Dung Tuyết nhìn Tần Du ánh mắt tràn ngập bất đắc dĩ, nhưng nhiều hơn, còn lại là sủng nịch.

“Quốc sư.” Mộ Dung Tuyết gật gật đầu, xem như tiếp đón Mạc Vân Quả.

“Ừ.....” Mạc Vân Quả ng ẫ xuống nhẹ giọng lên tiếng.

Mộ Dung Tuyết đi đầu chỉnh dáng ng ẫ một chút, để Tần Du dựa vào hẳn càng thêm thoải mái.

“Các người muốn thành thân sao?” Mạc Vân Quả trực tiếp hỏi.

Mộ Dung Tuyết kiên định gật đầu nói: “Đương nhiên!”

“À.” Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ nói, “Dù có ba ngàn con sông cũng chỉ mức một gáo nước?”

Mộ Dung Tuyết cúi đầu nhìn thoáng qua Tần Du đã ngủ, ánh mắt tràn ngập tình yêu.

Sau đó Mộ Dung Tuyết nhìn thẳng Mạc Vân Quả, nói ra hứa hẹn của mình.

“Đương nhiên!” Ngữ khí Mộ Dung Tuyết vẫn như cũ kiên định như vậy.

Nhìn Mạc Vân Quả Mộ Dung Tuyết không có chú ý tới, khi hắn nói những lời này, Tần Du vốn đã ngủ khoe nựng cong lên thành một nụ cười, nụ cười kia thật đẹp.

“Ừ, khi nào thành thân?” Mạc Vân Quả hỏi.

Mộ Dung Tuyết nhìn trước mắt quốc sư, luôn cảm thấy gần đây quốc sư rất thích quan tâm đến chuyện của hắn, nhưng nghĩ đến uy nghiêm của quốc sư, khí hiệu của hắn cũng chỉ lóe lên rồi vụt tắt ngay.

“Do nàng quyết định.” Mộ Dung Tuyết thấp giọng nói, hiện tại hắn, đã là trở thành một tên thê nô.

“Ừm.” Mạc Vân Quả không nói thêm gì, Đoàn Tử nhắc nhở nàng tiến độ nhiệm vụ đã tới 90%, hắn là chỉ cần bọn họ thành thân, nhiệm vụ của nàng sẽ hoàn thành đi?

Mạc Vân Quả suy nghĩ không sai, khi Tần Du cùng Mộ Dung Tuyết thành thân, đó là lúc nhiệm vụ của nàng hoàn thành.

Mà ngày hai người thành hôn, định vào nửa tháng sau, nghe nói đây cũng là do Tần Du quyết định.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 559

Edit: Linhlady

Tần Du cùng Mộ Dung Tuyết ở một ngày nào đó buổi tối nói chuyện rất nhiều rất nhiều, Tần Du nói cho Mộ Dung Tuyết kêu ngạo cùng rồi rằm suốt mười năm qua của nàng ấy.

Mà Mộ Dung Tuyết cũng nói hết nhớ nhung cùng tình yêu của hắn dành cho Tần Du.

Tất cả hiểu lầm được gỡ bỏ, kêu ngạo kia cũng được buông xuống.

Tất cả, đều được hóa giải.

Nhi tử mười tuổi của Tần Du cùng Mộ Dung Tuyết cũng quang minh chính đại xuất hiện ở trong hoàng cung, trở thành người thừa kế duy nhất của hoàng triều.

Nửa tháng sau, hai người thành thân, Tần Du trở thành hoàng hậu dưới một người trên vạn người.

Một ngày kia, bá tách toàn thành vui vẻ nhảy nhót, vương của bọn họ, cuối cùng cũng có hạnh phúc của riêng mình.

Đương nhiên, đương nhiên có chuyện khiến bọn họ vui vẻ hơn, đó là Mộ Dung Tuyết trước mặt mọi người tuyên bố, cả đời này, hắn chỉ biết có một hoàng hậu, bên trong hậu cung cũng chỉ có hoàn hậu mà thôi.

Trong ngày kia, các thi nhân cổ đại viết xuống một câu “Một đời một kiếp một đôi, nửa tỉnh nửa say nửa kiếp phù du”.

Mà ở trong ngày kia, thân là quốc sư toàn bộ hoàng triều cũng tham dự, mọi người nhớ rõ ngày đó đứng ở trên đài cao có hoàng thượng hoàng hậu, cũng nhớ rõ quốc sư đại nhân tuyên mỹ lạnh lùng đứng ở bên cạnh.....

Sau khi hoàng thành lễ nghi, Mạc Vân Quả về thăm điện của mình, liền nghe được Đoàn Tử nhắc nhở, đó là nhiệm vụ hoàn thành.

“Đinh! Nhiệm vụ hoàn thành, chuẩn bị bắt đầu truyền tống.”

Giọng nói quen thuộc nhắc nhở, cảm giác thoát ly quen thuộc, Mạc Vân Quả an tĩnh nằm ở trên giường, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Khi thân thể này mở mắt ra lần nữa, tất cả mọi chuyện lại trở lại bình thường.

Cái hoàng triều này, có một người đã tới, lại không có bao nhiêu người phát hiện.

Không, có lẽ, có một người phát hiện.....

Người vốn không nên xuất hiện ở thăm điện Mạc Vân Quả, Tần Du lúc này đứng nhìn người nam nhân trước mặt, trong mắt lóe quang mang.

“Đây là mục đích người đến nơi này?” Tần Du hỏi.

“Ừ.....” Ánh mắt nam nhân dừng ở trên người Mạc Vân Quả bình tĩnh nằm trên giường, hắn vươn tay muốn vuốt ve khuôn mặt nàng, lại dừng lại ở không trung.

“Chắc chắn, không nghĩ tới người cũng có ngày hôm nay.” Trọng nmgiojng nói của Tần Du mang theo một tia vui sướng khi người khác gặp họa nói.

Nam nhân hừ nhẹ một tiếng nói: “Người không phải cũng như vậy sao? Vì nam nhân kia, không tiếc tự hạ thân cách.”

“Hừ, ít nhất hắn yêu ta, bất kể trải qua bao nhiêu thế, hắn đều yêu ta. Còn người thì sao?” Tần Du không có hảo ý nói, trong giọng nói càng nhiều hứng thú.

“Chuyện của ta, không cần phải người nhọc lòng.” Nam nhân nhàn nhạt nói một câu, từ đầu đến cuối, ánh mắt hắn đều không rời đi khỏi Mạc Vân

Quả.

“Chắc, thân phận tiểu cô nương này cũng không đơn giản đi? Đáng tiếc, thực lực chắc cũng không ra gì ~ chắc hẳn không nhận ra người, đúng không? Thái giám công công, hoặc là nói, ta nên gọi người..... Hồ Tang.....”

Tần Du nói xong lời cuối cùng, còn ác thú nhướng mày.

“Nàng không cần nhận ra ta.” Giọng điệu nam nhân trước sau đều là nhàn nhạt, giống như tính cách hắn vốn dĩ là như thế.

Nhưng mà Tần du biết, dưới lớp vỏ nhàn nhạt kia, là một trái tim điên cuồng, nếu không nắm đó, hắn cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy.....

Tần Du còn muốn nói cái gì đó, lại chỉ thấy thân ảnh nam nhân biến mất ở trong tấm điện.

Tần Du nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả nằm ở trên giường, nói thầm một câu “Sách, tiểu cô nương này vừa ly khai liền gấp không chờ nổi phải đi, thật là.....”

Tần Du duỗi duỗi eo, trong mắt tràn đầy hứng thú.

“Thôi~ vẫn là đi nhìn nam nhân của ta thôi, hắc hắc ~”

Nói xong câu đó, thân ảnh Tần Du cũng biến mất.

Trong tấm điện to như vậy, chỉ còn lại quốc sư an tĩnh lặng lặng làm bạn.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 560: Đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không buông tay (Phiên ngoại Tấn Du)

Edit:Linh lady

Tình yêu thứ này rất kỳ quái, kỳ quái đến nỗi, người thậm chí cũng không biết khi nào nó có thể phát sinh.

Ta lần đầu tiên ý thức được ta yêu người nam nhân này, là ở một lần chấp hành nhiệm vụ.

Lại nói tiếp, cái nhiệm vụ kia cũng là tên vô lương tâm nào đó ném cho ta, nói là muốn rèn luyện ta.

Mà một lần rèn luyện này, thế nhưng thành ràng buộc của đời của ta.

Ở lúc đang chấp hành cái gọi là nhiệm vụ kia, ta yêu hắn, đương nhiên, bằng vào mị lực của bản thân, hắn đương nhiên cũng yêu ta.

Chính mà, ta không cam lòng chúng ta chỉ có thể yêu nhau một đời.

Cho nên, ta tự hạ thân cách, từ chấp pháp giả vị diện cao đẳng cao cao tại thượng cao trở thành nhiệm vụ giả.

Nói là nhiệm vụ giả, căn bản ta cũng không hề để ý mấy chuyện này, cái ta để ý, chỉ là người nam nhân này mà thôi.

Ta còn nhớ rõ năm đó ta ở trước mặt các vị chấp pháp giả phát lời thề.....

“Ta yêu hắn, tự nguyện giáng xuống thân cách, tự nguyện từ bỏ thân phận chấp pháp giả, ta nguyện ý vĩnh viễn đi theo nam nhân của ta, đời đời kiếp kiếp, vĩnh không buông tay.”

Lại nói tiếp, thời điểm đi vào vị diện này, ta đã muốn mà một ít sự tình, ừm..... Làm sự tình.

Người nam nhân này không hề ngoài ý muốn yêu ta, sau đó ta liền buộc hắn thì không cho hắn tìm ta.

Ừm..... Người nam nhân này thật đúng là không tìm ta! Thật là tức chết bản thân!

Vì thế, ta lợi dụng một ít năng lực nho nhỏ của mình, đẩy thiên tai ở thế giới này đến trước một khoảng thời gian, nói cách khác trăm năm một lần nạn hạn hán, thật ra là một tay ta tạo thành.

Ta vốn tưởng rằng, nạn hạn hán tới, người nam nhân này sẽ tìm đến người giàu số một xin bạc hay gì đó, nhưng mà, cũng không có!

Ta có chút tức giận, cũng chính là lúc này, ta nhận thấy được vị diện này có dị động.

Thân là một cái chấp pháp giả, tuy rằng là đã từng, nhưng vị diện có dị động vẫn làm ta thực để ý, thẳng đến khi ta thấy được quốc sư ở đại điện cầu mưa, ta biết, cái tiểu cô nương này, hẳn là người vị kia muốn tìm.

Ừm..... Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta.

Tiểu cô nương thật đáng yêu, nhưng mà hình như nàng đã quên mất cái gì đó, chứng cứ trực tiếp nhất là nàng quên luôn cả ta ~

Tuy rằng chúng ta chỉ có gặp mặt một lần, nhưng thân đã từng chấp pháp giả đứng đầu tuyệt đại vô song, sao có thể sẽ bị người lãng quên.

Lý do giải thích duy nhất cho chuyện này là, nàng đã mất ký ức nào đó.

Sau đó sự thật chứng minh, chính xác là như thế.

Nếu không, nàng so có thể không nhận ra người tiếp xúc gần gũi với nàng đây?

Vị kia cũng thật có thể nhẫn, thế nhưng có thể chịu đựng không nói cho tiểu cô nương kia chân tướng, còn tự nguyện ôm mọi chuyện chịu tội.

Đổi lại là ta, một giây cũng nhịn không được a a a!

Thôi..... Không biết vì sao, ta luôn cảm thấy ta cùng tiểu cô nương còn có khả năng gặp lại, đến lúc đó, hắc hắc ~ ta nhất định phải làm sự tình mới được!

Nói trở về, ở cái vị diện cổ đại này một chút cũng chơi không vui, hy vọng kiếp sau nam nhân nhà ta có thể đến một thế giới khác thú vị hơn, tỷ như vị diện ma pháp, vị diện Vong Linh, như vậy chơi mới vui ~

Ừm..... Nói không chừng có thể khai phá ra cái gì mới mẻ..... Hắc hắc hắc..... Có thể ở trên giường chơi pháp!

Ai ai ai, không nói, nam nhân nhà ta lại đi đầu thai, ta phải nhanh chóng đuổi theo thôi ~

A, còn có một chuyện quan trọng chưa nói, thế giới này tính ra nam nhân nhà ta xem như làm đế vương, ta cũng nên che chở một chút.

Ừm..... Vậy phù hộ các người trăm năm mưa thuận gió hoà đi ~

Hắc hắc hắc, nam nhân của ta ơ ~ làm tốt công tác chuẩn bị bị bản thân công lược chưa ~

- -----

Tác giả có chuyện nói: Nếu không có gì ngoài ý muốn, xong vai chính xong quyền sách về Tần Du này ~ ừm..... Xuân tác giả chuẩn bị hạ quyền sách chuyên chú rải cầu lương!!

Edit: Nghe tác giả nói xong, tui cựa một cân dựa chuột thế giới sau nam thần kinh lên sàn, tui là tui chưa đọc thế giới sau đâu nha các cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 561: Thế giới tiêu thuyết toàn lừa đảo

Edit:Linh lady

Bình tĩnh thoát ly khỏi vị diện cũ, Mạc Vân Quả rất vui vẻ.

Một nhiệm vụ nữa lại được hoàn thành, khoảng cách lên cấp mười lại gần hơn một bước.

Mạc Vân Quả còn nhớ rõ, người trong phòng phát sóng trực tiếp nói, khi phòng phát sóng trực tiếp tới cấp mười, còn có thể giao dịch trao đổi đồ vật.

Còn có Âm Dương Nhân cô từng mượn, cũng yêu cầu cho người khác.

Mạc Vân Quả vẫn luôn nhớ tất cả, còn thiếu nợ ai những thứ gì.

Đoàn Tử nhìn thế thực chất lại là người tùy tiện, nó thấy Mạc Vân Quả lại hoàn thành một nhiệm vụ, vui vẻ ở trên vai Mạc Vân Quả nhảy tới nhảy lui.

"Ký chủ, nhiệm vụ lần này lại hoàn thành một cách hoàn mỹ nha ~"

Đoàn Tử hưng phấn nói, ngón tay bụ bẫm lại tự chọc chọc mặt mình.

Khuôn mặt lún xuống lại bật ra, nhìn vô cùng đáng yêu.

Mạc Vân Quả vươn tay ôm Đoàn Tử đặt ở trong lòng bàn tay mình, sau đó dùng một ngón tay chọc bụng nhỏ mềm mại của Đoàn Tử.

"Ừm." Mạc Vân Quả dừng một chút, mới tiếp tục nói, "Thế giới sau nhiệm vụ là gì?"

"Ừm..... Để ta nhìn xem ~" Đoàn Tử nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: "Nhiệm vụ thế giới sau có chút khó ~"

"Nói." Mạc Vân Quả tiếp tục chọc bụng nhỏ của Đoàn Tử.

"Thế giới sau có tận hai nhiệm vụ á ~ sau thế giới là cái thế giới, nhiệm vụ thứ nhất là làm Boss vai ác Doãn Diễm Trạch cải tà quy chính, nhiệm vụ thứ hai là khiến nam phụ thứ nhất Đường Nhất Hàng trở thành người chiến thắng nhân sinh ~"

Đoàn Tử rất nhanh công bố nội dung hai nhiệm vụ.

Mạc Vân Quả gật đầu nói lại: "Ừm..... Vậy người đem bối cảnh chuyện xưa truyền sang cho ta đi."

"Ừm..... Không được đâu, ký chủ phải tiến vào trong thế giới, sau đó mới có thể tiếp thu nội dung bối cảnh được ~" Đoàn Tử lắc lắc đầu nói.

"À." Mạc Vân Quả nằm xuống, nhắm hai mắt lại, không hề để ý tới Đoàn Tử.

Đoàn Tử thấy như vậy, nhảy đến chỗ ngực Mạc Vân Quả cọ cọ, sau đó cảm thấy mỹ mãn nhắm hai mắt lại.

Chờ đến khi Mạc Vân Quả tỉnh lại, Đoàn Tử đang muốn dò hỏi ý kiến của Mạc Vân Quả lúc sau quyết định truyền tống.

"Đường Nhất Hàng! Cậu thật ghê tởm! Nếu như cô ấy có xảy ra chuyện gì, tôi muốn cậu cùng toàn bộ Đường gia chôn cùng!" Giọng nói cao vút đầy phẫn nộ vang lên bên tai Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả nhảy bèn bắt được cái tên "Đường Nhất Hàng" này, cô còn nhớ, đây là mục tiêu nhiệm vụ Đoàn Tử nói với cô.

Mạc Vân Quả nỗ lực mở to mắt, đập vào mắt là một căn phòng trắng xóa.

Hiển nhiên, đây là một căn phòng trong bệnh viện.

Mạc Vân Quả nhìn xung quanh căn phòng, phía chân giường có hai người đàn ông đang đứng.

Một người mặc tây trang vẻ mặt tức giận nhìn người đàn ông mặc trang phục thoải mái đối diện.

Mạc Vân Quả giật giật ngón tay, học ra một chữ "Nước".

Hai người đàn ông nhảy bén nghe được câu mông manh này, trong đó người đàn ông mặc tây trang vội vàng đi rót nước, sau đó đưa tới trước mặt Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả uống nước xong, lúc này mới cảm thấy giọng nói dễ chịu một ít.

Cô ngược nhìn hai người đàn ông, sau đó nhanh chóng xác định thân phận hai người này.

Ngược mặc tây trang kia là nam chủ của thế giới này -- Lãnh Thuần.

Mà người đàn ông còn lại hiển nhiên là nam phụ thứ nhất -- Đường Nhất Hàng.

Lãnh Thuần khẩn trương nhìn Mạc Vân Quả, trên mặt tràn đầy lo lắng, hẩn thật cẩn thận hỏi: "Tiểu Quả, hiện tại trên người có cảm giác gì không?"

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: "Tôi không có việc gì."

Nói xong câu đó sau, cô dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Tôi muốn nghỉ ngơi."

Lãnh Thuần sửng sốt một chút, sau đó nói: "Bọn anh lập tức rời đi."

Mạc Vân Quả gật đầu, theo sau, Lãnh Thuần kéo Đường Nhất Hàng ra khỏi phòng bệnh.

- - - - -

*Nguyên văn tên thế giới này là

"世界小说局中局: Cục trung cuộc tiểu thuyết thế giới"

Cục trung cuộc: Bẫy trong bẫy, bẫy liên hoàn, hết cái bẫy này đến cái bẫy khác, hết trò lừa này đến trò lừa khác.

Mình để tên trên cho ngắn gọn, phần dưới này giải thích thêm cho mn hiểu sát nghĩa tên thế giới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 562

Edit: Linhlady

Sau khi hai người đó rời khỏi đây, lúc này Mạc Vân Quả mới có thời gian chải chuốt lại nội dung bối cảnh vị diện này.

So với thế giới trước bối cảnh vị này tương đối phức tạp.

Bởi vì thế giới này, là kiểu thế giới trong thế giới.

Ngay từ đầu thế giới này nguyên bản là vị diện hiện đại cao đẳng do một vị đại thần viết nên tên là 《 trái cấm 》, nội dung nói về tình yêu giữa Lãnh Thuần và Đường Nhất Hàng.

Có lẽ bộ truyện này quá nổi danh, cho nên không ít người viết đồng nhân của nó, nhằm mục đích thỏa mãn trí tưởng tượng của mình.

Trong đó nổi danh nhất thuộc về một cô gái viết bộ 《 lưu luyến si mê 》, nội dung nó về một cô gái xuyên qua vào lúc tình cảm của Lãnh Thuần cùng Đường Nhất Hàng đang còn trong sáng chưa kịp chớm nở, do đó đem toàn bộ thế giới này xoay chuyển thành bộ ngôn tình tình yêu nam nữ.

Vốn dĩ là nam chính ở thế giới này lại bị đẩy xuống thành nam phụ thứ nhất, Lãnh Thuần vẫn như cũ danh chính ngôn thuận làm nam chủ, còn cô gái xuyên qua lại trở thành nam chính.

Mà Mạc Vân Quả lúc này đây, lại xuyên qua vào cô gái được nhận định làm nữ chủ.

Đồng thời, trước mắt tiến độ đã tiến triển tới chỗ Lãnh Thuần đã yêu nguyên chủ, bắt đầu cùng người anh em Đường Nhất Hàng trở mặt thành thù.

Còn nguyên do vì sao trở mặt thành thù, đương nhiên là do vị nữ chủ xuyên qua này rồi.

Làm một kẻ xuyên qua, cô ta biết trên triển câu chuyện ra sao, đương nhiên sẽ dễ như trở bàn tay nhúng tay vào cốt truyện nguyên bản.

Cô gái xuyên qua cũng là kẻ tâm cơ thâm trầm, có lẽ là trước khi xuyên qua cô ta có hơi tự ti, cho nên khi xuyên qua thế giới này, việc cô ta muốn làm nhất đó là ôm đùi Lãnh Thuần, đi lên đỉnh cao nhân sinh.

Bởi vì đây là một bộ, làm vai chính nữ xuyên qua đương nhiên là mộng tưởng trở thành sự thật.

Tuy rằng vai nữ xuyên qua tam quan bất chính, nhưng bút pháp tả giả qua tốt, khiến cho tính kia của nữ chủ mọi người đều thích, đây cũng là nguyên nhân khiến thế giới này có thể duy trì tới bây giờ.

Mà trong toàn bộ biến hóa của câu chuyện, duy nhất có một nhân vật không thay đổi là vai ác boss Doãn Diễn Trạch.

Làm một boss vai ác, tác dụng lớn nhất đó là xúc tác hình cảm cho nam nữ chủ, sau đó liền ngỏm củ tỏi.

Trước mắt Doãn Diễn Trạch còn chưa xuất hiện, nguyên chủ cũng vừa mới mới vừa mới thực hiện kế hoạch của mình, có thể nói, thời điểm khi Mạc Vân Quả bám vào người này, vừa vặn là thời cơ tốt nhất.

“Oa! Thế giới này, lợi hại!”

“Này chẳng lẽ chính là liên hoàn kế trong truyền thuyết?”

“Tất cả, khó có thể tưởng tượng hình tượng nữ chủ như vậy mà cũng có người thích.”

“Ai, không phải trong bối cảnh đã nói rồi sao? Bút pháp của vị đại thần ngôn tình trong vị diện hiện đại vào đẳng kia quá xuất sắc, hơn nữa khiến người đọc, khẳng định dễ dàng chấp nhận, sẽ cuốn người ta vào hoàn cảnh đó rồi tự tưởng tượng sinh ra đời cảm, cho nên à, chuyện nữ chủ như vậy mà có người thích thì cũng bình thường thôi!”

“Chắc chắc, cho nên ta nói, thứ YY* này, thật đáng sợ.”

*YY là một từ láy của trung quốc, ý nghĩa là ảo tưởng, tự sướng.

“Ha ha ha! Dù sao đại đa số con gái đều muốn ôm cao phú soái vào trong vòng tay

“Lầu trên nói không sai chút nào!”

“Ta ở đây lót dép xem lần này tiêu Quả Quả nhà ta làm so để hoàn thành nhiệm vụ 23333333333333”

“So với Đường Nhất Hàng cùng Lãnh Thuần, thì ta tương đối thích boss vai ác Doãn Diễm Trạch kia hơn ấy ~”

“Ta cũng thế 23333333333333”

“Hằng ngày biểu đạt với tiêu Quả Quả nhà ta! Tiêu Quả Quả, lần này ta cũng ở cạnh chừng người phát sóng trực tiếp nha ~ (so tâm)”

Mạc Vân Quả nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp thì nhau thảo luận, đối với thế giới xa lạ này cuối cùng cũng tìm được một cảm giác quen thuộc.

Lúc này đây, cũng nên chuẩn bị để hoàn thành nhiệm vụ cho tốt mới được~

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 563

Edit: Linhlady

Nói đến thân thể hiện tại Mạc Vân Quả đang bám vào đây, tâm cơ thì thâm trầm, nhưng bên ngoài lại rất thích giả ngọc bạch ngọt.

Lấy dáng vẻ “Tôi đáng yêu tôi dễ thương tôi thuần khiết” lừa bịp rất nhiều người, trong đó bao gồm cả nam chủ Lãnh Thuần.

Về phần tính cách này của nguyên chủ Mạc Vân Quả cũng không có nhận xét gì, cô chỉ suy nghĩ, làm cô lại đến bệnh viện được?

Hình như là nguyên chủ tự thiết kế bản thân, để cho Lãnh Thuần thấy được Đường Nhất Hàng đẩy nguyên chủ từ trên cầu thang xuống?

Mạc Vân Quả nhìn chân, chỉ là vết thương nhỏ, không ảnh hưởng gì đến gân cốt.

Nhưng ngẫm lại thái độ của Lãnh Thuần, không lẽ trên người mình còn có chỗ nào bị thương?

Mạc Vân Quả sờ trái sờ phải, cũng không tìm thấy vết thương nào khác.

Mà lúc này, bác sĩ chủ trị của cô vừa vặn đi vào thấy một loạt hành động kia.

“Xì, cô đang làm cái gì?” Bác sĩ chủ trị hỏi.

“Sờ sờ xem mình còn chỗ nào bị thương không.” Mạc Vân Quả đúng sự thật trả lời.

Vị bác sĩ chủ trị kia cười đến càng vui vẻ, nước mắt cũng sắp kìm nén không được.

Mạc Vân Quả:.....

“Nếu đơn giản như thế đã tìm ra được vết thương, như vậy cần đến bác sĩ làm gì?” Bác sĩ chủ trị nói xong câu kia, cũng ngừng cười.

“À.” Mạc Vân Quả chỉ lãnh đạm đáp lại một câu.

“Khụ khụ, thôi, thật ra cô cũng không bị thương nghiêm trọng gì, ngày mai có thể xuất viện.” Vị kia nhìn tình huống của Mạc Vân Quả, bói xong câu đó cũng rời đi luôn.

Ừm..... Mạc Vân Quả còn có thể nghe thấy tiếng cười của vị bác sĩ chỉ trị kia sau khi ra khỏi phòng bệnh.

“Cái tên bác sĩ này có độc 233333333333”

“Ha ha! Ta cảm thấy vị bác sĩ chủ trị này đáng yêu a!”

“Ta cũng cảm thấy, thực mạnh 233333333333”

“Nếu đơn giản như thế mà chẩn ra bệnh, thì còn cần bác sĩ làm cái gì? Ha ha ha ha! Cười chết bảo bảo.”

“Nội tâm tiểu Quả Quả: Cười chết các người!”

“Tiểu Quả Quả nhà ta sẽ không suy nghĩ như vậy, cô ấy sẽ nghĩ là: Cười người chết không đền mạng 2333333333”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả biết ngày mai mình có thể xuất viện, sau đó, không rối rắm vấn đề kia, nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ.

Không được bao lâu, Lãnh Thuần từ bên ngoài đi vào.

“Tiểu Quả, hiện tại em cảm thấy thế nào?” Lãnh Thuần còn chưa tới gần Mạc Vân Quả đã gấp không chờ nổi hỏi, ở phía sau hắn, còn có Đường Nhất Hàng đi theo.

“Ừm..... Khá tốt.” Mạc Vân Quả mở to mắt nhìn thoáng qua Lãnh Thuần nói.

Lãnh Thuần lập tức liến thoắt dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó đó là quay đầu quát lớn với Đường Nhất Hàng.

“May mắn lần này tiểu Quả không có việc gì, nói cách khác.....” Lãnh Thuần âm lãnh cười một tiếng, ánh mắt khi nhìn Đường Nhất Hàng hoàn toàn không có ý tốt.

Đường Nhất Hàng nhéo nhéo nắm tay, sau đó lại chậm rãi buông ra, bờ môi của cậu giật giật, nhưng sau đó vẫn không nói câu nào.

Lãnh Thuần cực kỳ bất mãn với thái độ trăn mặc của Đường Nhất Hàng, hần gầy như nhện không được muốn đi lên tấn cậu một trận.

Cũng may, lúc này Mạc Vân Quả nói chuyện.

“Chuyện không liên quan đến anh ta.” Ừ..... Tất cả đều do nguyên chủ thiết kế.

Lãnh Thuần nghe được lời này, không thể tin tưởng nhìn Mạc Vân Quả.

“Tiểu Quả, đến lúc này, em vẫn muốn bảo vệ cậu ta? Anh tận mắt nhìn thấy em.....”

“Không phải.” Mạc Vân Quả đánh gãy lời Lãnh Thuần đang nói dở.

Lãnh Thuần sửng sốt, hít sâu một hơi, nhéo nhéo nắm tay, đè nặng giọng nói nói: “Được, tiểu Quả nói cái gì chính là cái đó.”

Ánh mắt Đường Nhất Hàng không rõ nhìn thoáng qua nắm Mạc Vân Quả đang nằm trên giường, không biết lúc này cô lại muốn chơi đùa kiểu gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 564

Edit: Linhlady

Đường Nhất Hàng vẫn luôn biết, Mạc Vân Quả cực kỳ ghét cậu, loại ghét mà không có lý do gì, cậu cũng không biết vì sao mình lại bị ghét.

Nhưng sau cậu suy nghĩ một chút, trên thế giới này, làm gì có nhiều lý do như vậy?

Rất nhiều chuyện, căn bản không cần bất kể lý do gì.

Mà vừa lúc cái loại thương tổn không có lý do này, mới khiến người khác càng thêm đau đớn.

Giống như Lãnh Thuần bảo vệ Mạc Vân Quả mà không có lý do gì bởi nhọ thương tổn cậu vậy.....

Đường Nhất Hàng xiết chặt nắm tay, cup mi xuống, che dấu cảm xúc trong đáy mắt.

Mà bên kia, Lãnh Thuần cũng có chút không dễ chịu.

Vì sao người hẳn để ý lại bảo vệ Đường Nhất Hàng? Rõ ràng là Đường Nhất Hàng làm cô bị thương không phải sao?

Nội tâm Lãnh Thuần cùng Đường Nhất Hàng vô cùng phức tạp, mà Mạc Vân Quả lại ngược lại cực kỳ thanh thản.

Cô trái nhìn Lãnh Thuần, phải nhìn Đường Nhất Hàng, sau đó nói: “Bác sĩ nói ngày mai tôi có thể xuất viện.”

Lãnh Thuần nghe giọng nói của cô vang lên mới phục hồi lại tinh thần, hẳn sửng sốt, sau đó mới gật đầu nói: “Được, ngày mai anh tới đón em.”

“Ừm.” Mạc Vân Quả gật đầu, dừng một chút nói: “Tôi đói bụng.”

“Bây giờ anh lập tức đi mua đồ ăn cho em!” Nói xong câu đó, Lãnh Thuần nhanh chóng đi ra ngoài, chỉ để lại Mạc Vân Quả cùng Đường Nhất Hàng hai mặt nhìn nhau.

Mạc Vân Quả:.....

Ánh mắt Đường Nhất Hàng phức tạp nhìn Mạc Vân Quả, trăn trăn.

Phòng bệnh trong lúc nhất thời trở nên im ắng, bầu không khí dần trở nên xấu hổ.

Một lúc lâu sau, Đường Nhất Hàng mở miệng khá vỡ bầu không khí im ắng: “Vì sao?” Vì sao muốn bảo vệ tôi?

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nhìn cậu, chớp chớp mắt, từ xoang mũi phát ra một tiếng “Hả?”.

Đường Nhất Hàng nuốt nuốt nước miếng nói: “Vì sao cô lại nói không phải do tôi đẩy cô xuống?”

“Bởi vì vốn dĩ không phải do anh.” Mạc Vân Quả trả lời, nguyên bản là do nguyên chủ tự thiết kế chuyện này.

Mạc Vân Quả cảm thấy có chút đói, thật ra cô cũng không muốn nói chuyện, bất đắc dĩ Đường Nhất Hàng lani mãi rồi rả chuyện này.

“Nhưng mà rõ ràng tôi là người đẩy cô xuống.” Đường Nhất Hàng nói ra câu đó.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cảm thấy, Đường Nhất Hàng nhất định là một kẻ ngốc, trong nội dung bối cảnh chuyện xưa, rõ ràng là nguyên chủ nắm lấy tay Đường Nhất Hàng rồi tự mình ngã xuống, vì sao Đường Nhất Hàng lại còn muốn nói là hẳn tự mình đẩy xuống đây?

“Không phải, là tôi tự ngã xuống.” Mạc Vân Quả sờ sờ bụng, cảm giác nó giống như bẹp rĩa.

Đường Nhất Hàng nhìn động tác của Mạc Vân Quả, ánh mắt lóe lóe, cậu buông nắm vừa nắm chặt ra, thấp giọng “Ừ” một tiếng.

Mạc Vân Quả thấy Đường Nhất Hàng không nói chuyện nữa, sau đó cô cũng không có ý muốn nói chuyện gì, phải nói hiện tại cô rất đói đó.

Cũng may, hiệu suất làm việc của Lãnh Thuần rất cao.

Khi Mạc Vân Quả còn không tới mức đói quá, hắn đã trở lại, đồng thời còn mang theo rất nhiều đồ ăn ngon.

Mạc Vân Quả tiếp nhận đồng đồ ăn trong tay Lãnh Thuần, bắt đầu ăn uống.

Một bên Lãnh Thuần nhìn Mạc Vân Quả ăn ngon miệng như vậy, nuốt nuốt nước miếng, sờ sờ bụng của mình, hình như hắn cũng hơi đói.

Đường Nhất Hàng nhìn Mạc Vân Quả trước mặt, đột nhiên cảm thấy cô có gì đó không giống trước.

Trước kia Mạc Vân Quả, cũng sẽ không tham ăn thế này, bởi vì muốn bảo trì dáng người gì đó, chỉ có bảo trì dáng người, mới có thể bắt trái tim đàn ông. Đường Nhất Hàng nhớ rõ, đây là cô từng nói với cậu.

Nhưng mà hiện tại.....

Đường Nhất Hàng nhìn Mạc Vân Quả, trong lòng nghi ngờ.

Chẳng lẽ, sau khi đi vào bệnh viện, con người ta cũng sẽ có sự thay đổi sao?

Đường Nhất Hàng còn chưa kịp làm rõ ý nghĩ này, đã bị Lãnh Thuần đánh gãy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 565

Edit: Linhlady

“Đường Nhất Hàng, nhanh xin lỗi tiểu Quả đi!”

Lãnh Thuần báo đạo yêu cầu Đường Nhất Hàng, hoàn toàn quên luôn việc lúc trước Mạc Vân Quả đã nói việc này không hề liên quan đến Đường Nhất Hàng.

Đường Nhất Hàng vốn dĩ đàn còn hòa nghi Mạc Vân Quả, suy nghĩ này liền bị câu nói của Lãnh Thuần đánh gãy, xong việc cậu cũng không nghĩ lại, do đó bỏ lỡ mất cái gọi là chân tướng.

Đường Nhất Hàng nhấp môi, nhìn thoáng qua Lãnh Thuần, ánh mắt kia, bao hàm đau lòng cùng bất đắc dĩ, nhưng nhiều hơn, đó là thất vọng.

Lãnh Thuần nhìn thấy ánh mắt của Đường Nhất Hàng, không biết vì sao, trái tim đột nhiên run rẩy.

Hắn cảm giác mình giống như đang dần dần mất đi thứ gì đó, hơn nữa, khả năng cả đời này, cũng không lấy về được nữa.

Dù vậy, Lãnh Thuần vẫn cậy mạnh lại cứng rắn nói: “Nhanh xin lỗi tiểu Quả!”

Mạc Vân Quả đang ăn ngon lành, nghe Lãnh Thuần nói như thế, phồng quai hàm lên, hàm hồ nói: “Không giống hắc quá oa.....”

Lãnh Thuần còn tâm trí đâu mà để ý nghe rõ lời Mạc Vân Quả nói, hắn cường điệu thêm một lần nữa.

“Nhanh xin lỗi tiểu Quả Quả!”

Đường Nhất Hàng nhắm mắt lại tay nắm lại lại buông lỏng, nắm lại buông.

Lặp đi lặp lại vài lần lúc sau, hắn mới chậm rãi mở to mắt, nhìn sang Mạc Vân Quả đang nỗ lực nuốt đồ ăn, nói: “Thật xin lỗi.”

“Ừm, không giống bùn chọc.....” Mạc Vân Quả phồng quai hàm lên vẫn cứ đọc từng chữ không rõ.

Đường Nhất Hàng đứng thẳng lưng, ánh mắt khi nhìn về phía Lãnh Thuần, trên mặt là một mảnh hờ hững.

“Như vậy, cậu vừa lòng không?” Đường Nhất Hàng hỏi.

Lãnh Thuần hừ lạnh một tiếng, xem như vừa lòng với biểu hiện của Đường Nhất Hàng.

Đường Nhất Hàng thấy Lãnh Thuần như thế, trong lòng lại lạnh thêm vài phần.

Cậu cũng không muốn nói thêm dây dưa nữa, nhàn nhạt nói một câu: “Nếu vừa lòng, như vậy tôi đi trước.”

Nói xong câu đó, hắn cũng mặc kệ Lãnh Thuần có cảm nhận gì, lập tức rời khỏi phòng bệnh.

Ở nơi này, một chút cậu cũng không muốn nán lại.

Lãnh Thuần, cậu cũng không muốn nhìn thêm chút nào.

Lãnh Thuần nhìn theo bóng dáng của Đường Nhất Hàng, muốn ngăn lại, nhưng suy nghĩ nửa ngày, cũng nghĩ không ra lý do gì để giữ người.

Cứ như vậy sau một hồi ngắn người, Đường Nhất Hàng đã đi xa.

Lãnh Thuần lắc đầu, bỏ xuống cảm giác không thoải mái trong lòng, sau đó quay đầu nói với Mạc Vân Quả đang ăn vui vẻ kia: “Ăn ngon hả?”

“Ừm!” Mạc Vân Quả mạnh mẽ gật gật đầu, hương vị xác thật không từa.

“VẬY ăN nhi ỀU mỘT chỨT.” LãNH Thu Ần mấT đi dắNG vỀ nghiỀm tÚc lÚc trướC, ngượC lẠI thậP ph Ần ôn NHU nÓi, phậN chí trÊN mắT cÒn có tươI cườI nhàn nhậT.

“Ừm!” TrắLời hắN chỉ là thanh Ầm.phắT ra từ xoang mũi của Mạc VậN Quả.

LãNH Thu Ần đỂ Mạc VậN Quả ăN nhi ỀU mỘT chỨT, Mạc VậN Quả mỘT chỨT cŨNG khỜng cÔ phự KỲ vỌNG của hắN, ừm..... ĂN rấT nhi ỀU.

LãNH Thu Ần mang ít NHẤT là hai ph Ần ăN tỐi, đỀU bị Mạc VậN Quả ăN hẾT r Ể, ừm..... RấT tỐT!

LãNH Thu Ần sỜ sỜ bỤNG mÌNH, nhậN mỆNH thu dỌN đ ỜđặC, sau đÓ mỚi nÓi vỚi Mạc VậN Quả: “Em nghi Ể ngỜi cho tỐT, ngày mai anh đẾN đón em.”

“Ừm.” Mạc VậN Quả nỬA nằM ở trÊN giườNG, cắM giắC ăN nO, thậT là thoắI máI.

LãNH Thu Ần vỪA thắY dắNG vỀ này của Mạc VậN Quả cắM giắC cằNG đÓi bỤNG.

HắN vỘi vằNG dỌN sắCH sỀ, nằNH chÓNG đi khỎi đẦY, hắN cŨNG muỐN đi ăN vắI gÌ đÓ, bằNG khỜng sỀ bị đÓi chẾT!

LãNH Thu Ần rỜi đi, toÀN bỘ phỜng bỆNH lẠI chỉ cÒN lẠI mỘT mÌNH Mạc VậN Quả.

Ồ, khỜng, Mạc VậN Quả cÒN có cả mỘT phỜng phắT sÓNG trựC tiếP b Ể cÔ.

ĂN nO Mạc VậN Quả nhìn phỜng phắT sÓNG trựC tiếP BÌNH luậN nÓi đỦ chuyỀn, xem NHƯ tiỂu khiỀN sau bỮA ăN đi ~

[6]

TắI ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 566

Edit: Linhlady

“Ai, nếu tiểu Quả Quả nhà ta ở thế với này cứ đà ăn như vậy, không bao lâu, lại sẽ biến thành béo Quả Quả.”

“【 béo Quả Quả 】 【 béo Quả Quả 】 【 béo Quả Quả 】 xem! Đây là dáng vẻ trước kia của béo Quả Quả, để chúng ta đoán xem, thế giới này tiểu Quả Quả có thể ảnh chụp siêu việt nào không!”

“Ta cảm thấy dựa theo sức ăn như vậy của tiểu Quả Quả nhà ta, cũng có khả năng rất lớn!”

“Ha ha ha ha! Tha thứ cho ta không phúc hậu cười, trời ạ, tiểu Quả Quả nhà ta mà lì có lúc béo như vậy ~”

“Các người đừng nói, khi tiểu Quả Quả biến thành béo Quả Quả, cả người nhìn qua tròn vo mềm mụp, thấy đáng yêu!”

“Đương nhiên, sắp đi không nổi luôn, còn không phải tròn vo sao?”

“Các người đừng quên, tiểu Quả Quả có thể nhìn thấy phòng phát sóng trực tiếp, các người nói như vậy, không sợ cô ấy tấn các người sao?”

“Ha ha ha! Ta đây ở vị diện cao đẳng, dựa theo tiếp độ thăng cấp trước mắt của tiểu Quả Quả, muốn tiến vào vị diện cao đẳng, còn cần một khoảng thời gian thật dài đấy!”

“Hắc hắc hắc, ta cũng là cao đẳng vị diện, chờ đến khi tiểu Quả Quả có thể tiến vào vị diện cao đẳng, hắc hắc hắc ~ cô ấy nhất định sẽ quên lời chúng ta nói!”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, cực kỳ nghiêm túc ở trong đầu nói:
“Trí nhớ của ta rất tốt.”

“Phốc ha ha ha ha ha ha!”

“Ha ha ha ha! Vả mặt đi?”

“Ai nha, tiểu Quả Quả thật là quá đáng yêu!”

“Hu hu hu hu..... Tiểu Quả Quả người thay đổi, trước kia người rất nhân nhượng ta, hu hu hu.....”

“Hu hu hu..... Tiểu Quả Quả người thay đổi, người trước kia rất sủng ái ta, hu hu hu.....”

“Lầu trên các người đủ rồi nha! Hừ! Tiểu Quả Quả nhà ta đang nói sự thật.”

“Tiểu Quả Quả, câu nói này của người, ta cho một trăm điểm! Không sợ người kiêu ngạo!”

Mạc Vân Quả nghiêm túc gật đầu, cô vốn dĩ nói sự thật, trí nhớ của cô vốn dĩ rất tốt, cho nên cô có thể nhớ rõ những người trong phòng phát sóng trực tiếp nói những gì, tỷ như cái gì mà tròn vo mềm mại, béo Quả Quả gì đó.....

Phòng phát sóng trực tiếp bởi vì Mạc Vân Quả chen vào nói trở nên càng thêm náo nhiệt lên, Mạc Vân Quả nhìn một lúc sau, cảm thấy có chút mệt nhọc.

Sau đó, cô cứ như vậy ngủ rồi.....

Chờ đến khi cô tỉnh lại, đã là ngày hôm sau.

Vừa vặn, Lãnh Thuần cũng đến đón cô xuất viện.

Mạc Vân Quả đi theo Lãnh Thuần xuất viện, sau đó về nhà của mình.

Gia thế của nguyên chủ cũng không tồi, nguyên chủ muốn thuận tiện cho việc tiếp cận Lãnh Thuần cho nên mới dọn ra ngoài ở một mình.

Cô ta cũng thông minh, không lựa chọn căn biệt thự gì, mà chọn một tiểu khu kín đáo chất lượng bình thường, ở trước mặt Lãnh Thuần sắm vai một cô gái không dựa vào người nhà, nỗ lực vươn lên.

Sự thật chứng minh, kế sách này làm thật sự thành công, Lãnh Thuần hoàn toàn nghĩ cô ta là người như vậy.

Nói trở về, sau khi Lãnh Thuần đưa Mạc Vân Quả nhà, liền vội vàng rời đi.

Thân là gia chủ Lãnh gia, ngày thường hẳn đầu cực kỳ bận rộn, đặc biệt là gần đây giới tài chính đang rung chuyển có nhiều bất ổn, sản nghiệp của gia tộc hoặc nhiều hoặc ít đều bị ảnh hưởng, lúc này có thể đến đón Mạc Vân Quả, cũng gấp gáp rút ra một ít thời gian.

Việc này cũng đủ thấy Lãnh Thuần coi trọng Mạc Vân Quả như thế nào, nếu đổi lại là nguyên chủ, hẳn là nên chủ mừng một bữa.

Nhưng mà Mạc Vân Quả lại không hề cảm thấy có gì vui sướng, cô còn đang suy nghĩ, nên làm gì để hoàn thành nhiệm vụ.

Mục tiêu đầu tiên là Đường Nhất Hàng cô đã gặp qua, khiến một người trở thành người chiến thắng trên đỉnh nhân sinh vô cùng đơn giản, hướng chi, Đường Nhất Hàng cũng xem như là nhân trung long phượng teong một đám người.

Mà một mục tiêu nhiệm thứ hai Doãn Diễn Trạch cô lại không biết tình huống của anh thế nào, khiến boss vai ác cái tà quy chính, nhiệm vụ này, giống như có chút khó?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 567

Edit: Linhlady

Cho tới bây giờ, nguyên chủ còn chưa gặp mặt Doãn Diễm Trạch lần nào, dựa theo bối cảnh vị diện này mà xem xét, vợ vai ác sẽ là người lên sân khấu cuối cùng, cái này cũng nói lên, Mạc Vân Quả vô cùng có khả năng đến cuối cùng mới có thể nhìn thấy Doãn Diễm Trạch.

Mà cho đến lúc này, nhiệm vụ đã thất bại rồi!

Ở trong hai quyển sách, số câu chữ miêu tả Doãn Diễm Trạch cực ít.

Cả hai tác giả, gần như không muốn tốn quá nhiều bút mực để miêu tả anh, giống như là như vậy mới duy trì được cảm giác thần bí.

Hiện tại, cảm giác thần bí là có, nhưng mà làm sao Mạc Vân Quả mới có thể tìm được Doãn Diễm Trạch?

Phòng phát sóng trực tiếp đối với boss vai ác Doãn Diễm Trạch cảm thấy cực kỳ hứng thú, ở trong phòng phát sóng trực tiếp thảo luận không ngừng.

“Các người nói, cái tên Doãn Diễm Trạch này là người như thế nào?”

“Đều nói boss vai ác, nhất định cũng thuộc top nhân trung long phượng!”

“Ừm..... Ta đoán xem, hẳn một người so với thiên địa quỷ thần còn soái hơn!”

“Không cần nói nhiều lần trên nhất định là fan nhan không, ta cảm thấy boss vai ác sao ~ đầu tiên, nhất định phải có một thân thể thâm mỹ, tiếp theo, nhất định có quan hệ khăng khít với nm nữ chủ.”

“Lầu trên nói có đạo lý, còn có còn có! Trên mặt tính cách nhất định có khuyết điểm, như vậy mới có thể khiến cho vai chính làm quang minh chính đại đánh bại hắn!”

“Còn có a, tính cách nhất định cũng có thảo hỉ địa phương, như vậy mới có thể làm một ít vai ác không thích!”

“Không tệ xấu!”

“Nói nhiều như vậy, đầu chỉ là suy đoán mà thôi!”

“Nếu không, tiểu Quả Quả chúng ta đi tìm tìm Doãn Diễm Trạch đi?”

“À? Tiểu Quả Quả người có thể lên mạng tìm tên Doãn Diễm Trạch, vạn nhất có thể tìm được thì sao?”

“Hắc hắc, cái này cũng coi như là một biện pháp tốt.”

Thật ra, nếu phòng phát sóng trực tiếp không đề cử biện pháp này, Mạc Vân Quả cũng sẽ lên mạng tìm.

Mạc Vân Quả mở máy tính, trực tiếp bắt đầu tìm tòi.

“Doãn Diễm Trạch” ba chữ này, rất nhanh đã cho đáp án tìm kiếm.

Lại nói tiếp, ở thế giới này, người có tên này quả thật không ít.

Mạc Vân Quả đọc nhanh như gió, xem qua một lượt cũng không có thông tin hữu ích.

Mạc Vân Quả gõ gõ bàn, âm thầm phỏng đoán.

Nếu là người có thể tạo ra chương ngại cho nam nữ chủ, nhất định phải có thực lực cường đại, như vậy ở đây cũng loại trừ được không ít người.

Đồng thời, nếu đã tạo được chương ngại cho nam nữ chủ, như vậy nhất định sẽ có quan hệ với nam nữ chủ, lại vô dụng, cũng có khả năng có quan hệ với Đường Nhất Hàng, loại trừ được một bộ phận.

Lần lượt đặt ra các khả năng, số người còn lại ở đây cũng không nhiều.

Sau đó lại tiếp tục loại trừ một số người đang ở nước ngoài, số còn lại còn còn tầm mười ba người.

Nói tiếp, Doãn Diễm Trạch chắc hẳn khoảng tầm hai mươi tuổi trở lên, sao đó loại tiếp những người không phù hợp, dư lại cũng chỉ có ba người.

Teong ba người này, loại đi người có vẻ ngoài khó coi, ừm..... Cái này là rất nghiêm túc, dù sao đa số độc giả đều là nhan khổng.

Như vậy cũng chỉ dư lại một người.....

Mạc Vân Quả nhìn người dư lại cuối cùng, tay phải chống cằm, đọc thông tin của anh.

Tin tức của Doãn Diễm Trạch ở trên mạng rất ít, đại khái cũng chỉ có hai ba tin.

Cái thứ nhất, đại ca xã hội đen ở thành phố S.

Cái thứ hai, là người tàn nhẫn độc ác, không có tình cảm.

Cái thứ ba, hai chân giống như tàn tật.

Hai cái trước không có gì khó hiểu, nhưng cái vấn đề thứ ba lại khiến người ta nghi ngờ.

Hai chân, giống như? Tàn tật?

Tàn tật còn có thể giống như? Mạc Vân Quả cảm thấy, cái tên Doãn Diễm Trạch này, cũng rất lợi hại, ừm..... Rất lợi hại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 568

Edit:Linh lady

“Ày? Doãn Diễn Trạch lớn lên cũng thật đẹp trai!”

“Lầu trên cũng thật lợi hại nha, ảnh chụp mờ như vậy mà người có thể thấy rõ cho được.”

“Đó là chuyện đương nhiên, ta là người có đôi mắt nhìn thấy mỹ nam trên thế gian!”

“Doãn Diễn Trạch là người tàn tật sao?”

“Không có khả năng? Thân là đại boss, thế mà lại là người tàn tật được ư?”

“Tin tức trên mạng cũng có nhiều lúc không chính xác mà?”

“Nhưng ta cũng cảm thấy, nhiều lúc tin tức trên mạng, cũng không phải là tin đồn đâu.”

“Tiểu Quả Quả, muốn đi tìm Doãn Diễn Trạch hay không, hắc hắc hắc ~”

“Ta cảm thấy vẫn là có thể, hắc hắc hắc ~”

“Tiểu Quả Quả ~~~”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả đóng máy tính, tự hỏi có khả năng tìm được Doãn Diễn Trạch hay không.

Nếu Doãn Diễn Trạch là lão đại hắc bang thành phố S, như vậy ngày thường đại đa số thời gian hẳn đều ở thành phố S đi.

Nếu tạm thời xem tin tức Doãn Diễn Trạch là người tàn tật là sự thật, như vậy nơi ở của anh cũng phải là nơi thích hợp để an dưỡng.

Nếu thân là đại boss của thế giới này, nhất định sẽ dây dưa không ít với nhân vật chủ chốt, nơi ở sẽ không cách quá xa với nhân vật chủ chốt.

Cứ như vậy xác định ra, Mạc Vân Quả rất nhanh khoanh vùng được một khu vực.

Đó là khu biệt thự xa hoa ở khu vực ngoại thành, nơi này thích hợp cho việc nghe ngóng an dưỡng.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, quyết định qua bên kia nhìn xem.

Tiếp theo, Mạc Vân Quả thu thập một chút, liền ra cửa.

Đi một vòng lớn, lúc sau Mạc Vân Quả cuối cùng cũng đi tới khu biệt thự tên là “Kim sơn biệt thự”.

Mạc Vân Quả cũng không đi vào từ cửa chính, loại biệt thự này, không phải người quen hoặc là người không có thân phận, không thể vào được.

Mạc Vân Quả vòng tới phía sau, tìm một cái nơi dễ dàng ẩn nấp, sau đó đi vào.

Ừm..... Là trèo tường vào.

Sau đó, Mạc Vân Quả bắt đầu tìm kiếm căn biệt thự có vị trí tốt nhất.

Đang lúc Mạc Vân Quả nỗ lực tìm kiếm, từ phía sau truyền đến một cái giọng nói tràn ngập từ tính.

“Vị tiểu thư này, xin hỏi cô đang tìm cái gì?”

Mạc Vân Quả quay đầu, bình tĩnh nhìn người trước mặt, thế mà cô lại không nhận ra sự thân quen của người này.

“Người.” Mạc Vân Quả trả lời như thế.

“À? Người nào?” Người nọ nhướng mày, tựa hồ đối việc Mạc Vân Quả muốn tìm người cảm thấy hứng thú.

Mạc Vân Quả nhìn người đàn ông trước mắt, hấn ng ẫ trên xe lăn, hai tay để trên đùi, mà trên đùi còn đắp một tấm thảm, giống như đang sợ lạnh.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua thời tiết, mặt trời lên cao, hiện giờ đúng là mùa hè, người đàn ông này, không nóng sao?

Doãn Diễm Trạch chú ý tới ánh mắt Mạc Vân Quả, cũng không động tác, chỉ thoải mái hào phóng tùy ý cô nhìn chăm chăm mình.

“Doãn Diễm Trạch?” Tuy rằng là câu hỏi, nhưng ngữ khí lại là khẳng định.

Doãn Diễm Trạch nghe thế, nhấp miệng, nở nụ cười.

“Mạc tiểu thư, lần đầu gặp mặt, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Mạc Vân Quả đối với Doãn Diễm Trạch biết tên cô cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn, thân là một đại boss, không biết tên của cô, mới là chuyện kỳ quái đi?

“Không biết Mạc tiểu thư tìm tôi có chuyện gì?” Doãn Diễm Trạch đánh đòn phủ đầu hỏi.

Mạc Vân Quả:.....

“Không có việc gì.” Mạc Vân Quả đương nhiên sẽ không nói ra chân tướng cho Doãn Diễm Trạch.

Doãn Diễm Trạch thấy Mạc Vân Quả rõ ràng từ chối trả lời câu hỏi của anh, cũng không giận cũng không tiếp tục truy vấn đến cùng.

Anh sờ sờ xe lăn, sau đó ngẩng đầu hỏi: “Không biết Mạc tiểu thư có nguyện ý đẩy tôi một đoạn đường không?”

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 569

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả gật đầu, đi đến phía sau anh, đẩy xe lăn, đi dạo ở khu biệt thự rộng lớn này.

Doãn Diễm Trạch cũng không mở miệng nói chuyện, anh chỉ nhắm mắt lại, giống như đang hưởng thụ an nhàn hiếm hoi này.

Thời gian thoáng qua, trong nháy mắt một giờ trôi qua.

Trước sau Doãn Diễm Trạch đều không có mở miệng nói chuyện với Mạc Vân Quả biểu hiện thực vừa lòng, đương nhiên, anh không biết đó là, thật ra Mạc Vân Quả đang xem phòng phát sóng trực tiếp không ngừng suy đoán về anh mà thôi.

Doãn Diễm Trạch vừa lòng, đương nhiên sẽ nguyện ý cùng trò chuyện Mạc Vân Quả.

Tỷ như hiện tại, anh bảo Mạc Vân Quả đẩy anh đến một chỗ râm mát, sau đó bắt đầu cùng cô trò chuyện.

“Mạc tiểu thư tự nhiên tới, đương nhiên là có mục đích, nếu Doãn mỗ có thể giúp đỡ, là đạo nghĩa tôi không thể chối từ.” Doãn Diễm Trạch chân thành nói, giống như chỉ cần Mạc Vân Quả đưa ra yêu cầu gì, anh đều có thể thỏa mãn.

Ngữ khí của anh vô cùng chân thành, cả người nhìn qua cũng không có bất kỳ chỗ nào không thích hợp.

Nhưng đây mà boss ai ác nha! Boss vai ác có thể có hảo tâm sao?

Mạc Vân Quả không biết, nhưng người trong phòng phát sóng trực tiếp sôi nổi tỏ vẻ khẳng định sẽ không đơn giản như vậy ~

“Tiểu Quả Quả, người trước nên thử hần một chút đi ~”

“Ta ngẫm lại xem nên thử như thế nào..... Ừm..... Người nói người đi tìm hần chơi ~”

“..... Cái lý do của lần trên này, cũng thật tuyệt 2333333”

“Sao có thể như vậy không đâu vào đâu được!”

“Ừm..... Ta nghĩ đến một cái tốt hơn, tiểu Quả Quả người nói người yêu hần!”

“..... Lại là một cái chủ ý ngu ngốc.”

“Ai, cái này cũng không được kia cũng không được, cho nên các người muốn thế nào đây?”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả không có ý nói theo lời phòng phát sóng trực tiếp nói, cô cũng có chủ ý của mình, sau đó nhìn Doãn Diễm Trạch nói: “Lãnh Thuần bảo tôi tới.”

Doãn Diễm Trạch nghe được Mạc Vân Quả nói như vậy, ngón tay giật giật, trên mặt không có biểu cảm gì.

“Mạc tiểu thư nói đùa, ta cùng Lãnh tiên sinh không quen biết, làm sao anh ta lại muốn tìm tôi?”

“À.....” Mạc Vân Quả dừng một chút, mới tiếp tục nói, “Tôi nhớ nhầm, là Đường Nhất Hàng bảo tôi tới.”

Doãn Diễm Trạch vừa nghe đến tên “Đường Nhất Hàng”, ngón tay vốn đang mở ra đột nhiên co lại, ngón tay bởi vì nhanh chóng chắt lại, móng tay còn không cẩn thận xoẹt qua thành xe lăn, tạo ra âm thanh chói tai.

Nửa người trên của Doãn Diễm Trạch hơi hướng về trước, nhìn kỹ mà nói, bờ vai của anh còn run rẩy rất nhỏ.

Anh cúi đầu, làm Mạc Vân Quả không thấy rõ được vẻ mặt của anh.

“Phải không.....”

Trong giọng nói của Doãn Diễm Trạch có một tia ghen ngào, giống như đang cố đè nén cái gì đó.

“Ây? Cái phản ứng này, chắc chắn, có chuyện xư ấ!”

“Xem ra, giữa Doãn Diễm Trạch và Đường Nhất Hàng có một câu chuyện rất dài nha!”

“Oa ~ tiểu Quả Quả quá ngu ớ bức! Biểu hiện thật là xuất sắc!”

“Oa ~ tiểu Quả Quả tốt cuộc không hề là xu ấn manh Quả Quả nữa mà là thông minh tiểu Quả Quả ~”

“Oa ~ tiểu Quả Quả ở thế giới này bất hack sao 2333333333”

“Nói bậ ậ gì đó! Tiểu Quả Quả vẫn luôn thông minh nhé!”

“Oa! Thật muốn biết chuyện xư ấ giữa Doãn Diễm Trạch cùng Đường Nhất Hàng!”

“Ta cũng muốn biết! Muốn biết!”

“Tiểu Quả Quả, hỏi mau hỏi đi ~”

“Hỏi một chút! ㄣ 〰 〇 ㄣ 〰 ngao ~~ kích động!”

“Mở ra hình thức ng ỗ chờ kể chuyện xư ấ! (đáng vẻ ngoan ngo ấn)”

Mạc Vân Quả:..... Hôm nay phòng phát sóng trực tiếp vẫn náo nhiệt như cũ.....

Edit: Đột nhiên tui ng ửi thấy mùi đ ầm tho ẩng đ ầu đ ầy (~ ▽ ~)~

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 570

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả nhìn tâm tình Doãn Diễm Trạch dao động khá lớn lắc đầu nói: “Không phải, là tự tôi muốn tới.”

Doãn Diễm Trạch vừa nghe lời này, thân thể vốn đang căng chặt cũng thả lỏng.

Anh buông lỏng nắm tay, một lần nữa để lên trên đùi, hai tay đan lại, anh ngẩng đầu nhìn Mạc Vân Quả, khóe miệng phác họa ra một nụ cười.

“Như vậy, Mạc tiểu thư tìm tôi có chuyện gì?”

Doãn Diễm Trạch tỏ ra bình thường không hề nhắc gì đến việc mình khác thường vừa rồi, chỉ nhìn Mạc Vân Quả hỏi cô.

“Không có việc gì.” Mạc Vân Quả đúng sự thật trả lời, thật sự cô cũng không có việc gì quan trọng cần tìm anh.

Doãn Diễm Trạch cũng chỉ cười cười, không truy hỏi đến cùng.

Không khí lập tức trở nên trầm mặc, Doãn Diễm Trạch cận thận nâng tay phải cẩn thận sợ vị trí ngực của mình, bất kể bao nhiêu năm trôi qua, chỉ cần nghe thấy tên người kia, trái tim của hắn, vẫn nhin không được rung động.

“Sợ nhất không khí đột nhiên an tĩnh~”

“Ai, kết quả không hỏi ra được!”

“Khụ khụ, xin cho phép ta lớn mật đoán một cái, Doãn Diễm Trạch này, khụ khụ..... Không phải là thích Đường Nhất Hàng đi?”

“Σ(⊙▽⊙ “a!! Ta kinh hoàng trượt từ băng ghế xuống!”

“Không biết vì sao, ta lại cảm thấy phỏng đoán này có lý!”

“Oa! Làm anh em tốt! Cả đời đi![1]”

“Doãn Diễn Trạch thật lợi hại!”

“Nếu như đây là sự thật, như vậy Doãn Diễn Trạch là người yêu thắm đơn phương?”

“Vô cùng có khả năng á! Nói cách khác, vì sao hắn lại không đi tìm Đường Nhất Hàng!”

“Ta là một đứa bé ngoan ngoãn, thế giới này thật xuất sắc! ($p \equiv w \equiv q$)”

“Ta còn là hy vọng phỏng đoán là sai lầm, nói cách khác, luôn cảm thấy đây là một câu chuyện người luyến!”

“Ta cũng cảm thấy thế, ta tỏ vẻ chỉ muốn ăn cầu lương, cũng không muốn ngược luyến tình thâm đầu quăng ngã!”

Trong phòng phát sóng trực tiếp mọi người bên nào cũng cho là mình đúng, giao lưu phi thường náo nhiệt.

Bên kia, Mạc Vân Quả cho rằng mình đã biết quan hệ giữa Đường Nhất Hàng và Doãn Diễn Trạch, đến nỗi là cái quan hệ gì, hiện tại cô chưa thể xác định, còn phỏng đoán của phòng phát sóng trực tiếp đưa ra, theo bản năng cô xem nhẹ nó.

Doãn Diễn Trạch ổn định lại tâm tình, lúc này mới buông lỏng tay phải mình xuống.

“Mạc tiểu thư, có đây tôi trở về không?”

Doãn Diễn Trạch nói ra một câu thỉnh cầi.

Mạc Vân Quả gật đầu, đi ra phía sau anh, đẩy xe về phía trước.

Đương nhiên, đường gì đó, vẫn là Doãn Diễn Trạch chỉ cho cô.

Nửa giờ sau, Mạc Vân Quả đưa Doãn Diễm Trạch về nhà, sau đó cô cũng tạm biệt anh.

Doãn Diễm Trạch cũng không ngăn cản Mạc Vân Quả rời đi, đối với anh mà nói, việc cô đến đây cũng chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ mà thôi.

Mà Mạc Vân Quả không biết đó là, ở khi cô rời đi, Doãn Diễm Trạch thông qua camera thấy được động tác cô trèo tường.

Ừm..... Thân thủ thật lưu loát, hẳn không phải lần đầu tiên làm chuyện như vậy.

Mạc Vân Quả sau khi rời khỏi, Doãn Diễm Trạch đi vào trong phòng của mình, trên tường dán hàng loạt ảnh chụp, từ nhỏ đến lớn, tư thế nào cũng có.

Doãn Diễm Trạch mở máy tính, mật mã chính là sinh nhật của Đường Nhất Hàng.

Anh click mở một văn kiện, văn kiện, là việc Mạc Vân Quả từ nhỏ đến lớn trải qua, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, đều ở bên trong.

Từ hôm nay ánh mắt đầu tiên khi nhìn Mạc Vân Quả, Doãn Diễm Trạch đã nhạy cảm phát hiện vị đại tiểu thư này có gì đó không giống, vì đảm bảo anh toàn, anh vẫn quyết định xem lại tue liệu về cô.

Đối với việc Doãn Diễm Trạch làm, Mạc Vân Quả cũng không biết.

Mạc Vân Quả khi đi khỏi chỗ Doãn Diễm Trạch, xem xét thời gian, vừa vặn là buổi trưa.

Cô vui sướng quyết đi ăn cơm trưa, sau đó hảo hảo bất hảo[2] đó là, cô gặp Đường Nhất Hàng.....

- -----

[1] Nguyên văn: Hảo cơ hữu! Cả đời đi!

Chữ hán: 基友

“Cơ hữu” là một từ đa nghĩa trong ngôn ngữ internet, khi sử dụng xin cẩn thận:v

Giải nghĩa và nguồn gốc:

“Cơ hữu” là cách gọi bạn bè thân thiết trong nam giới. Cơ hữu có thể hiểu và dùng theo hai cách:

1. Đồng tính: trong tiếng anh, nam đồng tính là “gay”, đọc lên cùng âm với từ “cơ” (基) trong tiếng Quảng Đông. Cho nên trong tiếng Quảng Đông, “cơ lão” (基佬) nghĩa là gay, còn có “cảo cơ” (搞基) nghĩa là làm gay, từ “cơ hữu” theo nghĩa này là bạn gay, có thể là người yêu đồng tính hoặc bạn bè trong giới gay.

2. Chiến hữu, huynh đệ chí cốt, bạn bè thân thiết, bạn tốt, bạn từ thuở bé, bạn trên mạng, đồng đội ở ngoài đời hoặc trong game: đối với người trẻ tuổi thế hệ mới, “cơ hữu” cũng thường chỉ người bạn cùng phái mà mình rất hợp ý và thân thiết hoặc nhịp bước sinh hoạt cùng một tiết tấu. Thế hệ mới thường có những câu như: "hảo cơ hữu, nhất bối tử" (好基友, 一辈子: làm bạn tốt với nhau cả đời), "hảo cơ hữu, nhất sinh nhất thế nhất khởi tẩu" (好基友, 一生一世一起走: bạn tốt cùng song hành với nhau cả đời)...vv

[2]

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 571

Edit: Linhlady

Đường Nhất Hàng một mình tới nhà hàng này ăn cơm.

Trước khi Mạc Vân Quả nhìn thấy cậu, cậu đã nhìn thấy Mạc Vân Quả trước.

Nhưng mà khi nhìn thấy Mạc Văn Quả, Đường Nhất Hàng cũng không có ý định tiến lên chào hỏi.

Mạc Vân Quả luôn luôn chán ghét cậu, cậu vẫn luôn biết.

Cho nên khi Mạc Vân Quả đi đến trước bàn cậu, cậu vẫn rất kinh ngạc.

Thật ra Mạc Vân Quả cũng không có ý nghĩ gì, nhưng mà nhà hàng này cũng quá đông khách, đã không có chỗ ngồi, cho nên người phục vụ mới hỏi cô có đồng ý ghép bàn không, sau khi nhận được câu trả lời thì đưa cô đến trước mặt Đường Nhất Hàng.

Dương nhiên, tất cả mọi chuyện này Đường Nhất Hàng không biết.

Đường Nhất Hàng còn tưởng rằng Mạc Vân Quả cố tình muốn ghép bàn với cậu.

Mạc Vân Quả ngồi xuống, gọi vài món ăn, sau khi phục vụ rời đi, cô mới chuyển lực chú ý sang Đường Nhất Hàng.

Mạc Vân Quả cũng không mở miệng nói chuyện trước, cô biết Đường Nhất với boss vai ác Doãn Diễn Trạch có quan hệ, nhưng cô thật sự quá đối bụng, đối đến nỗi hoàn toàn không nghĩ đến việc nói chuyện.

Đường Nhất Hàng thấy Mạc Vân Quả không có mở miệng, cậu cũng trầm mặc, cậu thật sự không nghĩ ra đề tài gì để nói chuyện với cô.

Cứ như vậy, hai người hiếm thấy trăn mặc, thẳng đến khi đồ ăn của Đường Nhất Hàng gọi trước được đưa lên, trăn mặc mới bị đánh vỡ.

Mạc Vân Quả nhìn đồ ăn đầy bàn, nuốt nuốt nước miếng, thật là đói.....

Đường Nhất Hàng cần đưa lên, gấp một miếng khoai tây, sau đó ánh mắt Mạc Vân Quả liền dừng lại trên miếng khoai tây đó.

Đường Nhất Hàng gấp một miếng thịt gà, ánh mắt Mạc Vân Quả liền bình tĩnh dừng ở trên miếng thịt gà.

Đường Nhất Hàng:.....

Bị Mạc Vân Quả dùng ánh mắt "Cực nóng" nhìn chăm chăm, Đường Nhất Hàng cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Cậu giật giật thân thể, thử tính hỏi một câu "Muốn cùng nhau ăn không?"

Mạc Vân Quả nghe được lời này, ánh mắt sáng lên, nói một tiếng "Cảm ơn" lúc sau, liền cần đưa bắt đầu ăn.

Đường Nhất Hàng:.....Σ(°△°|||)

Đường Nhất Hàng chưa bao giờ biết, một người vẫn luôn nghiêm khắc với bản thân giữ dáng người lại có lúc ăn như vậy, ừm..... Xem tốc độ này, hiển nhiên là luyện qua!

Đường Nhất Hàng vươn đức tính gấp một miếng thịt kho tàu. Ờ, thịt kho tàu đâu rồi? Thịt kho tàu đâu?!

Mạc Vân Quả cắn thịt, hai cái quai hàm phình phình, hình như chú ý đến động tác của Đường Nhất Hàng, cô nhìn cậu, nhưng không ngừng động tác nhai nuốt.

Mạc Vân Quả:?

Mạc Vân Quả thấy Đường Nhất Hàng đưa đĩa ra không trung nhưng không gấp miếng đồ ăn nào, hảo tâm nói một từ, "Này!"

Đường Nhất Hàng:.....

Đường Nhất Hàng buông đĩa, bất đắc dĩ nói: "Cô ăn đi."

Cũng không biết Mạc Vân Quả có nghe thấy lời Đường Nhất Hàng nói hay không, đôi đĩa trong tay cô vẫn không ngừng gấp đồ ăn.

Vì thế khi đồ ăn mà Mạc Vân Quả gọi được đưa lên, cô cũng đã ăn lưng dạ.

Dương nhiên, một chút đó thôi cũng không ảnh hưởng đến việc cô gấp đồ ăn.

Ở trong quá trình này, Đường Nhất Hàng cần lấy đĩa lại buông, buông lại cần lấy.

Đến cuối cùng, cậu vẫn phải để đức sang một bên, sau đó cứ như vậy nhìn Mạc Vân Quả ăn.

Thật vất vả chờ đến khi Mạc Vân Quả ăn no, buông đĩa xuống, trên bàn đồ ăn đã không còn bao nhiêu.

Đường Nhất Hàng nhìn bàn đầy hỗn độn, không biết sao, chỉ cảm thấy có chút buồn cười.

Tay cậu chống cằm, mang theo một tia ý cười hỏi: "Ăn no?"

Mạc Vân Quả sờ sờ bụng, cực kỳ nghiêm túc gật gật đầu nói: "Ừm!"

Đường Nhất Hàng:.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 572

Edit: Linhlady

“Xong rồi xong rồi, tiểu Quả Quả thật sự muốn biến thành béo Quả Quả ~”

“Chắc chắc, vừa rồi các người có nhìn thấy động tác của Đường Nhất Hàng không? Cần đức rồi lại buông, yên tâm lại bắt lấy, ai da, như kiểu rất rối rắm ~”

“Ta phỏng đoán nội tâm Đường Nhất Hàng là: Ăn ngon ăn nhiều! Làm sao có thể ăn nhiều như vậy! Xin ăn ít một chút!”

“Ta cảm thấy hần hần nghĩ là: Để lại cho tôi một ít a a a a!”

“Ha ha ha! Cũng có khi là như vậy, mong là Đường Nhất Hàng không có bóng ma tâm lý.”

“Chắc, nếu ta nhìn thấy tiểu Quả Quả ăn như vậy, cũng hành động thế thôi.”

“Ai, tiểu Quả Quả nhà ta nhất định đói lắm, ngày thường cô ấy ăn rất ít! Ừm! Nhất định do vậy! (tự mình lừa gạt)”

“Lầu trên không cần tự lừa mình dối người, tiểu Quả Quả nhà ta có khi nào ăn ít?”

“【 ảnh chụp ăn cơm 】 【 tiểu Quả Quả ăn cơm 2 】 【 tiểu Quả Quả ăn đồ ăn vặt 】 nhìn xem xem! Đây là chứng cứ!”

“Chắc, ta cũng phục lầu trên, người đúng là kẻ si hán! Hừ hừ hừ!”

“Oa ác ~ cầu chia sẻ chia sẻ ~ hắc hắc hắc ~”

Phòng phát sóng trực tiếp đối với việc Mạc Vân Quả ăn tỏ vẻ: Muốn thành béo Quả Quả!

Đương nhiên, Mạc Vân Quả cũng không thêm đề ý chuyện đó, cô quả thật rất đói bụng mà, hơn nữa, những món ăn kia, thật sự ăn rất ngon!

Nói trở về, Đường Nhất Hàng thấy Mạc Vân Quả ăn no, lúc sau, sờ sờ cái bít cò chưa ăn no của mình, không biết suy nghĩ cái gì.

Mạc Vân Quả nhìn động tác của Đường Nhất Hàng, nghiêng nghiêng đầu nói: “Cậu còn đói?”

Đường Nhất Hàng sửng sốt, lắc đầu nói: “Không đói bụng.”

“À.” Mạc Vân Quả lên tiếng, không có ý định đi rồi rầm vấn đề này.

“Đúng rồi, cô tới nơi này làm cái gì?” Đường Nhất Hàng hỏi, ngữ khí nhẹ nhàng giống như hấn chỉ vừa hay nghĩ đến hỏi vấn đề này.

“Ăn cơm.” Mạc Vân Quả nói, tới nhà ăn, ngoại trừ ăn cơm ra còn có thể làm gì khác sao?

Đường Nhất Hàng:.....

Đường Nhất Hàng đáng giá Mạc Vân Quả từ trên xuống dưới, thử tính hỏi: “Thật sự chỉ là ăn cơm?”

Mạc Vân Quả gật gật đầu, vuốt vuốt cái bụng, vô cùng nghiêm túc nói: “Ừ, tôi đói bụng, cho nên tới ăn cơm.”

Đường Nhất Hàng:.....

Giờ khắc này, Đường Nhất Hàng mới nhận ra một điều, miên man suy nghĩ cũng không phải thói quen chỉ thuộc về phái nữ.

Đường Nhất Hàng khẽ cười một tiếng, trong tiếng cười kia hỗn loạn có một tia bất đắc dĩ, nhiều hơn, còn lại là châm chọc.

Đúng vậy, làm sao cậu lại có thể nghĩ, cô chủ động đến tìm cậu đây?

Người cô thích, cô yêu, vẫn luôn là Lãnh Thuần không phải sao?

Đường Nhất Hàng nắm tay, nét mặt biểu lộ một nụ cười nói: “Hắn đối xử với cô có tốt không?”

“Ai?” Mạc Vân Quả hỏi ngược lại.

“Lãnh Thuần.” Đường Nhất Hàng không chớp mắt nhìn chằm chằm Mạc Vân Quả, ý đồ muốn từ trên khuôn mặt cô tìm ra một tia dao động, chứng tỏ hắn đối xử với cô không tốt, nói như vậy, cậu liề n có lý do đem cô đoạt lại!

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, Lãnh Thuần đối xử với cô cũng xem như không tồi?

“Ừ, cũng tốt.”

Cuối cùng, Mạc Vân Quả quyết định trả lời như thế.

“Thật sự?” Đường Nhất Hàng vẫn chưa có ý định từ bỏ, hỏi lại lần nữa.

“Ừ.” Lúc này, Mạc Vân Quả trả lời cực nhanh, gần như không có gì do dự.

Nắm tay Đường Nhất Hàng hơi hơi buông ra, cậu sau nói nhỏ gần như không phát ra tiếng: “Như vậy thì tốt.”

“Ừ.”

Đường Nhất Hàng mím môi, khiến đôi môi hơi khô khốc trở nên mềm mại ướt át.

“Hắn đối xử tốt với cô thì tốt.”

Đường Nhất Hàng thấp giọng nói, cũng không biết những lời này là nói cho Mạc Vân Quả nghe, hay là nói cho chính cậu nghe.

Edit: Ôi mỗi tình tay tay ba đầy máu chóa ♪ ~ (´ ε `)

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 573

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn chằm chằm Đường Nhất Hàng nửa ngày, khi ăn nì, đầu óc chuyển động có chút chậm.

Cô nhớ tới nhiệm vụ của mình, một trong số đó đó là làm Đường Nhất Hàng trở thành người chiến thắng nhân sinh.

Vì thế, cô quyết đoán hỏi: “Anh muốn thành người đứng trên đỉnh nhân sinh sao?”

Đường Nhất Hàng sửng sốt, đối với Mạc Vân Quả đột nhiên xoay đề tài 180 độ có chút ngây ngốc không theo kịp.

Cũng may cậu nhanh chóng phản ứng lại, bất quá đối với vấn đề này của Mạc Vân Quả, cậu có chút dở khóc dở cười.

“Làm gì thì có thể xem như là người đứng trên đỉnh nhân sinh?”

Cậu hỏi Mạc Vân Quả như vậy, đồng thời, cũng hỏi chính mình.

Mạc Vân Quả nghe thấy cái vấn đề này, nhanh chóng nhìn thoáng qua phòng phát sóng trực tiếp.

“Người chiến thắng nhân sinh sao, đơn giản chính đó là kiếm thật nhiều tiền, yên tâm hưởng lạc ~”

“Không không không, ta cảm thấy người chiến thắng nhân sinh chính là trở thành Đại Ma Đạo Sư!”

“Thật không theo nổi lầ trên!”

“Người chiến thắng nhân sinh là mỗi ngày đều học tập, mỗi ngày hướng về phía trước!”

“Các người không cần dạy hư tiểu Quả Quả ta và các người nói chuyện!”

“Tiểu Quả Quả, người nói với hắn thế này, người chiến thắng nhân sinh đó là có thể thực hiện ước mơ ban đầu của bản thân.”

“Lầu tên nói đúng đó, ta giờ hai tay jai chân tán thành!”

“Ta cũng đồng ý! Đồng thời tỏ vẻ, lầu trên là con rùa sao! Còn đòi giờ hai tay hai chân? Ta thấy người lật ngựa ra được đi?”

“Hừ hừ, lầu trên tiến hành công kích nhân sinh!”

“Không nên ồn ào, hài hòa ở chung 2333333333”

Nội dung phía sau Mạc Vân Quả không tiếp tục nhìn, bởi vì cô đã tìm được đáp án.

“Người chiến thắng nhân sinh đó là, kiếm được nhiều tiền, yên tâm hưởng thụ, đồng thời còn thực hiện được ước mơ ban đầu.”

Mạc Vân Quả cảm thấy câu trả lời của mình thật hoàn mỹ ~

Đường Nhất Hàng nghe thấy cô nói như vậy, thiếu chút nữa phun ra, giống như gần đây phong cách của cô càng trở nên kỳ quái?

Cũng may, nửa câu sau cứu hình tượng của Mạc Vân Quả ở trong cảm nhận của cậu lại.

Đường Nhất Hàng lựa chọn bỏ qua hai câu không đáng tin cậy phía trước, trực tiếp đem định nghĩa người chiến thắng nhân sinh là “Thực hiện ước mơ lúc ban đầu”.

Cái này cũng giống như cái Đường Nhất suy nghĩ, mà những lời này, thật ra cũng đánh sâu vào tâm khảm của cậu.

“Đúng vậy, thực hiện ước mơ lúc ban đầu.....”

Đường Nhất Hàng lẩm bẩm, ánh mắt trở nên xa xăm, ước mơ ban đầu của cậu, là cái gì đây?

“Ước mơ của anh là cái gì?” Mạc Vân Quả hỏi.

Đường Nhất Hàng sửng sốt, cậu nhìn chằm chằm chính đôi tay, thật lâu sau mới nói: “Thật lâu thật lâu trước kia, tôi giống như.....”

Nói tới đây, cậu dừng một chút, mới tiếp tục nói: “Giống như hứa hẹn với một người, tôi muốn trở thành bác sỹ ưu tú nhất trên thế giới này.” Sau đó chữa khỏi chân cho người đó.....

Một câu cuối cùng, Đường Nhất Hàng không có nói ra.

“À.” Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, ở teong bối cảnh chuyện xưa, Đường Nhất Hàng cũng là một bác sỹ ngoại khoa ưu tú, đương nhiên, khoảng cách với “Ưu tú nhất” còn kém một chút.

Nhưng với thời gian như bây giờ, bằng trình độ thiên tài của Đường Nhất Hàng, sớm hay muộn hẳn cũng sẽ trở thành bác sỹ ngoại khoa ưu tú nhất.

“Co thì sao? Ước mơ của cô là gì?”

Đường Nhất Hàng buông nghi ngờ tron g ống mình xuống, mỉm cười hỏi.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Ừm..... Có được tất cả đồ vật có màu hoàng hoàng kim trên thế giới, ăn hết toàn bộ mỹ thực trong thiên hạ.”

Đường Nhất Hàng:.....

Giờ khắc này, Đường Nhất Hàng bừng tỉnh cảm thấy, cậu giống như chưa từng chân chính hiểu cô.

Giờ khắc này, Đường Nhất Hàng không thể không cảm thán, người, quả nhiên là không thể nhìn tướng mạo, mà người, cũng sẽ thay đổi.

Đường Nhất Hàng không biết loại thay đổi này đối với Mạc Vân Quả là tốt hay xấu, thế nhưng trước mắt thấy, đối với cậu mà nói, loại thay đổi này, thật ra rất tốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 574

Edit: Linhlady

Tuy rằng Đường Nhất Hàng luôn tỏ vẻ cạnh lời với ước mơ của Mạc Vân Quả, nhưng cái đó cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của cậu.

“Ừ, khá tốt.”

Cuối cùng, Đường Nhất Hàng cắn răng nói ra một câu trái lương tâm như vậy.

Đương nhiên Mạc Vân Quả không hề phát hiện ra, cô chỉ nghiêm túc gật đầu nói: “Tôi cũng cảm thấy vậy.”

Đường Nhất Hàng:..... Phảng phất thấy một ngốc tử.

“Ai nha nha, ước mơ tiểu Quả Quả cũng thật là đặc biệt!”

“Nhớ ước mơ trước đầu của ta, chặc~”

“Tò mò không biết lần trên ước mơ cái gì~”

“Khụ khụ, ước mơ trước đây của ta là trở thành siêu nhân vũ trụ, đánh bại quái thú 23333333”

“A ha ha, ước mơ của ta là cưa đổ nam thần!”

“Vậy ước mơ của lần trên là thực hiện được chưa?”

“Hắc hắc, hiện tại ta đang nằm trong ngực nam thần đây ~”

“Đột nhiên không kịp phòng ngừa ăn một ngụm cầu lương!”

“Cầu lương này tự ta làm, các người tùy ý!”

“Chậc, nhớ trước đây ước mơ của ta là sinh khí con cho nam th ần, hiện tại..... Ha hả! Không ngừng lại một con!”

“..... Làm gì làm gì! Khi dễ chúng ta là độc thân cầu sao!”

“Hừ hừ, cái này khiến ta không vui!”

“Ngao một tiếng li ền khóc, ma ma nơi này có người ngược cầu hu hu hu.....”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cảm thấy, nhóm người phòng phát sóng trực tiếp này, ước mơ thật phi thường!

Đường Nhất Hàng nhìn Mạc Vân Quả phát ngốc, bật cười, cậu dơ bàn tay trước mặt Mạc Vân Quả quơ quơ nói: “Nghĩ cái gì vậy? Nhập th ần như thế?”

“Cầu lương.” Mạc Vân Quả nói.

Đường Nhất Hàng:.....

Ánh mắt Đường Nhất Hàng phức tạp lại nhìn thoáng qua bàn ăn hỗn độn, sau đó lại nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, cuối cùng cực kỳ bất đắc dĩ cẩn thận nói: “Nếu cô còn muốn ăn thì cứ gọi.”

Cậu dừng một chút, sau đó mới do do dự dự mở miệng nói: “Thức ăn chó (cầu lương) không thể ăn.”

“Phốc ha ha ha! Trời ạ, Đường Nhất Hàng sao lại có thể đáng yêu như thế!”

“Ha ha ha ha! Ăn cầu lương?”

“Cầu lương này không phải cầu lương a ha ha ha ha!”

“Đột nhiên chọc trúng chỗ đáng yêu!”

“Chắc, Đường Nhất Hàng cũng thật đáng yêu ~”

“Tiểu Quả Quả, mau giải thích cho hấn đi ~”

“Người xác định tiểu Quả Quả nhà ta có thể giải thích rõ ràng sao 23333333”

“Không xác định ha ha ha ha ~”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua bàn ăn đầy hỗn độn, sau đó lại nhìn thoáng qua Đường Nhất Hàng nói: “Tôi không đói bụng, chỉ là ăn hơi nhiều.”

Đường Nhất Hàng: Ha hả..... Đã nhìn ra!

Đường Nhất Hàng sắc mặt phức tạp gật đầu, quyết định không tiếp tục cái đề tài này nữa.

Mạc Vân Quả thấy Đường Nhất Hàng không có ý nói nữa, nghĩ nghĩ nói: “Anh nhất định sẽ trở thành người chiến thắng nhân sinh.”

“Cảm ơn.” Đường Nhất Hàng mím môi nói.

Chỉ là đáy lòng cậu cuối cùng nghĩ như thế nào, chỉ có chính bản thân cậu hiểu rõ.

Mạc Vân Quả nói xong câu này, lại tiếp nghĩ nghĩ, giống như mình cũng không còn chuyện gì.

Lại nói tiếp, sau khi ăn no, lại có hơi buồn ngủ.....

Nếu đã biết ước mơ của Đường Nhất Hàng, kế tiếp sẽ trợ giúp cậu thực hiện ước mơ, nhưng mà vấn đề này chưa quá gấp.

Vì thế, Mạc Vân Quả tạm biệt Đường Nhất, đương nhiên trước khi đi cô không quên thanh toán.

Đường Nhất Hàng vốn dĩ nghĩ sẽ đưa Mạc Vân Quả về, nhưng nhìn đến khuôn mặt lạnh nhạt của cô, vai nghĩ có khi cô cũng không muốn cậu đưa về, cho dù khi ăn cơm hai người ở chung cũng không tệ lắm.

Trong lúc Đường Nhất Hàng đang do dự, Mạc Vân Quả đã rời đi.

Chờ đến khi Đường Nhất Hàng đi thanh toán mới phát hiện ra rằng thì ra Mạc Vân Quả đã trả xong rồi.

Trong một khắc kia, trong lòng Đường Nhất Hàng cũng không nói rõ là tư vị gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 575

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả về đến nhà, dọn dẹp sơ qua một chút, sau đó đi ngủ.

Một giấc ngủ này, ngủ hết cả buổi chiều.

Thẳng đến bảy tám giờ tối Mạc Vân Quả mới khó khăn tỉnh dậy.

Khi tỉnh lại, Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua điện thoại bên cạnh, thấy có mười cuộc gọi nhớ, mà tất cả chỉ có một người, đó là Lãnh Thuần.

Mạc Vân Quả lắc lắc đầu, quyết định gọi lại.

“Alo.”

Giọng nói của Mạc Vân Quả còn anh theo vẻ ngái ngủ khi mới tỉnh dậy, ngược lại với bộ thái thanh thoát nhẹ nhàng thường ngày, mang theo dáng vẻ lười biếng.

Bên kia điện thoại Lãnh Thuần nghe thấy giọng nói này, thân thể run lên, hần mần mần môi, cũng “Alo” một tiếng.

“Chuyện gì?” Mạc Vân Quả trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Ở trong nhiệm vụ của cô, mục tiêu cũng không có Lãnh Thuần, gọi điện thoại lại, cũng là do sợ có việc gì mà thôi.

Lãnh Thuần nghe được Mạc Vân Quả nói chuyện lãnh đạm, trong lòng có một chút khó chịu.

Nhưng hần cũng không có biểu hiện ra ngoài, mà ho nhẹ một chút, sau đó mới ôn nhu nói: “Mạc tiểu thư xinh đẹp, anh có vinh hạnh mời em đi ăn cơm không?”

Mạc Vân Quả sờ sờ bụng, giống như có chút đói bụng.

“Ừ.....” Mạc Vân Quả nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Không được.”

Lãnh Thuần:.....

Lãnh Thuần cứng rắn nuôi câu nói tên nhà ăn ra, chỉnh đốn tâm tình nửa ngày mới nói: “Anh có thể biết vì sao không?”

“Tôi đói đi không nổi.” Mạc Vân Quả nói như vậy, sau đó liền chuẩn bị cúp điện thoại.

Lãnh Thuần:..... Cái quỷ gì?!

Lãnh Thuần nhìn thoáng qua tên hiển thị trên điện thoại, thật là Mạc Vân Quả không có sai.

Nhưng sao hắn lại có cảm giác, đêm nay Mạc Vân Quả có chút không thích hợp?

“Anh tới đón em?” Lãnh Thuần thử tính hỏi.

“Ừm, không cần.” Mạc Vân Quả quả quyết trả lời, “Tôi tự mình đi ăn.”

Nói xong câu đó, lúc sau, Mạc Vân Quả liền cắt đứt điện thoại.

Lãnh Thuần nhìn điện thoại bị cúp, vẻ mặt mê man.

Mạc Vân Quả cúp điện thoại, sau đó sử dụng hai chân, chậm rì rì bò xuống giường, lại chậm rì rì đi đến tủ lạnh, cần sữa chua bên trong ăn.

Sau đó cô lấy di động ra, nhanh chóng gọi cơm hộp, thời gian tiếp theo, đó là chờ đợi.

Không tới mười phút cơm hộp đã được giao đến.

Mạc Vân Quả ăn xong cơm hộp, ngẩng trên sofa vuốt bụng cho tiêu cơm.

Đám người trong phòng phát sóng trực tiếp một màn này, sôi nổi tỏ vẻ bọn họ cũng muốn sờ bụng nhỏ của tiểu Quả Quả ~

Đương nhiên, những lời này đều bị Mạc Vân Quả trực tiếp xem nhẹ.

Mạc Vân Quả nghĩ đến chiều nay cùng Đường Nhất nói chuyện, cậu muốn trở thành bác sỹ ưu tú nhất, cái “Tốt nhất” thật đúng là một cái tiêu chuẩn khó có thể bình luận.

Cái tiêu chuẩn gì mới có thể coi là tốt nhất?

Mạc Vân Quả ở phòng phát sóng trực tiếp hỏi như vậy, được rất nhiều đáp án.

“Tốt nhất? Đại khái chính là lực lượng đệ nhất toàn thế giới?”

“Liếc lầ trên một cái xem thường, đây là một vị diện hiện đại nhá! Còn lực lượng đệ nhất ~”

“Ừm..... Nếu như Đường Nhất Hàng muốn trở thành bác sỹ tốt nhất, dựa theo ý nghĩ của ta, có phải là chữa khỏi cho ca bệnh khó nhất thế giới hay không, sẽ trở thành tốt nhất?”

“Lầ trên nói có đạo lý đấy ~”

“Nhưng mà ca bệnh khó nhất trên thế giới này là ai mới được?”

“Cái này phải nhờ tiểu Quả Quả tra ra r ồi ~ dùng internet vạn năng~”

“Hừ hừ, ta phản đối! Thật danh phản đối! Tốt nhất khẳ định là trở thành người mười hạng toàn năng!”

“Phản đối không có hiệu quả, cái tiếp theo!”

“Ta cảm thấy trên lầ nói có đạo lý, tiểu Quả Quả tra xem trên thế giới này ai là ca bện khó nhất~”

“Hi hi, ta cũng tò mò, tiểu Quả Quả mau tra đi ~”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 576

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả cảm thấy bọn họ nói có lý, lập tức mở máy tính lên bắt đầu tìm kiếm.

Sau một hồi tìm kiếm, quả thật cô đã tìm được mục tiêu.

Mà vừa lúc đó là, người trước mắt này vừa hay ở bệnh viện của Đường Nhất Hàng, hơn nữa giống như người này do Đường Nhất Hàng chủ trị.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua người bệnh kia, cái gì tổng hợp các loại triệu chứng kinh tinh, quả thật không cần nói quá đáng sợ.

Trước mắt người kia đã do Đường Nhất Hàng chủ trị một năm, bệnh tình hiện tại như thế nào còn không biết.

Bởi vì người bệnh này có cũng có danh, cho nên rất nhiều người đều chú ý đến ca bệnh này, đây cũng là lý do vì sao Mạc Vân Quả có thể dễ dàng tìm được tư liệu của người kia.

Đương nhiên, đương nhiên vì tính bảo mật, cho nên hầu hết bệnh án đều lưu trữ dạng giấy, hơn nữa là do tự tay Đường Nhất Hàng bảo quản, ở trên mạng cũng không có bản sao.

Mạc Vân Quả suy nghĩ một chút, quyết định ngày mai đi tìm Đường Nhất Hàng, sau đó xem xét tình huống bệnh của người kia.

Sau khi nghĩ thông suốt, Mạc Vân Quả quyết định đi ngủ.

Lúc này, ngủ đúng là chuyện tốt nên làm.

Mạc Vân Quả đi rửa mặt, tiếp theo, ngoan ngoãn nằm ở trên giường, chuẩn bị ngủ.

Trước khi đi ngủ, theo thói quen cô sẽ nhìn thoáng qua phòng phát sóng trực tiếp một chút, lại phát hiện phòng phát sóng trực tiếp giống như đang thảo luận một vấn đề kỳ quái?

“Ai, lại bị mosaic, vĩnh viễn không nhìn thấy tiểu Quả Quả nhà chúng ta tắm rửa.....”

“Ai, nhớ năm đó, nhớ năm đó chúng ta còn đơn thuần, chúng ta thế nhưng có một ngày nhìn mosaic thành thói quen.”

“Bị mosaic chi phối sợ hãi, run bần bật.....”

“Ai, mỗi ngày đều bị mosaic một lần, tỏ vẻ đã quen.”

“Kỳ thật xem nhiều, mosaic vẫn là khá xinh đẹp ha ha ha ha!”

“Chắc, lâu trên thật biến thái!”

“Lâu phía trên trên nữa, thật biến thái a thật biến thái ~”

“Tiểu Quả Quả à, người biết tâm tình của chúng ta khi mỗi ngày nhìn chằm chằm một tảng lớn mosaic thế nào không?”

“Ta biết ta biết! Giống như là ăn một đồng cắt chó, nhưng mà, lại luyện tiếu phun ra ~”

“..... Cái so sánh này của lâu trên, thật sự tuyệt.....”

“Cái so sánh của lâu phía trên nữa..... Là đem tiểu Quả Quả nhà ta so thành cắt chó sao.....”

“Đại đao của ta đã cơ khát khó nhịn từ lâu!”

“Ngủ!”

“Ngủ ngon! ㄟ(͡ ° ͜ °)ㄏ ”

Mạc Vân Quả suy nghĩ một chút về thứ gọi là “Mosaic” này, hình như lâu rồi cô không thấy.

Mạc Vân Quả ngáp một cái, dần dần chìm vào mộng đẹp, đến nỗi mosaic gì đó, cô mới sẽ không để ý đâu ~

Dù sao ấy, người bị mosaic chi phối, không phải là cô!

Phòng phát sóng trực tiếp cũng theo Mạc Vân Quả an tĩnh xuống dưới.

Khắp thiên địa, toàn bộ thế giới, đều lâm vào một loại an tĩnh.

Yên tĩnh trân quý như thế, ấm êm biết bao.

Ngày hôm sau, Mạc Vân Quả tỉnh dậy từ sớm, một đêm không mộng mị tỉnh dậy thật thoải mái.

Mạc Vân Quả đã quyết định hôm nay đi tìm Đường Nhất Hàng, rồi xem tình huống của người bệnh kia.

Trước đó Mạc Vân Quả cũng không gọi trước cho Đường Nhất Hàng, cô ăn sáng xong thì trực tiếp đi đến bệnh viện Đường Nhất Hàng làm việc.

Ngày thường Đường Nhất Hàng vô cùng bận rộn, thế nhưng hôm nay lại hiếm khi nhàn rỗi.

Bởi vì Phạm Tư Đặc, cũng chính là người bệnh kia có chuyển biến tốt lên, cho nên cậu không cần phải đi chăm sóc, theo dõi.

Cậu chỉ cần sửa sang lại tư liệu về Phạm Tư Đặc sau đó lên đơn, tiếp theo là nghiên cứu từng giai đoạn điều trị.

Đang lúc cậu ở văn phòng sửa tài liệu, Mạc Vân Quả vào được.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 577

Edit: Linhlady

Hồng nháy mắt khi nhìn thấy người mở cửa vào là Mạc Vân Quả, theo bản năng Đường Nhất Hàng lật tư liệu lại, sau đó bỏ vào trong ngăn kéo.

Động tác của Đường Nhất Hàng cực nhanh, nhưng lại bị Mạc Vân Quả vừa vịn bắt gặp.

“Cô..... Sao cô lại tới đây?”

Cũng không biết là bởi vì khẩn trương hay vì hoảng loạn, khi Đường Nhất Hàng nói chuyện, hơi thở có chút gấp gáp.

“Ừm, tới tìm anh.” Mạc Vân Quả nói.

Đường Nhất Hàng:.....

Đường Nhất Hàng đột nhiên cảm thấy huyết thái dương nhảy thành thít đau đớn, vì sao hiện tại cậu lại cảm thấy Mạc Vân Quả không bắt được trọng điểm đây?

Cô cũng đã đi vào đây rồi, không để tìm vậy thì có thể tìm ai?!

Nơi này chính là văn phòng riêng của cậu mà!

Ý của cậu rất rõ ràng là hỏi cô tới tìm cậu có việc gì!

Đường Nhất Hàng giật giật khóe miệng, xoa xoa huyết thái dương nói: “Cô tới tìm tôi làm gì?”

“Anh có một người bệnh.” Mạc Vân Quả dừng một chút, mới tiếp tục nói, “Tên là Phạm Tư Đặc.”

Đường Nhất Hàng theo bạ năng sờ vị trí ngăn tủ, nơi đó đặt tài liệu theo dõi tiến độ đi đầu trị của Phạm Tư Đặc.

“Hắn làm sao vậy?” Đường Nhất Hàng thử tính hỏi.

“Ừm..... Hắn đi đầu trị khỏi rồi sao?”

Hiển nhiên, lời này Mạc Vân Quả hỏi ra là dư thừa, nếu như đã đi đầu trị khỏi, như vậy làm sao có nhiều người chú ý như vậy.

Đường Nhất Hàng nháp môi, đứng lên đi đến trước cửa mặt, sau đó đóng cửa lại, lại khóa chết.

Làm xong một loạt động tác này, Đường Nhất Hàng mới đi về chỗ ngồi, nhìn Mạc Vân Quả hỏi.

“Sao đột nhiên cô lại cảm thấy hứng thú với hắn?”

Đường Nhất Hàng quả thật khá tò mò, không phải cô chỉ thấy hứng thú với mỗi Lãnh Thuần sao?

Đương nhiên Mạc Vân Quả sẽ không nói ra nội dung nhiệm vụ, cô nghĩ nghĩ, ng ẩ xuống, sau đó lựa chọn im lặng.

Đường Nhất Hàng:.....

Đường Nhất Hàng cảm thấy huyết thái dương của mình càng đau, không nói lời nào là cái cái quỷ gì!

“Nếu cô muốn hỏi thăm bệnh tình của hắn, vậy thật xin lỗi, tạm thời tôi không thể nói cho cô được.”

Đường Nhất Hàng ôn nhu uyển chuyển từ chối cô.

Cậu biết, tình huống của người đàn ông này có chút đặc thù, nhiều chứng bệnh với đời tư khiến không ít người chú ý đến ca bệnh này.

Đường Nhất Hàng gặp không ít người đến đây hỏi chuyện của người kia, còn có người muốn trực tiếp mang hẩn đi.

Nhưng những người đó đều bị một thế lực bí ẩn giải quyết, đây cũng là nguyên nhân vì sao cậu có thể an ổn ngủ ở bệnh viện đi đầu trị cho Phạm Tư Đặc.

Thế lực kia vì cậu, vì Phạm Tư Đặc giải quyết rất nhiều phiền toái, đáng tiếc đó là, trước sau cậu không biết, mục đích của thế lực kia là gì.

Lại thêm hiện tại Mạc Vân Quả muốn hỏi thăm tình huống của Phạm Tư Đặc, Đường Nhất Hàng lo cô bị người khác xúi giục.

Đám người kia cũng thông minh ra, biết không thể tiếp cận cậu, không thể tiếp cận Phạm Tư Đặc, cho nên mới để Mạc Vân Quả tới.

Nghĩ đến đây, ngay cả thế lực thần bí kia cũng không thể ngờ được, người bên cạnh cậu, cũng bị người ta sai sử đi?

Mạc Vân Quả nghe được Đường Nhất Hàng không muốn nói bệnh tình của Phạm Tư Đặc cho cô, mím môi hỏi: “Vì sao?”

Đường Nhất Hàng thở dài một hơi nói: “Cái người bệnh kia tình huống tương đối đặc thù.”

Nói xong câu đó, lúc sau, cậu giống như còn cảm thấy không hài lòng, nói tiếp: “Tôi không biết ai bảo cô tới đây, nhưng tôi muốn nói là cô đừng dễ bị lừa.”

Mạc Vân Quả: $\Sigma(^{\circ}\triangle^{\circ}|||)$

Chẳng lẽ, anh ta phát hiện tần tại của phòng phát sóng trực tiếp? Thậm chí đã biết nhiệm vụ của mình?

“Hẩn phát hiện phòng phát sóng trực tiếp?” Mạc Vân Quả lập tức liếc ở trong đầu hỏi đám người trong phòng phát sóng trực tiếp.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 578

Edit:Linh lady

“Không..... Không có khả năng đi?”

“Lầu trên nói đúng, không thể xác định được 233333”

“Khẳng định không có khả năng bị phát hiện á! Đường Nhất Hàng chỉ là kẻ hèn một phàm nhân mà thôi ~”

“Nhưng mà có một vài phàm nhân cũng khá lời hại nha ~”

“Lại lợi hại cũng phát hiện không được ấy! Nếu như ở thế giới tu tiên người nói bị phát hiện ta còn tin.”

“Phòng phát sóng trực tiếp là thứ gì? Kia chính là từ ##### á!”

“..... Lầu trên nói gì đó? Thế mà bị che chắn.”

“Chắc, không được nói bậy, nếu không sẽ bị cấm ngôn ~”

“Tiểu Quả Quả, người không cần lo lắng, phòng phát sóng trực tiếp hẳn là sẽ không phát hiện, cái Đường Nhất Hàng nói cũng không phải chỉ phòng phát sóng trực tiếp.”

“Ta tỉ mỉ phân tích một chút, ý Đường Nhất Hàng muốn ám chỉ có lẽ là những người muốn gây bất lợi cho Phạm Tư Đặc?”

“Nói như vậy, cũng có thể giải thích vì sao Đường Nhất Hàng lại nói thế, có lẽ hiểu nhầm Quả Quả do những người đó phái tới.”

“Tiểu Quả Quả, nhanh lên nói cho hắn biết mình không phải do bọn họ phái tới!”

Đương nhiên Mạc Vân Quả cũng biết nên giải thích một chút, dù sao nếu như không chứng minh được không phải những người đó phái tới, nhất định Đường Nhất Hàng sẽ không nói cho cô.

“Tôi là tự mình tới.” Mạc Vân Quả nói, “Không có quan hệ với mấy người kia.”

Đường Nhất Hàng:.....

Cho nên nói, Mạc đại tiểu thư thật sự đối với một người bệnh, à không, đối với một người đàn ông đang bị bệnh vô hứng thú?

Đường Nhất Hàng gõ gõ bàn, sau đó một tay chống cằm, tò mò hỏi: “Sao đột nhiên cô lại cảm thấy hứng thú với hắn? Không cô chỉ cảm thấy.....” Hứng thú với Lãnh Thuần thôi sao?

Đường Nhất Hàng thở dài, cũng không nói xong cuối cùng.

Mạc Vân Quả không nghe được hàm ý bên trong câu nói của Đường Nhất Hàng, cô nói thẳng: “Tôi giúp anh cùng nhau, chữa khỏi hắn.”

Đường Nhất Hàng:..... Cậu giống như xuất hiện ảo giác!

Đường Nhất Hàng xoa xoa lỗ tai, sau đó lắc lắc đầu, lại nhéo nhéo cánh tay, tê ~ thật đau.

Ở xác định không phải ảo tưởng mà là sự thật, lúc sau, Đường Nhất Hàng vẫn mang theo một tia không thể tin nổi: “Cô vừa rồi nói cái gì?”

“Tôi giúp anh cùng nhau chữa khỏi cho hắn.” Mạc Vân Quả không có chút nào ngập ngừng, lặp lại một lần nữa.

Lúc này, Đường Nhất Hàng cũng xác định bản thân không nghe nhầm.

Nhưng mà, cũng bởi vì không nghe nhầm cho nên cậu lại có cảm giác cạn lời.

Cuối cùng cô có tâm thái[1] gì mới có thể nói ra những lời này?

Là nghĩ..... Y khiến hấn chết sao?

Đường bị ý tưởng này của mình chọc cười, nhưng tỉnh tể nghĩ lại, giống như không có gì không đúng?

Vì thế, cậu bị ý nghĩ của mình làm cho hoảng sợ.

Nếu thật nói như vậy, vậy cậu ngàn vạn lần không thể để Mạc Vân Quả tiếp xúc với Phạm Tư Đặc.

Mạc Vân Quả không biết trong lòng Đường Nhất Hàng suy nghĩ gì, nếu để cô biết, cô nhất định sẽ nói: Cô thật sự chỉ là đơn thuần muốn chữa khỏi cho hấn mà thôi.

Đường Nhất Hàng nuốt nuốt nước miếng, thật cẩn thận nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, phát hiện khuôn mặt cô lạnh nhạt, giống như thật sự không phải nói giỡn?

“Cô không có nền tảng y học, không được.” Đường Nhất Hàng quả quyết từ chối.

Mạc Vân Quả nghe thế, cô cái gì cũng không có nói, chỉ cầm lấy bút đang để một bên, dưới ánh mắt khó hiểu của Đường Nhất Hàng, nhanh chóng chọc vào vị trí nào đó trên bụng của cậu.

“Mỗi người có 24 cái xương sườn, nhưng anh, chỉ có 23 cái rưỡi.”

Đường Nhất Hàng kinh ngạc nhìn Mạc Vân Quả, cậu dám khẳng định, về chuyện xương sườn, cậu không hề nói cho ai biết, cũng không có bất kỳ ai biết chuyện này, ngoại trừ cậu.

Như vậy, cô làm sao mà biết được đâu?

Hơn nữa, vị trí ngồi bút cô chọc, vừa đúng là vị trí cái xương sườn có một nửa kia, tuy rằng, nơi đó bởi vì tế bào tái sinh trường đã lớn lên không khác lắm, nhưng mà, so với những cái khác lại không cứng rắn bằng.....

- -----

[1]: Một loại cho rằng năng lực và tài năng của mình là bẩm sinh, là mãi mãi, tất cả những khó khăn chỉ là đề thử thách bản thân, không vượt qua được nghĩa là năng lực của mình có vấn đề, loại này được gọi là "tâm thái".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 579

Edit: Linhlady

Giờ khắc này, Đường Nhất Hàng không còn gì nghi ngờ về trình độ của Mạc Vân Quả nữa.

Tuy rằng không biết cô đã học từ khi nào, hơn nữa nhìn dáng vẻ, cô cực kì hiểu rõ cấu tạo cơ thể người.

Đường Nhất Hàng biết, mỗi người đều sẽ có bí mật của riêng mình, không cần thiết phải truy cứu nhiều như vậy làm gì.

“Cô giết người kia bị bệnh gì sao?”

Đường Nhất Hàng thuận thế hỏi chuyện cô.

Mạc Vân Quả gật đầu, đem tin tức cô thu thập ở trên mạng nói lại cho cậu nghe.

Đường Nhất Hàng càng nghe càng cảm thấy kinh ngạc, thì ra trong lúc không ai biết, Mạc Vân Quả đã hiểu biết tới loại tình trạng này rồi?

Trong đầu Đường Nhất Hàng có hàng ngàn hàng vạn câu hỏi, nhưng tất cả cũng chỉ hóa thành một câu.

“Tôi dẫn cô đi xem hẩn.”

Cậu im lặng không hề có ý nhắc tới tài liệu ghi chép quá trình điều trị của Phạm Tư Đặc, chỉ đứng lên, mang theo Mạc Vân Quả đi tới phòng bệnh đặc thù.

Mạc Vân Quả theo sau đuổi kịp, tuy rằng không biết Đường Nhất Hàng có chủ ý gì, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của cô.

Đại khái đi hơn mười phút, Mạc Vân Quả cuối cùng cũng cùng Đường Nhất Hàng tới phòng bệnh đặc thù.

Phòng bệnh thuộc là loại vô khuẩn, muốn vào trong phải mặc đồ bảo hộ vô trùng, suy tắc cực kỳ nghiêm khắc.

Sau khi Mạc Vân Quả đổi quần áo, cùng Đường Nhất Hàng đi vào trong phòng bệnh.

Trong phòng, Phạm Tư Đặc ngủ say, trên người cắm không ít dụng cụ, máy móc xung quanh đều trong trạng thái hoạt động.

Đường Nhất Hàng đi đến vị trí cách hần một mét thì dừng lại, sau đó đề thấp thanh âm nói với Mạc Vân Quả: “Cô cảm thấy tình huống hiện tại của hần như thế nào?”

Mạc Vân Quả nhìn Phạm Tư Đặc, nói thật, tình huống không thế nào tốt được, chứng bệnh phức tạp như thế, không thể dùng một liều thuốc là hết được.

Cho dù trị hết, thân thể cũng bị hao tổn không sống được bao lâu.

Dương nhiên, Mạc Vân Quả cũng không nói với Đường Nhất Hàng như thế.

“Ừm, cũng có bộ phận chuyển biến tốt đẹp.” Dích xác, so với nàng ở trên mạng tra được tình huống, phạm tư đặc tình huống dích xác có một tia chuyển biến tốt đẹp.

Khóe miệng Đường Nhất Hàng hơi cong lên, giọng nói của cậu trước sau như một đều hơi trềnh trềnh.

“Ừm, đây là kết quả một năm đi ều trị của tôi.”

Khi Đường Nhất Hàng nói lời này, còn mang theo một chút kiêu ngạo nho nhỏ cùng tự hào.

Mạc Vân Quả gật đầu, quả thật Đường Nhất Hàng khá lợi hại.

“Giống loại này bệnh à, chỉ cần một viên hoàn h ồ n đan, hoàn toàn có thể giải quyết.”

“L ầu trên quên mất thế giới này là vị diện gì r ồi sao, làm sao có thể có đ ồ vật như hoàn h ồ n đan?”

“Thế giới này không có, nhưng tiểu Quả Quả có ~”

“Đúng nha, ta nhớ rõ tiểu Quả Quả không phải có một cái động phủ sao? Bên trong động phủ hẳn là có rất nhiều hoàn h ồ n đan?”

“Chắc, ta cảm thấy ngữ khí của các người có chút quái lạ!”

“(xem thường) có cái gì không đúng? Chỉ sợ là người suy nghĩ nhiều ~”

“Ai nha nha, không cần cãi nhau, chúng ta xem tiểu Quả Quả giải quyết như thế nào đi ~”

“Đúng thế đúng thế ~ mọi người đều là vì muốn tốt cho tiểu Quả Quả thôi mà ~”

Đương nhiên Mạc Vân Quả thấy được đoạn nhạc đệm nhỏ này trong phòng phát sóng trực tiếp, nhìn mấy cái tên không quá quen thuộc, trong đầu Mạc Vân Quả lướt qua hình ảnh gì đó, nhưng nhanh quá cô không kịp bắt lấy.

Mạc Vân Quả tình th ần, nhìn vào trong động phủ của mình.

Bên trong kia quả thật có không ít đ ồ vật, đại đa số thời gian cô đều không đi quản chúng.

Hôm nay nếu thật sự lấy đan dược ra, không biết có ảnh hưởng đến nhiệm vụ không?

Trong lòng Mạc Vân Quả mang theo nghi vấn, ở trong đầu hỏi Đoàn Tử.

Edit: Hôm nay tui tính ra mấy chương luôn á, nhưng người tính không bằng trời tính, hôm nay ba con m ền lèo quẩn tui cả tối đòi chơi cùng, đúng là kiếp con sen mà vừa phải nuôi quàng thượng, hốt shit lại còn b ối quàng thượng chơi $\neg$ (‘~";) $\neg$

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 580

Edit: Linhlady

Đương nhiên, khi hỏi Đoàn Tử, cô sử dụng tinh thần lực để hỏi, tương đương với việc phòng phát sóng trực tiếp sẽ không biết nội dung câu chuyện giữa cô và Đoàn Tử, thậm chí họ còn không biết việc hai người các cô đang đang nói chuyện với nhau.

“Đoàn Tử, nếu ta dùng hàn hần đan chữa bệnh cho Phạm Tư Đặc, như vậy có ảnh hưởng đến nhiệm vụ hay không?”

Đoàn Tử nhìn Mạc Vân Quả trong phòng phát sóng trực tiếp, thật ra nó muốn nói cho cô, trọng điểm của nhiệm vụ cũng không nằm trên người Phạm Tư Đặc, mà nằm trên một người khác kia.

Cho nên, cho nên có đi điều trị khỏi cho Phạm Tư Đặc hay không cũng không hề ảnh hưởng đến nhiệm vụ.

Nhưng bởi vì nguyên tắc của hệ thống, nó không có cách nào nói cho Mạc Vân Quả.

Chỉ cần không có quan hệ với nhiệm vụ, như vậy Mạc Vân Quả có thể lấy ra đồ vật không thuộc về thế giới này, thật ra cũng có thể được, tuy nhiên chỉ được lấy ra một số lượng nhỏ.

Đoàn Tử rồi rầm một chút, vẫn quyết định nói cho Mạc Vân Quả: “Ký chủ, không có ảnh hưởng.”

Mạc Vân Quả nghe được lời này, yên lòng.

Lúc này, nàng ánh mắt của cô khi nhìn về phía Đường Nhất Hàng tràn ngập sung sướng.

Bởi vì chỉ cần một viên hoàn hần đan là có thể giải quyết vấn đề quá thật quá đơn giản!

Mạc Vân Quả từ động phủ lấy ra một bình sứ, trong đó có hoàn h ồ h ồ đan.

Cô đẩy bình sứ đến trước mắt Đường Nhất Hàng nói: “Cho h ắ n ắ n cái này.”

Đường Nhất Hàng:.....

Đường Nhất Hàng có chút bất đắc dĩ, cho nên nói, cuối cùng cô lấy đầu ra loại tự tin này?

“Đồ vật không thể ăn bậy.”

Mạc Vân Quả chỉ là đem bình sứ lại đẩy về phía trước một chút, sau đó nói: “Tin tưởng tôi.”

Đường Nhất Hàng đỡ trán, cái bày không phải vấn đề tin hay không nha!

“Không được h ồ nháo.” Đường Nhất Hàng vẫn như cũ đề thấp âm thanh.

Mạc Vân Quả mím môi, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, ánh mắt cô đảo qua viên hoàn h ồ h ồ đan, sau đó nó: “Cho h ắ n ắ n, ăn đường.”

Đường Nhất Hàng:.....

Đường Nhất Hàng nhìn viên đường trong tay Mạc Vân Quả, một viên tròn tròn nho nhỏ, tản ra mùi hương tươi mát, thật là đường sao?

“H ắ n không thể ăn đường.” Vì đảm bảo an toàn, Đường Nhất Hàng vẫn uyển chuyển từ chối Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Tôi biết, h ắ n có thể ăn.”

Đường Nhất Hàng:.....

Đường Nhất Hàng lúc này mới nhớ tới, Mạc Vân Quả cũng vô cùng hiểu rõ tình huống của Phạm Tư Đặc.

Đường Nhất Hàng giật giật khoe miệng nói: “Cô mua đường này ở đâu?”

Mạc Vân Quả không nói gì, cô cũng không có cách nào nói ra ngu ồn gốc của viên “Đường hoàn” này.

Đường Nhất Hàng nhìn thấy Mạc Vân Quả trầm mặc, không biết sao, từ sâu trong nội tâm dâng lên một loại cảm giác bất đắc dĩ.

Cậu xoa xoa huyết thái dương nói: “Cô xem, hiện tại hần đang ngủ, không thể ăn đường.”

Vừa vặn, khi Đường Nhất Hàng nói xong câu đó, Phạm Tư Đặc vừa hay tỉnh lại.

Đường Nhất Hàng:.....

Phạm Tư Đặc khi mới tỉnh lại đã thấy bác sĩ chủ trị quen thuộc, theo bản năng kêu lên một tiếng.

Vừa vặn bạch bạch đánh vào mặt Đường Nhất Hàng.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Phạm Tư Đặc nói: “Hần tỉnh.”

Đường Nhất Hàng: Ha hả!

Đường Nhất Hàng cảm thấy đầu mình càng đau, cậu cực kỳ đồng tình nhìn thoáng qua Phạm Tư Đặc, sau đó nhìn như vô cùng thành khẩn hỏi: “Phạm Tư Đặc, anh muốn ăn đường không?”

Ánh mắt Đường Nhất Hàng nhìn về phía Phạm Tư Đặc ra hiệu, ý bảo hần nói không muốn ăn, như vậy cậu sẽ có lý do cự tuyệt Mạc Vân Quả.

Nhưng mà, Phạm Tư Đặc không hề thấy ánh mắt kia, hơn nữa hần còn vô cùng cao hứng hỏi chuyện Đường Nhất Hàng.

Cậu hỏi như vậy, có phải nói ý là hiện tại mình có thể ăn đường? Quả thật quá kinh hỉ!

Vì thế, hấn đặc biệt vui vẻ nói: “Muốn!”

Đường Nhất Hàng:.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 581

Edit: Linhlady

Đường Nhất Hàng giật giật khóe miệng, liếc qua Mạc Vân Quả một cái, lại liếc qua Phạm Tư Đặc một cái, cuối cùng bất đắc dĩ vẫy vẫy tay nói: “Ăn đi ăn đi ~”

Mạc Vân Quả gật đầu, sau đó đi đến bên người Phạm Tư Đặc, đem hoàn hồn đan trong tay đưa cho hắn nói: “Ăn đường.”

Phạm Tư Đặc cực kỳ cao hứng, khi vào trong bệnh viện đã thật lâu hắn chưa được ăn đồ gì cho hương vị!

Nghe mấy ngày trước bác sĩ Đường nói thân thể mình đã có chuyển biến tốt đẹp, không ngờ bây giờ mình có thể ăn đường!

Quả thật quá tuyệt vời!

Phạm Tư Đặc ấp kích động trong lòng xuống, sau đó muốn vươn tay, lại phát hiện tay mình không động đậy được.

Vì thế, hắn chỉ có thể đáng thương hờ hờ nhìn Mạc Vân Quả, đồng thời mở miệng nói.

“Cảm ơn.” Hắn nói như vậy.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua bàn tay của Phạm Tư Đặc còn xấp dây truyên dịch, quyết đoán đem hoàn hồn đan bỏ vào trong miệng của hắn, hoàn hồn đan chuẩn xác rơi vào trong miệng hắn.

Phạm Tư Đặc chép chép miệng, thập phần vừa lòng gật đầu, hương vị quả thật không tồi.

Mạc Vân Quả thấy hắn ăn hoàn hồn đan, như vậy kế tiếp chỉ cần chờ hắn chuyển biến tốt đẹp, tiếp theo đó nhiệm vụ của cô sẽ được hoàn thành

một nửa.

Sau khi ăn hoàn h ần đan, Phạm Tư Đặc cảm thấy toàn thân như có dòng nước ấm quét qua.

Đường Nhất Hàng nhìn sắc mặt mê ly của Phạm Tư Đặc, giật giật khoe miệng, sau đó nói: “Anh nghỉ ngơi cho tốt, chúng tôi đi trước.”

Mạc Vân Quả gật đầu, sau đó đi theo Đường Nhất Hàng ra ngoài.

Còn Phạm Tư Đặc, h ồi hoàn đan.... Công dụng cũng rất lớn.

Bởi vì khi Mạc Vân Quả vừa đi theo Đường Nhất Hàng đến phòng riêng của cậu, âm thanh cấp cứu từ phòng bệnh đặc thù vang lên.

Lúc này Đường Nhất Hàng nào còn có tâm trạng lo lắng cho Mạc Vân Quả, cũng không kịp nói với cô một tiếng, vội vội vàng vàng chạy.

Mạc Vân Quả phỏng đoán hẳn là hoàn h ần đan phát huy tác dụng, Mạc Vân Quả lấy ra một viên hoàn h ần đan, ném vào miệng mình.

Cô chép chép miệng, ừm..... giống như hơi ngọt, nhưng mà cũng không có tác dụng gì.

Ừm..... Cô thường thường sẽ ăn một viên, đương nhiên sẽ không có tác dụng gì.

Mạc Vân Quả đánh giá tình hình bệnh của Phạm Tư Đặc xong, về nhiệm vụ với Đường Nhất Hàng ắt hẳn có thể hoàn thành, hiện tại, chỉ cần chờ ân thanh Đoàn Tử nhắc nhở hoàn thành nhiệm vụ nữa thôi.

Ừ..... Còn có một cái nhiệm vụ nữa, làm Doãn Diễn Trạch cải tà quy chính.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, quyết định lại đi tìm Doãn Diễn Trạch, nói chuyện một chút, nói không chừng có thể đột phá cái gì thì sao.

Vì thế, Mạc Vân Quả quyết định đi đến khi Doãn Diễn Trạch ở.

Hiện tại Doãn Diễm Trạch vẫn như cũ ở khi biệt thự vùng ngoại thành, lúc Doãn Diễm Trạch xem camera thấy Mạc Vân Quả lại leo tường vào, không nhìn được bật cười một tiếng.

Sau đó anh đẩy xe lăn, đi đến phụ cận bức tường kia chờ Mạc Vân Quả.

Vì thế, khi Mạc Vân Quả từ trên tường nhảy xuống dưới, đi lên được vài bước, đã thấy Doãn Diễm Trạch chồm sẵn.

Ánh mắt Mạc Vân Quả sáng lên, không thể tưởng được hôm nay vận khí thật đúng là tốt.

Mới vừa đi vài bước đã thấy được Doãn Diễm Trạch, ừm..... Cô còn đang muốn tìm anh tâm sự đây.

Mạc Vân Quả không hề hay biết, Doãn Diễm Trạch đứng ở đây là cố tình chờ cô.

Mạc Vân Quả bước nhanh đi đến phía sau Doãn Diễm Trạch, sau đó đẩy anh đi đến chỗ mặt trời.

Trên đùi anh, vẫn giống như lần đầu tiên cô gặp, đắp một tấm thảm lông thật dày, cũng không ngại hôm nay mặt trời rực rỡ bao nhiêu.

Bởi vì có tấm lông che lấp, Mạc Vân Quả hoàn toàn nhìn không thấy được tình huống chân của Doãn Diễm Trạch, cũng không phán đoán được chân của anh hiện tại ra sao.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 582

Edit: Linhlady

Đối với động tác của Mạc Vân Quả, Doãn Diễm Trạch cũng chỉ hơi hơi mỉm cười, không dò hỏi cũng không nói gì.

“Ày? Doãn Diễm Trạch không thấy nóng sao?”

“(xem thường) vấn đề này không phải lần trước chúng ta thảo luận qua rồi à?”

“Ha ha ha! Lần trước ta không ở đây~”

“Ta phỏng đoán hẳn là do chân hần khuyết tật, không muốn bị lộ ra, cho nên mới che đi?”

“(xem thường) cái thảm kia mỏng đi một chút có sao? Làm gì phải dùng cái dày vậy?”

“Chẳng lẽ hần cảm thấy rất lạnh?”

“Đúng rồi! Lần trước chúng ta đàm luận ra kết quả đó là, chân của hần từ nhỏ đã chịu thương tổn, làm cho đôi chân quanh năm cảm thấy lạnh lẽo, thế cho nên mỗi lần tắm giữ ấm chân.”

“Nói như vậy cũng có lý, nhưng cũng thật tiếc cho một đại mỹ nam~”

“(xem thường) tuy rằng chân không được, nhưng mà! Người ta là đại boss a ha ha ha ha ~”

“Đột nhiên cảm thấy lầy trên thật hưng phấn.”

“Hắc hắc, các người nói, Doãn Diễm Trạch có phải vì đôi chân này mới trở thành boss vai ác không?”

“Hả? Nói như thế nào?”

“Các người nghĩ mà xem, gia tộc nam nữ chủ chính là đầu sỏ gây tội là chân Doãn Diễm Trạch bị thương, như vậy việc khiến Doãn Diễm Trạch nhằm vào hai người là hoàn toàn hợp lý!”

“Oa! Nói như vậy, cũng đúng!”

“Như vậy, mấu chốt để Doãn Diễm Trạch cải tà suy chính đó chữa lành đôi chân cho hắn?”

Mạc Vân Quả nhìn đến những lời này, đôi mắt càng sáng, nếu thật sự là như vậy, thế thì nhiệm vụ này càng đơn giản rồi!

Nghĩ xong xuôi, Mạc Vân Quả nói với Doãn Diễm Trạch vẫn luôn im lặng phía trước: “Tôi có thể trụ khỏi chân cho anh.”

Doãn Diễm Trạch sửng sốt, anh có chút nghi ngờ, Mạc Vân Quả chưa từng học qua y lý, sao tự nhiên lại nói như vậy?

Tuy rằng khó hiểu, nhưng Doãn Diễm Trạch vẫn không nói ra nghi ngờ trong lòng.

Anh cũng thẳng thừng trả lời vấn đề của Mạc Vân Quả, theo bản năng sờ sờ thăm lông trên chân, anh lắc đầu, mỉm cười nói: “Không cần.”

Mạc Vân Quả:?

Doãn Diễm Trạch giống như nhìn thấy được sự khó hiểu trong mắt cô, ý cười trong mắt anh càng sâu.

Anh hơi hơi ngửa đầu, híp lại con mắt, nhìn ánh mặt trời chói chang, nhìn chăm chăm vào nó, một chút cũng không cảm thấy chói mắt.

“Hai chân này, có chủ nhân của nó, chỉ có người kia, mới có thể đi đầu trị.”

Giọng nói của anh nhàn nhạt, còn có vẻ có vài phần xa xưa.

Mạc Vân Quả cho rằng anh đang nghi ngờ y thuật của mình, lúc ấy liền tỏ vẻ: “Tôi có thể đi điều trị chân cho anh.”

Doãn Diễm Trạch vẫn như cũ nhàn nhạt lắc đầu, hai chân này của anh, ngoại trừ người kia, ai cũng không đi điều trị được.

Bởi vì ~ anh ấy à ~ chỉ muốn người kia đi điều trị chân cho mình ~

Dù sao, đó cũng là ước định của hai người bọn họ ~

Doãn Diễm Trạch hơi hơi có chút hoảng thần, giống như nhớ lại chuyện gì đó thật lâu trước kia.

Mạc Vân Quả còn muốn nói cái gì đó, lúc này, tiếng điện thoại vang lên đánh gãy lời cô định nói.

Mạc Vân Quả nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, là Đường Nhất Hàng.

Lúc này Mạc Vân Quả mới nhớ tới, hình như cô còn chưa nghe thấy Đoàn Tử nhắc nhở hoàn thành nhiệm vụ, chẳng lẽ, là cái nhiệm vụ kia xảy ra vấn đề gì sao?

Mạc Vân Quả tiếp điện thoại, “Alo” một tiếng.

Điện thoại bên kia, vang lên giọng nói kích động của Đường Nhất Hàng.

“Mạc Vân Quả, cô..... Cô..... Nhanh lên lại đây!” Đường Nhất Hàng còn thở hổn hển, nhưng rõ ràng đang hưng phấn.

Về mặt Mạc Vân Quả dường như còn chưa hiểu ra có chuyện gì, cho nên cô cũng bỏ lỡ biểu cảm trên mặt Doãn Diễm Trạch.

Trong nháy mắt khi vừa nghe thấy giọng nói kia, thân thể cả người anh trở nên cứng đờ, hai tay anh nắm thắm lồng, hơi hơi cúi đầu, giống như muốn đè nén cảm xúc nào đó sắp bùng nổ.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 583

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả nghe được giọng nói kích động của Đường Nhất Hàng, hỏi một câu “Chuyện gì?”

Đường Nhất Hàng đang hưng phấn cực kỳ, nào đâu còn để ý việc giải thích cho cô, cậu chỉ nói Mạc Vân Quả nhanh chóng đến chỗ mình ngay.

Nói xong câu đó, Đường Nhất Hàng ngắt điện thoại luôn.

Lúc này Doãn Diễm Trạch gần như đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường, chỉ là nếp uốn trên cằm lông kia thể hiện rõ tâm trạng không bình thường vừa rồi của anh.

Mạc Vân Quả đang định tạm biệt Doãn Diễm Trạch, nhiệm vụ của Doãn Diễm Trạch giống như không có dấu hiệu hoàn thành, hình như chuyện này có liên hệ với Đường Nhất Hàng, như vậy cô phải quay về đó nhìn xem tình huống thế nào.

Nhưng mà, Mạc Vân Quả chưa kịp tạm biệt Doãn Diễm Trạch, anh đã mở lời nói trước.

“Tôi có thể đi cùng cô không? Tôi chỉ ở bên cạnh nhìn.”

Mạc Vân Quả nghi nghi hỏi: “Tài xế lái xe của anh có ở đây không?”

Doãn Diễm Trạch tự tin cười nói: “Đương nhiên có!”

“Được!” Mạc Vân Quả gọn gàng dứt khoát đồng ý việc này.

Theo sau, Mạc Vân Quả đi cùng Doãn Diễm Trạch đến phòng làm việc ở bệnh viện của Đường Nhất Hàng.

Đường Nhất Hàng vừa thấy Mạc Vân Quả đến, không chút do dự kéo tay cô đi đến phòng bệnh đặc thù của Phạm Tư Đặc.

Nhưng thật ra Mạc Vân Quả, sửng sốt một chút.

Rõ ràng vừa rồi Doãn Diễm Trạch đang còn ở bên cạnh cô, sao chớp mắt đã không thấy rồi?

Đường Nhất Hàng cùng Mạc Vân Quả vào phòng bệnh của Phạm Tư Đặc, mà ở ngoài phòng bệnh, Doãn Diễm Trạch nắm chặt hai tay, trong mắt lóe lên tia sáng.

Trong phòng bệnh, Mạc Vân Quả nhìn Phạm Tư Đặc đang hưng phấn cực độ, lại nhìn về phía Đường Nhất Hàng.

Vẻ mặt của cậu cũng đang hưng phấn, kích động nắm chặt tay Mạc Vân Quả nói: “Viên đường kia của cô là cái gì? Quả thật quá thần kỳ!”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả không nói gì, hiên nhiên Đường Nhất Hàng cũng ý thức được mình hơi đường đột, cậu gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Cái kia, tôi có chút quá kích động.”

“Ừ.” Mạc Vân Quả lên tiếng.

Đường Nhất Hàng:..... Cậu chỉ là khách khí một chút!

Cậu ho nhẹ một tiếng, nhìn thoáng qua Phạm Tư Đặc cũng đang hưng phấn bên cạnh, cho hắn một cái ánh mắt.

Phạm Tư Đặc vẫn nhue cũng không tiếp thu được cái ánh mắt kia, lúc này không thể nghi ngờ trình độ hưng phấn của Phạm Tư Đặc.

Bởi vì hắn bệnh đã nhiều năm, cuối cùng cũng có ngày khỏi bệnh!

Phạm Tư Đặc sau khi biết tác dụng của viên đường kia, hận không thể đi lên ôm Mạc Vân Quả xoay vài vòng.

Đương nhiên, ý nghĩ như vậy khi vừa nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo của Mạc Vân Quả lập tức tiêu tán.

Nhưng chuyện này cũng không làm giảm bớt hưng phấn của hắn, nếu không thể có tứ chi tiếp xúc, như vậy hắn dùng lời nói để niêu hiện đi!

“A a! Thật sự cảm ơn cô!”

“Cô quả thật đã cứu tôi một mạng, nếu cô có yêu cầu gì? Cứ việc nói!”

“Vị tiểu thư này, người thật là quá tốt đẹp!”

.....

Mạc Vân Quả:.....

Đường Nhất Hàng: Mẹ. Thiếu năng trí tuệ!

Đường Nhất Hàng nhìn Phạm Tư Đặc, cậu thật không ngờ hắn ta lại là một kẻ ngốc!

Phạm Tư Đặc kích động nhảy lên nhảy xuống, sau đó, vẫn là Đường Nhất Hàng không chịu nổi lên tiếng ngăn cản hành vi của hắn.

“Phạm Tư Đặc, trước tiên bình tĩnh một chút.”

Phạm Tư Đặc sửng sốt một chút, nhìn sắc mặt trước sau đều là lạnh lẽo của Mạc Vân Quả, lập tức ngậm miệng lại, ngẫu nhiên khi liếc về hướng Mạc Vân Quả, có một loại dáng vẻ gọi là đáng thương hề hề

Đường Nhất Hàng ho nhẹ một tiếng, đối với Mạc Vân Quả nói: “Nếu cô không muốn nói thì thôi, hơn nữa cô yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ giữ bí mật chuyện này!”

Nói xong lúc sau, cậu còn nhìn qua Phạm Tư Đặc.

Lúc này, cuối cùng Phạm Tư Đặc cũng tiếp thu được ánh mắt của Đường Nhất Hàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 584

Edit: Linhlady

Hắn vội vàng gật gật đầu nói: “Đúng đúng đúng! Tôi tuyệt đối sẽ giúp cô bảo vệ bí mật này!”

Mạc Vân Quả:.....

“Ta cũng sẽ giúp tiểu Quả Quả bảo mật~”

“Hắc hắc, ta cũng vậy ta cũng vậy ~”

“(xem thường) các người bảo mật cái quỷ gì?!”

“Hắc hắc hắc, ta liền phụ họa một câu cho vui ~”

“Đúng thế đúng thế ~ (mặt ngạo kiêu)”

“Đúng rồi, tiểu Quả Quả, vậy Doãn Diển Trạch đi đâu rồi?”

“A? Đúng thế, người kia đâu?”

“Ta cũng mới phát hiện không thấy tăm tích hắn đâu!”

“Tiểu Quả Quả đi tìm hắn xem sao? Dù sao hắn cũng đang ngồi xe lăn đó, nhớ có chuyện gì thì sao.....”

“Ta cảm thấy lâu trên suy nghĩ nhiều, nếu Doãn Diển Trạch dễ dàng xảy ra chuyện như vậy, đã không được xưng là boss phản diện vai ác rồi!”

“Ừ..... Tuy rằng nói như vậy, nhưng ta cảm thấy vẫn nên đi xem một cái đi?”

“Đồng ý với cách nhìn của lâu trên ~”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói như vậy, suy nghĩ một chút, quyết định đi tìm Doãn Diễm Trạch.

Hiện tại Phạm Tư Đặc đã không có việc gì, tuy rằng không biết vì sao Đoàn Tử còn nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành, nhưng mà nhiệm vụ này cũng không có chỗ nào có vấn đề đi?

Nghĩ như vậy Mạc Vân Quả nói với Đường Nhất Hàng: “Tôi đi trước.”

Đường Nhất Hàng vội vàng nói: “Tôi đi với cô!”

Phạm Tư Đặc ở phía sau cũng nói chen một câu: “Tôi cũng vậy!”

Đường Nhất Hàng nhìn hắn một cái nói: “Hiện tại anh không thích hợp đi ra ngoài, tốt nhất nên ở trong phòng đi.”

Phạm Tư Đặc còn muốn giãy giụa một chút, nhưng lại tưởng tượng đến tình huống của bản thân hiện giờ, quả thật không thích hợp ra ngoài rêu rao.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ gật gật đầu, ở phòng bệnh đợi.

Mạc Vân Quả cũng không muốn quản chuyện nào, teong lúc Phạm Tư Đặc đang làm tư tưởng cho bản thân, cô đã đi ra khỏi phòng bệnh từ lâu.

Dương nhiên, Đường Nhất Hàng cũng đi theo phía sau cô.

Phải biết rằng, hiện tại Đường Nhất Hàng cảm thấy cực kỳ hứng thú với Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả cũng không quản Đường Nhất Hàng có đi theo mình hay không, cô đi lại xung quanh, nỗ lực tình bóng dáng Doãn Diễm Trạch.

Nhưng mà sau khi tìm một vòng, cô cũng không thấy Doãn Diễm Trạch đâu.

Còn Đường Nhất Hàng ngay từ đầu đi theo cô, nhìn hành động của Mạc Vân Quả, lại hiểu nhầm cho rằng cô muốn đi tìm Lãnh Thuần.

Dù sau tình cảm của cô với Lãnh Thuần có thể hình dung bằng câu “Dùng tình sâu vô cùng”!

Đường Nhất Hàng dường như cũng không muốn cho Mạc Vân Quả tìm người, trong khi Mạc Vân Quả muốn tới địa phương khác đi tìm, cậu nói với cô: “Lãnh Thuần không ở nơi này.”

Mạc Vân Quả:?

Mạc Vân Quả không hiểu vì sao đột nhiên Đường Nhất Hàng lại nhắc đến Lãnh Thuần, người kia không phải mục tiêu nhiệm vụ của cô, nếu không phải Đường Nhất Hàng đột nhiên nhắc tới, cô cũng gần như quên đi tên tại của người này.

“Tôi không tìm hắn.” Mạc Vân Quả nói như vậy.

Lần này, ngược lại là Đường Nhất Hàng ngây ngẩn cả người.

“Vậy cô đang tìm cái gì?” Đường Nhất Hàng tò mò hỏi.

“Doãn Diễm Trạch.” Mạc Vân Quả nhìn trái ngó phải, tùy ý đáp lời cậu.

Khi Đường Nhất Hàng nghe thấy cái tên này, đột nhiên cảm thấy đầu căng lên, tên này..... Rất quen thuộc!

Hình như thật lâu trước kia, cậu đã quen biết người tên là Doãn Diễm Trạch này.

Lại hình như thật lâu thật lâu trước kia, cậu và Doãn Diễm Trạch, vô cùng vô cùng quen thuộc .....

Theo bản năng Đường Nhất Hàng con nắm tay lại, vì sao lại thấy bản thân giống như quên mất chuyện quan trọng gì đó?

Mà chuyện kia, đối mình dường như rất quan trọng rất quan trọng.....

Đường Nhất Hàng đứng đó sững sờ hồi lâu, ngay cả khi Mạc Vân Quả đi khỏi nơi này cũng không hay biết.

Chờ đến khi cậu hồi thần lại, thân ảnh của Mạc Vân Quả đã biến mất từ khi nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 585

Edit: Linhlady

Đường Nhất Hàng nhìn con đường trống rỗng, xoa xoa huyết thái dương, đem cảm giác mất mát vừa nãy ném sau đầu.

Cậu thở dài một hơi, đại khái biết Mạc Vân Quả hẳn đã đi khỏi đây.

Cậu quay về văn phòng của mình, về việc Phạm Tư Đặc đột nhiên tốt lên cậu cũng phải làm chút công tác mới được, không thể đem Mạc Vân Quả bại lộ ra ánh sáng được, còn có đường hoàn thần kỳ kia, thời gian tiếp theo, có lẽ hẳn sẽ hơi bận đây.....

Mà bên kia, Doãn Diễm Trạch thấy Mạc Vân Quả và Đường Nhất Hàng tách ra, cũng chủ động xuất hiện trước mặt cô.

Mạc Vân Quả nhìn thấy Doãn Diễm Trạch bước nhanh đến bên người anh, vỗ vỗ bờ vai, giống như đàn dạy dỗ đứa trẻ: “Ngoan, không cần chạy loạn.”

Doãn Diễm Trạch:.....

Doãn Diễm Trạch tránh khỏi tay Mạc Vân Quả nói: “Tôi không phải trẻ con.”

Mạc Vân Quả nghiêng đầu, nhớ tới vừa trên đường cô cùng Đường Nhất Hàng đi tìm anh có gặp một tình huống.

Một người mẹ trẻ tuổi “Ngoan, không được chạy loạn.”

Sau đó bé nam cùng trả lời một câu y đúc Doãn Diễm Trạch.

Lúc ấy, người mẹ trẻ kia trả lời thế nào nhỉ?

Mạc Vân Quả vươn tay sờ sờ đầu anh nói: “Ủm, ngoan, anh không phải đứa trẻ, anh là đại hán tử, cho nên không cần chạy loạn.”

Doãn Diễm Trạch:..... Đột nhiên có ảo giác mình là một đứa bé.....

Doãn Diễm Trạch đỡ trán, biết có nói với Mạc Vân Quả cũng là nói không thông.

Đã không cùng tần số, đương nhiên Doãn Diễm Trạch sẽ không phí lời nói thêm.

Mạc Vân Quả thấy Doãn Diễm Trạch không nói gì, vừa lòng gật đầu, ừ..... Người mự trẻ kia thật là lợi hại! ㄟ(͡ ͜ ͝ ͞ ͟ ͠ ͡)ㄟ

Doãn Diễm Trạch có chút mệt mỏi, thân thể anh vốn dĩ không tốt, hôm nay lại “Đi” lâu như vậy, mệt cũng coi như là bình thường.

Tuy rằng như thế, nhưng Doãn Diễm Trạch vẫn không quên hỏi chuyện cô.

“Chuyện của cô xong xuôi rồi sao?” Doãn Diễm Trạch biết rõ còn cố hỏi nói.

Mạc Vân Quả gật đầu, tỏ vẻ mình đã xuôi.

Khớ môi anh hơi cong lên, cười cười: “Như vậy, đưa tôi trở về đi.”

Mạc Vân Quả lại xoa xoa tóc của anh, đồng thời gật gật đầu nói: “Ng Sloan.”

Doãn Diễm Trạch:..... Đột nhiên không muốn cô ấu đưa mình về.....

Cuối cùng, Mạc Vân Quả vẫn đưa Doãn Diễm Trạch về nhà.

Ở trong cái quá trình này, Doãn Diễm Trạch luôn ở trạng thái an tĩnh.

Giữa anh và Mạc Vân Quả quả thật không có gì để nói chuyện với nhau.

Mạc Vân Quả luôn luôn ít lời, có nhiều lúc, cô ngồi xem phòng phát sóng trực tiếp đủ các loại nội dung mở rộng suy đoán, lại thêm suy luận của cô, kế tiếp cũng nên làm cái gì đó.

Mà hiện tại phòng phát sóng trực tiếp, có một bộ phận đang quỳ liếm nhan sắc của Doãn Diễm Trạch, đương nhiên, còn có một ít người bị khí chất “Suy sút” “Ưu nhã” “Tâm cơ thâm trầm” “Vai ác BOSS” hấp dẫn.

Đến nỗi nhiệm vụ gì đó, phòng phát sóng trực tiếp tỏ vẻ, đó không phải là việc của tiểu Quả Quả sao? 23333333

Cứ như vậy, sau khi Mạc Vân Quả đem Doãn Diễm Trạch về nhà thì đi luôn.

Lúc này, cũng tương đối trễ, Mạc Vân Quả mỹ mãn ăn một cơm lúc sau, sau đó về nhà, bắt đầu tự hỏi vì sao Đoàn Tử không nhắc nhở cô nhiệm vụ hoàn thành.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua tiến độ nhiệm vụ, phát hiện tiến độ mới đạt 10%, hơn nữa cả hai nhiệm vụ đều là chỉ có 10%.

Mạc Vân Quả:.....

Phòng phát sóng trực tiếp có vài người cũng phát hiện điểm này, sôi nổi tỏ vẻ kinh ngạc cùng kỳ quái, sau đó, một vòng trình thám mới lại mở ra trong phòng phát sóng trực tiếp, mọi người thay phiên nhau thảo luận.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 586

Edit: Linhlady

“Chẳng lẽ Đường Nhất Hàng muốn trở thành người chiến thắng nhân sinh đi ầu kiện là nghênh thú tiểu Quả Quả nhà ta sao! (tức giận)”

“Không nên! Nhiệm vụ sao có thể không hoàn thành đâu!”

“Hơn nữa, tiến độ nhiệm vụ 10% gì đó, không khỏi cũng quá thấp đi! (tức giận!)”

“Ta đoán xem, chẳng lẽ Phạm Tư Đặc không phải bệnh nhân khó tẹo nhất trên thế giới?”

“Chẳng lẽ ước mơ của Đường Nhất Hàng không phải là trở thành bác sĩ giỏi nhất trên thế giới?”

“Còn có, nhiệm vụ của Doãn Diễm Trạch có liên quan gì đến Đường Nhất Hàng mà cả hai bên tiến độ ầu chỉ có 10%?”

“Chẳng lẽ là Doãn Diễm Trạch coi trọng tiểu Quả Quả nhà ta? Chuẩn bị cải tà quy chính?”

“(xem thường) thật đúng là coi tiểu Quả Quả thành vạn người mê!”

“Hắc hắc, chỉ đùa một chút, giải trí một chút!”

“Đại gia không cần oai lâu đâu! Vụ tiến độ nhiệm vụ là như thế nào vậy quăng ngã!”

“Logic chết người tỏ vẻ cũng không hiểu được.....”

“Cùng logic chết.....”

Mạc Vân Quả nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp không có ý kiến hữu ích gì, nghĩ nghĩ, quyết định hỏi đoàn tử chuyện này là thế nào.

“Đoàn Tử, tại sao tiến độ nhiệm vụ của Đường Nhất Hàng lại chỉ có 10%?”

Mạc Vân Quả vẫn như cũ dùng tinh thần lực đem nhị đề hỏi, teng quá trình này, người trong phòng phát sóng trực tiếp không hề biết.

Đoàn Tử không có cách nào nói ra quan hệ trong nhiệm vụ này, nếu không chính là vi phạm nguyên tắc hệ thống.

Cho nên đối với vấn đề của Mạc Vân Quả, nó lựa chọn xem nhẹ.

Nó chỉ là nói với Mạc Vân Quả nói: “Ký chủ thật là giỏi, cố lên! (▽)~”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cảm thấy, Đoàn Tử đại khái lại choáng váng.....

Ừm..... Vì sao muốn nói lại đâu?

Mạc Vân Quả lắc đầu, không nghĩ ra được, có lẽ, là trước kia Đoàn Tử cũng ngốc quá đi, tuy rằng cô cũng không nghĩ ra được.

Cho dù trí nhớ của cô có tốt, thì cũng có một việc cô không thể nào nghĩ đến được.

Cũng may, đối với việc tiến độ nhiệm vụ quá thấp, cũng khiến cô đánh một dấu nghi ngờ.

Mạc Vân Quả nhớ lại nội dung bối cảnh, nỗ lực nhớ lại những chỗ bị mình vô tình bỏ qua.

Nhưng mà, xem xong toàn bộ câu chuyện, cô cũng không có phát hiện gì mới mẻ.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, lại chậm rãi ngủ luôn.

Ủm..... Mới vừa ăn no, có điểm mệt nhọc.

Quần chúng trong phòng phát sóng trực tiếp: Ăn ngủ, ngủ ăn, tiểu Quả Quả lại muốn biến thành béo Quả Quả! $\neg (\overline{\quad} - \overline{\quad}) \vdash$

Bên kia, sau khi Doãn Diễm Trạch tiến Mạc Vân Quả, một mình anh đi đến thư phòng.

Anh lại tỉ mỉ xem qua tư liệu của Mạc Vân Quả một lần nữa, xác định mình không có gì sai sót, sau đó nghĩ lại tính cách Mạc Vân Quả có vài phần thay đổi, có chút nghi ngờ.

Mạc Vân Quả vào bệnh viện một lần, tính cách có thể biến đổi lớn như vậy sao?

Doãn Diễm Trạch lại nhớ rất nhiều năm trước, người kia cũng là vào bệnh viện, tỉnh lại sau, hẳn cũng quên mình, cũng bắt đầu từ lúc ấy, ánh mắt hẳn cũng đúng ở trên người khác.....

Doãn Diễm Trạch sờ vị trí ngực, nơi đó, còn vững vàng nhẩy lên, nhưng mà anh không biết, cảm giác này, còn có thể duy trì bao lâu.

Anh lại sờ xuống chân, nó vẫn luôn lạnh lẽo như vậy, lạnh lẽo như khi nghe chuyện người đó quên mất mình, loại lạnh lẽo kia như ngâm vào hãn băng, lạnh thấu xương.

Tay Doãn Diễm Trạch nâng lên dừng ở hình ảnh bên máy tính, thành kính vuốt ve ảnh chụp, trên ảnh chụp, một thanh niên cười đến tùy ý lại ấm áp.

Nếu Mạc Vân Quả tại đây mà nói, như vậy cô nhất định có thể nhận ra, thanh niên trên ảnh chụp, đúng là Đường Nhất Hàng.....

- - - - -

Edit: Hẹn mọi người ở quyển 4 vào ngày mai (((o(*°▽°*)o)))

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 587

Edit: Linhlady

Ngày hôm sau, Mạc Vân Quả quyết định nên đi tìm Doãn Diễm Trạch.

Nhưng cô chưa kịp xuất phát thì Đường Nhất Hàng đã gọi cho cô trước.

Đường Nhất Hàng dùng rất nhiều công sức để giải quyết vụ của Phạm Tư Đặc, nhưng so với những việc kia, cậu lại càng có hứng thú với Mạc Vân Quả hơn.

Viên đường hoàn kia có nguồn gốc từ đâu? Cô có biết hiệu quả của nó không? Chỗ của cô còn viên đường hoàn nào không?

Một đồng nghi vấn quanh xung quanh đầu Đường Nhất Hàng, làm cậu cảm thấy càng hứng thú với Mạc Vân Quả hơn.

Cho nên, cậu đem những việc còn lại cho người khác xử lý, sau đó vui sướng quyết định về sau sẽ đi theo Mạc Vân Quả.

Có lẽ, thời gian dài đi theo cô có thể phát hiện ra cái gì đó đi?

Đường Nhất Hàng nghĩ như thế, đồng thời cũng làm ra hành động như suy nghĩ.

Mới sáng sớm cậu đã chờ không nổi đi tìm cho Mạc Vân Quả, Đường Nhất Hàng làm bộ vô tình gặp được cô, sau đó vui sướng đi theo sau.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cũng không nghĩ nhiều, nếu Đường Nhất Hàng nguyện ý đi theo cô, vậy cứ để cậu đi theo đi.

Ừm..... Thì xe để cậu ta trả là được.

Sau khi ăn sáng xong, Mạc Vân Quả cùng Đường Nhất Hàng đi đến nơi Doãn Diễm Trạch tĩnh dưỡng.

Lúc này Doãn Diễm Trạch còn chưa tỉnh lại, đương nhiên sẽ không xem camera, vì thế bỏ lỡ mất cơ hội biết trước người anh luôn tâm tâm niệm niệm cũng tới đây.

Mạc Vân Quả trực tiếp đi đến trước cửa nhà Doãn Diễm Trạch, ấn chuông cửa.

Lúc này Doãn Diễm Trạch mới bị đánh thức, anh ở trong phòng ngủ ấn mở cửa, sau đó đi rửa mặt.

Doãn Diễm Trạch cực kỳ thông minh, anh biết Mạc Vân Quả sẽ đến.

Tuy nhiên, anh lại không nghĩ đến một chuyện, đó là Đường Nhất Hàng cũng theo tới đây.

Vì thế, khi Doãn Diễm Trạch ng ỡ xe lăn từ phòng ngủ ra, liếc mắt một cái li ền thấy được Đường Nhất Hàng đứng bên cạnh Mạc Vân Quả.

Trong nháy mắt, Doãn Diễm Trạch cảm thấy máu trong cơ thể mình chảy ngược, theo bản năng anh nắm chặt tấm thảm trên đùi, không tự chủ được khấn thưng.

Khi Đường Nhất Hàng nhìn thấy Doãn Diễm Trạch cũng là vẻ sửng sốt, không biết vì sao, cậu lại cảm thấy người ng ỡ trên xe lăn kia, cực kỳ quen thuộc.

Mạc Vân Quả nhìn nhìn Doãn Diễm Trạch, cảm thấy anh có chút kỳ quái, sau đó cô lại nhìn Đường Nhất Hàng, giống như cũng có chút kỳ quái?

Mạc Vân Quả:.....

“Này..... Này..... Này chẳng lẽ chính là cơ tình trong truyện thuyết?!”

“Oa! Cơ tình bắn ra bốn phía!”

“Oa! Ta thấy được pháo hoa! Pháo hoa tình yêu!”

“Oa! Oa! Oa!”

“Oa! Không ngờ có ngày ta thấy được cơ tình ngay trước mắt!”

“Đã từng có một tình yêu chân thành tha thiết bày ra trước mặt ta, mà ta! Bất được! Ha ha ha ha!”

“Oa! Ta lại có tư liệu sống!”

“Lợi hại nha Doãn Diễm Trạch cùng Đường Nhất Hàng!”

“Y y y? Như vậy mà nói, có khi nào trước kia Đường Nhất Hàng đã quen biết Doãn Diễm Trạch rồi không?”

“Oa! Ta giống như phát hiện ra chuyện gì đó hay ho!”

“Oa! Ta giống như cũng vậy!”

Mạc Vân Quả:.....

Không nói đến phòng phát sóng trực tiếp đang kinh ngạc cảm thán thế nào, lúc này Doãn Diễm Trạch cùng Đường Nhất Hàng lâm vào trạng thái đặc thù.

Thật giống như, trên thế giới này, chỉ còn lại hai người.

Trong thế giới của bọn họ, không ai có thể xen vào.

Tuy rằng hai người đầu nghĩ thời gian trôi qua thật lâu, nhưng trên thực tế cũng chưa qua vài phút.

Đường Nhất Hàng là người đầu tiên phản ứng lại, chính cậu cũng nghi ngờ không biết tại sao mình lại có cảm giác như vậy, nhưng cuối cùng cũng chỉ quy về nguyên nhân do người đàn ông này quá tuấn mỹ.

Ừm..... đây cũng là một lý do tốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 588

Edit: Linhlady

Còn về phần Doãn Diễn Trạch, anh đang cố khống chế cảm xúc của mình, cuối cùng sau vài phút anh cũng đi đầu chỉnh lại tâm trạng.

Doãn Diễn Trạch biết, hiện tại Đường Nhất Hàng vẫn như trước không nhớ ra anh.

Hoặc là nói, cậu chưa từng nhớ ra anh, chưa từng nhớ.

Doãn Diễn Trạch cảm thấy một trận chua xót, trong lòng cảm thấy đắng chán cả miệng đầu đắng, nuốt xuống cũng là bao nhiêu khổ sở.

Dù vậy, anh vẫn như cũ cắn răng nuốt xuống đắng cay khổ sở kia.

Sau khi Doãn Diễn Trạch đi đầu chỉnh lại tâm trạng, hơi hơi mỉm cười nhìn Mạc Vân Quả nói: “Hôm nay sớm như vậy đã tới đây?”

Khi Doãn Diễn Trạch nói chuyện bản thân đã nỗ lực bình tĩnh, nhưng bàn tay đang nắm thảm lông kia, lại khiến cảm xúc khẩn trương của anh bị bại lộ.

Đã bao lâu rồi anh không nói chuyện trước mặt Đường Nhất Hàng?

Giống như, lâu đến nỗi chính anh cũng quên mất.....

Đường Nhất Hàng cảm thấy cảm giác quen thuộc sau khi Doãn Diễn Trạch nói chuyện càng ngày càng nhiều thêm, nhưng cậu lại không thể nghĩ ra mình gặp người trước mắt ngay khi nào.

Ngược lại Mạc Vân Quả, bình bình đạm đạm nói: “Ừ, không còn sớm.”

Nói xong câu đó, Mạc Vân Quả còn nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, ừm..... mặt trời sắp lên đỉnh đầu.

Hiển nhiên Doãn Diễm Trạch cũng chú ý tới động tác của Mạc Vân Quả, anh nhìn theo động tác của cô, trên mặt vẫn là vẻ bất kinh bất biến.

“Ừ, là không còn sớm, là do tôi ngủ dậy muộn.”

Doãn Diễm Trạch nhẹ nhàng băng quơ nói, không hề có xấu hổ khi lời nói bị chọc thủng.

Mạc Vân Quả gật đầu, sau đó lại tiếp tục nói: “Hôm nay muốn đi ra ngoài phơi nắng không?”

Doãn Diễm Trạch sửng sốt, theo bản năng anh nhìn thoáng qua Đường Nhất Hàng, lại phát hiện vẻ mặt cậu mờ mịt cùng khó hiểu, giống như có chuyện gì đó đang bối rối.

Trong lòng Doãn Diễm Trạch căng thẳng, phỏng đoán suy nghĩ của Đường Nhất Hàng, muốn cùng cậu chia sẻ khó khăn đó.

Nhưng anh cũng biết, nếu như mình tùy tiện hỏi, nhất định cậu sẽ phát hiện có chỗ không thích hợp.

Doãn Diễm Trạch nhấp nhấp môi, nỗ lực áp xuống lời quan tâm, sau đó mới nhìn Mạc Vân Quả gật đầu mỉm cười nói: “Được.”

Mạc Vân Quả nghe vậy, đi lên đẩy Doãn Diễm Trạch ra ngoài, Đường Nhất Hàng cũng theo đó đi theo sau.

Mạc Vân Quả đi không nhanh, chân Đường Nhất Hàng dài, một bước tương đương với Mạc Vân Quả bước hai bước, hơn nữa Đường Nhất Hàng đang thất thần, một bước kia của cậu, cũng vừa hay đi song song với Doãn Diễm Trạch.

Sau đó Đường Nhất Hàng cũng không nhận ra điểm này, cậu vẫn như cũ đắm chìm trong thế giới của mình, vô tình vượt lên phía trước.

Mất thấy Đường Nhất Hàng sắp đi khỏi chỗ mình, Doãn Diễm Trạch vội vàng bắt lấy cổ tay cậu.

Lại..... Bất được?!

Trong lòng Doãn Diễm Trạch mừng như điên, bên ngoài vẫn là vẻ mặt vân đạm phong kinh.

Đường Nhất Hàng cảm nhận được lực đạo trói buộc trên cổ tay, cậu khó hiểu nhìn Doãn Diễm Trạch đang nắm cổ tay mình.

Doãn Diễm Trạch có chút luyến tiếc khi phải buông ra, nhưng lại không thể không buông.

Anh thông thả buông cổ tay Đường Nhất Hàng ra, đồng thời cực kỳ thông thả nói: “Cậu..... Đi..... Đến..... Quá..... Nhanh.....”

Mạc Vân Quả:.....

Đường Nhất Hàng:.....

Người này nói chuyện tốc độ, có thể lại chậm một chút không!

Đường Nhất Hàng ở trong lòng phun tào, mặt ngoài lại nói: “À à, vừa rồi tôi đang suy nghĩ một chuyện, không ngờ lại đi nhanh hơn.”

Đường Nhất Hàng lui một bước, cùng Mạc Vân Quả song song đứng.

Doãn Diễm Trạch có chút mất mát, cậu lại đứng bên người Mạc Vân Quả à.....

Anh nhìn xuống bàn tay vừa mới nắm cổ tay Đường Nhất Hàng, quyết định..... Ừm..... Hôm nay, không đúng! Về sau không rửa tay bên này!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 589

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn Doãn Diễm Trạch rồi lại quay sang nhìn Đường Nhất Hàng, không biết tại sao lại cảm thấy hai người này có chút kỳ quái?

Cảm thấy kỳ quái Mạc Vân Quả đem lực chú ý đặt ở phòng phát sóng trực tiếp, quả nhiên, bên trong đang thảo luận quan hệ hai người.

“Oa! Cơ tình!”

“Oa! Lợi hại!”

“Chắc, trải qua quá nhiều thế giới, ta ta lại có thể gặp được thế giới có cơ tình, vui vẻ! φ(∞&∞;ω&∞;lt;*)”

“Đột nhiên cảm thấy hưng phấn, mùi hủ trong cơ thể ta đã ngo ngoe rục rịch! (∼ ∇ ∼)∼”

“Ai ai ai, trước tiên đừng kích động! Bản đại nhân trải qua cân nhắc thật lâu, cuối cùng đã biết chuyện ở thế giới này như thế nào!”

“Hả? Đại thần xuất hiện! Cầu giải thích cầu phổ cập khoa học cầu sao sao bang!”

“..... Sao sao bang là cái cái quỷ gì (xốc bàn (ノ`□')ノ ㄣ— —)”

“Đã nói là đừng nháo, nghe đại thần phổ cập khoa học phổ cập khoa học! Thuận tiện hỏi một câu, đại thần người có thiếu người làm ấm giường không ~ bản nhân Mao Toại tự đề cử mình!”

Mạc Vân Quả nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp lại có người phổ cập khoa học, ở trong đầu nói: “Ủm, ta cũng muốn nghe.”

“A a a! Tiểu Quả Quả cũng đã lên tiếng, đại thần khi nào bắt đầu nói? Kích động quá!”

“Hắc hắc, tiểu Quả Quả đều đang chờ á ~ ha ha! Vậy thì bắt đầu, khu khu..... Những lời dưới đây, chỉ là suy đoán cá nhân ta, còn sự thật như thế nào, bản đại nhân không phụ trách ha!”

“Các người xem, rõ ràng Doãn Diễm Trạch biết Đường Nhất Hàng, các người còn nhớ hắn đã từng nói chân của mình có người có thể đi đầu trị không? Ta đoán người này chính là Đường Nhất Hàng.”

“Như vậy vấn đề tới rồi, tại sao hắn lại nói như vậy? Ta đoán, hai chân này nhất định có quan hệ với Đường Nhất Hàng, hơn nữa, nếu Doãn Diễm Trạch đã nói như vậy, thế thì chân không phải là vấn đề, còn có khả năng là tâm lý chướng ngại làm cho không thể đi lại.”

“Mà xét theo tình huống hiện tại, có thể thấy Đường Nhất Hàng không hề quen biết Doãn Diễm Trạch, như vậy chúng ta có phải nên đặt ra giả thiết, hắn từng mất trí nhớ?”

“Nếu mất trí nhớ mà nói, như vậy không quen biết cũng là chuyện bình thường.”

“Sau đó chúng ta lại trở lại bối cảnh của thế giới này, Doãn Diễm Trạch là boss vai ác, hắn không lý do nhằm vào nam nữ chủ, hoặc là ngay từ đầu nam chủ, cũng chính là Lãnh Thuần.”

“Ở lấy hương đam mỹ làm trung tâm, Doãn Diễm Trạch là người xấu gây trở ngại cho Lãnh Thuần và Đường Nhất Hàng, có phải bởi vì hắn yêu Đường Nhất Hàng hay không, cho nên mới gây trở ngại cho bọn họ?”

“Mà sau khi nữ chủ xuyên qua biến thế giới đam mỹ thành ngôn tình, Doãn Diễm Trạch gây trở ngại cho nam nữ chủ, có phải vì biết Đường Nhất Hàng ‘thích’ nữ chủ, sau đó Doãn Diễm Trạch ghen ghét, nhưng đồng thời lại hy vọng hắn hạnh phúc, cho nên lúc này mới phá hư quan hệ giữa nam nữ chủ?”

“Nếu suy luận như vậy, ta cảm thấy tất cả mọi chuyện đều thông suốt, ha ha ha..... Đương nhiên, tất cả đều chỉ do ta suy đoán mà thôi 23333333”

“Không biết vì sao, ta cảm thấy đại thần nói rất có đạo lý.....”

“Ta cũng cảm thấy vậy.....”

“Đại thần không hồ là đại thần, khi nào ta mới có thể có năng lực như vậy!”

“Cúng bái đại thần!”

Mạc Vân Quả nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp phân tích, cũng cảm thấy có vài phần đạo lý, cho nên nói, Doãn Diễn Trạch yêu Đường Nhất Hàng?

Ừm..... Có chỗ kỳ quái.

Mạc Vân Quả cũng không hiểu tình yêu, đối với việc một người đàn ông yêu một người đàn ông khác, cô cũng không có ánh mắt khinh bỉ của thế tục, cũng có nhiều lúc, cô chỉ thấy khó hiểu về tình yêu của bản thân mà thôi.

Nếu thật sự giống phòng phát sóng trực tiếp phân tích, như vậy nhiệm vụ của cô, tinh tế nghĩ đến, giống như có chỗ đột phá?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 590

Edit: Linhlady

Cũng ngay lúc này, Mạc Vân Quả đột nhiên nhớ tới một chi tiết trong bối cảnh chuyện xưa bị cô xem nhẹ.

Đó là ở trong bối cảnh, kết cục của Đường Nhất Hàng và Doãn Diễm Trạch tác giả cũng không nói rõ.

Cũng không biết là cố ý hay vô tình, cuối cùng hai người xuất hiện ở cùng một đất nước, không nhàn là nước M?

Mạc Vân Quả nghĩ như vậy, càng thấy vị đại thần trong phòng phát sóng trực tiếp kia phân tích có lý.

Cô gật gật đầu, nghĩ tới nhiệm vụ của mình.

Nếu quả thật như vậy, mấu chốt để Doãn Diễm Trạch cải tà quy chính là Đường Nhất Hàng, mấu chốt để Đường Nhất Hàng chiến thắng nhân sinh cũng nằm ở Doãn Diễm Trạch.....

Mạc Vân Quả nghĩ đến xuất thần, mà Đường Nhất Hàng cùng Doãn Diễm Trạch lại cảm thấy xấu hổ.

Bởi vì sau khi Đường Nhất Hàng đứng ở bên cạnh Mạc Vân Quả, vốn dĩ cô sẽ đẩy Doãn Diễm Trạch đi tiếp, nhưng cô lại đứng lại.

Sau đó cô đứng ở kia bắt đầu phát ngốc!

Mấu chốt nhất đó là, ngẫu nhiên còn gật đầu một cái!

Doãn Diễm Trạch:.....

Đường Nhất Hàng:..... Lại choáng váng.....

Đường Nhất Hàng ho nhẹ một tiếng, đồng thời dùng tay đẩy đẩy cánh tay Mạc Vân Quả.

“Tiếp tục đi thôi.”

Khi cậu nói ra câu này, thành công khiến cô hoàn hồn.

Sau khi Mạc Vân Quả hoàn hồn, gật gật đầu, lên tiếng “Ừ”.

Mạc Vân Quả tiếp tục đẩy Doãn Diễm Trạch đi phôi nẳng tiếp, lúc này, Đường Nhất Hàng cũng không tiếp tục thất thần nữa, bước từng bước thật nhỏ.

Cậu đi theo bước chân của Mạc Vân Quả, nói cách khác, lại đi về phía trước đi.

Đường Nhất Hàng sờ sờ cổ tay, vị trí Doãn Diễm Trạch nắm qua, hình như có chút nóng.

Mạc Vân Quả không nói gì, Doãn Diễm Trạch cũng không nói gì, Đường Nhất Hàng không nói gì.

Rõ ràng là ba người, lại không có tiếng nói gì.

Ba người trậ̀n mặc, thẳng đến khi chỗ có đài phun nước, Mạc Vân Quả dừng lại, giật giật cổ tay.

Có lẽ Đường Nhất Hàng mới phá vỡ trậ̀n mặc, vì thế chủ động mở miệng nói: “Nơi này rất đẹp.”

“Ừ.” Doãn Diễm Trạch mặt ngoài bình bình đạm đạm, nhưng mà nội tâm lại là: A a a a! Nhất Nhất chủ động nói chuyện với mình!

Thực tế Đường Nhất Hàng là theo chân hai người bọn họ, nhưng Doãn Diễm Trạch lại tự mình lừa mình dối người, hiện tại chỉ có hai người bọn họ thôi.

Đường Nhất Hàng cười cười tiếp tục nói: “Nơi này hoàn cảnh khá tốt, thích hợp an dưỡng.”

“Ừ.” Doãn Diễm Trạch vẫn như cũ là biểu tình kia, nếu không thấy ngón tay hắn hơi cong cong lại, chỉ sợ người trong phòng phát sóng trực tiếp đều phải tin tưởng anh không để bụng Đường Nhất Hàng ~

Nhưng mà, động tác thân thể của người đàn ông lại để lộ tâm tình của mình ~

Phòng phát sóng trực tiếp sôi nổi các loại phun tào, đương nhiên, cũng có không ít người tỏ vẻ, các cô rất thích loại hình nhuyễn man như Doãn Diễm Trạch này, tâm khẩu bất nhất, ngấm lại cũng rất đáng yêu.

Mạc Vân Quả trái nhìn Doãn Diễm Trạch, phải nhìn Đường Nhất Hàng, sau đó nói với Đường Nhất Hàng: “Anh có thể đi đầu trị chân cho anh ta không?”

Đường Nhất Hàng sững sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Mạc Vân Quả sẽ đột nhiên nhắc tới vấn đề này.

Cậu nghĩ nghĩ, cực kỳ nghiêm cẩn nói: “Cái này tôi không rõ ràng lắm, tôi phải nhìn chân vị tiên sinh này xem tình huống ra sao, sau đó mới quyết định được.”

Mà hiện tại trong đầu Doãn Diễm Trạch chỉ có một câu nói của Mạc Vân Quả, chẳng lẽ, Nhất Nhất sẽ đi đầu trị chân cho mình sao!

A a a! Có chút kích động!

Không! Không được, nhất định không thể biểu hiện ra ngoài!

Doãn Diễm Trạch không khỏi banh mặt lại, ngay cả nét tươi cười mọi ngày cũng không thấy.

Đường Nhất Hàng nhìn thấy Doãn Diễm Trạch đột nhiên nghiêm túc, không hiểu sao cũng nghiêm túc theo.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 591

Edit: Linhlady

Cậu suy nghĩ nghiêm túc, sau đó trả lời: “Tôi phải hiểu rõ vấn đề chân của vị tiên sinh này sau đó mới có hướng đi điều trị.”

Mạc Vân Quả gật đầu, tỏ vẻ có thể hiểu được.

Cô nhìn Doãn Diễn Trạch kế tiếp hỏi: “Anh nguyện ý không?”

Doãn Diễn Trạch:?

Anh nghe thấy Mạc Vân Quả hỏi chuyện, mới phản ứng lại đây.

Cho nên, vừa rồi Nhất Nhất nói cái gì?! Anh hoàn toàn không nghe được á quăng ngã!

Doãn Diễn Trạch ho nhẹ một tiếng, cong khóe môi tạo ra nụ cười anh cho là hoàn mỹ nhất: “Tôi nguyện ý.”

Đường Nhất Hàng:..... Luôn cảm thấy ngữ khí này có chút kỳ quái.....

Ngược lại Mạc Vân Quả không cảm thấy có cái gì lạ, cô gật gật đầu, sau đó quay nhìn Đường Nhất Hàng nói: “Hắn nguyện ý, anh thì sao?”

Đường Nhất Hàng sững sốt, ngay sau đó còn nói thêm: “Tôi đương nhiên cũng nguyện ý.”

Doãn Diễn Trạch: (▽)~*

“Phốc, loại cảm giác này, như thế nào lại giống hiện trường hôn lễ?”

“Đúng vậy, tiểu Quả Quả nhà ta là mục sư, đang hỏi cô dâu chú rể có nguyện ý hay không, ha ha ha ha!”

“Chắc, không biết các người phát hiện không, thế giới này, tiểu Quả Quả nhà ta giống như lại trở thành bà mối.”

“Chắc, bà mối tiểu Quả Quả ~ cái danh hiệu này là trốn không thoát 233333”

“Đúng vậy sao? Hắc hắc, ta đây hy vọng tiểu Quả Quả nhà ta cũng có thể cho ta dắt giạt dây, ta thích một tiểu ca ca thật lâu $\sim(\overline{\nabla})/$ ”

“Thích nghe ngóng, cái thân phận bà mối này, tiểu Quả Quả nhà ta thoát không được.”

“Hắc hắc, nói trở về Đường Nhất Hàng cùng Doãn Diển Trạch thật sự rất xứng đôi đúng không!”

“!!!Đương nhiên là xứng!”

Mạc Vân Quả:..... Ừm..... Quả thật rất xứng đôi!

Mạc Vân Quả nhìn trái nhìn phải, yên lặng gật đầu, tuấn nam cùng tuấn nam gì đó, ừm..... Rất đẹp mắt.

Nếu hai đương sự đều đồng ý rồi, như vậy chuyện tiếp cũng dễ dàng hơn.

Mạc Vân Quả đem Doãn Diển Trạch giao cho Đường Nhất Hàng, nói cậu nhất định phải đi điều trị thật tốt cho anh.

Đường Nhất Hàng đối với bệnh nhân cực kỳ nghiêm túc, hơn nữa không biết vì sao, cậu luôn cảm thấy Doãn Diển Trạch đặc biệt quen thuộc, anh đối với cậu, không biết vì sao có cảm giác quen thuộc cùng thân cận.

Chính là bởi vì cảm giác như vậy, khi cậu tiếp xúc với Doãn Diển Trạch càng thêm nghiêm túc.

Những ngày kế tiếp, Đường Nhất Hàng đầu tận tâm tận lực đi điều trị cho Doãn Diển Trạch.

Đối với việc mỗi ngày đều được Đường Nhất Hàng đi đầu trị, anh vô cùng vui vẻ, tuy rằng bề ngoài là vẻ phong đạm vân kinh, nhưng teong lòng lại hiện lên đủ loại kích động.

Mạc Vân Quả sẽ thường xuyên chú ý đến tình huống của Doãn Diễm Trạch, cùng lúc đó, cô cũng biết phương hướng nhiệm vụ của cô là đúng, bởi vì tiến độ nhiệm vụ vẫn luôn ở trạng thái tăng trưởng ổn định.

Sau đó hai tháng, chẩn của Doãn Diễm Trạch cũng đã đi đầu trị khá ổn.

Lại nói tiếp, tuy rằng vấn đề chân của Doãn Diễm Trạch khó giải quyết, nhưng với y học hiện đại, chân của anh cũng không phải không đi đầu trị được, không biết vì sao vẫn luôn kéo dài như thế.

Đương nhiên, cái lý do đó, Doãn Diễm Trạch biết, Mạc Vân Quả cũng biết, mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng biết, nhưng thật ra Đường Nhất Hàng vẫn luôn khó hiểu.

Nhưng cậu cũng biết đây là vấn đề của người ta, bản thân cũng không tiện dò hỏi.

Ngày này, Mạc Vân Quả theo thường lệ đi tìm Doãn Diễm Trạch, lại nghe thấy bên trong phòng có âm thanh cãi nhau.....

“Vì sao, anh lại không nói cho tôi?” Đây là giọng nói của Đường Nhất Hàng, nghe qua có vài phần áp lực.

“Anh nghĩ, để em tự nhớ ra.” Đây là giọng của Doãn Diễm Trạch, giọng nói kia tràn ngập cảm tình phức tạp, Mạc Vân Quả nghe không hiểu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 592

Edit: Linhlady

Trong phòng bệnh, Đường Nhất Hàng đang nói chuyện với Doãn Diễm Trạch.

“A.....” Đường Nhất Hàng cười nhẹ một tiếng, cậu che môi mình lại, giống như gặp chuyện gì buồn cười.

Cậu nhìn người đàn ông nằm trên giường bệnh, nếu không phải, nếu không phải ngày hôm qua cậu đi tới nhà Doãn Diễm Trạch, giúp anh dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, thuận tiện đi thư phòng chọn vài đồ anh yêu thích, cũng không biết được thì ra hai người có quen biết.

Cậu cũng đã không biết, thì ra anh đối với cậu từ lâu, đã rễ tình thâm sâu.

Đường Nhất Hàng còn nhớ khi bản thân nhìn thấy mấy tấm hình kia, bản thân đã khiếp sợ như thế nào, nhưng mà sau đó chân tướng lại càng khiến cậu không bình tĩnh nổi.

Ma xui quỷ khiến thế nào cậu lại đi tới chỗ máy tính của Doãn Diễm Trạch, lại ma xui quỷ khiến thế nào lại nhập ngày sinh nhật của mình vào, máy tính mở được.

Trong máy tính, có ảnh chụp từ nhỏ đến lớn của cậu, có cả nhật ký của Doãn Diễm Trạch.

Từ ngày đầu tiên khi bọn họ quen biết, mỗi một ngày, đều được ghi chép lại.

Cũng một khắc, cậu đột nhiên cảm thấy trong đầu xuất hiện nhiều rất nhiều đồ vật.

Đường Nhất Hàng biết đó là phần ký ức mình đã mất đi, nhưng lại không hẳn như vậy.

Mặc cho ai đâu không có nghĩ đến, Đường Nhất Hàng lại đột ngột nhớ lại mọi chuyện như thế.

Đường Nhất Hàng thức cả đêm suy nghĩ, cậu tự hỏi bản thân, cậu yêu Doãn Diễn Trạch?

Về đáp án, cậu không biết.

Cho nên sáng sớm hôm nay cậu đi tới phòng bệnh của Doãn Diễn Trạch, cậu thử anh, truy vấn anh, sau đó xé rách tấm màn cuối cùng.

Đối với việc Đường Nhất Hàng khôi phục lại trí nhớ, Doãn Diễn Trạch cũng khá bất ngờ, anh còn nhớ rõ lời của bác sĩ, muốn Đường Nhất Hàng khôi phục lại ký ức phải khiến cậu chịu một kích thích khá lớn.

Anh muốn thử kích thích Đường Nhất Hàng một chút, nhưng sau đó, lại luyến tiếc không nỡ xuống tay.

Tình yêu của anh, là yên lặng bảo hộ.

Đối với việc Đường Nhất Hàng ép hỏi, Doãn Diễn Trạch không biết nên giải thích như thế nào.

Hình như, giải thích cũng không có tác dụng gì, bởi vì việc anh làm, là sự thật không thể thay đổi.

Anh dấu diếm Đường Nhất Hàng, anh lừa gạt cậu, đều là sự thật không thể tranh luận.

Doãn nhíu mày, hai tay để trên chăn nắm chặt.

Hai tay Đường Nhất Hàng cũng nắm chặt lại, trong lòng cậu như tắc nghẽn lại, cậu bất đắc dĩ, cậu phẫn nộ, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của Doãn Diễn Trạch, lại hóa thành đau lòng.

Cậu không biết, người đàn ông này lấy tâm tình gì, vẫn luôn đứng ở nơi cậu không thấy, im lặng bảo vệ cậu.

Sau khi đọc nhật ký của Doãn Diễm Trạch, cậu mới biết được, chuyện trước kia cậu có thể xuất ngoại du học là một tay người này thúc đẩy, thì ra Phạm Tư Đặc có thể an ổn để cậu đi đầu trị cũng là do người này thao túng, thì ra, cuộc sống của cậu luôn ở dưới sự che chở của anh.....

Đường Nhất Hàng đau lòng, đồng thời cảm thấy vô lực.

Người đàn ông này, làm nhiều chuyện cho cậu như vậy, vì sao cậu lại không phát hiện ra?

Cậu đến tốt cùng có bao nhiêu ngu, bao nhiêu ngốc, bao nhiêu xuẩn, mới có thể xem nhẹ tình cảm của anh?

Trong phòng bệnh lại im lặng, ai cũng không nói chuyện, ai cũng tâm sự nặng nề

Lúc này, Mạc Vân Quả đẩy cửa vào.

Câu đầu tiên khi cô nhìn thấy hai người đó là: “Hai người muốn kết hôn sao?”

Đường Nhất Hàng:.....

Doãn Diễm Trạch:.....

Luôn cảm giác không khí áp lực lập tức bị Mạc Vân Quả đánh vỡ!

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nhìn hai người, sau đó lại nói một câu: “Tôi có phải đi tiễn mừng không?”

Đường Nhất Hàng:..... Tâm thật mệt

Doãn Diễm Trạch: Tâm thật mệt.....

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 593

Edit: Linhlady

“Ai? Chúng ta có phải cũng cần tiển mừng không?”

“Oa! Ta lần đầu tiên tham gia hôn lễ ở dị thế đó ~”

“Tiển mừng? Đó là cái gì?”

“Tiển mừng đó là khi bạn bè thân thích kết hôn chúng ta đưa tiển làm quà đó ~”

“Ồ..... Vậy chúng ta có cần biếu không?”

“Ta cảm thấy cái này có thể có, ha ha ha!”

“Tiểu Quả Quả, tới tới tới, chúng ta tham gia hôn lễ của bọn họ đi, hắc hắc hắc!”

“Hắc hắc, đến lúc đó ta đánh thưởng cho tiểu Quả Quả, sau đó tiểu Quả Quả lại cho bọn hắn đi!”

“Ừ..... Lúc này phải ngấm lại cho cái gì, không thể vượt qua đồ vật ở vị diện kia, ừ..... Ta phải ngấm lại.”

“Ừ..... Tỏ vẻ bồn bồn ở thế giới vong linh, nếu không ta đưa một bộ xương khô đi?”

“..... Lầu trên người vẫn là thôi đi.”

“Tỏ vẻ thế giới của ta giống như không có gì thể đưa, ta có thể đưa tiểu Quả Quả mạnh chiếu sao? 【 mạnh chiếu 】 【 mạnh chiếu 】 ta có rất nhiều nha ~”

Mạc Vân Quả:.....

Bộ xương khô gì đó, ừ..... Đường Nhất Hàng đại khái sẽ thích?

Đường Nhất Hàng bất đắc dĩ thở dài một hơi, đối với Mạc Vân Quả nói: “Chúng ta sẽ không kết hôn.”

Mạc Vân Quả:.....

Doãn Diễm Trạch chỉ cảm thấy tâm đau đớn, trong miệng tràn đầy chua xót, anh biết, anh vẫn luôn đầu biết, cậu sẽ không ở bên cạnh mình.

Doãn Diễm Trạch chớp chớp mắt, nỗ lực bức nước mắt không rơi, anh à, sẽ mới không rơi lệ trước mặt Nhất Nhất đâu!

Đường Nhất Hàng nhìn qua Doãn Diễm Trạch, thấy biểu cảm ảm đạm, tâm tình đau thương của anh, tâm bỗng nhiên đau xót.

Cứ như thế, cậu cũng không muốn thu hồi lời nói của mình lại.

“À.” Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ nói, “Luật quốc nội thật là không thể kết hôn.”

Đường Nhất Hàng: Hắn không phải ý tứ này á quăng ngã!

Doãn Diễm Trạch: Hả?

Đôi mắt anh bỗng nhiên sáng ngời, gắt gao nhìn chằm chằm Đường Nhất Hàng, chờ cậu nói tiếp.

Đường Nhất Hàng chỉ cảm thấy ánh mắt Doãn Diễm Trạch nhìn mình nóng rực dị thường, phảng phất giống như muốn đem mình nướng chín.

Bên tai cậu ửng đỏ, ho nhẹ một tiếng, cuối cùng vẫn nói: “Ừm, về sau rồi nói sau.”

Hấp dẫn!

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Diễm Trạch, anh thả lỏng bàn tay đang nắm chặt ra, sau đó nhoẻn miệng cười nói: “Ừ, dù sao quãng đời còn lại còn

dài.”

Lần này, mặt Đường Nhất Hàng đỏ ửng.

Ít nhất một lần ngắt lời của Mạc Vân Quả, khiến tâm tình phức tạp không thể nói rõ của Đường Nhất Hàng với Doãn Diễm Trạch cũng phai nhạt đi nhiều.

Đến nỗi Doãn Diễm Trạch chỉ cần người kia là Đường Nhất Hàng, như vậy mọi chuyện đều tốt.

Mạc Vân Quả nhìn xem tiến độ nhiệm vụ của mình ra sao, đôi mắt sáng long lanh, ừm..... Chờ bọn họ kết hôn, nhiệm vụ của mình có thể hoàn thành đi?!

Lúc sau, Doãn Diễm Trạch được Đường Nhất Hàng “Dốc lòng” chăm sóc, chân đã hoàn toàn khôi phục.

Còn việc cảm tình của hai người, ừ..... Phòng phát sóng trực tiếp tỏ vẻ, bọn họ ăn cầu lương đã ăn đủ nhiều!

Theo ký ức của Đường Nhất Hàng khôi phục càng nhiều, cậu càng ngày càng không buông Doãn Diễm Trạch được.

Cũng sau đó, Doãn Diễm Trạch mới biết được, thì ra cái gọi là kích thích, thật ra là để Đường Nhất Hàng tiếp xúc với những thứ cậu đã quên đi nhiều hơn.

Mà những ảnh chụp cùng những dòng nhật ký kia, trở thành chất kích thích tốt nhất.

Một lần kích thích mãnh liệt, tương đương với việc cách công ký ức sẽ mở ra, cho nên những ký ức còn lại, theo đó thuận lý thành chương khôi phục.....

Khôi phục lại toàn bộ ký ức, Đường Nhất Hàng mới viết, thì ra nguyên nhân cậu yêu thích y học, là vì muốn chữa khỏi chân cho Doãn Diễm Trạch.

Năm đó đi đầu kiện chữa bệnh cực kém, cho nên hứa hẹn khi nhỏ với Doãn Diễm Trạch, là sẽ có một ngày, cậu sẽ chữa khỏi chân cho anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 594

Edit:Linh lady

Nhưng mà Đường Nhất Hàng cũng không nghĩ tới, chỉ vì một lời hứa lúc nhỏ, vậy mà Doãn Diễm Trạch lại không đi đầu trị chân của mình.

Cái này làm cho Đường Nhất Hàng sau khi biết chân tướng vừa tức giận vừa đau lòng.

Còn những chuyện tiếp theo, thuận lý thành chương rất nhiều.

Lần lượt từng lần thổ lộ thâm tình sau đó Đường Nhất Hàng đồng ý kết hôn với Doãn Diễm Trạch.

Trong hôn lễ bạn bè của bao người không nhiều, hôn lễ cử hành ở một thị trấn ở nước ngoài, mặc dù không long trọng, nhưng hôn lễ này lại rất ấm áp.

Bởi vì cái Doãn Diễm Trạch muốn cho Đường Nhất Hàng, vĩnh viễn không phải những đồ vật hoa lệ kia, mà là một mái nhà ấm áp.

Ngày này, khi mục sư đang làm lễ, Mạc Vân Quả lại vội vàng thu “Tiền mừng”.

“Đinh! Người sử dụng vong linh pháp sư đánh thưởng một bộ xương khô không độc!”

“Đinh! Người sử dụng ta yêu vàng đánh tiền thưởng mười cái!”

“Đinh! Người sử dụng tiểu Quả Quả đáng yêu nhất đánh thưởng chiếu tiểu Quả Quả đáng yêu một trương!”

“Đinh! Người sử dụng con kiến Đại vương đánh thưởng một con kiến nhỏ!”

“Đinh! Người sử dụng ta yêu học tập đánh thưởng 《 ba năm thi đại học 5 năm bắt chước 》 toàn khoa mười quyền!”

“Đinh! Người sử dụng công nghệ đen đào phạm đánh thưởng internet tuyến một cây! “

.....

Liên tiếp đánh thưởng tất cả đều là mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp làm tì ền mừng cho Đường Nhất Hàng và Doãn Diễm Trạch.

Mạc Vân Quả nhớ tất cả, sau đó thừa dịp mọi người đang chìm trong vui vẻ của hôn lễ, vào Wc lấy một cái túi chuyên môn bỏ “Tì ền mừng” của mọi người vào.

Chờ đến hôn lễ kết thúc, Mạc Vân Quả khiêng một cái túi cò to hơn cả cô đến trước mặt hai người.

Cũng may, người tham gia hôn lễ cũng không nhiều, cũng không có truy ền thông gì, nếu không một màn này chỉ sợ sẽ hấp dẫn rất nhiều người chú ý.

Mạc Vân Quả đem túi hướng trước mặt hai người phóng ra nói: “Tì ền mừng.”

Đường Nhất Hàng:.....

Doãn Diễm Trạch:.....

Hai người đều cảm thấy Mạc Vân Quả lại tới làm trò khôi hài, bọn họ cảm thấy có chút buồn cười, nhưng mà vẫn lễ phép nhận quà, tuy rằng không biết bên trong là cái gì, nhưng tóm lại là một cái tâm ý không phải?

Cũng đúng là bọn họ nghĩ như vậy, bọn họ đem túi tùy ý đặt ở trong phòng, sau đó ở đêm tân hôn, túi đồ túi ra, ừm..... Bộ xương khô rớt ra tới, ừm..... Thiếu chút nữa, đem người nào đó dọa thành không thể.....

Nhưng những chuyện này để sau rồi nói, lúc này Mạc Vân Quả được như ý nguyện nghe được âm thanh nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành, nghĩ đến mình đã đem “Tiền mừng” của mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp đưa ra, như vậy chỉ còn lại có mình.

Cô lấy ra một viên hoàn hần đan đưa cho Đường Nhất Hàng nói: “Cho anh, ăn đường.”

Đường Nhất Hàng:..... Tôi không phải đứa bé á quăng ngã!

Doãn Nhất Hàng:.....

Đường Nhất Hàng tiếp nhận cái chai, nói một tiếng cảm ơn.

Bất kể như thế nào, cậu vẫn luôn cảm ơn cô, có lẽ không có cô, chính mình cùng Doãn Diễm Trạch cùng sẽ không đến được ngày hôm nay.

Đường Nhất Hàng cùng Doãn Diễm Trạch nhìn nhau, đều hiểu hàm ý trong mắt đối phương.

Bọn họ cong người, khom lưng 90 độ tỏ vẻ cảm ơn.

Mà lúc này Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy một trận choáng váng, ừm..... Đoàn Tử đã bắt đầu truyền tống.

Vì thế khi Đường Nhất Hàng và Doãn Diễm Trạch đứng thẳng eo, chỉ nhìn đến vừa rồi Mạc Vân Quả cò hoạt bát hiện tại đã hôn mê.....

Đường Nhất Hàng: Kịch động như vậy?

Doãn Diễm Trạch:..... Lợi hại!

Lúc sau, có người đem Mạc Vân Quả đưa vào bệnh viện, chẩn bệnh ra tới cũng không có gì trở ngại, sau đó Đường Nhất Hàng cùng Doãn Diễm Trạch vui vẻ an tâm tận hưởng đêm tân hôn.

Còn kết quả, ừm..... Mọi người đều hiểu được.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 595: Luôn có một đấng bảo vệ người (Phiên ngoại Đường Nhất Hàng)

Edit: Linhlady

Từ một giây sau khi tôi khôi phục ký ức, tôi luôn cảm thấy hoảng loạn.

Một bên tôi không biết làm sao để đối mặt với ký ức xa lạ kia, một bên tôi lại không biết đối mặt với người đàn ông luôn yêu tôi kia.

Các người nói, một người có bao nhiêu ngốc, mới có thể bảo vệ một người khác lâu như vậy, hơn nữa còn là một người không nhớ ra mình?

Tôi không biết nhiều năm như vậy hẳn dùng tâm tình gì khi bảo vệ tôi, tôi chỉ biết, nếu đổi lại là tôi, tôi nhất định không thể chịu được.

Tôi vẫn luôn cảm thấy, cuộc sống của tôi luôn thuận buồm xuôi gió, từ học nhất, sơ, cao trung, đến khi học đại học tốt nhất trong nước, rồi ra nước ngoài du học, sau đó lại về nước vào bệnh viện tốt nhất làm bác sĩ ngoại khoa trứ danh.....

Tất cả tất cả, đều xứng đáng với việc trở thành người chiến thắng nhân sinh.

Duy nhất đó là việc tôi vẫn luôn cho rằng bản thân thích Mạc Vân Quả.

Ừ..... Cô thật sự là một cô gái kỳ quái.

Vì cô ấy, tôi trở mặt thành thù với người anh tốt Lãnh Thuần.

Cũng cũng vì cô ấy, tôi mới có thể ở bên chân ái hiện giờ của mình.

Có đôi khi, tôi thậm chí sẽ nghi ngờ, có một khoảng thời gian Mạc Vân Quả có phải bị người khác chiếm giữ thân thể không.

Bởi vì sau khi ở gôn lễ của tôi hôn mê, đến lúc tỉnh lại, cô ấy lại trở thành Mạc Vân Quả nũng nịu chỉ có Lãnh Thuần kia.

Ừm..... Sau đó, cuộc sống của cô ấy và Lãnh Thuần rất hạnh phúc.

Lại sau đó, chúng tôi không còn liên lạc nữa.

Tôi cùng thân ái nhà mình vẫn luôn biết ơn, Mạc Vân Quả rõ ràng là khuôn mặt luôn lạnh nhạt nhưng luôn khiến cho người khác cảm thấy ngốc nghếch đáng yêu.

Tôi cùng thân ái nhà tôi vẫn luôn nhớ rõ, cũng là người luôn phá vỡ cục tiêu xấu hổ giữa chúng tôi, mang đê-tai trôi đi đâu đâu - Mạc Vân Quả.

Còn cô gái nũng nịu kia, đã không có quan hệ gì với chúng tôi.

Lại nói tiếp, lại nói đến “Tiền mừng” của cô gái Mạc Vân Quả lạnh lẽo kia, thật là thiên kỳ bách quái, có bộ xương khô, ừm..... Còn ở đêm tân hôn dọa thân ái nhảy dựng, ngấm lại liền cảm thấy buồn cười.

Còn có cái gì cấp sặc lạp, vàng, càng kỳ ba chính là, còn có một ảnh chụp một cô gái, không biết vì sao, rõ ràng là gương mặt không giống nhau, ta cùng thân ái lại đều cho rằng là cô ấy.

Đương nhiên, này hết thấy đầu đã không thể nào khảo chứng, chúng ta cũng không có ý lại đi truy cứu cái gì.

Còn có “Đường hoàn” cô ấy đưa cho tôi, quả thật chính là đồ vật cứu mạng.

Chúng tôi lấy ra một viên nghiên cứu còn những viên khác, chúng tôi luôn bảo tồn, chỉ đưa ra khi cần thiết.

Thân phận địa vị của tôi càng ngày càng cao, hẳn cũng lui ta khỏi hắc đạo, ngược lại đi quản lý sản nghiệp khác, không thể không nói, thân ái nhà tôi vẫn rất tuyệt, sản nghiệp kinh doanh thành công! (mặt kiêu ngạo)

Chúng tôi rất hạnh phúc, hơn nữa, chúng tôi sẽ vẫn luôn hạnh phúc, đây là câu tôi muốn nói với cô bé kia.

Nhìn lại cả đời của tôi, ngoại trừ khoảng thời gian kia, còn lại rất bình đạm.

Nhưng mà tôi rất thích, vô cùng thích loại hạnh phúc bình đạm như vậy.

Cũng đặc biệt đặc biệt yêu cái đồng gốc luôn bảo vệ tôi kia.

Mọi người tin không?

Trên thế giới này, có một người vẫn luôn bảo vệ các bạn.

Có lẽ, bạn sẽ phát hiện, có lẽ, bạn vĩnh viễn cũng không phát hiện được.

Bất kể là bên nào, xin bạn hãy tin tưởng, bạn vĩnh viễn không cô độc một mình.

Hắn có lẽ sẽ chậm rãi tiến vào thế giới của bạn, có lẽ hắn đã yên lặng canh giữ ở một bên trong đó, càng có lẽ, các bạn, đã ở bên nhau ~

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 596: Ươm một hạt giống nhỏ

Edit: Linhlady

Hoàn thành nhiệm vụ Mạc Vân Quả ở trong không gian u ám một khoảng thời gian, sau đó tiếp tục mở phát sóng trực tiếp mới.

Đoàn Tử nhanh chóng truyền bối cảnh chuyện xưa cùng nhiệm vụ truyền lại cho Mạc Vân Quả, đồng thời cũng xuyên đến phòng phát sóng trực tiếp.

Cùng lúc đó, phòng phát sóng trực tiếp mở ra, một thế giới mới chậm rãi xuất hiện trước mắt mọi người.....

Tiên khí lượn lờ cung điện giống như đứng sừng sững trong không trung, đây là đại lục Thiên Khải kỳ tích, cũng là mục tiêu để mọi người tồn tại.

Bao nhiêu người suốt cuộc đời, chỉ mong một lần có thể bước chân vào tòa cung điện kia, cho dù chỉ có thể ngắm qua một lần.

Nhưng mà lúc này ở trong cung điện, Tô Chi Cảnh làm chủ một cung cười tà khí, trước mặt hắn ta có một người nam nhân đang quỳ.

Trên mặt người nam nhân có một vết sẹo thật dài, nhìn qua vô cùng khủng bố.

Tô Chi Cảnh không để ý nhấp một ngụm trà, dung nhan tuyệt mỹ kia khiến cung điện lộng lẫy cũng trở nên ảm đạm thất sắc.

Người nam nhân có vết sẹo nhìn thấy Tô Chi Cảnh thư thái như vậy, bỗng nhiên sửng sốt, sau đó dựa vào ý chí kịp phản ứng lại.

Hắn ta lắc đầu nói: “Muốn chém muốn giết, muốn làm gì cũng được.”

Tô Chi Cảnh sách một tiếng, nhàn nhạt nói: “Trong cung thật nhàm chán, ta thấy người rất thích hợp làm một nông dân chuyên trồng hoa, về sau, người ở nơi đó đi.”

Người nam nhân có vết sẹo mở to mắt, hẳn ta biết nơi Tô Chi Cảnh nhắc đến là nơi nào, nơi đó có đủ các loại thực vật hung tàn, hơi vô ý một chút thôi, cũng có khả năng bị hút khô máu!

Tô Chi Cảnh vẫy vẫy tay, ngay lập tức có người xuất hiện kéo hẳn ta xuống.

Tô Chi Cảnh thở dài một hơi, nhìn về phía phương xa, từ khi trở về từ nơi vô vọng, ngày tháng sau đó, càng ngày càng nhàm chán.....

Cũng chính ở ngay lúc này, không khí xung quanh hẳn xuất hiện một trận dao động, từ trong hư không rơi xuống một hạt giống.

Hạt giống?!

Dương nhiên Tô Chi Cảnh sẽ không cho rằng, đây là một hạt giống bình thường, bởi vì hẳn có thể cảm giác được, năng lượng ở trong hạt giống này, có chứa máu của hẳn cho cương thi kỳ quái ở nơi vô vọng kia.....

Trong mắt Tô Chi Cảnh xẹt qua một tia thích thú, hẳn phất tay đem hạt giống ôm vào tay, sau đó từ trong không gian của mình lấy ra một cái bần ngọc, bỏ đầy thổ nhưỡng vào bên trong, sau đó thêm tức nhưỡng, tức nhưỡng này cũng là một lần ngẫu nhiên hẳn có được.

Sau khi làm xong một loạt hành động này, hẳn nhìn bần ngọc, khẽ cười một tiếng nói: “Người á, cũng đừng làm cho ta thất vọng đấy ~”

Rõ ràng là cười khế, lại làm người ta cảm giác chứa đầy uy hiếp.

Lúc này Mạc Vân Quả làm một hạt giống:.....

“Oa? Tình huống như thế nào đây, tiểu Quả Quả nhà ta làm sao lại biến thành hạt giống nhỏ r ấ?”

“Oa ~ lợi hại nha hệ thống!”

“Oa ~ hạt giống thì sinh hoạt như thế nào?”

“Đương nhiên là hấp thu ánh mặt trời á!”

“(xem thường) hệ thống thật là càng ngày càng biết chơi.”

“Nói, nhiệm vụ lần này mục tiêu chúng ta trước kia có phải đã gặp qua đúng không?”

“Đương nhiên đã gặp qua, chính là lần ở nơi vô vọng đó ~”

“À à, nhớ rồi, là tiểu cương thi xấu xí, hi hi ~”

“Phốc, cái hình dung của lần trên, lợi hại.....”

“Chắc, ta nhớ không nhầm Tô Chi Cảnh cũng không phải người tốt bụng nha!”

“Đúng thế, đúng thế, nhiệm vụ lần này lại còn hớ cha như vậy ~”

“Hắc hắc, vừa lúc, để tiểu Quả Quả nhà chúng ta hiểu biết một chút, cái gì gọi là nguy hiểm của vin diện trung đẳng!”

“(xem thường) lần trên ta cảm thấy người suy nghĩ nhiều rồi, tiểu Quả Quả nhà ta sẽ gặp được nguy hiểm sao!”

“Hiển nhiên sẽ không!”

“Tiểu Quả Quả nhà ta uy vũ hùng tráng 233333333”

“Không không không, hiện tại là nhỏ xinh nhu nhược 2333333”

Mạc Vân Quả:.....

Edit: Tui thật phục tui khi theo cái truyện đến gần 600 chương mà ông nam chính như tàng hình (—.—||

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 597

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhớ tới bối cảnh chuyện xưa lần này, cảm thấy có vài phần thần kỳ.

Đây cũng xem như là một đại lục tu tiên, nhưng lại có vài chỗ khác biệt với hệ thống tu tiên chính thống, hệ thống nơi này cực kỳ đơn giản, chỉ chia thành tiên nhân và tu tiên giả mà thôi.

Đương nhiên, nơi này cũng có phân chia tinh tế, chỉ là, tất cả chuyện này không có quan hệ gì với Mạc Vân Quả, bởi vì trước mắt mà nói, phạm vi hoạt động của cô cũng chỉ ở trong cung điện này mà thôi, ngay cả người có khi cũng ít khi được tiếp xúc.

Nói đến cung điện này, cũng thật sự là một thần tại thần kỳ.

Cung điện này lơ lửng ở trên không trung, mà từng ngày sẽ tùy ý trôi đi.

Ngoại trừ cung chủ là Tô Chi Cảnh, những người khác cũng không biết tòa cung điện này sẽ trôi về đâu.

Cung điện này cũng xa hoa cực độ, các kỳ thiên dị bảo trên đại lục ở đây cũng dễ dàng thấy được.

Tô Chi Cảnh là cung chủ tài đại khí thô[1], đương nhiên cũng là người hào phóng.

[1]Tài đại khí thô(财大气粗): 1. Giàu có hào sảng (tài sản giàu có, phong thái bất phàm) | 2. phô trương giàu có; ỷ vào giàu có khinh thường người khác

Bằng không cũng sẽ không đi đầu dưỡng dưỡng cho nàng.

Nói lên tức nhưõng, cũng là đ ồ vật th ần kỳ, trong sách có ghi “Cồn trộm tức nhưõng trên thiên đình[2], nếu rải xuống đất ở ruộng lúa, có thể sinh lợi”.

Tổng thể mà nói, đó là phì nhiêu tự nhiên, có thể tự sinh trưởng mà vĩnh viễn không làm hao thổ nhưõng.

Thứ này, ở trong cái cung điện này, cũng cực kỳ quý

Mạc Vân Quả ở trong tức nhưõng, chỉ cảm thấy sinh cơ cuồn cuộn không ngừng xâm nhập đến thân thể của nàng, khiến nàng có cảm giác muốn chui lên khỏi lớp đất này.

Tức nhưõng này thật là thứ tốt, Mạc Vân Quả yên lặng nghĩ.

Nói trở về nhiệm vụ lần này bối cảnh thật ra rất đơn giản, đó là Tô Chi Cảnh lấy lại công đạo sau khi bị sư đệ hấn phản bội đi vào nơi vô vọng, sau đó có một ngày trở về báo thù, lại sau đó, trở thành chủ của cung điện này, còn đệ đệ Tô Mạnh Mạnh, khi trưởng thành 16 tuổi đã bị Tô Chi Cảnh đá ra ngoài đi rèn luyện.

Hiện giờ, khoảng thời gian Tô Chi Cảnh ra khỏi nơi vô vọng, tính đến giờ cũng được mười lăm năm.....

Ở trong bối cảnh chuyện xưa này cũng có đề cập đến sự tồn tại của Mạc Vân Quả.

Cũng may, Mạc Vân Quả cũng hoàn toàn không để ý điểm này.

Cái nàng để ý, đó là nhiệm vụ lần này cực kỳ đơn giản, nhưng cũng cực kỳ hổ cha.

Cái gọi là nhiệm vụ, đó là khiến Tô Chi Cảnh bình an nuôi nàng lớn.

Mạc Vân Quả cảm thấy, nhiệm vụ này nên thuộc về Tô Chi Cảnh, mà không phải nàng.

Tuy rằng không biết vì sao Đoàn Tử lại có thể ra nhiệm vụ kỳ quái như vậy, nhưng Mạc Vân Quả nghĩ, làm một hạt giống, nàng sẽ lớn lên rất nhanh?

Ừ..... Đương nhiên, tất cả chuyện này cũng chỉ là suy nghĩ của Mạc Vân Quả mà thôi.

Trên thực tế, muốn nuôi nàng lớn lên một cách bình an cũng không phải chuyện dễ dàng.....

Tô Chi Cảnh ôm b ần ngọc, lằng lằng v ề tới phòng mình.

Có lẽ, ngày tháng kế tiếp sẽ không nhàm chán như vậy.

Mấy ngày nay, hắn lại càng thấy nhớ cương thi kỳ quái kia.

Đặc biệt thời khắc cuối cùng khi rời khỏi kia, cặp kia sáng ngời kia khiến hắn không có cách nào quên.....

Mỗi khi hắn nghĩ đến nàng, trong lúc lơ đãng tr ầm luân trong đôi mắt đó.

Có đôi khi, hắn cũng nghĩ, vì sao rõ ràng là một cương thi xấu xí như vậy, lại có một đôi mắt xinh đẹp nhường ấy?

Đôi mắt mỹ lệ kia khiến nhi ều lúc hắn nghĩ, nhìn không được muốn nâng niu nó.

Theo thời gian trôi đi, hắn càng thêm tưởng niệm cương thi kia, mà hôm nay, hình như hắn đã chờ được nàng?

Tô Chi Cảnh nhìn vào trong b ần ngọc, nơi hạt giống đã bị đất che lấp, trong mắt tràn đ ầy tà ý, không biết gieo một hạt giống, có thể hay mọc ra một cương thi đáng yêu không?

[2] Đại vũ trụ thủy: Đại Vũ sinh vào ngày 6 tháng 6, năm 2297 trước Công nguyên và chết vào tháng 8, năm 2198 trước Công nguyên. Đại Vũ

chính là con cháu của Hoàng Đế. Họ tên của Đại Vũ là Văn Mệnh, và cha ông tên là Cỗn.

Truyền thuyết nói rằng cách đây bốn ngàn năm, thần nước đã giận dữ và mở một cái lỗ lớn ở trên trời làm mưa đổ trút xuống như sông, làm ngập trái đất qua rất nhiều năm. Nước lũ khắp nơi, và ông Cỗn, cha của Đại Vũ, được vua Thuấn triệu đến để kềm chế nước lũ.

Ông Cỗn đã lên Thiên Đình và ăn trộm một cái túi đựng đầy đất trên trời – được gọi là “tức nhưỡng” – nó sẽ phát sinh lan rộng ra khi gió thổi lên nó. Để kềm chế lũ, ông đã bỏ một ít tức nhưỡng lên trên nước và để gió thổi lên đó. Không lâu, đất lan rộng và biến thành một cái đập khổng lồ. Ông Cỗn rất lấy làm hài lòng và hy vọng cái đập này có thể ngăn được nước lũ. Tuy nhiên, vì cái đập này được làm bằng đất, nó đã không thể ngăn được dòng nước trào dâng. Cuối cùng, nó đổ xuống và nước lũ càng trở nên khủng khiếp. Vậy nên ông Cỗn đã bị vua Thuấn xử tử vì sự thất bại của ông.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 598

Edit: Linhlady

“Đột nhiên lại thấy được biểu cảm si hán của Tô Chi Cảnh.....”

“Lầu trên tin ta đi, không phải một mình người đâu!”

“Cho nên, cái tên Tô Chi Cảnh này có ý nghĩ gì không tốt với tiểu Quả Quả nhà ta sao?”

“..... Nếu Tô Chi Cảnh thật sự có suy nghĩ gì, ta chỉ có thể nói: Tô Chi Cảnh, ta kính người là đi đầu hán tử!”

“Ta cảm thấy các người suy nghĩ nhiều rồi đi? Hiện tại tiểu Quả Quả nhà ta chỉ là một hạt giống ~”

“Đúng vậy nha, chỉ cần là người bình thường ai là có ý tưởng gì với tiểu Quả Quả nhà ta được?”

“..... Vậy các người cảm thấy, Tô Chi Cảnh bình thường sao?”

“Không bình thường.”

“Không bình thường +1”

“Không bình thường +2”

.....

Tô Chi Cảnh bình thường sao? Mạc Vân Quả cũng tự hỏi mình vấn đề này.

Sau đó nàng nghĩ nghĩ, giống như không có gì không bình thường?

Mạc Vân Quả rụt rụt thân mình, tuy rằng hiện tại nàng giống như cũng không có thân mình?

Làm một hạt giống, làm một hạt giống mà chính bản thân cũng không biết mình là loại gì, Mạc Vân Quả tỏ vẻ: Ừm..... Cảm giác chôn trong tức những thật không sai.

Tô Chi Cảnh cũng không biết Mạc Vân Quả giờ phút này đang nghĩ gì, cho dù hiện tại hắc thông thiên cũng không có cách nào giao lưu với một hạt giống không biết nó là thể loại nào.

Tô Chi Cảnh vẫn luôn ôm b ầu ngọc, có cung nữ muốn giúp hắc ôm, cũng bị hắc phát tay cho lui ra.

Sau đó trong cung điện lại có tin truyền ra, chủ nhân có tân sủng mới, đó là ôm b ầu ngọc.....

Sau đó, trong cung người có rất nhiều noi theo lên, có thể nói là phi thường khôi hài.

Đối với việc này Tô Chi Cảnh cũng chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt, những ngày tháng gần đây càng ngày càng nhàm chán, khó được náo nhiệt một chút, hắc vẫn có thể chịu đựng.

Lúc này, khoảng cách Mạc Vân Quả đi vào thế giới này đã là ba ngày.

Trong ba ngày này, có thể nói Mạc Vân Quả vô cùng nhàn nhã.

Dù sao nhiệm vụ cũng là Tô Chi Cảnh bình an nuôi nàng, nàng chỉ cần hấp thu ánh mặt trời thật tốt, vụ vẻ lớn lên là được.

Ừm..... Ánh mặt trời?

Mạc Vân Quả lúc này mới nghĩ đến, nàng giống như không tiếp xúc qua với ánh mặt trời?

Bị chôn ở dưới tức những Mạc Vân Quả đương nhiên không cảm nhận được ánh mặt trời rồi, bởi vì bị che khuất a ha ha ha ha ha.....

Trong ba ngày này, việc Mạc Vân Quả làm nhiều nhất đó là xem phòng phát sóng trực tiếp, mọi người mỗi ngày phát sóng trực tiếp cuộc sống của

Tô Chi Cảnh.

Cái gì Tô Chi Cảnh hôm nay lại sờ soạng nơi nào, hôm nay lại đi nơi nào, thậm chí cả khi tắm rửa, đều phải bình luận một phen.

Đương nhiên, vẫn như cũ bị mosaic.....

Tất cả chuyện đó Mạc Vân Quả không thể nào biết được.

Nàng chỉ có thể từ phòng phát sóng trực tiếp nhìn mọi người miêu tả mà biết.

Cuộc sống mỗi ngày của Tô Chi Cảnh đều có quy luật, đó là sờ sờ b ần ngọc, nghĩ hạt giống khi nào có thể chui từ dưới đất lên, sau đó chính là tắm suối nước nóng linh tinh.

Còn việc ăn cơm gì đó, hẳn đã đạt đến loại tu vi này, những vật kia không cần thiết.

Tô Chi Cảnh cảm thấy có chút kỳ quái, dựa theo lẽ thường mà nói, có tức những hạt giống hẳn phải nhanh chóng mọc lên mới đúng, nhưng mà đã qua ba ngày, cũng không thấy một dấu vết nào có ý định mọc lên?

Cái tiêu cương thi kỳ quái kia, không biết lại muốn chơi trò gì?

Không chỉ một mình Tô Chi Cảnh cảm thấy vậy, ngay cả phòng phát sóng trực tiếp cũng cảm thấy kỳ lạ.

Trong đó có mấy người biết được tác dụng của tức những, cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Tiểu Quả Quả lần này cuối cùng là loại đồ chơi kỳ quái gì vậy? Thế mà nằm trong tức những ba ngày cũng không có dấu hiệu mọc lên gì!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 599

Edit: Linhlady

Trên mảng đại lục Thiên Khải này, linh thảo linh thú vô số kể, mọi người đem chúng nó phân loại thành từng cấp.

Trong đó tối cao nhất, đó là linh thảo linh thú “Thần cấp”.

Nhưng mà ở đây phía trên Thần cấp, thật ra còn có một cấp bậc, chỉ là người bình thường không có cách nào biết được, cũng chặt đứt truyền thừa.

Nhưng mà, có một truyền thuyết vẫn luôn lưu trên toàn bộ đại lục.

Trên đại lục này có một loại hoa thần kỳ, tên là “Ẩn tình hoa”.

Không có người nào biết vì sao lại có tên này, cũng không có bất kỳ ai gặp được loại hoa này.

Mọi người đều chỉ nghĩ đây là một truyền thuyết, không có ai dành tâm tư đi để ý nó.

Nhưng, luôn có mấy người thân phận địa vị cao biết được, đại lục này, có “Ẩn tình hoa” tồn tại, chỉ là, hoa này trăm ngàn năm mới ra một gốc cây, tính tính ngày tháng, hoa này, cũng nên xuất hiện tại đại lục này rồi.....

Chỉ cần biết rằng với tình huống này mọi người chỉ trong tối âm thầm vì mục đích của mình mà tìm hiểu, bọn họ thâm nhập vào rừng rậm nguy hiểm, chỉ vì “Ẩn tình hoa”, bọn họ nghĩ, chẳng sợ chỉ có tỷ lệ một phần vạn, bọn họ cũng muốn ném thử một chút.

Về truyền thuyết “Ẩn tình hoa”, các có đủ phiên bản khác nhau.

Nhưng mọi người đâu mình xác biết đến có một chút, nó có thể khởi từ h ấ sinh, hiệu lệnh sở hữu linh thảo linh thú, cũng có thể phá tan công xi ềng, xé rách hư không.....

Chỉ một đi ầu trong số đó thôi cũng đủ để cho mọi người động tâm.

Nhưng mà, bọn họ lại không biết đó là, “Ấn tình hoa” dưỡng dục có bao nhiêu khó.....

Tô Chi Cảnh xoa xoa b ền ngọc, trong mắt có sự khó hiểu.

Tiểu gia hỏa này như thế nào còn không nảy m ần? Chẳng lẽ tức nhưỡng không đủ?

Tô Chi Cảnh nhú nhú mi, nghi ền nghi ền tức nhưỡng, sau đó tùy tay búng búng.

Thôi, nảy m ần sớm quá cũng cô phụ sự chờ mong của mình.....

Ừm..... thôi chậm rãi dưỡng đi.

Mạc Vân Quả không hề hay biết tâm tư của h ắn, nàng bị vây khốn ở th ờ nhưỡng, mỗi ngày tiếp xúc chỉ là tức nhưỡng cung cấp cho nàng chỉ là tức giận mà thôi.

Mạc Vân Quả cảm thấy có chút kỳ quái, nàng có thể cảm giác được, thân thể của mình, à, cũng chính là hạt giống này, trong cơ thể sức sống đã no đủ, theo lý mà nói, h ắn là có thể nảy m ần, nàng cũng có cảm giác muốn chui từ dưới đất lên, nhưng giống như thiếu thiếu cái gì đó.

Mạc Vân Quả nỗ lực hấp thu sinh cơ bên trong tức nhưỡng, nỗ lực muốn cho mình chui từ dưới đất lên mà nảy m ần, nhưng mà, cũng không làm gì được.....

Mạc Vân Quả:.....

Người trong phòng phát sóng trực tiếp nhưng thật ra vẫn luôn là phái lạc quan, dù sao thuy ền đến đâu c ần tự nhiên thắng, tiểu Quả Quả khẳng

định có thể hoàn thành nhiệm vụ

$\sim(\neg\nabla\neg)\sim^*$

Bọn họ tin tưởng Mạc Vân Quả như thế, đương nhiên, Mạc Vân Quả cũng không có làm cho bọn họ thất vọng.

“Tiểu Quả Quả, người như thế nào còn không nầy m`ân?”

“Hắc! Ta đoán tiểu Quả Quả khẳng định muốn ăn no no mới có thể nầy m`ân!”

“Không nầy m`ân cũng khá tốt, ha ha ha! Hạt giống tiểu Quả Quả gì đó, làm sao cũng cảm thấy thú vị.”

“Nhưng nếu vẫn không nầy m`ân, không phải không thấy được cảnh tượng tác giữa Tô Chi Cảnh và tiểu Quả Quả sao?”

“Ha ha! Các người xem biểu cảm của Tô Chi Cảnh kìa, cười chết ba ba!”

“Không biết từ đâu cảm thấy Tô Chi Cảnh có chút ai oán.....”

“Chắc, lại nói tiếp, ta còn ảnh chụp khi hắn là cương thi đấy, hắc hắc, các người ai muốn không?”

“(xem thường) cũng không cần, vẫn là Tô Chi Cảnh hiện tại đẹp mắt hơn ~”

“Là một đứa bé đáng yêu đến sau, có ai có thể nói cho tiểu manh biết từng chuyện được không?”

“Tới tới tới, tiểu manh ta cùng người nói ~ nói có một ngày.....”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 600

Edit: Linhlady

Hiện tại việc mỗi ngày của Mạc Vân Quả đó là xem phòng phát sóng trực tiếp náo nhiệt bàn luận, có đôi khi nàng cũng sẽ nhớ tới vài chi tiết xuất hiện khiến mình khó hiểu, sau đó từ từ sắp xếp lại.

Nói đến những chỗ khó hiểu kia, nàng bỗng nhiên phát hiện, ở trong quá trình nàng chấp hành nhiệm vụ, có hai người rất kỳ quái.

Một người là Hiên Viên Mặc, một người khác, đó là Diệp Hành.

Mạc Vân Quả đối với Hiên Viên Mặc ấn tượng cực kỳ khắc sâu, hướng chi, hiện tại nàng còn chưa biết tên thật của hắn là gì.

Mạc Vân Quả luôn cảm thấy, trước kia nàng có quen biết hắn, hơn nữa không phải quen biết đơn giản, mà giống như kiểu thâm giao quen thuộc.

Nhưng Mạc Vân Quả lại tỉ mỉ nhớ lại một chút, trong sinh mệnh ngắn ngủi của mình, dường như không có bao nhiêu người thân tại?

Đây một nỗi băn khoăn rất lớn, nhưng Mạc Vân Quả tin tưởng, chung quy có một ngày, nàng nhất định có thể biết được chân tướng.

Cứ như vậy, ở trong trạng thái này, nháy mắt một cái đã trôi qua một tuần.

Mạc Vân Quả vẫn không hề có dấu hiệu nẩy mầm, cái này khiến Tô Chi Cảnh cảm thấy không vui vẻ nổi.

Hắn đem bìa ngọc đặt ở trên bàn, sau đó nhìn chăm chăm bìa ngọc, giống như xuyên qua tức nhượng, nhìn thấy được hạt giống.

Mà lúc này Mạc Vân Quả cũng cảm giác được một loại lạnh lẽo, nàng run run thân mình, không biết tại sao lại thấy lạnh.

Tô Chi Cảnh gõ gõ b ần ngọc, thân mình Mạc Vân Quả lại run run.

“Người là tiểu cương thi kỳ quái kia sao?”

Tô Chi Cảnh hỏi, giống như không tự giác mình đang nói chuyện với một hạt giống.

Đương nhiên Mạc Vân Quả không có cách nào trả lời hấn, sau đó trong phòng lại yên lặng thật lâu.

Thật lâu sau, Tô Chi Cảnh cười một tiếng nói: “Thôi, chờ người lớn lên lúc sau sẽ biết, nếu như không phải mà nói.....”

Tô Chi Cảnh tạm dừng một chút, tiếng cười trở nên ý vị thâm trường.

“Giết người nha ~”

Ngữ điệu khi Tô Chi Cảnh nói hơi hơi nhẹ, giống như những lời hấn vừa nói ra, chỉ là vui đùa mà thôi.

Nhưng đúng bởi vì hấn có loại thái độ này, mới có vẻ càng thêm giống quỷ súc*.....

*Quỷ súc(鬼畜): Kichiku, là từ dùng để chỉ người có tâm lý biến thái, có khuynh hướng ngược đãi hay còn gọi là SM.

“Oa! Quỷ súc Tô Chi Cảnh!”

“Oa ~ lợi hại, tiểu Quả Quả lần này lại có thể trực diện tiếp xúc với quỷ súc~”

“Oa! Tô Chi Cảnh lợi hại, lần này tiểu Quả Quả vẫn chỉ là một hạt giống nho nhỏ, nên đối kháng như thế nào với Tô Chi Cảnh đây?”

“Phi ền l ầu trên mở to mắt ra mà nhìn, đầu nói nhiệm vụ lần này là Tô Chi Cảnh đem hạt giống nuôi lớn, căn bản hoàn toàn không phải đối kháng gì!”

“Khụ khụ..... Quên mất.....”

“Chẳng lẽ chỉ có mình ta bức thiết muốn biết khi nào tiểu Quả Quả mới có thể nảy mầm sao?”

“Ai, ta chỉ muốn biết, tiểu Quả Quả nhà ta là đóa hoa gì ~”

“Ài..... Thế giới này..... Ta giống như có hơi quen mắt.”

“Hả? Lầu trên có ý gì?”

“Ây? Quen mắt là có ý tứ gì?”

“Oa! Hay lầu trên phi thăng từ thế giới này?”

“Oa! Vậy chẳng phải là đại thần sao?!”

Bạch Hành Trình vuốt cằm nhìn phòng phát sóng trực tiếp, như suy tư gì gật gật đầu, kỳ quái, tiểu Quả Quả làm sao lại tới thế giới này?

Hắn nhớ rõ thế giới này không phải bị chấp pháp giả phong tỏa rồi sao? Lý do hình như là..... Ài..... Có chỗ nghĩ không ra.

Bạch Hành Trình lắc lắc đầu, từ sự kiện hai mươi năm trước, ký ức của hắn càng ngày càng kém, nhưng loại thoái hóa ký ức này, cùn không phải mất đi toàn bộ trí nhớ, mà loại này chỉ nhằm vào chuyện kia mà thôi.....

Bởi vì hắn còn có thể nhớ rõ ràng chuyện từ nhỏ đến lớn của mình, tỷ như mình vài tuổi còn đá trong quần, chỉ duy ký ức của hai mươi năm trước, lại dần trở nên mơ hồ.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 601

Edit: Linhlady

Bạch Hành Trình thở dài một hơi, quyết định tạm thời không nhớ những chuyện đó nữa.

Hắn tin tưởng, chỉ cần mình vẫn luôn chú ý phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả, chung quy có một ngày, hắn có thể nhớ ra toàn bộ.

Hắn có một loại trực giác, sự kiện hai mươi năm trước, cùng tiểu Quả Quả nhất định có liên hệ nào đó.....

Nói trở về, Bạch Hành Trình tỉ mỉ đánh giá thế giới của Mạc Vân Quả ở hiện tại, cuối cùng dám khẳng định đây là thế giới mà hắn đã phi thăng.

Ừ..... Như vậy dựa theo tình huống hiện tại của tiểu Quả Quả, thân phận của nàng hắn là.....

“Ây? Đại thần đâu? Đại thần đâu?”

“Đại thần bỏ chạy sao! Không cần như! Sẽ chết người!”

“Đại thần người sao có thể nhẫn tâm như vậy (khóc rống)”

“Hu hu hu..... Đại thần người lừa gạt cảm tình của ta! Trả ta nước mắt trân quý đây! Hu hu hu hu.....”

Bạch Hành Trình:.....

“Khụ khụ, ta đây này, ta nhớ lại một chút, ừ..... Thế giới này thật là thế giới ta phi thăng, hơn nữa, ta đại khái biết tiểu Quả Quả vì sao hiện tại còn chưa nảy mầm rồi.”

“Oa! Lợi hại đại thần của ta!”

“Oa! Vì sao vì sao? Muốn biết muốn biết!”

“Oa! Kích thích như vậy sao!”

“Đầu năm nay đầu lưu hành như vậy sao! Kích thích! (chảy máu mũi)”

“..... Hai lần trên có phải đi nhàn phòng phát sóng trực tiếp rồi không?”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn thấy có người biết nguyên nhân vì sao nàng không nảy mầm, đánh gãy các loại bình luận của phòng phát sóng trực tiếp, trực tiếp hỏi: “Vì sao?”

Bạch Hành Trình nghe thấy Mạc Vân Quả hỏi chuyện, vội vàng trả lời: “Lại nói tiếp, chuyện này cũng có quan hệ với ta.”

Mạc Vân Quả:.....

Phòng phát sóng trực tiếp: Lợi hại quá đại thần của ta!

Bạch Hành Trình không thêm để ý xem phòng phát sóng trực tiếp có cảm thụ gì, hẳn đang tổ chức tìm tòi.

“Khụ khụ..... Là có chuyện như vậy, trước khi ta sắp phi thăng, lúc còn chưa phi thăng, có một ngày, ta thật nhàm chán, ừm..... Đặc biệt nhàm chán.”

“Sau đó liền đi tìm vài loại hung thảo hung mãnh nhất, bảo trì hoạt tính của chúng nó, sau đó..... Khụ khụ..... Tiến hành rồi một ít thực nghiệm. Sau đó, liền có mấy hạt giống.”

“Ta lúc ấy tu vi đình trệ, nhìn thấy mấy hạt giống, đương nhiên sẽ gieo một viên chơi chơi.”

“Thế nhưng ta cũng dụng tâm chăm sóc nó, sau đó nó cũng mọc rễ nảy mầm, lại sau đó..... Ừm..... Nó biến thành một nữ nhân!”

“Khụ khụ..... Ta yêu nàng, đương nhiên, không phải khi nàng biến thành người, mà là ở khi hàng vẫn là một hạt giống, liền yêu nàng.”

“Sau đó, ta từ chỗ nàng mới biết được một chuyện, thì ra sau khi bị ta lăn qua lăn lại, người gieo hạt giống phải có các loại cảm xúc hoặc là nhiệt tình mới có thể trưởng thành.”

“Chỉ có mình dinh dưỡng thôi là không đủ, chúng nó cần thiết phải cần nuốt cảm xúc của người gieo trồng mới được.”

“Ừ..... Sau đó, ta cùng nàng ở bên nhau, hiện tại cũng ở bên nhau ha ha ha ~ ta phi thăng, mấy hạt giống kia bị ta lưu tại cái đại lục kia, xem như làm phúc duyên đi, đương nhiên, vì tránh cho loại phiền toái, ta không có cố ý nói ra tác dụng của chúng nó.”

“Nhưng mà, hình như sau khi ta phi thăng, không ít người đem cả đời ta biên thành chuyện xưa, còn đem những hạt giống đó biến thành đồ vật cực kỳ trân quý, ừ..... Giống như đại khái là thế đó.”

Những lời Bạch Hành Trình nói đều là linh tinh vụn vặt, không đâu không đuôi, trọng điểm cũng không nói trúng, nhưng cố tình người trong phòng phát sóng trực tiếp lại ăn một bộ này của hắn!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 602

Edit: Linhlady

“Vốn dĩ cho rằng mình sẽ nghe được một chuyện xưa thê thảm, nhưng mà đột nhiên không kịp phòng ngừa ăn một m ồm cầu lương!”

“Vốn dĩ cho rằng mình có thể nghe được một chuyện xưa kinh diễm tuyệt luân, nhưng mà đột nhiên không kịp phòng ngừa ăn một m ồm cầu lương!”

“Vốn dĩ cho rằng mình có thể chứng kiến một thế hệ đại thần quật khởi, nhưng mà đột nhiên không kịp phòng ngừa ăn một m ồm cầu lương!”

“Đột nhiên không kịp phòng ngừa ăn một m ồm cầu lương hệ liệt!”

“..... Các người thật là đủ r ồi 233333333333”

“Chẳng lẽ trọng điểm không nên là: Dưa! Đại thần quá hung tàn! Cưng nhiên có thể mân mê ra loại đồ chơi này sao?”

“Oa! Hôm nay ta gieo một hạt giống, sau đó không lâu ta là có thể thu hoạch một cái tiểu tức phụ xem sao?”

“Này có đủ loại hay không! Cho ta một tá! Cảm ơn!”

“Đột nhiên hưng phấn!”

Mạc Vân Quả:.....

Người trong phòng phát sóng trực tiếp đều không có chú ý đến trọng điểm, chẳng lẽ trọng điểm không phải nàng vì sao lại không được m ần sao?

Mạc Vân Quả âm thầm chọc chọc nghĩ, nghe vị ý tứ của người phi thăng người kia, hình như nàng phải cần nuốt cảm xúc của Tô Chi Cảnh?

Nhưng mà, Tô Chi Cảnh có cảm xúc gì mà nuốt?

Trong khi Mạc Vân Quả đang nghĩ như vậy, đột nhiên nàng cảm thấy có gì đó đang hấp dẫn mình.

Nàng nỗ lực muốn đến nơi đó, muốn đến nơi đó.

Sau đó, nàng liền chui từ dưới đất lên.....

Mạc Vân Quả:.....

Sau khi nàng chui từ dưới đây lên, nàng cảm giác được từ Tô Chi Cảnh truyền ra một loại năng lượng đặc thù, những năng lượng đó lập tức tiến vào trong cơ thể nàng, nàng cảm giác được cực kỳ sáng khoái, sau đó, nàng nẩy mầm.....

Mạc Vân Quả:.....

Tô chi Cảnh: Hử? Nẩy mầm!

Nói vừa rồi Tô Chi Cảnh cảm thấy cực kỳ không kiên nhẫn, hắn luôn luôn là người không có lòng kiên nhẫn, đặc biệt là khi chưa trở về từ nơi vô vọng, sự kiên nhẫn của hắn càng kém.

Tô Chi Cảnh tự nhận là mình cho nàng tức dưỡng tốt nhất, còn mỗi ngày đều ôm nó, cho nó ấm áp, nhưng mà mãi nó vẫn không có dấu hiệu nẩy mầm.

Một ngày đi qua, hắn chịu đựng, hai ngày đi qua, hắn xem như không có gì.

Nhưng mà, đầu đã hơn mười ngày, vì sao còn không nẩy mầm!

Chẳng lẽ là một hạt giống chết?

Tô Chi Cảnh cực kỳ nghi ngờ, khi hắn đang muốn ném hạt giống này đi, hạt giống nẩy mầm!

Tô Chi Cảnh: 〵(〰〰)〵

Tô Chi Cảnh vươn tay dài, cực kỳ dùng sức chọc chọc ch ối non, đ ồng thời nói: “Tiểu gia hỏa, cũng đừng làm cho ta thất vọng nha ~”

Mạc Vân Quả:.....

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng đều thấy được một màn này, ưu thế một phen kinh ngạc cảm thán, chỉ có Bạch Hành Trình, nhúu nhúu mày.

Hắn do dự luôn mãi sau, cuối cùng ở trong phòng phát sóng trực tiếp nói một câu.

“Tiểu Quả Quả, ừm..... Ta cảm thấy, nhiệm vụ lần này của người h ắn là rất khó hoàn thành.”

Mạc Vân Quả:.....

“H ử? Đại th ần đây là có ý tứ gì?”

“Đúng nha! Đột nhiên nói lời này là ý gì?”

“Ừ ừ? C ầu giải thích!”

Ánh mắt Bạch Hành Trình dao động một chút, lúc này mới nói: “Nếu vừa r ồi ta không nhìn l ần, thứ vừa r ồi mới truy ền cho tiểu Quả Quả là cảm xúc của Tô Chi Cảnh loại cảm xúc này, chính là..... Cảm xúc kia rõ ràng là ác ý.”

“Mấy hạt giống kia, tính chất của chúng nó không giống nhau, giống như ta là yêu, nàng chủ yếu hấp thu tình yêu của ta mà sinh trưởng, mà những hạt giống đó, có hấp thu thiện ý, hấp thu tà ý, cũng có hấp thu ác ý.”

“Ừm..... Với tình huống trước xem ra, một khi Tô Chi Cảnh xác định hạt giống kia là tiểu Quả Quả, ác ý gì đó, h ắn là không t ần tại đi?”

“Như vậy vấn đề tiếp theo, không có ác ý mà nói, tiểu Quả Quả làm sao mới có thể lớn lên đây?”

Mạc Vân Quả: — ∩ —

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 603

Edit: Linhlady

Lời của Bạch Hành Trình quả thật thay đổi tam quan của mọi người, lần đầu tiên nghe thấy đồ vật như vậy, đúng là thần kỳ lắm đấy!

Đương nhiên, thần kỳ thì thần kỳ, bọn họ tỏ vẻ mình vẫn nên rụt rè thì hơn.

Ừ..... Chờ đến khi phòng phát sóng trực tiếp lên tới cấp 10, bọn họ có thể cùng đại thần trao đổi một viên?

Đám người trong phòng phát sóng trực tiếp âm thầm nghĩ như vậy, nhưng mà, khoảng cách để lên tới cấp 10 hình như còn hơi xa.....

Sau khi Bạch Hành Trình giải thích xong, trong lòng cũng cực mệt tâm, ai tới nói cho hắn, vị diện này còn có thể có quan hệ với mình nữa quăng ngã!

Bạch Hành Trình quyết định phải chăm chú xem diễn mới được, kiên quyết không trộn lẫn với việc ở sự kiện kia.

Đương nhiên, có thể giúp được tiểu Quả Quả, vẫn có thể làm một chút.

Mạc Vân Quả không biết tâm tư của Bạch Hành Trình, sau khi nghe hắn nói xong, giật giật mồm cây mập mập, hấp thu ác ý à.....

Tô Chi Cảnh thấy hạt giống cuối cùng cũng chịu nảy mầm, trong lòng có vài phần vui vẻ.

Biểu hiện vui vẻ của hắn đó là suy nghĩ có nên đi trêu chọc mầm non mới mọc kia một chút không.

Mạc Vân Quả cảm thấy có chút không thoải mái, mỗi khi như vậy, thân thể nàng đều hơi run run, sau đó đổi lại là Tô Chi Cảnh càng cảm thấy

hứng thú mà chọc chọc nằng.

Sống trong giăng co như vậy, vài ngày trôi qua, Tô Chi Cảnh lại bất mãn khi mần cây không lớn tiếp.

Ngày này, hắn ôm b ờn ngọc, cực kỳ nghiêm túc đem nó đặt ở trên bàn, sau đó chọc chọc ch ấ non nói: "Người sao còn không lớn lên?"

Mạc Vân Quả:.....

Bởi vì người không có cho ta ác ý.....

Đương nhiên, những lời này Mạc Vân Quả nói không nên lời.

Đương nhiên Tô Chi Cảnh cũng biết ch ấ non không thể nói, nhưng chuyện này cũng không thể ngăn cản việc hắn tiếp tục nói.

Trong sinh mệnh dài đằng d ẫn của hắn, thật ra hắn cũng rất cô độc.

Bên người hắn, không thiếu người, bọn họ nguyện ý trung thành với hắn, cũng có một ít người có tâm tứ khác.

Nhưng mà, nhi ều năm trôi qua, hắn có thể trưởng thành như bây giờ, nhưng gian nan cực khổ trong quá trình kia, không cần nhi ều lời cũng có thể biết được.

Đúng là bởi vì những cực khổ đó, cho nên hắn không thể tín nhiệm bất kỳ kẻ nào, hai chữ "Tín nhiệm" này, đối với hắn mà nói, quá mức xa lạ.

Đúng là bởi vì như vậy, bên người hắn, gần như không có người nào để nói chuyện.

Đặc biệt sau khi trở v ề từ nơi vô vọng, tâm tình của hắn càng trở nên bất định, càng thêm sâu không lường được.

Không có người nào biết tâm tư của hắn, cũng không dám đi vọng tưởng tự phỏng đoán, càng đừng nói cùng hắn nói chuyện.

Nói đến cùng, Tô Chi Cảnh chỉ là một người tịch mịch.

Hắn có được lực lượng cường đại, lại không cách nào đáp nện trái tim cường đại.

Có đôi khi, Tô Chi Cảnh vô ý nhớ sến tiểu cương thi kỳ quái hắn gặp được ở nơi vô vọng, có thể nói, đúng là bởi vì nó, hắn cùng Tô Mạnh Mạnh mới có thể trở về.

Tô Chi Cảnh vẫn luôn nhớ rõ, ở trước khi đi, đôi mắt mỹ lệ kia làm chấn động tâm linh hắn.....

Tô Chi Cảnh từ trong suy nghĩ hồn nhiên lại, hắn cúi đầu nhìn chồi non mới mọc, cười cười nói: "Tiểu gia hỏa, người cần phải mau mau lớn lên mới được."

Tay Tô Chi Cảnh lướt qua chồi non, rồi lướt qua bồn ngọc, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt mình.

Hắn xoa xoa khuôn mặt, vân vê cánh môi, lại tiếp tục nói: "Nuôi mãi không lớn, giết người nha ~"

Mạc Vân Quả:.....

"..... Làm sao Tô Chi Cảnh càng ngày càng quỷ súc vậy?"

"Chắc chắc, quả thật! Tô Chi Cảnh là kẻ biến thái!"

"Ai, đáng tiếc lại không biết cách nào để tiểu Quả Quả lớn lên."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 604

Edit: Linhlady

“Người xác định đã biết rồi hả, hẳn có thể cho tiểu Quả Quả ác ý không?”

“Nhưng ta lại cảm thấy, hẳn sẽ càng thích tiểu Quả Quả mới đúng ha ha ha ha!”

“Chắc, có cái gọi là thế giới to lớn, việc lạ gì cũng có, ai, khi nào ta mới có thể có một hạt giống tràn đầy tình yêu, sau đó mọc ra một tiểu tức phụ đây?”

“Lầu trên ta khuyên người đời này đừng nghĩ.”

“Ta chỉ cười cười không nói lời nào.....”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp, run run thân mình, vì sao Tô Chi Cảnh lại không có ác ts với nàng vậy?

Mạc Vân Quả còn nhớ rõ ở nơi vô vọng, lúc ấy Tô Chi Cảnh thật xấu, ừ..... Hình như cương thi nào cũng không đẹp.

Lúc ấy Tô Chi Cảnh, giống như hơi ngốc?

Cả ngày chỉ biết ăn đậu tua đậu Hà Lan, sự thật chứng minh, tua đậu hà lan không thể ăn được.

Đương nhiên, cái này không quan trọng, quan trọng là Tô Chi Cảnh cho nàng một giọt máu.

Khi nàng tới thế giới này, Tô Chi Cảnh lại dùng tức như những trân quý, cái này có phải chứng minh, Tô Chi Cảnh đã nhận ra nàng rồi không?

Là bởi vì giọt máu kia?

Nhưng mà, giọt máu kia đã bị nàng lấy ra đặt trong không gian hệ thống, theo lý thuyết, không gian hệ thống có thể che chắn được mọi liên kết, như vậy làm sao Tô Chi Cảnh có thể cảm nhận được nhỉ?

Hay là nói, năng lực của hắn đã đạt đến khả năng có thể tìm đến trong không gian hệ thống rồi?

Khi Mạc Vân Quả mới suy nghĩ đến điểm này, Đoàn Tử nhìn không được liền nói: “Không có khả năng! Hệ thống không có khả năng bị một kẻ ở vị diện trung cấp nhìn thấu!”

Mạc Vân Quả:.....

“Người có thể biết được ta suy nghĩ cái gì?” Mạc Vân Quả nói với Đoàn Tử.

Đoàn Tử:.....!!!Σ(ㄟ?ノ)ノ một lần không cẩn thận bại lộ!

“Hả.” Cuối cùng, Đoàn Tử vẫn miễn cưỡng đáp.

“À.” Mạc Vân Quả.

Đoàn Tử:.....

“Ký chủ, cái này không quan trọng, quan trọng là, Tô Chi Cảnh căn bản không thể nào biết được không gian hệ thống, nếu hắn có thể nhận ra người, nhất định có phương pháp khác.” Đoàn Tử dè dặt nói.

Mạc Vân Quả:.....

“Phương pháp gì?” Mạc Vân Quả hỏi.

“Không biết.” Đoàn Tử làm như đương nhiên trả lời.

Mạc Vân Quả:.....

“Lần sau không được tùy ý nhìn trộm tâm tư của ta.” Cuối cùng, Mạc Vân Quả cũng không hỏi ra cái gì, nàng nói với Đoàn Tử một câu như vậy.

“Ủm! (☉○○)...” Đương nhiên Đoàn Tử sẽ đồng ý.

Không biết vì sao, Mạc Vân Quả luôn có một loại cảm giác, chỉ cần vươn tay nàng có thể biết sự thật, nhưng sự thật kia lại cách nàng thật xa.

Khi Mạc Vân Quả đang muốn suy nghĩ tường tận mọi việc, bên này Tô Chi Cảnh lại bắt đầu không an phận.

Mà Đoàn Tử thấy Mạc Vân Quả bị ngoại giới kéo lại tâm tư, ở trung tâm có một trận dao động.

Thân ảnh bụ bẫm của nó xuất hiện trong không gian u ám, bàn tay mũm mĩm chới lên không trung, phía trước xuất hiện một giao diện.

Nhón tay nho nhỏ cử động, chỉ thấy phía trước xuất hiện một dãy ký tự: Vũ trụ, vào 3 giờ 15 phút ngày mình 4 tháng 4 năm 6455 Vũ trụ lịch, ký chủ phát hiện hệ thống có thể nhìn trộm tâm tư, ra lệnh không thể nhìn trộm, trái với đi đầu thứ nhất trong chuẩn tắc (quy chuẩn+ phép tắc) của hệ thống, nhân đây nói rõ cái mệnh lệnh này của ký chủ trở thành phế thải.

Theo sau, tay nhỏ lại tiếp tục vung lên, dãy ký tự kia biến mất, đồng thời xuất hiện rất nhiều đồ vật tương tự như nhật ký.

Vũ trụ, buổi trưa ngày 12 tháng 12 năm 6454, trời định với ký chủ, mở ra nhiệm vụ chung cực.

Vũ trụ, ngày 20 tháng 12 năm 6454, ký chủ hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, tình cảm xuất hiện dao động số lần vì 3 thứ.

Vũ trụ ngày 3 tháng 1 năm 6455, ký chủ xuất hiện ngôn từ khó hiểu.....

Vũ trụ ngày 5 tháng 1 năm 6455, ký chủ.....

.....

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 605

Edit: Linhlady

Trên màn hình kín chữ ghi chép lại từng tình huống của Mạc Vân Quả, trên đó ghi lại từng khoảng khắc Mạc Vân Quả giao đông cảm xúc, lần đầu tiên khóc, lần đầu tiên cười, lần đầu tiên xuất hiện thất vọng, vui vẻ, khó hiểu, mê mang, ở phía trên đầu có tiêu chí chính xác.

Mà ở bên phải màn hình, có một cột biểu thị tiến độ, bên cạnh tiến độ ghi vào chữ.

Tiến độ hoàn thành nhiệm vụ chung cực.....

Tiến độ đi đầu mục trước là 10%, nói cách khác, nhiệm vụ chung cực, trước mắt hoàn thành 10%.

Đoàn Tử nhìn đến nơi này sau, vẫy vẫy tay, màn hình lập tức liền biến mất.

Khuôn mặt đang nghiêm túc lộ ra ý cười, nó chọc chọc bụng nhỏ của mình, lực chọc so với lực của Mạc Vân Quả ngày thường không có gì khác biệt, sau đó nó lẩm bầm lẩm bầm nói: “Ta giống như, cũng cùng ký chủ cùng nhau trưởng thành đi.....”

Trong không gian to như vậy, chỉ có giọng nói lẩm bầm của nó.

Không nói đến tình huống bên này của Đoàn Tử, tóm lại, tình huống bên này của Mạc Vân Quả không thể nào nói là tốt được.

Nguyên nhân rất đơn giản, Tô Chi Cảnh vẫn luôn lôi kéo ch ấ non của nàng.

Tô Chi Cảnh không chế sức lực của mình, tuy rằng kéo ch ấ non của nàng, nhưng tuyệt đối không kéo gãy, chỉ khiến cho nàng khó chịu mà thôi.

Đến nỗi đau gì đó, Mạc Vân Quả thật đúng là không cảm giác được.

Tô Chi Cảnh có chút không vui, một mình hẩn ở trong cung điện rộng lớn này thật vất vả mới tình được một đồ chơi mới lạ, cố tình nó lại lớn lên thật chậm.

Hẩn còn nghĩ, chờ nó trưởng thành, hẳn sẽ cho nó một viên hóa hình đan, sau đó xem xét kỹ một chút, xem nó có phải tiểu cương thi kỳ quái kia không.

Nếu là đúng, hẳn phải giữ lại chơi đùa thật tốt.

Nếu không phải..... Ha hả.....

Vừa lúc Tô Chi Cảnh sinh ra suy nghĩ ác ý, Mạc Vân Quả lại tiếp thu được năng lượng của hắn.

Năng lượng đó mang theo ác ý, luồn năng lượng này lại khổng lồ không ngờ, Mạc Vân Quả lập tức cao 10 thêm centimet.

Tô Chi Cảnh vui vẻ, chẳng lẽ chỉ có khi hắn oán giận đồ vật kỳ quái này mới có thể lớn lên?

Thế thật đúng là..... Thú vị.....

Tô Chi Cảnh lại thêm phần bướng bỉnh, hẩn búng búng cành lá, mang theo tà ý nói: “Người vật nhỏ này, cũng thật thiếu mắng.”

Chỉ có bị oán giận mới có thể lớn lên, không phải thiếu mắng là cái gì?

Mạc Vân Quả:.....

“Chậc, chó ngáp phải ruồi bị Tô Chi Cảnh tìm được phương pháp dưỡng dục tiểu Quả Quả nhà ta!”

“Đối với việc này, ta chỉ có thể nói một câu: 6666666666”

“TM* như này cũng có thể?! Lợi hại!”

*TM: Tha mụ = Mẹ nó.

“Lợi hại, tiểu Quả Quả nhà ta quả nhiên uy vũ hùng tráng!”

“Người vật nhỏ này, cũng thật thiếu mắng ~ không biết vì sao, nãy giờ ra tới một hình ảnh nam nhân có bàn tay thon dài xinh đẹp, họa đại nùng trang, nói với tiểu Quả Quả như vậy.....”

“Ân..... Trên lầu người miêu tả cái này hình ảnh cảm cực cường.”

“Phốc ha ha ha ha ~ tha thứ ta không phúc hậu cười!”

“(xem thường) Tô Tô nhà ra rõ ràng là nam nhân được không!”

“Tô Tô..... Vừa nghe tên này liền tương đối nữ tính, hắc hắc.....”

Mạc Vân Quả:.....

Thật ra vẻ bề ngoài của Tô Chi Cảnh cực tốt, cũng như tà khí ở trên người hắn cũng có vài phần khí chất.

Nhưng mà, vũ trụ bao la, thâm mỹ quan tự nhiên cũng đủ loại, có thể giới thiên vị kẻ có cơ bắp, mà có thể giới lại thích loại hình tiểu bạch kiếm chỉ có thể nói, thứ gọi là thâm mỹ này, thật đúng là không thể so đo.

Phòng phát sóng trực tiếp ồn ào bàn luận, cũng chỉ cãi nhau cho vui, rất nhanh đã bị người khác trấn áp, đành lại chuyển dời sang cái khác.

Tác giả có chuyện nói: Nhiệm vụ chung cực chính là chủ tuyến của bốn văn, các tiểu thiên sứ có thể đoán xem xem ~

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 606

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả chưa bao giờ giải quyết việc âm ỉ trong phòng phát sóng trực tiếp, bởi vì nàng không biết những người trong phòng phát sóng trực tiếp đến từ vị diện nào, đương nhiên cũng không có cách nào công chính được.

Cho nên phương pháp tốt nhất, đó là mặc kệ.

Thật ra, phòng phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả trả thù nhau xem như hài hòa, có vài phòng phát sóng trực tiếp, có khi cãi nhau long trời lở đất, túi bụi, mà chủ kênh một khi mở miệng nói chuyện, một khi có ý muốn thiên vị ai đó, thì xem như phòng phát sóng trực tiếp bị hủy.

Sau đó, nhóm chủ kênh cũng khôn ngoan hơn, dù sao những người đó không có khả năng thật sự động tay động chân, cãi đi cãi đi, bọn họ chỉ cần phụ trách phát sóng trực tiếp là được.

Nhóm chủ kênh trước đó, sẽ trải qua một lớp đặc huấn nắm rõ các quy tắc chuẩn mực của vũ trụ.

Nhưng Mạc Vân Quả lại là ngoại lệ, khi Đoàn Tử trối buộc nàng, gần như không cho nàng thời gian giảm xóc, đã ngay lập tức bắt đầu phát sóng trực tiếp.

Cho nên, Mạc Vân Quả cũng không rõ tình huống trong phòng phát sóng trực tiếp thế nào, đương nhiên cũng không biết, phát sóng trực tiếp trên mạng ở vũ trụ, truyền lưu truyền thuyết về nàng.....

Mạng lướt phát sóng trực tiếp ở vũ trụ là khi có được hệ thống phát sóng trực tiếp riêng có thể lên internet, mỗi người đều có tinh thần lực riêng, cho nên không có khả năng sẽ xuất hiện người khác giả mạo.

Mạng phát sóng trực tiếp ở vũ trụ, có một bảng xếp hạng, nơi này là bảng xếp hạng hoàn thành nhiệm vụ của mỗi chủ kênh, còn có thêm các bình luận đánh giá.

Mà người đứng đầu, đó là Mạc Vân Quả.

Xác suất Mạc Vân Quả hoàn thành nhiệm vụ cao tới 95%, đương nhiên, người đang được tỷ lệ này cũng không ít, nhưng mà cấp bậc nhiệm vụ trong phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả, thấp nhất đầu là ở cấp A, cấp SSS càng không ít.

Mà đại đa số chủ kênh, sau khi phát sóng trực tiếp, có thể được đạt được cấp B đã rất giỏi rồi.

Có vài người khi có được hệ thống phát sóng trực tiếp sẽ đi xem bảng xếp hạng trước, sau đó sẽ vào phòng phát sóng trực tiếp xem sau, nhưng duy độc phòng phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả làm cho bọn họ thực sự thấy ngoài ý muốn.

Bởi vì, đại đa số bộ phận người ở đây vào không được, cái này cũng đại biểu họ không có cách nào trở thành người xem.

Không ít người đầu nói, người đệ nhất danh khẳng định có hậu trường, cũng có không ít người đi khiếu nại, nhưng tất cả đều nhận được câu trả lời là: Tất cả đều bình thường.

Theo thời gian trôi qua, Mạc Vân Quả hoàn thành nhiệm vụ càng ngày càng nhiều, vị trí trên bảng xếp hạng lại không hề thay đổi.

Nhóm người tò mò cũng tăng lên không ít, nhưng vấn đề là không vào được, đây cũng là một truyện đáng lo ngại mà.

Khi bọn họ muốn tiến vào phòng phát sóng trực tiếp, chỉ nhận được một câu nhắc nhở: Ngài không phù hợp yêu cầu tiến vào phòng phát sóng trực tiếp.

Mọi người tỏ vẻ: Ha hả!

Nhưng mà đúng là bởi vì như thế, mọi người đối phòng phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả cũng càng ngày càng tò mò, các loại đồn đãi cũng bắt đầu truyền lưu, thế cho nên sau khi Mạc Vân Quả gặp được một chủ kênh, hơn nữa khi hắn xuất hiện ở phòng phát sóng trực tiếp, mọi người mới có thể thấy chân dung lơ sơ chân diện mục[1] của đệ nhất danh trong truyền thuyết.

Nhưng mà, khi đó, tiểu Quả Quả ngọc manh đã là biến thành tởn tại cường hãn vô cùng, cũng may, tất cả đều cả câu truyện thật lâu về sau.

Ít nhất hiện tại tiểu Quả Quả vẫn như cũ còn đang suy nghĩ nhiệm vụ của nàng, chui từ dưới đất lên sau khi cao hơn được một chút, cuối cùng nàng cũng có thể nhìn thấy Tô Chi Cảnh, đương nhiên, cái quan trọng là nàng có thể hưởng thụ ánh sáng mặt trời.

Nhưng mà, ngay sau đó, nàng liền mộng bức.

Mặt trời đâu?!

Toàn bộ thân thể Tô Chi Cảnh đều sắp nằm ở trên người Mạc Vân Quả, hắn nghĩ, mặt trời chiếu vào chỗ non nhỏ, phơi nhỏ đi thì không tốt, dù sao vất vả mãi mới được như vậy! Hắn phải nhìn thật kỹ mới được.

Mạc Vân Quả:.....

[1]Đây là Thành ngữ khi nhắc đến Lư Sơn. "Lư Sơn Chân Diện Mục" là Bộ Mặt Thật Của Lư Sơn, thường được nói tắt thành Thành Ngữ 4 chữ là LƯ' SON DIỆN MỤC 廬山面目, theo tích sau đây : Tên gọi LƯ' SON là do cao nhân Khuông Tục đời Châu Võ Vương dựng lầu (kết lư) trên núi đó ở mà thành tên gọi . Lư Sơn 3 mặt giáp sông, thế núi vô cùng hùng vĩ, sơn thanh thủy tú, phong cảnh cực kỳ tráng lệ. Vì 3 mặt giáp với sông nước, nên trên núi luôn có mây mù vây phủ, người đời khó mà trông rõ bộ mặt thật của Lư Sơn, nên mới có Thành ngữ trên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 607

Edit: Linhlady

Từ trình độ nào đó, có thể nói Tô Chi Cảnh xem như ngu ngốc.

Hắn cả đời tìm kiếm lực lượng, hiện giờ đã xem như đứng ở trên đỉnh thế giới.

Ở trong cuộc sống của hắn, gần như không thiết phải quan tâm nhiều chuyện thế sự, càng đừng nói, quan tâm đến việc hoa hoa cỏ cỏ cần ánh mặt trời để phát triển.

Hắn đương nhiên cho rằng hắn cảm thấy tốt, như vậy đối với Mạc Vân Quả mà nói, đó là tốt.

Giống như hiện tại, hắn cảm thấy ánh mặt trời không thích hợp cho Mạc Vân Quả, cho nên đương nhiên hắn sẽ che khuất ánh nắng kia.

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy trên người có một trận âm lãnh, một chút cũng không có cảm giác ấm áp.

Mạc Vân Quả muốn nói với Tô Chi Cảnh đừng che ánh mặt trời của nàng, nhưng hiện tại, nàng lại không mở miệng được.

Hiện tại Tô Chi Cảnh hứng thú bưng bưng, cứ như vậy ôm Mạc Vân Quả đi tới đi lui.

Ngẫu nhiên còn sẽ cùng nàng nói hai ba câu, nội dung nói chuyện không có tý dinh dưỡng nào.

Tô Chi Cảnh đối đãi với Mạc Vân Quả cực kỳ yêu thích, cũng không biết bởi vì cảm giác cực kỳ quen thuộc kia, hay vì hắn cảm thấy cuộc sống này quá nhàm chán.

Phòng phát sóng trực tiếp mỗi ngày đều có thể thưởng thức tuyệt thế mỹ nhân của Tô Chi Cảnh, thuận tiện phun tào nhiệm vụ của thế giới này.

Thời gian nhaoáng lên lại qua đi một tháng, mười centimet đại Mạc Vân Quả vẫn như cũ không có lớn lên dấu hiệu.

Tô Chi Cảnh lại không vui.

Không lớn mà nói, có nghĩa là hẳn không thể cho nàng hóa hình đan, cũng không thể nào biết được nàng có phải tiêu cương thi kỳ quái kia không.

Vì thế, Tô Chi Cảnh lại không vui, sau đó, Mạc Vân Quả lại lớn lên một chút.

Tô Chi Cảnh lại vui vẻ, Mạc Vân Quả lại không lớn lên, Tô Chi Cảnh lại không vui, Mạc Vân Quả lại lớn lên một chút.....

Như thế lặp lại vài lần, nửa năm trôi qua, Mạc Vân Quả cũng cuối cùng cũng bắt đầu nở hoa rồi.

Cho nên suốt một ngày sau khi Mạc Vân Quả nở hoa, Tô Chi Cảnh lấy hóa hình đan ra dùng một phương thức đặc thù truyền sang cho Mạc Vân Quả, sau đó ngay sau đó, Mạc Vân Quả liền hóa hình.

Chuyện này giống như thuận lý thành chương, đương nhiên, nếu xem nhẹ một chuyện, đó là sau khi hóa hình Mạc Vân Quả vẫn là một đứa bé.....

Tô Chi Cảnh vừa thấy Mạc Vân Quả, xem chút nữa nhìn không được ném văng nàng ra.

Hắn tưởng tượng sau khi Mạc Vân Quả hóa hình, sẽ là một cô nương nhu nhu nhược nhược, chứ không phải một đứa bé bụ bẫm.

Đứa bé còn đánh cắn ngón tay của mình, trên khóe miệng còn có khả năng có chất lỏng khả nghi chảy ra.....

Tô Chi Cảnh luôn không thích đồ vật đáng yêu, hắn chỉ thích cô nương mềm mại sạch sẽ.

Hiện giờ Mạc Vân Quả là cái dạng này, ừm..... Một đứa bé mập mạp, đúng là không chiếm được nửa điểm hắn yêu thích.

Vì thế, Tô Chi Cảnh ném Mạc Vân Quả xuống, không biết chạy đi nơi đâu.

Còn đám người trong phòng phát sóng trực tiếp, đối với hình hài sau khi Mạc Vân Quả biết hóa, một đám tỏ vẻ thích nghe ngóng.

“Ha ha ha! Đây là dáng vẻ tiểu Quả Quả khi còn nhỏ sao? Cảm giác thật béo!”

“Ai da, các người xem bụng nhỏ của tiểu Quả Quả kìa, chọc một cái thôi, khẳng định sẽ bật lại á!”

“A a a! Cảm giác thịt thịt sẽ thật mềm, thật muốn chọc một cái!”

“Dáng vẻ này của tiểu Quả Quả cái thật đáng yêu a a a!”

“Quả thật muốn manh hóa! Ta cũng muốn có một nữ nhi như vậy!”

“Tiểu Quả Quả còn đang cắn ngón tay nha ~haha”

“Tiểu Quả Quả bụ bẫm, bẻ lên khẳng định rất có phân lượng
23333333333”

“A a a! Tô Chi Cảnh là đại phơi đản, vậy kà không ôm tiểu Quả Quả nhà ta một cái ~”

“Hắc hắc ~ này không phải vừa lúc sao? Tiểu Quả Quả nhà ta chỉ có thể để ta ôm lạp lạp lạp ~”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 608

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn chân tay ngắn ngủn của mình, chép miệng một cái.

Nói thật, nàng không hề muốn cắn tay của mình, nhưng nàng lại luôn cảm thấy ngứa răng, muốn cắn một cái gì đó.

Lúc này Mạc Vân Quả ngã ở trên mặt đất, trên người có cành lá biến ảo che đi bộ vị quan trọng.

Trên mặt đất có chút lạnh, Mạc Vân Quả suy nghĩ một chút, quyết định đứng lên.

Nhưng nàng thật sự quá nhỏ, hơn nữa chân tay mũm mĩm cũng là trở ngại cho Mạc Vân Quả hành động.

Vì thế, sau khi thử đứng lên lần đầu tiên không được, nàng không khống chế được thân thể ngã xuống.

Mạc Vân Quả cả người nằm vật ra, bộ phận nào đó vinh dự tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Mạc Vân Quả không cảm giác được đau đớn, nhưng đám người trong phòng phát sóng trực tiếp thấy cảnh đó, cảm thấy đau thay nàng.

Bởi vì cảm Mạc Vân Quả đổ máu, hẳn bị đập vỡ.

Cũng ngay lúc này, Tô Chi Cảnh quay lại.

Thời điểm khi Tô Chi Cảnh quay lại, vừa hay thấy được màn này hẳn có chút không nhìn được, cười.

Sau khi nhìn thấy cảm nàng có máu, hơi nhíu mi lại, sau đó vung tay lên, vết thương của Mạc Vân Quả đã biến mất, hoàn toàn không để lại vết

sẹo nào.

Tô Tô Chi Cảnh đi qua, dùng một tay ôm nàng đề lên bàn.

Sau đó dùng ngón tay chọc chọc bụng nàng nói: “Người là tiểu cương thi kỳ quái kia sao?”

Mạc Vân Quả:.....

Dường như Tô Chi Cảnh cũng không quá quan tâm câu trả lời của Mạc Vân Quả, hắn tạm dừng một chút, sau đó tự nói với bản thân: “Nhất định là đúng, trên người người, ta có cảm nhận được lực lượng quen thuộc của ta.”

Mạc Vân Quả:..... Nói rất có đạo lý, ta thế nhưng không lời gì để nói.

Giọng nói của hắn trầm thấp, thế nhưng ngón tay đang chọc chọc bụng nhỏ của Mạc Vân Quả lại không giảm lực.

Mạc Vân Quả phát ra thanh âm “Ê a”, muốn nói với Tô Chi Cảnh cái gì đó, nhưng cơ thể nàng vẫn là một đứa bé, không có cách nào nói thành lời.

Tô Chi Cảnh lại cười, khuôn mặt vốn tà khí lại bộ là vài biểu cảm khác.

“Người cái tiểu gia hỏa này, cứ như khẩn cấp muốn nói gì đó với ta?”

Mạc Vân Quả: Cho ta ác ý!

Tô Tô Chi Cảnh nhìn đứa bé trước mặt, không biết sao, lại nhớ tới đệ đệ Tô Mạnh Mạnh, lúc trước khi còn ở nơi vô vọng, Tô Mạnh Mạnh cũng mới lớn tầm như vậy, sau đó khi ra khỏi nơi vô vọng, nó dần trưởng thành, rồi cũng rời đi.

Nghĩ đến nơi vô vọng, hắn lại không thể tránh việc nghĩ đến cương thi kỳ quái kia.

Mấy ngày nay, hắn mơ rất nhiều chuyện, mỗi một giấc mơ đều có quan hệ với tiểu cương thi kia.

Có đôi khi là hai người cùng nhau đánh quái, có đôi khi là hắn cùng tiểu cương thi ng ồi với nhau nói chuyện.

Nhưng càng nhi ều thời điểm, hắn luôn lặp lại giấc mơ, đó là khoảng khắc khi hắn chuẩn bị rời khỏi nơi vô vọng.

Tô Chi Cảnh nghĩ đến đây, ý cười trên mặt càng thêm rõ ràng, nhưng ánh mắt khi nhìn về phía Mạc Vân Quả lại mang theo một tia không tốt.

“Nếu người không phải nó mà nói.....”

Tô Chi Cảnh sụp mắt, trong con người là thâm trầm trầm tĩnh.

“Giết người nha ~”

Lời nói mang theo ác ý xông thẳng vào Mạc Vân Quả, Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng ủa vào thân thể của mình, sau đó nàng lại lớn lên một ít.

Mạc Vân Quả:.....

Tô Chi Cảnh dường như cũng nhận ra biến hóa của nàng, híp híp mắt lại, không biết đang nghĩ đến cái gì.

Nửa ngày sau, hắn vầy vầy tay, trong nháy mắt li ền biến mất ở trong phòng, đến nỗi đi nơi nào, chỉ có chính hắn biết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 609

Edit: Linhlady

“..... Cái tên Tô Chi Cảnh nàng có bệnh à?”

“Không không, ta cảm thấy hắc đại khái có độc.”

“Nói xem, tiểu Quả Quả nhà ta cũng đã biến thành người r ấ, làm sao hắc còn chưa nhận ra tiểu Quả Quả nhà ta?”

“(xem thường) hắc lại chưa từng thấy dáng vẻ khi làm người của tiểu Quả Quả nhà ta, hắc chẳng qua là gặp tiểu Quả Quả khi đang là cương thi mà thôi!”

“Nói rất có đạo lý”

“Cái tên Tô Chi Cảnh này, chắc, ta thật không biết nên nói cái gì cho tốt.”

“Ha ha! Nhưng ta lại thấy thích dáng vẻ này của Tô Chi Cảnh, hắc hắc! Không nói hai lời, chính là làm!”

“Làm..... Người..... Vẫn là..... Hắc..... Làm..... Người a ~”

“..... Đột nhiên thấy đen tối 23333333”

“Không được dạy hư tiểu bảo bảo thu ần khiết 2333333333”

“Ta li ền lẳng lặng nhìn các người giả vờ đơn thu ần!”

Mạc Vân Quả:.....

Sau khi Mạc Vân Quả lớn hơn một ít, có thể phát ra âm thanh khác.

“Ừm..... A.....” Ừm..... Có thể bình thường phát ra tiếng, nói cách khác, nàng có thể nói chuyện.

Mạc Vân Quả cắn ngón tay của mình, nghiêng nghiêng đầu, như vậy nàng có thể trực tiếp nói với Tô Chi Cảnh, để hắn ghét nàng không?

Ở nên này Mạc Vân Quả đang tính toán tự hỏi bản thân, mà bên kia, Tô Chi Cảnh đang lật một quyển sách, ánh mắt đen tối không rõ.

Tô Chi Cảnh từ trước đến nay rất thông minh, hắn đã sớm biết hạt giống kia bất phàm, chu kỳ sinh trưởng không rõ ràng, giống như tùy tâm sở dục mà lớn.

Trải qua thời gian quan sát lâu như vậy, trong lòng hắn đã sớm có suy đoán chỉ có chút không dám khẳng định.

Thẳng đến khi vừa rồi hắn lộ ra ác ý, đứa bé kia lại lớn hơn một ít.

Cũng lúc này, suy đoán của hắn được chứng thực.

Hắn đi tới Tầng Kinh Các, lật xem sách.

Trong sách ghi lại đặc tính của ẩn tình hoa, lấy việc hứa thu cảm tình mà sống, chờ đến khi tình cảm kia cấp đủ, cây sẽ tự nhiên trưởng thành.

Nếu hắn đoán không sai, đứa bé kia là ẩn tình hoa, hấp thu ác ý của hắn mà lớn lên.

Tô Chi Cảnh cũng không thể xác định đứa bé có phải tiểu cương thi hay không, khi biến thành người đứa bé có một đôi mắt sạch sẽ, rất giống tiểu cương thi kỳ quái kia, nhưng mà, so với tiểu cương thi kỳ quái, trong đôi mắt kia nhiều hơn một thứ gì đó.

Lúc trước khi Tô Chi Cảnh lưu lại giọt máu kia, cũng chính là nghĩ một ngày nào đó sẽ gặp lại được tiểu cương thi, nhưn chấn cũng không dám khẳng định, có người nào khác có thể lấy được giọt máu kia không.

Dù sao máu của hắn đối với người bình thường mà nói, có bao nhiêu dụng hoặc trong đó.

Tô Chi Cảnh không chắc chắn, cho nên chỉ có thể chờ ả tình hoa lớn lên, sau đó đem nó biến thành người, hắt nhìn vào đôi mắt kia, hắt sẽ xác nhận được nàng có phải tiểu cương thi kia không.

Thế nhưng, khi nhìn thấy Mạc Vân Quả, hắt lại cảm thấy khó hiểu.

Có một đôi mắt sạch sẽ thì không sai, đôi mắt kia lạnh lẽo cũng không sai, nhưng mà, trong đôi mắt kia lại có ít độ ấm, cùng vài thứ khác nữa.

Tuy rằng vài thứ kia vẫn như cũ không thể che đi thuần tịnh trong đôi mắt kia, nhưng hắt không dám đánh cược, xem đứa bé kia có phải tiểu cương thi hay không.

Tô Chi Cảnh ở bên này rồi rầm, Mạc Vân Quả bên kia lại mừng rỡ tự tại.

Thân là một gốc cây hoa, nàng vốn dĩ không cần ăn cái gì, hiện tại khi biến thành người, nàng vẫn giữ nguyên trạng thái đó.

Yêu cầu của nàng, đó là hấp thụ ánh mặt trời, hấp thụ dinh dưỡng, ừm..... Còn có hấp thụ ác ý của Tô Chi Cảnh, như vậy nàng mới có thể mau chóng trưởng thành.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 610

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả từ trên bàn bò xuống dưới, sau đó chậm rãi đứng lên, ổn định thân mình, bước chân ngắn nhỏ đi ra bên ngoài.

Khi đi đến nơi có ánh nắng, nàng đặt mông xuống, tắm nắng.

“Phốc, tiểu Quả Quả như thế này, mạnh quá thể!”

“Ta chỉ nghĩ yên lặng chụp lại màn hình ghi lại khoảng khắc tiểu Quả Quả thân hình mũm mĩm, tay béo chân béo.....”

“Ngày trước ta cảm thấy người trước cong sau vênh mới là tuyệt sắc, hiện giờ nhìn tiểu Quả Quả lúc này, ta đột nhiên cảm thấy, bự bẫm gì đó, cũng thực đáng yêu ~”

“(mặt đỏ) ta chính là người tay béo chân béo, trên người thịt thịt bảo đảm mềm mại, cho nên..... Tiểu ca ca lâu trên có muốn yêu đương vượt vị diện không? o(*///▽///*)q”

“..... Ta cũng chỉ là nói nói mà thôi 233333333333”

“Ha ha ha! Còn yêu đương vượt vị diện, vậy người chẳng phải là đến chết đều không thể nhìn thấy đối phương?”

“Ta cũng chỉ nói giỡn mà thôi (nhún vai)”

“Chắc, phòng phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả cũng sắp thành phòng phát sóng xem mặt rồi.”

“Không có biện pháp, ai bảo tiểu Quả Quả nhà ta còn treo một cái hiệu hờn nường?”

Mạc Vân Quả: Hờn Nường thần mã, ta không có thấy!

Sau khi Tô Chi Cảnh rời rắm xong quay lại, nhìn thấy đứa bé đang ng ồi chỗ kia, trên mặt là biểu cảm lạnh lùng, tay nhỏ đặt trên chân béo, nhìn qua có vẻ m ềm mại, không hiểu tại sao đột nhiên h ắn lại muốn nắm mấy cái.

Trên thực tế, Tô Chi Cảnh cũng làm như vậy.

Sau khi nắm xong h ắn cảm thấy xúc cảm rất tốt, lại tiếp tục nắm thêm.

Mạc Vân Quả:.....

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp: Mẹ. Thiếu năng trí tuệ!

Chân của Mạc Vân Quả bởi vì động tác của Tô Chi Cảnh mà đỏ lên một mảng, nhưng h ắn lại không thèm để ý.

H ắn ng ồi dưới đất, sau đó đem Mạc Vân Quả ôm lên trên đùi mình, để Mạc Vân Quả đối diện h ắn.

“Người nói, người có phải tiêu cương thi kỳ quái kia không?”

Mạc Vân Quả:.....

“Tiểu Quả Quả, người ngàn vạn không thể thừa nhận là người! Người thừa nhận, h ắn khẳng định ăn gà, thích người!”

“Đúng đúng đúng, ta cũng cho rằng như vậy!”

“Ta cảm thấy thừa nhận cũng không sao! Đến lúc đó tiểu Quả Quả thể hiện tương phản với h ắn, như vật Tô Chi Cảnh không phải sẽ chán ghét tiểu Quả Quả sao?”

“Không không không, ta còn là cảm thấy không cần thừa nhận mới tốt! Tô Chi Cảnh quỷ súc như vậy, khẳng định sẽ đặc biệt thích tiểu Quả Quả nhà ta!”

“Ai, đâu năm nay, đâu lưu hành làm mục tiêu nhiệm vụ chán ghét mình.....”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp phân thành hai luồng ý kiến kiến trái chi`au, hơi hơi nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Người cảm thấy sao?”

Tô Chi Cảnh tà khí cười nói: “Người phải không?”

Mạc Vân Quả nhìn Tô Chi Cảnh gần ngay trước mắt, nhớ lại Tô Chi Cảnh khi đang còn ở nơi vô vọng, mà hiện tại, hắn giống như cường đại hơn?

“Ừ.” Mạc Vân Quả thấp giọng lên tiếng.

Tô Chi Cảnh nghe được Mạc Vân Quả trả lời, thấp thấp nở nụ cười, nghe đi qua vô cùng sung sướng, nhưng hắn lại gắt gao nắm chảnh tay Mạc Vân Quả, lực đạo kia như muốn bóp gãy tay nàng.

“Người nói phải thì phải hả? A..... Ta dựa vào cái gì tin tưởng người?” Giọng nói Tô Chi Cảnh, nghe như có vài phần ghen ngào.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cảm thấy logic của Tô Chi Cảnh có vấn đề, nếu hắn hỏi như vậy, nàng cũng trả lời, vì sao hắn lại còn muốn đi phải bác vấn đề phía trước?

Nếu không tin, vì sao muốn hỏi?

Nếu lựa chọn tin tưởng, vì sao lại muốn nói không tin?

Tổng kết lại, đại khái chính là, Tô Chi Cảnh là kiểu người tự mẫu thuẫn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 611

Edit: Linhlady

“Hừ..... Tô Chi Cảnh càng ngày càng quý súc.”

“Ai, cũng là bị tiểu Quả Quả nhà ta bức.....”

“Lời của l'ầu trên ta không thích nghe nha, cá tính của Tô Chi Cảnh vốn là như thế hiểu không? Cái gì gọi là bị tiểu Quả Quả nhà ta bức?”

“Luôn cảm thấy gần đây phòng phát sóng trực tiếp có mấy người quấy rối.....”

“Đúng vậy, luôn cảm thấy mấy cái ID này nhìn hơi quen.....”

“Ha hả, ta thấy các người đang suy nghĩ nhiều đi?”

“Hừm? Suy nghĩ nhiều? Chỉ mong đi.”

“Khụ khụ..... Đại gia không cần nghiêm túc như vậy đâu ~ vui vẻ thường thức đáng vẻ nụ cười của tiểu Quả Quả đi được không?”

“Hắc hắc, ta muốn nỗ lực chụp hình!”

“Ta cũng vậy ta cũng vậy!”

Mạc Vân Quả nhìn đoạn nhạc đệm nhỏ trong phòng phát sóng trực tiếp, lại cảm giác hơi kỳ quái, cái giác kỳ dị này lại tới nữa, nhưng nàng lại không biết nguyên nhân từ đâu.

Sau đó, Tô Chi Cảnh lại đánh đứt suy nghĩ của nàng.

“Tiểu gia hỏa, phải làm ta vui vẻ nha, nỗ cách khác.....”

Tô Chi Cảnh để tay lên đầu Mạc Vân Quả, câu nói kế tiếp cũng không hoàn toàn nói ra, nhưng người sáng suốt vừa nghe liền biết hắn có ý gì.

Đương nhiên, Mạc Vân Quả trải qua nhiều thế giới như vậy, lúc này đã biết Tô Chi Cảnh còn chưa nói hết câu.

Mạc Vân Quả do dự một chút, sau đó mới gật gật đầu.

Nếu làm Tô Chi Cảnh vui vẻ, hắn sẽ cho nàng ác ý sao?

Nhưng hiển nhiên là, tình huống trước mắt không cho phép nàng có ý tưởng khác.

Tô Chi Cảnh nói xong câu đó, lại cảm thấy không thích hợp.

Hắn nhú nhú mày, muốn nói thêm câu gì đó, nhưng thấy nàng ngoan ngoãn gật đầu, hắn lại muốn lời muốn nói ra lại.

Hắn vỗ vỗ đầu Mạc Vân Quả, chậm rì rì học ra một chữ “Ngoan”.

Mạc Vân Quả:.....

Tô Chi Cảnh thuộc típ người vô cùng rối rắm, khả năng câu trước hắn nói một câu, câu sau sẽ vả ngay câu trước.

Cũng vì như vậy, cho nên rất nhiều người không nguyện ý tiếp cận hắn, tính cách của hắn của được xem như là tâm tình bất định.

Cố tình một người có tâm tình bất định như vậy bọn họ lại không địch lại được, lần này, bọn họ chỉ có thể tránh thật xa.

Tô Chi Cảnh giật giật chân, vừa lúc Mạc Vân Quả ngẩng trên đùi hắn theo động tác kia mà giật mình.

Tô Chi Cảnh cảm thấy chơi thế này khá vui, cho nên lại giật giật chân.

Sau đó Mạc Vân Quả lại giật mình, Tô Chi Cảnh lại giật chân.....

Mạc Vân Quả:.....

Một hồi lâu sau, Tô Chi Cảnh mới dừng hành vi ấu trĩ này lại, khuôn mặt vốn dĩ tươi cười lại đột nhiên trở nên âm trầm.

Hắn bình tĩnh nhìn Mạc Vân Quả, bỗng nhiên cười, lại không ấm áp như ánh mặt trời như trước, mà mang theo một tia âm u.

“Ăn tình hoa.....”

Hắn nâng cằm bụ bẫm của Mạc Vân Quả lên.

Mạc Vân Quả:..... Biến hóa quá nhanh, trở tay không kịp.

Tô Chi Cảnh lật mặt thật nhanh, một giây trước còn cười đùa, một giây sau đã âm trầm, khiến người ta không thể nào hiểu được, không biết nên làm thế nào.

Mạc Vân Quả xem như bình tĩnh, nàng gật gật đầu, “Ừ” một tiếng.

Vị đại thần trong phòng phát sóng kia đã nói thân phận hiện giờ của nàng cho nàng, ừ..... Là ăn tình hoa không sai.

Khóe miệng Tô Chi Cảnh cong lên lười tà tứ, hắn liếm liếm miệng mình, thấp thấp giọng nói: “Quả nhiên như thế.”

Mạc Vân Quả:.....

“Ăn tình hoa à..... Thật đúng là một cái.....” Tô Chi Cảnh tạm dừng một chút, giống như đang tìm từ thích hợp.

“Diệu nhân nhi* ~”

*Đứa bé khéo léo tinh xảo, đồ vật màu nhiệm thần kỳ

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 612

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả cảm thấy, lời Tô Chi Cảnh nói không hề quan hệ gì tới từ logic.

Nếu là ẩn tình hoa, làm sao có thể nói là diệu nhân nhi đây?

Từ góc độ của Mạc Vân Quả xem xét, Tô Chi Cảnh là người không có tư duy đẳng hoàng, nàng không hiểu được quan hệ logic trong lời hắn nói, đương nhiên cũng không suy đoán được hắn đang nghĩ cái gì.

Lúc này trong nội tâm của Tô Chi Cảnh lại bắt đầu rối rắm, cương thi cùng hoa, là cùng một chủng loại sao?

Tô Chi Cảnh luôn bị vây trong cái vấn đề này, rối rắm không thôi, tỷ như nói hiện tại hắn, luôn rối rắm Mạc Vân Quả có phải tiêu cương thi kỳ quái kia không.

Có đôi khi hắn chắc chắn chính là nàng, nhưng ngay sau đó, hắn lại lật đổ cái kết luận này.

Vấn đề này lặp đi lặp lại nhiều lần, hắn cũng không biết chân tướng là cái nào.

Từ trước đến nay Tô Chi Cảnh tùy tâm sở dục, đặc biệt khi hắn trở thành chủ nhân nơi này, hắn càng làm việc theo ý mình muốn.

Bởi vì trên thế giới này, thật đúng là không có gì hắn làm không được.

Nha, không, có lẽ còn có một việc.

Tô Chi Cảnh nhìn đứa bé đang ngửa trên đùi mình, trong mắt xẹt qua một tia rối rắm.

Cùng lúc đó, mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp lại đem hành vi rối rắm của Tô Chi Cảnh bắt đầu bàn luận.

“Cái tê Tô Chi Cảnh này, đến tột là rối rắm cái gì a quảng ngã! Vui vẻ chơi đùa được không quảng ngã!”

“A a a! Thấy hấn rối rắm, ta cũng muốn phát bệnh luôn!”

“Ai, ta dám khẳng định, cái tên Tô Chi Cảnh này nhất định là cung Song Tử! Chỉ có song tử mới rối rắm như vậy! ㄝ (ㄟ ▽ ㄝ) ㄟ”

“Phòng chừng trong nội tâm hấn đàn có hai thái cực đánh nhau đấy ~ chắc, thật muốn nhìn vừa thấy 23333333”

“Ta cũng phục, ta thấy hấn, lúc thì nhín mày, lúc lại giãn ra, tâm tình cũng muốn xoắn xuýt cả lên.”

“Ta chỉ muốn im lặng xem thường, sau đó quấn chặt chần nhỏ, run bần bật.....”

“Tiểu Quả Quả, người nhanh nói với hấn người là tiêu cương thi kia đi!”

“Trên lầi ngu ngốc à? Vừa r ấ tiểu Quả Quả nhà ta không phải đã nhận mình là tiêu cương thi sao?”

“Ai, nhưng mà Tô Chi Cảnh cũng không tin tưởng, bất đắc dĩ..... ㄝ (ㄟ ▽ ㄝ) ㄟ”

“Với cái tính cách hay rối rắm này của Tô Chi Cảnh, ở thế với của ta, sống không quá ba ngày.”

“666666 đột nhiên cảm thấy tò mò với thế giới của lầi trên.”

“ㄝ (ㄟ ▽ ㄝ) ㄟ thu h ấ người lòng hiếu kỳ đi thiếu niên ~ thế giới của ta người không hiểu ~”

Mạc Vân Quả:.....

Phòng phát sóng trực tiếp vẫn là trước sau như một nói thật nhiều, nhưng cũng may, Mạc Vân Quả vẫn từ phòng phát sóng trực tiếp tìm ra được một ít thông tin quan trọng.

Tỷ như nói, nàng muốn Tô Chi Cảnh tin nàng là tiểu cương thi kỳ quái lúc trước.

Mạc Vân Quả vươn bàn tay mập mạp của mình ra, sau đó chọc chọc bờ vai của hắn nói: “Ta là tiểu cương thi kia.”

Tô Chi Cảnh sửng sốt, hắn bắt lấy tay nhỏ của Mạc Vân Quả, cảm giác mềm nhũn cũng không tởm.

Nhưng hiện tại giống như không phải lúc để ý cái này.....

Tô Chi Cảnh nhìn Mạc Vân Quả chăm chăm, trong mắt ám lưu dừng động, hắn trầm giọng nói nói: “Chứng cứ?”

Mạc Vân Quả:.....

Chứng cứ? Nàng nhớ lại hành động lúc ấu của Tô Chi Cảnh.

“Người cả ngày nói muốn ăn tua đậu hà lan, thích lôi kéo ta chạy đến đằng trước đi ăn những tua đậu đó, nhưng đại đa số thời điểm, chúng ta không ăn được, không chỉ có như thế, còn bị đánh thiếu cánh tay thiếu chân.”

Lời Mạc Vân Quả nói là thật, nhưng đồng thời khiến Tô Chi Cảnh bất đắc dĩ giật giật khóe miệng.

Cho nên nói, đưa bé trước mặt này, thật sự là tiểu cương thi đi?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 613

Edit: Linhlady

Cuối cùng Tô Chi Cảnh cũng tin Mạc Vân Quả là tiểu cương thi kia, nhưng loại tin tưởng này, chỉ là tạm thời.

Sau khi xác định nàng là tiểu cương thi kỳ quái, hắn ôm chặt Mạc Vân Quả, gắt gao ôm vào trong lòng.

Bởi vì Mạc Vân Quả còn quá nhỏ, cho nên gần như toàn bộ thân mình nàng đều nằm trong lòng của Tô Chi Cảnh.

Tô Chi Cảnh cảm thấy lồng ngực ấm áp, cảm giác này, nên nói như thế nào nhỉ.....

Thật giống như lúc hắn còn nhỏ, mẫu thân ôm hắn một cái vậy.

Trong lúc nhất thời Tô Chi Cảnh có chút hoảng hốt, rất lâu hắn chưa nhớ tới những chuyện trước kia.

“Thật tốt.” Hắn thấp thấp giọng nói một câu, giọng nói kia trực tiếp xuyên qua tai nàng, khiến nàng có chút ngửa.

Trong lòng Tô Chi Cảnh vui sướng khó nhịn, hắn dùng sức xoa Mạc Vân Quả, giống như muốn xoa hàng khảm vào thân thể mình.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả vươn tay đẩy đẩy hắn, nhưng mà, đẩy bất động.....

Mạc Vân Quả:.....

Tô Chi Cảnh tà tứ cười nói: “Tiểu cương thi, chỉ bằng ngươi, cũng muốn đẩy ta?”

Tô Chi Cảnh đem Mạc Vân Quả nhẹ nhàng đẩy, sau đó Mạc Vân Quả lập tức ngã xuống, nằm ngửa ở trên đùi hắn.

Tô Chi Cảnh thấy thế, cười đến dị thường vui vẻ.

Mạc Vân Quả:..... Sức lực thật lớn.....

Tô Chi Cảnh thân là một tiên nhân, tất nhiên sức lực không giống người bình thường.

Về điểm này, với sức lực phàm nhân của Mạc Vân Quả, thật đúng là không làm gì được hắn.

Tô Chi Cảnh nhìn qua khá vui vẻ, hắn nhìn đôi mắt kia, vẫn thuần tịnh như vậy, thật tốt, hắn nghĩ.

“Tô Chi Cảnh đúng là một tiểu gia hỏa có sở thích tà ác!”

“Vậy mà dám đẩy tiểu Quả Quả nhà ta xuống, đại hình hầy hạ!”

“Ha ha ha, thân thể tiểu Quả Quả phì đô đô, quả nhiên đáng yêu!”

“ $\backslash$ ($\nearrow \nabla \searrow$) $\nearrow$ cảm giác sở thích của mình phải biến hóa theo biến hóa của tiểu Quả Quả 2333333”

“Tiểu Quả Quả nhà ta quả nhiên mạnh mạnh đất ~”

“Hằng ngày thổ lộ với tiểu Quả Quả, moah moah $\sim(*\overline{\quad}3)(\varepsilon\overline{\quad}*)$ ”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sáng trực tiếp, trong mắt xẹt qua một tia ấm, ấm áp, tuy không phải cực nóng, nhưng vẫn như cũ khiến người khác biết được độ ấm của nàng.

Tô Chi Cảnh vô dĩ đang nhìn chăm chăm vào Mạc Vân Quả, hắn cũng thấy được mấy phần ấm áp xẹt qua trong mắt Mạc Vân Quả, nhìn thấy được rõ ràng.

Trong lòng hẩn lộp bộp một tiếng, hẩn biết, ấm áp trong mắt Mạc Vân Quả tuyệt đối không phải là bởi vì hẩn, như vậy cuối cùng là.....

Tô Chi Cảnh nắm chặt tay, trong mắt xẹt qua một tia u ám, đồng thời một cỗ lực lượng hướng về phía Mạc Vân Quả.

Trong khi Mạc Vân Quả không để ý, nánh lại lớn hơn một chút.

Mạc Vân Quả ngẩng dậy nhìn Tô Chi Cảnh, không hiểu được thành lĩnh phát ra ác ý là làm sao.

Tô Chi Cảnh cười lạnh một tiếng, biên độ khóe miệng cũng hạ xuống một ít.

“Người là người nào?”

Hẩn há mồm hỏi, tay nắm chặt cánh tay Mạc Vân Quả.

“Mạc Vân Quả.” Mạc Vân Quả há miệng thở dốc trả lời.

Tô chi cảnh khẽ nhú mày, hẩn vươn ngón tay ở bàn tay phải ra, nhẹ nhàng điểm một cái trên trán Mạc Vân Quả, cảm giác được một loại lực lượng, hẩn buông tay mình xuống.

Vài giây sau, hẩn mày nhăn càng chặt, thấp giọng nói: “Quả nhiên như thế.....”

Mạc Vân Quả:?

Tô Chi Cảnh cười nhẹ một tiếng, nói một câu ý vị thâm trường.

“Vòng đi vòng lại, vẫn trốn không thoát.”

Lần này, Mạc Vân Quả càng thêm khó hiểu, không chỉ có Mạc Vân Quả khó hiểu, đám người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng khó hiểu, không rõ tên Tô Chi Cảnh này lại có việc gì.

Edit: một pha bẻ kái đến từ vị trí Tô Chi Cảnh 😂😂😂

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 614

Edit: Linhlady

Tô Chi Cảnh nhìn thấy sự khó hiểu trong mắt nàng, ánh mắt trở nên xa xăm.

Ở thời điểm hần chưa trở thành người đứng đầu đại lục, khi hần còn chưa bị tính kế vào nơi vô vọng, hần cũng đã từng có một đồ vật kỳ quái.

Đồ vật kia trực tiếp tiến vào trong thần thức của hần, nó tự xưng là “Hệ thống quan khán phát sóng trực tiếp”.

Lúc ấy hần, cực kỳ bất mãn với đồ vật tự ý xâm nhập vào thần thức của hần.

Hần dựa theo yêu cầu của nó làm nhiệm vụ, quan khán đủ loại phát sóng trực tiếp, đồng thời cũng âm thầm nghĩ cách bắt được ném cái gọi là hệ thống ra khỏi đầu.

Trong quá trình làm khán giả ở phòng phát sóng trực tiếp, hần mới biết được, vũ trụ này to lớn, vượt quá tưởng tượng của hần.

Hần mới biết được, đại lục này của hần quá mức nhỏ bé.

Đáng thương hần cho dù ở một đại lục nhỏ bé như vậy, cũng không thể trở thành người đứng đầu.

Thông qua những phát sóng trực tiếp hiếm lại cổ quái đó, hần mới biết được, thì ra vị diện này của hần thuộc vị diện trung đẳng, ở phía trên vị diện của hần, còn có vị diện cao cấp, thậm chí còn có chấp pháp giả.

Trong một khắc kia, hần cảm thấy mình quá mức nhỏ bé, quá mức yếu ớt.

Nhưng cho dù là thế, hắn vẫn không muốn làm một phần nào đó trong vô vàn hệ thống.

Hệ thống nói, hắn có thể dựa vào nó thu thập tích phân, sau đó đổi lại vật mình mong muốn.

Hệ thống còn nói, có một ngày, hắn cũng có thể đi đi tới vị diện cao đẳng.

Nhưng lúc đó, hắn lại chán ghét thứ gì trói buộc hắn.

Dã tâm của hắn đương nhiên không nhỏ, cũng không muốn bị khống chế.

Cho nên hắn nỗ lực muốn tróc* nó, cuối cùng, sau trăm năm, cuối cùng hắn cũng tróc được nó.

*Tróc: Bắt, bắt ép, nắm chặt,...

Một ngày kia khi hắn thật sự bắt được hệ thống, nó khóc lóc cầu xin hắn, một khi hắn đem nó tróc, như vậy nó sẽ vĩnh viễn biến mất.

Tích phân khi hắn làm nhiệm vụ hắn không hề đụng đến, hắn cả đời cũng không có khả năng có cơ hội tới vị diện cao đẳng.

Nó nói rất nhiều rất nhiều, nên nói, không nên nói, đừng nói.

Nhưng mà, hắn vẫn tróc nó, không lưu tình chút nào, tàn nhẫn tróc nó.

Không, thật ra không tính là tàn nhẫn, hắn chỉ là, không thích bị thứ gì khống chế mà thôi, chẳng sợ đồ vật hệ thống kia có thể làm hắn đi đến vị diện cao đẳng.

Tuy rằng tróc hệ thống, nhưng không thể không thừa nhận, nó để lại cho hắn ấn tượng thật sâu.

Thế cho nên vừa thấy Mạc Vân Quả xuất thần, trong mắt lại tản ra tia sáng ấm áp, gần như trong nháy mắt hắn có phỏng đoán này.

Bởi vì hắn nhớ rõ, nhớ rất rõ ràng, trong lúc hắn tróc hệ thống, nó đã từng nó qua, đây cũng sẽ là nơi phù hợp để những người đó xuất hiện phát sóng trực tiếp.

Tô Chi Cảnh cũng không biết tiêu chuẩn để một vị diện được phát sóng trực tiếp là gì, nhưng hắn lại không hy vọng thế giới của mình bị người khác phát sóng trực tiếp, thế giới của hắn bày ra trước mặt những khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả.

Bọn họ xoi mói, bọn họ cao cao tại thượng, bọn họ dùng bọn họ quan điểm đi bình luận tốt xấu ở thế giới khác.....

Nhiều năm trôi qua, Tô Chi Cảnh vẫn luôn cho rằng, hệ thống năm đó hắn là lừa hắn, thẳng đến một khắc vừa rồi.....

Tô Chi Cảnh biết, Mạc Vân Quả là chủ kênh đứng đầu, hắn thậm chí dễ dàng đoán được nhiệm vụ của nàng.

Đơn giản là thu hoạch thật tình của hắn, hoặc là trưởng thành.....

Trong những năm tháng là khán giả phòng phát sóng trực tiếp, hắn cơ bản như nhớ kỹ những nhiệm vụ mà hệ thống có thể đề ra, nếu như không có cái gọi là thần hào xuất hiện, nhóm chủ kênh này, chỉ có thể dựa theo hệ thống làm nhiệm vụ để tạo độ nổi tiếng.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 615

Edit: Linhlady

Tô Chi Cảnh chưa từng nghĩ tới, có một ngày mình sẽ trở thành nội dung để chủ kênh phát sóng trực tiếp.

Đúng vậy, nội dung, hẳn cũng chỉ là nội dung phát sóng trực tiếp của nàng mà thôi.

Tô Chi Cảnh xem qua vô số phát sóng trực tiếp, đủ loại, thiên kỳ bách quái, có thể nói, hẳn xem phát sóng trực tiếp tuyệt đối còn nhiều hơn phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả.

Đúng là bởi vì xem nhiều, hẳn mới biết được tư thái của những người đó trong phòng phát sóng trực tiếp, những tư thái bu ồn nồn của đám người kia.

Tô Chi Cảnh phải dùng ý chí tất lớn, mới không xúc động mà bóp chết Mạc Vân Quả.

Làm một người đã từng là khán giả của phòng phát sóng trực tiếp mà nói, hẳn biết được một khi giết chết chủ kênh thì sẽ phải trả giá như thế nào.

Những chấp pháp giả cao cao tại thượng kia, nhất định sẽ không bỏ qua hẳn, thậm chí cái vị diện này cũng sẽ không còn tồn tại.

Bởi vì một vị diện một khi xảy ra chuyện chủ kênh tử vong, như vậy nói lên vị diện này có nguy hiểm, đối với một vị diện không thể khống chế chấp pháp giả sẽ vì bất việc mà hủy diệt vị diện này.

Trong vũ trụ rộng lớn này, một vị diện nhỏ nhoi, cũng không khiến bọn họ phải bận tâm?

Tô Chi Cảnh từng tận mắt nhìn thấy một chủ kênh mỹ thực vì muốn lấy nguyên liệu cao cấp nhất ở thế giới kia, bị hai cánh Bát Hoang long giết chết, vị diện kia liền biến mất.

Những chủ kênh kia đều là người may mắn mà chấp pháp giả tuyển chọn ra, bọn họ được trời cao nuông chiều, hệ thống phát sóng trực tiếp cho họ quá nhiều quá nhiều chỗ tốt, cái gọi là trời cao ưu ái, đó là bọn họ.

Những chấp pháp giả kia sẽ không để cho mục tiêu nhiệm vụ làm nhóm chủ kênh bị thương, đương nhiên, nhưng cũng có thể ngược một chút, nhưng sau khi người xong, chờ đợi bọn họ đó là vô tận thống khổ.

Tô Chi Cảnh gặp quá nhiều chủ kênh, hắn cũng gặp qua những chấp pháp giả đáng vẻ ra lệnh buồn nôn, tuy rằng chỉ gặp hai chấp pháp giả thôi, nhưng hắn cũng có thể hiểu tâm tư của bọn họ.

Đúng là bởi vì rõ ràng, cho nên khi bắt đối diện với Mạc Vân Quả, ác ý nhiều hơn thiện ý.

Hắn nhớ tới khi ở nơi vô vọng, lúc ấy hắn, có phải cũng chấp phát từ phòng phát sóng trực tiếp không?

Tô Chi Cảnh nhớ tới đôi mắt mỹ lệ kia, thuần tịnh như vậy, sạch sẽ như vậy, như có thể xua tan u ám, bẩn thỉu.

Nhưng mà, thuần tịnh kia có phải được nguy trang hay không?

Là kỹ thuật diễn của nàng quá tốt, hay do hắn ngu muội, cho nên mới không phát hiện ra?

Trong lúc Tô Chi Cảnh lâm vào nghi ngờ thật sâu, hắn ngơ ngác nhìn về phía trước, ánh mắt không hề có tiêu cự.

Mạc Vân Quả không biết Tô Chi Cảnh bị làm sao, nàng thấy hắn phát ngốc, cũng im lặng ngẩn ngơ bên không nói chuyện.

Nàng có đôi khi cũng sẽ phát ngốc, có đôi khi sẽ nghĩ gì đó, có đôi khi cũng không nghĩ gì.

Nàng nhớ rõ có một nghiên cứu, ngẫu nhiên phát ngốc có thể làm người ta trở nên càng thêm cơ trí.

Nàng không thấy ai làm thí nghiệm này, cũng không biết thí nghiệm này có hiệu quả hay không, nhưng hiện tại xem như là có đi.

Thời gian Tô Chi Cảnh suy nghĩ thật lâu thật lâu, ngẫu nhiên sẽ từ thân thể hắt tản ra ác ý, những lực lượng kia sẽ được nàng hấp thu, sau đó thuận lý mà lớn lên.

Chờ đến khi Tô Chi Cảnh phục hồi lại tinh thần, Mạc Vân Quả lớn hơn rất nhiều, trở thành đứa bé sau bảy tuổi.

Tóc Mạc Vân Quả cũng dài ra không ít, dài tới bả vai.

Tô Chi Cảnh nhìn Mạc Vân Quả đầu tóc rối tung, nhấp môi cái gì cũng không nói, chỉ vươn tay giúp Mạc Vân Quả đem tóc vuốt lên.

Làm xong việc này, hắt nhìn Mạc Vân Quả thật sâu, lại giống như không phải nhìn nàng.

Đám người trong phòng phát sóng trực tiếp cả kinh, vì sao bọn họ lại cảm thấy, người nam nhân này đang nhìn bọn họ?!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 616

Edit: Linhlady

Tô Chi Cảnh thật đang nhìn phòng phát sóng trực tiếp, hẳn biết, những người đó đang xuyên thấu qua một hệ thống kỳ quái để nhìn hắn.

Bọn họ đánh giá hắn, đánh giá nơi hắn ở, thậm chí, chửi bới hắn.....

Ánh mắt Tô Chi Cảnh lóe lóe, nửa ngày sau mới thu hồi tầm mắt lại.

“Người trải qua mấy cái thế giới?” Giọng nói của Tô Chi Cảnh hơi nghẹn ngào, thân thể căng chặt.

Mạc Vân Quả sửng sốt, sau đó trả lời: “22 vị diện, đây là vị diện thứ 23.”

Tô Chi Cảnh nhấp môi nói: “Khi ở nơi vô vọng, người cũng đang chấp hành nhiệm vụ sao?”

“Ừ.” Mạc Vân Quả gật gật đầu.

“Quả nhiên là như thế.” Tô Chi Cảnh nhàn nhạt nói một câu, hắn hơi hơi cúi đầu, hoàn toàn không nhìn Mạc Vân Quả.

“Khen thưởng nhiệm vụ là cái gì?” Tô Chi Cảnh tạm dừng một chút lúc sau lại hỏi.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ nói: “Giá trị kinh nghiệm.”

Tô Chi Cảnh:.....

Tô Chi Cảnh xoa xoa ấn đường, chỉ nghĩ rằng nàng không muốn nói sự thật cho hắn mà thôi.

Hoàn thành xong một nhiệm vụ, làm sao chỉ có thể thưởng mình giá trị nhiệm vụ đây?

Tô Chi Cảnh còn nhớ lúc trước có một chủ kênh còn nói cho bọn họ được thưởng công pháp linh tinh gì nữa, tóm lại phần thưởng không phải vật phàm.

Mạc Vân Quả nói hoàn toàn là thật, nhưng có một điểm cả hai người đều không biết, đó là phòng phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả là đặc thù.

Nàng căn bản sẽ không được khen thưởng như những chủ kênh khác, lại càng không được tích phân gì đó.

Tô Chi Cảnh lại chỉ nghĩ nàng không muốn nói thật, hẳn nghĩ là, một người sau khi có được chỗ tốt rồi, làm sao sẽ đào tim đào phổi đối xử tốt với người khác mà nói ra?

Hắn cũng không có ý khó xử Mạc Vân Quả, hẳn hiểu được tâm lý của nàng, hẳn cũng biết, hẳn không khống chế được Mạc Vân Quả.

“Một khi đã như vậy, người muốn hàn thành nhiệm vụ sao?” Tô Chi Cảnh không dây dưa vấn đề khen thưởng nữa, ngược lại lại nói sang chuyện khác.

Mạc Vân Quả gật đầu, nàng đương nhiên muốn hoàn thành nhiệm vụ.

Tô Chi Cảnh hơi hơi mỉm cười nói: “Ta có thể giúp người.”

Mạc Vân Quả:.....

“Hả? Lời này của Tô Chi Cảnh có ý gì?”

“Đột nhiên cảm thấy Tô Chi Cảnh thật thần bí!”

“Có phải Tô Chi Cảnh biết sự tồn tại của phòng phát sóng trực tiếp hay không?”

“Các người vừa nói như vậy khiến ta nhớ ra một việc.”

“Hử? Việc gì?”

“Ừm..... Ta nhớ rõ trong lịch sử vũ trụ, có hai người tróc hệ thống phát sóng trực tiếp, ừm..... Ta nhớ rõ trong đó một người có tên gọi là cảnh “Cảnh”, là Tô Chi Cảnh Cảnh sao?”

“Oa ~ vừa nghe lâu trên nói thì đã biết người là lão nhân, về chuyện này, ta cũng biết một chút, ha ha ~”

“Tiểu manh tân tử về cái gì cũng không biết, cần các loại phổ cập khoa học! (ng ẩi chờ)”

“Nói đến chuyện này, cái người tên là Cảnh kia cũng rất lợi hại, bằng chỉ lực của bản thân có thể tróc được hệ thống, chắc, không thể không nói, ta thật là bội phục!”

“Nhưng mà, vì sao hắn lại muốn làm như vậy?”

“Về nguyên nhân này, cũng không ai biết được.”

“Nhưng mà sau chuyện kia, hệ thống phát sóng trực tiếp xét duyệt càng ngày càng nghiêm khắc.”

“Đúng vậy, trước kia người ở vị diện cấp thấp rất nhiều, nhưng hiện tại, có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

“Hả? Phía trên không phải có hai người sao? Còn có một người là ai?”

“Còn có một cái không phải người, mà là ####”

“Bị..... Bị che chắn?! (mặt hoảng sợ)”

“Kia..... Người kia..... Đến tốt cùng..... Là người nào? (tò mò thêm hoảng sợ)”

“Các người coi như không có thấy đi 233333”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 617

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói, sau đó lại nhìn Tô Chi Cảnh.

Trực tiếp hỏi hắn: “Trước kia người cũng có phòng phát sóng trực tiếp? Tên gọi là Cảnh?”

Tuy rằng dùng nàng sử dụng câu nghi vấn, nhưng ngữ khí lại là khẳng định.

Tô Chi Cảnh không tỏ ý kiến, hắn nhướng mày, thấp giọng lên tiếng “Ừ”.

“Người tróc nó.” Mạc Vân Quả lại nói như vậy.

“Ừ.” Tô Chi Cảnh thờ ơ đáp lại.

Lời của nàng nói là thật, hắn cũng không có lý do gì phải nói dối.

“Vì sao?” Mạc Vân Quả lại hỏi, nàng thật sự tương đối tò mò, vì người nam nhân này lại không cần hệ thống phát sóng trực tiếp kia.

Tô Chi Cảnh mạnh mẽ xoa xoa đầu Mạc Vân Quả, nghĩ nghĩ nói: “Ta và người không giống nhau.”

Mạc Vân Quả:.....

“Mạc Vân Quả, Vân Quả..... Thật là một cái tên hay,” Tô Chi Cảnh thấp giọng nói.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cảm thấy Tô Chi Cảnh thật khó hiểu, lần đầu tiên nàng gặp được một người nam nhân khó hiểu như vậy.

Tô Chi Cảnh hoàn toàn không biết Mạc Vân Quả suy nghĩ như thế nào về hần, hần tùy ý nghĩ, có đôi khi cũng không biết bản thân đang nghĩ cái gì.

Thật ra hần rất muốn nổ cho nàng, lúc trước vì sao hần lại muốn tróc cái hệ thống kia, nhưng sau đó nghĩ nghĩ, lý do kia cũng không quan trọng.

Mạc Vân Quả không cần thiết phải biết tâm tư của hần, càng không cần biết quá khứ kia.

“Cố gắng thăng cấp cho tốt, có lẽ sau này ngươi sẽ đến được vị diện cao đẳng.” Tô Chi Cảnh lại bổ tiếp một câu.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cảm thấy, nàng không thể để Tô Chi Cảnh tiếp tục nói lung tung được, nàng hoàn toàn không bắt được trọng điểm

“Ta hỏi ngươi đáp.” Mạc Vân Quả bắt lấy tay hần, ánh mắt kia có tia sáng, khiến Tô Chi Cảnh vốn đang đắm chìm trong thế giới của mình cũng phải giật mình.

Khi hần còn chưa phản ứng lại cơ thể lại nhanh hơn trả lời đồng ý.

Hần rút khỏi tay Mạc Vân Quả, đồng thời gật gật đầu.

“Ngươi vì sao muốn tróc hệ thống?” Mạc Vân Quả đầu tiên hỏi, nàng rất tò mò vấn đề này nha.

“Đại khái là bởi vì, ta không muốn có thứ gì khống chế mình.” Tô Chi Cảnh nhàn nhạt đáp lại, mặt mày là một mảnh đạm mạc.

Có những chuyện gần như đã quên, những kí ức xa xôi kia, muốn nhớ lại ngay cũng hơi khó khăn.

Mạc Vân Quả:.....

Thật sự mà nói Mạc Vân Quả cũng không muốn bị cái gì không chê, nàng nhóc lại lần đầu tiên gặp hệ thống, nàng cũng rất chán ghét.

Nhưng hiện tại, Đoàn Tử là một cái Đoàn Tử tốt*, mềm mại h ồ h ồ, béo đô đô, thật đáng yêu.

* Ở đây tác giả chơi chữ

Dango (団子Đoàn tử) là một loại bánh trôi của ẩm thực Nhật Bản được làm từ bột nếp (mochiko), tương tự như bánh dày Nhật Bản mochi (餅, bính). ... Dango được các vận động viên cờ vây dùng với nghĩa xúc phạm nhóm quân cờ đi không hiệu quả, trông chẳng khác gì mấy cái bánh đoàn tử.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng tốt, nàng tuy rằng cảm tình trì độn, nhưng cái này cũng không đại biểu cho việc nàng không phân biệt được tốt xấu.

Rõ ràng ý xấu và ý tốt, nàng vẫn có thể phân biệt ra.

Mạc Vân Quả có thể cảm giác được, đám người trong phòng phát sóng trực tiếp kia đối xử với nàng thật sự tốt.

Còn có trải qua quá nhiều thế giới gặp đủ loại người muôn hình muôn vẻ, bọn họ có tốt có xấu, nhưng bất kể là tốt hay xấu, nàng cũng học được từ họ rất nhiều thứ.

Nàng trưởng thành, vẫn luôn trưởng thành.

Mạc Vân Quả trầm mặc một hồi, xem như tin cái lý do này của Tô Chi Cảnh.

Trên thế giới này, teong cái vũ trụ này, muôn hình muôn vẻ người có muôn hình muôn trạng muôn lý do, việc nàng có thể làm, chỉ có thể là tin.

“Người biết còn có một người cũng tróc hệ thống phát sóng trực tiếp sao?” Mạc Vân Quả lại hỏi.

Tô Chi Cảnh sửng sốt, còn có một người?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 618

Edit: Linhlady

“Người biết?” Phản ứng của Tô Chi Cảnh nằm ngoài dự đoán của Mạc Vân Quả.

Như vậy xem ra, Tô Chi Cảnh cũng biết người còn lại là ai?

“Ừm, người kia là ai?” Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua phòng phát sóng trực tiếp, tất cả đang kêu gào hấn nói.

Tô Chi Cảnh lắc đầu, giống như không muốn trả lời.

“Biết người kia với tình huống hiện tại của người, cũng không phải chuyện tốt.” Tô Chi Cảnh nói như vậy.

Hiển nhiên, Tô Chi Cảnh thật sự biết người kia là ai, có khả năng hấn cũng đã từng tấu xúc với người đó.

Mạc Vân Quả lại không có tính toán từ bỏ, nàng ần ần có cảm giác, người kia có quan hệ rất lớn với nàng.

“Ta muốn biết.” Mạc Vân Quả nói, dáng vẻ không hề muốn thỏa hiệp.

Đôi mắt Mạc Vân Quả sáng long lanh, trong mắt tràn đầy kiên định.

Tô Chi Cảnh nhìn vào đôi mắt này, sáng ngời như vậy, kiên định như vậy, giống như thật lâu trước kia, hấn cũng đã từng thấy đôi mắt này.

Hấn có chút mê mang, ngoại trừ lần ở nơi vô vọng, hấn còn gặp Mạc Vân Quả ở đâu nữa sao?

“Người vì sao lại muốn biết người kia là ai?” Tô Chi Cảnh hỏi ngược lại, hấn muốn dùng cách thức này để tránh khỏi truy vấn của nàng.

Mạc Vân Quả lắc đầu, ánh sáng trong đôi mắt kia ảm đạm vài phần, nhưng sự kiên định lại không mất đi ít nào.

Nàng thanh âm không lớn không nhỏ nói: “Ta không biết.”

Tô Chi Cảnh khẽ cười một tiếng nói: “Không biết? Nào có chuyện không biết, chỉ có chuyện không muốn theo đuổi tới cùng mà thôi.”

Mạc Vân Quả:.....

“Đột nhiên cảm thấy mình đang ở khóa học triết lý.”

“Tô Chi Cảnh đột nhiên trở nên thâm trầm như thế, hiểu chuyện như thế, bảo bảo tỏ vẻ có chút không quen.....”

“Ai, vì sao Tô Chi Cảnh lại không chịu nói người kia là aicho tiểu Quả Quả vậy?”

“Lâu trên người quên mất rồi hả? Vừa rồi có người nói người kia là ai, bị hệ thống che chắn tên!”

“Hơn nữa! Các người có phát hiện không! Người mới nói chuyện kia cũng không thấy đâu nữa!”

“(mặt hoảng sợ) chẳng lẽ bị cấm ngôn? Ta quẩn chặt chân nhỏ! (run bần bật)”

“Rất có thể có khả năng! Cho nên chúng ta vẫn là không cần tự phỏng đoán đi!”

“Hiện tại ta liền đem hy vọng gửi gắm trên người Tô Chi Cảnh mong hắn nói ra người kia!”

“Ta tỏ vẻ trầm mặc, lặng lẽ xem diễn.....”

“Cùng xem diễn.....”

Mạc Vân Quả nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp nói, lại quét một lần người nói chuyện, vừa rồi cái kia ID chính xác không còn xuất hiện.

Như vậy người còn lại là ai, sao lại tới nỗi khiến hệ thống phải che tên lại?

Tò mò trong lòng Mạc Vân Quả càng ngày càng lớn, hơn nữa cảm giác này càng ngày càng nhiều hơn.

Cái người thần bí kia, nhất định có quan hệ với nàng!

Hơn nữa, còn không chỉ là quan hệ đơn giản!

Tô Chi Cảnh nhìn Mạc Vân Quả hơi hơi phát ngốc, ánh mắt lóe lóe, hẳn rất nhanh đoán được cái gì đó, nói thẳng: “Đám người trong phòng phát sóng trực tiếp đang nói người kia?”

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Không có.”

Tô Chi Cảnh cười nhạt một tiếng nói: “Cũng đúng, tên người kia chỉ sợ bị hệ thống che chắn đi? Chắc, ta cũng như quen thuộc với thủ đoạn này của hệ thống.”

“Ừ.” Mạc Vân Quả gật đầu, ánh mắt khi nhìn Tô Chi Cảnh càng lóe sáng hơn.

Người nam nhân này, nhất định biết cái gì đó!

“Thật ra người muốn biết cũng có thể.” Tô Chi Cảnh cười tà tứ, khuôn mặt lúc trước còn đang suy sút trở nên tà mị.

“Hả?” Mạc Vân Quả tỏ ra nghi vấn.

Hắn để tay dưới cằm Mạc Vân Quả, nâng cằm nàng lên, tà mị cười.

“Trừ phi.....”

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 619

Edit: Linhlady

“Trừ phi người nói cho ta, vì sao người lại đến được phòng phát sóng trực tiếp.”

Mọi người phòng phát sóng trực tiếp:!!! Lên một cái xe giả!

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Tự nó tìm đến ta.”

Tô Chi Cảnh cười nhạo một tiếng nói: “Đương nhiên là hệ thống tìm tới người, ý của ta là, người dựa vào cái gì để có được phòng phát sóng trực tiếp?”

Mạc Vân Quả tạm dừng một chút, mang theo một chút khó hiểu nói: “Bởi vì ta mạnh?”

Tô Chi Cảnh:..... Ha hả!

Hắn đã gặp qua không ít người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng gặp qua người nào không biết xấu hổ như vậy.

Bởi vì mạnh là có thể có được hệ thống phát sóng trực tiếp? Đúng là chuyện cười thế kỷ.

“Người nói một chút, trước khi người có được hệ thống phát sóng trực tiếp người làm cái gì?” Tô Chi Cảnh hỏi.

“Ở phòng thí nghiệm làm nghiên cứu.” Mạc Vân Quả nghĩ cũng không thèm nghĩ trực tiếp trả lời, trên thực tế, sự thật đúng là như vậy.

Tô Chi Cảnh nhướn mày, làm nghiên cứu?

“Nghiên cứu cái gì?”

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ nói: “Rất nhiều, ví dụ như tổng hợp Fentanyl*, căn cứ vào cơ chế biểu đạt của RNA ở vết thương cùng hiệu quả chữa trị.”

Tô Chi Cảnh:..... Rất tốt, nghe không hiểu!

“Nghe..... Nghe không hiểu.....”

“Oa, lần đầu tiên từ trong miệng tiểu Quả Quả nghe thấy từ ngữ chuyên nghiệp như vậy ~”

“Nói, ai có thể giải thích cho ta một chút, đó là cái gì được không?”

“Không biết, về mặt mặt mông bức.....”

“Ta chỉ đại khái biết đây là dược phẩm hóa học, đến nỗi đó là cái gì..... Khụ khụ, thứ lỗi cho ta tài hèn học ít.”

“Nơi này có ai ở vị diện văn minh hiện đại không? Ai tới giải thích một chút a a a a!”

“Có thì có, nhưng mà..... Cũng không hiểu 233333333333”

“Khinh bỉ lầ trên (mắt lé xem)”

“Ta quẩn chặt chần nhỏ run bần bật.....”

Tô Chi Cảnh xoa xoa giữa mày nói: “Nói tiếng người.”

Mạc Vân Quả:.....

Chẳng lẽ nàng nói không phải tiếng người sao? À, quên mất, hiện tại nàng là một cái hoa yêu.....

“Thôi, cái đó không quan trọng.” Tô Chi Cảnh vẫy vẫy tay, ngăn trở Mạc Vân Quả sắp muốn buột miệng thốt ra lời giải thích.

“Nghe, hệ thống lựa chọn người đầu có yêu cầu, có người hướng ác, có người hướng thiện, cũng có người cực kỳ bình thường, đó là xét về

phương diện tính cách, nó còn có một cái tiêu chuẩn, đó là ở phương diện nào đó người kia đã vượt xa tiêu chuẩn của vị diện kia.”

“Nếu thật sự dựa theo lời người nói, những nghiên cứu người làm, nhất định đã vượt qua tiêu chuẩn tối cao ở thế giới kia, vì tránh cho người nhanh chóng kéo vị diện thăng cấp, hệ thống mới kéo người qua làm phát sóng trữ tiếp.” Tô Chi Cảnh nói xong câu cuối, lại cười nhạo một tiếng, hiển nhiên cực kỳ khinh thường hệ thống phát sóng trực tiếp.

Mạc Vân Quả:.....

Nàng lắc đầu, như phản đối lại lời Tô Chi Cảnh nói.

“Ta không phải tốt nhất.” Câu nàng nói xem như là thật.

Tuy rằng nàng trường kỳ đầu ở phòng thí nghiệm, nhưng theo định kỳ cũng sẽ có người đưa các báo cáo nghiên cứu cho nàng, có vài thời điểm, linh cảm tiến hành thử nghiệm của nàng đầu đến từ các báo cáo đó.

Đương nhiên, ở trên phương diện khoa học, nàng không phải người giỏi nhất.

Trên đời này có ngàn vạn loại đồ vật, nào có ai có thể mỗi cái đầu nghiên cứu kỹ?

Chỉ có thể nói, Mạc Vân Quả ở trên lĩnh vực nàng nghiên cứu, cũng có thể xem như là người xuất sắc nhất.

Tô Chi Cảnh cũng không có quá tin tưởng Mạc Vân Quả nói, hẳn biết rõ tính cách của hệ thống, Mạc Vân Quả không có một chút hơn người, làm sao hệ thống lại đi chọn nàng đây?

Tô Chi Cảnh xua xua tay nói: “Người có phải tốt nhất hay không điểm này cũng không quan trọng.”

Hắn tạm dừng một chút, mới tiếp tục nói: “Quan trọng là, người có muốn tróc hệ thống phát sóng trực tiếp? Ta có thể giúp người.”

Mạc Vân Quả:.....

-----

*Fentanyl(cũng được viết làfentanil) là loại opioidđược sử dụng nhưthuốc giảm đau và cùng với các thuốc gây mê khác. Fentanyl cũng được tổng hợp bất hợp pháp và sử dụng như thuốc giải trí.

Đoạn này tui cũng không biết thành phần của thuốc vì tác giả viết thành phần tiếng Anh thành tiếng Trung nên tui cắt đi, fentanyl cũng xem như chất cấm kích thích nên tui không tìm được thành phần tạo nên, mn thông cảm tui ngu hóa 😅

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 620

Edit: Linhlady

Nếu đổi lại là Mạc Vân Quả trước kia, nàng sẽ không do dự mà đồng ý.

Nàng cũng như hẳn không thích có đồ vật kỳ quái gì không chế, tỷ như hệ thống phát sóng trực tiếp này.

Nhưng mà, sau khi trải qua nhiều thế giới như vậy, nàng lại có chút do dự.

Mạc Vân Quả còn nhớ rõ, nàng còn thiếu phòng phát sóng trực tiếp Âm Dương Nhân, còn đồng ý tìm người giúp Thiết Tư Đặc, quan trọng hơn nữa, nàng còn luyện tiệc những người trong phòng phát sóng trực tiếp kia.

Tuy rằng bọn họ luôn nói một đồng từ ngữ không thể hiểu được, tuy rằng bọn họ luôn trêu đùa nàng, tuy rằng đại đa số thời điểm, bọn họ đều không thể nhanh chóng giúp nàng nhưng không thể phủ nhận đó là, nàng đã hình thành thói quen thường thường xem bọn họ vui đùa trêu chọc.

Nàng đã thành thói quen bọn họ ở phòng phát sóng trực tiếp tung ảnh chụp biến hóa của nàng, nói "Tiểu Quả Quả thật mạnh, mua!(* 3 *)", nói một ít lời nói "Tài xế già".

Đúng vậy, nàng cuối cùng cũng hiểu được hàm nghĩa chân chính của từ "Tài xế già" .

Mạc Vân Quả thấy Tô Chi Cảnh nhìn mình chăm chú, chậm rãi lắc lắc đầu, nàng nhẹ giọng nói: "Không muốn."

Tô Chi Cảnh nhận được đáp án này của Mạc Vân Quả dường như không có gì kinh ngạc, giống như ngay từ đầu hẳn đã biết đáp án của nàng.

Hắn vươn tay, hướng về phía mắt của nàng.

Ngón tay dài mảnh khảnh dừng ở khóe mắt của Mạc Vân Quả, trong mắt hắn xẹt qua một tia hơi hơi tiếc nuối.

"Ta cho rằng, người sẽ không giống người khác." Tô Chi Cảnh thở dài nói, mặc cho ai đâu có thể nghe ra trong giọng nói của hắn có bao nhiêu tiếc hận.

Mạc Vân Quả:?

"Đôi mắt này, thật là đẹp mắt." Tô Chi Cảnh nói tiếp, "Đáng tiếc, lại không hề thu ần tịnh như tượng tượng."

Mạc Vân Quả:.....

"Dù sao là ta tự cho là đúng, đối mặt những dụ hoặc mà hệ thống đưa ra, sao lại có người nguyện ý tróc nó đây?"

Tô Chi Cảnh cười nhạo một tiếng, đồng thời buông tay mình xuống.

"Không, không phải." Mạc Vân Quả lắc đầu, kiên định không lay chuyển được.

Tô Chi Cảnh:?

"Hệ thống không có cho ta chỗ tốt gì." Mạc Vân Quả kiên định nói, "Ta chỉ luyện tiếu đấm người kia trong phòng phát sóng trực tiếp."

Đồng tử Tô Chi Cảnh co lại, không ngờ nàng sẽ nói như vậy.

Ở trong nhận thức của hắn, chủ kênh và người xem chỉ là quan hệ đôi bên cùng có lợi, căn bản sẽ không tồn tại cái gì gọi là tình cảm.

Mọi người đều hoàn thành nhiệm vụ của mình, đạt được phần thưởng, sau đó sống cuộc sống tốt đẹp của mình, nói đến cùng, đa số đều theo nhu cầu mà thôi.

Tô Chi Cảnh vẫn luôn cho là như vậy, hoặc là nói, đa số chỉ kênh mà hắn biết đều như vậy.

Người đầu ích kỷ, đồng thời cũng cực kì thông minh.

Bọn họ biết, chỉ khi bản thân có năng lực cường đại, mới có thể có được thứ mình muốn.

Thất tình lục dục, là dục vọng mà muôn nghìn chúng sinh không thoát được.

Tô Chi Cảnh sẽ không hoài nghi lời Mạc Vân Quả nói, bởi vì ngưỡ khí của nàng kiên định thế kia, đôi mắt lại chấp nhất không đổi.

Hắn thậm chí có thể thấy khi nàng nói những lời này, trong mắt còn có tia ấm áp.

Tuy rằng nhàn nhạt, nhưng càng có vẻ chân thật.

Tô Chi Cảnh trầ n mặ c một chút, hắ n giậ t giậ t môi, vài lầ n muố n mở miệ ng nói chuyệ n, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói ra.

Mạc Vân Quả vẫn luôn nhìn hắ n, nàng thành khẩn như vậy, kiên định như vậy.

Nàng luyện tiể c đắ m người là đ ồng bạ n luôn tỏ vể không đắ ng hoằ ng ở phò ng phấ t sồ ng trực tiế p kia, đứ ng vậy, là đ ồng bạ n, bọn họ cù ng nàng cù ng trải qua mỗ i một cái thế giớ i, cù ng nàng hoằ n thàn h mỗ i một cái nhiệ m vụ.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 621

Edit: Linhlady

“Hu hu hu hu..... Tiểu Quả Quả tốt xấu, ta đâu bị cảm động!”

“Ô ô ô..... Gần đây nước mắt cứ rơi không ngừng, khóc chết!”

“Tiểu Quả Quả..... Hu hu hu..... Ta muốn ôm người một cái!”

“Tiểu Quả Quả, chúng ta vẫn luôn đâu ở đây!”

“Hắc hắc, ta thật cảm động, làm sao đây? Có thể hay không lấy thân báo đáp? (vút mị nhãn)”

“Lầu trên cút xéo! Tiểu Quả Quả là của cả nhà chúng ta!”

“Đúng thế đúng thế! Là của cả nhà chúng ta!”

“Tiểu Quả Quả quả nhiên trưởng thành nha, thật tốt, thật tốt, thật sự thực tốt (khóc lóc thảm thiết)”

“ 【 ảnh tiểu Quả Quả đáng yêu 】 【 ảnh tiểu Quả Quả đáng yêu 】 【 ảnh tiểu Quả Quả đáng yêu 】 lúc này muốn thả ra mấy tấm ảnh chụp làm mình cười vài cái!”

“Hu hu hu..... Tiểu Quả Quả nhà ta quả nhiên đáng yêu nhất, tốt nhất, hu hu hu.....”

“Đáng chết, nước mắt ngăn không được, khóc o(ㄒㄩˊㄣㄣ)o”

Mạc Vân Quả nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp tuôn ra đủ các loại ngôn luận, khóe miệng gợi lên một độ cong nho nhỏ, biên độ cong lên thật là nhỏ, lại khiến khuôn mặt lạnh lẽo quanh năm có một sắc thái đáng yêu khác.

Thật giống như ở mảnh đất trời đất bao phủ bao băng tuyết, đột nhiên thấy được một gốc hoa tuyết mỹ nở rộ, hao kia ở trên mặt tuyết, chấn động nhân tâm, khiến người h ần khiên mộng nhiều*.....

*H ần khiên mộng nhiều: việc làm cho người ta ngày đêm không yên

Tô Chi Cảnh cũng kinh ngạc nhìn biểu cảm này của Mạc Vân Quả, rõ ràng ý cười trên khóe miệng nhạt như vậy, nhưng trong nháy mắt kia, hấn lại cảm thấy, mùa xuân đến, bách hoa nở rộ.

Tô Chi Cảnh biết, nhất định đám người trong phòng phát sóng trực tiếp đã nói gì đó, mới khiến nàng như vậy.

Không biết vì sao, hấn cảm thấy trong lòng có chút lẩn cấn, đồng thời còn có một ít ghen ghét.

Vì sao, thời điểm hấn có được phòng phát sóng trực tiếp hấn lại không gặp được nàng? Vì sao hấn lại không gặp được nàng vậy?

Hấn không phải một tham dự giả, chỉ cần làm một khách qua đường thôi cũng được.

Ở trong nhiệm vụ của nàng, trở thành sự t ần tại hư vô.

Tô Chi Cảnh có chút khó chịu, nhìn lại Mạc Vân Quả đã khôi phục lại dáng vẻ lạnh lẽo như trước, hấn há m ồm nói: “Người thật hạnh phúc.”

Mạc Vân Quả lại cười nhạt một cái, hạnh phúc sao? Nàng chưa bao giờ biết hàm nghĩa của cái từ này, nhưng nàng đúng là cảm nhận được sự ấm áp.

“Ừ.” Mạc Vân Quả nhẹ gật đầu, xem như đáp lại Tô Chi Cảnh.

Tô Chi Cảnh cười khổ một tiếng nói: “Dù sao ta cũng gặp được người quá muộn, nói cách khác.....”

Tô Chi Cảnh không nói gì, hấn ánh mắt trở nên xa xăm, xuyên thấu qua Mạc Vân Quả, nhìn về một nơi nào đó không biết tên.

Thật lâu sau sau, hần thở dài một tiếng, sau đó hỏi: “Vì sao người lại muốn biết người còn lại là ai?”

“Ta có một loại cảm giác, ta cùng người đó có quan hệ rất lớn.” Mạc Vân Quả thành thật trả lời.

Nào biết Tô Chi Cảnh nghe được lời này, cười khẽ một tiếng, hần lắc đầu nói: “Sao có thể? Người chỉ tiếp xúc với một nữ nhân và nữ nhân kia.....”

Nói tới đây, thân thể đột nhiên run lên, đồng tử co chặt, hần không thể tin tưởng nhìn Mạc Vân Quả, có vẻ cực kỳ khiếp sợ.

“Là nữ nhân nào? Là nữ nhân nào?”

“Oa! Thời khắc mấu chốt đột nhiên dừng lại sẽ chết người!”

“A a a a! Sao lại thế này! Người tiếp tục nói đi chứ!”

“A a a! Tức chết r ồi tức chết r ồi! Tô Chi Cảnh nhanh nói đi mà!”

“Nữ nhân kia cuối cùng làm sao vậy (khóc chết)”

“Sớm hay muộn có một ngày, ta sẽ bị sặc chết ở nửa đường!”

“Còn có thể vui vui vẻ vẻ bật mí được không!”

“Ng ồi chờ ng ồi chờ! Mau nói mau nói!”

“(yên lặng ôm chặt ta tiêu cá khô)”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 622

Edit: Linhlady

"Người nói, người tên là Mạc Vân Quả?" Qua một lúc lâu sau, giọng nói của Tô Chi Cảnh nghen ngào hỏi.

Mạc Vân Quả gật đầu, nhìn Tô Chi Cảnh, chờ hắn giải thích.

"Không, người không nên tên là Mạc Vân Quả." Tô Chi Cảnh lắc đầu, hiển nhiên không muốn thừa nhận sự thật này.

Mạc Vân Quả:.....

"Mạc Vân Quả....." Tô Chi Cảnh lại than nhẹ một câu tên nàng.

Mạc Vân Quả:.....

"Tên của người, là ai đặt cho người?" Giọng Tô Chi Cảnh vẫn nghen ngào như trước.

"Ta quên mất." Mạc Vân Quả thành thật trả lời, từ nàng có ký ức tới nay, nàng liề n biết mình tên là Mạc Vân Quả.

Tô Chi Cảnh đem tay đặt ở hai mắt của mình, hắn hơi cúi đầu, lầm bầm nói: "Khó trách, khó trách....."

Mạc Vân Quả:?

"Khó trách, hệ thống lại không khen thưởng cho người cái gì, khó trách....." Tô Chi Cảnh một mình một người nói, giống như tàu hỏa nhập ma lầm bầm.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cảm thấy giờ phút này trạng thái của Tô Chi Cảnh có chút không thích hợp, nàng nhấp nhấp môi nói: "Người không sao chứ?"

"Không có việc gì, không có việc gì, ta đương nhiên không có việc gì." Tô Chi Cảnh đột nhiên ngừng đầu.

Giờ phút này đôi mắt hắn một mảnh huyết hồng, ẩn ẩn có dấu hiệu nhập ma.

Tô Chi Cảnh lại giống như không nhận ra, một đôi mắt đỏ như máu cứ như vậy nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả tức khắc cảm giác lông tơ trên người mình dựng đứng cả lên, lúc này Tô Chi Cảnh rất nguy hiểm!

Hắn muốn giết nàng!

Đây là ý niệm đầu tiên lóe lên trong đầu Mạc Vân Quả, không có bất kỳ lý do gì, không có bất kỳ dự liệu gì.

Tô Chi Cảnh dường như không nhận ra trạng thái của Mạc Vân Quả, khóe miệng hắn gợi lên một nụ cười lãnh khốc.

"Người không phải muốn biết người kia là ai sao?" Hắn tà tứ nói.

Mạc Vân Quả gật gật đầu, thân thể lại là ở vào trạng thái căng chặt.

"Ta nói cho người." Ngoài dự đoán, Tô Chi Cảnh lại nói như vậy.

Mạc Vân Quả lại một chút không thả lỏng cảnh giác, cùng lúc đó, thân thể của nàng mắt thường có thể thấy được tốc độ đang lớn lên.

Miệng Tô Chi Cảnh động vài cái, giống như đang nói tên người kia.

Nhưng mà, Mạc Vân Quả lại không nghe được rõ ràng, thậm chí không thấy rõ.

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy trước mắt giống như có thứ gì che khuất mắt, bưng kín lỗ tai, khiến nản không có cách nào phân rõ Tô Chi Cảnh đang nói gì.

Nàng nhìn về phía phòng phát sóng trực tiếp, hướn muốn từ phòng phát sóng trực tiếp được đến đáp án.

"Sao lại thế này? Như thế nào sẽ bị mosaic? Còn bị tiêu âm?"

"Lâu trên người cũng bị phải không? Ta tưởng mình hệ thống của ta có vấn đề"

"Nắm thảo! Ta hiện tại đối người kia càng ngày càng tò mò!"

"Lợi hại! Hệ thống chơi thật 6!"

"Nắm thảo! Thì ra hệ thống còn có thể chơi như vậy!"

"Đột nhiên có chút sợ hãi, luôn cảm giác chúng ta giống như chạm vào bí mật mới nào đó....."

Thế này cho dù Mạc Vân Quả trì hoãn, cũng phát hiện chuyện này không đơn giản, nhưng càng như thế, Mạc Vân Quả càng tin tưởng vững chắc người còn lại, có quan hệ mật thiết với nàng.

Lúc này cả người Tô Chi Cảnh tràn ngập lệ khí, hiển nhiên có dấu hiệu nhập ma.

Ác ý không hề không ngừng cuộn cuộn hướng về phía Mạc Vân Quả mà đi, vài phút ngắn ngủi, Mạc Vân Quả đã trưởng thành.

Tô Chi Cảnh cười, vẫn luôn cười, nhưng người sáng suốt vừa thấy, liền biết hắn cũng không phải thật sự đang cười.

Cùng lúc đó, giọng Đoàn Tử nhắc nhở ở trong đầu Mạc Vân Quả vang lên.

"Nhiệm vụ truyền tống, chuẩn bị bắt đầu truyền tống....."

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, Mạc Vân Quả luôn cảm thấy hôm nay tốc độ nói của Đoàn Tử có chút nhanh.

Tô Chi Cảnh dường như đã biết cái gì, bờ môi của hắn giật giật, lúc này đây, Mạc Vân Quả rõ ràng nghe thấy được hắn nói một chút, nhưng mà nàng còn không kịp nghe hết, nàng đã bị truyền tống đi rồi.

Tô Chi Cảnh nói đó là:

Mối thù diệt tộc, khắc cốt ghi tâm, đời đời kiếp kiếp, không bao giờ quên!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 623: Xếp hàng ngồi, ăn Quả Quả

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả mang theo vô số nghi ngờ thoát ly khỏi thế giới này, đương nhiên sẽ cảm thấy không vui.

Cuối cùng là câu nói của Tô Chi Cảnh, khiến cô cực kỳ để ý.

Mạc Vân Quả có thể khẳng định, ngoại trừ lần ở nơi vô vọng kia ra, cô chưa từng gặp Tô Chi Cảnh.

Y theo tình huống vị diện kia của cô, căn bản không có khả năng xảy ra chuyện vượt vị diện.

Nhưng mà, vì sao Tô Chi Cảnh lại nói như vậy?

Sát khí giây phút cuối cùng mà cô cảm nhận được kia, không thể nào là giả được.

Còn một người nữa tróc hệ thống kia là ai, vì sao nó lại phải che tên người đó lại?

Lúc trước Tô Chi Cảnh làm cách nào tróc được hệ thống? Hẳn rồi cuộc phải trả đại giới như thế nào?

Rất nhiều nghi vấn ở Mạc Vân Quả trong đầu xoay quanh, lại tìm không thấy đáp án.

Lúc này, Đoàn Tử bay đến bên người Mạc Vân Quả, dùng thân thể mềm nhũn cọ cọ gương mặt Mạc Vân Quả.

“Ký chủ, nghỉ ngơi thật tốt.” Đoàn Tử nói như vậy, không hề có ý đề cập tới chuyện nhiệm vụ.

Mạc Vân Quả nhìn thân mình nho nhỏ của Đoàn Tử, nằm xuống.

Trong không gian u ám cái gì cũng không có, ngoại trừ cô cùng Đoàn Tử, chỉ có hắc ám vô hạn.

“Đoàn Tử, lúc trước vì sao người lại lựa chọn ta?” Mạc Vân Quả nằm một hồi lâu sau, mới hỏi vấn đề này.

Đoàn Tử ghé vào trên người Mạc Vân Quả, mềm mềm mại mại nói: “Ta tuân theo quy tắc tuần hoàn của hệ thống, không phải ta lựa chọn người, là chủ hệ thống khiến ta lựa chọn người.”

Mạc Vân Quả biết, cái gọi là chủ hệ thống kia, chính là chủ nhân phát minh ra hệ thống phát sóng trực tiếp.

Mạc Vân Quả rất bội phục người này, có thể nghiên cứu phát minh ra hệ thống như vậy, người kia nhất định là kinh diễm kỳ tài.

“Người biết lúc trước một người nữa tróc hệ thống là ai không?” Mạc Vân Quả lại hỏi tiếp.

Đoàn Tử lắc đầu nói: “Không biết, ta là hệ thống cuối cùng được nghiên cứu phát minh ra, những chuyện trước đó chủ hệ thống không nhập vào kho dữ liệu của ta.”

“Người là hệ thống cuối cùng?” Mạc Vân Quả ngẩng dậy ôm Đoàn Tử hỏi.

Đoàn Tử gật gật đầu nói: “Ừ!”

“Người là khi nào được nghiên cứu phát minh ra?” Mạc Vân Quả tò mò hỏi, chẳng lẽ người nghiên cứu phát minh hệ thống qua đời rồi sao?

“Hai mươi năm trước.” Đoàn Tử nghĩ nghĩ nói, “Từ khi ta có ý thức tới nay, chỉ có thể nhìn hệ thống khác đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, thẳng đến hai mươi năm sau, chủ hệ thống đem ta ném tới vị diện của ký chủ, sau đó ta ngay lập tức tróc định người đó ~”

Đoàn Tử nói xong câu cuối cùng còn mang theo một chút vui sướng, làm một hệ thống, không thể trợ giúp ký chủ cũng đồng nghĩa với việc không có năng lượng duy trì vận hành của bản thân, cái này đối với bọn nó cũng là một vấn đề đáng lo ngại.

Nếu còn không trối định Mạc Vân Quả, không bao lâu nữa, nó sẽ bởi vì năng lượng không đủ mà lâm vào ngủ đông lâu dài, lần tiếp theo tỉnh lại, cũng không biết là khi nào, cũng không biết lúc ấy nó, còn có thể là nó hiện tại hay không.

Đương nhiên, tất cả chuyện này, Đoàn Tử cũng không nói cho Mạc Vân Quả.

Bởi vì nó cảm thấy ký chủ không cần biết mấy thứ này, ký chủ chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ thật tốt là được, ừ..... Là như thế này, không sai!

Mạc Vân Quả nghe được Đoàn Tử nói hai mươi năm trước, luôn cảm thấy khoảng thời gian đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, thế nhưng cô lại không thể nào nghĩ ra được.

Mạc Vân Quả xoa xoa huyết thái dương, trong đôi mắt lạnh lẽo kia đầu tiên xẹt qua một tia mê man.

Đoàn Tử nhìn đến động tác của Mạc Vân Quả, cực kỳ tri kỷ bay đến bên người Mạc Vân Quả, sau đó dùng bàn tay béo mập của mình xoa xoa huyết thái dương cho cô.

Mạc Vân Quả:.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 624

Edit: Linhlady

"Sau thế giới này là thế giới gì?" Mạc Vân Quả buông tay hỏi.

"Sau thế giới chúng ta đi vị diện cấp thấp." Đoàn Tử nói.

Mạc Vân Quả khó hiểu nhìn thoáng qua Đoàn Tử hỏi: "Không phải theo như cấp bậc phòng phát sóng trực tiếp hiện giờ của ta thù sẽ đi vị diện trung đẳng sao? Vì sao bây giờ lại đi tới vị diện cấp thấp."

"Vị diện trung đẳng có một thế giới bị hỏng rồi, phía trên phái người đi xử lý, nhưng dường như có chút nghiêm trọng, chủ hệ thống yêu cầu chúng ta tới vị diện cấp thấp làm nhiệm vụ." Đoàn Tử giải thích.

Mạc Vân Quả gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

"Ký chủ, lần này thế giới kia chắc hẳn sẽ an toàn ~ nhiệm vụ cũng tương đối đơn giản, ký chủ cố lên!" Tay nhỏ bụ bẫm của Đoàn Tử bụ bẫm lại thành quyền, làm động tác cổ vũ, nhìn cực kỳ đáng yêu.

"Ừ." Đây là Mạc Vân Quả trả lời.

Đoàn Tử:.....

"Hiện tại tiến hành phát sóng trực tiếp đi." Mạc Vân Quả nói.

Đoàn Tử nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, thập phần lo lắng hỏi: "Ký chủ, người không cần nghỉ ngơi một chút sao?"

Mạc Vân Quả lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không cần.

Cô xoa xoa huyệt thái dương, cảm giác nơi đó có chút ần ần đau.

"Được thôi chuẩn bị bắt đầu truyền tống ~" Đoàn Tử nói xong bắt đầu truyền tống.

Gần như trong nháy mắt, Mạc Vân Quả liền xuất hiện ở thế giới nhiệm vụ lần này.

Có lẽ là từng vào quá nhiều thế giới, lúc này Mạc Vân Quả nhìn thân thể của bé gái mình tiến vào.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, nháy mắt thích ứng với thân thể này.

Đồng thời, bối cảnh chuyện xưa ở thế giới này cũng được chuyển sang cho cô.

Đây là một thế giới đơn giản thô bạo.

Thế giới này hình thành cũng thực kỳ ba, mọi người đều biết, "Dục" là loại tình cảm mà con người không thể nào thoát khỏi.

Mà thế giới này, đó là từ mọi người cảm nhận do trung tình cực thiếu tạo thành.

Nói cách khác, thế giới này, "Tình cực thiếu" [1] là trọng điểm!

[1] Thiếu tình cảm, cái này mình cũng k chắc lắm nên để tạm vậy

Thế giới này là từ rất nhiều rất nhiều rất nhiều sách "Phiên vũ phúc vũ"[2] tạo thành, các loại không thể tưởng tượng ở chỗ này đều có thể trở thành sự thật.

[2] Ý miêu tả chuyện xxx

Mọi người hưởng thụ dục vọng, hưởng thụ tất cả tình cảm.

Mà thân thể Mạc Vân Quả chiếm cứ này, đó là một chuyện nói về một nữ nhiều nam.

Tuy rằng nói là một nữ nhi ầu nam, nhưng trong toàn bộ chuyện xưa, cái gọi là tình cảm thuần khiết trên cơ bản không có.

Phương thức nữ chủ cùng các nam chủ đó là: Bang! Bang! Bang!

Đúng! Chính là đơn giản thô bạo, không hề có lý do bạch bạch. Bang!

Cuối cùng kết cục đương nhiên là khắp chốn vui mừng.

Mạc Vân Quả tiếp thu hoàn chỉnh bối cảnh chuyện xưa, tỏ vẻ tam quan của mình lại được đổi mới.

Thì ta còn có thể giới như vậy, từ "Tình cốc thiếu" tạo thành thế giới.....

Mạc Vân Quả tỏ vẻ: Lợi hại!

Mà lúc này đám người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng không bình tĩnh nổi.

"Này..... Này..... Đầu tránh ra cho ta! Ta muốn lái xe!"

"Thế giới này..... Quả thật đúng là thiên đường của ta!"

"Manh tân tỏ vẻ cái gì cũng đều không hiểu (then thùng?(????ω????)?)"

"Oa! Tiểu Quả Quả, không cần then thùng, đi lên chính là làm!"

"Tiểu Quả Quả, nhanh lên mang chúng ta đi mở mang kiến thức yêu đương ở thế giới này đi! Oa ca ca ~"

"Mau mau mau! Ta đã không chế không được Hồng Hoang chi lực trong cơ thể rồi."

"Tiểu Quả Quả, không phải sợ! Có chúng ta làm hậu thuẫn cho ngươi, đi lên chính là làm!"

"(tích hãn) không cần dạy hư tiểu Quả Quả nhà ta (mặt buồn cười)"

"Khụ khụ, tiểu Quả Quả, nhanh lên mang chúng ta đi xem nam chủ ở ~
hắc hắc, cái gọi là nam chủ mặt đẹp tr*m lớn thể lực tốt! (mặt cơ khát)"

Mạc Vân Quả:.....

Edit: thế giới np trong truyện thuyết. (ㄟ ^ 3 ^)

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 625

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp kích động, có chút không nói nên lời.

Tuy rằng hiện tại cô đã biết phòng phát sóng trực tiếp đầu là một đám tài xế già, nhưng để cô dẫn bọn họ đi xem nam chủ gì đó, như vậy tốt không?

Mạc Vân Quả xoa xoa huyệt thái dương, cảm thấy càng thêm đau.

Nam chủ gì đó đầu là không quan trọng, hiện tại quan trọng là, nhiệm vụ thế giới này.

Theo như Đoàn Tử nói, nhiệm vụ thế giới này rất đơn giản, đó là cho các nam chủ trương vỏ chuối mà thôi.

Ừ..... Lại là vỏ chuối.

Mạc Vân Quả còn nhớ rõ nhiệm vụ đầu tiên của cô là vỏ chuối, hiện tại lại là vỏ chuối.

Cô đúng thật có duyên với vỏ chuối.

Phòng phát sóng trực tiếp đương nhiên cũng biết nhiệm vụ là cái gì, đối với nhiệm vụ này bọn họ tỏ vẻ: Hắc hắc hắc ~

Mạc Vân Quả nhìn bốn phía xung quanh, đây là phòng của nguyên chủ, tiến độ trước mắt, nguyên chủ mới quen biết nam chủ thứ hai.

À, lại nói tiếp, nam chủ tổng cộng có bảy người, mỗi người đầu là nhân trung long phượng.

Phòng của nguyên chủ trang trí theo phong cách tươi mát trẻ trung, ở một thế giới khắp nơi đều là lẳng lơ quyến rũ, phong cách của nguyên chủ đúng là thu hút nam chủ.

Mạc Vân Quả nhìn nhìn chung quanh, ở mép giường của mình tìm được điện thoại.

Mới vừa rồi, cô còn nghe âm thanh tin nhắn liên tục.

Mạc Vân Quả mở ra vừa thấy, tất cả đều là tin nhắn của nam chủ lạnh lùng nhất tới.

Nói đến Lãnh Ngạo, hẳn đúng là một người ngạo mạn, dục vọng khổng lồ cũng rất lớn.

Năm mười ba tuổi nguyên chủ gặp được hắn, ngay lúc nguyên chủ lẻ loi hiu quạnh, sự xuất hiện của Lãnh Ngạo không khác gì chúa cứu thế.

Nguyên chủ rất ỷ lại hắn, sau đó, phần ỷ lại kia cần biến chất, cuối cùng trong sinh nhật mười tám tuổi của mình, nguyên chủ cầu dẫn hắn, thành công cùng hắn phiên vân phúc vũ.

Sau đó, trên cơ bản Lãnh Ngạo sẽ bảo trì tuấn suất ba lần một tuần với nguyên chủ cùng nhau lăn lăn lăn, duy nhất một điểm từ trước đến nay hắn chưa từng nói yêu nguyên chủ.

Cái này khiến cho nguyên chủ cực kỳ uể oải, ở trong tình huống đó, nguyên chủ gặp nam chủ thứ hai — — Phong Kỳ, từ đây bắt đầu một đường sinh hoạt phóng đảng ~

Nói trở về Mạc Vân Quả thô sơ giản lược nhìn qua nội dung tin nhắn, đều là đang hỏi cô ở nơi nào, hơn nữa hiện tại tới công ty tìm hắn.

“Y theo tính toán của Lãnh Ngạo, ta cảm thấy, hiện tại hắn gọi tiểu Quả tới công ty, khẳng định là muốn cô ấy!”

“Muốn..... Cô ấy..... Là cái ý ta hiểu sao?”

“Khụ khụ, mọi người đừng ồn click mở xe, không cần đua xe, một hồi siêu tốc!”

“Đúng thế đúng thế! Các người không cần xấu xa như vậy được không!”

“Vậy các người nói, Lãnh Ngạo không có việc gì gọi tiểu Quả Quả tới công ty làm gì?”

“Làm..... Tiểu Quả Quả?”

“Mẹ.! Lầu trên người vượt quá tốc độ! Cho người hóa đơn phạt!”

“Tiểu manh tân yên lặng quán chặt của mình chần nhỏ run bần bật.....”

Mạc Vân Quả:.....

Bất kể Lãnh Ngạo muốn làm cái gì, Mạc Vân Quả cảm thấy mình không tránh được thị phi, vừa vặn, dùng vỏ chuối trượt chết hấn, sau này không cần thấy mặt hấn nữa ~

Nếu mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp biết ý tưởng của Mạc Vân Quả, khẳng định muốn nói một câu: Tiểu Quả Quả, người quả thực quá ngây thơ rồi ~

Mạc Vân Quả làm tốt tính toán, đơn giản chỉnh chu lại bản thân, ra cửa gọi xe đến công ty Lãnh Ngạo.

Mà lúc này về mặt Lãnh Ngạo cấm dục nghĩ xử lý văn kiện, nếu xem nhẹ ánh mắt thường thường liếc về phía cửa của hấn, thì có lẽ đây chính là một giám đốc nghiêm túc chăm chỉ.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 626

Edit: Linhlady

Vốn dĩ Mạc Vân Quả cho rằng rất nhanh mình sẽ tới được công ty, lại không có nghĩ đến nửa đường kẹt xe, sau đó lại nhảy ra một nam chủ khác — — Tập Bạo.

Vốn dĩ xe Tập Bạo ở phía sau xe cô, nhưng tính cách hấn ta quá mức táo bạo dễ giận, trong tình huống kẹt xe thế này, nhịn không được chót xe cô, suýt nữa gây ra tai nạn.

Vốn dĩ Mạc Vân Quả không để ở trong lòng, ai biết khi đến giao lộ chờ đèn đỏ lại gặp lại hấn ta, xe hấn ta dừng ngay bên phải xe cô.

Tập Bạo liếc mắt một cái liềnn nhận ra Mạc Vân Quả, hấn ta có quan hệ với Lãnh Ngạo, cũng biết hấn có một nghĩa nữ bảo bối.

Tập Bạo hừ lạnh một tiếp, người phụ nữ này dường như rất yêu Lãnh Ngạo, a..... Người đàn ông kia có gì tốt mà yêu?

Tập Bạo đập một cái lên tay lái, đáng chết! Cái đèn đỏ này sao lại chậm như vậy.

Mạc Vân Quả nhìn động tác của Tập Bạo, không nói gì, cô có thể cảm nhận được hơi thở bạo ngược trên người hấn, cho dù cách nhau một khoảng, cô vẫn như cũ có thể cảm nhận được.

Mạc Vân Quả nhớ tới bối cảnh chuyện xưa có đề cập, Tập Bạo hình như là lão đại hắc bang lớn nhất thế giới này.

Cũng đúng, người có hơi thở bạo ngược như vậy, đương nhiên trở thành lão đại.

Lúc này, đèn xanh sáng lên, Tập Bạo nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, cười nhạo một tiếng, lấy không lớn không nhỏ vừa vặn có thể làm Mạc

Vân Quả nghe thấy, nói: “Đồ lằng lơ.”

Mạc Vân Quả:.....

“Này TM ai á? Có bệnh đi?”

“Cái này giống như cũng là nam chủ đi? Tập Bạo.”

“Dựa! Thật thiếu đánh á!”

“Ta cũng cảm thấy vậy, tiểu Quả Quả người nhất định phải ném thật nhiều vỏ chuối cho hắn!”

“Tức giận! Tự nhiên mắng tiểu Quả Quả nhà ta!”

“Khụ khụ..... Cái gì kia, các người không cần quên đây là cái thế giới gì, đây là một thế giới tình cốc thiếu nha, hắn nói câu kia, nói không chừng là khen tiểu Quả Quả nhà ta đâu?”

“Ta thế nhưng không lời gì để nói.”

“Này TM cũng có thể?!”

“Ta chỉ nghĩ thế, thế giới này, thật là thật tốt để bạo lực, hu hu hu..... Yên lặng quần chặt chần nhỏ, khóc chút chút.”

“Tiểu Quả Quả, không phải sợ! Đi lên chính là làm!”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn xe đi xa, nghĩ như thế nào mới có thể dùng phương thức vô tình nhất để Tập Bạo ngã thảm hơn.

Ngay lúc Mạc Vân Quả đang suy nghĩ, xe cũng vừa lúc đến vòng ty Lãnh Ngạo.

Khi vừa vào công ty, đã có người ra đón cô, đưa vào thang máy chuyên dụng mang tới phòng của Lãnh Ngạo.

Người nọ đem cô tới cửa phòng, rơi vào đường cùng, Mạc Vân Quả gõ gõ cửa.

Từ bên trong truyền ra một tiếng cực kỳ thanh lãnh.

“Vào đi.”

Mạc Vân Quả theo lời đi vào, ngay lập tức thấy được Lãnh Ngạo đoạn chính ngồi ở bàn làm việc.

Lãnh Ngạo mặc một bộ tây trang phẳng phiu, không tìm ra được nếp uống nào, tóc của hắn cũng cực kỳ chau chuốt, không tìm ra được sợi lung tung.

Hắn cả người ngồi ở chỗ kia, trong tay cầm một cây bút, quả thực chính là đại biểu cho nhân vật “Cấm dục”.

Nhưng mà tất cả mọi người trong phòng phát sáng trực tiếp đầu rõ ràng, người đàn ông này, có bao nhiêu dũng mãnh.....

“Lại đây.” Giọng nói thanh lãnh của Lãnh Ngạo vang lên trong phòng, Mạc Vân Quả theo lời đi qua.

Lãnh ngạo nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của Mạc Vân Quả, khóe miệng mới gọi lên ý cười nhàn nhạt.

“Bé ngoan.” Hắn hàm chứa một tia ý cười nói.

Đang nói xong những lời này, hắn buông bút trong tay, đứng lên, cực kỳ tự nhiên kéo khóa quần xuống.

Mạc Vân Quả:.....

Phòng phát sáng trực tiếp: Mẹ. Cầm thú!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 627

Edit: Linhlady

“Em biết nên làm như thế nào rồi chứ.” Lãnh Ngạo tùy tiện ngồi ở ghế, chờ Mạc Vân Quả đi hầu hạ hắn.

Nếu không có bàn làm việc chống đỡ, tiểu Lãnh Ngạo sẽ được mọi người chiêm ngưỡng.

Bất quá, hắn là sẽ bị mosaic thôi.....

Mạc Vân Quả không động, nhìn Lãnh Ngạo ngồi trên ghế, suy nghĩ làm sao mới có thể để Lãnh Ngạo trượt vỏ chuối.

Sau đó lại cẩn thận tưởng tượng, cô giống như không có vỏ chuối.

Mạc Vân Quả:.....

“Oa! Thế giới này đều là đơn giản thô bạo như thế sao?”

“Cái tên Lãnh Ngạo này thật lợi hại!”

“Ta quả thật không thể tưởng tượng được, một người nhìn cấm dục như vậy sao có thể làm thế được!”

“Ai nha má ời, tuy rằng hành vi của Lãnh Ngạo cực kỳ đáng khinh, nhưng mà..... Thật soái á làm "xao" đây!”

“Lúc này ta chỉ nghĩ thay thế tiểu Quả Quả đi đá tiểu Lãnh Ngạo.”

“Dự cảm tiểu Quả Quả nhà ta sẽ vãi mặt bạch bạch. Bang!”

“Không, lần trên người sai rồi, tiểu Quả Quả nhà ta hắn sẽ thờ ơ.”

Mạc Vân Quả:.....

Cô thật sự thờ ơ, bởi vì căn bản cô cũng không nhì thấy tiểu Lãnh Ngạo trông như thế nào, cho dù Lãnh Ngạo hào phóng phô ra ngoài, cũng sẽ bị mosaic.

Hệ thống, chính là bá đạo không nói đạo lý như vậy!

Lãnh Ngạo nhìn Mạc Vân Quả thật lâu không có động tác, hơi hơi nhúu nhúu mày.

“Như thế nào?” Hấn hỏi.

“Không có việc gì.” Mạc Vân Quả lắc đầu nói, “Gọi tôi lại đây có chuyện gì?”

Lãnh Ngạo nhướn mày, nhìn Mạc Vân Quả cách đó không xa, rõ ràng vẫn là người kia, nhưng khí chất lại đã xảy ra biến hóa.

Ánh mắt Lãnh Ngạo lóe lóe, là muốn cùng hấn chơi trò chơi mới sao?

A..... Nhưng thật ra một cô con gái thú vị~

Lãnh Ngạo nghĩ như vậy, kéo khóa quần lên, sau đó một lần nữa cằn lặt nói: “Không có việc gì.”

Mạc Vân Quả:.....

“Tiểu gia hỏa nghĩ ra trò chơi mới? Baba sẽ chơi với con.” Lãnh Ngạo tùy ý xoay chuyển bút, cả người có vẻ cực kỳ tự phụ.

Hấn tin tưởng, biến hóa của Mạc Vân Quả giờ phút này, hoàn toàn là bởi vì cô muốn hấp dẫn chú ý với mình muốn mang đến niềm vui mới.

Đã lâu không có thấy tiểu gia hỏa hứng thú chơi đùa như vậy, hấn bỡ ngỡ cô chơi một chút thì đã sao?

Mạc Vân Quả không biết sự nghĩ trong lòng của Lãnh Ngạo, cô ngẩng vào sofa, nhìn Lãnh Ngạo không biết cuối đầu viết từ khi nào.

Nhưng mà Mạc Vân Quả lúc này trong đầu lại là: Nên làm thế nào để hung hăng vương ngã hắn đây?

Lãnh Ngạo cũng không có để Mạc Vân Quả ở lại bao lâu, hắn còn có một hội nghị rất quan trọng cần tham gia, đương nhiên không có khả năng để Mạc Vân Quả ở lại nơi này.

Dưới tình huống không có người giám thị, hắn sẽ không để Mạc Vân Quả một mình trong văn phòng của hắn.

Hắn một chút cũng không tin Mạc Vân Quả, bất kể là trước đó, hiện tại, hoặc là, là tương lai.

Mạc Vân Quả cũng không có ý ở lại, Lãnh Ngạo muốn cô đi, cô cũng ngoan ngoãn đi ra.

Sau khi đi khỏi đó, cô cũng không có ý về nhà, mà đi tìm nơi để ăn cơm.

Cũng ở trong quá trình này, Mạc Vân Quả lại gặp một nam chủ khác.

Mạc Vân Quả là ở nhà ăn gặp được Mạc Dung, lúc ấy Mạc Dung đi thẳng về phía bàn của Mạc Vân Quả, sau khi ngồi xuống không hề có ý muốn đứng lên.

Mạc Vân Quả chọn lựa chỗ ngồi là vị trí cách cửa nhà ăn gần nhất, vừa thấy Mạc Dung ngồi xuống, cô cũng không kinh ngạc bao nhiêu.

Bởi vì Mạc Dung, đặc điểm lớn nhất đó là lười biếng.....

Hơn nữa, loại lười biếng này còn không phải lười biếng theo nghĩa thường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 628

Edit: Linhlady

Một người, cho dù là lười biếng, đơn giản nhất cũng sẽ có thất tình lục dục, cũng sẽ có yêu hận tình thù.

Nhưng mà Lạc Dung không có.

Hắn lười tự hỏi, lười yêu, lười có thất tình lục dục, nếu không phải trong lòng có một đ ô vật để kiên trì, chỉ sợ cậu ta đầu lười sống.

Mạc Dung gọi phục vụ, trực tiếp chỉ vào Mạc Vân Quả nói một câu “Chiếu theo thực đơn của cô ấy gọi cho một phần.”

Phục đ ồng ý r ồi lui xuống.

Mạc Dung nói xong câu kia, nửa nằm ở chỗ đó, rõ ràng là động tác có chút chượng tai gai mắt, cố tình ở trên người đàn ông này, chỉ có thể nhìn thấy ưu nhã cùng lười biếng.

Mạc Dung đối với Mạc Vân Quả một chút hứng thú đầu không có, ánh mắt cậu ta híp lại, không biết suy nghĩ cái gì.

Mạc Vân Quả nhìn Mạc Dung, thấp giọng nói hai chữ.

“Lười biếng.”

Trong mắt Mạc Dung xẹt qua một tia ngạc nhiên, nhưng vẫn như cũ không nói gì, thậm chí tư thế cũng không thêm đổi.

“Hử? Lười biếng?”

“Tiểu Quả Quả có phải hay không phát hiện cái gì?”

“Thật ra ngay từ đầu khi ta nhìn thấy bối cảnh chuyện xưa đã có chút lý quái, vì sao cố tình là bảy người đâu?”

“(xem thường) bảy người làm sao vậy?”

“Nếu chỉ cần là bảy người thì thôi, nhưng tính cách của bọn họ lại rất cường liệt, tương phản.”

“Ngạo mạn, ghen ghét, bạo nộ, lừa dối, tham lam, dâm dục, tham ăn.”

“Lãnh Ngạo, Phong Kỳ, Tập Bạo, Mạc Dung, Càng Đàm, Bạch Ngọc, Tần Sĩ.”

“Như vậy vừa thấy, tên của bọn họ đều bao hàm tính cách của bọn họ.....”

“Cho nên nói, đây là..... Bảy tông tội thế giới[1] sao?”

“Đột nhiên cảm thấy sờn tóc gáy!”

“Oa! Đột nhiên cảm thấy nguyên nữ chủ thật lợi hại! Lại có thể công lược một đám người như vậy!”

“Lâu trên người sai rồi, nguyên chủ cũng không công lược bọn họ.”

“Những người này, sao có thể sẽ cho phép có người chia sẻ người yêu của bọn họ?”

“Đột nhiên cảm thấy nguyên nữ chủ thật đáng thương.....”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói, đôi mắt lóe lóe.

Bảy tông tội.....

Trong lúc Mạc Vân Quả suy nghĩ, đồ ăn cũng được mang lên.

Một bàn lớn bày kín đồ ăn, nhìn qua cực kỳ phong phú.

Mạc Vân Quả sờ sờ bụng, thật là có chút đói bụng.

Cô cần lấy đôi đũa, bắt đầu ăn.

Đối diện Mạc Dung nhìn đến động tác của Mạc Vân Quả, đôi mắt hơi hơi mở một ít, không tới hai giây, liền trở lại trạng thái nửa mở.

Mạc Dung đơn giản ăn một lát đã không có hứng thú, nhưng lại thấy hứng thú với tư thái ăn cơm của Mạc Vân Quả.

Mạc Dung nhận thức Mạc Vân Quả, hoặc là nói, là nhận thức con gái nuôi của Lãnh Ngạo.

Mạc Dung là một thiên tài, không, hẳn là dùng quỹ tài tới để hình dung.

Ở trên phương diện máy tính cậu ta có thể nói là đẳng phong tạo cực[1], mỗi lần cậu ta viết một chương trình đều được công ty truy phủng[2].

[1]Đẳng Phong Tạo Cực: lên được tới đỉnh cao nhất

[2] Truy phủng(追捧): đi theo cổ động | tán dương; tung hô; khoe khoang cái gì đó thay người khác.

Nhưng mà Mạc Dung lười quá lười, đối với những thứ cậu ta tạo ra, cao hứng thì tùy tiện ném cho một công ty nào đó, không cao hứng liền tùy tay đem chúng nó hủy diệt.

Dương nhiên, đại đa số thời điểm, cậu đều không buồn không vui.

Cho nên những kỹ thuật kia cũng không biết cậu ta tùy tay ném đi đâu, nếu không theo lẽ thường mà nói, trình độ khoa học kỹ thuật ở thế giới này không biết tăng lên cấp độ nào.

Mạc Dung từng có giao tiếp với công ty Lãnh Ngạo, trước mắt hệ thống trong công ty Lãnh Ngạo đều do hắn thiết kế, đây cũng là lý do vì sao công ty Lãnh Ngạo chưa từng xuất hiện việc bị hacker công kích.

Không phải bởi vì bọn họ không công kích, mà là bọn họ hoàn toàn không có cách nào tiến vào!

Mạc Dung quen biết Lãnh Ngạo, đương nhiên cũng biết Lãnh Ngạo có một đứa con gái nuôi.

Thân kiêu thể nhược dễ đẩy ngã.....

-----

[1] Bảy mối tội đầu là nhóm các tội lỗi chính mà con người dễ mắc phải, và là nguồn gốc cho nhiều loại tội lỗi khác phát sinh, theo quan niệm của Kitô giáo.

Truyền thống Kitô giáo cho rằng, việc sắp xếp này là do các Giáo phụ sơ khai thực hiện. Đến năm 604 SCN, Giáo hoàng Grêgôriô I chính thức xếp thành bảy loại, tương ứng với tên của bảy con quỷ đầu sỏ trong hỏa ngục, đối nghịch với bảy Tổng thiên thần trên thiên đàng. Năm 1589, Peter Binsfield - một tu sĩ Dòng Tên liệt kê cụ thể như sau:

Lucifer - ngạo mạn

Mammon - tham lam

Asmodeus - dâm dục

Behemoth - phẫn nộ

Beelzebub - phàm ăn

Leviathan - đố kỵ

Belphegor - lười biếng

Đối chiếu Anh-ngữ và Latinh:

Lucifer: pride (superbia), ngạo mạn

Mammon: greed (avaritia), tham lam

Asmodeus: lust (luxuria), dục vọng

Leviathan: envy (invidia), đố kỵ

Beelzebub: gluttony (gula hoặc gullia), phàm ăn

Behemoth: wrath (ira), phẫn nộ

Belphegor: sloth (acedia), lười biếng

Mọi người có thể search Google để tìm hiểu thêm, dài quá nên mình không thêm vào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 629

Edit: Linhlady

Bên này, Mạc Vân Quả ăn cực kỳ vui vẻ, tuy rằng đối tượng nhiệm vụ ngay trước mắt, nhưng không có vỏ chuối, tất cả đều pà mây trôi.

Cho nên, hiện tại quan trọng nhất hẳn là ăn.....

Một bữa cơm ăn gần một giờ mới khó khăn lắm dừng lại, Mạc Vân Quả sờ sờ bụng no căng, xoa xoa miệng.

Ừ..... Hương vị nhà hàng này không tồi.

Trong cả quá trình này Mạc Dung vẫn luôn nửa híp mắt nhìn chằm chằm Mạc Vân Quả, bởi vì khuôn mặt hai người đều cực phẩm, không ít người đi vào nhà hàng, mong muốn tiếp xúc gần với mỹ nhân.

Sinh ý của cửa hàng cũng tốt chưa từng thấy, người xếp hàng để vào cũng thành hàng dài.

Cuối cùng, chủ tiệm còn miễn phí hóa đơn của cô và Mạc Dung, chỉ hy vọng sau này cô có thể ghé thăm cửa hàng nhiều hơn.

Mạc Vân Quả:..... Lần đầu tiên biết loại chỗ tốt này.

Mạc Dung: Nhàm chán.....

"Thật chờ mong Mạc Dung va chạm với Mạc Vân Quả tạo ra tia lửa gì đó?"

"Ha hả, có thể chạm vào ra tia lửa gì đây? Một người lạnh lùng không thích nói chuyện như tiểu Quả Quả, một người đến nói chuyện cũng lười....."

"Ai, tia lửa không có, thì có ngọn lửa đi?"

"Hai người ngồi ở cùng nhau thực đẹp mắt có tính không là ngọn lửa không?"

"【 hình ảnh 】 xem! Ta chụp hình!"

"Lầu trên thật là nhân tài 6666666666"

"Không biết vì sao, ta lại muốn thấy ba nam chủ còn lại."

"Chính là tham lam, dâm dục, tham ăn sao ~"

"Hắc hắc, ta cá dâm dục nhất định thật..... Hắc hắc hắc!"

Mạc Vân Quả:..... Nhìn không thấy.....

Mạc Vân Quả đứng lên chuẩn bị rời khỏi nơi này, lúc đi qua Mạc Dung lại bị cậu ta nắm cổ tay.

Tay Mạc Dung cũng không tính là lớn, hằng năm lười vận động, cho nên nhìn thật gầy.

Mạc Vân Quả cúi đầu nhìn thoáng qua tay Mạc Dung, có thể nhìn thấy rõ mạch máu lưu động trên tay cậu ta.

Ngón tay trắng nõn sạch sẽ, khớp tay rõ ràng, nhìn qua nhu nhược bất kham.

Mạc Dung nhàn nhạt giương mắt nhìn Mạc Vân Quả nói: "Mang tôi đi tìm Lãnh Ngạo."

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả ném tay Mạc Dung ra, đồng thời nói: "Anh có thể tự đi tìm hắn."

Mạc Dung cong cong khóe môi nói: "Tôi lười động."

Mạc Vân Quả:..... Thật là một cái lý do tốt.

"Anh có thể gọi taxi đi." Mạc Vân Quả còn nói thêm.

"Tôi lười đi đường." Mạc Dung trả lời, ngữ khí của cậu ta trước sau đều lười biếng.

Mạc Vân Quả:.....

"Ta cũng lười động." Mạc Vân Quả trả lời, chính xác, cô cũng không muốn vận động, dù sao cũng mới ăn no!

Mạc Dung cong cong khoe môi, biên độ so với trước kia càng lớn hơn.

"Phải không? Nhưng tôi lại nghe Lãnh Ngạo nói, trên giường cô rất hiếu động đấy ~"

Mạc Vân Quả:.....

Thật chất Lãnh Ngạo không hề nói cho Mạc Dung, y theo sự tự phụ của Lãnh Ngạo làm sao có thể nói cho Mạc Dung loại quan hệ này của hai người?

Mạc Dung sờ dĩ nói như vậy, nhất thời cũng là sở thích tà ác mà thôi.

Loại sở thích tà ác này, rất lâu rồi cậu ta không có hứng thú.

Mạc Dung xem như hiểu biết Mạc Vân Quả trước kia, lúc ấy cô, cũng không phải là như bây giờ đâu.....

Cô đã từng, có dáng vẻ nữ nhân kiều mị, đâu giống hiện tại, một khuôn mặt lạnh nhạt lại có chút thuần tịnh.

Mạc Dung nhiều năm không bị kích phát tò mò như vậy bây giờ bị Mạc Vân Quả kích hoạt rồi.

Nhưng mà chân tướng lại là, gần đây Mạc Dung có phân tích lý luận thời không, có thể nói là nhập ma, hiện giờ nhìn thấy Mạc Vân Quả khác thường như vậy, không khỏi hoài nghi có phải có người đánh vỡ thời không, đi tới thế giới này hay không.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 630

Edit: Linhlady

Mạc Dung là người cực kỳ thông minh nhưng đại đại số thời điểm, cậu ta đầu dùng vẻ ngoài lười biếng để che dấu.

Hiện giờ cậu ta thật ra đối với Mạc Vân Quả cân nhắc một ít hứng thú, cái này cũng có ý nghĩa, ngày tháng sau này của Mạc Vân Quả sẽ không quá yên bình.

Nói trở về Mạc Vân Quả nghe Mạc Dung nói xong câu sau, cũng không thèm nhìn một cái, trực tiếp xoay người rời đi.

Mạc Dung nhìn chằm chằm bóng dáng Mạc Vân Quả, nửa ngày sau, cậu ta mới chậm rãi đứng dậy, hướng tới Mạc Vân Quả mà đi.

Mạc Vân Quả đi ở phía trước, Mạc Dung cũng cách cô t^{ên} mười mét.

Sau đó Mạc Vân Quả qua đường cái, chờ đến lượt Mạc Dung, đèn đỏ[1] vừa v^{ừa} sáng lên, lúc này, hai người cách một con đường.

[1]Đèn đỏ ở đây là đèn dành cho người đi bộ

Lúc này, dị biến đầu sinh[2]!

[2] biến cố, sự việc xảy ra đột ngột không lường trước.

Không biết từ nơi nào v^{ụt} ra một người c^{ầm} đao, mặt đ^{ầy} hung ác, trong mắt đ^{ầy} tơ máu đỏ ng^{ầu}, nhìn dáng vẻ h^{ắn} bị kích thích.

Người n^ọ giống như tinh th^{ần} cũng có chút vấn đ^ề, gã không quan tâm tới ai, đâm người bên cạnh.

Dao trắng đâm vào, kéo ra dính toàn máu.

Lúc này, đám người rối loạn, sôi nổi chạy trốn.

Mà Mạc Dung chỉ đứng ở nơi đó, nhàn nhạt nhìn tất cả, không chút để ý.

Người cầu do nhỏ, đâm xong người này lại đâm người kia, mà tất cả mọi chuyện, chỉ cách Mạc Dung một mét.

Gã ta vừa chọc, trong miệng vừa lầm bầm “Giết người! Giết người!”

Xem ra, đây là một người bị phụ nữ là tổn thương.

Người nọ cũng mặc kệ nam nữ già trẻ, tùy tay liều hướng tới người khác đâm, có một bé gái bị hấn bắt được, hung hăng đâm vào bụng, tức khắc, máu tươi chảy ròng.

Người nọ cười lớn, trong miệng lầm bầm tự nói.

Mà từ đầu đến cuối, Mạc Dung đều không có nói một lời, thậm chí không mảy may có ý dịch chuyển.

Mạc Vân Quả có tâm qua đi, lại bị đường phố hỗn loạn chặn đường.

Vì thế, từ rất xa cô đã thấy đực kẻ điên kia cầu dao hướng tới Mạc Dung mà đâm.

Trên con dao kia còn dính máu, từng giọt nhỏ xuống rất, nhìn qua cực kỳ khủng bố.

Người đàn ông kia dữ tợn cười, trong mắt phiếm hồng, gã hét lớn một tiếng, dùng sức hướng tới Mạc Dung đâm.

Mạc Dung chỉ hơi hơi vừa nhấc mi, ở biểu cảm hoảng sợ của người đàn ông, tay không nắm cổ tay gã, sau đó liều đó quay ngược dao lại phía bụng gã, đâm vào tức khắc máu phun ra.

Gã nằm trên mặt đất, không thể tin được chuyện xảy ra.

Trong tay Mạc Dung còn cầnhung khí hắngây án, từng giọt máu tích trên mặt đất, làm gã không khỏi hồng mắt.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn một màn này, trong lúc nhất thời không biết nên có phản ứng thế nào.

Cũng may, cảnh sát lúc này vừa hay chất hiện, bọn họ nhanh chóng chế phục hung thủ, còn đem bị thương người đưa vào bệnh viện.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, mọi người đột nhiên lâm vào mộng bức.

Chỉ có một người, nhìn thấy rõ ràng tất cả mọi chuyện.

Mạc Vân Quả cứ như vậy nhìn Mạc Dung cầndaovào, trong nháy mắt vừa rồi, cô còn nghĩ cậu ta sẽ bị thương, không ngờ tới người nhìn gầylại có sức lực lớn như vậy.

Thật đúng là bởi vì như vậy, Mạc Vân Quả mới nhận thức được, lười biếng trong bảy tông tội, là loại tầntại như thế nào.

Mạc Dung, tính “Lười biếng”, bất kể xảy ra chuyện gì cũng không thể hiện cảm xúc, cho dù xung quanh có người bị thương, cho dù có người cầndaohướng tới cậu ta đâm, cảm xúc của cậu ta cũng không dao động, người cũng được, động vật cũng được, cho dù trước mắt máy tính cậu ta “Thích”, đối với cậu ta mà nói, giống nhau đều nhằm chán nhạt nhẽo.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 631

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả bình tĩnh nhìn Mạc Dung, cậu ta đứng ở trong đám người đang hoảng loạn, đặc biệt dễ thấy.

Không chỉ nói đến dung mạo xuất sắc của cậu ta, mà còn có khí chất đậm bạc vô tình.

Thật ra, ngạo mạn cùng lười biếng đều có vài nét tương tự, bọn họ đều đậm mạc vô tình như nhau.

Nhưng có một chỗ khác nhau đó là, một bên bởi vì tự phụ, còn một bên còn lại do lười.

Mạc Dung cũng đứng đó nhìn Mạc Vân Quả, Mạc Vân Quả ở trong đám người cũng dễ dàng thấy được.

Ngược lại với cậu ta, có thể dễ dàng thấy cô bởi vì Mạc Vân Quả không dung hợp với đám người ở đây.

Thật giống như, cô vốn dĩ không nên xuất hiện ở thế giới này.....

Cái ý niệm này, càng khiến nghi ngờ trong lòng Mạc Dung lớn hơn.

Cậu ta giật giật ngón tay, nhắc chân đi về phía Mạc Vân Quả.

Vượt qua đám người phức tạp, vượt qua đường cái loang lổ, vượt qua thời không dường như thay đổi trong chớp mắt kia, cậu ta đi tới bên cạnh cô.

“Mang tôi đi tìm Lãnh Ngạo.”

Cậu ta nhàn nhạt nói một câu, đối với sự hoài nghi về Mạc Vân Quả một chữ cậu ta cũng không nhắc tới.

Mạc Vân Quả giương mắt nhìn thoáng qua nhóm cảnh sát còn đang trấn an mọi người, máu đang còn dính trên mặt đất chứng tỏ mọi chuyện vừa xảy ra.

“Được.”

Lúc này, Mạc Vân Quả cũng không có ý cự tuyệt, mà thoải mái gật đầu đồng ý.

Đột nhiên cô có chút tò mò, không biết người đàn ông này, khi gặp Lãnh Ngạo có cạ ra tia lửa nào không.

Đương nhiên, không chỉ mình cô tò mò thôi đâu, đám người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng tò mò không kém.

Cùng là kiểu đam mê vô tình, hai người kia, ai sâu hơn ai một bậc?

Mạc Dung không quan tâm trạng thái của người khác thế nào, cậu ta đi theo Mạc Vân Quả, từng bước một, giống như đi theo bước chân của cô, bước từng bước.

Chờ tới khi đến dưới công ty Lãnh Ngạo, cậu ta ngừng lại, lập tức bắt được cổ tay Mạc Vân Quả.

“Cô không phải cô ấy.”

Cậu ta đột ngột nói ra một câu, ngữ khí còn rất chắc chắn.

Mạc Vân Quả quay đầu lại nhìn Mạc Dung, ánh mắt chung quy là lóe lóe, cái gì cũng không nói.

“Hả? Cái này làm sao Mạc Dung lại phát hiện ra được?”

“Oa! Đột nhiên có hơi sợ!”

“Mạc Dung đột nhiên thông minh đột xuất hử!”

“Đây thật sự là vị diện cấp thấp sao? (sợ hãi)”

“Nếu..... Không có sự t ần tại của bảy tông tội, hẳn là cấp thấp vị diện đi?”

“Không, ta cảm thấy nguyên nhân khiến thế giới này ở vị diện cấp thấp hẳn là do sự t ần tạng hủ nữ chủ, cô ta kéo chân bảy người này, cho nên bọn họ không có hành động nào phát hoại thế giới này.”

“Bảo bảo tỏ vẻ dối chuyện này cũng không quan tâm 23333333333”

“Đúng đúng đúng, ta muốn biết, làm sao Mạc Dung có thể phát hiện ra tiểu Quả Quả nhà ta!”

“Nói đạo lý, tiểu Quả Quả biến hóa rất lớn đi?”

“Nhưng mà, có ai sẽ dễ dàng tin tưởng chuyện linh h ồn bám vào thân thể người khác đâu?”

“Hiển nhiên, Mạc Dung tin.”

Mạc Vân Quả cũng đ ồng ý với câu này của phòng phát sóng trực tiếp, chính xác, Mạc Dung tin, hơn nữa cực kỳ chắc chắn cô không phải nguyên chủ.

Mạc Dung nhìn sắc mặt Mạc Vân Quả không đổi, ánh mắt cuối cùng cũng có dao động, người này có khi nào còn âm tr ần hơn cả cậu ta.

“Không hỏi xem vì sao hả?” Cậu ta hỏi ra một câu.

Mạc Vân Quả nhìn cậu ta một cái, giật giật môi.

“Vì sao?”

Mạc Dung buông tay Mạc Vân Quả ra, lười nhác nhìn cô một cái nói: “Đi thôi, đi lên tìm Lãnh Ngạo.”

Mạc Dung nói xong câu đó đi lên trước gương về phía thang máy, không thêm để ý cảm giác của Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả đi theo sau đuổi kịp, sau khi vào trong thang máy, hai người không nói chuyện.

Thẳng đến khi thang máy sắp tới đỉnh tầng, Mạc Dung mới mở miệng nói một số ký tự.

“1283”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 632

Edit: Linhlady

Mạc Dung nói xong câu kia, cửa thang máy vừa vắn mở ra.

Mạc Dung dẫn đầu đi ra ngoài, Mạc Vân Quả đi theo sau.

“1283???? (mặt nghi hoặc)”

“Là tiếng lóng gì sao?”

“Nắm thảo! Nháy mắt cảm giác được chỉ số thông minh đã chịu vũ nhục!”

“Quả thật không thể nhẫn! Tuy rằng chỉ số thông minh của chúng ta không so được với người! Nhưng mà! Không cần phải khi dễ người ta như vậy chứ! Khóc chút chút.....”

“Phốc, lầu trên tha thứ ta không phúc hậu cười.”

“Nói thật, làm một thiên tài, ta cũng không biết lời Mạc Dung nói có ý nghĩa gì?”

“Tiểu Quả Quả, người biết không?”

“Đúng vậy đúng vậy! Tiểu Quả Quả, những lời Mạc Dung nói ám chỉ cái gì?”

“Tò mò tò mò! Cần giải đáp a quăng ngã! (ruột gan cần cào!)”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp sôi nổi cần giải đáp, bước chân dừng một chút, sau đó mới tiếp tục đi về phía trước.

Đồng thời, ở trong đầu cô nói chuyện với đám người trong phòng phát sóng trực tiếp: “Bắt đầu từ đường cái kia đi tới công ty, tổng cộng đi 1283

bước.”

“..... Đây TM cũng có thể?!”

“Lợi hại!”

“Nắm thảo! Ngưu bức!”

“Đúng vậy, Mạc Dung nói là ý này sao?”

“Chẳng lẽ chỉ là đơn thuần muốn khoe ra hấn đếm rất chuẩn?”

“Không..... Không nên đi?”

“Tiểu Quả Quả, hấn ta có phải cò hãm.nghĩa khác muốn ám chỉ không?”

“Đúng vậy đúng vậy! Mạc Dung không phải người thích khoe khoang, nếu nói là Lãnh Ngạo ta còn có chút tin tưởng đi.”

“Vậy cuối cùng ý của hấn là gì?”

“Cảm giác hôm nay không chiếm được đáp án, ta đầu ngủ không ngon! Khóc chút chút.....”

Mạc Vân Quả đang muốn cùng phòng phát sóng trực tiếp giải thích, lại nghe Mạc Dung nhàn nhạt vút một số.

“75.”

Quần chúng trong phòng phát sóng trực tiếp:..... Về mặt mộng bức!

“Ta..... Ta..... Ta không ra!”

“Tiểu Quả Quả! Mau giải thích! Bằng không ta muốn nóng ruột!”

“Ta còn ngờ vực đây!”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn Mạc Dung nện bước ổn định, sau đó nói với mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp: “75 là mỗi một bước chỉ đầu ngang của ta.”

“..... Cho nên, tiểu Quả Quả người mỗi một bước đầu là 75 sao?”

“Thật vậy chẳng? Thật vậy chẳng? Vì sao ta vẫn luôn không phát hiện, khóc chút chút.....”

“Cùng khóc chút chút.....”

“Mạc Dung thật là một thiên tài.....”

“Tiểu Quả Quả nhà ta cũng là thiên tài, nện bước cư nhiên có thể tinh chuẩn bảo trì ở 75!”

“Lợi hại nha tiểu Quả Quả!”

“Lợi hại nha Mạc Dung!”

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ còn nói thêm: “Hắn ta đang giải thích vì sao ta không phải nguyên chủ.”

Nói tới đây, Mạc Vân Quả dừng một chút, cô không thể không thừa nhận, Mạc Dung thật sự thực thông minh, đồng thời cũng thực nhạy bén.

Một chi tiết nhỏ như vậy mà cậu ta cũng phát hiện ra được, đồng thời, cậu ta cũng rất tự tin.

“Nguyên chủ là một tiểu thư sống trong nhung lụa, không có khả năng đi đường từng bước lại chuẩn như vậy được, từng bước chuẩn như vậy, nhất định đã chịu qua huấn luyện.”

Nói tới đây, ánh mắt Mạc Vân Quả dừng ở bước chân của Mạc Dung, người đàn ông này, bước chân cũng chuẩn 75.....

“Oa! Tiểu Quả Quả quá lợi hại!”

“Lợi hại, đâu xem như là đối thoại của hai người thông minh sao? May mắn có tiểu Quả Quả nhà ta giải thích cho ta, hắc hắc hắc (si hán cười)”

“Hắc hắc, ta li ền thích tiểu Quả Quả đã thông minh lại xuân mạnh ~”

“Ta cũng vậy ta cũng vậy!”

“Hả? Như vậy ta mới đề ý, bước chân của Mạc Dung cũng chuẩn xác không kém ~”

“Cho nên này Mạc Dung cũng từng trải qua huấn luyện?”

“Hả là như vậy!”

“Hử? Đúng r ồi! Tiểu Quả Quả trước kia từng trải qua huấn luyện sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 633

Edit: Linhlady

Lúc này Mạc Vân Quả đã đi theo Mạc Dung vào trong văn phòng của Lãnh Ngạo.

Cô nhìn thoáng qua phòng phát sóng trực tiếp, trở về một câu “Ta quên mất.”

Khinh phiêu phiêu một câu như thế lại là làm mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp trềnh trềnh một chút, đúng vậy, tiểu Quả Quả nhà bọn họ, mất đi một đoạn ký ức rất quan trọng.....

Nói trở về, Lãnh Ngạo không có ở trong phòng, hẳn đang họp với cấp dưới ở nơi khác.

Cửa văn phòng là khóa mật mã, nhưng với thủ đoạn của Mạc Dung, không tới vài phút đã có thể giải quyết, huống chi, đồ công nghệ cao trong công ty Lãnh Ngạo là do một tay Mạc Dung thiết kế.

Có thể nói, trong công ty của Lãnh Ngạo, nơi nào Mạc Dung cũng có thể tùy ý tới.

Mạc Dung đi vào trong, việc đầu tiên là nằm trên sofa, đi bộ lâu như vậy, cậu ta có chút mệt mỏi.

Mạc Vân Quả ngẩng ở bên kia trên sofa, hơi hơi cúi đầu.

Mạc Dung biết, người con gái này rất thông minh, cực kỳ thông minh, cô nhất định biết hàm nghĩa trong hai câu cậu ta vừa nói.

Nghĩ đến đây, khóe môi Mạc Dung cong lên thành nụ cười nhàn nhạt, cùng người thông minh giao tiếp, thật là thoải mái.

“Làm sao cô lại tới thân thể cô gái này?”

Mạc Dung hỏi, tuy rằng là câu nói tò mò, nhưng ngữ khí lại nhàn nhạt, thật giống như cậu ta không hề có ý quan tâm đến chân tướng.

Cậu ta mở miệng hỏi, chẳng qua do quá mức nhàm chán mà thôi.

Đúng vậy, quá mức nhàm chán, nhàm chán đến mức, cậu ta không có ý nghĩ muốn sống trên thế giới này.

“Tôi không biết.” Đương nhiên không có khả năng Mạc Vân Quả sẽ nói ra hệ thống, cách tốt nhất là trả lời như vậy.

Thay đổi thời không là chuyện thần kỳ, mượn xác hoàn hồn càng diệu trung chi diệu(?) hơn.

Rất ít người sẽ hiểu thấu đáo ảo diệu trong đó, cho nên cô trả lời không biết, đương nhiên cũng có lý.

Mạc Dung không biết nên tin hay không, cậu ta cũng không nói thêm gì, nhắm mắt lại, chắc ngủ rồi.

Nhưng mà, nếu cẩn thận quan sát, thân thể cậu ta đang ở trạng thái phòng ngự, chỉ cần có người tiếp cận cậu ta, giây tiếp theo, cậu ta có thể có thể đưa người kia vào chỗ chết.

Mạc Vân Quả không có ý tiếp cận hẳn, cô chỉ ngăn người nhìn phòng phát sóng trực tiếp thảo luận, đồng thời suy nghĩ về nhiệm vụ của mình.

Phòng phát sóng trực tiếp vĩnh viễn náo nhiệt như vậy, khiến Mạc Vân Quả cảm giác được hơi hơi ấm áp.

“Tiểu Quả Quả, ta cảm thấy Mạc Dung thật nguy hiểm!”

“Tiểu Quả Quả, trước tiên người tạm thời đừng quăng ngã Mạc Dung, ta cũng cảm thấy hắn thật nguy hiểm!”

“Đúng vậy! Sợ nhất chính là loại người nhìn như vô hại này, một khi bùng nổ lên, tuyệt đối khủng bố!”

“(xem thường) các đại lão, các người làm ơn tìm hiểu bảy tông tội trước được không! Nơi này nguy hiểm nhất là lười biếng sao! Rõ ràng là tham ăn đấy!”

“Tham ăn làm sao lại trở thành nguy hiểm nhất? Tham ăn còn không phải là ăn ăn ăn sao? Tiểu Quả Quả không phải cũng thích ăn ăn ăn sao?”

“(tiếp tục xem thường) nếu người thật sự cho rằng là ăn ăn ăn vậy mười phần sai đấy!”

“Tham ăn rõ ràng đó là không chỗ nào không nuốt! Các người biết thao thế sao? Gia hỏa kia chính là điển hình tham ăn!”

“Cầu giải thích!”

“Nếu..... Ta nói nếu, đây là vị diện hiện đại văn minh, ta không biết tham ăn sẽ ăn cái gì, nhưng nếu là ở các thế giới khác nói, tham ăn hẳn là sẽ cắn nuốt linh hồn người khác.”

“Linh hồn?! (mặt hoảng sợ)”

“Ở đây là vị diện văn minh hiện đại, tham ăn sẽ không cắn nuốt linh hồn đâu nhỉ?”

“Sao lâu trên lại nói với vẻ không xác định như vậy.....”

“Quản hắn làm gì! Dù sao tiểu Quả Quả còn không phải chưa gặp được tham ăn sao! Gặp rồi nói sau!”

“Thái độ của lâu trên ta cho điểm tuyệt đối!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 634

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp thảo luận, nhớ tới Tần Sĩ trong bối cảnh chuyện xưa, cũng là miêu tả hình tượng tham ăn.

Tần Sĩ, tức “Tham ăn”, bạo ngược tàn nhẫn, giết người như ma, thủ đoạn tàn nhẫn, là tội phạm truy nã Most Wanted[1] của thế giới, hỉ nộ vô thường, toàn bằng tâm tình làm việc.

[1]Most Wanted:Được dịch từ tiếng Anh- đối tượng tội phạm truy nã gắt gao nhất, được duy trì bởi một cơ quan thực thi pháp luật, tội phạm được cho là nguy hiểm và được xác định là ưu tiên cao nhất của cơ quan này để bắt giữ.

Ở trong bối cảnh chuyện xưa, anh ta là nam chủ cuối cùng mà nguyên chủ gặp, nhưng kỳ quái đó là, cũng là người “Chinh phục” hắn nhanh nhất.....

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, tham ăn này, là sự tồn tại như thế nào?

Trong lúc Mạc Vân Quả đang suy nghĩ, Lãnh Ngạo cũng từ ngoài đi vào.

Đối với sự xuất hiện của Mạc Dung cùng Mạc Vân Quả trong văn phòng, dường như hắn cũng không mấy ngạc nhiên, giống như đã biết trước chuyện này.

Thế nhưng nghĩ đến cũng đúng, có người xông vào văn phòng hắn, hắn làm sao lại không biết cho được?

Mạc Vân Quả không đứng lên, chỉ hơi hơi ngẩng đầu nhìn Lãnh Ngạo.

Lãnh Ngạo vẫn như cũ là biểu tình cao cao tại thượng kia, lại không làm người chán ghét, thật giống như người này, vốn nên cao cao tại thượng, bề

nghe mà t òn tại trước mặt mọi người như thế.

Lãnh Ngạo chỉ nhìn lướt qua Mạc Vân Quả liền đem ánh mắt đặt trên người Mạc Dung đang ngủ.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Lãnh Ngạo trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Mạc Dung nghe tiếng nói, bỗng nhiên mở mắt, cặp mắt kia, hoàn toàn không có mê man của người mới tỉnh ngủ.

Đòng tử của Mạc Dung màu đen, mà của Lãnh Ngạo lại là màu nâu.

Một đôi mắt đen láy cứ như vậy mà nhìn người, đôi lại là người khác sẽ có chút thối người, thậm chí là sờn tóc gáy.

Nhưng Lãnh Ngạo lại không phải người bình thường, hấn đi tới bàn làm việc ng ồi xuống ghế, trong tay c ần lấy một cây bút, cũng không nói lời nào, cứ như vậy nhìn Mạc Dung.

Một h ồi lâu sau, Mạc Dung mới nói nói: “Con gái tốt của anh mang tôi tới.”

Mạc Vân Quả:.....

Lãnh Ngạo lúc này mới đem ánh mắt dừng ở trên người Mạc Vân Quả, đôi mắt kia có ý cười, thật nhạt, cũng không chạm tới đáy mắt.

“Mang hấn tới làm cái gì?” Lãnh Ngạo nhìn Mạc Vân Quả hỏi.

Đương nhiên Lãnh Ngạo không tin lời Mạc Dung, hấn cũng hiểu còn người Mạc Dung, dễ dàng bị mang tới đây, cậu ta cũng không phải cậu ta.

Tuy rằng biết, nhưng cũng không đại biểu hấn sẽ đi chọc thủng.

Nếu Mạc Dung đã nói như vậy, hấn đương nhiên sẽ phối hợp diễn.

“Tôi không có.” Mạc Vân Quả đúng theo sự thật mà trả lời, “Hấn mang tôi tới.”

Con người Lãnh Ngạo lóe lóe, hiển nhiên đối với câu trả lời cũng không vừa lòng.

Hắn lại nhìn về phía Mạc Dung, Mạc Dung vẫn là tư thái lười nhác kia, nhưng Lãnh Ngạo cũng biết rõ, hiện tại Mạc Dung tuy rằng lười nhác nằm ở nơi đó, nhìn như cả người sơ hở, thật chất kín không kẽ hở.

Bất kể ai muốn công kích cậu ta, kết cục đều là tử vong.

Lãnh Ngạo vô cùng hiểu biết Mạc Dung, giống như Mạc Dung hiểu biết về hắn.

Mạc Dung sớm biết Lãnh Ngạo sẽ có phản ứng gì, nhưng khi chân chính nhìn đến, cậu ta lại không hài lòng, hoặc nói một cách chuẩn xác, là không thú vị.

Còn nghĩ rằng người con gái này ở trong lòng Lãnh Ngạo sẽ có một chút địa vị, xem ra, cũng bất quá cũng chỉ là như thế.

Trong mắt Mạc Dung xẹt qua một tia nhàm chán, cả người hướng về sofa lại dịch vào một phân.

Mạc Vân Quả nhìn nhìn Lãnh Ngạo, lại nhìn nhìn Mạc Dung, không biết vì sao, từ trong đầu lòi ra hai chữ “Gián tình”.....

Mạc Vân Quả âm thầm lắc lắc đầu, nói cho mình chỉ là ảo giác, chỉ là.....

Cô nhìn hai người bốn mắt nhìn nhau, thấy thế nào cũng cảm thấy, gián tình bắn ra bốn phía.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 635

Edit: Linhlady

Lãnh Ngạo cùng Mạc Dung không biết tâm tư của Mạc Vân Quả, nếu không khẳng định sẽ không bỏ qua cho cô.

Lãnh Ngạo xoay chuyển bút, sau đó cúi đầu viết cái gì đó, từ góc độ của Mạc Vân Quả, cũng không thể thấy hắn đang viết gì.

Chuyện duy nhất khẳng định được, đó là Lãnh Ngạo thích viết gì đó.

Mạc Dung thấy động tác của Lãnh Ngạo, trong mắt nhàm chán càng sâu.

Trong phòng trong lúc nhất thời thật an tĩnh, an tĩnh giống như ở đây không tồn tại bất kỳ kẻ nào.

Ngay cả tiếng hít thở, đều rất khó nghe thấy.....

Mạc Vân Quả cả kinh, sao cô lại không nghe được tiếng hít thở?

Không, tiếng hít thở tồn tại, chỉ là tương đối mỏng manh mà thôi, bất kể là Mạc Dung, hay là Lãnh Ngạo, hoặc là chính cô.....

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, luôn cảm thấy tình huống trước mắt có chỗ không thích hợp.

Cô muốn nhìn phòng phát sáng trực tiếp ra sao, lại phát hiện trong đầu trống rỗng.

Chỗ trống?

Không! Không nên là cái dạng này mới đúng!

Thân thể Mạc Vân Quả run lên, giống như ý thức được cái gì.

Cô bỗng nhiên nhắm mắt lại, lại lần nữa mở to mắt ra, lại thấy phía trước có một khuôn mặt phóng đại.

Mạc Vân Quả theo bản năng ra tay, lại bị đảo ngược một cái bắt được.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, nhìn tình huống trước mắt.

Vẫn như cũ là văn phòng này, vẫn là hoàn cảnh như cũ.

Chỉ là nhiều một người, mà người này, đó là Càng Đàm, cũng chính là tham lam trong bảy tông tội.....

“Nha! Thế mà nhanh như vậy đã tỉnh?” Càng Đàm buông tay trêu đùa Mạc Vân Quả ra.

Sau đó anh ta nhìn về phía Lãnh Ngạo nói: “Ách, cái bảo bối này của anh không t ử.”

Lãnh Ngạo cong cong khóe miệng đáp: “Đương nhiên.”

Càng Đàm lại lần nữa nhìn về phía Mạc Vân Quả nói: “Trúng thôi miên của tôi không đến ba phút đã tỉnh, trừ ngoại trừ vài người ra, cô là người đầu tiên.”

Càng Đàm hơi có chút vui vẻ nói, nhưng trong giọng nói kia, lại tràn ngập tràn đầy tò mò cùng chiếm hữu.

Anh ta nhìn tiểu nhân nhi trước mắt, ách, là một người tốt đẹp cỡ nào, đáng tiếc, vì sao lại thích Lãnh Ngạo?

Tham lam là bản tính của anh ta, anh ta khát vọng chiếm được tất cả đồ vật, càng không chiếm được, càng muốn.

Mạc Vân Quả nghe được Càng Đàm nói, thế mới biết mình bị thôi miên, thế nhưng mà, tại sao cô lại không phát hiện ra.

Cô thậm chí không biết, Càng Đàm vào đâu từ lúc nào.

Cô theo bản năng nhìn về phía phòng phát sóng trực tiếp, muốn từ bên trong thu hoạch tin tức.

“Tiểu Quả Quả, người không sao chứ?”

“Tiểu Quả Quả, người vừa rồi thật giống như choáng váng, ta thật lo lắng!”

“Đúng vậy đó, ta cũng rất lo lắng!”

“Tiểu Quả Quả, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

“Đúng vậy, vừa rồi đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Mạc Vân Quả nhấp nhấp miệng, ở phòng phát sóng trực tiếp nói:
“Càng Đàm đến đây lúc nào?”

“Tiểu Quả Quả, người không sao chứ?”

“Đúng vậy, Càng Đàm hẳn vẫn luôn ở đây!”

“Đúng vậy, hẳn đi vào cùng Lãnh Ngạo!”

“Tiểu Quả Quả, người chẳng lẽ không phát hiện ra Càng Đàm sao?”

“Dựa! Rốt cuộc là chuyện như thế nào a quăng ngã!”

“Ô ô ô..... Tiểu Quả Quả người không cần làm ta sợ! Không hiểu vì sao sợ hãi.....”

Mạc Vân Quả thế mới biết, trước đó, Càng Đàm cũng đã vào đây, hơn nữa cực nhanh thôi miên cô, cô thậm chí đều không phát hiện.

“Ta bị thôi miên, nhưng ta không biết khi nào bị thôi miên.” Mạc Vân Quả ở phòng phát sóng trực tiếp nói xong câu đó, liền đem lực chú ý đặt ở trong văn phòng.

Lúc này Mạc Dung ngáp một cái, lười nhác nói: “Đây cũng không phải là bảo bối của Lãnh Ngạo.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 636

Edit: Linhlady

Càng Đàm cùng Lãnh Ngạo nghe nói như thế, đồng loạt nhìn về phía Mạc Dung.

Càng Đàm đặt một ngón xuống bên người Mạc Dung, một tay chống đầu, nhìn qua Mạc Vân Quả, lại nhìn Lãnh Ngạo, cảm thấy cực kỳ hứng thú.

Lãnh Ngạo tùy ý xoay tròn bút, đạm nhiên: “Có ý gì?”

Mạc Dung lười nhác ngáp một cái nói: “Trong lòng anh không phải rõ ràng rồi sao?”

Lãnh Ngạo nhẹ nhàng nhăn mày lại, cũng không nói thêm câu gì.

Lúc này, Càng Đàm lại nói chen vào một câu: “Xem ra hai người có việc gạt tôi, nhưng mà, vì sao?”

Nói xong câu cuối, ngữ khí anh ta càng trở nên âm u.

Càng Đàm là kẻ thích gây chuyện, chỉ thích xem náo nhiệt không quan tâm có xảy ra đại sự hay không, nhưng việc anh ta không thích nhất, đó là người khác bài xích anh ta ra ngoài cuộc chơi, thứ anh ta muốn, đó là được mọi người chú ý.

Anh ta tò mò, đương nhiên sẽ muốn đánh vỡ lều niêu hỏi đến đẽ.

Nhưng đáng tiếc ở chỗ, cả ba người trong văn phòng này không cho anh ta cơ hội đó.

Mạc Vân Quả nhìn Càng Đàm, một đôi ngăm đen cứ như vậy gắt gao nhìn chăm chăm anh ta, khiến anh ta có một loại cảm giác, trong đôi mắt này chỉ có mình anh ta.

Trong lòng Càng Đàm run lên, lại có một ít khác thường.

“Vì sao anh thôi miên tôi?” Mạc Vân Quả mở miệng hỏi.

Là do Lãnh Ngạo yêu cầu, hay chỉ đơn thuần muốn thôi miên cô?

Càng Đàm nhếch miệng cười, anh ta xem nhẹ khác thường trong lòng, cười tủm tỉm nói: “Đương nhiên bởi vì thú vị!”

Đúng vậy, bởi vì thú vị, khó được nhìn thấy Mạc Dung ở bên cạnh một cô gái, đương nhiên phải đùa bỡn thật tốt mới được.

Đương nhiên, Càng Đàm không đến đó là, Mạc Vân Quả lại có thể nhanh chóng thoát ra khỏi khống chế của anh ta như vậy.

Nhưng cũng chính vì thế, anh ta lại càng cảm thấu tò mò với Mạc Vân Quả.

Lúc này, Lãnh Ngạo đột ngột mở miệng.

“Tiểu Quả, trở về”

Câu này của Lãnh Ngạo mười phần muốn đuổi người về, không thể không khiến Càng Đàm cùng Mạc Dung nhìn về phía hắn.

Mạc Vân Quả đứng lên, cũng không có phản bác cái gì.

Với tình huống hiện tại, cô cũng không thích hợp ở lại nơi này.

Mạc Vân Quả “Ừ” một tiếng, sau đó đi ra ngoài, ba người đều không ngăn cản Mạc Vân Quả rời đi.

Nhưng cả ba tần mắt đều không rời khỏi Mạc Vân Quả, thẳng đến khi thân ảnh Mạc Vân Quả hoàn toàn biến mất ở trong văn phòng này, ba người mới dời tần mắt đi.

Sau đó, toàn bộ văn phòng là thiên hạ của cả ba.

So với Mạc Dung và Lãnh Ngạo, Càng Đàm cùng Lãnh Ngạo rõ ràng có quan hệ tốt hơn hẳn.

Nhưng loại này muốn tốt tuyệt đối không phải ý chữ ở bên ngoài, mà là đến từ chính Càng Đàm thích cùng Lãnh Ngạo cùng nhau chơi đùa, hoặc chuẩn xác hơn mà nói, anh ta hy vọng bản thân có nhiều thứ hơn Lãnh Ngạo, tỷ như nói, đưa con gái ngoan ngoãn kia.....

Mạc Dung lười biếng thành thói, luôn luôn cũng vô dục vô cầu, Càng Đàm không có ý muốn chơi bời với cậu ta, ở trong mắt Càng Đàm, loại tính tình này của Mạc Dung, hoàn toàn là “Không cầu tiến”!

Sau đó, ba người ở trong văn phòng nổ cái chuyện, Mạc Dung cảm thấy không thú vị, tạm biệt đi về trước.

Đến nỗi còn lại hai người nói chuyện gì, chỉ có bản thân hai người biết.

Bên kia, Mạc Vân Quả nhanh chóng về đến biệt thự, đây là nhà của cô cùng Lãnh Ngạo.

Biệt thự không nhiễm một hạt bụi, sạch sẽ, Lãnh Ngạo người này, vẫn có một ít thói ở sạch, nhìn không nổi đồ đạc không sạch sẽ.

Mạc Vân Quả về phòng của mình, trất cả trong phòng đều lấy màu hồng làm chủ đạo, mười phần là phong cách tiểu công chúa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 637

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả cũng không bài xích màu hồng phấn, chỉ là màu cô thích nhất vàng kim mà thôi.

“Tiểu Quả Quả, hiện tại người cảm thấy khá hơn chút nào không?”

“Đúng vậy đúng vậy! Cái tan Càng Đàm kia sao đột nhiên muốn thôi miên người?”

“Càng Đàm thật sự thật lợi hại, chúng ta cũng không nhìn ra được hắn ta thôi miên tiểu Quả Quả bằng cách nào!”

“Vừa rồi trong nháy mắt kia, ta còn tưởng rằng tiểu Quả Quả đột nhiên choáng váng đấy!”

“(ôm bụng cười cười to) người ngốc tiểu Quả Quả sẽ không ngốc 23333333333”

“Tiểu Quả Quả, người nghĩ xong việc hoàn thành nhiệm vụ chưa?”

“Tiểu Quả Quả, không biết vì sao, ta cảm thấy nhiệm vụ này có điểm khó.....”

“Ta cũng cảm thấy, thế giới này thật sự là vị diện cấp thấp sao? 23333333333”

“Hệ thống nói như vậy đó ~ (buông tay bất đắc dĩ ㄝ (ㄟ ▽ ㄟ ㄟ)”

“Lầu trên nói có lý (ㄣ (???) ㄣ buông tay)”

Phòng phát sóng trực tiếp đối với thế giới này lại bắt đầu bày ra đủ loại truân chọc, đương nhiên, cũng không ít người quan tâm tới Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp, theo đó trả lời: “Ta cũng không biết được hần thoi miên ta kiểu gì, ta trước kia không có tiếp xúc quá thuật thoi miên này.”

Cô dừng một chút lại tiếp tục nói: “Nhiệm vụ còn chưa nghĩ xong, nhưng ta tin tưởng có thể hoàn thành!”

Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí của Mạc Vân Quả mười phần kiên định, nhiệm vụ nhất định có thể hoàn thành!

Mạc Vân Quả nhớ tới ở trong văn phòng phát sinh một loạt chuyện, cô mở máy tính, bắt đầu tìm kiếm sách nói về thuật thoi miên, sau đó ở trên mạng đặt hàng, chờ giao hàng đến nhà.

Hệ thống chuyển phát nhanh ở thế giới này rất phát triển, không đến hai ba tiếng, sách đã được đưa đến, có tới mười mấy quyển.

Mạc Vân Quả vui sướng ôm sách vào trong phòng, thế cho nên không thấy biểu cảm kinh ngạc trên mặt tiểu ca ca giao hàng kia.

Nội tâm tiểu ca ca chuyển phát nhanh: Lợi hại! Nhẹ nhàng như vậy đã ôm lên được!

Sau khi Mạc Vân Quả ôm sách về phòng, đã gấp không chờ nổi muốn nghiên cứu, tốc độ cô đọc sách cực kỳ nhanh, vừa đọc xong thời vừa ghi nhớ, phân tích nội dung tăng thêm kiến thức.

“Tiểu Quả Quả đã thật lâu không ở trước mặt chúng ta đọc sách, lại một lần nữa nhìn thấy cái cảnh tượng này, ta chỉ muốn nói một câu: Lão đại!”

“Ai, nếu ta có được tốc độ đọc sách như tiểu Quả Quả, khảo thí gì đó cũng chỉ là đồ chơi con nít mà thôi!”

“Nếu ta có được tốc độ này, không cần liên tục vài tháng đi Tàng Kinh Các nhìn lén, cuối cùng còn bị chủ trì bắt được đánh một trận, hu hu hu.....”

“Phốc, đột nhiên đồng tình với lâu trên.....”

“Tiểu Quả Quả công lực so với năm đó không giảm!”

“Ta chỉ muốn hỏi, tiểu Quả Quả đọc sách như vậy, đâu hiểu được nội dung trong sách sao?”

“Lâu trên nhất định là người mới! Không cần hoài nghi năng lực của tiểu Quả Quả nhà ta nha, thân ~”

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu Quả Quả nhà ta nếu như nắm chắc như vậy, khẳng định hiểu hết!”

“Tán đồng.....”

Phòng phát sóng trực tiếp đủ các loại đàm luận, Mạc Vân Quả lại là đắm chìm trong thế giới sách vở, không cách nào dừng lại được.

Dùng câu từ đơn giản mà nói, thuật thôi miên là một cách phụ trợ cho quá trình trị liệu tâm lý, nếu muốn thành công thôi miên một người, như vậy người bị thôi miên nhất định phải thả lỏng phòng bị với người thôi miên, không có chút cảnh giác nào.

Đây cũng là lý do vì sao bác sỹ tâm lý luôn để người bệnh nằm ở đó, dùng giọng nói ôn hòa nhỏ nhẹ dẫn đường cho bọn họ.

Nhưng mà, thuật thôi miên của Càng Đàm dĩ nhiên không thuộc về phạm trù này.

Anh ta có thể trong lúc vô hình mà tiến hành thuật thôi miên, thậm chí người bị thôi miên cũng không biết bản thân bị thôi miên.

Đây chỗ cao minh của Càng Đàm, cũng là tài năng của anh ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 638

Edit:Linh lady

Sách Mạc Vân Quả mua chỉ nói về thuật thôi miên sơ cấp, cũng chỉ nói một ít ví dụ thuật thôi miên đơn giản dễ hiểu.

Nhưng cách này so với thuật thôi miên của Càng Đàm, đúng là cách một trời một vực.

Nhưng mà, Mạc Vân Quả là một thiên tài, là một thiên tài chân chính.

Loại thiên tài này biểu hiện ở chỗ cô có thể từ một suy ra ba, dễ như trở bàn tay làm được rất nhiều việc người khác không làm được.

Mạc Vân Quả sau khi thông thuận nguyên lý của thuật thôi miên, lúc sau ngay lập tức cô hiểu được vì sao Càng Đàm có thể thần không biết quỷ không hay thôi miên người khác.

Bình thường người thôi miên đều sử dụng công cụ khác để dễ dàng thôi miên, tỷ như đồng hồ quả quýt, tỷ như đồng hồ quả lắc.

Nhưng Càng Đàm lại khác, trong một căn phòng, anh ta có thể sử dụng bất kỳ vật dụng gì để thôi miên.

Chỉ cần lực chú ý của người để trên vật đó, anh ta có thể thuật lý thành chương mà thôi miên người.

Lúc chú ý của con người là hữu hạn, thông thường mà nói, thời điểm khi chú ý một đồ vật, thường thường sẽ xem nhẹ đồ vật khác xung quanh, đây cũng là lý do vì sao người biểu diễn ảo thuật thường thường sẽ nói người xem chú ý đồ vật gì đó, một khi chú ý vật kia, ảo thuật gia sẽ dùng tốc độ cực nhanh để đổi đồ vật khác mà không bị phát hiện.

Nói như vậy, người ta sẽ chú ý đến cái gì, bất kể là lá câu hau con kiến.

Chỉ cần người có thứ để chú ý, Càng Đàm có thể thuật lợi mà thôi miên người.

Không thể không nói, Càng Đàm là một quỷ tài, quỷ tài hiếm có.

Dù sao trên thế giới này, không đến vài người có thể sử dụng phương pháp này để thôi miên.

Dùng phương thức này tiến hành thôi miên, cũng chứng tỏ một điều Càng Đàm người này có năng lực không chế cùng kỹ năng quan sát cực tốt, thậm chí việc khống chế cảm.xúc của người khác cũng sử dụng thành thạo đến xuất thần nhập hóa.

Càng Đàm là người đặc biệt, ít ra ở trong suy nghĩ của Mạc Vân Quả, anh ta lợi hại.

Bởi vì khi cô biết được nguyên lý này, cô cũng không có cách nào giống anh ta, sử dụng được thuật thôi miên kia.

Mạc Vân Quả đem nguyên lý Càng Đàm sử dụng để thôi miên nói cho phòng phát sóng trực tiếp, tức khắc làm phòng phát sóng trực tiếp hoài nghi khởi nhân sinh.

“..... Ta thật là đang xem một người bình thường phát sóng trực tiếp sao?”

“Hu hu hu..... Ta thật là một kẻ ngu ngốc sao?”

“Tâm thật mệt, xem phát sóng trực tiếp đầu phải bị khinh bỉ chỉ số thông minh, khóc chút chút.....”

“Không được không được, ta phải cân nhắc thật tốt một chút!”

“Đúng đúng đúng, ta cũng vậy, ta cũng không tin, ta luyện không ra!”

“Lầu trên người nên hết hy vọng đi, các người không có khả năng!”

“Hả? Tiểu Quả Quả, người có thể thôi miên được giống Càng Đàm không?”

“Như trên ta cũng tò mò!”

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Không thể.”

Còn về phía nguyên nhân, cô không nói cho mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp biết.

“Hắc hắc hắc, nghe được tiểu Quả Quả nói như vậy, đột nhiên cảm thấy an ủi thật nhiều.”

“Ai nha ~ ngay đến cả tiểu Quả Quả đều không thể làm! Ta đây không thể chẳng phải là chuyện đương nhiên sao?”

“Hắc hắc, tiểu Quả Quả moah moah một cái ~ thích người nhất!”

“ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ tiểu Quả Quả cũng không thể gì đó, làm ta lại cảm thấy có chút vui vẻ ~”

“ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ các phòng phát sóng trực tiếp khác đều hy vọng kênh có được thực lực cường đại, chỉ có phòng phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả, bày biện phong cách trái ngược!”

“Ha ha ~ đúng vậy, lúc nghe được tiểu Quả Quả nói cô ấy cũng không thể, không biết vì sao vui vẻ (*^▽^*)”

“(đột nhiên hưng phấn)”

“Nội tâm tiểu Quả Quả: Ta chính là ta, nhan sắc không giống nhau pháo hoa~”

“Mọi người đều hy vọng tiểu Quả Quả ngốc một chút, lại ngốc một chút, ha ha ha!”

“Không không không, chúng ta là hy vọng chỉ số thông minh của tiểu Quả Quả thấp một chút, EQ cao một chút, ha ha ha ~”

Mạc Văn Quả:.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 639

Edit: Linhlady

Đối với một loạt bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, Mạc Vân Quả cũng chỉ nhìn xem, không hề lời nào xem vào.

Lúc này, Lãnh Ngạo vừa lúc về đến nhà, hắn gõ gõ cửa phòng Mạc Vân Quả, hình như muốn nói chuyện với cô.

Mạc Vân Quả mở cửa nhìn Lãnh Ngạo cao hơn cô một cái đầu, nghiêng người, để hắn có thể vào trong phòng.

Lãnh Ngạo cũng không khách khí, trực tiếp đi vào phòng, tìm cái ghế dựa ngồi xuống.

Hắn ngồi xuống xong, liền gõ gõ bên cạnh ghế dựa.

“Con gái ngoan à.....”

Hắn làm như cảm thán nói, nếu xem nhẹ đến trong giọng nói của hắn không chút để ý kia, người này đúng là người cha tốt.

Mạc Vân Quả gật gật đầu, đóng cửa lại, cũng tìm ghế dựa ngồi xuống.

Lãnh Ngạo gõ gõ ghế dựa, ngón tay thả lỏng trên ghế dựa phát ra thanh âm thanh thúy, rất là dễ nghe.

Biểu cảm của Lãnh Ngạo luôn nhàn nhạt, giống như vĩnh viễn đều như vậy, khiến người khác không thấy được biểu cảm chân thật của hắn.

“Từ nào giờ cô lại có quan hệ tốt với Mạc Dung như vậy?” Lãnh Ngạo mở miệng hỏi, hắn trước sau đều nhìn chằm chằm Mạc Vân Quả, giống như muốn nhìn thấu cái gì đó.

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Không tốt.”

Lãnh Ngạo hơi hơi cong cong khoe môi, thoạt nhìn có chút sung sướng.

“Phải không?”

Hắn lại nhàn nhạt hỏi, cũng không biết là đang hỏi chính mình hay là đang hỏi Mạc Vân Quả.

“Ừ.” Mạc Vân Quả lên tiếng.

Mạc Vân Quả hơi hơi cúi đầu, cô không nhìn chăm chăm Lãnh Ngạo, dù sao nhìn tới nhìn lui, cũng chỉ là một túi da mà thôi

Lãnh Ngạo đối với Mạc Vân Quả biểu hiện có chút không hài lòng, nhưng hắn vẫn không có nói cái gì.

Đối với hắn mà nói, Mạc Vân Quả chẳng qua là sủng vật mà thôi, hắn không cần vì sủng vật mà tác động đến thể xác và tinh thần.

Lãnh Ngạo dường như không có chuyện gì để nói, ngồi một lúc thì chuẩn bị đứng dậy về phòng.

Nhưng ngay lúc này, động tác của Mạc Vân Quả nhanh hơn hắn một bước.

“Tôi đưa anh ra ngoài.” Mạc Vân Quả đứng lên đi phía trước vài bước nói.

Lãnh Ngạo gật gật đầu, đối với thỉnh cầu của Mạc Vân Quả hoàn toàn không cảm thấy kinh ngạc, giống như đây là chuyện đương nhiên.

Lãnh Ngạo đứng lên đi ra cửa, Mạc Vân Quả đếm bước chân của Lãnh Ngạo, đầu đã thấp xuống.

Một bước, hai bước, ba bước.....

Lãnh Ngạo nện bước vững vàng, từng bước một đi cực kỳ hợp quy tắc.

Lúc Lãnh Ngạo đi đường, vĩnh viễn nhìn thẳng phía trước, bởi vì hắn sẽ không cúi đầu, cũng vĩnh viễn sẽ không cúi đầu.

Mạc Vân Quả ở trong lòng im lặng đếm, sau khi đếm đến năm, cô biết thời cơ đã chín mùi.

Cô nghiêng nghiêng thân mình, biên độ rất nhỏ, nhưng vừa vặn có thể khiến cho Lãnh Ngạo chú ý.

Thật ra Lãnh Ngạo cũng không suy nghĩ gì, hắn vẫn như cũ đi về phía trước, chuẩn bị rời khỏi phòng này.

Cũng ở ngay lúc này, dưới chân đột nhiên trơn trượt, Lãnh Ngạo muốn ổn định thân mình, mà xung quanh chỉ có Mạc Vân Quả là có thể dựa vào.

Mạc Vân Quả nhìn vỏ chuối dưới chân Lãnh Ngạo, trong mắt lóe sáng.

Lãnh Ngạo cũng không nguyện ý đụng vào Mạc Vân Quả, chỉ có lúc riêng tư, hắn mới đụng chạm cô một chút.

Hắn hơi có chút do dự, rồi rầm giữa việc đụng chạm sủng vật và bị té ngã nên chọn cái nào.

Cũng vì phần do dự này, cả người hắn đã té lăn trên đất.

Lãnh Ngạo:.....

Lãnh Ngạo nhìn đầu sỏ gây tội cho mình kia, đó là một cái vỏ chuối, xem trình độ mới mẻ này, hắn mới ăn xong.

Trong mắt Lãnh Ngạo lóe lên tia sáng, làm bộ chuyện gì cũng không phát sinh đứng lên.

Mạc Vân Quả thấy một màn như vậy, hơi hơi cúi đầu nói: “Ba nên chú ý một chút mới tốt.”

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 640

Edit: Linhlady

Lãnh Ngạo hơi hơi cong khóe môi, nhìn qua giống như rất vui vẻ.

“Đương nhiên, con gái ngoan cũng nên chú ý một chút nhé.”

Hắn cong lưng nhặt vỏ chuối kia lên, cho dù là đã là trái cây ăn xong, vỏ chuối này vẫn tỏa ra một cỗ thanh hương.

Tia sáng trong mắt Lãnh Ngạo càng lấp lánh hơn, nhưng hắn vẫn như cũ không nói lời nào.

Có cái này, hắn tin tưởng nhất định sẽ đi đầu tra được rõ ràng.

“Con gái ngoan, lần sau ăn chuối cũng không nên vứt lung tung, nếu không.....”

Mặc dù Lãnh Ngạo không nói xong câu kia, nhưng ai cũng hiểu được nghiêm trọng trong câu nói đó.

Lãnh Ngạo cứ như vậy cầm vỏ chuối đi khỏi đây, Mạc Vân Quả cũng không tiến hắn thêm, vẫn luôn đứng đó nhìn theo bóng dáng kia, cho đến khi khuất tầm mắt.

Chờ đến khi Lãnh Ngạo đi khỏi, Mạc Vân Quả đóng cửa lại, ngẩng đầu xồm xuống sờ sờ chỗ để vỏ chuối vừa rơi.

Có chút nhão dính dính.

“Ta vừa rơi cho rằng Lãnh Ngạo muốn đánh tiểu Quả Quả một trận đấy!”

“Ta cảm thấy cái tên Lãnh Ngạo kia khá lợi hại, đã ngã thành như thế rơi, mà còn có thể mặt không sắc uy hiếp người khác!”

“Hừ! Ta cũng phục độ giả vờ của hửn ta!”

“Bất quá tiểu Quả Quả cũng lợi hại, vậy mà lại có thể qua mặt hửn ném vỏ chuối xuống đất ha ha ha!”

“Nội tâm tiểu Quả Quả: Kiêu ngạo!”

“Ha ha ha! Tiểu Quả Quả có phải đang vụng trộm cười hay không?”

“Lãnh Ngạo cũng thật ngốc, hửn đi cũng không nhìn đường sao?”

“Lời của lầu trên sai rồi, ta cảm thấy là do hửn có tự tin với bản thân, dù sao đây cũng là địa bàn của hửn, chắc hửn hửn cũng không ngờ tới, tiểu Quả Quả sẽ ném vỏ chuối ha ha ha ha!”

“Không được, ta muốn cười chết! Ha ha ha ha ha!”

“(xem thường) không cần đem cái bụng cười phá!”

“Lêu lêu lêu ~”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp, tâm tình của cô hiện tại cũng không hề vui vẻ như phòng phát sóng trực tiếp nói.

Cô ngồi ở trên giường cọ sát ngón tay, vẫn luôn có cảm giác nhão dính.

“Các người cảm thấy, Lãnh Ngạo có thể phát hiện ra nguồn gốc vỏ chuối không?”

Mạc Vân Quả ở trong đầu hỏi mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp.

“Hử? Tiểu Quả Quả lời này là có ý tứ gì?”

“Nguồn gốc của vỏ chuối không phải từ chuối sao?”

“Đúng vậy, đem chuối ăn không phải dư lại vỏ chuối sao?”

“Luôn cảm thấy chúng ta đang tham gia cuộc chiến đo chỉ số thông minh, trước mắt lần trên dẫn đầu!”

“(m ồ hôi lạnh) cho nên lời này của tiểu Quả Quả có hàm ý gì?”

“Thôi, các người vẫn luôn nhìn phòng phát sóng trực tiếp, chẳng lẽ không có phát hiện tiểu Quả Quả căn bản không có ăn chuối sao? Như vậy vấn đề đó là, chuối là từ đâu tới?”

“Càng nghĩ càng thấy ón!”

“A a a a! Khóc chút chút, không cần khinh bỉ chỉ số thông minh của người ta, hu hu hu.....”

Mạc Vân Quả gật đầu nói: “Ừm, vỏ chuối là trước đây ăn, ở động phủ của ta, động phủ có thể giữ tươi, cho nên vẫn luôn đầu vẫn duy trì trạng thái hoàn hảo. Ta cũng vừa nghĩ tới bên trong có vỏ chuối.”

“Thiếu chút nữa quên tiểu Quả Quả còn có động phủ 233333333333”

“Ai, tiểu Quả Quả hiện tại chính là đại phú hào, khóc chút chút, ta ôm tiểu cá khô không dám nói lời nào.”

“Khóc chút chút, tiểu Quả Quả khi nào mới có thể lên tới cấp mười vậy, ta thật tưởng cùng tiểu Quả Quả đổi đồ vật a!”

“Hiện tại trọng điểm căn bản không phải cái này đi?”

“Đúng đúng đúng, nói trở lại trọng điểm đi!”

“Ta cảm thấy Lãnh Ngạo có lẽ phát hiện ra gì đó rồi đi?”

“Ta cũng cảm thấy, Lãnh Ngạo hẳn không thông minh đến vậy đi?”

“(xem thường) ngạo mạn mà không thông minh? Vậy ai thông minh?”

“ㄟ (͡ ° ▽ ͡ °) ㄟ tiểu Quả Quả thông minh nhất ~”

Mạc Văn Quả:.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 641

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn nhìn ngón tay của mình, tiếp tục ở trong đầu nói: “Ta vừa r ẫ sờ qua mặt sàn nhà, mặt trên còn có chút nhão dính dính, y theo trình độ thông minh của Lãnh Ngạo, cho dù hấn không đoán được được chân tướng, thì cũng có thể đoán được tám chín ph ần.”

“Hừm? Như vậy thì hấn biết được cái gì?”

“Ai, vì sao hấn lại không cho rằng, tiểu Quả Quả vừa ăn chuối xong thì hân vào nhỉ?”

“Ta cũng vừa muốn hỏi vấn đề này! (l ầu trên bắt tay)”

“Ừm..... Tiểu Quả Quả người nghĩ như thế nào?”

Mạc Vân Quả nhìn nhìn phòng nói: “Trong phòng không có hương vị chuối, hơn nữa tủ lạnh không có chuối, trong phòng ta cũng không có chuối, như vậy vấn đề là, chẳng lẽ chỉ mua một quả chuối?”

“Hơn nữa, bởi vì vỏ chuối vẫn luôn ở động phủ, hoặc nhiều hoặc ít đều dính vào một chút linh khí, tuy rằng rất ít, nhưng nếu hấn miễn cảm mà nói, nhất định có thể cảm giác được.

Nói tới đây, Mạc Vân Quả dừng một chút, mới tiếp tục nói.

“Với hành vi c ần luôn vỏ chuối đi của hấn, hấn hấn đã nhận thấy được không thích hợp.”

“..... Ta muốn đi ng ẫ xồm cái góc tường lẳng lẳng, các người trước liêu (lệ ròng chạy đi bỏ chạy ~o(>_<)o ~~)”

“Nói như vậy, Lãnh Ngạo thật sự phát hiện, vậy vì sao hấn lại không chất vấn tiểu Quả Quả? Cứ như thế mà đi cho được?”

“Chẳng lẽ phía sau còn có hành động gì?”

“Ta chỉ lẳng lặng xem diễn, không cần quên, còn hai nam chủ chưa xuất hiện nữa đấy.”

“Chắc, không biết vì sao, giống như thấy được dáng vẻ cả bảy người bị tiểu Quả Quả cho trượt vỏ chuối! Nhất định rất có ý tứ!”

“Lầu trên có thú vui thật tà ác, bất quá ta thích!”

“Ha ha ha, các người thật là xấu (mắt lé cười)”

Mạc Vân Quả:.....

Quả nhiên, phòng phát sóng trực tiếp người lại chệch đường ray, nhưng mà, đây mới là chân thật của phòng phát sóng trực tiếp.

Mạc Vân Quả gọi lên ý cười nhàn nhạt, thật nhạt, thời gian cũng ngắn, nhưng thực chất nó đã tồn tại.

Sau đó, Mạc Vân Quả xuống lầu ăn cơm chiêu, mà Lãnh Ngạo cũng không xuất hiện ở trên bàn cơm.

Mạc Vân Quả cũng không hỏi hành tung của Lãnh Ngạo, ăn xong cơm chiêu thì quay về phòng.

Bên kia, Lãnh Ngạo giao vỏ chuối cho nhân viên chuyên môn nghiên cứu, để cho bọn họ phân tích xem vỏ chuối này có gì không thích hợp.

Lãnh Ngạo có một loại trực giác, thứ này cũng không đơn giản.

Đương nhiên, hắn đồng thời cũng nhận thức được, vì sao Mạc Dung sẽ nói ra câu “Cô ấy không phải con gái anh”.

Tiểu sủng vật của hắn, trước kia cũng sẽ không làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy đâu.....

Lãnh Ngạo ngồi ở thư phòng, không chút để ý gõ bàn.

Hắn mở máy tính ra, trên đó ghi chép lại toàn bộ biểu hiện, hành động, việc làm của Mạc Vân Quả từ ngày hôm qua cho tới hôm nay, thậm chí khi nào đi WC đâu có ghi chép kỹ càng tỉ mỉ.

Lãnh Ngạo ngẩng đầu một tiếng đồng hồ, trong đôi mắt màu nâu kia ngẫu nhiên xẹt qua khó hiểu, sau đó lại quy về bình tĩnh.

Một tiếng trôi qua, Lãnh Ngạo giật giật thân thể.

Hắn di động con chuột, sau đó hắn đóng tệp tài liệu lại, xóa bỏ, là loại xóa bỏ vĩnh viễn.

Hắn đã đem mấy thứ này ghi tạc trong đầu, như vậy tài liệu này lưu lại ở đây cũng không còn tác dụng gì.

Lãnh Ngạo cũng không hy vọng ngày nào đó người khác sẽ thấy được phần tài liệu này, sau đó xảy ra một số chuyện không lường trước được.

Tuy rằng hắn đối với mình có tự tin, nhưng hắn cũng rõ ràng, luận về phương diện internet này, hắn cũng không bằng Mạc Dung.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 642

Edit: Linhlady

Lãnh Ngạo đề phòng Mạc Dung, lại không nghĩ tới Mạc Dung sớm đã thần không biết quỷ không hay xâm nhập vào máy tính của hắn, âm thầm sao chép một bản của tập tài liệu kia.

Lãnh Ngạo tắt máy tính, lúc này mới ra khỏi thư phòng.

Hắn thật ra có chút gấp không chờ nổi muốn tìm tân tiểu sủng vật chơi, đúng vậy, tân tiểu sủng vật.....

Một người trong thân thể thế nhưng lại có hai linh hồn, thật là thú vị.....

Lãnh Ngạo phỏng đoán là trong thân thể Mạc Vân Quả có hai linh hồn, hoặc nói là hai loại tính cách, từ trước đó một linh hồn chiếm thượng phong, mà hiện giờ không biết vì sao, cái linh hồn này lại chiếm thượng phong.

Thật ra Lãnh Ngạo càng có định hướng gọi là “Linh hồn” hơn, hắn biết, hắn biết con gái nuôi của hắn không bị tâm thần phân liệt.

Một người sở nắm giữ tri thức khác nhau, đối với cùng một sự việc sẽ có lý giải khác nhau.

Tỷ như nói Lãnh Ngạo cảm thấy Mạc Vân Quả có hai linh hồn, mà Mạc Dung lại cho rằng, hiện tại Mạc Vân Quả bám vào trên người nguyên chủ.....

Lãnh Ngạo đi ra khỏi thư phòng, hai tay bỏ vào túi quần, đi về phía phòng Mạc Vân Quả.

Đi đến trước phòng Mạc Vân Quả, hắn cười khẽ một tiếng, thanh âm kia cực kỳ ôn nhu, khiến cho một người có nhĩ lực rất tốt như Mạc Vân

Quả nghe rõ ràng, đột nhiên cô có chút ớn lạnh.

Lãnh Ngạo cũng không gõ cửa phòng Mạc Vân Quả, mà thay đổi phòng, đi tới phòng đối diện.

Đối diện với phòng Mạc Vân Quả, đúng là phòng hắc.

Lãnh Ngạo mở cửa đi vào phòng mình, tiếng hắc đóng cửa có chút lớn, giống như khiến Mạc Vân Quả chú ý.

Mà lúc này, Mạc Vân Quả nằm ở trong ổ chăn, nhìn cửa phòng, một đôi mắt đen nhánh gắt gao nhìn chăm chăm, không chớp mắt một cái.

Thẳng đến vài phút sau, nghe được âm thanh đóng cửa từ phòng đối diện, mới chớp chớp mắt.

“Tiểu Quả Quả, người đang sợ hãi sao?”

“Tiểu Quả Quả, người vẫn luôn nhìn cái gì vậy?”

“Tiểu Quả Quả nhà ta sao có thể sợ hãi được? Hừ ㄟ(͡° ^ ͜°)ㄟ ”

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu Quả Quả nhà ta có lực lượng rất lớn đấy ~”

“Lêu lêu lêu, tiểu Quả Quả nhà ta mạnh như vậy, sao có thể sẽ sợ hãi!”

“Sau đó lời lêu trên nói căn bản không cấu thành quan hệ nhân quả.”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả ng ẩ dậy, chăn vẫn như cũ an ổn cái ở trên người cô.

“Ta chỉ cảm thấy có chút không thích hợp, thật giống như có thứ gì bị ta xem nhẹ, đây là sợ hãi sao?” Mạc Vân Quả nói với mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp.

“Đây đương nhiên không phải sợ hãi! Đây là suy nghĩ nhiều!”

“Chắc, thật đáng mừng, tiểu Quả Quả nhà ta cũng học được nãô bô!”

“Không không không, thật ra ta cảm thấy tiểu Quả Quả hẳn nên nghiêm túc suy nghĩ một chút, có phải có thứ gì thật sự bị người xem nhẹ hay không.”

“Đại gia có thể cùng nhau nghĩ á!”

“Thời điểm để ta bày ra chỉ số thông minh tới rồi, để ta suy nghĩ một chút!”

“Phốc, còn chỉ số thông minh đâu? Ta xem là phụ thương đi?”

“Đừng nháo, nghiêm túc chút đi!”

“Luôn ở trong phòng phát sóng trực tiếp, tiểu Quả Quả tỏ vẻ: Ta cũng thật bất đắc dĩ (ノ▽ノ)”

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nghĩ nghĩ tiếp tục nói: “Hiện tại loại cảm giác này lại không có.”

“Hừm, không có thì không có đi, nên ngủ, hắc hắc hắc ~”

“Đúng vậy đúng vậy, nên ngủ, hắc hắc (*^▽^*)”

“Hằng ngày thổ lộ tiểu Quả Quả, moah moah ~(づ￣ 3￣)づ”

“Ngủ ngon ngủ ngon ~”

“Tiểu Quả Quả hôn một cái, sau đó đi ngủ ngủ ~”

Mạc Vân Quả:.....

“Ngủ ngon.”

Mạc Vân Quả nói một câu như vậy, sau đó tắt đèn, một lần nữa nằm trở lại trong ổ chăn, tiến vào mộng đẹp.....

Edit: Đạo này nhiều truyện nội dung hay, cốt truyện lạ để đọc, nhưng tui
cứ đọc được vài chương là bỏ, sau đó lại quay về đọc truyện cũ,
¬ (‘~’;) 𐄂 không lẽ tui giờ già rồi khó tính nên kén cá chọn canh. (;ở__ở)

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 643

Edit: Linhlady

Sáng sớm hôm sau, Lãnh Ngạo gõ cửa phòng Mạc Vân Quả, cũng may Mạc Vân Quả đã sớm tỉnh hơn nữa đã rửa mặt chỉnh chu xong, nếu không lại phải lăn lộn tốn không ít thời gian.

Lãnh Ngạo thường xuyên gọi Mạc Vân Quả cùng ăn sáng, cũng không biết hẳn nghĩ như thế nào, sáng sớm hôm nay vẻ mặt có vẻ ôn hòa hơn.

Lãnh Ngạo cùng Mạc Vân Quả cùng đi xuống lầu, trên bàn cơm đã bày sẵn không ít đồ ăn ngon.

Mạc Vân Quả đầu tiên ngồi xuống, sau đó cầm lấy đũa bắt đầu ăn.

Lãnh Ngạo nhìn động tác của đến Mạc Vân Quả, cũng không có ý ngăn cản cô, một câu cũng không nói.

Nhưng thật ra Mạc Vân Quả không ít lần liếc qua Lãnh Ngạo, hành động đó cũng không khiến Lãnh Ngạo chú ý.

Ăn sáng xong, đương nhiên Lãnh Ngạo sẽ đi làm, nhưng hôm nay hẳn lại chủ động mang Mạc Vân Quả theo.

Mạc Vân Quả vốn không muốn đi cùng Lãnh Ngạo, bởi vì nhiệm vụ trên người hẳn cô đã hoàn thành, nhưng thái độ của hẳn cứng rắn, gần như không cho Mạc Vân Quả thời gian cự tuyệt đã kéo cô lên xe.

Cuối cùng, Mạc Vân Quả vẫn cùng Lãnh Ngạo tới công ty của hẳn.

Khi hai người tới văn phòng của Lãnh Ngạo, đã nhìn thấy Mạc Dung ngồi sẵn ở đây.

Lãnh Ngạo thấy sự xuất hiện của cậu ta cũng không mấy ngạc nhiên, giống như đã biết từ trước.

Sau đó, Lãnh Ngạo đi họp, trong văn phòng chỉ còn lại hai người Mạc Vân Quả và Mạc Dung.

Mạc Vân Quả nhìn nhìn Mạc Dung, cậu ta nằm ngửa ở trên sofa, nhắm mắt lại, nhìn như ngủ rồi, trên thực tế lại không có.

Mạc Dung cũng không mở miệng nói chuyện, Mạc Vân Quả ngẩng ở một bên trên sofa chơi di động.

Cứ như vậy, một giờ qua đi.

Mạc Dung đột nhiên mở mắt, há mồm hỏi: “Cô có ý kiến gì với Càng Đàm không?”

Mạc Vân Quả bỏ điện thoại xuống, nghĩ nghĩ nói: “Hắn là một thiên tài.”

“Phải không?” Cậu ta nhẹ lẩm bẩm một tiếng.

“Ừ.” Mạc Vân Quả gật đầu, chính xác, ở phương diện thôi miên, Càng Đàm là một thiên tài.

Mạc Dung chậm rãi ngẩng dậy, toàn bộ thân mình lại vẫn như cũ dựa trên sofa.

Hai tay hắn khoanh trước ngực, nhìn Mạc Vân Quả.

“Cô không cảm thấy ghét hắn vì hôm qua thôi miên cô sao?” Mạc Dung tò mò hỏi.

Mạc Vân Quả lắc đầu, cô cũng ghé thói quen của Càng Đàm, tuy rằng không biết vì sao anh ta muốn làm vậy, nhưng cũng vì thế cô lại học thêm được thuật thôi miên.

Trong mắt Mạc Dung lóe lên tia sáng, hai tay cậu ta đan vào nhau, khoe miệng hơi cong cong.

“Phải không?” Cậu ta lại lẩm bẩm một tiếng.

Mạc Vân Quả nhìn Mạc Dung, con người lóe lóe.

Cô cũng học dáng vẻ của Mạc Dung tựa cả người lên sofa, sau đó đột nhiên nhìn về bàn làm việc ở phía sau.

Nơi đó, có một người đàn ông, là Càng Đàm.

“Càng Đàm.” Mạc Vân Quả gọi tên của anh ta.

Lần này, cả Càng Đàm cùng Mạc Dung đều kinh ngạc, cô gái này lại không bị hấn (ta) thôi miên?

Càng Đàm là giữa đường mới đi vào đây, khi anh ta đi vào gần như không có tiếng động, vốn dĩ cho rằng Mạc Vân Quả đắm chìm trong việc chơi điện thoại sẽ không phát hiện ra anh ta, nhưng hiện tại thì sao, xem ra anh ta sai rồi?

Mạc Vân Quả tuy rằng chơi điện thoại, nhưng cô cũng phân ra một phần để lưu ý, không để bản thân đắm chìm trong đó, đây cũng là lý do tại sao cô có thể phát hiện ra Càng Đàm.

Anh ta xoa xoa cằm của mình, nhẹ nhàng nở nụ cười, dần dần, tiếng cười càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn.

Toàn bộ văn phòng, đều là tiếng cười thanh thúy của anh ta.

“Thật là.....” Càng Đàm mím môi lại, vẫn như cũ không giấu được ý cười trong giọng nói của anh ta “Thú vị.....”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 644

Edit: Linhlady

Ánh mặt Càng Đàm khi nhìn Mạc Vân Quả cũng sâu hơn, thật giống như phát hiện món đồ chơi thú vị gì đó.

Mà anh ta, cực kỳ muốn món đồ chơi này, muốn đem món đồ chơi này chiếm làm của riêng.

Tính chiếm hữu vô hạn bành trướng càng lớn trong lòng Càng Đàm, tiếng hanh ta cười lớn càng thanh thúy, đồng thời cũng tỏ vẻ sự chiếm giữ của anh ta với Mạc Vân Quả có bao nhiêu lớn.

Thân mình Mạc Dung lại dựa sâu hơn vào sofa một phần, cậu ta hơi hơi cúi đầu, làm người khác thấy không rõ vẻ mặt.

Nhưng tư thái đăm đăm quanh thân cậu ta, khiến cho người khác nghĩ rằng cậu ta cũng không quan tâm bao nhiêu

“A liệt liệt? Càng Đàm đang cười cái gì vậy?”

“Đại khái là tìm ra được một món đồ chơi thú vị?”

“Phi, tiểu Quả Quả nhà ta mới không phải món đồ chơi đâu!

”(^) ”

“Ừ..... Ở trong lòng Càng Đàm, chỉ sợ hắn cũng nghĩ như vậy đấy!”

“\ (▽) / tiểu Quả Quả dũng mãnh như vậy, sao có thể là món đồ chơi vô hại \ (▽) / ”

“Cảm thấy trên l ầu nói rất có đạo lý nhưng lại luôn cảm giác không đúng chỗ nào \ (▽) / ”

“Tiểu Quả Quả bồng bồng đất[1]! Cả đêm đọc sách về thời miên thôi mà giờ đã không bị thôi miên luôn!”

[1]”bồng bồng đất” là cách nói “tuyệt vời/đẳng cấp/đỉnh cao/...” theo một cách đáng yêu của cư dân mạng.

“Đó là, tiểu Quả Quả nhà ta bồng bồng đất nhất ~”

Mạc Vân Quả không để ý đến phòng phát sóng trực tiếp bình luận, cô nhìn nhìn Mạc Dung, cậu ta vẫn là đáng vẻ nhàn nhạt kia.

Một lúc lâu su Càng Đàm mới ngừng cười, ngừng cười xong anh ta hứng thú dạt dào nói với Mạc Vân Quả: “Tiểu gia hỏa, cô ở cùng tôi thế nào? Thứ Lãnh Ngạo cho cô, tôi cũng có thể cho cô.”

Mạc Vân Quả:.....

Lãnh Ngạo vừa vặn đi vào:.....

Mạc Vân Quả còn chưa mở miệng nói chuyện đâu, đã nghe thấy giọng nói âm lãnh của Lãnh Ngạo.

“Tôi có thể cho cô ấy tình yêu, anh có thể sao?”

Càng Đàm khinh miệt cười một tiếng nói: “Anh có thể cho cô ấy tình yêu sao? A..... Từ điển của anh có từ này sao?”

Lãnh Ngạo khoanh tay trước ngực, nói với giọng điệu đương nhiên: “Không có từ này, nhưng tôi có từ tình thân, không phải có thể ở bên nhau sao?”

Càng Đàm càng cảm thấy khôi hài, anh ta cười nhạo một tiếng nói: “Lần đầu tiên tôi nghe thấy cách nói này đây.”

“Đó là do anh kiến thức hạn hẹp.” Lãnh Ngạo nhàn nhạt đáp một câu, sau đó đi tới bên người Càng Đàm, “Đứng lên.”

Càng Đàm nhún nhún vai đứng lên, đi tới bên người Mạc Dung ng ồi xuống.

Sô pha lún xuống một phân, Mạc Dung nhìn Càng Đàm, xích về bên kia một chút.

Càng Đàm thấy động tác của Mạc Dung, bĩu môi, nhưng cũng không nói gì thêm.

Lãnh Ngạo cũng không trực tiếp ng ồi xuống đi, mà c ần một cái đệm mới ng ồi xuống.

Ng ồi xuống xong Lãnh Ngạo gắt gao nhìn chằm chằm Mạc Vân Quả, hần gồ nhẹ lên mặt bàn nói: “Con gái ngoan của ba, con có nên giải thích cái gì đó với người ba này không?”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả ng ẩng đầu nhìn hần, nhấp miệng, không nói gì.

Lãnh Ngạo đẩy tập tài liệu mình c ần theo về phía trước, ý bảo Mạc Vân Quả lấy qua xem.

Mạc Vân Quả nhìn trái nhìn phải, cuối cùng đứng lên đi đến trước bàn làm việc, c ần lấy tập tài liệu.

Nội dung trong tài liệu là một loạt báo cáo về vỏ chuối, trong đó mục đầu tiên viết “Chứa một ít vật chất không rõ, có hoạt tính cực cao.”

Gần chỉ c ần một câu như vậy, Mạc Vân Quả đã biết, Lãnh Ngạo phát hiện ra cô khác thường.

Không thể không nói, viện nghiên cứu của Lãnh Ngạo đáng tin cậy, gần cả đêm đã đưa ra được thành quả giám định như vậy.

“Con gái tốt, có phải nên giải thích một chút hay không.” Lãnh Ngạo lại lặp lại.

Mạc Vân Quả đem đề lại trên mặt bàn nói: “Tôi không biết.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 645

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả không có khả năng đem hệ thống nói ra, đương nhiên cũng sẽ không có khả năng nói chuyện động phủ, cho nên câu trả lời tốt nhất đó là “Tôi không biết”.

Nhưng hiển nhiên, ba người ở đây đều không tin.

Mạc Vân Quả cũng không cần bọn họ tin tưởng cái gì, dù sao nhiệm vụ của cô cũng không phải công lược bọn họ, chỉ cần làm cho bọn họ đắm lên vỏ chuối té ngã mà thôi, không hơn.

Lãnh Ngạo đối với câu “Không rõ vật chất” này cực kỳ cảm thấy hứng thú, phải biết rằng “Hoạt tính vật chất” tuy rằng không ít, nhưng hoạt tính cực cao lại rất ít.

Mà ở trên phương diện y học, “Hoạt tính vật chất” đó là mấu chốt để trị liệu các loại ung thư.....

Lãnh Ngạo biết, trong một thời gian ngắn muốn Mạc Vân Quả nói cho hắn biết, tỷ lệ kia là rất nhỏ.

Huống hồ hiện tại thuật thôi miên của Càng Đàm đã mất đi hiệu lực.....

Nhưng mà, hắn có thời gian, hắn còn có rất nhiều thời gian, hắn có thể chậm rãi “Dạy dỗ” lỗ tai của cô, thẳng đến một ngày cô nguyện ý nói ra tất cả với hắn.

Đầu nói tình yêu sẽ làm một người trở nên mù quáng, biện pháp tốt nhất để giải quyết một người, ngoại trừ giết chết cô ta, đó là khiến cô ta yêu mình.

Lãnh Ngạo đương nhiên sẽ nghĩ đến về sau.

Đến nỗi trường hợp Mạc Vân Quả căn bản sẽ không yêu hấn này, Lãnh Ngạo chỉ có thể dùng hai chữ tỏ vẻ: Ha hả.....

Càng Đàm tò mò với nội dung tài liệu, anh ta đứng lên c ần tài liệu đọc lướt cực nhanh.

Đang xem đến đoạn “Hoạt tính”, anh ta cũng sửng sốt, hoạt tính cực cao, đây thực sự là vỏ chuối sao?

Càng Đàm vốn dĩ đã tò mò với Mạc Vân Quả, lần này liền càng thêm tò mò.

Anh ta ghé sát vào Mạc Vân Quả, nhìn chăm chăm cô nhìn tới nhìn lui, cuối cùng còn muốn sờ đầu cô, nhưng mà bị Mạc Vân Quả nhanh chóng tránh đi.

“Tiểu gia hỏa, xem ra, cô còn có rất nhiều bí mật.....”

Càng Đàm cảm thán một câu, tay cũng không hướng về phía đầu Mạc Vân Quả nữa.

“Nếu không có việc gì, tôi muốn đi về” Mạc Vân Quả lui về phía sau một bước, cũng không nhìn Lãnh Ngạo.

Lãnh Ngạo c ần tài liệu lên, qua vài phút sau mới nói: “Tôi muốn ăn chuối, buổi tối mua về đi.”

Mạc Vân Quả:.....

Ánh mắt Càng Đàm sáng lên, vội vàng nói: “Tôi cũng muốn ăn!”

“Ừ, giống như trên.” Mạc Dung lại khinh phiêu phiêu nói một câu.

Mạc Vân Quả:.....

“Ừ.” Mạc Vân Quả lên tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Sau khi Mạc Vân Quả đi khuất, Càng Đàm cùng Mạc Dung cũng lần lượt đi về.

Lãnh Ngạo lan bắt đầu tập trung vào công việc, nhưng trước khi bắt đầu công việc, hắn trình trình cấp tài liệu kia vào kết sổ.

Mạc Vân Quả sau khi đi khỏi công ty, cũng không có ý đi loạn, mà có kế hoạch tìm kiếm mục tiêu của mình.

Đầu tiên cô muốn đi tìm Tập Bạo, bởi vì người này có phạm vi hoạt động rất ít, không cần đoán cô cũng biết hắn ta ở đâu.

Trên thế giới này, có một chỗ chẳng phân biệt đêm tối hay ban ngày, đó là đấu trường ngầm.

Ở chỗ này, tràn ngập huyết tinh bạo lực, tràn ngập các loại mê dục vọng cùng tiếng gầm lớn.

Mọi người quan sát nhón đấu sĩ đấu võ, đánh bạc đặt cược, đạt được khoái cảm kích thích.

Ở chỗ này, chỉ cần anh có đảm lược[1] cùng ánh mắt, đã có phần thắng gấp trăm lần.

[1] Đảm lược: Không biết sợ hãi và giỏi tính toán sắp đặt

Nhưng đám người tụ tập chỗ này, đại đa số không phải vì tiền, mà là vì phần kích thích, cảm giác máu sôi trào kia.

Tập Bạo là một kẻ bạo lực, vũ lực của hắn ta cường hãn, thích máu tươi, thích xem người khác bị mình đánh lăn ra đất lăn lộn, một giây kia, cảm giác thỏa mãn trong nội tâm hắn sẽ được bùng nổ lớn nhất.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 646

Edit: Linhlady

Tập Bạo một ngày 24 tiếng đồng hồ, có tới 16 tiếng đầu ở nơi này, ngày đó khi Mạc Vân Quả nhìn đến hắn ta, hắn ta cũng đang trên đường đi đến đấu trường ngầm.

Nói trở về lần này mục đích của Mạc Vân Quả đúng là đấu trường ngầm.....

Đấu trường ngầm không phải người nào cũng có thể tùy tiện đi vào, anh có thể không giàu có, nhưng anh cần thiết phải có gan dạ sáng suốt, anh cũng có thể không có gan dạ sáng suốt, như vậy tất yếu anh phải có quan hệ.....

Tóm lại, nếu đến đấu trường ngầm không có người bảo lãnh để đi vào, nói như vậy là vào không được.

Giống như hiện tại Mạc Vân Quả đang đứng ở cửa đấu trường ngầm, nhưng cô lại không có cách nào đi vào.

Cái gọi là nhập khẩu thực chất đó là một quá trà phổ thông, bất kỳ ai cũng không tưởng tượng ra được, đây chính là cửa vào đấu trường ngầm.

Lúc này quán trà có tốp năm tốp ba người, mọi người đều đang nói chuyện trời đất, không hề để ý Mạc Vân Quả đứng ở nơi đó.

Lúc này người ở trong quán trà uống trà dường như cũng không biết sự tồn tại của đấu trường ngầm.

Mạc Vân Quả ánh mắt lóe lóe, đang nghĩ ngợi có nên trực tiếp đánh vào hay không, thì lại có người đi vào.

Anh ta nói với chủ tiệm câu gì đó, sau đó chủ tiệm dẫn anh ta đi nơi nào đó.

Vừa lúc, Mạc Vân Quả nghe được lời người nọ nói với chủ tiệm.

Vì thế, Mạc Vân Quả bèn chế đúng cách đem lời nói thuật lại một lần, quả nhiên, chủ tiệm mang cô vào đấu trường ngay.

Vừa đi vào nơi này, cơ thể cô tràn ra một cảm giác xao động.

Đó là chỉ số bạo lực quấy phá trong cơ thể con người, trong không khí ảm ảm còn có mùi máu tươi, có chút gay mũi.

Mạc Vân Quả đi đến một góc nhỏ, nhìn về phía trung tâm khán đài.

Lúc này ở trong trung tâm khán đài, đang diễn ra một trận tỷ thí.

Mà tình huống hiện tại, gần như là do một bên áp đảo.

Người trên đài đúng là Tập Bạo cùng một người đàn ông cao lớn thô kệch, Tập Bạo đem người kia đánh tới máu me đầy mặt, hơn nữa nhìn đáng vẻ không hề có ý dừng lại.

Người chung quanh giống như không có ý chỉ trích hành động này, bọn họ gần như, ảm ảm.

“Tiểu Quả Quả, lúc này có thể làm nhiệm vụ!”

“Chính xác chính xác, ném một cái vỏ chuối lên đi, hắc hắc hắc ~”

“Oa! Giống như nói rất có đạo lý!”

“Tiểu Quả Quả, mau lên đi! Mau lên đi!”

“Các người không cảm thấy như vậy có chút đáng khinh sao?”

“\ (▽) / không cảm thấy!”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cũng không ném vỏ chuối ở ngay lúc này, mà tìm được một chỗ báo danh tham gia luận võ, đi đến một chữ “Quả”, sau đó chờ đợi.

Đúng vậy, cô muốn ở trước mặt mọi người dùng vỏ chuối trượt ngã Tập Bạo.

Ở trước tên Mạc Vân Quả còn ba người, y theo tốc độ giải quyết của Tập Bạo, không ủa hai mươi phút là có thể kết thúc, đến lúc đó, cô phải lên sân khấu.

Mạc Vân Quả ở một bên nhìn, chờ đợi lên sân khấu.

Khi Mạc Vân Quả lên sân khấu, khán giả đang xem bỗng loạt cười ha ha.

“Ha ha ha! Đây là đứa bé từ đâu ra?”

“Đây không phải là nơi nên tới, về nhà bú sữa đi thôi!”

“Ha ha ha! Cười chết đại gia ta! Mau cút về nhà đi thôi!”

“Đúng thế đúng thế, đừng tới mất mặt xấu hổ!”

“Một hồi đừng khóc chảy nước mũi tìm mẹ nha! Ha ha ha ha! Tiếu thí hài!”

Các loại vui cười vang lên, Mạc Vân Quả vẫn như cũ một khuôn mặt lạnh lẽo.

Lúc này đánh cuộc đã bắt đầu, tỷ lệ đặt cược giữa cô và Tập Bạo đã tới 100:1.

Gần như tất cả mọi người đều đặt Tập Bạo, chỉ có một người đặt Mạc Vân Quả, mà người này, đó là tính “Dâm dục” Bạch Ngọc.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 647

Edit: Linhlady

Bạch Ngọc, tính “dâm dục”, nhiệt tình yêu thương tất cả mỹ nhân, bất kể là nam hay nữ, lạc thú lớn nhất của anh là phiên vũ phúc vũ.

Nguyên nhân Bạch Ngọc đặt cho Mạc Vân Quả cũng rất đơn giản, bởi vì Mạc Vân Quả là một mỹ nhân, hơn nữa lại còn là một mỹ nhá hiếm có.

Làm một người đàn ông thích mỹ nữ, đương nhiên anh sẽ không chút do dự đặt cho Mạc Vân Quả, đến nỗi ti ền gì đó, à..... Anh một chút cũng không thiếu.

Trở lại trên sân, Tập Bạo nhìn cô gái lùn lùn trước mắt, hắn ta liếc mắt một cái đã nhận ra Mạc Vân Quả đến tột cùng là ai.

Hắn ta khẽ nhú mày, há mồm hỏi: “Làm sao cô lại tới được đây?”

Mạc Vân Quả cũng không trả lời câu hỏi của Tập Bạo, mà bày dáng vẻ công kích.

Tập Bạo mày nhăn càng sâu, hắn ta cũng không tin Mạc Vân Quả có thể đánh đến thắng hắn ta, thậm chí hắn ta còn hoài nghi một ngón tay của hắn ta có đánh chết cô hay không.

“Tự cô nhận thua đi.” Tập Bạo khí phách nói.

Mạc Vân Quả lại không nghe lời hắn ta, mà trực tiếp hướng về phía hắn ta mà công kích mà đi.

Mạc Vân Quả trải qua quá rất nhiều thế giới, từ trước đến nay cô không phải kiểu người dậm chân tại chỗ, ở mỗi một cái thế giới, cô đều sẽ học tập rất nhiều đồ vật, thí dụ như võ thuật.....

Mạc Vân Quả trải qua thế giới tu tiên, tuy rằng cô không có linh khí, nhưng những chiêu thức kia cô đều ghi tạc trong lòng.

Mà những cái đó chiêu thức kia không thể nghi ngờ là lực sát thương thật lớn, hơn nữa sức lực của Mạc Vân Quả vốn dĩ không nhỏ, cho nên khi Mạc Vân Quả ra quyền với Tập Bạo, có một loại nguy cơ từ trong lòng hắn ta dâng lên.

Tập Bạo nhanh chóng tránh thoát công kích của Mạc Vân Quả, ánh mắt khi nhìn Mạc Vân Quả cũng mang theo một tia kinh ngạc.

“Cô.....” Hắn ta còn không có nói xong, công kích tiếp theo của Mạc Vân Quả cũng tới.

Cho dù là người trì độn đi chăng nữa, cũng biết được lúc này Mạc Vân Quả không hề nhu nhược như vẻ bề ngoài.

Trong lúc nhất thời, khán đài vốn dĩ yên ỉ càng thêm xao động.

Mọi người hưng phấn, rống giận, kích động.....

Tập Bạo dừng động tác, khoảng cách với Mạc Vân Quả 3 mét, hắn ta đánh giá cô cẩn thận, giống như đây là lần đầu tiên biết cô.

Mạc Vân Quả cũng không có động tác, cô chỉ nghĩ đến khi nào ném xuống vỏ chuối đem hắn ta vương ngã.

Tuy rằng trong đầu Tập Bạo hiện lên đủ loại ý niệm, nhưng thời gian cũng chỉ là mấy giây hít thở mà thôi.

Tập Bạo cười một tiếng, càng tấn công mãnh liệt về phía Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả lại một lần tránh thoát công kích của Tập Bạo, đồng thời nắm chặt nắm tay hướng tới bụng Tập Bạo.

Nắm tay nhỏ nhỏ đập vào bụng Tập Bạo, hắn ta chỉ cảm thấy có sức nặng ngày cân, bức hắn ta lui về phía sau vài bước, ánh mắt càng hiện hưng

phần.

Thật thú vị. Hẳn ta nghĩ như vậy.

Sau đó, Tập Bạo lại đấu với Mạc Vân Quả vài chiêu.

Thế công kích của Tập Bạo chủ yếu vào mệnh môn^[1] của đối thủ, chỉ cần một quyên đánh vào, trên cơ bản đều là nửa tàn.

Nửa tàn, lúc sau, Tập Bạo luôn thích đùa bốn bọn họ, chỉ có như vậy, hẳn ta mới có thể nhìn thấy biểu cảm tuyệt vọng của những kẻ thất bại kia.

Đó là biểu cảm thú vị cỡ nào.....

Mạc Vân Quả mỗi một lần đều có thể tránh thoát công kích của Tập Bạo, hẳn ta tuy rằng nhanh, nhưng Mạc Vân Quả càng nhanh hơn.

Mỗi một lần, Mạc Vân Quả đều có thể đánh được Tập Bạo, tuy rằng cũng không thể tạo thành một đòn trí mạng cho hẳn ta.

Đến sau đó, Tập Bạo đã có thể né tránh công kích của Mạc Vân Quả.

Người này là một thiên tài, ở phương diện đấu võ là thiên tài.

Hẳn ta sẽ theo thời gian chiến đấu càng ngày càng cường, đối thủ càng mạnh, hẳn ta lại càng mạnh hơn.

Người như vậy, rất khó bị đánh bại.

Thật ra Mạc Vân Quả cũng không nghĩ tới muốn chuyện đánh bại Tập Bạo, cô chỉ cần căn lúc Tập Bạo không còn sức né tránh, ném vỏ chuối khiến hẳn ta trượt ngã là được.

-----

[1] Mệnh môn: là trung điểm giữa thận trái và thận phải. Huỳnh Đình Kinh Bí Nghĩa của Lãnh Khiêm giảng: "Tả hữu tương đối, trung hư nhất

khiếu vimệnh môn, tức sinhmôn." (Thận trái và thận phải đối xứng nhau, khoảng trống ở giữa là một cái khiếu tên mệnh môn, cũng gọi là sinhmôn).

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 648

Edit: Linhlady

Sau khi đánh nhau mấy hiệp, thân thể hai người hoặc ít hoặc nhiều cũng có dấu hiệu xuống sức, chỉ từ tiếng thở dốc mọi người đều có thể nhận ra được.

Tiếng hít thở của Mạc Vân Quả so với bình thường cũng nặng hơn vài phần, còn Tập Bạo lại giống như cố ý thở hỗn hển hơn, mỗi một hô hấp đều mang theo hơi thở bạo ngược dày đặc.

Trên mặt Tập Bạo trước sau đều treo nụ cười, đúng vậy, hắn ta ưng phần như thế, vui vẻ như thế.

Hắn ta tung hoành này đấu trường ngầm nhiều năm, từ năm mười lăm tuổi đến bây giờ đã 25 tuổi, trong mười năm này, hắn ta dường như đã trở thành ông vua không ngai của đấu trường này.

Đã lâu hắn ta không được đánh một trận thống khoái như vậy rồi.

Huống chi, người trước mắt khiến hắn có thể thống khoái như thế lại là xon gái nuôi của Lãnh Ngạo, là tiểu công chúa mảnh mai kia.

A, cảnh tượng này nhìn qua tốt đẹp đến cỡ nào!

Rốt cuộc lý do gì khiến một cô gái mảnh mai trở nên cường hãn như thế? Hắn ta thật là tò mò!

Tập Bạo cùng Mạc Vân Quả lại chính diện giao phong một lần nữa, khi nắm đấm hai người chạm vào nhau, tạo ra một âm thanh thật lớn.

Mọi người hưng phấn thét chói tai, tương phản của Mạc Vân Quả mang lại cho bọn họ kinh hỉ thật lớn.

Lúc ban đầu, bọn họ cũng không nghĩ tới trận thi đấu này Mạc Vân Quả sẽ thắng, bọn họ chỉ cho rằng thú vui tà ác của Tập Bạo lại phát tác, hẳn chỉ muốn “Tra tấn” cô gái nhỏ này một chút thôi.

Trên thế giới này, chuyện tuyệt vọng nhất đó là người nghĩ rằng người có thể thắng được ai đó, cuối cùng lại bị người kia dấn vào đường cùng mệt mỏi.

Chuyện như vậy, ngấm lại đầu làm cho bọn họ huyết mạch sôi trào.

Nhưng Bạch Ngọc lại không nghĩ như vậy, anh gần như không chút do dự cho rằng Mạc Vân Quả sẽ thắng.

Anh rõ ràng thực lực của Tập Bạo, cũng hiểu tính cách của hắn ta, với tình huống này, rõ ràng Tập Bạo đáng ngang tay, nhưng tình huống cứ tiếp diễn như vậy, Mạc Vân Quả vẫn như cũ có thể cùng hắn ta bất phân thắng bại, không hổ là người anh coi trọng.

Trong lòng Bạch Ngọc với Mạc Vân Quả càng thêm vui mừng, anh chinh phục quá rất nhiều mỹ nhân, thanh thuần, yêu dã, sao lãng, thực nữ.

Nhưng tiểu nhân nhi thuần tịnh lạnh lẽo lại có khả năng bạo lực như vậy, anh còn chưa chinh phục qua đâu.

Anh đã có chút chờ không kịp muốn chinh phục cô, muốn nhìn thấy dáng vẻ trần trọc của cô dưới thân anh.....

Khóe miệng Bạch Ngọc cười càng thêm tà ác, thật giống như một con ác ma, muốn hấp dẫn mọi người tiến vào thế giới của anh.

Mà lúc này ở trên đài, Mạc Vân Quả tính toán thế lực của Tập Bạo, đánh giá còn dư lại 10%.

Chờ đến khi còn dư lại 5%, cô có thể ném vỏ chuối, lúc này lực chú ý của hắn ta hẳn là sẽ không quá mức tập trung với mặt đất, cô chỉ cần đem lực chú ý của hắn lên phía trên, sau đó ném xuống vỏ chuối là được.

Chỉ còn lại có 5% thể lực Tập Bạo hẳn là không thể phản ứng nhanh như vậy được, cho dù thần kinh có thể phản ứng, thì thân thể chưa chắc đã theo kịp.

Suy tính xong xuôi Mạc Vân Quả tiếp tục là tiêu hao thể lực của Tập Bạo.

Lại tiếp vài chiêu, Mạc Vân Quả biết thời cơ chín mùi của mình đã tới.....

Mạc Vân Quả lui về phía sau vài bước, sau đó tay phải nắm nắm tay, thẳng tắp hướng hướng về phía mặt Tập Bạo kà cung quyên.

Tuy rằng Tập Bạo không rõ vì sao Mạc Vân Quả sẽ đột nhiên tập kích mặt hắn ta, việc duy nhất hắn ta có thể làm là tránh né.

Cũng chính ở ngay lúc này, Mạc Vân Quả từ trong không gian hệ thống lấy ra vỏ chuối đã sớm chuẩn bị tốt, nhờ thân thể che dấu, nhanh chóng đem vỏ chuối ném về phía sau Tập Bạo.

Tập Bạo làm sao có thể nghĩ ra, hắn ta trực tiếp vững chắc dẫm lên vỏ chuối, sau đó cả người liền nằm ngửa xuống.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 649

Edit: Linhlady

"Oa! Té ngã!"

"Oa! Màn đánh nhau xuất sắc!"

"Cầu giờ phút này trong lòng Tập Bạo không có bóng ma."

"Tập Bạo: MMP."

"Phỏng chừng người xem ở hiện trường cũng là vẻ mặt mộng bức....."

"Đánh nửa ngày chỉ vì ném một cái vỏ chuối, cũng đủ lợi hại."

"Nhưng mà ta thấy màn đánh nhau này cực kỳ xuất sắc a ha ha ha ha!"

"Nhìn bọn họ đánh nhau, không biết vì sao nghĩ tới một từ: Bạo lực mỹ học."

"Ta quẩn chặt chấn run nhỏ bần bật....."

Mạc Vân Quả: (v ^ _ ^) v nhiệm vụ hoàn thành!

Tập Bạo khiếp sợ nhìn Mạc Vân Quả, cô gái này là chuyện như thế nào? Là cô ấy ném vỏ chuối đi? Là cô ấy đi?

Không đúng, trọng điểm chẳng lẽ không nên là vỏ chuối là từ đâu tới sao?

Cũng không đúng, trọng điểm hẳn là: Cô gái này vì sao muốn ném vỏ chuối?!

Tập Bạo chỉ cảm thấy mông mình ngã xong nở thành bốn cánh hoa rã, thật là ần ần đau.

Đương nhiên, so với đau đớn trên thân thể, cái càng quan trọng hơn là đau trong lòng.

Mẹ nó, đánh lão tử cho sáng khoái rồi làm thế này đây!

Mà động tác tiếp theo của Mạc Vân Quả càng là làm Tập Bạo càng thêm cuồng tảo (nóng nảy, điên rồ).

Sau khi Mạc Vân Quả xác định nhiệm vụ ở trên người Tập Bạo đã hoàn thành, nhấc tay, nói với trọng tài bên cạnh: "Tôi nhận thua."

Trọng tài:.....

Tập Bạo: 丶 (` 〃)?

Người xem:..... Cái quỷ gì!

Mạc Vân Quả cũng mặc kệ trọng tài có đồng ý hay không, trực tiếp nhảy xuống khỏi đài đấu, sau đó cực kỳ vui mừng rời đi.

Sau khi mọi người phục hồi lại tinh thần, chỉ nghĩ nói một lời: MMP[1]!

[1]Mụ bán phê (妈卖批): Phát âm là MA-MAI-PI, có thể viết thành từ viết tắtMMP. Đây là một từ mắng chửi vùng Tứ Xuyên, mang theo tính vũ nhục rất nặng, dịch thô ra tiếng Việt là "Đ-Ỉ M-Ệ M-À Y".

Tập Bạo càng giận sôi máu, loại cảm giác này tựa như rõ ràng sắp phải cao trào, mẹ. Lại bị đánh gãy!

Ngực Tập Bạo phập phồng, cả người trở nên càng thêm bạo ngược, hắn ta đứng lên, hung ác nhìn mọi người một cái, sau đó nhặt vỏ chuối rời đi.

A..... Xem ra, hắn ta phải tìm Lãnh Ngạo nói chuyện một trận! Một! Trận!!

Lúc này Bạch Ngọc đang ngó xem trên đài cũng kinh ngạc, tiểu mỹ nhân này chẳng lẽ là một kẻ gốc sao?

Rõ ràng là kết cục thắng cuộc, vì sao lại muốn từ bỏ?

Trong mắt Bạch Ngọc lóe tia sáng, khóe miệng lại gợi lên ý cười ý vị thân trường.

Có ý tứ, thật là có ý tứ.

Bạch Ngọc nhớ tới mình đặt cược cho Mạc Vân Quả một trăm vạn, cười đến càng thêm vui vẻ.

Có lẽ anh có thể thảo luận với cô một chút về vấn đề đặt tiền cược nhỉ?

Bạch Ngọc thông thả ung dung rời đi, lúc này có giá trị thật, giống như mình phát hiện một bảo bối.

Chỉ cần nghĩ một chút như vậy, toàn bộ thân thể Bạch Ngọc không nhịn được run rẩy lên vì hưng phấn.

Làm sao bây giờ? Thật muốn nhìn dáng vẻ run rẩy của tiêu mỹ nhân dưới thân thể mình.....

Mạc Vân Quả hoàn toàn không biết mình đã bị Bạch Ngọc nhớ thương, hai ngày đã hoàn thành hai người nhiệm vụ, còn năm người, có lẽ sẽ nhanh chóng được hoàn thành đi?

Dương nhiên, tất cả chỉ là một mình Mạc Vân Quả ngẫm nghĩ mà thôi.

Mạc Vân Quả rời khỏi đấu trường ngầm, tìm một nhà hàng, mỹ mãn ăn một bữa.

Mới vừa cơm nước xong, cô gọi điện cho Lãnh Ngạo.

Lãnh Ngạo cũng không nói gì thêm, cũng chỉ nói hai chữ "Về nhà" liền tắt điện thoại.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, cũng không về nhà, mà là tiếp tục suy nghĩ bối cảnh chuyện xưa, xem có thể tìm Bạch Ngọc ở nơi nào.

Làm người đáng tiếc đó là, cái người Bạch Ngọc này cũng không dễ tìm, hành tung quỷ dị, nhưng chỗ đáng giá nhất đó là, chỉ cần ở nơi có mỹ nhân, nhất định hẳn có mặt ở đó.

Nói đến mỹ nhân, giới giải trí khẳng định là nơi nhiều mỹ nhân nhất.

Mà trên người Bạch Ngọc, đúng giám đốc công ty giải trí lớn nhất thế giới này, cấp dưới không có một người nào xấu, một người cũng không có.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 650

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, quyết định đi tới công ty kia nhìn xem, có lẽ vận khí tốt có thể đụng Bạch Ngọc thì sao?

Nhưng mà, cuối cùng ý tưởng của Mạc Vân Quả vẫn thất bại.

Bạch Ngọc cũng không ở công ty, mà đang ở trong nhà Lãnh Ngạo.

Bạch Ngọc muốn đi điều tra một người đó là chuyện vô xùng đơn giản, anh chỉ cần phất tay với cấp dưới, không đến nửa giờ, toàn bộ tư liệu của Mạc Vân Quả đã được chuyển vào máy của anh.

Vì thế anh vui sướng quyết định đi tới nhà Lãnh Ngạo, chuẩn bị đem tiểu mỹ nhân về, “Dạy dỗ” thật tốt một phen.

Nhưng mà trên đường này, anh gặp Tập Bạo cũng đang hứng thú đi tìm Mạc Vân Quả, đương nhiên, hai người cùng nhau đi tới đây.

Đây cũng là vì lý do vì sao Lãnh Ngạo gọi cho Mạc Vân Quả kêu cô về nhà.

Lúc này ba người ngồi ở trong đại sảnh, ai cũng không nói câu nào, từng người làm việc của mình.

Lãnh Ngạo không biết Mạc Vân Quả vì sao lại đi trêu chọc hai vị này, nhưng nghĩ đến cũng không phải là chuyện gì tốt.

Cả người Tập Bạo tản ra hơi thở không vui, xem đáng về kia, nếu nhìn thấy Mạc Vân Quả, chỉ sợ muốn đem cô xé nát.

Ngược lại với Tập Bạo, Bạch Ngọc rõ ràng càng ôn hòa hơn một ít, nếu xem nhẹ ánh mắt tà niệm không hề che giấu kia, đại khái Lãnh Ngạo sẽ cho rằng Bạch Ngọc muốn làm bạn bè với Mạc Vân Quả.

Ba người chờ r ồi lại chờ, từ giữa trưa chờ tới lúc mặt trời lặn, Mạc Vân Quả mới trở v ề.

Mạc Vân Quả vừa ăn kem vừa v ề ừm..... Kem vị chuối.

Nhìn thấy ba người ng ồi trong đại sảnh, Mạc Vân Quả một miếng nuốt hết phần kem dư, may mắn dư lại không nhiều lắm, bằng không khả năng còn sẽ bị ghen lại.

Mạc Vân Quả nhấp nhấp miệng, tìm vị trí ng ồi xuống, lần này, là tình thế bốn người giằng co.

Ai cũng không muốn mở miệng nói trước, giống như đang tr ần mặc thi đấu, ai mở miệng trước người đó thua.

Đại khái mười phút trôi qua, Bạch Ngọc cười kh ẽ một tiếng, khoan thai mở miệng nói: “Tiểu mỹ nhân, em có bằng lòng đi với tôi không?”

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, tiểu mỹ nhân đang nói ai đây?

Bạch Ngọc đại khái bị phản ứng của Mạc Vân Quả chọc tới, tiếng cười của anh lớn hơn một ít, cả người càng trở nên nhu hòa.

Lãnh Ngạo liếc mắt nhìn anh, không nói gì.

Nhưng thật còn Tập Bạo, hắn ta gắt gao nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả, mang theo một tia bạo nộ nói: “Cô vừa r ồi vì sao nhận thua?”

Mạc Vân Quả tiếp tục chớp chớp mắt nói: “Bởi vì tôi đánh không lại anh.”

“Cái này không phải lý do.” Tập Bạo nói tiếp.

“Lý do, chuyện đạo lý, căn do, chuyện vì sao làm như vậy hoặc đạo lý gì làm như vậy.” Mạc Vân Quả dừng một chút tiếp tục nói, “Tôi cho rằng tôi không đánh lại anh, lý do tôi nhận thua đó là vì sao lại có đạo lý như vậy, đây không phải lý do, là vì sao?”

Tập Bạo, Lãnh Ngạo:.....

Bạch Ngọc: Thú vị thú vị ~

“Lợi hại nha tiểu Quả Quả, này TM cũng có thể!”

“Phốc, tiểu Quả Quả trực tiếp cho từ điển giải thích, ha ha ha ha, cười chết ba ba. (ôm bụng nhỏ của ta)”

“Này một đợt đổi lợi hại!”

“Ai, tiểu Quả Quả nhà cũng học được đổi người, không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy có chút vui mừng ㄟ (ㄟ ▽ ㄟ) ㄟ”

“Không biết vì sao hưng phấn (????) so tâm”

“Ta hỏi một chút, các người ai có thể nói tiểu Quả Quả nhà ta có thể đổi người như vậy! Cái này gọi là tri thức đổi người!”

“Không phải ta thôi, một mình ta có thể đổi mười vạn đại quân!”

“Đại huynh đệ, kìa ền chế chút, da trâu cũng bị thôi hư.”

“Ta không, ta sẽ không (điên cu ồng lắ đ ầu)”

Mạc Vân Quả:..... ㄟ (ㄟ _ ㄟ) ㄟ

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 651

Edit: Linhlady

Tập Bạo lại không nghe Mạc Vân Quả nói gì, hắn ta trực tiếp đứng lên, muốn kéo cổ tay Mạc Vân Quả lại bị cô linh hoạt né tránh.

“Cô lại đánh với tôi một trận.” Tập Bạo trực tiếp dùng ngữ khí ra lệnh mà nói.

Còn không chờ Mạc Vân Quả lên tiếng, Bạch Ngọc ở một bên đã nói xen vào: “Dựa vào cái gì? Tiểu mỹ nhân là của tôi, anh đã hỏi qua ý kiến của tôi chưa?”

Tập Bạo cười lạnh một tiếng đáp lễ: “Anh? Anh để Lãnh Ngạo ở chỗ nào?”

Bạch Ngọc liếc liếc qua phía Lãnh Ngạo trả lời: “Đem tiểu mỹ nhân tặng cho tôi, anh muốn cái gì tôi cũng cho anh, như thế nào?”

Lãnh Ngạo hơi hơi cúi đầu, tay phải vô ý thức vuốt ve ngón tay cái tay trái.

Hắn cũng không vội vàng trả lời câu hỏi của Bạch Ngọc, lần này, vừa hay tại ra có hội cho Tập Bạo phản bác.

“Chắc, Lãnh Ngạo cũng không thềm trả lời anh.” Tập Bạo cười lạnh một tiếng, ngược lại nói với Lãnh Ngạo: “Tôi không cần cô ấy, chỉ cần cô ấy đánh với tôi một trận là được.”

Lãnh Ngạo vẫn như cũ không nói gì, lần này, đến lượt Bạch Ngọc đổi ngược.

“Nha! Lãnh ngạo cũng không để ý tới anh sao!” Biểu tình của Bạch Ngọc cực kỳ thiếu đồn.

Tập Bạo hừ lạnh một tiếng, không thêm so đo với Bạch Ngọc.

Mạc Vân Quả nhìn trái nhìn phải, cuối cùng nói với Lãnh Ngạo: “Nếu như không có việc gì, tôi về phòng trước.”

Nói xong câu đó Mạc Vân Quả đứng lên muốn lên phòng, nhưng rẽ rành Lãnh Ngạo không có ý muốn thả cô đi.

“Con gái ngoan thân ái, con không thấy bản thân nên giải thích cái gì sao?”

Lãnh Ngạo vẫn như cũ cúi đầu, tay phải vẫn như cũ vuốt ve ngón tay cái tay trái.

Giọng nói của hắn vẫn thanh lãnh như cũ, nhưng trong lời nói kia lại có chút nghi ngờ ngấm.

Mạc Vân Quả quay đầu nhìn về phía Lãnh Ngạo, lắc đầu nói: “Tôi phải giải thích cái gì?”

Lãnh Ngạo cũng không nhìn Mạc Vân Quả, mà thấp thấp giọng nói: “Tỷ như, hai người kia vì sao lại ở chỗ này?”

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Tập Bạo nói: “Tôi cùng hắn đánh một trận, thua.”

Sau đó cô lại nhìn về phía Bạch Ngọc nói: “Người này tôi không quen biết.”

Bạch Ngọc nghe được Mạc Vân Quả trả lời, khóe miệng hơi cong, thật hay cho một câu không quen biết.....

Làm sao bây giờ, anh thật sự càng ngày càng thích tiêu mỹ nhân.....

Thật là có cá tính, cô như vậy, càng làm cho bản thân có thêm dục vọng.

Lãnh Ngạo hiển nhiên cũng không tin lời Mạc Vân Quả nói, ở trong mắt xem ra, nhất định là Mạc Vân Quả đi “Câu dẫn” bọn họ.

Hai người kia nhưng đều không phải kẻ an phận gì, cũng không phải loại người tùy ý thông đờng.

Nếu bọn họ đã tìm tới cửa, như vậy nhất định là Mạc Vân Quả trên chóc bọn họ trước.

Lãnh Ngạo nhìn thoáng qua Bạch Ngọc, nhàn nhạt nói: “Anh muốn cô ấy?”

“Đương nhiên.” Bạch Ngọc hơi cong môi nói.

Lãnh Ngạo đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm không hết ờn tại trên người nói: “Chúng ta đi nói chuyện đi ầu kiện.”

Nói xong, Lãnh Ngạo đi vào trong thư phòng trước, Bạch Ngọc nổi đuôi đi theo sau, mà Tập Bạo thấy thế cũng nhấc chân đi theo.

Trong toàn bộ quá trình này ba người không hề có ý hỏi qua ý kiến của Mạc Vân Quả, đối với bọn họ mà nói, Mạc Vân Quả cuối cùng chỉ là vật phẩm giao dịch mà thôi, đi hay ở, đều do một tay bọn họ định đoạt.

Mạc Vân Quả thấy ba người rời khỏi đại sảnh, cũng về phòng của mình.

Còn việc họ muốn nói cái gì, cô không có hứng thú.

Cuộc sống của cô, là do cô tự nắm giữ trong tay.

Cùng lúc đó, thư phòng đang triển khai một h ỡ biện luận xem đoạn thời gian kế tiếp Mạc Vân Quả sẽ ở cùng ai.

Cuối cùng, vẫn là Bạch Ngọc thuyết phục được hai người còn lại.

Lý do Bạch Ngọc có thể thuyết phục bọn họ rất đơn giản, anh có thể “Dạy dỗ” Mạc Vân Quả.....

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 652

Edit: Linhlady

Bạch Ngọc thích mỹ nhân, càng thích dạy dỗ bọn họ, đưa bọn họ từ một người có tự chủ thành một người chỉ quay quanh anh, đây là thế mạnh anh luôn tự hào.

Lãnh Ngạo biết Mạc Vân Quả không không phải là đứa con gái ngoan yêu mình kia, trước mắt thấy Bạch Ngọc cảm thấy hứng thú như thế, hẳn cũng thuận nước giong thuyền theo.

Hắn để ý, chỉ là họ vật chất hoạt tính ở vỏ chuối trong tay Mạc Vân Quả mà thôi.

Nếu Bạch Ngọc thật sự đem Mạc Vân Quả dạy dỗ thành công, không phải có thể nắm trong tay vật chất hoạt tính kia sao?

Huống chi, Lãnh Ngạo tin tưởng rằng, cho dù cô không phải con gái ngoan của hắn, ở sâu trong nội tâm của Mạc Vân Quả người cô yêu nhất vẫn là hắn.

Hắn chỉ cần có cơ hội lần này, để Mạc Vân Quả sáng tỏ lòng mình nhận ra điểm này mà thôi.

Mà Bạch Ngọc, đúng là người tốt nhất được chọn.

Còn lý do Tập Bạo đồng ý lại càng đơn giản hơn, hắn ta chỉ muốn đánh nhau với Mạc Vân Quả một trận mà thôi, còn về cô gái này, hắn ta không có một chút hứng thú nào.

Cuối cùng, khi Bạch Ngọc thông thả ung dung mở cửa phòng Mạc Vân Quả ra, vẻ mặt mỉm cười nói với cô phải đi cùng anh, phản ứng của Mạc Vân Quả là:.....

Bạch Ngọc sao với Mạc Vân Quả cao nửa cái đầu, bởi vì khoảng cách giữa hai người tương đối gần, Mạc Vân Quả chỉ cần ngẩng đầu thôi cũng có thể chạm cằm Bạch Ngọc.

Mạc Vân Quả lui về phía sau hai bước, lúc này mới có thể thấy biểu cảm trên mặt Bạch Ngọc.

Đó là một loại mỉm cười nị làm người lạnh xương sống.

Mạc Vân Quả:.....

Muốn nói nếu thật sự đi cùng Bạch Ngọc, tính ra cũng không tệ lắm.

Bởi vì Lãnh Ngạo nhiệm vụ trên người Lãnh Ngạo cùng Tập Bạo cô đã hoàn thành, cho nên cũng không có lý do tất yếu gì phải lưu lại ở bên người bọn họ.

Nghĩ như vậy Mạc Vân Quả liền gật gật đầu, lần này, tươi cười trên mặt Bạch Ngọc càng sâu hơn.

Cuối cùng, Mạc Vân Quả cùng Bạch Ngọc rời đi.

Nhưng mà trùng hợp một chỗ đó là, biệt thự của Bạch Ngọc cách biệt thự của Lãnh Ngạo không xa.

Bên ngoài biệt thự của Bạch Ngọc so với của Lãnh Ngạo còn hoa lệ hơn nhiều, vừa thấy chính là phong cách của anh.

Nơi nơi đâu là các loại đồ vật xa hoa, toàn bộ biệt thự trang hoàng sáng long lanh, có chút lóa mắt.

Từ cửa lớn đi vào, có một số lượng lớn hầu gái ăn mặc hở hang nghênh đón bọn họ.

Các cô ấy dùng giọng nói kiêu mị nói “Chủ nhân”.

Mạc Vân Quả:.....

“Oa oa oa! Cái này xem như kim ốc tàng kì ầu sao?”

“Oa oa oa! Thật nhiều mỹ nữ!”

“Oa! Nếu không phải biết tính tình Bạch Ngọc, ta còn cho rằng hắn là một tên biến thái.”

“Ta nếu như có một cái biệt thự như vậy, có nhiều mỹ nữ như vậy, kia..... Lão cha ta chỉ sợ muốn đánh chết ta (lệ ròng chạy đi —)”

“Phốc, ầu trên nhất định là tổ lái ôm cua thật gắt!”

“Ta chỉ muốn nói, Bạch Ngọc một người bá chiếm nhiều mỹ nữ như vậy, lương tâm bọn họ sẽ không đau sao!”

“Chẳng lẽ trọng điểm không nên là, các mỹ nữ x ăn mặt cực mát mẻ, mà lại gọi Bạch Ngọc là chủ nhân sao! Đây chính là xã hội pháp trị! Thế mà còn tồn tại cách gọi chủ nhân kia đấy!”

“Hu hu hu, người cùng người quả nhiên là không giống nhau.....”

“Lầu trên người thấy được chân tướng rồi đó 233333333333”

Mạc Vân Quả:.....

Bạch Ngọc thấy Mạc Vân Quả phát ngốc, hơi hơi để sát vào cô thấp giọng nói: “Không bao lâu nữa, cô cũng giống các cô ấy thôi.”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả rõ ràng có thể cảm nhận được ác ý từ đông đảo mỹ nữ xung quanh, cho dù cô có trì độn đi chăng nữa, cũng không thắng nổi ác ý của đám phụ nữ này.

Ý cười trên mặt Bạch Ngọc càng thêm rõ ràng, anh muốn chính là cái hiệu quả này.

Thời điểm tiêu mỹ nhân bị bài xích, cô có thể ỷ lại, chỉ có mình.....

Nhưng mà anh tính toán sai một chỗ đó là, Mạc Vân Quả cũng không yếu ới như anh tưởng tượng.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 653

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả tùy ý để Bạch Ngọc dẫn vào trong phòng, lúc này đã là thời gian bữa tối.

Vẫn như cũ là các mỹ nữ mặc quần áo mát mẻ bưng thật nhiều đồ ăn lên trên bàn, sau đó các cô đứng sang một bên, nhìn cô cùng Bạch Ngọc ăn.

Còn có hai cái mỹ nữ quỳ trên mặt đất, xoa bóp chân cho Bạch Ngọc.

Mạc Vân Quả:.....

Bạch Ngọc cũng không cần đưa, chỉ tùy tay chỉ chỉ một cô gái, sau đó nói: “Cô lại đây.”

Cô gái bị chỉ cực kỳ hưng phấn, bước đi từng bước đi từng bước nhỏ sau đó đi thật nhanh.

Đi đến bên người Bạch Ngọc, cũng không cần anh nói gì, cô ấy cần đưa, gấp đồ ăn sau đó đút cho Bạch Ngọc.

Mạc Vân Quả:.....

“Được..... Được TM thật biết hưởng thụ!”

“Ta..... Ta cũng cảm thấy như vậy!”

“Hu hu hu..... Người cùng người quả nhiên khác nhau, hu hu hu.....”

“Ta muốn biết, ta khi nào mới có thể có người đút!”

“Lên trên người cũng đừng nằm mơ, ha ha ha ha!”

“Ai, Bạch Ngọc này nhìn qua hào hoa phong nhã, nhưng không nghĩ tới là một tên mặt người dạ thú a!”

“Đúng vậy, một người bá chiếm nhiều mỹ nữ như vậy, cũng không phải là một cái mặt người dạ thú sao!”

Phòng phát sóng trực tiếp đối với Bạch Ngọc hâm mộ một trận, đương nhiên, ngữ khí vui đùa vẫn chiếm nhiều hơn.

Mạc Vân Quả ở một bên xem cảm thấy cạn lời, cô thấy hai quả cầu tuyết lớn của mỹ nữ kia sắp dính vào mặt Bạch Ngọc rồi.

Mạc Vân Quả cúi đầu nhìn nhìn bản thân, ừm..... Vẫn là như vậy tốt.

Bạch Ngọc vẫn luôn quan sát động tác của Mạc Vân Quả, vừa hay thấy cảnh đó, lập tức hiểu ý cô là gì.

Anh câu môi cười, mang theo một tia tà mị nói: “Yên tâm, xoa xoa rồi sẽ lớn.”

Mạc Vân Quả:.....

Mỹ nữ đang dứt đầu ăn cho Bạch Ngọc thấy vậy, khinh bỉ nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, sau đó run run thân thể, sau đó quả cầu tuyết lớn liền bắn lên mặt Bạch Ngọc, phát ra một tiếng “Bang”.

“Phốc, lợi hại!”

“Ta đã thấy cảnh dùng tay tát, lần đầu tiên có thể thấy có thể dùng cái đó để tát.”

“Lên trên người sai rồi, cái này không gọi là tát, cái này gọi là khâm phục. Thú 2333333333”

“Không hiểu vì sao muốn cười 2333333333”

“Ha ha ha ha ha! Cái loại thành tựu này tiểu Quả Quả nhà ta vĩnh viễn cũng đạt không được.”

“Ha ha ha! Thật sự không thể tưởng được cảnh tượng tiểu Quả Quả như vậy.”

“Đổi lại là tiểu Quả Quả, chỉ sợ là một cái tát đem người đánh bay đi thôi 233333333”

“Ha ha ha ha ha! Đừng làm cho ta dừng lại ~”

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Bạch Ngọc, mang theo một chút đồng tình.

Bạch Ngọc bị nhìn với ánh mắt này, có chút nghi hoặc nhìn Mạc Vân Quả, tiểu mỹ nhân đang đồng tình cái gì?

Đối với quả cầu tuyết lớn đập lên mặt anh, Bạch Ngọc có thể nói là thích thú, dù sao, không phải tất cả mọi người đều có thể hưởng thụ việc này không phải sao?

Huống chi, đối với mỹ nhân, Bạch Ngọc luôn có kiên nhẫn.

Trước mặt đại mỹ nhân đứt cơm còn chưa khiến anh chóng mặt, anh có thể khoan dung với cô ấy một chút.

Mạc Vân Quả yên lặng ăn cơm, Bạch Ngọc hí con mắt lại, âm thầm ghi nhớ để Mạc Vân Quả thích ăn.

Dù sao, không chế ẩm thực cũng là một phần của dạy dỗ.....

Cơm chiều qua đi, đó là thời gian đêm khuya dài dằng dặc.

Trong căn biệt thự lớn này, các mỹ nữ đều có phòng riêng của mình, mỗi ngày vào buổi tối, các nàng đều chờ mong Bạch Ngọc kéo các cô ra cửa, cùng các cô triền miên một đêm.

Đáng tiếc đó là, đại đa số thời điểm, các cô đều phải thất vọng.

Bởi vì Bạch Ngọc người này, từ trước đến nay chiếm được rồi sẽ không còn thích thú nữa.

Anh chỉ là ham thích với chuyện “Dạy dỗ” mà thôi, đến nỗi sau khi dạy dỗ, ha hả.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 654

Edit: Linhlady

Bạch Ngọc sắp xếp một gian phòng cho Mạc Vân Quả, mà phòng của anh, nằm ngay bên cạnh phòng cô.

Lại nói tiếp, từ khi Mạc Vân Quả bước vào căn biệt thự này, việc dạy dỗ cũng bắt đầu.

Bất kể là việc có nhiều mỹ nhân nghênh đón, hay là việc anh cuối đầu bái chuyện với cô, đều là một trong các phương thức đó.

Con người thật ra rất kỳ quái, ở trong một hoàn cảnh nào đó lâu dài, rất dễ bị đồng hóa.

Mà Bạch Ngọc đúng là muốn lợi dụng điểm này, đem Mạc Vân Quả dạy dỗ thành người của mình.

Nhưng mà đáng tiếc đó là, trước sau đều là Bạch Ngọc suy nghĩ nhiều.

Bởi vì Mạc Vân Quả tâm tâm niệm niệm chỉ có nhiệm vụ, cùng anh trở về, cũng chỉ vì nhiệm vụ của mình mà thôi.

Bạch Ngọc là một thiên tài, anh am hiểu nhân tâm, dễ dàng nắm được nhược điểm của người khác, anh trên giường. Phía trên càng xuất sắc.

Không có một cô gái nào có thể chống cự lại loại dụ hoặc này, bất kể là đáng người anh, tướng mạo, gia thế, hay là năng lực ở trên giường làm người dục tiên dục tử.

Bạch Ngọc đối với Mạc Vân Quả là kiểu nhất định phải được, chút nào không biết anh đem Mạc Vân Quả coi là vật trong tay, mà Mạc Vân Quả đối nh, bất quá chỉ là một mục tiêu nhiệm vụ mà thôi.

Từ nào trình độ nào đó mà nói, giữa cô và anh, đâu là quan hệ lợi ích lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Bạch Ngọc sắp xếp phòng cho Mạc Vân Quả xong, cũng không để cho Mạc Vân Quả trực tiếp về phòng, mà mang theo cô tham quan phòng của các cô gái khác.

Mỗi một mỹ nhân trong phòng đều có đặc điểm riêng của mình, cần thận quan sát sẽ phát hiện, những điểm này tương tự với tính cách của các cô ấy.

Mỹ nữ bóng hồng thích màu đỏ, mỹ nữ ôn nhu thích màu lam, đáng tiếc đó là, cũng không có màu hoàng kim.

Bạch Ngọc đến mỗi phòng, trong phòng mỹ nữ đều sẽ thụ sủng nhược kinh, các cô dùng cái loại ánh mắt vô cùng khát vọng cùng thành kính nhìn Bạch Ngọc, thật giống như đang nhìn các cô thất thần vậy.

“Oa..... Tham quan nhiều phòng như vậy, ta muốn nói với Bạch Ngọc: Lão đại! Nhận của em một lạy!”

“Lầu trên người thật không có khí khái nam tử, xem xong mấy phòng của Bạch Ngọc ta chỉ muốn nói: Sư phụ! Nhận của đồ nhi một lạy!”

“Không cốt khí, hừ! Vẫn là ta tốt, ta chỉ biết nói với Bạch Ngọc một câu: Ba ba!”

“..... Các người thật là đủ rồi!”

“Không đủ không đủ, ta suốt đời mộng tưởng đó là nữ thẳng trở thành nữ nhân của ta, nếu ta có được công lực như Bạch Ngọc, còn sợ nữ thần không đi theo ta sao! Vì nữ thần, ta chỉ muốn nói với Bạch Ngọc: Tổ tông!”

“Ta chỉ yên lặng nhìn các người bá Bạch Ngọc, nhưng mà Bạch Ngọc cũng không biết 2333333333”

“Đau lòng, các người có thể hay không đừng nói ra!”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả xem xong tất cả phòng, trong đầu thật ra chỉ có một ý niệm, vì sao không có phòng có màu hoàng kim?

Vì thế, Mạc Vân Quả hóa thân cho thỏa đáng thành đứa bé hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc: “Vì sao không có phòng màu hoàng kim?”

Bạch Ngọc sững sốt, hiển nhiên cũng không nghĩ tới Mạc Vân Quả sẽ có loại phản ứng này.

Ngây ra một lúc, tiếp theo là tiếng cười thanh thúy.

Phản ứng của tiểu mỹ nhân thật thú vị, nên nói không hổ là tiểu mỹ nhân anh coi trọng sao?

Bạch Ngọc gõ gõ đầu Mạc Vân Quả đầu: “Bởi vì màu hoàng kim quá quê mùa.”

Mạc Vân Quả: Có chút tức giận!

Khuôn mặt Mạc Vân Quả lạnh lẽo, cực kỳ nghiêm túc đứng đắn nói: “Anh quê mùa, anh quê mùa nhất! Cả nhà anh đầu quê mùa!”

Bạch Ngọc:.....Σ(°△°|||)

Bạch Ngọc lần đầu tiên nghe thấy người mắng chửi như vậy, không biết vì sao, anh lại cảm thấy có chút đáng yêu.

Vì thế anh không thể ức chế lớn tiếng bật cười, thanh âm lớn tới nỗi cả biệt thự đầu nghe thấy.

Mạc Vân Quả: Tức giận a! — へ —

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 655

Edit: Linhlady

Giờ khắc này, Mạc Vân Quả cảm nhận được cảm giác vô lực.

Cô lập tức túm lấy cánh tay Bạch Ngọc, nói lại thật nghiêm túc: “Màu hoàng kim không quê mùa! Nó là màu đẹp nhất trên thế giới, không gì sánh nổi.”

Có lẽ là do sức lực Mạc Vân Quả quá lớn, có lẽ là ngữ khí Mạc Vân Quả quá mức nghiêm túc, càng có lẽ, do ánh mắt của cô quá sáng ngời, tóm lại, Bạch Ngọc sững sờ ở nơi đó, thật lâu không nói chuyện.

Sửng sốt vài giây sau, Bạch Ngọc trở tay bắt lấy cổ tay Mạc Vân Quả, ánh mắt chưa từng nghiêm túc như vậy.

“Đúng vậy, màu hoàng kim là màu đẹp nhất trên thế giới, không gì sánh nổi.”

Mạc Vân Quả liên tục gật đầu, đúng vậy, đúng là như vậy không sai!

Bạch Ngọc cong môi cười, dạy dỗ giống như rất thuận lợi nhỉ.....

Mạc Vân Quả nào đâu biết tâm tư của Bạch Ngọc, vừa nghe thấy Bạch Ngọc nói câu kia, cô liền thấy cao hứng.

Đúng vậy, màu hoàng kim là màu đẹp nhất trên thế giới này, không gì sánh nổi.

Sau đó, Mạc Vân Quả theo Bạch Ngọc đi về phòng của mình.

Đây là một căn phòng thuần sắc trắng, giống như Mạc Vân Quả hiện tại, không nhiễm một hạt bụi.

Nhưng Bạch Ngọc tin tưởng, rất nhanh, rất nhanh, trong mắt cô sẽ xuất hiện thứ khác.

Mạc Vân Quả đi vào phòng, sau đó nhìn Bạch Ngọc đang chuẩn bị đi vào theo, phanh một chút giữ cửa đóng lại.

Bạch Ngọc:..... Cái quỷ gì?!

Mạc Vân Quả đóng cửa lại, vỗ vỗ tay, tỏ vẻ mình làm giỏi quá!

Sau đó cô nhìn chung quanh bốn phía, nhảy bèn phát hiện cameras.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, dùng phương thức cực kì bạo lực tháo cameras.

Bạch Ngọc đang theo dõi khi nhìn thấy màn này:.....

Bạch Ngọc cảm thấy, thật sự không hổ danh là mỹ nhân anh coi trọng.....

Mạc Vân Quả dỡ bỏ tất cả cameras, sau đó để Đoàn Tử kiểm tra đo lường một lần, để tránh để sót.

Sau khi xác nhận không có cameras, Mạc Vân Quả lúc này mới đi tắm rửa rửa mặt chuẩn bị ngủ.

Cả ngày hôm nay cũng coi như là mệt mỏi, dù sao cũng đánh nhau với Tập Bạo một trận, tuy rằng cô không bị thương, nhưng hoặc nhiều hoặc ít cũng có một ít mệt mỏi, càng đừng nói đến việc nhìn một đồng còi tuyệt của mỹ nhân.....

Sau khi sửa soạn xong Mạc Vân Quả nằm lên trên giường, vùi vào trong ổ chăn, sau đó nói với phòng phát sóng trực tiếp một tiếng “Ngủ ngon”, Mạc Vân Quả liền tiến vào mộng đẹp.

Qua sau đó không lâu, phòng phát sóng trực tiếp cũng đóng cửa, nhìn đáng vẻ, tất cả mọi người đều tiến vào mộng đẹp, tất cả mọi chuyện trôi qua cũng xem như bình thường.....

Sáng sớm hôm sau, có người tới gõ cửa phòng Mạc Vân Quả.

Người gõ cửa đứng là mỹ nữ hôm qua đút cơm cho Bạch Ngọc, tính cách của cô ấy thuộc kiểu tinh xảo kiêu mị, một cái cau mày một nụ cười, đều tỏa ra nét quyến rũ.

Khi Mạc Vân Quả mở cửa, đã thấy được mỹ nhân kiêu mị đang mỉm cười nhìn mình.

Mạc Vân Quả:.....

Bị một cô gái vô cùng then thừng nhìn, không biết vì sao, luôn cảm thấy vi diệu.

Lý Nghiên cũng không để ý Mạc Vân Quả, cái cô ấy để ý là Bạch Ngọc trong phòng cô kia.

Đúng vậy, Lý Nghiên vẫn luôn nhìn vào trong phòng Mạc Vân Quả, cô ấy cho rằng, đêm qua Bạch Ngọc ngủ ở đây.

Đáng tiếc để cho cô ấy thất vọng đó là Bạch Ngọc không hề ngủ ở nơi này.

Tức khắc, hiểu cảm trên mặt Lý Nghiên thay đổi.

Đó là một loại khinh bỉ mang theo cảm giác cao cao tại thượng, cô ấy đang tính nói mát Mạc Vân Quả vài câu, cửa phòng đối diện đã mở ra, Lý Nghiên vội vàng xoay người, liền thấy được Bạch Ngọc mặc quần áo chỉnh tề

Lý Nghiên vội vàng hơi cúi đầu, gương mặt ửng đỏ, hai tay hơi hơi vuốt ve, vũ mị lại xấu hổ.

Chứng kiến một cô gái thay đổi sắc mặt nhanh chóng - Mạc Vân Quả:.....

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 656

Edit: Linhlady

“Oa! Hiện tại các cô gái nhỏ đều lật mặt nhanh vậy sao?”

“Nhưng chẳng ra gì!”

“Ta thật là bội phục đám phụ nữ này, nhìn thấy đàn ông là một vẻ, không nhìn thấy đàn ông lại thành dáng vẻ khác.”

“Chẳng lẽ đáng thương nhất không phải là đám đàn ông kia sao? Vĩnh viễn không nhìn thấy được bộ mặt thật của phụ nữ?”

“Ha ha ha ha ha! Lời này nói ra, đột nhiên thấy đồng tình với Bạch Ngọc!”

“Trên lầu là ngọc tử sao? Bạch Ngọc sao có thể không biết?”

“Đúng vậy, y theo chỉ số thông minh của Bạch Ngọc, hẳn không có khả năng không biết.”

“Hắn không nói, không đại biểu hẳn không biết 233333333333”

“Lời này nói thật chính xác!”

Mạc Vân Quả:..... Ừ, thật chính xác.

Mạc Vân Quả đương nhiên cũng tin tưởng Bạch Ngọc hiểu đám phụ nữ ở đây là loại người gì.

Bạch Ngọc cũng không thèm cho Lý Nghiên một ánh mắt, mà đem sự chú ý đặt lên người Mạc Vân Quả.

Lúc này Mạc Vân Quả còn chưa rửa mặt, vừa mới bị đánh thức cô còn đang buồn ngủ mơ mơ màng màng.

Rõ ràng là loại hình cao lãnh lạnh nhạt, lúc này bởi vì cảm giác mơ màng lại có chút đáng yêu, những sợi tóc cũng lung tung rối loạn, thậm chí còn có mấy sợi dựng lên, thoạt nhìn càng thêm đáng yêu ngốc manh.

Ánh mắt Bạch Ngọc lóe lóe, khóe miệng cũng không cấm nổi lên một mạt ý cười.

Nên nói không hồ là con gái của Lãnh Ngạo sao? Đáng yêu như vậy, anh cũng có chút không đành lòng.....

Bạch Ngọc chậm rãi đi qua, Lý Nghiên cho rằng Bạch Ngọc muốn đi lại chỗ cô ấy, chỉ nghe tiếng tim đập liên hồi, cô ấy ngẩng đầu, trên mặt là biểu cảm dục cự còn ngênh.

Đáng tiếc đó là, Bạch Ngọc trực tiếp lướt qua cô ấy, đi lại chỗ Mạc Vân Quả.

Bạch Ngọc ôm đồm cần lấy cổ tay Mạc Vân Quả, kéo cô đi vào trong phòng, sau đó “Phanh” một tiếng đóng cửa lại.

Ở trong lúc đóng cửa, Lý Nghiên còn mơ hồ nghe được Bạch Ngọc nói “Không cần nhìn người phụ nữ kia, ô uế mắt em.”

Giờ khắc này, ghen ghét phần hận ở trong lòng Lý Nghiên nổi mạnh, cô ấy nắm chặt nắm tay, móng tay hung hăng đâm vào lòng bàn tay, mà bản thân lại không cảm giác được đau đớn.

Lúc này phòng trong, Mạc Vân Quả hất tay Bạch Ngọc ra, sau đó lui về phía sau vài bước, gắt gao nhìn chăm chăm anh.

Bạch ngọc nhún nhún vai nói: “Ngoan, tiểu mỹ nhân, không cần khẩn trương như vậy, tôi cũng sẽ không ăn em.”

Khi Bạch Ngọc nói đến từ “Ăn”, còn đặc biệt ái muội liếm liếm môi.

“Bạch Ngọc nói lời này, chỉ có quỷ tin!”

“Không, lần trên người sai rồi, ta là một con quỷ, nhưng ta không tin!
\\ (͡ ▽ ͡) //

“Ha ha ha! Cười chết!”

“Tiểu Quả Quả, người cảm thấy hắn nói ăn thật là ăn nghĩa đen sao?”

“Người hỏi tiểu Quả Quả, tiểu Quả Quả nàng biết không?”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, quyết đoán ở phòng phát sóng trực tiếp nói: “Ta biết.”

Cô dừng một chút tiếp tục nói: “Theo như lời các người nói hàm nghĩa ‘ăn’ còn có một cái, ở thế giới động vật gọi là giao phối, ở thế giới nhân loại, gọi là nhu cầu sinh lý.”

“Không biết vì sao, nghe được tiểu Quả Quả nói như vậy, lập tức không có mỹ cảm 233333333333”

“Đồng cảm.....”

“Cho nên, đây là môn sinh khoa học tự nhiên trong truyền thuyết sao?
\\ (͡ ▽ ͡) //

“Vậy hành vi sinh lý nói như thế nào?”

“Ừm..... Đại khái là: Diên long đảo phượng? Phiên vũ phúc vũ?”

“Lần trên lợi hại!”

Mạc Vân Quả:.....

Bạch Ngọc nhìn Mạc Vân Quả lại đang ngẩn người, cười khẽ.

Tiểu mỹ nhân dường như rất thích phát ngốc đầu.....

Nhưng mà nhìn cũng rất đáng yêu.

Bạch Ngọc ở trong lòng nghĩ như vậy, càng vừa lòng với Mạc Vân Quả.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 657

Edit: Linhlady

“Tiểu mỹ nhân, ngoan, đi rửa mặt đi, hoặc là nói, em còn muốn cùng tôi ngủ tiếp sao?” Bạch Ngọc xoa xoa tóc Mạc Vân Quả, cực kỳ ôn nhu nói.

Mạc Vân Quả nhìn anh một cái, quyết đoán xoay người tiến vào toilet, bắt đầu rửa mặt.

Bạch Ngọc nhún nhún vai, với hành vi này của Mạc Vân Quả cũng không cảm thấy thất vọng.

Anh nhìn chung quanh bốn phía phòng, ngoại trừ cameras bị phá hư ra, Mạc Vân Quả gần như không đụng vào đồ khác trong phòng.

Bất kể là nội y tình thú đặt trong tủ quần áo, hay là các loại trang sức đặt trong ngăn kéo.

Bạch Ngọc lại nhìn thoáng qua máy tính, không có dấu vết sử dụng qua.

Nói cách khác, tiểu mỹ nhân ở hủy đi xong cameras, lúc sau, thật sự ngoan ngoãn ngủ?

Ừm..... Nếu như không nhớ lần mà nói, lúc ấy hình như mới 9 giờ.

Bạch Ngọc lại nhìn thoáng qua thời gian hiện tại, ừm..... 8 giờ.

Tiểu mỹ nhân ngủ mười một tiếng đồng hồ còn không tỉnh ngủ, thật là một con mèo nhỏ lười.....

Nghĩ đến đây, ý cười trên mặt Bạch Ngọc càng thêm rõ ràng.

Mạc Vân Quả vừa vặn rửa mặt xong đi ra:.....

Mạc Vân Quả sờ sờ cánh tay mình, ừ..... Thật nhiều da gà nổi lên.

Vì sao cô lại cảm thấy Bạch Ngọc cười ghê tởm như thế nhỉ?

Xem ra, cô phải nhanh một chút đem vỏ chuối ném ra hoàn thành nhiệm vụ thôi.

Nhưng đáng tiếc đó là cả trong không gian hệ thống lẫn cả động phủ đầu không có vỏ chuối.

Vốn dĩ ở trong không gian hệ thống đã chuẩn bị vỏ chuối rồi, thế nhưng bị Đoàn Tử coi như rác rưởi xử lý, Mạc Vân Quả tỏ vẻ cô cũng rất bất đắc dĩ ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

Bạch Ngọc nhìn thấy Mạc Vân Quả ngoài, muốn kéo tay cô, nhưng mà bị Mạc Vân Quả tránh đi.

Bạch Ngọc cũng không giận, anh giống như không nhận ra Mạc Vân Quả bài xích, vẫn như cũ cười tủm tỉm nói: “Đi thôi, đi xuống ăn bữa sáng.”

Mạc Vân Quả gật đầu, đi theo phía sau Bạch Ngọc.

Dưới lầu, vẫn như cũ là các mỹ nữ quần áo hở hang, các cô dùng cái loại ánh mắt khát vọng nhìn Bạch Ngọc, khiến Mạc Vân Quả ở ven cạnh cảm giác da gà trên người lại có xu hướng nổi lên.

Cho dù Mạc Vân Quả lại trì độn, cũng bị ánh mắt kia của đám mỹ nhân làm cho không trì độn nổi.

Bạch Ngọc giống như không có cảm xúc gì, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, không có gì không được tự nhiên.

“Tiểu mỹ nhân, em thích cái gì?” Bạch Ngọc nhìn như tùy ý hỏi.

Mạc Vân Quả đang nghĩ cách hoàn thành nhiệm vụ cũng không thông qua não xử lý, trực tiếp trả lời nói: “Chuối.....” Vở.

Bạch Ngọc sửng sốt, theo sau từ trong mắt nhận nhạo ý cười, từng vòng nhận nhạo mở ra, thật giống như đùa bỡn tâm xao động.

“Như vậy à.....” Bạch Ngọc cố ý đè thấp giọng nói trả lời.

Mạc Vân Quả:..... Đột nhiên có một loại dự cảm xấu.

Sự thật chứng minh, dự cảm của Mạc Vân Quả chuẩn xác, khi ăn sáng xong, đã có người mang một xe tải chuối lại đây, đúng vậy, một xe tải chuối lớn!

Chuối đôi ở bể bơi, nước trong bể bơi bị rút cạn.

Chuối tràn lan ở mặt trên, đầy một tầng.

Sau đó Bạch Ngọc mang theo một đám mỹ nhân đến bể bơi, đương nhiên, Mạc Vân Quả cũng ở trong đó.

Chỉ thấy Bạch Ngọc nằm ở ghế trên, nhàn nhạt nói: “Vừa lúc nhàm chán, các người tới ăn chuối đi, ai ăn nhiều nhất, ăn vũ mị nhất, khiến tôi hài lòng, tôi sẽ ban thưởng cho người đó.....”

Bạch Ngọc nói tới đây, ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, môi mỏng khẽ mở.

“Ăn chuối của tôi ~”

Mạc Vân Quả:.....

Các mỹ nữ: Ăn! Ăn! Ăn! Ăn chuối!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 658

Edit: Linhlady

Vì thế, ở bể bơi to như vậy, xuất hiện một tình huống.

Một đoàn các mỹ nữ ăn mặc mát mẻ thi nhau cướp chuối, dùng các loại tư thế dụ hoặc kỳ ba, các loại biểu cảm quyến rũ, vài người còn phát ra âm thanh không rõ khi ăn chuối!

“Không biết vì sao, thấy một màn như vậy, từ đây về sau, ta đối chuối lần nữa có bóng ma.”

“Ta cũng thế.....”

“Yên lặng buông chuối trong tay, ngoan ngoãn gặm quả táo.”

“Một màn này, thật là..... Cay đôi mắt á!”

“Ô ô ô..... Chuối làm sai cái gì, các người lại làm như vậy với nó?”

“Chuối dùng bên như vậy, các người làm sao có thể ăn nó!”

“Σ(°△°|||) dùng bên là cái quỷ gì?!”

“Khụ khụ..... Thật ra một màn này cũng thật đặc sắc, ta lần đầu tiên nhìn thấy có người dùng chân ăn chuối ha ha ha!”

“Vị mỹ nữ kia mạch não cũng là kỳ ba, loại này tư thế nơi nào quyến rũ! Quả thật cay đôi mắt lắm đấy!”

“ㄋ (͡ ▽ ͡) ㄎ đại khái đây là quyến rũ trong suy nghĩ của cô ta đi.”

Mạc Vân Quả nhìn một vòng các mỹ nữ đang ăn chuối, yên lặng đi tới cạnh bể bơi, cong lưng nhặt lên một quả chuối không bị các mỹ nữ “Ô nhiễm”, sau đó lột vỏ, yên lặng cắn một ngụm.

Bạch Ngọc vẫn luôn nhìn Mạc Vân Quả: Không hổ là tiểu mỹ nhân, thật là một dòng nước trong.

Mạc Vân Quả ăn xong một quả cũng không tiếp tục ăn, dù sao cô chỉ cần một cái vỏ chuối mà thôi.

Mà sở dĩ lựa chọn tự mình ăn, thật sự là do đám mỹ nữ kia quá tàn phá chuối, vỏ chuối kia, ừ..... Không cần phải nói đến.

Những cô gái kia ăn xong một quả cũng không ngừng lại, tiếp tục ăn ăn ăn, cũng thật kịch liệt.

Không đến nửa tiếng, một xe tải chuối cũng biến mất.

Kà ăn nhiều nhất, đó là Lý Nghiên.

Lý Nghiên kiêu ngạo ngẩng đầu, đồng thời ánh mắt nhìn chăm chăm Bạch Ngọc, chờ mong anh sủng hạnh mình.

Bạch Ngọc nhìn chung quanh một vòng, chỉ Mạc Vân Quả nói: “Tiểu mỹ nhân, lại đây, tôi mời em ăn chuối.”

“Chuối” nơi nào, không cần nói cũng biết.

Mạc Vân Quả ở phòng phát sóng trực tiếp được mọi người phổ kiến thức, đương nhiên cũng biết “Chuối” trong lời của Bạch Ngọc đến cùng là đùa gì.

Đối với việc này, Mạc Vân Quả tỏ vẻ, cô thật sự không có chút hứng thú với ***** của đàn ông một chút nào.

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Tôi không ăn.”

Bạch Ngọc dường như đã biết trước phản ứng của cô, anh chỉ là cười nhẹ một tiếng nói: “Phải không?”

“Ừ.” Mạc Vân Quả gật đầu nói, cô không ăn.

Bạch Ngọc thở dài một hơi, nhìn chung quanh một chút mọi người nói: “Vây thật đúng là đáng tiếc.”

Chúng mỹ nữ nghe được lời này, sôi nổi căm thù Mạc Vân Quả, cô gái này làm sao vậy? Chủ nhân ban thưởng cho cô mà lại không cần? Thế mà dám cự tuyệt chủ nhân, tuyệt đối không thể tha thứ!

Bạch ngọc thông thả ung dung đứng lên, hướng tới vị trí của Mạc Vân Quả, anh tưởng, lúc này nếu như có vài hành động đức giốn nhỏ với tiểu mỹ nữ, như vậy định ý của các cô gái khác với cô càng lớn hơn, đến lúc đó, tiểu mỹ nhân có thể dựa vào, chỉ có mình.....

Mà lúc này Mạc Vân Quả lại nhìn chăm chú vào bước chân của Bạch Ngọc, một bước hai bước.....

Mạc Vân Quả ngẩng đầu, gât gao nhìn chăm chăm Bạch Ngọc, ánh mắt giao nhau, cùng lúc đó, Mạc Vân Quả nhanh chóng ném vỏ chuối ra.

Nhưng mà dường như Bạch Ngọc đã nhận ra gì đó, nhanh chóng cúi đầu, tuy rằng đã dẫm phải vỏ chuối, nhưng vẫn nhanh chóng ổn định thân thể.

Bạch Ngọc nhìn vỏ chuối dưới chân, lại nhìn về phía Mạc Vân Quả, ánh mắt càng thêm nóng cháy.

Thì ra là thế, thì ra là thế, nguyên lai..... Như thế.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 659

Edit: Linhlady

Khi mang Mạc Vân Quả trở về, trong lòng Bạch Ngọc có một nghi ngờ.

Đặc biệt tối qua khi thấy Mạc Vân Quả tháo cameras, nghi ngờ trong lòng Bạch Ngọc càng lớn hơn.

Tuy rằng người ngoài đều nói, con gái Lãnh Ngạo rất yêu hắn, có thể vì hắn mà chết.

Nhưng mà, trong mắt Bạch Ngọc, Mạc Vân Quả không hề yêu Lãnh Ngạo, thậm chí một chút cũng không có.

Dương nhiên, thứ gọi là tình yêu này cũng không phải anh có thể nhìn thấu.

Anh khó hiểu đó là, nếu như cô thật sự yêu Lãnh Ngạo sao lại có thể theo anh về?

Đặc biệt là tối hôm qua Mạc Vân Quả phá hư cameras trong phòng, Bạch Ngọc ngay lập tức biết Mạc Vân Quả không phải đến quyến rũ mình.

Như vậy, như vậy làm sao cô có thể dễ dàng đồng ý theo mình?

Sự nghi ngờ này thắng đến vừa rồi mới được cởi bỏ, đúng vậy, ngay ở vừa rồi.

Khi Bạch Ngọc nhìn thấy vỏ chuối ở dưới chân, ngay lập tức biết được chân tướng.

Cái chân tướng này ở trong mắt Bạch Ngọc có chút buồn cười, thậm chí có chút không đầu vào đầu, nhưng có thể xác định đó là, đây là lời giải thích tốt nhất.

Mạc Vân Quả sở dĩ sẽ đến nơi này, là vì lấy vỏ chuối vương ngã anh, giống như ở dưới đầu trường vương ngã Tập Bạo.

Hơn nữa, Bạch Ngọc còn có một suy nghĩ lớn mật, Lãnh Ngạo hản là cũng bị Mạc Vân Quả ném vỏ chuối vương ngã.

Thật là thú vị không phải sao?

Trước kia đâu là bọn họ không chế nhân dinh của người khác, mà hiện giờ, lại có người muốn không chế nhân anh của bọn họ.

Tuy rằng Bạch Ngọc cũng không biết dùng vỏ chuối vương ngã bọn họ có ý nghĩa gì, nhưng trực giác nói cho anh, tất cả chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vẻ vờ ngoài.

Giờ khắc này, tâm tình của Bạch Ngọc đối đãi với Mạc Vân Quả cũng không phải là dạy dỗ nữa.

Anh biết, Mạc Vân Quả ôm mục đích tính tiếp cận bọn họ, nhất định là lúc trước bị người nào đó dạy dỗ qua.

Người như vậy, tâm chí kiên định, anh chỉ sợ không có cơ hội có thể thành công.

Huống chi, anh không thích đồ vật đã có người dạy dỗ.

Nhưng này cũng không đại biểu anh đối với Mạc Vân Quả mất đi hứng thú, hoàn toàn ngược lại, anh càng cảm thấy hứng thú với Mạc Vân Quả.

Cái tiêu mỹ nhân này, đến tốt cùng là ai đây?

Bạch Ngọc cho mọi người tản đi, cả khu bể bơi rộng lớn này, chỉ còn hai người anh và Mạc Vân Quả.

Bạch Ngọc đi lại gần Mạc Vân Quả, nâng cầm Mạc Vân Quả lên, sau đó cong cong thân mình, thấp giọng nói: “Cô là ai?”

“Mạc Vân Quả.” Mạc Vân Quả chớp chớp mắt trả lời.

Cô nói là lời thật lòng, cô thật là Mạc Vân Quả, cũng chỉ là Mạc Vân Quả.

“Phải không?” Bạch Ngọc càng ghé gần Mạc Vân Quả hơn, hơi thở của anh phun lên trên mặt Mạc Vân Quả, thoát nhìn mười phần ái muội.

“Nắm thảo! Cái tên Bạch Ngọc này muốn làm gì!”

“Muốn làm..... Tiểu Quả Quả?”

“Lầu trên người đem đầu duỗi lại đây, ta bảo đảm không đánh người!”

“ㄟ (ㄟ ▽ ㄟ) ㄟ ta cứ nói đấy, có bản lĩnh người lại đây này!”

“Không cần oai đâu! Ai tới nói cho ta, cái tên kia muốn làm cái gì!”

“Đại khái phát hiện thân thế của tiểu Quả Quả? Cho nên muốn muốn ép hỏi tiểu Quả Quả?”

“Oa! Người ở vị diện cấp thấp đầu thông minh như vậy sao? Đột nhiên có hơi sợ làm "xao" đây! ㄟ (ㄟ ▽ ㄟ) ㄟ”

“Lầu trên người cứ giả vờ đi 233333333333”

“Bạch Ngọc không phát hiện ra thân phận của tiểu Quả Quả, hẳn chỉ hoài nghi ha ha ha ha ha”

“(xem thường) người này nói không phải vô nghĩa sao? Xác định nói còn cần hỏi sao? Ngu ngốc (ㄟ (OO) ㄟ) ㄟ”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 660

Edit: Linhlady

Đương nhiên Bạch Ngọc không tin lời Mạc Vân Quả nói, nhưng như thế nào làm Mạc Vân Quả nói ra nói thật, đây đúng là một vấn đề

Nhưng anh nhanh chóng nghĩ ra một người, người đó là Càng Đàm.

Trong lĩnh vực thôi miên Càng Đàm xem như là thần, đối phó với Mạc Vân Quả hẳn không thành vấn đề đi?

Đương nhiên, lúc này Bạch Ngọc còn không biết, Mạc Vân Quả đã hiểu thấu đáo nguyên lý thôi miên của Càng Đàm, tuy rằng không thể vận dụng nó, nhưng chống cự nó một chút vẫn không có vấn đề gì.

Bạch Ngọc vừa nghĩ đến Càng Đàm âm thầm phân phó hạ nhân mời anh ta lại đây, còn bản thân đi sắp xếp chu toàn cho Mạc Vân Quả.

Bạch Ngọc nhìn vỏ chuối khắp bể bơi, trong mắt có ánh sáng lưu chuyển.

“Vì sao muốn dùng vỏ chuối làm chúng tôi trượt ngã?” Anh thấp giọng nói, “Đây là mục đích cô muốn tiếp cận chúng tôi sao?”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn chung quanh bốn phía, tìm kiếm phương thức tốt nhất có thể một lần nữa vương ngã Bạch Ngọc.

Tuy rằng biết anh đang vô cùng cảnh giác mình, nhưng cô cũng cần phải hoàn thành nhiệm vụ này.

Thân thể Bạch Ngọc vẫn luôn ở trạng thái căng chặt, anh luôn ở trạng thái đề phòng với Mạc Vân Quả.

Một người con gái, là một tiểu mỹ nhân, tiếp cận bọn họ, thật sự chỉ là vì muốn vương ngã bọn họ sao?

Anh không tin, đổi lại là những người khác, cũng sẽ không tin tưởng.

Trong đầu Bạch Ngọc hiện lên vô số ý tưởng, nhìn như thời gian qua thật lâu, nhưng cũng chỉ là vài lần hít thở mà thôi.

Mà trong lúc hai người đang giằng co, vừa hay Càng Đàm cũng đến.

Anh ta vừa đi lại gần đã thấy Mạc Vân Quả, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, trong lòng cũng là tràn đầy khó hiểu.

Bạch Ngọc vừa nhìn thấy Càng Đàm, lui về phía sau một bước, hướng tới Càng Đàm gật gật đầu, xem như chào hỏi.

“Thôi miên cô ấy.” Bạch Ngọc trực tiếp nói ra, một chút cũng không khách khí.

Càng Đàm:.....

Càng Đàm lắc đầu, đi qua.

Bạch Ngọc nhướn mày, nhìn về phía anh ta hỏi: “Như thế nào?”

Càng Đàm không trả lời Bạch Ngọc, mà trực tiếp đối nói với Mạc Vân Quả: “Sao cho cô lại ở chỗ này?”

Lúc này, đổi lại người kinh ngạc thành Bạch Ngọc, xem dáng vẻ này, Càng Đàm cũng biết tiểu mỹ nhân?

“À, anh ta mang tôi tới.” Mạc Vân Quả trả lời.

Càng Đàm lại nhìn về phía Bạch Ngọc hỏi: “Anh mang cô ấy tới nơi này làm cái gì?”

Bạch Ngọc nhún nhún vai, cũng không có tính toán trả lời Càng Đàm vấn đề này, mà nói: “Thôi miên cô ấy, tôi có việc muốn hỏi cô ấy.”

Càng Đàm giật giật khoe miệng, ở trước mặt chính chủ nói thôi miên cô ấy như vậy thật sự tốt sao?

Hơn nữa, thuật thôi miên ở trên người cô đã mất đi hiệu lực a quăng ngã!

Đương nhiên, đây mới là chuyện khiến Càng Đàm vô cùng buồn bực.

“Thôi miên không được.” Càng Đàm trả lời.

“Hả?” Bạch Ngọc khó hiểu nhìn Càng Đàm, không rõ vì sao anh ta lại nói như vậy.

Mạc Vân Quả thấy thế: “Nếu anh hỏi vì sao thôi miên không được mà nói, vậy hẳn là do thuật thôi miên vô dụng với tôi.”

Bạch Ngọc: Cái quỷ gì?!

Bạch Ngọc nhìn Càng Đàm, hướng anh ta chứng thực.

Càng Đàm bất đắc dĩ gật đầu, đây thật là sự thật.

Bạch Ngọc:.....

Giờ khắc này, Bạch Ngọc mới nhận thức được, anh giống như xem nhẹ tiểu mỹ nhân?

Tiểu mỹ nhân dường như còn cường hãn hơn so với trong tưởng tượng của anh, thế nhưng có thể né tránh được thuật thôi miên của Càng Đàm, thật là..... Không đơn giản!

Bạch Ngọc trong lòng đối với Mạc Vân Quả càng hứng thú lớn hơn nữa, sau khi biết Càng Đàm không giúp anh thôi miên được, anh bắt đầu đuổi người.

Nhưng mà tục ngữ nói, mời thần dễ dàng đưa thần khó, Càng Đàm cũng không phải là người dễ bị đuổi như vậy.

Càng Đàm không thèm để ý đến ý tứ đũa người của Bạch Ngọc, mà nhìn Mạc Vân Quả từ trên xuống dưới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 661

Edit: Linhlady

Càng Đàm thật thích Mạc Vân Quả, hơn nữa vẫn là đặc biệt thích.

Có thể trong thế gian ngàn như vậy phá giải thuật thôi miên của anh ta, cô là người đầu tiên.

Hơn nữa, từ trong miệng Lãnh Ngạo, Càng Đàm biết, Mạc Vân Quả gần đây mới đọc qua một số tài liệu liên quan đến thuật thôi miên, như vậy mà đã có thể phá giải thuật thôi miên của anh ta, thiên tài như thế, khiến anh ta nhiệt huyết sôi trào.

Anh ta muốn cô, muốn có được cô.

Nếu Mạc Vân Quả vẫn luôn ở dưới sự bảo vệ của Lãnh Ngạo, anh ta sẽ không động vào cô, nhưng cô lại ở chỗ Bạch Ngọc, như vậy anh ta không ngại động tay động chân một chút.

Bạch Ngọc cũng đã nhận ra Càng Đàm không thích hợp, con người anh lóe lóe, biết được Càng Đàm cũng có hứng thú với Mạc Vân Quả.

“Càng Đàm, tiểu mỹ nhân là người của tôi.” Bạch Ngọc cảnh cáo nói.

Càng Đàm tà cười một chút nói: “Rất nhanh sẽ không phải.”

Càng Đàm bắt lấy tay Mạc Vân Quả, đem cô kéo vào trong ngực mình.

Mà ngay trong nháy mắt này, Mạc Vân Quả nhanh chóng lui về phía sau một bước, đồng thời dùng tay trái đem Càng Đàm đẩy về phía trước, tay phải đồng thời bắt lấy Bạch Ngọc, hung hăng kéo lại.

Lần này, Bạch Ngọc cùng Càng Đàm đồng thời hướng tới vị trí của Mạc Vân Quả khi hai người chưa kịp phản ứng lại, đã bị vô chuối không biết đặt ở dưới đất khi nào quăng ngã như chó gặp cọc.

Càng Đàm:.....

Bạch Ngọc:.....

Mạc Vân Quả: 〵(〰〰〰)〵

Mạc Vân Quả cảm thấy, thế giới này mọi người đều có một cái tật xấu, đó chính là nói quá nhiều.

Hơn nữa, rõ ràng có thể trực tiếp động thủ, còn muốn hàn huyên vài câu, lúc này mới cho cô có cơ hội trộm ném vỏ chuối.

Đương nhiên, cô lén ném dưới lòng bàn chân mình, sau đó đem hai người kéo lại, để hai người bị vướng ngã.

Mạc Vân Quả cảm thấy, vừa rồi Bạch Ngọc trốn thật tốt, nếu không, hiện tại cô có thể nói là một mũi tên trúng hai con chim.

Hai người Càng Đàm cùng Bạch Ngọc hung hăng té lăn quay trên mặt đất, vừa rồi hết thấy phát sinh quá nhanh, bọn họ căn bản không kịp phản ứng.

Mặc cho ai đều không có nghĩ đến, Mạc Vân Quả sẽ từ một người bị động biến thành người chủ động.

Càng Đàm chỉ nghĩ Mạc Vân Quả không phải cố ý, vỗ vỗ trên người, liềן đứng lên.

Nhưng Bạch Ngọc lại biết, tất cả đều là Mạc Vân Quả cố ý, cô mạo hiểm như vậy, chỉ để quăng ngã bọn họ.

Nhưng mà, cuối cùng ý đồ của tiểu mỹ nhân là gì?

Bạch Ngọc không rõ, cũng không hiểu, càng không hiểu.

Anh ng ẫ dưới đất một h ẫ lâu mới chậm rì rì đứng lên, trên quần áo màu trắng tất cả đều là vết bẩn, nhìn qua nhìn thấy ghê người.

Bạch Ngọc đứng lên lúc sau, chuyện thứ nhất cũng không phải thay quần áo, mà là gắt gao nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả, ánh mắt hơi mang một tia âm u.

“Người phải rời khỏi đây sao?” Anh đột nhiên hỏi.

Mạc Vân Quả:..... Đoán thật chuẩn!

“Oa! Bạch Ngọc muốn hắc hóa sao?”

“Đột nhiên có chút sợ "wá" má!”

“Đột nhiên có chút hưng phấn nhỏ ớ!”

“Lầu trên lầu trên, ôm chặt ta!”

“Tiểu Quả Quả vừa rời tay thật xuất sắc!”

“Cái này khiến cho ta có chút khó hiểu, vì sao không đem bảy người gom lại một chỗ cho té ngã một lúc luôn? Nói như vậy, nhiệm vụ không phải dùng một lần liền thành công sao?”

“Tiền đề là, bảy người bọn họ có thể đi tới một điểm nha!”

“Thấu đủ bảy tông tội, có thể miễn phí triệu hoán thần long một lần nha, thân ~”

“Phốc, khẩu khí này của lầu trên, như thể chúng ta đến vị diện này để giúp niết bàn vậy? 233333”

“Ta lại cảm thấy giống khẩu khí của kẻ lừa đảo nha ha ha ha ha!”

“ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ nhu cầu chức nghiệp, nhu cầu chức nghiệp.”

“Ta tin (suy nghĩ sâu xa)”

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 662

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp, rất tốt, bọn họ lại thành công oai lâu.

Ừm..... Oai lâu là một từ cô mới học được ở phòng phát sóng trực tiếp.

Không thể không nói một câu, thật sự rất hình tượng!

Nói trở về, Càng Đàm vờ nghe thấy Bạch Ngọc nói câu kia, tự nhiên nhướn mày nói: “Cô ấy nhất định sẽ đi khỏi nơi này, hơn nữa sẽ đi cùng tôi.”

Bạch Ngọc cũng không thèm trả lời Càng Đàm, anh chỉ là gắt gao nhìn chằm chằm Mạc Vân Quả, chờ đợi đáp án của cô.

Mạc Vân Quả gật gật đầu, nhẹ giọng “Ừ” một tiếng.

Bạch ngọc nhìn thấy phản ứng của Mạc Vân Quả, hừ lạnh một tiếng, tay phải nhanh đặt lên cổ Mạc Vân Quả, ngón tay cái dẹt trên yết hầu của cô.

“Cô có tin không tôi sẽ khiến cô không ra khỏi được cách cửa này.” Bạch Ngọc đè thấp thanh âm nói.

Mạc Vân Quả ngẩng đầu, chống lại đôi mắt của Bạch Ngọc.

“Không tin.” Mạc Vân Quả thấp thấp giọng nói, cô rõ ràng cảm nhận được sức lực của Bạch Ngọc, giống như muốn thực sự bóp chết cô.

Càng Đàm ở một bên không rõ nguyên do, loại cảm giác bị bài xích làm anh ta cực kỳ khó chịu, trong mắt anh ta nhanh chóng xẹt qua một tia phẫn hận.

Vì sao, vì sao tất cả không phải của mình?

Vì sao, vì sao giữa bọn họ có bí mật mà mình không biết?

Càng Đàm trời sinh tính tham lam, anh ta muốn có được, có được tất cả những gì không thuộc về anh ta.

Trước kia là quyền lực phú quý, mà hiện giờ, lại là Mạc Vân Quả.

Càng Đàm nắm chặt nắm tay, nỗ lực áp chế xúc động ngang ngược muốn phá hư tất cả lại.

Anh ta biết, giờ chưa phải thời cơ, chỉ khi đánh bại từ nội bộ, Mạc Vân Quả mới có thể hoàn toàn thuộc về mình, bất kể là thân thể, hay là trái tim.....

Càng Đàm bình phục lại tâm tình, cong môi thành nụ cười tà tử, anh ta nhướn mày nói: “Nha! Bạch Ngọc nhẹ nhàng một chút đi, đừng để cô ấu bị thương.”

Rõ ràng trong lòng Càng Đàm không có ý tốt, anh ra dáng ám chỉ với Mạc Vân Quả Bạch Ngọc đối xử không tốt với cô.

Bạch Ngọc ý vị thâm trường nhìn qua Càng Đàm một cái, làm sao anh lại không nghe ra ý châm ngòi đây, chỉ là, anh ta chỉ sợ không biết, tất cả chuyện này, cũng vì người khác làm áo cưới đi.

Bạch Ngọc càng không có ý đáp lại Càng Đàm, anh dùng sức một chút, muốn uy hiếp Mạc Vân Quả.

Nhưng mà Mạc Vân Quả lại không nói chuyện nữa, chỉ là dùng đôi mắt tối tăm kia nhìn chằm chằm anh.

Bạch Ngọc nhìn và đôi mắt kia, cảm giác như lạc vào bóng đêm, trong bóng đêm cái gì cũng không có, thân thể anh phập phồng, phiêu phiêu荡荡, tìm không thấy phương hướng.

Anh muốn tìm kiếm một chút ánh sáng, nhưng mà không có, nơi này ngai bóng tối, cũng chỉ có bóng tối.

Trong lòng Bạch Ngọc càng thêm âm u, anh muốn xé rách tất cả, cũng ngay lúc này, như có ánh sáng xé tan màn đêm.

Anh hoảng th ần, cứng ngắc buông tay ra, lui v ề phía sau vài bước.

“Cô.....” Bạch Ngọc khiếp sợ nhìn Mạc Vân Quả.

Vừa r ồi, anh bị cô thôi miên sao?

Ánh mắt Càng Đàm phức tạp nhìn Mạc Vân Quả, vừa r ồi, cô là đang thôi miên Bạch Ngọc sao?

Mới qua một ngày, cô đã trưởng thành như vậy r ồi sao?

Trong lòng Càng Đàm vừa mừng vừa sợ, trong lúc nhất thời lại là quên mất nói chuyện.

Ba người giằng co, không khí càng ngày càng tr ầm trọng, khiến người khác cảm thấy áp bách ngột ngạt.

“Hiện tại là tình huống như thế nào, tình huống như thế nào! (phát điên mất)”

“Ừm..... Để ta ngẫm lại, đại khái chính là tiểu Quả Quả thôi miên Bạch Ngọc, sau đó bị Bạch Ngọc cùng Càng Đàm phát hiện?”

“Sau đó đâu? Sau đó đâu? Đại gia hiện tại như thế nào đều không nói lời nào!”

“Sợ nhất không khí đột nhiên an tĩnh ~”

“Oa! Kế tiếp muốn đại chiến thế kỷ sao!”

“L ầu trên người suy nghĩ nhi ều r ồi, ta phỏng đoán, khả năng là muốn tra khảo tiểu Quả Quả đi ㄟ (ㄟ ▽ ㄟ) ㄟ”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 663

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả: Thăm vấn.....

Mạc Vân Quả nhìn nhìn Bạch Ngọc, lại nhìn nhìn Càng Đàm, sau đó yên lặng lui về phía sau một bước.

Cuối cùng, vẫn là Càng Đàm đánh vỡ trăn mắc.

“Cô nguyện ý đi theo tôi sao?”

Càng Đàm hỏi Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, gật gật đầu.

So với việc ở lại chỗ này cùng đám nữ kia so quả cần tuyệt của ai lớn hơn, đương nhiên cô vẫn muốn đi khỏi đây hơn.

Tuy rằng không biết khi tới chỗ của Càng Đàm sẽ có tình huống ra sao, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ vẫn tốt hơn nơi này.

Càng Đàm nghe được lời này, lập tức yên lòng.

Giọng anh ta hàm chứa ý cười nói với Bạch Ngọc: “Cô ấy nguyện ý đi theo tôi.”

“Phải không?” Bạch Ngọc ý vị thâm trường nhìn Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, không e dè ánh mắt của Bạch Ngọc.

Đương nhiên Bạch Ngọc không nghĩ sẽ thả Mạc Vân Quả đi, anh ở chỗ cô còn có khúc mắc, sao lại có thể dễ dàng thả cô đi như thế được?

Càng đàm tự nhiên cũng muốn mang Mạc Vân Quả đi, sau lần nói chuyện này, không khí càng thêm xấu hổ.

“Các người đang làm gì sao?” Thành linh một âm thanh vang lên đánh vỡ trận im ắng này.

Ba người men theo tiếng nói quay đầu nhìn lại, lập tức thấy Tập Bạo mặc một bộ đồ đen đi tới.

Hơi thở trên người Tập Bạo vẫn bạo ngược như trước, từ trên người hắn ta còn thoang thoảng mùi máu tươi, chắc có lẽ mới từ đấu trường ng ắm đến đây.

Tập Bạo bước nhanh đi đến chỗ ba người, sau đó nhìn Bạch Ngọc nói: “Để cô ấy đánh với tôi một trận.”

Hôm nay Tập Bạo đánh nhau ở đấu trường ng ắm cũng không vui vẻ gì, những người đó đều quá yếu, hắn ta mới dùng một ngón tay thôi, bọn họ liền ngã xuống.

Hắn ta cảm thấy mình không có cách nào nhẫn nại hơn nữa, nhất định phải đánh với Mạc Vân Quả một trận mới vui vẻ thoải mái được.

Tập Bạo hoàn toàn không chào hỏi Càng Đàm, tuy hai người có biết nhau, nhưng thật sự tiếp xúc quá ít.

Huống h ồ, hắn ta cũng không phải loại người thích chào hỏi người khác.

Tập Bạo can bản không thèm nghe Bạch Ngọc trả lời, mà là trực tiếp nhìn chằm chằm Mạc Vân Quả nói: “Đánh với tôi một trận.”

Mạc Vân Quả:.....

“Ai nha nha ~ cái tên cu ồng bạo lực lại tới nữa!”

“Ây lại có trò hay xem nha 233333333”

“Tục ngữ nói, ba người phụ nữ thành cái chợ, như vậy ta muốn hỏi một chút, ba người đàn ông thành cái gì?”

,

“Ừm..... Ba người đàn ông..... Phim truyện hình?”

“Phốc, ba người đàn ông làm gay sao? Còn một bộ phim truyện hình a ha ha ha, hẳn là nói như vậy đi, ba người đàn ông và một người phụ nữ là một bộ phim truyện hình 23333333333”

“Đồ ồng ý l ầu trên ~”

“Tiểu Quả Quả, lên! Làm cho bọn họ quỳ xuống dưới váy của người!”

“Quỳ xuống dưới váy gì đó, ta mới không chờ mong một chút nào đâu! (ngạo kì ầu ㄋ (ㄋ ▽ ㄋ ㄋ)”

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, quỳ xuống dưới váy? Cái đề nghị này dường như cũng không t ồi nhỉ?

Tập Bạo thấy Mạc Vân Quả nháy mắt, đương nhiên cho rằng cô đồ ồng ý lời hẳn ta nói.

Chỉ thấy hẳn ta chạy nhanh lại phía Mạc Vân Quả công kích, nắm.đấm mang theo sự tàn nhẫn hướng tới mặt Mạc Vân Quả, xem tư thế kia, lực đạo cũng không nhẹ.

Mạc Vân Quả cảm giác được nguy hiểm, thân mình nhoáng lên, nhanh chóng né tránh.

Tập Bạo cười hắc hắc, vô cùng vừa lòng với phản ứng của Mạc Vân Quả.

Hẳn ta lại tiếp xông kích Mạc Vân Quả, lần này là hai nắm đấm.

Mạc Vân Quả lại né tránh công kích của Tập Bạo, theo sau, hẳn ta lại tiếp tục công kích mãnh liệt hơn.

Tập Bạo thấy Mạc Vân Quả chỉ tránh né mà không đánh trả, cười lạnh một tiếng nói: “Tới đi! Đánh tôi đi!”

Mạc Vân Quả:.....

Lần đầu tiên nhìn thấy người muốn người khác gấp rút đánh mình như thế, Mạc Vân Quả tỏ vẻ, ừ..... Rất tốt rất cường đại!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 664

Edit: Linhlady

Nếu tập bạo đã nói như vậy, đương nhiên Mạc Vân Quả phải đánh trả lại một chút mới được.

Vì thế, tại địa phương rộng lớn này trở thành đấu trường của hai người.

Bên kia Bạch Ngọc đã sớm lôi kéo Càng Đàm trốn sang một góc, anh nhìn hai người đánh nhau, thấp giọng nói với Càng Đàm: “Anh đoán xem bọn họ ai sẽ thắng?”

“Mạc Vân Quả.” Càng Đàm không chút do dự nói.

Bạch Ngọc trắng mắt liếc qua Càng Đàm một cái, giống như không hiểu vì sao Càng Đàm không chút do dự nói như vậy.

Nhưng anh cũng không muốn hỏi thêm, bởi vì anh biết anh có hỏi đi chẳng nữa, Càng Đàm cũng không nói thật cho anh.

Bên kia, Mạc Vân Quả cùng Tập Bạo kịch liệt đánh nhau, sau mấy chục chiêu, cũng đến lúc kết thúc, nguyên nhân là do thể lực của Mạc Vân Quả không theo nổi.

Thể lực của Tập Bạo là do thời gian dài rèn luyện mà thành, vừa khỏe vừa bền.

Mạc Vân Quả bám vào thân thể này luôn được nuông chiều từ bé, đương nhiên thể lực không thể theo kịp.

Cho nên, trận chiến đấu này xem như lấy Mạc Vân Quả thua mà kết thúc, dù sao trên chiến trường, sẽ không có người bởi vì thể lực của người chống đỡ hết nổi mà không giết người.

Gân cốt của Tập Bạo như được giãn ra, quá thoải mái, cực kỳ thoải mái.

Cuối cùng cũng tìm được một đối thủ đáng gờm, làm sao có thể không cao hứng đây?

Tập Bạo vỗ vỗ tay, mười phần vừa lòng gật đầu, chẳng sợ trên mặt hắn ta cũng pha màu, cũng không thể ảnh hưởng đến tâm tình tốt đẹp của hắn ta.

“Ngày mai tôi lại đến tìm cô.” Tập Bạo nói xong câu đó, cực kỳ cao hứng rời khỏi đó.

Chỉ để lại Mạc Vân Quả ba người ba mặt nhìn nhau.

Tập Bạo thật là tới vội vàng, rời đi cũng vội vàng!

Tập Bạo đi rồi, vấn đề lại quay về lúc ban đầu.

Về việc Mạc Vân Quả đi hay ở, Bạch Ngọc cùng Càng Đàm không thể thống nhất ý kiến, chỉ có thể giằng co như vậy.

Cho dù Mạc Vân Quả biểu đạt ý muốn đi cùng Càng Đàm, nhưng Bạch Ngọc hoàn toàn loại bỏ ý kiến này ra ngoài.

Chỉ cần cái anh muốn có được, nhất định anh không thể bỏ qua.

Cho dù không tìm được bí mật của cô, là một nữ nhân như thế kia, không mến được tư vị của cô, làm sao có thể cam lòng?

Bạch ngọc ôm ý nghĩ như vậy nói chuyện với Càng Đàm, mà trong lúc hai người đang giàn xếp với nhau, Mạc Vân Quả trộm đi ra ngoài.

Trong biệt thự của Bạch Ngọc tuy rằng có bảo an, nhưng không chịu nổi Mạc Vân Quả tẩu thoát, hoàn toàn không bị người khác phát hiện.

Mạc Vân Quả chuồn ra xong sau liền ở trên phố tùy ý đi bộ, một lần đi bộ này, cô lại gặp được mục tiêu nhiệm vụ của mình.

Phong kỳ, tính “Ghen ghét”, trời sinh tính cuồng ngạo, trong mắt không chứa được người khác hơn mình.

Phong kỳ chủ động tìm tới Mạc Vân Quả, y thấy được Mạc Vân Quả ở trên phố đi bộ trước, sau đó chủ động xuất hiện ở trước mặt cô.

Phản ứng đầu tiên khi Phong Kỳ nhìn thấy cô đó là ôm chặt Mạc Vân Quả, thấp giọng bên tai cô nói lời tình tứ.

“Tôi rất nhớ em, mấy ngày này em đến tột cùng đi nơi nào?”

Mạc Vân Quả:?

Ở trong trí nhớ của Mạc Vân Quả, “Cô” cùng Phong Kỳ chỉ gặp qua một lần.....

Mạc Vân Quả không biết đó là, lần gặp mặt đó, vẫn là do Phong Kỳ cô ý sắp đặt.

Bởi vì y ghen ghét, ghen ghét người Lãnh Ngạo mà cũng có được chân ái, mà y, lại hai bàn tay trắng.

Rõ ràng y cũng không thua kém gì Lãnh Ngạo, vì sao lại không có người yêu y? Yêu tới mức có thể chết vì y.

Phong Kỳ ghen ghét, cho nên y muốn hủy hoại tất cả.

Y tin tưởng, không có gì là không thể phá hư, cho dù là tình yêu cao thượng bị mọi người khoác lác, ở trước mắt lợi ích cùng dụ hoặc, sẽ bị phá tan thành mảnh nhỏ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 665

Edit: Linhlady

Đúng là bởi vì như thế, Phong Kỳ mới có cơ hội gặp mặt với cô, khiến trong lòng cô có bóng hình của y.

Còn việc vì sao lâu như vậy mới xuất hiện trước mặt Mạc Vân Quả, bởi vì trước đó vài ngày vì người bệnh y đi điều trị mà phải đi ra nước ngoài.

Đúng vậy, Phong Kỳ là một bác sỹ, lại còn là một bác sỹ y thuật cao siêu.

Phong Kỳ tính tình cô quái, chỉ trị liệu cho người kém hơn y, bất kể là phương diện nào, chỉ cần kém hơn, y sẽ đồng ý trị liệu.

Ở trên người những người bệnh kia Phong Kỳ tìm được kiêu ngạo của mình, tìm được giá trị tồn tại, thỏa mãn nội tâm vụn vặt của mình.

Ngày hôm qua Phong Kỳ mới về nước, y cũng không vội vàng chủ động đi tìm Mạc Vân Quả.

Nói là để cho chân thật một chút, thật ra là do căn bệnh y không hề để Mạc Vân Quả ở trong lòng.

Nếu không phải vừa rồi trong lúc vô tình thấy được cô, nói không chừng còn lâu nữa y mới nhớ tới cô là nhân vật nào.

Nhưng mà nếu đã thấy được, y cũng không bỏ qua cơ hội này.

Phong Kỳ biết các cô gái nhỏ thích những gì, đơn giản là anh trai ôn nhu săn sóc, có thể vì giúp các cô giải quyết những phiền não.

Cho nên vừa rồi y mới nói với Mạc Vân Quả như vậy, nhưng mà đáng tiếc đó là.....

Mạc Vân Quả hiện tại chỉ để ý tới việc Phong Kỳ ôm cô, hai tay đang rữ xương nắm thành quỳ ền, g ần như trong nháy mắt khi Phong Kỳ vừa dứt lời, cơ thể y cũng theo đó bay ra ngoài.

Đúng vậy, đúng là bay ra ngoài theo nghĩa đen.

Phong Kỳ khiếp sợ nhìn Mạc Vân Quả cách đó không xa, trong mắt xẹt qua một tia cảm xúc không biết tên.

Y nhận sai người sao? Tiểu khả ái kì ều mị khi nào biến thành đại lực sĩ?

Không, y không có nhận sai, như vậy vấn đề là ở trên người cô?

Phong Kỳ xoa bụng, y có thể khẳng định, nơi đó khẳng định đã thâm tím một mảnh.

Phong Kỳ giãy giụa đứng lên, cũng may lúc này trên đường cũng không có bao nhiêu người, nếu không chỉ sợ lại có tin tức mới.

Phong Kỳ đứng lên, sau đó có chút tập tễnh đi đến trước mặt Mạc Vân Quả nói: “Tôi mời em đi ăn cái gì nhé, chúng ta đi vào nói đi.”

Nói xong lúc sau, Phong Kỳ dẫn đầu đi vào cửa hàng gần đó nhất.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, đi theo Phong Kỳ vào trong.

“Tên Phong Kỳ này thật thiếu đánh nha 23333333”

“Vừa rồi Phong Kỳ là thật sự bay ra đi á! Thật sự bay ra đi á! Thật sự! Bay ra đi á!”

“Đã biết đã biết, lần trên người làm gì muốn lặp lại nhiều như vậy!”

“Ta muốn biểu đạt nội tâm khiếp sợ của ta á! Như thế nào? Không được sao!”

“Được được được! Như thế nào không được? ㄋ (͡ ▽ ͡) ㄎ”

“Sức lực của tiểu Quả Quả nhà ta càng lúc càng lớn, hại bang!”

“Ta quấn chặt chần nhỏ run bần bật.....”

“Nhưng mà cuối cùng Phong Kỳ muốn làm cái gì?”

“Đúng vậy, bị đánh bay ra ngoài như thế còn có thể cười tùm tùm mời tiểu Quả Quả nhà ta ăn cơm?”

“Đại khái, hẳn là thể chất chịu ngược đi?”

“Không biết vì sao lại cảm giác lều trên chạm vào chân tướng.....”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nghiêm túc nhìn bóng dáng Phong Kỳ một chút, thể chất chịu ngược? Có khả năng sao?

Hai người một trước một sau đi vào nhà hàng, trực tiếp vào phòng bao, chờ Phong Kỳ chọn món xong, nhân viên phục vụ đi ra ngoài, chỉ còn lại hai người y cùng Mạc Vân Quả.

Phong Kỳ cẩn thận xoa bụng cùng hông của mình, hai chỗ này bị nặng nhất.

Y là bác sĩ, đương nhiên rõ ràng tình huống thân thể của mình, tuy rằng không có trở ngại gì, nhưng tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng!

Phong Kỳ tưởng tượng đến đây có chút cạn lời, lúc này mới ngán ngẩm mấy ngày không gặp, tiểu khả ái thế mà lại đáng vẻ này?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 666

Edit: Linhlady

“Lãnh Ngạo đâu?” Phong Kỳ không nắm rõ biến hóa của Mạc Vân Quả ngay từ đầu, không nói rõ ràng ra, mà nói từ vấn đề nhẹ nhàng trước, muốn nhìn xem có chuyện gì kích thích đến cô, khiến cô biến thành dáng vẻ này.

Mạc Vân Quả nghe được văn vẻ của Phong Kỳ, nghiêng đầu nói: “Hắn là ở nhà.”

Cô nghĩ nghĩ, cảm thấy có chỗ không đúng, sửa miệng nói: “Hắn là ở công ty.”

Phong Kỳ xoa bụng, mày nhíu lại, đây là trốn tránh vấn đề?

Y rõ ràng không hỏi hiện tại hắn đang ở đâu, mà y muốn biết hiện tại hắn ra sao.

Bằng vào trình độ thông minh của tiểu khả ái, không có đạo lý cô nghe không hiểu ý của y.

Phong Kỳ chưa từng nghĩ đến, hiện tại Mạc Vân Quả thật đúng là nghe không hiểu hàm ý trong nội dung y nói, cô chỉ cho rằng y đang hỏi cô hiện tại Lãnh Ngạo ở nơi nào.

Phong Kỳ mím môi, lại thử tính hỏi: “Em cũng anh ta gần đây có khỏe không?”

Mạc Vân Quả gật gật đầu trả lời nói: “Rất tốt.”

Chính xác là rất khỏe, có thể ăn có thể nhảy, không phải là rất tốt sao?

Nhưng mà Mạc Vân Quả dùng một khuôn mặt lạnh nhạt nói những lời này, ở trong mắt Phong Kỳ, một chút đáng tin cũng không có.

Phải biết rằng trước kia khi tiểu khả ái nhắc tới Lãnh Ngạo, tình yêu trong đôi mắt kia như muốn tràn ra ngoài, càng đừng nói tươi cười trên mặt, quả thật cay mắt y.

Mà hiện tại Mạc Vân Quả, trong mắt không có bất kỳ tình yêu gì, trên mặt cũng không có ý cười, làm sao có thể xem là tốt đây.

Lúc này Phong Kỳ đã xác định Mạc Vân Quả cùng Lãnh Ngạo nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, cái này làm cho y có chút vui vẻ hơn.

Chỉ cần hai người nháo ra mâu thuẫn, như vậy y có thể thừa cơ mà vào không phải sao?

Y thích nhất làm chuyện như vậy, giấu lại đầu làm y hưng phấn.

Phong Kỳ khoe miệng ngậm một mặt cười, tự cho là đáng vẻ của anh trai ôn nhu.

Tay của y vẫn xoa nhẹ trên bụng, ngẫu nhiên cơ bắp trên mặt co rút một chút, quả nhiên bị đau.

“Hai người ở bên nhau hoặc nhiều hoặc ít đầu sẽ có một ít mâu thuẫn, cho nhau một ít thời gian, để lại một ít không gian để suy nghĩ, đến lúc đó tất cả đầu sẽ giải quyết dễ dàng.”

Mặt ngoài Phong Kỳ rải canh gà, một bộ vì tốt cho Mạc Vân Quả.

Nhưng trên thực tế, trong lòng y lại nghĩ Mạc Vân Quả tách khỏi Lãnh Ngạo một thời gian, như vậy trong khoảng thời gian này y liền có thể cùng Mạc Vân Quả bồi dưỡng cảm tình một phen, đến lúc đó còn sợ Mạc Vân Quả sẽ không yêu mình sao?

Phong Kỳ đánh một cái bàn tính tốt, không nghĩ tới giờ phút này người y đối mặt, là một người căn bản không hiểu yêu là gì.

Mạc Vân Quả nghe xong Phong Kỳ nói, theo bản năng nhìn thoáng qua phòng phát sóng trực tiếp.

“Oa! Các bạn nhỏ các bạn nhỏ! Mau ra đây uống canh gà nè!”

“Oa! Cho chúng ta một chén canh gà đi!”

“Cách ~ no r ấ ~”

“Oa! Đã nhiều năm r ấ ta không uống loại canh gà này, ai, hiện tại người ta đều thích phát một ít canh gà độc.”

“Ha ha! Bồn lâu tỏ vẻ canh gà độc cũng uống rất ngon 233333333333”

“\ (ノ ∇ ノ) ㄟ không thích uống loại canh gà này đi ngang qua.....”

Kết hợp các loại bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp cùng lời Phong Kỳ nói Mạc Vân Quả lại biết thêm đến một cái từ ngữ mới — — canh gà.

Cái gọi là canh gà đại khái đó là lời Phong Kỳ nói nhìn qua cực kỳ có đạo lý, trên thực tế lỗ hổng logic nhiều không kể xiết?

Mạc Vân Quả vừa lòng gật đầu, cô lại học được từ mới r ấ.

Đối với canh gà như vậy, Mạc Vân Quả tỏ vẻ, thật sự vẫn nên “Uống ít” thì tốt hơn.

Vì thế, Mạc Vân Quả lắc lắc đầu nói: “Tôi không uống canh gà.”

Lúc này Phong Kỳ đang chuẩn bị múc canh gà cho Mạc Vân Quả:.....

Edit: Mới edit tới chương 666 không biết tới bao giờ mới đến chương 777, 888 đây ㄣ (ノ ∇ `) ㄣ

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 667

Edit: Linhlady

Động tác của Phong Kỳ cứng ngắc dừng ở nơi đó, cũng may y phản ứng nhanh, để chén canh gà xuống trước mặt mình, sau đó uống một ngụm.

Ừ..... Không hề bị lộ (mới là lạ!)

Trong không khí hòa hoãn này lại mang một chút xấu hổ, sau khi Phong Kỳ uống một ngụm canh gà nói thông thả nói: “Thật ra cũng khá ngon.”

Mạc Vân Quả nhìn Phong Kỳ uống canh gà, gật gật đầu, sau đó cũng tự múc cho mình một bát canh gà uống.

“Đúng là uống khá ngon.” Mạc Vân Quả tán đồng nói một câu.

Phong Kỳ:.....

Phong Kỳ cảm thấy, Mạc Vân Quả có chút kỳ quái, không phải nói không uống canh gà sao! Vì sao hiện tại lại uống vui vẻ như vậy?!

Phong Kỳ chỉ nghĩ do Mạc Vân Quả không muốn uống canh gà do y múc mà thôi.

Tưởng tượng đến đây, ngay lập tức Phong Kỳ lại không vui nổi.

Cô gái này, dựa vào cái gì lại không thích y?

Mạc Vân Quả đang uống canh gà hoàn toàn không biết Phong Kỳ đang nghĩ như vậy, ừm..... Cửa hàng này đồ ăn cũng khá ngon.

Phong Kỳ tuy rằng trong lòng đối với Mạc Vân Quả cũng không yêu thích bao nhiêu, nhưng vì ghen ghét với Lãnh Ngạo cho nên đối xử với cô cũng khá ôn nhu.

Y muốn dùng sự ôn nhu để giam cầm tù binh này, khiến cô yêu y thành si, sau đó y sẽ..... Vứt bỏ cô!

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng kia, ngay lập tức trong lòng y cảm thấy sáng khoái.

Y nghĩ như vậy lại nở với Mạc Vân Quả: “Nếu em bị ủy khuất, nhất định phải nói với tôi, tôi sẽ giúp đỡ em.”

Mạc Vân Quả “Ừ” một tiếng, cũng không muốn nhiều lời với Phong Kỳ.

Ngay lúc này, phòng bao vang lên tiếng gõ cửa.

Hai người đồng thời nhìn về phía cửa, cũng lúc này cửa phòng bị mở ra, theo đó có một người đi vào.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, thấy rõ ràng người trước mắt là ai, là Mạc Dung.

Một người tính tình lười biếng làm sao có thể xuất hiện ở đây?

“Oa oa oa! Ba người một đài diễn!”

“Oa! Có trò hay để xem!”

“Hai nam một nữ, hắc hắc hắc ~”

“Lầu trên người nên thu hồi lại ý nghĩ đáng khinh của mình đi.....”

“Kỳ quái, làm sao Mạc Dung lại tới nơi này?”

“Không biết á, dù sao khẳng định có việc, chúng ta coi như bản thân là quỳên chúng ăn dưa đi.”

“Lầu trên nói có đạo lý hắc hắc hắc ~”

“Bẹp bẹp, qu ần chúng ăn dưa đã vào chỗ, xin mời bắt đầu biểu diễn!”
↘ (↗ ▽ ↘) ↗”

“↘ (↗ ▽ ↘) ↗+1”

Mạc Vân Quả: Ta cũng muốn làm qu ần chúng ăn dưa.....

Mạc Vân Quả chú định sẽ không đảm đương nổi vai qu ần chúng ăn dưa, bởi vì cô chính là nhân vật trung tâm có chuyện xư ả nha.

Chỉ thấy sau khi Mạc Dung đi vào trong thì đóng cửa lại, sau đó lập tức đi đến bên người Mạc Vân Quả ng ồi xuống.

Phong Kỳ nhướn mày, đối vớ việc Mạc Dung xuất hiện ở nơi này khá kinh ngạc, nếu y nhớ không nh ần, người này hiện tại hẳn nên đangở nhà đi? Tại sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?

“Sao anh lại đến đây?” Phong Kỳ đột nhiên hỏi.

Mạc Dung liếc liếc Phong Kỳ một cái, sau đó nhìn v ềphía Mạc Vân Quả, thấp giọng nói: “Tôi có thể thỏa mãn nguyện vọng của cô.”

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, không rõ ý của Mạc Dung là gì.

Mạc Dung ghé lại gần Mạc Vân Quả một chút, gần như muốn dán đến bên tai Mạc Vân Quả nói: “Tôi có thể giúp cô.....”

Mấy chữ sau nói quá nhỏ, Phong Kỳ cũng không có cách nào nghe được.

Loại cảm giác bài xích này rất khó chịu, nội tâm y ghen ghét quay cu ồng, thiêu đốt.

Trong mắt Phong Kỳ sóng gió mãnh liệt, giống như muốn cắn nuốt hai người trước mắt.

Đáng tiếc đó là, hai người kia hoàn toàn không bị y quấy nhiễu, cũng không hềcó ý để ý đến y.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 668

Edit: Linhlady

Phong Kỳ gặt gao cần đôi đũa, chỉ nghe thấy “Lạch cạch” một tiếng, đôi đũa gãy làm đôi.

Lần này, Mạc Dung mới liếc nhìn y một cái.

“Trượt tay.” Phong Kỳ buông đũa ra, bình tĩnh giải thích một câu.

Mạc Dung hơi hơi cong môi, không biết có tin hay không.

Cậu ta chỉ nhìn về phía Mạc Vân Quả, tiếp tục nói: “Đồng ý không?”

Mạc Vân Quả nhìn Mạc Dung gần ngay trước mắt, không rõ cậu ta muốn làm gì.

Vừa rồi cậu ta ở bên tai cô nói qua, có thể giúp cô dùng vỏ chuối vương ngã Phong Kỳ.

Đối với cái đề nghị này của Mạc Dung, Mạc Vân Quả cũng không có nhiều kinh ngạc, y theo trình độ thông minh của bọn họ, nhất định có thể đoán ra được, chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Còn nguyên nhân vì sao Mạc Dung muốn giúp đỡ cô, cái này mới là vấn đề khó hiểu.

Mạc Vân Quả cũng không trực tiếp đồng ý với đề nghị của Mạc Dung, thứ nhất cô không biết Mạc Dung muốn đánh chủ ý gì với cô, thứ hai cô tin tưởng không có cậu ta cô cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Đương nhiên Mạc Dung cũng nghĩ được đến điểm này, cậu ta cũng không sốt ruột muốn có được đáp án của Mạc Vân Quả, dù sao đến cuối cùng cô cũng sẽ đồng ý mà thôi.

Cậu ta tự tin tin vào đi ầu đó.

Phong Kỳ luôn cark thấy hai người này có bí mật rất lớn, loại cảm giác này thật sự quá không dễ chịu.

“Mạc Dung, anh không ở nhà ngủ, chạy đến nơi này làm cái gì?” Phong Kỳ không chút khách khí hỏi.

Mạc Dung nửa dựa vào trên người Mạc Vân Quả, lười nhác nói: “Đương nhiên tới tìm cô ấy.”

Phong Kỳ nhú mày hỏi: “Anh rất quen thuộc với cô ấy sao?”

Mạc Dung khoe miệng ngậm ý cười, nhìn Phong Kỳ ánh mắt mang theo một tia châm chọc.

“Đương nhiên quen thuộc hơn anh r ồi.”

“A..... Tôi lại không biết hai người thông đ ồng từ khi nào đấy.” Phong Kỳ hừ lạnh một tiếng nói.

Mạc Dung ngáp một cái, nhàn nhạt nói: “So anh sớm hơn là đúng r ồi.”

Phong Kỳ:.....

Phong Kỳ oán hận nhìn thoáng qua Mạc Dung, người đàn ông này thật đáng ghét, bất kể y nói cái gì, người đàn ông này đều làm dáng vẻ không để bụng, y như vậy, thật khiến người ta cảm giác như đánh vào cục bông.

Phong Kỳ hít sâu một hơi, muốn nói với bản thân bình tĩnh lại, người này không đáng để y tức giận.

Người quan trọng hiện giờ là Mạc Vân Quả, đúng vậy, là Mạc Vân Quả.

Phong Kỳ một lần nữa lại mỉm cười, y ôn nhu nói với Mạc Vân Quả: “Vềsau bất kể em có chuyện gì, đều có thể tìm tôi.”

Khi nói những lời này y còn đặc biệt nhìn thoáng qua Mạc Dung, sau đó tiếp tục nói: “Đặc biệt là có người muốn quấy rầy em, tôi có thể tùy thời giúp em giải quyết.”

Phong Kỳ vừa dứt lời, liền nghe thấy giọng nói nhàn nhạt của Mạc Dung: “Hiện tại quấy rầy cô ấy là anh, anh có thể tự giải quyết mình được sao?”

Phong Kỳ:.....

“Tôi khuyên anh vẫn nên về nhà ngủ đi, không cần ở chỗ này quấy rối.” Phong Kỳ lạnh lùng nói.

Mạc Dung đứng dậy, như có chuyện lạ lắc đầu nói: “Không không không, tôi mới không phải quấy rối đâu, tôi à.....”

“Là tới giúp cô ấy đấy ~” Lời này của Mạc Dung nói ra có chút ái muội, đặc biệt là Phong Kỳ vốn dĩ đang rất quan tâm tới mối quan hệ giữa hai người.

Gần như không cần Mạc Dung làm sáng tỏ, Phong Kỳ đã tự nào bỏ rất nhiều.

Mạc Vân Quả ngồi ở một bên an tĩnh đợi, cô luôn cảm thấy, cuộc đối thoại của bọn họ rất có ý tứ, cô gần như không cần nói cái gì, là có thể dễ dàng khơi mào lửa giận của bọn họ.

Cho dù Mạc Vân Quả trì hoãn, cô cũng có thể cảm giác được sự thức giận tỏa ra trên người Phong Kỳ, cộng thêm cảm giác muốn hủy diệt của y.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 669

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn nhìn Phong Kỳ, sau đó nói: “Anh không có quấy rầy tôi.”

Phong Kỳ: Trọng điểm căn bản không phải cái này được không!

Phong Kỳ xem như hiểu rồi, y với Mạc Vân Quả căn bản không cùng tần sóng.

Không biết cô ăn cái gì lớn lên, không thể nói chuyện cùng kênh với y được sao!

Trong lòng Phong Kỳ không ngừng phun tào, bên ngoài lại vẫn giữ vẻ mặt như thường.

Y cười cười, lúc này mới nói: “Đây là sự thật.”

Mạc Vân Quả: À.

Mạc Dung lại ngáp một cái, cực kỳ khinh thường nói: “Anh nói câu này không thấy ?”

Phong Kỳ cũng khinh thường không kém đáp lại: “Anh còn không biết xấu hổ như thế tôi làm sao phải ngượng ngùng?”

Mạc Dung lười phải để ý Phong Kỳ, ở trong mắt của cậu ta, loại hành vi này của Phong Kỳ cực kỳ ấu trĩ.

Phong Kỳ thấy Mạc Dung không nói gì, cũng không thèm xem Mạc Dung, y vẫn nên đặt tâm tư lên người Mạc Vân Quả thì hơn.

Mạc Vân Quả thấy hai người ngừng đấu khẩu, cũng im lặng ăn đồ ăn.

,

Ừm..... Hương vị cũng không t ấi.

Cơm nước xong, Phong Kỳ rất tự nhiên mời Mạc Vân Quả đi chơi, với t iền đề là không để Mạc Dung đi theo.

Nhưng Mạc Dung làm sao lại dễ dàng nghe theo Phong Kỳ?

Cậu ta cứ nhắm mắt mà đi theo cô, nói gì cũng không chịu đi.

Huống chi, cậu ta còn muốn giúp Mạc Vân Quả dùng vỏ chuối vương ngã Phong Kỳ đấy.....

Phong Kỳ thấy Mạc Dung “Không biết xấu hổ” như thế, trong lòng càng ghen ghét khó tả.

Mạc Vân Quả một chút cũng không thêm đề ý mâu thuẫn của hai người đàn ông, cô nghĩ đến, lúc này có phải nên dùng một mũi tên bắn hai con chim, để cho hai người kia té ngã cùng một lúc hay không.

Có lẽ làm Phong Kỳ té ngã rất dễ dàng, thế nhưng còn Mạc Dung, cậu ta đã biết nhiệm vụ của cô, nhất định sẽ có cảnh giác.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, quyết định thảo luận với phòng phát sóng trực tiếp một chút.

“Các người cảm thấy có thể dùng một mũi tên trúng hai con chim sao?” Mạc Vân Quả ở phòng phát sóng trực tiếp nói.

“Ha ha ha! Tiểu Quả Quả người không thể nghĩ được biện pháp tốt hay sao?”

“Phốc, vì sao ta lại cảm thấy l ầu trên đang vui sướng khi người khác gặp họa vậy.”

“~ (͡ ° ▽ °) ͡ ta chỉ kinh ngạc tiểu Quả Quả lại có ngày hỏi chúng ta ~”

“Ta cảm thấy có thể dùng một mũi tên bắn ba con nhạn ha ha ha ha!”

“Vậy còn một con chim ở nơi nào?”

“Không phải tên T`ân Sĩ ăn hóng quá độ còn chưa có xuất hiện sao?”

“Đúng nha, T`ân Sĩ bây giờ mà còn chưa xuất hiện, có điểm kỳ quái!”

“Quản hẩn làm gì! Khẳg định sắp xuất hiện.”

Mạc Vân Quả: Lại..... Lại oai lâu!

“Dẫn bọn hẩn đi chợ bán thức ăn thế nào?” Mạc Vân Quả ở phòng phát sóng trực tiếp lại hỏi.

Chợ bán thức ăn hỗn loạn như vậy, nhất định sẽ có cơ hội ném vỏ chuối.

“Ừm..... Tiểu Quả Quả, người cảm thấy bọn họ sẽ đi theo người sao?”

“Chợ bán thức ăn à..... Không phải có nhiều mùi sao? Ta cảm giác bọn họ hẩn sẽ không nguyện ý đâu!”

“Ta cũng cảm thấy như vậy ha ha ha~”

“Nhưng mà, ngẫm lại cũng có khả năng đó, lỡ như bọn họ cũng đ`ồng ý thì sao?”

“Tiểu Quả Quả người có thể thử một lần, ha ha ha!”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả dừng bước chân, nghiêm túc nhìn nhìn Phong Kỳ, sau đó nói: “Chúng ta đi chợ bán thức ăn đi.”

Phong Kỳ:? Người nói gì? Gió quá lớn không nghe rõ.

Mạc Vân Quả mới vừa nói xong lời này, Mạc Dung lập tức hiểu được ý của cô, cũng đoán được tâm tư trong đó.

Đơn giản là thừa dịp chợ bán thức ăn hỗn loạn, đem vỏ chuối ném, sau đó có thể Phong Kỳ té ngã.

Ừm..... Nói như thế nào đây, cậu ta cảm thấy phương pháp này có chút tổn hại.

Dù sao Phong Kỳ cũng chưa từng đi tới chợ bán thức ăn nha.

Mạc Dung đã biết tâm tư của Mạc Vân Quả, đương nhiên cũng tính toán giúp cô một chút, bởi vì cậu ta thật sự rất muốn biết, sau khi Mạc Vân Quả để bọn họ té ngã, lại sẽ làm cái gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 670

Edit: Linhlady

Nghĩ như vậy Mạc Dung nhàn nhạt nói: “Nếu cô muốn đi, đương nhiên tôi muốn đi theo.”

Mạc Dung tạm dừng một chút, nhấc mi nhìn thoáng qua Phong Kỳ, hơi mang một tia châm chọc nói: “Nếu như người nào đó không muốn đi thì thôi.”

Trong lòng Phong Kỳ cũng biết đây là phép khích tướng, nhưng y vẫn nhịn không được nói: “A..... Tôi thấy người nào đó là anh đi.”

Phong Kỳ hừ lạnh một tiếng nói: “Tôi cùng em đến chợ bán thức ăn đi dạo.”

Mạc Dung chỉ mỉm cười, không nói gì.

Mạc Vân Quả:.....

“Oa! Cái tên Phong Kỳ này đúng là chịu không nổi kích thích nha!”

“Phốc, này TM cũng có thể? Lợi hại nha tiểu Quả Quả của ta!”

“Đột nhiên cảm thấy Phong Kỳ bị tiểu Quả Quả cùng Mạc Dung chơi.”

“Ta cũng nghĩ như vậy ha ha ha ha ha~”

“Đột nhiên thấy Phong Kỳ thật đáng thương.....”

“Bẹp bẹp, quầnn chúng ăn dưa.....”

Tiếp theo, Mạc Vân Quả mang theo Phong Kỳ cùng Mạc Dung tới một chợ bán thức ăn ở ngoại thành, chợ bán thức ăn ở nơi này cực kỳ hỗn loạn, lại còn có mùi kì quái.

Tóm lại, tất cả đều rất loạn.

Một địa phương như vậy, rất thích hợp làm chuyện xấu.

Mạc Vân Quả trong lòng như vậy nghĩ, dẫn đầu đi vào, nhìn như vô tình đi dạo.

Phong Kỳ không biết từ nơi nào lấy ra khẩu trang che khuất miệng mũi lại, sau đó lúc này mới đi theo Mạc Vân Quả đi vào.

Mạc Dung nhìn thấy cái tình cảnh này, cái nhú nhú mây mờ nhạt đến tưởng như không có, nhưng cậu ta cũng không nổ cái gì, trực tiếp đi vào.

Mạc Vân Quả đi ở phía trước, nhưng mọi thời khắc cô đều chú ý động tác phía sau.

Mất thấy phía trước có một khúc cua, Mạc Vân Quả trong lòng có ý tưởng.

Cô đi tới nơi đó, lặng lẽ ném vỏ chuối xuống, sau đó chờ Phong Kỳ đi tới.

Phong Kỳ một chút cảnh giác đầu không có, chuẩn xác không lẫm dẫm lên vỏ chuối, hơn nữa mười phần hoa lệ té ngã một cái.

Mạc Dung đi phía sau đã sớm để ý thấy động tác của cô, lập tức biết Mạc Vân Quả đánh cái chủ ý gì, cho nên cậu ta rất cẩn thận.

Nhưng là cậu ngàn tính vạn tính không nghĩ tới đó là, Mạc Vân Quả vốn dĩ đang ở phía trước không biết khi nào xuất hiện ở sau cậu ta, hơn nữa khi cậu ta đang nhìn Phong Kỳ té ngã, đã bỏ vỏ chuối xuống dưới chân cậu ta, sau đó cậu ta vừa trượt, cũng té ngã.

Mạc Dung đối với một loạt hành động của Mạc Vân Quả, không thể nói không kinh ngạc.

Cậu ta không nghĩ tới, Mạc Vân Quả thế nhưng có tốc độ nhanh như vậy, càng không nghĩ tới, mục đích chân chính của cô cũng chỉ là khiến bọn

họ té ngã.

Trước khi Mạc Dung tới đây, cũng đã nghe Bạch Ngọc nói qua.

Anh nói mục đích Mạc Vân Quả tiếp cận bọn họ, là vì dùng vỏ chuối té ngã bọn họ.

Bạch Ngọc đối với Mạc Vân Quả tỏ vẻ tò mò, không, không chỉ là Bạch Ngọc, còn có Càng Đàm, Tập Bạo, thậm chí..... Còn có cậu ta.

Mạc Dung đem tất cả cảm xúc chôn sâu dưới đáy mắt, cậu ta hơi hơi cúi đầu, khiến người khác không thấy được vẻ mặt.

Lúc này Phong Kỳ đang nhìn vỏ chuối là đầu sở khiến mình té ngã, mày nhăn càng sâu, là ai, là ai ở chỗ này ném vỏ chuối.

Vốn dĩ trong lòng y đang khó chịu, nhưng vừa thấy đến Mạc Dung cũng té ngã, trong lòng y đột nhiên có cảm giác khoái ý.

Nhưng vừa thấy Mạc Dung té ngã đẹp hơn y, y lại có chút không vui.....

Đồng dạng bị té ngã, vì sao cậu ta lại ngã đẹp hơn y?

Phong Kỳ trong lòng ghen ghét lại bắt đầu âm thầm quấy phá lên, y ghen ghét người khác như thế, cũng khiến bản thân không vui vẻ nổi.

Mạc Vân Quả nhìn thấy tình huống của hai người, nửa híp mắt.

Một mũi tên trúng hai con chim, thành công!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 671

Edit: Linhlady

Hiện giờ, chỉ còn lại một mục tiêu nhiệm vụ mà thôi.

Mạc Vân Quả trong lòng cao hứng, bên ngoài vẫn là vẻ mặt không biểu cảm kia.

Mạc Dung nằm ở nơi đó một hồi lâu mới đứng dậy, đứng dậy xong cậu ta cười nhẹ một tiếng, thấp giọng nói: “Xem ra, là tối tự tìm mất mặt.”

Mạc Dung ngẩng đầu nhìn Mạc Vân Quả, người kia đứng ở nơi đó, giống như chuyện gì cũng không xảy ra, vô tội như thế, thuần tịnh như thế.

Cậu ta cười, nhợt nhạt cười, khóe môi cong thành biên độ lớn nhất, người xung quanh đều bị nụ cười của cậu ta mê hoặc.

Đây là nụ cười nông cạn cỡ nào, lại làm cho bọn họ trầm mê.

Phong Kỳ không hiểu vì sao Mạc Dung lại nói như vậy, y ngơ ngác nhìn cậu ta, không biết suy nghĩ cái gì.

Mạc Dung đi đến trước mặt Mạc Vân Quả, cúi xuống thấp nói: “Hiện tại, che còn Tần Sĩ thôi sao?”

Mạc Vân Quả đờng tử hơi co lại, người này thế mà lại biết?!

Cô vẫn luôn cho rằng cậu ta biết cô muốn làm cái gì, lại không có nghĩ đến ngay cả mục tiêu nhiệm vụ của cô cậu ta cũng biết rõ ràng.

Mạc Dung dường như rất vừa lòng với phản ứng của Mạc Vân Quả, cậu ta một tay nắm cổ tay cô, kéo cô đi.

“Nơi này không phải chỗ tốt để nói chuyện.” Mạc Dung đúng lý hợp tình nói ra một câu.

Mạc Vân Quả nhìn chung quanh một vòng, không ít người ở chú ý bọn họ, nơi này, đúng là không phải nơi tốt để nói chuyện.

Mạc Dung lôi kéo Mạc Vân Quả rời đi, mà Phong Kỳ cũng nhanh chóng đi theo.

Phong Kỳ tuy rằng không biết cuối cùng đã xảy ra cái gì, nhưng đối với sự hiếu kỳ càng lớn trong lòng hồi thúc y phải đi theo.

Mạc Dung lôi kéo Mạc Vân Quả đi tới nhà cậu ta, nội thất trong nhà cậu ra rất mộc mạc.

Cũng không biết là bởi vì lười trang trí, hay do cậu ta thích phong cách như vậy.

Mạc Dung để Mạc Vân Quả ngồi xuống, sau đó tự mình ngồi đối diện cô, còn Phong Kỳ, y tự tìm một nơi để ngồi thôi.

Hai người đầu không để ý đến tâm tình của Phong Kỳ, cũng không chú ý đến y.

Mạc Vân Quả trong lòng có nghi hoặc, sau khi ngồi xuống, cô đã trực tiếp hỏi: “Anh muốn nói cái gì?”

Mạc Dung dựa cả người lên sofa, cả người vẫn lười nhác như cũ.

“A..... Tôi luôn luôn không thích úp úp mở mở.” Mạc Dung cười khẽ nói.

“Mục tiêu của cô là bảy người chúng tôi đi?” Thân thể Mạc Dung lại dựa sâu vào sofa hơn nữa.

Mạc Vân Quả không nói gì, cũng không có bất kỳ động tác gì, chỉ là chờ Mạc Dung tiếp tục nói.

“Ngạo mạn, ghen ghét, bạo nộ, lười biếng, tham lam, dâm dục, ăn uống quá độ.”

Giọng nói của Mạc Dung nghe qua có vài phần ghen ghét, như là cố tình muốn xây dựng ra hiệu quả như vậy.

Mạc Vân Quả vẫn cứ không nói gì, cô chỉ là gắt gao nhìn chăm chăm Mạc Dung, như muốn nhìn thấu hắn.

“Cô biết được đi? Khi đến thế giới này, cô cũng đã biết thuộc tính của bảy người chúng tôi.”

Mạc Dung vẫn giữ dáng vẻ nhàn nhã lười biếng kia, nhìn qua vân đạm phong kinh như thế, nhưng nội dung bên trong câu nói lại khiến người khác cảm thấy kinh khủng.

“Nắm thảo! Có ý tứ gì?”

“Mạc Dung đã phát hiện cái gì sao?”

“Hắn làm sao có thể biết như thế rõ ràng?”

“Ta cũng không rõ!”

“Ta đây rồi một thân nổi da gà!”

“Ôi trời ơi! Thế giới này khủng bố như vậy sao!”

“Đột nhiên đồng tình với tiểu Quả Quả nhà ta, đầu óc xoay chuyển quá nhanh hu hu hu.....”

“Đột nhiên muốn khóc.....”

“Đừng nháo! Tiếp tục xem đi! Ta không tin, Mạc Dung cái gì cũng biết!”

“Ta cảm thấy lâu trên người vẫn nên tin đi, hắn thật sự cái gì cũng biết!”

“Không cần gọi ta, ta đã học máu trắng thiên rồi!”

Edit: Tui mới đào hố mới nha, tính để có bìa rồi mới đào nhưng tui không chờ được.◉_◉。

Tui sẽ lấp hai hố cùng lúc, tiêu chí là hố nào được quan tâm nhiều hơn thì sẽ lấp nhanh hơn. (◉_◉) Không ai quan tâm thì tui sẽ lấp theo ý của tui ($\cong \nabla \cong$)

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 672

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp nói, trong lòng cũng có một tia kinh ngạc.

Mạc Dung, thật sự cái gì cũng biết sao?

Mạc Vân Quả quyết định không nói gì, cô quyết định im lặng xem đến cuối cùng Mạc Dung biết được những gì.

Phong Kỳ ng ẩ ở bên vẻ mặt mộng bức, ai tới nỡ cho y, tình huống hiện là như thế nào?

Mạc Dung cũng không thêm để ý đến Phong Kỳ, dù sao y có nghe cũng không hiểu, cậu ta cũng không quan tâm trong lòng Phong Kỳ nghĩ cái gì, bản thân cứ tùy ý nói ra thôi.

Mạc Dung đan hai tay lại để trước bụng, cả người hoàn tạ dựa vào sofa.

Cậu ta dường như rất thích tư thế này.

“Dùng vỏ chuối té ngã bảy người chúng tôi, sau đó?” Mạc Dung hỏi.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Mạc Dung, cụp mi, không nói gì.

Mạc Dung giống như cũng không ngại Mạc Vân Quả không trả lời cậu ta, đối với chuyện này bản thân cũng tìm ra được đáp án.

Nhưng mà trước đó.....

Mạc Dung búng tay một cái, “Xuất hiện đi.”

Theo một tiếng này, từ một căn phòng khác xuất hiện vài người, nhưng người này thành hình xuất hiện.

Sắc mặt bọn họ phức tạp nhìn Mạc Dung, nhìn Mạc Vân Quả.

“Tùy ý ng ẫ đi.” Mạc Dung lại nhàn nhạt nói.

Bọn họ tìm chỗ ng ẫ xuống sau đó đồng loạt nhìn về phía Mạc Dung, trong cuộc đối thoại vừa r ẫ, bọn họ giống như biết gì đó, lại giống như không biết gì.

Mạc Dung thấy mọi người đến đông đủ, tươi cười trên mặt càng sâu.

“Tôi kê cho mấy người một câu chuyện xưa, mấy người có muốn nghe không?”

Tuy rằng đang dò hỏi họ, nhưng khẩu khí lại không có ý trưng c ầu.

Giống như câu vừa r ẫ cậu ta nói, cũng chỉ thuận miệng nói ra mà thôi.

Mấy người không nói lời nào, bọn họ yên lặng chờ Mạc Dung tiếp tục nói tiếp, bọn họ có dự cảm, kể tiếp câu chuyện mà Mạc Dung kể, sẽ đảo lộn nhận thức từ trước đến giờ của bọn họ.

“Vũ trụ to lớn, có 3000 thế giới, trong vũ trụ mệnh mong này, 3000 thế giới lại chia làm ba cấp bậc thấp, trung, cao cấp.”

“Ba cấp bậc t ần tại có giới hạn rõ ràng, nhưng cũng có khả năng đột phá.”

“Người ở thế giới cấp thấp có thể đi lên thế giới cấp trung, hoặc thế giới cấp cao, nhưng thời gian trải qua rất dài, coa vài thế giới tới khi hủy diệt r ẫ cũng không thể thành công.”

Giọng nói của Mạc Dung vẫn như cũ mang theo vài phần ghen ngào, cố tình loại giọng nói này xuất hiện trên người cậu ta lại không khiến người khác khó chịu.

“Thế giới của chúng ta là thế giới cấp thấp.” Mạc Lười nhẹ nhàng buông quơ tung ra một câu như vậy.

Vài người ở đây hai tay đã nắm chặt, giống như không thể tin nổi.

“Thế nhưng, trước đây thế giới này là thế giới cao cấp.” Mạc Dung lại tung ra một quả bom lớn, khiến cả người ở đây lẫn phòng phát sóng trực tiếp đều kinh ngạc.

“Nắm thảo! Cốt truyện xoay ngược lại quá nhanh!”

“Ta chỉ muốn hỏi một chút, có thể tùy tiện hạ một thế giới từ cao cấp xuống cấp thấp được sao!”

“Ta cũng tò mò, không biết thế giới này đã xảy ra chuyện gì gì?”

“Không đúng, không phải nói đây là một vị diện sao? Vì sao trước kia lại là vị diện cao cấp?”

“Cái này đơn giản mà, chắc là khi lui từ vị diện cấp cao ra đã bị tổn thương nặng nề, sau đó ở vị diện trung cấp có người giúp thế giới này chữa trị căn nguyên, cho nên đây mới là nguyên nhân mà hệ thống tạo ra vị diện này đi?”

“Ta đã dự cảm sắp có kịch hay để xem rồi!”

“Bẹp bẹp, hạt dưa đã chuẩn bị tốt!”

“Dọn ghế nhỏ chuẩn bị xem diễn!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 673

Edit: Linhlady

Mạc Dung ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, sau đó mới tiếp tục nói: “Cô là người ở vị diện cao cấp tới đây sao?”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả lắc đầu, nhưng lại cảm thấy không đúng, Đoàn Tử ở vị diện cao đẳng, cô được đoàn tử đưa tới đây hoàn thành nhiệm vụ, như vậy cũng được gọi là từ vị diện cao cấp đi?

Nghĩ đến đây, Mạc Vân Quả lại gật gật đầu.

Mạc Dung giống như cũng không để ý đến phản ứng của cô, cậu ta chỉ tiếp tục nói: “Từ trước thế giới này, là một thế giới tu tiên, căn nguyên cường đại, cũng khiến cho cái gọi là chấp pháp giả vũ trụ chú ý.”

“Ở hai mươi năm trước xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, mấy chấp pháp của vì muốn trấn áp một kẻ điên nào đó, một sớm hủy diệt căn nguyên thế giới này.”

“Nhưng bọn họ không nghĩ tới đó là, cái kẻ điên này vì một cô gái bất chấp nhân quả, mạnh mẽ bảo vệ căn nguyên thế giới này, nhưng bởi vì căn nguyên thật sự bị hao tổn quá nặng, lập tức bị biến thành vị diện cấp thấp, nhưng vị diện này, lại là vị diện cao đẳng duy nhất thoát khỏi trận tai ương kia.”

Mấy câu nói đó có thể nói là sét đánh giữa trời quang, mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp chưa từng nghĩ đến, không ngờ chấp pháp giả cao cao tại thượng lại làm ra chuyện kia.

Bởi vì một thế giới cường đại, sợ sẽ nguy hại tới nơi của bọn họ?

Mạc Dung nói xong câu đó lúc sau, ánh mắt nhìn Mạc Vân Quả càng thêm ý vị thâm trường.

Cậu ta giật giật thân mình, đột nhiên hỏi: “Cô biết cô gái kia là ai sao?”

Mạc Vân Quả lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không biết.

Mạc Dung nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Thật ra tôi cũng không biết, nhưng mà tôi biết tên cô ấy.....”

Khóe miệng Mạc Dung cong lên một nụ cười tà tứ, tuy rằng rất lớn, lại một chút không phù hợp với bản chất của cậu ta.

“Cô ấy tên gọi là.....” Mạc Dung tạm dừng một chút, “Mạc..... Vân..... Quả.....”

Mạc Vân Quả:.....

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp: Ta thảo thảo thảo!

Mạc Vân Quả vẫn không có biểu tình gì, nhưng dường như Mạc Dung càng có hứng thú với Mạc Vân Quả hơn.

“Cô biết tôi là ai sao?” Gã đột nhiên hỏi ra một câu không đầu không đuôi.

Mạc Vân Quả gất gao nhìn gã, học ra hai chữ.

“Tần Sĩ.”

Mạc Dung sung sướng cười, nhìn dáng vẻ cực kỳ vui vẻ.

“Tôi nên nói, không hồ là người con gái hấn coi trọng sao? Thông minh như vậy, khiến tôi có chút sợ hãi đấy.....”

Mạc Vân Quả:.....

Ở đây những người khác cùng mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp:..... Về mặt mặt mọng bức!

“Có thể nói ra làm sao cô phát hiện ta tôi không? Tôi à, rõ ràng cùng Mạc Dung dùng cùng một thân thể không phải sao?” Mạc Dung, à, không, phải nên gọi là Tần Sĩ.

“Cách thức đi đường, Mạc Dung đi theo kiểu có quy luật nhưng vô lực, bước đi của anh rất kiên định, từng bước hăm rất sâu.”

“Tư thế ng ưỡ, Mạc Dung ng ưỡ ở sô pha luôn thả lỏng, còn anh ng ưỡ ở sô pha tay lại không biết đặt ở đâu.”

“Còn có cách nói chuyện, ánh mắt, sơ hở quá nhiều.”

Mạc Vân Quả rõ ràng tr ần thuật lý do, khiến mấy người ở đây không thể không lau mắt mà nhìn.

“Vậy cô nói xem, khi nào tôi xuất hiện.” Tần Sĩ càng thêm hứng thú.

Mạc Vân Quả thấp cúi đầu, nhìn thoáng qua hai tay đang đan vào nhau của mình: “Ở chợ bán thức ăn sau khi bị tôi vướng ngã.”

“Ha hả..... Đến thật là một người thông minh.....” Tần Sĩ phá lên cười, nhìn đáng vẻ đúng thật vui vẻ.

Tần Sĩ cười cười, tươi cười li ền lắng xuống.

L ần im lặng này, khiến không khí trong phòng càng đọng lại.

Tần sĩ chậm rãi giật mình thân thể của mình, tròn mắt xoay chuyển, nhìn về phía Mạc Vân Quả.

“Cho nên, cô tới chuộc tội sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 674

Edit: Linhlady

Chuộc tội? Đây là một từ nặng cỡ nào, không phạm tội, đâu ra chuộc tội?

Tần Sĩ một khi mở miệng, đã nhận định Mạc Vân Quả như đầu sỏ gây tội vậy.

Mạc Vân Quả chậm rãi lắc đầu, nói: “Không phải.”

Biểu cảm của Tần Sĩ lập tức trở nên hung ác, “Không phải? Vậy cô tới làm cái gì?”

Mạc Vân Quả nhấp môi, bởi vì không có cách nào nói ra tồn tại của hệ thống, cũng không có cách nào nói ra nhiệm vụ với Tần Sĩ.

Mạc Vân Quả trầm mặc ở reng mắt Tần Sĩ chính là cam chịu, gã cười lạnh một tiếng nói: “Như thế nào? Chấp pháp giả muốn cô đến thế giới này để xem.căn nguyên có còn hay không sao? Hay có thể khôi phục lại như trình độ ban đầu không?”

Mạc Vân Quả:.....

“Tôi đây nói cho cô, không có khả năng, không có khả năng, lúc trước những chấp pháp giả đó đem căn nguyên cần đi làm cái gì cô lại không phải không biết, đã bị thương như vậy, sao có thể sẽ khôi phục?” Tần Sĩ tàn nhẫn hỏi, trong giọng nói tràn ngập oán hận.

Mạc Vân Quả sửng sốt, sau đó lắc đầu nói: “Tôi không biết.”

“Cô không biết?” Giọng nói của Tần Sĩ lập tức trở nên bén nhọn.

“Ừ.” Mạc Vân Quả gật đầu, xô thật sự cái gì cũng không biết.

Tần Sĩ đánh giá Mạc Vân Quả từ trên xuống dưới một lượt, trong mắt hoài nghi càng lớn.

“Lại nói tiếp, cô xem như khác với đám người đó, tuy rằng tôi không gặp qua cô, nhưng cũng nghe nói Mạc Vân Quả là người thông tuệ tuyệt sắc, còn có lực lượng đủ để hủy thiên diệt địa, lúc ấy uy hiếp rất nhiều người đấy.”

Tần Sĩ cười một chút, trong tiếng cười tràn ngập châm chọc.

“Cho nên, cô bị cái kẻ điên kia vứt bỏ sao? Cô vì hắn vứt bỏ lực lượng, vứt bỏ mũ mao, vứt bỏ địa vị?”

Mạc Vân Quả:.....

“Tôi không biết anh đang nói gì.” Mạc Vân Quả đan tay vào nhau, không ngừng đầu nhìn Tần Sĩ.

“A..... Không biết, hay cho một cái không biết, cô cho rằng cô nói như vậy sẽ phải sạch được tất cả sao?” Tần Sĩ nắm chặt nắm tay, “Thật buồn cười.”

Mạc Vân Quả nhấp miệng, không biết nên nói như thế nào, cô luôn cảm thấy, Tần Sĩ trước mặt cực kỳ hận người kia.

Tần Sĩ xoa xoa huyệt thái dương, toàn bộ phòng một mảnh yên tĩnh.

Lúc này, Mạc Vân Quả mới phát hiện không biết từ khi nào năm người khác đã ngủ say.

Tần Sĩ tùy ý thoáng nhìn nói: “Tôi mặc kệ cô tới để làm gì, nhưng nếu cô đã tới, cũng đừng tưởng dễ dàng rời đi như vậy.”

“Anh muốn làm cái gì?” Mạc Vân Quả hỏi.

“Giúp tôi khôi phục lực lượng.” Tần Sĩ nhìn nhìn tay của mình, hiện tại gầy, thật yếu ớt.

“Tôi biết cô có thất sắc quả, đem nó cho tôi là được.” Tần Sĩ nói.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả qua không gian hệ thống, lại nhìn qua động phủ, xác nhận một lần, cô không hề có thứ này.

“Tôi không có.” Mạc Vân Quả nói.

“Không có?” Tần Sĩ nhướng mày nhìn cô, trong ánh mắt tràn ngập uy hiếp, gã căn bản không tin Mạc Vân Quả nói.

“Không có.” Mạc Vân Quả lại lần nữa.

Tần Sĩ cười lạnh một tiếng nói: “Nhìn dáng vẻ của cô, hẳn là mất trí nhớ đi, cô chẳng lẽ không muốn biết chân tướng năm đó?”

Tần Sĩ tung ra một cái dụ hoặc như vậy, khoe miệng gã mang theo một cười tà tứ, phun ra một đám kinh thiên bí văn.

“Tỷ như tại sao gia tộc của cô lại bị hủy, lại tỷ như, cái kia kẻ điên kia vì cô làm cái gì, thế nhưng những đám chấp pháp giả hy sinh mấy vị diện cao cấp để phong ấn hắn ở nơi hắc ám?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 675

Edit: Linhlady

“Nắm thảo! Đây là sự thật chẳng? Thật vậy chẳng!”

“Tiểu Quả Quả thật đáng thương.....”

“Mẹ nó! Chẳng lẽ trọng điểm không nên là người đàn ông kia sao!”

“Thế mà khiến chấp pháp giả hy sinh mấy trăm vị diện cao cấp mới có thể phong ấn hắn! Ta thiên! Này..... Này..... Này.....”

“Từ từ! Để ra suy nghĩ một chút! Nói cách khác, hiện tại thế giới nàng thật ra là một trong mấy trăm tinh cầu vị diện cao cấp sao, sau đó chấp pháp giả lấy đi căn nguyên của thế giới này, sau đó đi phong ấn người đàn ông của tiểu Quả Quả?”

“Ta cạn lời ! Quả thật là kinh thiên bí văn!”

“A a a a! Rất sợ hãi không biết khi biết chân tướng ta có bị giết người việt khẩu không!”

“Ng ồi chờ tiếp tục xem diễn a a a a!”

Phòng phát sóng trực tiếp đều bị lời Tần Sĩ nói sợ ngây người, bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới, lại có thể nghe được bí mật.

Về bí mật của nhiều năm trước, cũng không ít người biết đến, nhưng cũng giới hạn ở những người đó mà thôi.

Bọn họ chỉ biết, ở thế giới vị diện cao cấp đã xảy ra một đợt biết cỡ thật lớn, nhưng lúc đó ở vị diện thấp hơn, không có người biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng lưu truyền tới nay, tất cả đều là tin khủng bố.

Bọn họ không dám đi truy cứu cái gì, bởi vì bọn họ còn không có tư cách này.

Lần này, ở phòng phát sóng trực tiếp nghe được có người nói lên bí mật năm đó, cái này làm cho bọn họ như thế nào có thể không kích động! Không hưng phấn!

Còn nhưng chuyện khác, thôi cứ chờ xem tiếp đi!

Mà Mạc Vân Quả khi nghe đến Tầٰn Sĩ nói lời này, cũng không biểu hiện hứng thú rõ ràng.

Không phải cô không hiếu kỳ, mà là cô ẩn ẩn có một loại cảm giác, nếu cô biết được chân tướng năm đó, nhưng chuyện về sau có khi sẽ không giống trước nữa.

Tất cả giống như có người đặt một bàn cờ, bất kể là cô, hay Tầٰn Sĩ trước mặt, hay hoặc là mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp, đều quân cờ trong bàn cờ mà thôi.

Người đi ầu khiển bàn cờ, người đó đến cùng là ai?

Mạc Vân Quả trầٰn tư, bao nhiêu nghi vấn xoay tròn trong đầٰu cô.

Cô không nói gì, nhưng cái này cũng không đạٰi biểu Tầٰn Sĩ sẽ tính toán buông tha cho cô.

Tầٰn Sĩ muốn khôi phục lực lượng, chỉ có khôi phục lực lượng, gã mới có thể đủ khả năng làm chuyện gã muốn làm.

Lúc trước gã vốn dĩ là người cường hãn nhất thế giới này, gã phụ thuộc vào lực lượng căn nguyên, trưởng thành với lực lượng căn nguyên.

Nhưng những chấp pháp giả kia thiếu chút nữa hủy diệt lực lượng căn nguyên, hơn nữa làm linh hồn của gã chia ra làm bảy, hơn nữa làm chủ thể gã chỉ có thể cùng Mạc Dung xài chung một thân thể.

Cái này làm cho gã như thế nào cam tâm?

Gã muốn khôi phục lực lượng, trở lại vị diện cấp cao, gã muốn nhưng chấp pháp giả gây ra chuyện năm đó trả giá đại giới!

Mà mấu chốt để khôi phục lực lượng đó là thất sắc quả.

Thất sắc quả, có thể làm linh hồn của gã một lần nữa tụ lại, chỉ cần linh hồn vè một, nhưng chuyện sau đó không thành vấn đề.

Đây cũng là lý do vì sao Tầ Sĩ nhất định phải có được thất sắc quả trong tay Mạc Vân Quả.

Tầ Sĩ chưa từng hoài nghi Mạc Vân Quả không có thất sắc quả, thế gian vạn vật, ở trong tay Mạc Vân Quả, chẳng qua chỉ là một cái vung tay mà thôi.

Năm đó Mạc Vân Quả, đó là như thế cường hãn một người.

Nhưng làm vạn vật sinh, cũng có thể làm vạn vật chết.

“Cho tôi thất sắc quả, tôi đáp ứng cô ba điều kiện.”

Tầ Sĩ hí mắt nói, gã đang thử thăm dò Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả vẫn cứ lắc đầu nói: “Tôi không có thất sắc quả.”

“Cô chẳng lẽ thật sự không muốn biết chân tướng năm đó sao?” Tầ Sĩ không tin Mạc Vân Quả thật sự không để bụng như thế.

Mạc Vân Quả trầ mặ, muốn biết sao? Cô cũng tự hỏi bản thân như vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 676

Edit: Linhlady

Không khí lập tức đột nhiên an tĩnh xuống, Mạc Vân Quả thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở của hai người.

Trong lúc Mạc Vân Quả trầm mặc, phòng phát sóng trực tiếp xuất hiện một cái đánh thưởng khiến mọi người sợ ngây người.

“Người sử dụng kẻ thần bí đánh thưởng một quả thất sắc quả!”

“Đinh! Người sử dụng kẻ thần bí đạt tới cấp bậc thần hào, mở ra quyên hạn hệ thống che giấu, quyên hạn che giấu chỉ thần hào kẻ thần bí mới có thể thấy được, đồng thời nhiệm vụ vị diện được thần hào chỉ định.”

“Đinh! Nhiệm vụ vị diện phát sinh biến hóa, mời ký chủ tiếp thu.”

“Nhiệm vụ bản vị diện: Khiến T thần sĩ đồng ý một điều kiện: Nhất định phải sống sót.”

Hệ thống thông báo một loạn nháy mắt như kíp nổ trong phòng phát sóng trực tiếp.

“Thần hào! Ta thiên! Từ lúc chào đời tới nay, ta lần đầu tiên thấy thần hào!”

“Ai tới nói cho ta, đạt tới cấp bậc thần hào cần đánh thưởng bao nhiêu a a a!”

“Để ta tính thử đi, dựa theo tỉ lệ tệ vũ trụ mà nói, đại khái là 100 trăm triệu trăm triệu.....”

“Ông trời ơi! Thờ hào ôm đùi!”

“Là thần hào!!!”

“Các người chẳng lẽ không cảm thấy tên thần hào rất quen thuộc sao! Người sử dụng kẻ thần bí á! Nghe đi qua thật thần bí!”

“Bởi vì có hai chữ thần bí sao?”

“A a a a! Ta hiện tại thật kích động!”

“Hạt dưa đã rơi trên mặt đất! Trận đấu này thật sự quá xuất sắc!”

“Ta thiên! Muốn kích thích như vậy sao!”

“Cuộc đời này có thể vào phòng phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả, chết cũng không tiếc.....”

“Đừng nói chuyện, tiếp tục xem diễn! (mặt đứng đắn)”

Mạc Vân Quả đương nhiên cũng nhận được yêu cầu của Đoàn Tử, cô nhìn trộm mặc Tần Sĩ, từ trong không gian hệ thống lấy ra thất sắc quả.

Gần như trong nháy mắt khi thất sắc quả được lấy ra, Tần Sĩ ngay lập tức cảm giác được cái gì, lập tức ngừng đầu nhìn về phía Mạc Vân Quả, hoặc là nói, là thất sắc quả trong tay cô.

“Cô.....” Tần Sĩ vừa mới nói một chữ đã bị Mạc Vân Quả đánh gãy.

“Thất sắc quả tôi có thể cho anh, nhưng anh phải đồng với tôi một điều kiện.” Mạc Vân Quả nói.

Tần Sĩ gắt gao nhìn chằm chằm thất sắc quả, thanh âm có chút ghen ngào đáp lại nói: “Cái gì?”

“ Nhất định phải sống sót.” Mạc Vân Quả kiên định chân thật đáng tin nói.

Tần Sĩ sửng sốt, gã đem ánh mắt từ trên thất sắc quả dời đi, nhìn về phía Mạc Vân Quả.

Nửa ngày sau, gã mở miệng.

“Cô quả thật đã mất trí nhớ.” Gã nói như vậy.

Mạc Vân Quả không tỏ ý kiến, nhẹ giọng “Ừ” một tiếng.

Tần Sĩ lại nhìn thoáng qua thất sắc quả, mới hạ quyết tâm ghen ngào nói: “Được, tôi đồng ý với cô.”

Mạc Vân Quả gật đầu, đem thất sắc quả đưa cho Tần Sĩ.

Ngoài dự kiến của mọi người đó là, Tần Sĩ cần được thất sắc quả lúc sau cũng không nuốt ăn nó, mà nói với Mạc Vân Quả: “Tôi không biết ai khiến cô muốn tôi đồng ý với điếu kiện kia, nhưng tôi muốn nói với cô, cái hứa hẹn này, chỉ tồn tại mười năm.”

“Sau mười năm, nếu cô không khôi phục ký ức, nếu cô không tìm được chân tướng năm đó, không đi làm việc cô chân chính muốn, như vậy mệnh của tôi, cô cũng không cần để ở trong lòng, cô chỉ cần nhớ kỹ, nhất định phải sống sót.”

Tần Sĩ nói xong câu đó sau, một ngụm nuốt thất sắc quả vào, gã nhắm mắt lại, biểu tình an tường.

Tức khắc, không khí từng đợt vặn vẹo, năm người còn lại giống như bị gì đó hấp dẫn, đi lại phía Tần Sĩ.

Cùng lúc đó, giọng Đoàn Tử nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành vang lên bên tai Mạc Vân Quả.

Ở một mảnh hỗn loạn, Mạc Vân Quả thoát ly thế giới.

Một khắc trước khi cô thoát ly thế giới, Mạc Vân Quả thấy Tần Sĩ mở mắt, đó là một đôi mắt đỏ như máu, mỹ lệ mà nguy hiểm.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 677: Suyt, trời tối xin nhắm mắt

Edit: Linhlady

Trong không gian u ám, có một đũa bé mũm mĩm bay múa trong không trung.

Phía trước của đũa bé có một cô gái đang ng ưỡ.

Cô gục đầu xuống chân, ngăn cản Đoàn Tử quan sát mình.

Trong tàn bộ không gian u ám này, chỉ có mình cô cùng Đoàn Tử, nhìn cô đơn tình liêu đến thế.

Đoàn Tử nhìn Mạc Vân Quả, từ từ bay đến đầu vai cô.

“Ký chủ.....” Đoàn Tử do do dự dự mở miệng.

Mạc Vân Quả “Ừ” một tiếng, sau đó vươn tay, đem Đoàn Tử đặt ở trong tay, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Đoàn Tử.

“Đoàn Tử, nếu ta lên đủ cấp bậc, như vậy có thể khôi phục lại ký ức sao?” Mạc Vân Quả hỏi như vậy.

Đoàn Tử dừng một chút, sau đó mới nói nói: “Theo như lý luận mà nói, có thể.”

“Ừ.” Mạc Vân Quả lại nhẹ giọng lên tiếng.

“Đoàn Tử, hiện tại phòng phát sóng trực tiếp của ta đến cấp bao nhiêu rồi?” Mạc Vân Quả lại hỏi.

“Cấp tám.” Đoàn Tử nghĩ nghĩ tiếp tục nói, “Ký chủ nhiệm vụ hoàn thành thật xuất sắc, hơn nữa những người khác đánh thưởng gộp lại cũng có thể lên cấp bảy, sau đó bởi vì phòng phát sóng trực tiếp của ký chủ xuất

hiện thần hào đầu tiên, hệ thống trực tiếp thưởng cho ký chủ tăng lên một bậc.”

“Ừ, còn bao lâu nữa mới lên được cấp chín?” Mạc Vân Quả lại hỏi.

“Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ của thế giới tiếp theo thì có thể lên cấp chín.” Đoàn Tử còn nói thêm.

“Đoàn Tử, người biết thần hào kia là ai sao?” Mạc Vân Quả chọc chọc bụng nhỏ của Đoàn Tử hỏi.

Đoàn Tử cũng thuận thế chọc bụng nhĩ của chính mình lúc này mới nói: “Ký chủ, hệ thống không có cách nào biết.”

“À.” Mạc Vân Quả ánh mắt ảm đạm hơn một phần, “Không biết vì sao, ta luôn cảm thấy ta biết cái người tên kẻ thần bí kia.”

“Ký chủ hiện tại cấp bậc còn quá thấp, ta tin tưởng chỉ cần ký chủ có thể lên một cấp bậc nào đó, nhất định sẽ biết kẻ thần bí là ai!” Đoàn Tử cố vũ Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả gật gật đầu, không tiếp tục nói gì thêm.

“Ký chủ, người muốn nghỉ ngơi một chút không hay tiếp tục vào thế giới tiếp theo? Thế giới trung đẳng đã sửa xong, chúng ta có thể tiến vào bên trong.” Đoàn Tử nói.

“Không cần nghỉ ngơi, ta cảm giác rất tốt, đi vào thế giới đó đi.” Mạc Vân Quả nhàn nhạt nói.

Đoàn Tử đương nhiên sẽ thuận theo ý muốn của ký chủ nhà mình, chuẩn bị mở truyền tống.

Thành phố B trung tâm hành chính Hoa Quốc, cho tới nay đầu phần vinh hưng thịnh.

Nhưng trước đó ba tháng, án mạng liên hoàn xảy ra, phá vỡ cuộc sống yên bình ở đây.

Ngay từ đầu mọi người chỉ nghĩ đây là vụ án mạng bình thường, cảnh sát đi điều tra bắt kẻ phạm tội kết án là xong.

Nhưng mà, khi án mạng thứ hai xảy ra, mọi người đột nhiên ý thức được có gì đó không đúng.

Án thứ ba, thứ tư, thứ năm.....

Phủ pháp không khác biệt, hiện trường thảm khốc, còn bị báo trước tử vong, tất cả mọi chuyện giống như có bàn tay phía sau thao túng.

Mà bọn họ, chỉ là con cò chờ người mĩa hạ xuống, không có cách nào chạy thoát, không thể phản kháng.

Vì thế, phía trên còn cố ý thành lập tiểu đội đặc biệt, mỗi một thành viên trong tổ đội đều không đơn giản, mỗi người bọn họ đều mang kỹ năng hơn người, hơn nữa còn ở trước mặt truyền thông hứa hẹn, sẽ nhanh chóng phá được án này.

Nhưng mà đã ba tháng trôi qua, mười ba án mạng xảy ra, tiểu đội này vẫn chưa có thu hoạch gì.

Mà ngay lúc này, án mạng thứ mười bốn xảy ra.....

Khi Mạc Vân Quả mở to mắt thấy trên đất toàn là máu, máu đó theo hoa văn trên mặt đất chảy về phía cô, dính ướt lòng bàn chân cô, tất cả mọi thứ, nhìn qua ghê người đến thế.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 678

Edit: Linhlady

Đột nhiên, một chùm ánh sáng mạnh chiếu vào trên mặt cô, Mạc Vân Quả không khoẻ nhắm hai mắt lại.

“Trời ạ! Nơi này thế mà còn có người sống!”

“Nơi nào? Nơi nào!”

Tiếng bước chân vội vàng vang lên bên tai Mạc Vân Quả, cô chỉ thấy xung quang mình có rất nhiều người, rất nhiều rất nhiều người.

Mạc Vân Quả mở to mắt, một đôi mắt không hề gợn sóng nhìn mọi người trước mặt.

Chỉ thấy một người mặc cảnh phục tương đối lớn tuổi nhanh chóng nói: “Mau, mau mang cô ấy tới bệnh viện xem có bị thương hay không, mời bác sĩ tâm lý giỏi nhất đến phụ đạo tâm lý!”

Sau đó, một chị gái cảnh sát diện mạo thanh tú mang cô đi.

Lòng bàn chân cô còn dính máu, Mạc Vân Quả nhìn đến, đó là máu của một người đàn ông bụng phệ nằm trên đất chảy xuống.

Người đàn ông kia vị trí từ yết hầu cho đến bụng đều nở hoa, dụng cụ hủ là dao phẫu thuật.

Bên trong ngũ tạng lục phủ bại lộ ở trong không khí, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, gay mũi như thế, ghê tởm như thế.

Mạc Vân Quả còn nghe được vị cảnh ất lớn tuổi kia nói “Lần này thế mà lại có nhân chứng! Quả thật trời cũng giúp ta!”

Thanh âm kia hưng phấn như thế, cao hứng như thế, tại hiện trường đầy máu me, nghe có vẻ hơi kinh dị.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, sau đó nhắm hai mắt lại, nhìn như hôn mê.

Trên thực tế, Mạc Vân Quả đang xem xét bối cảnh chuyện xưa ở thế giới này.

Thế giới cô tiến vào càng ngày càng phức tạp, hệ thống cung cấp bối cảnh cho cô cũng càng ngày càng ít.

Tỷ như lần này, chỉ đơn giản giới thiệu cho cô có án mạng xảy ra, sau đó nói phía trên có người phái tiểu đội đi điều tra, sau đó lại nói từng đặc điểm của người trong tiểu đội mà thôi.

Còn những án mạng kia, cũng không nhiều hơn vào câu, thậm chí mười ba án mạng trước tình tiết cũng không nói cho cô, càng đừng nói cái thứ mười bốn này.

Còn tới nhiệm vụ, càng đơn giản thô bạo hơn.

“Đinh! Bởi vì trước mắt thần hào chưa yêu cầu nhiệm vụ, nên nhiệm vụ ở vị diện này do hệ thống chỉ định, nhiệm vụ bản Vị Diện: Tìm ra hung thủ.”

Đây là nguyên văn câu nói của Đoàn Tử đơn giản thô bạo cỡ nào, tìm ra hung thủ.

“Oa! Chúng ta đi tới thế giới âm mưu~”

“Lần này có thể xảy ra chuyện gì không người ta hơi sợ (then thùng)”

“Trên lầu người then thùng là cái quỷ gì! (rít gào)”

“Oa! Lần này tiểu Quả Quả nhà ta muốn biến thành trinh thám rồi sao?”

“Không không không, trước mắt mà nói, tiểu Quả Quả nhà ta cũng chỉ là nhân chứng mà thôi, là tiểu đang thương không có khả năng là mục tiêu kế tiếp của hung thủ.....”

“Ta lại có chút hy vọng hung thủ kia sẽ tìm đến tiểu Quả Quả, đến lúc đó tiểu Quả Quả chỉ cần một cái nắm tay là có thể đem hung thủ tróc nã quy án nha 2333333333”

“Phốc, lầu trên nói lời này có vài phần đạo lý.”

Mạc Vân Quả nhìn nhìn phòng phát sóng trực tiếpnói, cảm thấy bọn họ nói có đạo lý, hung thủ kia mà tìm tới, cô nhất định sẽ đánh ngã hắn.

“Đinh! Thầhào kẻ thầh bí đánh thưởng mười viên đan bách độc bất xâm!”

“Đinh! Người sử dụng kẻ thầh bí tuyên bố nhiệm vụ mới, xin ký chủ tiếp thu.”

“Nhiệm vụ mới: Nhất định phải sống tốt, nếu cảm thấy không vui bảo hệ tương thoát ly vị diện.”

Đoàn Tử: ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)ㄏ

Nhiệm vụ mà thầhào tuyên bố lầ này khiến Đoàn Tử rất không vui, nhưng mà, ai bảo người ta là thầhào, hu hu hu.....

Mạc Vân Quả tiếp thu đến nhiệm vụ này cũng sửng sốt, nhiệm vụ này, xem như nhiệm vụ hả?

Không mục đích rõ ràng thì thôi đi, lại có vẻ như tùy tâm sở dục.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 679

Edit: Linhlady

“Oa! Th ần hào đ ầu tùy hứng như thế sao?”

“Chỗ này tùy hứng, là rất rất tùy hứng ấy!”

“Uông một tiếng li ền khóc! C ầu tiểu Quả Quả đừng rời khỏi thế giới này! Ta rất muốn biết chân tướng mà!”

“Ta cũng muốn biết chân tướng a a a!”

“Tiểu Quả Quả, chúng ta cùng đi tìm hung thủ đi! (nắm tay)”

“Tiểu Quả Quả, tiểu Quả Quả ~ tìm hung thủ a tìm hung thủ a ~”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp nổi lên các loại bình luận, ở trong đ ầu “U” một tiếng, lần này, đổi lấy các loại hoan hô.

Thật ra cho dù đám người trong phòng phát sóng trực tiếp không yêu cầu, cô cũng sẽ ở lại tìm hung thủ.

Thật sự vì án mạng này quá mức thú vị, mười bốn án mạng, thủ pháp giống nhau, không tìm ra được ai là hung thủ?

Mạc Vân Quả nhanh chóng được đưa đến bệnh viện, sau khi kiểm tra xác định cô không hề có vết thương nào, Mạc Vân Quả lại bị đưa sang phòng của bác sĩ tâm lý tiếp nhận trị liệu.

Bác sĩ trị liệu cho cô mà nữ nhìn qua thật dịu dàng, cô ấy có ý đồ câu thông Mạc Vân Quả, nhưng Mạc Vân Quả vẫn luôn không chịu mở miệng nói chuyện.

Bác sĩ tâm lý tiến hành một loạt hành vi ám chỉ tâm lý cùng can thiệp tâm lý với Mạc Vân Quả, nhưng tất cả đ ầu không có bất lý tác dụng gì.

Ám chỉ tâm lý cùng can thiệp tâm lý đều được tính vào biện pháp thôi miên cơ bản, Mạc Vân Quả sau khi trải qua thế gối trước kia, làm sao có thể bị mấy loại này quấy nhiễu?

Hơn nữa, tâm lý cô không hề bị thương tổn, bởi vì cô căn bản không hề có kí ức về án mạng kia.

Bác sĩ tâm lý thấy thế, cũng không tiếp tục dây dưa, chỉ có thể đem tình huống của Mạc Vân Quả báo lên trên, sau đó nghe chỉ thị xuống dưới.

Sau đó không lâu, phía trên đã phái người lại đây.

Mạc Vân Quả vừa thấy đến người kia, ngay lập tức biết cô là ai.

Là thành viên của tổ đặc nhiệm, danh hiệu “Bá vương hoa” Hoa Hoan, Ha Hoan ba năm liên tục dành được danh hiệu đệ nhất luận võ, làm người đánh đá chính nghĩa, không quen nhìn việc bất bình, năng lực xuất chúng, lại bởi vì đắc tội con trai quan chức lớn, bị tính kế phái tới đội đặc nhiệm này.

Mạc Vân Quả vừa thấy người đến là Hoa Hoan theo bản năng sợ nắm tay của mình, không biết so sánh với vị bá vương hoa này, ai là người có lực lượng mạnh hơn.

Hoa Hoan nhìn Mạc Vân Quả nằm trên giường bệnh sắc mặt tái nhợt, trong mắt xẹt qua một tia đau lòng, trơ mắt nhìn ba của mình bị mổ ruột, như vậy chắc hẳn rất đau lòng đi.

Bởi vì thống khổ, cho nên lựa chọn quên đi đoạn ký ức kia?

Hoa Hoan cũng biết, muốn Mạc Vân Quả nói ra chân tướng ngay rất khó, nhưng cô ấy không thể không thử một chút, bọn họ đã không còn bao nhiêu thời gian.

Tìm được hung thủ muộn ngày nào lại có ý nghĩa sẽ nhiều người sẽ chết oan uổng hơn.....

Hoa Hoan giật giật ngón tay, cô ấy nỗ lực bình phục tâm tình của mình, chỉ cần tưởng tượng đến thủ pháp tàn nhẫn của hung thủ, cô ấy liền nhận không được muốn đánh người.

Hoa Hoan nỗ lực mỉm cười thật tự nhiên đi lại chỗ Mạc Vân Quả.

“Em gái, không phải sợ, chị là cảnh sát, chị sẽ không làm tổn thương em.” Hoa Hoan dùng ngữ khí ôn nhu nhất nói chuyện với cô.

Mạc Vân Quả nhìn cô ấy một cái, thấp giọng “Ừ” một tiếng.

Một tiếng này khiến Hoa Hoan cao hứng muốn chết, nhưng cô ấy biết, trước đó, em gái nhỏ một câu cũng không nói!

“Em gái, chị biết việc này làm khó cho em, nhưng em có thể ngấm lại xem, ngày đó, em đã nhìn thấy cái gì?” Hoa Hoan thật cẩn thận nhìn Mạc Vân Quả, sợ chạm vào nỗi đau của cô.

Nhưng nếu không có bất đắc dĩ, làm sao cô ấy có thể nhẫn tâm tổn thương cô gái nhỏ đây?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 680

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, mở miệng nói: “Cô muốn biết hôm đó đã xảy ra chuyện gì sao?”

Hoa Hoan sững sốt, sau đó liên tục gật đầu, “Đúng đúng đúng!”

“Tôi quên rồi.” Mạc Vân Quả đúng lý hợp tình nói.

Hoa Hoan:.....

“Em gái, em.....” Hoa Hoan có chút bất đắc dĩ, đây là đang chơi cô ấy sao?

“Tôi thật sự quên mất.” Mạc Vân Quả hơi hơi cúi đầu nhìn tay mình, căn bản cô không được tiếp nhận ký ức của thân thể nguyên chủ.

Hoa Hoan thở dài một hơi, cũng biết Mạc Vân Quả nói chính sự thật.

Đúng vậy, bất kể ai gặp chuyện như vậy, tâm lý đều sẽ sụp đổ đi?

Cô ấy còn nhớ rõ ngày đầu tiên khi mình nhìn thấy án mạng, cô ấy còn mơ thấy ác mộng đến mấy hôm, chẳng qua sau xem nhiều, cũng thành thói quen.

Chỉ là hận ý của hung thủ càng lúc càng lớn, tên hung thủ kia, là kẻ biến thái đến cỡ nào, mới có thể làm ra loại chuyện điên rồ như vậy!

Hoa Hoan hít sâu một ngụm, nỗ lực áp chế tức giận cùng hận ý của mình.

“Tôi có thể giúp các người.” Mạc Vân Quả nói những lời này thành công lời trở suy nghĩ sâu xa của Hoa Hoan lại.

Hoa Hoan trong lúc nhất thời còn không phản ứng lại, chỉ theo bản năng hỏi: “Giúp chúng tôi như thế nào?”

“Tôi đã thấy dâng vẻ hung thủ nhưng quên mất, nhưng hung thủ nhất định sẽ không bỏ qua, nói cách khác, mục tiêu tiếp theo của hắn sẽ là tôi, các người có thể lấy tôi làm mồi dụ.” Mạc Vân Quả mặt không biểu tình nói.

Nhưng mà lời này lại khiến Hoa Hoan hít hà một hơi, cô ấy kinh ngạc nhìn Mạc Vân Quả, chỉ phát ra một chữ, “Em.....”

Hoa Hoan lúc này mới cẩn thận đánh giá cô gái trước mắt, dáng người gầy ốm, khuôn mặt tái nhợt, có chút buồn tẻ, tóc tai lộn xộn, nhìn qua đã biết là một cô gái vô cùng cực khổ.

Nhưng mà, có một thứ duy nhất không thể bỏ qua đó là đôi mắt kia thật sáng ngời, kiên định mà chấp nhất, không sợ bất kỳ khó khăn gì, thật là..... Mỹ lệ.

Hoa Hoan ngờ ngác nghĩ, cô ấy thử hỏi chính mình, nếu đổi là mình, cô ấy có thể lấy bản thân làm mồi như sao?

Cô ấy làm không được, cho dù bản thân cô ấy là một cảnh sát, cô ấy cũng làm không nổi.

Hoa Hoan trong lúc nhất thời có chút hoảng loạn, cho nên nói, tư tưởng giác ngộ của cô ấy không bằng cô gái nhỏ sao?

“Cái kia..... Tôi..... Tôi phải thương lượng với cấp trên một chút.”

Hoa Hoan vội vội vàng vàng rời đi, tấm lưng kia nhìn qua có một loại cảm giác chạy trốn chết.

Sau khi Hoa Hoan đi khỏi, cả căn phòng trắng tinh này chỉ còn lại một mình Mạc Vân Quả.

Trong phòng rất an tĩnh, an tĩnh tới nỗi cô có thể nghe thấy tiếng hít thở của mình.

Mạc Vân Quả đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn vào vị trí góc tường trên trần nhà.

Cùng lúc đó, ở trong phòng u ám, chỉ có ánh sáng lập lờ của máy tính.

Ánh sáng mỏng manh kia chiếu lên khuôn mặt của một người, người kia khoe miệng cong con thành ý cười.

“Thật là thú vị.....”

Giọng nói này nghe như máy móc, vừa nghe thôi đã biết sử dụng qua máy biến âm.

Ở trên máy tính, chính là video giám sát phòng bệnh của Mạc Vân Quả.

Lúc này Mạc Vân Quả bình tĩnh nhìn TA, thật giống như xuyên thấu qua camera, xuyên thấu qua hệ thống internet, cô cùng TA đối mặt, ánh mắt hai người giao lưu với nhau.

Mạc Vân Quả nhanh chóng đảo tầ n mắt, cùng lúc đó, người kia cũng tắ m giao diện vi deo, sau đó lấy ra một tắ m ảnh.

Đây là một cô gái ăn mặc thời thượng, diện mạo diễm lệ, vừa thấy đã biết là người hưởng phúc.

Mà ở trên bức ảnh này, có vài chữ biết thể Tống.

“Mục tiêu sau, ngày 25 tháng 9, chết!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 681

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả chỉ nhìn chăm chăm nơi đó vài giây sau đó thu hồi tầm mắt của mình lại.

Không đến hai phút, Hoa Hoan quay trở lại, hơn nữa còn mang theo một tin tức tốt

“Em gái, lão đại đã đồng ý cho em theo cùng bọn chị, nhưng tuyệt đối không phải là miễn nữa.” Hoa Hoan nói như vậy.

Nhưng ý trong lời nói kia, làm sao không phải là giám thị hoạt động của cô?

“Ừ.” Mạc Vân Quả chỉ thấp giọng trả lời, cũng không nói thêm gì, với cô mà nói lấy lý do gì để vào tổ đặc nhiệm đều không quan trọng.

Quan trọng là, cô có thể tiếp cận tư liệu về mười ba vụ án kia.

Hoa Hoan cũng không biết nhà tâm tư lão đại nhà mình, sau khi cô ấy truyền lại lời của Mạc Vân Quả, sau đó lão đại ngay lập tức nói để cô đi theo bọn họ.

Thật ra Hoa Hoan cũng không đồng ý với việc này, nhưng đây là quyết định của lão đại, cô ấy cũng không có cách nào cãi lại, cho nên chỉ có thể nói với Mạc Vân Quả như vậy.

Mạc Vân Quả cũng không có gì trở ngại, trị kiệu tâm lý cũng không có tác dụng với cô, cho nên cô nhanh chóng được Hoa Hoan xử lý thủ tục xuất viện.

Đầu tiên Hoa Hoan đưa cô tới một văn phòng xa hoa, ở đây cái gì cũng có, mà cũng ở nơi này, Mạc Vân Quả gặp được bốn người khác trong tổ đặc nhiệm.

Long Uy, đội trưởng tổ đặc nhiệm nhỏ có thâm niên trong ngành hình cảnh, xác xuất phá án một trăm phần trăm, tính tình khiêm tốn, là người rất giỏi trong việc phát hiện chi tiết nhỏ ở hiện trường.

Phó Khiêm, là một thiên tài máy tính, am hiểu cách công phá tường lửa, tính tình lạc quan, nhưng có chút trạch.

Nhạc Sơn, là pháp y xuất sắc trong giới, am hiểu các loại loại hình giải phẫu, tính cách can đảm cẩn trọng.

Trần Kha, thiên tài trinh thám, có thể từ một đồ vật một chi tiết lần ra được dấu vết mô phỏng là toàn cảnh vụ việc, nhưng làm người quá gờ lãnh ngạo, không thích nói chuyện.

Mấy người này sau khi tụ tập lại một chỗ, thường xuyên phát ra tia lửa, nhưng khi hung thủ của liên hoàn án càng ngày càng lợi hại, ít nhất đến bây giờ, mấy người này cũng chỉ có thể hiểu một vài hiện tượng bên ngoài.

Đối với việc Mạc Vân Quả đến đây, mấy người đều có thái độ tiếp đón khác nhau.

Người có thái độ tốt nhất không ai khác ngoài Long Uy, hần cười tủm tỉm nhìn Mạc Vân Quả, thật giống như đang xem một con cá lớn.

Mạc Vân Quả vẫn như cũ là đáng vẻ lạnh nhạt, đối với sự đánh giá của người khác cô vẫn bình thản ung dung, không có biểu hiện gì khác thường.

“Cô gái nhỏ lá gan rất lớn!” Long Uy vỗ vỗ bả vai Mạc Vân Quả, cũng không biết đang thật sự khen ngợi Mạc Vân Quả, vẫn đang thử cô.

“Ừ.” Mạc Vân Quả chỉ ừ một tiếng, sau đó tìm vị trí ngồi xuống.

Trong văn phòng to như vậy, nơi nơi đều là tư liệu về vụ án, còn có những ảnh chụp khủng bố, nhìn qua thật ghê người.

Mạc Vân Quả ngồi xuống tùy ý nhìn thoáng qua, cũng vù hay thấy ảnh chụp người đàn ông bụng phệ khi cô mới tỉnh dậy kia.

Hoa Hoan chú ý tới ánh mắt của Mạc Vân Quả, tay mắt lanh lẹ đem ảnh chụp dùng sách che lại, sau đó cười tủm tỉm nói: “Em gái, về sau em cứ ở nơi này, bọn chị bận rộn công việc, nếu em có yêu cầu gì thì cứ nói với chị, chị sẽ tận lực giúp em, còn nữa đừng đi lung tung, nơi này tuy rằng an toàn, thế nhưng cũng không tránh khỏi việc ngoài ý muốn xảy ra.”

“Ừ.” Mạc Vân Quả nhàn nhạt đáp, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Long Uy nói, “Tôi có thể xem tư liệu về mười ba án mạng trước đó không?”

Long Uy nghe được lời này, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia tinh quang, sau đó hắn cười tủm tỉm nói: “Sao cô gái nhỏ lại muốn xem thứ này? Không sợ hãi sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 682

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả chỉ cúi đầu nói: “Có lẽ nhìn mấy thứ đó, tôi lại có thể nhớ ra gì đó.”

Ánh sáng trong mắt Long Uy không ngừng lập lòe, cũng không biết có phải tin lời Mạc Vân Quả nói hay không.

“Cô gái đây đều là tài liệu tuyệt mật, đúng là không thể để cô xem.” Long Uy nhàn nhạt nói.

Mạc Vân Quả đối với phản ứng của Long Uy, cô chỉ nhàn nhạt gật đầu, không nói chuyện nữa.

Long Uy cho mấy người khác một cái ánh mắt, đi làm việc của mình đi.

Đối với cô gái nhỏ mới vào tiểu đội này, ngoại trừ Hoa Hoan, những người khác thực chất cũng không có nhiều thiện cảm cho lắm, cũng không hiểu vì sao lão đại lại muốn giữ người.

Long Uy đương nhiên có lý do của mình, ở trong mắt hắn, hung thủ không có khả năng không phát hiện sự tồn tại của Mạc Vân Quả, như vậy vì sao dưới tình huống đó, hung thủ lại muốn buông tha cho cô?

Là chắc chắn cô sẽ mất đi ký ức, hay là giữa cô gái nhỏ này cùng với hung thủ có quan hệ gì đó.....

Bất kể xuất phát từ loại suy xét nào, Mạc Vân Quả đều cần phải ở dưới mí mắt của hắn, một mặt là để bảo vệ, một mặt khác là muốn giám thị.

Bởi vì phía trên cùng dư luận tạo áp lực, bọn họ phải nhanh chóng tìm được ra hung thủ, mọi người đều rất bận, vội vàng đem tư liệu ra tỉ mỉ xem, mong muốn tìm ra chút dấu vết.

Ở chỗ này, có lẽ chỉ có mình Hoa Hoan xem như rảnh rỗi một chút.

Hoa hoan tính cách vốn tùy tiện, việc tìm ra dấu vết hung thủ để lại thật sự không phải việc cô có thể làm được.

Cho nên Long Uy sắp xếp cho Hoa Hoan chăm sóc Mạc Vân Quả, nói là chiếu cố, thật ra là biến tướng của giám thị.

Hoa Hoan cũng là người khoan dung, cô ấy cũng rất thích Mạc Vân Quả, đáng vẻ ngoan ngoan ngoan ngoãn đến mức khiến người ta đau lòng.

Hoa Hoan ng ồi vào vị trí bên cạnh Mạc Vân Quả, vuốt đầu cô nói: “Muốn uống cái gì không? Chị lấy cho em.”

Mạc Vân Quả lắc đầu, chỉ thấp giọng hỏi nói: “Mười bốn người chết này có khi còn sống có quan hệ gì không?”

Hoa Hoan sững sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Mạc Vân Quả sẽ có phản ứng thế này.

Vốn dĩ cô ấy không thể tiết lộ thông tin vụ án cho người có quan hệ với vụ án liên hoàn này, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến việc Mạc Vân Quả có khả năng là thuộc của hạ của tên thủ phạm tàn nhẫn kia “Trốn” ra, cô ấy không thể m ềm lòng nổi.

“Không có quan hệ.” Hoa Hoan nói, trong mắt của cô ấy, tin tức này cũng không đủ tiết lộ cơ mật.

Mạc Vân Quả nhẹ gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

“Em gái, em không cần nghĩ đến những việc đó, chị mang em đi ăn đồ ngon?” Hoa Hoan thử tính nói.

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Tôi có thể xem tư kiệu của mười ba người kia sao?”

Hoa Hoan do dự một chút, vẫn chậm rãi lắc đầu nói: “Em gái nhỏ, không được.”

“À.” Mạc Vân Quả có vẻ có chút thất vọng, Hoa Hoan nhìn thấy lại đau lòng hơn một chút.

Cô ấy ghé sát vào Mạc Vân Quả nói: “Tuy rằng em không thể xem, nhưng chị có thể nói đơn giản qua cho em nghe ~”

Mạc Vân Quả ánh mắt sáng lên, bình tĩnh nhìn Hoa Hoan, chờ cô ấy nói tiếp

“Người đầu tiên là luật sư, hấn.....”

Hoa Hoan giới thiệu sơ sơ tình huống mấy người đó cho Mạc Vân Quả, bọn họ có công việc khác nhau, t ần lớp giai cấp trong xã hội cũng khác xa nhau, giữa bọn bọn cũng không mối liên hệ gì với nhau.

Tuy rằng có khả năng trong đó một người có, thì nhìn tổng thể mà nói, cũng không có điểm giao thoa nào.

Mạc Vân Quả nhấp môi, chẳng lẽ đây thật sự là giết người một cách ngẫu nhiên sao?

Hung thủ không ồm bất kỳ mục đích gì, chỉ vì muốn thỏa mãn đam mê biến thái của mình?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 683

Edit: Linhlady

Hoa Hoan thấy dáng vẻ Mạc Vân Quả trầ ần mặc, trầ ần mền sờ sờ đầ ầu cô.

Cô gái nhỏ ngoan ngoãn như vậy, luôn dễ dàng khiến cô ấy sinh ra lòng đầ ầu tình.

“Em gái nhỏ, em yên tâm, nhất định sẽ sớm tìm ra hung thủ thôi!” Hoa Hoan hứa hẹn.

Nhưng vào một khắ ắc này điện thoại trong túi cô ấy vang lên, đập vỡ cái hứa hẹn vừa rầ ồi.

“Hoa Hoan, thu dọn đầ ồ đạc! Lại đã xảy ra một vụ án mạng!” Long Uy cực kỳ nghiêm túc nói, lúc này mới qua mấy ngày, vậy mà lại tiếp tục xảy ra án mạng rầ ồi!

Hoa Hoan cả kinh, vội vàng đứng lên đi ra bên ngoài.

Mạc Vân Quả đứng dậy đuổi kịp bước chân của Hoa Hoan, sau đó ổn định vững chắ ắc ngầ ồi trên xe.

Trên xe chỉ có hai người, tính thêm cô nữa là ba.

Người lái xe là thiên tài trinh thám Trầ ần Kha, bá vương hoa Hoa Hoan, sau đó là cô.

Trầ ần Kha vẫn luôn nghiêm túc, đôi mày kiếm hơi hơi nhắ ắc lại, biểu hiện chủ nhân không bình tĩnh.

Ở trên xe mọi người đầ ầu không nói gì, không khí trầ ần mặc áp lực, làm người có chút không thờ ờ nổi.

Xe đi rất nhanh, chỉ hơn mười phút đã chạy đến nhà hàng, lần này án mạng xảy ra vị trí là phía sau bếp.

Lúc này nhà hàng đã đã bị nhóm cảnh sát niêm phong, nơi nơi đều giăng kín dây giới tuyến.

Nhà hàng này thuộc phạm vi của vũ trường, ban ngày cũng không buôn bán, thời gian buôn bán là từ tám giờ tối cho đến năm giờ sáng, người đầu tiên phát hiện là phụ bếp, theo lời anh ta nói, giống như ngày bình thường anh ta sẽ tới trước xử lý nguyên liệu, sau đó phát hiện ra hiện trường khủng bố này.....

Long Uy đi vào phòng bếp trước, sau đó là mấy người còn lại.

Sau bếp, ở trung tâm vị trí để xử lý nguyên liệu có một người.

Hoặc chuẩn xác mà nói, một người bị mổ bụng nằm đó.

Bọn họ thậm chí có thể thấy rõ ràng ngũ tạng lục phủ bên trong, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Nhạc Sơn vừa thấy cái tình huống, thấp giọng nói: “Thời gian tử vong không vượt quá hai tiếng.”

Sắc mặt Long Uy cực kỳ không tốt, hấn gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

Sau bếp vốn dĩ tương đối nhỏ, lần này nhiều người đi vào như vậy, nhìn có chút chen chúc.

Mạc Vân Quả dáng người nhỏ gầy, cô giấu mình trong đám đông, quan sát toàn bộ tình huống trong căn bếp này.

Sau bếp có hai cửa, một cái thông đại sảnh, một cái chắc hẳn thông với con đường nhỏ hẹp bên phố.

Nơi này còn bày rau dưa mới, xét theo độ tươi này, chắc hẳn mới được đưa đến lúc chỉ ầu.

Hai bàn dài kia, chỉ có một bàn có khối thịt đang rã đông, nhì tình trạng tan đá kia, chắc được đặt ở đó t ần hai tiếng.

Nạn nhân tử vong mặc đ ồ đ ầu bếp, hẳn là một cái đ ầu bếp, hơn nữa là một đ ầu bếp thụ trách nhận hàng, trước khi chết chắc hẳn hẳn đang muốn làm gì đó với khối thịt kia.

Toàn thân rõ ràng không có dấu vết gãy giụa, hoặc là có quen biết với hung thủ hoặc là bị làm mê mang hay bị hạ độc.

Mạc Vân Quả xê dịch vị trí, thấy được tay đ ầu bếp, hai tay hẳn nhòai ra hai bên, dáng vẻ mặc người sắp xếp.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, cô ghé sát lại nhìn một chút, chỗ bị rách ra, dấu vết máu đọng lại rất rõ ràng, còn có một ít dấu vết màu trắng.

Người này là.....

“Ai đem cô bé đến?” Giọng nói của Long Uy đánh gãy suy nghĩ của Mạc Vân Quả.

Hoa Hoan vội vàng nhảy ra nói: “Ngại quá, lão đại, tôi mang cô ấy đi ngay!”

Nói xong lúc sau, Hoa Hoan vội vàng lôi kéo Mạc Vân Quả đi ra sau bếp.

Đi tới đại sảnh sau, Hoa Hoan vỗ vỗ đ ầu Mạc Vân Quả nói: “Ngoan ngoan, bằng không lão đại sẽ tức giận.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 684

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, hơi hơi ngẩng đầu nhìn Hoa Hoan, Mạc Vân Quả nói: “Hung thủ lúc nạn nhân còn ở trạng thái thanh tỉnh mổ bụng bọn họ sao?”

“Sao em biết được?” Hoa Hoan buột miệng thốt ra.

Hoa Hoan nói xong câu đó lúc sau, vội vàng bưng kín miệng mình.

Cô ấy liên tục lắc đầu, nhưng đôi mắt chột dạ kia vẫn để lộ ít nhĩ ầu.

Hoa Hoan buông tay mình ra, ánh mắt có chút phức tạp nhìn Mạc Vân Quả.

“Em..... Em nghĩ tới?”

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Không có.”

“Vậy em.....” Hoa hoan do dự mà.

“Tôi nhìn được.” Mạc Vân Quả nói.

Hoa Hoan giờ phút này ánh mắt càng thêm phức tạp, nhìn được? Lừa quỷ hả!

Vềhung thủ trong lúc nạn nhân còn đang ở trạng thái thanh tỉnh mổ bụng nạn nhân, bọn họ không nói cho bất kỳ ai.

Bên ngoài chỉ biết hung thủ không tôn trọng nạn nhân, sau khi nạn nhân chết còn mổ bụng ra.

Dù sao thì thể nạn nhân ở ngay đó, bọn họ muốn dấu cũng không dấu được.

Nhưng nguyên nhân cụ thể tử vong, bọn họ không nói rõ ra.

Đúng vậy, mười bốn án mạng, không là mười lăm án mạng, nguyên nhân dẫn đến cái chết đó không chỉ mất máu đến chết mà còn là đau đớn.

Hung thủ tàn nhẫn ở lúc bọn họ có ý thức, trơ mắt nhìn bản thân bị mổ bụng.

Đây là loại tàn nhẫn cỡ nào, máu me cỡ nào, cỡ nào.....

Hoa Hoan không thể nghĩ ra cái từ gì khác để miêu tả, cô ấy chỉ biết, tên hung thủ này, nhất định phải xuống mười tám tầng địa ngục, vạn kiếp bất phục!

“Em gái nhỏ, chuyện này không được nói cho người khác.” Hoa Hoan trịnh trọng dặn dò.

Mạc Vân Quả gật gật đầu hỏi: “Trong cơ thể người chết khi làm phản ứng với chất độc có tìm thấy gì không?”

Hoa Hoan lắc đầu nói: “Không có, nhưng có thể kiểm tra đo lường ra một lượng thuốc tê rất nhỏ. Phản ứng thuốc tê, chúng tôi phỏng đoán hung thủ chắc hẳn sử dụng gây tê một bộ phận nào đó của nạn nhân. Tê liệt, sau đó lại thực thi hành vi phạm tội.”

Mạc Vân Quả gật đầu, cái này đương nhiên hợp lý, nếu không gây tê, những người đó nhất định sẽ phản kháng, hơn nữa thuốc tê. Hàm lượng thuốc tê, nếu như vận khí không tốt, nói không chừng kiểm tra đo lường không được.

Hoa Hoan nói xong lúc sau mới ý thức được bản thân đã tiết lộ chuyện gì, cô ấy lại vội vàng che lại miệng mình, nhưng cô ấy lại nghĩ nghĩ, giống như cũng không có tác dụng gì.....

Cô ấy đã nói rất nhiều, quảng ngã!

“Tiểu Quả Quả khiến chị gái nhỏ vô thức nói ra, ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ”

“Tiểu Quả Quả, ta chỉ muốn nói với người bốn chữ: Tang (làm) tâm (đến) bệnh (phiền) cu ờng (lượng)!”

“Tiểu Quả Quả muốn đại triển th ần uy sao? Chờ mong nha.....
ㄋ (ㄟ ▽ ㄋ) ㄟ”

“Chẳng lẽ chỉ có một mình ta để ý đến sự tàn nhẫn của hung thủ sao?”

“Hu hu hu..... Vì sao lâu trên lại muốn nói chuyện này, vốn dĩ người ta đang ngấm dáng vẻ ngốc manh của tiểu Quả Quả mà quên đi.....”

“Ta cũng vậy ta cũng vậy, hu hu hu..... Hệ thống vì sai không mosaic trường hợp máu me như vậy? Người ta hơi sợ~”

“(nôn mửa) L ầu trên bối chuyện bình thường đi!”

“Hừ ㄟ (ㄟ ^ ㄋ) ㄋ hệ thống chỉ biết mosaic một ít hình ảnh hương diễm! Không thuận theo không thuận theo!”

Hệ thống Đoàn Tử: ㄋ (ㄟ ▽ ㄋ) ㄟ trách ta~

Mạc Vân Quả:..... Luôn cảm thấy điểm chú ý của đám người trong phòng phát sóng trực tiếp có chút kỳ quái.

Hoa Hoan nhìn Mạc Vân Quả phát ngốc, chỉ càng thêm trù mến vuốt ve đầu cô.

Em gái nhỏ đáng thương, chắc hẳn đã bị họa đến choáng váng.

Hiển nhiên, Hoa Hoan theo bản năng xem nhẹ dáng vẻ ngu ngốc vừa rồi của mình cùng dáng vẻ trấn định của Mạc Vân Quả.

Từ giờ về sau, Hoa Hoan cũng không mang theo Mạc Vân Quả trở lại hiện trường nữa, nơi đó sẽ có đám người Long Uy xử lý.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 685

Edit: Linhlady

Nhiệm vụ của Hoa Hoan, là quan sát Mạc Vân Quả, để cho hung thủ không tiếp xúc được với cô.

Hiệu suất của đám người Linh Uy rất cao, hai giờ sau, lấy được bằng chứng ở hiện trường, cũng lấy được lời khai của nhân chứng, về người chết cũng đi điều tra rành mạch mọi thông tin.

Ngoài đương sự, nhóm đặc nhiệm cũng không thể nào có giấc ngủ ngon.

Bọn họ suốt đêm sửa sang lại tư liệu, tiến hành phân tích, thật sự mệt mỏi quá cũng chỉ có thể gục xuống bàn chợp mắt một chút.

Rạng sáng ba giờ, ngoại trừ Trần Kha, hầu như mọi người đều ghé vào trên bàn ngủ.

Đương nhiên, Mạc Vân Quả cũng không ngủ, cô một chút cũng không ngủ.

Trần Kha tay cầm các loại tư liệu mà cau mày, Mạc Vân Quả biết, trong đầu của anh ta đang quay quanh vô số suy nghĩ.

Mạc Vân Quả nhẹ nhàng đi ra phía Trần Kha, nhìn tư liệu trong tay của anh ta.

Đây là tư liệu của nạn nhân thứ mười lăm, nạn nhân tên là Trương Võ, là một đầu bếp, làm đầu bếp ngành sản xuất mười năm, cẩn trọng, cũng chưa từng bị khách khiếu nại, không có kẻ thù, không vợ không con, đơn độc một mình.

Mạc Vân Quả nhìn tư liệu, ánh mắt lóe lóe, sau đó cô nói: “Anh không cảm thấy kỳ quái sao?”

Trần Kha buông đồ vật trong tay, tạo thế thủ sẵn.

“Cô phát hiện ra gì sao?” Trần Kha hỏi.

“Ông chú này đã bốn mươi tuổi rồi, vậy mà lại không có vợ con?” Mạc Vân Quả giống như tò mò băng quơ hỏi một câu.

“Cái này không có gì kỳ lạ.” Trần Kha nói, “Cũng không phải tất cả mọi người sẽ kết hôn sinh con.”

Mạc Vân Quả lắc đầu, vươn tay mở ra ảnh chụp nạn nhân.

Sau đó cô chỉ ngón tay cái bàn tay trái của nạn nhân nói: “Ngón tay trái của hắn dị dạng, nhìn như bị thứ gì trói buộc, ở trong tư liệu có nói hắn đeo một cái nhẫn không phù hợp với kích cỡ nhiều năm, anh không cảm thấy kỳ quái sao?”

Trần Kha theo Mạc Vân Quả ngón tay nhìn lại, gật gật đầu, đúng là có chỗ kỳ quái.

Mạc Vân Quả lại chỉ chỉ ngón áp út của Trương Võ nói: “Anh có thấy kích cỡ của ngón tay áp út cùng dấu vết ở ngón tay cái kia bằng nhau không?”

Trần Kha nhìn kỹ, thật đúng là có một chút.

“Nếu, chúng ta làm đặt một cái giả thiết, thật ra Trương Võ đã kết hôn, nhưng bởi vì một nguyên nhân nào đó, hắn không có cách nào công khai kết hôn với vợ, thậm chí không thể tới cục dân chính đăng ký, cũng không thể mang nhẫn, nhưng trong lòng Trương Võ có chấp niệm cho nên hắn chuyển sang đeo lên ngón cái, bởi vì chỉ có nhue vậy mới không bị người khác nghi ngờ.” Mạc Vân Quả nói như vậy.

Trần Kha ánh mắt lóe lóe, cực kỳ bình tĩnh nói: “Ngón cái của hắn không phải đeo nhẫn, là ngọc ban chỉ(nhẫn ngọc đó ngón cái của nam), hiện tại có rất nhiều người đeo như vậy.”

“Tôi có thể nhìn nó được không?” Mạc Vân Quả hỏi.

Trần Kha nhìn Mạc Vân Quả trước mắt, do dự một chút, sau đó đứng lên đi tới chỗ nào đó.

Vài phút sau, anh ta mang về tới một cái túi đựng vật chứng, đúng là ngọc ban chỉ của nạn nhân.

“Cái này ngọc ban chỉ phát hiện ở một góc, chúng ta suy đoán có thể trong lúc nạn nhân sợ hãi cấp bách không cẩn thận làm rơi.” Trần Kha đem vật chứng trong túi cho Mạc Vân Quả xem.

Mạc Vân Quả lắc đầu, cô cảm thấy Trần Kha nói không đúng, cái ngọc ban chỉ này, tuyệt đối không phải vô tình rơi xuống ở góc.

Mạc Vân Quả đeo bao tay bảo hộ, sau đó cầm ngọc ban chỉ lên tỷ mỉ quan sát.

“Ngọc ban chỉ thượng chỉ có vân ray của nạn nhân, có thể xác định là của nạn nhân.” Trần Kha lại nói một câu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 686

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả “Ừ” một tiếng, cũng không nói thêm cái gì, bởi vì toàn bộ lực chú ý của cô đều nằm trên chiếc nhẫn, ở dưới ánh đèn, cô thấy một cái vết nứt, rất nhỏ nứt cực nhỏ, nhưng lại hướng đến một chân tướng.....

Mạc Vân Quả đem ngọc ban chỉ buông xuống, trịnh trọng nói: “Hiện tại tôi có chứng cứ xác nhận suy luận vừa rồi của mình.”

Trần Kha nhướng mày, thấp giọng hỏi nói: “Chứng cứ?”

Mạc Vân Quả gật gật đầu, sau đó tay lấy dùng sức, chỉ thấy chiếc nhẫn kia trong chốc lát vỡ nát

Trần Kha:.....Σ(°△°|||)

Tốt..... Sức lực thật lớn! Không! Trọng điểm không phải cái này!

Cô gái nhỏ này tại sao lại bón nát vật chứng a a a!

Trần Kha trong lòng có chút phát điên, nhưng bên ngoài vẫn là khuôn mặt than kia.

Mạc Vân Quả chậm rãi mở tay ra, ở trong lớp bột phấn, có thứ gì sáng lấp lánh hiện lên.

Trần Kha tâm cả kinh, anh ta thối thối bột phấn trong lòng bàn tay Mạc Vân Quả.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay Mạc Vân Quả an an ổn ổn nằm một chiếc nhẫn kim cương, đúng vậy, nhẫn kim cương, kích cỡ còn có chút lớn, tản ra ánh sáng lấp lánh.

“Nếu không phải có lý do không thể nói, vì sao Trương Võ lại mang nhẫn kim cương khảm vào trong ngọc?” Mạc Vân Quả nhìn Trần Kha hỏi.

Đúng vậy, nếu không phải cố tình, như thế nào sẽ có chuyện như vậy đâu?

Xem ra, nạn nhân còn có chuyện xưa bọn họ không biết.

Mạc Vân Quả đem nhẫn bỏ vào túi bỏ vật chứng, sau đó ngẩng đầu xuống nhìn Trần Kha nói: “Có lẽ, Trương Võ đã dự kiến được mình sẽ chết.”

“Có ý gì?” Trần Kha cau mày hỏi.

“Phụ bếp vào lúc 7 giờ rưỡi phát hiện Trương Võ, ở trong phòng bếp có một khối thịt đang rã đông, nhìn ra có thể lấy ra vào khoảng trên dưới hai tiếng, nói cách khác, có thể khoảng gần năm rưỡi Trương Võ lấy thịt ra.”

“Trong phòng bếp đầu có một ít nguyên liệu mới, chắc hẳn cũng tầm năm rưỡi mang đến. Nhưng mà vì sao Trương Võ lại muốn rã đông thịt? Là có người nào muốn ăn sao? Nhưng lúc ấy tiệm cơm cũng không mở cửa.”

“Hơn nữa các anh lại phát hiện nhẫn trong góc, cái nhẫn kia có lẽ là do Trương Võ cố tình vứt vào đó, vì sao hắn lại không muốn hung thủ thấy cái nhẫn kia?”

Mạc Vân Quả đưa ra vấn đề liên tiếp, những câu nói đều là trọng điểm.

Trần Kha nhìn kỹ Mạc Vân Quả, cô gái nhỏ này, so với tưởng tượng của anh ta còn mạnh hơn.

“Xem ra, chúng ta còn phải đi đầu ta Trương Võ một lần nữa thật tốt!” Giọng nói già nua của Long Uy vang lên bên trong phòng.

Thì ra không biết từ lúc nào, đám người Long Uy đã tỉnh lại.

Mạc Vân Quả nhìn chung quanh một vòng, gật gật đầu, “Ừ” một tiếng.

Long Uy đi đến bên người Tr ần Kha, vỗ vỗ bờ vai của anh ta nói: “Xem ra, chúng ta còn xem nhẹ rất nhiều đồ vật.”

Tr ần Kha gật đầu, nhìn Mạc Vân Quả ánh mắt cũng như suy tư gì đó.

Xem ra, không chỉ là tư liệu của Trương Võ có thiếu sót, ngay cả tư liệu của Mạc Vân Quả cũng không hoàn toàn chính xác.

Trong tài liệu cũng không hề nói Mạc Vân Quả thông minh như vậy, cẩn thận mẫn cảm, còn lớn mật thăm dò.

Tr ần Kha nhìn thoáng qua Phó Khiêm, xem ra, thiên tài máy tính tổ bọn họ cũng nên tôi luyện một chút.

Long Uy hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm này, hắn nói với Phó Khiêm: “Cậu đi tra lại tài liệu cuộc đời của mười mấy người trước đi, xem bọn hắn có chỗ nào dị thường không.”

“Vâng!” Phó Khiêm lĩnh mệnh đi xuống tiếp tục mân mê máy tính.

Còn có Nhạc Sơn cũng tiếp tục đi làm việc của mình, có lẽ từ trên thi thể có thể tìm được gì đó.

Nhạc Sơn mới vừa bước ra đi một bước, liền nghe được giọng nói có chút lạnh lẽo của Mạc Vân Quả vang lên.

“Tôi có thể đi đi xem cùng không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 687

Edit: Linhlady

Nhạc Sơn quay đầu lại nhìn về phía Mạc Vân Quả, sắc mặt có chút tái nhợt, rõ ràng đáng về gió nhẹ cũng có thể thổi bay, nhưng đôi mắt kia lại chấp nhất như vậy.

Long Uy nhìn hai người, cười tủm tỉm nói: “Mấy thứ kia có chút máu me, không hợp với cô gái nhỏ.”

Nhạc Sơn sững sốt, giống như hiểu ra cái gì, vội vàng rời đi.

Trong đầu cậu ta còn nhớ đôi mắt vừa rời đi của Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả nhìn Nhạc Sơn đi xa, một lần nữa ngẩng xuống ghế trên.

Cô biết, Long Uy không muốn cô nhúng tay vào chuyện này.

“Ai nha nha, tên Long Uy này thật đáng ghét, thế mà lại không cho tiểu Quả Quả theo sau ~”

“Lấy cái lý do cũng thật đường hoàng, hừ hừ!”

“Ai nha, đổi lại là cái người là Long Uy, các người sẽ yên tâm cho tiểu Quả Quả đi xem người chết sao?”

“Ừm..... Chắc là không yên tâm, nhưng tuy rằng biết như vậy, nhưng mà..... (hai ngón tay chạm vào nhau 🙌🙌) người ta rất muốn nhìn mà ~”

“Đúng vậy, khoảng khắc tiểu Quả Quả suy luận đi đâu tra soát ngay người! Ta thật sự rất muốn nhìn nhiều một chút!”

“Ô ô ô..... Không có manh mối gì, không thể làm ta giúp tiểu Quả Quả thêm được!”

“~ (ʘ ▽ ʘ) ʘ các người có phát hiện không, thế giới này tiểu Quả Quả biến thành thông minh thật nhiều!”

“(xem thường) tiểu Quả Quả nhà ta vẫn luôn thông minh không được sao! Chỉ là thế giới trước kia cô ấy không cần dùng đến IQ của mình mà thôi!”

“Lý do này của lâu trên ta cũng phục!”

“Ta chỉ lẳng lặng nhìn các người vì tiểu Quả Quả xuân manh tìm lấy có ~ (ʘ ▽ ʘ) ʘ”

Mạc Vân Quả:..... Xuân manh gì đó nhất định không phải cô.

Mạc Vân Quả cảm thấy, có thể mất một khoảng thời gian cô không thể thoát khỏi nhãn dán “Xuân manh”.

Đương nhiên, điểm này cũng không quan trọng.

Bởi vì một loạt ngôn luận của Mạc Vân Quả, văn phòng vốn dĩ đang yên tĩnh lặn bắt đầu bận rộn.

Mạc Vân Quả ngáp một cái, mọi người lúc xử lý tư liệu đều tránh cô, quả nhiên, Long Uy đã nói gì đó với bọn họ rồi?

Mạc Vân Quả ghé vào trên bàn nhắm hai mắt lại, không đến một lát liền tiến vào mộng đẹp.

Cùng lúc đó, phòng phát sóng trực tiếp cũng đóng cửa.

Toàn bộ trong văn phòng, chỉ có tiếng bàn phím bùm bùm bàn tiếng lật giấy.

Ngày hôm sau, khi Mạc Vân Quả tỉnh lại, bên người cô chỉ có mình Hoa Hoan.

Biểu tình của Hoa Hoan rất nghiêm túc, môi giật giật, giống như muốn nói gì đó, nhưng lại bị cái gì đó ức chế lại.

Mạc Vân Quả nhìn quanh một vòng, ánh mắt lóe lóe, sau đó nhìn Hoa Hoan nói: “Lại xuất hiện người chết giống vậy?”

Hoa Hoan kinh ngạc nhìn Mạc Vân Quả, trong khi cô ấy chưa kịp phản ứng, não chưa kịp xử lý đã nói ra câu “Sao em lại biết”.

Mạc Vân Quả chỉ chỉ bàn làm việc của những người khác: “Đồ đạc trên bàn rất hỗn độn, giống như do người khác vội vã rời đi tạo thành, những người khác có khả năng không kịp thu dọn, nhưng Trầ Kha có tính cưỡng bách, cho nên anh ta sẽ không để bàn nhue vậy.”

“Hiện giờ cái bàn của anh ta lại là nhất loạn, có thể giải thích cho việc này nguyên nhân chỉ có một.” Mạc Vân Quả nhìn chặt chẽ vào Hoa Hoan, cả người Hoa Hoan nổi lên một tầng da gà.

“Em gái nhỏ, em.....” Thật thông minh!

Hoa Hoan có chút uể oải, thoát nhìn như vậy, cô còn giống người trong tổ đội này hơn?

Hoa Hoan lắc đầu, đem sự uể oải trong đầu vứt đi, sau đó nói với Mạc Vân Quả: “Ừm, 6 giờ nhận được báo nguy, bọn họ đã đi qua, chị ở lại đây với em.”

Edit: So với thế giới trước thế giới này khiến tui phấn khích quá
(●●●●)

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 688

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua thời gian, đã 8 giờ, nói cách khác bọn họ chắc là sắp trở lại.

Mạc Vân Quả mới vừa nghĩ như vậy, đã thấy Long Uy cùng vài người đi đến.

Sắc mặt mấy người đều đặc biệt không tốt, đặc biệt là Long Uy, đôi mắt kia tràn ngập trầm trọng.

Hoa Hoan vừa thấy bọn họ trở lại, lập tức lại hỏi: “Thế nào?”

Trần Kha lắc đầu, dùng ánh mắt ý bảo Hoa Hoan đừng hỏi.

Hoa Hoan lại là một người sơ ý, cô ấy không hề hiểu ánh mắt của Trần Kha, cô ấy lại quay sang nhìn Long Uy, chờ ông trả lời.

Long Uy mân khần môi, hất đi đến trước mặt Mạc Vân Quả, đưa cho Mạc Vân Quả một cái trong suốt túi.

Trong suốt trong túi chỉ có một ảnh chụp, Mạc Vân Quả tiếp nhận túi, nhìn lên.

Ở trên ảnh chụp, là một cô gái bị mổ bụng, nếu chỉ là một cô gái thì thôi, nhưng đây là một cô gái đã mang thai, hơn nữa theo nhi đã thành hình, có lẽ không đến hai tháng nữa đứa bé sẽ ra đời.

Biểu tình của cô gái rất thống khổ, trên mặt toàn nước mắt, hai tay cô gái bày ra dáng vẻ dữ tợn, ngón tay cứng đờ dừng ở trên bụng của mình, giống như muốn bảo vệ đứa bé.

Nhưng mà, tất cả đều là phí công.

Ngoài vết mổ trên bụng còn có vết cào, nhìn đáng vẻ càng thêm ghê người.

Đây là tàn nhẫn cỡ nào, tàn bạo cỡ nào, tên hung thủ này cuối cùng xuất phát từ mục đích gì lại có thể tàn nhẫn giết hại thai phụ?

“Cô là người duy nhất sống sót dưới tay hung thủ, chúng tôi yêu cầu cô hỗ trợ.” Giọng nói của Long Uy rất nghiêm trọng, xem ra cái chết của thai phụ này đã kích thích tới hắn.

Hắn ở trong ngành cảnh sát mấy chục năm, cũng không gặp qua hung thủ phát rồ như vậy.

Nhưng để cho hắn hối hận đó là, đến bây giờ mới thôi, bọn họ gần như không đi đầu tra ra cái gì, thậm chí ngay cả hung thủ là nam hay nữ cũng không biết, mục đích của hung thủ là gì lại càng không tìm ra.

Thật vất vả rồi mới có một chút manh mối, lại từ cô gái này.

Long Uy chưa từng thật bại lần nào, hắn hối hận đồng thời cũng âm thầm thề, hắn nhất định phải bắt được tên hung thủ kia!

Mạc Vân Quả đem ảnh chụp đặt trên bàn, Hoa Hoan bên cạnh nhìn vào bức ảnh, mở to hai mắt nhìn, vài giây sau chạy sang một bên nôn mửa.

Từng tiếng nôn mửa đánh vào tâm của mỗi người ở đây, khiến bầu không khí càng thêm trầm trọng.

“Được.” Mạc Vân Quả đứng làm một động tác chào kiểu quân đội, đây là lời hứa của cô.

Long Uy làm như vậy cũng là có nguy hiểm, nhưng nguy hiểm so với việc có thể bắt được hung thủ, thì nhỏ bé không đáng kể.

Mạc Vân Quả trong lòng cũng có vài phần thương cảm, trẻ con là thiên sứ tốt đẹp nhất thế giới, mà một người mẹ lại là vĩ nhân vĩ đại nhất thế giới này.

Nhưng mà, đến cùng là ai, lại phải ra tay với một thai phụ như vậy?

Tên hung thủ kia có mục đích gì, vì sao lại tàn nhẫn như vậy.

Phòng phát sóng trực tiếp lúc này cũng là một mảnh kêu gào, bất kể ở thế giới nào, thai phụ cũng là đối tượng được yêu mến, thậm chí có một vài vị diện, vì một nguyên nhân nào đó rất ít đưa bé chào đời, thai phụ càng được coi như chí bảo mà đối đãi.

Bọn họ không nghĩ tới thế nhưng sẽ thấy một màn như vậy, tàn nhẫn máu me, bọn họ thậm chí có thể thai phụ kia bẻ cong ngón tay lại có bai nhiều hận ý với tên hung thủ kia.

Trong phòng phát sóng trực tiếp người người đều oán giận, mọi người đều kêu gào nhất định phải tìm ra hung thủ, đem hắn tử hình ngay tại chỗ!

Nhưng mà hung thủ, thật sự dễ dàng tìm được như vậy sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 689

Edit: Linhlady

Long Uy hợp tác cùng Mạc Vân Quả, bởi vậy yêu cầu xem tất cả tư liệu của mười mấy vụ án trước được đồng ý.

Mạc Vân Quả lật xem tư liệu nhanh chóng, ước chừng một giờ sau, tàn bộ tư liệu về nạn nhân cô có thể nắm rõ sơ lược.

Với tư liệu đám người Long Uy đi đầu tra, cuộc đời của mười mấy người này gần như không có gì liên quan đến nhau.

Long Uy định nghĩa liên hoàn án này: Tội phạm bạo lực không định hình.

Nói cách khác, hung thủ là tùy ý tìm mục tiêu tiến hành kế hoạch giết người, mà thủ pháp giết người tàn bạo là vì muốn thỏa mãn tâm lý biến thái nào đó của hung thủ.

Hướng đi đầu tra của đám người Long Uy rất hợp lý, nhưng Mạc Vân Quả luôn cảm thấy có chỗ mình đã coi nhẹ.

Bên kia, Phí Khiêm phụ trách sửa lại tư liệu đi đến bên người Mạc Vân Quả nói: “Có phát hiện ra cái gì sao?”

Mạc Vân Quả lắc đầu đem tư liệu trong tay bỏ xuống nói: “Không có.”

Phó Khiêm thở dài một hơi, có chút thất vọng nói: “Tôi cũng đọc tư liệu này không ít lần, còn dùng máy tính phân tích số liệu, nhưng cũng không phát hiện ra gì.”

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, số liệu phân tích?

Có lẽ, cô cũng có thể thử một lần.

Mạc Vân Quả mở ra máy tính, sau đó nhìn Phó Khiêm nói: “Anh đưa hồ sơ điện tử của bọn họ chia ra một phần đưa cho tôi.”

Phó Khiêm sửng sốt, có chút không rõ Mạc Vân Quả muốn làm cái gì, nhưng trong lòng anh lại có một ý tưởng, vạn nhất Mạc Vân Quả có thể phát hiện ra cái gì thù sao?

Phó Khiêm nhanh chóng đem tư liệu chia cho Mạc Vân Quả một phần, cùng lúc đó, Mạc Vân Quả đã từ trong không gian hệ thống lấy ra một phần mềm.

Lại nói tiếp cái phần mềm này vẫn là do đám người trong phòng phát sóng trực tiếp đánh thưởng cho cô, nói là có thể phân tích cuộc đời của một người với người khác có gì giao thoa không.

Mạc Vân Quả nói công năng phần mềm nói qua công dụng cho Phó Khiêm, sau đó bắt đầu phân tích.

Mạc Vân Quả trang bị phần mềm tốt, sau đó ngoại trừ tư liệu về thái phụ ra, rất cả đều được chuyển vào, sau đó chờ phần mềm phân tích.

Tốc độ vận hành của phần mềm rất nhanh, vài phút sau, toàn bộ sự giao thoa của mười mấy người hiện lên trên biểu đồ.

Mà đúng là cái đường gãy đồ này, làm Mạc Vân Quả cùng Phó Khiêm đều kinh ngạc.

Phó Khiêm vội vàng gọi vài người khác tới, để cho bọn họ lại đây xem.

Chỉ thấy trên đường gãy đồ hai đầu hai đuôi phân rất rộng, cái này chứng minh mấy người này từ khi sinh ra đến khi chết đi không có gì liên hệ.

Mười mấy đường gãy này tách ra rất nhiều, cũng có hai cái đường gãy đồ tương giao nhau, này chứng tỏ hai người kia đã từng tiếp xúc với nhau.

Cái không khiến mọi người kinh ngạc, khiến mọi người kinh ngạc đó là, vị trí trung gian sắp tiếp cận, mười mấy đi đầu tuyến tương giao ở bên nhau, hội tụ thành một điểm, sau đó này đó tuyến lại nhanh chóng tách ra, không giao thoa.

Lúc trước Phó Khiêm cũng đã nói tác dụng của phần mềm cho bọn họ.

Long Uy lúc này cũng không rảnh lo phần mềm từ đâu tới, hấn vội vàng hỏi Mạc Vân Quả: “Có thể tra ra điểm giao thoa này là khoảng thời gian nào, ở nơi nào không?”

Mạc Vân Quả gật đầu, con chuột di động ở phía trên màn hình, sau đó ấn một cái.

Cửa sổ hiện ra một tệp hồ sơ, phía trên viết nội dung về điểm giao thoa.

Nội dung cũng không nhiều, chỉ có con số ít ỏi, nhưng lại cho cái ấn vẫn mãi chưa có điểm đột phá một cơ hội lớn.

Chỉ thấy phía trên viết: ngày 21 tháng 9 năm 2002, trấn nhỏ Lâm Sương vào tết trung thu.

Mà hiện giờ, là ngày 26 tháng 9 năm 2017, cách trung thu, còn có bảy ngày.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 690

Edit: Linhlady

Mỗi năm trung thu đều là ngày sum vầy của toàn dân Hoa Quốc, ngày này có ý nghĩa đoàn viên.

Nhưng cũng không thiếu người muốn đi du lịch, mà trấn nhỏ Lâm Sương là một điểm du lịch nổi tiếng.

Mấy người Long Uy cũng không nghĩ tới, chỉ là tới một trấn nhỏ du lịch, mười lăm năm sau, thế nhưng lại mang đến tử vong cho bọn họ.

Sau khi đã tìm ra điểm đột phá, Long Uy vội vàng gió cho Phó Khiêm đi tra x m mười lăm năm trước ở trấn Lâm Sương có sự kiện gì xảy ra không.

Nhưng tư liệu đi ều tra ra rất ít, thật giống như bị người nào đó cố tình hủy diệt.

Đương nhiên Long Uy cũng không quên để Phó Khiêm tra thêm về người ở trấn Lâm Sương, ngoại trừ mười mấy người tử vong ra, còn tìm luôn mười mấy người cũng từng xuất hiện ở đó vào khoảng thời gian kia.

Long Uy lập tức quyết định đi báo cáo với cấp trên, để bọn họ phái người đi bảo vệ những người này.

Sau đó hẳn cùng những người khác cũng phải đi từng bước từng bước đi gặp mấy người kia, ht vọng có thể đi ều tra thêm gì đó.

Mạc Vân Quả cũng không đi theo bọn họ, so với việc đi gặp những người đó, cô cảm thấy hứng thú với đồng tư liệu này hơn.

Tuy rằng có vài đồ vật bị cố tình hủy diệt, nhưng từ một ít dấu vết để lại cũng có thể tìm ra vài manh mối.

Trấn Lâm Sương vốn dĩ là một trấn nghèo, nhưng khi có một vị lãnh đạo đi về từ trấn này, sau khi trở về quyết định mạnh mẽ khai phá nó.

Nhưng yêu cầu khai phá rất kỳ quái, phía trên yêu cầu không được phá bỏ kiến trúc ở đó, ngoại trừ phòng ở, không thể thêm gạch thêm ngói, nhưng lại tích cực cổ vũ mọi người đi nơi đó du lịch, nói là ở nơi đó đợi có lợi cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh.

Nếu xét về mặt bên ngoài mà nói, người dân bên ngoài cũng có người mù quáng tin tưởng, đương nhiên sẽ vui mừng đi tới trấn nhỏ Lâm Sương.

Nói đến cũng kỳ quái, phàm là người đi du lịch từ trấn nhỏ Lâm Sương về, mỗi người đều nói thần thanh khí爽, thân thể nhẹ nhàng vui sướng.

Chuyện này cũng khiến cho trấn nhỏ tăng thêm không ít truyền kỳ, tiếng thơm vang xa càng thêm có nhiều người tìm đến.

Nếu không phải phía trên có quy định cứng nhắc không thể khai phá, chỉ sợ trấn Lâm Sương không thể gọi là trấn Lâm Sương nữa, mà phải sửa thành thành phố Lâm Sương.

Nhưng lòng người chung quy đều tham lam, mười lăm năm trước, ở trấn Lâm Sương trong lúc người dân địa phương đang tổ chức tết trung thu đột nhiên xuất hiện một trận hỗn loạn, nhưng cuối cùng là hỗn loạn gì, Mạc Vân Quả lại không có cách nào đoán ra.

Nhưng Mạc Vân Quả biết, trận hỗn loạn này nhất định cùng những người tử vong có quan hệ.

Mạc Vân Quả lại cẩn thận nhìn phân tích đồ, ở điểm giao thoa phía trước, những người này đều không có quá giao thoa, ở phía lúc sau, nhưng thật ra có hai người từng có giao thoa.

Mạc Vân Quả click mở vừa thấy, phát hiện chỉ là đơn giản cùng nhau tố tụng dân sự mà thôi, người đầu tiên là luật sư, biện luận cho án tố tụng này cũng không có gì kỳ quái.

“Tiểu Quả Quả, có phát hiện ra gì sao?”

“Đúng vậy, ta thấy người nhìn đồ án này đã lâu.”

“Tiểu Quả Quả, nếu không nghỉ ngơi một chút đi.”

“Đúng vậy đúng vậy, mệt muốn chết rồi làm sao bây giờ!”

“Tiểu Quả Quả, người có thể nghỉ ngơi trước một chút, nghe chúng ta phân tích vài câu thì sao?”

“Oa! Lâu trên còn có thể đi đầu tra! Ta tỏ vẻ trong óc đã thành một khối hờn hờn.....”

“Hờn hờn +1”

Mạc Vân Quả:.....

“Được, các người nói nói cái các người tìm được đi.” Mạc Vân Quả ở trong đầu nói với mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp.

“Tiểu Quả Quả người xem, trải qua hỗn loạn mười lăm năm trước, đang tiếng của trấn Lâm Sương giảm xuống, ngoại trừ việc dân cư địa phương cực kỳ bài xích người bên ngoài, nơi này không phải cũng có ở trên bút tích?”

“Tiểu Quả Quả, người tra một chút, về người lãnh đạo năm đó đi. Người đó sau đó còn đi tới trấn Lâm Sương không, tới đó đã làm cái gì?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 691

Edit: Linhlady

Ánh mắt Mạc Vân Quả sáng lên, ngón tay lướt trên bàn phím liên tiếp vang lên tiếng lạch cạch, cô trực tiếp xâm nhập hồ sơ quốc gia, tìm được rào liệu của vị kia.

Sau đó trong một loạt tư liệu được ghi chép lại, cô phát hiện vì này sau khi đi từ trấn Lâm Sương về lần đi về đó hẳn không hề nói gì đến việc cố vũ đi du lịch.....

Cái này vừa xem đã thấy kì lạ, mười lăm năm trước cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

“Tiểu Quả Quả, có khi nào có người lấy đi bảo vật của trấn Lâm Sương hay không, cho nên người ở trong trấn nhỏ mới bài xích người ngoài như vậy?”

Phòng phát sóng trực tiếp có người nói ra một câu như thế, thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

“Bảo vật? Có thể là bảo vật gì đây?”

“Ta cũng tò mò vấn đề này 233333333333”

“Ta cảm thấy vị lãnh đạo kia cũng thật kỳ quái, nhất định đã viết cái gì đó?”

“Ta cũng cảm thấy hẳn biết cái gì đó, nếu không đi hỏi một chút?”

“Đúng vậy, chúng ta có thể đi hỏi một chút á!”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này lắc đầu nói: “Vị lãnh đạo này đã qua đời năm năm trước rồi.”

“A, lần này mình mỗi lần bị chặt đứt.”

“Phốc, tốt thôi ㄝ (ㄟ ▽ ㄟ) ㄟ”

“Xem ra chỉ có thể một lần nữa nghĩ cách.”

“Yên lặng chờ đợi các đại thần tiếp tục trình thám.....”

“Ngang nhau thôi.....”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, ở phòng phát sóng trực tiếp nói: “Nếu không chúng ta đi xem thi thể đi? Nói không chừng có thể phát hiện cái gì thì sao.”

“Cái chủ ý rất hay, cái chủ ý này rất!”

“Đúng vậy! Còn có thi thể! Ta thiếu chút nữa quên mất!”

“Có câu nói nói như thế nào nhỉ? Người sống sẽ nói dối, nhưng người chết sẽ không.”

“Việc này không nên chậm trễ, tiểu Quả Quả chúng ta đi tìm Nhạc Sơn đi ~”

Mạc Vân Quả gật đầu, sau đó đứng lên đi tới phòng pháp y, nhất định Nhạc Sơn cũng đang ở đó.

Mạc Vân Quả nhanh chóng đi tới nơi, Nhạc Sơn đang ngắm nghía đờ trong tay.

Mạc Vân Quả đi qua đi hỏi: “Phát hiện cái gì sao?”

Nhạc Sơn buông đờ trong tay, lắc đầu nói: “Vẫn không có phát hiện gì.”

Mạc Vân Quả gật đầu, mang bao tay nhìn thi thể.

Đây là thi thể của người chết cuối cùng, đứa bé đã bị lấy ra, chắc hẳn đang được để ở nơi khác.

Thân thể người chết cực kỳ dữ tợn, giống như dùng hết sức bình sinh để giãy dụa.

Mạc Vân Quả rũ lông mi xuống, tỉ mỉ quan sát.

Trong cơ thể ngũ tạng lục phủ an an ổn ổn nằm đúng vị trí của nó, hung thủ giống như chỉ muốn mổ bụng ra, cũng không có ý nghĩ gì khác.

Nhạc Sơn nhìn Mạc Vân Quả quan sát thi thể, vỗ vỗ nàhng bả vai nói: “Mười mấy thi thể trước cũng bị mổ ra thế này, bị mổ ra, sau đó chính là như vậy.”

Mạc Vân Quả gật đầu, không trả lời Nhạc Sơn nói.

“Tiểu Quả Quả, người cẩn thận xem lại vị trí trái tim của người chết, ta thấy có chút kỳ lạ.” Phòng phát sóng trực tiếp có người nói một câu.

Mạc Vân Quả nửa cong eo, cẩn thận hướng tới trái tim nhìn lại.

Trái tim ở trạng thái không bình thường, hẳn là tử vong trong tình trạng hoảng sợ.

Bởi vì thời gian tử vong đã vượt quá mười hai giờ, hơn nữa trái tim vẫn luôn lộ ở trong không khí, đã có chút mùi, hơn nữa màu sắc cũng chuyển sang thâm tím.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, dùng tay nhẹ nhàng ấh lên tim.

Cô tỉ mỉ nhìn, nhìn vị trí bên trong, phát hiện ra một vết cắt rất nhỏ.

Mạc Vân Quả ý bảo Nhạc Sơn lại đây xem, Nhạc Sơn đi lại gần cũng thấy được.

“Đây..... đây sao có thể?” Nhạc Sơn kinh ngạc nhìn cái vết cắt kia.

Edit: Trong quá trình edit, bản edit của mình khá nhiều lỗi chính tả, câu từ,... Nên mong mọi người thông cảm(các bạn thích sự hoàn hảo, ám ảnh cường chế sẽ hơi khó chịu) mình edit một mình nên full một thế giới hoặc một quyển mình mới beta lại, nên các bạn đọc sau sẽ được đọc bản hoàn chỉnh hơn, thiết cho các bạn đọc bây giờ. Cũng cảm ơn các độc giả đã nhắc lỗi edit của mình, cảm ơn các bạn đã là động lực có mình lết tới tận giờ, tâm sự một chút để có ít động lực edit tiếp 😊

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 693

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả gật đầu, sau đó đem notebook mở ra lật đến trang Vương Ngũ nói chuyện: “Vù sao hấn lại nói không có tiền đi chơi?”

“Cái này có gì không đúng sao?” Hoa Hoan hỏi, cô ấy không hiểu cái câu này có gì khiến người ta hảo tổn tâm trí để suy nghĩ.

Mạc Vân Quả ánh mắt lóe lóe nói: “Những lời này chỉ nhìn một cách đơn thuần không có gì không đúng, nhưng kết hợp lại lại có vấn đề”

Mạc Vân Quả nhìn tư liệu hỏi Vương Ngũ tiếp tục nói: “Mười lăm năm trước ngành du lịch còn không phát triển như vậy, các loại ngày hội ngày lễ còn có thể đi đông, nghĩ đến trung thu là nghĩ đến việc đoàn viên, vì sao hấn lại muốn đi chơi?”

“Mấy năm nay không phải ngành du lịch rất? Ta cảm thấy hấn có thể thấy tình huống mấy năm gần đây nghĩ về mười lăm năm trước, cho nên mới sẽ nói một câu như vậy,.” Hoa Hoan phân tích.

Trần Kha tiếp nhận notebook từ tay Mạc Vân Quả, ánh mắt lóe lóe nói: “Không, nhất định không phải, hấn khi nói lời này, ánh mắt lập loè, ngón tay theo bản năng sờ hướng sofa, mười phần trong lòng có quỷ.”

“A? Vậy lúc ấy vì sao anh không nói!” Hoa Hoan kinh hô một tiếng.

“Phản ứng của hấn ta rất nganh, nếu không cẩn thận nhớ lại, tôi cũng không để ý.” Trần Kha giải thích.

“Nói như vậy, Vương Ngũ đang còn nhớ rõ chuyện mười lăm năm trước?” Hoa Hoan hơi kích động hỏi lại.

“Không xác định, nhưng chắc hấn hấn cũn thiết gì đó.” Trần Kha nói.

Mạc Vân Quả cũng nghĩ như vậy, cho dù Vương Ngũ không biết được toàn bộ, thì bản thân hắn cũng biết được gì đó.

“Chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?” Hoa Hoan hỏi.

“Trọng điểm bảo vệ Vương Ngũ.” Mạc Vân Quả nói.

Cô có một dự cảm, mục tiêu tiếp theo của hung thủ, có thể là Vương Ngũ.

Trong mắt Long Uy xẹt qua tia sáng, hắn gõ gõ cái bàn hỏi: “Tôi có thể biết lý không?”

“Nếu Vương Ngũ biết gì đó, nhất định hắn sẽ có hành động, đến lúc đó hung thủ sẽ không bỏ qua cho hắn.” Mạc Vân Quả giải thích.

Long Uy gật gù đầu, không hỏi lại cái gì thêm.

Long Uy đi ra ngoài gọi mấy cuộc điện thoại, phái người đi bảo vệ Vương Ngũ.

Trong văn phòng Trần Kha đang sửa sang lại tư liệu, Mạc Vân Quả lại cùng mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp cùng nhau truy án.

Nhưng sau một hồi đi đầu tra cũng không có thu hoạch gì, đại đa số mọi người đều lâm vào cảnh bế tắc.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, trong giây lát, tiếng chuông đồng hồ điểm 0 giờ vang lên.

Mạc Vân Quả thân thể run lên, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, cô giống như nghĩ ra gì đó.

“Hoa Hoan, hôm nay là ngày 28 phải không?” Mạc Vân Quả hỏi Hoa Hoan bên cạnh một câu.

Hoa Hoan còn ăn đồ ăn vặt, bị Mạc Vân Quả hỏi một câu như thế, thiếu chút nữa nghẹn lại.

“Ủm ừm!” Hoa Hoan gật đầu, sau đó c ần lấy nước bên cạnh, uống một ngụm lớn.

“Làm sao vậy?” Trần Kha thò qua hỏi.

“0.1 giờ, cái ngày có nghĩa khoảng thời gian cách trung thu năm nay còn sáu ngày.” Mạc Vân Quả nói.

Trần Kha nhú nhú mày, anh ta loáng thoáng như bắt được cái gì, nhưng lại không rõ ràng.

Nhưng đáng về Hoa Hoan lại mờ mịt hoang mang, cô ấy tò mò hỏi: “Đúng vậy, còn có sáu ngày thôi, làm sao vậy?”

“Năm đó người sống, còn dư lại sáu người.” Mạc Vân Quả còn nói thêm.

Trần Kha mày càng thêm nhăn lại, anh ta thấp giọng nói: “Ý của cô là.....”

“Ừ.” Mạc Vân Quả gật đầu.

Hoa Hoan:.....?

“Cái gì? Cái gì? Cái gì vậy! Không c ần đánh đố a quăng ngã!” Hoa Hoan có chút vội vàng, cô ấy luôn có cảm giác mình bị thiếu năng trí tuệ.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 694

Edit: Linhlady

“Mỗi một ngày còn lại sẽ có một người tử vong.” Giọng nói của Trần Kha nghe qua hơi nghẹn ngào, trong căn phòng trống vắng này, nghe qua thật khủng bố.

Hoa Hoan xoa xoa cánh tay, nháy mắt, lớn tiếng nói: “Anh nói gì!”

Trần Kha:..... Không khí bị phá hư.....

“Vì sao trấn Lâm Sương lại có đại điển trung thu? Đại điển trung thu có ý nghĩa gì?” Mạc Vân Quả há mồm hỏi.

“Mười lăm năm trước nhất định trong đại điển trung thu đã xảy ra chuyện gì đó, mấy người kia lấy danh nghĩa đi du lịch đã làm đó với trấn Lâm Sương, vì vậy bọn họ mới bài xích người ngoài như vậy.” Trần Kha tiếp tục trả lời Mạc Vân Quả.

Lúc này, những người khác cũng xông tới.

“Nói như vậy, chúng ta có phải nên đi một chuyến tới trấn Lâm Sương hay không?” Phó Khiêm hỏi.

Đồng thời tay cậu cũng gõ bàn phím liên tục, trên máy tính đã xuất hiện bản đồ đi tới trấn Lâm Sương.

“Xô cảm thấy sao?” Trần Kha nhìn Mạc Vân Quả hỏi.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, sau đó nhìn lướt qua bản đồ “Anh cảm thấy chúng ta đi, những người đó sẽ bói cho chúng ta sao?”

“Đây cũng là một vấn đề” Trần Kha nói tiếp.

“Tiểu Quả Quả, ta cảm thấy các người không cần đi tới trấn Lâm Sương đâu.”

“Hả? Chẳng lẽ lâu trên phát hiện chân tướng?”

“Oa! Thật vậy chẳng! Cần giải thích!”

“Không phải, các người xem cái bản đồ kia đi, phóng tới cỡ lớn nhất, trấn Lâm Sương hiện ra cũng chỉ là một điểm nhỏ, hơn nữa muốn đi qua đó phải trèo đèo lội suối, dựa theo chúng thế giới của chúng ta mà nói, con người này chặt đứt sinh cơ của trấn Lâm Sương, ta hoài nghi nơi đó có cổ quái, tiểu Quả Quả người tra một chút xem nơi đó có thật sự có người không.”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, dùng máy tính tra xét, một lần tra này, thật sự ra vấn đề

Bởi vì 5 năm trước đây, người ở trấn Lâm Sương đã tuyệt vong!

Trần Kha hiển nhiên cũng thấy được tin tức này, so với Mạc Vân Quả, anh ta càng thêm khiếp sợ.

“Như thế nào lại.....” Anh ta lẩm bẩm nói.

Những người khác cũng kinh ngạc, người trấn Lâm Sương làm sao có thể tử tuyệt?

Mạc Vân Quả lại tra xét một chút, hồ sơ quốc gia tuyệt mật ghi chép lại bí mật của người trấn Lâm Sương biến mất.

“2012 năm, hai ngàn người trấn Lâm Sương phát bệnh kì lạ, không có thuốc đi điều trị, hạ lệnh phong sát.”

Một câu vô cùng đơn giản đã cắt đứt con đường sống của một trấn nhỏ, tàn nhẫn như thế, lại làm như là chuyện đương nhiên.

Vài người trầm mặc, bọn họ không thể nào nghĩ được lại tra ra kết quả này.

Một trấn nhỏ diệt vong, lại vô thanh vô tức như vậy.

Bọn họ thậm chí không biết trấn nhỏ này lại bị quái bệnh, bọn họ thậm chí không nỗ lực làm cái gì, cứ mặc như thế, chờ thời gian tử vong.

Mạc Vân Quả đóng hồ sơ, hủy diệt dấu vết mình mới xâm nhập hồ sơ quốc gia.

“Nếu, năm đó có người sống sót thì sao?” Giọng nói của Mạc Vân Quả có chút khô, nói ra cũng mang theo một loại ghen ngào khác.

“Ý của cô là, người sống sót tiến hành trả thù sao?” Trần Kha cau mày hỏi.

“Không phải không có khả năng không phải sao?” Mạc Vân Quả hỏi ngược lại, “Nếu mười lăm năm trước nhóm người này phá hủy sinh cơ của trấn Lâm Sương, khiến người trong trấn nhỏ mắc quái bệnh, sau đó mười năm sau bùng nổ, cuối cùng bị phong sát, nhưng nếu có một người sống sót mà nói.....”

Mạc Vân Quả trải qua quá rất nhiều chuyện, cho nên cô biết trên thế giới này thật sự có quỷ thần, cũng thật sự có kỳ môn bát quái.

Có vài đồ vật không dùng khoa học để giải thích được, dùng một tri thức khác vô cùng huyền diệu lại có thể giải thích.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 695+696

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 697-698-699

Ngu ần thiếu chương, mong độc giả thông cảm và đọc tiếp!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 700

Edit: Linhlady

“Nhưng chuyện Vương Ngũ nên giải thích ra sao cho hợp lý đây?”

“Có khi nào hấn bị hung thủ thôi miên, thực chất là do hấn bị hung thủ dùng tâm lý ám chỉ? Không phải cũng có loại khả năng này sao ~”

“Cũng không phải không có khả năng này, tiểu Quả Quả người cảm thấy thế nào?”

“Tiểu Quả Quả nói cái nhìn của người đi ~”

Mạc Vân Quả nhấp nhấp môi, ở trong đầu nói với mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp: “Hấn không bị thôi miên, điểm này ta có thể khẳng định.”

“Hả? Không bị thôi miên? Vậy là như thế nào?”

“Oa! Thế giới này chẳng lẽ có chuyện siêu nhiên gì sao?”

“Đột nhiên tò mò 2333333333333333”

“Tiểu Quả Quả, Vương Ngũ cầm cái kia tới là muốn làm gì?”

“Vừa rồi Vương Ngũ nói hấn vốn dĩ là người chết thứ mười sáu nhưng sao hấn lại không chết?”

“Đúng vậy, thấy được quá trình hung thủ giết người vì sao hấn còn có thể an ổn đứng ở chỗ này?”

“Hơn nữa nội dung trên thiệp m ồ cũng thật kỳ quái, vì sao lại là chào mừng về nhà?”

“A a a a! Tò mò!”

Mạc Vân Quả trong lòng cũng có vài phần tò mò, nhìn Vương Ngũ trước mặt, cô tự nhiên vỗ vỗ vai hắn.

Vương Ngũ theo bản năng ngẩng đầu nhìn Mạc Vân Quả, lại chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt tối tăm, giống như biển rộng thâm trầm, muốn cắn nuốt hắn ta.

Nhưng hắn ta lại cảm thấy, hắn ta đang phiêu đảng trong không gian ấy, giống như đang trở về trong bụng mẹ.

“Anh ng ồi đi.” Vương Ngũ nghe được giọng nói kia, hắn ta theo bản năng ng ồi xuống ghế.

Mạc Vân Quả nhìn trạng thái này của Vương Ngũ biết bản thân đã thôi miên thành công.

Lại nói tiếp, lại nói, đây là lần đầu tiên cô thôi miên đấy, không ngờ cực kỳ thành công!

Mạc Vân Quả gật đầu với Long Uy, ý bảo hắn an tâm.

Sau đó cô nói với Vương Ngũ: “Anh có thể nói chuyện xảy ra vào mười lăm năm trước được không?”

Vương Ngũ thoát nhìn ngơ ngác, nhưng hắn ta lại không khống chế được mong muốn muốn nó ra chuyện năm đó được.

“Mười lăm năm trước..... Mười lăm năm trước.....” Hắn ta lẩm bẩm, giống như nhớ lại chuyện gì đó.

“Mười lăm năm trước, có một người tìm tôi, còn có những người khác, tôi khoog biết người đó, người đó nói ở trấn Lâm Sương có bảo bối, đúng, có bảo bối, chỉ cần chúng tôi có thể trợ giúp y tìm được bảo vật kia, y sẽ cho chúng tôi một khoản tiền.” Vương Ngũ cả người nhìn qua khá bình tĩnh, nhưng con ngươi thoáng hiện nét khùng hoảng lại không thể nào che dấu được.

“Khoản tiền là một sự dụ hoặc không nhỏ, tôi không chống cự được, hơn nữa, vạn nhất tôi lại tìm được bảo bối kia thì sao?”

“Cho nên tôi đi, nhóm người chúng tôi đều ôm ý nghĩ này lên đường.....” Giọng nói của Vương Ngũ có chút xa xăm, giống như chân trời.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, vỗ vỗ Long Uy, lời lực chú ý của hắn lại.

“Vào ngày đại điển trung thu, đúng nào ngày đó, chúng tôi thấy được một màn khủng hoảng, cả đời tôi cũng không quên được, không quên được!” Vương Ngũ bắt đầu trở nên kích động, cả người hắn ta bắt đầu giãy giụa.

Mạc Vân Quả vỗ vỗ bờ vai của hắn ta nói: “Không có việc gì, hiện tại anh rất an toàn.”

Nghe câu nói đó, Vương Ngũ mới dần dần bình tĩnh trở lại.

“Vậy một màn kia là gì?” Mạc Vân Quả lại hỏi.

“Một màn kia..... một màn kia.....” Vương Ngũ như ở trong hồi ức.

“Đúng vậy, tôi thấy được.....”

“Thấy được đám người ở trấn Lâm Sương, đám người dân bản xứ dùng người sống để hiến tế, đúng vậy, chính là hiến tế.” Vương Ngũ ôm mình, có chút sợ hãi.

Edit: Mọi người đọc có kích thích không? 😂😂😂, trung thu vui vẻ nhé, edit vừa hay vào dịp trung thu luôn

(. ◡ .)

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 701

Edit: Linhlady

“Bọn họ dùng máu người sống tưới lên một viên trân châu, viên chân trâu màu xanh lục, đẹp cực kỳ, đẹp hơn bất kỳ viên đá quý nào tôi từng thấy.”

“Nhưng mà viên chân trâu kia quá khủng bố, quá khủng bố, nó hấp thu máu kia, hấp thu máu của con người.” Giọng nói của Vương Ngũ trở nên run rẩy.

Cả người hắn ta run lên, nhìn đáng sợ, có lẽ một màn kia quá dọa người.

“Sau đó thì sao?” Mạc Vân Quả lại hỏi.

“Sau đó người kia tới tìm chúng tôi nói, viên trân châu kia chính là bảo vật, bảo chính tôi tạo một trận hỗn loạn, để y có cơ hội lấy viên trân châu.” Vương Ngũ nói.

“Các người đừng ý nghĩ?” Mạc Vân Quả lại hỏi.

Vương Ngũ gật đầu, sắc mặt của hắn ta hiện lên một tia điên cuồng.

“Đương nhiên, y cho chúng tôi thêm thù lao, thật nhiều thật nhiều tiền!” Trên mặt Vương Ngũ lóe ánh sáng điên cuồng cùng dục vọng, duy nhất là không có sự khủng hoảng vừa rồi.

Mấy người ở đây thấy đáng sợ Vương Ngũ như vậy, sắc mặt cũng không tốt.

Nghĩ đến đây, những người khác biểu hiện Vương Ngũ cũng nên như vậy.

“Tiếp theo thì sao?” Mạc Vân Quả hỏi tiếp.

“Sau đó.....” Vương Ngũ lại một lần nữa bình tĩnh như cũ, bình tĩnh như chết.

“Lại sau đó, chúng tôi thành công chế tạo hỗn loạn, đại diện ở giữa sân nhue dự đoán không thể tiếp tục tiến hành, nhưng chúng tôi không biết viên trân châu kia đã đi đâu, người tìm chúng tôi nói, y cũng không biết nó ở đâu.” Vương Ngũ bình tĩnh trần thuật tất cả mọi chuyện.

“Các người làm cách nào chạy ra được?” Mạc Vân Quả tiếp tục hỏi, sau khi phá hủy đại diện của người ta, làm sao có thể an ổn chạy thoát?

Vương Ngũ ôm lấy đầu của mình, hắn ta thoát nhìn rất thống khổ.

“Tôi quên mất..... Tôi quên mất.....” Hắn ta thì thào nói.

Mạc Vân Quả vỗ vỗ bờ vai của hắn ta. muốn để hắn ta bình tĩnh lại.

Nhưng hắn ta lại thống khổ như vậy, đôi mắt h ồng h ồng, như thấy được chuyện gì cực kinh khủng.

Mạc Vân Quả thấy thế, chỉ tiếp tục vỗ vỗ bờ vai của hắn ta, để hắn ta thoát khỏi trạng thái hôn mê.

Vương Ngũ cả người ngơ ngác, giống như không biết đã xảy ra chuyện gì.

Long Uy gật đầu với Mạc Vân Quả, ý muốn cảm ơn cô.

Sau đó hắn lại nói với Vương Ngũ: “Anh còn nhớ rõ người kia là ai sao?”

Vương Ngũ giống như cũng nhận ra mình bị thôi miên, hơn nữa đã nói ra một ít chuyện.

Hắn ta trầm mặc một chút, sau đó nói: “Mạc Phương.”

Long Uy nghe thấy cái này tên, kinh ngạc nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả.

Mạc Phương, đó là ba của thân thể Mạc Vân Quả bám vào, cũng nạn nhân mà khi cô bám vào thân thể này nhìn thấy.

“Anh còn biết cái gì không?” Long Uy lại hỏi.

Vương Ngũ nhìn thoáng qua thiệp mời Mạc Vân Quả đang đặt lên bàn, vươn tay cần lấy nó vuốt ve hai chữ “Về nhà”, lầm bầm nói: “Nên về nhà..... Nên về nhà.....”

“Tất cả mọi người nên về nhà, đều nên về nhà.....”

Sau lại, bất kể Long Uy có hỏi gì, Vương Ngũ cũng không hé một câu.

Hắn ta chỉ là lầm bầm nhắc mãi hai chữ “Về nhà”, cả nhà đều là trạng thái si ngốc.

Đám người Long Uy biết được có hỏi cũng không được gì, chỉ có thể từ bỏ, nhưng cũng may, lúc này bọn họ cũng biết được không ít thứ.

Mà một đêm kia, những người phía đi bảo vệ báo với Long Uy, mấy người kia đều đang thu thập hành lý, giống như muốn đi đâu đó.

Trong đêm đó, Vương Ngũ trong cục cảnh sát biến mất, chỉ để lại tấm thiệp mời kia.

Trên thiệp mời, hai chữ “Về nhà” bị nhiễm màu đỏ, nhìn thấy ghê người, quỷ dị mười phần.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 702

Edit: Linhlady

Cùng ngày Vương Ngũ mất tích, Long Uy nhận được tin nhắn của cảnh sát địa phương, nói rằng thấy Vương Ngũ ở phụ cận trấn Lâm Sương.

Cùng lúc đó, những người khác cũng đi tới trấn Lâm Sương.

Nhóm người Long Uy thảo luận một chút, sau đó quyết định cũng đi tới trấn Lâm Sương, để xem nơi đó cất giấu thứ gì.

Con đường dẫn tới trấn Lâm Sương chỉ có một, cho nên tốc độ của đội Long Uy nhanh hơn bình thường, trên đường đi bọn họ còn gặp được bốn người khác.

Duy chỉ không thấy Vương Ngũ, có lẽ đã tới trấn Lâm Sương từ lâu.

Bốn người này khi nhìn thấy đội Long Uy cũng không thấy ngạc nhiên, đường nhue đã đoán trước được tình huống này.

Nhưng bốn người kia lại không hé răng nói gì, bất kể Long Uy dùng thái độ hòa ái như thế nào, bọn họ đều không một chút mảy may.

Trong lòng bọn họ đều có cảm giác bất an, lần đi trấn Lâm Sương này, dường như không có cách nào tránh tai ương.

Xe chạy một ngày một đêm, một giờ sáng ngày hôm sau bọn họ tới trấn Lâm Sương.

Lúc này trấn Lâm Sương đã không còn một người nào, bên ngoài được bao phủ một lớp sương mù, nhìn thật quỷ dị.

Mạc Vân Quả nhìn trấn Lâm Sương, lực chú ý lại đặt ở phòng phát sóng trực tiếp, bởi vì phòng phát sóng trực tiếp có người nói một câu rất kỳ quái.

“Ây? Nơi này, sao ta lại thấy quen thuộc thế nhỉ?”

"Hử? Ý của l'âu trên là gì?"

“Oa! Có thể là ảo giác hay không?”

“Chẳng lẽ l'âu trên đã đi qua vị diện này?”

“Thật ra lý di này không phải không thể 233333333333”

“Ừm..... Để ta suy nghĩ lại đã, luôn cảm thấy ta đã thấy nơi này
r ồi.....”

Người kia nói xong, lúc đầu cũng không thêm lời nào, có lẽ đang suy nghĩ để nhớ lại.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua người này, r ồi mới rời sự chú ý sang trấn Lâm Sương.

Trần Kha tới gần Mạc Vân Quả, đè thấp thanh âm nói: “Cô có phát hiện cái gì không?”

Mạc Vân Quả sửng sốt, lắc đầu nói: “Tạm thời không có.”

Trần Kha trong mắt xẹt qua một tia âm u, thấp giọng nói: “Vẫn nên cẩn thận một chút, tôi cảm thấy nơi này có cổ quái.”

Mạc Vân Quả gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

Bởi vì lúc này là rạng sáng, nhóm người này tìm một căn nhà cũ, dọn dẹp sơ qua để nghỉ ngơi.

Nhìn qua cũng thật bình tĩnh, thật giống như đang đi tới nơi non xanh nước biếc.

Nhưng cho dù là như vậy, đám người Long Uy ai cũng không yên lòng.

Càng bình tĩnh, càng nguy hiểm.

Long Uy sắp xếp người gác đêm, sau đó mọi người lần lượt chia ra ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời đã lên cao, mọi người đều đồng loạt tỉnh dậy.

Trần Kha đầu tiên đề nghị đi tới nơi tiến hành đại điển trung thi xem trước, nói không chừng có thể phát hiện cái gì đó.

Long Uy cảm thấy nghị đáng của Trần Kha khá tin cậy, sau đó một đám người di chuyển tới nơi tiến hành đại lễ trung thu.

Bốn người khác không đi theo bọn họ, Long Uy để Hoa Hoan cùng Nhạc Sơn bảo vệ mấy người kia, còn mình thì đi tới nơi tiếp hành đại điển.

Sau khi Long Uy tới nơi này, cũng cảm thấy cực kỳ may mắn khi mấy người kia không theo tới.

Bởi vì cảnh tượng trước mắt khiến người ta cực kỳ sợ hãi, nếu để cho bốn người kia thấy, chỉ sợ lại càng thêm khủng hoảng.

Đây là một cái đài cao rộng, ở phía trên đài có một con sư tử bằng đá, con sư tử đang há to miệng, vừa vặn có thể ngậm một viên trân châu.

Mà trước mặt con sư tử, là thi thể Vương Ngũ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 703

Edit: Linhlady

Thân thể hắn ta bị một thân gỗ chống, cả người hắn ta quỳ trên mặt đất, đầu cúi xuống, tình trạng thân thể vẫn y như mấy người trước, đầu bị mổ bụng.

Mà bởi vì nguyên nhân tư tể, máu Vương Ngũ chảy xuống đầy mặt đá, nhiễm đỏ cả một vùng, nhìn qua cực kỳ kinh khủng.

Sắc mặt Long Uy âm trầm, hắn để Trần Kha đỡ thi thể Vương Ngũ xuống, sau đó trầm giọng nói: “Chuyện này tạm thời không cần nói cho những người khác.”

Trần Kha gật đầu, sau đó bắt đầu công việc.

Mạc Vân Quả cẩn thận quan sát thi thể, không có phát hiện gì lớn.

Cô đi xung quanh đài cao này, ngoại trừ con sư tử ra không có một đồ gì khác, thậm chí ngay cả cỏ dại cũng không có.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, không có cỏ dại, nhue vậy nói lên nơi này thường xuyên có người dọn dẹp.

Mạc Vân Quả cảm thấy suy đoán lúc trước của mình lại được chứng thực một lần nữa, ngoại trừ người của trấn Lâm Sương, ai lại đi tới nơi này dọn dẹp?

Sau khi xử lý thi thể Vương Ngũ xong, bọn họ quay lại nơi ở tạm thời.

Long Uy triệu tập mọi người bắt đầu một cuộc họp ngắn, thật ra nội dung cũng không có gì lớn, chỉ dặn dõ mọi người phải bảo vệ bản thân cho tốt, nơi này thật sự cổ quái linh tinh.

Cứ như vậy, một ngày lại trôi qua, cách đại điển trung thu hai ngày.

Ban đêm, Mạc Vân Quả cùng đám người trong phòng phát sóng trực tiếp thảo luận đi đầu tra.

Mà lúc này cửa phòng cô có người gõ cửa.

Mạc Vân Quả mở cửa, nhìn thấy Trần Kha đứng bên ngoài.

“Tôi có thể đi không?” Trần Kha cười khẽ một tiếng nói.

Mạc Vân Quả nghiêng người, để Trần Kha đi vào.

Sau khi Trần Kha đi vào, trực tiếp tìm một nơi ngẩng xuống, sau đó nhìn Mạc Vân Quả nói: “Đối với trấn Lâm Sương này, cô nghĩ như thế nào?”

Mạc Vân Quả đi qua đi ngẩng xuống đối diện Trần Kha, sau đó nhìn thoáng qua anh ta lúc sau mới nói nói: “Hung thủ có thể trong đám chúng ta.”

Trần Kha sửng sốt, tò mò hỏi: “Vì sao nói như vậy?”

“Ngoại trừ chúng ta, nơi này không có dấu vết người đã tới.” Mạc Vân Quả nói.

Trần Kha khẽ cười một tiếng nói: “Cô cứ khẳng định chắc chắn như vậy?”

Mạc Vân Quả gật gật đầu, tỏ vẻ mình rất chắc chắn.

Trần Kha nhún vai nói: “Vậy cô cảm thấy hiện tại chúng ta nên là cái gì bây giờ?”

“Chờ.” Mạc Vân Quả nói.

“Chờ?” Trần Kha lại tò mò.

“Ừ.” Mạc Vân Quả dừng một chút nói, “Sắp đến Tết Trung Thu, tuy rằng không biết đại điển trung thu có tác dụng gì, nhưng hung thủ nhất định muốn lợi dụng ngày đó làm ra chuyện gì đó.”

Trần Kha không tỏ ý kiến, sau đó lại hỏi: “Vì sao cô lại khẳng định kình thủ ở trong đám người chúng ta?”

“Mười lăm năm trước trận hỗn loạn ki tạo ra tuyệt vọng ở trấn Lâm Sương, viên trấn châu thần bí kia nhất định là sinh cơ của trấn này, nhưng vì sao phải chờ mười lăm năm sau kình thủ mới báo thù?” Mạc Vân Quả lẳng lẳng nhìn Trần Kha, không buông tha bất kì một biểu tình nào trên mặt anh ta.

“Chuyện trấn nhỏ diệt vong không phải xảy ra từ mười lăm năm trước sao?” Trần Kha nhún nhún vai hỏi.

Mạc Vân Quả gật đầu, sau đó lại hỏi: “Nếu tôi nói, thật ra trước mười lăm năm trước, người ở trấn này vốn dĩ đã chết hết rồi thì sao?”

Trần Kha sửng sốt, kinh ngạc nhìn Mạc Vân Quả hỏi: “Không..... Không có khả năng đi?”

Mạc Vân Quả lúc này không nói gì, chỉ dùng đôi mắt lóe sáng nhìn chằm chằm Trần Kha, không t ỉ khuôn mặt anh ta không hề có biểu cảm gì

Một lúc lâu sau, Mạc Vân Quả mới nói: “Ừ, không có khả năng.”

Trần Kha:.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 704

Edit: Linhlady

“Thật ra tôi có một suy đoán.” Mạc Vân Quả lại đột nhiên nói.

“Cô nói đi.” Trần Kha đối với suy đoán của Mạc Vân Quả cảm thấy khá hứng thú.

“Nguyên nhân hung thủ kiwic chọn năm nay để động thủ pà bờ vì trước kia tuổi tác của y còn nhỏ.....” Mạc Vân Quả những lời này thành công khiến đ ồng tử Trần Kha co rụt lại.

“Ý của cô là.....” Trần Kha không nói xong, anh ta biết bọn họ đ ều hiểu ý của nhau.

Mạc Vân Quả gật đầu, đ ồng ý với cách Trần Kha nói.

“VẬY.....” Trần Kha dường như có chút khó có thể tin, “Ý của cô là, hung thủ có thể là một trong số chúng ta?”

Trần Kha đề thấp thanh âm, nhỏ tới mức chỉ có hai người có thể nghe thấy.

“Ừ.” Mạc Vân Quả thấp giọng đáp.

“VẬY cô cảm thấy sẽ là ai?” Trần Kha lại hỏi.

Mạc Vân Quả rũ xuống mi mắt, không nói gì.

Trần Kha thấy thế, ánh mắt lóe lóe, thấp giọng nói: “Tôi, cô, Hoa Hoan, Nhạc Sơn, Phó Khiêm, cô cảm thấy sẽ là ai?”

Mạc Vân Quả vẫn như cũ không nói gì, Trần Kha thấy Mạc Vân Quả không nói gì, trong lòng có một tia phỏng đoán.

Anh ta vỗ vỗ Mạc Vân Quả bả vai nói: “Tôi đã biết.”

Mạc Vân Quả:?

Hoàn toàn không biết Tr ần Kha đã nã bỏ được cái gì, Mạc Vân Quả về mặt mộng bức, Tr ần Kha đứng dậy, giống như an ủi mà vỗ vỗ bả vai cô, sau đó rời đi.

Mạc Vân Quả:.....

“Cho nên, cuối cùng thì tên Tr ần Kha kia đã nã bỏ cái gì?”

“Hoàn toàn không biết!”

“Phốc, nã bỏ là bệnh, phải trị!”

“Đúng vậy đúng vậy!”

“Ta quăn chặt chặn nhỏ không dám nói lời nào.....”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài, đã có chút muộn.

Cô nằm ở trên giường, nhắm hai mắt lại, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, khi Mạc Vân Quả tỉnh lại, trong phòng đã đứng đầy người.

Mọi người tổ đặc phái đều đứng ở đây, ánh mắt như có như không nhìn về hướng của cô.

Mạc Vân Quả tuy rằng nhận thấy được có người, nhưng bởi vì không có quá nhiều ác ý, cho nên cô cũng không tỉnh lại sớm.

Thẳng đến khi cô cảm thấy có thể tỉnh, cô mới mở mắt.

“Cô tỉnh.” Hoa Hoan nhìn thấy Mạc Vân Quả mở mắt vội vàng nói.

Mạc Vân Quả gật đầu, sau đó thấp giọng hỏi nói: “Có việc sao?”

Long Uy lúc này cũng có sắc mặt phức tạp, nhưng hắn vẫn hỏi: “Hung thủ là cô, đúng không?”

Rõ ràng là câu nghi vấn, nhưng qua lời Long Uy lại như câu trăn thuật.

Bất kể cô trả lời phải hay không phải, nhóm người này đều nhận cô là hung thủ.

“Vì sao nói như vậy?” Mạc Vân Quả hỏi.

Lúc này, là Trần Kha nói chuyện.

“Lúc trước ba cô chết, vì sao cô không chết? Đây có phải là do cô mới giết chết ba mình, chưa kịp trốn, cho nên lúc này mới tương kế tựu kế?”

“Sau khi cô vào tổ đội chúng tôi, cô lại nhằm khăng muốn tham gia đi đầu tra, có phải bởi vì cô muốn biết những người khác ở nơi nào?”

“Mỗi lần chúng tôi phát hiện ra dấu vết gì quan trọng, không có dấu vết nào là không xuất phát từ cô.”

“Hơn nữa liên quan tới Vương Ngũ, cô là người thôi miên hắn, cho nên mới khiến hắn nói bản thân tận mắt nhìn thấy người khác tử vong, đúng không?”

“Vết máu trên tấm thiệp kia cũng là do một tay cô tạo nên, cô đem chúng ta lừa tới nơi này, đến tột cùng có mục đích gì?”

Trần Kha nói những lời này đều chắc chắn như vậy, nếu không phải Mạc Vân Quả thật sự không làm những việc này, cô khả năng đều phải tin.

Mạc Vân Quả nhìn chung quanh một vòng, nhìn biểu cảm của những người khác..... Đầu rất trăn trọng, sau đó cô hỏi: “Các người cũng nghĩ như vậy?”

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 705

Edit: Linhlady

Mọi người trăn mặc, Hoa Hoan nhìn trái nhìn phải, cuối cùng khó xử nói: “Chúng tôi không phải không tin cô, chỉ là.....” Quá nhiều trùng hợp xuất hiện, muốn người khác không nghi ngờ cũng khó.

“À.” Mạc Vân Quả lên tiếng, không giải thích cái gì.

“Oa dựa! Này TM cũng có thể?”

“Ô ô ô..... Tiểu Quả Quả bị oan uổng!”

“Cho nên nói, hiện tại là loại phát triển gì?”

“Chẳng lẽ tiểu Quả Quả nhà ta bị chơi một võ như vật?”

“Tiểu Quả Quả, chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?”

“Hoảng cái gì! Xem tiểu Quả Quả nhà ta! Tiểu Quả Quả nhất định có thể hoàn mỹ giải quyết!”

Mạc Vân Quả:.....

“Cho nên các người hiện tại muốn làm cái gì?” Mạc Vân Quả nhìn bọn họ hỏi.

Lần này, đổi lại thành đám người Long Uy khó xử.

“Cho dù tôi là hung thủ, các người cũng không có chứng cứ, không phải sao?” Mạc Vân Quả còn nói thêm.

Mọi người:.....

“Sắp đến Tết Trung Thu.” Trần Kha ở một bên nhàn nhạt nói.

Mạc Vân Quả nhìn anh ta một cái, nhàn nhạt “U” một tiếng.

Trần Kha trong mắt xẹt qua một tia ý cười, không nói nữa.

Sau đó đám người Long Uy ra ngoài, chỉ để lại một mình Hoa Hoan ở lại với cô.

Hoa Hoan nói cho Mạc Vân Quả, tối hôm qua Trần Kha cùng bọn họ họp suốt đêm, chỉ ra đủ điểm khác thường của cô, tuy rằng không thẳng thắn nói cô là hung thủ, nhưng ý ám chỉ kia cũng không khác biệt.

Đương nhiên, tất cả là do Mạc Vân Quả thôi miên Hoa Hoan, để cô ấy nói cho cô.

Hai ngày tiếp theo, tất cả mọi người đều trông coi Mạc Vân Quả, ngoại trừ Trần Kha.

Sau đó đều không ngoại lệ tất cả đều bị Mạc Vân Quả thôi miên, cô từ trong miệng bọn họ biết được rất nhiều tin tức.

Ví dụ như sau khi Hoa Hoan bị thôi miên bọn họ lại càng nghi ngờ cô là hung thủ.

Nhưng cứ việc như thế, bọn họ vẫn thay phiên nhau đi trông coi cô, đây cũng là ý của Trần Kha.

Lại ví dụ như, bọn họ nghe lời Trần Kha cho nên tất cả mới quyết định ở lại trông coi cô.

Mà bốn người có mặt năm đó, đã sớm bị bọn họ bí mật tiễn đi.

Cứ như vậy, thời gian nháo cái đã tới tết Trung Thu.

Mà liền ngay trong ngày tết trung thu, trong phòng phát sóng trực tiếp cái người nói ở nơi này nhìn rất quen mắt bỗng nhiên xấu hiện.

“Tiểu Quả Quả, tôi cuối cùng cũng nhớ thấy nơi này là lúc nào rồi!”

Mạc Vân Quả vừa thấy đến những lời này ngay lập tức ở trong đầu nói:
“Ở nơi nào?”

“Ai nha, lúc trước ta truy đuổi theo thầ n thú hệ mộc, chính là ở chỗ này đem nó giết chết!”

Mạc Vân Quả:.....

“Khụ khụ, việc này lại nói tiếp có chút phức tạp, ta nói ngắn gọn đi.”

“Ta vị diện này của ta thuộc về vị diện H ồng Hoang, sao H ồng Hoang, luôn có rất nhiều tiểu quái thú, làn phi ền người khác, ta thật ghét chúng nó!
ㄟ(͡ ° ^ ͡ °)ㄟ ”

“Khụ khụ, ừm, lại nói tiếp, là chuyện rất lâu trước kia, ta đánh nhau với một tuầ n thú hệ mộc, một lầ n không cẩn thận đã đâm thủng trời, sau đó rơi xuống nơi này, thầ n thú hệ mộc hấp thu sinh cơ trong không khí tiếp tục đánh nhau, cái này có chỗ hơi phức tạp, nhảy qua nhảy qua đi.”

“Tóm lại, ngay lúc đó nơi này cũng là một chỗ hung ác, giống như kiểu nắm m ồ tập thể, oán khí mộc thành cụm, thân thú kia bị ảnh hưởng, nhân cơ hội đó ta giết chết nó.”

“Sau khi đi, hình như ta quên đào thú đan ra, viên trầ n châu theo lời bậ n họ nói kia, rất có thể là thú đan.....”

Mạc Vân Quả:.....

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp: Lợi hại nha đại thầ n H ồng Hoang của ta!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 706

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn hành vi tỏ vẻ kính nể với vị đại thần Hồng Hoan của phòng phát sóng trực tiếp, một lần không cạ thận đâm thủng trời gì đó đúng thật không phải người thường, à, không đúng, là thường thần có thể làm được.

“Tiểu Quả Quả, hung thủ là Trần Kha đúng không?”

“Ta cũng có cảm giác này, cảm giác hần một chút cũng không đơn thuần.”

“Chúng ta đây hiện tại làm sao bây giờ? Đi vạch trần hắn sao?”

“Nhưng không phải hiện tại tiểu Quả Quả đang bị giam lỏng sao?”

“Ngu ngốc, ai có thể đủ sức vậy được Quả Quả nhà ta?”

“Nói cũng đúng ha ha ha ha!”

“Vậy tiểu Quả Quả, kế tiếp người muốn làm sao?”

“Ta chỉ lẳng lặng nhìn tiểu Quả Quả nhà ta biểu diễn (chống cầm)”

Mạc Vân Quả đang muốn trả lời người trong phòng phát sóng trực tiếp, đã thấy tiếng mở cửa.

Cô giương mắt nhìn lại, thấy trước mặt cô là Trần Kha.

Sắc mặt Trần Kha hơi tái nhợt, là loại nhợt nhạt của bệnh trạng.

Anh ta đỡ khung cửa, ánh mắt khi nhìn Mạc Vân Quả mang theo một tia ý cười.

“Cô đã biết, phải không?” Anh ta hỏi như vậy.

Mạc Vân Quả khẽ gật đầu nói: “Nếu anh tự mình nói mình là hung thủ thì tốt hơn.”

Khóe miệng Trần Kha gợi lên ý cười, có lẽ là bởi vì sắc mặt quá mức tái nhợt, ý cười mang theo sắc mặt tái nhợt.

“Có hứng thú cùng tôi đi ra ngoài không?” Trần Kha đề nghị nói.

Mạc Vân Quả gật gật đầu, sau đó đi tới bên người Trần Kha.

Trần Kha thấy thế, lập tức cầm cổ tay Mạc Vân Quả.

Cảm xúc lạnh lẽo khiến Mạc Vân Quả nhin không được nhìn anh ta thêm một cái.

“Đi thôi.” Ý cười trên môi Trần Kha vẫn không thay đổi.

Nhưng là không biết vì sao, từ trên người anh ta Mạc Vân Quả cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo.

Trần Kha lôi kéo Mạc Vân Quả chậm rãi đi tới, không biết là bởi vì nguyên nhân gì, bước chân anh ta có chút tập tễnh, dáng người đi cũng lung lay.

Một đoạn đường không xa, bọn họ lại đi mất nửa tiếng.

Trần Kha mang theo Mạc Vân Quả đi tới nơi tiến hành đại điển Trung thu, vẫn như cũ là cái đài cao kia, máu ở đây còn chưa được dọn dẹp, nhìn qua rất dễ dàng thấy được.

Bốn phía của sư tử đá, đặt bốn thi thể.

Đúng vậy, là bốn người đã sớm đi khỏi đây.

Khác với những nạn nhân trước, bốn người này không bị mổ bụng, chỉ an an ổn ổn nằm ở nơi đó, nếu không phải trên mặt đã xuất hiện đốm đen, nhìn vài người khác chỉ nghĩ rằng bọn họ đang ngủ.

Mạc Vân Quả thấy một màn như vậy, lông mi buông xuống.

“Đám người Hoa Hoan đâu?” Mạc Vân Quả hỏi Trầٰn Kha.

Trầٰn Kha cười khẽ một tiếng nói: “Yên tâm đi, bọn họ không có việc gì, bọn họ đang ở một nơi rất an toàn.”

Trầٰn Kha giống như đã không có sức lớn len, anh ta kéo Mạc Vân Quả ng ẫ ở trên mặt đất, đối mặt với tượng sư tử.

“Cô có muốn nghe chuyện ư ả không?” Trầٰn Kha hỏi.

Mạc Vân Quả nhìn chăm chăm Trầٰn Kha, sau đó chậm rãi lắc đầu nói: “Không thích.”

“Phải không? Có khả năng tôi phải làm chuyện cô không thích r ẫ.” Trầٰn Kha cũng không nhìn Mạc Vân Quả, chỉ nhìn chăm chăm sư tử bằng đá, ánh mắt trở nên xa xăm.

“Thật ra, tôi cũng không thích kể chuyện xưa.” Anh ta dừng một chút, “Chỉ là có chút chuyện xưa, tôi sợ không nói ra, vĩnh viễn cũng không có người biết nó.”

Trầٰn Kha vươn tay, như vào chạm vào thứ gì.

Trên mặt nó nở một nụ cười ấm áp, rất ấm áp, nhưng trong mắt Mạc Vân Quả, mỉm cười này, có chút làm người thương tâm.

H ẫ lâu sau, Trầٰn Kha rũ tay xuống, chậm rãi nói v ề một câu chuyện xưa.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 707

Edit: Linhlady

“Thật lâu thật lâu trước kia, trấn Lâm Sương vốn là một bãi tha ma, nơi này mai táng các loại hồn chết, những người được quốc gia hứa hẹn thân thể lại bị quốc gia vứt bỏ, có người bị hãm hại cuối cùng oan chết, cũng có người ở chỗ này tuần tình.”

“Bọn họ đều nói, nơi này là một vùng đất tốt, chết ở chỗ này, có lẽ đời sau sẽ tốt hơn, đời này không hạnh phúc, cho nên hy vọng kiếp sau có thể hạnh phúc.”

“Tôi không biết những việc này là thật hay giả, tôi chỉ biết, theo thời gian trôi đi, một nơi phong thủy lại biến thành chỗ chứa đầy âm khí.”

“Thẳng đến có một ngày, nơi này đột nhiên xuất hiện một viên trân châu màu xanh, nó tản ra sinh cơ cùng sức sống, nó áp đi âm khí ở nơi này, càng nằng càng nhiều dần dần, viên trân châu cho mọi người mang đến vận may, mang đến vinh hoa phú quý.”

“Người của trấn nhỏ vì muốn bảo vệ viên trân châu này mà luôn cử ra người bảo vệ nó.”

“Nhưng vào một ngày, có người phát hiện ra sinh cơ của nó càng ngày càng ít, người trong trấn không cam lòng, cuối cùng có một vị đại sư nói, dùng máu người tưới lên trân châu, duy trì sinh cơ cuộn không ngừng của nó.

“Thật châm chọc không phải sao? Viên trân châu tản ra sinh cơ lại là do tưới máu người mà có.”

“Ngày tháng trôi qua, thoáng cái đã mười mấy năm, người trong trấn càng ngày càng ỷ lại vào viên trân châu, bảo vệ tôn sùng nó.”

“Nhưng theo thời cải cách, có một vị lãnh đạo tới đây, vô tình biết về viên trân châu, hai bên có giai ước với nhau, người ở trấn Lâm Sương đồng ý cho khách đu lịch tới, có thể phân cho bọn họ một chút sinh cơ.”

“Nhưng mà, phàm là xon người thì luôn luôn không biết đủ, người lãnh đạo kia ngoài mặt thì đã đại được nhận thức chung với người trấn nhỏ, trên thực tế lại ở trong tối chơi xấu.”

“Người đi vào trấn Lâm Sương tìm trân châu vô số kẻ, đều bị người trong trấn đuổi đi, thẳng đến đại điển trung thu mười lăm năm trước.”

“Đám người kia lấy có có vị phụ nữ kang thai sắp sinh, để khiến trấn Lâm Sương hỗn loạn. Người thai phụ kia ở trong đại điển trung thi sinh nở, người trong trấn Lâm Sương có chút hỗn loạn, hơn nữa những người khác làm đủ hành vi quấy rối, đại điển trung thu đã lên kế hoạch cũng không tiến hàng xong .”

“Nhưng khiến mọi người không thể ngờ được đó là, vị kia thai phụ sinh hạ một bé gái, mà viên hạt châu kia, cũng chủ động tiến vào thân thể của bé gái kia.....”

Trần Kha nói tới đây, nghiêng đầu nhìn về phía Mạc Vân Quả, trong mắt xẹt qua nhàn nhạt ý cười.

“Bé gái kia là tôi.” Mạc Vân Quả khẳng định nói.

Trần Kha gật gật đầu nói: “Ừ, đúng vậy.”

“Nhưng mà đáng tiếc đó là, mẹ cô vì khó sinh mà chết, đám kia người cũng nhân cơ hội mang cô đi.” Trần Kha lại nhìn về phía con sư tử kia, ánh mắt xa xăm.

“Viên trân châu bị mang đi, âm khí vốn có trong trấn không có gì áp đi, trấn Lâm Sương không có cách nào chống cự, bệnh bệnh, chết chết.”

“Không có người đi ra ngoài, cũng không có người đi vào, âm sát ở đây giống như đang tìm chỗ phát tiết, hung hăng tra tấn người trong trấn Lâm

Sương.”

“Nhưng mà, có một đứa bé ra được khỏi đó, cả người đầy máu tươi, cả người sát khí.”

“Cho nên, đứa bé kia đã giết chết người sắp bệnh chết, lần đầu tiên động thủ, hắn sợ hãi khủng hoảng, lần thứ hai động thủ, hắn lại cảm thấy cảm giác này phai nhạt một ít, đến cuối cùng, hắn đã không có bất luận cái cảm giác gì.”

“Hắn chỉ có một ý niệm, đi ra ngoài, tìm được đám kia người, báo thù!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 708

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả không nói gì, cô lẳng lặng nghe Trần Kha nổ chuyện, câu chuyện vừa tàn nhẫn lại vừa bi thương.

Trần Kha không dừng lại, sắc mặt của anh ta cũng càng thêm tái nhợt, toàn bộ thân thể cũng lung lay sắp đổ.

“Cuối cùng, đứa bé kia đi ra ngoài, nhưng mà hứa quá nhỏ, cũng may, có người thu dưỡng hắn, hơn nữa cho hắn đi đầu kiện ăn mặc đầy đủ, đi học thật tốt, mà hắn cũng biết tranh đua.”

“Nhưng cừu hận trong lòng của hắn cũng không với bớt chút nào, hắn còn nhớ rõ cha mẹ hắn chết ra sao, đó là biểu cảm tràn ngập tuyệt vọng bi thương.”

“Đứa bé thề, hắn nhất định phải dùng cách thức nhất tàn nhẫn báo thù.”

“Sau đó hắn ta thi vào trường cảnh sát, thành công tiến vào bộ máy ngành công an, thu thập tư liệu của những người tham gia năm đó, bắt đầu kế hoạch báo thù của hắn.”

“Đứa bé còn nhớ rõ biểu cảm của người đầu tiên mình giết, cái loại biểu cảm đau đớn muốn chết, cái loại tận mắt nhìn thấy bản thân mình bị mổ bụng..... Thật mỹ diệu.....”

Trần khai khoe miệng chảy một vết máu, nhiễm đỏ đôi môi cái nhợt của anh ta nhìn qua thật thu hút ánh nhìn.

“Đứa bé kia là anh.” Mạc Vân Quả nói.

Trần Kha gật gật đầu, nhìn về phía Mạc Vân Quả, cười nói: “Cô biết vì sao tôi không giết cô không?”

Mạc Vân Quả lắc đầu, nhìn Trần Kha.

Trần Kha điểm điểm vị trí trái tim Mạc Vân Quả, sau đó cười nói: “Bởi vì viên trân châu kia đã hòa vào thân thể cô.....”

“Tôi làm sao có thể, phá hủy thánh vật của chúng tôi đây?” Trần Kha mang khuôn mặt khóc tang, tựa khóc, tựa cười.

“Ừm, tôi báo thù xong, tôi thỏa mãn, thỏa mãn.” Trần Kha lẩm bẩm nói, cả người có chút si ngốc.

“Không đúng.” Mạc Vân Quả lập tức bắt được cổ tay Trần Kha nói.

“Cái gì?” Trần Kha có chút sửng sốt.

Mạc Vân Quả lẳng lặng nhìn Trần Kha nói: “Câu chuyện của anh, trình tự không đúng.”

“Cô.....” Trần Kha có chút kinh ngạc nhìn Mạc Vân Quả.

“Ngay từ đầu anh không biết viên trân châu ở trong cơ thể tôi, những thân thể kia, vị trí trái tim của bọn họ đều có một vết cắt nhỏ, dấu vết kia nhất định là do anh tạo ra để tìm viên trân châu.”

“Thật ra anh cũng biết, tôi đã chết qua một lần.” Mạc Vân Quả tiếp tục nhìn chăm chăm Trần Kha, “Khi anh giết Mạc Phương, anh cũng dùng một lượng lớn thuốc mê. Sau khi anh hạ thuốc mê với Mạc Phương, anh giải phẫu ông ấy trước, sau đó đến lượt tôi, anh phát hiện tôi đã chết, nguyên nhân chết là do phản ứng dị ứng.”

“Tôi bị dị ứng thuốc mê, đây là chuyện anh không thể ngờ tới. Có lẽ là do không thể để tôi tận mắt nhìn thấy bản thân bị giải phẫu, đồng thời trong lòng cũng không cảm thấy viên trân châu ở trên người tôi, có lẽ còn có nguyên nhân gì khác, tóm lại anh buông tha tôi.”

“Nhưng mà anh không nghĩ tới đó là, tôi sống lại, chuyện này cũng giúp phỏng đoán của anh chắc chắn thêm phần nào, viên trân châu kia, vô cùng

có khả năng ở trên người tôi.”

“Nhưng anh cũng không dừng việc giết người lại, anh đã không khống chế được bản thân, từ đầu là do muốn tìm viên trân châu, nhưng về sau, anh đã không có cách nào áp chế được khoái cảm khi giết người.”

“Cho nên anh vẫn dựa theo kế hoạch trước kia của anh, từng bước một dẫn đường cho tôi, để đám người Hoa Hoan nghi ngờ tôi, cuối cùng tất cả mọi người đã chết, anh cũng có thể có được viên trân châu từ tôi.”

Mạc Vân Quả nhìn khóe miệng dính máu của Trần Kha, đưa tay lau đi vết máu trên khóe miệng anh ta.

“Đây mới là câu chuyện hoàn chỉnh.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 709

Edit: Linhlady

Trần Kha cười, là tiếng cười phát ra từ nội tâm.

Anh ta cả người đều phát run, cười vô cùng vui vẻ.

“Cô thật thông minh.” Anh ta không tiếc lời khen.

“Ừ.” Mạc Vân Quả chỉ thấp giọng lên tiếng.

“Nhưng mà, thông minh lại có ích lợi gì đâu?” Máu trên khóe miệng Trần Kha lại bắt đầu tràn ra, một giọt một giọt nện ở trên tay Mạc Vân Quả, lạnh lẽo đến thấu xương.

Mạc Vân Quả không nói gì, nhìn Trần Kha trước mắt, ánh mắt càng lạnh lẽo.

“Có ích lợi gì đâu?” Trần Kha nhẹ nhàng lau đi vết máu trên tay Mạc Vân Quả..

Tay anh ta, cũng lạnh lẽo đến thấu xương.

“Cô à, cũng phải chết.....” Ngữ khí của Trần Kha nghe qua còn có tia hơi đáng tiếc, giống như việc Mạc Vân Quả chết đi, là chuyện hơi tiếc nuối.

“Chờ cô chết, đám truyền thông sẽ đưa tin cô là hung thủ của liên hoàn án, là một tên biến thái, mà tôi, là một anh hùng.” Trần Kha cười, điên cuồng tùy ý.

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Sẽ không.”

“Hử?” Trần Kha sửng sốt, không rõ vì sao Mạc Vân Quả sẽ nói như vậy.

“Anh biết viên trân châu kia là cái gì không?” Mạc Vân Quả hỏi.

Trần Kha lắc đầu, chờ cô tiếp tục nói.

“Đây là một viên thú đan thần thú hệ mộc, sau khi chủ nhân của nó chết đi, nó không thể tu luyện, chỉ có thể đem mang sinh cơ từ trước tích lại, phát ra tạo phúc cho dân chúng.”

“Nhưng mà, sinh cơ trong thú đan là hữu hạn, sau khi vận chuyển xong, đất ở nơi này đã có sự thay đổi, chỉ cần không đặt âm hồn, nơi này không sợ không trở thành đại bảo phong thủy, cũng có thể đủ bình bình an an sinh hoạt.”

“Thế nhưng, con người vốn tham lam, tổ tiên của anh không muốn nó mất đi sinh cơ, mới dùng tà chiêu như vậy, mà những người đó chết đi, âm hồn không có cách nào tiêu tán, thẳng đến khi viên trân châu kia không áp nổi.”

“Mười lăm năm trước, cho dù không có những người kia, người trong trấn Lâm Sương tiếp tục sinh sống ở chỗ này, sớm hay muộn sẽ bởi vì âm hồn nhập thể mà tử vong, mà những âm hồn đó, là những người mà trấn Lâm Sương ngu muội dùng để hiến tế.”

“Anh nói, khi đi ra khỏi trấn Lâm Sương cả người đầy máu, thật ra không phải như thế.”

“Sở dĩ anh không chết, là bởi vì anh là mộc hệ Địa linh căn, trời sinh có thiên phú ngăn cản này vật tà ác.”

“Sở dĩ viên trân châu kia lựa chọn tôi, là bởi vì tôi là mộc hệ Thiên linh căn, phù hợp với người có điều kiện nó muốn tìm.”

Mạc Vân Quả nói ra lời này khiến Trần Kha mở to hai mắt nhìn, những chuyện chỉ xuất hiện trong truyền thuyết lại được Mạc Vân Quả nghiêm túc nói ra, làm anh ta không tin cũng khó.

“Anh giết tộc nhân của mình, cha mẹ mình, bởi vì khi ấy nội tâm anh bị tà vật quấy phá.”

Mạc Vân Quả vẫn như cũ bắt lấy Trần Kha, ánh mắt vừa linh nhậy vừa trong suốt.

“Viên thú đan kia trải qua lễ rửa tội trong trăm năm, đã là trở thành tà vật, anh không đọc thấy báo cáo của tôi sao?”

“Từ nhỏ đến lớn, bách bệnh quẩn thân, cũng may Mạc Phương dạy dỗ tốt, không bị hạt châu tà niệm quấy nhiễu, hơn nữa tức dụng của mộc hệ Thiên linh căn tá, lại là tinh lọc hạt châu.”

“Năm nay tôi, vốn dĩ hẳn là vui vui vẻ vẻ đi đi học, bởi vì bách bệnh quẩn thân tôi đã hoàn toàn tốt, nhưng mà, anh lại dùng thuốc tê giết chết tôi.”

Mạc Vân Quả ngữ khí nhàn nhạt, lời của cô giống như đang trêu trợt lại sự thật, nhìn dáng vẻ không buồn không vui.

Nhưng đối với Trần Kha mà nói, theo như lời Mạc Vân Quả nói, tất cả đệ đảo lộn nhận thức của anh ta.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 710

Edit: Linhlady

“Không..... Làm sao sẽ.....” Trần Kha lắc đầu, không tin lời Mạc Vân Quả nói.

Nhưng lý trí lại nói cho anh, Mạc Vân Quả nói tất cả lời này đều là sự thật, ngay cả việc huyỀN huyỀN như thế, cũng không sai.

Mạc Vân Quả buông lỏng cổ tay Trần Kha ra, nói với anh ta: “Anh cho rằng bản thân làm tất cả chuyện này đều là đang báo thù, nhưng trên thực tế đều là anh đang thay tà niệm trong lòng mình tìm lý do.”

Trần Kha thân thể run lên, anh ta ngơ ngác nhìn Mạc Vân Quả.

Một giọt nước mắt từ khóe mắt anh ta chảy xuống, “Lạch cạch” một chút nhỏ giọt ở trên tay Mạc Vân Quả, nóng rực dị thường.

“Người đều có tà niệm, thất tình lục dục, lại có ai có thể chạy thoát?” Trần Kha vuốt ngực mình, nơi đó, trái tim nơi đó mỏng manh nhảy lên.

“Tôi sắp chết.” Anh ta nhìn Mạc Vân Quả nói, “Vốn dĩ tôi muốn giết cô lấy hạt châu để đổi lấy mạng mình, nhưng hiện tại xem ra, tất cả đã không quan trọng.”

“Tôi nhớ khi còn nhỏ, chạy vào trong một căn phòng âm u, ở giữa căn phòng đặt một viên trân châu màu xanh mướt thật đẹp mắt, thật là đẹp mắt.”

“Tôi nhìn viên trân châu kia, trừ ma, tôi giống như nghe thấy nó đang nói ‘qua đi, qua đi’.....”

“Nhưng chưa kịp tới gần, cha chạy tới mang tôi đi, còn đánh tôi một trận.”

“Có lẽ bắt đầu từ lúc ấy, tôi đối thế giới này tràn ngập ác ý, viên trân châu kia ở trong mơ của tôi, dù hoặc tôi.”

“Không chiếm được, trở thành chấp niệm lớn nhất trong lòng tôi, cũng khiến tôi đi trên con đường này”

Trần Kha cười, khóc lóc, nước mắt chảy qua gương mặt anh ta, chảy vào trong miệng anh ta.

Khuôn mặt anh tuấn trở nên tang thương, cũng không thể nói nổi.

“Tôi thật hâm mộ cô, có một người cha như Mạc Phương, giáo dục cô thành người thiện lương, mà cha của tôi, lại đánh tôi một trận, không cho tôi tới gần nó.”

Trần Kha nước mắt càng ngày càng nhiều, một giọt lại một giọt nện ở trên tay Mạc Vân Quả.

“Nếu có thể, tôi nghĩ nếu có thể trở lại lúc ấy, sau đó thoát được sẽ đi rất xa, rất xa.....”

Ánh mắt Trần Kha dần trống rỗng, đồng tử cũng đã không có tiêu cự.

Cuối cùng một giọt nước mắt từ khóe mắt anh ta chảy xuống, thật mạnh nện ở trên tay Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả tay co rút lại, lại là cảm giác được một tia “Đau”.

Cô sờ đến vị trí kia, thật nóng, thật nóng, có chút đau.

Trần Kha đã không có hô hấp, nhưng thân thể anh ta lại không có ngã xuống, anh ta cứ như vậy ở trước sư tử đá thật lâu thật lâu.....

“Tiểu Quả Quả.....”

“Tiểu Quả Quả.....”

“Tiểu Quả Quả.....”

Phòng phát sóng trực tiếp xoát bình, luận lời suy nghĩ của Mạc Vân Quả trở lại.

“Làm sao vậy?” Mạc Vân Quả hỏi.

“Người không sao chứ?”

“Người không sao chứ?”

“Người không sao chứ?”

Lại là một đợt spam.

Mạc Vân Quả lắc đầu, sờ sờ mu bàn tay chỗ có chút nóng rục kia, ở trong đầu nói: “Ta không có việc gì.”

“Đoàn Tử, chúng ta cần phải đi.” Mạc Vân Quả còn nói thêm, “Mọi người, hẹn gặp lại ở phát sóng trực tiếp lần sau.”

Mạc Vân Quả từ áo trong bao lấy ra một cái bút ghi âm, ghi lại cuộc trog chuyện của cô và Trần Kha, cái này cũng đủ làm bằng chứng rồi.

Cùng lúc đó, tiếng Đoàn Tử đếm ngược cùng đợt spam của phòng phát sóng trực tiếp “Hẹn gặp lại ở phát sóng trực tiếp lần sau moah moah ~”

Mạc Vân Quả nâng tay, sờ sờ đầu Trần Kha, sau đó ngã xuống, nhắm hai mắt lại, cuối cùng, rời khỏi thế giới này.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 711: Không thành Phật, thì thành ma(Phiên ngoại Trần Kha)

Edit: Linhlady

Tôi vẫn luôn cho rằng, tôi là một anh hùng, đúng vậy, anh hùng.

Một người vì tộc nhân mà báo thù, đem mấy người phá rối đại diện trung thì từng bước từng bước giết chết.

Có lẽ ở tổng mắt người ngoài, tôi là một tên sát nhân điên cuồng, nhưng mà tôi nghĩ, trong mắt của tộc nhân tôi, tôi nhất định là một anh hùng, một anh hùng cái thế.

Kế hoạch báo thù được tôi xây dựng mười lăm năm, thay vào đó là vô số nỗ lực.

Mỗi khi tôi không kiên trì nổi, trong lòng tôi lại hiện lên câu nói, cả tộc nhân của tôi, chỉ có mình tôi có thể báo thù.

Tôi nhất định phải báo thù! Báo thù!

Sau đó, tôi tiếp tục duy trì, bước lên con đường báo thù của mình.

Con đường báo thù thật thành công, nếu không phải Mạc Vân Quả đột nhiên tỉnh lại, tôi nghĩ tất cả đều sẽ thật thuận lợi.

Nhưng mà cô ấy tỉnh, tôi tận mắt nhìn thấy người tử vong tỉnh lại.

Tôi bắt đầu cảm thấy hứng thú với cô ấy, tôi bắt đầu hoài nghi, thánh vật tộc nhân đang nằm ở trong tay cô.

Vì thế tôi nói với Long Uy để cô vào tổ đội, tiện thể bảo vệ cô.

Long Uy bị tôi thuyết phục, Mạc Vân Quả quả nhiên cũng tiến vào tiêu tổ.

Nhưng sau khi vào tổ đội cô ấy một chút cũng không an phận, cô ấy muốn tìm ra hung thủ.

A..... Hung thủ? Hung thủ không phải đứng ở trước mặt cô ấy sao?

Nhưng mà cô ấy không biết, cô ấy còn rất sung sướng cùng tôi thảo luận vụ án.

Tuy rằng tôi cũng không biết bằng cách nào lại nhìn ra vẻ sung sướng từ khuôn mặt lạnh lẽo của cô ấy, nhưng cái này cũng không trở ngại cho tâm tình tốt của tôi.

Mọi chuyện phát triển khá thuận lợi, tôi thận trọng từng bước, để cô ấy đi vào bẫy rập của tôi, để cô ấy có chỗ nghỉ ngơi.

Đi tới trấn Lâm Sương cũng là một phần kế hoạch của tôi, tôi cố tình dẫn đường đám người Long Uy cho rằng Mạc Vân Quả chính là hung thủ.

Long Uy bọn họ thật khờ, bọn họ thật đúng đã tin.

Tôi để cho bốn người kia rời đi trên thực tế là âm thầm giết bọn họ, báo thù đã tới một bước này rồi, tôi sao có thể thả bọn họ rời đi?

Còn về đám người Long Uy, tôi không muốn động đến bọn họ, bởi vì tôi muốn bọn họ chứng kiến tôi trở thành anh hùng.

Đúng vậy, ta kế hoạch ban đầu của tôi là thu lại thánh vật, sau đó giết chết Mạc Vân Quả, hơn nữa tuyên bố Mạc Vân Quả chính là hung thủ, mà tôi, chính là anh hùng kia.

Tất cả đều tốt đẹp như vậy, nhưng tôi không nghĩ đến đó là, nơi này âm tà quá nặng, nhiều năm không tới tôi không chịu nổi, thân thể càng thêm không tốt.

Vì thế, ý niệm có được thánh vật của tôi càng thêm nặng nề.

Nhưng mà tôi không nghĩ tới đó là, Mạc Vân Quả quá thông minh, quá thông minh.

Thông minh đến mức trực tiếp vạch trần lời nói dối của tôi, xé nát mặt nạ hòn bảo của tôi, sau đó dùng một loại phương thức đánh thẳng nói cho tôi, tôi sai rồi.

Tôi sai rồi sao?

Có lẽ là sai.

Nhưng mà, người sai thật sự chỉ có mình tôi sao?

Nếu năm đó các tổ tiên không tham lam dùng máu tươi, nếu lúc trước cái người lãnh đạo kia không có dụng tâm kín đáo, nếu lúc trước hai mươi người kia không vì tiền tài mà phá hoại đại diện, nếu lúc trước.....

Nhưng mà, không nhiều nếu như vậy, không có chân thiện mỹ[1], cũng không có nhiều người gian ác như vậy.

[

1] Khái niệm chân-thiện-mỹ có nhiều tầng ý nghĩa. Nhưng cách hiểu chung nhất: -chân là cái thật, cái đúng, là lẽ phải, đối lập với cái giả, cái sai trái.

Tôi cùng Mạc Vân Quả, dưới sự dụ hoặc của thánh vật, trở thành hai cực khác nhau.

Nếu thật sự có kiếp sau, tôi hy vọng mình sẽ là một đứa bé bình thường, có đủ sáu loại tình cảm của con người [2], nhưng cũng không thiếu chân thiện mỹ tốt đẹp nhất của con người.

[

2] Sáu loại cảm xúc: Vui vẻ, buồn bã, tức giận, ghê tởm, ngạc nhiên.

Cuộc sống như vậy, nhất định sẽ rất đẹp, rất đẹp.....

Nhưng mà, đại ác thế gian như tôi, tàn khốc máu lạnh như tôi, sẽ có được cuộc sống như vậy sao?

Tôi không biết, vĩnh viễn cũng sẽ không biết.....

Edit: Thời điểm giao mùa thế này rất dễ bị ốm, mọi cẩn thận bảo vệ sức khỏe nha, tui mới vinh hạnh lây cảm cúm đây. (π~~π)

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 712: Nữ vương làn váy

Edit: Linhlady

Trong không gian u ám, Đoàn Tử nhìn Mạc Vân Quả ngồi ở chỗ kia, cẩn thận đi lại gần.

“Ký chủ, cô có sao không?” Đoàn Tử hỏi.

“Không tốt.” Mạc Vân Quả vuốt mu bàn tay, nhàn nhạt nói một câu.

Đoàn Tử:.....

“Vậy ký chủ muốn nghỉ ngơi thật tốt không?” Đoàn Tử lại hỏi.

Mạc Vân Quả lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Không cần.”

“Đoàn Tử, trực tiếp tiến vào thế giới sau đi.” Mạc Vân Quả vuốt ve mu bàn tay, nơi đó, giống như còn có chút nóng đến phát đau.

Đoàn Tử thấy Mạc Vân Quả kiên trì như thế, chỉ có thể nghe theo cô phân phó.

“Tốt, hiện tại sẽ tiến hành truyền tống.” Đoàn Tử nói liền bắt đầu đếm ngược.

Mạc Vân Quả nhắm hai mắt lại, chờ đợi truyền tống.

“Hử? Phòng phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả mở lại nhanh như vậy sao?”

“Oa! Tiểu Quả Quả thật là chiến sĩ thi đua! Khác với các chủ kênh khác phải nghỉ ngơi thật lâu sau đó mới trở lại.”

“Chẳng lẽ trọng điểm không nên là, tinh thần lực của tiểu Quả Quả cường đại như vậy, lại có thể trong thời gian ngắn như vậy mở lại phòng

phát sóng trực tiếp?”

“Lầu trên nhất định là người mới tới, đây không phải là sự thật đã được chúng ta thừa nhận rồi sao? 2333333333”

“Lầu trên nói cực kỳ có đạo lý a ha ha ha ha!”

“Khụ khụ, nói như vậy, tiểu Quả Quả nhà ta thật đúng là cần mẫn, rõ ràng có thể nghỉ ngơi mà ~”

“(*@o@*) oa ~ cho nên lần này lại là một thế giới gì đây?”

“Đoàn Tử Đoàn Tử ~ nhanh lên nhanh tung bối cảnh chuyện xưa ra đây cho chúng ta xem ~”

Một loạt âm thanh trong phòng phát sóng trực tiếp không ngừng chui vào đầu Mạc Vân Quả, tiến theo đó, Đoàn Tử truyền bối cảnh vào cho cô.

Đây là một thế giới nữ tôn nam ti, hơn nữa là một thế giới nữ tôn nam ti từ xưa đến nay.

Trình độ phát triển ở thế giới này không thấp, ngành giải trí phát đạt, trình độ kỹ thuật chữa bệnh không tồi, thuộc về một vị diện hiện đại bậc trung tâm phát triển tốt.

Ở thế giới này, nữ vi tôn, nam vì ti, tuy rằng thời hiện đại, không ít người đề xướng nam nữ bình đẳng, nhưng là hiệu quả cực nhỏ.

Những tư tưởng trọng nữ khinh nam đã ăn sâu bén rễ bao đời, nhất thời không thể xóa bỏ được.

Mà người Mạc Vân Quả bám vào là một tổng tài công ty siêu cấp đa quốc gia..... Em gái!

Tính cách nguyên chủ cũng không giống đa số phụ nữ ở thế giới này, bá đạo chủ nghĩa đại nữ tử, ngược lại cực kỳ giống phái nam thế giới này, ôn nhu thiện lương, nhu nhược vô tội.

Mà chị gái của nguyên chủ Mạc Du, lại là điển hình chủ nghĩa đại nữ tử, làm người bá đạo cường hãn, thủ đoạn trên thương trường sấm rền gió cuốn, cực kỳ cường hãn.

Kìa Du chỉ có mình nguyên chủ là người thân, cho nên cực kỳ sủng ái cô.

Trước đó Mạc Du vì bận gây dựng sự nghiệp, không có thời gian chăm sóc cho nguyên chủ, chờ khi cô ấy phục hồi lại tinh thần, đã thấy nguyên chủ thành dáng vẻ nhu nhược.

Vì muốn để nguyên chủ tự lập, Mạc Du mới lên một kế hoạch, rèn luyện được bụng tám múi, thi đấu tiến sỹ ngành quản lý.....

Nhưng nguyên chủ tính tình thật sự quá yếu, chịu không nổi hình thức huấn luyện ma quỷ của Mạc Du, vì thế trên còn đường rèn luyện tám múi cơ bụng, nguyên chủ tử vong.

Đồng thời, Mạc Vân Quả đi tới thế giới này.

Hiểu biết xong bối cảnh chuyện xưa Mạc Vân Quả:..... Cơ bụng tám múi.....

Mọi người phòng phát sóng trực tiếp: (*@o@*) oa ~ Cơ bụng tám múi!

“Đinh! Bởi vì thần hào chưa chỉ định nhiệm vụ bản vị diện, nhiệm vụ tạm định: Hoàn thành hình thức huấn luyện ma quỷ của Mạc Du, cũng làm cho cô ấy vừa lòng.”

Giọng nói Đoàn Tử nhắc nhở âm nhiệm vụ vang lên trước mặt mọi người, đối với nhiệm vụ này, mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp chỉ nghĩ nói: Thích hóng hớt!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 713

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả mở to mắt, vén quần áo lên, nhìn xuống bụng của mình.

Cái gọi là siêu cấp tám hợp nhất, chính là như thế.

Nói cách khác, bụng Mạc Vân Quả hoàn toàn bằng phẳng, một chút cơ bụng cũng không có!

Mạc Vân Quả vươn tay chọc chọc bụng mình, thật tốt, thật mềm, mềm mại giống như bụng của Đoàn Tử vậy.

“(*@o@*) oa ~ ta cũng muốn chọc chọc bụng nhỏ tiểu Quả Quả!”

“Oa! Cho nên đây được xem như phúc lợi sao!”

“Khấp chồn mừng vui! Thế mà không có bị mosaic!”

“Cho nên, thế giới này chỉ số mosaic bị hạ thấp sao?”

“Bụng nhỏ có cái gì không thể xem? Nhìn xem! Ta cũng có! 【 hình ảnh cơ bụng 】 siêu cấp chín hợp nhất!”

“(nôn mửa) ta chỉ có thấy một khối thịt mỡ to!”

“Lêu lêu lêu ~ các người chính là hâm mộ ghen tị hận!”

“ 【 hình ảnh 】 đây mới là tám khối cơ bụng! Đầu cho ta xem!”

“ 【 hình ảnh 】 ngượng ngùng, ta có mười sáu khối cơ bụng.”

“Trên lều lợi hại, ta lần đầu tiên nhìn thấy nhiều tộc như vậy.....”

“(*@o@*) oa ~ thật sự có mười sáu khối lận!”

Mạc Vân Quả:.....

Phòng phát sóng trực tiếp không thể hiểu được đã bắt đầu thi đấu cơ bụng, ừm..... Hình ảnh kia rất tốt đẹp.

Mạc Vân Quả một lần nữa đem quần áo sửa sang lại, nhìn bốn phía xung quanh.

Đây là một căn phòng lấy màu lam làm chủ đạo, thật ra nguyên chủ thích màu hồng phấn, nhưng Mạc Du lại cảm thấy như thế quá nam tính, cho nên cường thế trạ hoàng phòng nguyên chủ thành màu lam.

Nguyên chỉ ở trước mặt Mạc Du căn bản không có quyền lên tiếng, cô thậm chí còn hơi sợ chị gái của mình, cho nên với quyết định của Mạc Du, cô ấy ngoài chịu đựng thì cũng không có biện pháp gì.

Mạc Vân Quả với việc này lại không có cảm giác gì, màu hồng cũng được, màu lam cũng tốt, đối với cô mà nói, đều là chuyện râu ria.

Dương nhiên, nếu đổi lại là màu hoàng kim thì khác, chỉ là đáng tiếc, rất ít người sẽ nhuộm phòng mình thành màu hoàn kim.

“Đây là yêu.....” tiếng chuông điện thoại vang lên bên tai Mạc Vân Quả, thanh âm rất lớn, khiến người ta muốn bỏ qua cũng không được.

Mạc Vân Quả tìm một vòng, cuối cùng tìm được điện thoại ở trên tủ đầu giường.

Sau đó vừa thấy tên hiển thị trên màn hình, “Đại ma vương”.....

“Alo.” Mạc Vân Quả ấn nút nghe.

“Cho em thời gian ba phút xuất hiện ở cửa.” Điện thoại bên kia truyền đến một giọng nữ thanh lãnh, Mạc Vân Quả biết, đây là chị gái của nguyên chủ — — Mạc Du.

Mạc Du cũng không có chờ Mạc Vân Quả nói cái gì đã trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Lúc này Mạc Vân Quả mới xuống giường rửa mặt mặc quần áo, toàn bộ hành trình dùng ba phút.

Sau đó cô nhanh chóng xuống lầu đi tới trước cửa, trước cửa có một cô gái ăn mặc bộ đồ thể thao đang đứng, túc buộc kiểu đuôi ngựa cao, trong tay còn cầm đồng hồ bấm giây.

“Đến muộn 30 giây, thêm chạy 3 km.” Nói xong câu đó sau, Mạc Du đã dẫn đầu chạy trước.

Mạc Vân Quả nhìn Mạc Du chạy phía trước, nhắc chân chạy theo sau.

Mạc Vân Quả khi bám vào nguyên chủ, đã cải tạo thân thể này, để linh hồn và thân thể được hợp nhất.

Cho nên hiện tại tố chất thân thể Mạc Vân Quả cũng không kém, cô nhanh chóng đuổi kịp Mạc Du, chạy song song với cô ấy.

Mạc Du nhìn Mạc Vân Quả đã theo kịp, trong mắt cuối cùng cũng xuất hiện một tia vừa lòng.

Cô nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, sau đó âm thầm tăng tốc độ nhanh hơn, Mạc Vân Quả cũng đuổi kịp theo.

Mạc Du ấn định mục tiêu mỗi ngày của Mạc Vân Quả là chạy hai km, đến trễ mười giây tính thêm một km, chưa đến mười giây cũng tính theo mười giây.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 714

Edit: Linhlady

Hôm nay Mạc Vân Quả đến muộn 30 giây, đương nhiên sẽ chạy thêm ba km.

Vì thế buổi sáng ngày hôm nay, Mạc Vân Quả cùng Mạc Du chạy năm km.

Chẳng sợ tố chất thân thể Mạc Vân Quả tốt, chạy hết năm km này hơi thở cũng không xong.

Mà tình huống của Mạc Du cũng không khác lắm, nhưng hai người đều không có biểu hiện gì ra ngoài.

Mạc Vân Quả luôn luôn không có biểu cảm gì, mà Mạc Du lại không muốn thể hiện sự nhu hòa trước mặt mọi người, bởi vì cô ấy cảm thấy như thế sẽ tổn hại uy nghiêm của mình.

Cho nên đại đa số thời gian, Mạc Du đều trưng ra khuôn mặt lạnh lẽo, người sống chớ đến gần.

Năm km chạy xong, hai người đi tắm rồi ăn sáng, bữa sáng qua đi, nghênh đón Mạc Vân Quả đó là cuộc sống học tập.

Bởi vì Mạc Du phải đi tới công ty, mà bản thân lại không yên tâm để Mạc Vân Quả ở nhà một mình, cho nên cô ấy mang theo cả Mạc Vân Quả tới công ty, sau đó để cô học ở trong văn phòng mình.

Nói trắng ra là, tự thân giám sát cô học tập.

Mạc Vân Quả đi theo Mạc Du tới văn phòng, văn phòng rất lớn, độc chiếm một tầng lầu.

Ngoại trừ Mạc Du ở đây xử lý công việc, nơi này còn có thêm một người nữa.

Người này đó là trợ lý bên người của Mạc Du — — Tần Nhu.

Đây là một người đàn ông, nghe qua tên thì có vẻ nhu nhược, nhưng trên thực tế là một người đàn ông cực kỳ kiên cường.

Tần Nhu là một người đàn ông có năng lực, bằng không cũng sẽ không ở bên người Mạc Du gần mười năm mà không bị sa thải.

Mạc Du cũng khá thưởng thức hắn, giai không ít việc cho hắn xử lý.

Ví dụ như khi cô ấy đi họp, hắn sẽ giám sát Mạc Vân Quả học tập.....

Lúc này, Mạc Du ở phòng họp mở họp, mà Tần Nhu thì nhìn Mạc Vân Quả, nhìn chăm chăm xô học tập.

Cái đầu tiên Mạc Du muốn đề cho Mạc Vân Quả học đó là học quản lý, mấy loại sách quản lý đều ở đây, tri thức đa dạng, nội dung thâm hậu.

Một người bình thường muốn xem xong hết số sách này, chỉ sợ không ăn không ngủ cũng mất vài tháng.

Cũng may, Mạc Vân Quả cũng không phải người thường, tốc độ đọc sách của cô rất nhanh, hơn nữa đọc xong một lần sẽ không quên, đối với việc đọc sách này cô thấy cực kỳ nhẹ nhàng.

Tuy rằng có vài nội dung cô không hiểu được, nhưng việc đó cũng không trở ngại đến việc cô ghi nhớ.

Có lẽ do tốc độ đọc sách của Mạc Vân Quả quá nhanh, Tần Nhu ở một bên nhìn tới nhíu mày.

Nhưng hắn vẫn như cũ không nói cái gì, hắn luôn biết tự hiểu lấy, tuy rằng Mạc Du đối xử với hắn rất tốt, nhưng việc đó cũng không đại biểu cho việc hắn có thể can thiệp vào việc của cô ấy.

Kà Mạc Vân Quả lại là em gái cô ấy, nếu hẳn tự tiện nhắc nhở cô, lại là một việc không tốt.

Tần Nhu cụp lông mi xuống, đối với tất cả việc Mạc Vân Quả làm chỉ nhàn nhạt nhìn, hẳn chỉ cần trấn thuật sự thật là được.

Hai tiếng sau, tất cả sổ sách đó đã bị Mạc Vân Quả lật xem hết, vừa hay Mạc Du cũng đi hộ về.

Chuyện đầu tiên khi cô ấy vào cửa là hỏi Tần Nhu, Mạc Vân Quả học tập thế nào.

Tần Nhu chỉ nói đúng sự thật tình huống của Mạc Vân Quả cho cô ấy, không trộn lẫn bất kỳ cảm xúc cá nhân nào.

Mạc Du rất vui lòng với biểu hiện của Tần Nhu, Tần Nhu là một người thông minh.

Mạc Du giao vài việc cho Tần Nhu, để hẳn đi làm.

Sau đó Mạc Du đi đến bên cạnh Mạc Vân Quả, từ trên cao nhìn xuống nhìn cô nói: “Chị muốn em nghiêm túc học tập, đây là cách em đáp lại chị?”

Mạc Vân Quả nhìn liếc mắt nhìn Mạc Du một cái nói: “Em rất nghiêm túc đọc sách.”

“Em có nghiêm túc sao?” Mạc Du tùy tay cầm lấy một quyển sách, lại tùy tay lật một tờ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 715

Edit: Linhlady

“Lực lãnh đạo cùng quản lý khác nhau như thế nào?” Mạc du nhàn nhạt hỏi.

“Lực lãnh đạo là căn cứ vào cùng trên trục hoành tác động song song không chế tương tác, quản lý là căn cứ vào trục hoành khác, không chế đơn độc.” Mạc Vân Quả há mồm đã nói liên tiếp, không ngừng chút nào.

Mạc Du trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, dường như có chút không thể tin được Mạc Vân Quả thật sự có thể trả lời được.

Sau đó, Mạc Du lại hỏi tiếp mấy vấn đề khác, Mạc Vân Quả đều trả lời một cách hoàn mỹ.

Đương nhiên, nếu như Mạc Du cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, Mạc Vân Quả nói không khác trong sách bao nhiêu, thậm chí dấu chấm đầu giống nhau.

Mạc Du vừa lòng nhìn Mạc Vân Quả, đây đúng là gỗ mục có thể đeo, xem ra người em gái này của mình, đã thực sự thông suốt.

Mạc Du tạm thời buông tha Mạc Vân Quả, để cho cô nghỉ ngơi, ăn cơm xong, cô còn phải đi học đàn dương cầm.

Tuy rằng ở trong mắt Mạc Du, việc dùng nhạc cụ này là của phái nam, nhưng hiện giờ biết thêm một mộ nhạc cụ sẽ khiến các cô thêm ưu nhã hơn.

Mạc Du không hy vọng em gái mình chỉ biết việc đọc sách đến chết hoặc chỉ biết rèn luyện thành người lỗ mãng, cho nên phải hun đúc việc học đàn cho cô.

Còn lý do vì sao là đàn dương c`ần, xó lẽ bởi vì con gái biết đàn dương c`ần sẽ rất soái đi.....

Mạc Du đương nhiên cũng biết đàn, lại còn là bậc th`ầy trong giới, nếu không phải bởi vì từ thương, có lẽ cô sẽ tự mình diễn tấu một buổi lễ.

“Chị gái này thật tốt, khóc chút chút, nhà ta mọi người đều mặc kệ ta.....”

“Nhưng ta cảm thấy cô ấy quả thật nhi`ều!”

“Ta cũng cảm thấy như vậy $\neg (\neg \wedge \neg) \vdash$ ”

“Tiểu Quả Quả, người cảm thấy thế nào? Tò mò tò mò!”

“Thật ra ta bản thấy với quan hệ với một chị gái mạnh mẽ như thế này, còn phải xét theo từng người đi ~ dù sao không phải ai cũng thích như thế ~”

“Nói cũng đúng ha ha ha ha!”

“Cho nên tiểu Quả Quả, hiện tại người cảm thấy hạnh phúc sao?”

Mạc Vân Quả:.....

Hạnh phúc hay không hạnh phúc cô không biết, cô chỉ biết, muốn xong nhiệm vụ này, dường như còn rất lâu.

Dù sao cơ bụng tám múi, thật đúng là không phải dễ dàng luyện ra như vậy.

Buổi chi`ều sau khi học xong dương c`ần, cô sẽ cùng Mạc Du ăn cơm.

Đương nhiên, ăn cơm chi`ều chỉ là việc thuận tiện, mục đích chân chính là xem mắt!

Mạc Du cảm thấy, làm một người phụ nữ, không có đàn ông phụ trợ là không được.

Đương nhiên, suy nghĩ của Mạc Du thời điểm này, hiển nhiên không suy xét cho chính mình.

Dù sao cô ấy luôn cho rằng mình không giống, đàn ông đối với cô ấy mà nói, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Nhưng em gái cô ấy lại khác, có đàn ông hên cạnh cổ vũ, cô nhất định sẽ nhanh chóng mạnh mẽ, dù sao em gái cũng phải nuôi người đàn ông nữa mà?

Vì thế, chuyện xem mắt này cứ thế mà bắt đầu.

Người xem mắt đầu tiên của Mạc Vân Quả là một nam nhân khuê các, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, là một người ôn nhu biết bốn phận, là một người chững tốt để chọn.

Mạc Vân Quả nhìn người đàn ông đỏ mặt trước mắt, ánh mắt lạnh nhạt.

Mạc Du ở một bên xem nhẵn lại mày, cô ấy liếc Mạc Vân Quả một cái, sau đó nói với Phó Liên, chính là người đàn ông được xem mắt hôm nay: “Cậu vừa lòng với em gái tôi sao?”

Phó Liên đỏ mặt gật gật đầu, đâu chỉ là vừa lòng, quả thật là quá vừa lòng!

Gia thế hoàn mỹ, khuôn mặt hoàn mỹ, dáng người tương đối hoàn mỹ, đương nhiên, tất cả đi đâu đó không phải quan trọng nhất.

Quan trọng nhất đó là, nghe nói vị này tính cách mềm yếu, y hoàn toàn có thể khống chế cô.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 716

Edit: Linhlady

Mạc Du thấy Phó Liên gật đầu, cuối cùng trên mặt cũng có ý cười, em gái của cô, cũng có người đàn ông thích.

Mạc Du nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, nhàn nhạt nói: “Nếu cậu ta thích em, thì hai người tâm sự với nhau đi.”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả chỉ nhàn nhạt nhìn Phó Liên một cái, sau đó dời sự chú ý lên trên bàn ăn.

Phó Liên nhìn thấy tư thái của Mạc Vân Quả như vậy, trên mặt xẹt qua một tia nan kham, nhưng tưởng tượng đến gia thế của Mạc Vân Quả, y vẫn treo nụ cười trên môi, chủ động tìm đề tài.

“Roi nghe nói gần đây cô đang rèn luyện thân thể, cảm giác thế nào?” Phó Liên dùng nụ cười y cho là hoàn mỹ nhất để nói chuyện.

“Bình thường.” Mạc Vân Quả ăn đồ ăn tiện thể trả lời, toàn bộ quá trình đầu khoong thèm liếc nhìn Phó Liên một cái.

Nụ cười trên mặt Phó Liên có chút cứng, nhưng y vẫn cố nhin xuống.

“Rèn luyện thân thể tuy rằng quan trọng, nhưng vẫn nên bảo vệ thân thể tốt hơn.” Phó Liên cảm thấy mình thật tri kỷ, mọi người xem, y cũng không yêu cầu Mạc Vân Quả rèn luyện đáng người hoàn hảo.

Mạc Vân Quả nghe thấy Phó Liên nói như vậy, liền nghĩ tới nhiệm vụ luyện ra cơ bụng tám múi, ừm..... Thân giống tám khối cơ bụng.

Phụ nữ có cơ bụng tám múi thật sự đẹp sao?

Ở trong mắt của người thế giới này, như vậy là đẹp.

Mạc Vân Quả vẫn như cũ chỉ là nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, Phó Liên lúc này đã cảm thấy mình trụ không nổi nữa.

Y tự nhận mình là một người ôn nhu hiền thực hào phóng, mẫu chốt nhất đó là, y lớn lên cũng không tũ, phụ nữ thích y xếp hàng dài từ phố này tới phố khác.

Nhưng đám phụ nữ kia, lại không có tiền bằng Mạc Vân Quả.....

Phó Liên cắn cắn môi, có chút không cam lòng, nhưng thái độ của Mạc Vân Quả lạnh nhạt, y còn chưa gặp qua người cn gái nào lạnh lẽo như vậy.

Đương nhiên, ngoài trừ Mạc Du, người ở thành phố S này có ai mà không biết, Mạc đại tổng tài không gần nam sắc, ngoại trừ trợ lý Tần Nhu, nhưng cho tới bây giờ không có người nào nhìn thấy đàn ông tới gần cô ấy một mét.

Người trong thành phố S này đều truyền tai nhau, Mạc Du không yêu đàn ông mà yêu phụ nữ.....

Nhưng tất cả chuyện đó không có quan hệ gì với y, y chỉ cần câu được con cá Mạc Vân Quả này, từ đây về sau cuộc sống nhất định sẽ viên mãn, vinh hoa phú quý.

Phó Liên chỉ cần tưởng tượng đến cuộc sống kia, cả người đều kích động đến run rẩy.

Y cười cười, tiếp tục ôn nhu hỏi: “Vậy ngày thường cô có sở thích gì không?”

Sở thích? Nhìn mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp nói chuyện trên trời dưới đất ở các thế giới khác nhau có tính không?

Đương nhiên, Mạc Vân Quả không có cách nào nói ra chuyện phòng phát sóng trực tiếp.

Vì thế cô trả lời: “Rèn luyện, đọc sách.”

Phó Liên thở dài nhẹ nhõm một hơi, không có xã giao, xem ra Mạc tiểu thư khá giống trong lời đồn, đơn thuần ấu trĩ.

Lúc trước lạnh lẽo, có lẽ là vỏ ngoài ngự trang do không biết tiếp xúc với người khác như thế nào kà thôi.

Người như vậy, là dễ đối phó nhất.....

Phó Liên trong mắt xẹt qua một tia tia sáng, khóe miệng cũng hơi hơi nhếch lên.

Y có chút đắc ý, lại có chút vui vẻ, y quả nhiên là con cưng của trời, trời cao đem tất cả những tài nguyên tốt đẹp nhất đưa tới trước mặt y, y làm sao có thể bỏ phí tâm tư của trời cao đất?

“Như vậy cũng tốt.” Y mới không phải đâu, y thích nhất là đem những người phụ nữ tự cho là đúng chơi đùa xoay vòng vòng.

“À.” Mạc Vân Quả lại đáp lại y bằng một chữ.

Phó Liên nhìn Mạc Vân Quả ngốc nghếch, trong mắt phát ra tia sáng nhất định phải có được lông la lông lánh.

Cái người Mạc Vân Quả này, y đã định rồi!

Một bữa cơm ăn xong, Phó Liên đã nắm kha khá về Mạc Vân Quả, kế tiếp, đó là kế hoạch “Câu dẫn” của y.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 717

Edit: Linhlady

Toàn bộ quá trình Mạc Vân Quả cùng Mạc Du đều giữ vẻ mặt lạnh nhạt, từ điểm nhìn ra, hai người không hồ là chị em.

Sau khi ăn cơm chiều xong, hai người đi tản bộ về nhà.

Sau khi đi bộ nửa tiếng sau, hai người chạy bộ về nhà.

Mạc Du thời thời khắc khắc đều không quên rèn luyện cho Mạc Vân Quả, đương nhiên, cô ấy cũng cùng chạy theo luôn với cô.

Cô ấy nghiêm khắc với Mạc Vân Quả, đồng thời càng nghiêm khắc với bản thân mình hơn.

Nếu cô ấy không tàn nhẫn với bản thân, như vậy năm đó đám cổ đông trong trong ty đã như tầm ăn dâu đề lên đầu.

Về đến nhà đã là 9 giờ tối, Mạc Du không giao lưu nhiều với Mạc Vân Quả, mà chỉ nói một tiếng “Ngủ ngon”, sau đó đi về phòng của mình.

Mạc Vân Quả cũng trở lại phòng, vọt vào phòng tắm, sau đó lên giường nằm, nhìn các loại bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp.

“Chị gái Mạc Du thật tàn nhẫn 23333333333”

“Loại người này, không chỉ tàn nhẫn với người khác, với bản thân cũng tàn nhẫn không kém.”

“Không thể trêu vào không thể trêu vào.....”

“Chị gái Mạc Du vừa nhìn đã biết không phải nhân vật đơn giản ~”

“Lầu trên bói lời này là vô nghĩa sao!”

“Nói này tiểu Quả Quả, thế giới này nhìn có vẻ nhàm chán quá ~”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta muốn làm sự tình!”

“Làm sự tình! Làm sự tình!”

Mạc Vân Quả:.....

“Không cần làm sự tình.” Mạc Vân Quả nói với phòng phát sóng trực tiếp.

“【 lẫn lộn 】 chính là không làm sự tình nói không có tình cảm mãnh liệt gia ~”

“Tiểu Quả Quả, tới sao tới sao ~\(\cong \nabla \cong)/\sim \text{lạp lap lap}”

“Phốc, cho nên các người nghĩ sự tình bằng cách nào?”

“Lại nói tiếp, các người không cảm thấy kỳ quái sao?”

“Kỳ quái cái gì? (bu ãn cười cười)”

“Trợ lý Tần Nhu của chị gái Mạc Du! (bu ãn cười cười)”

“Hắn làm sao vậy? Tha thứ ta chỉ cảm thấy hắn lớn lên rất nhỏ
233333333 (tà cười)”

“Điểm chú ý của l ầu trên và ta y như nhau ha ha ha ha ha! (bắt tay)”

“Không cần oai lâu a quăng ngã!”

“Anh trai Tần Nhu cũng quá trung thành đi? Ở bên người Mạc Du gần mười năm!”

“Dựa theo cốt truyện thông thường mà nói, anh trai Tần Nhu này nhất định rất yêu chị gái Mạc Du đi?”

“Ừ..... Giống như có đạo lý.....”

Mạc Vân Quả:.....

“Các người thực thích đem mọi chuyện quy về tình yêu nhỉ.” Mạc Vân Quả ở phòng phát sóng trực tiếp nhàn nhạt nói.

“Hắc hắc, bởi vì tình yêu là một đồ vật mê người ~”

“Như vậy vấn đề tiếp theo có phải chị gái Mạc Du cũng yêu anh trai Tần Nhu không?”

“Tiểu ca ca người muốn đi hỏi một chút hay không?”

“(*@o@*) oa ~”

Mạc Vân Quả nhìn đến một đám người trong phòng phát sóng trực tiếp một bảo cô đi hỏi, lắc đầu một cái, sau đó nói: “Tôi không đi.”

“Hu hu hu..... Tiểu Quả Quả người thay đổi, người trước kia rất sùng ta.”

“Đúng vậy đúng vậy ~ người trước kia rất sùng chúng ta!”

“Tiểu Quả Quả, đi đi mà đi đi mà ~”

“Hắc hắc, H ồng Nương tiểu Quả Quả muốn online!”

“Đỉnh! Người bạn tốt H ồng Nương tiểu Quả Quả đã thượng tuyến (rải hoa ~)”

“C ầu tiểu Quả Quả tiếp tục giật dây moah moah (づ 3 づ)”

Mạc Vân Quả:.....

“Tôi không đi.” Mạc Vân Quả lại đáp lại một câu, “Nên ngủ.”

Nói xong câu đó sau, Mạc Vân Quả liền nhắm hai mắt lại, không hề xem nội dung trong phòng phát sóng trực tiếp.

Phòng phát sóng trực tiếp liên tiếp nháy mắt spam “Hu hu hu”, nhưng mà Mạc Vân Quả vẫn luôn không đáp lại cái gì.

Thẳng đến khi phòng phát sóng trực tiếp đóng cửa, phòng phát sóng trực tiếp đầu vẫn liên tiếp spam “Hu hu hu, người trước kia rất sủng chúng ta.”, Có thể nói là phi thường thảm thiết.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 718

Edit: Linhlady

Sáng sớm hôm sau, Mạc Vân Quả đã bị Mạc Du kéo dậy chạy bộ.

Sau đó lại là một ngày học tập mới, cũng may tất cả mọi chuyện không quá khó với Mạc Vân Quả.

Mạc Du vẫn như cũ mang theo Mạc Vân Quả đi công ty, cả quá trình đọc sách đầu do Tần Nhu trông coi, nhưng tình huống hôm nay không giống hôm qua.

Mạc Du là giám đốc một công ty đa quốc gia, cô ấy luôn luôn bận rộn, tuy rằng có nhiều việc cô ấy không cần làm, nhưng cô ấy vẫn như cũ cần làm rất nhiều việc.

Nhưng mặc dù như vậy, ở trong tình thức của cô ấy khi nhận ra rằng mình không có thời gian chăm sóc em gái, Mạc Du liền bắt đầu huấn luyện Mạc Vân Quả.

Mạc Du để trợ lý của mình bên Mạc Vân Quả, việc này cũng có ý nghĩa rất nhiều việc Tần Nhu sẽ không thể làm.

Cái này khiến cho Mạc Du có chút không quen, lần đầu tiên cô ấy nhận ra một chuyện, Tần Nhu rất quan trọng.

Mạc Vân Quả ở trong văn phòng đọc sách, Tần Nhu ở một bên nhìn, cũng không chơi di động, cũng không nhìn tài liệu, chỉ lặng lẽ đứng ở nơi đó, thậm chí ngay cả hô hấp cũng nhẹ hơn.

Nếu không phải biết trong phòng còn có một người như vậy, chỉ sợ hẳn cũng bị bỏ qua.

Mạc Vân Quả đọc sách xong còn chưa thấy Mạc Du trở về

Tần Nhu an an tĩnh tĩnh đứng ở nơi đó, cực kỳ giống một cái tượng điêu khắc.

“Oa! Tần nhu tiêu ca ca thật có thể đứng!”

“Vừa thấy đã biết thường xuyên bị phạt!”

“Lầu trên nói bậy gì đó, rõ ràng là có tu dưỡng!”

“Lầu trên nói có đạo lý (vỗ tay)”

“Tiểu Quả Quả, dù sao người đầu xem xong sách, dứt khoát hỏi xem hần có thích chị gái Mạc Du không đi?”

“Đúng đó đúng đó! Ta đánh cuộc một cọng lông tơ, hần tuyệt đối thích!”

“Ta đánh cuộc một cái đuôi, hần tuyệt đối thích!”

“Ta đánh cuộc..... Ta đánh cuộc..... Ta đánh cuộc một cái đầu!”

“Lầu trên lợi hại, còn đồ một cái đầu.....”

“($\sim \nabla$) $\sim$ bảo bảo có 108 cái đầu, hần mộ không? Ghen ghét không? Ha ha ha ha ha!”

“(đồ m ồ hôi) lợi hại!”

Mạc Vân Quả:.....

Hoàn toàn tưởng tượng không ra 108 đầu là đáng vẽ gì.....

Tần Nhu thấy Mạc Vân Quả đã đọc xong sách, giống như đã đang ngăn người, hần hơi hơi cúi người hỏi: “Cô có muốn ăn gì hay uống gì đó không?”

Mạc Vân Quả lắc đầu, sau đó hỏi: “Anh thích Mạc Du?”

Tần Nhu sửng sốt, đối với việc Mạc Vân Quả bất thành linh hỏi ra vấn đề này thực sự có chút kinh ngạc.

Nhưng hắn cũng xem như là người trải qua bai việc lớn, ngốc một giây đã nhanh chóng khôi phục lại, cung kính nói: “Không dám.”

“Hả? Câu trả lời này cùng với tưởng tượng của ta khác xa nhau nha!”

“Còn cái gì không dám? Thích một người có cái gì không dám?”

“Cái này người không hiểu đi? Đây là cách nói uyển chuyển, nói không dám thật là thích!”

“Tinh thần đi đầu tra của lâu trên thất mạnh mẽ!”

“Không cần nháo! Tiểu Quả Quả tiếp tục hỏi đi ~”

“Tiểu Quả Quả người tiếp tục hỏi đi, có phải thích chị gái Mạc Du không ~”

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Tần Nhu, ánh mắt liếc liếc ngoài cửa một cái, sau đó hỏi: “Anh thích Mạc Du?”

Tần Nhu lúc này cũng không ngạc nhiên nữa, hắn vẫn như cũ cong eo, mười phần cung kính nói: “Không dám.”

Mạc Vân Quả:.....

Lúc này ngoài cửa, Mạc Du nghe được trong văn phòng một hỏi một đáp, trong mắt xẹt qua một tia u ám.

Là không thích, hay là không dám?

Mạc Du nhướng mày, Tần Nhu thật đúng là lớn mật, vậy mà không dám thích cô ấy? A.....

Mạc Du đẩy cửa ra đi vào, vừa đi vừa hỏi: “Là không dám, hay là không thích?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 719

Edit: Linhlady

Tần Nhu đối với sự xuất hiện của Mạc Du cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, hắn thấy Mạc Du hỏi như vậy, biên độ cong lưng chỉ thấp hơn một chút.

“Không dám.” Hắn vẫn như cũ nói như vậy.

Mạc Du nhăn lại mày, cô ấy làm người cao ngạo, tuy rằng chứng mất những người đàn ông tục tăng muốn quấn lấy mình, nhưng cái này cũng không đại biểu cô ấy cảm thấy cáy chán ghét việc mấy người đó thích cô ấy.

Ngược lại, rất nhiều thời gian, việc yêu thích của bọn họ khiến cô ấy cảm thấy hư vinh.

Cái này cũng xem như là lạc thú của trong cả ngày làm việc mệt mỏi của cô ấy đi.

“À? Phải không?” Mạc Du đi bên người Tần Nhu, tay phải vắt qua vai hắn, thuận thế để hắn ngã xuống.

Sau đó cô ấy nâng cằm Tần Nhu lên, hơi thở lạnh lẽo của cô ấy xông thẳng tới, khiến hắn có chút hơi hơi hoảng thẩn.

“Vậy nếu tôi chấp nhận anh thì sao?” Mạc Du để sát khuôn mặt vào Tần Nhu, gần như muốn dán vào bên tai hắn nói.

Lông mi Tần Nhu buông xuống, hai sườn tay vô ý thức nắm chặt, thân thể hắn căng chặt, trên trán tựa hồ cũng xuất hiện mồ hôi.

“Không dám.” Vẫn như cũ là câu trả lời kia, nhưng tâm tình lúc này đã khác.

“(*@o@*) oa ~ diễn tình cảm mãnh liệt!”

“Thì ra người cao lãnh đức giốn như thế này, thêm kiến thức ~”

“Đột nhiên cark thấy hai người thật xứng đôi 23333333333333”

“Ta là Mạc T`ân đảng!”

“Ta là Nhu Du đảng!”

“L`âu trên thiều năng trí tuệ! Mạc T`ân cùng Du Nhu không phải giống nhau sao!”

“Lêu lêu lêu, ta nguyện ý, tới đánh ta a ~[~(∇~)*”

Mạc Vân Quả:..... Thật là phòng phát sóng trực tiếp hoạt bát.

Bên này, Mạc Du nghe được T`ân nhu trả lời, buông hấn ra, giống như tất cả vừa r`ồi là ảo giác.

Cô ấy nhìn về phía Mạc Vân Quả hỏi: “Đọc sách xong r`ồi?”

Mạc Vân Quả gật gật đầu nói: “Ừm, xem xong r`ồi.”

Mạc Du tùy tay c`ần lấy một quyển sách, hỏi ra mấy vấn đề, Mạc Vân Quả đương nhiên trả lời được.

Mạc Du gật gật đầu, cực kỳ vừa lòng với câu trả lời của Mạc Vân Quả.

“Buổi tối cùng đi ăn cơm, Phó Liên cũng tới.” Mạc du lại nhìn thoáng qua T`ân nhu, “Buổi tối anh cũng đi luôn đi.”

T`ân Nhu nửa cong eo cung kính trả lời nói: “Được, BOSS!”

Mạc Du nhàn nhạt gật đầu, trên mặt nhìn không ra khác thường.

Giống như việc đùa bỡn vừa r`ồi chỉ là một giấc mơ, tỉnh mộng, cái gì cũng đã không có.

Tần Nhu rũ mi mắt, khiến người khác không nhìn thấy tâm tình trong mắt hắn.

Nhưng hai tay hơi nắm thành quyền khi tiết lộ ra tâm tình hắn không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Trong nháy mắt đã tới thời gian ăn tối, vẫn là địa điểm kia, vẫn là thời gian kia, vẫn vài người như vậy, à không, còn thêm một người là Tần Nhu.

Lúc này Tần Nhu ngồi đối diện Mạc Du, bên cạnh hắn là Phó Liên, Phó Liên đối diện là Mạc Vân Quả.

Bốn người là hai tình huống trái ngược nhau, không khỏi khiến người ta liếc mắt nhìn, sẽ cho rằng đây là hai cặp đôi yêu nhau.

Nhưng mà thực tế tình huống lại không được tốt đẹp như vậy.

Mạc Vân Quả luôn luôn chuyên chú ăn, Phó Liên ở nơi đó luôn một mình xướng kích, tục xưng là “Giới liêu”.

Mà bên cạnh không khí bên Tần Nhu cùng Mạc Du khá bình tĩnh, nhưng đúng là bởi vì bình tĩnh, mới càng thêm có vẻ không bình thường.

Phó Liên thấy cả bàn cơm cũng chỉ có mình mình nói chuyện, nói không ngừng, cũng không thấy Mạc Vân Quả đáp lại mình một câu.

Y có chút tức giận, sau đó hừ nhẹ một tiếng, sau đó sáng suốt chuyển đề tài sang người Tần Nhu.

“Đã sớm nghe nói bên cạnh Mạc tổng chỉ một người đàn ông, hiện giờ cuối cùng cũng được gặp mặt, nhưng tiêu chí chân thật à.....” Phó Liên nói khen tặng, nhưng giống như hàm ý trong đó cũng không rõ ràng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 720

Edit: Linhlady

Tần Nhu cuối đầu xuống, không hề có ý sẽ đáp lại.

Nhưng ngược lại Mạc Du lại nhướng mày, mười phần cảm thấy hứng thú hỏi: “Chỉ có thể có một người đàn ông? Hừm?”

Phó Liên luôn luôn thông minh, thấy Mạc Du hỏi như vậy, biết bản thân đã hỏi sai.

Y nhìn Tần Nhu lại nhìn sang Mạc Du, vội vàng nói: “Cái này là tin vớ vẩn, cũng không có câu nào đúng.”

Mạc Du buồn cười nhìn Tần Nhu một cái, thừa nhận nói: “Ngần ấy năm, bên người tôi quả thật chỉ có một người đàn ông.”

Phó Liên xấu hổ cười hai tiếng, không dám tiếp tục mở miệng nói cái gì.

Tần Nhu vẫn luôn giữ im lặng, bất kể là khi Phó Liên trêu chọc, hay là lời đáp lại ám muội của Mạc Du, giống như hắn không nghe thấy gì.

Mạc Vân Quả một bên ăn, một bên nhìn phòng phát sóng trực tiếp, nhìn mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp phân tích tâm tình của Tần Nhu.

“Anh trai Tần Nhu khẳng định sắp tức chết rồi!”

“Tần Nhu: Hừ! (ノ ^)\ điêu dân từ đâu ra!”

“Ai nha, các người thử nghĩ như vậy, bởi vì có Phó Liên làm thần trợ công, nói không chừng Tần Nhu với Mạc Du có thể thành một đôi thì sao!”

“Lời này nói có lý ~”

“Ta chỉ lẳng lẳng nhìn các người thảo luận (chống cầm)”

“Tiểu Quả Quả, người không cần ăn mãi như thế! Tốt xấu gì cũng nói hai câu đi chứ a quăng ngã!”

“Đúng vậy á tiểu Quả Quả!”

“Nội tâm tiểu Quả Quả: Ăn mới là quan trọng nhất! 233333333333”

“Tiểu Quả Quả thâm tình nhìn bàn đồ ăn đầy ắp, nội tâm: A ~ mỹ thực a ~ ta yêu người ~”

“Phốc, trên đầu quá ghê tởm (nín khóc mỉm cười)”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua chén ăn của mình, lại nhìn thoáng qua Phó Liên, yên lặng buông đôi đũa xuống nói: “Ừm, bên người cô ấy quả thật chỉ có Tần Nhu.”

Phó Liên:..... Ai muốn cô nói chuyện sao! Ai muốn cô nói chuyện sao!

Phó Liên cảm thấy Mạc Vân Quả có độc, lúc nên nói thì không nói, khi không cần nói thì lại nói!

Không thấy được sắc mặt Mạc Du không bình thường sao a quăng ngã!

Phó Liên hít sâu một ngụm, tự nhủ với mình, Mạc Vân Quả là em gái ruột của Mạc Du, Mạc Du sẽ không nói gì Mạc Vân Quả.

Nhưng mà! Đáng chết sẽ không nói Mạc Vân Quả, nhưng không đại biểu cho việc không giết chết mình!

Nội tâm Phó Liên khóc chút chút, mặt ngoài còn phải cười.

“Thứ này ăn khá ngon.” Trời biết, một miếng y còn chưa ăn, toàn bộ quá trình chỉ có một mình Mạc Vân Quả nghiêm túc ăn, được không!

、

“Ừ, ăn ngon.” Mạc Vân Quả đồng ý với quan điểm này của Phó Liên.

Mạc Du nhướn mày nhìn thoáng qua Phó Liên, trước kia cô ấy còn cảm thấy Phó Liên này cũng không tồi, hiện tại xem ra, bất quá cũng chỉ như thế.

Xem ra, cô ấy một lần nữa phải thay em gái tìm một đối tượng xem mắt khác.

Mạc Du gõ gõ cái bàn, nhàn nhạt nói: “Nếu ăn xong rồi, vậy đi thôi.”

Phó Liên gật đầu đáp: “Dạ dạ dạ, là cần phải đi.”

Mạc Vân Quả cắn một miếng cá viên cuối cùng, đồng thời cũng đáp “Àn”.

Còn về phía Tần Nhu, tất cả đều nghe theo Mạc Du.

Sau khi Phó Liên đi khỏi, chỉ còn lại ba người bọn họ.

Mạc Du mang theo Mạc Vân Quả cùng Tần Nhu chậm rãi trở về đi, gió nhẹ thổi qua, mang đến lạnh lẽo nhẹ nhàng.

“Thời tiết lạnh.” Mạc Du đi ở phía trước nhàn nhạt nói, ngữ khí khi không buồn không vui, giống như cô ấy chỉ trần thuật một sự thật.

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp bình luận, cũng không trả lời Mạc Du.

Mà Tần Nhu đương nhiên sẽ không nói, chỉ đi theo phía sau Mạc Du, nhắm mắt theo đuôi, trềnh trềnh không nói.

Mạc Du thấy không ai đáp lại mình, lập tức liền dừng lại.

Cô ấy xoay người nhìn thoáng qua Tần Nhu đang cách mình gần nhất nói: “Anh theo tôi mấy năm?”

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 721

Edit: Linhlady

Tần Nhu nửa cúi đầu cung kính trả lời: “Chín năm mười một tháng lẻ tám ngày.”

Mạc Du khẽ cười một tiếng, nâng cằm Tần Nhu nói: “Nhớ rõ đến lúc đó rõ ràng.”

Tần Nhu rũ lông mi xuống, cung kính nói: “BOSS tất cả tôi đều nhớ rất rõ.”

“Nha? Phải không?” Mạc Du càng cảm thấy có hứng thú, “Vậy anh còn nhớ cảnh tượng lần đầu tôi gặp anh không?”

“Nhớ rõ.” Tần Nhu nói.

“Nói nghe một chút.” Mạc Du xoay người, tiếp tục về phía trước đi đến.

Tần Nhu đi theo phía sau cô ấy, dùng giọng nói bình tĩnh kể lại cuộc gặp gỡ năm đó.

“Trong trung tâm hội đấu của sông bạc giá thành phố S, ngài chuộc được tôi, cũng khiến tôi thề cả đời trung thành với ngài.”

Vài câu đơn giản đã kể lại cuộc gặp gỡ tốt đẹp năm đó, là sự thật, cũng là hồi ức.

“Biết ta lúc trước vì cái gì chuộc anh sao?” Mạc Du lại hỏi.

“Thuộc hạ không biết.” Thanh âm cuối của Tần Nhu có một tia dao động, chuyện năm đó, mặc dù tới hiện tại, hắn cũng không dám tin tưởng.

“Bởi vì.....” Mạc Du tạm dừng một chút, cô ấy dừng bước chân, xoay người nhìn người đàn ông đi theo sau lưng mình.

Ngần ấy năm đi qua, người đàn ông này thật sự không có gì thay đổi.

“Lúc ấy anh, thật dụ người.....”

Lời nói chân thật kia, chẳng sợ hiện tại cô ấy cường hãn như vậy, nhưng mà cũng có những năm tháng tươi đẹp, cũng có một quãng thời gian phản loạn, mà Tần Nhu, chính là chứng minh tốt nhất cho thời gian kia.

Tần Nhu nghĩ tới rất nhiều đáp án, nhưng duy độc không hề nghĩ tới boss luôn luôn thanh lãnh lại buông lời đùa cợt như vậy.

Tần Nhu trong lúc nhất thời không biết nên có phản ứng như thế nào, sự tồn tại của Mạc Du trong lòng hắn luôn luôn là trời.

Nhưng lại có một ngày, đột nhiên đùa giỡn hắn?

Tần Nhu nội tâm mòng bức, nhưng bên ngoài vẫn như cũ là dáng vẻ cung cung kính kính.

“BOSS nói đùa.” Hắn bình tĩnh nói.

Mạc Du lắc đầu nói: “Tới bây giờ tôi cũng không nói đùa.”

Mạc Vân Quả vẫn luôn đi theo phía sau hai người, cô tận mắt nhìn thấy Mạc Du cao lãnh đùa giỡn Tần Nhu giỏi giang, ừm..... Loại cảm giác này, kỳ thật có điểm vi diệu.

“Oa oa oa! Mạc Du đại tổng tiến công!”

“Tần Nhu đại tổng chịu!”

“Tuyệt phối! (mạnh mẽ vỗ tay)”

“Ta muốn hỏi một chút, còn có ai! Có thể khí phách như chị gái Mạc Du không!”

“Đương nhiên còn có tiểu Quả Quả nhà ta á! ($\overline{\nabla}$)/”

“Tiểu Quả Quả! Mau học tập đi! Về sau chúng ta đi tới vị diện cao đẳng đùa giỡn tiểu ca ca! (mắt lé cười)”

“Đúng vậy đúng vậy! (mắt lé cười)”

“Đùa giỡn tiểu ca ca gì đó cũng được, các người chẳng lẽ quên mất phòng phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả nhà ta có vị thần hào sao! Ta muốn nhìn một chút dáng vẻ tiểu Quả Quả nhà ta đùa giỡn vị thần hào kia!”

“(*@o@*) oa ~ trên lầu thật thông minh! Thần hào khẳng định sẽ mòng bức!”

“Một đám ngu ngốc, các người chẳng lẽ cho rằng thần hào sẽ không xem phòng phát sóng trực tiếp sao! (đỡ trán)”

“(m ò h ô i l a n h) một lần không cẩn thận đã bại lộ cái gì rồi, khóc chút chút”

“Thần hào đại đại tha mạng, bốn bảo bảo không phải cố ý muốn nhìn người bị tiểu Quả Quả đùa giỡn!”

“(đỡ trán) lầu trên thật ngu ngốc, giám định hoàn tất!”

Mỗi vị thần hào nào đó nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp bình luận, khẽ cười một tiếng, trực tiếp ở phòng phát sóng trực tiếp nói: “Đến lúc đó còn hy vọng mọi người cố động nhiều hơn (mỉm cười)”

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp:..... Không hiểu vì sao cảm thấy cái mỉm cười này thật thâm người làm "xao" đây! Tiểu Quả Quả cứu mạng!

Mạc Vân Quả:..... Một đám ngu ngốc.....

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 722

Edit: Linhlady

Bởi vì thần hào xuất hiện, phòng phát sóng trực tiếp lại thành một đám loạn gào, nhưng tất cả đều bị một loạt đánh thưởng của thần hào đè xuống.

“Đinh! Người sử dụng kẻ thần bí đánh thưởng một quyền 《sở tay bách khoa toàn thư liêu hán*》 một quyền!”

*Liêu hán: hiểu đơn giản là hấp dẫn nam nhân, bắt sống trái tim nam nhân.

“Đinh! Người sử dụng kẻ thần bí đánh thưởng một quyền 《Làm sao để tán đổ tiểu ca ca》!”

“Đinh! Người sử dụng kẻ thần bí đánh thưởng một quyền 《108 cách liêu hán》 một quyền!”

“Đinh! Người sử dụng kẻ thần bí đánh thưởng một quyền 《làm sao để thu hoạch trái tim nam nhân》!”

“Đinh! Người sử dụng kẻ thần bí đánh thưởng một quyền 《muốn bắt lấy người khác, trước tiên nên bắt lấy dạ dày》!”

“Đinh! Người sử dụng kẻ thần bí đánh thưởng.....”

Liên tiếp đánh thưởng làm mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp rất là mộng bức, vị thần hào đại đại thế mà muốn làm thần mã! Thế mà đánh thưởng nhiều sách như vậy!

“Vị thần hào đại đại muốn làm cái gì? (kinh ngạc)”

“Chẳng lẽ muốn cho tiểu Quả Quả nhà ta liêu hán? (quấn chặt chần nhỏ của mình run bần bật)”

“Này..... Này chẳng lẽ chính là..... Trong truyện thuyết..... Ngạo kì ầu?”

“Phốc, đột nhiên cảm thấy vị thần hào đại đại này thật mạnh làm sao đây!”

“Thần hào đại đại (rải hoa)”

“Tiểu Quả Quả, ôm chặt đùi thần hào đại đại, sớm ngày thăng cấp không cần sầu!”

“(*@o@*) oa ~ ta cũng muốn sách này khóc chút chút, không biết khi nào mới có thể liêu đến ta tiểu ca ca.....”

“Cái này đơn giản mà, để tiểu Quả Quả đọc sách này, chúng ta không phải đều có thể nhìn sao? 23333333”

“Trên lầu đột nhiên cơ trí 2333333333”

“Vì người điểm tán!”

Mạc Vân Quả:.....

Cô mới không cần xem những quyển sách đó, nghe tên đã biết không phải loại sách đáng đắn gì!

Mạc Vân Quả ở cùng người phòng phát sóng trực tiếp vui sướng giao lưu, mà không khí giữa Tần Nhu cùng Mạc Du lại không được vui vẻ như vậy.

Tần Nhu đối với câu nói kia của Mạc Du trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, hần nghĩ đến hôm nay Mạc Vân Quả hỏi câu nói kia.

“Anh thích Mạc Du?”

Thích sao? Tần Nhu không biết, hần chỉ biết, nếu Mạc Du muốn nắm chết, hần cũng không có chút do dự nào.

Mạc Du thấy Tần Nhu không nói lời nào, cũng không có miệt mài theo đuổi đến cùng.

Ngân ấy nắm thả một bảo ngọc ở bên người như vậy, mà bả thân lại vô tri vô giác không phát hiện ra.

Hiện giờ bị Mạc Vân Quả cùng Phó Liên khuấy đảo, có lẽ, cô ấy cũng nên giao lưu với hắn nhiều hơn một chút, dù sao, hắn năm đó cũng là do tự tay cô ấy mang về.....

Mạc Du cùng Mạc Vân Quả sau khi đưa Tần Nhu về, Mạc Du ngay lập tức mang Mạc Vân Quả chạy về nhà, còn bả thân cô ấy, tự lái xe chạy theo Mạc Vân Quả.

Mạc Du rất không vừa lòng với biểu hiện của Mạc Vân Quả ngày hôm nay, khi ở nhà hàng, chỉ lo ăn, cô ấy chẳng lẽ bạc đãi cô sao?

Nếu ăn nhiều như vậy, đương nhiên phải tiêu thực một chút không phải sao?

Mạc Vân Quả đối với việc này cũng không có gì oán hận, chạy bộ rèn luyện thân thể, chạy nhiều một chút cũng không có gì, dù sao cô cũng không cảm thấy mệt bao nhiêu.

Chạy về đến nhà đã là 10 giờ, hai người cũng không có nhiều giao lưu gì, từng người về phòng riêng của mình nghỉ ngơi.

Mà ở trong phòng Mạc Vân Quả, đêm người trong phòng phát sáng trực tiếp vẫn luôn thúc giục Mạc Vân Quả xem sách thần hào đánh thưởng, mỹ danh là để mọi người cùng học tập.

Mạc Vân Quả tắm rửa xong lên giường lấy từ trong không gian hệ thống lấy ra một quyển sách 《108 cách liêu hán》.

Mạc Vân Quả tùy ý mở lật một tờ, sau đó liền thấy được “Cách 52: Vật đổi sao dời”

Mạc Vân Quả:..... Giống như có chút ý tứ.....

Mọi người phòng phát sóng trực tiếp: (*@o@*) oa ~ thật là lợi hại!

Mạc Vân Quả lại lật xem vài tờ, ừm..... Thật là có ý tứ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 723

Edit: Linhlady

“Oa! Tiểu Quả Quả xem cái này cái này! Cách sơn đả ngư[1]! Cái này cũng quá có ý tứ đi, vậy mà để tiểu Quả Quả cùng nam hài giấy khác ở bên nhau!”

*[1]Cách sơn đả ngư: Xuất hiện trong tiểu thuyết kiếm hiệp của cố nhà văn Kim Dung, Cách sơn đả ngư là một môn võ công kỳ lạ, người sử dụng ra đòn trực tiếp vào một người nhưng người ấy chẳng hề bị tổn thương, mà kẻ bên cạnh người ấy mới thật sự bị tổn thương.

“Phương pháp này xác định sẽ không kích khởi lửa giận của thần hào đại đại sao?”

“Vậy đổi cái khác đi! Cái này cái này! Hoa ti ền nguyệt hạ[2], cùng th ần hào đại đại ở trước hoa ngâm thơ, dưới ánh trăng thân thân (づ 3 づ) づ?~”

[2]Hoa ti ền nguyệt hạ – 花前月下 – huā qián yuè xià (trước hoa dưới trăng, chỉ những nơi nam nữ tỏ tình, nói chuyện tình yêu. Xuất xứ từ thơ của Bạch cư Dị hân hoi: Tận thích sanh ca dạ túy miên, Nhược phi nguyệt hạ tức hoa ti ền; nhớ trong truyện ngôn tình viết thế này: cũng muốn cùng chàng hoa ti ền nguyệt hạ một phen...).

ngu ền:

<https://hoasinhanhca.wordpress.com/thanh-ngu-tuc-ngu-i/>

“Ngẫm lại đã thấy rất tốt đẹp a 233333333333”

“(tích hân) các vị l ầu trên, chẳng lẽ các người không phát hiện, các người đã đem th ần hào đại đại đại nhập thành đối tượng để tiểu Quả Quả liêu sao?”

“Hử? Chẳng lẽ thần hào đại đại đánh thưởng ý tứ không phải để tiêu Quả Quả liêu sao, mẹ nó?”

“Đúng vậy, lần trên người suy nghĩ viết cái gì đấy?”

“Đúng vậy, bằng không thần hào đại đại làm gì muốn đánh thưởng sách này?”

“(* ~) chờ mong một ngày tiêu Quả Quả cùng thần hào đại đại gặp nhau ~”

“Thần hào đại đại khẳng định là ở vị diện cao đẳng, tiêu Quả Quả nhanh thăng cấp đi! Ta đã gấp không chờ nổi! (mắt lé cười)”

“Đồng ý đồng ý! Thăng cấp thăng cấp!”

“(mắt lé cười) các đồng chí! Đánh thưởng một đợt đi ~”

Mạc Vân Quả:.....

“Đinh! Người sử dụng ta liêu hảo sắc ta sợ ai, đánh thưởng mười quyền 《 Kim Bình Mai 》 !”

“Đinh! Người sử dụng ta thật là tiêu thuần khiết đánh thưởng mười đôi hoa tai nhỏ thuần khiết!”

“Đinh! Người sử dụng năm tuyệt Đại vương đánh thưởng năm tuyệt 1000 cái!”

“Đinh! Người sử dụng tay mơ thiên vương đánh thưởng mười quyền 《 kịch bản một trăm phân 》 !”

Mạc Vân Quả:.....

Phòng phát sóng trực tiếp đánh thưởng luôn luôn kỳ ba, nhưng đánh thưởng nhiều sách như vậy thật đúng là lần đầu, hơn nữa tên thư tịch, ừm..... Có điểm ý tứ.

Mạc Vân Quả khép lại 《 108 cách liêu hán 》 , sau đó nói với mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp một tiếng “Cảm ơn” cùng “Ngủ ngon”, sau đó tắt đèn tiến vào mộng đẹp.

Còn về phía phòng phát sóng trực tiếp, lại náo nhiệt một trận, sau đó liền an tĩnh xuống dưới.

Ngày hôm sau, lại là công việc như cũ, người cũng thế.

Nhưng Mạc Du đối đãi với Mạc Vân Quả lại thêm hà khắc hơn, nhưng vẫn đúng mực, cho nên sau khi huấn luyện xong, Mạc Vân Quả cũng không tính quá mệt mỏi.

Mạc Du vẫn như cũ mang theo Mạc Vân Quả đi công ty, chỉ là lúc này, cũng không để Tần Nhu ở lại nhìn cô.

Mạc Du mang theo Tần Nhu đi phòng họp, để lại một mình Mạc Vân Quả ở trong phòng.

Chờ đến khi Mạc Vân Quả xem xong sách ngày hôm nay, Mạc Du còn chưa trở lại.

Mạc Vân Quả liền bắt đầu cẩn thận đánh giá văn phòng, cô đi đến bàn làm việc của Mạc Du, thấy được máy tính trên bàn là ảnh của Tần Nhu.

Ảnh chụp cũng không tính là tốt, nhưng vẫn như cũ có thể thấy người trên ảnh là Tần Nhu.

Đó là một cái đào to, Tần Nhu bị nhốt ở lồng sắt, nửa nằm ở nơi đó, ánh mắt bất lực mê mang, nhưng lại giống như ẩn chứa tia hy vọng.

Liên tưởng đến những lời Tần Nhu nói ngày hôm qua, Mạc Vân Quả xác định, bức ảnh này chụp Tần Nhu chín năm trước khi hai người liền đầu gặp nhau.

Chỉ là vì sao Mạc Du lại chụp bức ảnh này, vì sao lại để nó làm ảnh màn hình máy tính? Mà Tần Nhu, có biết tất cả chuyện này không?

Tại một phút này, Mạc Vân Quả ý thức được, người chị gái Mạc Du của nguyên chủ, thật ra là một người có chuyện xưa.

Mà Tậ̀n Nhu, tuy rằng nhìn qua trậ̀n mặc an tĩnh, nhưng chuyện xưa trên người khẳng định không phải ít.

Liền ngay lúc này, Mạc Du và Tậ̀n Nhu cũng đã trở lại, quanh thân Mạc Du tản ra khí lạnh, thoát nhìn tâm tình không thể nào tốt đẹp, mà Tậ̀n Nhu đầu tóc còn có chút ướt, trên đỉnh tóc còn có mấy lá trà.

Đây là..... Đã xảy ra chuyện?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 724

Edit: Linhlady

Mạc Du thoát nhìn thật tức giận, cô ấy lập tức để văn kiện ở trên bàn, sau đó bản thân ngã xuống ghế, ánh mắt đầy lửa giận nhìn Tần Nhu.

Tần Nhu cúi đầu, trên tóc còn nhỏ nước, hai tay hẩn nắm lại, đặt ở trước người, nhìn đáng vẻ có chút chật vật.

Mạc Vân Quả ngã ở trên sofa, đôi mắt chớp đều không nháy một cái nhìn hai người.

Mạc Du cũng không có kiêng dè Mạc Vân Quả, cô ấy hừ lạnh một tiếng nói: “Tần Nhu, nếu anh không muốn làm, có thể ngay lập tức thu dọn đồ đạc đi khỏi đây!”

Tần Nhu đem eo cong xuống, mười phần cung kính nói: “Thuộc hạ không dám.”

“A..... Không dám?” Mạc Du ngữ khí nghe qua thật không tốt, “Vậy anh dám làm cái gì?”

“Thuộc hạ không dám.” Tần Nhu vẫn như cũ lặp lại một câu này.

“Tần Nhu!” Mạc Du toàn bộ ngực đều đang run rẩy.

Tần Nhu eo càng thấp, tóc che khuất mặt hẩn, không thấy

Nhưng mà từ góc độ của Mạc Vân Quả, cô có thể thấy rõ, Tần Nhu đang rơi lệ.

Nước mắt theo gương mặt Tần Nhu lăn xuống, chảy vào vạt áo hẩn, không phát ra nửa tiếng động.

Mạc Vân Quả sửng sốt, ngược lại nói với Mạc Du: “Xảy ra chuyện gì?”

“Em hỏi hấn!” Mạc Du cảm tức nhìn Tầٰn Nhu một cái nói ra.

Tầٰn Nhu cũng không lau nước mắt của mình, hấn vẫn như cũ vẫn duy trì cái động tác kia, ngữ khí bình tĩnh nói: “Lão tổng tập đoàn Vương thị uống say, lôi kéo tay của tôi, tôi không có phản kháng, BOSS thấy được, lấy nước trà hất tôi, nói tôi khờ.”

Mạc Vân Quả:.....

“Vì sao anh trai Tầٰn Nhu nói những lời này, đột nhiên lại cark thấy chua xót?”

“Đúng vậy đúng vậy, anh trai Tầٰn nhu thật đáng thương.”

“Vì sao chị gái Mạc Du lại hất nước anh trai Tầٰn Nhu chứ?”

“Chắc chị gái Mạc Du thích anh trai Tầٰn Nhu đi? Nói cách khác, cũng sẽ không làm như vậy!”

“Dưới tình huống như vậy, thích một người chẳng lẽ không phải nên giữ gìn hấn, sau đó hất lão già kia sao?”

“Lời này của lầٰu trên nói có lý, cái này chị gái Mạc Du cuối cùng là nghĩ như thế nào?”

“Tiểu ca ca người hỏi một chút, chị gái Mạc Du làm sao lại muốn hấn anh Tầٰn Nhu? Hừ! ٩(͡° ^ ͜°)٩ ”

“Tiểu ca ca hỏi mau hỏi mau! (͡° `□´) ͜ ͡° ͜͡ ”

Phòng phát sóng trực tiếp hảo một đồng kêu gào, Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Tầٰn Nhu, sau đó hỏi: “Vì sao lại hấn nước trà vào hấn?”

Mạc Du giờ phút này dường như cũng bình tĩnh lại, cô ấy ng ẩ ỉ ở chỗ kia, chẳng sợ thấp hơn Tầٰn Nhu, nhưng xét về mặt khí thế, cô ấy mạnh hơn Tầٰn Nhu nhiều.

“Người khác đùa giỡn anh, gì sao anh không phản kháng?” Mạc Du cũng không trả lời vấn đề Mạc Vân Quả, mà là hỏi Tần Nhu.

Tần Nhu cắn môi mình, nỗ lực hít sâu, hắn không thể khóc ra tiếng, tuyệt đối không thể!

“Thuộc hạ không dám!” Hắn trả lời như vậy.

Mạc Du nghe thấy câu trả lời này, trực tiếp đem folder trực mặt lập tức ném lên trên người Tần Nhu.

Tần Nhu rất đau, lại không phát ra tiếng vang gì.

“Không dám không dám! Anh dám cái gì?!” Ngữ khí Mạc Du càng nóng nảy hơn, cô ấy thật sự không quen nhìn hắn hiện tại.

Bắt đầu từ khi nào, hắn đã trở thành như bây giờ?

Mạc Du âm u trong mắt lưu chuyển, khí thế càng thêm âm trầm.

Tần Nhu không nói gì, hắn chỉ đem eo cong càng thấp một ít, giống như chỉ có như vậy, hắn mới có thể đủ đối mặt với tất cả.

Mạc Vân Quả ở một bên xem không thể hiểu được, cho nên lý Mạc Du hất nước Tần Nhu là vì hắn không biết phản kháng?

Hơn nữa, vì sao Tần Nhu luôn trả lời “Không dám” đây?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 725

Edit: Linhlady

“Tiểu Quả Quả, T`ân Nhu nhất định là người có chuyện xưa.”

“Oa ~ ta cũng cảm thấy như vậy!”

“Tiểu Quả Quả, ta cảm thấy người có thể tìm thời gian cùng cái T`ân Nhu tán gẫu một chút.”

“Ủm ừm! Ta cũng muốn biết trên người người đã xảy ra chuyện xưa gì ~”

“Ta chỉ muốn nói, chị gái Mạc Du thật bạo lực, hu hu hu.....”

“Hắc hắc, ta thích tiểu tử tử bạo lực ~”

“Ô ô ô..... Anh trai T`ân Nhu thật đáng thương, bị đánh khẳng định rất đau ( thôi thôi li`ên không đau, hô hô)”

Từ Mạc Vân Quả góc độ này nhìn, nước mắt trên mặt T`ân Nhu chưa từng ngừng, mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp đương nhiên cũng sẽ thấy một màn này.

Rõ ràng đang rơi lệ, lại có thể nhin xuống không phát ra một âm thanh nào, bình tĩnh trả lời Mạc Du, không để cô ấy phát hiện ra.

T`ân Nhu này, nhất định đã làm rất nhiều lần, cho nên mới có thể thu`ân thực như vậy.

Mạc Du thấy T`ân Nhu không nói lời nào, hừ lạnh một tiếng nói: “Bắt đầu từ ngày mai, anh không c`ần lại đây.”

T`ân Nhu thân thể cứng đờ, hấn rõ ràng muốn nói cái gì đó, nhưng không biết nguyên nhân gì, toàn bộ thân mình hấn run lên, cuối cùng chỉ

phát ra một tiếng.

“Vâng.”

Mạc Du vẫy vẫy tay, hiển nhiên không muốn thấy dáng vẻ Tần Nhu,
“Anh đi đi.”

Tần Nhu lui đi ra ngoài, bình tĩnh mà tự nhiên.

Sau khi Tần Nhu đi ra ngoài, Mạc Du xoa xoa huyết thái dương nói với Mạc Vân Quả nói: “Khi chị mới gặp hắn, hắn không phải người mềm yếu như vậy.”

Ánh mắt Mạc Du trở nên có chút hoảng hốt, cô ấy vươn tay, vuốt ảnh chụp trên màn hình máy tính.

“Trong mắt hắn có kiên cường, có dã tính, lúc ấy chị, thích chinh phục hết tất cả đồ vật có tính dã tính, cho nên mới chuộc hắn.”

Giọng nói anh nghe qua nhàn nhạt, nhưng mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp biết, ngữ khí nghe qua nhàn nhạt kia lại mang theo áy náy.

“Hiện tại có đôi khi chị nghĩ, lúc trước dẫn hắn trở về đến tốt cùng là đúng hay là sai, rõ ràng là một người có dã tính như vậy, vì sao hiện tại lại có dáng vẻ này?”

Mạc Du nhắm hai mắt lại, ngón tay lại là không rời máy tính.

“Nếu cô để hắn ở tại nơi đó, dã tính của hắn sẽ biến mất.” Mạc Vân Quả trần thuật sự thật này, chính xác, từ nơi đó bị chuộc đi, kết quả tốt nhất cũng là dáng vẻ hiện tại đi?

Mạc Du đương nhiên biết chuyện Mạc Vân Quả nói, chỉ là cô ấy không hy vọng, loại dã tính này bị hủy diệt trên tay mình..

“Chị hy vọng em, không cần biến thành hắn thứ hai.” Khi Mạc Du nói chuyện, mở mắt, bình tĩnh nhìn Mạc Vân Quả.

“À.” Mạc Vân Quả lạnh lẽo đáp trở về một câu.

Mạc Du:..... Luôn có một loại cảm giác đàn gảy tai trâu.

“Được rồi, không nói chuyện này, hôm em nay xem thế nào?” Mạc Du nhìn sách vở sắp xếp chỉnh tề, đoán cô cũng xem xong rồi.

“Ừm.” Mạc Vân Quả đáp.

Mạc Du tùy ý hỏi mấy vấn đề, Mạc Vân Quả trả lời cũng rất hoàn mỹ.

Mạc Du đối biểu hiện của Mạc Vân Quả cực kỳ vừa lòng, em gái của mình, cũng không phải gỗ mục.....

Theo sau thời gian, khi Mạc Du xử lý công việc, Mạc Vân Quả tùy ý làm việc của mình.

Thời điểm Mạc Du xử lý công việc thoát nhìn thật nghiêm túc, nhưng ngẫu nhiên có lúc cũng sẽ sững sờ, vừa thấy chính là thất thần.

Bên kia, Tần Nhu rời đi công ty, về tới nhà của mình.

Đây là một căn nhà một trăm mét vuông, không tính là lớn, cũng không tính là nhỏ.

Trong phòng đồ đạc được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, còn có một ít bình hoa màu xanh lục, mọc tươi tốt, vừa thấy đã biết chủ nhân rất dụng tâm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 726

Edit: Linhlady

Tần Nhu cởi giày ra, ôm chính mình ngủ ở trên sofa.

Hắn hốc mắt còn có chút hồng hồng, đôi mắt cũng có chút hơi sưng, vừa thấy đã biết mới khóc.

Hắn ngơ ngác nhìn căn phòng trống vắng, tuy rằng sạch sẽ sạch sẽ, lại không có một chút nhân khí.

Tần Nhu cứ như vậy ngây ngốc thật lâu thật lâu, thẳng đến khi âm thanh điện thoại đánh vỡ không khí an tĩnh.

Tần Nhu nghe điện thoại, người bên kia không biết nói cái gì, Tần Nhu bật dậy, chạy nhanh ra ngoài.

Bên này, sau khi Mạc Du xử lý công việc xong, cùng Mạc Vân Quả đi ăn cơm chiều.

Trong quá trình ăn cơm, cảm xúc Mạc Du thật không tốt, ăn cũng rất ít.

Ngược lại, Mạc Vân Quả, ừm..... Vẫn trước sau như một ăn uống tốt, ăn nhiều.

Cơm chiều đi qua, lại đi đường dài về nhà.

Chỉ là khi mới ra khỏi nhà hàng, Mạc Vân Quả liếc mắt một cái thấy Tần Nhu.

Lúc này Tần Nhu nhìn qua có chút chột vật, hắn chỉ mặc một cái áo đơn, trong thời tiết lạnh lẽo này có chút đơn bạc.

Đương nhiên, cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là trên trán hắn còn mang theo máu, máu thuận thế chảy từ trên trán xuống thấm đỏ một

màng áo hần.

Cánh tay hần còn bị một người phụ nữ thô kệch kéo, T`ân Nhu nhìn qua thật nôn nóng, nhưng người phụ nữ kia vẫn bắt lấy tay hần không bỏ.

Mạc Vân Quả chú ý tới T`ân Nhu, đương nhiên Mạc Du cũng thấy được.

Mạc Du nắm chặt nắm tay, nhìn chăm chăm T`ân Nhu, nhưng bản thân lại không có cảm giác gì.

“Nắm thảo! Lúc này mới nửa ngày không có thấy, anh trai T`ân Nhu sao lại thành như vậy?”

“A a a! Tiểu Quả Quả, mau đi xem một chút anh trai T`ân Nhu làm sao vậy ~ (đau lòng)”

“Chị gái Mạc Du sao lại đứng bất động ở đó. Chẳng lẽ không thấy được người ta bị thương sao?”

“Đúng vậy! Tiểu Quả Quả mau đi xem một chút đi!”

“Anh trai T`ân Nhu còn bị người ta kéo lại, nhất định là người xấu! Tiểu Quả Quả đi lên tấn người đi!”

“Lấy ra kim cương quy`ền mạnh mẽo của người, tấn chết cái người hư bạc kia!”

Mạc Vân Quả:..... Kim cương quy`ền mạnh mẽ.....

Mạc Vân Quả nhấc chân đi tới chỗ T`ân Nhu, bắt lấy người phụ nữ kia, sau đó một quy`ền đánh qua.

Người phụ nữ:..... Cái quỷ gì?!

Mọi người vây xem: $\Sigma(^{\circ}\triangle^{\circ}|||)$

Tần Nhu thấy mình tránh thoát trôi buộc, nhấc chân muốn rời đi, lại một phen bị Mạc Vân Quả bắt được.

“Anh phải đi bệnh viện.” Mạc Vân Quả nói.

Tần Nhu liên tục lắc đầu, trong miệng chỉ là lẩm bẩm nói: “Không còn kịp rồi, không còn kịp rồi.....”

Mạc Vân Quả có chút nghi hoặc, tuy rằng trán Tần Nhu chạy máu nhìn có chút nghiêm trọng, nhưng cũng không đến nỗi không kịp đi?

Mạc Du vẫn luôn đi theo phía sau Mạc Vân Quả, lúc này cô ấy nghe được Tần Nhu nói như vậy, ánh mắt rùng mình, cô ấy bỏ tay Mạc Vân Quả ra, cần cổ tay Tần Nhu.

Tần Nhu nhìn thấy là Mạc Du, chốc lát tắt tiếng.

Hắn nhìn về phía Mạc Vân Quả, trong mắt tất cả đều là bất lực.

Mạc Du hừ lạnh một tiếng, đoạt một chiếc xe liền đem Tần Nhu ném đi vào, sau đó nhanh chóng hướng tới bệnh viện mà đi.

Mạc Vân Quả bị cô ấy bỏ lại, ừm..... Có chút lạnh.

Lúc này, người phụ nữ giữ tay Tần Nhu phục hồi tinh thần lại, cô ấy cần cổ tay Mạc Vân Quả nói: “Vì sao cô lại thế này? Cô dựa vào cái gì đánh tôi?”

“Cô vì sao muốn bắt Tần Nhu?” Mạc Vân Quả lạnh như băng hỏi.

Người phụ nữ sững sốt, sau đó phản ứng lại người đàn ông kia tên là Tần Nhu.

“Tôi muốn mang anh ta đi bệnh viện a, dù sao cũng là do tôi đâm anh ta, tôi muốn chịu trách nhiệm! Nhưng mà anh ta chết sống không đi bệnh viện, tôi có thể làm sao bây giờ? Tôi cũng thật tuyệt vọng!” Người phụ nữ mang một khuôn mặt khổ tang.

Mạc Vân Quả:..... Có điểm mộng bức.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 727

Edit: Linhlady

Mạc Du mang theo Tần Nhu nhanh chóng đến bệnh viện, với thân phận của Mạc Du, bệnh viện sắp xếp cho Tần Nhu đãi ngộ cao cấp nhất.

Tất cả chuyên gia đầu tập trung đi điều trị cho hắn, Tần Nhu được tiêm thuốc mê, sau đó xử lý vết thương, đối với chuyện này một chút cũng không biết.

Mạc Du ngẩng ở bên ngoài phòng cấp cứu, cả người đều tản ra hơi thở âm u, trên mặt là tiêu chí “Người sống chờ tới giờ”.

Lúc này, Mạc Vân Quả đi tới bệnh viện, nhưng cô cũng không lập tức đi tìm Mạc Du, mà mang theo người phụ nữ bị cô đánh đi chữa trị, thuận tiện biết được một ít thông tin từ người phụ nữ kia.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp nói đủ các lời khác sáo, Mạc Vân Quả cũng nhanh chóng biết được ngọn nguồn.

Người phụ nữ này tên là Vương Nhị, vừa rồi trong lúc đang lái xe, thoáng thất thần nghĩ xem nên ăn gì, kết quả một giây không chú ý, có một người đột ngột lao ra.

Người này là Tần Nhu, sau đó Vương Nhị phanh gấp lại, những vẫn đụng vào Tần Nhu.

Nhưng cũng may chỉ va chạm nhẹ, không cách nào, ai bảo xe của mình là xe điện.....

Vương Nhị luôn luôn là người có trách nhiệm, cô ấy thấy Tần Nhu bị thương, đương nhiên muốn đưa hắn đi bệnh viện.

Ai biết Tần Nhu không chịu đi bệnh viện, trong miệng còn lầm nhảm lảm nhảm cái gì mà “Không còn kịp rồi.”

Vương Nhị cứng rắn lôi kéo Tần Nhu, nhất định phải mang hắn đi bệnh viện.

Tần Nhu vẫn luôn không chịu đi bệnh viện, sau đó là chuyện mà Mạc Vân Quả thấy được được.

Vương Nhị khi nói những lời này dường như còn u oán nhìn Mạc Vân Quả, tai bay vạ gió, nói chính là cô ấy có được hay không!

Cuối cùng, Vương Nhị còn trả lại di động Tần Nhu làm rơi trong lúc giãy dụa cho Mạc Vân Quả, sau đó cảm thấy mình không có gì đáng ngại, liề n vui vui về về đi ăn bữa tiệc lớn.

Thương thành như vậy, cô ấy phải đi tắm bồ bồ $\sim(\sim\overline{\nabla}\overline{})\sim$

Sau khi Vương Nhị đi, Mạc Vân Quả mới tính toán đi tìm Mạc Du.

Vừa vặn lúc này, điện thoại Tần Nhu vang lên.

Trên điện thoại chỉ hiển thị một ký tự “A”, tên rất kỳ quái.

Mạc Vân Quả cũng không có ý định nghe, dù sao cũng là điện thoại của Tần Nhu.

Nhưng số này thấy không ai nghe, vẫn cố chấp gọi tiếp, giống như có việc gấp.

Điện thoại lại vang lên một lần nữa, Mạc Vân Quả ấn nghe.

“Alo, đã chuyển tiền tới chưa? Bác sĩ nói nếu không đóng tiền không thể tiến hành phẫu thuật, bác sĩ còn nói, thật sự nếu không làm phẫu thuật, bé bệnh liề n.....” Bên kia điện thoại là giọng nói tang thương của một người đàn ông, giọng nói của anh ta còn có chút ghen ngào, nghe qua thật thương tâm.

Mạc Vân Quả sửng sốt, sau đó hỏi: “Muốn bao nhiêu?”

Đối diện vừa nghe là giọng nữ, lập tức liền cắt đứt điện thoại, không còn không gọi lại nữa.

“Oa! Có ý tứ gì có ý tứ gì?”

“Làm sao lại có giọng một của một người đàn ông khác?”

“Chẳng lẽ em bé kia có quan hệ gì với anh trai T`ân Nhu sao? Hiện tại bé ở bệnh viện, cho nên anh trai T`ân Nhu mới nôn nóng như vậy? Các vị có cảm thấy lý luận đi`âu tra này hợp lý không! b (∇) d”

“Oa! Hiện tại chúng ta nên làm gì đây?”

Mạc Vân Quả dùng hành động trả lời vấn đề này, cô trực tiếp dùng di động chuyển khoản tới tài khoản ngân hàng kia, còn về tài khoản, chỉ cần đọc qua tin nhắn của T`ân Nhu sẽ biết.

Bởi vì không biết bên kia cần bao nhiêu tiền, Mạc Vân Quả dùng một lần chuyển 500 vạn qua, sau đó nhắn cho đối phương một tin.

“Ti`ên đã chuyển, giải phẫu quan trọng.”

Một lúc lâu sau, đối phương đáp lại một câu "Cảm ơn.”.

Mạc Vân Quả làm xong chuyện này, cắt điện thoại, sau đó đi tìm Mạc Du.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 728

Edit:Linh lady

Tần Nhu còn ở phòng cấp cứu, Mạc Du vẫn luôn chờ ở bên ngoài.

Khi Mạc Vân Quả tìm được cô ấy, cả người Mạc Du dựa vào ghế trên, đôi mắt nhắm, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Mạc Vân Quả đi qua, đưa điện thoại cho Mạc Du nói: “Đây là điện thoại của Tần Nhu.”

Mạc Du nghe được giọng nói của Mạc Vân Quả, mở mắt, cô ấy cần điện thoại, cũng không có tính toán xem.

Mạc Vân Quả không nói gì thêm, di động giao cho Mạc Du, xử lý như thế nào là việc của cô ấy.

“Có phải chị làm sai rồi không?” Mạc Du thanh âm có chút ghen ngào.

“Không có.” Mạc Vân Quả trả lời, cô cũng không cảm thấy Mạc Du làm sai cái gì, cứu Tần Nhu từ nơi đó ra, cô ấy cũng không có làm sai.

“Em trách chị sao?” Mạc Du còn nói thêm, “Cha mẹ sau khi chết, chị quá bận rộn làm việc mặc kệ em, ngay lúc đó em còn nhỏ như vậy, một người ở nhà, nhất định rất sợ hãi đi?”

Mạc Vân Quả nửa cúi đầu, không có trả lời câu nói của Mạc Du.

“Nhiều năm như vậy chị cũng không quản em, công ty ổn định xuống, lúc này mới cường thế chen chân vào cuộc sống của em, cứng rắn bắt em rèn luyện, học tập, nói thật, em trách chị sao?” Mạc Du dường như rất muốn biết đáp án, cô ấy một lần lại một lần hỏi.

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Tôi không trách cô.” Nhưng nguyên thân nghĩ như thế nào, cô lại không có cách nào trả lời.

Từ Mạc Vân Quả góc độ này tới xem xét, làm một người trở mạnh mẽ không sai, trên thế giới này, người có thể tín nhiệm, chỉ có bản thân mình mà thôi.

Nhưng nhân loại là sinh vật rất kỳ quái, bọn họ càng thích ý hơn người khác, từ người khác hấp thu ấm áp.

Nghĩ đến đây, Mạc Vân Quả sửng sốt, vì sao cô lại nghĩ như vậy? Nhân loại? Cô không phải cũng là nhân loại sao?

Mạc Vân Quả lắc đầu, đem ý tưởng không thực tế trong đầu vứt đi.

Nhưng cái phản ứng này trong mắt Mạc Du lại biến thành cô không muốn nhớ lại cuộc sống trước kia.

Mạc Du ánh mắt ảm ảm, đúng vậy, có ai lại hy vọng cuộc sống của mình bị người khác khống chế đâu?

Mạc Du vỗ vỗ bả vai Mạc Vân Quả, giọng ghen ngào nói: “Từ nay về sau, chị sẽ không bức em, em muốn làm cái gì thì làm đi, có chị làm chỗ dựa cho em.”

Mạc Du giờ phút này sắm vai một chị gái tri kỷ, cô ấy hiểu được Mạc Vân Quả, hiểu được mình niên thiếu khinh cu ồng, mà, vì sao sự thấu hiểu này đến quá muộn.

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Như vậy khá tốt.” Cô còn chưa luyện được cơ bụng tám múi đâu.....

Mạc Du sửng sốt, còn muốn nói cái gì đó, cửa phòng cấp cứu lập tức mở ra.

Mạc Du vội vàng đứng lên đi lại chỗ bác sĩ, bác sĩ vừa thấy Mạc Du, vội vàng nói: “Người bệnh không có trở ngại gì, nghỉ ngơi một chút là được.”

Vì một người đàn ông triệu tập một đoàn chuyên gia, vị Mạc tổng này cũng rất lợi hại. Bác sĩ ở trong lòng phun tào, bên ngoài lại không đổi sắc.

Mạc Du gật gật đầu, nhìn Tần Nhu nằm trên giường bị đẩy ra, trong mắt xẹt qua một tia ôn nhu.

“Chị gái Mạc Du một chút cũng không xem điện thoại của anh trai Tần Nhu sao?”

“Thất vọng, còn tưởng rằng chị gái Mạc Du sẽ phát hiện ra cái gì đó nữa (nhàm chán)”

“Đúng vậy, chị gái Mạc Du thân sĩ như vậy sao? Vậy mà không xem điện thoại của anh trai Tần Nhu ~”

“\ (∇) / khả năng là chị gái Mạc Du quá quan tâm an toàn của anh trai Tần Nhu đi?”

“Lẳng lặng nhìn một giây khi Mạc Du phát hiện chân tướng.”

“Tiểu Quả Quả muốn trợ cô một chút hay không?”

“\ (∇) / tiểu Quả Quả trợ công ~”

Mạc Vân Quả:.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 729

Edit: Linhlady

Tần Nhu được đẩy vào phòng bệnh VIP, đương nhiên Mạc Du cùng đi theo.

Bởi vài đang còn tác dụng của thuốc mê, hiện tại Tần Nhu cũng chưa tỉnh lại, Mạc Du vẫn luôn canh giữ bên người hắn.

Mạc Vân Quả thấy người trong phòng phát sóng trực tiếp đầu đang kêu gào “Trợ công”, cô nghĩ nghĩ, cảm thấy trợ công cũng có thể.

Mạc Vân Quả đi vào, ng ối xuống, sau đó đối Mạc Du nói: “Cô có biết hắn có thân nhân gì không?”

Mạc Du quay đầu nhìn về phía Mạc Vân Quả, cặp mày tuấn tú nhíu lại.

“Không có, làm sao vậy?” Vì sao lại hỏi câu này.

“Vừa rồi khi tôi cần điện thoại của hắn có tiếp một cuộc gọi, là một người đàn ông gọi tới, nghe nghe hắn không còn trẻ.” Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Tần Nhu còn đang hôn mê, ánh mắt hơi lóe.

Mạc Du mày nhăn càng sâu, đàn ông?

“Hắn nói cái gì?” Mạc Du theo bản năng nắm chặt quần áo.

“Nói bé cần phải giải phẫu, hỏi tiền còn chưa chuyển qua, tôi nghe thấy giọng nói có vẻ sốt ruột, chuyển qua 500 vạn.” Mạc Vân Quả nói, “Cụ thể cô có thể xem tin nhắn trong điện thoại của hắn.”

Mạc Du nghe thấy Mạc Vân Quả nói như vậy, lập tức mở điện thoại của Tần Nhu, lật xem tin nhắn lên.

Cái quá trình này khoảng t`ân năm phút, xem xong tin nhắn sắc mặt Mạc Du có chút âm tr`ân.

T`ân Nhu không có thói quen xóa tin nhắn, cho nên rin nhắn ng`ân ấy năm hấn cũng không xóa.

Trong một đồng tin nhắn này, ngoại trừ tin nhắn công việc, nhi`âu nhất là tin nhắn từ người “A” này.

Nội dung tin nhắn xoay quanh người “Bé” người, theo nội dung tin nhắn, bé là con gái, năm tuổi, bị bệnh bạch c`ầu, trước mắt đang đi`ều trị tại bệnh viện ở thành phố B.

Trong quá trình Mạc Du xem tin nhắn, Mạc Vân Quả vẫn luôn nhìn T`ân Nhu.

Lông mi T`ân Nhu khẽ run, hiển nhiên đã tỉnh, hơn nữa khi cô vừa mới nói chuyện, hấn đã tỉnh.

Như vậy, vì sao T`ân Nhu muốn giả bộ ngủ?

Mạc Du tắt điện thoại, trong mắt ẩn chứa một tia gió lốc.

Cô ấy gắt gao nắm điện thoại, thấp giọng nói: “Em chong chừng hấn, chị đi ra ngoài một chuyến.”

Mạc Du nói xong lúc sau li`ền rời đi, nghĩ đến có lẽ là đi tra người kia là ai đi.

Chờ khi Mạc Du rời đi, Mạc Vân Quả đứng lên đem cửa phòng bệnh đóng lại, sau đó ng`ồi xuống bên người T`ân Nhu nói: “Tôi biết anh tỉnh.”

T`ân Nhu mở mắt, trên lông mi còn vương nước mắt.

“Cô có muốn nghe chuyện xưa không?” T`ân Nhu hỏi như vậy.

Mạc Vân Quả:..... Vấn đề này có chút quen thuộc.

“Cũng được.” Mạc Vân Quả ng ẩ ở chỗ kia nhàn nhạt nói.

“Sau khi BOSS mang tôi về, cũng không giống như cố chủ khác nhục mạ tôi, xem tôi như vật phẩm, mà cô ấy lại dạy tôi học tập tri thức, rất nhiều thời điểm, cô ấy cũng sẽ tự mình dạy tôi, đoạn thời gian đó, là những ngày tháng vui vẻ nhất của tôi.”

“Tôi biết BOSS cha mẹ bởi vì ngoài ý muốn qua đời, BOSS áp lực tâm lý vẫn luôn rất lớn, cô ấy từ một người ăn chơi tác tránh trở thành như ngày hôm nay, trong đó trả giá nỗ lực so bất luận kẻ nào đều nhiều hơn.”

“Tôi vẫn luôn đi theo BOSS, nỗ lực làm việc, nỗ lực giúp cô ấy ưu giải.”

“Nhưng mà, tôi quá kiêu ngạo, tôi quá xem cao năng lực của mình, cũng bởi vì như vậy, ở một lần bắt cóc, rồi phỏng đoán sai năng lực của tên bắt cóc, làm BOSS bị thương nặng.”

“Cô có thể hiểu được cảm nhận của tôi khi BOSS nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt không?”

“Lúc ấy tôi, thật sự thực oán hận mình, nếu có thể, tôi nguyện ý thế BOSS nằm ở nơi đó.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 730

Edit: Linhlady

Tần Nhu nói nói, nước mắt ngăn không được chảy xuống, từng giọt nện lên tấm chăn đơn, không phát ra nữ âm thanh.

“Sau đó, BOSS cuối cùng cũng tỉnh, nhưng cô ấy lại mất trí nhớ, tôi nói tất cả tình huống cho cô ấy.”

“Lại sau đó.....” Tần Nhu nhắm hai mắt lại, “Cô ấy nói cô ấy thích tôi, muốn cùng tôi ở bên nhau.”

“Lúc ấy, tôi cảm thấy tôi không xứng cùng BOSS ở bên nhau, nhưng cô ấy quá cường thế, sau đó, tôi thỏa hiệp, chúng tôi ở bên nhau, sau đó, tôi mang thai.”

Mạc Vân Quả:.....

“Từ từ! Ta giống như nghe được chuyện gì đó!”

“Ta vậy! Ta cũng thế!”

“Đàn..... Đàn ông mang thai?”

“Lệ..... Lợi hại!”

“Oa ~ ta cũng muốn đi thế giới này, đàn ông mang thai nha! Quả thật là hạnh phúc của phụ nữ a a a!”

“Vũ trụ to lớn, đàn ông mang thai có cái gì hiếm lạ? (mặt ngạo kì ừ)”

“Ta rất tò mò, đàn ông sinh bằng cách nào? Từ jj nhỏ sao?”

“Phốc, hẳn là không thể nào?”

“Đương nhiên là mỗ á! Còn từ jj nhỏ, người sao không nói từ cúc hoa đi..... ㄱ(͡ ^ ͜) ㄴ ”

“Từ cúc hoa..... Phốc, kéo cái ba ba, sau đó liền đem hài tử sinh ra tới sao? (o(*≧▽≡) ㄗ ㄱ ”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả suy nghĩ có chút bay xa, cô theo bản năng hỏi: “Đàn ông sinh con bằng cách nào?”

Tần Nhu bị một vấn đề này làm cho sững sốt, mất nửa ngày sau mới nói nói: “Mỗ..... Mỗ bụng sau đó lấy ra.....”

“À.” Mạc Vân Quả nói, “Anh tiếp tục nói đi.”

Tần Nhu:..... Luôn có cảm giác không khí bị phá hư!

“Mang thai ba tháng sau, đã tới ngày sinh dự tính, ngày đó BOSS từ bệnh viện đi ra, bị tai nạn xe cộ, lại một lần vào bệnh viện.”

“Lúc ấy tôi cũng không biết, khi tôi sinh xong bé, mới biết được tin tức này.”

“Tôi vẫn luôn ở bên cạnh cô ấy, chờ cô ấy tỉnh lại, tôi kinh ngạc phát hiện, cô ấy lại mất trí nhớ.”

“Hoặc là nói, cô ấy chỉ mất đi ký ức ở khoảng thời gian sau lần đầu mất trí nhớ kia, sau khi nhận ra được chuyện này, tôi đột nhiên hiểu được, tất cả đều là ý trời.”

“Cô ấy không nhớ được tình yêu giữa chúng tôi, không nhớ được tất cả việc xảy ra trong khoảng thời gian đó, tất cả đều là sự trừng phạt vì sự kiêu ngạo của tôi.”

“Sau đó, tôi mang bé đi, hơn nữa nói cho những người khác BOSS vẫn luôn nằm ở bệnh viện, thẳng đến lần này tỉnh lại, những người đó cũng

không biết tình huống cụ thể, thấy tôi phân phó như vậy, cũng nói như vậy.”

“Tôi.....” Tần Nhu lúc này đã là khóc không thành tiếng, hấn che mặt mình lại, nước mắt từ khe hở ngón tay chảy ra, từng giọt nện ở chần đơn.

“(☉○○)... Ba tháng là có thể sinh em bé?”

“Thật sướng, thế giới chúng ta mất hai năm mới sinh ra.”

“Ha ha ha ha! Thế giới của chính ta chỉ cần ba ngày!”

“Chúng ta chỉ cần mấy giờ! (mắt lé cười)”

“Uy uy, các vị lầu trên, trọng điểm sai rồi đi?”

“Khụ khụ, hình như là sai rồi.”

“Cho nên này Tần Nhu nghĩ như thế nào đây? Sao lại không nói sự thật cho Mạc Du?”

“Ta cả gan đoán một chút về suy nghĩ của Tần Nhu, có lẽ hấn hận bản thân mình đặt Mạc Du vào tình thế nguy hiểm, vốn dĩ Mạc Du mất trí nhớ khiến áy náy của hấn giảm một chút, không nghĩ tới Mạc Du lại một lần vào bệnh viện, như cũ nguyên nhân vẫn do hấn, cho nên hấn cho rằng bản thân sẽ mang đến bất hạnh cho Mạc Du, cho nên mới sẽ cắt đứt liên hệ với Mạc Du, nhưng hấn lại không nở rời khỏi Mạc Du, cho nên mới vẫn luôn canh giữ ở bên người cô ấy.”

Edit: Tui luôn có cảm giác đây là thể loại bá đạo tổng tài máu chó trong truyện thuyết.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 731

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp phân tích, lại nhìn T`ân Nhu không ngừng khóc thút thít, cô vươn tay vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Nếu không có chuyện hôm nay, anh tính toán giấu cô ấy cả đời sao?” Mạc Vân Quả hỏi.

“Nếu khả năng.” T`ân Nhu ngơ ngác nói, hắn ngẩng đầu, một đôi mắt đỏ bừng, cực kỳ giống một con thỏ con.

Mạc Du không biết khi nào đã đi vào phòng, cô ấy đứng ở phía sau Mạc Vân Quả, trên mặt biểu tình đen tối không rõ.

Mạc Vân Quả giống như đã sớm biết có người bên cạnh, cô yên lặng đứng lên, đem vị trí của mình nhường cho Mạc Du.

Mạc Du ng ẫ xuống, đem T`ân Nhu ôm vào trong lòng.

“Anh sao lại ngốc như vậy?” Hơi thở chỗ cổ T`ân Nhu, làm hắn có một loại cảm giác không chân thật.

T`ân Nhu ngơ ngác ngốc tại nơi đó, hơn nửa ngày mới hỏi nói: “Cô..... cô không phải.....”

“Không phải đi ra ngoài phải không?” Mạc Du tiếp lời T`ân Nhu nói.

Mạc Du đem T`ân Nhu càng thêm ôm sát một phen nói: “Em vẫn luôn ở ngoài cửa.”

“Cô.....cô không đi?” T`ân Nhu có chút không tin, y theo hiểu biết của hắn với cô ấy, Mạc Du chắc hẳn nên đi đi đâu tra bé mới đúng.

Tần Nhu vốn dĩ nghĩ như vậy, trong khoảng thời gian Mạc Du đi đi về về tra bé, hẳn có thể đem tất cả mọi chuyện nói cho Mạc Vân Quả, sau đó lại cầu xin Mạc Vân Quả để cô giúp hẳn rời khỏi Mạc Du.

Không nghĩ tới Mạc Du lại không đi, vẫn luôn điên thóc tường nghe lén?

“Ừm, không đi, tiểu Quả kéo em lại.” Lại nói tiếp, xem chút nữa, cô ấy đã bỏ qua chân tướng tiểu Nhu tự mình nói ra.

Tần Nhu kinh ngạc nhìn Mạc Vân Quả một cái, “Cô.....” Khi nào.....

“Khi đi đóng cửa, tôi giữ cô ấy lại.” Mạc Vân Quả nhàn nhạt nói.

Tần Nhu nhìn thoáng qua bị chỗ ngoặt che khuất cửa phòng, trăn trăn một chút, hẳn vừa rồi còn khó hiểu sao cô lại đi đóng cửa lâu vậy, hẳn còn nghĩ rằng Mạc Vân Quả đi chậm.....

Hiện tại nghĩ đến, tất cả đều có dấu vết, chỉ là hẳn không phát hiện ra thôi.

“Thật xin lỗi.” Mạc Du hôn hôn lên lỗ tai Tần Nhu, khiến cả hai tau hẳn đỏ lên.

Tần Nhu có chút chân tay luống cuống, hẳn cuống quýt nói: “Nói xin lỗi nên là anh mới đúng.”

Mạc Du cười khẽ một tiếng, nghe đi qua có vài phần sung sướng.

“Như vậy à.....” Mạc Du nói xong chuẩn xác hôn lên môi Tần Nhu, hơi thở xâm lược khiến hẳn mau chóng mê say.

Mạc Vân Quả:..... Đi hay ở, đây là một vấn đề

“A a a a! Tình cảm mãnh liệt sắp diễn muốn tới sao!”

“Hệ thống cầu không mosaic! Không cần mosaic! Không cần mosaic! (chuyện quan trọng nói ba lần)”

“A a a a! Ở tiểu Quả Quả phòng phát sóng trực tiếp, khó nhất là nhìn thấy diễn tình cảm mãnh liệt! ㄝ (ㄟ ▽ ㄟ) ㄟ”

“Tiểu Quả Quả đừng nhìn, muốn trường lỗ kim! (???) Chúng ta xem thì tốt rồi (mắt lé cười)”

“Trên l ầu chẳng lẽ không sợ trường lỗ kim sao (mắt lé cười)”

“Lão tử có một trăm đôi mắt, dài hơn một con, còn có 99 cái! (đúng lý hợp tình)”

“A a a a! Tay chị gái Mạc Du sờ vào! Sờ vào! Sờ vào! (kích động chạy vòng vòng)”

“Diễn tình cảm mãnh liệt! Diễn tình cảm mãnh liệt! Diễn tình cảm mãnh liệt!”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả quay người đi rồi, khi đi còn tri kỷ đóng cửa phòng lại.

Phòng phát sóng trực tiếp: Ta.....Diễn..... Kích..... Tình.....

Tiểu Quả Quả đừng đi! Trở về tiếp tục xem đi! Tiếp tục sung sướng đi! Tiếp tục lãng. Đang đi!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 732: Cốt truyện chủ tuyến

Edit: Linhlady

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp tỏ vẻ không vui, diễn tình cảm mãnh liệt đã không có thần mã, thật uể oải thật mất mát thật thương tâm.

Tuy rằng có tiêu Quả Quả ở đây, nhưng mà..... (chống ngón tay 🙅🙅) vẫn muốn nhìn tình cảm mãnh liệt.....

Mạc Vân Quả cũng không biết tâm tư của đám người trong phòng phát sóng trực tiếp, sau khi cô rời đi phòng bệnh, vẫn luôn rèn luyện, ừm..... Cơ bụng tám múi còn chưa có đâu!

Bên kia, Mạc Du cùng Tần Nhu giải trừ hiểu lầm, tuy rằng Mạc Du còn chưa khôi phục ký ức, nhưng tất cả đều phát triển theo hướng tốt.

Tần Nhu chuyển bé tới điều trị ở bệnh viện tốt nhất, bệnh của bé cũng có chuyển biến tốt đẹp.

Hơn nữa đứa bé cũng biết mẹ mình là ai, càng thêm vui vẻ.

Nhưng có một điểm không tốt đó là, đôi khi Mạc Du quá lạnh nhạt, làm bé có chút sợ cô ấ, ngược lại càng bám Tần Nhu hơn, cũng làm người nào đó thật ghen.

Ngày tháng trôi qua, Mạc Vân Quả vẫn luôn kiên trì rèn luyện, ừm..... Co bụng tám múi có bốn múi!

Sau đó Mạc Du mới nhớ ra một ít việc, cô ấy đang nhận ra tâm ý của mình, còn về Tần Nhu, trong quá trình Mạc Du không ngừng khuyên nhủ cũng chậm rãi cởi bỏ được khúc mắc của mình.

Tất cả đều phát triển theo hướng tốt, Mạc Du cùng Tần Nhu thương lượng một chút, tính toán cử hành hôn lễ.

Hôn lễ rất nhiều công việc làm hai người vội túi bụi, cũng ngay lúc này, Mạc Vân Quả cuối cùng cũng luyện ra cơ bụng tám múi.

Cái này cũng có nghĩa là cô sắp rời khỏi thế giới này.

Mạc Du đã không còn yêu cầu cô cái gì, cho nên luyện ra cơ bụng tám múi chính là nhiệm vụ mấu chốt.

Mạc Vân Quả biết, sau khi mình rời khỏi thế giới này, nguyên chủ cũng không về được.

Trước khi cô bám vào thân thể này, nguyên chủ cũng đã tử vong.

Sau khi sắp rời đi, Mạc Vân Quả viết một phong thư đặt ở trong phòng.

Sau khi cô viết xong, Mạc Vân Quả tìm một cái núi sâu rừng già, lặng lẽ rời khỏi thế giới này.

Chờ đến Mạc Du phát hiện ra bức thư kia, cũng chỉ sẽ cho rằng cô ra ngoài du lịch đi.

Chỉ nhưng một chuyến du lịch này, có khả năng là vĩnh viễn.

Ở thời điểm Mạc Vân Quả thoát ly thế giới, phòng phát sóng trực tiếp một mảnh vui mừng, tiểu Quả Quả nhà mình vậy mà không cần bọn họ nhắc nhở làm ra hành động nhân tính hóa như vậy, quả thật đáng mừng có được hay không!

Mà ở một tình huống khác gần như hoang vu, Diệp Hành cùng một người đàn ông nhìn một màn này, khóe miệng đầu là tươi cười vui mừng.

Tiểu Quả Quả của bọn họ, cuối cùng cũng chậm rãi trưởng thành.....

Nếu là Mạc Vân Quả ở đây, cô nhất định có thể nhận ra, người đàn ông này chính là Hiên Viên Mặc, mà tên thật của anh, cũng có tên giống tên Hiên Viên Mặc này, chỉ khác một chữ mà thôi.

Hiên Viên Tu, là tên thật của anh, chỉ đáng tiếc là, Mạc Vân Quả đến bây giờ, vẫn như cũ không nhớ ra tên của anh.

“Những tên đó gia hỏa lại không thành thật.” Diệp Hành nói với Hiên Viên Tu.

“Ừm.” Hiên Viên Tu sắc mặt vẫn như cũ tái nhợt, ngược lại đôi môi lại đỏ hồng có chút không hợp.

“Thân Thân trưởng thành.” Hiên Viên Tu vươn tay, giống như muốn đụng vào Mạc Vân Quả, lại chỉ có thể sờ đến một mảnh không khí.

Diệp Hành than nhẹ một hơi nói: “Đúng vậy, trưởng thành.”

“Phòng phát sóng trực tiếp hẳn là sắp lên tới cấp mười.” Hiên Viên Tu nói như thế.

Diệp Hành nghĩ nghĩ nói: “Ừm, qua vài thế giới nữa là có thể thăng cấp.”

“Đến lúc đó.....” Hiên Viên Tu nói tới đây tạm dừng một chút.

“Đến lúc đó, tiểu Quả Quả phòng phát sóng trực tiếp nhất định sẽ bại lộ trước mặt những chấp pháp giả đó.” Diệp Hành nói tiếp, “Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Hiên Viên Tu không trả lời Diệp Hành, chỉ đem tay duỗi thêm về phía trước, giống như vậy, anh có thể gần Thân Thân thêm một chút.....

Edit: Chúc tất cả phái nữ ngày 20/10 vui vẻ hạnh phúc, phúc lợi ngày hôm nay full luôn thế giới này. ｡●●｡

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 733: Số liệu đáng yêu như vậy, sao có thể hủy diệt nó

Edit: Linhlady

Ngày tháng phát sóng trực tiếp luôn trôi qua rất nhanh, phòng phát sóng trực tiếp vừa bận rộn vừa khôi hài, trong bất tri bất giác thời gian đã trôi qua.

Trong không gian u ám, Mạc Vân Quả chọc bụng Đoàn Tử, khóe miệng có ý cười nhàn nhạt.

Nụ cười thật nhạt, nhưng nó thật sự tồn tại.

Đoàn Tử nương theo tay của Mạc Vân Quả cũng chọc bụng nhỏ của mình nói: “Ký chủ, có khả năng tiếp tục phát sóng trực tiếp không?”

Mạc Vân Quả buông buông tay ra, nghĩ nghĩ nói: “Có thể.”

Đoàn Tử cười đến nheo đôi mắt lại, ký chủ nhà mình tuyệt đối là người cần mẫn nhất ~

Mạc Vân Quả cũng sớm quen việc Đoàn Tử truy vấn tổng, trước kia cô còn cảm thấy có chút choáng váng, hiện tại cô cũng không thấy cảm giác gì.

Mạc Vân Quả bị một đợt lại một đợt số liệu đánh thức, cô còn chưa kịp hiểu tình huống hiện tại, đã có cảm giác càng ngày càng nhiều số liệu chui vào đầu, khiến cô có chút phản ứng không kịp.

Lúc này, hệ thống.....

“A a a! Hệ thống lại hỏng mất hả!”

“Hệ thống rác rưởi! Hỏng lúc nào không hỏng lại hỏng ngay lúc này!”

“Vì sao hệ thống lại hỏng, chẳng lẽ không có nổi mẫu số sao?”

“Hu hu hu..... Đừng nói nữa, ta hiện tại đã thương tâm không thể tự kìm chế.”

Mạc Vân Quả tiếp thu tới rất nhiều số liệu “Khóc chút chút”, cô có chút mộng bức, cho nên lúc này cuối cùng cô biến thành thể loại gì?

Đoàn Tử đứng lúc đem bối cảnh chuyện xưa truyền cho Mạc Vân Quả, sau tiếp thu xong bối cảnh Mạc Vân Quả tỏ vẻ: Vẫn là hệ thống biết chơi.

Lúc này, Mạc Vân Quả không xuyên thành thực vật, cũng không xuyên thành động vật, đương nhiên, càng không thể là con người.

Cô xuyên thành trung tâm xử lý số liệu, đúng vậy, không sai, tục xưng là internet.

Càng có ý tứ hơn đó là, cô xuyên thành hệ thống trung tâm xử lý số liệu, hơn nữa trước mắt sở hữu số liệu xử lý đều dựa vào đại não của cô vận hành.

Cô mới xuyên qua đến thế giới này, đã bị số liệu khổng lồ công kích, lúc này mới làm cho hệ thống tạm thời tê liệt.

Đương nhiên, nguyên nhân khiến có mộ lượng số liệu không ngừng đưa hiện ủa vào trung tâm đại não của cô đó là minh tinh đang hót ở thế giới này công bố yêu đương!

Trong lúc nhất thời, các thiếu nữ rống to trên hệ thống, thậm chí có một số người tự nhận mình bị mang “Nón xanh”.

Các thiếu nữ ở yềng hệ thống bắt đầu tìm chân tướng, đồng thời gào đủ các loại khóc chút chút.

Quá nhiều số liệu ủa vào đầu Mạc Vân Quả, thiếu chút nữa khiến cô hồng mắt.

Cũng may ngay lúc này, những số liệu ngoại giới trình được phía bên ngoài xử lý bớt, lúc này mới giảm bớt áp lực cho cô.

Mạc Vân Quả cùng trình tự sắp xếp cùng nhau xử lý qua, lúc này mới khiến hệ thống mới bị tê liệt bắt đầu vận hành lại

Thế nhưng câu “Khóc chút chút” của các thiếu nữ lại không ít chút nào, nếu những số liệu kia có thể biến thành nước mắt mà nói, Mạc Vân Quả tin tưởng hiện tại cô sẽ chìm trong đại dương mê mông.

“Hệ thống thật biết chơi, lần này tiểu Quả Quả thế mà lại biến thành trung tâm xử lý số liệu!”

“Đối với hệ thống, ta cũng chịu phục!”

“Hu hu hu..... Chẳng lẽ chỉ có ta nghĩ nam thần cũng cho ta đội nón xanh sao?”

“Phốc, lâu trên người có thể khóc chút chút cùng các thiếu nữ ở thế giới này”

“\ (∇) / cho nên nhiệm vụ lần này lại là cái gì đây?”

“Ta cũng thật tò mò!”

Đoàn Tử nhìn đến bình luận này, lập tức tung nhiệm vụ.

“Đinh! Nhiệm vụ bản vị diện: Internet an toàn, bắt đầu từ ta.”

Mạc Vân Quả:.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 734

Edit: Linhlady

“Cho nên nhiệm vụ của hệ thống là muốn tiểu Quả Quả làm người bảo vệ internet sao?”

“Không không không, hẳn là vệ sĩ internet siêu cấp mới đúng.”

“\ (▽ \) / cái này đơn giản á, đem một ít thứ không tốt che chắn đi không phải là được rồi sao?”

“Lầu trên nói thật nhẹ nhàng, nếu như tiểu Quả Quả làm như vậy, khẳng định sẽ bị nghi ngờ về những trình tự vượt cấp đó?”

“Đúng vậy, không thể vô duyên vô cớ bắt bớ đồ của người ta!”

“Vậy tiểu Quả Quả nên làm cái gì bây giờ?”

“Hắc! Gấp cái gì! Trước tiên quan sát đã! Nhìn xem thế giới này có cái gì thú vị không ~”

“Đúng vậy đúng vậy ~ để chúng ta đáng khinh một chút, hắc hắc hắc (mắt lé cười)”

“Ta chỉ lẳng lặng nhìn tiểu Quả Quả nhà ta bị bao phủ ở trong biển số liệu~”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả lúc này đang xử lý đồng số liệu khổng lồ, trong biển số liệu kia, lại ra làm mấy loại.

Một loại là thời sự chính trị, loại này số liệu lưu trữ cực kỳ nhỏ bé, gần như có thể xem nhẹ.

Một loại là các loại “Khóc chít chít”, đồng số liệu này đúng là không ít, trên cơ bản chiếm cứ số liệu lưu trữ khổng lồ.

Còn có một đám quần chúng ăn dưa, một ít thì cọ nhiệt độ, đương nhiên, cũng không ít người xem náo nhiệt không sợ xảy ra việc lớn, tóm lại là cực kỳ náo nhiệt.

Mạc Vân Quả nhìn một chút, khoảng cách từ lúc mình tỉnh thần tượng công bố yêu đương với khi cô đi vào thế giới này đã là năm tiếng, nhưng nhiệt độ không hề giảm xuống, thật chí có dấu hiệu nóng lên.

Tóm lại, trên hệ thống một mảng náo nhiệt, mọi người đều giai lưu “Hữu hảo”.

Mạc Vân Quả yên lặng xử lý số liệu, không cho những người khác bắt được cơ hội.

Nói tới đây, ngay vừa rồi, cô cảm nhận được có một số liệu cường thế muốn xâm nhập, nghĩ đến có lẽ là hacker linh tinh.

Số liệu kia cực kỳ mạnh mẽ, trực tiếp hướng tới trung tâm của cô, cũng may cô phản ứng nhanh, tăng thêm một tầng phòng hộ cho mình, lúc này mới ngăn chặn được đám số liệu muốn tấn công mình.

Mạc Vân Quả nhìn chỗ đám số liệu muốn xâm nhập, thì ra là bên mảng thời sự chính trị.

Mạc Vân Quả suy nghĩ một chút, chẳng lẽ là hacker thừa dịp hiện tại hỗn loạn, muốn đi quấy rối bên mảng thời sự chính trị kia?

Hacker xem ra cũng thông minh, biết chọn ngay lúc đang hỗn loạn rồi ren này chọc phá.

Mạc Vân Quả đánh lui đám số liệu kia, lại gặp phải một đám số liệu khác công kích, có ba cái là hướng tới mảng thời sự, còn một cái pà hướng tới đề tài đang hot hiện tại.

Đám số liệu kia có điểm hơi lạ, tới mau đi cũng mau, như muốn kiểm chứng cái gì đó.

Lúc này, ở một căn phòng xa hoa, một thiếu nữ khóc đỏ đôi mắt, trong tay gõ máy tính, nói thẫn nói: “Hệ thống đáng chết, lại không thể phá tường lửa, hu hu hu..... Ông xã của tôi.....”

Cô gái khóc cực kỳ thương tâm, giống như mất đi thứ gì cực kì quan trọng, đột nhiên hôm nay hệ thống xuất hiện “Động đất” nói về tin của vị kia.

Cảnh tượng như vậy ở thế giới này mỗi cái góc đều xảy ra, không ít nữ sinh hồng hốc mắt, như mất đi toàn bộ thế giới.

Các cô ấy tuy rằng khóc tới nổi đôi mắt sưng đỏ, nhưng động tác trong tay lại là không hề dừng lại.

Ở trên hệ thống lại phát ra tin tức, rồi lại nhanh chóng bị một loạt số liệu lớn bao phủ.

Nhưng này chút nào không thể làm bọn họ từ bỏ, bọn họ muốn để hẳn thấy, thấy tâm ý của bọn họ, thấy nỗ lực của bọn họ, thấy bọn họ “Yêu” hẳn thế nào.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 735

Edit: Linhlady

Nhiệt độ trên hệ thống không ngừng tăng lên, số liệu chạy về phía Mạc Vân Quả cũng càng ngày càng nhiều.

Chi dù có thêm sự trợ giúp, Mạc Vân Quả cũng không khỏi có chút mệt mỏi.

Loại mệt mỏi này không chỉ tính trên mặt số lượng phải xử lý, mà còn mệt trong lòng.

Một đồng số liệu “Khóc chít chít” đổ ập về phía cô, khiến cô không một lần nghi ngờ không biết có phải mình đã xuyên tới một quốc gia “Khóc chít chít” hay không.

Mặc kệ nói như thế nào, đồng số liệu này được Mạc Vân Quả đặt sang một bên, sau đó tùy ý để bó tràn vào, sau đó cô chú ý tới mảng thời sự chính trị bên kia.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã có bốn lần công kích, những hacker đó cuối cùng nghĩ thế nào đây?

Quốc gia này sẽ để những tài liệu cơ mật ở trên hệ thống sao? Đây không phải là tự mình tìm việc sao?

Như vậy mục đích của hacker là gì?

Mạc Vân Quả mình lướt qua những thông tin chính trên mảng thời sự chính trị, có chúc mừng quốc gia thành công phóng tên lửa, cũng có thông tin chúc mừng khi hợp tác cùng các quốc gia khác.

Bên dưới bảng tin có khoảng một trăm hình luận, trong đó còn có một số phần tử hải ngoại chửi bới.

Đơn giản như vậy vừa thấy, hệ thống này thật sự nhạt nhẽo, không có truyện cười gì, chỉ có trầ thuật sự thật, cũng không có cộ nhiệt, chỉ mỗi ngày công bố một chút thành tựu quốc gia đạt được.

Ngữ khí việc công xử theo phép công, bất cận nhân tình, đây có lẽ là ký do khiến những người trẻ tuổi không thích đi?

Mạc Vân Quả âm thầm suy đoán, còn cùng phòng phát sóng trực tiếp giao lưu, suy nghĩ của cô lại càng được khẳng định thêm.

Một khi đã như vậy, vì sao những hacker đó còn muốn tấn công hệ thống?

“Tiểu Quả Quả, muốn biết cái này còn ca việc không đơn giản sao? Tiếp theo chờ khi có hacker tấn vào, người buông lỏng một chút, để hắ tấn công vào, xem hắ muốn làm cái gì.”

“Đúng vậy á! Phương pháp này của lầ trên chuẩn cmnr!”

“Nhưng mà nói như vậy, có phải không tốt lắm hay không?”

“Cái này có cái gì không tốt? Dù sao mọi người đều tò mò á ~”

“Đúng vậy đúng vậy!”

“Tiểu Quả Quả không cần lo lắng, người chỉ cần nghiêm khắc theo dõi số liệu lưu động kia là được, bằng bản lĩnh của tiểu Quả Quả, chắc hắ không xảy ra sai lầm gì.”

“Tiểu Quả Quả nếu như lo lắng, ta có thể cho người một hệ thống trú năng phụ trợ người ~”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, ở phòng phát sóng trực tiếp nói: “Không cần, ta có thể.”

Nếu muốn biết rõ những hacker đó đến tột cùng muốn làm cái gì, đương nhiên phải cho bọn họ một chút m ấ.

Mạc Vân Quả mới nghĩ như vậy, liền cảm giác được một số liệu khác thường lưu động.

Mạc Vân Quả vội vàng đem số liệu khác đề sang một bên, sau đó thấy một cỗ số liệu lưu động bất thường trộn lẫn với rất nhiều số liệu không quan trọng khác, thành công tại một chuỗi số liệu giả len lỏi vào.

Số liệu bất thường kia không chút do dự, trực tiếp hướng tới một chỗ tên là “Thời sự quốc gia” mà đi, xét theo trình độ thuần thực này, chắc hẳn đã làm không ít lần.

Mạc Vân Quả thật cẩn thận giữ gìn internet, không cho những trình tự này phát hiện ra dị thường, đồng thời còn muốn bảo đảm không cho số liệu khác oanh động.

Nhưng số liệu kia tới mau, đi cũng mau.

Toàn bộ quá trình, thời gian cũng không đến một phút.

Mạc Vân Quả dám xác định, đám số liệu này không phải bị đánh lui, như vậy đó là do nó chủ động lưu ra ngoài, nhưng mà, nó có làm cái gì sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 736

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả thuận thế đi tới mảng hệ thống “Thời sự quốc gia”, nội dung trên hệ thống cũng không có gì thay đổi, phía dưới bình luận dường như thiếu một ít, đương nhiên, cũng có một ít IP ở nước ngoài nhảy nhót.

Đương nhiên những chuyện đó không có quan hệ gì, Mạc Vân Quả cũng không quản nó.

“Vái này đã xong rồi?”

“Ta đi! Nhanh như vậy? Cái tên hacker kia đến tột cùng muốn làm cái gì?”

“Phốc, ta chỉ nghĩ nói, rải nước tiểu cũng không có nhanh như vậy đi!”

“Cho nên, hắn chỉ là muốn nhìn xem bản thân có thể phá hệ thống hay không sao?”

“Không không không, nếu chỉ là một hai cái không nói, cũng có thể có loại khả năng này, nhưng nếu ta không nhớ nhầm, đây là lần thứ năm đi? Sự tình không đơn giản như vậy.”

“Tiểu Quả Quả, người nhìn kỹ một chút, có thể phát hiện cái gì dị thường không.”

Mạc Vân Quả đi đầu ra số liệu lưu trữ trên hệ thống của mảng này, sau đó lại cùng số liệu hiện tại so sánh, ngay lập tức phát hiện khác thường.

Trong số liệu hiện tại có một số thay đổi nhỏ, nhỏ tới mức ở đám số liệu lưu trữ ở đây hoàn toàn không thấy nó.

Nhưng Mạc Vân Quả biết, loại đồ vật mang tên số liệu này, chẳng sợ chỉ cải biến một chữ cái, đâu có khả năng phát sinh biến hóa long trời lở

đất.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua cái hệ thống của Weibo, có một cái tên là 《hoa hồng số 5 lên không thất bại, đám nhân viên nghiên cứu tỏ vẻ tiếc hận》.

Đây là một cái tên đơn giản nhưng mà xem xét về trình bày và phân tích văn chương, danh từ chuyên nghiệp khiến cho hai mắt người xem muốn say xe, thật sự là làm người khác không nhắc lên nửa điểm hứng thú.

Mạc Vân Quả lại tìm được bộ phận bị bóp méo, so sánh một chút, phát hiện số liệu kia xông tới, chỉ vì muốn thay đổi một chữ.....

Đúng vậy, chỉ là một chữ.

“Đối với lần thất bại này, nên người phụ trách hạng mục tỏ vẻ đau kịch liệt tiếc hận, đồng thời bảo đảm tiếp thu dạy dỗ, sẽ không để sai lầm tái diễn.”

Vốn dĩ nội dung của nó là như vậy, sau khi bị cải biến lại trở thành như vậy.....

“Đối với lần thất bại này, nên người phụ trách hạng mục tỏ vẻ đau kịch liệt tiếc hận, đồng thời bảo đảm tiếp nhận dạy dỗ, không cho sai lầm tái diễn.”

Cái này nhìn qua khôn có thay đổi cái gì xấu, nhưng cái này lại biểu hiện chủ nhân của bài viết không nghiêm cẩn cùng không để bụng.

Tiếp thu dạy dỗ là tiêu chuẩn phối hợp, còn tiếp nhận, lại khiến người khác không sờ được đầu óc.

Nhưng số liệu bất thường kia xuyên qua tầng tầng bảo hộ, chỉ vì sửa một chỗ này?

Mạc Vân Quả tỏ vẻ, cũng không là ai.

Mạc Vân Quả lại nhìn một chút, ở dưới phần bình luận, đại đa số bộ phận đều thích nghe ngóng phản hồi lại, ví dụ như:

“Hi hi hi, không biết vì sao, thấy thất bại, đột nhiên có chút vui vẻ.”

“Thành công nhiều lần như vậy, thất bại một lần liền thành chuyện hiếm lạ, ha ha ha!”

“ㄟ (▽) ㄟ quốc gia của ta chính là cường đại như vậy
23333333333”

Đương nhiên, ở trong số bình luận ở đây, cũng không thiếu một số bình luận không hài hòa.

“A..... Kỹ thuật của lỗ quốc đang trên đường xống sườn núi.”

“Ai, không được, cái này không được.....”

Mạc Vân Quả nhìn một chút, đại đa số bình luận IP đều ở hải ngoại, đương nhiên, cũng có IP đến từ quốc nội, nhưng thật sự là số rất ít.

Mạc Vân Quả suy nghĩ một chút, vẫn là đem “Mức” đổi thành “Hút”.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng xa hoa ở chỗ quốc, vài người vây quanh một chỗ, ánh mắt lập lòe, bọn họ hưng phấn nhìn màn hình máy tính.

Chỉ thấy ở trên màn hình máy tính là một tên tiếng Anh, thành lĩnh chính là 《hoa hồng số 5 lên không thất bại, đám nhân viên nghiên cứu tỏ vẻ tiếc hận》 áng văn chương này là bản tiếng Anh, phía dưới còn chụp hình bản tiếng Trung, chỉ cắt ra một đoạn, đó là câu bị hacker bóp méo kia.

Sau đó này nhóm người này đem bài văn phát tán lên mạng, mấy người nhìn nhau cười, có loại đáng kinh nói không nên lời.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 737

Edit: Linhlady

Bởi vì từng đặc thù của thế giới này, Mạc Vân Quả không có cách nào tiến hành giấc ngủ, cho nên ở thế giới này, phòng phát sóng trực tiếp cũng xuất phát ở trạng thái không thể đóng cửa.

Đám người ở phòng phát sóng luôn không chịu ng ấ yên, sôi nổi ở phòng phát sóng trực tiếp vẫy tay với Mạc Vân Quả.

“Tiểu Quả Quả, nếu không chúng ta đuổi theo đám số liệu bất thường kia xem nó muốn làm cái gì?”

“Đúng vậy đúng vậy, dù sao bên này cũng không có chuyện gì.”

“Tiểu Quả Quả, đi xem đi! Đám số liệu kia chơi lớn như vậy, chỉ vì bóp méo một chữ?”

“Ta thật sự rất tò mò bọn họ muốn làm cái gì nha! ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ”

“Tiểu Quả Quả, tới tới tới, làm sự tình làm lên!”

Mạc Vân Quả:.....

“Đám số liệu kia đã không tìm thấy tông tích.” Mạc Vân Quả ở phòng phát sóng trực tiếp nói, vừa r ấ không có tâm đuổi theo tới cùng, hiện tại khẳng định bị bao phủ tròn biến số liệu, bây giờ muốn tìm, chỉ sợ rất khó.

“Cái này không phải là vấn đề!”

“Đinh! Người sử dụng li ền thích ăn số liệu đánh thưởng một mảng số liệu truy tung tích.”

“Tiểu Quả Quả, người chỉ cần đem nó vừa đặt vào chỗ số liệu bất thường bố sẽ truy ra tung tích của mẫu số liệu bất thường kia.”

“L ầu trên 6666666666”

“Song kích 666, đừng có ngừng!”

“Lợi hại nha đại thần của ta! (ôm lấy chân cọ cọ)”

“L ầu trên ngưng ngừng, ta không có chân ~”

Mạc Vân Quả thấy những lời này, đem số liệu truy tung từ trong không gian hệ thống lấy ra, sau đó bỏ vào trong chỗ số liệu bị bóp méo.

Gần như là đồng thời, số liệu truy tung đã truy ra được nơi của số liệu bất thường kia.

Mạc Vân Quả phân một bộ phận nhỏ số liệu theo đi, một bộ phận nhỏ này tương đương một bàn tay.

Số liệu này truy đuổi tới biên cảnh, trực tiếp tới một quốc gia khác.

Mạc Vân Quả cực kỳ cẩn thận, nếu như bị những người khác phát hiện cô dị thường thì không ổn.

Cũng may có số liệu truy tung che đậy, Mạc Vân Quả nhanh chóng tìm ra nơi số liệu bất thường phát ra.

Lúc này ở M quốc trên mạng xã hội, không ít người thấy được vài văn kia.

Khác với người trong nước tán thưởng hoặc là trêu chọc, dưới tình huống có người có tâm dẫn dắt dư luận, điểm chú ý của bọn họ sẽ đặt lên vị trí chữ bị sai kia, hoặc là nói, ở chỗ chữ không thỏa đáng kia.

Z quốc từ trước đến nay nghiêm cẩn, loại tình huống sai chữ sẽ không xảy ra trên hệ thống chính phủ, nhưng sự thật lại xuất hiện, như vậy trong đó có thâm ý, nhưng cũng có một số người có ý tốt cân nhắc lại.

Vì thế các loại nhiễu động mở rộng khi bình luận liên tục xuất hiện ở khu bình luận.

“Z quốc đây là thất bại sợ r ấi sao? Ngay cả lời nói cũng không nói.”

“Ha ha ha! Thất bại một lần liên sợ, tấi tấ ~ người trong nước Z a!”

“Tôi lại thấy đây chỉ là sai lần nhỏ thôi?”

“Sai lần nhỏ nhỏ? Làm một người trong nước S, chỉ học qua một chút tiếng Trung, tôi xưng biết là tiếp thu dạy dỗ được không!”

“Từ từ! Ta trèo tường ra ngoài nhìn xem!”

“L ần trên không cần đi, ta đã sớm trèo tường ra ngoài xem qua, bài văn bên kia đã sớm bị đổi r ấi, người trong nước Z giả hoạt!”

“Tôi muốn nhìn xem lần này nước Z tẩy trắng như thế nào!”

“Tôi là người trong nước Z, tôi cảm thấy chuyện này khẳng định là có hiểu lần gì!”

“Nha! Giữ gìn ai mà chả không nói?”

“Tôi cảm thấy, trước khi chuyện này chưa được làm rõ, vẫn không cần vội kết luận.”

“Cái mày còn cần định luận? Đây không phải chuyện rõ như ban ngày sao?”

“Tôi thấy nước Z nên đổi một biên tập khá đi, tiếng Trung cũng nói không xong (ngón giữa khinh bỉ)”

“Rác rưởi!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 738

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả theo số liệu đương nhiên cũng sẽ thấy được các bình luận này, đa số là khinh bỉ, còn có không ít câu chửi bới.

Ngẫu nhiên có một hai người đứng ra nói lý lẽ, nhưng sau đó sẽ đổi vì bị đám đông công kích.

Xem ra, sức chiến đấu của cư dân mạng của các quốc gia khác cũng hình hãn không kém.

“Tôi nghĩ tôi biết mục đích của bọn họ.”

“Chắc, tôi cũng biết, nhưng tôi chỉ muốn nói, loại thủ đoạn này không khỏi có chút bỉ ổi đi?”

“Cũng phải! Dùng loại phương pháp này chửi bới người quốc gia khác, quá TM bỉ ổi!”

“Có bản lĩnh giáp mặt đối a! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)ㄎ ”

“Thật ra nếu chuyện này suy nghĩ sâu xa hơn, ảnh hưởng rất lớn đến quan hệ người dân hai nước.”

“Lầu trên nói như thế nào?”

“Các người ngừng lại xem, một quốc gia biết tình huống của một quốc gia khác, có phải đa số là lấy ngu ồn từ truyền thông đưa tin không, xem đoạn văn này, tuy rằng đọc qua sẽ nghĩ chính phủ không có ý gì, nhưng cái loại cảm giác cam chịu này khiến cho người ở quốc gia này khinh bỉ quốc gia khác.”

“Hơn nữa trong đó có người lèo lái dư luận, người ở đây khẳng định sẽ không có ấn tượng tốt với người ở quốc gia đó, ấn tượng không

tốt, bất kể chuyện gì cũng có thể xảy ra không phải sao?”

“Bói thật có lý.”

“Vậy tiểu Quả Quả hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?”

Mạc Vân Quả suy nghĩ một chút, trực tiếp đem chứng cứ “Thời sự quốc gia” vị bóp méo sửa lại, sau đó dùng phưn thức nặc danh trực tiếp bình luận.

Sau đó, bài viết này liền oanh tạc.

“Ai tới nói cho tôi, vừa rồi vị nặc danh kia tung ảnh kia lên có phải sự thật không?”

“Tôi xem qua, số liệu gì đó, không có dấu vết PS, chắc hẳn là thật sự.”

“Tuy rằng tôi xem không hiểu lắm, nhưng mà..... Hình như tôi đã biết chuyện gì không nên biết rồi.”

“Cho nên, là có hacker cố ý công kích hệ thống của bọn họ, sau đó bóp méo sự thật?”

“Nếu thật là như vậy, tôi chỉ muốn nói, tên hacker này thật nhảm chán.....”

“ㄚ (ノ ▽ ノ) ㄥ tôi cũng cảm thấy như vậy, hacker nhảm chán.”

“Ha ha! Vì sao ta cảm thấy tên hacker này xuẩn manh xuẩn manh? Hẳn có phải học tiếng Trung không tốt hay không, sau đó vì bản thân hẳn là một người mắc triệu chứng ám ảnh cưỡng chế, cho nên mới sửa lại một chữ?”

“Ha ha ha ha! Lần trên nói có lý 233333333”

Đám người bình luận bắt đầu não động, chứng cứ chối lợi chứng thực tên hacker này đến từ nước M lại không có ai để ý tới.

Hoặc là có người chú ý tới, nhưng nhanh chóng bị các bình luận mới đẩy xuống dưới.

Còn có người ở phía dưới bình luận official weibo của nước M cũng là xuẩn manh xuẩn manh, thế nhưng ở ngay lúc này lại đăng lại bài viết của người khác.

Đây là một màn hài hòa cỡ nào, nhưng không ai trong số bọn họ xin lỗi vì đã chửi bới nước Z, thật giống như vừa rồi bọn họ cái gì cũng không nói qua vậy.

Bọn họ đem ác ý tới, nhiều người còn không rõ thực hư bình luận theo, tạo ra một trận phong ba nho nhỏ.

Đây mới là kết quả mà đám người kia mong muốn, ở trong cuộc sống thường ngày, dần dần thu hoạch hảo cảm với nước Z, sau đó một khốc quyết định gì, tuyệt đối sẽ không đem nước Z gộp vào trong đó.

Đây là mục đích của bọn họ, hơn nữa, bọn họ thành công.

Chuyện ngoài ý muốn duy nhất đó là, có người tìm ra được chứng cứ hacker xâm nhập, bọn họ cũng muốn truy ra người nặc danh kia, nhưng đáng tiếc không tra ra được chút manh mối nào.

Bọn họ cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, đã có người giúp bọn hắn là chuyện bọn hắn muốn, không phải sao?

Dù sao hứng đi hiện tại cũng trong mong muốn của bọn họ.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 739

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả không biết người nước M dụng tâm hiểm ác, sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, cố quay lại quốc ga của mình, tiếp tục sắp xếp lại dữ liệu.

Thật ra phần lớn thời gian cô cũng không cần làm việc này.

Trình tự sẽ tự động vận chuyển, trừ khi gặp tình huống đặc biệt, lúc đó cô mới phải tự thân vận động sắp xếp lại dữ liệu.

Trên mạng không có lúc nào là không có tình huống xuất sắc, chẳng sợ hôm nay không có náo nhiệt, ngày mai ngày mai lại sẽ có trận náo nhiệt mới.

Quần chúng ăn dưa sớm đã quen với tình huống như vậy, ừm, bọn họ yên lặng nhìn tất cả trên mạng, có đôi khi sẽ trộn lẫn trong đó, nhưng đại đa số tình huống bọn họ chỉ chọn làm người đứng xem.

Không nghĩ tới, có đôi khi trầm mặc bằng quan như vậy, đó lại là một phương thức cam chịu.

Mạc Vân Quả tiếp thu rất nhiều tin tức, tin tức trên mạng cực kỳ phức tạp, ít nhất ở trong mắt Mạc Vân Quả, nơi này thiên kỳ bách quái[1], việc lạ gì cũng có.

[1] Thiên kì bách quái: những thứ kỳ lạ và quái gở

Mạc Vân Quả tiếp nhận những thông tin này, đồng thời cũng tiến hành tự hoàn thiện bản thân.

Đám người trong phòng phát sóng trực tiếp vẫn luôn kêu to làm sự tình, trong thế giới internet này không có bất kì cái gì gọi là tị nạnh tư, bọn họ có

thể thông qua Mạc Vân Quả nhìn thấy được thiện lương cùng ghê tởm của thế giới này.

Trên mạng thiên biến vạn hóa, loại đồ vật mang tên số liệu này lại càng biến hóa không ngừng.

Mạc Vân Quả mới đến một ngày, đã gặp rất nhiều hacker công kích, tuy rằng đầu bị cô chặn đi trở về, nhưng lại cảm giác bị công kích này một chút cũng không tốt.

Nghĩ tới nghĩ lui, Mạc Vân Quả tự tạo cho mình một bức tường lửa, trong lúc những trình tự vượt qua mà cô không biết, cái tường lửa được cô tạo ra này được xem như đỉnh núi.

Sau khi gia cố tường lửa, những công kích đi đã giảm đi tất nhiên, hoặc có thể nói, công kích có thể khiến cô khó chịu đã giảm đi rất nhiều.

“Tiểu Quả Quả, người nói người làm một số liệu xử lý, không để đi đâu, thật nhàm chán ~”

“Đúng vậy đúng vậy ~ chúng ta có thể treo tường ra ngoại quốc nhìn xem ~”

“Hắc hắc, để cho chúng ta xem thế giới ngoài kia có bất quái gì không!”

“ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ có cây có trai đẹp? Ta muốn chụp lại màn hình 2333333333”

“Có cây chị gái xinh đẹp ~ ta muốn chụp lại màn hình 2333333333”

“Không có, cái tiếp theo!”

“ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ tiểu ca ca, không cần luôn luôn buồn ở nơi đó, đi ra ngoài đi dạo, thế giới bên ngoài cũng rất tốt đẹp.”

“Sao sao hả tiểu Quả Quả ~ (làm nũng lặn lộn ~)”

“Đi sao đi mà ~ chúng ta đi tiêu dao sung sướng nha ~ (mắt lé cười)”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả nhìn một chút tỉ lệ độ nhiệm vụ, thế nhưng đã tới 50% rồi, cái tốc độ này, ừm..... Quả thật quá nhanh!

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp một đống kêu gào, nghe theo quan niệm “Tôi là một chủ kênh”, Mạc Vân Quả quyết định thỏa mãn nguyện vọng của bọn họ.

Vì thế, một số liệu bất thường lưu lạc khắp network platform, cũng may không có tạo thành thương tổn gì, cũng không oanh động chút nào.

Phòng phát sóng trực tiếp người đi theo Mạc Vân Quả chứng kiến đủ loại trên thế giới, cảnh đẹp, mỹ thực, soái ca, mỹ nữ, manh sủng.....

Có thể nói, trải qua quá nhiều thế giới, đây là lần đầu tiên Mạc Vân Quả có thể cảm nhận trọn vẹn một thế giới.

Từ phong thổ đến địa chất địa mạo, từ giải trí bát quái đến quân sự chính trị, tóm lại, cô cùng phòng phát sóng trực tiếp, lãnh hội xã hội hiện đại xuất sắc, cho dù là lấy hình thức số liệu, chẳng sợ chỉ có thể nhìn xem.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 740

Edit: Linhlady

Cứ như vậy, một tháng trôi qua, Mạc Vân Quả không sai biệt lắm đi theo phòng phát sóng trực tiếp xem xong những thứ có thể xem.

Mà ngay trong ngày này, thành lĩnh số liệu nổ mạnh bởi một cuộc trình diễn.

Mạc Vân Quả vội vàng đi xem tình huống, phát hiện lúc này hệ tương không phải do những nghệ sĩ đang hot, mà là do một tổ chức hacker gây nên.

Cái tổ chức này lấy tên là “K”, lấy một kí tự trong tên “King”.

K là một tổ chức thích làm sự tình, chính là công kích các công ty hoặc là cục hồ sơ quốc gia, sau đó lại lấy giá cao bán cho những cái đó công ty hoặc quốc gia đối thủ cạnh tranh.

Cái tổ chức nào có tên họ rõ ràng, nhưng bọn hắn cho tới nay chỉ hoạt động ở nước ngoài, ít khi công kích trong nước.

Nhưng lúc này không biết từ lý do gì, tổ chức này lại đi công kích các công ty nổi danh trong nước, khiến cho hệ thống một lần nữa hỏng mất.

Đương nhiên, cái này không phải chuyện đáng giận nhất, đáng giận nhất đó là, tuy rằng các công ty bị công kích đã có người chống cự lại, nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

Hơn nữa khi K công kích, cũng không phải lập tức đem toàn bộ hệ thống toàn bộ phá hỏng mất, mà xuất phát từ một chỗ rất nhỏ, cứ bữa giờ lại công kích một lần khiến người ta phát điên.

Hành động của K nhanh chóng khiến quốc gia chú ý, nhanh chóng hạ lệnh cho những người có chuyên môn làm việc, lúc này đại đa số người

dân đầu biết, khiến lòng người hoang mang.

Mà ngay lúc này, mọi người phát hiện, công ty đứng đầu ngành internet thế nhưng không bị công kích, đương nhiên, cũng có khả năng K còn chưa đụng tới đây.

Nhưng vậy người trong công ty tiến hành đi đầu tra, bọn họ phát biểu xác minh, quả thật hệ thống của bọn họ không bị công kích.

Vì thế trong lúc nhất thời, “Hệ thống song kích 666” liền bước lên hot search.

Cùng lúc đó, ở bên trong công ty hệ thống, lãnh đạo đang tiến hành cuộc họp.

“Đi đầu tra ra là chuyện như thế nào chưa?” Vương Trung, giám đốc công ty hệ thống, làm người khiêm tốn, nhưng trên phương diện làm việc, cẩn thận nghiêm túc.

Trương Cùng lắc đầu nói: “Phía dưới trình tự viên bài tra qua, không có phát hiện cái gì dị thường.”

Vương Trung nhíu mày, thấp giọng nói: “Hiện giờ nhiều công ty bị công kích như vậy, mà công ty chúng ta lại không bị công kích, nếu như chuyện này có người rắc tâm lợi dụng, sẽ nghĩ chúng ta sai K tới công kích.”

Trương Cùng cũng nhíu mày, hần do dự mà hỏi: “Những người đó, hẳn là sẽ không ngu ngốc như vậy đi?”

Vương Trung trừng mắt nhìn hần một cái nói: “Cậu nói đi? Có câu nói gọi là bảo sao hay vậy, cậu chỉ rằng trong số những người đó, sẽ có bao nhiêu người hiểu được?”

Trương Cùng suy nghĩ một chút, xác thật có vài phần đạo lý.

“Chúng ta hiện tại cũng nên làm sao bây giờ?” Trương Cùng hỏi.

Vương trung gõ gõ cái bàn nói: “Cậu cùng cấp dưới đi đi đâu tra đi, đi đâu tra rõ rốt cuộc là K không công kích, hay là công kích không thành công.”

Ngay lúc này, Trương Cùng nhận được tin nhắn, bởi vì sợ cấp dưới có chuyện quan trọng, cho nên điện thank cũng không tắt, hơn nữa điện thoại lại để ngay trước mặt, hắn theo bản năng liếc nhìn, lập tức mở to hai mắt.

Vương Trung đương nhiên phát hiện hắn dị thường, nói: “Làm sao vậy?”

“Phía dưới có người báo cáo K công kích hệ thống, nhưng bị phòng ngự của hệ thống chặn trở lại.” Trương Cùng vội vàng nói.

“Chuyện này không có khả năng.” Vương Trung gằn như lập tức phủ định sự thật này.

Trương cùng há miệng thở dốc, muốn cãi lại cái gì đó, nhưng không có nói ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 741

Edit: Linhlady

Đúng vậy, hệ thống phòng ngự của công ty bọn họ ra sao hần sao có thể không rõ, so với công ty khác rõ ràng còn kém xa, nhưng hiện tại so với công ty khác đang sút đầu mẻ trán, mà bọn họ lại đang ở chỗ này mở họp thảo luận công ty vì sao không có bị công kích.....

Trương Cùng cảm thấy thế giới này có chút huyền huyền, nhưng sự thật đang xảy ra ngay trước mắt, không phải do hắn không tin.

Vương Trung mày nhăn càng sâu, trên mặt một mảnh ngưng trọng, không biết suy nghĩ cái gì.

Bên kia, Mạc Vân Quả còn không biết là bởi vì lúc trước cô gia cố tường lửa đã phát huy tác dụng, cô còn nhìn hệ thống lóe lên công kích “Song kích 666” , có thể nói là phi thường xuất sắc.....

Ở bên kia đại dương ở một quốc gia khác, ở một tầng ngầm dưới một tòa kiến trúc xa hoa, trong một căn phòng.

Có mấy người cao to, nhìn từ cổ tới chân, có thể thấy thân thể kia cực kỳ cường tráng.

Chỉ thấy một người tóc vàng nhăn nhó mũi, đôi mắt nhìn người nào đó không ngừng mân mê máy tính nói: “Như thế nào? Còn không công vào được?”

Bị hỏi người kia ngẩng đầu nhìn hắn một cái, ánh mắt âm trầm, “Không có, nhưng tôi phát hiện một đồ vật.”

“Cái gì?” Tóc vàng hỏi.

“Cái gọi là hệ thống này, hình như tự sinh ra ý thức.”

Ngón tay tóc vàng co rút lại, cái ly trong tay hấn cứ thế mà vỡ vụn.

“Cậu là nói.....” Hấn hít hà một hơi, “Trí tuệ nhân tạo?”

“Còn không xác định, nhưng không loại trừ loại khả năng này.” Khi người tóc bạc nói ra câu này, thanh âm đầu đang run rẩy, “Nếu thật là trí tuệ nhân tạo mà nói, chúng ta đây về sau ở Z quốc liệu rất khó nói có tiếng nói.”

Người tóc vàng tự nhiên biết điểm này, đúng là bởi vì biết, cho nên hấn mới càng thêm sợ hãi.

Trí tuệ nhân tạo bọn họ nghiên cứu mấy chục năm, lần này thật vất vả có điểm thành quả, chỉ chờ tài chính đáp ứng là có thể lập tức tiến hành tiếp, không nghĩ tới nước Z luôn bị bọn họ xem thường đã có trí tuệ nhân tạo rồi.

Không, bọn họ không nên có trí tuệ nhân tạo! Tóc vàng nắm chặt nắm tay, ánh mắt âm u.

“Đi tra tra xem trí tuệ nhân tạo này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.” Hấn phân phó nói.

Phía dưới vài người lĩnh mệnh, đi đi đầu tra.

Toàn bộ tầng hầm ngầm chỉ còn lại hai người là hấn cùng tóc bạc.

Tóc bạc bùm bùm ở trên máy tính gõ không ngừng, sau đó hấn ta trầm giọng nói: “Tôi thấy phản ứng của người công ty hệ thống kia, chỉ sợ còn không biết hệ thống đã có tự mình ý thức.”

“Ý của cậu là.....” Trái tim tóc vàng đập bùm bùm, hấn giống như đã phát hiện ra được cái gì đó.

“Ừm, đúng như cái anh đang nghĩ, hệ thống có thể tự chủ sinh ra ý thức, tuy rằng không biết nguyên nhân nào tạo thành, nhưng có thể xác định đó là, nó là trí tuệ nhân tạo duy nhất trên thế giới này!”

Khi tóc bạc nói câu này, trong mắt hiện lên một tia điên cuồng, đó là loại nắm chắc trong tay* đối với trí tuệ nhân tạo.

*Nguyên văn: 志在必得(chí tại tất đắc): mang nghĩa, thắng lợi đã được nắm chắc trong tay.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 742

Edit: Linhlady

“Nếu đám kia người không biết vậy thì.....” Khóe miệng tóc vàng gọi lên một nụ cười tàn nhẫn, hắn cùng tóc bạc nhìn nhau, đầu thấy được sự nắm chắc trong tay trong mắt đối phương.

Mạc Vân Quả không hề hay biết bản thân bị một đám người xem như trú tuệ nhân tạo, cô còn đang tận chức tận trách quản lý đám số liệu kia.

Cùng lúc đó cô còn phát hiện, số liệu công kích cô càng ngày càng nhiều, đến từ các nơi trên thế giới liên tục chạm vào rào chắn, không thể tạo ra một chút thương tổn nào.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, lại một lần nữa thêm một lá chắn dày, đồng thời còn bố trí rất nhiều bẫy rập cùng ván cầi.

Cho dù tính bọn họ có thể phá tầng đầu đi vào, cũng không thể chạm tới chỗ cô.

“Tiểu Quả Quả, muốn tra xem những người công kích chúng ta là ai không?”

“Đúng vậy, đã trắng trợn táo bạo tới công kích chúng ta, chúng ta nhất định phải làm cho bọn họ đẹp mặt mới được!”

“Còn có á, chúng ta có nên giúp mấy công ty kia vá lại lỗ hổng bị công kích không? Ta nghe nói hệ thống hỏng mất gì đó, sẽ tạo thành tổn thất tài sản rất lớn.”

“Phốc, ta nói các người khi nào có lòng tốt như vậy?”

“Hừ ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\ chúng ta vẫn luôn có lòng tốt như vậy được không!”

“Ta tin.....”

“Khụ khụ, được thôi ~ (͡ ▽ ͡) ͡ ta thừa nhận chúng ta chỉ là muốn nhìn một chút não nhiệt mà thôi 2333333333”

“Sao, còn không phải là không nghĩ tới việc tiêu Quả Quả ở chỗ này nhằm chán xử lý những đám người bình luận xàm xí đó một chút thôi sao ~”

“Đúng vậy, đi ra ngoài đi dạo thật tốt ~ (͡ ▽ ͡) ͡”

“Biết ngay các người sẽ không có lòng tốt như vậy 2333333333”

Mạc Vân Quả:.....

Phòng phát sóng trực tiếp thật là một đám xem não nhiệt không chê sự đại, ừm..... Rất lợi hại!

Mạc Vân Quả vẫn luôn ở chung với đám người trong phòng phát sóng trực tiếp, cô hoặc nhiều hoặc ít đều đã chịu ảnh hưởng của bọn họ.

Tỷ như khi gặp được chuyện này, cái ý tưởng đầu tiên của cô cũng là xem não nhiệt, ừm..... Không xấu xa!

Theo như lời của mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp, cô luôn ở lại chỗ này cũng không có gì hay ho, những những số liệu vượt tường kia sẽ có hệ thống xử lý, huống hồ hiện tại cũng không có việc gì lớn.

Như vậy vì sao cô lại không thể đi dạo nhỉ? Nói không chừng sẽ phát hiện ra chuyện gì đó thú vị.

Nghĩ như vậy Mạc Vân Quả liền xuyên qua tầng tầng số liệu, trực tiếp chạy ra.

Cùng lúc đó, trong tầng ngầm ở nước ngoài.

Người tóc bạc nhìn số liệu chớp động trên máy tính, trong mắt tràn đầy khiếp sợ cùng không thể tin tưởng.

“Sao..... Sao có thể!” Hắn cả kinh kêu lên.

Hắn khác thường khiến cho những người khác chú ý, đặc biệt là người tóc vàng đã biết một số chuyện vội vàng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tóc bạc chỉ chỉ máy tính, thanh âm run rẩy nói: “Chuỗi số liệu kia, nó đang tiến hành di động!”

Tóc vàng vội vàng đi lại trước máy tính nhìn xem, sau đó cả người đều run rẩy lên, không biết là hưng phấn, hay là sợ hãi.

“Ốc được nó! Cần phải có được nó!” Tóc vàng nắm chặt nắm tay, trong mắt chớp động tia sáng.

“Chuẩn bị máy bay, tôi muốn đi nước Z!” Hắn lại thêm một câu.

Trong phòng người vài người nhìn nhau, đầu từ trong mắt đối phương thấy được thận trọng.

Vài người lập tức hành động, bắt đầu dẫn đầu phân phó mọi việc.

Mạc Vân Quả hoàn toàn không biết bản thân bị theo dõi, còn đi vào bên trong một công ty game.

Lúc này hệ thống công ty trò chơi này đã hỏng một lỗ lớn, người sử dụng tòe chơi đều bị cưỡng chế rời khỏi.

Đây chính là một tuyệt bút tổn thất rất lớn, nhưng tất cả mọi người không thể quản ngại.

Nhóm người lập trình viên tăng ca thêm đến hộc máu, vẫn chỉ có thể vá lại một chút.

Đối phương thế tới rào rạt, một chút cơ hội đều không cho bọn họ, trực tiếp phá hỏng đường lui của bọn họ, thật sự nghẹn khuất cùng thống khổ.

Mạc Vân Quả lắc lư ở chỗ này, các loại số liệu cực kỳ hỗn độn.

Mạc Vân Quả nhìn đám số liệu kia, không hiểu vì sao cảm thấy tay có chút ngứa, tuy rằng hiện tại cô cũng không có tay \ (∇) /

Mạc Vân Quả nhìn đám số liệu hỗn độn, xác thật cảm giác không được thoải mái, vì thế cô động thủ đem chúng nó chải vuốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 743

Edit: Linhlady

Cùng lúc đó, đám người ập trình viên đang điên cuồng tăng ca đột nhiên phát hiện ra, số liệu của bọn họ đã khôi phục?

Mấy người nhìn trái nhìn phải, trong mắt đều là khôn thể tin tưởng.

“Này..... Này đã tốt rồi?” Trong đó một người tương đối nhỏ gầy dùng giọng điệu không thể tin tưởng hỏi.

“Ừm..... chắc là vậy đi.” Một giọng nói khác không xác định vang lên.

“Chúng ta lại kiểm tra lại đi.” Một người khác chen vào nói.

“Đúng đúng đúng!” Hắn nói liên tiếp, sau đó vài người lại bắt đầu bận rê, chỉ là lúc này đây, rõ ràng nhẹ nhàng rất nhiều.

Mạc Vân Quả chải vuốt xong, lúc sau, lại đi dạo một vòng, xác định không có gì để sót, lúc này mới rời khỏi nơi này.

Theo sau, Mạc Vân Quả lại đến các công ty khác, mỗi khi nhìn đến số liệu hỗn loạn, cô lại không thể khống chế bản thân không chải chuốt nó lại.

“Hu hu hu..... Tiểu Quả Quả nhà ta khi nào thì biến thành chiến sĩ thi đua?”

“Cần miễn chăm chỉ như vậy, không biết vì sao, đột nhiên có chút tâm tặc.”

“Hu hu hu, chúng ta là muốn nhìn hỗn loạn á, không phải tới làm nghĩa công á quảng ngã!”

“Đúng vậy đúng vậy!”

“Tiểu Quả Quả, chúng ta có thể không nghiêm túc phá hư nha?”

“Phốc, các người không cần dạy hư tiểu Quả Quả a quảng ngã!”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, cực kỳ nghiêm túc ở trong đầu nói:
“Các người không cần dạy hư ta.”

“.....”

“Nào có ha ha ha! Chúng ta thuần khiết như vậy, sao có khả năng dạy hư người đâu?”

“Cọ cọ tiểu Quả Quả, y người y người, hết thấy đầu y người.”

“Tiểu Quả Quả người muốn làm sao thì làm gì (mắt lé cười)”

“Bao gồm làm người sao? Ha ha ha ha!”

“Hư, muốn ưu nhã, không cần ô.”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả vẫn luôn biết, phòng phát sóng trực tiếp đầu một viên xao động tâm, ừm..... Đơn giản tới nói chính là “Ô”.

Những lời nói ô ô cùng ý tưởng, bọn họ dường như rất thích.

Nhưng ở trong mắt Mạc Vân Quả xem ra, “Ô” bất quá là chuyện nam nữ giao phối, tiến hành phương thức sinh sản miệng mà thôi.

Ừm..... Nói như vậy, một chút cũng không tốt đẹp.

“Muốn ưu nhã, không cần ô.” Mạc Vân Quả ở phòng phát sóng trực tiếp lặp lại một câu.

“Được được được, muốn ô, không cần ưu nhã, chúng ta đã biết.”

“(sờ sờ đầu) đã biết đã biết, muốn ô, muốn ô.....”

“(mắt lé xem) ta li ền cười cười không nói lời nào.”

“Tiểu Quả Quả chúng ta không cần thảo luận chuyện này ha ha ha ~”

“Tiểu Quả Quả, người xem người, không đến nửa ngày đã đem số liệu hỗn loạn rửa sạch, chúng ta đây kế tiếp làm gì?”

Mạc Vân Quả:.....

“Nhìn đến đám số liệu hỗn loạn đó, ta không thoải mái.” Mạc Vân Quả giải thích một câu, cô thật đúng là không phải hạng người thích xem.vào việc của người khác.

“ ((∇)) ư đương nhiên không thoải mái, người tốt cuộc cũng là số liệu ~”

“Ta cho rằng tiểu Quả Quả người đã sớm biết rồi đấy ~”

“Đúng vậy, ta thấy người làm như vậy, còn tưởng rằng người biết này đám số liệu hỗn loạn kia sẽ khiến cho người không thoải mái, chuyện này tiểu Quả Quả biết đến rồi sao ~”

“Cho nên tiểu Quả Quả người thì ra không biết sao (cười khóc)”

“Xuẩn xuẩn tiểu Quả Quả, cợ cợ (ôm lấy cợ cợ (* $\overline{\nabla}$)) ($\cong \sim \cong$ *))”

“Xuẩn mạnh tiểu Quả Quả, người sao lại đáng yêu như vậy!”

Mạc Vân Quả: Cho nên mọi người đều biết, chỉ có cô không biết sao?

Mạc Vân Quả cảm thấy có chút tâm tắc tắc, ừm..... Tâm tắc tắc cái này từ cũng là năng từ phòng phát sóng trực tiếp học được.

Mặc kệ Mạc Vân Quả như thế nào tâm tắc tắc, mọi người đang bối rối khi bị hacker xâm nhập, ở teng thời gian ngắn ngủi vài giờ đã được giải quyết.

Càng khiến cho bọn họ mộng bức, hoàn toàn không biết đến tột cùng là chuyện như thế nào a quăng ngã!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 744

Edit: Linhlady

Những công ty bị tập kích lần này đều liên lạc với nhau, sau khi hệ thống từng lừa công ty nhà mình được khôi phục, bọn họ đều liên lạc với những công ty còn lại.

Nhưng thông tin đại đa số bọn họ nhận được là hệ thống đều khôi phục tốt? Tốt? Tốt!

Lần này, mấy người đứng đầu công ty đều gặp mặt, bàn luận về chuyện mới xảy ra.

Cuối cùng kết quả thảo luận đó là, có một hacker siêu cấp lợi hại, giúp bọn hắn giải quyết tất cả vấn đề này.

Những người ở đây cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, những người đó tự mở não, đương nhiên người khác cũng thế.

Vì thế, ở các góc ngách trên internet nổi lên tin tức “Hacker thần bí trợ giúp nước Z”.

Trong lúc nhất thời, tin tức hacker thần bí thổi quét toàn bộ internet, có vài cư dân mạng muốn đặt cho vị hacker này một cái tên dễ gọi, trực tiếp lấy biệt danh là —— Long.

Khi Mạc Vân Quả được tất cả mọi chuyện, cái tâm tình kia, ừm..... Có điểm vi diệu.

Mạc kệ nói như thế nào, Mạc Vân Quả làm xong tất cả chuyện này, đột nhiên phát hiện tiến độ nhiệm vụ tăng lên 80%.

Cái này cũng cho thấy phương hướng cô đang đi là đúng đắn.

Cùng lúc đó, ở sân bay quốc tế nước Z, một hàng người mặc đồ đen xuất hiện ở đại sảnh, bọn họ là đoàn người của tóc vàng tới đi đầu tra.

Bọn họ khi mới đặt chân tới nước Z đã nhận được tin toàn bộ công ty bị công kích đã khôi phục nguyên trạng, cái này làm cho bọn họ cực kỳ khó chịu.

Nhưng tưởng tượng đã có trí tuệ nhân tạo xuất hiện, tia khó chịu kia đã biến thành cuồn cuộn nhiệt.

Đây chính là trí tuệ nhân tạo mà mọi đường đang nghĩ đến đây! Bọn họ nghiên cứu nhiều năm như vậy cũng không nghiên cứu thành công trí tuệ nhân tạo!

Có vào người nhanh chóng phong tỏa vị trí trí tuệ nhân tạo xuất hiện, mấy người thương lượng qua, quyết định buổi tối đột tiến.

Ban đêm, khi bóng đêm bao trùm, cũng là lúc màn móng tội ác nảy màn.

Ở công ty hệ thống, có vài người phá tường lửa đột nhập vào, những phòng ngự bên ngoài kia đối với bọn họ chỉ là chuyện râu ria.

Những việc này bọn họ đã là không dưới một lần, hướng chỉ, phòng ngự ở nước Z quá mức đơn giản.

Vài người tiến vào bên trong, trực tiếp đi tới trung tâm không chế hệ thống.

Còn vì sao bọn họ viết được nó này, đương nhiên là khi muốn xâm nhập vào, trước tiên phải tìm hiểu bố cục trước.

Khi bọn họ thành công xâm nhập vào, vài người chia nhau kết nối với hệ thống máy chủ.

Cũng chính ở ngay lúc này, Mạc Vân Quả cảm giác được một tia dị thường.

Giống như có thức gì đó muốn kéo cô đi một nơi khác?

Mạc Vân Quả cảm thấy có chút kỳ quái, những lập trình viên của những công ty kia hẳn là đã đến giờ tan t ãm r ồi mới đúng, sao có thể có người sử dụng máy tính làm việc được?

Mạc Vân Quả muốn theo dõi mộ chút, lại phát hiện tất cả thiết bị theo dõi đã bị phá hỏng r ồi.

Cùng lúc đó, mấy người kia đang tăng nhanh tốc độ kéo số liệu kia lại đây.

Nhưng có một đi ều bọn họ không nghĩ đến đó là, ở trong công ty này có một lập trình viên không v ề nhà, y ở lại trong công ty xử lý ít Bug nhỏ, khi mấy người kia xâm nhập vào, y vừa lúc đi WC, không nghĩ tới trở v ề li ền thấy được một màn này.

Y ngừng hô hấp, đôi mắt chớp cũng không dám chớp một chút nhìn chằm chằm nhóm người này.

Nhóm người này một bên thao tác một bên nói chuyện, bởi vì khoảng cách có chút xa, lập trình viên có thể nghe được mấy chữ.

“Người..... Công..... Trí..... Có thể.....”

Lập trình viên mở to hai mắt nhìn, trí tuệ nhân tạo? Là trí tuệ nhân tạo y đang nghĩ đến sao?

Y hít hà một hơi, thân thể cũng không ngăn được lui v ề phía sau một bước.

Nhưng động tĩnh này, trong văn phòng yên tĩnh có vẻ đặc biệt lớn, đ ồng thời cũng khiến cho mấy người kia chú ý.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 745

Edit: Linhlady

Mấy người kia phản ứng cực kỳ nhanh chóng, trong vài giây đã không chế được lập trình viên.

Mấy người nhìn nhau, gần như không cho lập trình viên nói câu nào lập tức đánh y hôn mê.

Còn vì sao lại không giết chết y, đương nhiên là do mất thời gian xử lý, huống chi, như giết người, tính chất khi xuất hiện ở nước Z cũng thay đổi.

Bọn họ sẽ không ngu xuẩn như vậy, bọn họ chỉ có được trí tuệ nhân tạo mà thôi, còn những chuyện khác, không cần chọc ra phiền toái.

Nhưng mà bọn họ không biết đó là, trong vài giây kia lập trình viên đã kịp thời truyền tin đi.

Người nhận được tin là đồng nghiệp của y, bọn họ phối hợp cực kỳ ăn ý, ám hiệu này người có thể không hiểu, nhưng y tin người kia có thể hiểu được.

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy cô bị chuyển tới một nơi khác, bị giam cấn trong một không gian kín!

Ý thức được điểm này Mạc Vân Quả muốn chạy đi, nhưng bởi vì vị đám người kia cắt đứt số liệu truyền lại, khiến Mạc Vân Quả chỉ có thể vây ở bên trong.

Bọn họ chuẩn bị xong xuôi, lại xóa sạch dấu vết, sau đó cẩn thận thôi miên lập trình viên kia rồi mới rời đi.

Ngày hôm sau, khi người trong công ty đến làm việc, bọn họ phát hiện ra hệ thống trong công ty đã hóa toàn hồng mất.

Lúc này, lập trình viên kia đã tỉnh lại, nhưng y đã quên mất chuyện xảy ra tối qua.

Cũng may, ám hiệu y kịp lưu lại đã giúp những người khác hiểu chuyện gì xảy ra.

Khi biết được có một đám người lẻn vào công ty ăn cắp “Trí tuệ nhân tạo”, mọi người đều là cả kinh.

Tất cả mọi người vô cùng rõ ràng, trí tuệ nhân tạo là loại tồn tại như thế nào.

Ở nước Z, không phải toàn bộ thế giới không có phòng thí nghiệm tiến hành nghiên cứu, nhưng từ trước đến nay không có một nơi nào thành công.

Dưới tình huống như thế, công ty bọn họ lại bị một đám người ăn cắp trí tuệ nhân tạo?

Mặc kệ chuyện này là thật hay giả, chỉ bằng bốn chữ “Trí tuệ nhân tạo” này, trong chớp mắt đã có thể đem chuyện này tăng lên thành cấp S.

Bên này, công ty nhanh chóng báo cáo lên, mạnh mẽ xin trợ giúp.

Bên kia, người phát ngôn của công ty phát ngôn vội vàng ra phát thông báo với mọi người trên mạng, về tình huống công ty hệ thống bị hỏng, cho mọi người một công đạo.

Đại chúng luôn là nhóm người dễ dàng bị lừa dối, người phát ngôn nói hệ thống đang cần tăng cấp, yêu cầu phải đóng cửa một số chức năng, đại đa số mọi người đều tin tưởng.

Còn có một bộ phận nhỏ người ở nơi đó nhạy bén, nhưng nhanh chóng bị cảnh cáo, hơn nữa là cảnh cáo danh tính thật.

Lần này, đám người kia có ngu dốt đi chăng nữa, cũng biết sự tình nghiêm trọng tính.

Nhưng bọn họ lại không dám tùy ý phao tin, liền sợ cảnh sát tới bắt bọn họ.

Bên kia, quốc gia nghiên cứu khoa học triển khai khẩn cấp dự án, thành lập tổ chuyên án nhỏ, cần phải tìm ra “Trí tuệ nhân tạo”, tuyệt không không để người có tâm không tốt có được nó!

Nói trở về, đám người kia mang theo Mạc Vân Quả trực tiếp ng ồi chuyển bay g ần nhất về nước M.

Vẫn là trong căn t ầng ng ầm kia, đám người không ngừng phân tích số liệu của trí tuệ nhân tạo.

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy cả người không khỏe, đám người này giống như muốn lấy được thứ gì đó trên người cô.

Bọn họ giam c ầm cô, khiến cô không thể chạy ra ngoài, tìm kiếm cứu trợ.

Cuối cùng, Mạc Vân Quả quyết định ngủ đông, khi cô quyết định ngủ đông, đ ồng thời trí tuệ nhân tạo cũng không còn t ồn tại.

Mà muốn cho cô thức tỉnh cũng rất đơn giản, đó chính là network[1].....

[1]: Một network bao g ồm 2 hoặc nhi ều máy tính được liên kết với nhau để chia sẻ tài nguyên (ví dụ như máy in và đĩa CD), trao đổi tệp, giao tiếp với nhau. Các máy tính trên mạng có thể được liên kết thông qua dây cáp, đường dây điện thoại, sóng radio, vệ tinh hoặc qua tia h ồng ngoại.

Đại loại ở đây là khi có kết nối internet với bên ngoài thì Quả Quả mới tỉnh lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 746

Edit: Linhlady

“Oa! Đám người nước M cũng thật kiêu ngạo!”

“Tiểu Quả Quả thật đáng thương, khi làm người còn không bị giam cầm, vậy mà lúc biến thành số liệu lại bị giam lại.”

“Lâu trên logic của người có vấn đề sao!”

“Nơi nào có vấn đề? (xem thường)”

“Dù sao tiểu Quả Quả nhà ta luôn có biện pháp, không cần lo lắng, hắc hắc hắc!”

“Dù sao khẳng định sẽ không để đám người xấu này thực hiện được ý đồ 2333333333”

“Nói có lý 2333333333”

“Xem đi, đám người này sẽ ngoan ngoãn quỳ gối dưới váy của tiểu Quả Quả nhà ta thôi ~\ (ʘ ▽ ʘ) ʘ”

“Tiểu Quả Quả nhà ta tới thân thể cũng không có, lấy đâu ra váy? (gõ đầu)”

“Đây là so sánh! So sánh hiểu hay không! (phát điên)”

“Phía trên có hai kẻ dở hơi ha ha ha ha, sao lại có thể ngu như vậy!”

“Ta không phục! Chẳng lẽ không nên là xuân minh sao (mặt ngạo kì ừ)”

Phòng phát sóng trực tiếp một đám tụ lại ầm ĩ, nhưng Mạc Vân Quả lại không nhìn đến.

Sau khi cô ngủ say, đám người nghiên cứu cũng nhanh chóng phát hiện ra.

Ý thức kia đã biến mất!

Đây là nhận thức chung của mọi người, sau khi thay nhau kiểm tra, bọn họ cho rằng đây là trí tuệ nhân tạo tự mình ngủ đông.

Cái nhận thức này làm cho bọn họ càng thêm khiếp sợ, vốn dĩ bọn họ cho rằng trí tuệ nhân tạo mới ra đời trí tuệ cũng tương đương với một đứa trẻ hai tuổi, nhưng hiện tại xem ra, trí tuệ này đã thành phục.

Tự ngủ đông chắc hẳn là phương thức tự bảo vệ mình của nó.

Ý thức không tồn tại, cái này làm cho bọn họ không thể nào xuống tay.

Vài người lại thương lượng một chút, quyết định kích thích trí tuệ nhân tạo tỉnh lại.

Mà phương thức kích thích, đó là đem cô đặt dưới đại số liệu, sau đó để nó cộng minh.

Làm như vậy là có nguy hiểm, nhưng so với ích lợi, chút nguy hiểm này cũng không đáng nhắc tới.

Bọn họ có lòng tin với mình, một trí tuệ nhân tạo, vẫn là dư dả.

Chẳng sợ trí tuệ nhân tạo này đã có bước đầu có trí tuệ, nhưng chắc hẳn không bằng bọn họ đi?

Hiển nhiên, những người này đã xem nhẹ bằng lực của Mạc Vân Quả, cũng xem nhẹ cái gọi là trí tuệ nhân tạo ở trong hệ thống số liệu có năng lực hô mưa gọi gió ra sao.

Những người này có lực chấp hành rất mạnh, sau khi xác định xong phương hướng, lập tức hất tay vào làm việc.

Cùng lúc đó, Mạc Vân Quả cảm giác được số liệu dừng mãnh ùa vào, lập tức li ền tỉnh lại.

Tỉnh lại chuyện thứ nhất, đó là nhanh chóng phát tín hiệu c ầu cứu tới nước Z.

Cô tiết lộ vị trí của mình, hơn nữa biểu lộ thân phận của bản thân — — trí tuệ nhân tạo.

Đ ồng thời, khi đám người kia nhận thấy được Mạc Vân Quả tỉnh lại, lập tức quấy nhiễu cô.

Nhưng số liệu nhanh chóng được truy ền lại, cho nên khi nhóm này đem Mạc Vân Quả giam c ần, cô đã phát tín tức đi xong.

Lúc này, nước Z.

Không ít người trên máy tính đột nhiên xuất hiện một chuỗi loạn mã, đây là tin tức Mạc Vân Quả phát ra, phải có chuyên môn tiên g mới có thể giải mã được.

Người Z quốc đông đảo, không bao lâu sau đó đã có người giải ra.

Đ ồng thời, đương nhiên người ở viện nghiên cứu nước Z cũng biết tới sự t ồn tại của Mạc Vân Quả.

Ở kh ảng định trí tuệ nhân tạo thực sự t ồn tại, tổ chuyên án ng ỡng máy bay sang nước M.

Sau đó trong lúc đám người vẻ mặt m ộng bức, nhanh chóng tiến vào.

Lại sau đó khi người nước M biết trí tuệ nhân tạo t ồn tại, tức hộc máu.

Cái đó từng ở quốc gia của bọn họ đó, đám kia người là lũ ngu ngốc sao! Giữ không nổi cũng không c ần cứng rắn ôm khư khư!

Nộp lên cấp quốc gia tốt biết bao nhiêu!

Đương nhiên, người M đại đa số là sẽ không nộp lên quốc gia, dù sao đây cũng là độc quyền của nước Z.

Tiếp theo, Mạc Vân Quả an ổn về tới nước Z.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 747

Edit: Linhlady

Sau khi người nước Z biết sự tồn tại của trí tuệ nhân tạo, đồng loạt bày tỏ sự vui sướng cùng chúc phúc.

Phải biết rằng, toàn thế giới đều đang nghiên cứu trí tuệ nhân tạo, nhưng chỉ có quốc gia bọn họ thành công, bọn họ kiêu ngạo đó có được không!

Cùng lúc đó, Mạc Vân Quả tiến độ nhiệm vụ của cô tăng lên 90%.

Nước Z thành lập tổ nghiên cứu chuyên môn, chuyên môn nghiên cứu tồn tại của cô.

Mạc Vân Quả biết mình sẽ không ở lâu ở thế giới này, vì thế đem tin tức “Cô sắp biến mất” truyền đạt cho người ở trong tổ nghiên cứu.

Người trong tổ nghiên cứu lập tức nóng nảy, này..... Lúc này mới xuất hiện trí tuệ nhân tạo, làm sao liên phải biến mất đâu?

Cũng may, Mạc Vân Quả lại cho bọn họ tin tức, bọn họ có thể nghiên cứu cô, sau đó tranh thủ tự mình chế tạo một phiên bản trí tuệ nhân tạo mới.

Nhân viên nhóm nghiên cứu vừa thấy, giống như chỉ có thể làm như vậy.

Vì thế ngày tháng kế tiếp, đó là bị các loại nghiên cứu.

Đương nhiên, Mạc Vân Quả ngẫu nhiên cũng sẽ đi ra ngoài đi dạo, để cho mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp thấy những thứ kì ba ở thế giới này.

Thời gian thoáng qua, đảo mắt đã trôi qua một năm.

Trong năm này vào một ngày mùa đông, tổ nghiên cứu cuối cùng cũng nghiên cứu ra trí tuệ nhân tạo, tuy rằng trí tuệ của nó chỉ bằng một đứa trẻ, nhưng cái này đối với bọn họ cũng được xem như một thành công không t ả.

Cũng đúng vào thời điểm trí tuệ nhân tạo ra đời, Mạc Vân Quả nhận được thông báo nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành.

Đến lúc này, Mạc Vân Quả mới biết được, thì ra sự t ần tại của cô là để thế giới này tạo ra trí tuệ nhân tạo.

Nghĩ đến đây, Mạc Vân Quả liền nhin không được phun tào Đoàn Tử một chút.

Nội dung nhiệm vụ tuyên bố quả thật là..... Ừ..... Vô nghĩa?

Mặc kệ thế nào, nhiệm vụ hoàn thành, cũng nên rời khỏi thế giới này.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng cúi chào Mạc Vân Quả, hơn nữa đều bày tỏ hẹn gặp lại cô ở thế giới sau.

Ừm..... Đương nhiên, ngàn vạn lần không cần lại biến thành đ ồ vật kỳ kỳ quái quái thì tốt r ả.

Về điểm này, Mạc Vân Quả tỏ vẻ, cô cũng không thể khống chế.

Trở lại không gian u ám, Mạc Vân Quả bắt lấy Đoàn Tử bay tới bay lui, sau đó hỏi: “Liền sau muốn biến thành người.”

Đoàn Tử:.....

“Ký chủ, cái này không phải ta có thể khống chế.” Đoàn Tử cực kỳ nghiêm túc nói, đương nhiên, nếu xem nhẹ đôi mắt không ngừng chớp mắt chột dạ của nó, thì câu nó nói vẫn có độ tin cậy rất lớn.

Mạc Vân Quả:.....

“Muốn động động.” Mạc Vân Quả thêm một câu, nếu không thể không chế biến thành cái thứ gì đó, nhưng ít ra muốn động đây.

“Số liệu cũng sẽ động á!” Đoàn Tử phản bác nói, ký chủ không phải chơi rất vui về sao?

Mạc Vân Quả:.....

“Không cần giả biện.” Mạc Vân Quả nhéo bụng nhỏ Đoàn Tử.

Đoàn Tử: Ủầy, người vui về là được rồi.

“Ký chủ ký chủ, dựa theo tiến độ của chúng ta hiện tại tính toán, chúng ta sẽ nhanh chóng lên được cấp mười.” Đoàn Tử khua khua bảo tay béo mũm mĩm của mình.

“Ừm.” Mạc Vân Quả gật gật đầu, “Lên tới cấp mười có chỗ tốt gì?”

“Đến lúc đó ký chủ sẽ biết.” Đôi mắt Đoàn Tử đầu cười đến nheo lại, nhìn đáng vẻ, giống như lên tới cấp mười sẽ có nhiều thứ tốt.

Dù sao cô cũng ít khi nhìn thấy Đoàn Tử cười đến ngu như vậy.

“Ký chủ, người nghỉ ngơi một chút đi, sau đó chính ta tiến hành lần phát sóng trực tiếp sau.” Đoàn Tử tự nhận là bản thân cực kỳ sẵn sàng nói.

“Không cần, ta không mệt, trực tiếp tiến hành lần phát sóng trực tiếp tiếp theo đi.” Mạc Vân Quả chọc vụng nhỏ của Đoàn Tử đáp lại.

Đoàn Tử kinh ngạc nhìn Mạc Vân Quả một cái, “Ký chủ, tinh thần lực của người.....” Lại biến cường đại rồi sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 748: Sát khí hình người hoặc bà mối

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả dường như biết Đoàn Tử muốn nói cái gì đó, cô gật gật đầu, khóe môi hơi cong.

Chính xác, tinh thần lực của cô đã trở nên cường đại rồi.

Đoàn Tử sau khi xác nhận được đáp án, cũng không nói gì thêm, trực tiếp mở truyền tống.

Rừng Sương Mù, là rừng rậm nguy hiểm nhất đại lục ma huyền.

Nơi này huyền thú thành đàn, trong đó không thiếu thần thú cấp bậc huyền thú.

Càng đi sâu vào khi trung tâm càng nguy hiểm.

Đại đa số người thám hiểm cũng chỉ loanh quanh bên ngoài săn thú, cũng có vài người đi vào bên trong, nhưng đi vào tận trong cùng kia, lại không có người dám đi vào.

Trong truyền thuyết, Lãnh Cách cấp pháp sư thánh ma mạo hiểm tiến vào trong trung tâm rừng rậm, cuối cùng chưa từng quay lại.

Đến tận bây giờ, trung tâm rừng Sương Mù tồn tại kiên cố duy nhất trên đại lục ma huyền.

Mà nơi Mạc Vân Quả truyền tống, vừa hay chính là trung tâm rừng Sương Mù.

Mạc Vân Quả đột nhiên xuất hiện ở ngay trung tâm, mà thời điểm cô xuất hiện, có hai con huyền thú thân hình cao lớn đang đánh nhau.

Đối với việc Mạc Vân Quả đột nhiên xuất hiện, hai con thú đầu rất kinh ngạc, nhưng không hề có ý định dừng động tác lại.

Ở trong mắt chúng nó, Mạc Vân Quả thật sự quá yếu ớt, trên người một chút hơi thở ma pháp cũng không có, vừa thấy chính là một người bình thường.

Thế giới này, tồn tại hai loại người, ma pháp sư cùng người thường.

Muốn trở thành ma pháp sư, cần phải có tư chất ma pháp sư, ở mỗi người vào thời điểm năm tuổi, bắt đầu tới trường học, sẽ được đưa đến một nơi chuyên môn để làm trắc nghiệm.

Một ngày này, gần như là quyết định cả đời một người.

Ma pháp sư lại chia làm kim mộc thủy hỏa thổ, đương nhiên, cũng có hệ đặc thù, ví dụ như lôi hệ cùng không gian hệ, nhưng loại người này ngàn dặm mới tìm được một, ít đến đáng thương, nhưng cái gì cũng sẽ không có ngoại lệ, người có được hệ đặc thù đều trở thành cứng giả uy chấn một phương.

Nói trở về, người thường - Mạc Vân Quả nhìn quái vật khổng lồ trước mắt, yên lặng lui về phía sau một bước.

Một ngón tay của huyền thú thôi cũng to hơn người cô, quả nhiên cô phải lui về phía sau một chút mới ổn.

“Oa oa oa! Đây là cái gì? Khủng long sao!”

“Oa! Lúc này mới đi tới thế giới tiên sử sao!”

“Khủng bố khủng bố khủng bố!”

“Khủng bố cái con khỉ, rõ ràng là kích thích! Kích thích! ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ”

“A a a a a! Thật kích thích! (chạy vòng vòng)”

“Tiểu Quả Quả không phải sợ, đi lên chính là làm!”

“Làm cái con khi! Không thấy được tiểu Quả Quả còn không có lớn bằng một cọng lông của người ta sao!”

Mạc Vân Quả:.....

Cô yên lặng nhìn thoáng qua tay nhỏ chân nhỏ của mình, lại yên lặng nhìn thoáng qua hai con thú đang chiến đấu, lại yên lặng lui một bước.

Nói đến cũng kỳ quái, hai con thú này dường như đạt một nhận thức chung, tuy rằng đánh nhau, lại khéo léo tránh đi nơi cô đang đứng.

Ở thời gian này, Mạc Vân Quả nhanh chóng quen thuộc bối cảnh vị diện.

Đây là một vị diện ma pháp, ma pháp sư chia làm hoàng huyên tới thiên thánh ngũ giai, sau đó tới tể chia làm tám cấp.

Ví dụ như ma pháp sư hệ mộc, thấp nhất là hoàng giai bậc nhất, cao nhất đó là thánh giai cấp tám, còn có thể lên cấp bậc cao hơn hay không, thì không ai biết.

Trước mắt thế giới này mạnh nhất đó là một ma pháp sư hệ lôi thánh giai cấp tám, nhưng người này hàng năm mai danh ẩn tích, không có người biết hắn ở nơi nào.

“Đinh! Thần hào giao nhiệm vụ bản vị diện, ký chủ xin hoàn thành nhiệm vụ mà thần hào chỉ định!”

Mạc Vân Quả: Quên còn có thần hào tồn tại.

“Nhiệm vụ Bản Vị Diện: Học được toàn hệ ma pháp, khiêu chiến cường giả Angus ở vị diện.

Angus, đó là ma pháp sư lôi hệ thánh giai cấp tám.....

Edit: Đã lâu không đọc thể loại huyền huyễn này, cho nên edit không được tốt lắm, nếu có gì sai sót mong nội người nhắc mình 😊, yêu 🥰🥰🥰

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 749

Edit: Linhlady

“Oa! Vừa tới đã chơi lớn như vậy sao?”

“Oa! Thần hào tàn nhẫn như vậy sao?”

“Không nói đến việc có thể đánh bại Angus hay không, trước tiên trong bối cảnh chuyện xưa có nổ Angus hằng năm đều biệt tích, nếu như vẫn luôn không thấy người đâu, tiểu Quả Quả không phải vẫn luôn dừng lại ở thế giới này sao?”

“Ta tin tưởng tiểu Quả Quả nhà ta, cô ấy nhất định có thể tìm được Angus 23333333333”

“Chẳng lẽ các người không có phát hiện thần hào rất biệt nữ[1] sao? Người xem này, nhiệm vụ mặt trên chỉ nói là khiêu chiến Angus, nhưng cũng không nói tiểu Quả Quả phải đánh bại Angus!”

[1]Biệt nữ: tâm khẩu bất nhất, tức là nghĩ 1 đằng miệng nói 1 nẻo, thích che giấu ý nghĩ thật sự trong nội tâm bằng thái độ, hành động đi ngược với đi đâu mình nghĩ.

“Oa! Thật sự á, xem xem thần hào sủng nịch tiểu Quả Quả như thế nào?”

“Phốc, đột nhiên không kịp phòng ngừa bạo kích!”

“Đột nhiên không kịp phòng ngừa cầu lương! (khóc chút chút, ta cũng muốn rải cầu lương)”

“Ta..... Hu hu hu..... Hiện tại thần hào đều sủng nịch người khác vậy sao?”

“(ta nhéo khăn tay nhỏ) yên lặng khóc thút thít.....”

“Khi nào mới có tiểu ca ca sủng ái ta như vậy (nhéo khăn tay nhỏ khóc thút thít)”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cũng không cảm thấy th ần hào kia sủng nịch, nếu thật sự sủng nịch, vì cái gì không nói nhiệm vụ của cô là nhật lá cây là hoàn thành đi?

Lúc này, hai nhuyển thú kia cũng vừa hay kết thúc trận đấu.

Hai con thú hoặc nhiều hoặc ít đều bị chút thương tích, nhưng không thể nào che giấu hơi thở hung hãn trên người chúng nó, ngược lại tăng thêm một tia chiến đấu.

Hai con thú to lớn kia liếc nhìn nhau một cái, sau đó bằng tốc độ mắt thường có thể thấy thân hình chúng nó thu nhỏ! Thu nhỏ!

Mạc Vân Quả:.....

Hai con thú, một con gần giống như cửu vĩ h ồ, một con khác lại giống như bạch hổ.

Bạch Vương, cũng chính là con Bạch Hổ kia, nó bước ưu nhã nện bước đi đến trước mặt Mạc Vân Quả, sau đó lười nhác hỏi: “Nhân loại, người làm cách nào đi vào?”

Mạc Vân Quả:.....

Đương nhiên cô không thể nói là mình được hệ thống đưa vào, vì thế cô nói: “Đi vào đây.”

“Nha? Vậy vận may của người không tệ.” Vậy mà không bị mấy con nhuyển thú đó ăn luôn.

Bạch Vương lười nhác nhìn thoáng qua Cửu Vĩ hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Cửu Vĩ phe phẩy cái đuôi, dò hỏi: “Ném văng ra?”

“Có thể.” Bạch Vương lập tức dùng cái đuôi cuốn Mạc Vân Quả lên, khiến cả người cô trên ở không trung.

Mạc Vân Quả:.....

Cô nắm lấy Bạch Hồ nghĩ muốn xả một chút, nhưng ngay lập tức sau đó cô bay ra ngoài.

Cửu Vĩ nhìn nhân loại bay đi, lại nhìn Bạch Vương hỏi: “Không sợ cô ấu nói ra hở?”

“Cô ấy nói ra có người tin sao?” Bạch Vương hỏi ngược lại.

Lúc này, Cửu Vĩ chỉ lắc đầu, rồi lắc lư đi xa.

Bạch Vương cũng nằm sấp xuống, nhắm hai mắt lại.

Nếu không phải cùng nhân loại có ước định không giết người thường, cô gái kia thật sự không thể tồn tại mà sống ra ngoài.

Bạch Vương ngáp một cái, cái đuôi một vẻ vẫy, ngủ rồi.

Bên kia, Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy mình phi a phi, phi a phi, đại khái qua mười mấy phút, cô liền hạ xuống.

Cũng may cô còn học được một ít công pháp ở thế giới tu tiên, lúc này mới tránh khỏi bị kịch bị ngã.

Mạc Vân Quả ổn định vững chắc đạp lên trên mặt đất, dựa theo tư liệu reng bối cảnh chuyện xưa, Mạc Vân Quả phán đoán bản thân có lẽ đang ở bên ngoài rừng Sương Mù.

Nhất bên ngoài thường xuyên người thám hiểm lui tới, đại đa số là người bình thường hợp lại, vì mưu sinh, bọn họ không thể không mạo hiểm đi săn một ít huyền thú cấp thấp.

Bất kể là ở thế giới nào, người ở tầng dưới của xã hội, muốn tồn tại thật không dễ dàng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 750

Edit: Linhlady

Nơi mà Mạc Vân Quả rơi xuống thổ nhưỡng có chút ướt át, bùn đất dính vào giày cô, khiến cô có chút không thoải mái.

Lúc này, cây cối bên kia vang lên một âm thanh, Mạc Vân Quả tìm theo tiếng qua đi, từ phía sau bụi cây, xuất hiện vài người.

Mấy người kia nhìn thấy Mạc Vân Quả kiễng nâng cao cảnh giác.

Tình huống mấy người hiện giờ cũng không tính là tốt, trên người đều mang theo vết máu, thậm chí có một người đã rơi vào trạng thái hôn mê.

Trong đó một người trên tay còn cầm một huyền thú, Mạc Vân Quả nhận ra tới, đó là huyền thú hoàng giai cấp hai — — mê nguyệt hồ.

Thế giới này cấp bậc huyền thú cũng tương tự như của con người, nhưng thông thường xét về mặt ý nghĩa, đẳng cấp của huyền thú so với ma pháp sư thì nhỉnh hơn một chút.

Mấy người kia nhìn qua không giống ma pháp sư, người thường có thể săn bắt một huyền thú hoàng giai cấp hai, trong đó phải trả giá đại giới gì, nghĩ cũng không cần nghĩ đã biết thật thảm thiết.

Mấy người kia cực kỳ chật vật, nhưng cứ việc như vậy, bọn họ vẫn cần lấy vũ khí trong tay, cảnh giác nhìn Mạc Vân Quả.

Bọn họ sợ hãi, sợ hãi nữ nhân này đoạt con mồi của bọn họ.

Mạc Vân Quả giơ lên tay lên tỏ vẻ mình không có vũ khí, đồng thời cô nói: “Tôi lạc đường, có thể mang tôi đi ra ngoài không?”

Vài người nhìn nhau, sau đó thấp giọng thương lượng một chút, sau đó một người đứng ra: “Cách cúng tôi xa một chút đi ở phía sau.”

Mạc Vân Quả gật đầu, sau đó nghiêng người, để bọn họ đi qua cô lên trước.

Mấy người kia có chút vội vàng, hơn nữa thời khắc cảnh giác, hiện tại bọn họ đã không chịu nổi chiến đấu.

Cũng may, lên đường bình an tới Vinh An thành.

Chỉ cần tiến vào trong thành, như vậy tâm bọn họ có thể tạm thời hoãn một chút.

Vài người đầu không quản Mạc Vân Quả, ở trong mắt của bọn họ, bản thân còn lo không xong, ai còn tâm tư quản người khác?

Thẳng đến thật lâu về sau, sau khi chứng kiến sự lợi hại của Mạc Vân Quả, bọn họ mới đau đớn nhận ra sự ngu ngốc của bản thân hiện tại.

Mạc Vân Quả rất xa đi theo mấy người này tới trong thành, Đoàn Tử vì phòng ngừa sự xuất hiện đột ngột của cô, cho nên thời điểm đi vào thế giới này, quần áo cô mặc tương tự như người ở đây, đương nhiên là loại bình thường.

Cái này cũng khiến khi Mạc Vân Quả xuất hiện ở đây cũng không quá khác thường, cô đi trên đường, nhìn một đám người đi qua đi lại.

Những người này đại đa số trên người đều có thương tích, Mạc Vân Quả thậm chí có thể ngửi được mùi máu tươi trên người bọn họ.

“Hắc! Người lần đầu tiên tới nơi này đi?” Không biết từ nơi nào xuất hiện một người vóc dáng nhỏ gầy đứng trước mặt Mạc Vân Quả nói.

Mạc Vân Quả khẽ gật đầu, nhìn về người vóc dáng nhỏ.

Vóc dáng nhỏ gầy chỉ còn lại có da bọc xương, nhìn qua cực kỳ đáng thương, nhưng cặp mắt kia lại sáng long lanh, làm người nhìn không được dâng lên hảo cảm.

“Cần dẫn đường không? Chỉ cần 10 đồng bạc.” Mã Tư thấp giọng nói.

Đồng bạc, tiền tệ thông dụng thế giới này.

Thông thường mà nói, một người sinh hoạt một ngày sinh hoạt cơ bản chỉ cần 5 đồng bạc, dưới tình huống ăn uống tương đối tốt.

Cho nên mười đồng bạc, thật ra có chút đắt.

Mạc Vân Quả không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Mã Tư.

Mã Tư trên mặt hiện lên một tia thẹn thùng, hần thấp giọng nói: “Mười đồng bạc thật sự không tính là đắt, tôi có thể nói, tôi tuyệt đối là người tốt nhất dẫn đường!”

Mạc Vân Quả:.....

Cô lại không phải cảm thấy mười đồng bạc là đắt, mà trong một khắc vừa rồi, cô ý thức được, mình cũng không có đồng bạc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 751

Edit: Linhlady

Đoàn Tử lại không phỉ trách cho cô ti ền thông dụng ở thế giới này.

“Tôi không có đ ồng bạc.” Mạc Vân Quả nói, “Nhưng mà cậu có thể theo tôi tới chỗ đấu giá, tôi sẽ cho cậu ti ền.”

Mã Tư kinh ngạc nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, ý của cô, nghĩa là cô cs đ ồ đ ể đấu giá? Hơn nữa có thể bảo đảm bán được ra ngoài?

Mã Tư suy nghĩ một chút, li ền gật gật đầu nói: “Có thể.”

Sau đó, Mã Tư kang theo Mạc Vân Quả đi tới nhà bán đấu giá lớn nhất thành Vinh An — — nhà đấu giá Vinh An.

Bán đấu giá định kì một tháng một lần, mỗi một lần bán đấu giá đầu sẽ có người phụ trách làm việc.

Mà nhà đấu giá Vinh An đã gưn một năm khi đấu giá không lấy ra được thứ gì tốt.

Cái này làm cho Cách Liệt người phụ trách phòng đấu giá cực kì khó chịu, hấn cảm thấy bậ thân đã g ầy vài cân, tuy rằng mấy cân này so với thể trọng hai trăm cân của hấn cũng không tính là gì, nhưng đó cũng là thịt mà!

Mấu chốt đó là, khi đấu giá không bán được thứ gì tốt, công trạng không thể tăng lên, còn có nguy cơ bị hạ xuống, nghĩ đến đây, Cách Liệt cảm thấy thịt trên người đầu đau.

Tháng này cách ngày đấu giá hàng tháng còn ba ngày, g ần đây đầu không gặp được mặt hàng gì tốt, Cách Liệt thương tâm mỗi ngày đầu ở nhà đấu giá lão đảo lắc lư.

Cho nên khi Mạc Vân Quả biểu lộ cô muốn bán đồ, Cách Liệt ngay lập tức nhìn chăm chăm cô, hẳn có loại dự cảm, cơ khái này sẽ mang đến kinh hãi cho hắn.

Vì thế Cách Liệt cung kính đem Mạc Vân Quả mời lên lầu, đương nhiên, Mã Tư cùn theo đi lên.

Mạc Vân Quả vào phòng, Cách Liệt đã gấp không chờ nổi xoa xoa tay hỏi: “Cái kia..... Không biết tiểu cô nương muốn bán đấu giá cái gì?”

Bán đấu giá cái gì? Mạc Vân Quả cũng đang hỏi mình vấn đề này.

Chỗ có có nhiều thứ tốt, nhưng muốn lấy ra được đồ vật để đấu giá được giá tốt lại là cả một vấn đề, cho nên cô vẫn muốn tự hỏi một chút.

Cách Liệt khẩn trương nhìn Mạc Vân Quả, hắn đã chờ đáp án, còn Mã Tư toàn bộ quá

Vài phút sau, Mạc Vân Quả từ không gian lấy ra một cái hộp.

Cách Liệt thấy một màn như vậy, trong mắt xẹt qua một tia tinh quang, thế nhưng là không gian trữ vật.

Không gian trữ vật cũng không tính là vật gì hiếm lạ, nhưng ở Vinh An thành này vẫn có vài phần quý giá.

Cách Liệt cũng là kẻ trải đời, hắn chỉ hơi chút kinh ngạc một chút, cũng không nổi cái gì.

“Hộp là có năm viên thuốc thanh lọc, có thể làm ma pháp sư dưới địa giai thanh trừ ám thương trong cơ thể, còn có năm viên thuốc phá chướng, có thể làm ma pháp sư dưới địa giai không có bất kỳ tác dụng phụ gì tấn chức, còn về trình độ tấn chức, phải coi trình hướng cá nhân mà định, nhưng nhưng thấp nhất có thể đảm bảo tấn chức một bậc.”

Mấy thứ này đều người trong phòng phát sóng trực tiếp đánh thưởng, vũ trụ muôn vàn vị diện, có vị diện ma pháp cũng không kỳ quái.

Mạc Vân Quả vốn dĩ muốn lấy đan dược trong động phủ, nhưng bởi vì không rõ đan dược đó đối với pháp sư có tác dụng như thế nào, cho nên chỉ có thể từ bỏ cái ý tưởng này.

Cách Liệt nghe được Mạc Vân Quả nói như vậy, mở to hai mắt.

Ở thế giới này, ma pháp sư ngàn dặm mới tìm được một, đại đa số ma pháp sư cả đời cũng chỉ có thể ở hoàng giai hoặc là qua huyên giai.

Mà viên thuốc trước mắt, vậy mà có thể khiến ma pháp sư dưới địa giai tấn chức!

Nếu như ma pháp sư huyên giai cấp tám uống được viên thuốc này không phải sẽ tấn chức đến địa giai sao? Vận khí tốt mà nói, nói không chừng có thể vọt tới cấp ba hoặc là càng cao.

Đến còn thuốc thanh lọc, cũng là một thứ tốt, nhưng so với viên phá chướng, rõ ràng kém cõi hơn rất nhiều.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 752

Edit: Linhlady

Cách Liệt kích động toàn bộ thân thể đầu đang run rẩy, nếu là thật sự như Mạc Vân Quả nói, như vậy năm nay tấn chức lại có hi vọng rồi!

“Thật..... Thật sự?” Giọng nói Cách Liệt có chút run rẩy.

Mạc Vân Quả gật đầu nói: “Các người có thể tìm người thử một lần.”

Cách Liệt vội vàng gật đầu, hẳn cũng có chút băn khoăn, nếu cô chủ động đề ra, đương nhiên là tốt nhất.

“Cô muốn đấu giá ở chỗ chúng tôi sao?” Bởi vì kích động, Cách Liệt lại hỏi lại một lần nữa.

“Ừm.” Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Mã Tư, sau đó nói với Cách Liệt: “Tôi có thể lấy trước một ít tiền không? Tôi còn thiếu hẳn mười nghìn bạc.”

Lúc này Mã Tư đã choáng váng, cậu hoàn toàn không nghĩ tới Mạc Vân Quả lại có thể lấy ra viên thuốc quý như thế.

Nghe thấy Mạc Vân Quả nói như vậy, cậu vội vàng xua tay nói: “Không..... Không cần.”

Cách Liệt cũng có chút khó xử, “Nhà đấu giá có quy định không thể ứng tiền trước, nhưng nếu chỉ cần mười nghìn bạc, tôi có thể lấy của tôi ra.”

Nói xong Cách Liệt lấy mười nghìn ra, nhét vào tay Mã Tư.

Mã Tư ngờ ngác nhìn lòng bàn tay mình, vẫn như cũ có một loại cảm giác giống như trong mơ.

“Cảm ơn.” Mạc Vân Quả nói một câu, “Khi nào bắt đầu đấu giá?”

“Ba ngày sau.” Cách Liệt tưởng tượng đến cái này, trên mặt liền xẹt qua một tia nôn nóng.

Nếu là trước kia có được vật như vậy, ít nhất phải tuyên truyền trước một tháng, nhưng thời gian cách lần đấu giá tiếp theo chỉ còn ba ngày, nếu lại tuyên truyền, khẳng định không kịp.

“Cái này..... Thời gian ba ngày quá ngắn, có thể đề đề tháng sau không?” Cách Liệt trưng cầu ý kiến của Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Cứ ba ngày sau đi, nếu hiệu quả tốt mà nói, kế tiếp tôi có thể tiếp tục hợp tác với anh.”

Cách Liệt nghe được lời này, đối với Mạc Vân Quả càng thêm tôn kính, người có thể nhẹ nhàng băng quơ nói ra những lời này, nhất định không phải nhân vật đơn giản.

Nhìn tuổi tác cô gái này không lớn, không lẽ là con cháu của đại gia tộc ra ngoài rèn luyện? Nghe ý tứ của cô chắc hẳn hiện tại không có tiền, cho nên mới không thể không lấy mấy thứ này tới bán đấu giá?

Cách Liệt càng nghĩ càng cảm thấy có lý, đồng thời cũng hạ quyết tâm nhất định phải tạo quan hệ tốt với Mạc Vân Quả.

“Hiện tại tôi sẽ phân phó cho bên dưới tuyên truyền.” Thịch trên người Cách Liệt run lên, đến cả thịch cũng kích động.

“Đúng rồi, là chút lòng thành của tôi, vọng đại nhân nhận lấy.” Cách Liệt lấy ra một cái túi tiền, đặt ở trên bàn vang lên một tiếng, chắc hẳn bên trong có không ít tiền.

Mạc Vân Quả cũng không chối từ, trực tiếp tiếp nhận túi tiền, nói một tiếng cảm ơn.

Sau đó, Cách Liệt vội vội vàng vàng cáo biệt, chỉ có ba ngày, hẳn phải nắm chặt!

Cách Liệt rời đi xong, Mạc Vân Quả cũng cùng Mã Tư rời đi.

Cả người Mã Tư nhìn qua đầu hốt hoảng, cái này làm cho Mạc Vân Quả nhìn cậu ta thêm vài lần.

“Đại nhân, ngài có chỗ ở không? Có thể ở nhà tôi!” Mã Tư vội vàng đẩy mạnh tiêu thụ bản thân.

Mạc Vân Quả suy nghĩ một chút, gật gật đầu.

Mã Tư trong mắt xẹt qua một tia kinh hãi, có thể cùng vị đại nhân này giao hảo, quả thật là vận may quá tốt!

Mã Tư mang theo Mạc Vân Quả trở về nhà, đây là một căn nhà trong nội thành, tuy không lớn nhưng cực kỳ sạch sẽ.

“Đại nhân, trong nhà hơi nhỏ, mong ngài không ghét bỏ.” Mã Tư có chút thẹn thùng cùng ảo não, chỉ lo đến việc tại quan hệ tốt với đại nhân, lại quên tình huống nhà mình.

Chỗ ở nhỏ như vậy, chắc đại nhân sẽ không vui vẻ đi? Nghĩ đến đây, thân thể nhỏ của Mã Tư run lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 753

Edit: Linhlady

Mã Tư vẫn luôn run sợ chờ đợi câu trả lời của Mạc Vân Quả, ai biết Mạc Vân Quả chỉ là nhàn nhạt gật đầu, sau đó đi vào.

Mã Tư thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng ngay sau đó trái tim cậu lại nhảy lên.

Đáng chết! Cậu quên mất bên trong còn có em gái!

Mạc Vân Quả đi vào phòng liền thấy một cô bé, sắc mặt bé gái tái nhợt, khuôn mặt nhỏ cực kỳ tinh xảo, lại bởi vì tia tái nhợt kia, nhìn qua chọn người đau lòng.

Đương nhiên, Mạc Vân Quả không biết tư vị gọi là “Đau lòng” kia, cô quay đầu nhìn Mã Tư đang đi vào hỏi: “Em gái cậu?”

Tuy rằng là câu nghi vấn, nhưng lại dùng ngữ khí khẳng định.

Mã Tư liên tục gật đầu nói: “Tôi sẽ ôm con bé đi ra ngoài.”

Mã Tư trong mắt xẹt qua một tia đau lòng, buổi tối hôm nay, chắc phải cùng em gái ngủ bên ngoài.

“Không cần.” Mạc Vân Quả quay người đi ra ngoài, “Nhà cậu có người, tôi không ở nơi này được.”

Mã Tư vừa thấy Mạc Vân Quả phải đi, cậu nhìn thoáng qua em gái, khẽ cắn môi, lập tức bắt được cánh tay Mạc Vân Quả.

“Đại nhân.....” Sắc mặt của cậu trở nên tái nhợt.

Mạc Vân Quả quay đầu nhìn cậu, có chút khó hiểu.

“Cầu ngày, cứu cứu em gái tôi.” Mã Tư vốn dĩ mang Mạc Vân Quả về là bởi vì bản thân cậu có chút hy vọng xa vời, mong người này sẽ có chút lòng đồng tình, có thể chữa khỏi cho em gái cậu.

Mạc Vân Quả:.....

“Oa! Đây là bắt cóc có đạo đức đi? Đúng không? Đúng không?”

“Xem như vậy đi? ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ”

“Chắc chắn, xem tiểu tử này không lớn, nhưng thật ra lại rất có tâm cơ.”

“Dù sao sao ta cũng vô cảm với trẻ con vì sao xin ta, ta phải giúp người?”

“Lời nói chẳng mất tiền mua, nhìn dáng vẻ của hắc, chỉ sợ cũng là cùng đường đi?”

“A..... Trên thế giới cùng đường người còn ít sao?”

“Dù sao nhàm chán, tiểu Quả Quả đi xem thử em gái nhỏ kia đi ~ xét ở phần em gái nhỏ tinh xảo như vậy.”

“Trên lầu có quái thú xuất hiện~”

“Đừng nháo đừng nháo, dựa theo cốt truyện truyền thống mà nói, em gái nhỏ nhất định có thiên phú bị che giấu! Sau đó được vai chính cứu, từ đây nguyện trung thành với vai chính, trợ giúp vai chính đi lên đỉnh cao nhân sinh!”

“Nhưng mà chúng ta này không phải nha 2333333333”

“Sao, thử xem sao ~ có khả năng thì sao? Hắc hắc hắc!”

Mạc Vân Quả:.....

Mã Tư thấy Mạc Vân Quả không nói gì, trong lòng càng thêm thấp thỏm, cậu trực tiếp quỳ xuống, dập đầu xuống đất, âm thanh không hề

nhỏ.

Ánh mắt Mạc Vân Quả lóe lóe, không nói gì thêm, chỉ là đi đến trước mặt bé gái.

Mã Tư nhận thấy được động tác của Mạc Vân Quả, trong lòng vui vẻ, cậu biết việc làm của mình có tác dụng.

Trán cậu đã chảy ra tơ máu, nhưng cậu cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Mạc Vân Quả đơn giản nhìn sơ qua bé gái, từ góc độ y học xem xét, bé gái dinh dưỡng không đầy đủ khiến cơ thể nhỏ gầy, hơn nữa khả năng có một chút thiếu máu, cho nên sắc mặt tái nhợt.

Nhưng Mạc Vân Quả lại cảm thấy nguyên nhân khiến bé gái nằm ở chỗ này lại không nằm trong mấy lý do trên.

“Có người ở thế giới ma pháp không?” Mạc Vân Quả ở phòng phát sóng trực tiếp nói.

“Có nha có nha ㄟ (▽) ㄟ tiểu Quả Quả gọi bốn bảo bảo làm gì nha?”

“Ta cũng là vị diện ma pháp, hừ hừ!”

“Hu hu hu, vì sao ta lại không phải ở vị diện ma pháp?”

“Nói nghe một chút đi tiểu Quả Quả muốn làm gì ~”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp có người ở vị diện ma pháp, yên lòng.

“Các người có thể nhìn xem cô bé này bị gì không?”

“Ừm, tiểu Quả Quả người để sát vào chút để ta nhìn xem ~”

Edit: Tui muốn lắp hồ trước tết, mà tui lười y như cái tên tui vậy, có ai có cách nào cho tui chăm lên được không?

$\pi \rightsquigarrow \pi$

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 754

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả để sát vào bé gái, để người trong phòng phát sóng trực tiếp có thể xem rõ ràng hơn.

“Hả? Bé gái này.....” Mỗ vị trong phòng phát sóng trực tiếp rõ ràng tạm dừng một chút.

“Làm sao vậy?” Mạc Vân Quả hỏi.

“Cô ấy có tư chất song hệ hỏa thủy, nhưng theo thông thường mà nói, người đồng thời có hai hệ, hoặc hỏa chiếm đa số hoặc thủy nhiều hơn, nhưng cô bé này lại mỗi thứ chiếm một nửa, hai lực lượng này đấu đá lẫn nhau, cho nên mới phá hủy cơ thể cô ấy.”

Người trong phòng phát sóng trực tiếp giải thích như vậy, Mạc Vân Quả lập tức hiểu.

Nước lửa từ trước đến nay luôn là hai thái cực tương khắc, người bình thường hoặc là thủy chiếm thượng phong, hoặc là hỏa chiếm thượng phong, nhưng cô bé này, mỗi thứ chiếm một nửa, hai bên đánh nhau, cô bé này bị thương, là như vậy đi.

“Vậy có biện pháp nào không?” Mạc Vân Quả không hiểu thế giới ma pháp, chỉ có thể xin giúp đỡ từ phòng phát sóng trực tiếp.

“À, cái này cũng đơn giản, cho chi cô bé uống thuốc mất đi là được là được.”

“Thuốc mất đi có tác dụng gì?” Mạc Vân Quả lại hỏi.

“Chỉ là khiến cô bé không có tư chất mà thôi, sẽ không có nước lửa kị nhau, sau đó bổ sung dinh dưỡng là được. ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ”

Mạc Vân Quả nghe thế câu nói, nghiêng đầu nhìn về phía Mã Tư.

“Tôi có một cách cứu em gái cậu.”

“Cái gì?” Mã Tư siết chặt nắm tay kích động hỏi.

“Em gái cậu có linh căn song hệ thủy hỏa, hai hệ này tương khắc trong cơ thể, cho nên mới khiến em gái cậu suy yếu như vậy.” Mạc Vân Quả nói, “Cho cô bé uống một viên thuốc để giải trừ kinh căn, để cô bé trở thành một người bình thường.”

Bởi vì hai hệ này đờngang nhau, cho nên lúc trước khi kiểm tra đo lường, cục đá ma pháp cũng không đo lường ra được, đương nhiên Mã Tư cũng không biết em gái mình có linh căn.

Cho nên khi Mạc Vân Quả nói cho cậu em gái có linh căn, cậu đương nhiên vui vẻ.

Nhưng chưa để cậu phục hồi lại từ trong vui vẻ khi biết việc này, lại nghe một tin tức tàn nhẫn khác.

Cậu sống sờ ở nơi đó, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

“Cậu có thể tự suy xét một chút.” Mạc Vân Quả đem quyền lựa chọn giao cho Mã Tư.

Mã Tư siết chặt nắm tay, cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

“Chỉ có cách này thôi sao?” Giọng nói Mã Tư ghen ngào hỏi.

“Ừ.” Mạc Vân Quả lên tiếng, từ phòng phát sóng trực tiếp phản hồi mà nói, chính các chỉ có một cách này.

Mã Tư lại trăn mặc, làm một người bình thường, cậu biết rõ có linh căn có vai nhiều trân quý, nhưng so sánh với tính mạng em gái, linh căn thật sự quan trọng sao?

Mã Tư dù sao vẫn còn trẻ, cậu rối rắm, thật lâu không nói chuyện.

Khi cậu đang đắm chìm trong thế giới của mình, Mạc Vân Quả đi từ lúc nào cũng không biết.

Khi Mã Tư phục hồi lại tinh thần, nhìn trong phòng chỉ mình thân ảnh em gái, nhớ tới lời Mạc Vân Quả nói, cậu âm thầm hạ quyết tâm.

Mạc Vân Quả sau khi đi khỏi nhà Mã Tư, trực tiếp tìm một khách sạn ở lại.

Cách Liệt đưa rất nhiều tiền, ở lại khách sạn này cũng không thành vấn đề

Sau khi vài khách sạn, Mạc Vân Quả muốn kiểm tra đo lường tư chất của mình, lại được báo lại đã dùng cho chuyên môn đo lường rất quý, cô không mua nổi.

Rơi vào đường cùng, Mạc Vân Quả chỉ có thể chờ đến ba ngày sau khi kết thúc hội đấu giá mua sau.

Còn vì sao lại không đi trung tâm đo lường, ừm..... Nơi đó toàn là trẻ con năm tuổi, cô không muốn cùng một đám nhóc đo lường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 755

Edit: Linhlady

Bên này, Mạc Vân Quả vô cùng tiêu dao.

Còn ở thành Vinh An, thậm chí ở một số nơi khác đều bị một tin tức làm chấn kinh.

Hiệu suất của nhân viên nhà đấu giá Vinh An rất cao, gần gần nửa ngày, tin tức nhà đấu giá Vinh An có viên thuốc thần bí đã loan ra khắp thành, thậm chí cả loan ra cả các thành thị lân cận.

Không ít người tham dò xem thuốc thần bí của nhà đấu giá kia là gì, nhưng người trong nhà đấu giá đều nói không rõ.

Thẳng đến ngày hôm sau, Cách Liệt mới để người truyền tin ra ngoài.

Cũng không nói toàn bộ công dụng của thuốc, chỉ nói một ít lời.

Ví dụ như “Dưới địa giai thang trừ tổn thương” “Dưới địa giai có thể tấn chức không có tác dụng phụ, thấp nhất tấn chức một bậc” vân vân.

Đối mặt với mấy tin tức này, đại đa số người đều khiếp sợ, thậm chí là hoài nghi.

Nhưng cũng có không ít người từ chỗ Cách Liệt có tị tức chính xác, sau đó một loạt mạch nước ngầm kích động ở toàn bộ đại lục.

Người của các đại gia tộc đều gom góp tài chính, chuẩn bị cho hội đấu giá ba ngày sau.

Mặc kệ nói như thế nào, thuốc thanh lọc cùng phá chướng, thậm chí có không ít người ở thành phố lớn đều gấp rút chạy đến Vinh An thành, chỉ để có được hai viên thuốc này.

Ba ngày thời gian thoáng qua, Mạc Vân Quả sớm tới hội đấu giá, Cách Liệt thậm chí còn rút bớt thời gian bận rộn ra tiếp đón Mạc Vân Quả.

Cách Liệt tự mình mang Mạc Vân Quả tới phòng quý đã sắp xếp từ trước, sau đó vì bản thân quá bận rộn không thể không rời đi.

Mạc Vân Quả cũng không quá để ý, trong phòng có nhiều trái cây, vừa vặn có thể ha ha.

Hội đấu giá nhanh chóng bắt đầu, Cách Liệt cố ý nói cho Mạc Vân Quả, nếu cô thích cái gì, cứ việc lấy.

Dù sao hôm nay toàn bộ số đồ đấu giá sở đây, cũng không quý bằng một viên thuốc phá chướng.

Đây là Cách Liệt tự tin, cũng tự tin của toàn bộ nhà đấu giá Vinh An.

Bởi vì hai loại dược phẩm này là vật áp trực, cho nên ngay từ đầu không khí trong nhà đấu giá cũng không quá nóng.

Có vài đồ vật khi đấu giá, so với trước gia còn bị giảm xuống, dù sao mấy gia tộc đầu có tư tưởng để lại tiền dành cho hai dược phẩm kia.

Có thể tưởng tượng, cuối buổi đấu giá hiện trường có bao nhiêu nóng lửa.

Mạc Vân Quả cũng nhìn vài đồ đấu giá, cũng không có bao nhiêu đồ vật khiến cô có hứng thú.

Đám người trong phòng phát sóng trực tiếp kia cũng là kẻ gặp qua việc đời, đối với đồ vật trong thành nhỏ này cũng thấy chướng mắt.

Còn về việc “Nhặt của hời” linh tinh, thật đúng là không có khả năng xảy ra.

Đại khái qua một giờ, cuối cùng cũng đến lúc đấu giá dược phẩm.

Đầu tiên lên sân khấu chính là thuốc thanh lọc, người mang thuốc lên là một người đàn ông mặc hoa phục.

“Kế tiếp, chúng ta đem bán đấu giá thuốc thanh lọc, để kiểm chứng công dụng, nhà đấu giá sẽ mời một người lên nghiệm chứng!”

“Thuốc thanh lọc có thể thanh trừ một số tổn thương do ma pháp để lại, không biết ở đây vị nào muốn thử một lần!”

Người bán đấu giá không ngừng nói, người ở đầu hai mặt nhìn nhau, nhìn người khác thử nghiệm thôi, còn mình, vẫn là thôi đi.....

Mary là một ma pháp sư hệ thủy cấp hai, trước kia trong khi cô ấy chiến đấu bị thương, hơn nửa hậu kỳ lại không để ý đi điều dưỡng, nên ấy năm thương thế càng ngày càng nghiêm trọng.

Khuôn mặt tươi trẻ cũng trở nên ảm đạm không ánh sáng, không bao lâu nữa, nói không chừng cô ấy sẽ chết đi.

Mary không cam lòng, cho nên cô ấy lấy toàn bộ gia sản, muốn ở trong hội đấu giá mua được một viên thuốc thanh lọc.

Cho nên khi nhân viên bán đấu giá hỏi người thử nghiệm thuốc, cô ấy không ngần ngại dơ tay lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 756

Edit: Linhlady

“Được! Xin mời vị nữ sĩ này lên đây!” Người chủ trì nhiệt tình mời Mary lên.

Mary đi tới, ở đây không ít người đều nhận ra cô, ở cái thành nhỏ này, ma pháp sư địa giai quả thật không nhiều lắm.

Hơn nữa tình huống của Mary đặc thù, cho nên chỉ cần là ma pháp sư ở thành Vinh An đều sẽ biết tới cô ấy, còn những người ở thành khác, hoặc ít hoặc nhiều đều nghe qua người khác thảo luận.

Thật ra không cần những người đó phổ cập khoa học, ở đây tất cả mọi người đều có thể nhìn ra thân thể Mary cực kỳ không tốt.

“Cô Mary, cô xác định muốn thử thuốc sao?” Người chủ trì tất nhiên cũng nhận ra Mary.

Mary kiên định gật đầu, cô ấy không biết số tiền trong tay mình có đủ hay không, dù sao thời gian cô ấy cũng không còn bao nhiêu, thử một chút thì đã sao? Biết đâu có thể?

“Tốt!” Người chủ trì lập tức vỗ tay, một viên thuốc thanh lọc được đưa lên.

Viên thuốc này chỉ có một nửa, bởi vì còn nửa viên còn lại đã được Cách Liệt mang đi giám định.

Mary hiển nhiên cũng biết quy tắc của nhà đấu giá, cô ấy cũng không hỏi cái gì, trực tiếp cầm lấy hộp đựng thuốc, mở nắp ra, ngửa đầu uống xuống.

Mary chép miệng một cái, hương vị có vẻ nhạt?

À..... Hương vị không phải trọng điểm, Mary chỉ cảm thấy một dòng nước ấm ở cọ rửa thân thể của cô ấy, cô ấy nhìn không được tán thưởng một tiếng.

Cùng lúc đó, ở đây mọi người đều khiếp sợ nhìn Mary.

Chỉ thấy mái tóc vốn dĩ nhợt nhạt của Mary nguyên bản trong nháy mắt biến thành màu đỏ, đó là màu tóc vốn có của cô ấy.

Còn có mặt Mary, nếp nhăn trên mặt đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại da dẻ mịn màng, đây mới là khuôn mặt vốn có của cô ấy.

Nhìn lại biểu cảm của Mary, ở đây người đầu là nhân tinh, bọn họ sao có thể không hiểu hàm nghĩa của biểu cảm kia.

Lúc này, tất cả mọi người có một ý niệm, đó chính là phải có được thuốc thanh lọc!

Chẳng sợ không thể giải quyết được ám thương vốn có, chỉ bằng được hiệu “Phản lão hoàn đồng” , cũng đáng để có được!

Mary hưởng thụ một phen, lúc này mới nhớ tới cô ấy còn ở trên đài.

Cô ấy mở to mắt, khóe môi tạo nên một nụ cười.

“Thương tổn của tôi..... Toàn hảo!”

Mary đang nói xong lúc sau, thấp giọng ngâm xướng một câu, tức khắc một cơn r ồng nước li ền xuất hiện ở trên đài.

Đây là cường giả ma pháp địa giai hệ thủy — — r ồng nước quấn quanh!

Đương nhiên, Mary cũng không có tính toán phá hư hội đấu giá này, cho nên cô lấy chỉ triệu h ải một lát r ồi thu lại.

Nhưng việc này đồng thời cũng chứng minh, thực lực của cô ấy thật sự khôi phục!

Giờ phút này, không ai hoài nghi được hiệu của thuốc thanh lọc.

Tất cả mọi người h ồ ng con mắt, dưới tình huống người chủ trì còn chưa nói gì, đã bắt đầu điên cu ờ ng cạnh tranh.

Người chủ trì nói, chỉ có năm viên thuốc, thử nghiệm mất một viên, chỉ còn lại bốn viên!

Bốn viên thuốc, còn chưa đủ phân cho một gia tộc!

Người chủ trì phản ứng cực nhanh, h ắ n chủ trì trật tự bán đấu giá.

Nhưng mà lúc này Mạc Vân Quả ở gian phòng dành cho khách quý, cô lại không có tâm tư đi xem đấu giá.

Mới vừa r ấ i, trong phòng cô đột nhiên xuất hiện một người mang mặt nạ, hơn nữa, người này rất mạnh!

Chỉ là đơn giản ng ắ i ở đối diện cô, lại khiến cô cảm thấy có áp lực rất lớn.

Người đàn ông mang mặt nạ mặc một thân đồ đen, cực kỳ giống người xấu trong phim truy ề n hình.

Y tiến vào sau đó cũng không nói lời nào, cũng không có hứng thú với thuốc thanh lọc như đám người điên cu ờ ng dưới kia, y chỉ nhìn Mạc Vân Quả, cặp mắt màu hoàng kim kia, l ầ n đầu Mạc Vân Quả gặp qua màu hoàng kim quý quyết th ầ n bí đến vậy.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 757

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả giật giật ngón tay, nhin xuống xúc động muốn sờ lên đôi mắt hoàng kim kia.

Đã trải qua nhiều thế giới như thế, định lực nhẫn nại của cô vẫn có.

Chỉ là.....

Mạc Vân Quả lại nhìn thoáng qua đôi mắt của người đàn ông đeo mặt nạ, màu sắc hoàng kim gì đó, quả nhiên chỉ nhìn là tốt nhất! \ (∇) /

“Oa! Tiểu Quả Quả nhin xuống! Nhin xuống!”

“Tiểu Quả Quả! Nhin xuống! Tuy rằng đôi mắt của người nọ là màu hoàng kim, nhưng chúng ta phải rút rè!”

“Đúng! Nên rút rè, làm một nữ hài giầy, chúng ta phải rút rè!”

“Phốc, có cần phải khoa trương như vậy không? Còn không phải chỉ là một đôi mắt màu hoàng kim thôi sao?”

“Lầu trên vừa thấy nhất định là mới tới, là một người cuồng ma làm nhiệm vụ tiểu Quả Quả đã từng có lúc vì màu hoàng kim mà suýt chút nữa vỡ làm nhiệm vụ.”

“Hiện tại nhớ lại, dáng vẻ kia của tiểu Quả Quả, thật là quá xuân! (che mặt)”

“Đột nhiên muốn nhìn một chút.....”

“Lầu trên ta có chụp hình! 【 hình ảnh 】 【 hình ảnh 】 ”

“Cảm ơn thân ái moah moah ~”

“Cho nên, tiểu Quả Quả người nhìn thấy không? Đáng về lúc ấy của người thật si hán, cho nên lúc này người nhất định phải nhịn xuống!”

Mạc Vân Quả:.....

Tốt thôi, Mạc Vân Quả không thể không thừa nhận cho đến bây giờ co còn chưa nhào lên nguyên nhân lớn nhất là do nhóm quần chúng ăn dưa trong phát sóng trực tiếp ngăn lại.

Mạc Vân Quả không mở miệng nói chuyện trước, người đàn ông mang mặt nạ cũng kẻ kiên nhẫn, hán cứ như vậy nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả, ngẫu nhiên đôi mắt hoàng kim hơi lóe sáng, càng khiến đôi mắt kia tăng thêm vài phần rực rỡ.

Phía dưới bán đấu giá vẫn như cũ tiến hành khí thế ngất trời, tất cả mọi người lâm vào điên cuồng xưa nay chưa từng có.

Nhưng so với náo nhiệt dưới kia, ở phòng này có vẻ an tĩnh hơn.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, Mạc Vân Quả rất có hứng thú nhìn mọi người phòng phát sóng trực tiếp đang không ngừng suy đoán rồi phân tích.

“Cái người này biết thân phận của tiểu Quả Quả sao?”

“Thân phận gì? Chủ kênh sao?”

“Ngu ngốc! Đương nhiên là tiểu Quả Quả là chủ nhân của hai loại thuốc kia rồi!”

“Hử? Không phải không có khả năng!”

“Đúng vậy sao! Người đàn ông mang mặt nạ này nhất định không phải người thường chẳng lẽ là tới trả thù?”

“(xem thường) tiểu Quả Quả nào có kẻ thù? Cô ấy mới tới thế giới này được có ba ngày?”

“\ (▽) / gần đây ngu xuẩn giống như có hơi nhiều!”

“Tiểu Quả Quả, các người đang chơi trò ‘ ai là người gỗ ’ sao?”

“Chắc người còn không hiểu đi? Ở ngay lúc này, sai động trước người đó thua!”

Ừm..... Quả chúng ăn dưa trong phòng phát sóng trực tiếp luôn bất tri bất giác đây đề tài đi tận chân trời.

“Người là chủ nhân của hai loại thuốc bán đấu giá kia.”

Ngữ khí chắc chắn, khàn khàn, khí thế bức người, tất cả cấu thành nên giọng điệu đầu tiên khi người đàn ông mang mặt nạ mở miệng.

Người đàn ông cực kỳ khẳng định Mạc Vân Quả chính là chủ nhân của hai loại thuốc kia, thậm chí giọng điệu là khẳng định chứ không phải nghi vấn.

“Cách Liệt nói cho anh?” Mạc Vân Quả đáp lại một câu.

“Hắn là ai?” Giọng nói của người đàn ông khàn khàn, nghe khiến người khác không thoải mái.

Chỉ bằng câu trả lời này, Mạc Vân Quả liền biết không phải Cách Liệt nói cho hắn, như vậy là hắn phỏng đoán ra?

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua giữa sân, như đã biết cái gì.

“Anh rất thông minh.” Thông minh đến nỗi, trong nhà đấu giá ẩn nấp này vẫn có thể tìm ra được cô.

“Rất nhiều người đều nói như vậy.” Hiển nhiên, người đàn ông mang mặt nạ kia cũng không biết cái gì gọi là khiêm tốn.

Mạc Vân Quả không tỏ ý kiến, cô lại hỏi: “Chuyện gì?”

Nếu tới tìm cô, chắc là có việc đi?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 758

Edit: Linhlady

"Không có việc gì." Người đàn ông đeo mặt nạ trước sau đều nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả, trạng thái kia kết hợp cùng lời nói của y nghe qua không có bao nhiêu phần đáng tin vậy.

Mạc Vân Quả:.....

"À." Mạc Vân Quả từ trước đến nay đều không phải người thích truy vấn đến cùng, nếu như người đàn ông mang mặt nạ đã nói như vậy, cô cũng không hỏi nguyên nhân.

Mà lúc này, hội đấu giá điên cuồng dưới kia cũng đã kết thúc.

Cách Liệt gõ cửa tiến vào, dường như hắn không hề nhìn thấy người đàn ông mang mặt nạ, lập tức đi đến trước mặt Mạc Vân Quả, cung kính nâng lên một cái rương nhỏ.

"Đại nhân, nơi này có 1000 vạn đồng vàng." Một đồng vàng tương đương 1000 đồng bạc, ở đây có một ngàn vạn đồng vàng thật sự xem như rất nhiều.

Mạc Vân Quả gật đầu, tiếp nhận tiền, đứng lên chuẩn bị rời đi.

"Đại nhân!" Cách Liệt lập tức ngăn trở Mạc Vân Quả.

"Hả?"

"Đại nhân, nếu còn có tiền được, nhà đấu giá chúng tôi thu tất!" Cách Liệt nói cực kỳ chắc chắn, sau hội đấu giá lần này, địa vị của hắn được nâng lên không ít.

"Ừm." Mạc Vân Quả nhẹ gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Cách Liệt sờ sờ đầu, lần này chắc hẳn không lưu lại ấn tượng không tốt với đại nhân đi?

Mạc Vân Quả sau khi rời khỏi nhà đấu giá thì về nơi mình ở, tinh thạch giám định cô hỏi Cách Liệt mua, chẳng qua hẳn không thu tiền cô mà thôi.

Mạc Vân Quả trở lại phòng, đóng cửa phòng cùng cửa sổ, đem tinh thạch giám định đặt lên bàn.

Sau đó cô đặt tay lên, trên tinh thạch bay lên vài màu sắc, đồng thời quang mang bắn ra bốn phía.

"Toàn hệ." Giọng nói trầm thấp nghẹn ngào vang lên.

Mạc Vân Quả giương mắt nhìn lên, người đàn ông mang mặt nạ không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt cô.

Mạc Vân Quả thả tay xuống, thu hồi đá giám định.

Người đàn ông mang mặt nạ vẫn nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả, giống như nhìn thế nào cũng không đủ.

Đôi mắt hoàng kim rực rỡ như vậy, trong ánh sáng mỏng manh của căn phòng này có vẻ không bình thường.

Mạc Vân Quả rũ lông mi xuống, không nói gì.

Người đàn ông mang mặt nạ cực có kiên nhẫn, sau khi nổ xong câu kia, y lại trầm mặc như cũ.

"Hả? Lại tiếp tục chơi trò ai là người gõ sao?"

"Sợ nhất không khí đột nhiên an tĩnh ~"

"Cho nên, người đàn ông mang mặt nạ đến đây lúc nào? Ta cứ nhiên cũng không biết!"

"Ta cũng không biết 2333333333"

"Nhưng mà tiểu Quả Quả nhà ta thế mà lại là ma pháp sư toàn hệ ~ quả nhiên tuyệt vời ~"

"Đây không phải là chuyện trong dự kiến soa? 23333333333"

"Đúng vậy, người bố trí nhiệm vụ bị mù sao?"

"Nhưng mà..... Nhiệm vụ lần này không phải thần hào bố trí sao? Thần hào làm sao lại biết tiểu Quả Quả có thể học ma pháp toàn hệ?"

"(lâm vào trầm tư)"

"Hắc! Người đã nói là thần hào, thần hào cái gì không biết?"

Mạc Vân Quả:..... Nói rất có đạo lý, ta thế nhưng không có cách nào phản bác.

Mạc Vân Quả cũng đủ có kiên nhẫn, nếu vô dụng cô còn có thể cùng đám người trong phòng phát sóng trực tiếp nói chuyện phiếm.

Cứ như vậy, hai người ai đâu không mở miệng nói chuyện trước.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, một canh giờ qua, hai cái canh giờ qua.

Lúc này đã đêm khuya, gió lạnh từ khe hở cửa sổ cửa thổi vào, khiến người khác rung mình một cái.

Mạc Vân Quả sờ sờ cổ tay của mình, đột nhiên cảm thấy hơi lạnh.

Người đàn ông đeo mặt nạ nhìn thấy động tác này của Mạc Vân Quả, con ngươi hoàng kim lóe lóe, cái gì không nói, tiếp theo nháy mắt, thân ảnh y liền biến mất trong căn phòng.

Toàn bộ phòng một mảnh quanh quẽ, thật giống như y chưa từng tới đây.

Mạc Vân Quả nhìn thấy người đàn ông đeo mặt nạ đột nhiên biến mất,
đồng tử hơi co lại, thuận di! Ma pháp không gian!

Người có ma pháp không gian có thể thuận di như vậy, nhất định đã là
ma pháp sư địa cấp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 759

Edit: Linhlady

Người đàn ông mang mặt này, đến cùng là ai?

Mạc Vân Quả có loại dự cảm, cấp bậc của người đàn ông này không tầm thường.

Gió lạnh thổi vào trong phòng, Mạc Vân Quả đứng lên giật giật thân thể có chút cứng đờ, sau đó chui vào ổ chăn.

Cô nhắm hai mắt lại, có lẽ muốn nghỉ ngơi.

Trong phòng đèn cũng không tắt, đèn vì gió thổi lập lờ. Chợt lóe lên rồi tối xầm, lại có chút quỷ dị.

Sau một canh giờ, khi người đàn ông xác định Mạc Vân Quả đã ngủ say.

Y xuất hiện ở trước giường Mạc Vân Quả, y vung tay lên, ánh đèn lúc sáng lúc tối triệt để tắt lịm.

Trong phòng lập tức âm u xuống, mà lúc này, ánh trăng vừa lúc chiếu vào phòng, lại làm phòng càng thêm quanh quẽ.

Người đàn ông đeo mặt nạ cứ như vậy đứng ở mép giường, đôi mắt nháy đều không nháy một cái nhìn chằm chằm Mạc Vân Quả, đôi mắt hoàng kim như muốn đoạt người.

Cho dù chỉ tranh chấp với duy nhất ánh trăng tròn phòng, cũng không chút nào thua kém, thậm chí ần ần có xu thế áp chế.

Thời gian nhoáng lên lại đến hừng đông, khi Mạc Vân Quả tỉnh lại, mặt trời đã lên cao.

Cô ngồi dậy đã thấy người đàn ông mang mặt nạ ngồi ở trên ghế, y cứ như vậy bình tĩnh ngồi nhìn cô.

Mạc Vân Quả:.....

“Hô ~ tiểu Quả Quả người tỉnh rồi?”

“Tiểu Quả Quả, người đàn ông này nhìn chăm chăm người đã lâu.”

“Đúng vậy á! Tiểu Quả Quả nhà ta tuy rằng thật đẹp, nhưng vẫn luôn nhìn chăm chăm như vậy, không cảm thấy rất mệt sao?”

“Ta lại cảm thấy hẳn nhất định bị điên!”

“Hừ! Ta cũng cảm thấy như vậy!”

“Tiểu Quả Quả, người dứt khoát hỏi hẳn muốn làm gì đi, cứ nhìn chăm chăm người như vậy cũng không phải chuyện hay!”

“Đúng vậy, người đàn ông này thật đáng ghét! Hừ! (ノ^ㄟノ)”

“Chúng ta còn không nhìn chăm chăm tiểu Quả Quả như vậy đâu!”

“Vạn nhất tiểu Quả Quả tắm rửa gì đó, chúng ta đâu chỉ có thể nhìn mosaic, người đàn ông này lại có thể nhìn thấy thân thể tiểu Quả Quả quả! Không vui! (ノ^ㄟノ)”

“Phốc, lâu trên trọng điểm của người thật là 666666666”

“Không không không, ta thật ra cảm thấy, đây là một cái trọng điểm thật nghiêm túc!”

Mạc Vân Quả:.....

“Anh muốn làm cái gì?” Mạc Vân Quả trực tiếp hỏi, bởi vì mới rời giường, giọng nói của cô còn mang theo một tia lười biếng.

Ánh mắt y lóe lóe, giọng nghen ngào nói nói: “Những lời này hẳn là tôi hỏi cô.”

Mạc Vân Quả:?

“Cô muốn làm cái gì?”

Người đàn ông đeo mặt nạ lặp lại một câu y như vậy.

Mạc Vân Quả: Có điểm mộng bức.

“Chúng ta không quen biết, cho nên tôi không cần thiết làm cái gì với anh.” Mạc Vân Quả lạnh như băng nói.

“À.” Người kia càng thêm lãnh đạm đáp lại một câu, “Vạn nhất là cô mơ ước tôi thì sao?”

Mạc Vân Quả:.....

“Anh suy nghĩ nhiều.” Hơn nữa vẫn là tưởng tượng quá nhiều!

“À.” Y lãnh lãnh đạm đạm đáp lại một câu.

Mạc Vân Quả:.....

“Tôi tên Angus.” Người đàn ông đeo mặt nạ đột nhiên nói một câu như vậy.

Mạc Vân Quả vừa nghe tên này, lập tức liên nhớ tới nhiệm vụ của mình, cho nên..... Đây là đối tượng nhiệm vụ của cô?

“À.” Tuy rằng là đối tượng nhiệm vụ, cô vẫn trả lời hẳn một cách nhạt nhẽo như vậy.

“Cho nên, cô mơ ước tôi sao?” Angus buông ra một câu kinh người.

Mạc Vân Quả:.....

“Anh suy nghĩ nhiều.” Mạc Vân Quả nói, cô cũng không đến mức mơ ước chính đối tượng nhiệm vụ của mình.

Angus nghe thế, trong miệng phát ra một tiếng cười nhạt, thanh âm còn có chút lớn.

“Nếu không mơ ước tôi, làm gì muốn rồi sống lại?” Angus lại tung ra một quả bom lớn, toanh tạc tới mức Mạc Vân Quả có chút mộng bức, đương nhiên, đồng thời mộng bức còn có mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 760

Edit: Linhlady

“Từ từ? Sống lại?!”

“Cho nên nói, hắc đã chết?!”

“Dựa! Đây là loại phát triển thần tốc gì!”

“Cho nên, thần hào đại đại vì sao lại tuyên bố nhiệm vụ của một người chết?”

“Từ từ! Chẳng lẽ trọng điểm không phải là vì sao Angus sẽ sống lại sao?”

“Nắm thảo! Ta có một cái suy đoán lớn mật!”

“Lầu trên nói nghe một chút!”

“A a a a! Ta hiện tại thật kích động!”

“Nói đi! Gấp chết chó!”

“Angus này có khi nào là do thần hào đại đại làm sống lại không, chỉ vì có thể cùng tiểu Quả Quả đánh một trận!”

“Hơn nữa! Hơn nữa! Trọng điểm tới! Trọng điểm tới! Angus sẽ dĩ nhiên tại liễn xuất hiện ở trước mặt tiểu Quả Quả, có phải hay không bởi vì thần hào đại đại muốn Angus dạy tiểu Quả Quả ma pháp!!!”

“(trợn mắt há hốc mồm)”

“Từ từ, ta muốn chậm rãi! Luôn cảm thấy lượng tin tức có chút lớn!”

“Nắm thảo! Thần hào đại đại rốt cuộc là ai? Có thể ngu bức như vậy!”

“Nếu thật sự như lầi trên phỏng đoán như vậy, ta cảm thấy thầi hào đại đại hạ một bàn cờ rất lớn.”

“Đột nhiên kích động!”

Mạc Vân Quả:.....

Nhìn thấy phòng phát sóng trực tiếp nói như vậy, Mạc Vân Quả ẩi ẩi có một loại phỏng đoán, nhưng loại phỏng đoán này lại không có bất kỳ chứng cứ gì làm căn cứ, cho nên cô cũng không nói cho phòng phát sóng trực tiếp.

Hiện tại quan trọng nhất, không phải đi chứng minh cái phỏng đoán không hề có chứng cứ kia, mà là ứng đối với người đàn ông trước mắt này.

“Tôi không làm anh sống lại.” Mạc Vân Quả trực tiếp trả lời.

“A.....” Angus cười lạnh một tiếng, hiển nhiên là không tin lời Mạc Vân Quả nói.

“Cho nên, cô rốt cuộc muốn làm cái gì?” Angus trong mắt xẹt qua một tia sắc bén, khí thế tăng lên, áp lực của ma pháp sư thánh cấp lập tức đè ép Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy tức ngực, phun một búng máu ra.

Thân thể này vẫn quá mức nhỏ yếu, ngay cả áp lực của ma pháp sư thánh cấp cũng không chịu nổi.

Máu đỏ tươi kích thích mọi người, con người màu hoàng kim của Angus ẩi ẩi hiện lên một tia huyết quang.

“Năm thảo! Angus bạo lực như vậy sao?”

“Hu hu hu..... Tiểu Quả Quả bị thương.....”

“Tiểu Quả Quả người không sao chứ?”

“Ta đánh thưởng cho người thuốc trị thương!”

“Không có việc gì.” Mạc Vân Quả đầu tiên trấn an mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp một chút, sau đó lau vết máu trên khóe môi.

“Tôi không làm anh sống lại, cũng không muốn làm gì anh, mong anh rời đi.” Trong miệng còn có một tia tanh ngọt, Mạc Vân Quả lần đầu tiên biết, thì ra hương vị của máu là như vậy, bất đắc dĩ như vậy, nhỏ yếu như vậy.

Angus nghe được Mạc Vân Quả nói những lời này, lại hừ lạnh một tiếng.

“Cô cho rằng, tôi không muốn rời đi sao?” Angus mở tay ra, lòng bàn tay ần ần có lôi điện hiện lên.

“Tôi không thể rời đi khỏi cô vượt qua 500 mét.” Angus lập tức nắm chặt nắm tay, đồ vật trong phòng, ngoại trừ Mạc Vân Quả ngã trên giường, tất cả đồ vật khác đều tan thành bột.

Trong không khí tràn ngập mùi khét cháy, mà lực lượng của Angus, không có ngâm xướng, chỉ là thoáng nắm chặt quyền như thế, đã có thể chuẩn xác phá hủy đồ vật mà y mong muốn.

Tay Mạc Vân Quả đặt ở trong chăn lặng yên nắm chặt, cô mím môi, không nói gì.

“A..... Cô nhỏ yếu như vậy, một ngón của tôi tay là có thể giết chết cô, nhưng mà, vì sao cô có thể khiến tôi sống lại?” Angus giống như đang hỏi Mạc Vân Quả, nhiều hơn, như là lần đầu tiên lần đầu.

“Vì sao..... Lại khiến tôi sống lại.....” Giọng nói nghẹn ngào ở trong phòng từng vòng phiêu đảng, làm cho cả không khí đều trở nên áp lực.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 761

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả bởi vì hai câu này của Angus không khỏi nhìn thêm y vài cái, không hiểu tại sao y lại nói như vậy.

Đối với một người đã chết mà nói, không phải sống lại là chuyện rất tốt sao?

Nhưng xem Angus nói như vậy, y dường như không muốn sống lại?

Người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng phát hiện vấn đề này, lần này, đại số mọi người đều có hứng thú với Angus.

Angus nhìn Mạc Vân Quả, giống như đang chờ đáp án của cô.

“Tôi không làm anh sống lại.” Mạc Vân Quả nhấp môi, “Nhưng nếu anh đã sống lại, sao lại không sống cho tốt?”

Đôi mắt màu hoàng kim hiện lên một tia hứng thú dài dạt, giống như cảm thấy khôi hài với vấn đề mà Mạc Vân Quả đưa ra, y cười nhạo một tiếng nói: “Sống sót? Vì sao muốn sống sót?”

Nhân sinh tịch liêu cỡ nào, vì sao muốn sống sót?

“Anh không có việc gì muốn làm sao?” Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua phòng phát sóng trực tiếp, cô trước kia, có phải cũng thường xuyên nghĩ vấn đề “Vì sao muốn sống sót” như vậy không?

Nhưng là hiện tại cô, đã không còn nghĩ về vấn đề này nữa, không có vì sao lại sống, chỉ có sống như thế nào.

Angus nghe thấy vấn đề này, trong mắt xẹt qua một tia mờ mịt xưa nay chưa từng có.

Y có việc gì muốn làm sao? Tự nhiên là có.

Chỉ là ở sau khi lên thánh cấp, hiểu ra được, lúc trước những giao tranh vốn có vẫn như cũ là quy tắc của thế giới này.

Chuyện y muốn làm, trời đất không cho phép y, y từng phản kháng, từng giãy giụa, cũng từng tự hủy linh căn, nhưng mà, có ích lợi gì đâu?

Đến cuối cùng, cái gì cũng đều không có.

“Không có.” Angus lạnh lùng nói, kết hợp với âm thanh nghẹn ngào của y có vài phần quỷ dị.

Mạc Vân Quả:.....

“À.” Mạc Vân Quả cũng lạnh lùng đáp trở về một câu.

Trong toàn bộ quá trình đối thoại, Angus chưa từng dùng chỉ uy lực phóng thích, Mạc Vân Quả cũng cảm giác được ngực chấn động, máu tươi từ yết hầu tràn ra, rồi lại bị cô quật cường nuốt xuống, một lần lại một lần, không có ngừng lại.

“Cô là toàn hệ.” Angus đột nhiên lại nói một câu như vậy.

“Tôi có thể dạy cô ma pháp.” Ý nghĩ nghĩ, lại thêm một câu, “Toàn hệ ma pháp.”

“Anh là lòi hệ.” Mạc Vân Quả nói, ngụ ý là anh không thể dạy cô toàn hệ.

“A? Lòi hệ?” Angus lại là một tiếng cười nhạo, sau đó cũng không biết y làm cái gì, toàn bộ phòng đột nhiên tối sầm xuống, ầm ầm lại hỗn loạn một tia màu trắng.

Phong gào thét, hỏa khắp nơi, thủy mát lạnh, băng rét lạnh, thổ dày nặng, mọc sinh cơ bùng bùng, còn có kim kiên cố.....

Các loại nguyên tố tại căn phòng nho nhỏ đồng thời vùng lên, chúng nó tùy ý phá hư mọi thứ trong phòng ngoại trừ giường của Mạc Vân Quả.

Gần chỉ là vài giây ngắn ngủi, toàn bộ phòng trở thành một mảnh hỗn độn.

“Hiện tại cô còn cho rằng tôi là hệ lôi?” Angus cười lạnh nói.

Mạc Vân Quả:..... Đoàn Tử là một cái hố Đoàn Tử.

“Lôi hệ? A..... Đó là đã từng.” Đó là linh căn y từng tự hủy.

Mỗi một lần hủy linh căn, y sẽ tự sinh ra một loại linh căn mới, thật thần kỳ không phải sao?

Trời đất này đại đạo muốn đặt y ở tử địa, rồi lại cho y một năng lực thần kỳ như thế.

Hiện giờ y có thành tựu như hôm nay, làm sao không phải đã từng đổi lấy từ thống khổ?

Những loại thống khổ đó, không chỉ là trên thân thể, nhiều hơn, là trên mặt tinh thần.

Angus nhắm hai mắt lại, khi không còn nhìn thấy đôi mắt màu hoàng kim kia, cả người y dường như đều mất đi nhan sắc, cũng tăng thêm một tia ảm đạm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 762

Edit: Linhlady

“Hệ thống lần này có chút hớ, rõ ràng Angus là toàn hệ! Vì sao hệ thống lại nói là lỗi hệ?”

“Các người không cảm thấy kỳ quái sao? Vì sao hệ thống lại làm lỗi tư liệu, sao thần hào đại đại lại biết được?”

“Cho nên, ý tứ của đại hào đại đại thật đúng là chính là để tiêu Quả Quả đi theo Angus học tập ma pháp?”

“Chẳng lẽ không phải sao? (mặt doge)”

“Hiện tại xem ra, 99% là đúng!”

“A a a a! Thỗ lộ với thần hào đại đại!”

“Thần hào đại đại ngu bức nhất! So với hệ thống không đáng tin cậy ngu bức hơn nhiều!”

“Vì thần hào đại đại điên cuồng đánh call!!!”

Phòng phát sóng trực tiếp liên tục spam câu “Vì thần hào đại đại điên cuồng đánh call!”, Mạc Vân Quả xem đầu có chút choáng váng.

Cho nên, đánh call lại là cái gì? Đây là từ mới thông hành gần đây sao?

Angus chậm rãi mở mắt, cả người y đã khôi phục bình thường, y ngồi ở chỗ kia, cả người lạnh băng, một chút dáng vẻ con người đều không có.

“Rời giường, tôi dạy cho cô ma pháp.” Angus nói xong câu đó lúc sau trong nháy mắt lại biến mất không thấy.

Mạc Vân Quả nuốt xuống một búng máu cuối cùng, lúc này mới chậm rãi xuống giường đứng lên.

Chân cô có chút tê, phải dùng tay xoa một chút mới tốt.

Mạc Vân Quả rửa mặt xong, lúc sau, Angus lập tức lại xuất hiện ở trước mặt cô, lạnh băng nói: “Đi thôi.”

Mạc Vân Quả cùng Angus đi xuống lầu, trả phòng.

Mà ngay lúc này, khách sạn xuất hiện một trận xôn xao.

Mạc Vân Quả giương mắt nhìn qua, đã thấy sự ồn ào tại cửa Mã Tư, bên người của cậu, còn có một cô bé quăn áo hoa lệ, cô bé kia, đúng là em gái của cậu — Mã Nặc.

Bên cạnh cô bé kia còn có một người đàn ông mặc quăn áo hoa lệ, trên mặt cậu tràn đầy ý cười, mặt mày ẩn hiện tia cao cao tại thượng.

Mã Tư hai tay khoanh trước ngực, trước mặt cậu ho to gọi nhỏ với chủ quán của quán, trên mặt vênh váo tự đắc bộ dáng làm người nhìn không khỏi sinh ghét.

“Tên Mã Tư này thật kiêu ngạo, còn không phải do em gái hắn được một ma pháp sư thiên cực thu là đồ đệ sao? Túm cái gì mà túm!”

“Hắc! Lời này cậu cũng không nên nói vậy, để tên Mã Tư nhỏ mọn kia nghe thấy, hắn nhất định không nuốt trôi được lời này.”

“Mẹ.! Còn không để người ta nói? Ta phi! Chó cậu chủ!”

“Ai, không có biện pháp, ai bảo Mã Nặc có linh căn đâu, còn may mắn như vậy.”

“Ai, các người không biết đi? Trước kia Mã Nặc căn bản không kiểm tra đo lường ra linh căn, lúc này không phải ở Vinh An tổ chức đấu giá sao? Sau đó Mã Tư không biết từ nơi nào biết được vụ đại nhân này, hắn ôm em gái la khóc nói có linh căn, kết quả vụ đại nhân này một lần kiểm tra đo

lường, hắc! Thật là có linh căn, nghe nói tư chất còn cực kỳ tốt, sau đó thuận thế thu làm đệ tử.”

“Cũng mất công Mã Nặc này có linh căn, nếu không nhất định Mã Tư sẽ bị đánh chết.”

“Ai, trước kia còn cảm thấy Mã Tư cũng tạm, hiện tại, à..... Chó cậy chủ!”

“Tôi còn nghe nói, vị đại nhân này còn cho Mã Nặc ăn gì đó, mới khiến Mã Nặc tỉnh lại.”

.....

Khách sạn có không ít người, bọn họ tinh tế sách sách nói chuyện thanh âm truyền tới lỗ tai Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Mã Nặc, sắc mặt cô ta vẫn tái nhợt như cũ, dáng người gầy yếu đáng sợ, nhưng là biểu tình trên mặt lại mang theo kiêu căng không hợp tuổi.

Khi cô ta nhìn về phía đám người kia, kiêu căng hờ hững, cảm giác xa cách cao cao tại thượng giống hệt như người đàn ông bên cạnh.

Ánh mắt cô ta ngẫu nhiên liếc về phía đám người kia, ánh mắt giống như muốn nói “Người xem đám người kia, giống như một đám cẩu”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 763

Edit: Linhlady

Mã Tư vẫn luôn răn dạy chủ quán, sau đó chép miệng một cái, cảm thấy đã đủ, sau đó mới lười nhác ngẩng đầu nhìn thoáng qua phản ứng của người xung quanh.

Chỉ một cái liếc mắt này, cậu thấy được Mạc Vân Quả.

Thân thể Mã Tư cứng đờ, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào.

“Anh, làm sao vậy?” Giọng nói mềm mại của Mã Nặc vang lên mới khiến Mã Tư phục hồi lại tinh thần.

Khi cậu nhìn về nơi đó phát hiện ra không thấy bóng dáng Mạc Vân Quả đâu.

Cậu chớp chớp mắt, là ảo giác sao? Nhưng vì sao, cả người hắn đều lạnh lẽo.....

Angus mang theo Mạc Vân Quả rời khỏi thành Vinh An, lúc trên đường đi, Angus còn hỏi Mạc Vân Quả có phải cô viết Mã Tư hay không.

Mạc Vân Quả chỉ đáp lại một câu “Gặp mặt một lần”, Angus cũng không có ý muốn nhìn trộm bí mật của người khác, chỉ lười nhác nhìn cô một cái, lúc sau cũng không nói chuyện nữa.

Mạc Vân Quả không biết Angus sẽ mang cô đi nơi nào, mà Angus cũng không biết, nên mang Mạc Vân Quả đi nơi nào.

Hai người cứ như vậy, cuối cùng đi tới bên ngoài rừng Sương Mù.

Angus vừa nhìn thấy là rừng Sương Mù, ánh mắt sáng lên, y biết nên làm như thế nào.

Sau đó, Angus chỉ cho Mạc Vân Quả một lần làm cách nào để dẫn nguyên tố ma pháp tròn không khí vào thân thể, sau đó mặc kệ cô.

Mạc Vân Quả dựa theo phương pháp mà Angus nói, nghiêm túc đi cảm thụ nguyên tố ma pháp trong không khí.

Mạc Vân Quả là một thiên tài, thiên tài thường thường có thể suy một ra ba, nhất thông bách thông.

Cho nên không đến nửa canh giờ, Mạc Vân Quả đã có thể thu không ít nguyên ma pháp, hơn nữa không cần Angus dạy dỗ hạ, thành công trở thành một ma pháp sư hoàng giai cấp hai.

Khi Angus mang theo một con gà bảy màu lông trở về, nhìn thấy Mạc Vân Quả thành công thăng cấp.

Y mang theo mặt nạ, thấy không rõ vẻ mặt, nhưng đôi mắt hoàng kim kia, lại chớp động ánh sáng không bình thường.

Mạc Vân Quả mở to mắt, nói một câu “Tôi cấp hai.”

“Ừm.” Angus luôn luôn lãnh đạm như vậy.

Mạc Vân Quả:.....

Angus đem con gà lông bảy màu ném tới trước mặt Mạc Vân Quả, lạnh như băng nói một câu “Nướng nó.”

“Tôi sẽ không nấu cơm.” Mạc Vân Quả nói.

“À, cho nên tôi bảo cô nướng nó.” Angus nói.

Mạc Vân Quả:.....

“Ừ..... Sẽ không nấu cơm = nướng. Logic này, không tệ xấu!”

“Ta luôn cảm thấy tiểu Quả Quả gặp đối thủ ha ha ha ha!”

“Tiểu Quả Quả, muốn ta đánh thưởng cho ngươi một cái máy nướng BBQ tự động kh ờn? Ha ha ha ha!”

“L ầu trên đừng! Chúng ta cứ như vậy nhìn tiểu Quả Quả tự mình (trọng điễm) động thủ nướng BBQ đi ~”

“Ha ha ha ha! Nói có đạo lý!”

“Động thủ động não tay chân thật hài ~”

“Ừ..... Là nên động thủ nhi ều hơn (mắt lé cười)”

“Ừm..... Tiểu Quả Quả hẳn nên rèn luyện tay nghề một chút (mắt lé cười)”

Mạc Vân Quả: Có một loại cảm giác đáng khinh nói không nên lời.....

Tuy rằng Mạc Vân Quả sẽ không nấu cơm, nhưng “Nướng” nghe qua rất đơn giản, xét về trình tự “Nướng”, chính là một cái “Hỏa” cùng “Khảo”, ừm..... Hỏa thượng khảo thí, này giải thích, không quá tệ!

Mạc Vân Quả trực tiếp dùng ma pháp hệ phong loại bỏ lông chim, coi như là luyện tập ma pháp, sau đó lại dùng ma pháp hệ thủy rửa sạch gà.

Cuối cùng dùng ma pháp hệ hỏa nhóm lửa, sau đó nhặt một cây nhánh cây, xuyên gà, sau đó nướng.

Một loại thao tác này, nhìn qua không có gì không ổn, nhưng sự thật như thế sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 764

Edit: Linhlady

Angus vẫn luôn nhìn chăm chú vào thao tác của Mạc Vân Quả, khi Mạc Vân Quả đặt con gà lông bảy màu lên nướng, y đột nhiên mở miệng nói: “Cô không rửa sạch nội tạng.”

Tay Mạc Vân Quả khựng lại, sau đó dùng khuôn mặt lạnh lẽo, cực kỳ bình tĩnh tự nhiên nói: “Nội tạng ăn rất ngon.”

“À.” Angus nói, “Cô ăn.”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả không nói gì, cứ như vậy nướng.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, trong không khí bắt đầu phiêu đảng mùi hương, dụ dỗ khứu giác mọi người.

Angus đôi mắt sâu thẳm, y ng ẩ xuống đối diện Mạc Vân Quả, ánh mắt nhìn chăm chú vào con gà lông bảy màu.

Mạc Vân Quả quay cu ồng, nhìn dáng vẻ mư ời ph ần thu ần thực.

Thời gian tiếp tục trôi đi, Angus nhìn thoáng qua con gà có vẻ đã chín nói: “Còn chưa chín sao?”

“Nội tạng chưa chín.” Mạc Vân Quả nhàn nhạt nói.

“À.” Angus quyết định tiếp tục chờ, y nhìn gà nướng, ánh mắt chớp ầu không chớp một cái.

Sau đó, trong không khí mùi hương dần dần tiêu tán, ngược lại phiêu đảng một cỗ mùi khét, màu vàng vốn có của gà nướng đã biến thành màu đen.

Angus:?

Y không phải vừa thấy th ần một cái thôi sao? Vì sao gà nướng thơm ngài ngạt đã không còn? Một đồng đen thui trước mắt là cái qu ỷ gì?

“Chín.” Mạc Vân Quả đem gà nướng phóng tới trước mặt Angus.

Angus:.....

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp:.....

“Ăn.” Mạc Vân Quả chỉ vào gà nướng đen đen nói.

Angus không biết từ nơi nào lấy ra một cái bánh nướng, sau đó yên lặng ăn, nhìn cũng không thèm nhìn con gà nướng cháy kia một cái nào.

Mạc Vân Quả thấy Angus không ăn, đem gà nướng lấy lại, dùng ma pháp hệ kim cắt da bên ngoài, lộ ra nội tạng bên trong.

Tuy rằng bên ngoài một mảnh cháy đen, nhưng bên trong nội tạng lại cực tốt, lộ ra mùi hương độc đáo.

Angus bởi vì mùi hương này lại nhìn thoáng qua gà nướng, phát hiện nó vẫn là một đồng màu đen, quay mặt đi, không thèm nhìn nó.

Mạc Vân Quả cũng mặc kệ cái đó, lo ăn xong một ít nội tạng, mùi vị, cũng không tệ lắm.

Một bữa cơm cứ như vậy đi qua, lúc sau Angus lại dạy một ít ma pháp cơ bản.

Mạc Vân Quả học thật mau, hơn nữa thường thường còn có thể phát triển ra mặt phương thức tấn công khác.

Nói đến cùng, căn nguyên vạn vật, Mạc Vân Quả từng học ở giới Tu Chân một ít đồ vật, lại có tri thức ở các thế giới khác trải ch ắn, cho nên ma pháp này đối với cô mà nói, không tính là khó.

Angus đối với tiến độ học tập của Mạc Vân Quả thật vừa lòng, y nghĩ, không bao lâu nữa Mạc Vân Quả có thể xuất sư.

Nhưng cũng không biết, y lại rời khỏi cô, đi chết một lần nữa?

Mạc Vân Quả không hề hay biết Angus còn muốn chết chuyên tâm nghiên cứu trừ ma pháp, thoáng một cái, thời gian đã trôi qua nửa tháng.

Trong khoảng phân nửa tháng này, Angus cùng cô đã đi tới địa phương tương đối sâu trong rừng Sương Mù.

Ở chỗ này, các loại nhuyễn thú hung mãnh tùy thời đều có khả năng xuất hiện, Mạc Vân Quả luôn phải đề cao cảnh giác mới có thể an ổn vượt qua.

Còn về Angus, đám nhuyễn thú kia không tạo thành ảnh hưởng gì với y.

Ngắn ngủn nửa tháng, Mạc Vân Quả đã tấn chức tới huyềnh giai, ở toàn bộ đại lục này, tuyệt đối là tột đỉnh thiên tài.

Phải biết rằng có một vài ma pháp sư, cả cuộc đời đều không vượt qua được hoàng giai.

Ngày tháng trôi qua cứ yên bình lại kích thích như vậy, tất cả nhìn qua thật bình tĩnh, nhưng chuyện ngoài ý muốn luôn luôn không theo lẽ thường mà xuất hiện.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 765

Edit: Linhlady

Thật ra rừng rậm Sưng Mù còn có một cái tên nữa, gọi là “Rừng rậm tử vong”.

Đại đa số mọi người chỉ thám hiểm ở bên ngoài rừng không dám tiến sâu vào trong, hiện giờ Mạc Vân Quả cùng Angus đã đi tới gần trung tâm rừng rậm.

Ở chỗ này, đã có huyền thú thật hung hãn, chúng nó linh trí, cũng có ý thức lãnh địa của mình.

Mạc Vân Quả cùng Angus mới vừa bước vào một chỗ, luôn cảm thấy nơi này yên tĩnh tới đáng sợ.

Rõ ràng gió thổi cỏ lay, rồi lại tràn ngập một loại yên tĩnh tử vong.

Mạc Vân Quả đề cao cảnh giác, Angus lại là dáng vẻ không chút để ý.

“Lại nói tiếp, cao thủ đầu nhàn nhã như vậy sao?”

“Không có biện pháp, không phải có câu nói nói như vậy sao? Khi có thực lực bày trước mặt, tất cả đều không là gì cả ~”

“Chắc, Angus chắc là người mạnh nhất thế giới này đi?”

“Cũng không nhất định, ta tin tiểu Quả Quả nhà ta nhất định có thể mạnh ngang Angus! (nắm tay!)”

“Ta cũng cảm thấy như vậy 233333333333”

“Nơi này an tĩnh như vậy, nhất định có quái vật khổng lồ, không biết ăn ngon không (tư lưu)”

“Phốc, lầu trên người cái đồ tham ăn này!”

“Người dám phủ nhận tiểu Quả Quả nhà ta không phải cũng nghĩ như vậy sao?”

Mạc Vân Quả:.....

Tốt thôi, cô quả đúng là nghĩ như vậy, trải qua hơn phân nửa tháng, cô không chỉ tăng thực lực, đối với huyền thú ở thế giới này..... Thịt cũng có nhận thức mới.

Ân..... Nướng vẫn khá tốt ăn!

Khi đang nghĩ như vậy Mạc Vân Quả đột nhiên đứng yên, giống như phát hiện ra cái gì đó.

Mà lúc này, hoàn cảnh xung quanh cũng có biến hóa.

Xung quanh vốn dĩ là cây cỏ, không biết từ khi nào đã biến thành một căn nhà hiện đại màu trắng, liếc mắt nhìn lại, ngoại trừ màu trắng vẫn là màu trắng.

Mạc Vân Quả đứng ở trong không gian phòng, trước mặt cô là một đồ vật như bàn giải phẫu.

Trên bàn còn có một người đang nằm, toàn thân hần không mảnh vải, sắc mặt tái nhợt, sớm đã không có hô hấp.

Ở bên người hần còn bày một loạt công cụ giải phẫu, còn có các loại dụng cụ phức tạp, lại nhìn sặc bên cạnh, là một máy tính, phía trên hiện lên số liệu phức tạp, không ngừng chạy.

“O? Kỳ quái, nơi này là chỗ nào?”

“O? Không phải ở rừng Sương Mù sao? Sao lại tới nơi này rồi?”

“Ta cũng cảm thấy thật kỳ quái!”

“Tiểu Quả Quả, chuyện gì xảy ra vậy?”

“Ảo cảnh.” Mạc Vân Quả nhìn chằm chằm người đàn ông nằm trên bàn giải phẫu, đôi mắt chớp cũng không chớp một cái, liền như vậy nhìn, lại không hề có động tác gì.

“Hả? Ảo cảnh? Kỳ quái, nếu như là ảo cảnh của tiểu Quả Quả, sao chúng ta lại xem được?”

“Chúng ta có thể nhìn thấy không phải chứng minh một vấn đề sao? Kẻ chế tạo ra ảo cảnh này, là một huyền thú có tinh thần rất cường đại.”

“Loại ảo cảnh này ngay cả chúng ta cũng có thể nhìn thấy, chứng minh trình độ của ảo cảnh này có khả năng chiếu ra nội tâm của tiểu Quả Quả nội, tiểu Quả Quả hẳn là tin ảo cảnh trước mắt đi?”

“Sao có thể? Tiểu Quả Quả không phải nói đây là ảo cảnh sao? Nếu biết là ảo cảnh, sao có thể còn sẽ tin tưởng?”

“Vậy người giải thích như thế nào về việc tiểu Quả Quả còn đang trong ảo cảnh? Nếu xuyên qua ảo cảnh, như vậy ảo cảnh nên biến mất mới đúng vậy!”

“Nói như vậy cũng có đạo lý.....”

“Kỳ quái, nơi này dường như chúng ta đã thấy qua rồi, nơi này là chỗ nào nhỉ?”

“Đúng á! Ta chính là một đường đi theo tiểu Quả Quả tới, chưa từng gặp qua phòng này!”

“Tiểu Quả Quả, nơi này là chỗ nào?”

Edit: Ách, đi hơn 700 chương tác giả mới hé lộ cốt chuyện chính, tôi mệt tâm quá..

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 766

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn người đàn ông đã sớm không còn hô hấp, thấp giọng nói một câu: “Lần 999.”

“Cái gì lần 999?”

“Nếu ta không đoán sai, phòng này hẳn là hoàn cảnh sinh hoạt của tiểu Quả Quả trước khi có phòng phát sóng trực tiếp đi?”

“Đúng á, ta thiếu chút nữa quên chuyện này!”

“Tiểu Quả Quả, cần giải thích chút chút!”

Phòng phát sóng trực tiếp một đồng kêu gào, đối với căn phòng đột nhiên xuất hiện, còn có câu Mạc Vân Quả lầm bầm câu kia, bọn họ tràn ngập tò mò.

“Đây là lần thứ 999.” Mạc Vân Quả vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể người đàn ông, cảm xúc lạnh lẽo kích thích ngón tay, đâm vào trong lòng cô.

“Có ý tứ gì?”

“Hu hu hu..... Không cần nhử quăng ngã! (khóc chút chút)”

“Đừng nháo, nghe tiểu Quả Quả chậm rãi giải thích!”

“Ngồi chờ..... (ngoan ngoãn)”

Mạc Vân Quả đem bàn tay thu trở về, ngẩng đầu liếc qua máy tính, phía trên con số không ngừng biến hóa, thế nhưng Mạc Vân Quả chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra con số thực nghiệm phía trên đó có nghĩa là gì.

“Thực nghiệm thất bại.” Mạc Vân Quả nói như vậy, người trong phòng phát sóng trực tiếp không nói gì, bọn họ lẳng lặng chờ đợi cô giải thích.

Nhưng mà Mạc Vân Quả cũng không giải thích, cô cần lấy dụng cụ bên cạnh, thao tác thuần thực.

“Hả? Tiểu Quả Quả, người đang làm cái gì nha?”

“Đúng vậy đúng vậy!”

“Ta còn tưởng rằng tiểu Quả Quả sẽ giải thích đâu!”

“Phốc, chúng ta đều nhìn lầm tiểu Quả Quả 233333333”

“Tiểu Quả Quả, cần giải thích hu hu hu.....”

Mạc Vân Quả ánh mắt nghiêm túc, vẫn luôn mê mẩn thi thể người đàn ông, thỉnh thoảng cô lại nhìn sang máy tính, theo động tác của Mạc Vân Quả, tần suất số liệu trên máy tính chạy càng nhanh.

“Đây là vật thí nghiệm cuối cùng trước khi ta có được phòng phát sóng trực tiếp.” Mạc Vân Quả nói như vậy, cô cũng không có ý ngừng động tác lại.

“Ta mất đi một đoạn ký ức, từ khi ta có ký ức tới nay, cuộc sống của ta đều gắn liền với phòng thí nghiệm.”

“Có một đám người, bọn họ sẽ đứng giờ đưa tới một ít thi thể bởi vì ngoài ý muốn hoặc là ốm đau tử vong cho ta thực nghiệm.”

Giọng nói lạnh lẽo của Mạc Vân Quả vang lên trong phòng phát sóng trực tiếp, giờ khắc này, thời gian đều phải ngưng đọng lại.

“Tiểu Quả Quả làm thực nghiệm gì vậy?”

“Đúng vậy, làm thực nghiệm gì mà cần tới thi thể vậy?”

“Tò mò tò mò!”

“Chẳng lẽ là liên hệ giải phẫu?”

Mạc Vân Quả lắc đầu, dừng động tác trong tay.

“Sống lại.” Cô xoa huyết thái dương của mình, “Ta giống như.....
Muốn người nào đó sống lại.”

“???!!!”

“Ta nghe được cái gì?! Sống lại?! (mặt hoảng sợ)”

“Nắm thảo! Tiểu Quả Quả ý tưởng này của người không tệ á! (bạch bạch bạch! Kịch liệt vỗ tay!)”

“Lợi hại nha tiểu Quả Quả!”

“Ta nhớ rõ tiểu Quả Quả hình như sống ở vị diện hiện đại? Sao có thể khiến người sống lại được? Ngay cả khi ở thế giới tu chân, lợi chuyện sống lại này cũng là chuyện nghịch thiên! Sẽ thiệt hại đại công đức! Sẽ bị đánh vào mười tám địa ngục!”

“Oa! Rốt cuộc là chuyện như thế nào a?”

“Nơi này giống như có một chuyện xưa rất lớn! (mắt lấp lánh)”

Mạc Vân Quả cảm thấy đầu rất đau, một ít hình ảnh từ trong đầu hiện lên, nhưng nhân tốc độ quá nhanh còn chưa kịp bắt lấy đã biến mất không thấy tăm hơi.

Mạc Vân Quả nghĩ, vì sao cô lại muốn người nào đó sống lại? Vì sao cô lại không nghĩ ra đó là ai, nhưng lại vẫn cố chấp làm thực nghiệm?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 767

Edit: Linhlady

Khi Mạc Vân Quả đang nghĩ như vậy, không gian đột nhiên vắng vẻ.

Cảnh tượng trước đó biến mất, thay vào đó là không gian rừng rậm yên tĩnh.

Ở phía trước Mạc Vân Quả là Angus, trong tay của y còn cầm một tiểu hồ ly, tiểu hồ ly nước mắt lưng tròng, vừa thấy đã bị khi dễ thảm.

“Một cái ảo cảnh cô đâu phá không được?” Angus tràn ngập không kiên nhẫn, đối với Mạc Vân Quả thật lâu không thoát ra được ảo cảnh, y cực kỳ không hài lòng.

Mạc Vân Quả không phản bác lời Angus nói, chỉ là trả lời: “Đi thôi.”

Angus đem tiểu hồ ly trong tay đưa tới trước mặt Mạc Vân Quả hỏi: “Vật nhỏ này làm sao bây giờ? Nướng?”

Mạc Vân Quả:.....

Tiểu hồ ly dường như nghe hiểu Angus nói, nó nức nở hai tiếng, nghe qua dị thường đáng thương.

Đổi lại là người khác có lẽ đã trù mên an ủi một phen.

Ngược lại hai người này đều không có tâm tư đó, Mạc Vân Quả chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua liền nói: “Tùy anh.”

“Sách ~” Angus đem tiểu hồ ly một phen quăng ra ngoài, đến nỗi sống hay chết đều không phải là chuyện của y.

Y đuổi kịp Mạc Vân Quả, trêu đùa nói: “Thật không dám tin tưởng, vậy mà cô lại bị ảo cảnh kia mê hoặc.”

Mạc Vân Quả ngừng lại, hơi hơi ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Angus.

“Cũng không phải tất cả mọi người sẽ muốn đi phá hư ảo cảnh, đối với tôi mà nói, phá nó không bằng không chế nó.”

Mạc Vân Quả nói xong câu đó liền nhấc chân tiếp tục về phía trước đi đến.

Angus sửng sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Mạc Vân Quả đánh ý nghĩ như vậy.

Ánh mắt y lóe lóe, đuổi kịp Mạc Vân Quả, lúc này đây, lại là nói cái gì đầu không có nói.

Kia tiểu hồ ly tuy rằng nhìn qua nhu nhược mềm mại, nhưng trên thực tế lại là chưa từng một phương, ảo cảnh kia của nó, đối với huyền thú chưa khi sáng linh trí mà nói, thật là một phương khôn cảnh.

Sau khi bị Angus ném văng ra, tiểu hồ ly biết mình chọc tới một cái nhân vật lợi hại, sau đó đương nhiên không dám ở nơi này, vì thế nó nhanh chóng chạy tới nơi ở chả lão bằng hữu.

Mà khi Mạc Vân Quả cùng Angus lại một lần gặp được tiểu hồ ly, tiểu hồ ly mặt ngoài mỉm cười, nội tâm MMP!

Angus đi theo phía sau Mạc Vân Quả, hai người đều không nói lời nào, tất cả đều an tĩnh như thế.

Khi hai người bước vào lãnh địa của một huyền thú khác, Angus mới mở miệng nói: “Nướng?”

Mạc Vân Quả:.....

Cô còn có thể nói cái gì đâu? Một câu “Tùy ngươi” liền đuổi rồi qua đi.

Lãnh địa của huyền thú lần này là một con hổ, trên người nó tất cả đều là lấm tẩm, nhưng mà khiến người ta buồn cười đó là, lấm tẩm đó đủ loại

màu sắc, một con hồ lấm tẩm như vậy, thật là, ừm..... Một lời khó nói hết.

“Cay đôi mắt! Cay đôi mắt!”

“Lợi hại, nhiều màu sắc như vậy ở trên người, quả thực là xấu bạo!”

“Phải không? Ta cảm thấy thật đẹp! Ha ha ha ha!”

“\ (ノ▽ノ) 〇 ta cũng cảm thấy thật đẹp ~”

“Cho nên, đẹp ở nơi nào?”

“\ (ノ▽ノ) 〇 đối với thế giới của chúng ta mà nói, có nhan sắc chính là đẹp ~”

“Lầu trên thật lợi hại!”

“(cười khóc) tiểu Quả Quả, xem ở phân lượng con hồ lấm tẩm sắc sỡ nhiều màu như vậy, vẫn không cần nướng nó đi?”

“Đồng ý cái nhìn của lầu trên (cười khóc)”

Mạc Vân Quả:.....

Cô nhìn thoáng qua hồ lấm tẩm, ừm..... Thật đúng là sắc sỡ nhiều màu.

Mà lúc này, tiểu hồ ly đang tránh sau hồ lấm tẩm, vội vàng dùng thú ngữ giao lưu với hồ lấm tẩm.

“Đi mau! Đi mau! Hu hu hu.....”

Hồ lấm tẩm nghe được câu này của tiểu hồ ly, móng vuốt đang giơ giữa không trung khựng lại, một giây sau, hừ một cái đã không thấy.

Mạc Vân Quả:.....

Angus:?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 768

Edit: Linhlady

“Nó chạy.” Ngữ điệu của Angus nghe qua có vẻ không cao hứng cho lắm.

“Ừ, chạy.” Mạc Vân Quả lạnh lẽo đáp lại một câu.

Angus:.....

“Đáng tiếc.” Angus vẫn như cũ ngữ điệu không có bất kỳ cảm tình nào, thật đúng là không nghe ra ý đáng tiếc nào.

Mạc Vân Quả đang muốn đi lên phía trước, chỉ thấy Angus đảo một cái bắt được cổ tay của cô.

“Tôi cảm thấy vừa rồi cô nói một câu rất đúng.” Y đột nhiên không thể hiểu buông một câu.

Mạc Vân Quả: À.

“Khống chế nó so với phá hư nó càng quan trọng.”

Angus đột nhiên mở miệng, Mạc Vân Quả chỉ thấy hàm răng trắng đến lóa mắt của y.

“Tôi mới vừa thấy tiêu h ồly kia.” Y bắt lấy cổ tay Mạc Vân Quả, “Tôi muốn khống chế ảo cảnh.”

Mạc Vân Quả: Gió quá lớn, nghe không thấy.

“À.” Mạc Vân Quả ném tay Angus ra, tiếp tục đi về phía trước.

Angus trong mắt xẹt qua một tia ám quang, lúc này lại nghe thấy Mạc Vân Quả nói: “Lại nói nó đã chạy đi không thấy bóng dáng đâu.”

Khóe miệng Angus giật giật, chạy? Vậy nó cũng phải có cái tốc độ kia mới được!

Angus thuấn di một cái, lập tức đuổi theo hồ lấm tấm đang chạy điên cuồng, à, còn có tiểu hồ ly.

Nhìn thấy Angus xuất hiện ở trước mặt chúng nó, vẻ mặt cả hai con huyền thú đều mộng bức.

Chúng nó thay đổi phương hướng tiếp tục chạy, nhưng mà Angus lại ngăn đường chúng nó.

Tiểu hồ ly: Đại lão! Xin tha mệnh!

“Tiểu hồ ly, tìm người có việc.” Angus buông hai tay khoanh trước ngực nói.

Thân thể tiểu hồ ly run lên, lão đại tìm mình có việc gì nhỏ? Muốn nướng chính mình? Hu hu hu.....

Lấm tấm hồ là bạn chí cốt của tiểu hồ ly, nó đã nhảy bén đã nhận ra tiểu hồ ly đang sợ hãi, nó cọ cọ tiểu hồ ly, muốn an ủi, đồng thời còn hung tợn trừng mắt nhìn Angus một cái.

Nhưng chỉ bằng một cái liếc mắt của Angus, hồ lấm tấm ngay lập tức tung quần.

Hồ lấm tấm: Lão đại! Xin tha mệnh!

Angus một tay nhắc tiểu hồ ly, hồ lấm tấm nọp nọp lo sợ đi theo sau Angus.

Thời điểm Mạc Vân Quả nhìn thấy Angus, bốn chân hồ lấm tấm đều run rẩy, ừm..... Không phải sợ hãi, mà là phản ứng cơ bắp do kịch liệt chạy vội.

Angus lập tức đem tiểu hồ ly ném tới trên mặt đất, dùng mệnh lệnh nói: “Làm ra tiến vào ảo cảnh đi.”

Tiểu hồ ly: ? Lão đại người nói gì?!

Hồ lấm tấm ở một bên thở hổn hển, nhưng một chết hồ, lão lão thật sự chạy quá nhanh!

“Đừng để ta nói lần thứ hai.” Angus nói xong câu đó sau lập tức ngẩng ở trên mặt đất, nhắm hai mắt lại, hiển nhiên là đang đợi ảo cảnh xuất hiện.

Tiểu hồ ly thật cẩn thận nhìn thoáng qua Angus, sau đó lại đáng thương ba ba liếc mắt nhìn qua chỗ hồ lấm tấm, nhưng hồ lấm tấm đã quỳ rạp trên mặt đất.

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, nhàn nhạt nói: “Làm theo lời anh ta nói đi.”

Tiểu hồ ly vừa thấy có người chống lưng cho nó, lập tức đứng lý hợp tình rất nhiều.

Chế tạo ảo cảnh chính là sở trường của nó! Tuy rằng không biết vì sao lão đại lại muốn tự mình chịu tội như vậy, nhưng đây là mệnh lệnh của lão đại không thể chống lại!

Tiểu hồ ly nghĩ như vậy, đồng thời thi triển kỹ năng ma pháp của mình, đây là kỹ năng thiên phú của nó.

Nhưng mà, một phút đi qua, mười phút đi qua.....

Angus mở to mắt, ánh mắt có chút hung ác nham hiểm.

“Như thế nào còn không bắt đầu?”

“Đại..... Đại lão..... Ta..... Ta..... Ta đã..... Bắt..... Bắt đầu rồi.....” Tiểu hồ ly khóc không ra nước mắt, va va đập đập nói một câu như vậy.

Angus:..... Vì sao y lại không cảm nhận được?

Tiểu h ồly: Ta nhất định thi triển một cái kỹ năng thiên phú giả đi! Khóc
chít chít.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 769

Edit: Linhlady

Angus nghe được những lời này của tiểu hồ ly, hơi thở xung quanh lập tức lạnh lẽo.

Y đứng lên, lạnh lùng nói: “Người quá yếu.”

Tiểu hồ ly: Khóc chút chút.....

Lúc này hồ lấm tấm đã phục hồi lại tinh thần, nó đồng tình nhìn thoáng qua tiểu hồ ly, gặp gỡ một vị lão đại như vậy, không biết là vạn hạnh hay bất hạnh.

“Vậy làm nó cường đại.” Mạc Vân Quả ở một bên lạnh lùng nói.

Thân thể tiểu hồ ly cứng đờ, đột nhiên có một loại dự cảm điềm xấu.....

Angus nghe được lời này, cảm thấy cực kỳ có lý.

Thời gian kế tiếp, y không chỉ huấn luyện Mạc Vân Quả, còn muốn huấn luyện tiểu hồ ly, à, có lẽ có thể mang theo cả con hồ xấu xí kia.

Phương pháp để tăng thực lực cho tiểu hồ ly cũng tương đối đơn giản, tiểu hồ ly là một con huyền thú, muốn ở trong khoảng thời gian ngắn tăng thực lực lên chỉ cần ăn huyền thạch của huyền thú khác là được.

Trong cơ thể mỗi huyền thú đều có một huyền thạch, đây là nơi chúng nó phát thực lực ra.

Trước kia khi Angus cùng Mạc Vân Quả giết chết huyền thú sau đem huyền hạch thu lại, trong nửa tháng này tích lũy cũng không ít.

Angus lấy tất cả huyền thạch cho tiểu hõly để nó hấp thụ, còn y đứng ở một bên đứng nhìn.

Một lần được ăn nhiều huyền thạch như vậy nó quả thật quá hạnh phúc, đồng thời thực lực của nó cũng tăng lên.

Ở trong quá trình này, Angus cũng mang theo tiểu hõly tiến hành thí luyện.

Cũng chính là mang nó đi tạo ảo cảnh mê hoặc đám huyền thú trong rừng Sương Mù.

Cứ như vậy, lại một tháng đi qua.

Trong thời gian ngắn ngủi một tháng này Mạc Vân Quả thành công tấn chức thành huyền giai.

Mà ảo cảnh của tiểu hõly cũng tăng lên, một tháng này, Angus đầu sẽ để tiểu hõly tạo ảo cảnh cho nó, nhưng mà mỗi khi đầu chấm dứt trong thất bại.

Vào buổi tối ngày hôm nay, tiểu hõly làm theo lời Angus thực thi ảo cảnh, không chút nào ngoài ý muốn lại thất bại.

Sắc mặt Angus thật không tốt, tuy rằng y mang theo mặt nạ, nhưng từ khóe môi đang mân mê kia, vị này tâm tình lúc này thật không tốt.

“Các người có phát hiện hay không, Angus giống như càng ngày càng táo bạo?”

“Táo bạo thì không thấy, ta chỉ thấy hắn bắt đầu nôn nóng.”

“Nôn nóng? Hắn nôn nóng cái gì?”

“Không biết!”

“Luôn cảm thấy hiện tại Angus là một quả bom hẹn giờ, chỉ cần một ngòi châm, sẽ nổ mạnh.”

“Tiểu Quả Quả, nếu không người hỏi một chút đi?”

Mạc Vân Quả:.....

Cô tuy rằng trì độn, nhưng cảm xúc Angus không vui lan tràn khắp mọi nơi, cô rõ ràng cảm nhận được.

Nếu cô đi hỏi, có lẽ cũng không được đáp án đi?

Hiện tại tâm tình của Angus quả thật không thể nào tốt, thật sự là rất kém rất kém!

Y đã sống lại được hai tháng, theo thời gian sống lại càng dài, kiên nhẫn của y càng kém đi.

Hơn nữa tiểu hồ ly vẫn luôn không tạo ảo cảnh thành công, y càng không kiên nhẫn.

Y không muốn sống, một khắc cũng không muốn sống ở cái thế gian này.

Angus mân khảm môi, hung hăng nhìn chằm chằm tiểu hồ ly.

Nếu lại tiếp tục không thành công, y sẽ từ bỏ, sẽ không bao giờ hy vọng xa v ỡ nữa.

Tiểu hồ ly đã cảm nhận được ánh mắt cảnh cáo của Angus, sợ tới mức toàn bộ thân mình đều run run.

Nó vội vàng thi triển ảo cảnh, lại bởi vì quá mức khảm trương, lập tức đem đối tượng thi triển thành cả Angus cùng Mạc Vân Quả.

Angus thấy một khắc còn ở rừng Sương Mù, ngay sau đó lại đi tới một không gian đầy tàu không gian.

Angus trong nháy mắt mở to hai mắt nhìn, nơi này là.....

Mà bên kia Mạc Vân Quả lại rơi vào trạng thái mộng bức, chẳng lẽ mình trực tiếp tiến vào phát sóng trực tiếp tiếp theo?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 770

Edit: Linhlady

Nhưng ngay sau đó cô biết, thực chất cô đang tiến vào ảo cảnh.

Bởi vì đứng bên người cô là Angus, tuy rằng hiện tại trạng thái của y có chút kỳ quái.....

Angus nhìn tàu không gian bay đầy trời, trong mắt ẩn ẩn có nước mắt thoáng hiện.

Angus nuốt một chút nước miếng, thân thể là một tia mỉm cười ngọt ngào.

“Nắm thảo? Cái quỷ gì?”

“Đây là ảo cảnh thành công? Tiểu hồ ly nguư bức! (điên cu ồng vỗ tay)”

“Nhưng mà vì sao chúng ta cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng này?”

“Tiểu Quả Quả có lẽ là đã tiến vào ảo cảnh lấy Angus làm chủ thể.”

“Nắm thảo! Ai tới nói cho ta, Angus rõ ràng ở vị diện ma pháp, vì sao ảo cảnh của hắn lại ở vị diện công nghệ cao? (vẻ mặt mộng bức)”

“Ta cũng là vẻ mặt mộng bức!”

“Này..... Cái này chỗ này là.....”

“Hả? Trên l ầu làm sao vậy?”

“Đây là thế giới của ta! Rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

Mạc Vân Quả nhìn đến những lời này, đ ồng tử co rút lại, trong lòng ẩn ẩn có một phỏng đoán.

Lúc này Angus như đã phục hồi tinh thần lại, y cũng mặc kệ Mạc Vân Quả, lập tức đi nhờ một tàu không gian, đi về một hướng nào đó.

May mắn động tác của Mạc Vân Quả cũng không chậm, nếu không có khả năng cô sẽ tách khỏi Angus.

Tốc độ của tàu không gian rất nhanh, không đến năm phút, bọn họ đã tới rồi một căn biệt thự có kiểu kiến trúc Trung Âu kết hợp.

Bên ngoài biệt thự có rất nhiều người tuần tra, mỗi người uy mãnh cao lớn, trên người còn đeo các loại vũ khí công nghệ cao.

Angus giống như không nhìn thấy bọn họ, lập tức nhấc chân đi vào.

Kỳ quái đó là, những người đó giống như không nhìn thấy Angus, đối với việc hai người đi vào không hề có bất cứ động tác gì.

Mạc Vân Quả vẫn luôn đi theo phía sau Angus mặt, Angus dường như rất quen thuộc nơi này, y xuyên qua nhiều con đường phức tạp, trực tiếp đi tới phía trước một căn phòng không ra gì cả.

Ở phía trước căn phòng có một mảng cỏ ma huyền lớn, đây là loại thực vật đặc trưng của đại lục ma pháp.

Angus đứng ở trước mặt căn phòng, vươn một bàn tay, muốn đẩy cửa phòng ra, nhưng khi bàn tay sắp chạm tới cửa phòng, lập tức dừng lại.

Lúc sau, đó trầm mặc thật lâu.

Mà ở lúc này, lực chú ý của Mạc Vân Quả lại bị bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp bình luận.

“Này..... Chuyện này không có khả năng!”

“Hửm? Trên 1 ầu làm sao vậy?”

“Đây là thế giới của ta! Cái biệt thự này, lại khi ta ở! Căn nhà này..... Này.....”

“Nắm thảo?”

“Không..... Không có khả năng..... Không..... Không có khả năng.....”

“Đây là cái phát triển thần thánh gì?”

“Ảo cảnh của Angus sao có thể là nơi này?”

Thiệt Tư Đặc khiếp sợ nhìn phòng phát sóng trực tiếp, ảo cảnh của Angus, sao có thể là căn phòng này?

Mạc Vân Quả dường như nghĩ tới cái gì, ở phòng phát sóng trực tiếp nói: “Thiệt Tư Đặc, ta nhớ rõ người muốn ta tìm một cô gái tên là Lị Kéo.”

“Hình như là có chuyện như vậy ~ Thiệt Tư Đặc đâu? Ra đây nói chuyện đi ~”

“Hử? Chẳng lẽ Angus chính là Lị Kéo?”

“Nhưng Lị Kéo là nữ mà, Angus là nam đấy!”

“Phốc, về mặt mộng bức.”

Thiệt Tư Đặc thật lâu không nói gì, tâm hắc thật loạn, rất nhiều suy nghĩ phức tạp nhiều loạn tâm hắc, làm hắc không có cách nào tự hỏi.

“Hắc có lẽ là người người muốn tìm.” Mạc Vân Quả không chút nề tình vạch trần chân tướng Thiệt Tư Đặc không muốn thừa nhận, cũng hoàn toàn bất lực bất quá trong phòng phát sóng trực tiếp.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 771

Edit: Linhlady

“Nắm thảo nắm thảo! Đầu năm nay, nam còn có thể biến nữ!”

“Ta nhớ rõ Thiết Tư Đặc miêu tả Lị Kéo là một cô gái nhuần nhuyễn!
Mà Angus vừa thấy chính là tổng tiến công!”

“Như vậy vấn đề đặt ra, Thiết Tư Đặc là công hay thụ?”

“Cái này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là thụ 23333333”

“Không không không, ta cảm thấy Angus chắc rất để ý Thiết Tư Đặc,
hắn có khả năng cam chịu oàm thụ!”

“Ta cược Angus là công!”

“Ta cược Thiết Tư Đặc là công!”

Mạc Vân Quả: Trọng điểm có phải sai rồi không.....

Bên kia, Angus cuối cùng cũng có động tác.

Y buông tay, cọ cọ lên quần áo, sau đó lại nâng tay phải của mình lên,
nhẹ đẩy cửa ra.

Trong phòng, tất cả đều được sửa soạn ngay ngắn trật tự, nhìn qua có vẻ
thường xuyên có người quét dọn.

Angus vừa thấy một màn này, nước mắt lập tức rơi xuống.

Nước mắt từ gương mặt chảy xuống, xuyên qua mặt nạ, chảy tới cổ y,
lại ẩn vào trong quần áo.

Angus bước một bước đầu tiên, một bước này như sở hữu toàn bộ sức
lực của y.

“Đột nhiên cảm thấy Angus là bị..... Hiện tại sửa còn kịp hay không?”

“Nghẹn nói chuyện! Thiết Tư Đặc đâu? Ra nói hai câu đi!”

“Đúng vậy! Y có phải Lị Kéo hay không?”

Thiết Tư Đặc không nói gì, trong khoảng khắc hắn nhìn thấy nước mắt của Angus, hắn bỗng nhiên cảm thấy tâm đau xót.

Angus chính là Lị Kéo, hắn biết, hắn còn biết, bất kể y biến thành dáng vẻ gì, hắn đều yêu y như vậy, chưa bao giờ thay đổi.

Hắn biết, thì ra lừa trước khi nhìn thấy Angus cảm giác quen thuộc kia không phải ảo giác, hắn thật sự gặp qua y, hắn cũng vẫn luôn yêu y, từ hiện tại hay đến tương lai, vẫn luôn vẫn luôn.

Thiết Tư Đặc muốn ôm Angus, hung hăng hôn y.

Nhưng mà, ngăn cách bọn họ là không gian, hắn chỉ có thể như vậy, như vậy nhìn y tưởng gần là xa vời không chạm tới nổi.

Một giọt nước mắt từ khóe mắt Thiết Tư Đặc rơi xuống, hắn không có động tác, ngơ ngác đuổi theo thân ảnh của Angus, giống như nhìn như thế nào cũng không đủ.

Bệ tròn ảo cảnh, Angus một bước lại một bước đi vào phòng, Mạc Vân Quả đi theo phía sau y.

Y đi tới mép giường, trên giường có một cô gái đang nằm, sắc mặt cô ấy tái nhợt, đã không có hô hấp.

Nhưng không biết vì sao, thân thể của cô gái không hề có dấu hiệu hư thối, nếu không phải biết cô ấy đã tử vong, chỉ sợ chỉ cho rằng cô ấy đang ngủ.

Mạc Vân Quả đi đến một bên, lặng lẽ nhìn động tác của Angus.

Angus nửa quỳ xuống dưới, chậm rãi tháo mặt nạ của mình xuống.

Đây là một khuôn mặt cực kỳ yêu dã, nhưng trên mặt nước mắt chưa khô lại biểu hiện nội tâm của chủ nhân nó cũng không hề bình tĩnh như vậy.

Sắc mặt của y có chút tái nhợt, môi nhưng môi lại đỏ thắm, hai màu sắc hợp lại có sự tương phản thật lớn.

“Tôi muốn trở về” Angus đột nhiên há mồm nói.

Mạc Vân Quả cho rằng y nói chính là trở lại rừng Sương Mù, đứng thẳng thân thể nói: “Đánh vỡ ảo cảnh thì tốt rồi.”

“Không, tôi muốn trở lại thân thể này.”

Angus đột nhiên ngừng đầu lên thẳng nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả.

Hốc mắt y hờn hờn, trong mắt còn ngấn lệ lập loè.

“Không thể quay về” Mạc Vân Quả đánh vỡ không cho Angus một chút ảo tưởng gì.

Angus nghe được lời này, toàn bộ thân thể cứng đờ, một giọt nước mắt từ khóe mắt lăn xuống, rơi xuống mặt đất.

“Không, tôi phải đi về” Y thấp giọng rống giận một tiếng, dường như sợ quấy rầy đến cô gái đang “Ngủ”.

Mạc Vân Quả lắc đầu nói: “Không thể quay về”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 772

Edit: Linhlady

“Có thể.” Angus đột nhiên nhếch miệng cười nói, nước mắt vẫn như cũ từ khóe mắt y lăn xuống, nhưng mà y cười đến thật vui vẻ, thật quý dị.

Mạc Vân Quả:.....

Người vĩnh viễn cũng không gọi được một người giả bộ ngủ. Mạc Vân Quả biết, Angus tính toán lừa mình dối người.

“Tôi nhớ rõ cô đã nói, đánh vỡ ảo cảnh không bằng khống chế nó.” Angus nhàn nhạt lên tiếng, nếu không phải nước mắt trên mặt vẫn như cũ không có dấu hiệu ngừng lại, có lẽ cô sẽ run y bình tĩnh như vậy.

“Tôi sẽ không đánh vỡ nó.” Angus nhìn thoáng qua cô gái, khóe miệng gợi lên một nụ cười ấm áp, “Cũng không nghĩ khống chế nó.”

Mạc Vân Quả:.....

“Tôi không muốn trở về nơi này khá tốt.” Tươi cười trên mặt y thật là chua xót.

“Ở lâu trong ảo cảnh, anh sẽ chết.” Mạc Vân Quả vẫn như cũ trầm thuật lại sự thật.

“Tôi biết.” Angus nhàn nhạt nói, “Ngưng mà, sống và chết cũng đâu giới hạn tại nơi này đâu.”

“Có người đang tồn tại, nhưng thật ra hắn đã chết. Có khi đã chết, nhưng thực chất hắn vẫn cứ tồn tại.”

“Tôi sống ở thế giới kia, đã như cái xác không hồn. Nhưng mà ở thế giới này, tôi đã sớm không tồn tại, nhưng tôi vẫn tồn tại, cô hiểu không? Cô hiểu không?”

Nói xong lời cuối cùng, cảm xúc của Angus rõ ràng mất không chế.

Thiết Tư Đặc nhìn đến nơi này, lau nước mắt của mình, vội vàng phòng phát sóng trực tiếp nói: “Tiểu Quả Quả, cầu người, đừng để hắn ở chỗ này!”

Mạc Vân Quả hiển nhiên thấy được những lời này, ánh mắt cô chợt lóe, nhìn Angus nói: “Nơi này là chỗ nào?”

Angus trắng bệch cười nói: “Vấn đề này đối với người mà nói có ý nghĩa sao?”

“Có.” Mạc Vân Quả không chút do dự trả lời.

“A.....” Angus nhẹ giọng cười, “Không có ý nghĩa, nơi này của thuộc về tôi cùng hắn, chỉ thuộc về tôi cùng hắn.”

Angus dường như si ngốc lâm lâm, ánh mắt y trở nên hoảng hốt, hiển nhiên đã nghe không vào Mạc Vân Quả nói.

“Đinh! Người sử dụng khoa học kỹ thuật tiểu vương tử đánh thưởng một phi thuyền vũ trụ!”

“Tiểu Quả Quả, cầu người!” Đây là Thiết Tư Đặc đang nói chuyện.

“Thiết Tư Đặc.” Mạc Vân Quả đồng thời ở ảo cảnh nói với phòng phát sóng trực tiếp.

Angus vừa nghe thấy tên Thiết Tư Đặc, trong mắt xẹt qua một tia khiếp sợ, y đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Mạc Vân Quả.

“Cô là ai!” Ngữ khí chấn vấn, biểu tình hung ác, còn có ánh mắt hung quang.

Angus để ý Thiết Tư Đặc như thế, giống như Thiết Tư Đặc để ý tới y vậy.

Phòng phát sóng trực tiếp, Thiết Tur Đặc nghe được Mạc Vân Quả gọi hần, liên tục nói: “Ta ở đây! Ta ở đây!”

“Tôi có thể mang anh đi gặp hần.” Những lời này vẫn như cũ là ở ảo cảnh cùng phòng phát sóng trực tiếp đồng thời vang lên.

“Lập tức!” Đây là Angus.

“Thật sự?” Đây là Thiết Tur Đặc.

“Hiện tại không được.” Mạc Vân Quả nói với Angus, ánh mắt mong đợi của Angus ngay lập tức đổi thành căm tức.

Đồng thời, Mạc Vân Quả ở phòng phát sóng trực tiếp trấn an Thiết Tur Đặc, “Ừ, thật sự, chẳng qua phải chờ một đoạn thời gian.”

“Cô là ai? Sao cô có thể biết tên hần? Là hần phái cô tới khiến tôi sống lại? Hần ở nơi nào? Hiện tại thế nào? Có nhớ tôi hay không?”

Từ lúc bắt đầu chất vấn đến sau lại dò hỏi, ngữ khí của Angus càng ngày càng mềm, thậm chí nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói còn ần ần mang theo một tia ủy khuất.

“Tôi là Mạc Vân Quả, tôi biết anh ta, tôi không biết ai đã làm anh sống lại, anh ta thuộc về thế giới của mình, hiện tại tất tốt, anh ta rất nhớ anh.” Mạc Vân Quả nhanh chóng đáp lại tất cả câu hỏi.

Angus nghe được một câu cuối cùng, lập tức lệ nóng quang tròng, chẳng qua lúc này, là nước mắt hạnh phúc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 773

Edit: Linhlady

“Thật vậy sao?” Angus nước mắt lưng tròng nhìn Mạc Vân Quả, giờ khắc này y giống như một đứa bé đứng ở tuyết cảnh, khát cầu người khác tới cứu vớt y.

“Thật sự! Thật sự! Tôi đặc biệt nhớ hần!” Thiết Tư Đặc ở phòng phát sóng trực tiếp kêu gào.

“Ừ, anh ta rất nhớ anh, đặc biệt nhớ anh.” Mạc Vân Quả thuật lại lời Thiết Tư Đặc nói.

“Cảm ơn.” Angus cười, y nghĩ, chẳng sợ Mạc Vân Quả nói dối, y cũng thực vui vẻ.

“Anh có gì muốn nói với anh ta không? Anh ta có thể nghe thấy.” Mạc Vân Quả ng ẩ xuống, Angus cũng thuận thế ng ẩ xuống.

“Cô.....” Angus đ ồng tử co rút lại, y nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, giống như đang nghiệm thang khả năng nào đó.

“Hần thật sự có thể nghe được?” Angus lại một lần dò hỏi.

“Ừ.” Mạc Vân Quả nhẹ nhàng gật đầu, Thiết Tư Đặc thật sự có thể nghe được, không chỉ nghe được còn có thể nhìn thấy.

“Thiết Tư Đặc.” Angus nhấp môi cười, mang theo một ít ngượng ngùng.

“Gặp được anh, là đời trước, đời này, kiếp sau, là chuyện may mắn nhất của em.”

“Khi em đi tới thế giới này, em đột phá thánh cấp, lại không biết vì nguyên nhân gì em lại đi tới thế giới của anh.”

“Ngay từ đầu em mê mang vô thố, em bám vào thân thể của một cô gái, nhưng may mắn em vẫn có thể tu luyện ma pháp.”

“Lần đầu tiên gặp được anh, anh cười đến thật ấm áp, anh bế em lên hứa hẹn sẽ nuôi em.”

“Từ nay về sau, anh luôn sủng em, bất kể em vô cớ gây rối như thế nào, chộc cho anh phiền toái ra sao, anh vẫn luôn bao dung em.”

“Sau đó, anh nói với em, anh yêu em, một giây đó, em ý thức được, em đặc biệt với anh, thì ra gọi là yêu.”

“Sau đó em thăng thấn với anh, chúng ta vượt qua một khoảng thời gian hạnh phúc với nhau, nhưng một ngày nào đó, em đột nhiên có loại trực giác, em phải đi về, trở lại thế giới thuộc về em.”

“Em hứa với anh, em nhất định sẽ quay về tìm anh, anh nhất định phải nhớ em.”

“Quả nhiên em đã quay về thế giới của mình, sau khi trở về, em lại trở thành dáng vẻ ban đầu, em nghĩ có khi nào đột phá thánh cấp là có thể trở lại thế giới của anh.”

“Vì thế em tự hủy linh căn, lại thức tỉnh rồi một loại linh căn khác, em không biết ngày đêm tu luyện, sau đó em đột phá thánh cấp, nhưng mà, em lại không thể tới thế giới của anh.”

“Em lần lượt hủy đi linh căn của mình, lần lượt đột phá thánh cấp, nhưng mà lại không có một lần nào tới được thế giới của anh.”

“Sau đó, em ý thức được, có lẽ em vĩnh viễn không có cách nào trở về, vĩnh viễn không thể trở lại bên cạnh anh.”

“Cho nên em tự sát, lấy phương thức anh không thích nhất chết đi.”

Angus đang nói những lời này, trước sau trên mặt đều treo nụ cười.

Nhưng nhìn nụ cười kia, không phải vui vẻ, mà là một loại bất đắc dĩ thảm đạm, nhiều hơn, là nhớ nhung Thiết Tư Đặc.

Thiết Tư Đặc vẫn luôn nhìn Angus, nghe y nói chuyện.

Hắn chưa bao giờ biết, thì ra vì muốn trở lại bên cạnh hắn, y đã phải trả giá nhiều như vậy.

Hắn chưa bao giờ biết, thế giới này bất công như thế, cũng tàn nhẫn như thế.

Thiết Tư Đặc nhìn nụ cười trên mặt Angus, chỉ cảm thấy tim từng đợt co rút đau đớn.

Cho dù là như thế, hắn vẫn như cũ luyện tiếc nhắm mắt lại, vẫn như cũ luyện tiếc không nhìn y, chẳng sợ thống khổ, hắn cũng muốn ở bên cạnh y.

“Anh có muốn nối gì không?” Mạc Vân Quả ở phòng phát sóng trực tiếp hỏi thiết tư đặc.

“Ta yêu hắn.”

“Anh ta nói, anh ta yêu anh.” Mạc Vân Quả thuật lại lời Thiết Tư Đặc nói.

Angus nghe thế, toàn bộ đôi mắt đều sáng.

Môi mỏng y khẽ mở, cả người lập tức tràn đầy sức sống.

“Tôi cũng vậy.”

Edit: Chúc mọi người giáng sinh vui vẻ an lành 🎄❤️

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 774

Edit: Linhlady

Thiết Tư Đặc nghe nói như thế, toàn bộ đôi mắt đều sáng lên.

Tuy rằng hiện tại bọn họ cách nhau một thế giới, nhưng hắc tin tưởng tiểu Quả Quả, chỉ cần tiểu Quả Quả đồng ý, nhất định sẽ giúp bọn họ gặp lại nhau, như vậy bọn họ nhất định là có thể gặp nhau.

Tuy rằng không biết là khi nào, nhưng hắc có thể chờ, có thể vẫn luôn chờ.....

“Đi ra ngoài đi.” Mạc Vân Quả nhìn Angus nói.

Angus chậm rãi lắc đầu nói: “Hắc ở chỗ này phải không? Tôi không muốn rời khỏi.”

“Tôi sẽ giúp hai người gặp mặt.” Mạc Vân Quả hứa hẹn nói.

Angus lại không tin lời Mạc Vân Quả nói, y chỉ cười ảm đạm, cái gì cũng không nói.

Thiết Tư Đặc nhìn thấy cảnh này, có chút nóng nảy, hiện tại Angus biểu hiện rõ ràng chính là không tin Mạc Vân Quả, không tin bọn họ có thể gặp nhau.

Nhưng nếu cứ tùy ý để Angus ở trojgnato cảnh này lâu dài, chờ đợi y, sẽ chỉ là tử vong.

“Tiểu Quả Quả, hiện tại ta nói cái gì ngươi hãy lặp lại cái đó.” Thiết Tư Đặc vội vàng ở phòng phát sóng trực tiếp nói.

Mạc Vân Quả đồng ý, nhìn thẳng vào Angus.

“Lần đầu tiên nhìn thấy em, anh ngay lập tức nghĩ, một người nhỏ bé như vậy khi nào mới có thể lớn lên đây?”

Mạc Vân Quả thuật lại câu Thiết Tư Đặc nói, không mang theo một ít tình cảm nào, nhưng Angus vừa nghe câu này, nước mắt lập tức tuôn rơi.

Hồi ức thuộc về cùng hần, người khác sao có thể sẽ biết? Sao có thể sẽ hiểu được?

“Sau đó, có lẽ vì biểu hiện của em một chút cũng không giống một đứa bé.....”

Giọng nói của Mạc Vân Quả lại vang lên trong căn phòng yên tĩnh, Angus vẫn luôn thực an tĩnh nghe, y nhìn Mạc Vân Quả, tựa như không phải đang nhìn cô.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, khi Mạc Vân Quả thuật lại xong câu nói cuối cùng của Thiết Tư Đặc, toàn bộ ảo cảnh âm âm sụp đổ, tất cả ảo giác cũng không còn tồn tại nữa.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, đây là vệt rừng Sương Mù.

Cô theo bản năng nhìn về phía Angus, thiếu phát hiện y đã mở mắt còn đứng lên.

“Đi thôi, chúng ta nên tiếp tục đi thôi.” Giọng nói của Angus nghe qua vô cùng bình tĩnh, nếu không phải đã nhìn thấy dáng vẻ khóc lóc thêm. thẳm của y trong ảo cảnh, cô đều phải nghi ngờ không biết có phải lúc nào y cũng như vậy không.

Mạc Vân Quả đứng lên, sáng suốt lựa chọn không nói cái gì.

Một bên hồ lấm tấm cùng tiểu hồ ly thấy như vậy, vội vàng đi theo, toàn bộ hành trình cũng không dám nói một lời, thậm chí ngay cả hô hấp đều thật cẩn thận.

Angus mang theo Mạc Vân Quả cùng hai huyễn thú tiếp tục về phía trước, càng đi sâu vào rừng Sương Mù, càng có nhiều mối nguy hiểm.

Angus xem như sư phụ, y dạy Mạc Vân Quả rất nhiều ma pháp, bất kể là hệ nào, đều dạy vô cùng nghiêm túc.

Y không hỏi lại chuyện xảy ra trợ ảo cảnh, giống như tất cả mọi chuyện chỉ là ảo cảnh mà thôi.

Chỉ là ở ngẫu nhiên khi nướng BBQ, Angus luôn thích nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả.

Hoặc chính xác mà nói, không phải là y đang nhìn Mạc Vân Quả, mà là Thiết Tư Đặc phía sau Mạc Vân Quả.

Cứ như vậy, một năm trôi qua.

Angus chưa từng tháo xuống mặt nạ, y càng thêm trầm mặc ít lời, có đôi khi liên tục một tháng đều không nói một câu.

Theo thời gian trôi qua, Mạc Vân Quả đã học được không ít ma pháp.

Cái gì có thể dạy Angus đều chỉ, còn lại, con đường tiếp theo Mạc Vân Quả muốn đi như thế nào đều tùy vào cô.

Còn về phòng phát sóng trực tiếp, trong một năm này Thiết Tư Đặc kể không ít chuyện xưa, à, không đúng, là rải câu lương.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 775

Edit: Linhlady

Lúc này hai người đã tiến vào phía rừng Sương Mù, đây là địa điểm mà lần đầu tiên Mạc Vân Quả tới thế giới này.

Nhưng cũng không biết vì nguyên nhân gì, những thánh thú vốn có trong rừng Sương Mù cũng không xuất hiện.

Trung tâm rừng Sương Mù trung tâm cực kỳ an tĩnh, Mạc Vân Quả thậm chí còn có thể nghe được âm thanh gió thổi qua cây cỏ lay động.

Lắm tấm hổ cùng tiểu hổ ly cũng không tiến vào bên trong rừng Sương Mù, mà đi về lãnh địa cho riêng mình.

Dù sao hiện tại chúng nó chỉ kém một bước là có thể tiến vào cảnh giới thánh thú, đương nhiên muốn đi tìm một nơi tốt.

Đương nhiên, chúng nó không chịu thừa nhận chúng nó là bị Angus xua đuổi đi.

Angus mang theo Mạc Vân Quả tiến vào trung tâm sau đó đứng yên, y nhìn cô, cô cũng nhìn y.

Đột nhiên, không có bất luận kỳ dự liệu gì, Angus trực tiếp hướng Mạc Vân Quả công kích.

Lúc này Mạc Vân Quả mới khó khăn lắm tiến vào thiên giai, đối phương đã sớm không biết khi nào là thánh giai, đương nhiên là rơi vào thế hạ phong.

Cũng may, Mạc Vân Quả phản ứng cực nhanh, nhanh chóng né tránh công kích, tự tại một tấm chắn bảo vệ cho mình.

Cô hơi hơi nhú mảy, khi cô hơi hể miệng muốn nói cái gì đó, Angus công kích lại nhanh chóng hướng về phía cô.

Giờ khắc này, Mạc Vân Quả còn không rõ ý gì thì cô đúng là kẻ ngốc.

Angus rõ ràng muốn cùng cô đánh một trận, vẫn là dùng toàn lực đánh một trận.

Mạc Vân Quả ngưng thần, nghiêm túc lại.

Angus không hổ là thánh giai, mỗi một lần công kích đều đánh thẳng vào nhược điểm của cô, mạnh mẽ không chút lưu tình nào.

Mạc Vân Quả cố hết sức chống đỡ, nhưng dù vậy, cô vẫn cố gắng kiên trì.

Angus đứng ở nơi đó, không cần bất kỳ ngâm xướng gì, chỉ nhẹ nhàng giơ tay phất tay, đã có thể đem Mạc Vân Quả vây đầy đất.

Đây là lực lượng thánh giai, không chút sức lực chống cự thực lực thánh giai.

Mạc Vân Quả ánh mắt lóe lóe, quyết định không dùng ma pháp truyền thống.

Trong khoảng thời gian một năm này, cô đã từng muốn đem ma pháp cùng công pháp tu chân kết hợp lại với nhau.

Căn nguyên vạn vật, tất cả lực lượng trên thế gian đều có một điểm tương đồng nào đó.

Cô nghiên cứu đã hơn một năm, gần đây cũng tìm ra điểm đột phá, nhưng còn không có thực tiễn, có lẽ cơ hội này vừa lúc.

Mạc Vân Quả nghi như vậy, không hề trốn tránh, mà trực tiếp công kích.

Một cơn gió quỷ dị xuyên qua tầng tầng lá chắn, hướng thẳng về phía Angus.

Angus dường như cũng không nhận thấy được, y sửng sốt, trận gió kia lập tức đem mặt nạ cắt thành hai nửa.

Khuôn mặt Angus lập tức bại lộ ở trong không khí, trái ngược với vẻ tuyệt mỹ tái nhợt trong ảo cảnh, gương mặt hiện tại của y, che kín bởi vết thương.

Những vết thương đó cực kỳ dữ tợn, khiến người khác không thể nào thấy được gương mặt chân thật dưới những vết thương kia.

“Nắm thảo?”

“Angus khi nào bị thương?”

“Khuôn mặt này là như thế nào đây quăng ngã!”

“(kinh hách) Angus vậy mà hủy dung?!”

“Hu hu hu, có chút hơi sợ (che miệng nhỏ)”

“Angus thật đáng thương, thật muốn ôm ôm (づ?????)づ”

“Angus.....”

Mạc Vân Quả vô tâm xem các loại bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, bởi vì Angus tiếp theo công kích về phía cô.

Hơn nữa lúc này công kích so với lúc trước rõ ràng mạnh mẽ hơn, hơn nữa còn hàn chứa có sát khí.

Sát khí kia như hóa thành thực chất khiến Mạc Vân Quả ngẩn ra, sau đó nhanh chóng ứng phó.

Trong lúc đó, phạm vi hai người chiến đấu càng lan rộng, không đến một lát, trong phạm vi mười dặm*, không có một tia sinh khí.

*1dặm= 1,609km, 10dặm= 16,09km.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 776

Edit: Linhlady

Lúc này trên người hai người hoặc nhiều hoặc ít đều có vết thương, đương nhiên, so với vết thương trên người Angus mà nói, Mạc Vân Quả chịu thương rõ ràng càng nghiêm trọng hơn.

Máu từ trong cơ thể chảy ra, nhiễm hồng quần áo, lại nhỏ giọt đất, nhỏ đỏ cả một mảng.

Angus một thân hắc y, nhìn không rõ trên người y có bao nhiêu vết thương, y cũng không biểu hiện ra bất kỳ dị thường gì, nhưng bằng thực lực thánh giai của y, vết thương chắc hẳn không đáng ngại.

Mạc Vân Quả đứng yên, nếu chỉ là luận bàn, đến trình độ này cũng không sai biệt lắm.

Nhưng Angus dường như không hề có ý muốn dừng lại, tiếp tục hướng tới Mạc Vân Quả công kích, còn dùng công kích mạnh nhất là ma pháp hệ lôi.

Mạc Vân Quả nhấp nhấp môi, không biết vì sao, cô luôn cảm thấy trạng thái hiện tại của Angus không quá tốt.

Nhưng hiện thực luôn không cho cô thời gian suy nghĩ thêm cái gì, cô khó khăn lắm mới ngăn cản được Angus công kích, sau đó cánh tay vẫn không tránh thoát vị ma pháp hệ lôi đánh trúng, toàn bộ cánh tay đã cháy đen, ần ần còn có mùi thịt.

Mạc Vân Quả nhấp môi, dựa theo năng tình huống hiện tại, chắc hẳn kiên trì không được bao lâu.

Cô gục đầu xuống, dường như đã không có tâm tư đánh nhau.

Angus thấy như vậy, đứng cách Mạc Vân Quả một khoảng không xa, khước miệng gọi lên một ý cười, sau đó ý cười lan ra toàn bộ khuôn mặt, nhìn cực kỳ dữ tợn.

“A.....”

Y cười khẽ một tiếng, như là châm chọc, lại như là thật sự cười sung sướng.

Y nhẹ nhàng giơ tay, phạm vi mười dặm đã biến thành một mảnh đen nhánh, đây là lực lượng ma pháp hắc ám.

Trong mảng đen nhánh này, hai người đều bị ánh sáng bao phủ.

Mạc Vân Quả có thể rõ ràng thấy vị trí của Angus, mà Angus cũng thế.

Angus mười ngón khẽ nhếch, sau đó ngay sau đó, bỗng nhiên nắm chặt.

Cùng lúc đó, Mạc Vân Quả cảm giác được chính mình bị các loại ma pháp lăng trì.

Nhưng mà cũng may, một kích mạnh nhất cô đã chuẩn bị tốt, cô dường như còn có thể nghe thấy âm thanh da thịt mình vỡ vụn, cô gắt gao nhìn chăm chăm Angus, một đạo ánh sáng hướng về phía Angus.

Dựa theo lẽ thường mà nói, cứ cho là một đòn công kích này của Mạc Vân Quả có mạnh đi chăng nữa, chỉ cần Angus có thể chống cự một chút, như vậy y cũng chỉ chịu trọng thương mà thôi.

Nhưng mà y không có.

Khi Mạc Vân Quả cùng phòng phát sóng trực tiếp nhìn chăm chú, y giang hai tay ra, đôi mắt hoàng kim khép lại.

Y đang chờ cái chết!

Y muốn chết!

“Không cần!” Giọng nói thê lương của Thiết Tư Đặc vang lên trong phòng phát sóng trực tiếp, cùng lúc đó, trên bầu trời vang lên từng trận sấm sét, Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy đầu không còn, ngay sau đó cô trở lại không gian u ám.

Lúc này Angus đã ngã xuống trên mặt đất, hai tay y ở trạng thái mở rộng, như là muốn nghênh đón người nào đó ôm.

“Angus..... Angus..... Angus.....”

“Mạc Vân Quả” chạy tới bế Angus lên, nước mắt rơi xuống trên mặt Angus, làm giật giật một chút.

“Thiết..... Thiết..... Tư..... Đặc..... Anh..... Ang.....
Tới.....”

Angus dùng hết toàn bộ lực lượng mới nói ra những lời này, y chậm rãi nâng tay lên, muốn vuốt ve khuôn mặt “Mạc Vân Quả”.

Lúc này Mạc Vân Quả ở không gian u ám thấy được “Cô” đang ở rơi lệ, trên mặt cũng chưa bao giờ từng có bi thương cùng tuyệt vọng, nhấp môi không nói gì.

Lúc này cô là trạng thái tinh thần, bên cạnh còn bay một tiểu đoàn tử bộ binh, đang trợn to mắt nhìn cô.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 777

Edit: Linhlady

Lúc này phòng phát sóng trực tiếp cũng là vẻ mặt mòng bức, tiểu Quả Quả sao lại chạy tới ôm Angus, còn khóc thương tâm như vậy?

Mẫu chốt chính là, vì sao Angus lại nói “Thiệt Tư Đặc anh đã đến rồi”?!

“Cuối cùng là sao vậy? Sao lại thế này?”

“A a a! Đây là cái phát triển thần thánh gì!”

“Thật kích thích thật khẩn trương!”

“Cậu đại thần tới thuyết minh a a a a!”

“Đại thần cũng vẻ mặt mòng bức.....”

“Chúng ta vẫn tiếp tục xem đi.....”

Lúc này Mạc Vân Quả vẫn như cũ có thể thấy bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, chỉ là khác với trước kia bình luận hiện lên trong đầu cô, lúc này tất cả bình luận đều hiện lên trên một màn hình lớn trong không gian u ám.

Mà lúc này trong không gian u ám, chỉ có cô cùng Đoàn Tử.

“Đây là có chuyện gì?” Mạc Vân Quả lạnh mặt hỏi.

Đoàn Tử cố quái nhìn thoáng qua “Mạc Vân Quả” lúc này đang khóc lóc, sau đó mới mở miệng nói: “Thiệt Tư Đặc tiến vào thân thể củ người.”

Mạc Vân Quả:.....

“Ta có đôi mắt cùng lỗ tai.” Mạc Vân Quả nói, “Sao y có thể tiến vào trong thân thể của ta?”

Đoàn Tử ho nhẹ một tiếng, trên mặt biểu tình càng thêm kỳ quái.

“Ta cũng không biết.”

Mạc Vân Quả:.....

“Người biết cái gì?” Mạc Vân Quả hỏi.

“Nhiệm vụ hoàn thành.....” Đoàn Tử nhọc nhọc nói.

Mạc Vân Quả:.....

Cô duỗi tay chỉ lên cảnh tượng đang phát sóng trực tiếp: “Nhưng mà thân thể của ta còn đang ở nơi đó.”

“Ta đương nhiên biết rồi!” Đoàn Tử chột dạ nói.

“Có biện pháp lấy về sao?” Mạc Vân Quả lại hỏi.

Lúc này, Đoàn Tử không nói gì, nó nhìn phòng phát sóng trực tiếp, trên mặt biểu tình càng thêm cổ quái.

Lúc này rừng Sương Mù.....

Angus muốn vươn tay sờ mặt “Mạc Vân Quả”, “Mạc Vân Quả” lập tức nắm lấy tay Angus, ghen ngào nói: “Angus, anh yêu em, anh yêu em.”

Lúc này “Mạc Vân Quả” đã chịu không ít công kích mãnh liệt của Angus, phải nói thân thể cực kỳ không tốt.

Trên người cô gần như không còn chỗ nào hoàn hảo, Mạc Vân Quả không thể cảm giác được đau đớn, nhưng việc này không đại biểu với việc Thiết Tư Đặc bám vào thân thể cô không cảm nhận được.

Trên người không có một miếng thịt là hoàn hảo, tất cả xương khớp đều lệch khỏi vị trí, phải nói là đau đớn tới cực hạn.

Nhưng cứ cho là như vậy, thân thể đau không bằng một phần mười nỗi đau trong lòng.

“Em..... Em..... Cũng.....” Hiện giờ Angus muốn nói một chữ cũng thật gian nan.

Lúc này “Mạc Vân Quả” sớm đã khóc không thành tiếng, hấn hôn lên khuôn mặt dữ tợn của Angus, thành kính như vậy, cũng tuyệt vọng như vậy.

Angus cong con khoe môi, dùng sức lực cuối cùng nói ra hai chữ.

“Yêu..... Anh.....”

Ngay sau đó, Angus đã không còn sinh cơ.

Thiết Tư Đặc ôm lấy thân thể Angus, cuối cùng không ức chế được tuyệt vọng khóc lên, nước mắt từ khoe mắt chảy xuống, dung vào huyết nhục, làm miệng vết thương càng thêm đau.

Nhưng hấn lại không cảm giác được, hấn đột nhiên năm như vậy, mong nhiều năm như vậy, đến cuối cùng, vẫn là mất đi y.....

Tiếng khóc vang vọng toàn bộ trong thiên địa, tuyệt vọng viết bao, không hề một tia sinh khí.

Đến cuối cùng, Thiết Tư Đặc đã hoàn toàn khóc không được, đôi mắt thuần tình vốn có của Mạc Vân Quả đã hóa thành mảnh tro tàn.

Thiết Tư Đặc ôm thân thể Angus, bắt đầu hộ từ sợi tóc bắt, một chút một chút, từ cái trán hôn đến đôi mắt, từ đôi mắt hôn đến mũi.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 778

Edit: Linhlady

Nụ hôn này, cực nóng mà lạnh băng, tình yêu của hắn đối với Angus là nóng rực, nhưng cả người y đều lạnh băng.

Thiết Tư Đặc không hề rơi lệ, hắn đã không còn nước mắt.

Vốn dĩ, khi thương tâm đến cực độ sẽ không rơi nổi nước mắt.

Thiết Tư Đặc muốn cười, nhưng lại không cười nổi.

Hắn ngơ ngác nhìn Angus, cả người đã như cái xác không hồn.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, từ ban ngày đến đêm tối, từ đêm tối đến ban ngày.

Lúc này phòng phát sóng trực tiếp đã lần mò ra chân tướng, chân tướng này so với bọn họ mà nói, không thể nói không khiếp sợ.

Thế nhưng có thể xuyên qua thời không, trực tiếp phá hư pháp tắc thời không, còn cưỡng chế chiếm cứ thân thể chủ kênh, Thiết Tư Đặc cuối cùng đã phải trả giá đại giới gì?

Phòng phát sóng trực tiếp một mảnh trăn mặc, bọn họ thật sự không biết nói cái gì cho tốt, tất cả lời an ủi, hiện tại nói ra như dầu đổ bìm leo.

Cuối cùng đến giữa trưa ngày thứ ba, Thiết Tư Đặc cũng có động tác.

Thiết Tư Đặc vươn tay, một ngọn lửa xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Thiết Tư Đặc cực kỳ thông minh, khi Mạc Vân Quả học tập ma pháp, hắn cũng học xong, chẳng qua ngại với pháp tắc của vị kia, mới không thi triển ở vị diện khoa học kỹ thuật mà thôi.

Ngọn lửa rơi xuống trên người Angus, lập tức bùng lên thành ngọn lửa lớn.

Lửa lớn bao vây lấy Angus, lại một chút cũng không thiêu đốt đến trên người Thiết Tư Đặc.

Trải qua suốt một ngày thiêu đốt, Angus thân thể đã không còn, mà biến thành một hòn đá màu hoàng kim.

Nói là cục đá, thật ra so với cục đá nó càng bóng loáng trong sáng, so ra càng giống ngọc hơn.

Thiết Tư Đặc đem cục đá đặt ở lòng bàn tay, sau đó chậm rãi đứng lên.

Thân thể bị thương thật nghiêm trọng, hơn nữa không được trị liệu, lúc này đã không thấy được một nơi nào hoàn hảo.

Ngay cả gương mặt kia, cũng che kín vết máu.

Tất cả xương cốt đều sai vị trí, nhưng Thiết Tư Đặc vẫn giãy dúi đứng lên.

Đứng yên sau đó, hắn lại lập tức “Bùm” lập tức quỳ xuống.

Hắn vươn tay, đem ngọc thạch màu hoàng kim đang nắm trong tay lên.

“Ta biết người đang xem, ta cũng biết người có thể cứu hắn.”

Giọng nói của Mạc Vân Quả vốn là thanh lãnh hiện tại lại biến thành trầm thấp, thì ra, cùng một khối thân thể, lại có the khác biệt một trời.

“Lời này của hắn là có ý gì? Hắn nói là tiểu Quả Quả sao?”

“Không thể nào? Nói, tiểu Quả Quả nhà ta đã đi nơi nào?”

“Chúng ta tới phỏng đoán những lời này một chút đi, đầu tiên hắn nói có người đang xem, chứng minh người này cũng có hệ thống phát sóng

trực tiếp, hơn nữa còn có thể cứu Angus, có thể khiến một người sống lại, theo ta được biết, chỉ có thể là.....”

“Kẻ thầ bí?!”

Mạc Vân Quả ở trong không gian u ám nhìn thấy màn này, lại xem phòng phát sóng trực tiếp bình luận, quay đầu nói với Đoàn Tử: “Kẻ thầ bí?”

Đoàn Tử trên mặt hiện lên một tia khó xử, nó nghĩ nghĩ nói: “Ừm, thật ra Angus là do hắn làm sống lại.”

Mạc Vân Quả gật gật đầu, điểm này, cô đã sớm nghĩ tới.

Nhưng mà vì sao Thiết Tư Đặc lại có thể khẳng định như vậy? Hơn nữa đã thành như vậy, thật sự có thể sống lại sao?

Lúc này rừng Sương Mù, Thiết Tư Đặc tiếp tục nói: “Nếu người không muốn làn y sống lại, vậy ta sẽ nuốt y vào.”

Nói tới đây, Thiết Tư Đặc còn nở một nụ cười, cười đến quỷ dị.

“Ngài nếu muốn tốt, đây là thân thể của tiểu Quả Quả, là bản thân cô ấy.”

Thiết Tư Đặc làm bộ đưa viên ngọc tới miệng, nhưng mà ngay sau đó, trời lại sinh ra sấm sét từng trận, cùng thời gian, ngọc thạch trong tay Thiết Tư Đặc đã biến mất vô tung vô ảnh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 779

Edit: Linhlady

Thiết Tư Đặc thất một màn như vậy, trên mặt lộ ra một tia mừng như điên.

“Cảm ơn ngài, cảm ơn ngài!”

Hắn dập đầu, theo sau thân thể chấn động, toàn bộ thân mình ngã gục xuống.

Cùng lúc đó, Mạc Vân Quả cảm giác được một trận hấp lực, cảm giác cổ trời đất quay cuồn cuộn vọt tới.

Ngay sau đó, cô đã xuất hiện ở rừng Sương Mù.

Cô đã trở về thân thể của mình!

Gần như một khắc khi Mạc Vân Quả trở về, mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp đã nhận ra.

“Tiểu Quả Quả, người đã về rồi à? Người hiện tại cảm giác thế nào?”

“Đúng vậy đúng vậy! Tiểu Quả Quả chúng ta thật lo lắng cho người.”

“Tiểu Quả Quả, ta đánh thưởng cho người một ít thuốc trị thương, người trước tiên chữa khỏi thương thế trên người trước đi.”

“Ta cũng đánh thưởng một ít, tiểu Quả Quả người có thể xem một chút ai hiệu quả hơn~”

“Thiết Tư Đặc đâu? Không ra giải thích một chút sao?”

“Ai, hắn cũng là một người đáng thương.....”

Đoàn Tử nhìn đến nơi này, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, phát tay đem một cái cùng loại với công cáo phóng tới phòng phát sóng trực tiếp.

“Cục Quản Lý Thời Không thông cáo: Thiết Tư Đặc ở vị diện cao đẳng khoa học kỹ thuật vị diện trái với đi đầu thứ nhất của 《 pháp tắc tinh tế 》 , đi đầu thứ mười hai, 《 pháp tắc quan khán phát sóng trực tiếp hệ thống 》 đi đầu thứ tam trăm hai bảy, đi đầu thứ năm trăm bốn bốn, đi đầu hai trăm ba lăm, 《 quy tắc chung của vũ trụ 》 thứ mười bốn, đi đầu thứ tám hai, trong đi đầu đầu tiên của đi đầu hai ngàn hai trăm tám chín..... Nhân đây phán định trừng phạt:

1. Tịch thu hệ thống quan khán phát sóng trực tiếp, cũng hủy diệt tinh thần lực.

2. Nơi vị diện ngàn năm tấn chức tai nạn trước tiên.

3. Rút ra thọ mệnh một phần hai, cũng đem tố chất thân thể giảm xuống một phần mười.

Hy vọng các vị lấy làm cảnh giới.

Vũ trụ năm 365.”

Đây là thông cáo của Cục Quản Lý Thời Không, đồng thời khi Đoàn Tử dán thông cáo này, tất cả người có được hệ thống phát sóng trực tiếp đầu có thể thấy được, vẫn lấy phương thức cưỡng chế xuất hiện ở trước mặt mọi người, còn cưỡng chế tận năm phút.

“Lấy làm cảnh giới” bốn chữ còn đặc biệt dùng màu đỏ tô lên xuất hiện trước mặt bọn họ, nhìn thực sự thấy ghê người.

Lần này Thiết Tư Đặc phải trả giá thật lớn, không có mấy người có thể chịu được trả giá như thế, đương nhiên, cũng không có mấy người có dũng khí như hắn, có thể làm được chuyện như vậy.

Mạc Vân Quả nhìn đến thông cáo này, khẽ thở dài một hơi.

Tình yêu, thật sự có thể làm một người làm được một bước này sao?

Cô bừng tỉnh ngẩng đầu, một ít hình ảnh từ trong đầu cô hiện lên, rồi lại làm cô bất không kịp.

Bởi vì nhiệm vụ đã hoàn thành, cho nên Mạc Vân Quả đã có thể trở lại không gian u ám.

Cô hướng tới phòng phát sóng trực tiếp nói một câu “Lần sau gặp lại”, sau đó trở về không gian.

Bởi vì lúc này thương thế đã trực tiếp phá hủy bản thể của cô, mặc dù đã về tới không gian u ám, nhưng thân thể cô cũng không có chuyển biến gì.

Cũng may phòng phát sóng trực tiếp cung cấp thuốc, cô lấy ra một ít thuốc trị thương, sau đó nhìn tính năng dược liệu một chút, rồi mới lấy ra sử dụng.

Sau đó lại dùng các loại linh dược ngâm thân thể, thân thể này mới chậm rãi khôi phục lại.

Cùng lúc đó, ở trên một tinh cầu hoang vu, Hiên Viên Tu thưởng thức ngọc thạch màu sắc hoàng kim, bên cạnh Diệp Hành nhìn hẩn hỏi: “Vì sao muốn làm như vậy?”

Hiên Viên Tu nhìn phòng phát sóng trực tiếp sớm đã đóng cửa, ánh mắt trở nên xa xưa.

Bởi vì Thiết Tư Đặc uy hiếp hẩn, nếu hẩn không đáp ứng, việc ngọc thạch này thật sự sẽ bị hẩn ta nuốt, sẽ tạo thành tổn thương thật lớn với thân thể Thân Thân.

Thân Thân muốn trưởng thành, nhưng tuyệt đối không phải là lấy trả giá bởi thương tổn vì đại giới.....

Cũng không biết một lần đánh thưởng cho Thân Thân linh dịch ngàn năm dùng có đủ không, những linh dịch đó có thể chữa khỏi thương tổn cho cô đi, ai, lần sau lại đánh thưởng một ít đi.....

Edit: Vốn dĩ tính edit tới chương 777 thôi, ai dè làm một lèo full tg luôn

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 780: Phòng trống

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả cả người đều ngâm mình trong linh dịch ngàn năm, thứ này quả thật là thứ tốt.

Không bao lâu, thương thế trên người cô đã khá lên.

Đoàn Tử dừng ở trên người Mạc Vân Quả, nghiêm trang nói: “Ký chủ, nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Mạc Vân Quả vươn tay đem Đoàn Tử bắt xuống dưới, sau đó chọc bụng nhỏ của nó nói: “Ừm, đã biết.”

“Ký chủ, lại nói cho người một tin tức tốt.” Đoàn Tử tùy ý Mạc Vân Quả chọc bụng của mình.

“Cái gì?” Mạc Vân Quả nhàn nhạt giương mắt hỏi.

“Phòng phát sóng trực tiếp lên tới cấp mười.”

Mạc Vân Quả nhìn Đoàn Tử liếc mắt một cái nói: “Không phải nói còn phải chời mấy thế giới nữa sao?”

“Ừm, nhưng hơn nữa nhiệm vụ lần này thành công đạt được tích phân, còn có một ít đánh thưởng, đã đủ rồi.” Đoàn Tử giải thích nói.

“Ừm.” Mạc Vân Quả ngừng động tác lại, “Nói cách khác, lần sau nhiệm vụ là đến vị diện cao đẳng sao?”

“Ừm, là như thế này không sai.” Đoàn Tử nói tiếp.

Mạc Vân Quả nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

“Ký chủ nghỉ ngơi đi.” Đoàn Tử tránh thoát khỏi trói buộc của Mạc Vân Quả, lại bay lên trên đầu cô.

Lúc này vết thương của Mạc Vân Quả đã hoàn toàn hoàn hảo, cô đứng lên, cũng không nghe lời Đoàn Tử nghỉ ngơi, mà bắt đầu tu luyện.

Trải qua nhiều thế giới như vậy, cô đã có được một lượng tri thức lớn.

Ma pháp, tu chân, khoa học kỹ thuật.....

Tất cả mọi thứ đều nằm ở trong đầu cô, mấy thứ này quá mức hỗn độn, cô phải dành thời gian sắp xếp lại chúng.

Hơn nữa, cô muốn tìm một hướng đi cho riêng mình, con đường cường đại.

Mỗi người đều có con đường của mình, mỗi người đều có lựa chọn của mình, mà hiện giờ, cũng là thời điểm để cô lựa chọn.

Mạc Vân Quả sửa sang lại các loại tư liệu, cô không cần phải viết ra, bởi tất cả đều nằm ở trong đầu cô.

Tu chân, ma pháp, khoa học kỹ thuật.....

Cuối cùng như thế nào mới có thể trở nên cường đại? Vì sao cô lại muốn trở nên cường đại? Cuối cùng cái cô muốn truy tìm là gì?

Trong đầu Mạc Vân Quả là một đồng ký ức về các vị diện, không bao lâu, ký ức của cô dừng lại ở thời điểm lần đầu tiên gặp được Đoàn Tử.

Lúc ấy Đoàn Tử uy hiếp cô nói “Nếu như không trói định nó, cô sẽ biến thành kẻ ngốc”.

Có sợ biến thành ồ ồ sao?

Không hề nghi ngờ là sợ, nhưng mà, vì sao cô lại sợ?

Mạc Vân Quả nhớ tới ngày qua ngày cô làm những thực nghiệm kia, trong đầu cô vẫn luôn có một ý niệm, cô muốn làm một người nào đó sống lại.

Cô nghĩ không ra người kia là ai, cô chỉ biết, có một người, cực kỳ quan trọng với cô, quan trọng đến nỗi, cho dù cô đã quên mất hẳn, vẫn muốn hẳn sống lại.

Mạc Vân Quả mở to mắt, ở một khắc này, cô biết bản thân mình muốn gì.

Cô chưa bao giờ là kẻ ngốc, ngược lại, cô là một thiên tài, thiên tài chân chính.

Mặc dù phòng phát sóng trực tiếp rất ít nhắc tới vị diện cao đẳng cũng những chấp pháp giả đó, nhưng cô cũng đoán ra được ít nhiều.

Thậm chí cô biết, hệ thống trói buộc cô không phải là ngẫu nhiên.

Có người hạ một bàn cờ rất lớn, mà cô là con cờ quan trọng nhất trong đó.

Mạc Vân Quả nhìn không gian u ám trống không, ánh mắt lóe lóe, ngay sau đó lại khôi phục bình thường.

Ngày tiếp theo, Mạc Vân Quả vẫn luôn tăng năng lực của mình.

Mặc dù không cần Đoàn Tử nói, Mạc Vân Quả cũng biết vị diện cao đẳng rất nguy hiểm, mà cô, muốn có được lực lượng của mình.

Trước khi tất cả các đồ vật đánh thưởng đều được cô sử dụng, tuy rằng đại bộ phận đều bị Đoàn Tử đổi thành giá trị kinh nghiệm, nhưng mỗi lần trước khi chuyển thành giá trị kinh nghiệm, cô đều sẽ cố ý xem một cái, lưu lại một ít đồ mà cô xem là hữu dụng.

Edit: tất cả thế giới Quả Quả trải qua đều có mục đích có sắp xếp, thế giới này cũng là một bước đệm để Quả Quả lột xác, chuẩn bị mở cốt truyện chính rồi, hy vọng nam chủ sẽ xuất hiện nhiều hơn (๗ ^ 3 ^)

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 781

Edit: Linhlady

Lúc này Mạc Vân Quả trong không gian thật lâu, so với tất cả thời gian lúc trước gộp lại còn muốn nhiều hơn.

Theo thời gian trôi qua, cả người cô cũng trở nên càng ngày càng lạnh, làm Đoàn Tử luôn sẽ nhìn không được nhìn chăm chăm cô.

“Ký chủ, chuẩn bị tiến hành phát sóng trực tiếp tiếp theo sao?” Đoàn Tử ở một bên nhọc nhọc hỏi.

“Ừ.” Mạc Vân Quả nhàn nhạt gật đầu.

Nếu nói trước cô luôn bất cận thân tình nhưng càng nhiều hơn là thuần tình không ràng thế s, như vậy hiện tại cô còn lại là lạnh lẽo, biết rõ đạo lý đối nhân xử thế rồi lại cố tình muốn độc lập.

Sau nhiều ngày tiếp thu, chưa bao giờ lực lượng thượng thăng hoa, càng nhiều các đạo lý đối nhân xử thế đều là do cô tự học hỏi.

Cô nhìn thấy, nghe được, trải qua, đều sẽ biến thành một loại học tập trải nghiệm, giúp cô đi xa hơn trên con đường của mình.

Đoàn Tử nghe được Mạc Vân Quả trả lời, lập tức an bài cô tiến vào vị diện tiếp theo.

“Oa ~ tiểu Quả Quả phòng phát sóng trực tiếp rốt cuộc bắt đầu rồi!
(*^▽^*)”

“Người ta đã đợi thật lâu ~ khóc chút chút.....”

“Ai zô ~ tiểu Quả Quả, muốn hôn hôn muốn ôm một cái hoặc là yêu yêu~”

“Lầu trên cút xéo!”

“Cho nên lúc này nhiệm vụ là như thế nào đây?”

“Tò mò tò mò!”

“Hệ thống mau đem bối cảnh chuyện xưa giao ra đây!”

Đoàn Tử:.....

Mạc Vân Quả mở to mắt, nhìn thấy là một căn phòng màu trắng tinh, trong phòng ngoại trừ cô không còn đồ vật gì khác, thậm chí ngay cả muỗi cũng không thấy một con.

Trần trong phòng không biết sắp đặt cái gì, chiếu toàn bộ căn phòng, không có bất kỳ nơi nào bị che khuất.

Phòng không có cửa, không có cửa sổ, cái gì cũng không có.

“Nắm thảo? Cái quỷ gì?!”

“Phòng này có độc đi?”

“Tăm tặc, nếu ta vẫn luôn ở trong phòng này nhất định sẽ điên, nhất định sẽ điên!”

“Hệ thống mau đem bối cảnh chuyện xưa thả ra!”

Đoàn Tử:.....

Mạc Vân Quả đã tiếp thu xong bối cảnh chuyện xưa, nhưng bối cảnh chuyện xưa chỉ có một chữ — — vô!

Nói cách khác, lúc này không có bối cảnh chuyện xưa.

Căn phòng trống không có vật dụng gì, không có cửa, một mảnh ánh sáng, không không phân ngày đêm, ở chỗ này cô là chúa tể.

“Không có bối cảnh chuyện xưa.” Mạc Vân Quả ở phòng phát sóng trực tiếp mở miệng nói.

Lúc này, mọi người mới phát hiện Mạc Vân Quả không thích hợp.

“Hả? Tiểu Quả Quả người.....”

“Biến hóa thật lớn!”

“Tiểu Quả Quả, cho nên người rốt cuộc làm cái gì?”

Cặp mắt kia, so với trước kia nhiều hơn một ít cảm xúc, đó là chấp nhất kiên định họ nhìn không hiểu, còn có ánh sáng phá tan tất cả hắc ám.....

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp đủ các loại bình luận, nhàn nhạt nói: “Ta lên tới cấp mười, mở ra phát sóng trực tiếp vị diện cao đẳng.”

Cô ngừng một chút, mới tiếp tục nói: “Cũng là lúc chúng ta chậm rãi vạch trần chân tướng.”

“(hoảng sợ) tiểu Quả Quả người quả thực soái bạo!”

“Oa oa oa! Tiểu Quả Quả thật bá khí trắc lậ[1]! (ôm lấy cộ cộ?(??? `?))”

“Hắc hắc, lên tới cấp mười nha, đó có phải hay không ý nghĩa..... Hắc hắc hắc..... (mắt lé cười)”

“Lâu trên người cười đến thật đáng khinh.....”

“Phi phi phi, người mới đáng khinh!”

Mạc Vân Quả hơi hơi gợi khéo môi lên, phòng phát sóng trực tiếp vẫn sinh động như vậy, vẫn dễ dàng đầy ồ ạt đi xa tận chân trời.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp nhìn thấy nụ cười của Mạc Vân Quả, trong lòng phát lên một loại vui mừng không tên, bọn họ bảo hộ tiểu Quả Quả lâu như vậy, cuối cùng lại tự mình trưởng thành.....

-----

[1]Thô bạo: Chỉ ngạo khí, nhuệ khí, tài hoa hoặc là khí thế cu ồng dã...

Trắc lậu: Nghĩa đen là từ bên cạnh chảy ra. Nghĩa bóng là từ hay lưu hành trong các loại quảng cáo băng vệ sinh "Không trắc lậu" .

Bá khí trắc lậu: Nói đơn giản, là sản sinh lượng quá nhiều, băng vệ sinh không ngăn lại được. Hàm nghĩa sâu sắc đó là cảm thấy một người nào đó có khí độ biểu hiện quá phận, gây phản cảm nhẹ, cho nên so sánh người đó cùng công năng của băng vệ sinh nhằm mục đích trêu chọc. (tui edit lại từ bản cv của Tangthuvien.com không biết đúng không)

[2] "Ngục trắng" Phương pháp tra tấn này đã xuất hiện ở khá nhiều nơi trên thế giới, từ Nam Mỹ, Iran cho tới cả Mỹ và Anh quốc. Đặc điểm chung của các tù nhân phải hứng chịu hình phạt này là bị suy yếu nghiêm trọng về tinh thần, dần dần tới trần cảm và muốn tự sát. Mọi người có thể search Google để tìm hiểu thêm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 782-783

782

Ngu ồn thiếu chương, mong độc giả thông cảm và đọc tiếp!

783

“Đinh! Nhiệm vụ Bản Vị Diện: Ở phòng trống mười ngày.”

Giọng nói nhắc nhở của Đoàn Tử đúng lúc vang lên trong phòng phát sóng trực tiếp, hấp dẫn tầm mắt mọi người.

“Hả? Cái gì có ý gì?”

“Ở trong cái phòng này đúng mười ngày? Cái này còn nói không có ý gì sao?”

“Hắc hắc, ta có thể đánh thưởng cho tiểu Quả Quả máy chơi game (mất lé cười)”

“Ta cũng có (mất lé cười)”

“Nhiệm vụ này cũng quá đơn giản đi? Mới mười ngày mà thôi ~”

“(khinh bỉ) nhiệm vụ cao đẳng chỉ có vậy thôi sao? Quá chút lòng thành!”

“Đúng vậy đúng vậy ~”

Mạc Vân Quả tìm một nơi ng ồi xuống, cô dựa vào tường, không nói gì.

Bởi vì cô phát hiện cô không nhìn thấy được bình luận của phòng phát sóng trực tiếp, hoặc chuẩn xác hơn mà nói, giống như cô không có phòng phát sóng trực tiếp.

Lúc này, giọng nói của Đoàn Tử vang lên bên tai Mạc Vân Quả cùng phòng phát sóng trực tiếp.

“Đinh! Bản Vị Diện có yêu cầu đặc thù:

1. Không tiếp thu bất kỳ đánh thưởng gì.
2. Ký chủ không nhìn thấy bất kỳ bình luận gì trong phòng phát sóng trực tiếp.
3. Ký chủ không thể từ trong không gian hệ thống hoặc động phỉ tùy thân lấy ra bất kỳ vật phẩm gì.
4. Cảm quan ký chủ sở hữu mở rộng gấp mười lần.”

Yêu cầu này vừa nói ra tới, toàn bộ phòng phát sóng trực tiếp liền oanh tạc.

“Có ý gì? Để một mình tiểu Quả Quả ở lại trong căn phòng này mười ngày?”

“Ta dựa! Cuối cùng có thiên lý hay không vậy! Còn không cho đánh thưởng?”

“Còn không cho tiểu Quả Quả nhà ta từ động phủ lấy đồ vật?”

“Còn đem cảm quan của tiểu Quả Quả nhà ta mở rộng gấp mười lần?”

“Hệ thống người tốt cuộc muốn làm cái gì? Tới đây ta bảo đảm không đánh phân người!”

“Oa! Đó có phải là bất kể chúng ta nói cái gì, tiểu Quả Quả đều nhìn không được?”

“Hố như vậy sao?”

“Chúng ta nói hay không cũng không sao, chỉ cần chờ mười ngày thì có thể rồi, còn đối với tiểu Quả Quả mà nói hẳn là không việc gì đi?”

“A..... Lầu trên người quá ngây thơ rồi.”

“Đúng vậy, người ngắm lại xem nếu lưu đây một mình người trên hoang đảo, người có thấy tỉnh mạch đến chết hay không?”

“Hơn nữa, đây lại không phải là đảo hoang, đây là một gian phòng trống, tiểu Quả Quả căn bản là không biết ban ngày hay đêm tối, việc này có áp lực rất lớn đối với thân thể của cô ấy.”

“Một người ở mãi một nơi nhue vậy, sẽ điên.”

Bất kể mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp lo lắng như thế nào, Mạc Vân Quả đều không nhìn ra được.

Trên đỉnh đầu ánh sáng quá mức loá mắt, làm cô không có chỗ nào để che giấu.

Mạc Vân Quả dựa vào tường, hơi hơi nhắm mắt lại.

Không biết hiện tại rốt cuộc là ban ngày hay đêm, không biết bên ngoài căn phòng này có cái gì, bên trong có cái gì.

Căn phòng này, chỉ có một mình cô.

Trống trải không có một đồ vật, chỉ có một mình cô.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, trong phòng ngoại trừ tiếng hít thở, không còn bất kỳ âm thanh gì.

Trên đỉnh đầu ánh sáng không có xu thế yếu đi, cũng không có xu thế sáng hơn.

Tất cả đều không có biến hóa gì, giống như thời gian chưa từng trôi qua.

“Qua đã bao lâu?”

“24 tiếng đồng hồ.”

“Các người thấy tiểu Quả Quả có thể kiên trì được sao?”

“Nhất định có thể!”

“Nói thật, nếu đổi lại là tiểu Quả Quả trước kia hẳn là có thể, nhưng sau khi trải qua nhiều thế giới như thế, cô ấy đã sớm thành thói quen có chính ta tồn tại? Được rồi lại mất đi, loại cảm giác này, nhất định rất khó chịu!”

“Tiểu Quả Quả nhất định có thể, bởi vì cô ấy là tiểu Quả Quả!”

“Tuy rằng không biết vì sao hệ thống lại muốn tạo ra nhiệm vụ này, nhưng mà, ta tin tưởng tiểu Quả Quả!!”

Mạc Vân Quả mở to mắt, nàng vươn tay, dùng chính móng tay của mình ở trên tường vẽ ra một chữ “Một”.

Ngày đầu tiên, cô nghĩ như vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 784

Edit: Linhlady

Trong căn phòng trống vắng không có hương vị, Mạc Vân Quả ng ồi ngay ngắn ở nơi đó, nhắm mắt lại, không biết là ngủ, hay là tỉnh.

Không biết thời gian trôi đi bao nhiêu, không biết khi nào có thể đi ra ngoài, không biết kế tiếp mình có thể làm cái gì.....

Không có nước, không có đ ồ ăn, có chỉ có thể lấy không khí sinh t ồn.

Ánh sáng trên đỉnh đầu lóa mắt như vậy, chiếu vào trên người cô, lại không có một chút độ ấm.

Đây là một căn gian phòng trống, phòng trống chỉ có một người là cô.

Mạc Vân Quả mở to mắt, nhìn v ề phía dấu vết bị cô dòng móng tay vạch ra, không biết khi nào, cái chữ “Một” kia đã biến mất.

Phòng này, ngay cả một vết tr ầy cũng không lưu lại.

“Ai, đã qua bao lâu?”

“28 tiếng.”

“Tiểu Quả Quả có phải còn chưa ăn cái gì hay không?”

“Hình như là vậy, không chỉ có không ăn cái gì, thậm chí ngay cả nước cũng không được uống một ngụm!”

“Đoàn Tử Đoàn Tử, không cho tiểu Quả Quả ăn sao?”

“Đúng vậy! Hệ thống đâu? Ra đây trả lời đi!”

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp kêu gào, nhưng mà Đoàn Tử vẫn luôn không h ồi đáp lại bọn họ.

Phòng phát sóng trực tiếp có thể nhìn thấy Mạc Vân Quả t ần tại, nhưng tiểu Quả Quả của bọn họ lại không nhìn thấy được t ần tại của bọn họ.

Cảm giác như vậy, thật giống như đang xem một vở kịch một vai, bọn họ chỉ có thể nhìn, trừ cái này ra, không còn biện pháp gì.

Mạc Vân Quả mở to mắt, bởi vì đỉnh đầu quá chói, cho nên mở mắt ra, cô chỉ mở hé một nửa.

Lúc này môi cô đã có chút khô nứt, ở chỗ này, thân thể cô giống như mấy nước có chút nhanh.

Mạc Vân Quả nuốt nuốt nước miếng, tự mình lẩm bẩm: “Ta biết các người ở đây.”

Những lời này cô dường như đang nói cho người trong phòng phát sóng trực tiếp nghe, lại dường như đang nói cho chính mình nghe.

“Đúng vậy đúng vậy! Chúng ta vẫn luôn ở đây!”

“Tiểu Quả Quả ~ tiểu Quả Quả ~ chúng ta vẫn luôn ở đây!”

“Các người nói nhiều như vậy cũng vô dụng, tiểu Quả Quả căn bản không nhìn thấy.”

“Không! Cô ấy có thể thấy! (Nhìn cảm tức)”

“Hừ! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\ đúng vậy đúng vậy!”

“Tiểu Quả Quả nếu nói như vậy, bất kể cô ấy không nhìn thấy hay nhìn thấy, chúng ta đều phải đáp lại!”

“Đúng vậy đúng vậy! Đây mới là chúng ta ~ (híp mắt cười)”

Mạc Vân Quả đương nhiên không thể nhìn thấy các bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, nhưng cô lại có thể đoán được bọn họ lúc này đang nói cái gì.

Bất tri bất giác, thì ra cô đã hiểu bọn họ nhiều như thế.

Mạc Vân Quả hơi hơi gợi lên khóe môi, khuôn mặt lạnh lẽo quanh năm bởi vì biên độ mỉm cười này lập tức trở nên mềm mại.

Tư thái lạnh lẽo cũng trở nên ôn hòa, cô lúc này, càng giống như một đứa trẻ vô hại.

“Lúc này phát sóng trực tiếp đã có chút muộn.”

Khi cô nở như vậy, ánh mắt híp lại, giống như đang nhìn người trong phòng phát sóng trực tiếp.

“Đúng vậy đúng vậy ~ tiểu Quả Quả người đi làm gì nha?”

“Để ta đoán xem, tiểu Quả Quả có phải đang trộm tu luyện hay không? (mắt lé cười)”

“Ta cũng đoán vậy, ta rõ ràng có thể cảm giác được tiểu Quả Quả biến cường ~ (mắt lé cười)”

“Vậy kế tiếp có phải sẽ phải đại triển thần uy? (mắt lé cười)”

“ㄟ (ㄟ ▽ ㄟ) ㄟ tiểu Quả Quả nhà ta muốn càn quét vị diện cao đẳng!”

“(mắt lé cười) muốn tới thế giới của ta không? Hắc hắc hắc.....”

“Lầu trên cút xéo!”

Ý cười trên khóe môi Mạc Vân Quả càng sâu, cô thấp giọng nói: “Ừm, ta đang tu luyện, cũng đang biến cường.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp: ($p \cong w \cong q$)

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 785

Edit: Linhlady

“Hừ hừ, hệ thống đâu? Người nhìn thấy không! Mặc dù tiểu Quả Quả không nhìn thấy chúng ta nói cái gì! Nhưng mà, cô ấy có thể đoán được đấy!”

“Tiểu Quả Quả thật là càng ngày càng thông minh ~”

“Nói là thông minh, không bằng nói tiểu Quả Quả càng ngày càng hiểu biết chúng ta đi?”

“Ha ha ha ~ tiểu Quả Quả biết chúng ta có tính tình gì 2333333333”

“Hắc hắc, cảm giác như vậy cũng thật mới mẻ!”

“Không thấy được mà đối đáp gì đó, quả thật không cần quá kích thích!”

“~ (͡ ▽ ͡) ~”

Mạc Vân Quả liếm liếm môi, bởi vì nói chuyện, môi cô càng thêm khô nứt.

Cô hơi hơi ngẩng đầu nhìn về phía ánh đèn trên đỉnh đây, không có một chút lập loè nào, chiếu vào trên người cô, như là xem diễn.

“Phòng phát sóng trực tiếp lệ cấp mười, có thể mở ra công năng trao đổi vị diện.” Mạc Vân Quả nói tới đây, trong miệng phát ra một tia cười khê.

“Trước kia mượn đồ của các người giờ cũng nên trả lại.” Những đồ vật đó, hiện giờ vẫn đang còn.

“Ai nha nha ~ không cần phải gấp gáp đâu í ~ (͡ ▽ ͡) ~”

“Đúng vậy đúng vậy ~ hắc hắc, ta chỉ muốn hỏi một chút, có thể trao đổi một quả linh quả với ta không, thật muốn ăn (chảy nước miếng)”

“Ta cũng muốn ăn linh quả (chảy nước miếng)”

“Ai, ta chỉ muốn ăn que cay, từ khi biến thành tang thi, ta đã không còn được cảm nhận qua hương vị que cay nữa.”

“Lần trên có phải bị ngốc hay không, tang thi có thể ăn que cay sao? Ngu ngốc!”

“Ta ngu ngu không được sao! (đúng lý hợp tình)”

“Người cũng chỉ có thể ngu ngu, ta lại không giống vậy, ta có thể ăn! (chống nạnh cười to)”

“Tức giận! Nhưng mà vẫn muốn bảo trì mỉm cười (mỉm cười)”

Mạc Vân Quả lại lần nữa mím môi, thời gian cô nói chuyện càng ngày càng nhiều, cô có thể cảm giác được hơi nước trong thân thể của mình xói mòn càng thêm lợi hại.

Ánh mắt cô lóe lóe, tiếp tục nói: “Nhiệm vụ lần này thật ra có ý tứ, ta chỉ cần vừa nói vài lời, hơi nước trong thân thể xói mòn sẽ nhanh hơn.”

Vì để nghiệm chứng suy đoán của mình, cô liếm liếm môi, lại càng hiện khô ráo.

“A? Kia tiểu Quả Quả người vẫn nên đừng nói chuyện! (sờ sờ đầu (,?? ω?) / “(? ㄣ ω? ` .))”

“Đúng vậy đúng vậy!”

“Dù sao chúng ta nhìn người, người không nói lời nào cũng được mà ~”

“Còn có tám ngày, tiểu Quả Quả cố lên! (rải hoa)”

“Ta tin tưởng tiểu Quả Quả nhất định có thể!”

“Hệ thống thật là quá xấu rồi, muốn dùng quy ền nhỏ đấm bụng ngỏ của hệ thống! ㄟ(͡° ͜ʖ ͡°)ㄏ ”

“Ta thấy là người muốn chọc cái bụng nhỏ kia thì hơn? (khinh bỉ)”

Mạc Vân Quả nói xong câu đó lúc sau, lại dựa vào trên tường, nhắm hai mắt lại, nhìn dáng vẻ không có tính toán nói nữa.

Người trong phòng phát sóng trực tiếp lại đang nói nhàn thoai, đương nhiên, ba câu không rời tiểu Quả Quả là được.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, đối với phòng phát sóng trực tiếp mà nói, bọn họ có thể biết rõ ràng thời gian trôi đi bao lâu, bọn họ cũng biết khi nào nên làm chuyện gì.

Bọn họ có mục tiêu, có việc làm, có an bài, tất cả đều tràn ngập hy vọng cùng ánh mặt trời.

Nhưng mà đối với Mạc Vân Quả mà nói, tất cả chỉ là yên lặng.

Không biết qua bao lâu, dường như mới một hai phút, lại giống như đã qua đi một tháng.

Mạc Vân Quả mở mắt, vươn tay ở trên tường dùng móng tay lại cắt một chữ “Một”.

Cho dù biết sẽ bị hủy diệt ấn ký, nhưng mà chỉ cần cô đã làm, cô sẽ nhớ rõ, cuối cùng trôi qua bao lâu, cuối cùng còn lại bao lâu.

Có thể thấy được hy vọng so với không nhìn thấy hy vọng càng tốt hơn.

Ngày hôm sau, Mạc Vân Quả nghĩ như vậy.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 786

Edit: Linhlady

Đảo mắt đã đến ngày thứ ba, nhưng đối với Mạc Vân Quả lúc này mà nói, đã có lúc không biết hết tốt cùng là khi nào.

Không ngày đêm phân chia, cũng không thể yên tâm thả lỏng để ngủ.

Một khi thật sự ngủ, sẽ quên mất thời gian trôi qua bao lâu.

Hơn nữa Mạc Vân Quả đã ba ngày không uống một ngụm nước, ăn một chút đồ ăn nào, lúc này đối với cô mà nói, càng thêm khó chịu.

Tất cả bình luận của phòng phát sóng trực tiếp cô không thể thấy được, thậm chí ngay cả Đoàn Tử đầu không có một chút ít tin tức.

Toàn bộ thế giới, dường như chỉ còn lại một mình cô, cũng chỉ có một mình cô.

Mạc Vân Quả đột nhiên nghĩ đến, thật lâu thật lâu trước kia, cô nghe được một câu chuyện xưa.

Một người còn lại cuối cùng trên trái đất, khi anh ta ngủ ở nhà của mình, anh ta nghe được tiếng đập cửa.....

Mạc Vân Quả cũng muốn nghe tiếng đập cửa, tuy rằng ở cái phòng này, căn bản không có bất kỳ cánh cửa nào.

Mạc Vân Quả từ ngay từ đầu dựa vào trên tường đã chuyển thành nửa nằm trên mặt đất.

Trên đỉnh đầu ánh sáng vẫn loá mắt như vậy, chiếu rọi ở trên người, dường như muốn cướp lấy nguyên khí của cô

Giờ phút này, dường như cô muốn động một ngón tay cũng vô lực.....

“Tiểu Quả Quả trạng thái có chút không đúng.”

“Ừ, hình như có chút chút.”

“Tiểu Quả Quả mấy ngày cái gì cũng không ăn, thân thể khẳng định chịu không nổi!”

“Cũng không biết vì sao hệ thống muốn an bài nhiệm vụ này, không phải hồ người sao?”

“Ta cũng cảm thấy ngư vậy.”

“Chúng ta đây hiện tại làm sao bây giờ? Cứ như vậy làm nhìn sao?”

“Nếu không thì làm sao?”

Mạc Vân Quả hơi hơi mở to mắt, cô nuốt nuốt nước miếng, khát khô không hề có giảm bớt.

Trong đầu cô tự hỏi rất nhiều thứ, ví dụ như, cô là ai, cô ở nơi nào, vì sao cô lại ở chỗ này.

Tất cả đề tài dường như vô nghĩa lại khiến cô bối rối.

Mạc Vân Quả nhớ tới lần đầu tiên khi tỉnh lại ở bệnh viện, bác sĩ nói cho cô, cô là ai, cô ở nơi nào, vì sao cô sẽ ở nơi đó.

Nhưng mà, hiện tại cô cảm thấy, tất cả không phải là đáp án.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, cô đã được một đám người nhận đưa tới phòng thí nghiệm, ở nơi đó có rất nhiều dụng cụ công nghệ cao, những người đó cũng sẽ đúng giờ đưa tới rất nhiều đồ vật.

Nhưng mà, toàn bộ phòng thí nghiệm, không có ai, ngoại trừ cô.

Đúng vậy, ngoại trừ cô cùng đồ vật thí nghiệm, không còn có cái gì.

Lúc ấy cô, có thể chịu được tịch mịch, bởi vì trong lòng cô vẫn luôn có một tín niệm nói cho cô.

Cô muốn đem thực nghiệm thành công, cô muốn làm một người sống lại.

Cô không biết người kia là ai, nhưng lúc ấy, dường như lại cũng không cần đáp án.

Như vậy hiện tại thì sao? Hiện tại cô cần một đáp án sao?

Mạc Vân Quả tự hỏi mình như vậy, lại một lần nữa chống thân thể, dựa lại trên tường.

Lúc này đã không biết trôi qua bao lâu, giống như đã ngày thứ tư, lại tựa như còn dừng lại ở ngày thứ ba.

Mạc Vân Quả vươn tay xoa xoa huyết thái dương của mình, cô giống như đã quên mất chuyện gì đó rất quan trọng.

Mạc Vân Quả hồi tưởng lại chuyện trước khi gặp Đoàn Tử, lúc ấy cô đã sống qua cuộc sống như thế nào?

Khi ở phòng thí nghiệm, cô gần như quên mất thời gian trôi đi, ngày qua ngày làm những thực nghiệm đó, dường như chỉ một năm, lại dường như trôi qua nhiều năm.

Vật thí nghiệm thay đổi một lần lại một lần, lúc ấy cô, không có người nói chuyện, cô mỗi ngày đối mặt chỉ là những máy móc, lạnh lẽo vô tình.

Nơi cô sống ngăn cách với thế nhân, không phải tốt đẹp như vậy, thậm chí là lạnh khốc vô tình.

Nhưng cô lúc ấy, lại như thế nào?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 787

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả hít sâu một hơi, trí nhớ của cô luôn rất tốt.

Từ trước đến nay, tất cả đều khắc vào trong trí nhớ của cô, cô gần như rất ít nhớ lại mọi thứ.

Bởi vì không cần phải, cho nên sẽ không đi hồi tưởng.

Giờ này khắc này, cô thật sự muốn nhớ lại.

Thải gian rời khỏi bệnh viện là ngày mừng 6 tháng 6 năm 2010, cô vẫn nhớ rõ.

Sau đó lại vào phòng thí nghiệm, cô bận việc nghiên cứu, gần như rất ít khi chú ý tới thời gian.

Nhưng mà Mạc Vân Quả nhớ rõ, cô đã làm bại nhiều thực nghiệm, mỗi một lần tiêu phí bao nhiêu thời gian, mà những vật thí nghiệm đó có phản ứng như thế nào, cô đều nhớ rõ.

Não cô chuyển động, không biết qua bao lâu, cuối cùng thì cô cũng biết cô đã ở phòng thí nghiệm bao lâu.

Hai mươi năm. Cô nghĩ như vậy.

Cô ở trong căn phòng thí nghiệm kia hai mươi năm, hai mươi năm là khái niệm gì? Đối với đại đa số nhân loại mà nói, hai mươi năm đã qua một phần ba nhân sinh.

Nhưng mà đối với Mạc Vân Quả mà nói, hai mươi năm chẳng qua chỉ trong nháy mắt.

Cô cuối cùng là quá mức ngu dốt, qua hai mươi năm, vẫn không thể đem một người sống lại.

Tuy rằng trước khi gặp được Đoàn Tử, cô cũng đã phát hiện hạt tính của tế bào nhân thể ở dưới tình huống gì có thể một lần nữa bảo trì sức sống.

Cô tin tưởng, không bao lâu nữa, cô có thể thành công.

Nhưng mà, lúc ấy, Đoàn Tử tìm tới cô, còn dùng việc có thể biến cô thành kẻ ngốc để uy hiếp cô.

Thời gian hai mươi năm, cô đã sớm quên mất nên giao lưu với người bình thường như thế nào, nhân tình lỗi đời, tình tình ái ái, cô đã sớm quên mất những thứ kia.

Bởi vì hai mươi năm qua, việc duy nhất cô có thể nghĩ tới, đó là làm người nào đó sống lại.

Thế nhưng cô muốn ai sống lại?

Rốt cuộc là ai.....

Trước kia dáng vẻ của cô là như thế nào? Vì sao cô lại chấp nhất như vậy, chấp nhất muốn người nào đó sống lại?

Mạc Vân Quả ho nhẹ một tiếng, bởi vì thời gian dài thiếu nước, cô cảm giác tim phổi bởi vì ho mà đau đớn.

Hiện tại cô, không chịu nổi một đòn.

Mặc dù thân thể rất suy yếu, nhưng cô vẫn không đình chỉ lại việc tự hỏi.

Càng đến loại thời điểm này, cô lại càng có thể nghĩ tới những chuyện mà trước kia cô xem nhẹ.

Ví dụ như vì sao hai mươi năm trôi qua, cô lại không già đi?

Thậm chí khi cô tỉnh lại ở bệnh viện, lúc đó cô bao nhiêu tuổi?

Người trong phòng phát sóng trực tiếp đã từng nói qua, có khả năng cô không phải nhân loại, như vậy cô đến tột cùng là ai?

Mạc Vân Quả trong mắt tất cả đều là mê mang, đôi mắt sáng ngời trước kia hiện tại đã ảm đạm vài phần.

Cô nỗ lực nhớ lại tất cả những tin tức hữu dụng, Đoàn Tử tìm tới mình không phải chuyện ngẫu nhiên, như vậy lý do gì khiến Đoàn Tử tìm tới cô?

Còn có trong quá trình chấp hành nhiệm vụ, có vài cá nhân nhắc tới hai một sự kiện của mười năm trước, sự kiện kia oanh động toàn vũ trụ, cuối cùng nó là cái gì?

Trước kia cô cảm thấy sự kiện kia có quan hệ với cô, cô từ trước đến nay không tin trực giác, như vậy chỉ có một khả năng, trước khi mất trí nhớ, nhất định cô đã biết cái gì đó.

Mà những thế giới cô trải qua, là Đoàn Tử ngẫu nhiên đờra, hay là đã có mục đích được sắp xếp sẵn.

Giờ khắc này, trước kia điểm đáng ngờ ở trong đầu cô trộn lẫn với nhau, tạo thành một cuộn chỉ rối, khiến cô sờ không tới manh mối.

Không ngọn ngu ần, Mạc Vân Quả đột nhiên nghĩ tới Hiên Viên Mặc, người đàn ông kì quái kia.

Vì sao hắn có thể xuyên qua hai thế giới chỉ vì muốn tìm được cô, vì sao lại nhiệt tình với cô như vậy?

Còn có, vì sao hắn nói chắc sẽ chờ tới một ngày cô nhớ ra tên thật của hắn ?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 788

Edit: Linhlady

Hiên Viên Mặc không phải tên thật của hắn, như vậy hắn đến cùng là ai?

Mà hắn vì sao lúc trước lại hỏi cô vì sao cô lại chấp nhất với màu sắc hoàng kim khí vậy?

Mỗi người đều sẽ có màu sắc mình yêu thích, có vài người thích màu đen âm trầm, lại có vài người thích màu xám trung lập, lại có người thích màu tím thần bí, như vậy cô thích màu hoàng kim, thì có làm sao?

Nhưng cô ần ần lại cảm thấy, Hiên Viên Mặc sợ dĩ sẽ hỏi một vấn đề như vậy, tuyệt đối không phải là tùy tiện hỏi.

Mạc Vân Quả liếm liếm môi, môi cô đã là khô nứt, hoàn toàn nhìn không ra sự mềm mại lúc trước.

Mạc Vân Quả lắc đầu, lúc này cô đã hoàn toàn không biết đã trôi qua bao lâu.

Nhìn không thấy kết thúc hy vọng, chỉ có thể nói cho chính mình nhanh.

Thế nhưng, không ai nói cho cô, “Nhanh” là còn bao lâu.

Bởi vì thiếu nước, cả người cô đã hoàn toàn nằm trên mặt đất.

Trên đỉnh đầu là một mảng sáng ngời, chiếu vào đôi mắt cô, khiến đôi mắt cô trở nên long lánh.

Mặc dù cô nhắm hai mắt lại, vẫn như cũ có thể cảm nhận được ánh sáng kia chiếu lên người cô.

Mạc Vân Quả liếm môi, hay tay dùng tư thế giang rộng.

Cô có chút mơ màng hồ đồ, tuy rằng cô cực lực muốn đi tìm hiểu những nghi ngờ đó, nhưng đầu lại hôn hôn trằn trằn, căn bản không cho phép cô nghĩ nhiều như vậy.

Mí mắt rất nặng, thân thể mệt mỏi, cô đột nhiên muốn ngủ.

Nhưng lại có một loại thanh âm nói cho cô, không thể ngủ, một khi ngủ, cô sẽ không tỉnh lại.

Nhưng cô lại cảm thấy thân thể quá nặng quá mệt, cô muốn ngủ một giấc, để cho thân thể được nghỉ ngơi.

Mạc Vân Quả giãy giụa mở to mắt, trên đỉnh đầu ánh sáng lóe làm cô hoa mắt, trong lúc nhất thời khiến cô tối xàm mắt lại.

Cô đột nhiên quên mình là ai, lại có chút quên mất vì sao cô lại ở chỗ này, cô nên làm cái gì.

Tất cả nhìn qua vô lực như vậy, cô lại không có cách nào phản kháng.

Mạc Vân Quả nâng tay lên, muốn chạm đến những ánh sáng đó, cô nghĩ, nếu che khuất được chúng nó, sẽ không chói mắt như vậy.

Nhưng mà, dường như những ánh sáng đó vẫn có thể xuyên qua tay cô, đánh vào trên người cô.

“Khụ khụ.....”

Mạc Vân Quả lại khụ một tiếng, cô cảm nhận rõ ràng lực phủ ngũ tạng yếu ớt đau đớn thế nào.

Cô là ai? Vì sao cô ở chỗ này?

Đầu hôn hôn trằn trằn, đã không có cách nào hỏi vấn đề này.

Cô chỉ muốn vượt hết những suy nghĩ này ra khỏi đầu, như vậy, đầu sẽ không đau như vậy.

Sau đó, cô cảm giác được trong đầu cô có thứ gì đó dần dần biến mất.

Đúng vậy, biến mất, một đoạn ký ức đang dần biến mất khỏi đầu cô.

Các loại trêu chọc trong phòng phát sóng trực tiếp, thậm chí có đôi khi là truyện cười lái xe, những những cô gặp được ở mỗi thế giới, các loại tri thức cô học được ở các thế giới.

Chỉ cần mấy thứ này rời đi, cô sẽ có thể nhẹ nhàng không phải sao?

Như vậy sao lại không cho chúng nó thoát ra?

Càng ngày càng nhiều ký ức bị rút ra, trong óc cô trống rỗng, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đến đáng sợ.

Mạc Vân Quả đã không có sức lực, cô náng ray lên đánh thật mạnh lên mặt đất, một chút cũng không đau, ít nhất cô không cảm giác được.

Cô gần như là xụi lơ trên mặt đất, ngực phập phồng, hô hấp mỏng manh.

Thời gian dường như lập tức đọng lại, lại giống như trôi qua rất nhiều năm.

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy đầu trống rỗng, thân thể của cô như một tờ giấy, khinh phiêu phiêu bay ở không trung, không cần bất kỳ sức lực gì, nó có thể phiêu đảng thật lâu thật lâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 789

Edit: Linhlady

Vĩnh viễn phiêu đảng ở trong vũ trụ, không cần hỏi bản thân bất cứ chuyện gì, không cần lo lắng nhiều thứ như vậy.

Nhưng mà, cô như vậy, vẫn là cô sao?

Cô dường như nghe thấy rất nhiều thanh âm, có vui sướng, có thống khổ, có bị thương, cũng có kinh hãi.

Những ký ức biến mất nhanh chóng xuất hiện trước mặt cô, ở thời điểm cô còn chưa phản ứng lại, đã nhanh chóng biến mất.

Tất cả khôi phục lại nguyên dạng, tất cả đều biến thành trống rỗng.

“A.....”

Mạc Vân Quả đột nhiên phát ra một tiếng cười khẽ, trong tiếng cười có sung sướng, có giải thoát, có thoải mái, cũng có bị thương.

Cô thật sự quên mất rất nhiều rất nhiều thứ, cô thậm chí đều sắp quên mất mình là ai, nhưng cô, lại nghĩ tới một ít đồ vật.

Những ký ức bị ép khô kia, sẽ được dùng một vật khác thay thế để phản hồi lại.

Thế giới này, vốn dĩ vật chất là ngang nhau.

Mạc Vân Quả giật giật ngón tay, một ngón, hai ngón, ba ngón.....

Vô cử động tay phải, chậm rãi ngẩng dậy, sau đó cô lại giật giật chân, chậm rãi đứng lên.

Cô đỡ tường, mồm to thở phì phò.

Một động tác như vậy, hiện giờ cô phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể hoàn thành.

Không biết lại qua bao lâu, cô không hề chống tường, mà đứng thẳng thân thể.

Nếu có quân nhân ở đây mà nói, sẽ phát hiện, tư thế của Mạc Vân Quả lúc này, là tiêu chuẩn quân tư.

Mạc Vân Quả đầu tóc có chút hỗn độn, nhưng một chút cũng không có che khuất mặt cô, còn có đôi mắt sáng như đuốc.

Cô liếm liếm môi của mình, nhưng cách này cũng không khiến môi cô dễ chịu hơn bao nhiêu.

Cô nhìn phía trước, dường như ở nơi đó có người đang đứng.

Tay nàng rũ ở hai sườn, ngón tay mở ra dán ở hai sườn.

Không biết lại qua bao lâu, khóe môi cô lại cong lên thành nụ cười, thật nhạt, nhưng lại ý vị thâm trường.

“Hiên..... Viên..... Tu.....” Cô gần từng chữ một nói, “Thật..... Lâu..... Không..... Gặp.....”

Ngay sau khi cô nói câu đó, không gian một mảnh vắng vẻ, trong căn phòng trống lập tức biến thành một mảnh hoang vu.

Mà cách Mạc Vân Quả không xa, đứng có một người đàn ông tóc màu hoàng kim.

Nơi này không có một cơn gió, nhưng mái tóc của người đàn ông lại bay bay, phiêu dật tự nhiên.

Hiên Viên Tu từng bước một đi đến bên người Mạc Vân Quả, mỗi một bước, đều mang theo tình yêu của anh đối với cô.

“Đã lâu không gặp.”

Hiên Viên Tu lập tức ôm lấy Mạc Vân Quả, thân thể mềm mại nằm ở trong lòng ngực anh, anh có chút đau lòng.

Mạc Vân Quả cũng không ôm lại anh, lúc này cô đã khôi phục bình thường, đôi môi hồng nhuận, thân thể giàu sức sống, đáng vẻ suy yếu vừa rồi, dường như chỉ là ảo giác.

“Nắm thảo? Ta nhìn thấy gì?”

“Nắm thảo! Hiên Viên Tu?! Là Hiên Viên Tu mà ta viết kia sao? (mặt hoảng sợ)”

“Không phải nói hần bị đầy tới vực sâu hắc á sao? Như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này?”

“Lại còn có cùng tiểu Quả Quả nhà ta nhắc lên quan hệ? (hoảng sợ)”

“A a a a! Ta đã nói mà tiểu Quả Quả nhà ta không đơn giản đi!”

“Chuyện này là như thế nào đây quăng ngã!”

“Xong rồi xong rồi, chúng ta thấy được Hiên Viên Tu, sẽ không bị chấp pháp giả chia làm tám khối đi?”

“Sợ cái gì? Lại không phải chúng ta tự nguyện xem! Chúng ta chỉ là đang xem phòng phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả mà thôi! Đúng! Chính là như vậy!”

“Ma trứng! Chẳng lẽ các người không có phát hiện tình yêu trong mắt Hiên Viên Tu sao!”

“Nói như vậy, tiểu Quả Quả nhà ta cũng là một đại nhân vật?”

“Vậy khẳng định là đúng rồi!”

“Như vậy vấn đề đặt ra, quen biết Hiên Viên Tu còn có thể khiếm hần trốn ngục, tiểu Quả Quả, đến tột cùng là ai!”

Edit: Kích thích không? Hấp dẫn không? Tui thấy phần kích quá đi

$(\sim^3)^{\sim}$

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 790

Edit: Linhlady

Lúc này Mạc Vân Quả đã có thể nhìn thấy các loại bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, cô hơi hơi gọi khéo môi, mang theo một tia tà ác.

Muốn biết cô là ai? Ừm..... để cho bọn họ tự đoán đi.

Hiên Viên Tu vừa thấy tia ý cười này của Mạc Vân Quả ngay lập tức biết cô đang suy nghĩ cái gì, anh hiểu biết cô, còn muốn hiểu hơn chính bản thân.

Bất kể là cô trong quá khứ, cô hiện tại, kể cả cô trong tương lai, anh đều luôn hiểu cô như vậy.

Mạc Vân Quả cũng không bài xích động tác của Hiên Viên Tu, tuy rằng cô cũng không hoàn toàn nhớ tới, nhưng thân thể của cô, tâm cô, trước nay đều không bài xích Hiên Viên Tu.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, trong mớ hoang vu này, cô cùng anh trở thành phong cảnh xinh đẹp duy nhất.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp còn đang suy đoán thân phận của Mạc Vân Quả, thậm chí có vài người cũng cần Mạc Vân Quả giải đáp, nhưng đều bị Mạc Vân Quả làm lơ.

Hiên Viên Tu cũng không nhiều lời, chỉ ôm Mạc Vân Quả, anh đã thỏa mãn.

Về phương diện khác, hiện tại không thích hợp để nói, vậy không cần nói.

Anh tin tưởng, bằng trình độ chỉ số thông minh của Thân Thân nhà mình, chỉ sợ đã biết toàn bộ chân tướng.

Trong lòng ngực là độ ấm của Thân Thân, một chút làm ấm áp thân thể anh, thậm chí còn tâm của anh.

Tại giây phút này, Hiên Viên Tu cảm thấy bản thân có được tất cả thứ quý giá nhất.

Đang như Hiên Viên Tu suy nghĩ, Mạc Vân Quả đã biết một ít thứ.

Ví dụ như cô là ai, vì sao cô lại ở chỗ này.....

“Đinh! Nhiệm vụ hoàn thành! Xin ký chủ là tốt công tác chuẩn bị thoát ly vị diện.”

Giọng nói của Đoàn Tử khoan thai tới muộn ở phòng phát sóng trực tiếp vang lên, lại khiến một làm sóng kinh nghi nổi lên.

Hiên Viên Tu đem Mạc Vân Quả ôm càng chặt hơn, anh không muốn buông cô ra, nhưng anh lại biết, anh không thể không buông.

Mạc Vân Quả vỗ vỗ lưng Hiên Viên Tu, nhẹ giọng nói: “Chờ em.”

Vừa dứt lời, thân ảnh của cô đã biến mất giữa chốn hoang vu.

Hiên Viên Tu ngơ ngác đứng nửa ngày, cuối cùng cười khẽ một tiếng.

“Được.” Anh chờ em.

Mảnh hoang vu này cuối cùng cũng biến mất trong vũ trụ, giống như chưa từng tồn tại.

Nhưng người trong phòng phát sóng trực tiếp đều biết, vị kia là nhân vật truyền kỳ từ vực sâu hắc ám đi ra, trong vũ trụ này, dường như có gì đó đang chậm rãi thay đổi.....

Có người sợ hãi, có người hưng phấn, cũng có người không liên quan leo lên cao, bất kể như thế nào, vận mệnh của Hiên Viên Tu, bọn họ đều không báo cáo với Cục Quản Lý Thời Không.

Lại nói tiếp, Hiên Viên Tu chạy ra, còn không phải bởi vì những người quản lý đó không lo tới sao?

Huống h ồ năm đó, lý do Hiên Viên Tu lại vào vực sâu hắc ám, tuy rằng những chấp pháp giả kia nói rất đường hoàng, nhưng bọn hắn cho tới bây giờ không phải kẻ ngốc.

Mặc kệ như thế nào, bọn họ chỉ là nhìn xem phát sóng trực tiếp mà thôi, còn trong quá trình phát sóng trực tiếp xuất hiện cái gì, bọn họ cũng không cần thiết phải đi báo cáo, không phải sao?

Huống chi, ngay cả khi bọn họ có suy nghĩ đi báo cáo, những người đó cũng sẽ không tin đi.

Bọn họ tự tin như vậy, tự tin Hiên Viên Tu sẽ không chạy ra.....

Phòng phát sóng trực tiếp đóng cửa, Mạc Vân Quả lại về không gian u ám, chỉ là khác với trước kia, không biết từ khi nào không gian u ám đã biến thành một mảng hoàng kim, lóng lánh đôi mắt lẫn tâm cô.

Đây là màu sắc Mạc Vân Quả thích nhất, cũng là màu sắc cô chấp nhất.

Mạc Vân Quả nhìn không gian màu sắc hoàng kim kia, khóe miệng hơi cười, như là thấy chuyện gì thú vị.....

Edit: Chúc mừng năm mới, chúc mọi người năm 2021 an lành, vui vẻ, hạnh phúc, vị diện này là món quà năm mới, "bao lì xì" nho nhỏ của Linh dành tặng các độc giả của mình, cảm ơn mọi người đã đồng hành, ủng hộ Linh suốt một năm qua (* ^ 3 ^)/~♡

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 791: Vẫn phải có mộng tưởng

Edit: Linhlady

Đoàn Tử bay đến trước mặt Mạc Vân Quả, đối với tất cả chuyện xảy ra trước mắt, dường như nó cũng không có bao nhiêu kinh ngạc.

“Ký chủ.” Đoàn Tử nghiêng đầu, trong mắt lóe tò mò.

Mạc Vân Quả vươn tay chọc chọc bụng nhỏ Đoàn Tử, ừm..... Vẫn mềm như vậy.

“Ừ, trực tiếp mở phát lần phát sóng trực tiếp tiếp theo đi.” Ngữ khí của Mạc Vân Quả nhàn nhạt, nhưng cẩn thận nghe qua, trong giọng nói kia có vài phần giảo hoạt.

“Tốt, ký chủ.” Đoàn Tử cũng không hỏi Mạc Vân Quả chuyện gì, chức trách của nó chỉ là tuyên bố nhiệm vụ, duy trì trật tự phòng phát sóng trực tiếp mà thôi.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua một mảng kim hoàng sắc, sờ sờ lỗ tai của mình, vừa rồi, môi Hiên Viên Tu dán ở bên tai cô, cái loại cảm giác ngứa ngáy này khiến cô hơi để ý.

Đoàn Tử lập tức chấp hành mệnh lệnh Mạc Vân Quả, mở ra lần phát sóng trực tiếp tiếp theo.

Đây là thời đại của anh hùng, lại không thuộc về bất kỳ người bình thường nào.

Đây là thời đại thuộc về tất cả cường giả, lại không thuộc về bất kể một kẻ yếu nào.

Ở cái thời đại tinh tế này, tất cả, đều lấy thực lực để nổ chuyện.

Ở chỗ này, tinh thần lực mạnh yếu bao nhiêu sẽ quyết định phân lượng nói chuyện của người đó, bởi vì chỉ có tinh thần lực cường đại nhân tài có thể đi đầu khiến cơ giáp, mới có thể ngăn cản trùng tộc đáng giận ghê tởm.

Người tinh thần lực thấp kém ở chỗ này chỉ giống như con kiến hôi, không, có lẽ so con kiến còn thấp hèn hơn.

Lúc này, Mạc Vân Quả cũng không bám vào bất kể người nào ở vị diện này, mà cô dùng chính thân thể của mình đi vào.

Thân thể của Mạc Vân Quả trải qua rèn luyện từ ngàn năm linh dịch, cường độ thân thể tự nhiên không cần nói rõ, đến nỗi tinh thần lực, càng không thể địch nổi tồn tại.

Nhưng trùng hợp lúc nào không trùng sao lại cứ đúng vào lúc này, tinh cầu Mạc Vân Quả tiến vào lại là tinh cầu tội ác.

Tinh cầu tội ác, danh như ý đó là nơi chứa các loại tội phạm.

Thời đại tinh tế các phẫn, ở chỗ này, có trùng tộc hung mãnh nhất, không ai sẽ quản người chết hay sống.

Ở chỗ này, chỉ có thực lực cường đại, mới có thể sống sót.

Khi Mạc Vân Quả đi vào thế giới này, vừa vận dụng phải một trùng tộc tên gọi là “Sâu đen dính”, trên người sâu đen dính có rất nhiều chất nhờn, toàn thân Mạc Vân Quả toàn chất nhờn, còn mang theo một tia tanh tưởi vị.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả trực tiếp nhắm một câu khẩu quyết, trên người liền sạch sẽ.

Cô nhìn thích ánh qua sâu đen dính, quyết đoán rời đi.

Lúc này cô còn không biết, chất lỏng này có thể bán giá tốt.

Đoàn Tử đã đem bối cảnh chuyện xưa truyền cho cô, nhưng Mạc Vân Quả luôn luôn không lo lắng về vấn đề tiền tài, cho nên cô cũng không có ý thu thập đồng chất lỏng này.

Mạc Vân Quả dọc theo đường đi, trong lúc đó còn gặp không ít trùng tộc, đại đa số trùng tộc đều sống phân tán, hơn nữa thực lực thấp kém, cô có thể nhanh chóng giải quyết.

Khoảng chừng qua nửa giờ, Mạc Vân Quả thấy được một tòa thành trì.

Bên ngoài thành trì có một loại năng lượng kì quái bao bọc, từ trong bối cảnh chuyện xưa, Mạc Vân Quả biết đây có lẽ là vòng bảo hộ, vì bảo hộ những người trong thành trì này không bị trùng tộc ăn mòn.

Nói đến cũng buồn cười, trùng tộc ăn thịt nhân loại, nhân loại lại phải dùng bộ phận trên cơ thể trùng tộc chế tạo cơ giáp đi giết trùng tộc.

Đại đa số người trên tinh cầu tội ác sẽ kết bạn để đi chém giết trùng tộc, Tội ác tinh cầu đại đa số người đều sẽ đổi lấy tích điểm duy trì cuộc sống.

Mạc Vân Quả ăn mặc đơn giản, một chiếc áo sơ mi trắng quần đen đi về hướng thành thị, vòng bảo hộ kia dường như có công năng phân biệt, cô không bị ngăn cản bởi bất cứ thứ gì đã có thể dễ dàng đi vào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 792

Edit: Linhlady

Sau khi đi vào bên trong, nghênh đón cô đó là áp lực cùng tử khí.

Nơi nơi tràn ngập mùi máu tươi, cho dù là người đi trên đường, ai cũng đều cảnh giác, gắt gao ôm đờ vật trong lòng ngực, giống như thứ kia là mệnh của họ vậy.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, những thứ kia đúng là mệnh của bọn họ.

Trong hoàn cảnh áp lực đó, Mạc Vân Quả nhẹ nhàng đi trên đường ngược lại thành khác loại.

Không ít người trộm đánh giá cô, tự hỏi đây có phải là phạm nhân mới được thả xuống hay không.

Chỉ có phạm nhân mới đến nơi này mới có thể nhẹ nhàng như thế, chỉ cần nghĩ đến loại khả năng như vậy, bọn họ ngay lập tức nhận không được hưng phấn.

Mới tới = không rành thế sự = dễ bóp nắn!

Không ít người ngo ngoe rục rịch, tìm kiếm thời cơ tốt nhất, có thể từ trên người Mạc Vân Quả kiếm được thứ gì đó.

“Hắc! Em gái, em đi nhanh như vậy làm gì?”

Giọng nói vang dội vang lên trên con đường yên tĩnh, không ít người nâng cao cảnh giác.

Chỉ thấy một người đàn ông dẫn theo một con sâu xấu xí hướng về phía Mạc Vân Quả chạy tới, người có tâm liếc nhau, quyết định trước tiên nên kiên chế bất động.

Mạc Vân Quả cảm giác được phía sau có người muốn “Tập kích” cô, cô hơi hơi nghiêng nghiêng thân mình, vừa vận tránh thoát tay Phạm Đặc.

Phạm Đặc có một khuôn mặt hàm hậu, đối với việc Mạc Vân Quả né tránh, hắn cũng không ngại, chỉ gãi gãi đầu mình, hàm hậu nói: “Em gái, chúng ta trở về đi.”

Mạc Vân Quả không nói gì, chỉ nhàn nhạt nhìn Phạm Đặc, suy đoán dụng ý của hắn.

Phạm Đặc có khuôn mặt gọn gàng, xét theo tướng số là trung hậu.

“Hử? Vị đại ca này lớn lên thật cường tráng ~”

“Ồ lạp lạp ~ tiểu Quả Quả cuối cùng lại nhìn thấy người, liếm liếm liếm ~”

“Lầu trên người có ghê tởm hay không!”

“ (^) cái người cao to này muốn làm cái gì?”

“Chẳng lẽ muốn lừa gạt tiểu Quả Quả nhà ta?”

“Thật ra ta lại cảm thấy hắn muốn bảo vệ tiểu Quả Quả nhà ta?”

“Nói như thế nào?”

“Các người chẳng lẽ không thấy được ánh mắt những người khác sao? Quả thật muốn xem tiểu Quả Quả nhà ta như con nai nhỏ sao, hừ hừ, tiểu Quả Quả nhà ta mới không phải nai nhỏ đâu!”

“Dù sao tiểu Quả Quả nhà ta có thực lực cường đại, đi theo cái người cao to kia xem, xem hắn rốt cuộc có dụng ý gì.”

Vừa lúc, Mạc Vân Quả cũng có ý nghĩ như vậy, đương nhiên, cô không phải thiên hạ đệ nhất, nhưng đối phó tên Phạm Đặc này, vẫn dễ như bỡn ăn sáng.

,

“Ừm.” Mạc Vân Quả gật gật đầu, đứng ở phía sau Phạm Đặc.

Phạm Đặc cười ngây ngô gãi gãi đầu mình, dẫn cô đi về hướng nào đó.

Mạc Vân Quả đi theo phía sau hắn, cô để ý thấy, có rất nhiều ánh mắt đang nhìn mình.

Xem ra, người đàn ông này ở đây cũng có mấy phần thực lực.

Phạm Đặc rẽ trái rẽ phải, đi tới một căn nhà hai tầng, một đường đi tới, đại đa số đều là những căn nhà một tầng tương đối cũ nát, như vậy vừa thấy, thân phận của Phạm Đặc cũng tương đối thượng đẳng.

Dương nhiên, so với những căn biệt thự ở trung tâm kia, căn nhà hai tầng này cũng không tính là cái gì.

Phạm Đặc mang theo Mạc Vân Quả đi vào, nhưng đi đầu làm Mạc Vân Quả không nghĩ tới đó là, tầng đầu tiên thật sự trống trải, ngoại trừ mấy cái ghế dựa, thì trong căn phòng này không còn một thứ gì.

Mà lúc này ở trên mấy cái ghế dựa kia cũng đã có người ngồi.

Trong phòng ngồi hai nam hai nữ, dung mạo giảo hảo*, dáng người đầu tiên gây yếu, nhìn ra được ngày thường không được ăn uống tốt.

*“giảo hảo”: 較好 tương đối tốt,

Dương nhiên, cái này không phải là vấn đề cô cần quan tâm.

Nhĩ Tư có mái tóc màu đỏ nhìn thấy Phạm Đặc dẫn một cô gái xa lạ về, nhướng mày hỏi: “Đây là?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 793

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Linhlady

Phạm Đặc thả con sâu trong tay ra, sau đó tùy ý lau tau lên trên quần mình nó: “Tôi gặp ở trên đường, chắc là người mới bị lưu dầy đến đây.”

Nhĩ Tư nghe nói như thế, nhướn mày nói: “Phạm Đặc, anh biết, chúng ta không thu phế vật.”

“Tôi..... Tôi biết, chỉ là.....” Phạm Đặc sắc mặt lập tức trở nên đỏ bừng, hắn có chút vô thố, nhưng vẫn cứ kiên trì đáp lại “Tôi muốn giữ cô ấy lại!”

Một cô gái tóc ngắn ngẩn ngơ ở đó dường như biết Phạm Đặc nghĩ gì, đành mở lời giảng hòa.

“Phạm Đặc, tôi biết tâm tư của anh, nhưng anh phải biết rằng, hiện tại tình thế càng ngày càng nghiêm túc, chúng ta ngay cả bản thân đều không tự nuôi sống được mình.....”

Phạm Đặc mặt càng thêm đỏ, hắn đương nhiên biết, nhưng mà.....

Hắn nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, cuối cùng khẽ cắn môi nói: “Tôi..... Tôi nguyện ý đem phần của mình phân cho cô ấy.”

Cô gái tóc ngắn, cũng chính là Dorothy thở dài một hơi, không nói thêm cái gì nữa.

Mạc Vân Quả nhìn tình huống này, đi lên phía trước đi một bước nói: “Tôi tên là Mạc Vân Quả, tôi sẽ tự mình nuôi bản thân.”

Nhĩ Tư đối với lời của Mạc Vân Quả không để bụng, mỗi một người mới khi tới nơi này đều hẳn nhiên cho rằng có thể tự nuôi sống mình, nhưng sau đó thì sao? A.....

“Nhĩ Tư.” Cô nàng nhàn nhạt nói, không hề quan tâm cô.

Dorothy hướng về phía Mạc Vân Quả gật gật đầu nói: “Tôi tên Dorothy.”

“Mã Mễ.” Một cô gái tóc dài lên tiếng.

“Cách La Phu.” Một người đàn ông khác thoát nhìn trăn trợn lên tiếng.

Sau khi giới thiệu một vòng, Phạm Đặc mới chợt nhớ ra dường như hắn còn chưa tự

Hắn vội vàng nói: “Phạm Đặc.”

Mạc Vân Quả gật gật đầu nói: “Ừ.”

Phạm Đặc nghe câu trả lời, cười ngốc nghếch.

Đến tận đây, mọi người giới thiệu xong.

Cùng lúc đó, nhiệm vụ của Đoàn Tử cũng thông thả tới muộn.

“Đinh! Nhiệm vụ bản vị diện: Hoàn thành mộng tưởng của năm người mà ký chủ mới kết bạn.”

Mạc Vân Quả:.....

“Oa? Đoàn Tử đây là cố ý đúng không? Cố ý đúng không hả?”

“Cái này có được xem như kịch bản không?”

“Là năm người này sao? Hay là còn chưa xác định?”

“Ta cảm thấy là chắc là họ r ồi, dù sao ai cũng không biết khi nào tiểu Quả Quả mới có thể gặp được bọn họ!”

“Chắc chắc, ước mơ của năm người, hắc hắc, tiểu Quả Quả, nhanh nhanh hỏi xem, ước mơ của bọn họ là gì?”

“Đúng vậy đúng vậy! Tò mò!”

“Nếu ước mơ của bọn họ là ăn cơm no..... (mắt lé cười)”

Mạc Vân Quả: Luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Mạc Vân Quả dựa vào trên cửa, nhìn lướt qua vài người đang ng ồi, ai cũng mang dáng vẻ tâm sự nặng nề

“Ước mơ của các người là cái gì?” Nhìn cô giống như vô tình hỏi, giống như chỉ vì muốn giải tỏa bầu không khí nặng nề mà thuận miệng hỏi.

“Ước mơ” cái từ này, ở trên tinh c ầu tội ác này có vẻ quá mức tr ầm trọng, cũng quá mức mờ mịt.

Không có người trả lời vấn đề của cô, không khí tr ầm mặc tràn ngập trong căn phòng.

Phạm Đặc gãi gãi đầu, cuối cùng vẫn là người mở đầu: “Ước mơ của tôi là đem nhưng Trùng tộc đáng giận đánh đuổi khỏi Liên Bang!”

Khi nói đến Trùng tộc, trên mặt Phạm Đặc rõ ràng xẹt qua một tia cừu hận, đây là một người cao to có chuyện xưa.

Có lẽ là bị lời của Phạm Đặc cảm nhiễm, Nhĩ Tư nhân nhật nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, trong tay thưởng thức một cái linh kiện cơ giáp nói: “Tôi muốn chế tạo ra một cơ giáp cấp SSS.”

Trước mắt cấp cao nhất của cơ giáp mới chỉ là cấp SS mà thôi.....

Edit: Lâu lắm rồi mới quay lại edit, không biết còn ai đọc không ta?
Cầu trời lạy phật bọn truyện f' đừng có reup(๑•̎•)

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 795

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Linhlady

“Ha ~” Dorothy cười nhạo một tiếng, lại không nói thêm cái gì nữa.

Mạc Vân Quả nhìn thân thể cường tráng đang che chở trước mặt mình, nghiêng sang một bên, sau đó nói: “Được, ngày mai tôi sẽ đi cùng mọi người.”

Phạm Đặc xoay người khẩn trương nhìn Mạc Vân Quả nói: “Em gái, cô..... cái đó..... Những con Trùng tộc kia rất nguy hiểm.”

“Ừ, tôi biết.” Mạc Vân Quả nhàn nhạt nói, sự nguy hiểm của trùng tộc trong bối cảnh chuyện xưa đã đề cập rất rõ ràng.

Phạm Đặc nhìn thấy phản ứng bình đạm của Mạc Vân Quả, ánh mắt bu ồm bã, không biết nghĩ tới cái gì, hấn gục đầu xuống, nhéo nắm tay, không nói gì.

Dorothy nhìn hấn một cái, tùy ý nói: “Được rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Bên ngoài trời đã tối đen, ở tinh cầu tội ác này trời tối rất sớm.

Vài người khác nghe thấy Dorothy nói như vậy, đồng loạt đứng dậy đi lên tầng hai về phòng của mình.

Sau khi mọi người tản đi, Phạm Đặc mới ngẩng đầu, hấn hốc mắt có chút hồng hồng, thoạt nhìn như đã khóc.

“Em gái tiểu Quả, anh mang cô đi tới phòng còn trống.”

Mạc Vân Quả gật đầu, đi theo phạm đặc lên lầu.

Phạm Đặc mang Mạc Vân Quả đến phòng sau đó cũng rời đi, Mạc Vân Quả còn đang đánh giá căn phòng này, tuy rằng không có nhiều đồ đạc, nhưng nhìn ra được, người bố trí căn phòng này rất có dụng tâm.

Trong phòng rất nhiều đồ đạc đã cũ nát, nhưng lại được quét tước sạch sẽ, có thể cảm nhận được một chút ấm áp.

Mạc Vân Quả ngồi ở trên giường, hơi hơi nghiêng đầu, nhìn về phía ghế dựa nói: “Có việc gì?”

Mã Mễ không nghĩ tới Mạc Vân Quả lại có thể phát hiện ra cô nàng, cô nàng ngừng thở nhưng không lập tức hiện thân.

Mạc Vân Quả nhướng mày nói: “Như thế nào?”

Mã Mễ có thể cảm giác được ánh mắt của Mạc Vân Quả dừng ở trên người mình, nóng cháy mà chắc chắn.

Mã Mễ chậm rãi hiện thân, mái tóc thật dài che khuất hơn phân nửa khuôn mặt cô nàng, nhìn qua có vài phần cảm giác thần bí.

“Có việc?” Mạc Vân Quả lại hỏi một lần nữa.

“Cô là ai?” Mà lại có thể phát hiện ra cô nàng.....

“Mạc Vân Quả.” Cô nhàn nhạt nói.

Mã Mễ ngẩng đầu, đôi mắt màu xanh lục nhìn thẳng Mạc Vân Quả, phảng phất muốn nghiệm chứng lời cô nói có bao nhiêu là thật.

“Mục đích.” Mã Mễ lại mở miệng nói.

“Phạm Đặc mang tôi tới đây, tôi cũng muốn biết mục đích của hắn.” Mạc Vân Quả một tay chống giường hỏi.

Mã Mễ nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả nói: “Phạm Đặc có một cô em gái, chết ở trong tay Trùng tộc.”

“Em gái hử.....” Mã Mễ tạm dừng một chút, “Rất giống cô.”

“Tôi không biết mục đích cô tiếp cận hử là gì, nhưng tôi nói cho cô biết, hử chỉ là một người bình thường mà thôi.”

Mạc Vân Quả nghe được lời này, ngược lại có vài phần hứng thú.

“Nói như vậy, cô không phải người thường? Hoặc nói, ngoại trừ Phạm Đặc, bốn người các người đều không phải người thường?”

Thân thể Mã Mễ khựng lại, không trả lời Mạc Vân Quả.

Ngay sau đó, thân ảnh của cô nàng liền biến mất ở trong phòng.

Mạc Vân Quả:.....

“Ui cha, lại có thể tàng hình ~”

“Xem ra cái cô nàng Mã Mễ này cũng không tầm thường!”

“Người không nghe tiểu Quả Quả nói sao? Không chỉ Mã Mễ không bình thường, mấy người khác cũng không bình thường đâu ~”

“Ta đây thật tò mò, mục đích bọn họ ở cùng nhau là gì?”

“Vấn đề này đương nhiên muốn tiểu Quả Quả của chúng ta chậm rãi đi khai quật rồi ~ nói như vậy, mới có ý tứ!”

“\ (ノ▽ノ) 〰 nói như vậy cũng có đạo lý 233333333”

“Ta liền lẳng lẳng nhìn tiểu Quả Quả nhà ta khai quật bí mật của bọn họ (mắt lé cười)”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 796

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Linhlady

Đối với màn nhạc đệm trước khi ngủ này, Mạc Vân Quả cũng không để ở trong lòng.

Nhưng có một số việc cô cũng rõ ràng, mấy người này, thực chất không hề đơn giản như vậy.

Ngày hôm sau, đoàn người Phạm Đặc muốn đi ra ngoài săn giết Trùng tộc, ngày thường chỗ này chính là nơi phát ra điểm tích lũy cho binh họ.

Mạc Vân Quả hiểu, đương nhiên sẽ muốn đi theo.

Phạm Đặc vài lần muốn ngăn cản, nhưng thái độ của Mạc Vân Quả cực kỳ kiên định.

Phạm Đặc bất đắc dĩ, chỉ có thể theo ý Mạc Vân Quả để cô đi.

Nhưng hắn vẫn luôn nói với Mạc Vân Quả nhất định phải thắt gao đi theo hắn, luôn lo sợ cô gặp chuyện gì đó nguy hiểm.

Đối với ý tốt của Phạm Đặc, Mạc Vân Quả chỉ là nhàn nhạt gật đầu.

Ở trong mắt cô mà nói, với thực lực của Phạm Đặc, nếu như thật sự gặp cái gì đó nguy hiểm, thật đúng là không bảo vệ được cô.

Cứ như vậy, mấy người mang toàn bộ võ trang xuất phát.

Nói là toàn bộ võ trang, chẳng qua cũng là từng người mang theo vũ khí của mình mà thôi.

Vũ khí của Mã Mễ là một cái roi, vũ khí của Dorothy là một cái chủy thủ, còn ba người đàn ông còn lại, nhìn đáng vẻ chắc hẳn thế giới này có vũ khí đặc thù.

Còn về chuyện cơ giáp, tại tình c ãu tội ác này thật sự quá ít quá ít.

Bằng thực lực hiện tại của bọn họ, còn giữ không được một cái cơ giáp, đương nhiên, cũng mua không nổi.

Mạc Vân Quả không lấy cái gì, hai tay trống trơn đi theo bọn họ.

Phạm Đặc thấy vậy, muốn đem vũ khí của hắn đưa cho Mạc Vân Quả, nhưng vẫn bị Mạc Vân Quả cự tuyệt.

Vũ khí của Mạc Vân Quả đều đặt ở động phủ, hướng h ò, cô căn bản không cần bất kỳ vũ khí gì cũng có thể giết chết những con Trùng tộc.

Nói cách khác, nhưng kiến thức cô học được không phải là vô dụng sao?

Đoàn người ra khỏi thành, vòng bảo hộ so với hôm qua cũng yếu hơn một ít.

Vừa ra thành, ai nấy đều nâng cao cảnh giác, ai cũng không biết bọn họ sẽ đụng tới cái gì.

Tình trạng cứ duy trì như vậy đi được khoảng mười phút, Mạc Vân Quả rõ ràng cảm giác được dưới nền đất có thứ gì.

Cô không nói gì, chỉ là âm thầm cảnh giác.

“Phía dưới có cái gì.” Mã Mễ mới vừa nói xong, roi liền hướng về chỗ nào đó trên mặt đất.

Tức khắc, bụi đất bay tứ tung, từ dưới lòng đất chui lên một con sâu thật dài cùng họ với cá sấu.

Trên người con sâu màu xanh lục, vừa nhìn đã biết rất nguy hiểm.

“Là loài ngạ bò sát!” Nhĩ Tư kinh hô một tiếng, đồng thời trong tay cũng không nghỉ, trực tiếp bắt đầu đánh lên trên người sâu.

Mấy người này dĩ nhiên ở bên nhau thời gian khá dài, cho nên phối hợp vô cùng ăn ý.

Nhưng độc trên loài bò sát này cực kỳ lợi hại, mấy người có chút bó tay bó chân.

Nhưng cũng may thực lực của bọn họ không kém, mười phút sau, con ngạ này cũng không thể sống sót.

Cả đám người trên mặt đê có chút chật vật, ngược lại Mạc Vân Quả, vẫn luôn đứng ở bên ngoài vòng chiến đấu, không hề chịu ảnh hưởng.

Phạm Đặc nhìn thấy Mạc Vân Quả không có việc gì, khẩn trương trên mặt lập tức liền giãn ra.

Nhĩ Tư nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, ánh mắt lóe lóe, rốt cuộc vẫn không nói gì thêm.

Dorothy nhảy đến trước mặt Mạc Vân Quả, cười tủm tỉm nói: “Đây chính là chúng ta giết, không có phần của cô đâu ~”

Mạc Vân Quả gật gật đầu, cái này cô vẫn hiểu.

Cả đội đều không có ứ trữ vật, cho nên con ngạ này không thể không dùng làm túi để Phạm Đặc đeo trên lưng.

Nếu là trước kia bọn họ đã có thể đi trở về, dù sao với một con bò sát kia đã có thể đổi lấy thức ăn cho họ ba ngày.

Thế nhưng thuy ền tiếp viện sắp tới, Nhĩ Tư muốn đổi một ít linh kiện cơ giáp, như vậy với một con ngựa này là không đủ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 797

Edit: Linhlady

Huống h ồ hiện giờ lại thêm một người là Mạc Vân Quả, phí tổn thất lập tức tăng nhi ều hơn, cho nên rõ ràng bọn họ còn muốn tiếp tục săn giết Trùng tộc.

Phạm Đặc cõng con ngan trên lưng, mấy người lại tiếp tục đi về phía trước.

Mạc Vân Quả đi đến bên người Mã Mễ, thấp giọng hỏi nói: “Làm sao cô phát hiện được?”

Mái tóc thật dài che khuất một nửa khuôn mặt của Mã Mễ, nhưng Mạc Vân Quả biết, nửa khuôn mặt bị che khuất kia hẳn rất đẹp.

Mã Mễ cũng không trả lời Mạc Vân Quả, tất cả cơ bắp trên người cô nàng đều rơi vào trạng thái căng chặt, hiển nhiên đang trong trạng thái cảnh giác.

Mạc Vân Quả thấy Mã Mễ không trả lời vấn đề của mình, cũng không dây dưa nhi ều lắm.

Phạm Đặc ở phía trước nghe được Mạc Vân Quả hỏi, xoay người tùy tiện nói một câu “Mã Mễ rất lợi hại,

Trực giác của cô ấy rất chuẩn!”

Trực giác?

Mạc Vân Quả liếc nhìn qua Mã Mễ, thật sự là trực giác, hay là do năng lực đặc thù nào đó?

Đoàn người lại tiếp tục đi nửa giờ, hoàn cảnh xung quanh càng ngày càng an tĩnh, Mã Mễ nhận thấy tình huống không bình thường, dừng bước

chân.

Nhĩ Tư thấy vậy hỏi: “Làm sao vậy?”

“Có cái gì đó.” Mã Mễ néo roi trong tay, gân xanh trên tay cũng vì nắm chặt mà nổi lên.

Mấy người nghe thấy vậy đồng loạt nắm chặt vũ khí trong tay.

Bọn họ chưa bao giờ hoài nghi lời Mã Mễ nói, cũng chính như sự tín nhiệm mà Mã Mễ dành cho bọn họ.

Không khí yên tĩnh chậm rãi lưu động, nơi này giống như nhau cả một tia gió nhẹ cũng không cảm giác được.

Không khí nặng nề quanh quẩn bên người bọn họ, làm cho bọn họ cảm thấy áp lực.

Ở chỗ này nhẹ nhàng nhất không ai ngoài Mạc Vân Quả, cô đã sớm nhận thấy nơi này có điều kì quái, chỉ là không biết vật này thuộc loại trùng tộc gì thôi.

Ở trong mắt Mạc Vân Quả xem ra, tên nhóc kia không chịu được một kích, nhưng thấy dáng vẻ như lâm đại địch của tất cả mọi người vẫn khiến cho cô biết, tên nhóc kia cũng không đơn giản.

Mạc Vân Quả cũng không có tính toán nhắc nhở bọn họ, nếu thật sự muốn thực hiện nguyện vọng, bọn họ sẽ không dừng bước tại đây.

Đồng thời, cũng cần bọn họ cùng cách của riêng mình để vượt qua.

Mạc Vân Quả đứng ở bên kia, mái tóc không bị gió thổi buông xõa.

Thời gian từng chút từng chút trôi đi, không biết qua bao lâu, từ bầu trời truyển đến âm thanh tách tách tinh tể.

Ánh mắt Mã Mễ nhưng lại, roi kia hướng thẳng về phía bầu trời.

Đồng thời, những người khác cũng phối hợp với động tác của Mã Mễ, thay nhau yểm hộ cho cô nàng.

Chiếc roi trên tay Mã Mễ chuẩn xác đáng và trên người Trùng tộc, lúc này, con trùng tộc mới hiện nguyên hình.

“Là trùng phong hỏa!” Nhĩ Tư liếc mắt một cái đã nhận ra con trùng kia.

Trùng phong hỏa, có vỏ ngoài cứng rắn, là vật liệu chủ yếu để chế tại cơ giáp, bản thân sẽ phun lửa, ngọn lửa phun ra có thể đốt cháy vỏ bọc của cơ giáp cấp thấp.

Toàn thân của trùng phong hỏa đều là bảo bối, nhưng loại Trùng tộc này rất khó nhìn thấy, cũng rất khó giết chết.

Hôm nay bọn họ đụng phải, không biết là phúc hay là họa.....

Trong lúc Nhĩ Tư nói ra tên của Trùng tộc này, mấy người khác đã phát động công kích vào con trùng phong hỏa.

Trong lúc nhất thời nơi này vang đủ các loại thanh âm đánh nhau, trùng phong hỏa không hổ là trùng phong hỏa, gặp chuyện bị luân phiên công kích, trên người lại không có một chút vết thương.

Ngược lại là đám người Mã Mễ, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút chật vật, một cánh tay của Phạm Đặc thậm chí bởi vì bị trùng phong hỏa phản kích mà chảy máu.

Trong không khí tràn ngập nhàn nhạt mùi máu tươi, cái này làm cho trùng phong hỏa càng thêm điên cuồng.

Giữa môi Mã Mễ chảy ra vết máu, cô nàng liếm liếm môi, con người màu xanh lục chớp động khác thường quang mang, nhìn qua cực kỳ nguy hiểm.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 798

Edit: Linhlady

Trùng phong hỏa diên cu ồng, đ ồng dạng đám người Mã Mễ cũng diên cu ồng theo.

Bọn họ chưa bao giờ chính diện tiếp xúc với trùng phong hỏa như thế, trận chiến này, thắng đó là thiên đường, thua, đó là chết!

Không ai hoài nghi tính tàn bạo của con trùng này, mấy người liếc nhau,, trường kỳ chiến đấu dưỡng thành một loại ăn ý hiện tại một khắc này ăn ý đạt tới đỉnh.

Từ Mã Mễ cùng Phạm Đặc hấp dẫn sự chú ý của trùng phong hỏa, những người khác tùy thời chuẩn bị đánh lên.

Lửa của trùng phong hỏa thiêu đốt cây cối xung quanh, khiến mọi người cảm giác như đang ở bên trong l ồng sưởi.

Bọn họ biết, bằng thực lực hiện tại của bọn họ, căn bản là kiên trì không được bao lâu.

“Nhĩ Tư, nhượng điểm trùng phong hỏa.” Giọng nói của Mã Mễ đã hát đầu khàn khàn, chắc hẳn là vị khói xông vào.

“Đôi mắt.” Nhĩ Tư cũng không hề do dự trả lời.

Mạc Vân Quả vẫn luôn đầu đứng ở bên cạnh nhìn, nghe được Nhĩ Tư không chút do dự trả lời, khiến cô càng thêm cảm thấy hứng thú.

Thoạt nhìn, Nhĩ Tư như một quyển bách hoa toàn thư.....

Một h ải chiến đấu cứ như vậy khai hỏa, nhưng chung quy thân thể của đám người Mã Mễ đều là người bình thường, tuy rằng biết được nhượng

điểm của trùng phong hỏa, nhưng con trùng kia thật sự bảo hộ bản thân quá tốt, bọn họ căn bản không có cơ hội công kích.

Lúc này trên người mọi người vết thương chằng chịt, nhưng cho dù là như thế, bọn họ cũng chưa từng có nghĩ tới từ bỏ hoặc là một mình chạy trốn.

Mắt thấy trùng phong hỏa đàn hừng về phía Phạm Đặc công kích, Mạc Vân Quả trực tiếp lấy ra cung tiễn, vận dụng linh khí, chuẩn xác không lệch bắn vào mắt của con trùng.

Linh khí rót vào xuyên qua thân thể trùng phong hỏa, chưa đến hai giây, con trùng phong hỏa lập tức ngã trên mặt đất, ngay cả run rẩy cũng không kịp run rẩy một chút.

Lúc này, không khí lập tức an tĩnh xuống dưới.....

Phạm Đặc mở to hai mắt nhìn, giống như không thể tin được tất cả trước mắt.

Hắn cứng đờ quay đầu nhìn Mạc Vân Quả cầm cung tiễn, gian nan nuốt nuốt nước miếng, luôn cảm thấy bản thân giống như cứu được một người không tàm thường về nhà.

Ngược lại Mã Mễ lại không có biểu hiện gì dị thường, cô nàng đứng lên đem trùng phong hỏa bỏ vào một cái hộp đặc thù, đáng nói đó là, chiếc hộp này thế nhưng lại là trang bị không gian.

Như vậy một con trùng lớn đặt ở trong cái hộp bằng bàn tay, thấy thế nào đều cảm thấy có chút buồn cười.

Phạm Đặc còn không kịp phục hồi từ đã kích Mạc Vân Quả cho hắn lại thấy một màn như vậy, lần này, đôi mắt hắn trong lúc nhất thời biến không nhỏ.

Những người khác lại không cảm thấy kinh ngạc, giống như đã sớm biết Mã Mễ có đồ vật như vậy.

Chỉ là đối với Mạc Vân Quả thực lực bày ra, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít có một chút tò mò, nhưng đều không hỏi trắng ra.

Đầu năm nay, ai còn không có mấy cái bí mật đâu?

Mạc Vân Quả thấy bọn họ không hỏi, cũng không có ý tự nói ra.

Dem khi thu thập trùng phong hỏa, cuộc săn trùng hôm nay cũng kết thúc.

Một con trùng phong hỏa, cùng đủ cho bọn họ đổi được rất nhiều thứ.

Huống h ồ hiện tại bọn họ đều bị thương, thật sự không thực hợp tiếp tục đi săn.

Mấy người thương lượng một chút, liền trở về

Mạc Vân Quả không ý kiến gì, trực tiếp liền đi theo trở về

“Oa? Cứ như vậy kết thúc? Tiểu Quả Quả nhà ta còn chưa đại triển uy phong đâu đấy!”

“Một mũi tên phút cuối kia còn chưa đủ sao? 23333333”

“Một mũi tên kia quả thật soái bạo!”

“Hắc hắc, cái gì mà trùng phong hỏa, đều là một bữa ăn sáng ~”

“Đúng thế đúng thế! Xem tiểu Quả Quả nhà ta đại sát tứ phương!”

“ㄟ (͡° ▽ ͡°) ㄟ chẳng lẽ không có người nào tò mò phản ứng của đám người Mã Mễ sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, bình tĩnh như vậy, ㄟ (͡° ^ ͡°) ㄟ vừa thấy chính là người có chuyện xưa!”

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 799

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, ở phòng phát sóng trực tiếp nói: “Hiện tại xem ra, ước mơ của bọn họ thật đúng là có khả năng thực hiện.”

“Hử? Tiểu Quả Quả có lòng tin như vậy?”

“Tiểu Quả Quả như thế nào đột nhiên nói như vậy? Tò mò!
↘ (͡ ▽ ͡) ↗”

“Đúng vậy đúng vậy! Ta thế nào cũng không cảm thấy bọn họ có tiềm chất để trở thành cái gì mà tổng thống, nguyên soái!”

“↘ (͡ ▽ ͡) ↗ tiểu Quả Quả người có phải muốn hoàn thành nhiệm vụ đến điên rồ không?”

“Lầu trên nói chuyện khủng điên gì đâu! Tiểu Quả Quả nhà ta nói như vậy khẳng định là có căn cứ 233333333”

“Tò mò lý do của tiểu Quả Quả~”

Mạc Vân Quả giương mắt nhìn thoáng qua đám người đi phía trước, ở phòng phát sóng trực tiếp chậm rãi giải thích.

“Tiểu đội này đều như vô tình hoặc cố ý lấy Mã Mễ làm đội trưởng, cũng tương đương với việc cô ấy có thực lực cường đại nhất. Dorothy tuy rằng nhìn qua không có gì, nhưng sức chiến đấu cũng cực kỳ cường hãn, hiểu được phối hợp với Mã Mễ, mặt khác tạm thời nhìn không ra.”

"Còn về Nhĩ Tư, cô ấy rất quen thuộc với trùng tộc, mà những trùng tộc đó đều là những nguyên liệu quan trọng để chế tạo cơ giáp, nói vậy cô ấy vì chế tạo cơ giáp đã làm rất nhiều công việc, mới có thể quen thuộc Trùng tộc như thế, nhược điểm cũng nhanh chóng nắm giữ."

Tới Cách La Phu.....”

Mạc Vân Quả tạm dừng một chút, dường như đối với y có chút bất đắc dĩ.

“Một đường đi tới, phạm là đồ vật có chút giá trị, đầu bị Cách La Phu nhặt lên.”

Cách La Phu tới hiện tại đã công một cái bao lớn, không biết khi nào, cái bao kia đã phồng lên hết cỡ.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp:.....

“Nghe tiểu Quả Quả nói như vậy, ta mới phát hiện, cái bao của Cách La Phu khi nào lại đầy như vậy! (kinh hãi)”

“Ta cũng không phát hiện!”

“Nếu không phải tiểu Quả Quả nhắc nhở, ta cũng không phát hiện!”

“Này..... Này tính tham thiên, hẳn là..... Có thể trở thành một kẻ có thiên đi?”

“(đỡ trán) không thể tưởng được Cách La Phu trầm mặc lại có thể muộn tao* như vậy.”

*Muộn tao: bên ngoài lạnh lùng xa cách nhưng nội tâm mãnh liệt như lửa. Kiểu trong ngoài bất đồng.

“Hay lắm~ chẳng lẽ các người không phát hiện tiểu Quả Quả quên nói một người sao?”

“Đương nhiên phát hiện chứ, là Phạm Đặc ~”

“Tiểu Quả Quả đối với Phạm Đặc có ý tưởng gì?”

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua vẻ mặt hưng phấn của Phạm Đặc, hẳn đang cùng Mã Mễ nói cái gì đó, thoát nhìn mười phần hưng phấn.

Từ hành động tay chân của hắn phán đoán, có lẽ vì giết chết được trùng phong hỏa mà vui vẻ đi.

“Hắn à, ước mơ của hắn không phải đơn giản nhất sao? Dem Trùng tộc đuổi ra khỏi Liên Bang.” Mạc Vân Quả tạm dừng một chút, quét một vòng vài người khác mới nói, “Mấy người này nhất định là có thể hoàn thành ước mơ của hắn.”

“Chắc chắc, ta thật tò mò, tại sao đám người Mã Mễ lại có thể ở cùng tên ngốc to con Phạm Đặc này?”

“Đúng vậy đúng vậy, hơn nữa nhìn dáng vẻ bọn họ còn đối xử rất tốt với Phạm Đặc!”

“Có phải cảm thấy rất kỳ quái hay không? Ta cũng cảm thấy như vậy!”

“Ha! Cái này có là gì? Không phải có câu nói nói như vậy sao? Ở trong một đồng người thông minh, luôn phải có một tên ngốc tử tới cân bằng một chút.”

“Phốc, trên lầu nói lời này tuyệt!”

“Nếu lời này để Phạm Đặc nghe thấy, chỉ sợ muốn đánh với người một trận ha ha ha ha!”

“Hừ, các người coi như cái gì cũng không thấy ~ (híp mắt cười)”

Mạc Vân Quả:..... Đứa nhỏ ngốc.

Đàn người nhanh chóng trở về trong thành, khi về tới nơi Mạc Vân Quả phát hiện vòng bảo hộ càng thêm mỏng manh, xem ra năng lượng không đủ.

Cô nhớ tới lời Nhĩ Tư ngày hôm qua, xem ra vòng bảo hộ này duy trì không được bao lâu.

Cô cụp mi, đi theo bọn họ, không nói gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 800

Edit: Linhlady

Đoàn người trở lại phòng ở, ngoại trừ Phạm Đặc tách ra từ đầu đi dùng trùng ngại đổi điểm tích lũy, còn những người khác, lại cùng Mạc Vân Quả đổ mắt “Giao lưu” một lần.

Nói là giao lưu, không bằng nói là trao đổi tin tức mà thôi.

Dorothy thoát nhìn nhuyễn manh nhuyễn manh, cũng cự kỳ dễ ở chung.

Cô nàng ở trong tiểu đội này đảm đương thân phận đối ngoại, cô nàng là người đầu tiên mở miệng nói: “Mạc tiêu thư, trước kia chị có quen biết Phạm Đặc sao?”

Mạc Vân Quả lắc đầu, cô không nhận biết.

Dorothy khẽ cười một tiếng nói: “Lại nói tiếp, em và chị giống nhau đấy ~”

“Hả?” Mạc Vân Quả nhướng mày nhìn về phía cô nàng.

“Em cũng được Phạm Đặc nhặt về~” Dorothy có chút nghịch ngợm nói, “Chuẩn xác mà nói, mấy người bọn em đều là được Phạm Đặc nhặt về~”

Mạc Vân Quả: Không thể tưởng được Phạm Đặc là cái dạng này

“Cho nên?” Mạc Vân Quả hỏi.

Dorothy thè lưỡi, nghịch ngợm nói: “Chị nói xem Phạm Đặc có phải thật ngốc hay có lực hấp dẫn đặc biệt hay không? Bằng không làm sao có thể nhặt người nào cũng không đơn giản?”

Ánh mắt Mạc Vân Quả chột lóe, cô cũng không phải người cái gì cũng không hiểu.

Dorothy nói những lời này rõ ràng đang thử cô, đồng thời cũng muốn cô nhìn thấu một vấn đề, đó là mấy người bọn họ thật sự không đơn giản.

Ánh mắt Mạc Vân Quả híp lại, nhàn nhạt nói: “Tôi là một người bình thường.”

“Mạc tiểu thư nói như vậy có vẻ không chân thành nha ~” Dorothy lắc lắc ngón tay, hơi có chút bất đắc dĩ.

“Người thường có thể một mũi tên bắn trúng trùng phong hỏa đến chết? Hơn nữa.....” Dorothy cười đến càng thêm ngọt ngào, “Tôi nhớ rõ khi đi trên tay chị Mạc căn bản không cần cung tiễn gì ~”

Mạc Vân Quả nhấp nhấp môi, nhàn nhạt nói: “Ừ, tôi có công cụ trữ vật.”

Dorothy sững sốt, trên mặt tươi cười càng thêm sâu, dường như khá vừa lòng với câu trả lời của Mạc Vân Quả.

Lúc này, Mã Mễ thuận theo mở miệng nói chuyện.

“Cô muốn rời khỏi tinh cầu tội ác không?”

“Cô muốn rời đi sao?” Mạc Vân Quả hỏi ngược lại.

Nhĩ Tư tiếp lời Mạc Vân Quả nói, cười tủm tỉm nói: “Hắc hắc, đương nhiên muốn rời đi, mỗi một ngày mỗi một phút mỗi một giây, đều muốn rời đi.”

“Ừm.” Mạc Vân Quả nhàn nhạt gật đầu.

“Cho nên, chúng ta hiện tại có cùng một mục tiêu.” Nhĩ Tư vẫn như cũ cười tủm tỉm nói, cặp kia nheo lại trong ánh mắt làm người thấy không rõ cảm xúc.

“Cho nên?” Mạc Vân Quả nhìn về phía Mã Mễ, giống như muốn trưng cầu ý kiến của cô nàng.

Mã Mễ nhận thấy được ánh mắt của Mạc Vân Quả, cô nàng ngẩng đầu, lộ ra cả khuôn mặt, nhưng mà làm Mạc Vân Quả kinh ngạc đó là, bên phải mặt của Mã Mễ rất dữ tợn, như là bị thứ gì làm bị thương, nhưng khi tinh tế nhìn lại, càng như là một loại bớt.

“Bên ngoài vòng bảo hộ nhiều nhất có thể căng một tháng, những người ở trung tâm thành đã tiến hành di chuyển rồi, trong vòng một tháng chúng ta phải rời khỏi nơi này.” Mã Mễ bình tĩnh nhìn Mạc Vân Quả, đôi mắt màu xanh lục sáng lóa mắt.

“Muốn tôi làm cái gì?” Mạc Vân Quả hỏi.

“Khi thuyền Nhĩ Tư nghiên cứu đã gần hoàn thiện, chỉ còn thiếu mấy linh kiện cái mẫu chốt, chúng ta muốn khi thuyền tiếp viện tới để đổi mấy cái đó.”

“Nhưng với số lượng trùng tộc hiện giờ của chúng ta là không đủ, chúng tôi cần lực lượng của cô, săn giết càng nhiều Trùng tộc.”

Những người khác nghe Mã Mễ nói như vậy, đồng loạt nhìn về phía Mạc Vân Quả, trong mắt tràn đầy kiên định.

“Cần nhiều hay ít?” Mạc Vân Quả lại hỏi.

“Càng nhiều càng tốt.....”

Edit: Tui là một edit lười biếng, mn muốn có chương mới hãy giục tui đi 😂😂😂

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 801

Edit: Linhlady

Đêm đó, khi Phạm Đặc trở về, mọi người ở đây đang làm các việc khác nhau.

Phạm Đặc lấy dịch dinh dưỡng đặt lên trên bàn, gãi gãi đầu nói: “Đây là phần của ba ngày.”

Mã Mễ nhìn thoáng qua, nhàn nhạt gật gật đầu, duỗi tay cầm ba lọ dịch dinh dưỡng.

Mấy người khác mỗi người cũng cầm ba lọ, trên bàn còn dư ba lọ.

Phạm Đặc cầm lấy ba lọ, tất cả đều đưa cho Mạc Vân Quả.

“Em gái tiểu Quả, cái này cho cô.” Trên mặt Phạm Đặc mang theo nụ cười ngây ngô, thân hình cao lớn lớn cũng vì nụ cười này mà tăng theo một chút ngu đần.

Mạc Vân Quả:.....

“Không cần, tôi có đồ ăn.” Mạc Vân Quả quyết đoán cự tuyệt Phạm Đặc, cô một chút cũng không muốn miễn thử vị của loại dịch dinh dưỡng này.

Phạm Đặc cho rằng Mạc Vân Quả đang ngượng ngùng, trên mặt lộ ra một tia nôn nóng nói: “Em gái tiểu Quả, cái này cô cần đi, anh đói ba ngày cũng không sao.”

Mạc Vân Quả:.....

Nhìn vẻ nôn nóng trên mặt Phạm Đặc, Mạc Vân Quả đột nhiên từ động phủ lấy ra một quả táo, đưa cho hắn.

Khi quả táo vừa được lấy ra, ánh mắt những người khác đều đồng loạt dừng trên người Mạc Vân Quả.

Đây là..... Trái cây tự nhiên!

Mấy người nhìn Mạc Vân Quả, trong mắt lộ ra biểu tình như suy tư gì đó, nhưng nhiều hơn là phát ra ánh sáng xanh.

Ngao ngao ~ bọn họ cũng muốn ăn trái cây tự nhiên!

Phạm Đặc bị Mạc Vân Quả lấy ra quả táo làm cả kinh, nhưng hắn căn bản là không biết đây là trái cây tự nhiên, hắn chỉ cho rằng đây là đồ vật bình thường không biết tên.

Tuy rằng mùi rất thơm, nhưng không biết có thể ăn được hay không.

Trên mặt Phạm Đặc lộ ra một tia khó xử, hắn tiếp nhận quả táo, thật cẩn thận cắn một ngụm.

“Ngon..... Ngon..... Ăn thật ngon!” Phạm Đặc đang muốn cắn tiếp một miếng lại đột nhiên dừng lại.

Hắn nhìn đau đăm quả táo đưa lại cho Mạc Vân Quả nói: “Em gái tiểu Quả, đồ ăn ngon như vậy tốt nhất cô lại để cho mình ăn đi.”

Mạc Vân Quả nhìn thoáng quả táo bị Phạm Đặc cắn một phần năm, trăn mặc, quả nhiên là một kẻ ngốc nghếch.

“Tôi còn có rất nhiều, anh ăn đi.” Mạc Vân Quả đem quả táo để lại trong tay Phạm Đặc, sau đó đứng lên đi lại gần bàn, lấy thêm mấy quả đặt lên trên đó.

“Các người cũng nếm thử đi.”

Mạc Vân Quả vừa dứt lời, chỉ thấy vài tia sáng lóe qua, nhìn lại, tốt thôi, quả táo đã không còn.....

Bên cạnh đó mấy người Mã Mễ đang chuyên chú ăn táo, dáng vẻ kia, thật giống như đây là đồ ăn ngon nhất trên đời.

Phạm Đặc vừa thấy dáng vẻ ăn của những người khác, có ngốc cũng biết là thứ tốt.

Hắn nhìn Mạc Vân Quả, lại nhìn nhìn quả táo trong ngực, cuối cùng hạ quyết tâm, bắt đầu há mồm ăn.

Dù sao em gái tiểu Quả nói cô ấy còn có rất nhiều, hắn ăn một quả, chắc là không sao đi? Ừm..... Chắc là không sao đâu!

Một quả táo không đến vài phút đã bị đám người tiêu diệt, sau khi ăn xong, bọn họ còn dùng ánh mắt trông mong nhìn Mạc Vân Quả, dáng vẻ kia, giống như con non đang chờ được đút thức ăn vậy.

Mạc Vân Quả giật giật khóe miệng, nói một câu “Nên ngủ” liền đi lên lầu.

Lúc sau mấy người đều biết không có trái cây tự nhiên để ăn, hứng thú đã giảm.

Sau một lúc lâu, Mã Mễ cũng đứng lên chuẩn bị đi ngủ, khi đi ngang qua Phạm Đặc, cô nàng còn cố ý dừng lại nói: “Nhật rất tốt.”

Phạm Đặc:?

Nhĩ Tư cũng đứng lên, vỗ vỗ vai Phạm Đặc nói: “Nhật tốt!”

Phạm Đặc: Σ(⊙▽⊙ “a

Dorothy cùng Cách La Phu cũng nói với Phạm Đặc một câu “Nhật tốt”

Phạm Đặc tỏ vẻ: Vẻ mặt mộng bức!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 802

Edit: Linhlady

Trước khi thuy ền tiếp viện đến, mấy ngày nay Mạc Vân Quả đề đi theo đám người Mã Mễ săn trùng tộc.

Trải qua lần “Giao lưu” trước, Mạc Vân Quả cũng không cố tình giữ lại thực lực của mình.

Tuy rằng Phạm Đặc cảm thấy vô cùng khiếp sợ đối với thực lực của Mạc Vân Quả, nhưng sau đó nhìn nhiều cũng thành thói quen.

Trong thời gian hai ngày ngắn ngủi, số lượng trùng tộc mà học săn bắt được cũng bằng tổng một năm cộng lại.

Cái này ít nhiều cũng nhờ có công cụ trữ vật của Mã Mễ, nếu không thật sự không có nơi nào để cất trữ.

Thế nhưng không gian cất trữ cũng là hữu hạn, cho nên trong đó cũng chỉ thả vào một ít trùng tộc tương đối quan trọng, tỷ như con trùng phong hỏa săn được lúc trước chẳng hạn.

Còn lại những con trùng khác, đều bị Phạm Đặc cần đi đổi điểm tích lũy, dù sau khi thuy ền tiếp viện tới, bọn họ cũng cần không ít điểm tích lũy để mua đồ cần thiết.

Cứ như vậy, ngày thuy ền tiếp viện ghé cũng tới.

Hôm nay, Mạc Vân Quả cùng mọi người đã sớm rời giường, sau đó đi tới địa điểm thuy ền tiếp viện tới.

Nhưng mà khi bọn họ đi tới, nơi đó cũng đã có rất nhiều người.

Thuy ền tiếp viện một tháng tới một lần, đại đa số mọi người đều muốn chen lấn để tranh thủ mua một ít đồ, để sau này sinh hoạt.

Khi thuyền tiếp viện vừa tới, trên mặt đại đa số người ở đây rõ ràng xuất hiện một tia thật thái.

Đoàn người của Mạc Vân Quả đứng ở vị trí tương đối gần, không bao lâu đã tới lượt bọn họ trao đổi.

Những việc như trao đổi này đương nhiên sẽ giao cho Nhĩ Tư và Dorothy đi xử lý, bọn họ ở dưới chờ.

Đại khái khoảng nửa tiếng sau, Nhĩ Tư cùng Dorothy trở lại.

Khi quay lại, sắc mặt của Dorothy không tốt lắm, mấy người nhìn nhau, biết hiện tại không phải là nơi thích hợp để nói chuyện.

Vì thế trước tiên bọn họ cùng nhau quay về nơi ở, sau đó, Dorothy mới chậm rãi nói: “Tài liệu không mua được.”

“Sao lại thế này?” Phạm Đặc hỏi, vẻ mặt hần khẩn trương, hần tuy rằng ngạc nhiên, nhưng hoặc ít hoặc nhiều cũng biết một chút gì đó.

Nhĩ Tư lúc này cười khổ một tiếng nói: “Lần này người phụ trách thuyền tiếp viện là người quen cũ của tôi, hần không muốn bán cho tôi, tôi cũng không có biện pháp.”

“Cũng may lúc trước chúng ta đã mua được các vận dụng thường ngày cần thiết, chỉ thiếu mỗi tài liệu phi thuyền không mua được, nói cách khác, những ngày tháng kế tiếp chúng ta sẽ rất khổ sở.” Dorothy an ủi mọi người một câu, cái này có thể xem như trong bất hạnh có vạn hạnh đi?

Mạc Vân Quả nghe đến đó, không nói gì, nhưng trong lòng cô lại âm thầm có chủ ý.

Nói xong nguyên do, mọi người cũng không trách Nhĩ Tư, dù sao trước đó, cũng không ai ngờ cô ấy sẽ gặp người quen.

Người đi tới tinh cầu tội ác, hoặc ít hoặc nhiều đều có chuyện xưa, cô ấy không muốn nói, người khác cũng sẽ không chủ động đi hỏi.

Phạm Đặc gãi gãi đầu, biểu cảm hàm hậu trên mặt khiến đám người trong phòng phát sóng trực tiếp cười một trận.

“Haha, không biết Phạm Đặc có chuyện xưa gì không?”

“Thật tò mò hẳn có thể phạm tội ác tày trời gì mới bị tổng tới nơi này?”

“\ (ノ▽ノ) / ta cũng tò mò, nhưng mà..... Như thế nào cũng không nghĩ ra được hẳn có thể phạm chuyện gì nha!”

“Chẳng lẽ là bởi vì chỉ số thông minh quá thấp kéo theo chỉ số thông minh bình quân của vị diện này xuống?”

“Phốc, lâu trên nghĩ ra được lý do này cũng thật lợi hại!”

“Ha ha ha ha! Cái lý do này ta phục!”

“Ta cảm thấy cái lý do này thật sự có đạo lý!”

Mạc Vân Quả:.....

Cô nhìn về phía Phạm Đặc, vừa lúc Phạm Đặc cũng nhìn về phía cô.

“Em gái tiểu Quả, cô nhìn anh làm gì?” Phạm Đặc gãi đầu hỏi.

“Không có gì.” Mạc Vân Quả lắc đầu, “Sao anh lại tới nơi này?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 803

Edit: Linhlady

Về mặt Phạm Đặc mộng bức, hơn nửa ngày mới nói: “Anh..... Anh vẫn luôn ở chỗ này a!”

Mạc Vân Quả:.....

“Ý của tôi là, tại sao anh lại đến tinh cầu tội ác?”

Trên mặt Phạm Đặc Phạm lộ ra một tia ửng đỏ, hiển nhiên là ngượng ngùng.

Hắn vò đầu tầu suất càng ngày càng tăng, hắn nói: “Anh..... anh vẫn luôn đầu ở tội ác tinh cầu mà, anh sinh ra ở nơi này.”

Mạc Vân Quả: Trăm triệu lần không nghĩ tới.

“Năm anh tám tuổi cha mẹ đầu qua đời, chỉ để lại anh cùng em gái, nhưng mà hơn một năm trước em gái cũng vì Trùng tộc mà.....”

Nói tới đây, trên khuôn mặt khô khan của Phạm Đặc lóe lên một tia thù hận, hắn gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đầu tại những con Trùng tộc đáng chết đó!”

Nói xong câu đó, hắn giống như phát tét cái gì đó, hô hấp dần dập, sau đó tiếp tục đỏ mặt, gãi đầu.

Mạc Vân Quả:.....

“Được rồi, mọi người ăn một chút gì đó rồi đi nghỉ ngơi đi.” Mã Mễ lúc này mở miệng nói.

Lúc Mã Mễ nói ăn một chút gì đó, còn cố ý nhìn về phía Mạc Vân Quả, cặp mắt màu xanh lục đầy khát vọng.

Mạc Vân Quả tự nhiên cũng tiếp thu được ánh mắt của Mã Mễ, cô sửng sốt, sau đó lại tiếp tục tiếp xúc với vài ánh mắt khát vọng của những người khác, cô dường như cũng hiểu ra gì đó.

Cô hơi hơi giật giật khoe miệng, sau đó từ động phủ lấy ra một ít trái cây đặt ở trên bàn.

Mấy người thấy thế, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai phân chia trái cây sạch sẽ.

Mạc Vân Quả:.....

Sau đó lấy người cần theo dõi được phân đi lên lầu, chắc hẳn không phải nghỉ ngơi, mà là mân mê từng việc của riêng mình đi.

Mạc Vân Quả cũng không thêm để ý, sau khi cô xác định cửa phòng đã đóng chắc chắn, cũng đi theo lên lầu.

Nhưng cô không có ý đi về phòng của mình, mà đi tới phòng của Nhĩ Tư.

Lúc này Nhĩ Tư đang nhấm nháp quả chuối, y liếm chuối, như đang liếm cái gì trân quý nhất.

Mạc Vân Quả:.....

“Phốc, không hiểu sao cảm thấy một màn này có chút hủy tam quan.”

“A a a! Nam thần Nhĩ Tư của ta! Sao người có thể liếm chuối! Chuối là lấy răng tới cắn!”

“Đúng đúng đúng! Sao có thể liếm hả! Nên há mồm to cắn a!”

“Không nỡ nhìn thẳng (che mặt)”

“Đột nhiên ô ô.....”

“Hủy tam quan a hủy tam quan!”

“A a a a! Nam thần Nhĩ Tư! Người liếm thì liếm cho tốt! Người làm gì còn muốn phun ra nuốt vào!”

Mạc Vân Quả:.....

“Cắn ăn thì tốt rồi.” Mạc Vân Quả nhàn nhạt nói.

Nhĩ tư sửng sốt, sau đó một ngụm cắn đứt một mồm to, trên mặt biểu tình thay đổi thất thường.

Mạc Vân Quả đóng cửa cho kỹ nói: “Tôi vừa rồi gõ cửa anh không nghe thấy.”

Nhĩ Tư nhin đau nhìn thoáng qua chuối, thông minh như y, hiển nhiên là biết Mạc Vân Quả tìm y có việc.

Y đem chuối để sang một bên, sau đó ngẩng nghiêm chỉnh hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Anh có thể nói cho tôi biết anh còn thiếu những linh kiện gì không? Tôi có lẽ có thể nghĩ cách.”

Nhĩ Tư sửng sốt, nhìn về phía Mạc Vân Quả ánh mắt cũng trở nên sâu thẳm.

Y không hỏi Mạc Vân Quả có cách nào, chỉ vuốt ve quang não sớm đã hỏng trên cổ tay mình.

Sau đó không biết ấn cái gì, một cái màn hình lớn đã được thả xuống ở không trung.

Cái quang não này y mất rất nhiều điểm tích lũy mới đổi được, tuy rằng không thể lên Tinh Vong, nhưng mà bảo tồn một ít tư liệu vẫn có thể.

Trên màn hình truyền tới một ít hình ảnh linh kiện, cái này không cần phí công nói cũng biết.

Mạc Vân Quả nhìn đồng linh kiện, sau đó ở phòng phát sóng trực tiếp nói: “Các người ai có linh kiện này không? Ta có thể dùng đồ vật khác cùng các người đổi.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 804

Edit: Linhlady

“Đáng tiếc, ta không có.”

“Haiz, ở một vị diện ma pháp, làm sai có thể có đ ồ công nghệ ca như thế 23333333333”

“ㄋ (͡ ▽ ͡) ㄎ ta cũng không có ~”

“Haiz, ta nhìn xem đã! Linh kiện AZ-12, linh kiện HK-45..... Ừm, cái này ta đều có!”

“Oa? L ầu trên thật sự có?”

“Không thấy l ầu trên đã nói được hết kích cỡ của linh kiện sao?”

“Lợi hại!”

Mạc Vân Quả biết phòng phát sóng trực tiếp có linh kiện li ền yên lòng, cô yên lặng nhớ kỹ kích cỡ linh kiện, sau đó đứng dậy nói: “Tôi đã biết, cho tôi thời gian một ngày.”

Nói xong câu đó, lúc sau Mạc Vân Quả li ền rời đi, Nhĩ Tư nhìn bóng dáng cô, ánh mắt thay đổi thất thường.

Mạc Vân Quả trở lại phòng sau, cô mới ở phòng phát sóng trực tiếp nói: “Người nghĩ muốn cái gì? Ta cùng người đổi với linh kiện kia.”

“Hắc hắc! Ta thật ra cũng không muốn cái gì đặc biệt, nhưng ta xem những người đó ăn trái cây cảm giác rất ngon, tiểu Quả Quả nếu không ngại mà nói, tùy tiện cho ta mấy tấn thì tốt ~”

“Năm thảo! Mấy tấn! Người là heo sao?”

“Heo cũng chưa chắc có thể ăn!”

“Mấy tấn!!! Lợi hại!”

“Hừ! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\ ai nói một mình ta ăn? Gia tộc bọn ta thực không lờ không được sao? Mấy tấn phân ra cho từng người còn ít đấy!”

“Vậy gia tộc các người thật là rất tuyệt nga ~”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, khóe môi cong lên một nụ cười nhẹ, đối với yêu cầu của vị này, cô đương nhiên là đáp ứng rồi.

Mấy tấn trái cây cô vẫn có thể lấy ra được, trong động phủ không ít loại cây ăn quả, cô cũng thấy ăn rất ngon, đương nhiên là để lại rất nhiều.

Người kia ở phòng phát sóng trực tiếp nhìn thấy Mạc Vân Quả đồng ý, đương nhiên quyết đoán đem những linh kiện đó đánh thưởng cho Mạc Vân Quả.

“Đinh! Người dùng Đại vương khoa học kỹ thuật đánh thưởng linh kiện!”

Mạc Vân Quả thấy thế, lựa chọn quà đáp lễ trái cây.

“Quà đáp lễ” cái công năng này, vẫn là khi cô lên tới cấp mười mới có thể kích hoạt được.

“Đinh! Quà đáp lễ của chủ kênh dành cho Đại vương khoa học kỹ thuật, năm tấn các loại trái cây!”

“(*^▽^*) thật tốt quá, có thể ăn trái cây tự nhiên 23333333”

“Hu hu hu, ghen ghét! Ta cũng muốn ăn!”

“ ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\ căng chết người!”

“Tiểu Quả Quả, ta cũng muốn ăn (đáng thương vô cùng)”

“Muốn ăn +1 (đáng thương vô cùng)”

Mạc Vân Quả:.....

“Muốn ăn thù các người cứ tùy tiện đánh thưởng cái gì đó, ta lựa chọn quà đáp lễ cho các người.” Mạc Vân Quả cũng không xấu hổ, trực tiếp thoải mái hào phóng nói.

Cô vừa dứt lời, phòng phát sóng trực tiếp liền truyền đến các loại đánh thưởng thanh.

Mạc Vân Quả bất đắc dĩ, chỉ có thể lựa chọn quà đáp lễ.

Thời gian từng chút từng chút trôi đi, khi Mạc Vân Quả quà đáp lễ xong, bên ngoài trời đã tối rồi.

Ban đêm trên tinh cầu tội ác rất dài, ban ngày tính ra nhiều nhất cũng chỉ có sáu tiếng đồng hồ, có thể việc gì đó cũng rất hạn chế.

Ban đêm tinh cầu tội ác cực kỳ nguy hiểm, không chỉ những con Trùng tộc ăn thịt người nguy hiểm, còn có người kẻ tà ác ẩn nấp trong bóng tối, càng thêm nguy hiểm.

Đại đa số thời điểm, mọi người đều sẽ ở trong phòng, tuy rằng không thể bảo đảm trăm phần trăm an toàn, nhưng tóm lại so bên với ngoài thù an toàn hơn một chút.

Mạc Vân Quả thấy sắc trời đã muộn, vốn dĩ muốn ăn trái cây rồi ngủ, ai biết lúc này, cô đột nhiên nghe được một tiếng vang quái dị.

Ánh mắt Mạc Vân Quả chợt lóe, tự tạo cho mình một phù ẩn thân rồi đi ra phòng.

Dưới lầu, một bóng hình đang ở lặng lẽ không một tiếng động mở cửa ra, giống như sợ kinh động tới mọi người, động tác của hắn cực kỳ cẩn thận.

Mạc Vân Quả nhường mày, sau đó im lặng đi theo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 805

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả đi theo người kia rẽ trái rẽ phải, đi tới một con đường đèn đuốc sáng trưng.

Bất kể là ở tình c ầu nào, ban đêm luôn luôn có cơ hội để buôn bán.

Mà loại tình sắc sinh ý cũng chỉ có ở ban đêm mới có thể phát huy ra công hiệu lớn nhất.

Mạc Vân Quả nhướng mày, hiển nhiên không nghĩ tới người kia sẽ đến loại địa phương này.

Mạc Vân Quả vẫn như cũ trong trạng thái ẩn thân, cô theo đi, tiến vào một phòng ở xem ra ờ xa ha nhất khu phố này.

Vừa đi đi vào, mùi xạ hương xông thẳng vào lỗ mũi, ở chỗ này nữ nhân phần lớn là thân nhiên ăn mặc lộ liễu, có một vài người thậm chí không mặc quần áo.

Đàn ông tới nơi này cũng cực kỳ hài phóng, có vài người còn làm ngay trên c ầu thang, không thể không nói có bao nhiêu lớn gan.

Mạc Vân Quả không để ý đến những người này, mấy người này đều bị dục vọng khống chế người, cùng những c ần thú có cái gì khác nhau?

Mạc Vân Quả vẫn luôn đầu theo sát người kia, thấy hắn đi vào căn phòng tận cùng, cô đương nhiên cũng sẽ đi theo.

Con đường càng ngày càng thêm hẻo lánh, các loại thanh âm cũng càng ngày càng nhỏ, thẳng đến khi cái gì cũng không nghe thấy.

Nơi này có một cái sân, trống rỗng, nhìn qua cái gì cũng không có.

Đi vào một căn phòng, đi xuống chút nữa, phía dưới mới là một cái động.

Mạc Vân Quả núp ở phía sau, nhìn hẩn quen thuộc nhẹ nhàng nhận một cái bảng số, sau đó mang một cái mặt nạ.

Nơi này, là một đấu trường thú, hoặc theo như mô tả của thế giới đề nói, nơi này là một nơi đấu trường trùng.

Bạo lực là độ vật mà tội ác giả truy tìm, bạo lực càng máu me, bọn họ càng vui vẻ.

Vì thế nơi này vừa đúng lúc được anh ra, ở đây không chỉ tràn ngập bạo lực máu me mà còn cho dục vọng.

Mạc Vân Quả ẩn thân ở trong đám người, nhìn Cách La Phu đã lên sân khấu, trong mắt xẹt qua một tia suy nghĩ sâu xa.

Nơi này không có giải thích, chỉ có mọi người cùng âm thanh kêu gào, đó là loại kêu gào tràn ngập ác ý.

Trùng tộc chiến đấu to gấp năm lần Cách La Phu, như vậy vừa thấy, Cách La Phu có vẻ quá mức nhỏ bé.

Trong miệng Trùng tộc còng chảy ra chất lỏng ghê tởm, còn tản ra mùi tanh tưởi, nhưng đúng mùi hương này lại kích thích đám người ở đây, làm mọi người càng thêm hưng phấn.

Chiến đấu chạm vào là nổ ngay, thanh âm đinh tai nhức óc đâm thẳng vào lỗ tai Mạc Vân Quả, cô lại mặt không đổi sắc nhìn trung tâm chiến đấu.

Không thể không nói, Cách La Phu rất lợi hại, hơn nữa.....

Ánh mắt Mạc Vân Quả lóe lóe, cô nhớ tới thực lực ngày đó khi Cách La Phu gặp trùng phong hỏa, trong mắt xẹt qua một tia khí hiều.

Lúc ấy Cách La Phu, hiển nhiên không cường đại như hiện tại, chẳng lẽ ngay lúc đó anh ta đã ẩn tàng thực lực của chính mình?

Nhưng mà, vì sao lại muốn che giấu thực lực của mình?

Nếu ngày hôm đó cô không ra tay, không lẽ anh ta cũng sẽ chết ở nơi đó sao?

Ngay lúc Mạc Vân Quả đang suy nghĩ như vậy, trong sân đã chiến đấu được vài hiệp.

Cuối cùng, vẫn là Cách La Phu thắng, con trùng khổng lồ kia hung hăng bị nện trên đất, tạo thành từng trận tro bụi, nhưng chút bụi này không thể giảm bớt hưng phấn của đám người ở đây.

Cách La Phu đứng ở trước mặt Trùng tộc, bởi vì có mặt nạ che đây, cho nên hẳn chỉ lộ ra một đôi mắt.

Đó là một đôi đỏ như máu, cặp mắt kia phảng phất như phá trước có xác chết như núi máu chảy thành sông, làm người không tự chủ được sợ hãi.

Nhưng Mạc Vân Quả nhìn đến loại tình huống này, lại là âm thầm nhíu mày, cô rõ ràng nhớ rõ, Cách La Phu có đôi mắt màu đen, vẫn là cái loại sâu như mực và đen.

Vì sao hiện tại, lại biến thành đỏ như máu đây?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 806

Edit: Linhlady

“Oa! Cách La Phu tuyệt đối không bình thường!”

“Hu hu hu, đôi mắt đỏ như máu sợ quá, muốn tiêu Quả Quả hôn hôn mới có thể ổn $\sim(\overline{3})(\overline{3})$ ”

“Lầu trên cút xéo! Mơ tưởng chiếm tiện nghi của tiêu Quả Quả nhà ta!”

“Đúng vậy đúng vậy! Đờ hư hỏng!”

“A a a a! Làm sao bây giờ! Nam thần trình lòng ta muốn thay đổi người r ồi! Vì sao ta lại cả thấy Cách La Phu đột nhiên soái như vậy a quảng ngã!”

“Lầu trên, nắm trảo! Ta cũng cảm thấy như vậy!”

“Vây các người thật rất tuyệt $\sim$ ”

Phòng phát sóng trực tiếp lại tiếp tục đùa giỡn một trận, nhưng trong khoảng thời gian đó Mạc Vân Quả lại đoán được nguyên nhân Cách La Phu khác thường.

Cô xoay người rời khỏi nơi này, lại bỏ lỡ ánh mắt Cách La Phu nhìn về phía cô.

Ngày hôm sau, Mạc Vân Quả đem hai mảnh linh kiện đưa cho Nhĩ Tư.

Đối với việc Mạc Vân Quả có thể lấy được linh kiện Nhĩ Tư khá kinh ngạc, nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, y cũng không có ý dò hỏi thêm cái gì.

Nhưng mà có được linh kiện này, như vậy phi thuyền có thể hoàn thành, ngày bọn họ rời khỏi tinh cầu tội ác cũng gần hơn.

Thời gian tiếp theo, Nhĩ Tư không cùng bọn họ đi săn thú, mà cả ngày ngâm mình trong phòng, không biết đang làm việc gì.

Còn những người khác, vẫn theo lẽ thường đi săn thú, không nhìn ra được chút khác thường nào.

Cách La Phu vẫn trước sau như một nặng nề, trước sau như một tham tìền, phàm là vật có giá trị, sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Mạc Vân Quả đi theo bọn họ cùng nhau săn thú, mỗi lần trở về, cô đều có thể cảm giác được vòng bảo hộ càng mỏng hơn một chút.

Một tuần sau, Nhĩ Tư đột nhiên nói với bọn họ, phi thuyền đã chuẩn bị xong, tùy thời đều có thể rời đi.

Cuối cùng mấy người thương lượng với nhau, quyết định ba ngày sau sẽ đi.

Trong ba ngày ngày, bọn họ vẫn tiếp tục đi săn trùng, nhìn qua rất bình thường.

Nhưng Mạc Vân Quả rõ ràng cảm giác được, bên ngoài những con Trùng tộc kia đã trở nên cường đại rồi, hơn nữa chủng loại cũng càng ngày càng nhiều, số lượng cũng càng ngày càng nhiều.

Cô nghĩ đến vòng bảo hộ mỏng manh kia, trong lòng có vài phần suy đoán.

Trên tinh cầu tội ác, tất cả đều là phạm nhân, không có quân đội đóng giữ, cho dù tinh cầu này có biến mất, những kẻ thượng vị kia cũng không cảm thấy gì.

Dù sao đối với bọn họ mà nói, ước gì những người này tử vong.

Còn những người ở trung tâm thành kia, bằng các loại cách thức khác nhau đã sớm rời khỏi đây.

Khi đoàn người Mạc Vân Quả bước lên phi thuyền rồi đi, có vài người cũng muốn đi lên, nhưng đều bị Mã Mễ cự tuyệt.

Cô ấy chưa bao giờ là người lương thiện, người ở nơi này cũng không phải dạng người thiện lương gì, thật sự để cho bọn họ đi lên, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Phạm Đặc cũng không khuyên bảo Mã Mễ, hắc tử nhỏ đã bị những người này bắt nạt, nếu không phải hắc tử có một ít lực lượng, chỉ sợ cũng sống không đến hôm nay.

Lòng đồng tình, ở tình cảnh tội ác này, là đồ vật vô dụng nhất.

Mạc Vân Quả vẫn luôn không nói cái gì, đối với cô mà nói, những người này, chỉ là người xa lạ mà thôi.

Huống hồ, những người đó trong mắt chỉ có tham lam cùng ác độc, cô đâu thấy rõ ràng.

Nhĩ Tư chế tạo phi thuyền cực đáng tin, tuy rằng có chút cũ kỹ, nhưng cũng có thể bay được.

Sau khi lên vẫy ra ngoài vũ trụ, phi thuyền đều tự do trôi dạt, giống như không có mục đích.

Nhưng mà đối với địa điểm sắp tới của bọn họ, trong lòng Mã Mễ đã sớm có đáp án.

Hiện giờ bọn họ không có chứng minh thân phận, căn bản không vào được tình cảnh trung ương, biện pháp duy nhất, đó là thu hoạch chứng minh thân phận.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 807

Edit: Linhlady

Mà thân phận hiện tại của bọn họ, hiển nhiên không có khả năng đến địa phương chính quy làm chứng minh thân phận.

Như vậy cách duy nhất đó là đến nơi giao dịch ngầm đi mua chứng minh thân phận của người khác.

Khi ở tình cảnh tội ác, bọn họ cần rất nhiều điểm tích lũy, hơn nữa bọn họ có còn cần một ít tài liệu Trùng tộc trân quý, mua một chứng minh thân phận hẳn sẽ dư dả.

Nhưng mà bọn họ thật sự ở tình cảnh tội ác quá lâu, lâu đến nỗi giá thị trường đã sớm đã biến hóa bọn họ lại còn không biết.

Cho nên khi đoàn người đi vào nơi giao dịch ngầm muốn mua chứng minh thân phận, bọn họ mới phát hiện điểm tích lũy chỉ có thể mua được hai người.

Mà bọn họ, ước chừng có sáu cá người.

Mặc dù có cả tài liệu trùng tội, cũng khó khăn lắm mới đủ bốn người, nói cách khác còn có hai người cũng không có chứng minh thân phận.

Không có chứng minh thân phận đương nhiên bọn họ không thể tiến vào tình cảnh trung ương, cũng không có cách nào sinh hoạt như người bình thường.

Cuối cùng, sáu người thuê một căn phòng, cùng nhau bàn bạc kế sách.

Đầu tiên vẫn là Mạc Vân Quả mở miệng, ở trong mắt cô mà nói, có chứng minh thân phận hay không cũng không quan trọng, cô có một trăm loại phương pháp tiếp cận tình cảnh trung ương.

“Chứng minh thân phận tôi có thể không cần.” Mạc Vân Quả nói thẳng.

Mã Mễ nhìn cô một cái, gật gật đầu.

Lúc này, Cách La Phu vẫn luôn trầm mặc cũng mở miệng nói: “Tôi cũng không cần.”

Mã Mễ nhìn về phía Cách La Phu, giống như không hiểu vì sao hắn lại nói như vậy.

Cách La Phu dường như cũng nhận ra ánh mắt của Mã Mễ, mặt than quanh năm cũng nở nụ cười.

“Nơi này khá tốt.”

Trong đôi mắt xanh lục của Mã Mễ xẹt qua một tia ám quang, lại không hỏi cái gì.

“Có được chứng minh thân phận rồi, sau đó mấy người muốn làm cái gì?” Mã Mễ thưởng thức quang não trong tay, đây là chứng minh thân phận cô mới mua được.

Phạm Đặc gãi gãi đầu, vẻ mặt cười ngây ngô nói: “Tôi muốn đi tòng quân.”

Đối với tính toán của Phạm Đặc, mọi người cũng không có cảm giác ngoài ý muốn.

Mã Mễ nhìn về phía vài người khác, chỉ thấy Nhĩ Tư nói: “Tôi sao, đương nhiên là muốn tới học viện cơ giáp Liên Bang học chế tạo rồi.”

Nói xong lời cuối cùng, trong mắt Nhĩ Tư tràn đầy kiên định.

Dorothy nhún nhún vai nói: “Tôi đi hệ chỉ huy quân sự.”

Mã Mễ gật gật đầu, lại không nói tính toán của mình.

“Như vậy chúng ta.....” Cô ấy dừng một chút, “Có duyên gặp lại.”

Mọi người gật đầu, bọn họ biết, hôm nay tách ra là vì ngày sau gặp lại khi tốt nhất.

Mạc Vân Quả nghe đến đó, lấy ra mấy cái nhẫn hộ thân.

“Thứ này, các người tùy thân mang theo.” Mạc Vân Quả không giải thích tác dụng của nhẫn, cô cứ như vậy tùy tiện đặt ở trên bàn.

Mấy người cũng không hỏi cái gì, mỗi người cần lấy một cái nhẫn mang trên tay.

Khiến bọn họ cảm giác ngạc nhiên đó là, mỗi một chiếc nhẫn như có linh hồn riêng, lập tức biến thành kích cỡ phù hợp với họ.

Mã Mễ cũng hỏi tính toán của Mạc Vân Quả, Mạc Vân Quả chỉ lắc đầu, lại không nói thêm gì.

Theo sau đó, mấy người chính thức chia tay.

Trước khi rời đi, Mạc Vân Quả còn cố ý gọi Mã Mễ lại, đưa cho cô ấy một lọ thuốc.

Mạc Vân Quả cũng không nói rõ thuốc này là cái gì, chỉ nói nếu như cô ấy cảm khuôn mặt mình khó coi, có thể dùng thứ này.

Mã Mễ cần lấy thuốc, nói một tiếng cảm ơn, cũng không quay đầu lại rời đi.

Mạc Vân Quả nhìn theo mọi người rời đi, cô biết, bọn họ đều phải đi trên con đường của chính mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 808

Edit: Linhlady

Cách La Phu ở lại tỉnh cầu này, ở lại nơi có giao dịch lớn nhất tỉnh tể cũng là nơi đen tối nhất.

Mạc Vân Quả cũng ở lại tỉnh cầu này, nhưng cô cũng không chủ động ở cùng Cách La Phu.

Hai người làm như không biết đến sự tồn tại của đối phương, tự mình làm việc của mình.

Đương nhiên, đối với Mạc Vân Quả mà nói, cô thật sự không có việc gì đặc biệt để làm.

Sở dĩ lưu tại trên tỉnh cầu này, cũng đơn giản là vì nghiệm chứng suy đoán của cô mà thôi.

Đối với Cách La Phu ban ngày cùng ban đêm hoàn toàn bất đờng, cô đương nhiên nghĩ tới hai nhân cách.

Cũng không biết thời gian hai nhân cách xuất hiện có phải là nhất định hay không, hay là nói cách khác phải cầu có kích thích mới xuất hiện?

Đương nhiên, đối với cái phỏng đoán này, Mạc Vân Quả cũng không phải xác định chính xác trăm phần trăm.

Cho nên cô giữ lại, vì muốn quan sát Cách La Phu một cách tốt nhất.

Cách La Phu không biết Mạc Vân Quả cũng giữ lại, cho dù biết, anh ta cũng hoàn toàn không quan tâm.

Cái duy nhất mà anh ta quan tâm đó là làm sao để kiếm càng nhiều tiền, sau đó kiếm càng nhiều tiền, trở thành đệ nhất nhà giàu số một tỉnh tể.

Cái ước mơ này nhìn qua đơn giản, nhưng lại không thể thực hiện.

Cách La Phu thuê một phòng ở, cách nơi giao dịch ngầm không xa

Ở trên tinh cầu này, ngoại trừ khu giao dịch ngầm, thực chất cũng có khu sinh hoạt bình thường.

Nhưng bởi vì có sự tồn tại của khu giao dịch ngầm, cho nên người tới nơi này người đầu rất tạp.

Cách La Phu cũng không biết dùng biện pháp gì, để đánh vào bên trong khu giao dịch ngầm, trở thành một thành viên trong đó.

Khi Mạc Vân Quả phát hiện điểm này, anh ta đã làm trong khu giao dịch ngầm được ba ngày.

Ở chỗ này, gần như thứ gì đều có thể mua được, thậm chí là nhân loại.

Chỉ cần thứ người không thể tưởng được, không có gì bọn họ không bán đấu giá.

Mạc Vân Quả sau khi biết Cách La Phu làm việc trong đó, đương nhiên cũng muốn vào xem.

Nhưng cô không có ý xông vào trong, mà lấy thân phận người đấu giá đi vào.

Cô có rất nhiều thứ tốt, đủ để điên đảo toàn bộ tinh tế, một khi đã như vậy, vì sao không lợi dụng cho tốt?

Hôm đó, Mạc Vân Quả dịch dung xong, sau đó khoác một chiếc áo gió đen đi vào nơi giao dịch ngầm.

Hơn nữa vừa hay đó là, người tiếp đãi Mạc Vân Quả lại là Cách La Phu.

Ngược lại với sự trầm mặc trước kia, lúc này Cách La Phu có vẻ đặc biệt sinh động.

Sau khi hỏi ra ý định khu đến đây của Mạc Vân Quả, anh ta trực tiếp đem Mạc Vân Quả vào trong phòng, thậm chí cũng không hỏi xem Mạc Vân Quả bán đấu giá cái gì.

Đối với biểu hiện như vậy của Cách La Phu, thật ra Mạc Vân Quả có vài phần hứng thú, chẳng lẽ anh ta không sợ đồ cô đưa ra bán đấu giá không đáng một đồng sao?

Phải biết rằng, cũng không phải tất cả đồ vật đều có thể đủ cấp bậc xứng tầm với nơi giao dịch ngầm này.

Sau khi mời Mạc Vân Quả vào phòng, Cách La Phu liền lui đi ra ngoài.

Đợi tầm một phút, từ bên ngoài đi vào tới một người, vừa thấy đã biết là quản sự nơi này.

Mạc Vân Quả không nói gì, nhưng người nọ lại mở lời trước.

“Không biết vị đại nhân này muốn bán đấu giá thứ gì?” Quản sự cười tủm tỉm, tuy rằng nhìn như ôn hòa, nhưng lại có vài phần khí thế, vừa thấy đã biết không phải người dễ lừa gạt.

Mạc Vân Quả cũng không hàm hồ, trực tiếp từ động phủ ra mấy cái bình sứ đặt ở trên bàn.

Mạc Vân Quả còn không có tới kịp tác dụng của đan dược, đã thấy quản sự si mê nhìn những cái bình sứ đó nói: “A ~ đúng là cổ phẩm mỹ lệ ~”

Hiển nhiên, quản sự cho rằng Mạc Vân Quả muốn bán đấu giá mấy cái bình này.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 809

Edit: Linhlady

“Thứ tôi muốn bán đấu giá không phải bình sứ, là đồ vật bên trong nó.”

Mạc Vân Quả vừa nói xong lời này, quản sự lập tức trừng mắt lớn.

Hắn thật sự không thể tưởng được, có cái gì còn có thể quan trọng hơn món đồ sứ mỹ lệ này.

Mạc Vân Quả cũng không giải thích cái gì, mà nói thẳng tác dụng của mấy đan dược đựng bên trong.

Quản sự càng nghe càng cảm thấy không thể tưởng tượng, một đôi mắt trừng rất lớn, thiếu chút nữa rơi ra ngoài.

Chờ đến khi Mạc Vân Quả nói xong, cả người quản sự đều nhin không được mà kích động, râu mép trên mặt run lên, có chút khôi hài.

Hắn nhìn về phía bình sứ đặt ở trên bàn, cuối cùng run run rẩy rẩy hỏi: “Cô nói thật sao?”

Mạc Vân Quả gật gật đầu nói: “Ông có thể dùng một viên xem tác dụng, sau đó đi đo lường kết quả.”

Quản sự liên tục gật đầu, kiểm tra đo lường khẳng định muốn kiểm tra, nhưng không biết công hiệu có thật sự như lời vị này nói hay không, nếu thật sự là đúng, vậy.....

Quản sự trong đầu xoay vài cái, cuối cùng cười tủm tỉm nói: “Vậy buổi đấu giá ngày muốn sắp xếp vào hôm nào?”

“Hôm nào cũng được, các người sắp xếp đi.” Mạc Vân Quả cũng không để ý nãy chuyện này, dù sao cái cô tính toán cũng không phải vụ đấu giá.

“Vừa rồi người tiếp đón tôi tên là gì?” Mạc Vân Quả giống như vô tình hỏi.

Quản sự sửng sốt, hiển nhiên không nghĩ tới Mạc Vân Quả sẽ đột nhiên hỏi tới cái vấn đề này.

Cũng may quản sự cũng là người trải qua việc lớn, hẳn sửng người một lúc rồi lập tức phản ứng lại, cười tủm tỉm nói: “Cách La Phu.”

Mạc Vân Quả nhướng mày, hiển nhiên không nghĩ tới Cách La Phu thế mà lại không giấu giếm tên của mình.

“Hắn tới đã bao lâu?”

“Ba ngày.” Quản sự vẫn như cũ cười tủm tỉm nói, hoàn toàn không cảm thấy Mạc Vân Quả hỏi nhiều như vậy có cái gì kỳ quái.

“À.” Mạc Vân Quả gật gù, đứng lên chuẩn bị rời đi.

“Hắn rất tốt.” Trước khi rời đi, Mạc Vân Quả nói như thế.

Quản sự cười mỉa mắt, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Chờ đến khi Mạc Vân Quả rời khỏi, quản sự đơn độc đem Cách La Phu gọi vào, cùng anh ta nói chuyện một hồi, ngay lúc đó địa vị của anh ta ở nơi này cũng được nâng lên.

Người ở khu giao dịch ngầm làm việc vô cùng hiệu suất, gần như lúc Mạc Vân Quả mới vừa về đến nhà, cô đã nghe được tin khu giao dịch ngầm muốn đấu giá một ít đan dược.

Về tác dụng của đan dược, bên kia cũng nói rất mơ hồ, nhưng không thể nghi ngờ thông tin này trên tinh tế như một quả bom thả xuống mặt hồ yên tĩnh.

Trong lúc nhất thời, tin tức khu giao dịch ngầm muốn bán đấu giá một ít cái gọi là “Đan dược” lan truyền nhanh chóng, tất cả đều phát triển theo hướng tốt đẹp.

“Oa! Hiệu suất của khu giao dịch ng ầm thật cao!”

“Đúng vậy, đúng vậy, nếu là Tổ Dân Phố của chúng tôi cũng có hiệu suất cao như thế thì tốt r ồi.”

“Phốc, Tổ Dân Phố cái quỷ gì?!”

“ㄋ (ㄨ ㄣ ㄣ) ㄥ dù sao cũng là làm buôn bán, đương nhiên hiệu suất cao.”

“Cũng không biết này đồng đan được đó sẽ bán được bai nhiêu điểm tích lũy, hắc hắc!”

“Tiểu Quả Quả, người lấy đan được này ra không sợ sẽ phá hư cân bằng của thế giới này sao?”

“Đúng vậy, cái gì nhỉ, à 《 pháp tắc vũ trụ 》 không phải có quy định sao? Người từ ngoài đến không thể thay đổi tiến trình lịch sử vốn có của thế giới.”

“Đúng vậy, ở trệ tinh tể này chắc hẳn không có đ ồ gọi là đan được!”

Mạc Vân Quả đương nhiên biết mấy thứ này, trí nhớ của cô rất tốt, chưa bao giờ sẽ xem nhẹ mấy thứ này, nhưng mà.....

Mạc Vân Quả hơi hơi cau môi, ở phòng phát sóng trực tiếp nói: “Các người cho rằng này lịch sử thời đại tinh tể phát triển như thế nào?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 810

Edit: Linhlady

“Hả? Có ý gì?”

“Tiểu Quả Quả ý hẳn là, trước kia tinh tế khẳng định cũng có đan dược linh tinh.”

“Tiến trình văn minh thì sao, luôn luôn sẽ đề sót một ít đồ vật, cái này không phải rất bình thường sao? ㄟ (͡ ▽ ͡) ㄟ”

“Đúng vậy tiểu Quả Quả dù sao cũng là người từ ngoài đến, nếu là người bản địa phát hiện di tích trước kia còn có thể hiểu được, nhưng tiểu Quả Quả mạnh mẽ nói, khẳng định có thiên đạo.”

“ㄟ (͡ ▽ ͡) ㄟ ta nhìn bầu trời cũng không có thời gian để quản cái này?”

“Đột nhiên cảm thấy lầu trên nói có đạo lý 2333333333”

Mạc Vân Quả khẽ cười một tiếng, tựa như đối với những lời người trong phòng phát sóng trực tiếp nói rất hài hước.

“Vị diện cao đẳng, không có Thiên Đạo.” Mạc Vân Quả nhẹ nhàng băng quơ tung ra một quả bom nặng ký, trực tiếp nổ ngốc đám người trong phòng phát sóng trực tiếp.

“Hả? Hả? Gả? Không có Thiên Đạo?!”

“(hoảng sợ) sao có thể? Vậy thế giới lần cách nào duy trì vận chuyển?”

“Đột nhiên cảm thấy tiểu Quả Quả cười lên thật là khủng khiếp, hu hu hu.....”

“Tiểu Quả Quả người làm sao mà biết được nha? Tò mò!”

“Đúng vậy đúng vậy! Người như thế nào biết không có Thiên Đạo?”

Mạc Vân Quả ánh mắt lóe lóe, cuối cùng vẫn nói: “Ta không có nói cho các người sao? Ta khôi phục một bộ phận ký ức.”

“ $\Sigma(\odot \nabla \odot$ “a không có a!”

“Oa oa oa! Tiểu Quả Quả người khôi phục ký ức? Chẳng lẽ ta cảm thấy lần này người không giống trước.”

“Đúng vậy đúng vậy! So với lúc trước, ta cảm giác tiểu Quả Quả người thật là càng ngày càng khí phách!”

“Hơn nữa không phải cái loại khí phách lộ ra ngoài, mà là khí phách phát từ trong ra ngoài, thật giống như tất cả mọi chuyện đều bị người nắm trong lòng bàn tay.”

“Tuyệt vời! Ta phải vì tiểu Quả Quả điên cuồng đánh call!!! $(\overline{*} 3)(\overline{\epsilon} *)$ ”

Mạc Vân Quả ngồi ở trên giường, đối với phòng phát sóng trực tiếp thay nhau thảo luận, cô nghĩ nghĩ nói: “Vị diện cao đẳng khác với vị diện trung cấp.”

“Bắt đầu từ vị diện này, ta muốn phát sóng trực tiếp không chỉ là nhiệm vụ bản Vị Diện, còn có một ít thứ thú vị~”

Mạc Vân Quả bán một cái cái nút, lại không có ý định làm rõ.

“Tiểu Quả Quả, cọ cọ, tới tới tới, nói cho chúng ta biết, vì sao người lại nói vị diện cao đẳng không có Thiên Đạo? (tò mò trung)”

“Đúng vậy đúng vậy! Ta hiện tại vô cùng tò mò vấn đề này! (cọ cọ tiểu Quả Quả $(\overline{*} \nabla)((\cong \smile \leq *))$ ”

“Tiểu Quả Quả nha, chẳng lẽ không phải mỗi một vị diện đều là Thiên Đạo vận hành sao? (nghi hoặc)”

“Hơn nữa, mỗi một cái thế giới ra đời đều có ý nghĩa Thiên Đạo ra đời, Thiên Đạo không tồn tại, cũng đồng nghĩa thế giới đó sẽ không tồn tại sao? Vì sao tiểu Quả Quả lại sẽ nói vị diện cao đẳng không có Thiên Đạo?”

“A a a a! Càng nói càng tò mò!”

“Cậu tiểu Quả Quả giải đáp a quảng ngã! Nhìn mắt to đáng thương vô cùng của ta nè (chớp a chớp)”

Mạc Vân Quả không nói gì, chỉ nhìn phòng phát sóng trực tiếp, một đôi mắt thanh triệt thấy đáy con cứ như vậy thẳng lẳng nhìn người, chẳng sợ trong lòng không có quỷ người cũng sẽ cảm thấy khiếp đến hoảng.

Càng đừng nói người trong lòng có quỷ, cũng may, đại bộ phận người trong phòng phát sóng trực tiếp đối với Mạc Vân Quả đều thật tình, ngoại trừ một bộ phận nhỏ.....

Lúc này, ở trong vũ trụ ở vị trí trung tâm trên một tinh cầu, trong một căn phòng trống vắng cùng loại với phòng hội nghị có hai người, trong đó một người đàn ông tóc bạc hoảng sợ nhìn về phía người đàn ông tóc xanh vẻ mặt bất thiện bên cạnh.

“Cô ấy phát hiện chúng ta!”

Người đàn ông tóc xanh nhìn Mạc Vân Quả trong phòng phát sóng trực tiếp, một đôi mắt màu xanh lục thâm trầm đáng sợ.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 811

Edit: Linhlady

Ở trên ám vọng, lưu truyền một tin tức.

Ở khu giao dịch ngầm một tuần sau đấu giá một loại đan dược, theo truyền thuyết đan dược này có thể giúp bản thân tăng đến cực hạn, có một loại thậm chí có thể cứu sống người.

Bất kể mấy tin tức này là thật hay giả, đại đa số bộ phận người ở đây đều ôm tâm thái đi xem thử.

Trong lúc nhất thời, trên tinh cầu tên “Nguyệt tinh” tức khắc tới tới lui lui rất nhiều người, nơi này so ngày xưa có vẻ càng thêm hỗn loạn, nhưng càng có cơ hội giàu có.

Sau khi khu giao dịch ngầm tung ra tin tức đó, không ít người có thân phận đồng loạt lên chứng thực, nhưng người bên kia sao có thể dễ dàng nhả ra, chỉ là nói cho những người đó, tới ngày bán đấu giá sẽ biết.

Vì thế mọi người càng thêm tò mò, lời truyền ra cũng càng thêm ly kỳ, cũng hấp dẫn càng nhiều người.

Cùng lúc đó, Cách La Phu được quản sự cấp đề bạt tới vị trí chuyên môn phụ trách tiếp đãi Mạc Vân Quả, cho nên chỉ cần Mạc Vân Quả không đi, Cách La Phu sẽ rất nhàn.

Nhưng Cách La Phu hiển nhiên không phải một kẻ có thể chịu được nhàn rồi, anh ta thấy khu giao dịch không có việc làm, thì tới nơi khác tìm việc.

Ở đây vô cùng hỗn loạn, thật đúng là cho cơ hội cho anh ta kinh doanh, anh ta hành động rất nhanh, ngắn ngủi mấy ngày đã kiếm lời bằng một cái quán.

Mạc Vân Quả vẫn luôn chú ý tới Cách La Phu, cũng không biết vì nguyên nhân gì, sau khi Cách La Phu tác khởi bọn họ thù biểu hiện rất bình thường.

Buổi tối cũng ngoan ngoãn ở trong phòng ngủ, không đi ra ngoài đánh nhau.

Phải biết rằng, ở trên tinh cầu này, cũng tồn tại một khu đấu trường.

Mạc Vân Quả không còn gặp được Cách La Phu mắt đỏ, thật giống như một đêm kia chủ là ảo giác của cô mà thôi.

Nhưng Mạc Vân Quả biết, chuyện kia thật sự đã xảy ra.

Cứ như vậy, thời gian nháo lên rồi biến mất, đảo mắt đã đến ngày bán đấu giá.

Khi Mạc Vân Quả đi tới đó, đã bị Cách La Phu liếc mắt một cái rồi nhận ra, sau đó mang cô tới căn phòng có vị trí tốt đã chuẩn bị sẵn.

Sau đó Cách La Phu cũng không rời đi, cứ đứng ở một bên, chờ Mạc Vân Quả phân phó.

Khu giao dịch ngầm có rất nhiều loại người, người nhiều cho nên các loại thanh âm đều có, cực kỳ hỗn loạn.

Thẳng đến khi hội đấu giá bắt đầu, âm thanh hỗn loạn mới lắng xuống.

Mạc Vân Quả trước sau đều không nói chuyện, cô cứ như vậy lẳng lặng nhìn hội đấu giá, giống như rất để bụng chuyện này.

Hội đấu giá ngay ngắn trật tự tiến hành, nhưng so với hoạt động của căn phòng khác, phòng của Mạc Vân Quả quá mức an tĩnh.

Có vài người thông minh thậm chí có thể đoán được căn phòng chính giữa kia đích thị là chủ nhân của đan dược này.

Nhưng đoán được thì đoán được, mọi người thật ra không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì ai cũng không biết mấy thứ kia rốt cuộc là thật hay giả.

Nếu là thật, bọn họ nếu đắc tội vị chủ nhân này cũng không phải là chuyện tốt gì.

Nếu là giả, khu giao dịch ngầm này cũng không phải dễ lừa gạt ngư vậy.....

Trong phòng một mảnh an tĩnh, Mạc Vân Quả thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở của Cách La Phu.

Con người cô lóe lóe, tiếng hít thở kia càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.....

“Phụt ~”

Một cây đao lướt qua tóc cô, thẳng tắp cắm ở trên bàn.

Theo sau, tiếng công kích sắc bén hướng tới Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả xoay tay lại chặn công kích của Cách La Phu, không cần tổn nhiều sức lực liền chế phục anh ta.

Hiện giờ Mạc Vân Quả nhưng không thể so với trước kia, trải qua huấn luyện lúc trước, bây giờ cô đã rất cường đại.

Mạc Vân Quả nhìn về phía Cách La Phu, lúc này mới phát hiện đôi mắt anh ta không biết khi nào đã biến thành đỏ như máu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 812

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhướn mày, khuôn mặt bị áo gió lớn che khuất hiện lên một nụ cười.

“Cách La Phu?” Thanh âm thanh lãnh ở trong phòng vang lên, thành công làm đờng tử của Cách La Phu co rụt lại.

Cách La Phu bị Mạc Vân Quả chế trụ sau đó cũng không giận, anh ta cứ như vậy nhìn Mạc Vân Quả, giống như muốn xuyên qua lớp áo gió kia, xuyên qua lớp dịch dung nhìn khuôn mặt chân chính của Mạc Vân Quả.

“Mạc Vân Quả.”

Cách La Phu thấp giọng nói, ngược lại với nặng nề ngày thường, giọng nói của anh ta mang theo một tia lười biếng cùng lưu luyến.

“Lần cách nào nhận ra tôi?” Mạc Vân Quả hỏi.

Cách La Phu hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra một tia mê say.

“Cô.. hương vị.....” Anh ta liếm liếm miệng mình, “Thật ngọt.”

Mạc Vân Quả:.....

“A a a a! Cái tên Cách La Phu đang đùa giỡn tiểu Quả Quả nhà ta sao?”

“Khẳng định đang đùa giỡn!”

“Oa! Tên khốn kiếp! ㄟ(͡° ͜ʖ ͡°)ㄏ ”

“Lợi hại! Không nghĩ tới Cách La Phu nhà người lại là một kẻ như vậy. ㄟ(͡° ͜ʖ ͡°)ㄏ ”

“Đầu năm nay, nam nhân muội tao quá nhiều.”

“Không không không, Cách La Phu mặt đen sẽ không đùa giỡn tiểu Quả Quả nhà ta đâu, hắc chỉ để ý tí thôi! Hiện tại là Cách La Phu mặt đỏ, cũng không biết người này thích cái gì.”

“Vấn đề này còn cần hỏi sao? Đương nhiên là thích tiểu Quả Quả nhà ta! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)ㄟ ”

“Ta tin (mặt nghiêm túc)”

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả buông Cách La Phu ra, chỉ chỉ ghế dựa đối diện, ý bảo anh ta ngồi xuống.

Cách La Phu cũng không khách khí, tùy tiện ngồi xuống.

Một tay anh ta chống cằm, đôi mắt đỏ như máu cứ như vậy gắt gao nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả.

“Buổi tối hôm đó, quả nhiên là cô.”

Mạc Vân Quả xóa lớp dịch dung trên mặt, lộ ra khuôn mặt thật của mình, nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh ta nói: “Khi nào phát hiện?”

“Ừm.....” Cách La Phu nhăn mày, tự hỏi một hồi nói, “Tôi nói tôi là cố ý khiến cho cô chú ý cô tin không?”

“Tin.”

Cách La Phu sững sốt, theo sau đó là thoải mái cười to.

“Lừa cô thôi, sao tôi có thể cố ý khiến cô chú ý được chứ, tôi lại không ngốc.” Cách La Phu xua xua tay, một bộ “Tôi thật sự không ngốc”.

“Ngày đó ở trong sân chiến đấu, tôi luôn cảm thấy có người nhìn chăm chăm mình.” Hai tay Cách La Phu chống đỡ thân thể của mình đứng lên tới gần Mạc Vân Quả, “Cái loại cảm giác này, cùng cảm giác khi cô nhìn chăm chăm tôi giống hệt nhau.”

Mạc Vân Quả bất động thanh sắc sau này ngưỡng ngưỡng, khen nói:
“Cảm giác không t ồi.”

“Đương nhiên, giác quan thứ sáu của tôi vô cùng chuẩn.” Cách La Phu
một lần nữa ng ồi trở lại ghế.

Mạc Vân Quả không tỏ ý kiến, Cách La Phu gõ gõ cái bàn, không chút
để ý nói: “Giác quan thứ sáu của tôi nói cho tôi, cô thật sự có thể giúp tôi
thực hiện được ước mơ.”

“Ước mơ của anh?” Mạc Vân Quả nhàn nhạt nói, “Chẳng lẽ không phải
là ước mơ của anh ta sao?”

Cách La Phu ngẩn ra, theo sau đem tay đặt ở sau đầu mình, nhàn nhạt
nói: “Ước mơ của hấn không phải là ước mơ của hấn sao?”

“Phải không?” Mạc Vân Quả nhìn về phía Cách La Phu, đôi mắt thanh
triệt thấy đáy làm Cách La Phu cảm thấy ở trước mặt cô bản thân không có
chút bào để che giấu.

“Đương nhiên.....” Cách La Phu dừng một chút, “Không phải!”

“Vậy ước mơ của anh là cái gì?” Mạc Vân Quả rất có hứng thú hỏi.

Lúc này, Cách La Phu cũng không trả lời Mạc Vân Quả, anh ta chỉ nhìn
thoáng qua mọi người đang điên cuồng bán đấu giá, khóe miệng nhếch lên
một nụ cười châm chọc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 813

Edit: Linhlady

"Tên nhóc kia là một cô nhi, khi còn nhỏ hắn thể hiện đủ loại thiên phú kinh doanh, đồng người khác bán không được hắn đều có thể bán, đồng người khác không lấy được hắn cũng có thể dùng thực lực để lấy, tất cả mọi người khen hắn về sau khẳng định sẽ là một đại phú ông, hắn cũng vẫn luôn cho rằng sẽ như vậy."

"Thắng đến một lần, hắn mang một món đồ chơi trẻ em bán cho một đứa bé con nhà gia thế, lúc ấy hắn cũng không biết món đồ chơi kia thật ra là món đồ chơi bị đào thải do có vấn đề, đứa bé kia khi chơi bị thương, vào bệnh viện."

"Người nhà của đứa bé kia đương nhiên muốn tìm hắn tính sổ, chỉ là, người bạn duy nhất của hắn bởi vì quá mức ngoan ngoãn nên bị người vị gia chủ kia theo dõi, tên đàn ông kia là một kẻ biến thái."

"Bạn tốt của hắn thay hắn chịu tội, bị vị nam chủ kia dùng mọi cách tra tấn đến chết, khi hắn tìm được thi thể của bạn, dấu vết trên người bạn hắn là hắn phát cuồng."

"Bắt đầu từ ngày hôm ấy, tôi liền xuất hiện, thay thế người bạn kia bảo vệ hắn."

Giọng nói của Cách La Phu nhân nhạt, nhưng Mạc Vân Quả biết, tất cả những chuyện kia tạo thành vết thương không thể lành trong lòng anh ta.

"Sau đó, hắn nỗ lực kiếm tiền, kiếm lời rất nhiều rất nhiều tiền, hắn trước mặt người khác càng ngày càng có tiếng nói, người xưa có câu gì nhỉ? Bát diện linh lung*?"

*八面玲珑 (Bāmiànlínglóng) – Bát Diện Linh Lung · Ý nghĩa: Hiện dùng để hình dung người linh hoạt miễn tiện, đối nhân xử thế linh hoạt, đối với ai cũng khéo léo.

Nhưng khi không có người, hắn càng ngày càng trăn mặc, hắn biết tồn tại của tôi, có đôi khi hắn cũng sẽ cùng tôi nói chuyện, nhưng tôi chưa từng trả lời hắn.

Tuy rằng tôi biết hắn không buông bỏ được chuyện năm đó, nhưng tôi cũng không nghĩ tới, vậy mà sau khi lớn lên hắn lại đi báo thù.

Khi tôi nhìn thấy hắn dùng các thức tạ nhãn giết hại cả nhà kia, tôi mới hiểu được, đối với chuyện năm đó đã tạo thành một tổn thương sâu sắc, không có cách nào bù đắp hay chữa lành được.

Sau đó, hắn liền bị phán tới tình cầu tội ác, ở nơi đó gặp Phạm Đặc, cuối sau đó thì gặp cô.”

Cách La Phu nhún nhún vai, trên mặt là vẻ nhẹ nhàng xưa nay chưa từng có, nhưng đôi mắt đỏ như máu kia dường như có ánh nước hiện lên.

“Từ khi tôi có ký ức tới hiện tại, tôi đã có một loại trực giác, cô sẽ là cứu rỗi của hắn.”

Cách La Phu cực kỳ nghiêm túc, toàn bộ thân thể của anh ta dựa lên bàn, ngón tay hơi co lại.

Mạc Vân Quả nghe nói đến đây, nhàn nhạt lắc đầu.

“Tôi không phải là cứu rỗi của anh ta, bất kể kẻ nào cũng không phải cứu rỗi của anh ta.”

Trong mắt Cách La Phu xẹt qua một tia giãy giụa, anh ta gắt gao nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả, nhấp chặt môi.

“Chỉ có chính anh, mới có thể là người cứu rỗi, Cách La Phu.”

Cách La Phu sửng sốt, như là hiểu rõ cái gì đó, toàn bộ thân thể anh ta ngã ngửa về phía sau, trên mặt xẹt qua một tia cười hì hì.

“Khi nào phát hiện?” Anh ta nói như vậy.

Mạc Vân Quả đôi mắt lóe lóe, học ra hai chữ, “Hiện tại.”

“Ách ~ thật thông minh.” Cách La Phu nói một câu.

Mạc Vân Quả cong khoe miệng, không phản bác lại lời của Cách La Phu.

Nhưng mà lúc này phòng phát sóng trực tiếp lại bởi vì cuộc đối thoại của hai người mà lâm vào trạng thái hoàn toàn mộng bức.

Mạc Vân Quả nhìn nhìn phòng phát sóng trực tiếp, sau đó giải thích cho mọi người: “Ta ngay từ đầu cho rằng Cách La Phu có hai nhân cách, thật ra không phải, hắn vẫn luôn là hắn.”

“Vừa rồi hắn kể câu chuyện xưa kia là sự thật, điểm bất đồng đó là, hắn cũng không xuất hiện tình huống nhân cách phân liệt, đôi mắt biến hóa hắn là do năng lực đặc biệt của hắn, vừa rồi ta chỉ thử hắn một chút, hắn thừa nhận.”

Đúng vậy, Cách La Phu trước sau đều chỉ là Cách La Phu, không có gì là nhân cách phân liệt, không có gì gọi là hai nhân cách, anh ta vẫn luôn là anh. ta, từ đầu đến cuối đều chỉ là anh.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 814

Edit: Linhlady

Bất kể ngày thường anh ta nặng nề, hay năng động khi buôn bán, hay là cảm xúc bạo lực máu me ở trên đấu trường, trước sau như một, anh ta vẫn là anh ta.

Sự việc năm đó đúng thật đã tạo ảnh hưởng tới anh ta, nó làm tính cách anh ta trở nên quỷ quyết khó lường, nhưng chưa từng xảy ra việc có thêm một anh ta khác nữa.

Lúc này Cách La Phu có lẽ là bởi vì bại lộ, cho nên có vẻ đặc biệt nhẹ nhàng.

Toàn bộ thân thể anh ta dựa cào trên ghế, cả người cũng rơi vào trạng thái thả lỏng.

Đôi mắt đỏ như máu không biết từ khi nào đã chuyển thành màu đen, anh ta nhìn Mạc Vân Quả, khóe miệng gợi lên một nụ cười khế.

“Những đan dược kia là do cô làm?”

Mạc Vân Quả nhàn nhạt gật đầu, thuận miệng hỏi: “Anh muốn?”

Thân thể Cách La Phu nghiêng về phía trước, lấy một loại ngữ khí dụ hoặc nói: “Chúng ta làm một ít giao dịch thì thế nào?”

Mạc Vân Quả nhướng mày nhìn về phía anh ta, giống như tò mò hỏi: “Cái gì?”

“Cô mang những đan dược độc nhất vô nhị đó cho tôi, tôi giúp cô bán đi, sau khi có điểm tích lũy, cô tám tôi hai được không?”

Mạc Vân Quả không trả lời câu hỏi của Cách La Phu ngay, cô nhìn Cách La Phu, cứ để anh ta thể hiện một chút cũng không thêm để ý, nhưng Mạc

Vân Quả vẫn nhận ra một tua khăn trương của anh ta.

Cách La Phu đương nhiên sẽ khăn trương, anh ta có một loại dự cảm, chỉ cần thuyết phục được Mạc Vân Quả, như vậy về sau con đường anh ta đi sẽ rộng mở thênh thang.

Còn có ước mơ của anh ta, như vậy tính ra, cũng không phải xa xôi không thể với tới như vậy.

“Được.”

Qua thật lâu, Mạc Vân Quả mới mở miệng đồng ý.

Trong mắt Cách La Phu xẹt qua một tia kinh hỷ, nhưng bên ngoài vẫn bày ra vẻ trấn định như cũ.

Chỉ là khóe miệng đang hơi cong, còn tun run kia bán đứng tâm tình của anh ta.

“Như vậy, mọi lời đã định.”

Sau khi nói chuyện với Cách La Phu một tiếng này, màn bán đấu giá điên cuồng bên ngoài cũng hạ xuống.

Những đơn dược đó, tổng cộng Mạc Vân Quả bán đấu giá ra ba trăm triệu điểm tích lũy, ngoại trừ phần chia cho khu giao dịch ngầm, Mạc Vân Quả cũng có thể thu được hai trăm triệu 8000 vạn.

Chuyện sau đó thì đơn giản, Mạc Vân Quả đem một ít đơn dược cho Cách La Phu, ngoại trừ những thứ đã đưa cho khu giao dịch ngầm, còn cho thêm những thứ khác.

Sau đó tự cô mua một cái chứng minh thân phận, rồi rời khỏi tinh cầu này.

Sau khi Mạc Vân Quả rời đi một ngày, Cách La Phu cũng không tới tạm biệt cô.

Hiện tại mỗi ngày Cách La Phu đều rất bận, anh ta không chỉ muốn bán những viên đan dược đó ra, còn phải bảo vệ những viên đan dược đó, việc này với Cách La Phu quả thật rất khó khăn.

Nhưng mà Mạc Vân Quả biết, đây là con đường cần thiết anh ta phải đi qua.

Mạc Vân Quả trực tiếp đi tới tinh cầu trung ương, lúc trước đám người Mã Mễ đã nói, bọn họ sẽ ở tinh cầu trung ương tới học viện Liên Bang đọc sách, cũng không biết bọn họ nhập học được chưa.

Sự thật chứng minh, năng lực của đám người Mã Mễ cường đại, bọn họ không chỉ có nhập học, lại còn được đạo sư đức cao vọng trọng trong học viện đặc phê nhập học, có thể nói là mười phần phô trương.

Mạc Vân Quả biết mấy người này an ổn nhập học, sau đó cũng không có ý muốn đi quấy rầy bọn họ.

Bọn họ học ở học viện Liên Bang sẽ nhận được nền giáo dục tốt nhất, nơi này sẽ xuất phát điểm cho mộng tưởng của bọn họ.

Sau đó, Mạc Vân Quả đi tìm Phạm Đặc, so với đám người Mã Mễ, cô vẫn tương đối để ý Phạm Đặc.

Dù sao Phạm Đặc cũng là kẻ ngốc, cũng không biết hẳn có thể lại tùy tiện đi nhặt người về nhà hay không.

Sự thật chứng minh, Mạc Vân Quả lo lắng là có đạo lý.

Khi Mạc Vân Quả tìm được Phạm Đặc, cả người Phạm Đặc rách tung toé, đứng một thân thê thảm.

Ở biên giới tinh thượng, nơi này là chỗ quân đội đóng quân, là nơi trực tiếp đối mặt với đám Trùng tộc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 815

Edit: Linhlady

Nơi Phạm Đặc bước chân vào quân đội nằm ở chỗ này, hắn luôn luôn thành thật, nhóm quân nhân hàng năm đóng quân ở địa phương này, đương nhiên luôn thích lấy tân binh làm niềm vui.

Khi Mạc Vân Quả tìm được Phạm Đặc, hắn mới vừa bị những bưng lính cũ trêu chọc, trên người quần áo bị lột gầy hết, chỉ còn lại một ít miễn cưỡng che khuất bộ vị quan trọng.

Càng quan trọng hơn là, ngoại trừ quang nhào, những người đó cũng không cho hắn giữ lại cái gì.

Lượng cơm của Phạm Đặc rất nhiều, khi đi vào quân đội, hắn cũng không đặc biệt kén chọn gì, hiện giờ điểm tích lũy cũng bị đám người cũ cướp đi, hắn lại ăn đủ no.

Tuy rằng ở trong quân đội, nhưng dịch dinh dưỡng vẫn phải mua bằng điểm tích lũy.

Khi Phạm Đặc nhìn thấy Mạc Vân Quả, biểu hiện của gã cực kỳ kinh ngạc.

Bởi vì ở vùng biên giới này, ngoại trừ quân y, rất ít khi thấy phụ nữ xuất hiện.

Mà ở trên tinh giới này phụ nữ làm quân y cũng đếm trên đầu ngón tay, tất cả đều được bảo vệ rất nghiêm ngặt, cũng không phải loại tân binh mới như Phạm Đặc có thể nhìn thấy.

Mạc Vân Quả nhìn vẻ mặt ngốc lảng của Phạm Đặc, xoa xoa huyết thái dương.

“Đứng lên đi, đi về trước.”

Đãi ngộ trong quân đội cũng không kém, út nhất Phạm Đặc không phải cùng người khác ở chung kí túc xá, dù sao cũng là một tinh cầ to như vậy, chỉ có đám người quân nhân bọn họ, có thể nói là rộng mệnh mông.

Quân đội cho mỗi người đều căn phòng ở, tuy rằng không lớn, nhưng bên trong các đồ đạc cơ bản đều có, nhìn chung không có gì để bắt bẻ.

Phạm Đặc mang Mạc Vân Quả về phòng hắn, một đường đi này, không ít người đều nhìn hắn chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng không có ai tiến lên hỏi cô gái đi phía sau hắn là như thế nào.

Cái này làm cho Phạm Đặc cảm thấy khó hiểu, dù khó hiểu nhưng hắn lại thấy Mạc Vân Quả rất lợi hại.

Còn việc lợi hại tới mức nào, Phạm Đặc tỏ vẻ hắn cũng nói không rõ được, dù sao chính là lợi hại là được rồi.

Mạc Vân Quả đóng cửa lại, lúc sau từ động phủ lấy ra một ít đồ ăn đặt ở trên bàn.

“Ăn đi.”

Phạm Đặc vừa thấy là đồ ăn, đôi mắt lập tức phát sáng.

Hắn cũng không bận tâm cái gì, hắn cần lấy đồ ăn, há mồm cắn, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Mạc Vân Quả một cái, trong mắt tràn đầy cảm kích.

“Oa! Dáng vẻ đại ngốc ăn thật hào phóng ~”

“Cái này gọi là không câu nệ tiểu tiết, hiểu không? (ngạo kìêu)”

“Chắc chắn, chẳng lẽ có mình ta để ý tay của hắn ta còn dơ hay sao?”

“Khụ khụ, dù sao hắn không cảm thấy dơ thì tốt rồi.”

“Ha ha ha! Có câu nói nói như thế nào nhỉ? Không sạch sẽ, ăn không bệnh!”

“Lời của l ầu trên thật không có gì để bắt bẻ!”

“Ta cũng cảm thấy như vậy 233333333”

“Ây za, Phạm Đặc đúng là một tên đại ngốc đó!”

“Bị người khác bắt bặt thành như vậy cũng không biết phản kháng, thật khờ.”

“Ta nếu là hấn, có khi ném hết đám đó ra khỏi tinh c ầu.”

“Chắc, l ầu trên thật lợi hại.”

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp không ngừng thảo luận, đối với việc bọn họ xem Phạm Đặc là kẻ ngốc thật sự không có gì để phản đối.

Tùy ý để người khác bắt nạt, như thế không gọi là kẻ ngốc thì là gì?

Mạc Vân Quả nhìn Phạm Đặc ăn được tương đối, thuận miệng hỏi: “Vì sao không phản kháng?”

Phạm Đặc sững sốt, ngay sau đó phản ứng lại.

Hấn lau lau miệng, ngáp ngừng.

“Bọn họ là binh cũ.”

“Cho nên?” Mạc Vân Quả hỏi ngược lại.

Không biết vì sao, đối mặt việc Mạc Vân Quả ép hỏi, Phạm Đặc theo bản năng cảm thấy chột dạ.

Hấn cúi đầu, thấp giọng nói: “Anh là tân binh.”

Mạc Vân Quả:.....

“Cho nên? Cái này cùng việc anh không phản kháng có quan hệ gì sao?”
Mạc Vân Quả còn nói thêm.

Phạm Đặc nhấp môi, thấp giọng nói: “Tân binh đều sẽ bị binh cũ đặc biệt chiêu cố.”

Mạc Vân Quả:.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 816

Edit: Linhlady

Đối với câu trả lời bày của Phạm Đặc, Mạc Vân Quả có chút bất đắc dĩ.

“Anh nghe câu này từ đâu?”

Phạm Đặc ngẩng đầu, chớp chớp mắt, nghĩ nghĩ nói: “Những binh cũ đó nói!”

Mạc Vân Quả:.....

“Vậy anh có từ suy nghĩ nguyên nhân bọn họ nói là gì không?”

Mạc Vân Quả đi bước một dẫn đường cho Phạm Đặc, Phạm Đặc tuy có chút choáng váng, nhưng hắn cũng không phải người thiếu tâm nhãn.

Hắn cũng nhanh chóng hiểu ý Mạc Vân Quả, hắn ánh mắt lóe lóe, môi giật giật.

“Anh..... Anh đã biết.....”

Tay Phạm Đặc lập tức siết chặt, trên tay gân xanh nổi lên cuồn cuộn chứng minh hắn đang sắp bạo phát.

“Anh tới nơi này đã bao lâu?” Mạc Vân Quả gõ gõ cái bàn, thành công làm Phạm Đặc bình tĩnh lại.

“Ừm, một tuần.”

Mạc Vân Quả một tay chống cằm, nhìn về phía Phạm Đặc cả người chật vật.

“Trong vòng một tuần này anh thu hoạch được cái gì?”

Phạm Đặc sững sốt, sau đó cúi đầu, lâm vào trầm mặc.

Hắn suy nghĩ, trong một tuần này hắn đã thu hoạch được cái gì? Nghĩ tới nghĩ lui, hắn giống như cái gì cũng không nghĩ ra được.

Mạc Vân Quả thấy Phạm Đặc đang tự hỏi bản thân, cũng không vội mà nói chuyện, mà đi đánh giá căn phòng này.

Theo cô biết, đồ quân đội cấp cho mỗi phòng rất nhiều, mà hiện tại phòng của Phạm Đặc, ngoại trừ một chiếc giường, hai cái ghế dựa, một cái bàn, ngoài ra không còn thứ gì khác.

Quần áo mà Phạm Đặc tùy ý để trên giường, nhìn qua cũng cũ nát không ra gì.

Điều đáng nói tới đó là, Phạm Đặc cũng có hai bộ quần áo, hiện giờ bộ trên người đã bị lột mất, hiện giờ chỉ còn một bộ nằm trên giường.

Hơn nữa quần áo kia vẫn là quân trang, phía trên có đánh số của hắn, không thể tùy ý lấy đi.

Nếu không phải bởi vì cái này mà nói, chỉ sợ một bộ quần áo Phạm Đặc cũng không có mà mặc.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, Phạm Đặc giống như đã suy nghĩ cẩn thận xong, hắn bỗng nhiên ngừng đầu, thẳng tắp nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả.

“Dạy anh!”

Giọng nói của Phạm Đặc rất lớn, mang theo quyết tâm trước sau như một của hắn.

Mạc Vân Quả hơi hơi cúi đầu, thưởng thức quả táo trên bàn, tùy ý hỏi: “Dạy anh cái gì?”

Phạm Đặc lại trăn mặc, hắn cũng không biết Mạc Vân Quả có thể dạy hắn cái gì, hắn thậm chí không biết hắn vì sao lại nói ra câu nói kia.

Nhưng hắn lại ần ần có một loại trực giác, cô gái trước mặt có thể dạy hắn rất nhiều rất nhiều thứ.....

Cuối cùng, vẫn là Mạc Vân Quả mở lời trước.

“Trước hết anh mặc xong quần áo rồi quay lại đây.”

Phạm Đặc sửng sốt, lúc này mới phát hiện hắn vẫn luôn trong trạng thái trăn trụi.

Mặt hắn oanh một chút liền đỏ, cũng may có làn da đen che dấu.

Chờ khi Phạm Đặc mặc đồ xong, Mạc Vân Quả mới nói thêm: “Tôi không thể dạy cho anh cái gì, tôi chỉ biết nói cho anh, nếu như anh muốn hoàn toàn trừ bỏ đám Trùng tộc kia, thì không thể để một đám người kia ngăn lại được.”

Phạm Đặc sửng sốt, sau đó gấn chậm rãi gãi đầu, giống như hiểu rõ ý của Mạc Vân Quả.

Hắn gắt gao nắm lấy nắm tay, ngực trên dưới phập phồng, cuối cùng vẫn không nói cái gì.

Phạm Đặc nhớ tới người em gái đáng yêu của mình chết thảm dưới miệng Trùng tộc, trong lòng âm thầm hạ một cái quyết định.

Mạc Vân Quả nhìn Phạm Đặc như vậy, biết hắn đã tự có quyết định cho riêng mình.

Lại nói tiếp, quả thật cô không hề làm cái gì, nhiệm vụ lần này rất đặc biệt, mấy người này đều lĩnh vực xuất sắc riêng, cũng có câu chuyện của riêng mình.

Mà việc coi cần là, đó là ở phía sau thúc đẩy nó, đưa bọn họ tới gần hơn với ước mơ mà thôi.....

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 817

Edit: Linhlady

Ngày hôm sau, trong quân đội đã xảy ra một sự kiện không lớn không nhỏ, nhưng chuyện này lại khiêu chiến với quy ền uy của đám binh lính cũ.

Nguyên nhân gây ra là tân binh Phạm Đặc trước mặt mọi người không cho binh cũ mặt mũi, hơn nữa còn muốn đối chiến.

Cái này còn không phải điểm mấu chốt nhất, mấu chốt nhất đó là, sau khi đối chiến, tân binh Phạm Đặc thắng lão binh, hơn nữa trước mặt mọi người tuyên bố sẽ không tùy ý để lão binh bài bố, mục đích bọn họ đến đây là để chiến đấu với đám trùng tộc, không phải để đánh nhau với người trong nhà.

Trong lúc nhất thời, tất cả tân binh đều lấy Phạm Đặc làm tấm gương, bắt đầu khởi xướng khiêu chiến với linh kính cũ.

Cái chuyện không lớn không nhỏ này nhanh chóng nổ ra, còn tới tai các lãnh đạo cao t ầng.

Theo sau cũng không biết cao t ầng nghĩ như thế nào, lại muốn đám tân binh đối kháng với binh cũ, mà lúc này trận đối chiến không phải lấy thân phận cá nhân, mà là lấy đoàn thể, hơn nữa không phải đối kháng lẫn nhau, mà là so xem đoàn đội nào giết được Trùng tộc nhiều hơn.

Tân binh cùng binh cũ phân ra làm hai đội, mỗi đội 50 người, bên nào thắng sẽ có quy ền tuyệt đối.

Cứ như vậy, một trận chiến oanh liệt sắp bắt đầu.

Phạm Đặc có nhân duyên cực tốt, không phải có ứng với câu “Người ngốc có phúc của người ngốc không”, năm mươi người bên đội của Phạm Đặc đều là tinh anh, hơn nữa đều âm thầm lấy Phạm Đặc làm chủ.

Mạc Vân Quả vẫn luôn quan sát tất cả mọi chuyện, nhìn trên người Phạm Đặc đã có khi thế của một tướng quân, trong lòng nhận thức về Phạm Đặc lại tăng lên một phần.

Một tháng sau, tân binh cùng binh cũ bắt đầu đối chiến, trận thi đấu này còn được thượng cấp làm chứng có thể nói cực kỳ uy tín.

Mạc Vân Quả vẫn luôn quan sát đội ngũ hai bên, nhưng hai bên như thế nào, cô không hề có ý nhúng tay vào.

Cứ như vậy, cuộc thi đấu săn giết trùng tộc bắt đầu.

Bên này đám Trùng tộc hung hãn dụ thường, hơn nữa số lượng cũng rất nhiều, chỉ cần hơi vô ý, liền có khả năng sẽ trở thành đồ ăn cho chúng.

Phạm Đặc cũng không phải người hay động não, nhưng người bên cạnh hẳn lại có một người thông minh —— Sở Lợi

Toàn bộ hành trình y đầu bố trí chiến lược, những người khác chỉ cần đuổi kịp tác chiến là được.

Trận đối chiến diễn ra được ba ngày ba đêm, trong mấy ngày này, đám người binh cũ còn muốn xử Phạm Đặc, nhưng đều được hấn mạo hiểm né tránh.

Trong ngày thi đấu cuối cùng, nếu như không có gì thay đổi sẽ kết thúc suôn sẻ.

Nhưng binh cũ bên kia biết chắc chắn sẽ thua, có một cái binh cũ lao tới muốn giết chết Phạm Đặc, lại bị một người khác là Sở Lợi cản lại.

Phạm Đặc nhìn người bạn đồng hành của mình không ngừng đổ máu, trong nháy mắt kia, cảm giác đau xót khi người em gái mất đi lại hiện lên.

Khác biệt với lúc trước em gái mất đi là do địch nhân —— Trùng tộc, mà hiện tại đồng đội chết đi lại là do người một nhà.

Giờ khắc này, Phạm Đặc bừng tỉnh giống như hiểu được cái gì đó, ở ngay lúc này, hắn nghe được giọng nói của Mạc Vân Quả.

“Dẫn hắn trở về”

Phạm Đặc nghe được thanh âm này, cũng không màng cái gì, hắn biết, Mạc Vân Quả nhất định có thể cứu được Sở Lợi, không có bất kì lý do gì, hắn nguyện ý tin tưởng cô.

Những người khác nhìn thấy động tác của Phạm Đặc, muốn khuyên can hắn, nhưng lại bị sát khí trên người hắn dọa lui về sau.

Thẳng đến khi Phạm Đặc biết mất trước mặt bọn họ, bọn họ mới sực tỉnh.

Phạm Đặc ôm Sở Lợi trở về nhà, Mạc Vân Quả đã sớm chờ ở nơi đó.

Sở Lợi chảy rất nhiều máu, về đến đây cũng chỉ còn hơi thở mỏng manh.

Mạc Vân Quả vội vàng cho y uống một viên đan dược mới có thể giữ lại được một mạng của hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 818

Edit: Linhlady

Phạm Đặc ở một bên nhìn vô cùng sốt ruột, khi Mạc Vân Quả tiến hành trị liệu toàn bộ quá trình này, hắn cũng không dám nói chuyện.

Khi hắn nhìn thấy sắc mặt Sở Lợi không còn tái nhợt nữa, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Cảm ơn.”

Phạm Đặc thật tình nói, trong khoảng thời gian này, Phạm Đặc xem y như người bạn đồng hành quan trọng của mình.

Mạc Vân Quả lắc đầu, sau đó nói: “Chúc mừng anh.”

Phạm Đặc sửng sốt, bên tai ửng đỏ, hắn gãi gãi đầu, cười ngây ngô nói: “Cảm ơn.”

“Kế tiếp tính toán như thế nào?” Mạc Vân Quả hỏi.

Phạm Đặc trên mặt hiện ra một tia đứng đắn, hắn nhìn Sở Lợi hôn mê, ngẩng đầu xuống đối diện Mạc Vân Quả.

“Anh chỉ nghĩ mọi người đồng tâm hiệp lực đối phó Trùng tộc.”

“Ừ, khá tốt.” Đương nhiên là khá tốt, đây vốn dĩ là con đường hắn phải đi.

Phạm Đặc lặng yên thở dài nhẹ nhõm một hơi, không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy em gái tiểu Quả khí thế càng ngày càng cường.

Vết thương của Sở Lợi nói nặng không nặng, nói nhẹ không nhẹ, nhưng bất đắc dĩ Mạc Vân Quả có độ vật gian lận, cho nên chỉ cần một ngày, Sở Lợi đã có thể chạy nhảy như thường.

Sở Lợi thông minh cái gì cũng không hỏi, Phạm Đặc cũng không biết nên giải thích như thế nào, đương nhiên cũng không giải thích.

Ngay ngày hôm sau, đám binh cũ phải thực hiện lời hứa của mình, cái gì cũng phải nghe theo tân binh.

Nhưng mà đi đâu khiến mọi người giật mình đó là, Phạm Đặc cũng không có ý thế hiếp người, ngược lại phát biểu một vài diễn thuyết khẳng khái sôi nổi.

Đại ý chính là cùng nhau đối kháng Trùng tộc linh tinh, nhìn Phạm Đặc đứng ở trên đài cao, mọi người ý thức được, kẻ thù chân chính của bọn họ không phải người một nhà, mà là đám trùng tộc đáng hận kia.

Trong lúc nhất thời, quân tâm cùng hướng, có thể nói là phi thường tuyệt vời.

Mạc Vân Quả rất ít xuất hiện ở trước mặt Phạm Đặc, ở trong mắt Mạc Vân Quả, bên người Phạm Đặc đã có một người bày mưu ủ kế là Sở Lợi, như vậy mọi trở ngại của Phạm Đặc sẽ có cách giải quyết.

Hơn nữa Phạm Đặc tuy rằng có điểm ngốc, nhưng lại là người biết tiếp thu ý kiến, cũng biết suy nghĩ, cô cũng không còn gì lo lắng.

Cùng lúc đó, Mạc Vân Quả còn biết đám người Mã Mễ học tập rất thuận lợi.

Trong đó còn có một ít việc không hay ho, đó là có người cười nhạo Mã Mễ lớn lên quá xấu, không ngờ một tháng sau khi cô nàng quay lại, dáng vẻ đã thay đổi hoàn toàn, là một đại mỹ nhân tuyệt sắc.

Mạc Vân Quả biết, cô nàng hẳn đã dùng thuốc của mình.

Mạc Vân Quả còn nghe được, Dorothy là người cường hãn, ở Liên Bang học viện có thể nói là đánh biến vô địch thủ, nhưng giống như bị một người thật ** cuốn lấy.

Mà Nhĩ Tư cũng học tập hệ chế tạo cơ giáp, còn trở thành đệ tử của đại sư chế tạo cơ giáp, ngắn ngủn mấy tháng, y đã tự tạo cho mình một cái cơ giáp, tuy rằng chỉ là cơ giáp cấp A, nhưng cũng ném rất nhiều người phía sau.

Tất cả mọi chuyện đều tiến hành theo tuần tự, mà năm người này cũng lấy tốc độ người thường không thể địch nổi đu nhanh trên con đường của mình.

Mạc Vân Quả biết, nhiệm vụ của cô sẽ hoàn thành, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, vừa lúc là thời điểm tốt nhất.

Sau khi rời khỏi biên giới tinh cầu, Mạc Vân Quả vẫn giao cho Phạm Đặc một ít đồ vật, coi như dùng trong một số thời điểm cần thiết..

Phạm Đặc cũng không hỏi Mạc Vân Quả đi nơi nào, hắn chỉ là nhìn cô, trịnh trọng hứa hẹn hắn nhất định sẽ đem Trùng tộc đuổi ra khỏi Liên Bang.

Mạc Vân Quả chỉ mỉm cười gật đầu, cô biết, Phạm Đặc nhất định có thể thực hiện nguyện vọng của chính mình.

Sau đó, Mạc Vân Quả liền rời khỏi biên giới, bắt đầu rồi nhiệm vụ ở ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 819

Edit: Linhlady

Vị diện cao đẳng sở dĩ gọi là vị diện cao đẳng, không chỉ là bởi vì chúng nó phát triển phát triển nhanh chóng hơn vị diện trung đẳng, còn bởi vì vị diện cao đẳng có một hệ thống đặc thù.

Mỗi cái vị diện ra đời thừa sơ khai đầu có Thiên Đạo sinh ra, vị diện trung cấp thấp thực chất Thiên Đạo cũng không có linh trí, nó chỉ duy trì vận hành cơ bản của thế giới, đây cũng là nguyên nhân lưu hành “Xuyên qua”.

Thiên Đạo cho dù thấy có người ngoài tới, cũng không có cách nào đuổi đi.

Thiên Đạo ở vị diện trung cấp càng giống như một cái hệ thống không khan, chỉ biết vận hành dựa theo nguyên lý cơ bản của nó.

Mà Thiên Đạo ở vị diện cao đẳng lại không phải như vậy, chúng nó có ý thức của mình, thậm chí có chút hình thái.

Chúng nó duy trì toàn bộ quy tắc thế giới, có đôi khi nếu tâm tình không tốt, có thể chế tạo một vài rắc rối cho thế giới.

Người bị Thiên Đạo lựa chọn người đó là người giải quyết phiên toái, cũng chính là người mà mọi người thường nói “Thiên quyền giả”.

Nhưng trên thực tế, tất cả mọi chuyện này đều do Thiên Đạo dở trò quỷ, ai bảo chúng nó luôn cảm thấy quá nhàm chán?

Nhưng mà hiện giờ vị diện cao đẳng lại không có Thiên Đạo, hoặc nói, không phải không có, mà là bởi vì chúng nó bị giam cầm.

Mà người giam cầm chúng nó..... A.....

Mạc Vân Quả lúc này đứng ở một tình c ầu hoang vu, rõ ràng một chút gió đầu không có, nhưng vạt áo của cô lại không gió mà bay.

“Tiểu Quả Quả, người tới nơi này làm cái gì nha?”

“Đúng vậy đúng vậy, tiểu Quả Quả người không đi xem đám người Mã Mễ sao?”

“Nơi này hoang tàn vắng vẻ, có cái gì đẹp?”

“ (ʘ ▽ ʘ) ʘ tiểu Quả Quả chẳng lẽ người muốn lười biếng?”

“Phốc, muốn lười biếng nói cũng đến tìm một nơi non xanh nước biếc mà đi?”

“Thế nhưng mà, tiểu Quả Quả nhà ta sẽ là người hưởng thụ ư!”

Mạc Vân Quả nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp bình luận, nhấp nhấp môi.

“Tới nơi này tìm Thiên Đạo.” Cô ở phòng phát sóng trực tiếp nói, khơi dậy một t ăng t ăng gợn sóng.

“Di? Tiểu Quả Quả người không phải nói thế giới này không có Thiên Đạo sao?”

“Đúng vậy, tới nơi này tìm Thiên Đạo gì?”

“Không hiểu!”

“Tiểu Quả Quả, hu hu hu..... C ầu giải thích một chút a quăng ngã!”

“Đúng vậy đúng vậy, xem xem người ta đáng yêu như vậy, xin hãy giải thích một lời rõ ràng đi mà, quăng ngã!”

Mạc Vân Quả:.....

Ở trên một tinh cầu khác, vẫn ồn ào căn phòng họp kia, người đàn ông tóc bạc hoảng sợ nhìn về phía người đàn ông tóc xanh, ngón tay chỉ vào phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả, thanh âm run rẩy.

“Cô ta..... Cô ta đã biết.....”

Lục Huy nhíu mày, tốc độ Mạc Vân Quả trưởng thành đã ra ngoài sự tưởng tượng của hắn, hơn nữa.....

Hắn cắn cắn môi, trong mắt xẹt qua một tia âm trầm.

So với Lục Huy bình tĩnh, Nguyệt Bạc rõ ràng càng hoảng loạn.

“Chúng ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ?”

Lục Huy liếc Nguyệt Bạc một cái, trong mắt không chứa một tia cảm xúc.

“Còn có thể làm sao bây giờ?”

Hắn cũng không nghĩ tới đám Thiên Đạo đáng chết lại thông minh như vậy, ở khi kế hoạch sắp thành công lại bị chúng nó phát hiện, đành liên hợp lại dùng lực lượng cuối cùng cấm chúng nó vào vị diện cao đẳng.

Nếu không phải bởi vì như vậy, bọn họ sao có thể làm ra hệ thống phát sóng trực tiếp tới đây, nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, thế mà lại bị tên gia hỏa Hiên Viên Tu kia chui qua chỗ trống, đem hệ thống phát sóng trực tiếp cho Mạc Vân Quả.

Hơn nữa mấu chốt nhất đó là, tốc độ Mạc Vân Quả trưởng thành ra ngoài tưởng tượng của hắn, ngấm lại những người hắn tuyển, đáng chết lớn nhất là đang còn làm nhiệm vụ ở vị diện trung đẳng.

Mẹ.! Thật vô dụng!

Lục Huy thầm mắng một tiếng, nếu để Mạc Vân Quả đem thiên đạo ở vị diện cao đẳng phục hồi như cũ mà nói.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 820

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nhìn về phía phòng phát sóng trực tiếp, trong mắt không chứa một tia cảm xúc, mọi người ngẩn ra, lại bị Mạc Vân Quả làm kinh sợ.

Bọn họ chớp chớp mắt, nhìn kỹ đi, lại chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt thanh triệt thuần tịnh của Mạc Vân Quả.

Hình ảnh vừa rồi, giống như chỉ là ảo giác của bọn họ mà thôi.

“Cũng không biết thế giới này tên gia hỏa Thiên Đạo có đáng vẻ gì nữa.”

Mạc Vân Quả giống như đang lẩm bẩm lầu bầy, lại giống như đang nói cho người trong phòng phát sóng nghe.

Cô nhấc chân bước đi, đi trên tinh cầu hoang vắng như không có ai đặt chân tới này.

Trên tinh cầu này, chỉ có đất đai cằn cỗi, không có động vật, cũng không có thực vật gì, càng không có bất kì dấu hiệu của sinh vật nào tồn tại.

Tất cả đều tĩnh mịch, thật làm mình người lạnh giá.

“Tiểu Quả Quả, người làm gì phải tự mình đi? Một dùng một cái phù là được rồi mà?”

“Đúng vậy, thật sự không được còn có phi kiếm gì đó.”

“Còn có phi thuyền nha ~\ (▽ \) /”

“Hắc hắc, xem ra tiểu Quả Quả nhà ta muốn thử cảm giác dùng hai chân hành tẩu rồi?”

“Ta thấy không phải như vậy, ta luôn cảm giác trên tinh cầ này không hề đơn giản như vậy.”

“Ta cũng cảm thấy vậy, tuy rằng bên ngoài nhìn qua không có gì, nhưng ta luôn có một loại cảm giác không khỏe.”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, dừng một chút, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

“Nơi này không có cách nào sử dụng phi thuyền cùng pháp thuật, phù chú gì đó cũng không thể dùng, tất cả đều bị giam cầ.”

Ngay cả Thiên Đạo cũng bị giam cầ, bó tính kiêu ngạo như vậy.

Nó sao có thể để người khác ở địa bàn của mình mà xằng bậy? Hơn nữa.....

Mạc Vân Quả nhìn quét một vòng nơi hoang vu này, chỉ sợ thiên đạo cũng là một tên nhóc hẹp hòi, bằng không sao ngay cả cây cỏ cũng không cho phép sinh sôi đây?

“A? Ta đã nói có cô quái mà!”

“Lợi hại như vậy? Thế mà còn có thể bị giam cầ.”

“Khụ khụ, cho nên..... Tiểu Quả Quả người nói đến tìm Thiên Đạo thật sự không phải nói giỡn?”

“(hoảng sợ) lợi hại nha tiểu Quả Quả!”

“Thật kích động thật hưng phấn! Cuối cùng có thể nhìn thấy dáng vẻ của Thiên Đạo rồi!”

“Ai, ta chỉ muốn hỏi Thiên Đạo một chút ở vị diện này của ta, vì sao lại tạo ra một người mỹ mạo kinh người như ta đây, ai (phiền muộn)”

“Uy! Cảnh sát sao? Nơi này có người trang bức*!”

*Trang bức là có tiền, có quyền có thực lực nhưng giả nghèo giả khổ, giả ngu dại yếu ớt đến 1 lúc nào đó mới thể hiện ra để áp bức người khác.

Mạc Vân Quả:.....

Phòng phát sóng trực tiếp vẫn trước sau như một náo nhiệt, lúc này cô lại không có tâm tư đi quản mất chuyện đó.

Tinh cầu này rất lớn, mà cô lại phải dùng hai chân mình đi tìm thiên đạo.

Như vậy xem ra, cô đột nhiên cảm thấy gánh nặng đường xa.....

Hơn nữa càng đi tới gần trung tâm tinh cầu, cô lại càng cảm thấy áp lực tăng lên.

Xem ra, thế giới này Thiên Đạo hẳn là nằm ở trung tâm tinh cầu.

Trong lòng Mạc Vân Quả đã hiểu rõ, nhưng mặc dù trong lòng hiểu rõ, cũng muốn tự mình dùng hai chân đi qua!

Mạc Vân Quả cảm giác, bản thân thật lâu thật lâu rồi chưa dùng đôi chân mày đi đường nhiều như vậy, ừm..... Giống như có chút mệt mỏi.

Người trong phòng phát sóng trực tiếp vẫn luôn thấy Mạc Vân Quả đi về phía trước, vì thế ở phòng phát sóng trực tiếp tiến hành các loại hình thức cổ vũ cô cố lên, đương nhiên, cũng không ít người cổ vũ bằng cách đánh thưởng, tuy nhiên đồ vật có chút kỳ quái.

“Đinh! Người dùng hoa hoa đánh thưởng 100 đóa hoa cố lên!”

“Đinh! Người dùng thần thoại đại thần đánh thưởng một quyển 《 đi đi thất thần lời nói 》 !”

“Đinh! Người dùng ta không nói cho người ta là ai, đánh thưởng một cái ‘ ta không nói cho người ta là ai chuyên chúc moah moah ’!”

“Đinh! Người dùng ta chính là linh tuyền, linh tuyền chính là ta, đánh thưởng một giọt nước linh tuyền!”

“Đinh! Người dùng ta xem ngươi là số hiệu đánh thưởng.....”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 821

Edit: Linhlady

Mặc kệ phòng phát sóng trực tiếp náo nhiệt ra sao, Mạc Vân Quả vẫn luôn an an tĩnh tĩnh đi.

Ngẫu nhiên cô cũng sẽ nhìn qua phòng phát sóng trực tiếp, sau đó lại tiếp tục đi.

Trong cả khoảng đất hoang vu này, chỉ nhìn thấy một bóng người không ngừng tiến về phía trước.

Cứ như vậy, ba ngày ba đêm sau, Mạc Vân Quả chợt cảm giác áp lực thật lớn, cô biết, hẳn là sắp tới rồi.

Cô nửa híp mắt, liền thấy được các cô khoảng một trăm mét có một khoảng màu xanh lục.

Màu xanh ở trên tinh cầu này có vẻ là như vậy, giống như thấy được hy vọng của tinh cầu này.

Mạc Vân Quả cắn cắn môi, nâng chân tiếp tục đi về phía trước.

Con đường phía trước nhìn như rất gần, nhưng một bước đi xuống đó là một lần hẫng sâu, nếu không kịp thời rút ra, có khả năng sẽ lâm vào vạn kiếp bất phục.

Mạc Vân Quả từng bước một đi tới, tốc độ cũng không tính chậm, nhưng mà cho dù như thế này, khoảng cách một trăm mét cô cũng đi mất hai tiếng.

Mạc Vân Quả cuối cùng cũng đi tới chỗ khoảng màu xanh kia, áp lực lúc nặng lúc nhẹ, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau đó cô mới có thời gian đánh giá xung quanh, ở đây có một gốc cây nhỏ cây xanh, cũng không biết chủng loại của nó là gì, ở khoảng cách gần như vậy, cô cảm thấy tinh thần rất sảng khoái.

Hơn nữa không chỉ Mạc Vân Quả cảm thấy như vậy, mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp khi nhìn thấy cái cây này, cho dù cách một phòng phát sóng trực tiếp, cũng có thể cảm thấy thoải mái.

Đây là lực lượng của thiên đạo, cho dù bị giam cầm nhiều năm như vậy, cho dù lực lượng trên người bị tiêu hao thất thất bát bát, lực lượng của bố vẫn khiến cho mọi người mơ ước.

Bao trùm phía trên cây xanh có một tầng hơi mỏng, lơ lửng giống như một tầng chấn mỏng, chạm một cái là có thể vỡ tan.

Mạc Vân Quả vươn ra ngón tay, nhẹ nhàng chọc chọc bên ngoài lá mỏng, sau đó ngón tay lập tức đi vào, nhưng mà lá mỏng cũng không bị phá.

Mạc Vân Quả ánh mắt lóe lóe, không nói gì.

Cây xanh dường như đã nhận ra cái gì, nó giật giật cành cây nhỏ, sau đó một luồng năng lượng xông thẳng về phía Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy ngực đau xót, trong miệng hơi ngọt, hộc ra một ngụm máu.

Mạc Vân Quả nhấp nhấp môi, máu làm đỏ đôi môi cô, khiến đôi mắt vốn tái nhợt trở nên kì diệu tươi đẹp.

Cô đem máu trong miệng nuốt xuống, kiên trì không nhổ ra.

Cây xanh dường như khá vừa lòng với kết quả mình tạo ra, nó lại giật giật cành cây, Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy một dòng nước ấm từ ngực hướng đi khắp người.

Vết thương vừa rồi, trong nháy mắt đã trở nên hoàn hảo.

Nếu không phải trên môi còn màu đỏ tươi, cô sẽ phải nghi ngờ có khi nào nó chỉ là ảo giác thôi.

Mạc Vân Quả ngẩng xuống, cái cây xanh kia cũng hạ thấp theo cô, cách Mạc Vân Quả chỉ có hai nắm tay thì ngừng lại.

Xa xôi trong phòng hội nghị, Nguyệt Bạc nôn nóng đi tới đi lui, nhưng cái này không thể giảm bớt sự lo lắng của hắn.

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?"

Hắn như lần đầu tiên, lại giống như đang hỏi Lục Huy.

Lục Huy ánh mắt rùng mình, trên người khí thế đột nhiên sắc bén lên.

"Hoảng cái gì? Cho dù cô ta tìm được thiên đạo thì sao, cô ta căn bản không biết cách đánh vỡ giam cầm."

Nguyệt Bạc bừng tỉnh đại ngộ, "Đúng vậy! Cô ta không có khả năng biết phương pháp vài trù!"

"Cô ta cũng không làm nên trò trống gì!" Lục Huy hừ lạnh một tiếng, trong mắt xẹt qua một tia ám quang, "Hiên Viên Tu thế nào? Nếu là hắn lại chạy đi mà nói....."

Nguyệt Bạc rùng mình, hắn nhớ tới người đàn ông có mái tóc vàng quý mị kia, trong lúc nhất thời lại không biết nên trả lời Lục Huy thế nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 822

Edit: Linhlady

Bên trong hoang vu, giống như tất cả đều không thấy được hy vọng, nhưng thật ra, hy vọng bằng luôn nằm bên trong mảnh hoang vu này.

Mạc Vân Quả nhìn cây xanh cách mình không xa, không nói gì.

Cô không nhìn cây xanh, mà ngược lại đem tâm tư đặt lên phòng phát sóng trực tiếp.

“Di? Tiểu Lục vẫn là rất đáng yêu nhất!”

“Nơi nào đáng yêu? Mới đó còn ra oai phủ đầu với tiểu Quả Quả nhà ta đấy.”

“Hắc hắc, ta còn là cảm thấy thực đáng yêu 233333333”

“Thế không phải tiểu Lục cũng đã chữa trị hết cho Quả Quả rồi sao?
ㄝ (͡ ▽ ͡) ㄝ”

“Trị hết cũng không thể đủ để thay đổi nó thật sự đã thương tổn tiểu Quả Quả nhà ta ㄝ (͡ ^ ͡) ㄝ”

“Cho nên hiện tại chúng ta muốn làm gì? Không đúng, hẳn là: Tiểu Quả Quả hiện tại muốn làm cái gì nha?”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, ánh mắt lóe lóe, cô ở phòng phát sóng trực tiếp nói: “Chờ.”

“Hả? Chờ cái gì?”

“Đúng vậy, chờ cái gì nha?”

“Chờ a chờ ~ rất cuộc có một ngày, chờ thành một ngọn núi a ~”

“A a a ~ chờ a chờ ~”

Mạc Vân Quả:.....

Cây xanh dường như cũng đã nhận ra Mạc Vân Quả không chuyên tâm, nó giật giật nhánh cây nhỏ, Mạc Vân Quả liền cảm giác khí huyết dâng lên.

Nàng vuốt ve vị trí ngực, nhìn về phía cây xanh nhỏ.

Cây xanh nhỏ đã nhận ra Mạc Vân Quả đang nhìn nó, cành cây run rẩy càng thêm vui sướng.

Chỉ một cái nhoáng động này, Mạc Vân Quả liền cảm giác được khí huyết cuộn cuộn càng thêm lợi hại.

Không bao lâu, lại có một dòng nước mát lạnh dũng mãnh xông vào, cái loại cảm giác vừa rồi huế mất không thấy bóng dáng.

Cây nhỏ đang cùng cô chơi trò chơi, hoặc chính xác hơn mà nói, nó đang trêu chọc cô.

Ở chỗ này, cô thể sử dụng bất cứ lực lượng gì, chỉ cố thể dùng lực lượng của bản thân chống chọi.

Tuy rằng thân thể của cô đã được chữa trị bằng linh dịch ngàn năm, so với người thường đã rất cường hãn, nhưng khi đối mặt với thiên đạo, chỉ cần một kích cũng khó khăn.

Hơn nữa nơi này vẫn là địa bàn của nó, Mạc Vân Quả giống như là một gốc cỏ nhu nhược, sinh tử chỉ trong nháy mắt của cây xanh.

Nhưng cũng may cây xanh cũng không có tâm giết người, nó càng giống như một đứa bé nghịch ngợm, muốn trêu chọc Mạc Vân Quả mà thôi.

Cho dù chơi đùa như vậy đối với Mạc Vân Quả mà nói cũng không mấy dễ chịu.

Người trong phòng phát sóng trực tiếp cũng phát hiện Mạc Vân Quả khác thường, bọn họ sôi nổi quan tâm Mạc Vân Quả, đúng thời lên án cây xanh nhỏ, cũng chính ở ngay lúc này, Mạc Vân Quả rốt cuộc phát hiện thân thể cô có chỗ không thích hợp.

Theo số lần thân thể lần lượt bị phá hư, sau đó lại một lần được chữa trị, cô dần dần cảm giác được thân thể của mình có một tia biến hóa.

Cô có thể cảm giác được thân thể của mình cường độ trở nên càng mạnh hơn, hơn nữa không chỉ có như thế, gân mạch lại một lần bị mở rộng.

Từ ngực cuộn cuộn không ngừng mát lạnh cọ rửa gân mạch của cô, cọ rửa sạch các loại tạp chất có trong đó.

Sau đó bắt đầu giải thoát, những thứ mà ngoại vật không thể thay đổi, dựa vào tia mát lạnh này mà có biến hóa.

Mạc Vân Quả đem biến hóa này nói cho phòng phát sóng trực tiếp, hiển nhiên bọn họ đối với việc này cũng kinh ngạc, không có ai hiểu được dụng ý của cây xanh nhỏ.

Hoặc là, bọn họ không hiểu cây xanh nhỏ có phải biết đến hiệu quả này hay không, hay chỉ vô tình mở ra bí mật này.

Bất kể là cố ý hay vô tình, Mạc Vân Quả đều đạt được chỗ tốt, điểm này là đi đâu không thể phủ nhận.

Cứ như vậy, một tháng vội vàng mà qua.

Gân mạch của Mạc Vân Quả trong thời gian này cũng mạnh hơn, người thường khó mà chống lại được.

Nhưng cây xanh nhỏ vẫn bị giam cầm trong màn kia, không thể đạt được tự do.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 823

Edit: Linhlady

Cây xanh nhỏ rất thích cùng Mạc Vân Quả chơi, thường thường đầu phải chạm vào cô một chút.

Người trong hồng phát sóng trực tiếp cũng cảm thấy cây xanh cực kỳ thú vị, nhưng chỉ cần nghĩ đến nó là thiên đạo của thế giới này, cảm xúc thú vị đó lại đổi thành có chút quái lạ.

Dù sao thứ gọi là thiên đạo này, trước nay chỉ tồn tại trong truyền thuyết, rất ít người có thể chạm tới nó.

Có người cả đời cũng không thể nhìn thấy được thiên đạo, mà hiện giờ thiên đạo lại lấy thái độ “ngịch ngợm” xuất hiện ở trước mặt họ, cái này sao có thể không khiến bọn kỳ cảm thấy kỳ quái cho được?

Mặc kệ người trong phòng phát sóng trực tiếp nghĩ như thế nào, việc đã bày ra trước mặt thế rồi.

Khi Mạc Vân Quả ở cùng cây xanh nhỏ giao lưu cảm tình, cũng chú ý tới nhiệm vụ của mình.

Tiến độ nhiệm vụ đã chạy tới 30%, hơn nữa liên tục tăng lên, cái này đại biểu nhóm người Mã Mễ không có vấn đề gì.

Bởi vì trên tinh cầu này không có cách nào dùng các thiết bị thông tin, cho nên Mạc Vân Quả cũng không thể hoàn toàn biết tình huống bên kia.

Nhưng từ tiến độ nhiệm vụ mà phán đoán, trước mắt hẳn không có vấn đề gì lớn, như vậy xem ra, cái vấn đề quan trọng hiện giờ là thiên đạo.

Thời gian lại thoáng qua, thêm một năm nữa.

Trong một năm này, cường độ thân thể Mạc Vân Quả càng ngày càng cường đại, dù sao mỗi ngày đều phải đối mặt với các loại “Công kích”.

Hơn nữa trong một năm qua, tình cảm của Mạc Vân Quả cùng cây xanh nhỏ cũng càng ngày càng tốt, có lúc cây xanh sẽ lăn lộn tổng lòng ngực Mạc Vân Quả.

Cái này làm cho đám người phòng phát sóng trực tiếp phi thường ghen ghét, bọn họ còn không được ở trong lòng ngực Mạc Vân Quả la lối khóc lóc lăn lộn đâu! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\

Tuy rằng như thế, tầng lá mỏng trên người cây xanh nhỏ cần không có cách nào đánh vỡ.

Ngày này, khi Mạc Vân Quả đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên nghe được một giọng nói vừa thanh thúy lại ngạo mạn.

“Người là do đám người kia phái tới?”

Mạc Vân Quả mở to mắt, nhìn về phía cây xanh nhỏ đang dán lên cổ tay mình, không hề nghi ngờ, vừa rồi câu nói kia chính là hấn hỏi.

“Đám kia người là ai?” Cô hỏi.

Cây xanh nhỏ dừng một chút, một thanh âm lại truyền tới Mạc Vân Quả trong đầu.

“Không ai.”

Mạc Vân Quả có thể nghe được cây xanh nhỏ nói, phòng phát sóng trực tiếp người đương nhiên cũng là có thể nghe được.

Tất cả sôi nổi hưng phấn, không nghĩ tới giọng bói của tiểu Lục là như thế này! Có chút đáng yêu đó ~

“Người nghĩ ra được sao?” Mạc Vân Quả lại hỏi.

Cây xanh nhỏ bay lên, ở trên vai Mạc Vân Quả búng búng, phát ra một chuỗi tiếng cười.

Mạc Vân Quả:.....

“Ra không được.” Giọng nói r ù r ỉ vang lên, cùng với tiếng cười nghịch ngợm lúc trước không giống nhau.

Mạc Vân Quả giơ tay chọc chọc lá mỏng, mím môi.

“Không thử xem như thế nào biết?”

Tiểu cây xanh lại ở trên vai Mạc Vân Quả búng búng, giọng nói thanh thúy lại lần nữa truy ền tới trong đầu cô.

“Thử nha, thử rất nhiều lần ~”

Cây xanh nhỏ lại giật giật cành cây của mình, chỉ thấy trên cánh tay Mạc Vân Quả xuất hiện một vết máu.

Màu máu tươi đẹp nhanh chóng nhiễm h ãn qu ần áo cô, trong không khí xuất hiện mùi máu tươi.

Cây xanh nhỏ dường như cũng khá gàu lòng với kết quả này, phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Nó run run cành cây, lúc này đây, vết thương trên người Mạc Vân Quả trên cũng không lành lại.

“Nhưng mà, không có lần nào thành công.....”

Giọng nói của nó có chút sa sút, giống như phát tiết, nó hung hăng đánh vào miệng vết thương của Mạc Vân Quả, trong lúc nhất thời một luồng sáng tỏa ra.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 824

Edit: Linhlady

Theo sau, ánh sáng càng lúc càng lớn, thẳng đến khi bao phủ toàn bộ tinh cầu.

Sau một lát, ánh sáng tan đi, Mạc Vân Quả vẫn luôn ở trong luồng sáng kia, ánh sáng làm cô hoa mắt, cô căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi ánh sáng biến mất, Mạc Vân Quả chỉ nghe thấy một tiếng “Sao có thể?”, Giọng nói kia vẫn trước sau như một thanh thúy cùng ngạo mạn, nhưng vẫn có thể nghe ra bên trong mang theo một tia kinh hãi.

Ánh mắt Mạc Vân Quả ngưng lại, nhìn về phía tầng mỏng trên người cây xanh đã biến mất.

Cây xanh vẫn như vậy, nhưng lại thêm phần lóa mắt.

Cô đứng ở bên người nó, có thể cảm giác được lực lượng trên người nó tản ra.

Cùng lúc đó, tin tức của thế giới này tin tức trong nháy mắt toàn bộ dừng hẳn hướng về phía cây xanh, không đến một lát, nó liền đã nắm giữ toàn bộ tình huống thế giới này.

Đồng thời, căn nguyên rơi rụng nhiều năm ở khắp nơi, bởi vì nó được giải phóng, những lực lượng đó đều tiến về phía nó, bù khuyết lại những chỗ trống.

Nó quơ quơ cành cây của mình, ngay sau đó liền biến thành một bé trai cột hai bím tóc trên người còn mặc một cái yếm nhỏ.

Khuôn mặt nó mềm mại nộn nộn, đôi mắt to tròn không hề hợp với tính cách nghiêm túc thành thực kia.

Nó nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, toàn bộ thân mình bay lên trời, thẳng đến khi thân thể nó ngang bằng với Mạc Vân Quả, lúc này mới chịu người lại.

“Tên của ngươi.”

Khuôn mặt nó banh lại, trên khuôn mặt nhỏ tràn ngập nghiêm túc.

“Mạc Vân Quả.”

Tinh Nghiêu nghe được tên Mạc Vân Quả, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, nhưng rất mau lại bị nó che giấu đi.

“Ngươi tới làm gì?” Nó nghiêng nghiêng đầu, lại khiến người ta cảm thấy có vài phần đáng yêu.

“Tìm ngươi.”

“Tìm ta làm gì?” Tinh Nghiêu lại hỏi.

Mạc Vân Quả nhìn đứa bé nho nhỏ trước mắt, vươn tay chọc chọc gương mặt có vẻ mềm mại của nó..

Ừm..... Quả nhiên thật mềm.

Tinh Nghiêu bị động tác này của Mạc Vân Quả làm cho sửng sốt, lỗ tai lập tức đỏ.

Nó xoay đầu, hai tay ôm ở trước ngực.

“Hừ! “

Từ xoang mũi phát ra này một tiếng không chỉ không có khí thế mườì phần, ngược lại tăng thêm một chút ngạo kiêu.

“A a a! Đứa bé đáng yêu như vậy, tới, cho ta một tá! Thật muốn mang về nhà nuôi (đối thủ chỉ)”

“Lầu trên quả là một bà dì quái dị ~”

“ (ノ ^ ヽ) lão tử là nam!”

“Quái thúc thúc!”

“Hừ! (ノ ^ ヽ) nam cũng có thể dưỡng được một tiểu shota đáng yêu nha ~ (then thùng?(????ω????)?)”

“Ai nha nha, thì ra đây là thiên đạo trong truyền thuyết ư? Thoạt nhìn cũng không lợi hại như vậy ~”

“Lầu trên ta chỉ đưa ngươi hai chữ, ha hả.”

“Ta xem mấy ngày bay nó dùng bên ngoài nhuyễn manh lừa gạt chúng ta, khóc chút chút, ta cũng muốn mang về nhà nuôi.....”

Mạc Vân Quả:.....

Cô nhìn đứa bé trước mặt, tuy rằng thoạt nhìn rất đáng yêu mềm mại, nhưng thực chất thực lực của nó tuyệt đối không phải như thế.

Tinh Nghiêu chú ý tới ánh mắt của Mạc Vân Quả, đầu một ngưỡng, một bộ “Ta lợi hại nhất”.

Tinh Nghiêu tùy ý thoáng nhìn, liền nhìn thấy mảng tinh cầu hoang vu.

Nó hơi hơi nhăn lại mày, ngay sau đó, từ trong đất đột ngột mọc lên cuồn cuộn cây cối, phủ mạnh mẽ đất này.

Không đến hai phút, nơi này nghiêm nhiên biến thành một tinh cầu màu xanh, Mạc Vân Quả thậm chí có thể nghe được cách đó không xa tiếng chim kêu.

Tinh Nghiêu nhìn một màu xanh mát mắt, lúc này mới vừa lòng gật gật đầu, quả nhiên như vậy mới là tinh cầu nó lãnh đạo.

Mạc Vân Quả đang muốn nói cái gì đó, li ền cảm giác được trong lòng chân động.

Cô sửng sốt, loại cảm giác này.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 825

Edit: Linhlady

Lúc này trong khu giao dịch ngầm, Cách La Phu, Mã Mễ, Nhĩ Tư, còn có Dorothy cùng bạn trai cô nàng đứng cùng một chỗ, mà trước mặt bọn họ, có một người đàn ông nửa quỳ trên đất đang hộc máu.

Người đàn ông tóc rất dài, gần như che khuất phân nửa khuôn mặt hắn ta.

Ánh mắt Mã Mễ phức tạp nhìn người đàn ông, trên người cô có một ít miệng vết thương nhỏ, nhưng lại không ngừng chảy máu.

Nhưng mà cô ấy lại không có tâm tư đi quản vết thương trên người mình, mà nhìn sang Cách La Phu đang đứng thất thần bên người, theo bản năng vuốt vuốt chiếc nhẫn trên ngón út.

Ngay vừa rồi khi Auguste ra đòn chí mạng nhắm vào Cách La Phu, cô ấy tận mắt chứng kiến chiếc nhẫn trên tay đeo ở ngón trỏ của Cách La Phu tản ra ánh sáng lóa mắt, ngăn cản đòn công kích kia.

Auguste cũng bị ánh sáng màu trắng kia làm bắn ra ngoài, thậm chí còn bị thương, hơn nữa nhìn đáng vẻ còn thương không nhẹ!

Mã Mễ nhớ tới Mạc Vân Quả, lại theo bản năng sờ sờ khuôn mặt mình, cô gái nửa đường mới nhập tiểu đội kia, không biết là thần thánh phương nào, cô ấy muốn làm cái gì?

Mã Mễ còn nhớ thời điểm khi cô ấy uống viên thuốc mà Mạc Vân Quả đưa, một nửa xấu xí vốn bám trên mặt cô ấy biến mất không thấy bóng dáng, lộ ra diện mạo nguyên bản của mình.

Cách La Phu trong lòng cũng có chút kinh ngạc, nhưng so với những người khác, sự kinh ngạc của anh ta không tính là cái gì.

Một người khác bạn của Dorothy đã ngốc lảng từ lâu, như vậy mới có thể nói tâm lý tiếp nhận của Cách La Phu đã rất tốt rồi.

Auguste chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt màu xanh không khác Mã Mễ là bao.

Hắn ta lau lau máu trên khóe miệng, chậm rãi đứng lên, cũng mặc kệ những người khác nghĩ như thế nào, cứ như vậy nhìn chằm chằm Mã Mễ.

Mã Mễ nao nao, đối mắt với ánh mắt của hắn ta lại cảm thấy quen thuộc như vậy, nhưng mà.

Nhưng mà, vậy thì thế nào đây?

Trên thế giới này không có thuốc hồi hận, những chuyện đó đã trôi qua từ lâu, cảm tình của cô ấy dành cho hắn ta đã sớm bị thời gian làm tiêu tan không còn một mảnh.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt hàng năm không có biểu tình đột nhiên mở một nụ cười, nhưng nụ cười này nhìn sao cũng thấy chua xót.

Thân thể Auguste cứng đờ, trong mắt hắn ta xẹt qua một tia thống khổ, nhưng lại vẫn như cũ không dời ánh mắt đi.

Nếu có thể nói, hắn ta hy vọng năm đó chuyện kia không xảy ra, nhưng hắn ta biết, không có khả năng, tất cả đều không thể.

Hắn ta đã mất cô ấy một lần, nhưng lúc này, chỉ cần hắn ta chưa chết, hắn ta sẽ không buông tay cô ấy ra.

Nhưng hắn ta lại xem nhẹ sự nhẫn nại của mình, khi thấy cô ấy dán lại gần nói chuyện với người đàn ông kia, hắn ta vẫn ghen ghét.....

Lúc này Mạc Vân Quả cảm giác được vòng bảo hộ cô đưa cho bọn họ bị mở ra, chuyện này chỉ có một loại khả năng, đó chính là bọn họ có nguy hiểm!

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Tinh Nghiêu dương dương tự đắc, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Người đi đâu?” Tinh Nghiêu ngăn Mạc Vân Quả lại.

“Ta có việc muốn đi Nguyệt tinh.” Mạc Vân Quả không quay đầu lại, nhấc chân lên muốn đi, nhưng một giây sau đó cô phát hiện căn bản không thể nhấc nổi chân.

Tinh Nghiêu bay đến trước mặt Mạc Vân Quả, trên mặt là rõ ràng đắc ý.

“Mang cả ta đi.”

Mạc Vân Quả nhìn Tinh Nghiêu, một đôi mắt tối tăm cứ như vậy nhìn thẳng vào Tinh Nghiêu, làm thân thể Tinh Nghiêu run run.

Nó cẩn thận liếc Mạc Vân Quả một cái, trong lòng có vài phần ảo não, không phải nói Mạc Vân Quả bị cướp đoạt lực lượng, lại còn bị tiêu trừ ký ức đánh tới vị diện cấp thấp rồi sao? Như thế nào cảm giác vẫn đáng sợ như vậy?

Tinh Nghiêu ho nhẹ một tiếng, mang theo một tia ngạo kiêu nói: “Ta đưa người đi cho khỏe.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 826

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nghe được Tinh Nghiêu nói những lời này, kinh ngạc nhìn nó một cái, sau đó cô gật gật đầu, xem như đồng ý.

Trong nháy mắt khi cô vừa gật đầu, cô chỉ cảm thấy một trận choáng váng, sau khi phản ứng lại cô đã ở trên Nguyệt Tinh.

Mạc Vân Quả cảm ứng một chút, biết lúc này chắc hẳn Cách La Phu đang ở khu giao dịch ngầm, cô trực tiếp dùng thuận di xuất hiện ở một nơi hẻo lánh của khu giao dịch ngầm.

Sau đó nàng từ nơi đó chậm rãi đi ra, đi tới đại sảnh.

Lúc này mấy người kia vẫn đang trong thế giằng co, mọi người đều đang bất nút bất quái, bọn họ cũng không nóng lòng thúc dục, chỉ đứng ngoài xem trò hay.

Có thể tới nơi này đều không phải dạng nhân vật đơn giản gì, bọn họ nhận ra người ở đây vì “Gian thương” Cách La Phu, còn có nữ bạo lực Dorothy cùng người đàn ông “Yếu đuối đánh người” của cô nàng, còn có băng sơn mỹ nữ Mã Mễ, đương nhiên, còn có cái thiên tài chế tạo cơ giáp Nhĩ Tư.

Nhưng mà những người này đứng một bên vẫn kém hơn người đàn ông đứng đối diện, phải biết rằng người đàn ông này, rất nhiều năm trước là người đàn ông được dùng bái nhất tinh tếp!

Auguste, là một trong mười đại thượng tướng ở tinh tể, là người âm ngoan xảo trá, hung tàn bạo lực, nhưng cố tình thực lực lại cao cường đáng sợ.

Hiện giờ bọn họ lại có thể nhìn thấy Auguste bị thương! Có người quan tâm đồng thời cũng không khỏi hỗn thêm một tia khoái ý, phải biết rằng,

Auguste tàn bạo là có tiếng, bọn họ đã thật lâu không nhìn thấy hắn ta bị thương.

Hơn nữa ở mấy năm trước, Auguste giống như lập tức biến mất trước mặt mọi người, trên cơ bản rất ít người có thể nhìn đến hắn ta, thậm chí ngay cả hội nghị tổng thống hắn ta cũng không tham gia.

Không có người nào biết đã xảy ra chuyện gì, ngoại trừ bản thân hắn.

Thật ra còn có một người biết, đó là Mã Mễ.

Ánh mắt cô ấy lóe lóe, chung quy lại không nói câu nào.

Cô ấy lặng yên lui về phía sau một bước, đám người Nhĩ Tư ngay lập tức nhận ra động tác của cô ấy, hơn nữa cũng hiểu được ý của Mã Mễ.

Mã Mễ muốn bỏ qua, một đi đầu nhin chín đi đầu lành, sau đó rời đi.

Nhĩ Tư là kẻ thông minh, y biết Mã Mễ nhất định có quen biết với người đàn ông này, hơn nữa nhất định có gút mắc rất sâu.

Mà người đàn ông kia.....

Nhĩ Tư nhìn hắn ta một cái, ánh mắt tối sầm lại, loại ánh mắt này, y cũng đã từng nhìn với một người khác.

Nhớ tới người kia, trong nháy mắt Nhĩ Tư có chút hoảng th ần, cũng may y kịp thời phản ứng lại, đi theo Mã Mễ lui về phía sau.

Auguste cũng nhanh chóng nhận ra động tác của bọn họ, Mã Mễ lui về sau một bước, hắn ta lại tiến thêm một bước.

Hắn ta thật sự bị thương rất nặng, hắn ta phải thừa nhận trăm phần trăm công kích khi nh ẫn phản lại, nói cách khác tương đương bởi việc hắn ta nhận đúng đòn chí mạng vừa r ồi.

Nếu đổi lại là người thường, chỉ sợ đã sớm đã chết.

Nhưng Auguste không hề là Auguste, hắn ta vẫn như cũ có thể đứng lên, vẫn như cũ có thể hoạt động chân.

Chỉ là cứ như vậy, Auguste nhìn thân ảnh Mã Mễ càng ngày càng xa, dường như lại thấy cô trước kia.

Bóng dáng nho nhỏ cứ thế bước đi không quay đầu nhìn lại, mang theo tất cả ôn nhu của hắn ta, ôn nhu, còn có, tình yêu.....

Auguste chỉ cảm thấy ngực bu ồn bu ồn, một ngụm máu tươi cứ như vậy phun ra.

Nhưng mà Mã Mễ vẫn không quay đầu lại, thật giống như hắn cùng cô, trước nay không quen biết nhau.

Thủ hạ Auguste thấy hắn ta như vậy, vội vàng tiến lên đỡ.

Auguste không có quản những người đó, hắn ta chỉ chăm chăm nhìn theo bóng dáng Mã Mễ, cho đến khi không thấy thân ảnh kia nữa.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 827

Edit: Linhlady

Đám người Mã Mễ sau khi rời khỏi đại sảnh, trực tiếp tới căn phòng Cách La Phu chuẩn bị sẵn.

Lại nói tiếp, mấy người Mã Mễ sở dĩ xuất hiện ở đây, cũng là do bọn họ muốn mua một ít đồ, thuận tiện ghé qua thăm Cách La Phu, lại không nghĩ đến xảy ra chuyện như vậy.

Mã Mễ ngồi ở trong phòng, cảm xúc cả người không tốt lắm.

Mấy người bên cạnh biết tâm trạng cô không tốt, cũng sáng suốt không mở miệng nói chuyện.

Ngay lúc này, Mạc Vân Quả xuất hiện ở trong phòng, dọa mấy người cả kinh.

Khi nhìn thấy người đến là Mạc Vân Quả, họ mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Còn người đàn ông của Dorothy đã được sớm phổ cập qua về cô, cho nên khi Mạc Vân Quả xuất hiện cũng không cảm thấy quá kinh ngạc.

Mã Mễ nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, nhàn nhạt gật gù đầu, xem như chào hỏi.

Tuy rằng cô ấy thật sự có rất nhiều chuyện muốn hỏi cô, nhưng hiện tại, thật không có hứng thú.

Hiện tại cô ấy, tất cả trong đầu đều là hình ảnh ánh mắt mà Auguste nhìn mình, chấp nhất như vậy, khát khao chiếm hữu, còn có tình yêu âm thầm đáng sợ.....

Mã Mễ giật giật ngón tay, vẫn không nói câu nào.

Nhưng mà cô ấy không nói, cũng không đại biểu có người không nói.

Mạc Vân Quả ng ẩ xuống đối diện Mã Mễ, thấp giọng hỏi nói: “Người kia là Auguste?”

Mã Mễ gật gật đầu, hiển nhiên không muốn nhiều lời nói gì thêm.

Mạc Vân Quả nhìn cô ấy một cái, lại là thấp giọng nói: “Cho nên đây mới là nguyên nhân cô muốn làm tổng thống đi.”

Mã Mễ nghe xong câu đó chậm rãi ngẩng đầu, sau đó dưới ánh mắt chăm chú của những người khác, lại chậm rãi gật gật đầu.

Không khí lập tức trở nên an tĩnh, mấy người Dorothy hai mắt nhìn nhau, không biết nên nói cái gì.

Mã Mễ nhấp chặt môi, cô ấy theo bả năng sờ lên khuôn mặt mình, khi chạm vào làn da bóng loáng mịn màng, cô ấy mới bừng tỉnh.

“Tôi cùng anh ta.”

Giọng nói của Mã Mễ có một tia ghen ngào, như cố tình đè thấp giọng nói.

“Tooim....” Cô ấy dừng một chút, “Từng..... Yêu..... Anh ta.....”

Mã Mễ nói những lời này giống như đã dùng hết toàn bộ sức lực của mình, cả người đầu sa sút.

Mạc Vân Quả lắc đầu, giọng nói thanh lãnh vang lên trong phòng.

“Cô vẫn luôn yêu anh ta.”

Thân thể Mã Mễ cứng đờ, cô ấy muốn phản bác, nhưng lời đến bên miệng, vẫn không có cách nào nói ra.

Vài phút qua, cô ấy lập tức hiểu.

Đúng vậy, cô ấy vẫn luôn ái hấn ta, chưa bao giờ thay đổi.

Chỉ là lúc trước yêu gắ3n ta, cho nên cô ấy luôn muốn ở bên hấn ta.

Còn hiện giờ, vì yêu hấn ta, lại không giống trước vô tư h ồ3n nhiên, khoảng cách của cô ấy và hấn ta, không thể chỉ dùng từ yêu để vượt qua.

Trên thế giới này, cái khó khăn nhất để vượt qua là thời gian.

Nhĩ Tư nghe đến đó, cuối cùng không nhin được mà mở miệng.

“Nếu cô vẫn luôn yêu anh ta, vì sao không tiếp nhận anh ta?”

Mã Mễ nhìn y, nở một nụ cười khô.

“Anh yêu người đó như vậy, vì sao lại bất hòa khi ở bên người đó?”

Thân thể Nhĩ Tư cứng đờ, trên mặt xẹt qua một tia hoảng loạn.

Y có chút co quắ3p bất an nhéo nhéo quầ3n áo của mình, sau đó ý thức được người kia cũng không có ở đây, lúc này mới hòa hoãn lại.

Y chung quy xem nhẹ tâm của mình, nhiề3u năm trôi qua như vậy, y vẫn để ý người kia.

Mạc Vân Quả vừa nghe, ngay lập tức biết Nhĩ Tư cũng là người có chuyện xưa.

“Ai nha, lại muốn kể chuyện xưa sao? Ta đã chuẩn bị tốt ghê nhỏ ng ầ3i nghe r ầ3i đây!”

“Lầ3u trên muốn hạt dưa không? Cho người một cân!”

“Đương nhiên muốn! Hắc hắc hắc!”

“Ta cũng muốn, chuẩn bị làm quầ3n chúng ăn dưa!”

“Ta đã chuẩn bị tốt tư thế, đến đây đi!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 828

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả tùy ý nhìn thoáng qua phòng phát sóng trực tiếp, không thể không vì phản ứng của bọn họ mà vỗ tay, ừm.....vỗ tay giả.

Ở đây làm gì có chuyện kể chuyện xưa? Đây là dáng vẻ cái gì cũng không nghĩ được không.

Sau khi Mã Mễ nói xong câu kia, trong phòng lập tức yên tĩnh, bầu không khí cũng nặng nề hơn.

Dorothy cùng Cách La Phu liếc nhau, chung quy vẫn không có mở miệng nói chuyện.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, cuối cùng vẫn là Mã Mễ mở miệng nói chuyện trước.

“Lần này chúng tôi đến đây là muốn mua một ít đồ.”

Khuôn mặt cô nàng lạnh lùng, trước sau như một đều bình tĩnh như vậy, dường như tất cả đều khôi phục lại như bình thường, mà chuyện vừa rồi, giống như chỉ là ảo giác mà thôi.

Cách La Phu ngay lập tức phản ứng lại, theo bản năng treo lên nụ cười tiêu chuẩn, bắt đầu phun ra lời xả giao.

Mã Mễ nói chuyện với Cách La Phu, ngược lại Nhĩ Tư lại không có chút tâm tư nào để nghe.

Y nhớ tới người đàn ông kia, không biết hiện tại hắn như thế nào.

Việc hắn đồng ý với y, bây giờ cơ giáp cấp SSS đã có hướng phát triển, không biết hắn khi nghe được tin tức này có vui vẻ hay không, có thể nhẹ nhàng hôn lên môi y.....

Nhĩ Tư theo bản năng sờ lên môi mình, chỉ thấy một mảng lạnh lẽo.

Y lập tức phục hồi tinh thần lại, sau đó lại tiếp tục ngẩn ra.

Sao y lại có thể nghĩ như vậy? Lúc trước hẳn tương y như vậy, hiện tại còn có thể như vậy sao?

“Đây là nguyên nhân người vội vã tới đây?” Giọng nói quen thuộc của Tinh Nghiêu truyền tới trong đầu Mạc Vân Quả, cô nghiêng đầu nhìn sang, đã thấy Tinh Nghiêu nhỏ cổ bàn tay đang ngẫm trên vai mình.

“Sao người lại ở chỗ này?” Mạc Vân Quả hỏi Tinh Nghiêu

Tinh Nghiêu bĩu môi, dùng giọng không sao cả nói: “Bọn họ lại không nhìn thấy ta, ta muốn ở đâu thì ở đó.”

Mạc Vân Quả:..... Nói rất có đạo lý.

“Ta nói, người đàn ông bên kia trên người hẳn có hơi thở của vận mệnh chi tử ~” Tinh Nghiêu chọc chọc Mạc Vân Quả, chỉ chỉ Nhĩ Tư.

Mạc Vân Quả nhướn mày, vận mệnh chi tử? Đó là người được thiên đạo ưu ái?

Nhĩ Tư thế mà lại quen biết với người mang vận mệnh chi tử? Xem ra chuyện xưa của y không đơn giản nha.....

“Ai, đáng tiếc cũng không biết vận mệnh chi tử của ta thế nào, nhớ năm đó khi ta bị giam cầm, cũng chưa kịp cho vận mệnh chi tử của ta cơ duyên.” Nói tới đây, khuôn mặt của Tinh Nghiêu vừa nhú, có chút không vui.

“Ai, người không biết, vận mệnh chi tử của ta lớn lên thật xinh đẹp.” Tinh Nghiêu vừa nói đến cái này, đôi mắt liền sáng long lanh.

Mạc Vân Quả: Không thể tưởng được Thiên Đạo à thì ra người là cái dạng này.

“Hừ, người đàn ông này vậy mà lại có hơi thở của vận mệnh chi tử, hẳn nhất định đã làm gì đó với vận mệnh chi tử nhà ta, ta muốn đi hỏi một chút!”

Nói xong Tinh Nghiêu đã muốn xông lại chỗ Nhĩ Tư, may có Mạc Vân Quả nhanh tay cản lại.

“Hắn lại nhìn không thấy người.”

Một câu nhẹ nhàng đã đánh bay ý định của nó, nó đành âm thầm ng ồi lại trên vai Mạc Vân Quả.

Làm một thiên đạo cực kì có nguyên tắc, nó không thể xuất hiện trước mặt nhân loại, đương nhiên, Mạc Vân Quả không tính.

“Ta mặc kệ, người đến đi hỏi một chút hắn cùng vận mệnh chi tử của ta là cái dạng quan hệ.” Tinh Nghiêu chọc cổ Mạc Vân Quả, sức lực cũng có chút lớn.

Mạc Vân Quả:.....

Đây là muốn cô buộc Nhĩ Tư phải kể chuyện xưa sao?

Dường như Nhĩ Tư cũng nhận ra gì đó, ngẩng đầu lên liếc nhìn Mạc Vân Quả một cái, khóe miệng cong lên thành nụ cười, vừa ảm đạm vừa nhợt nhạt, khiến cho người ta nhìn không được đau lòng.

Nhưng mà đối tượng đau lòng, không bao g ồm Mạc Vân Quả và Tinh Nghiêu.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 829

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 830

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 831

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 832

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 833

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 834

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 835

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 836

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 837: Em chưa bao giờ hết yêu anh(Phiên ngoại Mã Mễ)

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 838: Bên cạnh tôi có một kẻ ngốc (phiên ngoại Nhĩ Tư)

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 841

Edit: Linhlady

Nhưng mà không đến mười phút, đoàn người Nghiêm Khắc Liệt đã tiêu diệt sạch sẽ đồ ăn.

Mạc Vân Quả nhìn bao trống trơn, trầm mặc thật sâu.

Nghiêm Khắc Liệt sờ sờ bụng của mình, mang theo một tia ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, tôi ăn hết đồ của vô mấy rồi, cô yên tâm, về sau cô đi cùng chúng tôi đi!”

Những người khác còn đang đắm chìm trong mỹ vị vừa rồi, nghe Nghiêm Khắc Liệt nói vậy cũng không có ý kiến gì nữa.

Mạc Vân Quả chỉ khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

Nhưng mà tư thái đó càng khiến Nghiêm Khắc Liệt càng thêm kinh hãi, những thứ kia, có khi cả cao tầng cũng chưa chắc được ăn.

Còn đôi mắt sạch sẽ kia, y đã sớm quên mất bao nhiêu lâu mình chưa được thấy đôi mắt sạch sẽ thế kia.

Ánh mắt Nghiêm Khắc Liệt hơi lóe, trong lòng âm thầm đưa ra một quyết định.

Những người khác nhanh chóng hủy thi diệt tích nhưng gói bọc kia, lúc này mới xếp hàng tiến vào trong thành.

Đến phiên Mạc Vân Quả, người thủ thành hỏi một ít vấn đề, nhưng đầu bị Nghiêm Khắc Liệt qua loa nói đi.

Vì thế, đổi lại bọn họ mất một phần ba thu hoạch ngày hôm nay.

Nhưng ngẫm lại Mạc Vân Quả cho bọn hắn ăn vài thứ kia, một phần ba thu hoạch này cũng không tính là cái gì.

Mạc Vân Quả thành công tiến vào trong thành, còn bị Nghiêm Khắc Liệt mang theo tới nơi ở của bọn họ.

Đây là biệt thự nằm ở trung tâm thành, tuy nói là biệt thự, nhưng đồ đạc bên trong trừ bàn ghế dựa giường ra, gần như không có gì khác.

Nghiêm Khắc Liệt bố trí cho Mạc Vân Quả một căn phòng, sau đó để Kìêu Thêm ở nhà, còn những người khác, đương nhiên sẽ theo ý mang những thu hoạch ngày hôm nay đi bán, như vậy bọn họ mới có tiền đi mua đồ ăn.

Mạc Vân Quả cùng Kìêu Thêm ở cạnh nhau, Kìêu Thêm luôn sẽ nhìn cô, khi cô nhìn lại, hắn sẽ nhanh chóng đảo mắt đi.

Mạc Vân Quả:.....

Cứ như vậy, lặp đi lặp lại mười mấy lần, Mạc Vân Quả cuối cùng mở miệng nói chuyện.

“Anh nhìn tôi làm gì?”

Kìêu Thêm sửng sốt, mặt xoát một chút liếc đỏ.

“Không, không có gì.”

Kìêu Thêm ngẩng ở chỗ kia có chút luống cuống chân tay, một khuôn mặt đỏ bừng bừng.

Mạc Vân Quả:.....

“Anh có thể nói cho tôi một chút về thế giới này được không?” Đoàn Tử không cho cô bối cảnh chuyện xưa, cô chỉ đành hỏi những người này mà thôi.

Ki ầu Thêm sừng sốt, hiển nhiên cũng không nghĩ tới Mạc Vân Quả sẽ hỏi như vậy.

Nhưng hắn từ trước đến nay là kẻ th ần kinh cơ bắp, chỉ nghĩ Mạc Vân Quả hỏi hắn, tránh cho xấu hổ.

Cho nên hắn gãi gãi đầu nói: “Đại khái khoảng mười năm trước, trong nháy mắt ban ngày biến thành đêm tối, mà ban đêm cứ kéo dài suốt một tháng, trong lúc đó đã chết không ít người, khi ban ngày một l ần nữa xuất hiện, mọi người phát hiện tất cả động vật thực vật đều biến dị.”

“Cái đó còn không phải điểm mấu chốt, mấu chốt đó là những đồ vật có màu sắc xinh đẹp mà nhân loại có đều phai màu, đại đa số đồ ăn đều biến chất.”

“Nhưng mà cũng may, con người cũng biến dị, có một số người có năng lực đặc thù, chúng tôi gọi năng lực đó là dị năng.”

Nói đến mấy thứ này, trên mặt Ki ầu Thêm không đỏ, khuôn mặt hắn, chỉ có ánh mắt toát lên vẻ thương cảm.

“Ai cũng không biết ngày tháng như vậy khi nào mới kết thúc, tháng trước trong bốn căn cứ lớn căn cứ Bàn Long cứ thế trong một đêm biến thành phế tích, thương vong vô số.”

Ki ầu Thêm nhắm mắt lại, dường như không đành lòng nói đến những thảm trạng đó, nhưng những thảm trạng đó đã khắc sâu trong đầu hắn có nhắm mắt lại cũng không xóa đi nổi?

Nói đến cùng, đơn giản là lừa mình dối người thôi, nhưng trước mắt mà nói, đây xem như một phương pháp chữa trị đi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 842

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả nghe Kiêu Thêm kể về tình huống nơi này, đại thể đoán một chút tình huống.

Xem ra, thế giới này đang chuyển hình, tuy rằng không biết sau đó sẽ có dáng vẻ gì, nhưng có thể nghĩ đến, bọn họ chỉ có thể chịu đựng khoảng thời gian này, sau đó thế giới sẽ trở nên tốt đẹp.

Cũng ngay lúc Kiêu Thêm đang nói, đàn người Nghiêm Khắc Liệt trở về

Trong bao của bọn họ có thêm ít đồ ăn, đều là một ít thịt thú biến dị, cái này đều được dị năng giả hệ mộc xử lý qua, có thể ăn được.

Vì mua thịt thú này, bọn họ đã phải tiêu số tiền rất lớn, nhưng không có cách nào khác, bọn họ là dị năng giả, mỗi ngày cần thiết phải ăn một ít thịt thú biến dị, như vậy mới đủ năng lượng vận chuyển dị năng trong cơ thể.

Mạc Vân Quả khá tò mò với hương vị thịt thú biến dị của thế giới này, đám người Nghiêm Khắc Liệt cũng coi như có chút tốt bụng, bọn họ biết mình đã ăn đồ ăn của cô, cho nên phân cho cô ít thịt thú.

Tuy rằng miếng thịt thú chỉ to bằng bọ tay, nhưng xem như cũng là chỗ thịt tương đối tốt.

Hơn nữa Mạc Vân Quả chỉ tò mò hương vị của nó, cũng không trông cậy vào mấy thứ này lấp đầy bụng, đương nhiên cô cũng không nhiều lời.

Ngược lại Nghiêm Khắc Liệt khá có hảo cảm với thái độ im lặng khi được phân thịt của Mạc Vân Quả, vốn dĩ y cho rằng là một đại tiểu thư điều ngoa, nhưng vừa thấy, người này không giống như y tưởng tượng.

Như thế cũng tốt, ở chung sẽ dễ thở hơn.

Nếu sau này cô có hành động gì dị thường, y sẽ không ngần ngại bỏ rơi cô.

Thế giới này, thiện lương cũng không phải là cái gì tốt.

Mạc Vân Quả không hề hay biết tâm tư của Nghiêm Khắc Liệt, nhưng cho dù biết cô cũng sẽ không để trong lòng.

“Đinh! Thần hào chỉ định nhiệm vụ bản Vị Diện: Nâng đỡ Nghiêm Khắc Liệt, thay đổi thế giới.”

Nghe thanh âm này, Mạc Vân Quả sửng sốt, hệ thống không chỉ định nhiệm vụ, vị kia tới xem nào nhiệt gì?

Nhưng mà người kia chỉ định nhiệm vụ này, tất có đạo lý của hần.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu nhìn về phía Nghiêm Khắc Liệt, lại phát hiện y chỉ chuyên tâm ăn thịt thú biến dị của mình.

“Nha! Nâng đỡ Nghiêm Khắc Liệt thay đổi thế giới? Chắc chắc, chẳng phải ý nói Nghiêm Khắc Liệt là chúa cứu thế sao?”

“Ha ha, Nghiêm Khắc Liệt? Chúa cứu thế? Lợi hại!”

“Ta cảm thấy nam chủ rất giống cái loại nam chủ chúa cứu thế!”

“ㄟ (͡ ▽ ͡) ㄟ đúng vậy đúng vậy, bên người có mấy đồng bọn, mẫu chốt nhất chính là, có công cụ gian lận tiêu Quả Quả nhà ta!”

“Câu này của lâu trên nói cực kỳ có đạo lý.”

“ㄟ (͡ ▽ ͡) ㄟ có tiêu Quả Quả, tất cả sẽ trở thành sự thật không phải mơ!”

“Phốc, đột nhiên cảm thấy giống ông lão dưới lầu bán cao da chó chỗ ta!”

“ㄟ (͡ ^ ͡) ㄟ vậy nhất định là người ảo giác!”

Phòng phát sóng trực tiếp lại thêm một trận đùa giỡn, Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, trong mắt xẹt qua một tia ý cười, cực đậm, nhưng đủ để hấp dẫn người khác chú ý.

Nghiêm Khắc Liệt chép chép miệng, nhìn Mạc Vân Quả nói: “Ngày mai cô đi theo chúng tôi cùng nhau ra ngoài đi.”

Đi tới nơi này, không có khả năng không làm việc gì, việc y có thể làm, đó là lúc cô nguy hiểm giúp cô một chút.

Mạc Vân Quả không phản bác, chỉ nhàn nhạt gật đầu.

“Được rồi, cũng mệt mỗi một ngày, sớm đi nghỉ ngơi đi!”

Nghiêm Khắc Liệt đứng lên, sờ sờ cổ của mình, không biết vì sao, hôm nay cổ y có chút ngứa.

Những người khác nghe được Nghiêm Khắc Liệt nói vậy, đồng loạt đứng dậy, đi về phòng của mình.

Mạc Vân Quả trở lại phòng của mình, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Mà trong một căn phòng khác, lúc này Nghiêm Khắc Liệt đã không thể chịu nổi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 843

Edit: Linhlady

Cảm giác nóng rực cộng thêm đau đớn này khiến y có chút thất thần, từ vị trí cổ trụy đến tới đau đớn kích thích thần kinh y.

Y há miệng hô hấp, trong đầu hiện lên vô số ý niệm.

Y nghĩ có phải do hôm nay do lúc bị trùng thú tập kích, nếu không vì sao lại cảm thấy đau đớn như vậy?

Nghiêm Khắc Liệt nỗ lực mở to hai mắt, y nghĩ, nếu cứ như vậy mà phải rời khỏi thế giới này, y nhất định phải nhìn thật kỹ thế giới này một chút.

Chỉ là, y không cam lòng, không cam lòng cứ như vậy rời đi khỏi thế giới này.

Y thật vất vả mới sống đến bây giờ, như thế nào có thể cho phép mình cứ như vậy rời đi?

Nội tâm khát vọng phát ra một tia sinh cơ, y gằn nhẹ một tiếng, chỉ cảm thấy chỗ đau đớn kia trong nháy mắt giảm xuống.

Nghiêm Khắc Liệt sừng sốt, y sờ sờ cổ mình, không phát hiện cái gì dị thường.

Nhưng mà cả người đầy mồ hôi đang nhắc nhở y, tất cả mọi chuyện không phải ảo giác.

Nghiêm Khắc Liệt chớp chớp mắt, nhìn con thỏ nhỏ khoảng bằng bàn tay cách một một khoảng không xa, mà đáng vẻ con thỏ kia, nghiêm nhiên so với con theo y nuôi lúc trước giống nhau như đúc.

Nghiêm Khắc Liệt chớp chớp mắt, cho rằng mình xuất hiện ảo giác.

“Ngu ngốc!”

Giọng nói mền mại vang lên bên tai y, Nghiêm Khắc Liệt nhìn trái nhìn phải, cũng không tìm được nơi phát ra âm thanh.

“Ngu ngốc! Ở trước mặt người!”

Thỏ con nhảy nhẩy, một bộ tức muốn học máu.

Nghiêm Khắc Liệt:.....

“Mày..... Mày không phải đã chết sao?” Nghiêm Khắc Liệt khiếp sợ hỏi, y còn nhớ con thỏ nhỏ cả người lạnh cứng nằm trong tay y.

“Hừ! Ta là bất tử!”

Nghiêm Khắc Liệt:..... Cảm giác thật trung nhị*.

*Chuunibyou là gì là (中二病) hội chứng tuổi dậy thì chuunibyou demo koi ga shita là một từ lóng xuất phát từ Nhật Bản, chỉ chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì, khoảng năm 2 Trung học cơ sở (hay sơ trung – hệ thống giáo dục Nhật Bản).

Tên đầy đủ của căn bệnh này là Chuugakkou Ninen Byou (中学校二年病) – căn bệnh của những học sinh năm thứ hai trung học. Chuunibyou được dịch ra tiếng Việt là hội chứng tuổi teen hay ảo tưởng sức mạnh.

“Vây mày.....”

Nghiêm Khắc Liệt đi qua, muốn nâng thỏ con lên, lại lập tức xuyên qua thân thể thỏ con.

Nghiêm Khắc Liệt:.....

“Ngu ngốc!”

Thỏ con lại nhảy nhẩy, dường như vô cùng bất mãn với hành động của y.

Nghiêm Khắc Liệt có chút ngốc, y néo néo gương mặt của mình, có chút đau.

Thỏ con trợn trắng mắt, âm thầm khinh bỉ vị đã từng chủ nhân của nó này.

“Ngu ngốc! Ta không phải thỏ con, ta tên Thỏ Manh.”

Thỏ Manh nói như vậy, thành công làm Nghiêm Khắc Liệt giật giật khóe miệng.

“Cho nên hiện tại là chuyện như thế nào?” Nghiêm Khắc Liệt lại hỏi.

Y luôn luôn có tâm lý thừa nhận rất mạnh, đối với việc Thỏ Manh xuất hiện, ngoặc trừ việc kinh ngạc, y chỉ có chút tò mò.

“Ừm, ta là bởi vì cảm giác được có một cỗ lực lượng thần bí mới thức tỉnh.” Vừa nói đến chính sự, Thỏ Manh liền trở nên nghiêm túc.

“Ngần ấy năm, ta vẫn luôn bám vào trên người người, vốn dĩ hôm nay ta cảm giác được cỗ lực lượng kia liền muốn tỉnh lại, nhưng do sợ hãi bị phát hiện, cho nên mới chờ tới bây giờ.”

Nghiêm Khắc Liệt vừa nghe lời này, lập tức nghĩ tới đau đớn vừa rồi.

“Cho nên vừa rồi ta như vậy, là người giỏi trò quỷ?”

Thỏ Manh gật gật đầu nói: “Ta bám vào trên người người, muốn thoát ly, đương nhiên phải trả giá đại giới.”

Nghiêm Khắc Liệt giật giật khóe miệng, muốn phản bác cái gì, nhưng cuối cùng vẫn là cái gì cũng không nói ra.

“Vậy cỗ lực lượng thần bí kia là cái gì?” Nghiêm Khắc Liệt tương đối quan tâm tới vấn đề này, có thể đánh thức con Thỏ Manh kì quái này, lực lượng thần bí kia xuất hiện, là tốt hay xấu?

“Không rõ lắm, luôn cảm giác có chút quen thuộc.” Thỏ Mạnh lắc đầu, trong lúc nhất thời cũng nghĩ không ra cảm giác quen thuộc này là cái gì.

Nghiêm Khắc Liệt lập tức khẩn trương lên, y gắt gao nhìn Thỏ Mạnh hỏi: “Vậy người cảm thấy cỗ lực lượng thần bí kia, đến tột cùng là tốt hay xấu?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 844

Edit: Linhlady

“Ta không cảm giác được ác ý, hẳn là tốt.” Thỏ Mạnh nghĩ nghĩ còn nói thêm, “Hơn nữa ta cảm thấy, cỗ lực lượng kia trước mắt có lẽ là cứu tinh của thế giới này.”

Nói tới đây, rõ ràng cảm.xúc của Thỏ Mạnh hạ xuống vài phần.

Năm đó nó bị giam c ần, vì có thể thoát ra, nó đã rút ra đại đa số sinh cơ của thế giới này, mới có thể biến thế giới này biến thành dáng vẻ như bây giờ.

Mà nó cũng bởi vì lực lượng căn nguyên quá mức nhỏ yếu, không thể không bám vào trên người một con thỏ nhỏ, cũng may cái người tên Nghiêm Khắc Liệt này đối xử với nó cũng không tệ.

Đồng thời nó cũng ẩn ẩn quan sát phát hiện ra trên người Nghiêm Khắc Liệt cũng ẩn ẩn có một đường sinh cơ của thế giới này, cho nên nó mới có thể bám vào trên người y.

Đợi chờ một năm, sau đó nó bị gỡ lực lượng thần bí kia đánh thức, nhìn lại Nghiêm Khắc Liệt, đúng là cái dạng vận may chứa cứu thế, cho nên nó mới có thể hiện thân.

Chỉ là không biết cỗ lực lượng thần bí kia đến tột cùng là cái gì? Mà nó rốt cuộc lại có mục đích gì?

Nghiêm Khắc Liệt nghe Thỏ Mạnh nói như vậy, trái tim mới buông lỏng xuống.

Tuy rằng không biết vì sao, y lại có sự tín nhiệm với lời Thỏ Mạnh nói.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, nhưng y cũng không bài xích.

“Người hôm nay có gặp được người nào kỳ quái không?” Thỏ Manh hỏi.

Nghe được lời này, người đầu tiên hiện trong đầu Nghiêm Khắc Liệt là Mạc Vân Quả.

Cho nên y nói cho Thỏ Manh tên của Mạc Vân Quả, ai biết Thỏ Manh vừa nghe được tên Mạc Vân Quả, thân mình lập tức nằm liệt xuống dưới.

“Người nói ai?” Âm điệu của Thỏ Manh cao hơn vài phần.

“Mạc Vân Quả.” Nghiêm Khắc Liệt thấp giọng nói, đôi mắt y lóe lóe, không biết suy nghĩ cái gì.

Thỏ Manh:..... Năm..... Năm thảo!

Thỏ Manh như thế nào cũng không nghĩ tới, khi cách nhiều năm như vậy, nó vậy mà lại có thể một lần nữa nghe thấy cái tên ôn thần này!

Đúng vậy, ôn thần! Đối với Thỏ Manh mà nói, Mạc Vân Quả thật là một tên ôn thần!

Làm Thiên Đạo ở vị diện cao đẳng, từ khi nó ra đời, đã có một tia linh trí.

Vốn dĩ thế giới này là một mảng hoang vu, là nó một đường cày cấy, mới có thể khiến thế giới này toát ra sinh cơ lộng lẫy như vậy.

Dựa theo quy luật tuần hoàn, mỗi một thế giới cách một đoạn thời gian đầu sẽ trải qua một cái đại trắc trở, cũng chính là “Lịch kiếp” người ta thường nói.

Thỏ Manh luôn luôn là kẻ mềm lòng, đối với thế giới nó cực cực khổ khổ xây dựng, đương nhiên sẽ không nỡ hạ xuống kiếp nạn quá nặng.

Cho nên lúc trước thế giới này chỉ có trắc trở không lớn không nhỏ, thí dụ như động đất, núi lửa bùng nổ, chỉ nghiêm trọng một chút, cũng đơn giản là có một hồi mưa sao băng linh tinh.

Cứ như vậy qua ngàn vạn năm sau, vị diện này cuối cùng cũng được lên vị diện trung đẳng.

Thỏ manh rất thỏa mãn, cũng chính ở ngay lúc này, Mạc Vân Quả đi tới thế giới này, mạnh mẽ cắm vào nó quy định tiến trình lịch sử, cứng rắn tạo ra một h ồ ỉ tận thế!

Thỏ Manh nghĩ đến h ồ ỉ tận thế kia lại thấy ngứa răng, tuy rằng sau tận thế, vị diện thăng lên cao đẳng vị diện, lực lượng của nó cũng được tăng tiến lên.

Nhưng mà nó khó chịu, nhưng bất đắc dĩ lúc ấy, Mạc Vân Quả đã là chấp pháp giả.

Chấp pháp giả có quy ền khống chế tuyệt đối vị diện, trong tình huống bình thường, chúng nó sẽ không cùng những chấp pháp giả đó đối kháng.

Sau đó, Mạc Vân Quả cũng cho nó một ít chỗ tốt, nó cũng biết đương nguyên nhân, bởi vì nó quá m ềm lòng cho nên kiếp nạn số mệnh mới bị đẩy lùi r ồi lại lùi, phía trên không có cách nào, mới để cho cô tới thay đổi tiến trình.

Thỏ Manh cũng cảm thấy chuyện này qua đi, ai biết không bao lâu, có vài chấp pháp giả vì ngăn Hiên Viên Tu, làm ra một ít chuyện phát r ồ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 845

Edit: Linhlady

Bọn họ rút ra căn nguyên của chúng bó đi áp chế Hiên Viên Tu, dẫn tới nó bị những chấp pháp giả đó giam cầm, sau đó thế giới này liền biến thành cái bộ dáng quỷ quái này.

Mà vì sao lại áp chế Hiên Viên Tu, ha hả! Còn không phải đầu là vì tên ôn thần Mạc Vân Quả kia!

Thỏ Manh cảm thấy chính mình bị giả thuyết kia làm đau đầu, cái tên ôn thần kia tới, tuyệt đối không phải chuyện tốt! Không phải chuyện tốt!

Nghiêm Khắc Liệt bị phản ứng của Thỏ Manh làm cho có chút không thể hiểu được, y còn muốn hỏi thêm cái gì đó, đã thấy thân ảnh Thỏ Manh biến mất.

Nghiêm Khắc Liệt:.....

Bên kia, Mạc Vân Quả đã là lâm vào ngủ say, phòng phát sóng trực tiếp cũng đúng giờ đóng cửa.

Trong tình huống bình thường, chỉ cần Mạc Vân Quả bắt đầu nghỉ ngơi, phòng phát sóng trực tiếp liền sẽ đúng lúc đóng cửa, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà trên thực tế, Mạc Vân Quả cũng không có ngủ.

Hoặc chuẩn xác hơn mà nói, tinh thần lực của cô đã quy về vững vàng, nhưng tinh thần lực cấp hai lại sinh động lợi hại.

Ở một mảnh trong bóng tối, Mạc Vân Quả đứng ở nơi đó, đây là thần lực hải thuộc về tinh thần lực cấp hai của cô, cũng là thế giới mà phòng phát sóng trực tiếp không nhìn trộm được.

Tại đây một mảnh bóng tối, ngoại trừ Mạc Vân Quả ra, dần dần từ nơi xa đi tới một người.

Tóc của hắn là màu hoàng kim, mặc dù ở trong một mảng hắc ám, vẫn như cũ rực rỡ lóa mắt.

“Anh đã đến rồi.”

Mạc Vân Quả hơi hơi gọi lên khoe môi, trong mắt trút ra một tia ý cười.

“Ừm.” Hiên Viên Tu đi vào, một tay đem Mạc Vân Quả kéo vào trong lòng ngực của mình.

Cảm giác tràn đầy thuộc về thân thể người yêu, hắn thỏa mãn thở dài một tiếng.

“Anh rất nhớ em.”

Hiên Viên Tu cọ cọ cổ Mạc Vân Quả, hơi thở ái muội phun ở trên cổ cô, khiến cô cảm giác có chút ngứa.

Mặc dù đã khôi phục đại bộ phận ký ức, Mạc Vân Quả vẫn như cũ không thể nào có thói quen Hiên Viên Tu “Nhiệt tình” như vậy.

Nhiều năm sinh hoạt tự bế khiến cảm xúc của cô không giống trước tiết ra ngoài, mặc trước mặt người yêu, cô cũng không có cách nào trở thành đáng vẻ trước kia.

Nhưng Mạc Vân Quả biết, bất kể cô biến thành cái dạng gì, Hiên Viên Tu vẫn luôn đều bảo hộ cô, chưa bao giờ thay đổi.

Hiên Viên Tu được nhiên cũng nhận ra tính cách Mạc Vân Quả biến hóa, hắn có chút đau lòng, lúc trước nếu không phải hắn quá mức tùy ý, làm sai cô đến nỗi rơi vào kết cục này?

Nhưng mà mọi chuyện đã qua đi, hắn cũng không có cách nào đền bù.

Quan trọng là hiện tại, hiện tại bọn họ, phải sống bên nhau thật tốt.

Hiên Viên Tu ánh mắt tối sầm lại, tựa như nghĩ tới cái gì.

“Bọn họ đã phát hiện t òn tại của em.” Hiên Viên Tu ôm Mạc Vân Quả nói.

“Ừm, em biết.” Mạc Vân Quả h ồi ôm Hiên Viên Tu, cái ôm của hắn vẫn luôn ấm áp như vậy.

“Hơn nữa bọn họ nhất định sẽ nghĩ cách ngăn cản em trở v ề vị trí chấp pháp giả.” Mạc Vân Quả nhàn nhạt nói, trong giọng nói hỗn loạn một tia kiên quyết không bỏ.

Hiên Viên Tu cọ cọ cổ Mạc Vân Quả, thấp giọng nói: “Có muốn anh hủy phòng phát sóng trực tiếp đi không?”

“Không phải anh bị thương sao?” Mạc Vân Quả thấp giọng nói, “Bị thương thì không c ần tùy tiện vận dụng lực lượng.”

“Anh không có việc gì.” Đối với thương thế của hắn, hắn cũng không để ý.

“Hiện tại tùy tiện đem phòng phát sóng trực tiếp tiêu hủy, nhất định sẽ làm bọn họ càng thêm đề bụng.” Mạc Vân Quả nói, “Hơn nữa em cũng đã quen có những người đó.”

“Em chỉ c ần có thói quen có anh.” Hiên Viên Tu có chút bất mãn cọ Mạc Vân Quả, giọng nói khi nói chuyện đều mang theo một tia ủy khuất nho nhỏ cùng mất mát.

Mạc Vân Quả:.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 846

Edit: Linhlady

Nửa ngày sau, Mạc Vân Quả vỗ vỗ vai Hiên Viên Tu, thấp giọng nói:
“Anh cần phải trở về”

Hiên Viên Tu cũng không muốn rời đi, nhưng hắn cũng biết, nếu hắn vẫn luôn ở chỗ này, không chỉ khiến tinh thần lực của hắn tổn thương, đối với Thân Thân nhà mình cũng sẽ như thế.

Hơn nữa loại tổn thương này không có cách phục hồi, Hiên Viên Tu không muốn Thân Thân nhà mình bị thương, một chút ít cũng không thể.

Cho nên hắn chỉ có thể thở dài một tiếng, buông Mạc Vân Quả ra.

“Nếu nhớ anh.” Hắn cúi đầu nói với Mạc Vân Quả, “Nhớ luôn nghĩ đến anh.”

Môi hắn dán lên trán của cô, ấm áp sủng nịch.

Mạc Vân Quả cảm thụ được độ ấm của Hiên Viên Tu, thì ra qua nhiều năm như vậy, cô vẫn như cũ không quên được ấm áp của hắn.

Thân ảnh Hiên Viên Tu dần dần biến mất ở trong bóng đêm, Mạc Vân Quả sờ sờ trán của mình, tinh thần thể cũng chậm rãi biến mất.

Cô hoàn toàn lâm vào ngủ say, chờ khi lại lần nữa tỉnh lại, đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Nghiêm Khắc Liệt sáng sớm đã gọi tỉnh mọi người, bọn họ hôm nay cần phải đi xa hơn để săn giết trùng thú, cho nên phải nhanh chóng xuất phát.

Đoàn người thu thập xong, lúc sau, cứ như vậy xuất phát.

Nghiêm Khắc Liệt vẫn như có như không bảo vệ Mạc Vân Quả, không nghĩ tới Mạc Vân Quả căn bản không cần y bảo hộ.

Cứ như vậy, đoàn người liền bắt đầu cuộc săn giết.

Mấy người này năng lực cũng coi như là tương đối lợi hại, trên đường cũng không gặp được trùng thú cùng thực vật biến dị nào tương đối nguy hiểm, cho nên hôm nay thu hoạch cũng coi như không tồi.

Ngược lại với vẻ chật vậy của người khác, thành hướng của Nghiêm Khắc Liệt cùng Mạc Vân Quả rất tốt.

Bất quá mấy người kia đều không có ý kiến gì, vẫn luôn đều vẫn duy trì trầm mặc.

Sắp đến chạng vạng, bọn họ mới về tới trong thành, về tới căn biệt thự độc lập kia.

Một hồi về đến nhà, mọi người lập tức thả lỏng xuống.

Nghiêm Khắc Liệt xoa xoa cổ chính mình, nhìn về phía Mạc Vân Quả nói: “Hôm nay biểu hiện cũng không tệ lắm.” Ít nhất không chọc phẫn nộ gì cho y.

Mạc Vân Quả:.....

“Nhưng mà toàn bộ quá trình tiểu Quả Quả nhà ta cái gì cũng không làm a~”

“ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ chẳng lẽ cái tên Nghiêm Khắc Liệt này coi trọng tiểu Quả Quả nhà ta?”

“Không phải không có khả năng a ha ha ha ha!”

“Nhưng mà ta cảm thấy Nghiêm Khắc Liệt cũng rất lợi hại, tằm tắc, xem khối cơ bắp của hắn, vừa lúc là loại hình ta thích 233333333”

“Nha! Lâu trên người bại lộ sở thích của mình!”

“\ (∇) / kẻ cơ bắp, ta yêu nhất!”

Xa xa ở một tỉnh c ầu khác Hiên Viên Tu nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp bình luận, bĩu môi, người đàn ông kia có cái gì tốt? Dựa vào cái gì coi trọng Thân Thân nhà ta?

Hiên Viên Tu âm thầm chọc chọc nghĩ đến, tâm tư vừa động, phòng phát sóng trực tiếp li ền xuất hiện một loạt đánh thưởng.

“Đinh! Người dùng kẻ th ần bí đánh thưởng một tấn linh tủy!”

“Đinh! Người dùng kẻ th ần bí đánh thưởng một tấn mì ăn li ền!”

“Đinh! Người dùng kẻ th ần bí đánh thưởng một tấn kẹo que!”

“Đinh! Người dùng kẻ th ần bí đánh thưởng một tấn cá hương thịt tì!”

“Đinh! Người dùng kẻ th ần bí đánh thưởng một tấn đậu hủ Ma Bà!”

“Đinh! Người dùng kẻ th ần bí đánh thưởng.....”

Hiên Viên Tu vừa lòng nhìn h ắn đánh thưởng các loại đồ ăn, trong mắt xẹt qua một tia ánh sáng, như vậy Thân Thân nhà h ắn sẽ không bị đói ~

Nhưng mà Mạc Vân Quả nhìn đồng đánh thưởng này, lại tr ần mặc thật sâu.

Một tấn cá hương thịt tì! Một tấn đậu hủ Ma Bà! Còn có một tấn cái gì cá h ần cải chua linh tinh! Cô ăn mấy trăm năm cũng ăn không hết được không!

Thân thiết ý thức được nam nhân nhà mình lại bắt đầu ngó ng ắn Mạc Vân Quả có chút bất đắc dĩ, nhưng bất đắc dĩ, đ ồng thời, cô lại nhin không được nhấp môi cười.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 847

Edit: Linhlady

Thì ra mặc kệ bao nhiêu nhau trôi qua, đã trải qua bao nhiêu chuyện, khoảng cách giữa cô và hắn, chưa từng có biến hoá.

Nghĩ đến đây tâm tình Mạc Vân Quả đột nhiên có chút tốt, trên mặt cũng không ngăn được lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Cái này làm cho Nghiêm Khắc Liệt vẫn luôn nhìn cô có chút kinh ngạc, vị này làm sao đột nhiên cười đến vui vẻ như vậy?

“Cô cười cái gì?” Nghiêm Khắc Liệt tò mò hỏi.

Mạc Vân Quả nghe được lời này, chớp chớp mắt nói: “Chỉ là nghĩ tới một người thú vị mà thôi.”

“À.” Nghiêm Khắc Liệt thức thời không lại hỏi nhiều thêm.

Mạc Vân Quả thấy Nghiêm Khắc Liệt không hỏi gì thêm, cô cũng im lặng không có ý hỏi gì.

Lúc này mấy người đầu đã đói bụng, nhưng người đi ra ngoài đổi đồ ăn còn chưa về.

Mạc Vân Quả nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ, nhất định phải thay đổi trạng thái hiện tại, nói cách khác, loại ngày tháng này cũng không biết khi nào mới kết thúc.

Mạc Vân Quả biết, thế giới này thiếu nhất hẳn là đồ ăn, mà cái cô không thiếu nhất, là đồ ăn.

Cô nhìn về phía Nghiêm Khắc Liệt, thấp giọng nói: “Không biết có thể mượn một bước nói chuyện?”

Nghiêm Khắc Liệt sừng sốt, y bỗng nhiên nhớ tới phản ứng ngày hôm qua của Thổ Manh, ma xui quỷ khiến gật gật đầu.

Chờ y phục hồi tinh thần lại, y đã cùng Mạc Vân Quả đứng ở trong phòng bếp.

Mạc Vân Quả từ trong không gian hệ thống lấy ra các loại đồ ăn Hiên Viên Tu vừa đánh thưởng, bày biện ở trong phòng bếp.

Nghiêm Khắc Liệt nhìn các loại đồ ăn này, đồng tử co rút lại.

“Này..... Đây là.....”

Y kích động có chút run rẩy, y nhớ lúc còn nhỏ rất nhỏ, đã từng ăn qua đồ ăn này cái loại hương vị này, chính là nó.....

Nhưng mà nhiều năm trôi qua, y đã sớm quên mất mùi vị đồ ăn bình thường là như thế nào.

Hương vị đồ ăn quen thuộc với y chỉ là các loại thịt dị thú, vị tanh nồng, không thể ăn, cũng không dễ ngủ, nhưng lại không thể thiếu.

Nghiêm Khắc Liệt phải dùng ý chí rất lớn mới có thể ngăn bản thân ôm những thứ kia vào lòng, y hít sâu một hơi, nhìn về phía Mạc Vân Quả.

“Có ý gì?”

Mạc Vân Quả nhàn nhạt nói: “Tôi có thể cung cấp cho anh đồ ăn, muốn nhiều ít có bao nhiêu đều được.”

Đôi mắt Nghiêm Khắc Liệt thâm trầm, y không phải đồng gốc, trên đời này thật sự sẽ có chỗ tốt như vậy sự sao?

“Muốn tôi trả giá đại giới.” Y cố ý đè thấp giọng nói, nghe qua lại vài phần gợi cảm.

Đương nhiên, Mạc Vân Quả nghe không đến cái loại gợi cảm này, nhưng thật ra đem mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp mê đảo.

“Không có đại giới.” Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, lại cảm thấy có chút không đúng, “Ánh sáng của thế giới này, ở trên người anh.”

Nghiêm Khắc Liệt sững sốt, ánh mắt coi trọng Mạc Vân Quả cũng thay đổi.

Cái loại “Cô chẳng lẽ là một kẻ ngốc đi?” Ánh mắt xích Quả Quả nhìn Mạc Vân Quả, làm cô im lặng giật giật khóe miệng.

“Cô ấy nói rất đúng! Ánh sáng của thế giới này, ở trên người người!”

Giọng nói nguyên vẹn của Thỏ Mạnh kia đột nhiên xuất hiện, dọa Nghiêm Khắc Liệt nhảy dựng, cũng làm Mạc Vân Quả thành công bị hấp dẫn lực chú ý.

Thỏ Mạnh từ sau gáy Nghiêm Khắc Liệt thì ra một cái đầu, nhe răng, lớn tiếng nói một câu “Cô khỏe a ôn thần!”

Mạc Vân Quả:.....

“Hả? Vì sao con thỏ kì quái này lại gọi tiểu Quả Quả nhà ta là ôn thần?”

“Đúng vậy, ta thấy tiểu Quả Quả đáng yêu như vậy, sao có khả năng sẽ là ôn thần? ㄟ (ㄟ ▽ ㄟ) ㄟ”

“Cái con thỏ con này thoát nhìn thật mạnh mẽ, nhưng lời nói ra có thể không dễ nghe ㄟ (ㄟ ^ ㄟ) ㄟ ”

“Chẳng lẽ chỉ có một người là ta cảm thấy biểu cảm của thỏ con thật mạnh mẽ sao? Ha ha ha ha! Nó trước kia có phải đã biết tiểu Quả Quả hay không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 848

Edit: Linhlady

“Ây? Lời lầ trên nói cũng có khả năng nha!”

“Đúng vậy, có ai lại đi nói người mình gặp lần đầu tiên là ôn thần đâu?”

“Như vậy vấn đề tới đây, đó là con thỏ nhỏ này biết tiểu Quả Quả nhà ta từ khi nào?”

“Dù sao ta dám khẳng định, từ khi tiểu Quả Quả mở phát sóng trực tiếp tới nay, tuyệt đối không hề gặp qua con thỏ nhỏ này!”

“Ta cũng dám khẳng định! ㄟ (͡ ▽ ͜) ㄟ”

“Tiểu Quả Quả, người biết thỏ con này sao?”

“Đúng vậy đúng vậy! Người biết sao? (tò mò)”

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, ở trong đầu nói: “Ừ, có biết.”

“Oa! Thật sự viết nó kìa?”

“Biết khi nào vậy?”

“Oa! Tò mò tò mò! Nơi này đến cuối cùng là có chuyện xưa gì vậy!”

“Ta cũng rất tò mò đó! Tiểu Quả Quả nói một chút được hông ~”

“Hắc hắc, để ta đoán xem, có phải tiểu Quả Quả nhà người muốn ăn thỏ xiên cay, cho nên bắt con thỏ này định làm xiên ăn đúng không?”

“Phốc, một câu của lầ trên đã biết ngay là đồ tham ăn 2333333333”

Mạc Vân Quả:.....

Cô thật sự không thêm đến mức làm ra tình huống đó đi?

“Ừm, đại khái thật lâu thật lâu trước kia, chúng ta từng có một đoạn gút mắt.” Rốt cuộc vị thổ con Thiên Đạo này muốn chỗ tốt từ chỗ cô đã lâu, muốn không nhớ rõ cũng khó.

Thỏ Manh trên dưới ước lượng Mạc Vân Quả một phen, giống như đang xác định gì đó, bó từ gáy Nghiêm Khắc Liệt nhảy lên vai y.

Sau đó toàn bộ thân thỏ đứng thẳng lên, hai chân nhỏ nhún chổng lên eo, cười ha ha hai tiếng.

“Ha ha! Người cũng có ngày hôm nay! Ha ha! Người thế mà trở nên nhỏ yếu như thế! Ha ha!”

Thỏ Manh cảm thấy bản thân thực sự rất vui vẻ, nhớ trước đây nó đánh không lại Mạc Vân Quả, chỉ có thể tùy ý để cô mạnh mẽ thay đổi tiến trình thế giới, đem nó chọc giận quá mức.

Hiện giờ Mạc Vân Quả “Nhỏ yếu” như vậy, nó quả trong ngáy mắt có thể hạ gục cô đấy!

Hiển nhiên, Thỏ Manh cũng quên mất hiện giờ bản thân cũng đang bị trọng thương, hơn nữa thế giới cũng đã biến thành dáng vẻ như bây giờ, còn có công lao một phần của nó.

Mạc Vân Quả nhìn Thỏ Manh kiêu ngạo cười to, chỉ cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Qua nhiều năm như vậy, vị Thiên Đạo này vẫn như vậy vẫn.....
Ừm..... Ấu trĩ.....

“Phốc, con thỏ chổng nạnh! Thật mạnh!”

“A a a! Mạnh ra tỷ tỷ về mặt huyết, thật muốn ôm ôm cọ cọ!”

“Con thỏ nhỏ này cũng quá là đáng yêu đi?”

“Ta chỉ muốn nói, con thỏ này thật kiêu ngạo nha! Đương nhiên, là kiêu ngạo đáng yêu, ha ha ha!”

“Tắm tắc, chân ngắn như vậy, cũng may nó chống được tới eo à!”

“Lầu trên nói vậy không đúng, con thỏ có eo ư?”

“Ừ..... Đây là một cái vấn đề nghiêm túc.....”

Mạc Vân Quả:.....

Được thôi, nhóm người trong phòng phát sóng trực tiếp này cũng không biết lạc đề đi nơi nào, vẫn trước sau như một “Hoạt bát”.....

Nghiêm Khắc Liệt chỉ cảm thấy hiện tại vô cùng xấu hổ, đúng vậy, xấu hổ.

Rõ ràng con Thỏ Manh này biết Mạc Vân Quả, y kẹt ở giữa biết làm thế nào đây! Nếu có thể nói, y muốn đi ném thử những đồ ăn đó có được hay không?

Nhưng mà hiển nhiên Thỏ Manh không biết được tâm tư của Nghiêm Khắc Liệt, sau khi xem thường Mạc Vân Quả xong, nó nhảy một phát đến trước mặt Nghiêm Khắc Liệt.

Nha, không, hẳn là toàn bộ thân thể nhỏ bé đầu bay lên không, sau đó nhắm ngay mặt của Nghiêm Khắc Liệt.

“Ngươi! Chính chúa cứu thế nhận mệnh của ta!” Thỏ Manh vẫn như cũ xoa eo, dáng vẻ kia, muốn bao nhiêu kỳ quái có bất nhiêu kỳ quái.

Nghiêm Khắc Liệt cũng thiếu chút nữa không nhận được cười, cũng may y cũng biết tính cách ngạo kiêu của thỏ nhà mình, nếu như y thật sự cười, không chừng nó sẽ đập lên mặt y vài cái cũng nên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 849

Edit: Linhlady

“Người nhất định phải đem thế giới này cứu vớt cho ta!” Nói đến chính sự, Thỏ Mạnh mười phần đứng đắn, nhưng loại đứng đắn này không tương xứng với mặt của nó, nhìn qua không có bao nhiêu phần khí thế.

Nghiêm Khắc Liệt giật giật khoe miệng, bất đắc dĩ nói: “Bản thân tao còn ăn chưa đủ, làm sao có thể là đấng cứu thế? Lấy cái gì cứu toàn bộ thế giới này?”

Thế giới này, sớm đã hủy diệt, hiện giờ mọi người, chỉ đang kéo dài hơi tàn mà thôi.

Bọn họ cũng không biết khi nào, sẽ đột nhiên chết đi, cũng không biết sẽ lấy phương thức như thế nào chết đi.

Việc duy nhất y có thể làm, chính là quý trọng mỗi một ngày, mỗi một phút, mỗi một giây, tồn tại thật tốt.

Nhưng mà, cũng chỉ có thế mà thôi, nhiều hơn nữa, y cũng không làm được gì.

Ở chỗ này, mỗi ngày đều có vô số người chết đi, y lại không làm được gì, đây là bi ai của y, cũng là bi ai của toàn bộ thế giới này.

Thỏ Mạnh vừa thấy Nghiêm Khắc Liệt nói như vậy, tức giận tới mức trợn tròn mắt mình y.

Sau đó nó chỉ chỉ Mạc Vân Quả nói: “Người ăn không đủ no, còn không phải có cô ta sao? Từ đây về sau, đồ ăn của người cô ta sẽ bao.”

Mạc Vân Quả bị chỉ vào:.....

Nghiêm Khắc Liệt nhìn cô một cái, cười khở mà nói: “Cô ấy vó thể bao tao, nhưng có thể bao thêm tất cả mọi người sao? Cô ấy có thể bao một ngày, bao cả đời không?”

Thỏ Manh tức giận nhìn Nghiêm Khắc Liệt, lại nhìn về phía Mạc Vân Quả, chờ cô nói chuyện.

“Bao mọi người không có khả năng, tôi không phải sở cứu tế, không có khả năng miễn phí, bao cả đời cũng không có khả năng, các anh có tay có chân, phải tự thân thay đổi thế giới này.”

Nghiêm Khắc Liệt sừng sốt, nghe qua ý của Mạc Vân Quả, cô thật sự muốn bao cơm?

“Tôi sở dĩ muốn đơn độc nói chuyện với anh, thật ra muốn cùng anh làm một giao dịch.”

Nghiêm Khắc Liệt nhìn về phía cô, ngờ ngác hỏi: “Là giao dịch gì?”

“Tôi có thể cung cấp các loại đồ ăn cho các anh, nhưng chỉ là tương đối, anh cũng phải cung cấp đồ vật tôi yêu cầu.”

Mạc Vân Quả nói xong lúc sau, dừng một chút, mới tiếp tục nói: “Nhưng đồ ăn này số lượng không giới hạn, anh có thể mang nó đi bán, chỉ cần mang đồ tôi cần về đây.”

Thật ra cô căn bản không cần thứ gì, chỉ là muốn để Nghiêm Khắc Liệt vụng những thứ này đi bán, cô cũng cần một lý do chính đáng.

Nghiêm Khắc Liệt cả kinh, tựa hồ không tin nổi, lại lần nữa hỏi: “Lời cô nói là thật?”

“Là thật.” Mạc Vân Quả cũng đáp lại.

Nghiêm Khắc Liệt hít sâu mấy hơi thở, sau đó nhìn về phía Mạc Vân Quả, trong mắt mang theo một tia kiên định.

“Được, tôi đồng ý với cô.”

Thỏ Mạnh vừa lòng gật đầu, có thể, có bộ dăng của chúa cứu thế rồi.

“Đồ ăn này, anh có thể cần đi.” Mạc Vân Quả chỉ chỉ đồ ăn trong phòng bếp nói.

“Được!” Nghiêm Khắc Liệt nói xong liền xoay người đi kêu những người khác.

Thỏ Mạnh thấy Nghiêm Khắc Liệt rời đi, đối với Mạc Vân Quả làm một cái mặt quỷ, nháy mắt liền biến mất.

Mạc Vân Quả:.....

Cũng không biết Nghiêm Khắc Liệt nói gì với những người kia, mấy người tuy rằng rất hưng phấn, nhưng cũng không hỏi gì thêm.

Mọi người đều ăn ngẫu nhiên đồ ăn, trong lòng cũng dần dần có thêm hy vọng với cái thế giới này.

Nghiêm Khắc Liệt dừng dư quang quét tới chỗ Mạc Vân Quả, cô vẫn như cũ là dáng vẻ nhàn nhạt, dựa vào trên khung cửa.

Nhưng trong lòng Nghiêm Khắc Liệt lại dâng lên một cảm giác kỳ quái, thật giống như, cô vốn dĩ không thuộc về thế giới này, tùy thời tùy chỗ đều sẽ rời đi.

Khoảng cách cô và họ, như là cách một thế giới, mà thế giới của cô, y như nhìn không thấy, cũng sờ không tới.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 850

Edit: Linhlady

Nghiêm Khắc Liệt lắc lắc đầu, đem mớ suy nghĩ lung tung trong đầu văng ra ngoài, vẫn là lo ăn cơm đi, y nghĩ như vậy.

Mạc Vân Quả nhìn mọi người ăn ngẫu nhiên, trong đầu lại đang nói chuyện với mọi người. trong phòng phát sóng trực tiếp.

“Các người có muốn thứ gì ở thế giới này không? Có thể lấy đồ ăn tới đổi.”

“Ừm, ta không muốn thứ gì, nhưng mà ta có thể cung cấp đồ ăn ~”

“Hắc hắc, ta có thể cung cấp rất nhiều gạo, ai, ăn cũng ăn không hết.”

“Ta có thể cung cấp que cay a ha ha ha ha!”

“Phốc, que cay gì đó, không đủ no đi?”

“Ai nha, que cay thứ này, chỉ để ăn chơi mà thôi ~”

“Nói rất có đạo lý (che mặt)”

“Ta có các loại củ cải rau xanh, ừm..... Ta ăn củ cải nhiều tới mức trong miệng cũng nhạt nhẽo theo rồi, ta xin hỏi các vị lão đại, có thịt gì để đổi với con thỏ tinh này hay không!”

“Hả? Con thỏ tinh còn ăn thịt sao?”

“Thịt thỏ có thể chứ? 23333333”

“Hừ hừ! Không cần khi dễ thỏ tinh chúng ta! Con thỏ tinh cũng là có thể ăn thịt được không! Bằng không người cho rằng chúng ta vì sao phải cực cực khổ khổ tu luyện thành người! Cũng không phải là vì ăn thịt sao!”

“Phốc! Cái lý do này thật là lợi hại!”

“Ha ha ha ha! Vì ăn thịt liền tu luyện thành người! Tha thứ cho ta đột nhiên muốn cười.....”

Mạc Vân Quả:.....

Cô cũng không nghĩ tới, thì ra nguyên nhân con thỏ tinh tu luyện thành người thế nhưng là vì có thể ăn thịt.....

Biết người trong phòng phát sóng trực tiếp có thể cung cấp đồ ăn, lúc sau, Mạc Vân Quả cũng hơi hơi yên tâm.

Sau đó, cô cùng người trong phòng phát sóng trực tiếp trao đổi rất nhiều hạt giống, cất vào động phủ của mình.

Thời gian của động phủ so với bên ngoài chênh lệch là một với một trăm, nói cách khác, ở động phủ một ngày tương đương với ở ngoài một trăm ngày

Mà đại đa số chu kỳ rau dưa trưởng thành cũng chỉ mấy tháng mà thôi, mỗi một ngày Mạc Vân Quả đều có thể thu hoạch một đám rau dưa, thậm chí còn có gạo tiêu mạch các loại.

Nói như vậy, cũng đủ nuôi sống những người này.

Mạc Vân Quả nghĩ như vậy, Nghiêm Khắc Liệt bên này cũng đã giải quyết xong cơm chiêu.

Cơm chiêu qua đi, mọi người đều quay về phòng của mình, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Ngày mai, còn có khiêu chiến lớn hơn nữa chờ bọn họ.

Nghiêm Khắc Liệt cũng không ngủ, mà chờ Mạc Vân Quả đến.

Khi nghe được tiếng đập cửa, thần kinh Nghiêm Khắc Liệt lập tức banh lên.

Không biết vì sao, đáy lòng y lại có một chút khẩn trương, đây là cảm giác y chưa bao giờ có.

Nghiêm Khắc Liệt nhanh chóng mở cửa cho Mạc Vân Quả, sau đó nghiêng người để cô đi vào.

Trong phòng chỉ có một chiếc giường, một cái bàn cùng mấy cái ghế dựa, còn có một cái tủ quần áo, ngoại trừ cái này ra, cũng không có thêm đồ gì khác.

Mạc Vân Quả tùy tiện tìm một nơi ngồi xuống, Thỏ Manh liền xuất hiện.

“Ây nha! Ông thần người đã đến rồi!”

Ngữ khí của Thỏ Manh vẫn như cũ cực kỳ kiêu ngạo, nhưng với giọng nói nhuần nhuyễn kia, thật sự không có khí thế gì.

Mạc Vân Quả nhàn nhạt nhìn nó một cái, không cùng nó nói cái gì, mà là nói với Nghiêm Khắc Liệt: “Tôi có thể cung cấp cho anh đồ ăn, anh nói cho tôi, anh cần nhiều hay ít.”

Nghiêm Khắc Liệt trầm ngâm một lát nói: “Một ngàn cân gạo cùng một ngàn cân bột mì có thể chứ?”

Hai thứ này đều là đồ rất trân quý, viện nghiên cứu bên kia mỗi ngày đều có gắng nghiên cứu cách gieo trồng lúa nước cùng lúa mạch, mấy năm gần đây cũng có đi đầu đột phá, nhưng tóm lại là không thể cung cấp cho toàn bộ người trong căn cứ ăn.

Đã lớn như vậy, y cũng chỉ được ăn gạo vài lần, hương vị kia, cả đời y đều không quên được.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 851

Edit: Linhlady

Mạc Vân Quả gật gật đầu, một ngàn cân so với hiện tại cô có, quả thật không tính là nhiều.

Mạc Vân Quả cũng không hỏi Nghiêm Khắc Liệt dùng gạo với bột mì để làm gì, cô tin Nghiêm Khắc Liệt, y sẽ tự biết làm việc gì đó.

Nghiêm Khắc Liệt nhìn Mạc Vân Quả không chút do dự gật đầu, nuốt nuốt nước miếng, trong mắt toát ra một tia khát vọng.

Y đã thật lâu không được ăn một bữa cơm, không biết lúc này có thể ăn một cách thống khoái hay không.

Dương nhiên, tiền đề là y phải trao đổi thật tốt với người trước mắt.

Tuy rằng cô và Thỏ Manh đều nói y là chúa cứu thế, nhưng chính bảo thân y luôn biết, chúa cứu thế chân chính, chưa bao giờ là y, mà là Mạc Vân Quả.

“Sáng mai, gạo cùng bột mì sẽ đặt ở kho hàng biệt thự, tự mình đi kiểm tra.”

Mạc Vân Quả nhàn nhạt nói, trong lòng tính toán đồ đạc trong động phủ.

“Anh có cần rau dưa trái cây thịt linh tinh gì đó không?” Mạc Vân Quả nghĩ đến mỹ thực không thể thiếu nguyên liệu nấu ăn, lúc này mới hỏi.

Nghiêm Khắc Liệt sững sốt, ở trong trí nhớ của y, không hề có ấn tượng gì với rau dưa trái cây.

Y chỉ nghe qua lời của những người lớn tuổi mà thôi, rau dưa trái cây đều cực kỳ mỹ vị, y nhớ hôm nay đã ăn những thứ kia, lại nuốt nuốt nước

miếng.

“Nhưng..... Có thể chứ?” Y thật cẩn thận hỏi.

Mạc Vân Quả gật đầu nói: “Ừ, có thể, v ềsau anh muốn cái gì cứ hỏi tôi, tôi sẽ tận lực thỏa mãn anh.”

“Được!” Nghiêm Khắc Liệt kích động nói, y có dự cảm, có lẽ thế giới này, thật sự sẽ có đi ầu thay đổi.

Mạc Vân Quả gật gật đầu, cảm thấy mình không còn việc gì nữa, cô đứng lên, chuẩn bị rời đi.

“Này! Ôn th ần!” Thỏ Manh đột nhiên lập tức gọi cô lại.

Mạc Vân Quả hơi hơi nghiêng đầu, li ền thấy được Thỏ Manh nhảy ra trước mặt cô.

Hai cái chân nhỏ của Thỏ Manh chắp lại trước mặt mình, thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Mạc Vân Quả sửng sốt, lắc đầu nói: “Không c ần.”

Nói xong lúc sau, Mạc Vân Quả li ền rời đi.

Thỏ Manh nhìn bóng dáng Mạc Vân Quả, sách một tiếng, lẩm bẫm nói: “Ta mới không thềm thật lòng cảm ơn mi đâu!”

Thỏ Manh rất rõ ràng, dựa vào thực lực hiện tại của nó, rất khó để xây dựng lại thế giới này.

Làm Thiên Đạo, nó cũng không thể mạnh mẽ sửa chữa toàn bộ tiến trình thế giới.

Tất cả mọi thứ đều phải có người ở thế giới này thay đổi, mà nó chỉ có thể vào thời điểm thích hợp cung cấp ít bào ray vàng cho người đó mà thôi.

Nhưng xét theo tình huống này, nó cũng làm không được.

Nhưng mà cũng may, có Mạc Vân Quả t ần tại.

Ở trong trí nhớ của Thỏ Manh, Mạc Vân Quả không gì làm không được, chỉ cần việc cô muốn làm, nhất định có thể hoàn thành.

Thỏ Manh mở to đôi mắt chớp chớp, nó đột nhiên nghĩ tới việc lúc trước, lúc ấy Mạc Vân Quả, thật sự là phong hoa tuyết đại.

Nghiêm Khắc Liệt nhìn Thỏ Manh đang ngây ngốc, không tiếng động thở dài một hơi.

Vì sao y cảm thấy con thỏ nhà mình có chút ngốc?

Mạc Vân Quả trở lại phòng, sau đó đi trao đổi ít gạo với mọi người, lúa trong động phủ của cô hẳn ngày mai mới chín, cho nên trước mặt cô chỉ có thể trao đổi với người trong phòng phát sóng trực tiếp.

Cũng may Nghiêm Khắc Liệt chỉ cần một ngàn cân, nói cách khác người trong phòng phát sóng trực tiếp có khả năng trong một lúc nhất thời không lấy ra được nhiều như vậy.

Trao đổi gạo cùng bột mì xong, lúc sau, Mạc Vân Quả trực tiếp đi tới kho hàng biệt thự, đem gạo cùng bột mì thả vào, sau đó lại thả một ít rau dưa đã chín trong động phủ, còn có các loại đồ ăn vặt phòng phát sóng trực tiếp đánh thưởng, ví dụ như que cay bọn họ đặc biệt yêu thích nhất.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 852

Edit: Linhlady

Làm xong tất cả mọi chuyện, Mạc Vân Quả mới quay về phòng nghỉ ngơi.

Phòng phát sóng trực tiếp cũng đúng lúc đóng cửa, tới lần nở cửa tiếp theo, sẽ là bắt đầu một ngày mới.

Ngày hôm sau, Nghiêm Khắc Liệt đã sớm tỉnh, chuyện đầu tiên khi y rời giường đó là chạy vội tới kho hàng, đi xem việc Mạc Vân Quả hứa hẹn gia bột mì và gạo có thật sự đúng không.

Sau khi tới kho hàng, nhìn cả kho hàng tràn đầy đồ, cho dù là Nghiêm Khắc Liệt có năng lực thừa nhận cực lớn, cũng không tránh được kích động.

Y hít sâu vài hơi, mới ngăn được sự kích động muốn hò hét của bản thân.

Có vài người cũng nhận ra hàng động khác lạ của Nghiêm Khắc Liệt, theo y chạy tới nhà kho.

Khi nhìn thấy cả kho hàng tràn đầy đồ ăn, không nhịn được há to miệng.

Cuối cùng vẫn là Nghiêm Khắc Liệt phản ứng lại đầu tiên, y ho nhẹ một tiếng nói: “Chuyện hôm nay bảo mật.”

Mọi người gật đầu, chỉ có thể đồng ý.

Theo sau, Nghiêm Khắc Liệt triệu tập mọi người mở một cuộc họp ngắn, chủ yếu là tình hướng xử lý đồ ăn đó.

Ở trong quá trình này, Mạc Vân Quả cũng không tham dự, mà ở một bên lắng nghe, ngẫu nhiên cũng sẽ cùng người trong phòng phát sóng trực tiếp tham thảo một câu, nhưng chưa bao giờ nói chen vào.

Nửa tiếng trôi qua, cuối cùng Nghiêm Khắc Liệt cũng tìm ra được hướng xử lý đồ ăn.

Theo sau, Nghiêm Khắc Liệt mang theo vài người ra cửa, ắt hẳn đi tìm người xử lý đồng đồ đó.

Nghiêm Khắc Liệt biết, theo như lời của Mạc Vân Quả cùng Thỏ Mạnh muốn y trở thành chúa cứu thế không phải là giả.

Bọn họ nói là thật sự, y là người may mắn được họ chọn, cho nên y muốn là người cống hiến nhiều sức lực nhất.

Có lẽ, có lẽ thật sự sẽ có một ngày như vậy, thế giới này lại có thể một lần nữa khôi phục cảnh tượng non xanh nước biếc.

Trong nội tâm Nghiêm Khắc Liệt có sự chờ mong nho nhỏ, nhưng mặt ngoài lại là dáng vẻ đứng đứng đắn đắn.

Mạc Vân Quả thấy những người khác đều rời đi, liền tùy ý đi dạo tổng căn cứ.

So với mặt thế, thế giới này càng thêm thảm thiết.

Nơi nơi có thể thấy đều là người gầy như xương khô, trong mắt bọn họ không có hy vọng, bọn họ cứ như vậy nhìn mọi người, chết lặng khô khan.

“Ai, nhìn thôi đã thấy đau lòng.”

“Ta chưa từng gặp qua người gầy như vậy, cũng không biết bọn họ sống sót như thế nào.”

“Nhân loại a, so với tưởng tượng của chúng ta còn cường đại hơn.”

“Đồng thời, nhân loại cũng cực kì yếu ớt!”

“\ (∇ \) / ta cảm thấy nhân loại thật là một sinh vật rất lợi hại, có đôi khi bọn họ thực thiện lương, có đôi khi lại đặc biệt tàn nhẫn.”

“Đúng vậy, ta trước kia làm nhiệm vụ tiến vào thế giới nhân loại, ai, bị cùng một người lừa rất nhiều lần, nhưng mà sau đó, hắn lại cứu ta.”

“Sách, trên lầu vừa thấy chính là có chuyện xưa!”

“Tới! Ta có rượu ngon, mời nói ra chuyện xưa của ngươi!”

Mạc Vân Quả:.....

Cô nhìn đám người chết lặng kia, không có động tác gì khác.

Cô không phải chúa cứu thế, cho dù cô lấy ra đồ ăn, cũng không thay đổi được cái gì, có lẽ, sẽ càng tăng thêm tổn thương cho bọn họ mà thôi.

Mạc Vân Quả ở trên đường phố đi tới lui, mùi tanh tươi truyền tới lỗ mũi cô, làm cô hơi hơi nhúm mày.

Cô quẹo sang, đi vào một con đường nhỏ hẹp.

“Ai ~ đại nhân, cần phục vụ sao?”

Một đứa bé chỉ khoảng mười mấy tuổi mặc một bộ đồ mỏng manh màu đen chạy tới trước mặt Mạc Vân Quả, cánh tay nhỏ như da bọc xương lôi kéo quần áo Mạc Vân Quả.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 853

Edit: Linhlady

Trên mặt hấn treo một nụ cười quyến rũ, nhưng có lẽ bởi vì hấn chưa bao giờ cười như vậy, cho nên nhìn qua có vài phần cổ quái.

Mạc Vân Quả lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không cần.

Ánh mắt đưa bé ảm đạm vài phần, nhưng hấn nhang chóng nói thêm: “Vậy cô muốn người hầu không? Tôi cái gì đâu có thể làm!”

Hấn mắt trông mong nhìn Mạc Vân Quả, trong mắt chỉ có một ngọn lửa nhỏ, thật giống như Mạc Vân Quả chính là ánh sáng của hấn vậy.

“Hu hu hu, đau lòng.”

“Đứa bé này nhìn qua không t³ỗi, chẳng qua quá g³ây, ai.”

“Thế giới chính là như thế, đáng thương giống như hấn cũng không ít đi, tiểu Quả Quả nhà ta không có khả năng mỗi người đều cứu đi?”

“Nhưng mà có thể cứu một người thì cứu một người đi?”

“A..... Tình huống của thế giới này các người không phải không rõ ràng đi, vạn nhất đứa bé này muốn câu dẫn tiểu Quả Quả nhà ta, sau đó tiến hành cướp bóc thì sao?”

“Y theo giá trị vũ lực của tiểu Quả Quả nhà ta, người thấy cô ấy có khả năng bị cướp bóc sao?”

“A..... Chúng ta biết giá trị vũ lực của tiểu Quả Quả, nhưng đứa bé kia biết không? Bụng dạ khó lường, cũng mặc kệ thực lực như thế nào.”

“Dù sao ta cảm thấy đứa bé này không có ác ý! Mục đích của hấn chỉ là sống sót mà thôi!”

“Ai không muốn sống đi?”

Phòng phát sóng trực tiếp đột nhiên lập tức sặc mùi thuốc súng, làm cho nhóm qu ân chúng vẫn luôn ăn dưa không nói gì không thể hiểu được.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua ID đang nói chuyện, đôi mắt lóe lóe, không có ở phòng phát sóng trực tiếp nói cái gì đó.

Đứa bé kia vẫn luôn dùng mắt trông mong nhìn Mạc Vân Quả, chờ đợi đáp án của cô.

“Tôi không cần người h ầu.”

Ánh sáng trong mắt đứa bé lập tức dập tắt, hấn chậm rãi buông lỏng tay ra, lui về phía sau một bước.

“Tôi hỏi cậu một chút, người giống như cậu, đại khái có bao nhiêu người?” Mạc Vân Quả thấp giọng hỏi.

Đứa bé lập tức ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Vân Quả ánh mắt tràn ngập kinh hỉ.

“Đại..... Đại khái..... 500 người.....”

Thật ra đứa bé cũng không xác định chính xác được, hấn chỉ là cảm thấy chắc hấn là 500 người đi?

Mạc Vân Quả khẽ gật đầu nói: “Hôm nay cậu tập hợp nhưng người này lại, sau đó muộn một chút tới biệt thự nguyệt tìm tôi. Tôi tên Mạc Vân Quả.”

“Được..... Tốt!” Sự vui vẻ trên mặt đứa bé vẫn chưa tan đi, tuy rằng không biết vị đại nhân trước mặt này tìm bọn họ làm cái gì, nhưng hấn nghĩ, có tình huống nào còn t ồi tệ hơn hiện tại đâu?

Mạc Vân Quả nhàn nhạt gật đầu, không h ề nhìn đứa bé một cái, xoay người rời đi.

Tuy rằng cô muốn cho đứa bé một chút đồ ăn, nhưng nghĩ đến hân cũng bảo vệ không được, nếu nói như vậy, để muộn chút rồi nói sau.

Trong căn cứ này thật sự không có cảnh gì đẹp, toàn bộ căn cứ một mảnh tĩnh mịch, không có một tia sức sống.

Thật giống như mọi người đều không có hy vọng sống sót, đúng vậy, bọn họ căn bản tìm không thấy hy vọng sống sót.

“Ta thực xin lỗi bọn họ.” Thỏ Mạnh đột nhiên xuất hiện ở bên người Mạc Vân Quả, ngữ khí có vài phần u oán.

Mạc Vân Quả nhìn nó liếc mắt một cái nói: “Cái này không thể trách người.”

Thỏ Mạnh chỉ nghĩ là Mạc Vân Quả đang an ủi nó, nó thở dài một hơi nói: “Nếu không phải ta muốn chạy ra, mạnh mẽ rút ra sinh mệnh lực của thế giới này, bọn họ cũng không đến mức lâm vào nông nỗi như vậy.”

Mạc Vân Quả dừng lại bước chân, nhìn Thỏ Mạnh một cái, lúc này mới lại nâng chân lên, hướng tới phương hướng biệt thự mà đi.

“Cho dù người không làm như vậy, bọn họ cũng phải trải qua kiếp nạn như vậy.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 854

Edit: Linhlady

Đây là quá trình mà mỗi một thế giới đều cần thiết phải trải qua, phá vỡ mới lập, chỉ có trải qua kiếp nạn, mới có thể làm cho cả thế giới thăng hoa.

Thỏ Manh thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Nhưng mà.....”

Thỏ Manh còn không nói xong, Mạc Vân Quả liền đánh gãy lời nói của nó.

“Đây không chỉ là kiếp nạn của thế giới này.” Mạc Vân Quả dừng một chút, “Đây kiếp nạn của toàn bộ vũ trụ.”

Thỏ Manh nghe được lời này, lập tức liến trăn mặc xuống dưới, không biết suy nghĩ cái gì.

Khi Mạc Vân Quả trở lại biệt thự, Thỏ Manh cũng đã biến mất, không biết đi nơi nào.

Tới lúc chạng vạng, đoàn người Nghiêm Khắc Liệt trở lại, đồng thời đưa bé kia cũng mang một nhóm người lại đây.

Mạc Vân Quả trực tiếp nói với Nghiêm Khắc Liệt: “Tôi tìm cho anh một đám người làm.”

Nghiêm Khắc Liệt:.....

Y đánh giá đám người này, ai, đều là đám trẻ choai choai, thoát nhìn thật đáng thương.

Nghiêm Khắc Liệt lại trộm nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, trong lòng nghĩ vị này còn rất có tình thương?

Mạc Vân Quả sau khi nén đám trẻ cho Nghiêm Khắc Liệt cũng không thêm quản, cô trực tiếp đến khi hàng, đem kho hàng lấp đầy.

Đến nỗi việc khác, Nghiêm Khắc Liệt sẽ phụ trách.

Nhiệm vụ của cô, chính là khi y yêu cầu đồ ăn, cô cung cấp đủ mà thôi.

Nghiêm Khắc Liệt là một người có năng lực, y nhanh chóng sắp xếp việc cho đám người đó, đương nhiên, có đồ ăn cũng là việc không thể thiếu.

Bởi vì lúc trước Mạc Vân Quả đã nói với y, cô cái gì cũng sẽ không quản, cho nên Nghiêm Khắc Liệt cũng không nói cho Mạc Vân Quả hôm nay bọn họ đã đi làm cái gì.

Mạc Vân Quả sớm về tới phòng, sớm nghỉ ngơi, phòng phát sóng trực tiếp cũng đúng lúc đóng cửa.

Mạc Vân Quả đi vào trong thế giới tinh thần lực của mình, Hiên Viên Tu vẻ mặt ngưng trọng nhìn Mạc Vân Quả.

“Ý của em là, bọn họ đã xâm lấn phòng phát sóng trực tiếp của em?”

Hiên Viên Tu mày nhíu lại, làm người nhìn không được muốn vượt phảng mà kia.

Mạc Vân Quả gật gật đầu nói: “Ừm, hôm nay phòng phát sóng trực tiếp có người ở cố ý mang tiết tấu.”

“Ừm, anh thấy được.” Hiên Viên Tu gật đầu, hẩn tùy thời đầu nhìn phòng phát sóng trực tiếp, tự nhiên cũng thấy được một h ả nổi sóng ầm ĩ kia.

Hiên Viên Tu đột nhiên gọi lên khoe miệng, cười đến có chút ác liệt.

“Cho dù bọn họ xâm lấn thì làm được gì? Bọn họ cái gì cũng làm không được.”

Đúng vậy, từ khi hấn cố tình cải tạo qua phòng phát sóng trực tiếp, cũng không phải để những người đó có thể thay đổi gì đó.

Mạc Vân Quả đương nhiên cũng tin tưởng năng lực của Hiên Viên Tu, cô nhấp môi cười nói: “Anh vẫn cứ tự tin như vậy.”

Hiên Viên Tu nhướng mày, lập tức đem Mạc Vân Quả ôm trong lòng ngực.

“Em an ủi?” Tất cả tự tin anh có, kiêu ngạo, tự tôn, đều đến từ chính em.

Mạc Vân Quả hơi hơi sững sốt, ôm Hiên Viên Tu.

“Thật xin lỗi.” Cô lẩm bẩm nói.

Tay Hiên Viên Tu ôm Mạc Vân Quả bỗng nhiên chặt lại, hấn thấp giọng nói: “Giữa anh và em, cần gì câu xin lỗi?”

Mạc Vân Quả không tiếng động thở dài một hơi nói: “Ký ức của em còn chưa khôi phục hoàn toàn, về chi tiết chuyện năm đó, như thế nào em cũng nghĩ không ra.”

Hiên Viên Tu xoa xoa đầu Mạc Vân Quả nói: “Không quan hệ, nghĩ không ra cũng không có quan hệ, anh sẽ vẫn luôn ở cạnh em.”

“Ừm, em biết.” Em vẫn luôn đều biết, anh ở bên cạnh em.

“Thân Thân, muốn anh đi cảnh cáo bọn họ một chút không?” trong giọng nói của Hiên Viên Tu mang theo một tia tàn nhẫn, dám động người của hấn, cũng không ước lượng một chút phân lượng của bản thân!

Mạc Vân Quả bỗng nhiên cười nói: “Anh vẫn còn mang danh tội nhân đấy.”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 855

Edit: Linhlady

Hiên Viên Tu bữu môi nói: “Hiện tại anh có thể ra ngoài!”

“Hửm?” Mạc Vân Quả ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Tu, có chút không rõ ý của hắn.

Hiên Viên Tu mới vừa nói xong câu kia liền hối hận, hắn tránh né ánh mắt của Mạc Vân Quả, không nói gì.

“Có ý gì?” Ánh mắt Mạc Vân Quả ngưng lại, phảng phất nghĩ tới cái gì.

Hiên Viên Tu ho nhẹ một tiếng nói: “Chỗ kia không vậy được anh.”

“Nhưng mà.....” Mạc Vân Quả còn muốn nói gì, Hiên Viên Tu lập tức chặn môi cô lại.

Cảm xúc mềm mại dừng ở trên môi, lần đầu tiên cô biết, thì ra môi hắn là như thế này nóng rực lại mang theo chút mát lạnh.

Hiên Viên Tu thỏa mãn thở dài một hơi, cách lâu như vậy, hắn cuối cùng cũng có thể hôn được Thân Thân nhà mình! (*^▽^*)

Mạc Vân Quả đứng tử hoi co lại, một loại cảm giác kỳ lạ tê tê đại từ đáy lòng truyền khắp toàn thân.

Loại cảm giác này vừa xa lạ lại quen thuộc, cô chớp chớp mắt, khi muốn cùng Hiên Viên Tu nói cái gì đó, thân ảnh Hiên Viên Tu đã biến mất trong biển tình thần lực.

Mạc Vân Quả:..... Có chút tâm tắc.

Mạc Vân Quả biết Hiên Viên Tu đêm nay hắn sẽ không xuất hiện ở chỗ này, đôi mắt cô lóe lóe, câu nói cuối cùng của Hiên Viên Tu, vẫn khiến cô

có chút để ý.

Chẳng lẽ hắn có chuyện gì lén gạt cô?

Nhưng mà, cuối cùng là chuyện gì mới khiến hắn phải gạt cô?

Mạc Vân Quả lòng mang nghi vấn, lâm vào giấc ngủ say.

Bên kia, Hiên Viên Tu sắc mặt có chút tái nhợt nhìn Diệp Hành trước mặt, ánh mắt hắn phức tạp, trong mắt là cảm xúc mà người không hiểu được.

Diệp Hành ăn mặc một thân hồng bào, đây là màu sắc y từng thích, cho dù hiện tại y không hề thích, nhưng mà, có một số thời điểm, đồ vật đã chú định, không thể thay đổi.

“Cậu thật sự cam tâm tình nguyện sao?”

Hiên Viên Tu hỏi, hắn nhìn người đàn ông này, vì Thân Thân nhà mình, y có thể làm tới một bước này?

Diệp Hành khẽ gật đầu, trong mắt hiện lên một tia tiêu sái cùng thoải mái.

Hiên Viên Tu sắc mặt phức tạp, hắn sâu kín nhìn thoáng qua Diệp Hành, theo sau lại là thở dài một hơi.

Tuy rằng hắn đã từng thân là chấp pháp giả, biết rất nhiều bí ẩn, nhưng rất nhiều thời điểm, hắn cũng không thể thay đổi vận mệnh của mình được.

Diệp Hành nhìn người đàn ông trước mặt, thì ra đây là người đàn ông tiểu Quả Quả yêu.

Y nhớ tới màu sắc tiểu Quả Quả thích nhất, thế không phải là màu tóc của người đàn ông này sao?

Màu hoàng kim à..... Thật là màu sắc tốt đẹp.....

Diệp Hành mỉm cười, rõ ràng là mỉm cười, nhưng lại vô cớ mang theo một loại tươi cười thâm trầm.

“Hiên Viên Tu, anh có thể đồng ý với tôi một việc được không?”

Diệp Hành thành khẩn nói.

“Được, cậu nói.” Hiên Viên Tu đáp lại.

“Nếu có một ngày, anh có thể đã trở lại, có thể mang cô ấy tới đây gặp tôi được không?”

Trong giọng nói của Diệp Hành mang theo một tia khẩn cầu, y quá nhớ quá nhớ tiểu Quả Quả.

Hiên Viên Tu sửng sốt một chút, theo sau đáp lại: “Được.”

Lần này, Diệp Hành thỏa mãn cười.

Trong khi Diệp Hành tươi cười, toàn bộ tinh cầu Phong Vân biến ảo, Diệp Hành độc lập ở nơi đó, nhìn trên bầu trời phòng phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả đã sớm đóng cửa, trong mắt là nhàn nhạt thỏa mãn.

Hiên Viên Tu rời đi, y thay thế hẳn vĩnh viễn thủ tại chỗ này, bất sinh bất diệt, vĩnh viễn vĩnh viễn.

Diệp Hành nhìn phòng phát sóng trực tiếp, có lẽ, về sau sinh hoạt y chỉ có thể dựa vào phòng phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả để sống qua.

Nhưng nếu có một ngày, phòng phát sóng trực tiếp của tiểu Quả Quả đóng cửa thì sao?

Cái đáp án này, Diệp Hành không dám nghĩ, y sợ bản thân không khống chế được chính mình.

Có lẽ, như vậy là đủ rồi.

Trên mảnh tinh cầu hoang vu này, chỉ có mặt màu đỏ kia sáng nhất.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 856

Edit:Linh lady

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ! Ta không biết nên làm gì bây giờ!" Ngân Nguyệt đập tay lên bàn, nháy mắt bàn biến thành bột phấn.

Lục Huy nhìn Ngân Nguyệt một cái, không tiếng động thở dài một hơi.

Ngân Nguyệt đôi mắt xẹt qua một tia âm ngoan, hấn muốn nhân cơ hội Mạc Vân Quả còn chưa khôi phục lại như trước, hủy diệt cô!

Mạc Vân Quả hoàn toàn không biết có người nổi tâm tư với mình, hiện giờ vẻ mặt cô còn đang mộng bức nhìn cái cây to tới nổi năm sáu người ôm trước mặt mình.

Ở trước mắt cô, có một con chim so với cô còn muốn to hơn mười mấy lần nằm bất động trên mặt đất, đã hoàn toàn không có hô hấp.

Ở trên lưng nó, không ai khác là Hiên Viên Tu, mái tóc dài màu hoàng kim, thật sự quá mức loá mắt.

Hiên Viên Tu từ trên lưng chim nhảy xuống, tà tứ cười nói: "Thân Thân, phương thức lên sân khấu của anh thế nào?"

Mạc Vân Quả:.....

"Ừm, rất tốt." Mạc Vân Quả đứng lên, nhìn quanh bốn phía, nhìn xung quanh, có vẻ giống thời nguyên thủy.....

Nhưng mà, bối cảnh truyện Đoàn Tử truyền cho cô lại nói đây thế giới công nghệ cao.

Hoặc có thể nói một cách tỉ mỉ, đây là một vị diện cao đẳng, có công nghệ cao kết hợp tu chân.

Hiên Viên Tu đi đến bên người Mạc Vân Quả, tay phải ôm chầm lấy eo Mạc Vân Quả, cúi đầu ghé bên tai cô nói: "Con chim này nếu nướng BBQ nhất định ăn rất ngon."

Mạc Vân Quả:.....

"Oa! Sao người đàn ông này lại xuất hiện nữa vậy?"

"Ta có một loại dự cảm, từ đây về sau, tiểu Quả Quả nhà ta sẽ không dứt được người đàn ông này!"

"Hu hu hu..... theo ý này mà nói, về sau chúng ta đều sẽ bị ngược cầu sao?"

"Hừ! Lão tử không sợ, lão tử cũng là người có vợ! Lầu dưới chính là vợ của lão tử!"

"(nhượng mày) à? Lầu trên người xác định?"

"Khụ khụ..... Không xác định....."

"Chắc chắc, không cần ngược cầu!"

"Uông một tiếng liên khóc, thế giới của người độc thân các người không hiểu!"

"Đầu là hư bạc, khóc chít chít.....o(π~~π)o"

"Ta đã là một phế miêu (nằm bất động (☹_☹))....."

Bất kể người trong phòng phát sóng trực tiếp k3u rên như thế nào, Mạc Vân Quả đều như không thấy.

Ngược lại Hiên Viên Tu lại khá vừa lòng các bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, ừm..... Quảng đời còn lại việc yêu thích nhất của hắn chính là cùng Thân Thân phát cơm chó!

Cái sở thích này, cũng không phải tệ xấu đâu!

Ánh mắt Hiên Viên Tu chợt lóe, từ sâu trong đáy mắt nhô nhạo từng đợt từng đợt tình yêu, thẳng đến khi hoàn toàn vây Mạc Vân Quả.

Đáng tiếc đó là, Mạc Vân Quả trước sau như một đều chăm chú nhìn con chim đã chết kia, trong đầu hiện lên đủ loại cách thức BBQ, hoàn toàn không hề chú ý tới biểu hiện của Hiên Viên Tu.

Hiên Viên Tu thấy tâm tư của Mạc Vân Quả trên người mình, hung tợn trừng mắt nhìn con chim lớn kia, trong lòng nghĩ không biết làm cách nào cho nó vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Cuối cùng, Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu cũng không nướng BBQ con chim này, bởi vì không bao lâu sau, ở phía bắc khu rừng xuất hiện vài người.

Mấy người kia nhìn thấy Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu còn có chút kinh ngạc, nhưng nhìn khi nhìn thấy xác chim trên mặt đất, trong mắt lại hiện lên một tia hoảng sợ cùng kính nể.

Trong đó một người xem như là cần đầu cung cung kính kính báo tên của mình.

"Tiên bối, tôi là Lý Phưởng, không biết tiên bối tại đây, út nhĩ ừ đã quấy rầy."

Lý Phưởng xem như cũng là người lễ phép, sau khi tự báo tên họ, những người khác cũng lần lượt xưng tên.

Hiên Viên Tu dăm dăm nhìn mấy người, đối với bọn họ một chút hứng thú cũng không có.

Tư thái này trong mắt đám người Lý Phưởng lại thành vẻ cao thâm khó lường.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 857

Edit: Linhlady

Cuối cùng, vẫn là Mạc Vân Quả trước mở miệng nói chuyện.

"Các người muốn con chim này sao?"

Lý Phưởng cả kinh, nghĩ lẫn thành Mạc Vân Quả đang khảo nghiệm bọn họ.

Y liên tục lắc đầu, một bộ hoảng sợ nói: "Không dám không dám."

Những người khác cũng không dám nói chuyện, Lý Phưởng chính là người có thực lực mạnh nhất trong đám người bọn họ, ngay cả y cũng bày ra dáng vẻ kia bọn họ nào dám nói chuyện?

"Con chim này có thể cho các người, mang bọn tôi ra ngoài là được."

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Hiên Viên Tu, ý bảo tay hắn đừng lộn xộn trên eo cô.

Hiên Viên Tu thấy ánh mắt của Mạc Vân Quả, lông mày hơi nhướn lên, cuối cùng khước miệng cong lên thành nụ cười tà tứ, cuối cùng cái tay trên eo thật sự không động đậy.

Mạc Vân Quả:.....

Lý Phưởng nghe được lời này, trong đầu xoay vài vòng, cuối cùng cũng xuống tay, nói: "Tiền bối, chúng ta học sinh học viện Phượng Vũ, nếu như tiền bối không chê, vậy chúng ta cùng nhau ra ngoài."

Mạc Vân Quả gật gật đầu, xem như đồng ý.

Lý Phưởng thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó liếc nhìn con đại điều, chung quy không có ý thu hoạch.

Đoàn người Lý Phưởng mang theo Mạc Vân Quả rời đi, về phía con đại điều kia, cuối cùng vẫn bị một nữ sinh duy nhất trong đội ngũ của Lý Phưởng thu vào.

Đại khái đi khoảng mười phút sau, Mạc Vân Quả đã có thể thấy được kiến trúc thời đại tinh tế.

Nơi nơi là kiến trúc nhà tầng cao chót vót, bầu trời có đủ các loại xe huyênh phà, nhìn qua vô cùng náo nhiệt.

Đi sâu vào bên trong một chút, tùy ý có thể thấy được các cửa hàng bùa chú, đan dược, đương nhiên, còn có cửa hàng vũ khí.

Nói như thế nào đây, nhìn mọi thứ xung quanh, Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy có chút không khỏe.

Thời đại công nghệ cao kết hợp cùng thế giới tu chân, nhìn qua có chút kỳ cục.

Ngược lại Hiên Viên Tu lại có dáng vẻ quen thuộc, trên mặt trước sau đều treo nụ cười tà tử, nhưng trong con người kia chỉ có một mảnh đậm mạc.

Chỉ có khi nhìn về phía Mạc Vân Quả, ánh mắt mới trở nên mềm mại.

Đám người Lý Phưởng sau khi mang Mạc Vân Quả tới thành thị, lúc sau, liền nơm nớp lo sợ tạm biệt bọn họ.

Mạc Vân Quả cũng không ý ngăn trở, chỉ nhìn bọn họ run run rời đi.

Dáng vẻ của Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu rất tốt, cho dù ở thời đại mỹ nhân nhiều như cầu, bọn họ cũng là sự tồn tại lóa mắt.

Người qua đường đều sẽ nhìn không được nhìn về phía hai người, nhưng phàm là nhìn về phía Mạc Vân Quả, đều bị Hiên Viên Tu trừng mắt.

Thẳng đến khi không có người nhìn về phía Mạc Vân Quả, lúc này hắn mới vừa lòng gật đầu.

"Hu hu hu..... Ta muốn lên án! Nơi này có người ngược cầu!"

"Ta cũng muốn lên án! Trước công chúng, thế mà có người ngược cầu!"

"Ta không phục! Vì sao muốn ngược ta!"

"Tiểu Quả Quả, người không hề nà chúng ta hả Tiểu Quả Quả, khóc chút chút....."

"Ta cảm giác tâm thật đau, yêu cầu Tiểu Quả Quả thân thân mới được!
($\overline{3}$)($\overline{*}$)"

"Lăn!"

Hiên Viên Tu nhìn phòng phát sóng trực tiếp vậy mà có người muốn Thân Thân hôn hấn ta, hấn nhin không được ở phòng phát sóng trực tiếp bạo thô, đồng thời hấn âm thầm nhớ kỹ ID kia, loại người này, cần phải hung hăng khiến trách một phen.

Làm xong tất cả mọi chuyện Hiên Viên Tu lại cảm thấy có chút ủy khuất, hấn cảm thấy tâm mình thật đau, cũng muốn Thân Thân hôn nó mới được.....

Mạc Vân Quả giương mắt nhìn Hiên Viên Tu một cái, đụng vào đôi mắt tràn đầy khát vọng của hấn.

Mạc Vân Quả:.....

"Anh làm sao vậy?" Mạc Vân Quả hỏi.

Hiên Viên Tu nắm tay trái Mạc Vân Quả, kéo tới vị trí tim của mình.

"Nơi này của tanh đập thật nhanh, em phải hôn anh một cái mới ổn."

Mạc Vân Quả:.....

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 858

Edit: Linhlady

Hiên Viên Tu luôn luôn không thèm để ý ánh mắt người khác, hắn có thể ở trước mặt Mạc Vân Quả đổi sắc mặt chưa tới một giây, vừa rồi đang là hình tượng lạnh khốc một giây sau đã đổi thành khuôn mặt ủy khuất, hơn nữa một chút không khoẻ cũng không có.

Diễm này, làm Mạc Vân Quả rất kính nể, cô cũng không luyện được tuyệt kỹ một giây đổi sắc mặt như vậy.

Mạc Vân Quả rút tay mình lại, hơi bất đắc dĩ nói: "Chúng ta đi tìm chỗ ở đi."

"Ừ ừ, đầu nghe theo em." Hiên Viên Tu con môi cười, kinh diễm đám người xung quanh.

Mạc Vân Quả ngẩn ra, sau đó tiếp tục đi.

Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu đều là người không có chứng minh thân phận, nhưng hai người đều không phải người thế giới này, cho nên chứng minh thân phận gì đó không cần thiết.

Một thuật mê hoặc đã có ngay phòng ở, quá đơn giản.

Hiên Viên Tu chọn phòng ở là khu biệt thự gần trường học, có thể dễ dàng nhìn được tình huống bên phía trường học.

Nhưng mà Hiên Viên Tu cũng không có thời gian rảnh rồi đi nhìn các hoạt động của đám học sinh kia, dù sao thời gian hắn nhìn Thân Thân còn chưa đủ!

Mạc Vân Quả lại rất hứng thú với các hoạt động trong trường học, trường học này trường nổi tiếng nhất trung ương tinh cầu, mỗi người được vào đây học đều cảm thấy vinh hạnh.

Đoàn Tử cũng không cho nhiệm vụ gì, cái này làm cho Mạc Vân Quả có chút không quen.

Cô lại nhìn Hiên Viên Tu bên cạnh, luôn cảm thấy cô cùng hắn giống như khách du lịch.....

Hiên Viên Tu cảm giác được ánh mắt Mạc Vân Quả, hắn hơi hơi mỉm cười hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có gì, chỉ là cảm giác chúng ta như là khách du lịch." Mạc Vân Quả đáp lại.

Hiên Viên Tu ôm Mạc Vân Quả vào trong lòng, cọ cọ đầu cô nói: "Nếu có thể, anh cũng thật tình hy vọng chúng ta là khách du lịch."

Nhưng nếu như không giải quyết được Lục Huy cùng Ngân Nguyệt, hắn căn bản không có khả năng an tâm.

Ánh mắt của Hiên Viên Tu tối sầm lại, cũng không biết những tình huống của người khác hiện tại như thế nào, thật sự đi lịch kiếp sao? Hay nói, chỉ vì mê hoặc hắn?

Bất kể là loại tình huống nào, hắn đều phải tính toán đưa ra phương án tốt nhất.

Nhưng mà cũng may, hiện tại bọn họ còn có thời gian.....Cùng lúc đó, ở trường học trong một gian phòng học, thân thể một nữ sinh đang nằm bò trên bàn đột nhiên run rẩy, ánh mắt có chút mê mang nhìn mọi thứ trước mắt, ngay sau đó, ánh mắt mê mang kia liền chuyển hóa thành lạnh lẽo.

"233, nhiệm vụ." Cô nàng nói với hệ thống của mình.

233 thu được mệnh lệnh, lập tức hạ nhiệm vụ của cô nàng ở thế giới này.

"Nhiệm vụ bản vị diện: Đánh bại BOSS vai ác Mạc Vân Quả."

Nhậm Chỉ An nhìn đến nhiệm vụ này, ánh mắt chột lóe, khóe miệng gọi lên một nụ cười nhất định phải được.

Phòng phát sóng trực tiếp của Nhậm Chỉ An khi nhìn thấy nụ cười này, sôi nổi bình luận.

【 mặc danh: A a a a! Ta mạnh khỏe soái! 】

【 bầu trời cười: Lại là nụ cười quen thuộc này! 】

【 ta liền nhìn xem: An của ta thật điều tặc thiên! 】

*Điều tặc thiên (吊炸天) hoặc là Điều tặc thiên (屌炸天): là một từ lưu hành trên mạng TQ, có ý hình dung người kia rất lợi hại ở phương diện nào đó hoặc là một sự kiện nào đó khiến người ta kinh ngạc.

【 lan bộ: A a a! Chủ là một BOSS vai ác mà thôi! An của ta nhất định sẽ làm hấn quỳ xuống đất kêu ba ba! 】

【 cười hì hì: An An, chúng ta cùng nhau đại sát tứ phương đi! 】

Nhậm Chỉ An nhìn đến nơi này, khóe miệng cười càng thêm tà mị, mày hơi nhướng lên càng làm tăng vẻ khí thế của cô nàng.

"Một BOSS vai ác mà thôi, a....." Một tiếng cười nhẹ, biểu hiện cô nàng cao ngạo, cũng làm mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp càng thêm cu ồng tẩn.

Nhưng mà, không ai đánh thưởng, nhìn đến nơi này, Nhậm Chỉ An ánh mắt lóe lóe, chung quy cái gì cũng không nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 859

Edit:Linh lady

Cũng ngay vào lúc Nhậm Chỉ An tiến vào thế giới này, Mạc Vân Quả giống như cảm giác được cái gì, lập tức nhìn phía phòng nơi Nhậm Chỉ An đang ở.

Đương nhiên Hiên Viên Tu cũng cảm nhận được, hắc cười nhẹ một tiếng, thanh âm tràn ngập từ tính khiến lỗ tai Mạc Vân Quả ngửa ngửa.

"Thân Thân, bọn họ bắt đầu hành động rồi....."

Giọng nói trầm thấp ở bên tai Mạc Vân Quả vang lên, thanh âm như rượu thuần hậu đoạt đi tâm trí cô, khiến cô có chút thất thần.

Nhưng Mạc Vân Quả nhanh chóng phản ứng lại, cô biết bọn họ trong miệng hắc là ai, những chấp pháp giả đó, cũng là những kẻ đầu sỏ gây tội năm nào.

Mạc Vân Quả ánh mắt chợt lóe, ký ức của cô đã khôi phục được bảy tám phần, nhưng cô luôn cảm thấy bản thân đã xem nhẹ một việc, đoạn ký ức còn mất kia vô cùng quan trọng, nó giống như đang chơi trốn tìm với cô, cách nào cũng không chịu quay về.

Cũng có lẽ, cần phải có một loại kích thích nào đó, mới có thể hoàn toàn nhớ lại, Mạc Vân Quả nghĩ như vậy.

Hiên Viên Tu nhìn Mạc Vân Quả lâm vào trầm tư, nhin không được hôn một cái lên trán cô.

"Thân Thân, chúng ta muốn như thế nào?" Hiên Viên Tu trong mắt xẹt qua một tia tinh quang, thật ra hắc cũng muốn nhìn, người bị bọn họ đưa tới, là loại t ần tại ra sao.

"Đi xem?" Ánh mắt Mạc Vân Quả dừng ở trường học, khóe miệng cong thành nụ cười nhạt, nhìn kỹ, bên trong lại mang theo một tia tàn ác.

Hiên Viên Tu cùng Mạc Vân Quả nói chuyện đầu ngằm hiểu ý nhau, chỉ đáng thương cho đám người trong phòng phát sóng trực tiếp, ai nấy đều là vẻ mặt mộng bức.

"Tiểu Quả Quả, xin đừng úp úp mở mở a quảng ngã!"

"Đúng vậy đúng vậy! Xinh đừng úp úp mở mở mà!"

"Tiểu Quả Quả, ai bắt đầu hành động hả? Các người muốn làm cái gì vậy? Người đàn ông này đến cùng là ai? A a a a! Tò mò!"

"Tiểu Quả Quả, xin hãy ra một chút đi mà! Nói cách khác ta sẽ không ngủ được mất!"

"Ta cũng vậy ta cũng vậy! Ta đã vài ngày không ngủ, xin Tiểu Quả Quả giải đáp a quảng ngã!"

"(đáng thương vô cùng) Tiểu Quả Quả, người bỏ qua được vẻ mặt mộng bức của chúng ta sao?"

"Tiểu Quả Quả: Bỏ được! Ha ha ha ha ha! (?????) so tâm)"

"Trên lầu cầu bản! Tiểu Quả Quả nhất định luyện tiếc đúng hay không? (đáng thương vô cùng)"

Mạc Vân Quả: (*~~~~~)

"Bỏ được." Mạc Vân Quả ở phòng phát sóng trực tiếp nói, thành công khiến cho một trận k3u rên.

Mạc Vân Quả đối với việc này, thật ra không có chút "Tâm đầu tình" nào, cô vô cùng rõ ràng, hiện tại chưa phải lúc thích hợp nói cho người trong phòng phát sóng trực tiếp biết.

Nhưng mà, cô có thể nhắc nhở một họ một chút.

Nghĩ đến đây, Mạc Vân Quả liền ở phòng phát sóng trực tiếp nói: "Các người ngẫm lại, lý do gì khiến hệ thống phòng phát sóng trực tiếp xuất hiện?"

Chỉ một câu như vậy thôi, lại khiến cho mọi người trong phòng phát sóng nổi lên một phen thảo luận, nhưng tất cả chuyện này không phải việc khiến cho Mạc Vân Quả phải nhọc lòng.

Trong phòng phát sóng trực tiếp của cô có rất nhiều nhân vật lợi hại, cô nghĩ, những người đó nhất định sẽ phổ cập khoa học cho người còn lại, nói như vậy, cũng không cần cô phí chút sức lực này.

Nghĩ đến đây, trong mắt Mạc Vân Quả xẹt qua một tia nhàn nhạt vui sướng, cô cảm thấy có khả năng mình lại tăng thêm thú vui tàn ác.

Nói cách khác, như thế nào mà khi nhìn thấy bọn họ muốn biết đáp án mà lại không thể biết được cô lại cảm thấy vui vẻ nhỉ?

Mạc Vân Quả nhấp môi cười, đem ánh mắt hướng về phía Hiên Viên Tu, vừa lúc đối diện Hiên Viên Tu vẫn luôn nhìn cô.

Một cái liếc mắt này, phảng phất đã trải qua vạn năm, lại giống như, chỉ là một cái nháy mắt mà thôi.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 860

Edit:Linh lady

Bởi vì xác định muốn nhanh chân tới xem, cho nên hai người Hiên Viên Tu cùng Mạc Vân Quả liền đi trường học.

Đương nhiên, bọn họ không phải lấy thân phận học sinh, mà lấy thân phận giáo viên.

Còn việc làm sao để người khác mời bọn họ làm giáo viên, vấn đề này thật sự quá đơn giản.

Chỉ cần phô ra một chút lực lượng thích hợp, hiệu trưởng trường học kia cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ hoan nghênh bọn họ vào trường học.

Hiên Viên Tu cùng Mạc Vân Quả bị phân tới một ban, một người dạy luyện đan, một người dạy luyện khí.

Công việc này đối với bọn họ dễ như trở bàn tay, cho nên cũng không có gì khó khăn.

Bởi vì thời gian dạy học không giống nhau, cho nên Mạc Vân Quả được dẫn tới phòng học dạy trước.

Mà chuyện trùng hợp ở chỗ, lớp Mạc Vân Quả đứng dạy, vừa hay là lớp của Nhậm Chỉ An.

Khi Mạc Vân Quả giới thiệu tên của mình, Nhậm Chỉ An lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt kia cũng lóe ánh sáng khác thường.

Cùng lúc đó, cùng lúc đó phòng phát sóng thuộc về cô nàng cũng liên tục kêu gào.

【 Ng ầm Phi: Tắm tắ, đây là BOSS vai ác? Lớn lên thật ra khá xinh đẹp. 】

【 yêu nhất màu tím: Hừ! Cho dù đẹp cũng kém An của ta! 】

【 thứ ba: Nhưng mà ta cảm thấy, BOSS vai ác này rất đẹp nha.....】

【 vàng cu ờn cuộn tới: L ầu trên là gian tể người khác phái tới sao? An nhà ta tốt như vậy! 】

【 Lang Lãng: An nhà ta khốc huyễn điều tạc thiên! Bất kể là loại BOSS vai ác gì ở trước mặt An nhà ta chính là cặn bã! 】

【 yêu nhất An An: An An nhanh đạp BOSS vai ác ở dưới chân đi! 】

Nhậm Chỉ An nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp đủ các loại bình luận, đôi mắt lóe lóe, cô nàng đương nhiên sẽ đem BOSS vai ác đạp dưới chân, đây nhiệm vụ của cô nàng, làm một người cu ờng nhiệm vụ, cô nàng chưa bao giờ thất bại.....

Chỉ là không biết vì sao, cho tới bây giờ điểm nhiệm vụ của cô nàng không h ết tăng lên, nghĩ đến đây, Nhậm Chỉ An trong mắt li ền xẹt qua một tia không kiên nhẫn.

Ánh mắt Mạc Vân Quả dừng ở trên người Nhậm Chỉ An, nếu cô không cảm nhận sai thì cô gái kia là do bọn họ phái tới đi?

Ừm..... trên người người này cũng có hệ thống, chỉ không biết hệ thống của người kia có gì khác hệ thống của cô.

Nghĩ đến đây, Mạc Vân Quả hơi hơi cong khóe miệng, đôi mắt lóe sáng.

Chỉ một cái mỉm cười, khiến phòng phát sóng trực tiếp của Nhậm Chỉ An gào to lên.

【 Lang Lãng: A a a! Vì sao ta cảm thấy BOSS cười rộ lên lại mê người như vậy! 】

【 yêu nhất An An: A a a! Không hiểu vì sao bị mê hoặc là cái quỷ gì?!
】

【 rụt rè: An An, tuy rằng thật sự ta không nghĩ quỳ rạp xuống dưới chân BOSS vai ác, nhưng mà..... A a a! Vẫn bị mê tới r ồi! 】

【 nhan không: Thế lực nhan sắc xin cúi đầu (quỳ xuống) 】

【 ta là một cái tiểu cảnh: An An, ta cảm thấy người có thể cùng BOSS vai ác này tiến hành một h ồi tình cảm bách hợp oanh oanh liệt liệt, hắc hắc ha ha.....】

【 Phạn Phạn: Xuất hiện phái bách hợp (ôm ta tiểu chần run b ần bật)
】

【 còm còm: Ta chỉ yên lặng nhìn các người xé rách mặt, thuận tiện nói một câu, ta là một kẻ chết vì nhan không 2333333333】

Nhậm Chỉ An nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp, khóe miệng cứng đờ, cô nàng trăm triệu lần không nghĩ tới, BOSS vai ác kia cái gì cũng chưa làm, thế nhưng khiến cho đám người trong phòng phát sóng trực tiếp của mình phản chiến.

Cô nàng ngẩng đầu nhìn về phía Mạc Vân Quả, cho dù là cô nàng, cũng không thể không thừa nhận, BOSS vai ác này lớn lên thật đẹp, nhưng mà nhu vậy thì sao?

Thế giới này, cô nàng mới là vai chính!

Khóe miệng của Nhậm Chỉ An gợi lên một nụ cười, cực kỳ giống tiểu nhân bảo thủ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 861

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả giới thiệu xong, lúc sau, chính thức bắt đầu dạy học.

Mới bắt đầu bài học cũng rất đơn giản, cũng chỉ là giới thiệu một số dược liệu cơ bản mà thôi.

Mặt khác các học sinh đầu rất nghiêm túc nghe, Mạc Vân Quả giảng rất nhỏ, so với các giáo viên trước kia đầu nói nhỏ hơn nhiều, có thể đi vào trường học này đầu không phải kẻ ngốc, ở thời điểm tiếp xúc với tri thức quý giá, đương nhiên phải chăm chỉ học tập.

Nhưng mà Nhậm Chỉ An lại là không cho là đúng, cô nàng đã làm nhiệm vụ ở thế giới tu chân, đối với các loại thảo dược này vô cùng quen thuộc, bởi vì tên thảo dược đầu không thay đổi nhiều.

Nghĩ đến đây, Nhậm Chỉ An liền nhin không được tự đắc.

Cô nàng trải qua nhiều thế giới như vậy, có được rất nhiều đồ, BOSS vai ác này, lấy cái gì cùng cô nàng đấu?

Nhậm Chỉ An nhấp nhấp môi có chút khô nứt, trong mắt xẹt qua một tia ám quang.

Cô nàng đứng lên, đánh gãy lời Mạc Vân Quả nói.

"Cô giáo, cô đứng dạy ở đây đúng là có vấn đề đi?" Trên mặt Nhậm Chỉ An nghiêm trang, nhưng trong mắt lại dương dương tự đắc lại là tiết lộ bản tâm của cô nàng.

Mạc Vân Quả dừng lại, nhàn nhạt hỏi: "Nơi nào có vấn đề?"

Nhậm Chỉ An nghe được lời này, hừ nhẹ một tiếng, cô nàng chờ chính là cái này!

"Theo em được biết, Lượng Lượng Thảo cũng không thể làm được liệu chủ lực tạo nên Thanh Lương Đan, mọi người đều biết, Lượng Lượng Thảo chính là thuộc tính băng, nó sẽ cùng một được liệu khác của Thanh Lương Đan phát sinh thuộc tính xung đột."

Nhậm Chỉ An nói xong lúc sau, đầu hơi hơi giờ lên, cô nàng đang chờ đợi mọi người sùng bái.

Nhưng những lời bạn học cùng lớp học nói lại là làm thân thể của cô nàng cứng đờ.

"Nhậm Chỉ An làm sao vậy? Tại sao lại có cảm giác kỳ quái như vậy?"

"Đúng vậy! Được kiểu chủ đạo của Thanh Lương Đan không phải là Lượng Lượng Thảo sao? Mười mấy năm trước cái này còn do Phong đại sư nói ra đấy!"

"Đúng vậy, thời điểm Phong đại sư đưa ra luận điểm này lúc ấy khiến không ít người chấn kinh!"

"Hiện tại trẻ con ba tuổi đều biết Thanh Lương Đan có được liệu chính là Lượng Lượng Thảo."

Nhậm Chỉ An nghe được mấy lời nói này, trên mặt xẹt qua một tia chật vật.

Sao có thể? Cô nàng trải qua thế giới tu chân, Lượng Lượng Thảo chính là không thể trở thành được liệu tạo Thanh Lương Đan!

"Không! Không thể đâu có thể!" Nhậm Chỉ An lớn tiếng nói, cô nàng không tin!

Mạc Vân Quả gõ gõ cái bàn, nhàn nhạt nói: "Nếu bạn học này không tin, tôi sẽ ở ngay đây thực nghiệm một chút, mặt khác những bạn học sinh khác phải quan sát kỹ. Lần này coi như tôi chuẩn bị cho tiết sau."

Nhậm Chỉ An hít sâu một ngụm, ánh mắt nhìn chăm chú Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả đem các loại thảo dược lấy ra, thế giới này có công cụ trữ vật, cho nên cô cũng không có gì để che giấu.

Nghìền nát Lượng Lượng Thảo, sau đó bỏ vào thiết bị luyện đan của thế giới này, sau đó chỉnh lửa cho phù hợp, sau đó bỏ các nguyên liệu khác vào.

Mười phút sau, cảm giác mát lạnh tràn ngập trong căn phòng.

"A! Cô giáo thật lợi hại! Mười phút đã luyện đan thành công!"

"Cô giáo không hổ là cô giáo!"

"Đúng vậy! Hu hu hu..... Tôi nhất định phải trở thành người như cô giáo!"

"Thật muốn biết cấp phẩm đan dược là gì!"

"A a a! Tôi cũng muốn biết! Cảm giác mát lạnh này, tôi dám khẳng định, nhất định là tại Địa giai trở lên!"

"Có lẽ..... Có lẽ..... Có lẽ là thiên giai a a a a! Kích động!"

Nhậm Chỉ An âm thanh của các bạn học, những câu nói vụn vặt truyền tới lỗ tai cô nàng, khiến cả người lạnh lẽo, thân thể cứng đờ.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 862

Edit:Linh lady

【 Bạch Âu: An An, người không sao chứ? 】

【 Chín màu: An An, lần này người quá xúc động rồi! 】

【 máy tính tinh: Không có việc gì không có việc gì, An An, chúng ta duy trì cho người! Đây ngã BOSS, ngênh thú bạch phú mỹ! 】

【 ta ái trên đường: Trên lầu nói rất đúng ~】

【 không khóc, đứng lên loát: An An, không khóc, đứng lên tiếp tục chiến đấu! 】

【 người dùng "Không khóc, đứng lên loát" đánh thưởng nhuyển muội tệ 66 nguyên 】

Nhậm Chỉ An nhìn đến nơi này, vội vàng nói một tiếng "Cảm ơn", nhưng trong lòng lại có chút không vui.

Vì sao mấy người này không đánh thưởng những thứ thực dụng hơn? Tỷ như Thần Khí gì đó, nói như vậy, BOSS vai ác này còn là đối thủ của cô nàng được sao?

Nhậm Chỉ An trong lòng tuy rằng bất mãn, nhưng còn phải giả bộ tỏ ra hòa khí, dù sao cô nàng cũng đang phát sóng trực tiếp.....

Mạc Vân Quả nghe được mọi người trong lớp thảo luận, lấy Thanh Lương Đan ra, ngẫu nhiên tùy ý đo lường, thế nhưng lại là thiên giai!

Trong thế giới này, đan dược được chia làm bốn cấp thiên địa huyênhàng, Thanh Lương Đan thiên giai, ở thị trường thường thường lại là vô giá.

Lần này, đám người trong lớp rất kích động, bọn họ sôi nổi tỏ vẻ sùng bái Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, thu lại Thanh Lương Đan, sau đó nói: "Tiết sau chúng ta sẽ luyện tập luyện Thanh Lương Đan, ai luyện ra Thanh Lương Đan tốt nhất, tôi sẽ tặng viên đan này cho bạn học đó."

Mạc Vân Quả vừa nói xong câu này, cả lớp ồ ạt sôi trào.

"Hiện tại, tan học."

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Nhậm Chỉ An, sau đó rời đi.

Không ai để ý Nhậm Chỉ An, bọn họ đều đang bận thảo luận về Thanh Lương Đan, suy nghĩ làm thế nào mới có thể lấy được viên đan kia.

Mạc Vân Quả vừa ra khỏi phòng học đã thấy Hiên Viên Tu, cô đi lại gần hỏi: "Chờ có lâu không?"

Hiên Viên Tu lắc đầu nói: "Chờ em, vĩnh viễn không cảm thấy lâu."

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả cảm thấy, Hiên Viên Tu nói lời âu yếm càng ngày càng lợi hại.

Mạc Vân Quả nào biết đâu rằng, những lời âu yếm là Hiên Viên Tu một lần lại một lần luyện tập, chỉ vì có thể tới thời điểm gặp được cô để nói mà thôi.

Hiên Viên Tu nhìn thoáng qua phòng học, ôm chầm lấy eo Mạc Vân Quả nói: "Người kia ở bên trong?"

Mạc Vân Quả gật gật đầu nói: "Là một cô gái."

Sắc mặt Hiên Viên Tu không thay đổi, không hề đặt Nhậm Chỉ An trong lòng.

"Buổi chiều anh đi gặp cô ta."

"Ừm, Anh đừng dọa người ta." Mạc Vân Quả dặn dò.

Hiên Viên Tu cong môi cười, thấp giọng nói: "Nghe theo vợ đại nhân."

Mạc Vân Quả:.....

"Phốc, gần đây ăn cầu lương nhiều đến no căng."

"A a a! Còn muốn để cầu độc thân sống hay không? Ta kháng nghị!
Nghiêm trọng kháng nghị!"

"Kháng nghị không có hiệu lực!"

"Tiểu Quả Quả người xem đi, chúng ta đều ăn cơm chó của người
nhiều như vậy, người có phải nên lộ ra cho chúng ta chút gì đó không? (mắt lé cười)"

"Đúng vậy đúng vậy! Lộ ra một chút bát quái (mắt lé cười)"

"Hắc hắc, ta dọn sẵn băng ghế nhỏ, ngồi ở đây chờ....."

"Ta đã chuẩn bị tốt hạt dưa! Tới tới tới! Nói cho chúng ta biết đi! (mắt lấp lánh)"

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, nói với mọi người trong phòng phát
sóng trực tiếp: "Lộ ra cái gì?"

"Hắc hắc hắc, đương nhiên là..... Hắc hắc hắc!"

"Hắc hắc hắc hắc....."

"Ai nha, không cần nhỏ mọn như vậy đâu, tới, lộ ra một chút đi hắc hắc
hắc....."

"(mắt lé cười) nhìn vào đôi mắt ta, Tiểu Quả Quả sẽ hiểu thôi (mắt lé
cười)"

Mạc Văn Quả:.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 863

Edit:Linh lady

Hiên Viên Tu nhìn các loại bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, hừ lạnh một tiếng, ôm Mạc Vân Quả nói: "Chúng ta không nói cho bọn họ."

Mạc Vân Quả:.....

"Ấu trĩ! Tiểu hài tử ấu trĩ này ở nơi nào tới! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)ㄟ "

"Hu hu hu..... Người đàn ông của Tiểu Quả Quả thế mà lại ấu trĩ vậy sao?"

"Trong nháy mắt, ta thu được bạo kích."

"Ta cũng đã chịu bạo kích....."

"Hừ! Tiểu Quả Quả chúng ta không cần cùng hắn chơi! Chúng ta tự mình chơi ~ㄟ (ㄟ ▽ ㄟ) ㄟ"

"Đúng vậy đúng vậy, thứ hắn có thể cho người chúng ta cũng có thể cho người nha ~"

Hiên Viên Tu nhìn đến nơi này, lại cười lạnh một tiếng.

"Đinh! Người dùng kẻ thần bí đánh thương một tòa linh mạch!"

"Đinh! Người dùng kẻ thần bí đánh thương mười con phi thuyền vũ trụ!"

"Đinh! Người dùng kẻ thần bí đánh thương một tấn mật bách hoa!"

"Đinh! Người dùng kẻ thần bí đánh thương một tòa vũ khí ngưng kết thời gian!"

"Đinh! Dùng kẻ thần bí đánh thương....."

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp: Hướng lão đại cúi đầu!

Hiên Viên Tu vừa lòng mà nhìn mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp đánh liên tiếp đánh ra ".....", Hắc cộ cộ tóc Mạc Vân Quả nói: "Thứ bọn họ có thể cho em, anh có thể cho em, thứ bọn họ không có để cho em, anh cũng có thể cho em."

Mạc Vân Quả: Hướng lão đại cúi đầu!

Không thể không nói, một loạt cách làm của Hiên Viên Tu khiến mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp không còn gì để nói, nhưng mà đối với thân phận của hắn, càng khiến bọn họ tò mò.

Thế nhưng y theo tính cách của Hiên Viên Tu, đại khái hắn sẽ không hảo tâm mà đi giải thích với mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp, người duy nhất có thể cạy miệng chỉ có Mạc Vân Quả.

Vì thế những ngày tháng tiếp theo, Mạc Vân Quả đã được áp dụng cảm trăm phương pháp, đủ loại kiến thức để tìm ra chân tướng.

Tỷ như.....

"Tiểu Quả Quả người nhìn xem đám mây trên bầu trời kia có giống thân phận của lão đại không?"

"Tiểu Quả Quả người xem h ồ lô ngào đường phía trước có giống thân phận của lão đại không?"

"Tiểu Quả Quả người xem ảnh này 【 hình ảnh 】, có giống lão đại không?"

"Tiểu Quả Quả, ta nói tối hôm qua ta mơ một giấc mộng, trong mộng một ông già tóc bạc phơ nói cho ta, hôm nay Tiểu Quả Quả sẽ nói cho ta biết thân phận của lão đại ~ (mắt lé cười)"

"Ta hôm nay ở trên đường gặp được một người, hắn là một người mù, hắn nói cho ta chuyện hôm nay ta muốn đầu sẽ thành, cho nên..... Thân

phận của lão đại là gì vậy?"

Mạc Vân Quả:.....

Hiên Viên Tu nếu không muốn nói cho mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp, Mạc Vân Quả đương nhiên cũng sẽ không lắm miệng.

Dù sao cô cũng mừng rỡ tự tại, những việc này, vẫn để Hiên Viên Tu nhọc lòng đi làm đi.

Nói trở về, trưa hôm đó, Hiên Viên Tu muốn đi dạy luyện khí.

Thời điểm hần đi vào phòng học, chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra Nhậm Chỉ An.

Mà Nhậm Chỉ An cũng liếc mắt một cái thấy được Hiên Viên Tu, một khắc kia, hai người bốn mắt nhìn nhau, Nhậm Chỉ An rõ ràng nghe thấy được tiếng tim mình đập, chưa bao giờ cô nàng có rung động như vậy.

Gương mặt Nhậm Chỉ An xuất hiện vết ửng hồng, đây là tình huống trước bay chưa từng có, khiến mọi người trong phòng phát sóng vô cùng ngạc nhiên.

【 thôn thượng: Ai da nha, An An then thùng a? 】

【 duy ngã độc tôn: Ha ha ha! Lại có một ngày An An then thùng? (trợn mắt há hốc mồm.jpg) 】

【 Giáng Tử: Hắc hắc hắc, vị soái ca ca này là ai a? An An có phải động tâm hay không? (mắt lé cười) 】

【 lắc lắc: An An thượng! Chúng ta muốn xem người liêu hán tử! 】

【 tiểu tâm can: Hắc hắc, mỹ nhân, ta thích nhất (l3m môi) 】

【 thánh giềng: Ai nha, các người không cần trêu ghẹo An An, nhất định hiện tại tâm cô nàng đang đập bùm bùm! 】

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 864

Edit:Linh lady

Trái tim của Nhậm Chỉ An quả thật đang nhảy loạn, cô nàng gặp qua vô số soái ca, nhưng chưa bao giờ khiến cô nàng có cảm giác động tâm như bây giờ.

Trước kia khi cô nàng đi qua những thế giới đó, cũng gặp được người đàn ông yêu cô nàng, yêu đến chết đi sống lại, nhưng cô nàng đều chường mắt, phải biết rằng cô nàng muốn trở thành chấp pháp giả, làm sao có thể coi trọng một người ở vị diện cấp thấp được?

Nhưng hiện tại, nhìn đến Hiên Viên Tu trên bục giảng, cô nàng liền muốn đem hắn đè ở dưới thân, nhìn biểu tình điên cuồng vì cô nàng của hắn.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đó, Nhậm Chỉ An liền cảm giác được thân thể khô khốc.

Cô nàng liếc mắt liếc môi, giấu đi tham lam trong ánh mắt.

Hiên Viên Tu nhìn nhặt đảo qua Nhậm Chỉ An, lại không bỏ qua ánh mắt của cô nàng.

Hắn dưới đáy lòng cười nhạt một tiếng, loại ánh mắt này hắn đã thấy nhiều, nhưng có mấy người có thể sống đâu?

Ánh mắt của Ngân Nguyệt càng ngày càng kém, thế mà lại cử loại con gái này đến giải quyết Thân Thân nhà mình?

Chắc, đây là khi để Thân Thân nhà mình chưa kịp khôi phục lại hoàn toàn sao?

Hiên Viên Tu âm thầm thở dài một hơi, nhiều năm trôi qua như vậy, thực lực của Ngân Nguyệt không chỉ không tăng lên, mà cách làm người

cũng càng ngày càng kiêu ngạo.

Thân Thân nhà mình, cho dù chỉ có ba phần thực lực, cũng có thể nhẹ nhàng giải quyết cô gái này.....

Khóe miệng của Hiên Viên Tu ngậm một nụ cười châm chọc, lại khiến Nhậm Chỉ An càng thêm động tâm.

【 đúng, đúng là như vậy, người càng cao ngạo, ta càng muốn nhìn thấy dáng vẻ cuồng si của người. 】

Hô hấp của Nhậm Chỉ An nặng thêm vài phần, cô nàng phải dùng không chế rất lớn mới không đi phác gục người đàn ông kia.

Cô nàng trộm nhìn hắn một cái, thật sự càng xem càng vừa lòng.

Hiên Viên Tu sau khi nhận thức Nhậm Chỉ An là dạng con gái gì, một chút hứng thú với cô ta cũng không có.

Hắn bắt đầu nói về tiết học, tuy rằng hắn không quá thích chuyện này, nhưng vẫn phải diễn đủ.

Nhậm Chỉ An gần như si mê nhìn Hiên Viên Tu, trong đầu cô nàng đã bắt đầu mặc sức tưởng tượng bộ dáng hắn quy phục mình.....

【 Giáng Giáng: Nha nha! An An mà lại có biểu tình si mê như vậy? Tăm tắp ~ (mắt lé cười) 】

【 Sở Nguyên: Chắc, An An dáng vẻ si hán của người, quả thật không nở nhìn thẳng! (mắt lé cười) 】

【 Đại Tam Tam: Ha ha ha! Các người không cần quấy rầy An An đang tự mình say mê! 】

【 ta là một tiểu thiếu niên khiết: Hắc hắc hắc! An An, có cần ta trợ giúp không? 】

【 ta yêu lâu trên: Nha? Lâu trên có ý kiến gì không? 】

"Đinh! Người dùng ta là một tiểu thuần khiết đánh thưởng một lọ nước hoa mê."

【 ta là một tiểu thuần khiết: Hắc hắc, An An, người phun nước hoa này lên người sau đi lặc lư trước mặt mỹ nhân, bảo đảm hẳn sẽ yêu người ~ (mắt lé cười) 】

Nhậm Chỉ An bị thanh âm đánh thưởng làm hoàn hồn, bởi vì phòng phát sóng trực tiếp rất ít có người đánh thưởng, cho nên cô nàng mới đặc biệt ghi nhớ thanh âm đánh thưởng.

Nhậm Chỉ An nhìn về phía phòng phát sóng trực tiếp, vừa vặn thấy được "Ta là một tiểu thuần khiết" cùng câu bình luận kia.

Cô nàng lại xem nước hoa mê tình đặt trong hệ thống, không tự giác mà li3m li3m miệng mình.

【 Làm sao bây giờ? Bản thân đã có chút gấp không chờ nổi.....】

Một tiết học rất nhanh đã kết thúc, Hiên Viên Tu vừa tan học đã muốn rời đi, lại bị Nhậm Chỉ An gọi lại.

"Thầy giáo!" Giọng nói của Nhậm Chỉ An mang theo một tia mỉa ý, nhưng lại có vài phần khí thế không thuộc về phái nữ.

Hiên Viên Tu ghé mắt, nhìn về phía Nhậm Chỉ An.

Nhậm Chỉ An trong lòng vui vẻ, vội vàng chạy về hướng Hiên Viên Tu, bởi vì quá mức kích động, cô nàng còn chút nữa té ngã.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 865

Edit:Linh lady

"Thầy giáo....." Nhậm Chỉ An nửa cúi đầu, gãi đúng chỗ ngứa lộ ra cần cổ trắng tinh.

Vừa rồi cô nàng đã phun nước hoa mê tình, bảo đảm đem Hiên Viên Tu bắt lấy!

Hiên Viên Tu nhìn cô gái trước mặt, mày nhú lại.

"Có việc gì?" Hấn hỏi như vậy.

Nhậm Chỉ An sửng sốt, cô nàng ngẩng đầu, đôi mắt to ngập nước cứ như vậy nhìn chăm chăm Hiên Viên Tu, người khác không biết còn nghĩ rằng Hiên Viên Tu bắt nạt cô ta.

"Thầy giáo....." Cô nàng vươn đầu lưỡi hồng, liếm liếm ướt đôi môi hồng nhuận của mình, khiến đôi môi càng trở nên mềm mại.

Hiên Viên Tu lui về phía sau một bước, nhàn nhạt nói: "Mùi trên người cô thật thối."

Nói xong câu đó, lúc sau, hấn cũng mặc kệ phản ứng của Nhậm Chỉ An, trực tiếp phủ tay rời đi.

Nhậm Chỉ An thân thể cứng đờ, cô nàng không thể nào nghĩ tới, Hiên Viên Tu lại nói như vậy.

Mà cái quan trọng là, giọng nói của Hiên Viên Tu rất lớn, giống như cố ý nói cho các học sinh khác nghe.

Thân thể của Nhậm Chỉ An hơi hơi run rẩy, cô nàng có thể nghe được những câu nghị luận không hề cố kỵ xung quanh.

"Ây? Nhậm Chỉ An thật thú vị sao?"

"Đến thầy giáo cũng nói như vậy, thì chắc đúng rồi!"

"Ai, thật ra tớ đã sớm phát hiện, trên người cô ta có mùi rồi."

"Cũng không biết có phải ngủ cùng con rệp hôi hay không nữa, chắc chắc ~"

Nhậm Chỉ An nắm chặt nắm tay, hốc mắt phiem hòng, cuối cùng là sai ở bước nào?

Bên kia, Hiên Viên Tu sau khi rời khỏi trường học, ngay lập tức thuận đi về bên người Mạc Vân Quả.

Vừa tới nơi hắn đã vội dúi đầu vào cổ Mạc Vân Quả, hít thật sâu tham lam ngửi mùi hương của cô.

Mạc Vân Quả nhận thấy được Hiên Viên Tu có một tia không thích hợp, quan tâm hỏi: "Làm sao vậy?"

"Thích mùi hương của em." Giọng nói của Hiên Viên Tu mang theo một tia ủy khuất, làm Mạc Vân Quả sửng sốt.

"Ừm?" Mạc Vân Quả phát ra giọng mũi.

"Hôm nay anh đã gặp cô gái kia, trên người cô ta thật hôi." Nói xong lời cuối cùng, Hiên Viên Tu càng thêm ủy khuất.

Mạc Vân Quả:.....

Vì sao cô cảm thấy Hiên Viên Tu càng ngày càng giống một đứa trẻ?

Mạc Vân Quả không biết đó là, khi người đàn ông yêu một người, ở trước mặt cô ấy họ sẽ biểu hiện như một đứa trẻ.

Hiên Viên Tu yêu cô sâu đậm, cho nên mới có thể ở trước mặt cô bày ra vẻ ấu trĩ, ủy khuất cùng yếu ớt.

"Hiện tại khá hơn chút nào không?" Mạc Vân Quả vỗ vỗ đầu Hiên Viên Tu hỏi.

"Có." Hiên Viên Tu cọ cọ cổ Mạc Vân Quả, mùi hương của Thân Thân tràn ngập toàn thân hắn, khiến hắn vô cùng thỏa mãn.

"Cô gái kia không đáng sợ hãi." Hiên Viên Tu nhàn nhạt nói, trên mặt xẹt qua một tia tàn nhẫn không dễ phát hiện.

"Ừ, em biết, nhưng em có chút tò mò." Mạc Vân Quả tạm dừng một chút, nhìn về phía nơi xa.

"Vì sao bọn họ sẽ lựa chọn cô ấy?" Rõ ràng thực lực của Nhậm Chỉ An không tính là mạnh, vì sao lại lựa chọn cô ấu tới đối phó cô?

"Phỏng chừng là do bọn họ nào tàn đi? Em biết mà, đầu óc bọn họ vốn không tốt lắm." Hiên Viên Tu như suy tư gì nói, giống như sự thật vốn là như vậy.

Mạc Vân Quả giật giật khóe miệng, toàn bộ vũ trụ này ai có thể nói chấp pháp giả nào tàn đâu, phỏng chừng chỉ có hắn.

Nhưng mà.....

Trong mắt của Mạc Vân Quả xẹt qua một tia ý cười, hắn như vậy, mới chân chính là hắn.....

"Thân Thân kế tiếp muốn làm cái gì?" Hiên Viên Tu tham lam ngửi mùi hương của Mạc Vân Quả, thật giống như mùi hương của cô là thuốc chữa bệnh của hắn.

Mạc Vân Quả nhìn về phương hướng học viện, thanh âm trở nên có vài phần xa xôi.

"Kế tiếp à....."

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 866

Edit:Linh lady

Cô thì có thể làm cái gì? Đơn giản là tìm được Thiên Đạo của thế giới này, thuận tiện giải quyết Nhậm Chỉ An kia mà thôi.

Đương nhiên, nếu như Nhậm Chỉ An không làm phiền cô, như vậy thì cái gì cô cũng không làm.

Nhưng xét theo tình huống hiện tại mà nói, Nhậm Chỉ An hẳn sẽ không cam tâm tình nguyện.

Đúng như Mạc Vân Quả suy nghĩ, Nhậm Chỉ An quả thật không hề cam tâm tình nguyện, thậm chí cô nàng ả ả đã có tâm làm hại Mạc Vân Quả.

Nhiệm vụ mà hệ thống phát sóng trực tiếp của cô nàng đưa ra là đánh bại BOSS vai ác, nhưng dùng cách thức gì để đánh bại, lại không nói rõ.

Mà khiến cho một người tuyệt vọng có rất nhiều cách, mà ngoan độc nhất đó là đoạt đi người cô ta yêu, để cô ta một mình lẻ loi đối mặt với thế giới này.

Nhậm Chỉ An rất hưởng thụ cảm giác như vậy đoạt đi người bọn họ yêu, nhìn những người đó hận, hiểu ngầm khiến cô nàng có một loại khoái cảm khó hiểu.

Cô nàng vẫn luôn làm như vậy, trải qua nhiều thế giới, cô nàng tổn thương không ít người, từ trên người bọn họ đạt không ít thỏa mãn.

Ngay từ đầu trong phòng phát sóng trực tiếp có người không quen cách làm của cô nàng, nhưng hiện tại, những người đó đã rời đi.

Những người còn ở lại nơi này, đều có sở thích tàn ác giống như cô nàng.

Đúng vậy, cô nàng tự xưng hành động này là " Thú vui tàn ác" .....

Khóe môi Nhậm Chỉ An ngậm ý cười, cô nàng nhìn pháo hôi trước mặt đang khiêu khích mình, trong mắt hiện lên một tia ám quang.....

Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu rất ít tiết học, một tuần chỉ có hai tiết mà thôi.

Cách ba ngày Mạc Vân Quả lại tới trường học, lại phát hiện Nhậm Chỉ An đã trở thành một nhân vật vân phong ở trong trường.

Cô cẩn thận nghe ngóng, lại thật sự nghe được một chút bất quáí.

Tỷ như.....

Nhậm Chỉ An chưa bao giờ học luyện đan, lại ở ngay lần đầu tiên thành công luyện ra Thanh Lương Đan địa cấp.

Nhậm Chỉ An chưa bao giờ học luyện khí, lại ở lần đầu tiên thành công luyện ra lưỡi dao gió địa cấp.

Nhậm Chỉ An khi bị người khác vu oan hãm hại, đối mặt người khác vu hãm khi, trong một ngày thô bạo sửa đổi hình tượng bạch liên hoa ngày xưa.

Mọi việc như thế mọi người thảo luận rất nhiều, đại thể là khen Nhậm Chỉ An cường hãn thế nào.

Thế giới này sùng bái cường giả, cho nên Nhậm Chỉ An lập tức trở nên cường đại, khiến cho rất nhiều người chú ý.

Hơn nữa cô nàng lớn lên không t ối, đương nhiên hấp dẫn không ít ánh mắt, trong đó không thiếu người có thân phận.

Nhậm Chỉ An ng ối ở trong phòng học, vây quanh cô nàng không ít đàn ông vây quanh, mỗi người nhìn qua đều là tinh anh.

Trên mặt bọn họ đều là ý cười, ánh mắt ôn nhu nhìn Nhậm Chỉ An.

Trên mặt Nhậm Chỉ An chỉ có ý cười nhàn nhạt, cô nàng nói: "Đi học."

Những người nghe như vậy, chủ có thể tiếc nuối rồi đi.

Nhậm Chỉ An nhìn bóng dáng của những người đó, trong mắt xẹt qua một tia châm chọc.

Ngay sau đó, cô nàng thấy Mạc Vân Quả đang đi vào, ý cười kia cứ như vậy cứng lại.

Nguyên nhân đó là bên người Mạc Vân Quả còn có một người đàn ông, không ai khác chính là Hiên Viên Tu.

"Tiết học hôm nay hai chúng tôi cùng nhau lên lớp." Mạc Vân Quả vừa nói xong, Nhậm Chỉ An lập tức nắm chặt nắm tay.

Người đàn ông kia là của cô nàng, bất luận kẻ nào cũng không có tư cách đứng bên hắn, ngoại trừ cô nàng!

Nhậm Chỉ An cắn cắn môi, ép bản thân bình tĩnh lại.

【 lóe sáng: An An, có người mơ ước người đàn ông của người! 】

【 lạc: Hừ! Đúng vậy! An An, cho cô ta chút sắc mặt đi! 】

【 Hàng xách tay: Vậy mà có người dám dành người đàn ông của An An nhà ta, không muốn sống nữa! Hừ hừ hừ! 】

【 cây trúc 2333: Ai nha, các người không cần táo bạo như vậy, dù sao người đàn ông này sớm muộn cũng là của An An nhà ta. 】

【 một đêm phát nhanh: Lầu trên nói có lý. 】

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 867

Edit:Linh lady

Nhậm Chỉ An cười lạnh một tiếng, Hiên Viên Tu nhất định sẽ là của mình, cũng chỉ có thể là của mình!

Mạc Vân Quả nhìn về phía Nhậm Chỉ An, nếu cô nhìn thì vừa rồi có sát ý lóe lên trong mắt cô nàng rồi biến mất.

Cô nàng muốn giết cô? Vẫn luôn có sát ý mãnh liệt như vậy.....

Ánh mắt Mạc Vân Quả lóe lóe, nhìn thoáng qua Hiên Viên Tu, sau đó nói với các học sinh trong lớp: "Trước khi tu luyện các em luyện khí trước đi."

Nói xong câu đó lúc sau, cô đi xuống bên dưới, ngồi bên cạnh Nhậm Chỉ An.

Vốn dĩ Nhậm Chỉ An có người ngồi cùng bàn, nhưng bị người theo đuổi Nhậm Chỉ An vừa đe dọa vừa dụ dỗ đuổi đi, cho nên bây giờ bên cạnh cô nàng không có ai.

Nhậm Chỉ An thấy Mạc Vân Quả vậy mà ngồi xuống bên cạnh mình, nụ cười lạnh leo trên mặt càng tăng, nhưng không để Mạc Vân Quả thấy.

Cô nàng vẫn luôn cúi đầu, có ít tóc che rũ xuống che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, việc này cũng khó trách Mạc Vân Quả không thấy.

Hiên Viên Tu chỉ ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Nhậm Chỉ An lúc sau, ngoan ngoãn bắt đầu giảng bài.

Không có cách nào, đây là ý của Thân Thân, đương nhiên phải giảng bài thật tốt, như bây giờ, còn có Thân Thân đang nghe giảng đấy ~

Mạc Vân Quả sau khi ngã vào vị trí bên cạnh Nhậm Chỉ An, cũng không nhìn cô nàng, ngược lại một tay chống cằm, nhìn Hiên Viên Tu.

Nhậm Chỉ An đợi nửa ngày cũng không có chờ được Mạc Vân Quả khờ để cô nàng, cô nàng quay đầu nhìn về phía Mạc Vân Quả, lại phát hiện cô đang nhìn người đàn ông của mình.

Một khắc kia, cảm giác đồ vật của mình bị người khác mơ ước khiến cô nàng nắm chặt tay.

Cô nàng cắn cắn môi, dùng tay mạnh mẽ chạm chạm Mạc Vân Quả.

"Anh ấy là của tôi." Nhậm Chỉ An thấp giọng nói, thanh âm không lớn, lại có thể để Mạc Vân Quả nghe được rành mạch.

Mạc Vân Quả quay đầu nhìn về phía cô nàng, khóe miệng treo một nụ cười thích hợp.

"Là cô cho rằng như thế sao?"

Thân thể của Nhậm Chỉ An cứng đờ, mang theo tâm tình bị chọc phá mà hoảng loạn, nhưng ngay sau đó, cô nàng lại trấn định lại.

Thân là một người xuyên việt, cô nàng được trời ưu ái có đuôi vàng, mà Mạc Vân Quả trước mặt, cũng chỉ là đá kê chân cho mình mà thôi.

"Tôi cho rằng, nó là sự thật." Không chút khách khí cứ như vậy buột miệng thốt ra, chút nào bận tâm việc gì.

Mạc Vân Quả nghe được câu này, ánh mắt chỉ lóe lóe, không nói gì.

Cô quay đầu không hề để ý Nhậm Chỉ An, nhưng động tác này trong mắt Nhậm Chỉ An lại hiểu lầm thành cô đang trốn tránh.

Khóe miệng Nhậm Chỉ An gợi lên một nụ cười, trên mặt cũng mang theo châm chọc không chút nào che giấu.

Cô nàng giương mắt nhìn thoáng qua Hiên Viên Tu đang nghiêm túc giảng bài, trên mặt không chút nào che giấu dự v0ng chiếm hữu.

Khi Hiên Viên Tu nói xong, lúc sau, nên đến phiên Mạc Vân Quả nói.

Vốn dĩ Nhậm Chỉ An cho rằng Hiên Viên Tu sẽ như cô đến bên cạnh mình ng ấ, bởi vì toàn bộ phòng học không còn chỗ nào trống.

Nhưng khiến cô nàng không nghĩ tới đó là, Hiên Viên Tu đứng ở nơi đó, đôi mắt nháy cũng không nháy một cái nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả, thật giống như Mạc Vân Quả chính là toàn bộ thế giới của hắn.

Móng tay của Nhậm Chỉ An cắm sâu vào lòng bàn tat, ngay cả cô ta cũng không nhận ra.

"Hả? Vì sao ta có cảm giác Nhậm Chỉ An rất kỳ quái?"

"Đúng vậy, luôn thấy ánh mắt cô ta nhìn Tiểu Quả Quả nhà ta không có ý thiện."

"Đúng vậy đúng vậy! Vừa thấy đã biết không phải người tốt!"
ㄟ(͡ ^ ͜)ㄟ "

"Các người có cảm thấy, ánh mắt cô nàng nhìn lão đại cũng không thích hợp không?"

"Ừm..... Hình dung như thế nào nhỉ? Thật giống như ánh mắt con chó nhà ta nhìn con mèo nhà ta vậy....."

"Phốc, l ầ trên hình dung thành cái quỷ gì vậy?"

"Vẫn đề ta nói đi, Nhậm Chỉ An hiền nhiên nhất kiến chung tình với lão đại!"

"L ầ trên nói đúng chân tướng 233333"

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 868

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả nhìn trong phòng phát sóng trực tiếp đủ các loại bình luận, ánh mắt tối sầm lại, tuy rằng biết Nhậm Chỉ An có ý với Hiên Viên Tu, nhưng từ trong miệng người khác nghe được, cô vẫn luôn có cảm giác không thoải mái.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, trước nay cô chưa từng có, nhưng cảm giác này một chút cô cũng không thích.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Hiên Viên Tu, không biết vì sao, từ sâu trong nội tâm lại trào ra một tia ủy khuất.

Cảm giác ủy khuất này không thể hiểu được, nhưng lại vô cùng rõ ràng, khiến cô không có cách nào xem nhẹ.

Vốn dĩ tiết này cũng không có gì để dạy, trong tiết học các nhiệm vụ đã được lên sẵn, tiết này chỉ thực hành luyện Thanh Lương Đan.

Ai luyện ra Thanh Lương Đan tốt nhất, cô sẽ tặng Thanh Lương Đan lần trước luyện ra cho người đó.

Mạc Vân Quả đem nhiệm vụ giao xuống dưới, liền đi đến bên người Hiên Viên Tu, kéo hần tay.

Đây là lần đầu tiên Mạc Vân Quả chủ động kéo tay hần, khiến Hiên Viên Tu có chút không biết làm sao.

Không biết làm sao, đồng thời, lại cảm thấy có chút kinh hãi.

Đây là lần đầu tiên từ khi Thân Thân nhà mình mất trí nhớ đến nay nhiệt tình như vậy!

Mạc Vân Quả hơi hơi nhón chân, Hiên Viên Tu liền lập tức nửa cong eo.

Mạc Vân Quả ghé lại gần bên tai Hiên Viên Tu, thấp giọng nói: "Em ghen."

Hiên Viên Tu sửng sốt, hắn không nghĩ tới sẽ từ miệng Thân Thân nghe được câu này.

Hắn chớp chớp mắt, môi khẽ nhếch, dường như rất kinh ngạc với việc trước mặt, trên thực tế, hắn cũng thật sự kinh ngạc.

"Làm sao vậy?" Tuy rằng kinh ngạc, nhưng hắn vẫn muốn hỏi rõ ràng.

"Nhậm Chỉ An thích anh, muốn độc chiếm anh."

Mạc Vân Quả thấp giọng nói, chính miệng nói ra sự thật này càng khiến cô khó chịu hơn.

Mạc Vân Quả thậm chí cũng không biết bản thân khó chịu vì cái gì, nhưng cô đúng là có ủy khuất không nói nên lời.

Hiên Viên Tu sửng sốt, lập tức đem Mạc Vân Quả ôm vào trong ngực.

Thân Thân của hắn chưa bao giờ yếu ớt như vậy, bất kể là trong quá khứ không địch nổi, hay là những năm tháng trống rỗng, cô vẫn luôn kiên cường, kiên cường đến nỗi có thời điểm hắn hoài nghi không biết Thân Thân có thật sự yêu hắn không.

Nhưng giờ khắc này, Hiên Viên Tu sẽ không lo lắng về vấn đề này nữa.

Bởi vì hắn có thể cảm giác được, cảm giác được Mạc Vân Quả ủy khuất, cảm giác được khi nói ra câu kia có bao nhiêu dục vọng chiếm hữu.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Hiên Viên Tu tối sầm lại.

Họa kia biết đâu sau này lại là phúc, phúc kia biết đâu chính là mầm tai họa.

Thân Thân chưa xa hẳn nhiều năm như vậy, cuối cùng khi không ở bên cạnh hẳn lại học được cảm tình.

Tỷ như ghen ghét, tỷ như khổ sở.....

Hiên Viên Tu trong lúc nhất thời ngũ vị tạp trần, hẳn chỉ có thể gắt gao ôm Mạc Vân Quả, cho cô cảm giác an toàn lớn nhất.

Nhưng mà một màn này ở trong mắt Nhậm Chỉ An, lại trở thành đang khiêu khích.

Nhậm Chỉ An tâm thần không yên, dụng cụ trong tay ngay lập tức báo hỏng, cái này cũng có nghĩa là, Thanh Lương Đan không luyện được.

Nhưng cái này Nhậm Chỉ An cũng không để ý, cô nàng gắt gao nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả, phảng phất phải dùng ánh mắt giết chết cô.

Nhưng mà Mạc Vân Quả bị nhìn chăm chăm lại không rảnh bận tâm Nhậm Chỉ An, ở một khắc vừa rồi, cô cảm giác có một cỗ lực lượng mạnh mẽ hướng về toàn bộ thân thể cô.

Một lực lượng này quá mức quen thuộc, mỗi một tế bào trong thân thể cô đều đang nghênh đón chúng.

Thân thể Mạc Vân Quả lập tức xụi lơ ở trong ngực Hiên Viên Tu, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, đây là hiệu quả khi lực lượng tràn vào thân thể cô.

Hiên Viên Tu cả kinh, hẳn cúi đầu thấy được trạng thái không ổn của Mạc Vân Quả.

Hắn cũng bất chấp tất cả, trực tiếp bế Mạc Vân Quả lên thuận di về bên trong biệt thự.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 869

Edit:Linh lady

Học sinh trong lớp về mặt ai ấy đều mộng bức, duy chỉ có Nhậm Chi An mở to hai mắt, nếu như cô nàng không nhìn lầm, vừa rồi cái đó là.....

Thuấn di!

Hiên Viên Tu đem Mạc Vân Quả ôm trở về biệt thự, sau đó, thật cẩn thận đặt cô lên giường, đồng thời hạ kết giới toàn bộ căn biệt thự, không để cho người ngoài tới gần nơi này.

Toàn thân Mạc Vân Quả trở nên đỏ bừng, làn da vốn trắng như tuyết giống như bị máu căng ra, che kín tơ máu, khiến người khác nhìn cũng không khỏi đau lòng.

Hiên Viên Tu không biết Mạc Vân Quả đã xảy ra chuyện gì, hắn chủ có thể vận dụng truyền cho Mạc Vân Quả lực lượng của chính mình, chỉ mong cô có thể dễ chịu hơn một chút.

Nhưng khiến cho Hiên Viên Tu không nghĩ tới đó là, lực lượng của hắn khi vừa tiến vào trong cơ thể Mạc Vân Quả, liền bị bắn r4.

Lực lượng bắn ngược làm hắn nhin không được kêu lên một tiếng, khoe miệng cũng chảy ra vết máu.

Nhưng mặc dù như vậy, hắn vẫn như cũ không đình chỉ động tác của mình.

Khác với lúc đầu thô bạo chuyển vận lực lượng bây giờ hắn chuyển thẳng đem lực lượng bao vây lấy Mạc Vân Quả, chỉ vì có thể mong muốn trước tiên bổ sung năng lượng cho cô.

Mà lúc này ý thức của Mạc Vân Quả đang đi tới một tòa cung điện xa hoa, cung điện được làm từ thủy tinh trong suốt, nhìn qua càng thêm xa hoa

mỹ lệ.

Cô mặc một bộ trường bào đỏ, nơi này không hề có gió, nhưng cổ quái ở chỗ, trường bào lại đang bay múa.

Tóc của cô rất dài, gần như muốn chạm đến hông.

Tóc cũng không trải qua xử lý gì, cứ như vậy lung tung rối loạn mà phiêu đảng.

Mạc Vân Quả đứng ở trước Cung Thủy Tinh, da thịt cô rất trắng, còn muốn trắng hơn tuyết.

Nhưng loại trắng này nhìn qua không mang một chút máu nào, nhìn qua có chút trắng bạch.

Cửa lớn của Cung Thủy Tinh mở ra, giống như đang hoan nghênh cô đến.

Không, có lẽ không phải là đến, mà là trở về.

Mạc Vân Quả cup mi, bước ra bước đầu tiên.

Cô không đi giày, bàn chân trắng nõn đạp lên hư vô, phía cổ chân phải của cô còn đeo một cái lục lạc, theo từng bước chân cô đi, chiếc lục lạc nhỏ lại phát ra âm thanh thanh thúy, trong không gian yên tĩnh này, âm thanh lại đặc biệt lớn.

Mạc Vân Quả nhanh chóng đi đến cửa cung thủy tinh, khi cô bước vào trong, toàn cảnh trước mắt trở nên biến hóa.

Đây là một phòng họp, lấy màu xám đậm làm màu chủ đạo cho thấy chủ nhân là người nghiêm túc cùng nặng nề.

Trong phòng hội nghị có một cái bàn thật dài, Mạc Vân Quả đứng ở đầu này, ở một đầu khác, có một người đàn ông đang ngồi.

Gương mặt người đàn ông này vô cùng bình thường, ném vào trong đám người cũng tìm không ra.

Nhưng đôi mắt kia tràn ngập trí tuệ, chỉ cần nhìn hắn một cái, người sẽ cảm thấy như trải qua cả đời người.

Mạc Vân Quả kéo ghế dựa ra, ngồi xuống dưới.

Hai tay cô đặt trên bàn, hai tay đan vào nhau, đây là động tác đàm phán tiêu chuẩn.

Nhưng hiển nhiên, đối phương cũng không phải tới đàm phán.

"Con trưởng thành, con gái." Giọng nói của hắn có chút tang thương, nhưng rồi lại như kiểu không màng thế tục.

Đây là một người đàn ông nhìn thấu tất cả, tuy rằng khuôn mặt đang còn trẻ, nhưng thật ra đã già rồi.

Mạc Vân Quả nửa cúi đầu, cung kính lễ phép gọi một tiếng "Ba".

Đúng vậy, người đàn ông này, là ba của Mạc Vân Quả, hoặc có thể nói, là ba của mười chấp pháp giả.

Dương nhiên, nhóm chấp pháp giả cũng không phải con thân sinh của hắn, nhưng là do hắn cho bọn họ sinh mệnh, cho nên bọn họ mới có thể tôn xưng hắn vì hắn gọi một tiếng ba.

Thiên Khải nhàn nhạt gật đầu, hắn ngồi thẳng lưng, nhìn qua như quân nhân, nhưng trên thực tế, hắn chưa từng trải qua huấn luyện.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 870

Edit:Linh lady

Hắn là chúa tể vũ trụ này, toàn bộ vũ trụ đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Hắn là người bắt đầu vũ trụ mới, sau khi hắn hoàn thành nghi thức, hắn sáng tạo một cái lại thêm một cái thế giới, sau đó hắn lười quản lý chúng, lúc này mới tạo ra mười chấp pháp giả.

Nhưng mà chuyện hắn không nghĩ tới đó là, chấp pháp giả vốn dĩ vô tâm trong quá trình quản lý thế giới, dần dần lại có cảm tình.

Càng khiến hắn không ngờ tới, trong số chấp pháp giả lại có hai người yêu nhau.

Yêu, chưa bao giờ loại quyên lợi của sinh vật như bọn họ.

Cho nên lúc trước, hắn mới có thể bày mưu đặt kế chia rẽ các chấp pháp giả khác, đáng tiếc.....

Hắn chung quy là xem nhẹ sức nặng chữ "yêu", cũng xem nhẹ sức nặng lòng tham.

Thiên Khải thấp thấp thở dài một hơi, nhìn Mạc Vân Quả mặc một thân hồng bào trước mặt, há mồm hỏi: "Con biết vì sao con xuất hiện ở đây không?"

Mạc Vân Quả lắc đầu, cô quả thật không biết vì sao cô xuất hiện ở chỗ này, cô thậm chí không rõ, vì sao người ba đã sớm biến mất lại xuất hiện ở chỗ này.

"Nơi này là nơi ta lựa chọn chúa tể." Thiên Khải nhẹ nhàng buông quơ tung ra một câu như vậy, lại khiến Mạc Vân Quả cả kinh.

"Ba....."

Thiên Khải ánh mắt lóe lóe, trong mắt xẹt qua một tia áy náy.

"Chuyện năm đó, ta thật xin lỗi." "Con không rõ." Mạc Vân Quả thấp giọng nói.

"Vào hai mươi năm trước Ngân Nguyệt rút đi toàn bộ sinh cơ của vũ trụ, tăng cường lực lượng cho bản thân, những cái gọi là phòng phát sóng trực tiếp, bất quá cũng là một loại thủ đoạn để nó cướp đoạt lực lượng. Nó biết, một ngày nào đó ta sẽ biến mất ở toàn bộ vũ trụ, mà lúc ấy, cần phải chọn ra một tân thế giới mới."

"Ta chưa bao giờ nghĩ tới, Ngân Nguyệt sẽ là người đầu tiên bên trong số các con có được tình cảm của con người, mà ta cũng không nghĩ tới đó là, khi nó hiểu được tình cảm rồi, lại không hề thể hiện ra, mà chọn che giấu đi, cho nên năm đó khi con cùng Hiên Viên Tu yêu nhau, lúc ấy, ta mới có thể tức giận như vậy."

"Làm một chấp pháp giả, không xứng có được tình yêu."

Nói tới đây, Thiên Khải lại thở dài một hơi thật sâu.

Ánh mắt Mạc Vân Quả lóe lóe, người trước mắt, một chút cũng không giống người năm đó.

Ở trong trí nhớ của cô, ba là một người có tính kỷ luật rất mạnh, hẳn không có tình cảm, bởi vì hẳn không có tim.

Bọn họ là chấp pháp của do một tay hắn tạo ra, đương nhiên cũng không có tim.

Nhưng mà, người hiện tại, lại giống như một lão nhân tuổi xế chiều, tang thương đa tình.

Mạc Vân Quả không nói gì, cô đang chờ đợi đối phương lộ ra sơ hở, nếu hẳn thật sự không phải ba của mình, nhất định sẽ có sơ hở.

Thiên Khải dường như đã nhận ra tâm tư của Mạc Vân Quả, hắc hắc cười một tiếng nói: "Con không cần khẩn trương như vậy, ta là ba của con."

"Hiện tại sở dĩ ta đã s ầu đã cảm như vậy là bởi vì ta tới nhân gian mấy ngàn năm, trải qua hơn một trăm lần luân h ồi."

Mạc Vân Quả kinh ngạc nhìn thoáng qua Thiên Khải, giống như muốn dò hỏi "Là người tự nguyện sao?"

Thiên Khải cười hắc lắc đầu nói: "Đương nhiên không phải tự nguyện."

Mạc Vân Quả nhấp nhấp môi, không nói gì.

"Năm đó Ngân Nguyệt chơi trò xảo quyệt, nó rút lực lượng của con rồi phong ấn, sau đó rút lực lượng của các vị diện cao đẳng, hơn nữa dùng lực lượng của tám chấp pháp giả khác để khống chế Hiên Viên Tu, nhưng chân tướng sự thật, cũng không phải như vậy."

Dáng vẻ Thiên Khải vẫn đậm phong khinh, lời từ trong miệng toàn những câu khiến người khác kinh người.

"Còn xin người chỉ giáo." Mạc Vân Quả cúi đầu nói.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 871

Edit:Linh lady

Ánh mắt Thiên Khải phức tạp nhìn Mạc Vân Quả nói: "Năm đó sau khi nó tìm được Hiên Viên Tu, lúc ấy Hiên Viên Tu đã bị việc con chết đả kích lớn, Ngân Nguyệt nói cho Hiên Viên Tu, chỉ cần Hiên Viên Tu đem toàn bộ lực lượng cho nó, như vậy nó có thể làm con sống lại."

"Hiên Viên Tu tin, cho nên Ngân Nguyệt mới chớ thể sở hữu lực lượng của chấp pháp giả, cộng thêm lực lượng của vị diện cao đẳng, con biết nó muốn những lực lượng đó để làm gì không?" Thiên Khải đột nhiên đặt câu hỏi.

Mạc Vân Quả chậm rãi ngẩng đầu, con người đen như mực một mảnh thâm trầm.

"Không biết." Cô nói như vậy.

"Đối phó ta." Thiên Khải ánh mắt trở nên sâu lắng, hắn nhìn về phía phương xa, giống như đang nhìn quá khứ xa xôi.

"Nó nhân lúc ta không chú ý phong ấn lực lượng của ta, sau đó đánh ta vào nhân gian, từ đó ta bắt đầu hành trình của mình."

Mặc dù là chuyện đã qua, giọng của Thiên Khải vẫn nhàn nhạt, thật giống như tất cả mọi thứ đều không khiến cảm xúc của hắn gợn sóng.

"Ngân Nguyệt không cam lòng nó tồn tại giống những chấp pháp giả khác, nó muốn thành duy nhất ở vũ trụ này, nói cách khác, nó muốn thay thế được ta."

Thiên Khải nói khiến Mạc Vân Quả lâm vào trầm tư, nửa ngày sau, cô mới nói nói: "Hiên Viên Tu lực lượng còn ở đây."

Thiên Khải gật gật đầu, không tỏ ý kiến.

"Không phải lực lượng còn ở đó, mà là hần một lần nữa đạt được lực lượng." giọng của Thiên Khải thêm vài phần sâu xa "Khi hần ở vực sâu hắc ám gặp được kì ngộ, tuy rằng lịch vũ trụ cùng lắm mới qua 20 năm, nhưng đối với vực sâu hắc ám mà nói, đã qua mấy chục vạn năm."

Mạc Vân Quả nhấp chặt môi, khó trách, khó trách cô luôn cảm thấy lực lượng của Hiên Viên Tu có chút biến hóa, buồn cười chính là cô còn vẫn luôn cho rằng đây là biểu hiện khi Hiên Viên Tu lại tinh tiến một bước mới.

"Hần vừa ra ngoài việc đầu tiên là đi tìm con, nhưng mà khi đó con đã mất ký ức, hần đi vào thế giới tìm con, con biết không?" Thiên Khải đột nhiên hỏi.

Nhưng còn không chờ Mạc Vân Quả trả lời, Thiên Khải lại tiếp tục nói.

"Đáng tiếc còn không cùng con được mấy năm, Ngân Nguyệt liên phát hiện, sau đó nó liên uy hiếp Hiên Viên Tu, nếu như hần khẳng khẳng muốn xuất hiện ở vị diện cấp thấp, như vậy vị diện kia chỉ có thể bị hủy diệt."

"Lực lượng của Hiên Viên Tu có tính chất hủy diệt, hần không có cách nào đi chữa trị toàn bộ vị diện, chỉ có thể bắt đắ dĩ thỏa hiệp."

Mạc Vân Quả cúi đầu, cô nghĩ, lúc trước người mà cô chấp nhất muốn sống lại là ai, hần chính là Hiên Viên Tu đi tới thế giới kia.

Thiên Khải cúi đầu nhìn Mạc Vân Quả, chung quy thở dài một hơi.

"Năm đó lực lượng của con bị phong ấn, trong lúc Ngân Nguyệt không biết, ta cho hạ cho con một phong thư gửi niêm phong."

"Hiện tại xem ra, chắc hần con đã thỏa mãn cái đi đầu kiện kia."

Thiên Khải trong mắt xẹt qua một tia vừa lòng, chung quy là người hần coi trọng.

Mạc Vân Quả nhớ tới cảm xúc ủy khuất cùng cảm giác ghen ghét kia, trong lòng có đáp án.

"Khi con chân chính có được tình cảm của nhân loại, lực lượng của con sẽ khôi phục." Hai tay của Thiên Khải đặt ở trên bàn, hai tay đan vào nhau.

"Ở một khắc khi biết con chết đi, ta nhìn biểu tình của Hiên Viên Tu gần như muốn hủy thiên diệt địa, lúc đó ta liề hối hận, cho nên ta mới có thể cho nên ta mới hạ cho con phong kiện kia, hiện giờ xem ra, tất cả việc ta làm đều đáng giá."

Mạc Vân Quả gật đầu, nói một tiếng "Cảm ơn ba."

Thiên Khải xua xua tay nói: "Con không cần phải nói cảm ơn, nói đến cùng, cũng là ta sai, nhiều năm như vậy, ta cũng đã chịu trừng phạt."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 872

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả không trả lời Thiên Khải, đúng hay sai loại chuyện này, căn bản không có đáp án tuyệt đối công chính.

Thiên Khải thở dài một hơi, thân ảnh hắn trở nên có chút hư vô, thần lưng vốn thẳng kia không biết từ khi nào đã có chút cong xuống.

"Thời gian không còn nhiều lắm." Hắn đột ngột nói.

Thiên Khải nhìn về phía cô, áo choàng đỏ không gió tự lộng.

"Ta muốn nói cho con, Ngân Nguyệt đã chuẩn bị đối phó các con, các con phải cẩn thận, hiện tại lực lượng của Hiên Viên Tu cũng không phải hoàn chỉnh."

Thân ảnh Thiên Khải mờ nhạt hơn một chút, nguyên bản thân ảnh cũng nhạt hơn.

"Nhớ kỹ, chỉ khi hai con ở bên nhau, mới có thể đối phó nó!"

Thiên Khải nói xong, cả thân ảnh đều biến mất.

Toàn bộ Thủy Tinh Cung cũng lập tức sụp đổ, nơi này chỉ còn lại một mảnh hắc ám.

Trong bóng đêm, chỉ có thân ảnh màu đỏ của Mạc Vân Quả.

"Thân Thân....."

"Thân Thân....."

"Thân Thân....."

Trứng gọi của Hiên Viên Tu như đánh thức Mạc Vân Quả, cô nắm chặt tay, bỗng nhiên mở tay ra, mảnh hắc ám bị đánh vỡ.

Hiên Viên Tu chỉ thấy trên người Mạc Vân Quả vao trùn bởi ánh sáng, cỗ lực lượng màu bạc kia khiến hấn động tâm.

Thân Thân của hấn đã trở lại, hấn biết, cô khẳng định sẽ trở về

Mạc Vân Quả mở to mắt, nhìn về phía người đứng trước mặt mình, Hiên Viên Tu đang vừa khóc vừa cười, trong lúc nhất thời lại không biết nên nói cái gì.

"Em đã trở về"

Cô dang hai tay, nghênh đón cái ôm của Hiên Viên Tu.

Quả nhiên Hiên Viên Tu lập tức đem Mạc Vân Quả ôm vào trong lòng ngực, hấn cọ cọ tóc Mạc Vân Quả nói: "Anh biết, chung quy em sẽ trở về"

Một loạt sự tình này khiến đám người trong phòng phát sóng mòng bức, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

"Tiểu Quả Quả? Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Đúng vậy đúng vậy! Từ sau khi lão đại xuất hiện, ta càng ngày càng mòng bức!"

"Ta cũng giống như vậy, khóc chút chút....."

"Tiểu Quả Quả, nói cho chúng ta sự thật đi mà~ quăng ngã!"

"Tiểu Quả Quả, xem phần chúng ta khóc chút chút đáng thương như vậy, xin hãy giải thích đi ~quăng ngã!"

"Giơ hai tay hai chân tán đờng!"

Mạc Vân Quả nhìn đến bình luận ở phòng phát sóng trực tiếp, Hiên Viên Tu đương nhiên cũng thấy được.

Hai người liếc nhau, sau đó Hiên Viên Tu ôm Mạc Vân Quả ng ồi xuống.

Mạc Vân Quả dựa vào trên vai Hiên Viên Tu, nhắm mắt lại, không nói gì.

Lúc này, Hiên Viên Tu mở miệng.

"Các người muốn biết cái gì?"

"A a a! Chúng ta muốn biết lão đại người là ai! Đối với Tiểu Quả Quả nhà ta lại có ý đồ gì!"

"Ta muốn biết, lời nói vừa r ồi có ý nghĩa gì!"

"Đúng vậy đúng vậy, vừa r ồi Tiểu Quả Quả rốt cuộc đã xảy ra cái gì?"

"Còn có nữa! Trước kia người biết Tiểu Quả Quả nhà ta sao? (mắt lấp lánh)"

Hiên Viên Tu nhìn đến bình luận này, đột ngột cười một chút.

Cái loại cười không phải tà mị giống trước kia, cũng không phải mang theo sủng nịnh, cũng chỉ là đơn thuần cảm thấy buồn cười mà thôi.

"Tôi là người đàn ông của cô ấy, cô ấy là người phụ nữ của tôi."

Hiên Viên Tu cúi đầu nhìn Mạc Vân Quả nhắm mắt dưỡng th ần, trong mắt tràn đầy sủng nịnh.

"Lúc trước tôi cùng cô ấy vì một ít biến cố nên tách ra, tôi tìm cô ấy thật lâu, sau đó ở thế giới tìm được cô ấy, lúc đó cô ấy đã quên hết chuyện của chúng ta trước đó, nhưng cũng may, chúng ta lại lần nữa yêu nhau."

"Ngung thời gian yêu nhau luôn ngắn ngủi, tôi bị người khác uy hiếp, phải rời khỏi cô ấy, sau đó cô ấy có được phòng phát sóng trực tiếp."

Nói tới đây, Hiên Viên Tu li ền nhin không được cười lên một tiếng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 873

Edit:Linh lady

Lúc này, Mạc Vân Quả mở mắt.

Cặp mắt kia, không chỉ thanh minh trong suốt như trước kia, nếu như nói trước kia đôi mắt cô trong suốt như dòng suối nhỏ, thì hiện tại nhìn vào mắt cô lại như biển rộng sâu không lường được, khiến người khác không nhìn rõ chỗ sâu trong đáy mắt, ruốc cuộc là hạnh phúc vui vẻ, hay là nguy hiểm.

"Lúc trước sở dĩ ta đồng ý phát sóng trực tiếp, là bởi vì hệ thống muốn lấy chỉ số thông minh của ta, nhưng lúc ấy là muốn một người nào đó sống lại, một khi không còn IQ, ta không thể làm gì nữa. Ta muốn người đó sống lại, đó là hấn rời khỏi ta."

Mạc Vân Quả giương mắt nhìn về phía Hiên Viên Tu, từ trong ánh mắt hấn, thấy được sự tồn tại của mình.

Phòng phát sóng trực tiếp không ai nói chuyện, bọn họ trấn mặc, phòng phát sóng trực tiếp xưa nay đầu não nhiệt vậy mà trở nên im lặng như vậy, giống như dưới lỗ bọc bình tĩnh kia là một quả bom chờ đợi bùng nổ.

"Ta vẫn luôn ở trạng thái mất trí nhớ, thăng đến lần đó ở trong phòng trống mới lại lần nữa khôi phục ký ức, nhưng ký ức đứt quãng, cũng không hoàn chỉnh, mà lực lượng của ta, vẫn luôn không trở về. Thăng đến vừa rồi, lực lượng của ta giải phóng, ký ức của ta cũng hoàn toàn đã trở lại." Mạc Vân Quả khước miệng ngậm một mạt cười, mang theo độ ấm cực nóng.

"Ta đã trở về, cũng nên đi làm một ít chuyện ta đã sớm nên làm."

Hiên Viên Tu tiếp lời Mạc Vân Quả nói.

"Cho nên, từ giờ trở đi, phòng phát sóng trực tiếp sẽ đóng cửa."

Giờ khắc này, thời gian phẳng phất lập tức động lại, tất cả mọi người không ai mở miệng nói chuyện trước.

Trong nháy mắt, tựa hồ thời gian trôi qua thật lâu thật lâu, lại giống như, cũng cũng chỉ trôi qua vài giây mà thôi. "Tiểu Quả Quả, chúng ta còn sẽ gặp lại sao?"

Phòng phát sóng trực tiếp có người bình luận đột ngột đánh vỡ trầm mặc, lập tức như kíp nổ toàn bộ phòng phát sóng trực tiếp.

"Tiểu Quả Quả, chúng ta còn sẽ gặp lại sao?"

"Chúng ta nhất định sẽ gặp lại đi?"

"Ta nghĩ chúng ta nhất định sẽ gặp lại!"

"Tiểu Quả Quả, chúng ta chờ người trở về!"

"Đúng vậy đúng vậy! Chúng ta còn có thật nhiều phong cảnh chưa thấy, chúng ta còn có thật nhiều đồ vật chưa đánh thưởng cho người!"

"Đúng vậy đúng vậy, ta còn có thật nhiều thật nhiều đồ vật không chưa đánh thưởng cho người đâu! Khóc chút chút....."

.....

Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu nhìn nhau, Mạc Vân Quả trong mắt ầng ầng nổi lên nước mắt, nhưng lại là quật cường không rơi xuống.

"Ta thật sự cảm ơn các người." Hiên Viên Tu mở miệng nói, "Là các người dạy Thân Thân thành một người chân chính, ở vô số nhiệm vụ, các người đều sẽ giúp cô ấy phân tích tính cách nhân vật."

"Sau khi có mọi người phân tích, ta dần dần bổ sung tư tưởng cho mình, dần dần có được tư duy của bản thân." Mạc Vân Quả tiếp lời Hiên Viên Tu nói.

"Các người vẫn luôn b ồi ở bên cạnh ta, ta thật biết ơn, chỉ là....." Mạc Vân Quả trong mắt xẹt qua một tia ám quang, "Có một số việc, các người không c ần tham dự vào."

Không c ần phải tham dự vào, bởi vì việc này căn bản không có quan hệ với các người.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp nghe nói Mạc Vân Quả như vậy, trong lòng càng thêm khó chịu, nhưng bọn họ cũng biết, bọn họ chẳng qua cũng chỉ là một hạt cát nhỏ bé trong vũ trụ mênh mông, ngoại trừ may mắn một chút có được phòng phát sóng trực tiếp ra, bọn họ căn bản không thể giúp cái gì.

Hơn nữa.....

Thân phận lão đại cùng Tiểu Quả Quả vừa thấy đã biết không đơn giản, tuy rằng bọn họ không nói rõ, nhưng không ít người trong lòng rõ ràng, thân phận bọn họ chỉ sợ cũng là chấp pháp giả cao cao tại thượng.

Mà cuộc chiến thuộc về chấp pháp giả, bọn họ không có quyền tham dự.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 874

Edit:Linh lady

Lời đã nói đến nước này, tiếp tục cứng rắn cũng không phải chuyện tốt.

Ngay lúc Mạc Vân Quả muốn đóng cửa phòng phát sóng trực tiếp, lại bị âm thanh liên tiếp nhắc nhở làm sững sốt.

"Đinh! Người dùng hoa hoa Đại Vương đánh thưởng mười nghìn đóa thiên kỳ bách quái hoa!"

"Đinh! Người dùng con khỉ xưng Đại Vương đánh thưởng một tấn hầu mao!"

"Đinh! Người dùng ái ai ai đánh thưởng mười nghìn lọ nước thuốc mê tình!"

"Đinh! Người dùng buôn bán tình thú đánh thưởng mười nghìn lọ dầu bôi trơn!"

"Đinh! Người dùng chuyên gia tháo dỡ máy tính đánh thưởng một tấn linh kiện thiên kỳ bách quái!"

"Đinh! Người dùng tiểu đờng tử luyện đan đánh thưởng 10000 viên phế đan!"

"Đinh! Người dùng thích ăn công đức đánh thưởng 100000 giá trị công đức!"

"Đinh! Người dùng đại thần phương tây cũng là thần đánh thưởng 100000 điểm tín ngưỡng!"

"Đinh! Người dùng thích ăn ngọn nến đánh thưởng 10000 ngọn nến!"

"Đinh! Người dùng bánh chưng cũng có mùa xuân đánh thưởng thiên kỳ bách quái văn vật 10000 cái!"

"Đinh! Người dùng nguyên soái đại nhân đánh thưởng một cái nghi cư tinh cầu!"

"Đinh! Người dùng Trùng tộc không ăn trùng đánh thưởng 10000 viên trùng hạch!"

"Đinh! Người dùng xuân long không yêu hoàng kim đánh thưởng một tấn hoàng kim!"

"Đinh! Người dùng một bầu rượu đánh thưởng 10000 bình thiên kì bát quái rượu!"

"Đinh! Người dùng không thích ăn quả táo đánh thưởng....."

.....

Trong đầu là các loại âm thanh đánh thưởng, âm thanh máy móc đánh thưởng ngày xưa giờ phút này lại nghe đáng yêu như vậy.

Mạc Vân Quả sờ sờ vị trí ngực, nơi đó mãnh liệt nhảy lên, cực nóng, khiến cô không cách nào bỏ qua.

Khi thanh âm đánh thưởng dần dần biến mất, Mạc Vân Quả kéo Hiên Viên Tu, nở nụ cười thật tươi.

So với trước kia chắc hẳn là động tác lớn nhất, không phải mỉm cười bốn lăm độ tiêu chuẩn, mà là một mmnuj cười xán lạn ấm áp như ánh mặt trời.

"Cảm ơn."

Cô nói như vậy, ánh mắt sáng long lanh, trước sau như một sạch sẽ trong suốt.

Cô để lại cho mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp mọi người một màn cuối cùng này, cũng là một nụ cười tươi, và ánh mắt trong suốt chưa bao giờ thay đổi của Tiểu Quả Quả.

Mọi người nhìn phòng phát sóng trực tiếp đã đóng cửa phát sóng trực tiếp, không biết vì sao lại nhìn không được bật cười.

Bọn họ làm bạn cho tới khi Tiểu Quả Quả trưởng thành, hiện giờ cô đã trưởng thành, cũng nên đi làm việc phải làm.

Mà bọn họ, cũng nên trở về hiện thực.

Đảm đương trách nhiệm của bọn họ, bất kể là Tiểu Quả Quả, hay là bọn họ, đều phải đi gánh vác.

Phòng phát sóng trực tiếp trong đầu kia giống như là một giấc mộng, bọn họ mơ thấy các thế giới khác, mơ thấy thế giới bọn họ chưa bao giờ gặp.

Nơi đó kỳ quái, nơi đó xuất sắc vạn phần, nơi đó cũng hung hiểm mười phần, thậm chí hơi không chú ý, sẽ bị mất mạng.

Nhưng mà nơi đó, có một chủ kênh đáng yêu mang mang theo bọn họ đi thăm dò, làm một đoạn hành trình trở nên an tâm.

Bọn họ thích xem khuôn mặt lạnh lẽo của cô, cũng thích cô cứ như vậy nhìn chằm chằm một người, một câu cũng không nói, cũng thích cô sau đó, tuy rằng cô cực lực che giấu, nhưng vẫn cứ lộ ra một phân khí phách dày nặng.

Cặp mắt kia, từ lúc bắt đầu lạnh như băng, dần dần nhiễm các loại cảm xúc khác.

Khổ sở, thương tâm, cười vui, ủy khuất, ghen ghét, cảm động, khó hiểu, phẫn nộ, tình yêu.....

Bọn họ cứ như vậy chứng kiến cô trưởng thành, mà bọn họ, cũng ở trong quá trình trưởng thành này, trưởng thành thành dáng vẻ bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới.

Nhưng mà ai có thể nói, bọn họ như vậy, lại không tốt đâu?

Khi gió nhẹ thổi qua, không phải không có trọng lực tác tác động khiến lá rụng, là là bọn họ chưa bao giờ dao động tinh thần.

Khi ánh sáng chiếu lên người bọn họ, một khắc kia, tựa như trọng sinh.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 875

Edit:Linh lady

Khi Khổng Tình còn rất nhỏ, hắn tận mắt nhìn thấy mẹ bị người xấu chà đạp, tuyết trắng đong đưa nhục thể trở thành ác mộng cả đời hắn.

Dần dần sau khi hắn lớn lên, một chữ "d.ục", xuyên qua sinh hoạt của hắn.

Hắn thích nhìn mọi người trăn mê trong d.ục vọng, không thể tự kiềm chế, hắn thích xem những người ngày thường cao cao tại thượng người bị t1nh d.ục chi phối không kiềm chế được.

Hắn phát minh rất nhiều rất nhiều xuân dược, thiên kỳ bách quái, tác dụng không đồng nhất.

Có cái chỉ cần một giọt, liền có thể biến một ngọc nữ thành dâm nữ.

Không ai có thể đủ tự chủ thoát khỏi dược của hắn, không ai có thể đủ tự chủ thoát khỏi t1nh d.ục.

Mặc dù những người đó có lãnh đạm, cũng sẽ không kiềm chế được khi có dược của hắn.

Hắn còn phát minh rất nhiều rất nhiều công cụ, mỹ danh có thể mang đến cực lạc cho mọi người.

Nhưng trên thực tế, những cái đó cũng chỉ là để thỏa mãn hắn mà thôi.

Khi tuổi nhỏ lưu lại thương tổn, làm hắn càng thêm không kiềm chế được.

Hắn đem toàn bộ thế giới đều biến thành thế giới dâm loạn, đây là thế giới thuộc về hắn, ai cũng không thể miễn hạnh.

Hắn ng ỡ xuống vị trí tối cao ở thế giới này, trở thành sự t ồn tại không thể dao động.

Có một ngày, trong đầu hắn xuất hiện một hệ thống quan khách phát sóng trực tiếp, hắn chỉ tùy tiện một chút, đã tiến vào phòng phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả.

Ánh mắt đầu tiên khi nhìn Mạc Vân Quả, hắn đã muốn nhìn một chút đáng về Mạc Vân Quả khi bị t ỉnh d.ục chi phối.

Hắn thân thiết gọi cô là "Tiểu Quả Quả", hưởng thụ mỗi một lần ảo tưởng hư vô.

Hắn b ỡ cô trải qua một đám thế giới, hắn luôn ở phòng phát sóng trực tiếp nói chút chuyện. Truyện cười, nhìn qua như không có gì cùng lắm thì truyện cười sẽ từng bước một ăn mòn nội tâm người tưởng chừng như thuần khiết.

Sau đó, Tiểu Quả Quả quả nhiên hiểu được ý nghĩa của "Tài xế già", cũng hiểu được một t ần hàm nghĩa khác của "Ăn", thậm chí đã biết chữ "Cẩn", mở ra xem mới là ý có từ trước.

Nhưng mà, đôi mắt kia của Tiểu Quả Quả chưa bao giờ biến hóa, sạch sẽ muốn cho hắn hủy diệt.

Thẳng đến khi Hiên Viên Tu xuất hiện, ánh mắt Tiểu Quả Quả dần dần có tình yêu, tình yêu đơn thuần không thể nào đơn thuần hơn.

Một khắc kia, Khổng Tình đột nhiên lập tức ý thức được, có một loại người như vậy, chỉ khi có người bảo đó mới khơi dậy t ỉnh d.ục của mình, mà lúc ấy, t ỉnh d.ục đã không còn là t ỉnh d.ục, mà là ái, thủy, nhũ giao hòa nhau.

Khi biết Mạc Vân Quả muốn đóng cửa phòng phát sóng trực tiếp trong nháy mắt kia, hắn chỉ có thể đem toàn bộ đầu bôi trơn còn bên người toàn bộ đánh thưởng cho cô.

Hắn nghĩ, một ngày kia, bọn họ nếu muốn mây mưa, nhất định sẽ dùng đến.

Khi phòng phát sóng trực tiếp trong đầu vốn náo nhiệt biến thành trống rỗng, Khổng Tình không thể nói tới là loại cảm thụ gì.

Hắn chậm rãi đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Bầu trời ánh mặt trời vừa lúc, chiếu vào trên người hắn, lại khiến hắn không cảm nhận được ấm áp.

"BOSS, hôm nay mang súng vật lại đây." Giọng nói nặng nề của thủ hạ ở bên tai hắn vang lên, hắn tùy ý "Ừ" một tiếng.

Khi hắn phục hồi lại tinh thần, súng vật kia đã bị rớt rất nhiều thuốc liều nặng.

Má cô ửng đỏ, trong mắt hàm chứa cảnh xuân, nhưng cô lại gắt gao cắn môi, không phát ra một chút thanh âm.

Hai tay cô gái nắm chặt, nóng tay cắm sâu vào thịt, rỉ máu.

"Vì sao?" Hắn hỏi như vậy, như đang hỏi súng vật, lại như đang hỏi chính mình.

"Tại..... Vì..... Tôi..... Không..... Yêu..... Anh....."

Lời nói đứt quãng của súng vật lại làm thân thể hắn bỗng nhiên ngẩn ra, hắn phóng nhãn nhìn lại, phảng phất nơi nơi tràn ngập hơi thở tình dục.

Nhưng mà, đó không phải cái hắn chân chính muốn.

Hắn chân chính muốn.....

Là yêu!

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 876

Edit:Linh lady

Làm một thần ở Thiên giới, Kim Cương Đại Vương luôn thích hạ phàm đi bộ.

Mỗi một thần đều yêu cầu con người phải cung phụng, cung phụng càng nhiều, như vậy thực lực cũng càng cao.

Kim Cương Đại Vương là thần có lực thực lực tối cao, không vì gì khác, đơn giản vì hắn được cung phụng nhiều nhất.

Nhưng sự thật bên dưới, thật ra che giấu chuyện chịu không nổi của hắn.

Tỷ như hắn thích làm tiểu yêu sơn gian đi tạo ít phiền toái cho con người, sau đó tự mình lại đại triển thần uy, nói như vậy, con người sẽ lập chùa miếu, sau đó cung phụng hắn thật tốt.

Hắn cũng sẽ cố ý tạo một ít lũ lụt sập một ít phòng ốc của con người, dù sao đối với hắn ần nói, đây cũng là chuyện nhỏ.

Những thần khác không quản hắn, bởi vì bọn họ đánh không lại hắn.

Cứ như vậy, không biết qua bao lâu, đột nhiên có một ngày, trong đầu vốn trống rỗng của hắn xuất hiện một hệ thống quan khán phát sóng trực tiếp.

Hắc! Thân là một thần, nhưng không cho phép có bất kỳ chuyện kỳ quái ngoài ý muốn xuất hiện, nhưng bất kể hắn làm cái gì, cũng không thể diệt trừ vật kia.

Hắn có chút sợ hãi, cả ngày đều là ý nghĩ đi diệt trừ vật kia trong đầu.

Cho nên hắn không hề hạ phạm du ngoại, cũng không đi tạo phiên toái cho con người.

Ở một lần ngẫu nhiên, hắn không biết chạm vào nơi nào, liền đến phòng phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả.

Hắn nhìn đến những người khác thân thiết gọi cô là "Tiểu Quả Quả", đáng tiếc cô gái kia trước nay không hề đáp lại những người kia.

Kim Cương Đại Vương có chút khinh thường, cái gì mà phòng phát sóng trực tiếp người còn không nhiều bằng chùa miếu hắn được cung phụng đâu!

Nhưng khinh thường đồng thời, Kim Cương Đại Vương lại có một chút ghen ghét nhỏ.

Bởi vì người cung phụng hắn trước nay không nói giỡn cùng hắn, bọn họ chỉ biết sợ hãi để mình bảo hộ bọn họ.

Xùy ~ ai phải bảo vệ bọn họ chứ? Một đám yếu gà!

Kim Cương Đại Vương có chút không vui, cho nên ngẫu nhiên hắn cũng sẽ ở bên trong đặt câu hỏi, tỷ như Tiểu Quả Quả thoát nhìn thật ngốc linh tinh.

Nhưng những người khác trong phòng phát sóng trực tiếp nói, Tiểu Quả Quả không phải ngốc, là manh.

Manh? Manh là cái gì? Có thể được giá trị công đức sao?

Nếu không thể, vì sao còn muốn manh?

Cứ cho là Kim Cương Đại Vương nghĩ như vậy, nhưng hắn vẫn là có chút hy vọng có người sẽ nói hắn manh.

Cứ như vậy, hắn nhìn Tiểu Quả Quả đã trải qua một đám thế giới, hắn chậm rãi thích cô, cũng thích cùng mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp cùng nhau tranh luận vấn đề manh này.

Sau đó, Tiểu Quả Quả đóng cửa phòng phát sóng trực tiếp, manh của hắn cũng không còn nữa.

Lại sau đó khi hắn đi vào nhân gian, hắn ngỡ xồm trước một cái miếu người ta cung phụng, nơi này so với trước càng thêm phần thịnh, hắn chán chết nghĩ.

"Ma ma, ta cảm thấy Kim Cương Đại Vương lớn lên thật mạnh!" Một giọng nói của bé gái truyền tới lỗ tai hắn, khiến đôi mắt hắn bỗng nhiên sáng ngời.

"Trẻ nhỏ không cần nói lung tung!"

"Ma ma, ma ma, chẳng lẽ người không thấy vậy sao? Người xem Kim Cương Đại Vương kia người cơ bắp, rõ ràng là đáng vẻ tục tũn, lại có một khuôn mặt phấn nộn, nhìn qua không phải tương phản mạnh sao ~" bé gái không phục phản bác nói.

Người mẹ sửng sốt, nhìn tượng điêu khắc Kim Cương Đại Vương cao lớn, bật cười.

Cô thấp giọng nói: "Con mới nói quả thật đúng như vậy."

"Hắc hắc, ma ma, ma ma, đi nhanh đi, chúng ta đi theo ngài ấy chơi, để ngài ấy phù hộ thiên hạ thái bình, hắc hắc." Bé gái kéo mẹ đi vào.

Kim Cương Đại Vương cười hắc hắc, sờ sờ cơ bắp trên người, lại sờ khuôn mặt mềm mại..... Hắn thật mạnh!

Ừm..... Đến nỗi thiên hạ thái bình gì đó, thật là một cái ý kiến hay.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 877

Edit:Linh lady

Đỗ Khê là một đờng tử luyện đan, hắc canh giữ bên lò luyện đan đã hơn một ngàn năm, thiên hạ sớm đã thương hải tang điền, nhưng hắc chưa bao giờ rời khỏi lò luyện đan của mình.

Bởi vì thiên hạ này không có gì thú vị, đã không thú vị hắc căn bản lười đi xem.

Thẳng đến một ngày, trong đầu hắc có một hệ thống quan khán phát sóng trực tiếp, hắc tò mò, bắt đầu con đường quan khán phát sóng trực tiếp.

Ở một lần ngẫu nhiên, hắc tiến vào phòng phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả.

Mới đầu khi thấy cô, Đỗ Khê chỉ cảm thấy cô nương trước mắt lạnh như băng, ừ, còn có một chút thông minh.

Nhưng không biết vì sao, hắc lại thích dáng vẻ lạnh lùng của cô, bởi vì hắc có thể thấy, dưới khuôn mặt lạnh như băng kia, có một trái tim vô cùng nồng nhiệt.

Lần lượt quan khán Mạc Vân Quả phát sóng trực tiếp, hắc dần dần thích chủ kênh này.

Nhìn những người khác trong phòng phát sóng trực tiếp thân thiết gọi cô là "Tiểu Quả Quả", một khắc kia, trong lòng Đỗ Khê vô danh có một loại trung thành.

Hắc cũng gọi cô là "Tiểu Quả Quả", ừ..... Cách gọi như vậy, thật thân thiết.

Hắc bồi cô, trải qua qua vô số thế giới.

Có thể giới thú nhân nguy hiểm, cũng có thể giới vị giác điên đảo vô cùng vui vẻ, còn có thực vật kì quái cùng thế giới cường thi.....

Tất cả nhìn qua thật thú vị, thì ra thiên hạ hẳn vốn dĩ xem là không thú vị, lại nhiều niềm vui như vậy.

Đỗ Khê đắm chìm ở trong phòng phát sóng trực tiếp, cũng đắm chìm ở mỗi một lần trung thành gọi "Tiểu Quả Quả".

Lò luyện đan kia dần dần phủ kín tro bụi, chờ chủ nhân tới dọn dẹp nó.

Thẳng đến một ngày, Tiểu Quả Quả đóng cửa phòng phát sóng trực tiếp.

Ở một khắc cuối cùng, Đỗ Khê đem tất cả đan dược đánh thưởng cho Mạc Vân Quả, đó lễ vật cuối cùng hẳn cho cô.

Khi trong đầu biến thành giao diện trang chủ, hẳn hẳn lâu không nhúc nhích, hẳn cũng không có hứng thú đi xem các chủ kênh khác.

Đỗ Khê đứng lên, tùy ý để mặt trời cực nóng chiếu lên người mình.

Hắn hơi hơi giương mắt, liếc mắt một cái liền thấy được người trong thiên hạ.

Hắn nghĩ, có lẽ có thể đi xuống nhìn xem, có lẽ thiên hạ này cũng thú vị như vậy.

Hắn xuống núi, lại chỉ có thể nhìn thấy nơi nơi người quần áo rách rưới.

Những người đó trong mắt không có một chút ánh sáng, thật giống như người chết.

Đỗ Khê cau mày, liền nghe thấy được bên cạnh nói chuyện.

"Trời muốn người diệt vong!"

Giọng nói kia thâm lương, như mất đi toàn bộ hi vọng.

Đỗ Khê mày nhăn càng sâu, hắt phất tay đang muốn rời đi, rồi lại thấy người vừa nói chuyện kia lấy từ trong quần áo rách rứt một cái bánh bao không nhìn thấy màu sắc ban đầu, đưa cho đứa bé đến gần chân trước mặt hắn.

Người kia vuốt đầu đứa bé, trên mặt nở một nụ cười, bởi vì quá mức gầy yếu, nụ cười kia có vài phần dữ tợn.

"Phải cố gắng sống sót!"

Hắn ta nói với đứa bé, đôi mắt kia, nặng nề đến đáng sợ.

Đỗ Khê dừng bước chân, nhấp nhấp môi, không nói gì.

Con người đôi khi chính là như vậy, rõ ràng đã tuyệt vọng, ngay sau đó vẫn nói ra lời tràn ngập hy vọng.

Đỗ Khê đột nhiên cười, hắc! Thiên hạ này, cũng rất thú vị ~

《 Lịch sử Đại Vãn 》 ghi lại: Vãn triều năm mười hai, trời giáng đại hạn, dân chúng lầm than, có một kỳ nhân ngang trời xuất thế, tặng thần đan, cầu thánh vũ, y bạch cốt, bình thiên hạ. Vãn triều 20 năm, mưa thuận gió hoà, vạn vật chu trạch, kỳ nhân này dưới ánh mắt mọi người mất tích, lưu lại châm ngôn bất tự: Đồng tâm hiệp lực, thiên hạ thái bình.

Dã sử có vân: Kỳ nhân này, họ Đỗ danh Khê!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 878

Edit:Linh lady

Sau khi Mạc Vân Quả đóng cửa phòng phát sóng trực tiếp, cô cùng Hiên Viên Tu đồng thời xuất hiện ở không gian u ám.

Đây là tất cả khởi điểm, nhưng lại không phải tất cả chung điểm.

Đoàn Tử phiêu đảng ở không trung, so với thân hình mập mạp lúc trước, hiện tại nhìn có chút gầy yếu, nhưng vẫn đáng yêu như cũ.

Đoàn Tử cắn ngón tay của mình, nhìn về phía Mạc Vân Quả, trong mắt toát ra cảm xúc không thuộc về hệ thống.

"Ký chủ....."

Nó mang theo một tia ủy khuất cùng không nỡ, đáng thương vô cùng nhìn Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả nhấc tay sờ sờ đầu của nó nói: "Chúng ta còn sẽ gặp lại."

Đoàn Tử lại nhìn thoáng qua Hiên Viên Tu, chỉ thấy hắc khế gật đầu, trong lòng Đoàn Tử lúc này mới an tâm.

Tay nhỏ nó vung lên, màn hình điểu khiển vốn có biến thành dáng vẻ khác.

Chỉ thấy trên mặt hiển thị: Tiến độ nhiệm vụ trăm phần trăm.

Đến tận đây, tác dụng của nó cũng kết thúc.

Nhưng mà ký chủ nói, bọn họ còn sẽ gặp lại, như vậy có phải có nghĩa là, nó còn có công dụng khác?

Đoàn Tử không biết, nhưng nó nghĩ, hẳn là như vậy.

Làm một hệ thống, nó sở dĩ ra đời chính là vì phục vụ ký chủ, hiện giờ ký chủ đóng cửa phòng phát sóng trực tiếp, nhiệm vụ cũng hoàn thành, ký chủ cũng có thể không cần nó.

Hệ thống không còn tác dụng, là phải bị tiêu hủy.

Mắt to của Đoàn Tử chớp chớp, nó không hiểu được tình cảm của nhân loại, nhưng nó luyện tiếc ký chủ trước mặt.

Tuy rằng ký chủ thường xuyên lạnh như băng, rất ít nói chuyện, nhưng nó thích ký chủ, không có lý do thích ký chủ.

Mạc Vân Quả dường như đã nhận ra cảm xúc của Đoàn Tử, cô giống như trước kia lại chọc chọc bụng Đoàn Tử nói: "Ta bảo đảm, chúng ta sẽ gặp lại."

Đoàn Tử cắn ngón tay, gật gật đầu.

Nó ẩn ẩn biết, ký chủ hẳn muốn đi làm một việc rất quan trọng, nhưng thành công hay không, nó không biết.

Đoàn Tử thậm chí cảm thấy, ký chủ cũng không biết sẽ thành công hay không, nhưng cô vẫn muốn đi thực hiện nó.

"Ừm, ngủ một giấc đi, sau khi tỉnh lại, sẽ nhìn thấy ta."

Mạc Vân Quả nói, chọc Đoàn Tử, lực lượng cũng nhẹ xuống.

Đoàn Tử nhắm hai mắt lại, toàn bộ thân thể trở nên khinh phiêu phiêu, nó chậm rãi nằm trong lòng bàn tay Mạc Vân Quả.

Lúc này Đoàn Tử, cũng chỉ nhỏ bằng nửa bàn tay Mạc Vân Quả mà thôi.

Mạc Vân Quả ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hiên Viên Tu, há miệng nói: "Chúng ta có thể gặp lại, đúng không?"

Cô như đang hỏi Hiên Viên Tu, nhưng càng nhiều, lại càng như đang hỏi chính mình.

Hiên Viên Tu gật gật đầu, trong mắt tràn đầy kiên định.

"Ừ, nhất định có thể!"

Mạc Vân Quả cong môi cười, cô thu Đoàn Tử lại, sau đó nhẹ nhàng vung tay lên, không gian u ám rách ra.

Đây lực lượng của cô, phá vỡ thời không, hủy thiên diệt địa.

Mạc Vân Quả xé rách thời không lại lần nữa đi tới thế giới tu chân kết hợp công nghệ cao, cô còn nhớ Nhậm Chỉ An còn chưa giải quyết.

Nhậm Chỉ An là người Ngân Nguyệt phái tới, tuy rằng nhìn qua yếu đuối mong manh, nhưng là ai cũng không biết Ngân Nguyệt rốt cuộc có cho cô nàng đờng hay không, một ít đó có thể tổn thương cô cùng Hiên Viên Tu, cô sẽ không mặc kệ người như vậy tồn tại, bất kể là cô hay Hiên Viên Tu, đều không thể lại lần nữa chịu tổn thương.....

Trên thực tế, chuyện Mạc Vân Quả lo lắng thật sự vẫn có đạo lý.

Nhậm Chỉ An làm người bị lựa chọn, đương nhiên sẽ có điểm đặc thù, nói cách khác, cô nàng cũng không có khả năng ở trong ngàn ngàn vạn vạn chủ kênh trở hết tài năng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 879

Edit:Linh lady

Nhậm Chỉ An một người rất kiêu ngạo, mà cô nàng cũng có tư cách để kiêu ngạo.

Bất kể là dáng người, hay khuôn mặt gửi hoạt, đều giúp cô nàng ở trong mỗi thế giới làm được rất nhiều thứ.

Cô nàng am hiểu sâu sắc lòng người, cũng biết cách để lợi dụng nó.

Khi ý thức được Hiên Viên Tu cùng Mạc Vân Quả là một đôi, lúc sau, ngoại trừ ban đầu hơi nôn nóng, cô nàng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Muốn làm cho một người đàn ông rời khỏi một người phụ nữ, có rất nhiều phương pháp.

Dụ hoặc, hiểu lầm, đều có thể trở thành lý do rời đi.

Mà cô nàng chỉ cần ở thời điểm thích hợp châm thêm lửa, tình yêu nhìn như kiên cố không phá vỡ nổi kia sẽ xuất hiện khe nứt, sau đó chậm rãi, cái khe càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn.....

Nhậm Chỉ An hưởng thụ mỗi một quá trình như vậy, sẽ khiến cô có cảm giác thành tựu mãnh liệt.

Cho nên, khi Mạc Vân Quả tìm tới, cô nàng liền giả dạng thành dáng vẻ bị động.

Đúng vậy, người bị hại..... là cái từ tốt cỡ nào, nó có thể kéo không ít người đứng về phía cô nàng.

Cô nàng chỉ cần giả bộ đáng thương, có thể dùng tâm lý đánh bại Mạc Vân Quả.

Nhậm Chỉ An trong mắt xẹt qua một tia sáng, cô nàng mặc váy ngắn, đôi chân tinh tế trắng nõn khiến không ít nam sinh nhìn đến miệng đắng lưỡi khô.

Không ai có sức chống lại mỹ sắc, cái này với nam sinh mà nói, Nhậm Chỉ An trước mắt quả thật mà nữ thần trong mộng của bọn họ.

Huống hồ, nữ thần lại không phải bình hoa, mà là một nữ thần toàn năng.....

Mạc Vân Quả chỉ nhàn nhạt đứng ở nơi đó, cả người nhìn như không thể tiếp cận, cao cao tại thượng.

Cái này khiến mọi người sinh ra một loại ảo giác, bọn họ quá mức thấp kém, thấp kém đến mức không xứng xuất hiện ở trước mặt Mạc Vân Quả.

Loại cảm giác này thật cổ quái, nhưng rồi lại chân thật tồn tại trong lòng bọn họ.

Vốn dĩ loại cảm giác này cũng không có gì, nhưng cốt tình ở chỗ, Nhậm Chỉ An cũng ở chỗ này.

Hai người mang ra so sánh, không ít người lại càng thích hơn Nhậm Chỉ An một ít.

Vô nghĩa, ít nhất ở trước mặt Nhậm Chỉ An, bọn họ có thể cảm giác được mình là một người.

Mà ở trước mặt Mạc Vân Quả, bọn họ giống như con kiến thấp kém.

Bọn họ không muốn làm con kiến, cho nên bọn họ không thích Mạc Vân Quả cao cao tại thượng.

Nhậm Chỉ An nhìn quanh bốn phía xem phản ứng của mọi người, môi hơi nhấp.

Thật là thú vị không phải sao? Hình người a.....

Khi cô nàng còn chưa bắt đầu, cô nàng đã chú định là người thắng.....

Ánh mắt của Nhậm Chỉ An lóe lóe, hơi hơi ngẩng đầu, khóe miệng gợi lên độ cong 45 độ, đôi mắt cô nàng ngập nước, nhưng lại một chút cũng không biểu hiện đáng thương, ngược lại tạo thành một loại ủy khuất bị bức bách mà không thể không cụp mi rũ mắt.

Đám nam sinh đang đúng độ tuổi huyết khí phương cương*, bọn họ vừa thấy Nhậm Chỉ An như vậy, làm vẻ ta đây, nơi nào còn nhịn được, sôi nổi vén tay áo, chuẩn bị làm một trận tiết tấu.*Huyết khí phương cương: tuổi mà tinh lực tràn đầy, tính tình nhiệt huyết, dễ nóng nảy, dễ làm sai.

Mạc Vân Quả chỉ là nhân nhát liếc mọi người một cái, một trận lạnh lẽo nổi lên trong lòng mọi người.

Tay áo xoắn lên không biết tự khi nào đã ngoan ngoãn thả xuống.

Nhậm Chỉ An thấy một màn như vậy, ánh mắt lóe lóe, Mạc Vân Quả này, thật ra có vài phần bản lĩnh.

"Nói chuyện?" Mạc Vân Quả mở miệng nói, tuy rằng dò hỏi, nhưng lại mang theo khí thế không được cự tuyệt.

Nhậm Chỉ An lui về phía sau một bước, giống như bị giọng nói này dọa sợ.

Cô nàng nhấp nhấp môi, sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

"Có nói cái gì không thể trước mặt mọi người nói?"

Cô nàng hơi hơi ngẩng đầu, ánh mắt quật cường mà kiên định.

Đây Nhậm Chỉ An trong mắt mọi người, nhưng trên thực tế, chỗ sâu trong đôi mắt kia, lại tiềm tàng một mặt châm chọc thật sâu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 880

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả quét mắt qua Nhậm Chỉ An, lông mi buông xuống.

Nhậm Chỉ An nhìn Mạc Vân Quả như vậy, độ cong khóe miệng vẫn như cũ bất biến, nhưng cô nàng lại nói với mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp: "Ha, thật không chịu nổi k1ch thích."

【 nhọt nhạt: Hắc hắc! An An uy vũ! 】

【 Thật dài: Nhưng mà ta cảm thấy BOSS cũng không chịu k1ch thích.....】

【 Tư Tư: Lâu trên nói vậy gì đó? 】

【 Ngải Thủy Thủy: Hừ! Đúng vậy! Người nói vậy gì đó? BOSS rõ ràng đã chịu k1ch thích! 】

【 Giáng Hàm: Ta liền lẳng lẳng nhìn các người tranh luận (bẹp bẹp ~ ng ồi ăn hạt dưa.....) 】

【 Yêu An An nhất: An An người không cần quan tâm người kia, vừa thấy chính là tới quấy rồi! Hừ! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\ 】

【 Ta là Conan: Ta cảm thấy Thật Dài nói không sai, BOSS này nhìn qua không giống như chịu k1ch thích, ngược lại giống như đang ấp ủ đại chiêu 】

【 xôn xao: Hả? Còn ấp ủ đại chiêu á? Ha hả.....】

【 Thằng tư tình yêu: Không cần quên An An nhà ta là thiên mệnh chi nhân, BOSS này cuối cùng đều sẽ trở thành pháo hôi. 】

Nhậm Chỉ An nhìn đến bình luận này trong phòng phát sóng trực tiếp, càng thêm đắc ý.

Cô nàng đương nhiên là thiên mệnh chi nhân, BOSS gì đó, đương nhiên sẽ trở thành đá kê chân trên con đường thành công của cô nàng.

Mạc Vân Quả dường như nhìn thấu tâm ý của Nhậm Chỉ An, trên mặt vẫn như cũ không có biểu tình gì, lại học ra năm chữ, làm sắc mặt Nhậm Chỉ An đại biến.

"Phòng phát sóng trực tiếp."

Thân thể của Nhậm Chỉ An cứng đờ, không thể tin nhìn về phía Mạc Vân Quả.

Làm sao cô có thể biết? Cô sao có thể biết tên tại của phòng phát sóng trực tiếp?

Giờ khắc này, Nhậm Chỉ An phảng phất cảm thấy có cái gì thoát khỏi sự khống chế của mình, mà con đường tương lai, trong một giây này cũng trở nên mơ hồ không rõ.

Mạc Vân Quả cũng không thèm nhìn Nhậm Chỉ An lấy một cái, xoay người rời đi.

Nhậm Chỉ An vừa thấy Mạc Vân Quả rời đi, vội vàng đuổi kịp bước chân của cô.

Tuy rằng không biết vì sao cô biết được, nhưng nếu đã biết, như vậy.....

Nhậm Chỉ An trong mắt xẹt qua một tia tàn nhẫn, hoàn toàn xem nhẹ những người khác ở đây.

Mọi người thấy Nhậm Chỉ An đi theo Mạc Vân Quả rời đi, hai mặt nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng vài mẫu chuyện tán gẫu vẫn không thể thiếu được, đáng tiếc vài mẫu chuyện này thực chất cũng không có tính sát thương gì với Mạc Vân

Quả.

Nhậm Chỉ An đi theo Mạc Vân Quả tới biệt thự, Mạc Vân Quả ngồi ở trên sofa, Nhậm Chỉ An lập tức đi vào ngồi xuống đối diện Mạc Vân Quả.

Thoát khỏi những người bên ngoài kia, tự nhiên Nhậm Chỉ An không cần ngại ngùng.

Đám người trong phòng phát sóng trực tiếp đều biết cô nàng là hạng người gì, bọn họ vẫn cứ thích cô nàng, bởi vì, bọn họ cũng như thế.....

Khóe miệng Nhậm Chỉ An nở một nụ cười châm chọc, khuôn mặt xinh xắn cũng vì nụ cười này mà mất đi vài phần rạng rỡ, trở nên cổ quái.

"Lão sao cô biết phòng phát sóng trực tiếp?"

Nhậm Chỉ An trực tiếp mở miệng hỏi, cô nàng không cần che giấu chuyện gì, dù sao, người biết được khuôn mặt thật của cô nàng ở hiện tại, đều..... Đã chết.....

Mạc Vân Quả bưng một ly trà, nhàn nhạt nhấp một ngụm.

"Ngân Nguyệt cho người nhiệm vụ gì?"

Ánh mắt Nhậm Chỉ An tối sầm lại, cô nàng chớp chớp mắt, ra vẻ trấn định hỏi: "Ngân Nguyệt là ai?"

"Để tôi đoán xem." Mạc Vân Quả buông chén trà trong tay, "Giết chết tôi?"

Nhậm Chỉ An gắt gao nhìn chằm chằm Mạc Vân Quả, sự việc đã tới mức này, cho dù cô nàng có gốc thế nào, cũng biết Mạc Vân Quả không phải BOSS đơn giản.

Cô nàng nhất định phải báo mộng cho người đàn ông tóc bạc có quan hệ với mình!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 881

Edit:Linh lady

Nghĩ đến người đàn ông chuy ền chỉ thị cho mình, Nhậm Chỉ An nhin không được nhấp nhấp miệng.

Tuy rằng cô nàng rất thông minh, nhưng thông minh thì cũng chỉ là một con người mà thôi.

Ở trước mặt người có thực lực tuyệt đối, tất cả âm mưu quỷ kế chỉ như con hổ giấy.

Hiện tại Nhậm Chỉ An li ền cảm thấy tất cả việc mình làm trước mặt Mạc Vân Quả, đều chỉ là hổ giấy.

Một kích tức chết hổ giấy.....

Nhậm Chỉ An có chút không cam lòng, móng tay cô nàng hung hăng đâm vào lòng bàn tay, trong mắt hiện lên tia sáng.

Không..... Không nên là cái dạng này.....

Nhậm Chỉ An tự nói với bản thân như vậy, người đàn ông tóc bạc kia cho mình một đ ồ vật, hơn nữa nói cho cô nàng, ở thời khắc mấu chốt có thể có tác dụng.

Trong mắt cô nàng xẹt qua một tia ám quang, có lẽ, cô nàng có thể vận dụng cái đ ồ vật kia.....

Mạc Vân Quả nhìn cũng không nhìn Nhậm Chỉ An, đã biết lời cô nói là sự thật.

Ngân Nguyệt thật sự muốn giết cô, không, có lẽ không chỉ là cô.....

Mạc Vân Quả ánh mắt ngưng trọng, khí thế quanh thân biến đổi, uy áp khổng lồ thẳng về phía Nhậm Chỉ An, khiến cô nàng phun ra một búng máu.

Nhậm Chỉ An chỉ cảm thấy ngực bu ồm bu ồm, máu tươi đã phun ra tới.

Cô nàng không thể tin tưởng nhìn Mạc Vân Quả, cứng rắn chống thân thể nói: "Cô có ý gì?"

"Không có ý gì." Mạc Vân Quả nhàn nhạt nói, nếu có thể nói, thật sự cô không muốn nhiều lời với Nhậm Chỉ An.

Nhưng cô lại muốn biết hiện tại Ngân Nguyệt đã làm tới bước nào rồi....

【 thiếu nữ ăn đất: Năm thảo? BOSS này rốt cuộc là người nào?? 】

【 khổ sở: Năm thảo? Thế mà cô ta lại biết phòng sự t ầm tại của phát sóng trực tiếp? 】

【 một con mèo phế: Như vậy nghĩa là cô ta cũng biết sự t ầm tại của chúng ta? (hoảng sợ) 】

【 vân vân: Không biết vì sao, ta cảm thấy BOSS so với An An càng có khí thế hơn, không hiểu sao muốn quỳ li3m.....】

【 L ầu trên yêu người: Năm thảo! L ầu trên không phải một mình người! 】

【 giọng trẻ con: Luận khí thế, xác thật là BOSS lợi hại hơn một chút, nhưng An An nhà ta cũng rất lợi hại.....】

【 chỉ nói thật: Cũng không cảm thấy chủ kênh lợi hại ở đâu.....】

Nhậm Chỉ An nhìn nhưng lời này trong đến phòng phát sóng trực tiếp, chỉ cảm thấy ngực lại bu ồm bu ồm.

Những người ngày xưa chỉ biết quỳ lạy cô nàng giờ lại làm phản, trái lại lại muốn quỳ lạy BOSS kia?

Dựa vào cái gì? Cô nàng nghĩ như vậy.

Nhậm Chỉ An nửa híp mắt, cô nàng muốn Hiên Viên Tu, người đàn ông cô nàng nhất kiếm chung tình, hẳn có phải cũng cảm thấy BOSS tốt hơn mình hay không?

Không không không.....

Nhậm Chỉ An lắc đầu, phảng phất giống như điên cuồng.

Hiên Viên Tu là của cô nàng! Là của cô nàng! Đúng! Là của cô nàng!

Nhậm Chỉ An trong mắt xẹt qua một tia điên cuồng, nhìn về phía Mạc Vân Quả ánh mắt cũng mang theo tràn đầy tàn nhẫn.

Mạc Vân Quả hơi chau mày, tuy rằng không biết tiêu chuẩn mà Ngân Nguyệt lựa chọn chủ kênh phát sóng trực tiếp chủ nhân là như thế nào, nhưng người trước mắt, hiển nhiên không thể trở thành chủ kênh tiêu chuẩn.

Trần ngập hắc ám, lại là loại hắc ám cấp thấp, tự cho mình là trung tâm, cho mình là duy nhất.....

Ánh mắt của Mạc Vân Quả lóe lóe, nhìn về phía Nhậm Chỉ An ánh mắt gợn sóng bất kinh.

Nhưng loại biểu tình này trong mắt Nhậm Chỉ An mà nói, lại giống như một loại khiêu khích.

Cô nàng chỉ cần tưởng tượng đến cặp mắt kia nhìn qua Hiên Viên Tu, cô nàng liền hận không thể đem cặp mắt kia đào đi.

Ánh mắt của Mạc Vân Quả khiến cô nàng nghĩ đến đoạn quá khứ kia, sỉ nhục, thống hận.....

Móng ray của Nhậm Chỉ An càng cắm sâu vào trong thịt, đau đớn khiến cô nàng hơi hoàn hồn.

Cô nàng hít sâu một hơi, tàn nhẫn trong mắt đã rút đi.

"Cô biết người đàn ông tóc bạc kia phải không?"

Trước tiên cô nàng muốn hạ thấp cảnh giác của Mạc Vân Quả, sau đó lại đem cô.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 882

Edit:Linh lady

"Ủ." Mạc Vân Quả nhàn nhạt nói, "Hắn tên là Ngân Nguyệt."

Nhậm Chỉ An khẽ cười một tiếng, mang theo một tia tò mò của thiếu nữ.

"Tên này thật là kỳ quái."

Mạc Vân Quả kỳ quái nhìn cô nàng một cái, nhưng cũng không nói gì, chỉ nhàn nhạt gật đầu.

Nhậm Chỉ An đứng lên, hướng tới Mạc Vân Quả bên kia mà đi.

Khi hai người cách nhau khoảng hai bước, cô nàng ngừng lại, ngẩng đầu xồm xuống dưới.

"Nhìn chị như vậy, thật đúng là xinh đẹp ~"

Ánh mắt cô nàng như đang mỉm cười, nhưng tinh tế nhìn lại, lại cái gì cũng không có.

Lông mi Mạc Vân Quả buông xuống, không biết suy nghĩ cái gì.

"Quan hệ giữa chị cùng Ngân Nguyệt rất tốt sao?"

Hai tay Nhậm Chỉ An chống ở trên mặt đất, bàn tay trắng nõn cùng sàn nhà hình thành một loại tương phản mãnh liệt.

Mạc Vân Quả vẫn như cũ không trả lời cô nàng, chỉ liếc qua tay cô nàng, sau đó nói: "Cô biết người chết như thế nào không?"

Nhậm Chỉ An sửng sốt, trên mặt treo nụ cười.

"Em nguyện ý nghe chị giải thích."

"Có người không thể phạm quy luật tự nhiên, chết già chết bệnh, có người bởi vì các loại chuyện ngoài ý muốn tử vong, cũng có người chịu không nổi thời gian phiền nhiễu mà chính mình lựa chọn tử vong....."

Giọng nói của Mạc Vân Quả thanh lãnh xa cách lại cao cao tại thượng, Nhậm Chỉ An hận thấu xương một Mạc Vân Quả như vậy.

Mạc Vân Quả như vậy, luôn khiến cô nàng nhớ tới một người, một người cô nàng vốn nghĩ đã quên, một người cô nàng tự tay giết chết.

"Mà có người....." Mạc Vân Quả tạm dừng một chút, nhìn về phía Nhậm Chỉ An, "Tự mình tìm đường chết."

Vừa dứt lời, nơi Nhậm Chỉ An chống tay mắt biến thành một mảnh phế tích, tiếng nổ mạnh cùng với ánh sáng màu bạc gần như bao lấy Nhậm Chỉ An cùng Mạc Vân Quả.

Trên mặt Nhậm Chỉ An treo nụ cười cổ quái, cô nàng nhẹ nhàng nói: "Còn có người à..... Là bởi vì nói nhiều quá....."

Giọng nói của cô nàng mang theo sung sướng quái lạ, đáy mắt là điên cuồng thật sâu.

Khi ánh sáng bạc kia tan đi, nơi nàng đã biến thành một mảnh phế tích, Nhậm Chỉ An đứng ở giữa phế tích, cười đến vô cùng càn rỡ.

Mạc Vân Quả đứng ở giữa không trung, nhìn Nhậm Chỉ An cười đến điên cuồng, chậm rãi từ không trung hạ xuống dưới.

"Cô..... cô như thế nào lại....."

Ý cười trên mặt Nhậm Chỉ An còn không kịp thu hồi, liền thấy Mạc Vân Quả xuất hiện, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, nhìn qua vô cùng cổ quái.

"Ừ, tôi còn sống."

Mạc Vân Quả nhàn nhạt thoáng nhìn, đối với công kích của Nhậm Chỉ An cũng không để ở trong lòng.

"Không..... Như thế nào lại..... Hấn rõ ràng..... Hấn rõ ràng nói....."

Nhậm Chỉ An lắc đầu, không muốn thừa nhận sự thật này.

"Nếu là trước đây ta, quả thật tôi không nhận nổi công kích này, đáng tiếc....." Lực lượng của cô đã trở về, cái này khó khăn lắm chỉ tương đương một phần ngàn thực lực của Ngân Nguyệt, sao có thể làm cô bị thương?

Nhậm Chỉ An lắc đầu, trên mặt thoáng hiện điên cuồng.

"Không..... Không....."

"Cô nên trở về thế giới của cô." Mạc Vân Quả nhàn nhạt nói, cô nhẹ nhàng vung tay lên, phòng phát sóng trực tiếp giấu trong đầu Nhậm Chỉ An bị rút ra.

Đó là một cái chùm ánh sáng màu trắng, mà Mạc Vân Quả có thể nhận thấy được, bên trong chùm sáng này có trộn lẫn một tia hồn lực của Ngân Nguyệt.

Ánh mắt Mạc Vân Quả lóe lóe, nếu cô không đoán sai, tia hồn lực này vẫn như cũ là chủ lực giúp Ngân Nguyệt hấp thu căn nguyên của mỗi thế giới.....

Vũ trụ có ngàn ngàn vạn vạn cái thế giới, nếu muốn đích thân đến mỗi một thế giới đi hấp thu căn nguyên, vậy phải tốn không biết bao nhiêu năm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 883

Edit:Linh lady

Ngân Nguyệt là người thông minh, khai phá ra phòng phát sóng trực tiếp, trộn lẫn hồn lực của mình trong đó, tua hồn lực này trong lúc chủ kênh tiến hành nhiệm vụ mà hấp thu căn nguyên của thế giới đó.

Ngân Nguyệt ở vị diện cấp thấp lựa chọn rất nhiều chủ kênh, đại bộ phận chủ kênh bị lựa chọn đều không thể chống cự lại dụ hoặc của y.

Có người vì danh lợi, có người vì quyền sở hữu tài sản, có người vì hứng thú.....

Bất kể là loại nào, khi bọn hắn cùng phòng phát sóng trực tiếp ký kết khế ước trong nháy mắt, bọn họ cũng coi như tội nhân của thế giới kia.

Ngân Nguyệt hạ một bước cờ rất lớn, nước cờ này tác động toàn bộ vũ trụ, tất cả mọi người mọi chủng tộc đều không thể may mắn thoát khỏi.....

Ánh mắt Mạc Vân Quả lóe lóe, thu chòm sáng lại.

Nhậm Chỉ An bởi vì bị mạnh mẽ rút phòng phát sóng trực tiếp đi, lúc này đã hôn mê.

Mạc Vân Quả vung tay lên, thân thể Nhậm Chỉ An bay tới trước mặt cô.

Cô đỡ tay lên trán Nhậm Chỉ An, toàn bộ ký ức của cô nàng đã hiện lên trong đầu Mạc Vân Quả.

Ở thế giới ban đầu của cô nàng, cô nàng đã tử vong.

Bởi vì cô nàng hại chết người mà một vị lão đại yêu, sau đó bị vị lão đại có giết chết.

Xem tất cả ký ức của Nhậm Chỉ An, Mạc Vân Quả mày nhíu lại.

Nhân loại, có đôi khi tàn nhẫn, thật sự đáng sợ.

Mạc Vân Quả rút linh hồn của Nhậm Chỉ An ra, sau đó chuyển linh hồn của cô nàng về thế giới ban đầu, nơi đó, tự nhiên sẽ có quỷ sai tìm linh hồn cô nàng mang đi đầu thai.

Mảnh phế tích xung quanh cũng được Mạc Vân Quả khôi phục nguyên trạng, vừa rồi khi vụ nổ kia xảy ra, cô cũng đã khởi động kết giới, không cho ngoại giới biết hỗn loạn bên này.

Làm xong tất cả mọi chuyện, lúc sau, Mạc Vân Quả liên hệ Hiên Viên Tu.

Lúc trước Hiên Viên Tu đi tới một vị diện cao đẳng tìm Thiên Đạo, giải cứu Thiên Đạo ra.

Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu có phương thức liên lạc đặc thù, cho nên khi Mạc Vân Quả vừa liên hệ Hiên Viên Tu, hắn lập tức xuất hiện ở trước mặt cô.

"Thân Thân, làm sao vậy?" Hiên Viên Tu lập tức ôm Mạc Vân Quả hỏi.

"Em không cảm nhận được Thiên Đạo thế giới này, anh cảm nhận được không?" Mạc Vân Quả mặc kệ đôi tay không ngừng lộn xộn ở eo mình.

Hiên Viên Tu lắc đầu nói: "Không nhận giác được."

"Sao lại như thế?" Mạc Vân Quả nhăn mày, sao lại không cảm nhận được?

"Thật ra thời điểm khi tới thế giới này anh cũng đã nhận ra." Hiên Viên Tu nói, "Thế giới này cũng không giống các thế giới khác linh khí căn cốt, cũng không có tử khí gì, hơn nữa phát triển so với thế giới khác còn tốt hơn."

Mạc Vân Quả ngẩng đầu, nhăn lại mày càng sâu.

"Ý của anh là....."

"Chỉ sợ Thiên Đạo bị giam cầm dùng hết toàn bộ lực lượng của mình, duy trì vận hành của thế giới này." Hiên Viên Tu cúi đầu hôn hôn trán Mạc Vân Quả.

"Thân Thân, anh kiểm tra, thế giới này trước kia vị diện công nghệ cao, đột nhiên có một ngày, có mấy cái tinh cầu xuất hiện đồ vật của tu chân, những nhân loại không ngừng nghiên cứu, mới xuất cục diện như hiện giờ."

Mạc Vân Quả gật gật đầu, đương nhiên cô biết vì sao lại xuất hiện đồ vật của giới tu chân.

Có lẽ là lễ vật cuối cùng mà Thiên Đạo tặng cho thế giới này đi.....

Hiện giờ thế giới này, đầu có một bộ quy tắc vận hành, đó là Thiên Đạo còn chưa thành hình, có lẽ qua mấy trăm năm, nó sẽ sinh ra linh trí.....

"Nếu nói như vậy, chúng ta cho bọn họ một ít lễ vật đi." Mạc Vân Quả nói.

Hiên Viên Tu đương nhiên đầu nghe Mạc Vân Quả, hân hôn trán của, gật đầu lên tiếng "Được."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 884

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu nhanh chóng rời đi, bọn họ để lại cho thế giới này không ít đồ bảo gồm các loại bùa chú, đan phương, trận pháp, còn có các loại phương pháp tu luyện.

Mấy thứ này nhanh chóng bị mọi người phát hiện, lại khiến khiến toàn thế giới oanh động, đương nhiên mọi chuyện này đều là việc của thế giới đó.

Bên kia, Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu sau khi rời khỏi thế giới này, ngay sau đó đi tới một vị diện cao đẳng khác.

Bởi vì không biết Ngân Nguyệt rốt cuộc đã làm tới nông nổi nào, cho nên Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu thương lượng một chút, quyết định tách ra hành động.

Hiên Viên Tu tuy rằng không muốn, nhưng vẫn cùng Mạc Vân Quả tách ra.

Hắn nghĩ, chỉ cần chịu đựng một thời gian, về sau, vĩnh viễn viễn viễn, hai người sẽ ở bên nhau.

Hiên Viên Tu một mình đi tới thế giới khác, Mạc Vân Quả đi vào một thế giới bị yêu ma quỷ quái hoành hành.

Đối với Mạc Vân Quả hiện tại, đám yêu ma quỷ quái đều không tính là cái gì.

Cô không cần làm gì nhiều, bay thẳng tới mục tiêu của mình.

Khi Mạc Vân Quả tới một tòa tiểu thành xa xôi, ẩn vào trong một cái viện.

Sân nhìn qua cực kỳ tiêu điều, nơi nơi đâu đâu là lá rụng, ở trong nhà hè lại có chút kỳ quái.

Mạc Vân Quả vừa đi tới trong sân, liền nghe được bên trong truyền ra một giọng nam non nớt.

"Cô đã đến rồi.".

Mạc Vân Quả nhìn về phía bên trong cánh cửa, gió thổi qua sợi tóc cô, phiêu nhiên tự do. Cửa lập tức mở ra, truyền theo giọng bối tùy ý.

"Vào đi."

Mạc Vân Quả nhấc chân đi vào, cô có thể cảm giác được, thiếu niên bên trong, chính là Thiên Đạo cô muốn tìm.

Trong phòng một mảnh hắc ám, không khí nặng nề còn kèm theo hương vị hủ bại.

Mạc Vân Quả tùy tay lấy ra một viên dạ minh châu, ánh sáng sáng ngời chiếu rọi căn phòng.

Trong phòng gần như không có cái gì, chỉ có một cái bàn, một cái ghế dựa đối diện cửa.

Ở ghế trên, một thiếu niên ngời đang cúi đầu.

"Tôi tới."

Mạc Vân Quả nói như vậy.

"Tôi biết cô trở về." Thiếu niên tựa như cười một chút, lại giống như cái gì đó không có làm, "Cuối cùng tôi cũng chờ được."

"Thế giới này nhìn qua không tồi." Mạc Vân Quả nói, tuy rằng cô không thấy thế nào, nhưng cô vẫn thể cảm giác được, sinh cơ của thế giới này chưa tận.

"Ừm, đây tâm huyết của tôi." Thiếu niên nói như vậy.

Mạc Vân Quả gật gật đầu, khi đang nâng lên đang muốn cởi bỏ giam cầm của thiếu niên, lại bị hắn ngăn lại.

"Chờ một chút." Hoảng Nhiễm nói.

Mạc Vân Quả hơi ngừng lại, buông tay xuống nói: "Làm sao vậy?"

"Cô biết Ngân Nguyệt mấy năm nay làm cái gì sao?" Hoảng Nhiễm hỏi.

"Đại khái biết một ít." Mạc Vân Quả gật gật đầu, "Hắn rút ra toàn bộ lực lượng căn nguyên thế giới của đại bộ phận vũ trụ."

"Không, không chỉ từng đó." Hoảng Nhiễm ho nhẹ một chút, trong phòng lại bị gọi lên một tầng tro bụi.

Mạc Vân Quả nhìn về phía Hoảng Nhiễm, chờ hắn tiếp tục nói tiếp.

"Hắn còn rút đi linh lực của chấp pháp giả khác, ngoại trừ Tần Du cùng Lục Huy." Hoảng Nhiễm lại tiếp tục ho khan.

Mạc Vân Quả cả kinh, cô lại không biết chuyện này.

"Tần Du đem lực lượng của chính mình phong ấn, cô ấy cam nguyện vì một người đàn ông trở thành nhân loại, trốn vào tiểu thế giới, Ngân Nguyệt thấy không có cách bào lấy từ cô ấy nên từ bỏ. Còn Lục Huy, thật ra bị lôi ra làm cu li." Hoảng Nhiễm ho khan càng thêm lợi hại, chủ nói một ít như vậy, lại giống như lấy đi toàn bộ sức lực của hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 885

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

Ánh mắt của cô một mảnh tối tăm, làm người thấy không rõ cảm xúc bên trong.

"Hiện tại cô đánh không lại Ngân Nguyệt." Hoảng Nhiễm nói thẳng ra một câu như vậy.

Mạc Vân Quả không phản bác, nếu gần như là rút ra căn nguyên thế giới mà nói, cô hơn nữa Hiên Viên Tu còn có thể bác một chút, nhưng nếu là cả lực lượng chấp pháp giả khác.....

"Tần Du (chấp pháp giả thứ nhất, 《 thần côn quốc sư đáng tin cậy 》 xuất hiện) khi tiến vào đến tiểu thế giới, đã từng đã tới nơi này của tôi, cô ấy đã nói với tôi lực lượng bị phong ấn ở nơi nào." Hoảng Nhiễm lại ho khan một trận, "Cô cần phải đi tiếp nhận lực lượng kia."

Mạc Vân Quả không nghĩ tới Tần Du sẽ làm như vậy, như vậy có nghĩa là, năm đó cô ấy dự liệu, sẽ có một ngày như vậy?

"Cô ấy còn nhờ tôi nói với cô một câu."

"Nói cái gì?" Mạc Vân Quả hỏi.

"Bảo hộ vũ trụ này thật tốt." Hoảng Nhiễm nói, thanh âm trở nên có vài phần mơ hồ.

"Được." Mạc Vân Quả đáp, cô sẽ bảo vệ vũ trụ này thật tốt.

"Lực lượng của cô ấy phong ấn ở tinh cầu hoang sắc." Hoảng Nhiễm kịch liệt ho khan vài tiếng, "Cô nhất định phải lấy được nó!"

"Được." Mạc Vân Quả lại lần nữa hứa hẹn.

"Cô..... Khụ khụ..... Nhất định..... Khụ khụ..... Phải..... bảo hộ..... Khụ khụ..... Thật tốt....."

Lời Hoảng Nhiễm còn chưa nói xong, toàn bộ thân thể đã biến thành một mảnh hư vô.

Mạc Vân Quả vội vàng chuyển một ít lực lượng cho hấn, lại bị Hoảng Nhiễm cự tuyệt.

Thân ảnh Hoảng Nhiễm càng thêm mờ nhạt, hấn ngẩng đầu, cặp mắt kia lại không có tiêu cự. Nháy mắt tiếp theo, thân ảnh hấn biến mất ở trong phòng, không biết đi nơi nào.

Mạc Vân Quả cảm thụ một chút, toàn bộ thế giới này cũng không xuất hiện đại hoảng loạn.

Nghĩ đến Hoảng Nhiễm hấn đã trả giá đại giới nào đó.

Mạc Vân Quả khẽ thở dài một hơi, tiêu hủy dấu vết, sau đó biến mất khỏi thế giới này.

Thế giới này, vẫn như cũ vận hành theo quy tắc độc đáo của nó.

Yêu ma quỷ quái đều có cách thức tồn tại của riêng mình, tốt xấu, không tốt cũng không xấu.

Không có một cái yêu ma quỷ quái biết, ở một tiểu viện, đã xảy ra một sự kiện như vậy.....

Mạc Vân Quả rời khỏi thế giới này sau đó, mục tiêu kế tiếp là tinh cầu hoang sắc.

Nhưng điễm khiến cô kỳ quái là, cô có thể ẩn ẩn cảm giác được tồn tại của tinh cầu hoang sắc, nhưng vị trí cụ thể ở đâu, cô lại không tìm được.

Xuất hiện loại tình huống này chỉ có một nguyên nhân, có người thi triển che chắn tinh cầu hoang sắc.

Người Mạc Vân Quả có thể nghĩ đến chỉ có Tầu Du, nghĩ đến Tầu Du phong ấn lực lượng tại tinh cầu hoang sắc, như vậy cô ấy che chắn tinh cầu kia cũng là lẽ thường tình.

Nghĩ như vậy Mạc Vân Quả liền bình thường trở lại, cô nâng cao thần thức, cẩn thận cảm thụ, vị trí của tinh cầu hoang sắc xuất hiện đứt đoạn trong đầu cô, khiến cô có chút không nắm bắt được.

Một ngày qua đi, Mạc Vân Quả cuối cùng cảm giác được vị trí của tinh cầu hoang sắc nằm ở đâu.

Cô vội vàng đi tới vị trí phụ cận, ở đây trống rỗng, không có vị diện khác tồn tại, ở đây thế giới vô biên, một mảnh này có vài phần kỳ quái.

Mạc Vân Quả đứng ở nơi trống rỗng này, một loại cảm giác kỳ quái xoay vòng trong lòng cô.

Thật giống như, có thứ gì đó ở bên cạnh mình, nhưng lại bị giấu đi.

Mạc Vân Quả trong mắt bỗng nhiên hiện lên một tia sáng, trong nháy mắt, cô thuấn di một cái, thân thể như vượt qua một cái màng mỏng, bay lên không xuất hiện ở trên một cái tinh cầu.

Nơi này, đó là tinh cầu hoang sắc.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 886

Edit:Linh lady

Trên tinh cầu hoang vắng, gần như không có cái gì.

Mạc Vân Quả liếc mắt một cái, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh hoang vu, nơi này, giống như chưa từng tồn tại sinh mệnh.

Mạc Vân Quả dừng ở phía trên tinh cầu, tìm lực lượng của Tần Du.

Cô rất quen thuộc lực lượng của Tần Du, ở bên trong tinh cầu này, chỉ có ở trung tâm tinh cầu có dao động lực lượng.

Mạc Vân Quả ý niệm vừa động, đảo mắt đã tới trung tâm tinh cầu.

Nhưng mà sau khi tới trung tâm, cô lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Đây một gian nhà tranh tinh xảo, mỗi một cây cỏ tranh đều tinh chuẩn ở nơi đó.

Ở phía trước nhà tranh có một người máy, tròn vo, thoạt nhìn có vài phần đáng yêu.

Mạc Vân Quả nhấc chân đang chuẩn bị đi qua, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói.

"Tiểu Quả Quả....."

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy giọng nói này có vài phần quen thuộc, cô xoay người, liền thấy được Diệp Hành mặc một thân hồng y.

Tóc Diệp Hành đã dài hơn nhiều, mái tóc màu đen tùy ý xõa bên người, hồng y khoan khoan từng từng ở trên người, ngực lộ ra một tảng lớn, liếc mắt một cái nhìn lại, có thể nhìn thấy da thịt tuyết trắng.

Diệp Hành so với lúc trước càng thêm tiều tụy, cặp mắt kia tràn ngập tràn ngập ưu sầu, y so với lúc trước thiếu một tia tiêu sái, nhiều thêm một tia ràng buộc.

Diệp Hành miệng khẽ nhếch, trong mắt xẹt qua một tia sáng, nhưng theo sau lại nhanh chóng ảm đạm xuống.

"Quả nhiên....." Y thấp giọng nói, "Lại xuất hiện ảo giác sao?"

Y tự hỏi mình như vậy, lại như đang hỏi Mạc Vân Quả có lẽ căn bản không tồn tại.

Mạc Vân Quả nhấp nhấp môi, trong lúc nhất thời nội tâm phức tạp.

Diệp Hành khẽ cười một tiếng, trong mắt ần ần nổi lên nước mắt, Mạc Vân Quả hoảng hốt.

"Ách, thật kém cỏi....."

Y ngẩng đầu, nghe nói như vậy có thể khiến nước mắt không rơi.

Gió nhẹ thổi tới, thổi bay quần áo y, cũng thổi bay tóc dài của y, lại không mang bi thương của y đi.

"Tôi ở đây." Mạc Vân Quả há mồm nói.

Diệp Hành sửng sốt, sau đó gắt gao nhìn về phía Mạc Vân Quả.

Trong mắt y hiện lên một tia không thể tin tưởng, y từng bước một đi qua, rõ ràng chỉ có gần mười mét, y lại cảm thấy như dùng cả đời.

Khi cách Mạc Vân Quả còn một bước, y bỗng nhiên bước ra một bước, đem Mạc Vân Quả ôm vào trong lòng.

Mạc Vân Quả sửng sốt, không nói cái gì.

Thân thể Diệp Hành cực kỳ gầy yếu, y so với trước kia càng thêm gầy, trước kia y còn có một ít thịt, hiện tại lại chỉ có thể nhìn thấy mạch máu nổi

lên, phương hướng lưu động đầu có thể xem đến rõ ràng.

Diệp Hành rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mạc Vân Quả nghi hoặc.

"Là sự thật..... Là sự thật....."

Diệp Hành lẩm bẩm nói, cách tay ôm Mạc Vân Quả lập tức chặt lại, nhưng lại sợ làm cô đau, lại hơi hơi buông lỏng ra một ít.

"Sao anh lại ở chỗ này?" Mạc Vân Quả vỗ vỗ bả vai Diệp Hành hỏi.

Diệp Hành cảm nhận được độ ấm của Mạc Vân Quả, đúng vậy, là độ ấm khiến y ngày đêm không yên, ngày đêm tơ tưởng.

Y nghe thấy được giọng nói của Mạc Vân Quả, đúng rồi, là giọng nói là khi y nhớ đến tận cùng sẽ xuất hiện ảo giác.

Diệp Hành bỗng nhiên chảy xuống một giọt nước mắt, hung hăng rơi xuống cổ Mạc Vân Quả, khiến toàn thân cô cứng đờ.

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy Diệp Hành rất quen thuộc, không phải loại quen thuộc biết rõ này, mà là một loại cảm giác kỳ diệu.

Cô giống như, cũng ở trên một người khác cảm giác được loại cảm giác này, loại cảm giác cả linh hồn đều bị xúc động.....

Mạc Vân Quả liễm mi, không biết suy nghĩ cái gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 887

Edit:Linh lady

Diệp Hành thập phần kích động, y không ngờ, có một ngày kia thật sự còn có thể nhìn thấy Tiểu Quả Quả.

Y vô số lần ở trong mộng nhìn thấy cô, ôm cô, nhưng khi tỉnh lại, chỉ có thể đối mặt với một người máy là tiểu Q.

Ở trên tinh cầu hoang vu này từng giây từng phút như nuốt diệt đi ý niệm sống của y, nếu không phải còn có tình yêu với Mạc Vân Quả, y chỉ sợ sớm đã hồn phi phách tán.

Trước kia y còn có phòng phát sóng trực tiếp của Tiểu Quả Quả để kiên trì, chỉ cần canh giữ ở bên người cô, cứ như vậy đứng xa xa nhìn cô, y cũng hạnh phúc.

Nhưng mà y ngàn tưởng vạn tưởng đều không nghĩ đến, Mạc Vân Quả sẽ đem phòng phát sóng trực tiếp đóng cửa.

Cứ như vậy dễ dàng đóng cửa, đánh vỡ ảo tưởng của y, đánh vỡ niềm tưởng của y, đánh vỡ hy vọng sống sót của y.

Sau đó y, chỉ có thể dựa vào hỷ ước của y vào cô để sống sót.

Diệp Hành thậm chí không biết, khi thời gian từng giây từng phút trong trôi đi, y có thể quên đi kí ức đó hay không.

Có một ngày, y sẽ quên đi kí ức giữa hai người, thậm chí quên mất sự tồn tại của cô.

Nhưng hiện tại, Mạc Vân Quả xuất hiện ở nơi này, thật sự đang ở trong ngực y.

Tiểu Q ở một bên nhìn, thân mình tròn vo giật giật, đây không phải là vợ của chủ nhân hay sao? Sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Tiểu Q ánh mắt lóe lóe, truyền tin tức tới chỗ Hiên Viên Tu.

Lúc này Hiên Viên Tu đang giải cứu Thiên Đạo vị diện tu chân, khi hấp thu được tin tức của tiểu Q cũng sửng sốt, ngay sau đó, hắn liền biến mất ở thế giới này.

Hiên Viên Tu đang trên đường tới đây, mà lúc này Mạc Vân Quả lại nhẹ nhàng đẩy Diệp Hành ra.

"Sao anh lại ở chỗ này?" Mạc Vân Quả lại lần nữa hỏi.

Diệp Hành nhấp nhấp môi, không trả lời Mạc Vân Quả.

Ánh mắt y ảm ảm, hiển nhiên không muốn trả lời vấn đề này.

Mạc Vân Quả mày nhíu lại, đang muốn tiếp tục hỏi, Hiên Viên Tu từ trống rỗng xuất hiện.

"Vấn đề này, anh có thể giải thích."

Hiên Viên Tu xuất hiện ở bên cạnh Mạc Vân Quả, một tay đem cô ôm vào trong lòng ngực.

Diệp Hành thấy được Hiên Viên Tu xuất hiện, thân mình cứng đờ, theo bản năng lui về sau một bước.

Y có tư cách gì đứng ở bên người Tiểu Quả Quả? Hiện tại y, thật sự quá yếu quá yếu.....

Ánh mắt của Diệp Hành càng thêm ảm đạm, y nửa cúi đầu, tóc thật dài che khuất hơn nữa khuôn mặt, khiến người khác không nhìn rõ vẻ mặt của y.

Mạc Vân Quả nhìn thấy Hiên Viên Tu xuất hiện, theo bản năng hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

"Anh nhận được tin của tiểu Q, nói em ở chỗ này." Hiên Viên Tu nói sự thật, với cô, hẳn không có gì để giấu diếm.

Mạc Vân Quả gật gật đầu, sau đó còn nói thêm: "Anh muốn giải thích cái gì?"

Hiên Viên Tu nhìn thoáng qua Diệp Hành chú đầu nói: "Giải thích vì sao anh ta ở chỗ này."

Mạc Vân Quả nhìn Hiên Viên Tu, không nói gì, cô đang chờ hẳn giải thích.

Hiên Viên Tu khẽ thở dài một hơi nói: "Trên thực tế, anh ta thay thế anh ng ấ tù."

"Có ý gì?" Mạc Vân Quả có chút không rõ.

Hiên Viên Tu trong mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ, nhàn nhạt nói: "Sau khi anh đưa anh ta đi tìm em, anh ta thay thế anh ở tình c ầu này ng ấ tù."

"Lúc trước khi anh tự tiện tiến vào vị diện cấp thấp, bị Ngân Nguyệt bắt được, hẳn pháp tắc vũ trụ làm anh tiến vào tình c ầu này, hơn nữa thêm hạn chế cho anh." Hiên Viên Tu nửa cúi đầu, nhìn Mạc Vân Quả, "Bản thân anh không thể rời khỏi tình c ầu này."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 888

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả nghe đến đó càng thấy mê man, Diệp Hành là Diệp Hành, Hiên Viên Tu là Hiên Viên Tu, vì sao có thể thay thế Hiên Viên Tu?

Hiên Viên Tu dường như nhận ra sự khó hiểu của Mạc Vân Quả, hất vuốt tóc Mạc Vân Quả nói: "Về điểm này, kỳ thật anh cũng thấy kỳ quái."

"Tuy rằng anh làm thủ thuật che mắt cho anh ta, có thể không cho pháp tắc nhận thấy được, nhưng sau đó anh lại phát hiện, pháp tắc dường như nhận định anh ta là anh."

Nói tới đây, Hiên Viên Tu nhìn thoáng qua Diệp Hành.

"Cho nên, anh để anh ta ở đây, còn anh đi tìm em phải không?" Mạc Vân Quả nói.

"Ừ." Hiên Viên Tu gật gật đầu, đôi mắt chỉ có bóng dáng cô.

Diệp Hành lúc này cũng ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Vân Quả, lộ ra một nụ cười thâm đạm.

"Tôi tự nguyện." Y nói như vậy, sắc mặt của y cực kỳ tái nhợt, đứng ở nơi đó, giống như chỉ cần một cơn gió nhẹ, cũng có thể khiến y ngã xuống.

Diệp Hành như vậy, làm người đau lòng.

Mạc Vân Quả nhíu nhíu mày, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Hiên Viên Tu giống như đã nhận ra cái gì, không nói gì, chỉ xoa xoa tóc Mạc Vân Quả, mặt sùng nịch.

Lúc này, tiêu Q một lần một lần lại đây.

"Chủ nhân." Giọng nói của tiểu Q nghe qua có vài phần máy móc, nhưng không có người hoài nghi nó chỉ là một người máy bình thường.

"Diệp Hành chính là người à!" Thanh âm máy móc tuôn ra những lời này khiến cả người ở đây cả kinh.

Hiên Viên Tu là người đầu tiên phản ứng lại, hẩn cau mày nhìn thoáng qua Diệp Hành, trầm giọng hỏi: "Tiểu Q, lời này là có ý gì?"

"Năm đó khi người bị đánh vào vực sâu hắc ám, đã bị Ngân Nguyệt một phân thành hai nha, người quên mất sao?" Tiểu Q nói.

Hiên Viên Tu cau mày, hẩn căn bản không nhớ có chuyện này.

Nhưng ngược lại là Mạc Vân Quả, cô đột nhiên nhớ tới lời Thiên Khải nói với cô.

Hiên Viên Tu không hoàn chỉnh! Lúc ấy cô căn bản chưa kịp hỏi thêm gì, hiện giờ nghĩ đến, lời hẩn nói có phải ý này?

"Nói cụ thể đi." Mạc Vân Quả kéo tay Hiên Viên Tu, yên lặng cho hẩn lực lượng.

"Chính là Ngân Nguyệt liên hợp cùng Lục Huy đem linh hồn chủ nhân một phân thành hai, một bộ phận cường đại đánh vào vực sâu hắc ám, một phần khác đánh vào vị diện trung đẳng tiến hành luân hồi."

Tiểu Q ánh mắt lóe hừng quang, như đang nhớ lại gì đó.

"Vợ của chủ nhân không phải tới vị diện cấp thấp sao? Ngân Nguyệt sợ chủ nhân gặp được vợ mình, lúc này mới đem phần kia tới vị diện trung đẳng." Tiểu Q nói có lý, nghe tới thập phần có đạo lý.

Chỉ là "Vợ chủ nhân" nghe đi qua thực sự có vài phần kỳ cục.....

Mạc Vân Quả nghe đến đó, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, khó trách..... Khó trách cô cảm thấy Diệp Hành cho cô cảm giác quen thuộc như vậy.

Xúc động từ linh hồn kia căn bản người khác không thể cho cô.....

Lúc này Hiên Viên Tu hiểu rõ, vì sao pháp tắc không phát hiện hắc ròi đi, thì ra bởi vì Diệp Hành vốn dĩ chính là hắc, mà hắc, cũng là Diệp Hành.

Diệp Hành cả người đều sợ ngây người, y chưa bao giờ biết, thì ra y lại là một nửa của Hiên Viên Tu.

Sự thật này khiến y có chút không biết làm sao, y chớp chớp đôi mắt chưa xốt, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Lúc này, tiểu Q lại nói chuyện.

"Vợ chủ nhân không phải thích màu hoàng kim sao? Đó là bởi vì tóc của chủ nhân màu hoàng kim, sau khi vợ chủ nhân mất đi trí nhớ, ký ức lớn nhất có lẽ là màu tóc hoàng kim của chủ nhân."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 889

Edit:Linh lady

Quả thật, mái tóc màu vàng kim của Hiên Viên Tu kia thật sự quá mức loá mắt, thật giống như ánh mặt trời ấm áp, ấm cả cô.

Còn không chờ ba người tiêu hóa xong, tiểu Q lại bắt đầu tung tin nóng.

"Nhưng trên thực tế, rõ ràng trước kia vợ chủ nhân thích nhất là màu đỏ nha!" Tiểu Q đôi mắt lóe, thân thể tròn vo còn lắc lư, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

Nghe đến đó, Mạc Vân Quả trầm mặc, đúng vậy, sau khi cô khôi phục trí nhớ, mới biết màu mình nhiệt tình yêu thích là màu đỏ.

"Nguyên nhân Diệp Hành thích màu đỏ là bởi vì hắn nhớ vợ chủ nhân thích màu đỏ." Tiểu Q tạm dừng một chút, phát ra một tiếng cảm khái.

"Còn tính quên mấy người à, ta cũng còn nhớ rõ màu sắc người thích nhất....." Thanh âm máy móc cùng với giọng nói quý dị, đánh vỡ không khí nặng nề.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua tiểu Q, ừm..... Thật là một người máy thú vị.

Hiên Viên Tu cũng có vài phần bất đắc dĩ, tiểu Q không biết gần đây lại xem xái gì, loại không cần chủ tự ý lưu giọng này thật là!

Diệp Hành sửng sốt, thân thể y bỗng nhiên cứng đờ, từng màn kí ức thoáng hiện lên trong đầu y.

Không chỉ là ký ức khi y làm đầu lĩnh sơn tặc, còn có ký ức mỗi một đời của y.

Có lúc y là hoàng đế trên vạn người, cũng có khi là tướng quân được vạn người kính ngưỡng, khi trở thành thư sinh nghèo khó, thậm chí còn có lúc là minh tinh vạn người mê.....

Đây là ký ức mỗi một đời của y, xuất sắc như vậy, lại đáng buồn như vậy.

Kết cục ở mỗi thế giới, đều là một mảnh đỏ rực, đó là màu máu tươi, cũng là màu y yêu thích nhất.

Mỗi một đời của y, đều thích màu đỏ, thật giống như, màu đỏ đã in vào trong linh hồn y, không có cách nào hủy diệt.....

Thì ra y đã trải qua nhiều thế giới như vậy, thì ra y vẫn luôn thích màu đỏ, thì ra y.....

Giờ khắc này, Diệp Hành không biết nên khóc hay nên cười, tâm tình của y phức tạp, trong lúc nhất thời không biết nên như thế nào đối mặt với Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu.

Mà lúc này Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu tâm tình cũng mười phần phức tạp, vòng đi vòng lại, lại phát hiện chân tướng lại cầu huyết thế kia.

Thân hình tròn vo của tiểu Q xoay chuyển, nó cực kỳ vui vẻ nói: "Hiện tại cả nhà cũng được đoàn tụ! (*^▽^*)"

Nói xong câu đó lúc sau, từ trong bụng nó bắn ra một cái pháo hoa, lập tức bay ra ngoài, pháo hoan xinh đẹp nổ bung trên bầu trời, giấy lát lướt qua.

Mạc Vân Quả:.....

Hiên Viên Tu: Ừm.....

Tuy rằng có tiểu Q ở bên trong làm điểu hòa, nhưng Hiên Viên Tu cùng Diệp Hành vẫn không biết cách nào đối mặt với nhau.

Hai người là sự tồn tại độc lập, hiện giờ lại nói cho bọn họ, bọn họ thật ra là một người?

Loại sự tình này bọn họ tình nguyện không tiếp nhận.

Nhưng trong lòng Hiên Viên Tu rõ ràng, nếu như hắn cùng Diệp Hành không hợp hai làm một, sau này khi giằng co với Ngân Nguyệt khả năng sẽ rơi xuống thế hạ phong.

Hắn thường xuyên cảm giác được linh hồn của mình thiếu một khối, nhưng hắn chỉ nghĩ đây là do di chứng khi rơi xuống vực sâu hắc ám, dù sao nơi đó, cũng có thể cắn nuốt linh hồn.

Mạc Vân Quả hiển nhiên cũng ý thức được sự thật như vậy, cô nhìn Diệp Hành, lại nhìn nhìn Hiên Viên Tu, lại không biết mở miệng ra sao.

Tiểu Q đã bắt đầu hát nhạc vui vẻ, kết hợp với thanh âm máy móc kia, nghe sao cũng thấy cổ quái.

Gió nhẹ thổi qua quần áo ba người, lại không thổi đi nỗi cảm xúc nặng nề kia.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 890

Edit:Linh lady

Mặc dù đã biết sự thật này, hiện giờ vào trường hợp này, lại không biết giải quyết như thế nào.

Mạc Vân Quả trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể đem lực chú ý đặt ở trên người tiểu Q.

Nếu như cảm giác của cô không sai, lực lượng của Tần Du nằm ở trên người tiểu Q.

Mạc Vân Quả kéo tiểu Q vào trong phòng, đem thời gian để lại cho Hiên Viên Tu cùng Diệp Hành đơn độc lưu tại nơi đó, để bọn họ có thời gian tự giải quyết với nhau.

Tiểu Q hiển nhiên là biết cô, khi cô kéo nó vào trong phòng, cũng không thấy nó phản kháng.

Vào nội phòng lúc sau, Mạc Vân Quả nhìn tiểu Q nói: "Lực lượng của Tần Du có phải nằm ở chỗ người không?"

Đôi mắt tròn vo của Tiểu Q lóe lóe, hơn nửa ngày lúc sau mới nói nói: "Đúng vậy!"

Mạc Vân Quả gật đầu, sau đó hỏi: "Tần Du có nói cho người lý do không?"

Ánh mắt Tiểu Q lại lóe lóe, thân mình tròn vo giật giật.

Sau đó lấy máy móc thanh âm nói ra giọng ngọt ngào.

"Cô ấy khen ta đáng yêu nha ~~~ "

Mạc Vân Quả:.....

Cái âm điệu này, nghe nổi da gà quá đi.

Tiểu Q hiển nhiên không có ý thức được mang đến cảm giác quái dị như thế nào cho Mạc Vân Quả, nó còn vui vẻ vắn vẹo thân mình.

Mạc Vân Quả:.....

"Ừ, ngoài cái này ra thì sao?" Mạc Vân Quả hỏi.

"Cô ấy còn nói, nếu có một ngày có người tới tìm lực lượng của cô ấy, thì cho đi! Nhưng không thể cho Ngân Nguyệt!"

Nói xong lời cuối cùng, tiểu Q tự còn nắm ngón tat ngăn ngùn của mình.

Mạc Vân Quả:.....

"Vậy người nguyện ý đem lực lượng của cô ấy cho ta sao? Ta cần nó." Mạc Vân Quả nói thật trịnh trọng, cô cần lực lượng của Tần Du, đây không phải lời nói dối.

Tiểu Q gõ gõ đầu mình, sau đó bụng bấn r4, bấn r4 một cái hộp.

Hộp không biết chế tạo từ kim loại gì, bàn tay ngăn ngùn của tiểu Q cần hộp kim loại lên, sau đó bụng lập tức lại khép lại.

"Cho cô." Tiểu Q nói.

Mạc Vân Quả tiếp nhận hộp, hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi mở hộp ra.

Ánh sáng màu tím bao phủ thân thể cô, Mạc Vân Quả ngưng thần tĩnh khí, bắt đầu thu phục cỗ lực lượng này.

Ở khi Mạc Vân Quả thu phục lực lượng, đồng thời, bên ngoài Diệp Hành cùng Hiên Viên Tu đang giao lưu.

Tuy rằng biết cả hai có một "nửa người" của nhau, nhưng thật sự khi vạch trần ra như vậy, cả hai có chút khó chịu.

Càng thêm nữa, lúc trước còn xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Hai người đầu trần mặc, cuối cùng vẫn là Diệp Hành đánh võ trần mặc.

So với Hiên Viên Tu mà nói, Diệp Hành càng thêm lý trí.

"Làm thế nào chúng ta mới có thể hợp nhất?"

Diệp Hành nhàn nhạt hỏi, thật giống như đang chuyện của một người khác.

Y không hỏi sau khi hợp thể sẽ gây ra hậu quả gì, chỉ hỏi cách nào để bọn họ hợp thể.

Diệp Hành vô cùng rõ ràng, một người hoàn chỉnh mới có thể đủ khả năng bảo vệ âu yếm Tiểu Quả Quả.

Chuyện này vô lý như vậy, cũng tuyệt tình như vậy.

Hiên Viên Tu nghe được Diệp Hành hỏi chuyện, nhấp nháp miệng nói: "Cậu thật sự muốn hợp thành nhất thể sao?"

Hiên Viên Tu vô cùng rõ ràng, Diệp Hành có bao nhiêu yêu Mạc Vân Quả.

Tình yêu của y so với hắn, cũng tuyệt đối không ít hơn.

Hiên Viên Tu nhấp môi, ánh mắt thâm trầm nhìn Diệp Hành một thân hồng y.

Diệp Hành không do dự nhiều, gật gật đầu.

Sắc mặt của y có chút tái nhợt, môi ản ản cũng phớt màu trắng.

,

"Ủm, như thế nào mới có thể hợp thành nhất thể?" Diệp Hành lại lần nữa hỏi.

Hiên Viên Tu nắm chặt tay, giây tiếp theo lại chậm rãi buông ra.

"Cho dù cậu không hề là cậu?"

Diệp Hành nghe câu đó lại thấy hơi buồn cười, hơi hơi gợi khóe môi như là nhìn thấu tất cả nhân thế.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 891

Edit:Linh lady

"Tôi có từng là chính mình sao?"

Giọng nói của Diệp Hành có chút thấp, nhưng lại kiên định truyền tới tai Hiên Viên Tu.

Ánh mắt Hiên Viên Tu tối sầm lại, cũng không trả lời câu hỏi của Diệp Hành.

Đối với Diệp Hành mà nói, đã có lúc y không tìm thấy chính mình, hiện tại y đã tìm được chính mình, đáng tiếc y sẽ không phải là y.

Diệp Hành cười, thăm đảm như vậy, lại ôn nhu như vậy.

"Anh phải chiều cố hẩn thật tốt."

Diệp Hành biết, Hiên Viên Tu là chủ thể, nói cách khác lúc trước y không bị đánh vào vực sâu hắc ám, nơi đó là chỗ có thể cắn nuốt linh hồn.

Y chủ là một phần linh hồn nhỏ yếu, nhưng Hiên Viên Tu hoàn chỉnh lại không thể thiếu y.

Hợp thành nhất thể lại nói dữ dội mà đơn giản, nhưng chân chính cho đến lúc này, y lại nên đối mặt như thế nào?

Diệp Hành lưu luyến nhìn thoáng qua căn phòng Mạc Vân Quả đang ở, sau đó nói với Hiên Viên Tu: "Chúng ta bắt đầu đi, tôi không muốn cô ấy thấy bộ dáng chật vật của mình."

Nói tới đây, y lại cười khẽ một tiếng.

Dáng vẻ chật vật của y, Tiểu Quả Quả làm sao lại chưa từng thấy đây?

Hiên Viên Tu nhấp nhấp miệng, hẩn nhìn về phía Diệp Hành, trầ
giọng hỏi: "Cậu thật sự nghĩ kỹ rồi sao?"

"Ừ, nghĩ kỹ rồi." Diệp Hành nhàn nhạt nói.

Nét mặt y đã không còn vẻ tùy ý như trước, trên khuôn mặt kia không
biết từ khi nào đã sớm có thêm vẻ u sầu, thật nhạt, nhưng trước sau lại
không tan biến.

"Được." Hiên Viên Tu thấp giọng nói, giống như sợ Mạc Vân Quả nghe
thấy.

Lại nói tiếp, hợp thành nhất thể chuyện này nói đơn giản cũng đơn
giản, nói khó cũng khó.

Khi hai người không có tâm bài xích, như vậy hợp thành nhất thể sẽ rất
đơn giản.

Nhưng chỉ cần một bên thoáng có tâm bài xích, như vậy cái quá trình
này sẽ dị thường thống khổ, hơi vô ý sẽ có khả năng vạn kiếp bất phục.

Diệp Hành nhìn về phía Hiên Viên Tu, môi mỏng khẽ mở.

"Tôi cần phải làm gì không?"

Hiên Viên Tu lắc đầu, xem như trả lời vấn đề Diệp Hành.

Diệp Hành cũng nhàn nhạt gật đầu, y nhắm mắt lại, chờ đợi bị tiêu diệt
tại thế gian.

Đúng vậy, đối với y mà nói, cùng Hiên Viên Tu hợp thành nhất thể, một
lần nữa trở về bên trong bản thể, kỳ thật tương đương với việc y chưa từng
xuất hiện ở thế gian này, y sẽ vĩnh viễn biến mất trong thiên địa.

Sẽ không có kiếp sau, cũng không tồn tại ở kiếp này.

Tất cả mọi chuyện, đầu tựa như một giấc mộng.

Ở trong mơ, y cái gì cũng không có lưu lại, mà giấc mơ này, sẽ theo y biến mất vĩnh viễn không tỉnh lại.

Hiên Viên Tu giờ lên tay, một đạo ánh sáng bao phủ hai người.

Hiên Viên Tu đi tới ý thức hải của Diệp Hành, ý thức hải của Diệp Hành chủ có một chùm sáng nhỏ.

Hiên Viên Tu đi qua, vươn tay sờ hướng chùm sáng kia.

Trong chùm sáng, chủ toàn là Mạc Vân Quả.

Có dáng vẻ khi cô mỉm cười, có dáng vẻ ngốc ngốc, cũng có dáng vẻ khi cô, có nàng ngốc ngốc bộ dáng, cũng có khi cô bá khí trầm hậu.....

Nơi này có tất cả dáng vẻ của Mạc Vân Quả, từ khoảng khắc đầu tiên khi y thấy, liền chú định y sẽ vĩnh viễn hãm sâu trong thế giới của cô, vĩnh viễn không thể thoát ra.

Chùm sáng khi tiếp xúc với Hiên Viên Tu, lập tức liền dung nhập vào ý thức hải của hắn.

Đến tận đây, ý thức hải của Diệp Hành chỉ còn lại trống rỗng.

Hiên Viên Tu thấp thấp thở dài một hơi, thế gian này người si tình nhiều như vậy?

Hiên Viên Tu phóng chính mình, chậm rãi đem linh hồn của mình cùng linh hồn của Diệp Hành kết hợp.

+

Quá trình này dị thường bình tĩnh tự nhiên, tự nhiên đến mức thật giống như họ chưa bao giờ tách ra.

Thật giống như Hiên Viên Tu trước sau là Hiên Viên Tu, căn bản Diệp Hành không tồn tại.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 892

Edit:Linh lady

Bên kia, Mạc Vân Quả hấp thu lực lượng của Tần Du cũng dị thường thuận lợi.

Tần Du lúc trước là hạ quyết tâm không cần lực lượng của chính mình, cho nên lực lượng của cô ấy đối với Mạc Vân Quả mà nói, gần như không có bài xích gì.

Hơn nữa lực lượng của cô cùng Tần Du lực lượng vốn dĩ chính cùng nguyên, cho nên hấp thu càng thêm thuận lợi.

Mạc Vân Quả đem những lực lượng đó chuyển hóa thành lực lượng của mình, lúc này mới chậm rãi mở mắt.

Ánh mắt Mạc Vân Quả lóe lóe, lúc trước rốt cuộc Tần Du tâm thái gì, mới đem toàn bộ lực lượng của mình phong ấn lại.

Có lẽ là bởi vì như vậy, Ngân Nguyệt mới không có tìm cô ấy gây phiền toái?

Dù sao một chấp pháp giả mất đi căn nguyên chi lực, cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Tiêu Q thấy Mạc Vân Quả đã hấp thu xong lực lượng, lúc sau, thân mình tròn vo giật giật.

Nó lấy âm điệu quỷ dị hỏi: "Cô cảm thấy ta đáng yêu sao?"

Mạc Vân Quả:.....

"Đáng yêu." Mạc Vân Quả nói như vậy, tuy rằng cô thật sự không muốn thừa nhận, nhưng mà..... ừm..... Cô một chút cũng không muốn biết hậu quả nếu cô nói tiêu Q không đáng yêu.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua tiêu Q, sau đó lúc này mới đi ra khỏi phòng.

Ngoài phòng, Hiên Viên Tu cùng Diệp Hành đã kết hợp cùng nhau.

Thân ảnh Diệp Hành sớm đã không biết tung tích, Hiên Viên Tu đứng ở nơi đó, đưa lưng về phía Mạc Vân Quả.

Lúc này Hiên Viên Tu vẫn là một đầu tóc màu vàng kim, tóc so với lúc trước càng thêm dài, gần như đã tới lòng bàn chân.

Nhưng trên người hắn lại mặc một thân h ồng y, lỏng lẻo ở trên người, cực kỳ giống Diệp Hành lúc trước.

Mạc Vân Quả nhìn Hiên Viên Tu hư vậy, thấp giọng gọi một tiếng "Tu."

Hiên Viên Tu chậm rãi xoay người lại, đây là gương mặt trương tuấn mỹ vô song.

Không, có lẽ dùng tuấn mỹ vô song đều không thể đủ để hình dung.

Mũi cao thẳng, hốc mắt thâm thúy, môi khinh bạc, còn có cặp mày cười như không cười, tất cả kết hợp lại, biến thành Hiên Viên Tu hiện tại.

Nhìn kỹ đi, hiện giờ Hiên Viên Tu đã mang theo đặc thù của hắn, ẩn ẩn lại mang theo một chút đặc điểm của Diệp Hành.

"Tiêu Quả Quả....."

Giọng nói của Hiên Viên Tu lười biếng lưu luyến, cũng phóng đ4ng không k ềm chế được.

Hắn thấp giọng gọi Mạc Vân Quả, cái loại thanh âm này làm Mạc Vân Quả cảm giác toàn thân tê tê đại đại.

Mạc Vân Quả chớp chớp mắt, đi qua.

"Các người....."

Hiên Viên Tu vươn một bàn tay, đỡ ở trên môi Mạc Vân Quả.

"Thân thân, ngoan." Hắn cong lưng, nhấc ngón tay mình ra, lập tức hôn lên môi Mạc Vân Quả.

Đôi môi mềm mại gặp phải môi cực nóng, vốn tưởng rằng sẽ là củi khô bốc lửa, kỳ thật chỉ là chuồn chuồn lướt nước.

Hiên Viên Tu chỉ chạm vào môi Mạc Vân Quả một chút, liền dời đi.

"Tiểu Quả Quả, anh nghĩ, chúng ta nên đi chấm dứt."

Hiên Viên Tu ôm Mạc Vân Quả, độ ấm cực nóng, cái ôm cường tráng hữu lực làm Mạc Vân Quả có cảm giác cực kỳ an toàn, cô cũng ôm lại Hiên Viên Tu, dùng mọi khả năng cho hắn cảm giác an toàn lớn nhất.

"Ừ."

Đối với chuyện Diệp Hành, thật ra cô cũng không cần hỏi nhiều thêm gì.

Bởi vì cô có thể cảm giác được, hắn đã là Hiên Viên Tu, cũng là Diệp Hành.....

Tiểu Q ở phía sau nhìn hai người ôm nhau, thân thể tròn vo xoay chuyển.

Trong miệng nó cũng phát ra giọng cổ quái, "Nha nha ~ chủ nhân cùng vợ ở bên nhau rồi ~ ta cũng muốn tìm một cái vợ à ~~~"

Gió nhẹ phất tới, thổi bay tóc hai người, sợi tóc ở trong không trung quẩn quanh, quẩn quanh, đáng vẻ kia, thật giống như vĩnh viễn cũng không tách ra.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 893

Edit:Linh lady

Trong vũ trụ rộng lớn, mỗi ngày đều sẽ xảy ra vô số chuyện.

Mà có một số việc, nhất định sẽ ảnh hưởng toàn bộ thế giới, thậm chí toàn bộ vũ trụ.....

Vẫn là ở trong căn phòng họp kia, lúc này Ngân Nguyệt nhìn Lục Huy đã sớm bị hắn ta đánh hôn mê, trên mặt nở một nụ cười tàn nhẫn.

Khi Mạc Vân Quả đóng cửa phòng phát sáng trực tiếp, hắn ta đã không thể thăm dò t ần tại của Mạc Vân Quả.

Ngân Nguyệt biết, Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu chung quy sẽ có một ngày sẽ tìm đến hắn ta gây phi ền toái.

Nhưng hiện tại hắn ta cũng không sợ bọn họ, hiện tại hắn ta, vô địch vũ trụ!

Ngân Nguyệt trong mắt xẹt qua một tia âm ngoan, nếu như hai người kia không biết tự lượng sức mình?

A..... 20 năm trước bại dưới tay hắn ta, hiện giờ, bọn họ chỉ sợ lại lần nữa nếm thử cái loại tư vị này.

Mà lúc này đây, hắn ta nhất định sẽ làm bọn họ vĩnh viễn biến mất ở bên trong vũ trụ này, không bao giờ có thể xuất hiện!

Ngân Nguyệt dẫm lên ngực Lục Huy, loại cảm giác cao cao tại thượng khiến hắn ta thỏa mãn.

Trên mặt Ngân Nguyệt xẹt qua một tia cười châm chọc, tên Lục Huy này cũng là một kẻ ngu xuẩn.

Thật sự cho rằng mình coi trọng hắn? A..... Nếu không phải lúc trước chỉ dựa vào một mình hắn ta không thể giải quyết Hiên Viên Tu mà nói, hắn ta làm sao có thể cần tên ngu xuẩn này?

Chân Ngân Nguyệt dẫm lên Lục Huy lại dùng sức một ít, cứ việc hiện tại Lục Huy hôn mê cũng không thể cảm giác được đau đớn, nhưng Ngân Nguyệt vẫn cảm thấy thật sảng khoái.

Ngân Nguyệt vươn tay, trực tiếp rút ra lực lượng của Lục Huy.

Ước chừng mười phút sau, lực lượng của Lục Huy toàn bộ bị Ngân Nguyệt cấp rút ra.

Lúc này Lục Huy sớm đã không có dáng vẻ thần khí như lúc trước, mái tóc xanh của y cũng ảm đạm không ánh sáng.

Ngân Nguyệt nhẹ nhàng cười, thấp giọng nói: "Cũng không nên nói tao đối xử không tốt với mày, tao đem mày cho người sủng ái miêu tộc nha~"

Ngân Nguyệt nhẹ nhàng vung tay lên, thân thể Lục Huy đã biến mất không thấy.

Hắn nhìn phòng họp trống vắng, trên mặt xẹt qua một tia cười điên cuồng.

Rất nhanh, rất nhanh, toàn bộ vũ trụ sẽ thuộc về hắn ta.

Mà hắn ta, sắp một lần nữa điên đảo toàn bộ vũ trụ!

Bên kia, lúc này Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu để tiểu Q ở lại tinh cầu hoang vắng, chờ bọn họ trở về.

Tiểu Q cũng không biết có phải hay không đã nhận ra cái gì, vẫn luôn muốn đi theo Hiên Viên Tu rời đi.

Nhưng sau đó, Hiên Viên Tu hạ một mệnh lệnh cưỡng chế, tiểu Q lúc này mới không thể không lưu tại tinh cầu hoang vắng.

Theo sau, Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu liền rời khỏi tinh cầu.

Trong vũ trụ mênh mang, chỉ thấy một đạo bạch quang cùng hàng quang hiện lên.

Không có người chú ý tới ánh sáng đó, mỗi một thế giới đều dựa theo phương thức vận hành của riêng mình.

Vị trí của Ngân Nguyệt cũng dễ tìm, Ngân Nguyệt người này bảo thủ lại nhất như chuột, tất nhiên sẽ chờ mọi người ở trong phòng hội nghị.

Nói đến phòng họp kia, vẫn là nơi lúc trước mười chấp pháp giả bọn họ thương lượng chế định quy tắc vũ trụ.

Lúc ấy bọn họ, tuy rằng không giao lưu nhiều với nhau, nhưng đều có trách nhiệm mãnh liệt với toàn bộ vũ trụ.

Bọn họ ra đời mục đích chính là vì bảo hộ vũ trụ, đã từng bọn họ vẫn luôn đều vì thế nỗ lực.

Mà hiện giờ, thương hải tang điền, cảnh còn người mất.

Lúc trước mười chấp pháp giả, hiện giờ chỉ còn lại có ba người bọn họ, vũ trụ mênh mang này, rốt cuộc lại nên do ai tới bảo hộ?

Hiện giờ bọn họ, sắp bắt đầu quyết chiến sinh tử, vũ trụ nhiều sinh vật như vậy ai sẽ bảo hộ, rốt cuộc nên do ai tới bảo hộ?

Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu trong lòng đều rõ ràng, trận chiến này, không phải Ngân Nguyệt chết, chính là bọn họ chết.

Mà bọn họ, đều không muốn chết.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 894

Edit:Linh lady

Ngân Nguyệt đem Lục Huy vút tới một vị diện cấp thấp, sau đó cứ như vậy ngồi ở phòng hội nghị, không biết suy nghĩ cái gì.

Hắn ta vô cùng rõ ràng, Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu chung quy sẽ tìm tới hắn ta.

Đến nỗi là khi nào, hắn ta cũng không vội.

Có cái gì gấp gáp đâu? Nhiều năm như vậy qua đi, có một số việc, chung quy cần phải giải quyết.

Khi Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu đi vào này gian phòng họp, Ngân Nguyệt đoán chính ngồi ở chỗ kia.

Vị trí hắn ta ngồi, thành linh chính là vị trí năm đó Thiên Khải ngồi.

Hắn ta nửa cúi đầu, mái tóc bạc che khuất phân nửa khuôn mặt hắn.

Có lẽ nhận thấy được Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu tới, hắn ta chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ lộ ra một con mắt.

Đôi mắt hắn ta cũng màu bạc, nếu đơn thuần nhìn vào, đôi mắt hắn ta xán lạn vô cùng, giống như sao trời.

Đáng tiếc đó là, cặp mắt kia, quá nhiều tạp chất cùng âm u, áp chế phá hư mất phần tốt đẹp kia.

Mạc Vân Quả đứng ở đầu này, Ngân Nguyệt ngồi ở bên kia, Hiên Viên Tu đứng ở phía sau Mạc Vân Quả, bảo hộ cô.

"Các người tới."

Ngân Nguyệt nhàn nhạt nói, hắt ta liếc qua Hiên Viên Tu, lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Mạc Vân Quả nhìn Ngân Nguyệt gần ngay trước mắt, cô còn nhớ thời điểm bọn họ mới ra đời, tuy rằng mọi người đều không có tình cảm nhân loại, nhưng cũng coi như tường an không có chuyện gì.

Nhưng vì sao sau khi có được tình cảm nhân loại, bọn họ lại biến thành như vậy?

Ánh mắt Mạc Vân Quả lấp lóe, mím môi.

"Tôi đã chờ các người thật lâu."

Ngân Nguyệt đột ngột cười một tiếng, làm phòng họp trống trải có vẻ quỷ dị.

Hiên Viên Tu hiển nhiên không muốn cùng Ngân Nguyệt nhiều lời thêm, hắt đứng ở phía sau Mạc Vân Quả, trầm giọng nói: "Muốn đánh thì đánh!"

"A....."

Ngân Nguyệt cười nhẹ một tiếng, cùng lúc đó, toàn bộ phòng họp đột nhiên đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Tất cả vốn có biến thành một mảnh hắc ám, ba người đứng giữa không trung, chính là ba người Mạc Vân Quả.

Trên người Ngân Nguyệt tán ra ngân quang nhàn nhạt, ánh mắt hắt ta âm u, hắt ta không nói một lời, bay thẳng về phía Mạc Vân Quả công kích.

Ngân Nguyệt biết, Mạc Vân Quả là uy hiếp của Hiên Viên Tu, hắt nhất định sẽ không làm Mạc Vân Quả bị thương.

Nhưng là lúc này, hắt ta có thể nhân cơ hội.....

Ngân Nguyệt khoe miệng ngậm một cười tàn nhẫn, trong đầu hiện lên vô số ý niệm.

Hiên Viên Tu đích xác sẽ không làm Mạc Vân Quả bị thương, bất kể là hiện tại hay thờ lai, hẳn đầu đứn trước cô, vì cô che bằng che mưa.

Ngân Nguyệt công kích tấn mãnh hữu lực, chỉ thấy một đạo ngân quang xẹt qua, nháy mắt đi tới trước mặt Mạc Vân Quả.

Hiên Viên Tu cười lạnh một tiếng, phát tay chặn công kích của Ngân Nguyệt.

"Lúc này mới bao lâu không gặp, người cũng chỉ có một chút năng lực như vậy?"

Hiên Viên Tu mở miệng châm chọc, hẳn biết, Ngân Nguyệt luôn luôn là kẻ chịu không nổi kích thích.

Ngân Nguyệt đối với châm chọc của Hiên Viên Tu chỉ cười lạnh một tiếng, cũng không nói cái gì.

Công kích càng thêm mãnh liệt về phía Mạc Vân Quả, trong nháy mắt Mạc Vân Quả xuất hiện phía sau Ngân Nguyệt.

Ngân Nguyệt nhanh chóng phản ứng lại, tránh thoát công kích của Mạc Vân Quả.

"Người phụ nữ Tần Du kia đem lực lượng cho người?"

Ngân Nguyệt đột nhiên nói, hẳn ta cảm giác được lực lượng của Mạc Vân Quả có hơi thở quen thuộc.

"A..... Người phụ nữ kia cũng ngốc."

Ngân Nguyệt nói tới đây, trong mắt xẹt qua một tia ngoan độc, hẳn ta thật sự hối hận không có giết cô ấy!

Hiên Viên Tu cùng Mạc Vân Quả hai tướng công kích tới chỗ Ngân Nguyệt, nhưng đều bị hắn ta chặn lại.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 895

Edit:Linh lady

Trong những năm này Ngân Nguyệt cũng mạnh lên rất nhiều, hơn nữa, so với tưởng tượng của Mạc Vân Quả còn mạnh hơn.

Ánh mắt Mạc Vân Quả tối sầm lại, đương nhiên cô hiểu được, chủ dựa vào lực lượng hiện tại của cô, cũng không thể hoàn toàn đánh bại Ngân Nguyệt.

Nhưng mà.....

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Hiên Viên Tu, nếu cả hai người bọn họ đều ngã xuống, toàn bộ vũ trụ đều sẽ bị Ngân Nguyệt khống chế.

Y theo tính nết của Ngân Nguyệt, cho đến lúc này.....

Mạc Vân Quả khẽ cắn môi, cố nén vết thương bị Ngân Nguyệt công kích, tiếp tục gia nhập chiến đấu.

Một khoảng này đánh tới trời đất tối sầm, các thế giới trong vũ trụ, cũng lâm vào bóng tối.

Không có ai biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết đột nhiên, trời tối.

Mọi người lập tức lâm vào khủng hoảng, trời tối quá mức đột ngột, không tìm ra nguyên do.

Hơn nữa, bọn họ ẩn ẩn có một loại cảm giác, hôm nay nếu như cứ tối như vậy, vĩnh viễn sẽ không có ngày sáng lại.....

Tại đây trong bóng tối mênh mang, chỉ có vài đạo ánh sáng nhanh chóng thoáng hiện.

Thân ảnh ba người Mạc Vân Quả hoàn toàn đều thấy không rõ, đương nhiên, trận chiến đấu này, cũng không có người khác nhìn thấy.

Trong vài thập niên gần đây Ngân Nguyệt hấp thu một lượng lớn căn nguyên thế giới, lực lượng của Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu so với hắn ta mà nói, quả thật kém hơn một chút.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Hiên Viên Tu ở hắc ám vực sâu trung hấp thu những lực lượng đó, đối với Ngân Nguyệt bốn hồn sẽ bị thương tổn rất lớn.

Cho nên trận chiến đấu này, không thể nói ai sẽ là người thắng, ai là người thua.

Hiên Viên Tu vẫn luôn che chở Mạc Vân Quả, bởi vậy như vậy cũng tại cho Ngân Nguyệt một ít cơ hội.

Mạc Vân Quả thấy vậy, dẫn âm truyền lời cho Hiên Viên Tu, bảo hắn không cần lo cho mình, không cần vì cô mà bỏ tay bỏ chân.

Trận chiến đấu này, bọn họ cần thiết phải thắng!

Hiên Viên Tu nghe xong Mạc Vân Quả nói, biết cô cũng có năng lực bảo vệ mình, hơi hơi yên lòng.

Ngân Nguyệt cũng phát hiện bọn họ giao lưu với nhau, âm ngoan cười, tùy tay tung ra một màn hào quang hướng về phía Mạc Vân Quả bên kia.

Mạc Vân Quả vội vàng ra tay, nhưng mà cũng không biết màn hào quang này là cái gì, lại là lập tức đem cô vây quanh.

Trong bóng đêm mênh mang, thân ảnh Mạc Vân Quả không biết tung tích.

Hiên Viên Tu thấy vậy, ánh mắt tối sầm lại.

Ngân Nguyệt cười nói: "Hiện tại, chúng ta có thể đánh một hồi thoải mái rồi....."

Hắn ta thấp thấp nói một câu, động tác trên tay một chút cũng không khách khí hướng tới Hiên Viên Tu mà đi.

Hiên Viên Tu thấy vậy, cũng cười, mang theo một tia tà mị cùng tự tin.

"Chuyện của chúng ta, bây giờ có thể tính toán tốt một phen....."

Hiên Viên Tu trở tay công kích tới Ngân Nguyệt, hai người đánh khó phân thắng bại.

Bên này, Mạc Vân Quả lại đi tới một khoảng bóng tối khác.

Không có một chút ánh sáng, nhìn không ra một tia hy vọng.

Mạc Vân Quả đứng ở trong đó, cảm giác được có thứ gì đó đang từ thân thể của mình bị rút ra.

Đó là lực lượng của cô, cũng là ký ức của cô.

Mạc Vân Quả không động, cô cứ trơ mắt nhìn bóng tối kia cắn nuốt lực lượng của mình.

"Vì sao ngươi không nóng nảy?"

Một giọng nói non nớt trong không trung vang lên, phiêu phiêu荡荡荡荡, tìm không thấy phương hướng.

"Vì sao ta lại phải sốt ruột?"

Mạc Vân Quả hỏi ngược lại, cô nhìn quanh bốn phía, cũng không phát hiện thứ gì.

"Các ngươi thật là kỳ quái." Giọng nói kia tự mình lầm bầm.

"Chúng ta?" Mạc Vân Quả tò mò hỏi lại một câu.

"Đúng vậy, các người." Giọng nói kia lại một lần nữa vang lên, vẫn non nớt như cũ, nhưng lại thêm một tia mê hoặc cùng khó hiểu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 896

Edit:Linh lady

"Người là ai?" Mạc Vân Quả hỏi.

"Ta?" Giọng nói kia lặp lại một chút, "Ta quên mất."

Ở trước mặt Mạc Vân Quả, đột nhiên xuất hiện một bóng người nhỏ nhỏ, phía sau bóng người còn có một đôi cánh nhỏ, động động không ngừng, dị thường đáng yêu.

Mạc Vân Quả tập trung nhìn vào, chỉ thấy đứa bé trước mắt chỉ lớn bằng bàn tay cô, nhưng đồ vật nên có đầy đủ.

"Nơi này là chỗ nào?" Mạc Vân Quả lại hỏi.

Đứa bé nghiêng nghiêng đầu, nó cắn ngón cái của mình, chất lỏng khả nghi cứ như vậy chảy xuống.

Nhưng hành động của nó ngược lại khiến người khác cảm thấy vô cùng đáng yêu.

"Ta không biết, nhưng ta biết các người gọi nó là gì." Đứa bé chớp đôi mắt, dị thường đáng yêu.

"Cái gì?" Mạc Vân Quả lại hỏi.

"Vực sâu hắc ám." Bé con thành thật trả lời.

Nó nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, trong mắt xẹt qua một tia kỳ quái.

"Ta giống như đã gặp người ở đâu rồi."

Mạc Vân Quả ánh mắt chợt lóe, cô có thể xác định mình chưa từng tới vực sâu hắc ám, như vậy vì sao đứa bé trước mặt lại nói đã gặp mình?

"A! Ta nhớ ra rồi!" Đứa bé vỗ tay một cái, đáng vẻ mừng rỡ đại ngộ.

"Tranh người đàn ông đáng giận kia vẫn luôn vẽ là người!" Đứa bé xác nhận nói, khi nói đến người đàn ông kì quái, trên mặt nó hiện lên tia phần hận.

"Người đàn ông kì quái?" Mạc Vân Quả nhướng mày hỏi.

"Đúng vậy, sau khi hấn vào đây vẫn luôn vẽ người." Đứa bé nhìn Mạc Vân Quả một cái, tò mò hỏi: "Người là mẹ hấn sao?"

Mạc Vân Quả:.....

"Không phải." Mạc Vân Quả lắc đầu, cô đã biết người đàn ông kia là ai.

Ngoại trừ Hiên Viên Tu, còn có ai sẽ như vậy làm?

"Ta là người anh ấy yêu." Mạc Vân Quả còn nói thêm.

Đứa bé có chút không hiểu ý "người yêu" là gì, ở trong mắt nó, trên đời này mẹ mới là quan hệ thân mật nhất.

Từ khi nó ra đời còn chưa gặp mẹ mình, nó cũng không biết mẹ mình đến tột cùng là thứ gì.

Nhưng trí nhớ truyền thừa lại cho nó biết, mẹ là tồn tại rất quan trọng.

Cho nên nó mới có thể đem Mạc Vân Quả trở thành mẹ của Hiên Viên Tu.

"Không hiểu." Bé con thành thật lắc đầu, khuôn mặt nhỏ đầu nhăn lại, nhìn qua có vài phần đáng thương.

"Ta trước kia cũng không hiểu." Mạc Vân Quả cười nhẹ một tiếng, giống như cảm thấy buồn cười chuyện trước kia.

"Vậy hiện tại người đã hiểu sao?" Nó lại tiếp tục hỏi.

、

"Ừ, đã hiểu." Mạc Vân Quả gật đầu mỉm cười.

Cô may mắn như thế, lại có thể gặp được Hiên Viên Tu, lại có được tình yêu của hắn.

"Vậy người có thể nói cho ta người yêu là cái gì không?" Đứa bé chép miệng một cái, trong mắt hiện lên tua khát vọng.

Nó thật sự muốn biết người yêu là gì, lại có thể khiến người đàn ông kia mấy chục vạn năm vẽ cô chưa từng gián đoạn.

Mạc Vân Quả cười lắc đầu, cô nói: "Có một ngày khi người gặp được người mình yêu, lúc đó người sẽ hiểu."

"À." Đứa bé dường như không vừa lòng với đáp án này.

Nó cắn ngón trỏ của mình, chép chép rung động.

Mạc Vân Quả khẽ cười một tiếng hỏi: "Người có thể để cho ta ra ngoài không?"

"Đi ra ngoài?" Nó dường như không hiểu hàm nghĩa của từ, nó mê mang nhìn Mạc Vân Quả, không rõ nguyên do.

"Chính là để ta đi khỏi nơi này." Mạc Vân Quả giải thích.

Tuy rằng trong lòng cô sốt ruột, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 897

Edit:Linh lady

Đứa bé vừa nghe, bưng tỉnh đại ngộ.

Nó lắc đầu nói: "Ra không được!"

"Sao có thể?" Mạc Vân Quả có chút kinh ngạc, Hiên Viên Tu còn không phải từ nơi này ra ngoài sao?

"Sao anh ấy có thể ra ngoài được?" Mạc Vân Quả thấp giọng hỏi nói.

"Hắn?" Nó kinh ngạc nhìn Mạc Vân Quả một cái.

Mạc Vân Quả gật gật đầu, trong lòng có vài phần sốt ruột, không biết Tu rốt cuộc thế nào.

"Hắn không đi ra ngoài!" Đứa bé nói giọng đương nhiên.

Mạc Vân Quả kinh ngạc nhìn nó một cái, khóe miệng cứng đờ.

"Có ý gì?" Cô thấp giọng hỏi, thanh âm có vài phần ghen ngào.

"Hắn vẫn luôn ở chỗ này!" Nó vung tay lên, thân thể Hiên Viên Tu ngay lập tức xuất hiện.

Mạc Vân Quả xem rành mạch, kia xác thật là Hiên Viên Tu, Hiên Viên Tu trên mặt không có một tia biến hóa.

Mạc Vân Quả nhấp nhấp môi, lập tức trở nên hỗn loạn.

Hiên Viên Tu không rời khỏi vực sâu hắc ám? Không..... Không có khả năng.....

Đứa bé kỳ quái nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả nói: "Từ sau khi vào đây, đầu muốn ra bên ngoài, nhưng nhiều năm trôi qua, hắn vẫn không ra

ngoài."

Nói đến đây nó còn bay đến trên mặt Hiên Viên Tu, đặt móng ng ửi xuống.

Hiên Viên Tu giống như cảm giác được trên mặt mình có gì đó, hấn nâng tay lên, một cái đã bắt được nó.

"Hừ! Nhưng mà người này đem vực dâu hắc ám đây dọa, ta nhìn không thoải mái, sau đem những cái đó đầu tiêu bớt, sau khi tiêu bớt sau đó thế giới li ền thành như vậy."

Nói xong lời cuối cùng, đứa bé còn mang theo một tia ủy khuất.

Lúc này, Hiên Viên Tu đã chậm rãi mở mắt.

Hắn thấy được Mạc Vân Quả, môi khẽ nhếch, giống như khiếp sợ sao cô lại xuất hiện ở đây.

Đứa bé nhân cơ hội này thoát ra ngoài, nó tức giận nhìn Hiên Viên Tu, đứa bé trợn tròn mắt nhìn.

"Quả..... Quả....."

Giọng nói Hiên Viên Tu khàn khàn, thật giống như đã rất lâu không mở miệng nói chuyện.

Hiên Viên Tu vừa muốn khóc vừa muốn cười, cuối cùng biểu hiện trên mặt hắn thật kì quái.

Mạc Vân Quả nhấp môi, cô nghi ngờ đây là một loại ảo giác, đúng vậy, ảo giác.

Mạc Vân Quả nhắm mắt lại, yên lặng nói cho mình đây là ảo giác.

Chỉ cần ảo cảnh tan biến, tất cả sẽ biến mất.

Đứa bé nhìn đến Mạc Vân Quả nhắm hai mắt lại, tò mò chọc chọc mí mắt cô.

"Sao người lại nhắm mắt? Người không phải là người yêu hử sao?"

Đứa bé tò mò hỏi, nếu người yêu so với mẹ càng là sự tồn tại thân mật hơn, vậy vì sao người này lại nhắm mắt lại?

Hiên Viên Tu nhìn thấy dáng vẻ của Mạc Vân Quả như vậy, trong lòng lộ bộ một chút.

Hắn nửa chống đỡ thân thể của mình, gắt gao nhìn chăm chăm Mạc Vân Quả.

"Quả..... Quả..... Người..... Em..... Yêu..... Là..... Anh..... Sao?"

Bởi vì trong thời gian dài không nói chuyện, Hiên Viên Tu cố hết sức để nói, hắn gần từng chữ một, cuối cùng nói ra một câu hoàn chỉnh.

Mạc Vân Quả thấy ảo cảnh thời gian dài không tan biến, chậm rãi mở to mắt.

Tất cả trước mắt, thật sự không phải ảo giác sao?

Nhưng mà, Hiên Viên Tu ở bên ngoài, rốt cuộc là ai đây?

Cảm giác quen thuộc như vậy, nếu không phải Hiên Viên Tu, lại là ai đây?

Mạc Vân Quả cúi đầu nhìn về phía Hiên Viên Tu, thật lâu không nói chuyện.

Thân thể Hiên Viên Tu cực kỳ suy yếu, hắn thậm chí đã chống đỡ không được thân thể của mình.

Nhưng mặc dù như vậy, hắn vẫn nhìn chăm chăm vào Mạc Vân Quả, chỉ vì chờ một đáp án từ cô.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 898

Edit:Linh lady

Nhưng đáp án này, Mạc Vân Quả thật sự có thể cho hắn sao?

Hai người giằng co, không biết qua bao lâu, lâu đến khi Mạc Vân Quả cho rằng thế giới đều tạm dừng, đưa bé mới đánh vỡ sự im lặng này.

"Các người đang làm cái gì?"

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua nó, ánh mắt ngưng lại.

Cô nắm nắm tay, không hề nhìn Hiên Viên Tu.

"Người là ai?" Mạc Vân Quả hỏi.

Đứa bé sững sốt, nó cắn ngón tay cái nói: "Ta không biết."

Mạc Vân Quả cười lạnh một tiếng, khí thế quanh thân đột nhiên mạnh thêm.

"Không biết?"

Nó nhấp môi, nở một nụ cười thật tươi, đơn thuần nói, chỉ cảm thấy thiên chân vô hại.

"A....." Mạc Vân Quả cười nhẹ một tiếng, như đã biết chuyện gì thú vị.

Trong bóng tối mênh mang, ẩn ẩn có một tia sáng chiếu vào.

Đứa bé cả kinh, nó hoảng sợ nhìn Mạc Vân Quả một cái.

"Người....."

Còn không có chờ nó nói xong, Mạc Vân Quả nhanh chóng hướng tới nó công kích.

Đứa bé trốn tránh không kịp, lập tức đã bị đánh trúng Mạc Vân Quả.

Nhưng mà ở chỗ này, lực lượng Mạc Vân Quả sở hữu đều không thể bị điểu động, cho nên cô chỉ có thể dùng tay bắt nó.

Lúc này thân ảnh Hiên Viên Tu đã sớm biến mất không thấy đâu, tất cả vừa rồi tựa như ảo giác.

"Người là ai?" Mạc Vân Quả lại lần nữa hỏi, dường như vấn đề này rất quan trọng với cô.

Ánh mắt đứa bé liên tục chớp chớp, trong mắt cũng nổi lên nước mắt.

"Hu hu hu, người khi dễ người!"

Giọng nói mềm mại vẻ ngoài đáng yêu, nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ sớm bị nó mê hoặc.

Nhưng mà Mạc Vân Quả chỉ lạnh lùng nhìn nó một cái, trong tay dùng sức thêm một phần.

"Làm ta đi ra ngoài." Cô thấp giọng nói, ánh mắt khi nhìn đứa bé cũng tràn ngập nguy hiểm.

Thân thể đứa bé run lên, nó bấu môi nói: "Ta không biết làm như thế nào đi ra ngoài."

"Không biết?" Mạc Vân Quả lập tức siết chặt thân thể đứa bé lại.

"Đau đau đau!" Nó vùng vẫy cánh, trong miệng phát ra âm thanh thê lương.

Đứa bé giơ tay lên, chỉ thấy trong không trung liền hiện ra một ít hình ảnh.

Mạc Vân Quả giương mắt nhìn lại, phía trên chân hiện thân ảnh của Hiên Viên Tu.

Hơn nữa vẫn là khi Hiên Viên Tu mới tới vực sâu hắc ám, cái gọi là vực sâu hắc ám, nơi đó có rất nhiều hung thú, tàn bạo vô cùng.

Khi Hiên Viên Tu tiến vào vực sâu hắc ám, ngay từ đầu cũng không có nhiều lực lượng, hẳn cùng những hung thú đó vật lộn, lần lượt tìm được đường sống trong chỗ chết.

Ở những lần tìm được đường sống trong chỗ chết, hẳn dần dần trở nên cường đại.

Trong mấy chục vạn năm, năm tháng dài trôi qua, phương pháp duy nhất để Hiên Viên Tu không để mình thất lạc lý trí đó là vẽ cô.

Dáng vẻ khi cười, dáng vẻ khi ngủ, khi tức giận, khi làm nũng.....

Mấy chục vạn năm đi qua, vực sâu hắc ám nơi nơi đâu có tranh của cô, một màn vừa xem qua, lại nhìn thấy ghê người như vậy.

Trước mặt hình ảnh nhanh chóng hiện lên, Mạc Vân Quả ánh mắt lóe lóe, trong tay lại không hề thả lỏng.

Thời gian mấy chục vạn năm cứ như vậy thoáng qua, cuối cùng Hiên Viên Tu lấy chi kế chấp pháp giả trả giá đại giới, vứt bỏ thân thể của mình trốn ra khỏi nơi này.

Chi kế chấp pháp giả.....

Mạc Vân Quả ánh mắt tối sầm lại, thì ra, hẳn từng trả giá đại giới như vậy.

Khi Hiên Viên Tu rời khỏi vực sâu hắc ám, ảnh ảnh ở đây cũng biến mất.

Nơi này lại biến thành một mảnh hắc ám, tối tới mức làm người khác cảm thấy đáng sợ.

Đứa bé thật cẩn thận nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, đáng thương vô cùng nói: "Hiện tại người tin đi?"

"Vừa rồi cái kia là ai?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 899

Edit:Linh lady

Đứa bé bĩu môi nói: "Gia hỏa kia thân thể từng ràng buộc ở đây, sau đó ta bắt chước thần hồn của hắn, nơi này vốn dĩ chính do ta khống chế, người không nhận thấy được cũng là chuyện bình thường."

Mạc Vân Quả nhìn đứa bé trước mặt, càng dùng sức thêm một phần.

"Vì sao?"

Đứa bé càng thêm ủy khuất, nó ngẩng đầu, đáng thương vô cùng nhìn Mạc Vân Quả.

"Ta một mình thật sự nhàm chán, muốn tìm người chơi chơi, hơn nữa, người còn không có nói cho ta người yêu cuối cùng là cái gì đâu?"

Nói xong lời cuối cùng, trong mắt đứa bé rõ ràng hiện lên một tia khát vọng.

Mạc Vân Quả nghe này, nhẹ nhàng cười.

"A..... Như vậy à....."

Đứa bé nhìn Mạc Vân Quả cười như vậy, không biết vì cái gì, lại có một loại dự cảm bất không tốt.

"Chỉ là thật đáng tiếc, ta muốn đi tìm hắn....."

Mạc Vân Quả vừa dứt lời, dưới chân cô xuất hiện một pháp trận kỳ quái.

Đứa bé vừa thấy pháp trận quen thuộc, hoảng sợ dịch đến bên kia.

"Đầu là kẻ điên, đầu là kẻ điên....."

Dứa bé lắc đầu, nhanh chóng biến mất ở trong bóng tối.

Mạc Vân Quả nhắm mắt lại, trên người cô quần áo sớm đã biến mất vô tung vô ảnh, tóc không gió tự lay.

"Lấy thân là môi, lấy huyết vì dẫn, bài trừ tất cả vật chướng....."

Hồng quang trên người Mạc Vân Quả càng thêm đại thịnh, cả khoảng tối này bị ánh sáng tràn ngập.

"Phá!"

Khi Mạc Vân Quả nói ra câu này, hắc ám liên nháy mắt bị phá khai.

Bên trong vũ trụ, một mặt hồng quang từ 3000 thế giới thoáng qua, nhanh tới nỗi khiến người ta không kịp thấy.

Chỉ là một cái hô hấp, Mạc Vân Quả đã xuất hiện bên trong chiến trường.

Lúc này trên người Ngân Nguyệt cùng Hiên Viên Tu sớm đã đầy thương tổn, những vết thương này không có cách bào thay đổi, không cách nào chữa khỏi.

Lúc này Mạc Vân Quả xuất hiện ở trạng thái linh hồn, thân thể của cô, vừa rồi lúc ấy đã bị hủy diệt, giống như Hiên Viên Tu đã từng.

Hiên Viên Tu vừa thấy trạng thái Mạc Vân Quả lúc này, ánh mắt trong nháy mắt biến hồng.

Hắn nhìn Ngân Nguyệt ánh mắt mang theo sát ý thấu xương, nhưng khi Ngân Nguyệt nhìn đến Mạc Vân Quả như vậy làm vẻ ta đây, cười đến vô cùng càn rỡ.

Ngay sau đó, hắn ta liền bị Hiên Viên Tu xỏ xuyên qua trái tim.

Đó là đòn trí mạng của Hiên Viên Tu, một đòn trí mạng này không có cách nào tránh thoát.

Tươi cười trên mặt Ngân Nguyệt vẫn như cũ không có rút đi, trong mắt hần ta tràn đầy bóng tối, tối sâu không thấy đáy.

Ở một khắc cuối cùng khi thân thể hần ta tiêu tán, từ trong khóe mắt rót ra một giọt nước mắt, nhưng rất nhanh biến mất ở trong vũ trụ, thật giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Hiên Viên Tu cứng rắng chống thân thể đi tới bên cạnh Mạc Vân Quả, hần vươn tay muốn đụng vào Mạc Vân Quả, lại chỉ có thể đụng tới một mảnh hư vô.

Mạc Vân Quả khóe miệng ngậm một mạt cười, cô ngẩng đầu, đối với Hiên Viên Tu lộ ra một nụ cười rạng rỡ.

"Thật xin lỗi, em đến chậm." Cô nói nhue vậy.

Hiên Viên Tu lắc đầu, khóe miệng cong lên một nụ cười chua xót.

"Không, sẽ không muộn." Hần thấp giọng nói, "Chúng ta đi ba ngàn thế giới nhỏ đi."

"Được, nghe anh." Mạc Vân Quả nhàn nhạt cười.

Trong ba ngàn thế giới nhỏ, là thế giới hỗn loạn, nhưng ở nơi đó, có thể không cần tuân thủ pháp tắc của ba ngàn đại thế giới.

Nơi Tầ Du ở hiện tại, đúng là ba ngàn thế giới nhỏ.

"Tầ Du chơi nhiều năm như vậy, cũng nên trở lại."

Hiên Viên Tu lại thấp giọng nói, hần cùng Mạc Vân Quả đã mất đi tư cách trở thành chúa tể.

Chấp pháp giả chi khế, lấy thân phận chấp pháp giả vì đại giới, lấy thân thể làm môi, lấy huyết làm dẫn, bài trừ lá chắn.....

"Được." Mạc Vân Quả lại thấp thấp giọng lên tiếng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 900

Edit:Linh lady

Trong vũ trụ mệnh mang, tất cả mọi người trên thế giới đột nhiên phát hiện, mặt trời xuất hiện, ánh sáng lại xuất hiện trên nhân gian!

Giờ khắc này, mọi người hoan hô, nhảy nhót, nỗ lực sinh hoạt.

Nhưng mà luôn có một ít người, vẫn cứ sinh hoạt ở trong bóng tối, không thấy mặt trời.

Hiên Viên Tu mang theo Mạc Vân Quả đi hướng ba ngàn thế giới nhỏ, bởi vì bị trọng thương rất nghiêm trọng, cho nên lực lượng của hắn chỉ có thể làm một cái truyền tống.

Hiên Viên Tu ở dưới tình huống bị trọng thương, cố ý lựa chọn một thế giới linh khí sung túc, nói như vậy, hồn thể hắn cùng Mạc Vân Quả cũng chỉ có thể đủ khôi phục mau một chút.

Mạc Vân Quả sớm đã không có ý thức, Hiên Viên Tu chọn một vị diện tu chân đem cô tới đỉnh núi linh khí sung túc, cuối cùng dùng hết lực lượng toàn thân tạo một kết giới che kín đỉnh núi, hắn ôm Mạc Vân Quả đang hôn mê đi qua.

Bên kia, Tần Du đang چرا trai giống như nhận ra cái gì đó, cô ngừng đầu nhìn trời, trong lòng có câu MMP muốn mắng ra.

Bởi vì khuyết thiếu chấp pháp giả, vũ trụ lập tức lâm vào hỗn loạn.

Tần Du không thể không đình chỉ động tác, lập tức bắt đầu chỉnh đốn các loại.

Cùng lúc đó, cô nàng chế tạo ra mười chấp pháp giả tới giữ gìn trật tự.

Khi quy tắc vũ trụ một lần nữa thành lập, Tần Du liền buông tay mặc kệ.

Mười chấp pháp giả chỉ biết theo quy tắc hành sự, bọn họ không có cảm tình nhân loại, như vậy, cũng tránh cho chuyện lúc trước xảy ra.

Nhưng mà, vạn vật đều có quy luật, pháp tắc ngàn vạn năm qua, đều có đạo lý vận hành của nó.

Tần Du biết Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu hản không chết, nhưng cô nàng cũng chỉ ẩn ẩn biết bọn họ trốn vào ba ngàn tiểu thế giới.

Suy xét đến các loại hỗn loạn trong ba ngàn tiểu thế giới, nhìn lại ba ngàn đại thế giới bên này ngay ngắn trật tự.

Tần Du liền đem hai bên hoàn toàn cách ly, không lưu lại một chút khe hở nào có thể để người hai bên có thể trao đổi.

Đến nỗi ba ngàn tiểu thế giới hỗn loạn ra sao, Tần Du tin tưởng, y theo tính tình của Mạc Vân Quả, sau khi tỉnh lại nhất định sẽ chỉnh đốn.

Cô nàng căn bản không cần lo lắng cái gì, vì thế liền vui sướng đi tán trai.

Ba ngàn tiểu thế giới dựa theo quy luật vận chuyển riêng của nó, không biết qua nhiều vạn năm, có một ngày, có hai người ngang trời xuất thế.

Bọn họ chỉnh đốn và cải cách ba ngàn tiểu thế giới hỗn loạn, chế định đại lượng quy tắc để giữ gìn trật tự.

Mọi người cũng nghe nói có người khiêu chiến bọn họ, nhưng chưa từng có người có thể tiếp nhận nổi ba chiêu.

Đến tận đây, quy tắc ở ba ngàn tiểu thế giới được hai vị đại năng thành lập lên.

Không có người biết bọn họ là nam hay nữ, trông như thế nào.

Nhưng tất cả cự vị địa vị cao giả đều biết, bắt đầu từ một ngày kia, trật tự vũ trụ đã được thành lập.

Mọi người ở thế giới cấp thấp có lực phát triển tương hoan hô nhảy nhót, bọn họ thân thiết gọi hai người kia là "Chúa cứu thế".

Mà lúc này, hai người được xưng là chúa cứu thế đang đứng ở cửa một tiệm kem.

Nữ sinh nhỏ nhắn tinh tế đang liếc nhìn một cái kem dâu tây, mà đứng trước mặt cô là một người đàn ông anh tuấn cao lớn sừng sững nhìn cô.

Mạc Vân Quả đưa kem ăn dở tới bên miệng Hiên Viên Tu nói: "Ăn!"

Hiên Viên Tu tà mị cười, hất cái đầu, một ngụm hôn lên miệng nhỏ của Mạc Vân Quả, cuốn đi phần kem còn sót lại ở trên môi cô.

"Ừ..... Ăn ngon thật....."

Mạc Vân Quả: đại sắc lang!

Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên người bọn họ, ấm áp cùng ngọt ngào như vậy.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 901

Edit:Linh lady

Tôi là Ngân Nguyệt, ngân là màu bạc, nguyệt là ánh trăng.

Người đặt cho tôi tên này từng nói, ánh trăng trên bầu trời là màu bạc, cô ấy hy vọng tôi có thể giống ánh trăng trên trời, thanh lãnh thuần tịnh, vĩnh sinh bất diệt.

Nhưng cuối cùng tôi lại phụ nguyện vọng của cô ấy, tôi trở thành một người dụng tâm ác độc.

Thật ra ngay từ đầu tôi không có tên, chuẩn xác mà nói, mười người chấp pháp giả chúng tôi đều không có tên.

Tên của chúng tôi thật ra là khi chúng tôi lần đầu vào thế giới của con người, từ chỗ con người đặt tên cho chúng tôi.

Tôi là người đầu tiên bị phái tới thế giới nhân loại, bởi vì tôi là chấp pháp giả đầu tiên ra đời.

Thế giới đầu tiên khi tôi xuống là một thế giới chỉ có ánh trăng, ánh trăng màu bạc cao cao treo ở bầu trời, chiếu xuống một ít ánh sáng cho thế giới.

Đối với chuyện này tôi không có cảm giác gì lớn, đối với tôi mà nói, có mặt trời hay không cũng giống nhau.

Khi vào thế giới con người, tôi bị tước đoạt lực lượng.

Cái lão gia hỏa Thiên Khải kia nói làm thế để tôi trải nghiệm tình cảm nhân loại tốt hơn, cho nên không thể để chúng tôi vận dụng lực lượng của mình.

Ở thế giới này tôi gặp một cô gái, cô ấy thật xinh đẹp, lại không phải loại đẹp kinh tâm động phách, mà là đẹp thanh nhã nhẹ nhàng.

Cô ấy thuộc về kiểu người càng nhìn càng đẹp, đúng vậy, ít nhất theo ý tôi, cô ấy là đẹp nhất.

Cô ấy có một đôi mắt ôn nhu, mỗi khi cô ấy chăm chú nhìn tôi, tôi có cảm giác như cả thế giới dường như đang chú tâm vào mình.

Tôi không biết loại cảm giác kỳ quái này gọi là gì, nhưng tôi đặc biệt thích đi theo bên cạnh cô ấy.

Cô ấy đặt tên cho tôi là "Ngân Nguyệt", lúc ấy tôi cũng không ngờ tới, đây cũng là đồ vật duy nhất cô ấy để lại cho tôi.

Cô ấy thích nhìn ánh trăng trên bầu trời, thật giống như trên đó có bảo vật gì vậy.

Tôi thích khi cô ấy nhìn trăng, lúc ấy cô ấy, ôn nhu đa tình, khiến tôi mê muội thật sâu.

Sau đó, tôi mới biết được, cái loại cảm giác tim không ngừng nhảy lên này, gọi là động tâm.

Tôi chưa bao giờ gặp qua người nhà cô ấy, tôi thậm chí không biết tên cô ấy.

Cô ấy vẫn luôn không ngừng đi về phía trước, tôi cũng từng hỏi qua, cô ấy muốn đi đâu.

Cô ấy chỉ cười nhạt, chưa bao giờ trả lời câu hỏi của tôi.

Tôi thích đi theo cô ấy, nhưng không có lực lượng tôi thật sự quá mức nhỏ yếu.

Nhỏ yếu đến mức khi cô ấy lần đầu tiên bị mãnh thú tấn công, tôi chỉ có thể dùng hàm răng cắn thịt mãnh thú, một ngụm một ngụm xé xuống, lại chỉ khiến mãnh thú càng thêm hung mãnh công kích.

Nhỏ yếu đến mức khi cô ấy bị người ta bắt nạt, tôi chỉ có thể dùng cánh tay nhỏ gầy vật lộn, lại thường thường bị người đập dưới chân.

Tôi thề nhất định phải trở nên cường đại, tôi nhất định phải khiến cho những người bắt nạt cô ấy chết không tử tế.

Nhưng mà, ở tôi còn không kịp trở nên cường đại, cô ấy đã rời đi.

Là cô tự nguyện rời đi, vào một buổi tối, quá lạnh lùng, lạnh lùng tới mức khi tôi khôi phục thân phận chấp pháp giả, cho dù ngẩng lên vị trí cao không thể với tới kia, cũng còn nhớ rõ thời khắc đến linh hồn cũng lạnh lẽo đó, khiến tôi mỗi ngày mỗi đêm đều chỉ có thể sống cùng sự lạnh lẽo này.

Lúc ấy, tôi nhìn bóng dáng cô ấy, nhìn cô ấy bị một tên béo mập vượt cơ thể, nhìn trên mặt cô ấy treo nụ cười giả dối.....

Một khắc kia, tôi muốn hủy diệt toàn thế giới, đúng vậy, toàn thế giới.....

Tôi không biết vì sao cô ấy chọn rời khỏi tôi, lúc ấy tôi, không hiểu tình cảm của nhân loại, không phân biệt được đâu mà ý tốt đâu là ý xấu.

Cứ việc cho là cô ấy vứt bỏ tôi, nhưng tôi không nghĩ từ bỏ cô ấy.

Tôi vẫn luôn đi theo cô ấy, vẫn luôn đi theo, thẳng đến ngày đó.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 902

Edit:Linh lady

Khi máu tươi nhuộm đỏ đôi mắt tôi, tôi không khóc.

Khi ngọn lửa tràn tới bên người, tôi không khóc.

Khi giọng nói đáng thương của những người vô tội không ngừng khẩn cầu bên tai tôi, tôi cũng không khóc.

Hoặc có thể nói, tôi căn bản không biết khóc.

Đồ vật được gọi là "Nước mắt" cũng chỉ là một loại chất lỏng của thân thể mà thôi, đến lúc nào đó, nó cần bị bài xuất ra, cái gọi là "Nước mắt" liền chảy ra.

Tôi không biết loại chất lỏng này khi nào sẽ bị bài xuất ra khỏi cơ thể, đây là một vấn đề kì quái, mà tôi, chưa bao giờ nghĩ sẽ đi tìm đáp án.

Khi tôi nhìn thấy cô ấy đứng trước ánh lửa, khi tôi nhìn cô ấy quỳ rạp xuống ở nơi đó, nước mắt từng giọt rơi trên mặt đất, cái loại chất lỏng này từ mắt tôi chảy ra.

Tôi nghĩ, thì ra đã đến thời gian loại chất lỏng này cần bài xuất ra ngoài.

Nhưng mà, vì sao, vì sao tim tôi lại đau như vậy?

Cô ấy quỳ gối nơi đó, trong miệng vẫn luôn lầm bầm "Thật xin lỗi".

Tôi không biết cô ấy xin lỗi cái gì, cũng không biết vì sao cô ấy luôn nói câu xin lỗi kia.

Là vì sinh mệnh người ở toàn bộ thành trì, hay là vì giết chết những người khinh nhục cô ấy?

Tôi không biết, tôi mang cô ấy rời khỏi thành trì đã trở thành phế tích kia.

Sau đó, tôi mới biết được cô ấy bị người ở thế giới này truy nã.

Bọn họ gọi cô ấy là "Yêu nữ", nói cô ấy là yêu tinh mê hoặc thế nhân, tội đáng chết vạn lần.

Tôi cười nhạo, những người đó biết cái gì gọi là yêu tinh sao?

Tôi mang cô ấy đào tẩu khắp nơi, cô ấy càng ngày càng suy yếu, thích một người ng ồi ở nơi đó, cũng không nói lời nào, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn phía trước.

Cô ấy nói cho tôi, thật ra cô ấy không phải người ở thế giới này.

Cô ấy đến từ một thế giới gọi là "Trái Đất", đến từ một nơi gọi là thành thị "Thiên Trì" xinh đẹp.

Cô ấy còn nói, tên cô ấy gọi là Lý Mộ Liên, Mộ Liên, thật là tên dễ nghe, giống như con người cô ấy, ôn nhu như vậy.

Cô ấy còn nói cho tôi, cô ấy từng là một thiên kim, được vô vàn sủng ái.

Nhưng mà, vào một ngày nọ, cha mẹ cô ấy gò gáp gấp trở về tham gia sinh nhật cô ấy mà bị tai nạn xe cộ qua đời, cô ấy cũng bị người khác hãm hại đánh chết.

Ai ngờ đến, cô ấy lại đến thế giới này.

Cô ấy còn bói cho tôi, lúc trước cô ấy gặp tôi, là khi cô ấy ở thế giới này được hơn hai mươi năm.

Trong hơn hai mươi năm đó, cô ấy chịu rất nhiều khổ cực, cô ấy không nói, tôi cũng không hỏi.

Cô ấy nói cô ấy không phải là một người tốt, cô ấy giết rất nhiều người, đáng chết, không nên chết, tất cả đều chết trong tay cô ấy.

Khi cô ấy dùng một mồi lửa thiêu cả tòa thành trì, cô nhìn ánh lửa đầy trời, đột nhiên thấy tất cả đều không có ý nghĩa.

Cô ấy nói cô ấy muốn chết, nhưng mà tôi cứu cô ấy.

Tôi nói cho cô ấy, tôi không muốn cô ấy chết, cô ấy ôn nhu như vậy, hẳn nên sống ở trên thế giới này.

Ngưng mà cô ấy nói, cô ấy không tốt, cô ấy không phải dạng người tốt.

Tôi không nói gì, tôi vẫn luôn không rõ, cuối cùng giới hạn không tốt ở nơi nào?

Cái gọi là tốt là cái gì, cái gọi là không tốt lại rốt cuộc là cái gì?

Cô ấy ở trong lòng tôi khóc rống, nàng nước mắt nóng rực, giống như bỏng ngực tôi, cũng giống như bỏng trái tim tôi.

Ngày hôm sau, cô ấy vĩnh viễn rời đi thế giới này.

Vốn dĩ thân thể cô ấy không tốt, tinh thần cũng muốn hỏng mất, cuối cùng cô ấy cũng rời khỏi thế giới này.

Tôi nghĩ như vậy, trong lòng không biết là đau hay là cái gì.

Tôi hoàn thành thí luyện ở thế giới thứ nhất, về bên người Thiên Khải.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 903

Edit:Linh lady

Thiên Khải hỏi tôi có học được cái gì không, tôi không nói gì.

Khuôn mặt tôi vẫn như cũ không thay đổi, Thiên Khải nói ánh mắt tôi không hề sinh khí.

Hắn thở dài một hơi, cho rằng tôi không học được cái gì.

Tôi vẫn cứ không nói gì, học được cái gì?

Tôi cái gì cũng không học được.

Sau đó, tôi lại đi các thế giới khác, nhưng cũng không gặp lại cô ấy.

Tôi không dám lợi dụng quyên hạn của mình tìm sự tồn tại của cô ấy, tôi biết, một khi tôi làm như vậy, Thiên Khải nhất định sẽ phát hiện cái gì đó.

Tôi không dám đánh cược, chỉ có thể càng ngày càng hồ hững, càng ngày càng không có tình cảm.

Những chấp pháp giả khác đều đi tới thế giới khác du lịch, bọn họ học được rất nhiều thứ.

Quan tâm, mỉm cười, thương cảm, đồng tình.....

Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu không biết vì sao lại cùng tiến vào cùng một thế giới, ở thế giới kia, bọn họ yêu nhau.

Bọn họ ở thế giới kia vui đến quên cả trời đất, có khả năng Thiên Khải đã nhận ra cái gì, để tôi đi tìm bọn họ.

Dù sao trật tự vũ trụ cần chúng tôi duy trì.

Lúc ấy tôi đã định chỉ tìm kiếm hành tung của Mộ Liên, tôi nói với bản thân, tôi không tìm thấy cô ấy.

Tôi tiến vào thế giới của Hiên Viên Tu cùng Mạc Vân Quả đi tìm bọn họ, mà ở trong thế giới kia, tôi lại tìm thấy cô ấy.

Tôi đi tới trái đất, nơi gọi là thành phố Thiên Trì xinh đẹp.

Tôi cũng thấy được cô ấy, thấy được vẻ mặt hờn nhiên ôn nhu của cô ấy.

Hiên Viên Tu nhận thấy tôi đi vào thế giới này, tự mình đi tìm tôi.

Hắn nói cho tôi, có thể lập tức rời đi.

Nhưng mà, tôi không muốn rời đi.

Cô ấy ở đây, vì sao tôi lại phải rời đi?

Tôi cự tuyệt Hiên Viên Tu, hắn thấy tôi từ chối thù giết mình, nhưng cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Tôi cố ý tiếp cận Mộ Liên, mượn tay Hiên Viên Tu tạo cho mình một thân phận giả.

Tôi thích nhìn cô ấy cười vẻ mặt hờn nhiên lãng mạn, cũng thích cô ấy ôn nhu nhìn tôi, ánh mắt trong sáng như đang tỏa sáng.

Sau đó, trong sinh nhật mười tám tuổi của cô ấy, cha mẹ cô ấy bởi vì sốt ruột gấp gáp trở về xảy ra tai nạn qua đời.

Cô ấy vô cùng đau lòng, tôi chỉ lo khuyên nhủ cô ấy, lại xem nhẹ âm mưu những người khác.

Cô ấy đã chết, Liên Liên lẳng lặng nằm ở trên giường, trúng độc tử vong.

Lúc ấy tôi một lòng muốn cô ấy sống lại, thế nhưng Hiên Viên Tu ngăn trở tôi.

Dưới tình thế cấp bách, mượn thời không chỉ lực đưa cô ấy sang một thế giới khác, nhưng trung quy là sai lầm của tôi, tôi lại không có cách nào biết cô ấy ở đâu.

Hiên Viên Tu thấy tôi điên cuồng như thế, ngăn tôi lại, hẳn cường đại hơn tôi, tôi vẫn luôn biết điều này.

Nhưng trong nháy mắt tôi chưa bao giờ, chưa bao giờ thống hận hẳn mạnh hơn tôi như lúc này. ta chưa bao giờ có như vậy trong

Hiên Viên Tu nói cho tôi, sinh tử có mệnh, chúng ta không phải chúa tể.

Tôi nói cho hắn, tôi không tin số mệnh.

Hiên Viên Tu nói chúng ta thân là chấp pháp giả, không thể phá hư chuẩn tắc vũ trụ.

Tôi không nói gì, tôi chỉ là nhìn thoáng qua Mạc Vân Quả, trong lòng âm thầm thì, một ngày nào đó, tôi cũng muốn làm hắn nếm thử tư vị mất đi người yêu.

Tôi đợi rất nhiều năm, rất nhiều rất nhiều năm.

Sau đó cuối cùng cũng có một ngày như vậy, mặt khác những chấp pháp giả còn lại đi vào thế giới nhân loại học được rất nhiều thứ, bao gồm thất tình lục dục.

Tôi dụ dỗ bọn họ, vẽ một tương lai tốt đẹp cho bọn họ, một tương lai không có Thiên Khải, không có Hiên Viên Tu, không có Mạc Vân Quả.

Đám ngu xuẩn kia, bọn họ tin, tin tương lai "Tốt đẹp" kia, tin tương lai tôi xây dựng, cũng tin tương lai tham dục vô hạn của bọn họ.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 904

Edit:Linh lady

Tôi mượn lực lượng của các chấp pháp giả khác đánh chết Mạc Vân Quả, nhưng tôi không có làm cô ta hồn phi phách tán, chỉ đem cô ta đánh vào vị diện cấp thấp.

Thật chất tôi muốn nhìn xem, Hiên Viên Tu có thể vì Mạc Vân Quả đánh vỡ những pháp tắc đó hay không.

Hiên Viên Tu sau khi biết Mạc Vân Quả chết, quả nhiên nổi cơn điên.

Tôi nhìn dáng vẻ phát cuồng của hắn, tôi chỉ muốn cười to, cười tới nỗi chảy nước mắt.

Sau nhiều năm như vậy, cái loại chất lỏng kì quái này một lần nữa bài xuất ra khỏi cơ thể.

Nhưng mà, chúng quy tôi xem nhẹ lực lượng của Hiên Viên Tu, hắn cường đại hơn tôi nhiều.

Tôi không muốn chết, tôi còn chưa tìm được Mộ Liên, không nghĩ cứ như vậy mà biến mất trong vũ trụ.

Cho nên tôi thừa dịp hắn chiến đấu cùng chấp pháp giả khác, rút ra căn nguyên chi lực của vị diện cao đẳng.

Cuối cùng, tôi thành công đánh lén hắn, một chiêu đánh hắn tới vực sâu bắc á.

Đến nỗi vì sao không đáng chết hắn, a.....

Vì sao lại phải đánh chết hắn? Nếu như hắn chết rồi, sao có thể giống tôi trải qua cảm giác thống khổ tuyệt vọng đây?

Tôi không cam lòng, cũng không muốn dễ dàng buông tha Hiên Viên Tu như vậy.

Nếu không phải lúc trước hấn ngăn cản tôi, tôi cũng sẽ không không biết bản thân đã truyền tống Mộ Liên tới nơi nào.

Sau đó, Thiên Khải tìm được rồi tôi, lúc ấy hấn ta đã sinh cơ tấn tuyệt.

Tôi không muốn để ý tới hấn ta, nhưng hấn ta lại nói cho tôi, ở thế giới đầu tiên khi ta gặp Mộ Liên, chính là Mộ Liên mà tôi truyền tống đi ở thế giới mà Hiên Viên Tu cùng Mạc Vân Quả yêu nhau.

Trong nháy mắt kia, tôi thoáng như si ngốc.

Tôi lại không biết, chính một tay tôi đẩy Mộ Liên lâm vào tình cảnh tuyệt vọng như vậy, khiến cô ấy đến cuối cùng vẫn luôn có vạn niệm câu hỏi.

Tôi hận, hận pháp tắc vạn vật này, hận cái gì mà nhân quả tuần hoàn chó má.

Tôi nói với bản thân, tôi nhất định phải tạo một vũ trụ mới, toàn bộ quy tắc vũ trụ, chỉ có thể từ tôi định đoạt.

Sau đó, tôi không ngừng hấp thu căn nguyên của thế giới, tôi muốn những người đó từng người từng người tử vong.

Tôi đem những chấp pháp giả khác, từng người đánh vào vị diện cấp thấp, ngoại trừ Lục Huy.

Y là một tên không có đầu óc, tôi căn bản là không cần lo lắng cái gì.

Huống chi, còn cần tới y xử lý một ít việc vặt.

Tôi phát minh ra hệ thống phát sóng trực tiếp, chọn lựa một ít chủ kênh, mỹ danh rằng cho bọn họ tiến hành phát sóng trực tiếp, giải trí đại chúng.

Trên thực tế, mỗi khi bọn họ hoàn thành một nhiệm vụ, tôi sẽ lấy được một ít căn nguyên của thế giới kia.

Phương pháp này thật sự quá tốt, qua nhiều năm như vậy, lực lượng của tôi càng ngày càng cường đại.

Tôi bắt đầu bành trướng, bắt đầu có tự tin mù quáng, tôi tin tưởng rằng, mặc dù là Hiên Viên Tu năm đó, hắn cũng không thể làm gì tôi.

Nhưng mà, ta chung quy xem nhẹ tình yêu của Hiên Viên Tu đối với Mạc Vân Quả, cũng đánh giá cao chính mình.

Khi lần đầu tôi tiên phát hiện Mạc Vân Quả thế mà có được hệ thống phát sóng trực tiếp, tôi thấy khủng hoảng.

Nhưng sau khi khủng hoảng, tôi lại có một tia kho4i cảm.

Tôi muốn cho bọn họ lại lần nữa nếm thử tư vị mất đi, cái loại tư vị đau triệt nội tâm này.

Mạc Vân Quả không hồ là Mạc Vân Quả, ở trong khoảng thời gian ngắn như vậy, lại có thể đưa hệ thống phát sóng trực tiếp lên cấp mười.

Cô ta dường như cũng dần dần khôi phục ký ức năm đó, lực lượng của cô ta cũng dần trở lại.

Một khắc kia, tôi lại có chút sợ hãi.

Y theo tính nết của Hiên Viên Tu cùng Mạc Vân Quả, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua tôi.

Không, tôi cũng đâu cần người khác buông tha cho mình?

Toàn bộ vũ trụ đều nằm dưới chân tôi, tôi nghĩ như thế, tự tin như thế.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 905

Edit:Linh lady

Sau đó lại sau đó, Mạc Vân Quả thật sự khôi phục trí nhớ, không biết từ nơi nào cô ta có được lực lượng của Tần Du.

Hiên Viên Tu không biết ở vực sâu hắc ám trải qua chuyện gì, sao với trước kia càng cường đại hơn.

Nhưng không liên quan, tôi cũng càng ngày càng cường đại rồi.

Nhưng mà, tôi lại thua trong tay hắn.

Thua ở diện cường trong tay của hắn, thua ở tình cảm chân thành Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu, thua ở tình yêu của bọn họ.

Khi tôi nhìn thấy Mạc Vân Quả hiện ra nửa trong trạng thái trong suốt, tôi giống như hiểu gì đó, lại giống như không hiểu gì.

Mạc Vân Quả vì Hiên Viên Tu lại là cam nguyện từ bỏ vị trí chấp pháp giả, mà Hiên Viên Tu, cũng thế.

Như vậy tôi thì sao?

Tôi vì Mộ Liên, đến tận cùng có thể làm được đến tình cảnh gì?

Nếu lúc trước tôi cùng Thiên Khải nói tôi không cần cái vị trí chấp pháp giả này, tôi cam nguyện đi theo Mộ Liên, như vậy có phải hiện tại chúng tôi đang sống vui vẻ ở một thế giới nào đó hay không?

Cứ cho là cuộc sống ngắn ngủi, nhưng tôi lại cần sinh mệnh vô hạn này làm gì đâu?

Nếu lúc trước tôi dũng cảm một chút, vì cô ấy từ bỏ pháp tắc, kết cục của chúng tôi có phải sẽ khác đi không?

Chỉ tiếc, trên thế giới này không tồn tại cái gì gọi là nếu lúc trước, chỉ tồn tại hiện tại tàn nhẫn.

Tôi vẫn luôn không rõ, tôi đối với Mộ Liên, là dạng tình cảm gì?

Tôi thật sự yêu Mộ Liên sao?

Tôi tự hỏi mình như vậy, tôi không biết đáp án, cũng không có cách nào tìm được đáp án kia.

Có lẽ, đã từng từng yêu, có lẽ, chưa bao giờ từng yêu.

Có lẽ, vẫn luôn yêu, chỉ là tôi không biết yêu một người là như thế nào.

Khi thân thể tôi dần dần tiêu tán ở vũ trụ, tôi còn sót lại chút ý chí nhìn về phía Hiên Viên Tu cùng Mạc Vân Quả.

Tôi chưa bao giờ thấy đáng vẻ vi thương như vậy của Hiên Viên Tu, hẳn vẫn luôn cuồn cuộn ngạo, phóng khoáng không kềm chế được.

Tôi cũng chưa bao giờ thấy đáng vẻ suy yếu của Mạc Vân Quả, cô ta vẫn luôn lạnh băng, cơ trí, thậm chí là cuồn cuộn ngạo, cũng chỉ khi đối mặt với Hiên Viên Tu mới có chút ôn nhu ấm áp.

Hiện tại bọn họ, bày ra đáng vẻ tôi chưa từng thấy.

Bi thương thâm lương, dục khóc dục cười, trong mắt tràn đầy tình yêu, ngay sau đó như muốn tràn qua bên ngoài vậy.

Một khắc kia, tôi đột nhiên phát hiện, tôi dường như chưa bao giờ hiểu họ, cũng chưa bao giờ hiểu bản thân.

Tôi bắt đầu nhìn về vũ trụ mệnh mang, nhiều thế giới như vậy, nhiều xuất sắc như vậy, tôi lại cứ như vậy mà bỏ lỡ.

Đáng tiếc, tất cả đều không thể quay lại.

Ý thức của tôi dần dần tiêu tán, tỏa r khắp vũ trụ mệnh mông này.

Từ đây về sau, không còn người nào tên Ngân Nguyệt, cũng không còn tộc tại chấp pháp giả này.

Cuối cùng cuối cùng, xin cho phép tôi nhìn lại vũ trụ này một lần nữa.

Cái vũ trụ xinh đẹp này, cái vực trụ mà tôi thủ cả đời, cái vũ trụ thiếu chút nữa bị hủy trong tay tôi.

Nhưng tôi cũng còn may mắn, tôi không tự thân hủy đi vũ trụ này.

Tôi cũng còn may mắn, nơi cuối cùng tôi tiêu tán, lại ở bên trong vũ trụ mang tình cảm chân thành này.

Từ từ, các người thấy ngôi sao trên bầu trời sao?

Thời điểm khi chúng lóe lóe, thật ra là người ở thế giới khác đang chào hỏi các người nha ~

Còn nữa, các người thấy Mộ Liên của tôi ở đâu sao?

Cô ấy có một mái tóc màu đen thật dài, có một đôi mắt cong cong biết nói, mỗi khi cô ấy nhìn, sẽ cảm thấy như toàn bộ thế giới đang chăm chú mình mình vậy.

Nếu các người nhìn thấy cô ấy, có thể thay tôi chuyển cho cô ấy một câu được không.

【 Thật xin lỗi. 】

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 906

Edit:Linh lady

Khi ánh mặt trời đầu tiên xuyên qua bức rèm vào trong phòng, Mạc Vân Quả mở mắt.

Mạc Vân Quả ngáp một cái nho nhỏ, lại chớp chớp mắt, đôi mắt nhỏ mê man lập tức trở nên thanh tỉnh.

Mạc Vân Quả xốc chân lên, đôi chân nhỏ tinh xảo trắng nõn nhẹ nhàng đạp trên mặt đất.

Lúc này, vang lên tiếng đập cửa.

Mạc Vân Quả nghiêng đầu, nói một câu "Vào đi."

Hiên Viên Tu mở cửa, nhìn Mạc Vân Quả mặc áo ngủ, ánh mắt tối sầm lại, bên trong dường như có cái gì kích động.

Hiên Viên Tu không nói cái gì, lập tức đi đến trước mặt Mạc Vân Quả, cúi đầu lập tức hôn lên môi Mạc Vân Quả.

Hiên Viên Tu gât gao ôm Mạc Vân Quả, tuy rằng cũng không dùng nhiều sức, nhưng cũng đủ vây cô trong vòng tay mình.

"Ủm..... Chưa rửa mặt....."

Mạc Vân Quả thấp thấp nói một câu, lại chỉ đổi lấy Hiên Viên Tu càng thêm dùng sức hôn môi.

Trong phòng lập tức tràn ngập hơi thở ái muội, hơi thở hùng phấn kia giống như muốn tràn ra ngoài.

Hô hấp của Hiên Viên Tu càng thêm trầm trọng, Mạc Vân Quả hô hấp cũng dần dần hỗn loạn lên.

Nửa ngày sau, Hiên Viên Tu mới buông lỏng Mạc Vân Quả ra.

"Anh đi rửa mặt cùng em."

Mạc Vân Quả gật gật đầu, tùy ý để Hiên Viên Tu ôm mình vào phòng để rửa mặt.

Từ đi vào ba ngàn tiểu thế giới này, cô thật là càng ngày càng ý lại Hiên Viên Tu.

Bọn họ tốn rất nhiều năm mới có thể đem toàn bộ ba ngàn tiểu thế giới sửa soạn lại, ba ngàn thế giới này cũng có quy tắc riêng của nó, vạn vật đều dựa theo pháp tắc đã định mà vận hành.

Sau khi tất cả đều đi vào quỹ đạo, cô cùng Hiên Viên Tu liền tìm một thế giới hiện đại sinh sống.

Đây là ngày thứ bảy bọn họ đi vào thế giới này, ở chỗ này, bọn họ có được cuộc sống bình thường nhất.

Ừm..... Nếu xem nhẹ việc Hiên Viên Tu luôn thích cưỡng hôn cô, thì cuộc sống ở nơi này thật tốt đẹp.

Mạc Vân Quả nửa nằm ở trên người Hiên Viên Tu, tùy ý để hắn nhẹ nhàng rửa mặt cho mình.

Không biết vì nguyên nhân, từ khi cô thành công lui thân, cô càng ngày càng lười.

Ngược lại là Hiên Viên Tu, hắn luôn cảm thấy lúc nào cũng dư thừa tinh lực.

Tỷ như hiện tại cái đồ vật đang đỉnh phía sau mông mình, ừm..... Thật là tinh lực mười phần.

Mạc Vân Quả cho dù là thuần khiết cái gì cũng không biết, sau khi biết vật gì đang đỉnh phía sau mình, cô cười khẽ một tiếng.

Ánh mắt Hiên Viên Tu tối sầm lại, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai mình.

"Cười cái gì?"

"Không có gì." Mạc Vân Quả giật giật cái mông của mình, tiếng cười càng thêm thanh thúy.

Hiên Viên Tu lập tức đem cô ôm tới trên bàn rửa mặt, nghiêng người về phía trước.

"Ủm?" Toàn bộ khuôn mặt Hiên Viên Tu đều phải dán lên Mạc Vân Quả, gần tới nỗi hai người đều có thể nghe tiếng thở của nhau.

Mạc Vân Quả đem tay để ở ngực Hiên Viên Tu, quay đầu đi, bên tai ửng đỏ.

"Đừng nháo, một lúc nữa chúng ta còn có việc đấy."

Chính xác, hôm nay chính là buổi biểu diễn của ca sĩ nổi tiếng thế giới này biểu diễn, cô chưa từng xem trình diễn bao giờ, lần này nhất định phải đi xem.

"Còn sớm." Hiên Viên Tu cọ cọ cổ Mạc Vân Quả, hô hấp càng thêm trầm trọng vài phần.

Hiên Viên Tu hô hấp phun ở trên cổ Mạc Vân Quả, cảm giác có chút ngứa.

Mạc Vân Quả có chút không khoẻ giật giật thân mình, cười khẽ vài tiếng.

"Nhưng mà em đói bụng." Mạc Vân Quả có vài phần vô tội nói, đương nhiên, nếu xem nhẹ chân nhỏ của cô vô tình hay cố ý đụng vào Hiên Viên Tu.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 907

Edit:Linh lady

Hiên Viên Tu một tay bắt được chân nhỏ của Mạc Vân Quả, cùng cô bốn mắt nhìn nhau.

Hầu kết hần lặn lộn một chút, nhìn về phía Mạc Vân Quả ánh mắt càng thêm thâm trầm.

"Anh cũng đói bụng." Hần li3m li3m môi mình, giọng nói gần như lạc tiếng.

"Ừ ừ, cho nên chúng ta nhanh đi ăn cái gì đi."

Mạc Vân Quả cười đến hai mắt cong cong, giống như thật sự đang đói bụng.

"Được."

Hiên Viên Tu đương nhiên sẽ không để Mạc Vân Quả bị đói, hần đem Mạc Vân Quả ôm xuống dưới, sau đó giúp cô đi giày, sau đó lại bế cô lên, cứ như vậy ôm xuống lần.

Có người ôm mình, Mạc Vân Quả cũng mừng rỡ tự tại.

Dưới lần, đã bày sẵn các kiểu bữa sáng, nhìn bữa sáng đầy bàn, mắt Mạc Vân Quả lập tức li lần sáng.

Ở kia trong năm tháng không có mỹ thực, cô đã thức tỉnh tâm hồn ăn uống.

Hiên Viên Tu nhìn thấy dáng vẻ của Mạc Vân Quả, trong mắt xẹt qua một tia sùng nịch.

Hần đặt Mạc Vân Quả xuống, tri kỷ dứt cho cô ăn.

Vốn dĩ Mạc Vân Quả muốn tự mình ăn, bất đắc dĩ Hiên Viên Tu nhất định phải dứt cô, còn lấy mỹ danh đền bù lại phần nuông chiều lúc trước hẳn thiếu sót.

Tuy rằng sinh mệnh bọn họ gần như là vô hạn, nhưng Mạc Vân Quả cũng biết, cảm giác không an toàn của Hiên Viên Tu quá lớn.

Cho nên đối với những việc Hiên Viên Tu làm, cô đều để hẳn tùy ý.

Hơn nữa, hẳn vốn dĩ sung mình, không phải sao?

Nghĩ đến đây, Mạc Vân Quả trong mắt xẹt qua một tia ý cười.

Chuyện quá khứ đã qua, cô cùng hẳn cũng không muốn đề cập lại.

Hiện tại, cô muốn ở bên hẳn thật tốt, ừm..... Vĩnh viễn.

Hiên Viên Tu chú ý tới ánh mắt của Mạc Vân Quả, trong mắt hiện lên một tia tò mò.

"Làm sao vậy? Không muốn ăn sao?" Hẳn có chút khẩn trương hỏi, cánh tay giơ sủi cỏ giữa không trung đột nhiên dừng lại.

"Không, ăn rất ngon." Mạc Vân Quả lắc đầu, nghiêng người về phía trước, cắn một miếng sủi cỏ.

"Ăn từ từ." Hiên Viên Tu khẽ cười một tiếng, lại hơi lo lắng cô ghen.

"Ừ ừm." Mạc Vân Quả ăn sủi cỏ ngon lành, ngẫu nhiên còn muốn vươn lưỡi màu hồng phấn ra liếm một chút.

Một màn này dừng ở trong mắt Hiên Viên Tu, lại trở thành một loại ám chỉ.

Đôi mắt Hiên Viên Tu dần dần biến thâm, hô hấp lại có vài phần hỗn loạn.

Hẳn hít sâu mấy hơi, ở trong lòng âm thầm thở dài một hơi.

Hắn hiện tại tự chủ càng ngày càng kém, gần như chỉ cần cô có động tác nhỏ, đều khiến hắn chịu không nổi dụ hoặc.

Hiên Viên Tu không muốn thương tổn Mạc Vân Quả, cho nên khi cô chưa nguyện ý, hắn sẽ không làm ra việc gì.

Hiên Viên Tu đã từng thề son sắc như vậy cho nên hắn tuyệt đối không làm gì.

Nhưng hiện tại hắn lại phát hiện, hắn càng thêm chịu không nổi dụ hoặc của cô.

Đôi mắt Hiên Viên Tu hiện ra một mảnh ám sắc, hầu hết cũng không tự giác lẫn lộn lên xuống, đôi tay cầm đĩa cũng nhịn không được dùng sức thêm một phần.

Hiên Viên Tu không biết, hắn đến tận cùng còn có thể nhẫn bao lâu.

Sau khi ăn sắn xong, Mạc Vân Quả muốn đi dạo phố, cô chưa bao giờ hưởng qua cảm giác sung sướng khi đi dạo phố, lần này ở thế giới này nhất định phải vui vẻ đi một lần.

Dương nhiên Hiên Viên Tu sẽ đi cùng Mạc Vân Quả, bất kể Mạc Vân Quả muốn làm chuyện gì, hắn sẽ đều vui vẻ chịu đựng.

Phụ nữ có hứng dạo phố thật đáng sợ, đặc biệt đối với Mạc Vân Quả mà nói, đây đúng là hoạt động mới lạ.

Ngày tháng của Mạc Vân Quả trước kia, cô chưa từng một lần được thả lỏng sung sướng dạo phố.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 908

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả lôi kéo Hiên Viên Tu, đi qua một nhà lại một nhà cửa hàng, lượn không biết bao nhiêu lần.

Cuối cùng, Mạc Vân Quả thấy được một cửa hàng nội y, Mạc Vân Quả quyết đoán lôi kéo Hiên Viên Tu đi vào.

Ngược lại với những người đàn ông đi cùng người yêu hoặc vợ tới đây đầu xấu hổ, Hiên Viên Tu trước sau đều là dáng vẻ ung dung bình thản.

Ánh mắt hần trước sau như một đều dừng ở trên người Mạc Vân Quả, chưa bao giờ rời đi.

Những nữ sinh khác thấy ánh mắt Hiên Viên Tu trước sau đều nhìn Mạc Vân Quả, đồng loạt trừng mắt nhìn người đàn ông của mình.

【 hừ! Vừa vào đã nhìn chăm chăm cô gái khác, tức giận! [○? `Д??
○)]

Đây là suy nghĩ của cô gái khác, đồng thời trong lòng cũng thật hâm mộ Mạc Vân Quả, có được người đàn ông đẹp trai anh tuấn cao lớn luôn sủng nịch nhìn chăm chăm cô như vậy, quả thực hạnh phúc đều phải nỗ lực được không!

Đương nhiên, các cô cũng chỉ hâm mộ mà thôi, dù sao khuôn mặt Mạc Vân Quả cũng tinh xảo xinh đẹp.

Ở trong mắt các cô, Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu đứng chung một chỗ, quả thật quá xứng đôi khóc chút chút.....

Mạc Vân Quả dường như cũng nhận ra tâm tư của bọn họ, nhấp môi nhìn thoáng qua Hiên Viên Tu, vừa vặn cùng Hiên Viên Tu đối diện.

Mạc Vân Quả khinh phiêu phiêu dời tầm mắt, vui rạo rức cần một bộ nội y vào phòng thay đồ thử một lần.

Hiên Viên Tu vẫn luôn canh giữ ở cửa phòng thay đồ, hẳn chính là không nghĩ muốn người khác nhìn thấy thân thể Thân Thân nhà mình.

Vài phút sau, từ phòng thay đồ truyền ra giọng nói của Mạc Vân Quả.

"Tu, anh có thể vào đây một chút không?"

Mạc Vân Quả cố tình đè thấp thanh âm, có vẻ mềm mềm mại mại, tựa như còn mang theo một tia làm nũng.

Hiên Viên Tu tâm thần vừa động, tại ý thức được bên trong Mạc Vân Quả đang thử nội y, hẳn cảm giác được thân thể chậm rãi nóng lên.

Hài kết lại không tự giác lẫn lộn một phen, hẳn thấp giọng "Ừ" một tiếng, tùy tay thiết hạ một cái kết giới, ngăn cách ngoại giới.

Hiên Viên Tu đi vào, phòng thay đồ cũng không lớn, vừa vặn đủ hai người.

Lúc này trên người Mạc Vân Quả chỉ mặc nội y, những bộ phận khác đều phơi bày trong không khí.

Hiên Viên Tu hô hấp lập tức hỗn loạn, thân thể lập tức có phản ứng.

Hắn nhấp nhấp môi, theo bản năng nắm chặt nắm tay.

"Này..... Đẹp sao?"

Mạc Vân Quả mặt có chút ửng đỏ, bên tai cũng hồng hồng, thậm chí làn da trắng nõn cũng ửng ửng hiện lên màu hồng phấn.

"Đẹp." Hiên Viên Tu nuốt nuốt nước miếng, thanh âm mất tiếng.

"Vây là tốt rồi." Mạc Vân Quả giống như thở dài nhẹ nhõm một hơi, trên mặt cô lộ ra một nụ cười, "Vây lấy bộ này."

"Được." Hiên Viên Tu thấp giọng đáp, hẳn có chút không dám nhìn Mạc Vân Quả, nhưng lại không hề không được bản thân muốn nhìn cô.

Mạc Vân Quả thấy vậy, trong mắt xẹt qua một tia quang, cô tùy tay cầm bộ quần áo bên cạnh, giống như vô tình hỏi: "Vậy anh cảm thấy bộ này đẹp sao?"

Hiên Viên Tu giương mắt nhìn lại, mặt xoát một chút liền đỏ.

Mạc Vân Quả lúc này cầm trong tay, rõ ràng là nội y tình thú!

"Đẹp..... đẹp....."

Hiên Viên Tu nửa ngày cũng không có nói ra được một câu hoàn chỉnh, Mạc Vân Quả thấy vậy, buồn rầu nhíu mày.

"Ừm, em cảm thấy hơi lộ liễu, vẫn không mua thì hơn."

Hiên Viên Tu nghe câu này, có chút thất vọng nhỏ, bất quá hẳn vẫn nói: "Được."

Chỉ cần em muốn, anh đâu thỏa mãn em.

"Ừm, vậy mua bộ này đi." Mạc Vân Quả chỉ chỉ quần áo trên người mình.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 909

Edit:Linh lady

Hiên Viên Tu lúc này nơi nào còn dám nhìn Mạc Vân Quả, hắn chỉ vội vàng gật đầu một cái, sau đó hoảng loạn nói một câu "Anh ra ngoài chờ em."

Mạc Vân Quả nhanh chóng mặc xong quần áo, sau đó ra ngoài thanh toán.

Trong lúc trả tiền, cô nhìn thoáng qua Hiên Viên Tu tại vẫn hờ hững hờ hững dường như chưa thoát được khỏi màn vừa rồi, sau đó nói khẽ với thu ngân viên: "Giúp tôi lấy luôn bộ kia."

Mạc Vân Quả dùng ngón tay chỉ bộ quần áo kia, không ngoài ý muốn là bộ tình thú kia.

"Vâng, xin cô chờ một lát." Thu ngân nhanh chóng hành động, Mạc Vân Quả cầm túi, sau đó đi tới bên người Hiên Viên T, cười hì hì nói một câu "Đi thôi."

Hiên Viên Tu cũng không hỏi cái gì, chỉ theo Mạc Vân Quả tiếp tục đi.

Sau đó hai người đi dạo thêm vài cửa hàng khác, vào một tiệm Nhật ăn cơm trưa, buổi chiều lại tiếp tục dạo.

Thẳng đến bốn giờ chiều, Mạc Vân Quả thấy thời gian không còn sớm, lúc này mới sửa soạn quần áo đã mua, sau đó tổng vào không gian.

Sau đó lôi kéo Hiên Viên Tu, mua một đồ thức ăn cho vào không gian, lúc này mới đi tới buổi biểu diễn.

Buổi biểu diễn người rất nhiều, dù sao đây là buổi diễn cuối cùng của ngôi sao ca nhạc này.

Sau lần biểu diễn này, hắn muốn rời khỏi giới nghệ sĩ, vui vẻ sinh sống.

Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu qua cổng soát vé, sau đó đi vào trong.

Bởi vì Hiên Viên Tu có công cụ gian lận, cho nên vị trí bọn họ ngồi là chỗ dành cho khách vip, tầm nhìn vô cùng tốt.

Lúc này đã là 5 giờ rưỡi, buổi biểu diễn 6 giờ đúng giờ bắt đầu, hiện tại đầu ban tổ chức sáng bắt đầu sắp xếp.

Hiện trường có phần rối loạn, bởi vì lần biểu diễn này tổ chức vô cùng lớn, số khán giả cũng không nhỏ, đã đạt tới hai mươi vạn người.

Tuy rằng có nhân viên an ninh ở tổ chức, nhưng khi đối mặt với số lượng người như vậy, vẫn như cũ có phần hơi lộn xộn.

Hiên Viên Tu vẫn luôn đầu gấu nắm tay Mạc Vân Quả, sợ cho cô đi lạc.

Tuy rằng biết cô sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng hắn luyến tiếc để cô đi lạc, cũng luyến tiếc cô tách ra khỏi mình.

Hai người sau khi đi vào, Mạc Vân Quả lấy từ trong không gian ra các loại đồ ăn vặt

Bởi vì hiện trường tương đối tối, cho nên cũng không có bao nhiêu người chú ý tới hai người.

Mạc Vân Quả ăn vui vẻ, Hiên Viên Tu nhìn Mạc Vân Quả ăn vui vẻ mà vui vẻ theo.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, cuối cùng cũng tới 6 giờ, buổi biểu diễn bắt đầu rồi!

Mạc Vân Quả chỉnh lại tư thế bản thân, thật giống như học sinh đang nghe giảng, ngồi vô cùng ngay ngắn.

Hiên Viên Tu thấy vậy, trong mắt xẹt qua một tia ý cười.

Tuy rằng đại đa số thời gian Thân Thân nhà mình đều thông minh, nhưng đôi khi cũng ngốc nghếch một cách đáng yêu.

Ủm..... Có cái từ hình dung như thế nào nhỉ?

"Xuân mạnh", Hiên Viên Tu không ngọn ngu ồn nghĩ tới cái từ này, như vậy vừa thấy, Thân Thân nhà mình đúng là đại biểu cho từ xuân mạnh.

Bầu không khí ở hiện trường ca nhạc vô cùng bùng cháy, không khí vốn cho chút se lạnh cũng nóng lên.

Nơi nơi đều là gậy huỳnh quang lập loè, sao trên bầu trời cũng phối hợp chớp động.

Tiêu điểm của buổi giễu diễn nằm ở người trên khán đài, mà tiêu điểm của Hiên Viên Tu, ở trên người Mạc Vân Quả, chưa bao giờ thay đổi qua.

Khi buổi biểu diễn tiến hành được một nửa, Mạc Vân Quả đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Hiên Viên Tu.

Hiên Viên Tu sửng sốt, đang muốn hỏi cái gì đó, chỉ thấy môi Mạc Vân Quả giật giật.

Thân thể Hiên Viên Tu bỗng nhiên chấn động, cả người đều sửng sò ở nơi đó.

Hắn thấy được, hắn nghe được.....

【 Em yêu anh 】

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 910

Edit:Linh lady

Hiên Viên Tu vẫn luôn nắm tay Mạc Vân Quả, sau khi cô nói xong câu kia, hấn tay bỗng nhiên căng thẳng.

Hắn có chút gấp không chờ nổi chứng thực cái gì, nhưng lúc này Mạc Vân Quả cũng đã xoay đầu tiếp tục nhìn buổi biểu diễn.

Trái tim Hiên Viên Tu đập liên hồi, hấn ngơ ngác nhìn mặt nghiêng của Mạc Vân Quả, chung quanh ồn ào náo động dường như không có quan hệ gì tới hấn.

Mạc Vân Quả cảm giác được lực từ tay Hiên Viên Tu, trong mắt xẹt qua một tia ý cười, cô trở nhẹ tay nắm lại bàn tay to của Hiên Viên Tu, cảm giác ấm áp như truyền tới đáy lòng cô.

Buổi biểu diễn tuyệt đại chưa từng có với hai mươi vạn người, mọi người hoan hô người trên đài, vui sướng, bọn họ không ngừng gọi tên hấn, tình ý chân thành như vậy.

Buổi biểu diễn này diễn ra suốt ba tiếng đồng hồ khó khăn lắm kết thúc, ở một khắc cuối của buổi biểu diễn, toàn trường hai mươi vạn người đồng thời gọi tên người kia.

Trong nháy mắt kia, Mạc Vân Quả thấy được rất nhiều tín ngưỡng chỉ lực hướng tới người kia mà đi.

Trong mắt cô xẹt qua một tia ý cười, nếu người đàn ông kia là tu luyện giả, những tín ngưỡng kia quả là bảo bối.

Cho dù hấn chỉ là người thường, cả đời này của hấn cũng có thể đủ hạnh hạnh phúc phúc, dù sao, có nhiều người yêu hấn như vậy.....

Mạc Vân Quả hơi hơi nghiêng đầu liếc thấy được Hiên Viên Tu vẫn luôn nhìn mình, trong mắt cô ý cười càng sâu.

Còn cô, có hẳn là đủ rồi.

Sân bãi to như vậy vì người nọ rời đi dần trở nên vắng lặng, đại đa số người đầu tuân thủ trật tự rời khỏi đây, trước khi đi còn không quên mang rác của mình.

Dương nhiên, cũng có một ít người không để bụng tùy ý rời đi, bọn họ để lại dấu vết cho thấy bọn họ từng tới, như thế rất bất lịch sự.

Loại chuyện dường như ở đâu cũng xảy ra, Mạc Vân Quả chỉ tùy ý nhìn lướt qua, cũng không có hứng thú quan tâm.

Hai người sau khi rời khỏi buổi biểu diễn, sau đó tìm một nhà đặc biệt trú danh để ăn Trung Quốc đi ăn bữa tối.

Cho dù Mạc Vân Quả một chút cũng không đói bụng, nhưng việc này cũng không giảm đi hứng thú thưởng thức mỹ thực của cô.

Hiên Viên Tu vẫn luôn có nghĩ thầm muốn hỏi Mạc Vân Quả trong buổi biểu diễn kia đã nói cái gì, bất đắc dĩ Mạc Vân Quả vẫn luôn không cho hẳn cơ hội này.

Thẳng đến khi ăn xong bữa tối, Hiên Viên Tu nhìn Mạc Vân Quả đi bên cạnh, đèn đường có chút tối chiếu lên khuôn mặt cô, lông mi thật dài liên tục chớp chớp, giống như muốn cọ đến lòng hắn.

Giờ khắc này, Hiên Viên Tu đột nhiên bình thường trở lại, vì sao lại phải chấp nhất đi tìm đáp án kia?

Bất kể như thế nào, hắn ái cô, cô yêu hắn.

Hiên Viên Tu trong mắt càng sùng nịnh càng yêu thương, hắn nhận không được cần tay ngọc của Mạc Vân Quả, mềm mại mịn màng, ừm..... Muốn nắm thật chặt.

Hai người cũng không lái xe, quán cơm cách nơi họ ở không xa, cho nên đi bộ một đoạn cũng xem như tiêu thực.

Mạc Vân Quả khó được hưởng thụ quá trình chậm rãi như vậy, hai người nắm tay đi cùng một chỗ, tuy rằng không nói lời nào, nhưng ăn ý ở trên người hai người không dấu đi đâu được.

Mạc Vân Quả giống như nghĩ tới chuyện gì, đột nhiên cười lên tiếng.

Hiên Viên Tu tò mò hỏi: "Cười cái gì?"

Mạc Vân Quả đứng yên, cô ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ ngược lên, giống như học sinh tiểu học muốn được khích lệ.

"Em đang cười anh á~"

Giọng nói Mạc Vân Quả mềm mại, nhưng pha lẫn một tia lười biếng cùng dụ hoặc, lông mày nhướng lên đôi mắt chớp động, không một chỗ nào không kích thích thần kinh Hiên Viên Tu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 911

Edit:Linh lady

Hồi kết gọi cảm không tự giác lẫn lộn lên xuống, đôi mắt Hiên Viên Tu dường như đen hơn một chút.

"Cười anh cái gì?" Hiên Viên Tu cầm tay nhỏ của Mạc Vân Quả, cảm xúc mềm mại khiến hắn càng thêm rung động.

"Ừmm....." Mạc Vân Quả hơi hơi ghé lại gần thân thể Hiên Viên Tu, nơi kia không tính cao ngất nhưng vẫn như cũ non mềm cứ như vậy dán lên ngực Hiên Viên Tu.

Hiên Viên Tu lúc này đã buông lỏng tay Mạc Vân Quả ra, ngược lại ôm eo Mạc Vân Quả.

Vòng eo thon thon chưa đầy một nắm tay ở trong vòng tay hắn dường như tỏa ra hơi nóng cực ấm, khiến thân thể hắn cũng nóng theo.

Hô hấp của Hiên Viên Tu dần dần hỗn loạn, hơi thở ái muội phun trên mặt Mạc Vân Quả, khiến ý cười trên mặt cô càng sâu.

Trước kia chưa từng mang theo tia giao hoạt, hiện giờ lại lộ ra nét tia đùa dai trước mặt Hiên Viên Tu, làm phòng tuyến của hắn gần như hỏng mất.

"Quả Nhi....." Giọng Hiên Viên Tu trở nên lạc đi, hắn hơi hơi dùng sức, thân thể Mạc Vân Quả không khỏi dựa sát vào người hắn.

"Ừm?" Mạc Vân Quả mở to đôi mắt vô tội nhìn Hiên Viên Tu, dường như không rõ tình huống hiện tại như thế nào.

Đương nhiên, nếu xem nhẹ tay nhỏ của cô không ngừng lộn xộn trên người Hiên Viên Tu mà nói, ánh mắt vô tội kia vẫn có ý thuyết phục.

Hiên Viên Tu hít sâu mấy hơi, hắt hơi hơi cúi đầu, lập tức cắn vào tai Mạc Vân Quả.

Hàm răng cọ xát vào tai mềm mại, vào tai Mạc Vân Quả lập tức trở nên hồng hồng.

Hiên Viên Tu không dám dùng quá sức, chỉ hơi hơi cọ xát, nhưng lực độ như vậy càng tăng vẻ ái muội, không khí xung quanh cũng lay một tầng ám muội.

Hắn vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vào tai Mạc Vân Quả bị cắn hồng hồng, hô hấp càng thêm hỗn loạn.

Mạc Vân Quả có thể cảm giác được

*** đỉnh ở bụng mình, trong mắt cô hiện ý cười khi thực hiện được ý đồ.

Cô hơi hơi nhón chân, vươn đôi tay ôm cổ hắn.

Đang lúc Hiên Viên Tu muốn cùng Mạc Vân Quả hôn sâu, một giọng nói đột ngột vang lên.

"Làm gì làm gì làm gì đây!" Rõ ràng là giọng một người phụ nữ trung niên cách đó không xa truyền tới, giọng nói kia không phải nhỏ bình thường.

Mạc Vân Quả giương mắt nhìn lại, vừa nhìn thấy là một phụ nữ trung niên mang theo một bé trai, phụ nữ trung niên kia có chút tang thương lấy tay che mắt bé trai, trên mặt có chút rõ ràng bất mãn, trong mắt cũng toàn là không tán đồng.

Tầm mắt trên trời kia như đang trách cứ hai người Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu, vì sao dưới tình huống rõ ràng ban ngày lại làm ra hành động kia.

Hiên Viên Tu nghe được thanh âm này mặt tối sầm, vốn dĩ muốn cùng Thân Thân trải nghiệm cảm giác sinh sống của nhân loại, cho nên lúc này mới không tạo kết giới, biết sớm như vậy, vừa rồi nên tạo kết giới!

Hiên Viên Tu nghiêng rằng, sắc bén ánh mắt nhìn về phía người phụ nữ trung niên kia.

Vương Mai chỉ cảm thấy thân thể run run, ánh mắt người đàn ông kia thật sự khủng bố.

Cô ta nắm tay bé trai, thấp giọng nói thầm nói: "Hừ! Trước mặt công chúng thân mật như vậy, còn không cho người ta nói?"

Vương Mai cũng là kẻ nhất gan, cô ta lần đầu nói nhỏ rồi kéo tay con trai mình đi.

Ở trong quá trình này, đôi tay che mắt con trai cô ta cũng không hạ xuống.

Sau khi Vương Mai mang theo con trai rời đi, nơi này chỉ còn lại Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu, nhưng hiển nhiên, không khí ái muội vừa rồi đã mất không còn chút gì.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 912

Edit:Linh lady

Sắc mặt Hiên Viên Tu có chút đen, vốn dĩ cho rằng có thể nếm thử, ai biết thế lại bị một người phụ nữ đánh gãy.

Mạc Vân Quả cười đến vô tâm vô phế, Hiên Viên Tu xoa xoa huyết thái dương, điểm điểm cái mũi cô.

"Trứng thối ~"

Mạc Vân Quả thề lười, cũng không quan tâm xưng hô của hắn.

Cô không chỉ là trứng thối thôi đâu ~ Mạc Vân Quả ở trong lòng nghĩ như vậy.

Chuyện tốt bị người phá hủy, Hiên Viên Tu chỉ có thể kéo Mạc Vân Quả tiếp tục đi.

Không đến vài phút, bọn họ về tới nhà.

Mạc Vân Quả không muốn làm cao, cho nên nơi bọn họ ở chỉ là căn biệt thự nhỏ, ở trong thành phố phồn hoa này, loại biệt thự nhỏ này cũng không tính là cái gì.

Về đến nhà, Mạc Vân Quả lại cùng Hiên Viên Tu xem TV một hồi.

Đại khái sắp tới 11 giờ, Mạc Vân Quả về phòng của mình, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Vốn dĩ Mạc Vân Quả muốn cùng Hiên Viên Tu ngủ chung, nhưng Hiên Viên Tu sợ bản thân không kìm chế được, cho nên không ngủ chung cùng Mạc Vân Quả.

Đương nhiên, mỗi ngày không thiếu chú ý tới đi đâu tất yếu.

Mạc Vân Quả cũng không ngăn cản Hiên Viên Tu làm như vậy, đối với cách Hiên Viên Tu làm, Mạc Vân Quả gần như không có gì phản đối.

Sau khi Mạc Vân Quả đề nghị nghỉ ngơi, Hiên Viên Tu trực tiếp ôm cô về phòng, đặt cô nằm trên giường ổn thỏa, thấy cô nhắm hai mắt lại, thật như đã chìm vào giấc ngủ, lúc này hắn mới rời đi.

Mà sau khi Hiên Viên Tu rời khỏi, Mạc Vân Quả bừng tỉnh mở mắt.

Trong mắt cô xẹt qua một tia giao hoạt, từ trong không gian lấy ra túi nội y tình thú, nói là nội y, bất quá chính là mấy cái mỏng cao nhồng m chỉ là hai mảnh vải mỏng mà thôi, căn bản không che được cái gì.

Màu Mạc Vân Quả chọn vừa hay là màu đen, nghe những người đó nói, màu đen là màu gợi cảm nhất, tuy rằng cô cũng không hiểu gợi cảm nghĩa là gì, nhưng cái này cũng không trở ngại việc cô muốn gợi cảm.

Mạc Vân Quả nhìn nội y trong tay, khoe miệng cong cong, trong đôi mắt cũng lóe ánh sáng khác thường, giống như nghĩ đến chuyện gì thú vị.

Trong một căn phòng khác, Hiên Viên Tu đang tắm nước lạnh, mặc dù tắm nước lạnh, nhưng cũng không dập tắt được lửa trong thân thể hắn.

Hiên Viên Tu dựa vào trên tường, tùy ý để dòng nước chảy qua thân thể hắn, cuối cùng rơi xuống nền đất.

Tí tách tí tách tiếng nước không ngừng va vào người hắn, Hiên Viên Tu nhắm mắt lại, hai tay rũ ở bên hông, ngực hơi hơi phập phồng.

Ngón tay thon dài để ở vị trí giữa hai chân, nước lạnh chảy qua ngực mơ màng, chảy xuống đường nhân ngư, rồi lại chảy qua mảnh đất thần bí kia.

Không biết qua bao lâu, Hiên Viên Tu mới chậm rãi mở mắt.

Đôi mắt hoàng kim trước kia không biết từ khi nào đã biến thành một mảnh tối tăm, bên trong tựa như chứa biển rộng thâm trầm, dù người đi tìm

tôi nghiên cứu.

Lỗi tai Hiên Viên Tu giật giật, hắn nghe thấy trong phòng ngủ có tiếng động.

Hắn trong mắt xẹt qua một nghi ngờ, Thân Thân không phải đã ngủ rồi sao? Sao lại tới phòng hắn? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Nghĩ đến khả năng này, thân thể Hiên Viên Tu lập tức đứng thẳng, sau đó hắn tắt vòi nước, tùy tay cầm lấy một chiếc áo tắm dài khoác lên người.

Ánh đèn trong phòng ngủ vừa phải, Hiên Viên Tu vừa ra tới cửa phòng tắm, đã thấy Mạc Vân Quả nằm ngửa trên giường.

Áo ngủ lòng leo khoác trên người cô, ả ả để lộ ra cánh xuân.

Váy ngủ cũng không dài, khó khăn lắm mới che được qua hông, đôi chân trắng nõn manh mãnh cứ thế lộ ở trong không khí.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 913

Edit:Linh lady

Hiên Viên Tu chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên, việc tắm nước lạnh coi như công cốc.

Mạc Vân Quả nhìn thấy Hiên Viên Tu đi ra, ý cười trên khóe miệng càng sâu.

Tay cô lướt qua váy ngủ lỏng lẻo, không biết là vô tình hay cố ý, váy ngủ càng thêm lỏng lẻo, giống như ngay sau đó sẽ bỏ chủ nhân nó mà đi.

Xương quai xanh của Mạc Vân Quả lập tức bại lộ trước mặt Hiên Viên Tu, xương quai xanh tinh xảo như ẩn như hiện làm Hiên Viên Tu nhìn không được lại nuốt nuốt nước miếng.

"Thân Thân." Hiên Viên Tu lập tức đi qua, cúi xuống hôn lên môi Mạc Vân Quả.

Một người đi ầm tĩnh trước sau như một như Hiên Viên Tu vậy mà muốn ngừng không được, áo tắm khoác trên người cũng rơi ra vài phần.

Nhiệt độ của hai người tỏa ra, thiêu đốt toàn bộ phòng.

"Ừm....." Mạc Vân Quả gắt gao nắm lấy áo tắm của Hiên Viên Tu, tay nhỏ cũng không lộn xộn, thoát nhìn có chút khấn trương.

Hô hấp của Hiên Viên Tu càng thêm hỗn loạn dồn dập, biên độ phạm phạm ngực hẳn dồn dập, tự chủ vốn có ở trước mặt Mạc Vân Quả đã không còn sót lại chút gì.

Đại an toàn bởi vì Hiên Viên Tu hôn môi trượt xuống một phân, xương quai xanh nhỏ xinh của Mạc Vân Quả hoàn toàn bại lộ ở trong không khí.

Hiên Viên Tu buông lỏng Mạc Vân Quả ra, quay đầu đi, hít sâu vài hơi.

Hắn không muốn làm thương tổn Mạc Vân Quả, chỉ có thể dùng cách này để giảm bớt dục vọng.

Nhưng mà, Hiên Viên Tu lại biết, hắn đã sắp nhận không được.....

Mạc Vân Quả thấy Hiên Viên Tu quay đầu đi, trong mắt xẹt qua một tia ủy khuất, khóe miệng vốn cong lên cũng hạ xuống một chút.

"Tu ~" Mạc Vân Quả đè nặng giọng nói ngọt ngào kêu một tiếng, cô chưa bao giờ gọi hắn như thế.

Hiên Viên Tu thân thể chấn động, trong thân thể dục vọng đã thức tỉnh, hắn cúi đầu nhìn Tiểu Hiên Viên Tu đã không thành thật, không khỏi cười khổ một tiếng.

Chỉ cần gọi hắn một tiếng, hắn đã không nhẫn nhịn được rồi sao?

Mạc Vân Quả thấy Hiên Viên Tu còn không xoay đầu lại, không thể không đứng dậy từ phía sau ôm lấy vòng eo Hiên Viên Tu.

"Tu....." Mạc Vân Quả cọ cọ cổ Hiên Viên Tu, hơi thở ái muội phun lên cổ hắn, khiến hắn rung mình một cái.

Hiên Viên Tu lập tức bắt lấy tay Mạc Vân Quả, hít sâu mấy hơi.

"Thân Thân, em nên đi ngủ."

Mạc Vân Quả nơi nào sẽ nghe lời Hiên Viên Tu, hôm nay cô đã hạ quyết tâm nhất định phải ăn được Hiên Viên Tu!

Mạc Vân Quả nghịch ngợm ngã xuống trong lòng ngực Hiên Viên Tu, vấy ngủ trên người không biết đã chạy đi đâu, chỉ còn lại bộ nội y tình thú đầy dục vọng kia.

Hiên Viên Tu thấy vậy, đôi mắt càng thêm thâm trầm, hiểu tình trên mặt cao thâm khó lường.

Không biết vì sao, nhìn thấy Hiên Viên Tu, ngư vậy Mạc Vân Quả lại có vài phần nhút nhát.

Cô li3m li3m môi, đôi môi vốn dĩ ướt át lại có vẻ thêm đỏ tươi.

Tất cả tất cả, không cái nào không dụ hoặc Hiên Viên Tu.

Chuyện đã tới bức này, Hiên Viên Tu sao có thể không hiểu ý Mạc Vân Quả.

Chỉ là hấn không nghĩ tới, Thân Thân lại đi dụ dỗ mình.

Hiên Viên Tu trong mắt xẹt qua một tia sáng, nhân loại thật thông minh, quần áo như vậy, thực sự đẹp.

Hiên Viên Tu nâng tay phải lên, nhẹ nhàng nhấc một bên dây lên, sau đó buông ra.

"Lạch cạch" một tiếng, dải dây kia bật lại trên người Mạc Vân Quả, một mảnh da trở nên h ồng h ồng.

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy cả người một trận rùng mình, chỗ bị kéo kia truyền tới cảm giác xa lạ, cô nhin không được tr ần mê.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 914

Edit:Linh lady

Hiên Viên Tu thở d.ốc vài tiếng, tiếng thở d.ốc trong căn phòng yên tĩnh này đặc biệt lớn.

Mạc Vân Quả nửa híp mắt nhìn hắn, vẻ ửng h.ồng trên mặt xưa nay chưa từng có.

Vệt đỏ kia bắt đầu lan tràn, nhanh chóng lan ra toàn thân, giống như muốn thiêu đốt cả người cô.

Da thịt tuyết trắng hóa thành màu h.ồng nhạt, dù dĩ người khác nếm thử.

Hiên Viên Tu ánh mắt càng thêm u ám, nơi đó b.ề mặt là kích động bên trong là thâm ý sâu không thấy đáy, còn có dường như muốn đem Mạc Vân Quả cắn nuốt.

Hiên Viên Tu vốn dĩ đã nóng giờ lại giống như trứng xuân được, chỉ nghĩ muốn thân cận chủ nhân bàn tay không ngừng lộn xộn kia.

Nhưng hiển nhiên, động tác này là phí công, độ nóng từ trong thân thể không ngừng tỏa ra, thậm chí đem toàn bộ phòng nâng lên vài độ.

Mạc Vân Quả cũng cảm.giác có chút khô nóng, cô có chút bất an vặn vẹo thân thể của mình, dường như chỉ có vậy mới giúp cô giảm bớt cơn nóng trong người.

"Tu ~"

Giọng nói của Mạc Vân Quả ngọt ngào, một Mạc Vân Quả gần như không hề giả dụ hoặc cứ như vậy ở trước mặt Hiên Viên Tu, đánh thẳng vào nội tâm hắn.

Hiên Viên Tu cuối xuống ngậm lấy đôi môi khẽ nhếch lên kia, cùng Mạc Vân Quả cùng nhau cùng múa.

Áo tắm trên người Hiên Viên Tu không biết khi nào đã bị cởi ra, lúc này vị trí hai người cũng đã thay đổi.

Hiên Viên Tu vùi đầu ở cổ Mạc Vân Quả, đôi môi khinh bạc hôn lên từng tấc từng tấc thuộc về mình.

Hắn đang công khai chủ quyền của mình, cũng đang để lại ấn kí của riêng mình.

Cần cổ trắng tinh nhanh chóng xuất hiện vết đỏ, nhìn qua giống như hoa mai rơi trên tuyết, khiến người khác không thể rời mắt.

Hiên Viên Tu cũng rất vừa lòng với hết quả này, hắn khẽ cười một tiếng, tê tê đại đại, làm thân thể Mạc Vân Quả mềm nhũn.

"Quả Nhi....."

Hiên Viên Tu thấp thấp gọi tên cô, triền miên lâm li, lưu luyến ôn nhu.

"Tu....."

Giọng nói Mạc Vân Quả mang theo một tia ủy khuất, bị lay động như vậy, khiến cô không mấy dễ chịu.

Giọng nói có chút mềm mại cùng với kiêu mị lại ủy khuất, làm Hiên Viên Tu chỉ hận không thể dâng hết tất cả mình có cho cô.

Bàn tay to của Hiên Viên Tu ở trên người Mạc Vân Quả lưu luyến, mỗi một tấc da thịt, hắn đều phải lưu lại dấu vết của riêng hắn.

Tất cả mọi thứ, đều là của hắn.

Hắn bảo vệ cô nhiều năm như vậy, hiện giờ cuối cùng là lúc tu thành chính quả, hắn đương nhiên phải từ từ nhấp nháp.

Mạc Vân Quả thấy vậy, khoe miệng gọi lên một nụ cười, có chút nghịch ngợm, lại có chút một ít đùa dai.

"Tu....." Mạc Vân Quả vắn vẹo thân thể, không tiếng động mời Hiên Viên Tu.

"Hử?" Hiên Viên Tu tuy rằng nhẩn đến vật vờ, vẫn đáp lời Mạc Vân Quả.

"Cho em....." Mạc Vân Quả trong mắt có ánh sáng lưu chuyển, tình yêu trong mắt không cách nào dấu đi.

Hiên Viên Tu nghe câu này, khoe miệng cũng gọi lên một nụ cười, hân hân lên mắt Mạc Vân Quả, thấp thấp nói một tiếng:

"Được."

Ngẫu nhiên có gió nhẹ thổi vào phòng, nhưng không chút nào xua tan ôn nhu trong phòng.

Trong màn đêm yên tĩnh, tình yêu ở dần dần thăng hoa, thăng đến khi hoàn toàn thiêu đốt hai người sạch sẽ.

Ngay sau đó, bọn họ dập lửa trùng sinh, trong tình yêu nồng đậm liên tục mây mưa.

Tất cả nhìn qua đều tốt đẹp như vậy, có được nỗ lực cùng tu thành chính quả, tất cả đều có kết cục tốt.

Ánh trăng chiếu vào trên người hai người, hài hòa như vậy, an bình như vậy.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 915

Edit:Linh lady

Trong phòng một mảnh xuân quang, thanh âm ái muội cùng nhiệt độ cực nóng không ngừng lan tỏa.

Ánh trăng thanh lãng soi vào trong phòng, đầu bị nhiễm một tia ái muội.

Thanh âm như là đang tấu nhạc hết đợt này đến đợt khác, khiến người nghe được không khỏi ngượng chín mặt.

Trận chơi này giằng co thật lâu, thẳng đến trời tờ mờ sáng, thanh âm liên tục không ngừng tới có xu thế yếu đi.

Mặt trời lên cao, Mạc Vân Quả mới chậm rãi tỉnh lại.

Cô nhìn dấu vết trên người mình, xoa xoa cái eo, thật đau.....

Một đôi bàn tay to cứ như vậy phụ cô xoa, động tác mềm nhẹ, nhưng không biết có phải tác dụng tâm lý hay không, Mạc Vân Quả luôn có cảm giác bàn tay kia có xu thế hướng về phía hông mình?!

Hiên Viên Tu cọ cọ khuôn mặt Mạc Vân Quả, hấn nửa ôm Mạc Vân Quả vô cùng ôn nhu hỏi: "Ngủ ngon không?"

Mạc Vân Quả:.....

Lời này người không biết xấu hổ hỏi ra miệng sao!

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua dấu vết trên người, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía Hiên Viên Tu, ý bảo tự hấn nhìn xem.

Nào biết ánh mắt Hiên Viên Tu khi dừng trên người cô, đôi mắt kia lại chậm rãi nhiễm hương vị khác.

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả vội vàng đem chăn bọc mình lại, sau đó nói: "Em đói bụng."

Hiên Viên Tu chớp chớp mắt, lại mang theo một tia vô tội nói: "Anh cũng là."

Mạc Vân Quả:.....

Đừng tưởng rằng em không biết anh đói cùng em đói không giống nhau!

Hiên Viên Tu nhìn Mạc Vân Quả phờ phạc quai hàm, khẽ cười một tiếng, hắn nâng tay xoa xoa tóc Mạc Vân Quả, vẻ mặt sủng nịch.

"Anh đi nấu cháo cho em." Nói xong lúc sau hắn trực tiếp đi xuống giường, căn bản không mặc quần áo!

Mạc Vân Quả:.....

Sau khi Hiên Viên Tu rời khỏi, Mạc Vân Quả mới từ trong không gian lấy ra mấy quyển sách, rõ ràng là 《108 cách tán trai》, 《đại điển cưa trai》 vân vân, mấy quyển này vẫn là Hiên Viên Tu đánh thưởng cho cô.

Lại nói tiếp, lúc trước mục đích của hắn có phải là để cô chủ động hay không? Nói cách khác, vì sao có thể nhẫn lâu như vậy?

Ý thức được điểm này Mạc Vân Quả cắn chặt răng, hừ! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)\

Bên kia, Hiên Viên Tu vừa lúc nấu cháo vừa từ trong không gian của mình lấy ra một quyển 《108 tư thế trên giường》, khóe miệng ngậm một ý cười thực hiện được.

Ủm..... Quả nhiên Tiểu Quả Quả chủ động ăn vẫn ngon hơn. (*^▽^*)

Hiên Viên Tu đọc xong liễn tiêu hủy quyển sách kia, cũng không thể để Tiểu Quả Quả nhà mình phát hiện.....

Ừm..... Nhất định phải để cô ấy nghĩ mình không th ầy đại cùng hiểu, không thể để Tiểu Quả Quả biết mình đã từng học tập 108 cách thật lâu!

Hiên Viên Tu trên mặt xẹt qua một tia kiên định, ánh mắt lại càng thêm ôn nhu.

Ngày tháng sau này, Hiên Viên Tu hoàn toàn chứng minh một câu "Mãnh như hổ" này, không, hẳn so hổ còn muốn mãnh hơn.

Mạc Vân Quả xoa vòng eo đau nhức, khóc không ra nước mắt.

Trên người nơi nơi đều là dấu vết Hiên Viên Tu lưu lại, cô hiện tại đều không muốn ra cửa, thật sự là che không được có hay không!

Đến nỗi vì sao không dùng pháp thuật đánh tan, còn lại là bởi vì Mạc Vân Quả muốn lưu lại dấu vết Hiên Viên Tu mang cho cô.

Dấu vết như vậy, chính là chứng minh hạnh phúc?

Mạc Vân Quả giương mắt nhìn nhìn án mặt trời ấm áp trên bầu trời, ánh mắt híp lại, như một con mèo lười biếng.

Hiên Viên Tu vừa tiến đến đã thấy một màn này, hẳn đi qua đem cô ôm vào trong lòng ngực.

Ngay sau đó, bàn tay không an phận lại bắt đầu.

Rất nhanh, trong phòng lại vang lên thanh âm làm người mặt đỏ tai h ồng.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 916

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu ở vị diện hiện đại một thời gian, sau đó thấy không có gì mới mẻ.

Vì thế hai người thương lượng một chút, sau đó rời đi.

Sau đó bọn họ tới một vị diện công nghệ cao, cũng chính là thời đại tinh tế trong truyền thuyết.

Thế giới này nhân loại là từ thú nhân cùng á thú nhân tạo thành, thú nhân có sức chiến đấu cường đại, mà á thú nhân có năng lực sinh sản mạnh, mà á thú nhân còn có tinh thần lực cao đẳng có thể trấn an tinh thần khi thú nhân bạo động.

Sở dĩ sẽ đến thế giới này, chủ yếu là Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu nhận thấy ở thế giới này có người từ bên ngoài tới, hay được mọi người gọi là xuyên không.

Người xuyên không có thể xuyên qua thời không đi vào nơi này, nhất định là được đại cơ duyên.

Nhưng vấn đề ở chỗ, nơi này là ba ngàn thế giới nhỏ, ba ngàn thế giới nhỏ nằm trong quản lý của bọn họ, mỗi một thế giới đều là tằm tại độc lập, hơn nữa theo bọn họ biết, trước mắt không có người ở thế giới nào có thể xuyên qua lá chắn thời không.

Hơn nữa bọn họ cũng không có cảm ứng được các quy tắc ở ba ngàn thế giới nhỏ bị đánh vỡ, như vậy chỉ có một khả năng, người xuyên không này có thể từ ba ngàn thế giới lớn tới.

Tần Du đã phong tỏa thông đạo hai bên, theo lý mà nói, người ở ba ngàn thế giới lớn không có khả năng tiến vào ba ngàn thế giới nhỏ.

Để thăm dò xem chuyện như thế nào, Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu mới có thể đi vào thế giới này.

Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu đã đi vào thế giới này một tuần, trong một tuần này, ngoại trừ ngày đầu tiên bọn họ đứng từ xa nhìn người xuyên không ra, những ngày còn lại, bọn họ đều ở trong phòng, ừm..... Làm loại chuyện mọi người đều hiểu.

Ngược lại với trước kia, hiện tại bọn họ càng học được tình thú.

Cụ thể thể hiện ở.....

Trong phòng, chỉ có một con chó màu trắng còn một con bướm nhỏ, căn bản không thấy bóng dáng Hiên Viên Tu cùng Mạc Vân Quả.

"Quả Nhi ngoan, biến thành con khác được không?" Chó lớn màu trắng nói tiếng người, không ai khác là giọng của Hiên Viên Tu.

Con bướm ở trong phòng bay tới bay lui, cuối cùng dừng lại ở trên mũi chó lớn.

"Em không muốn."

Mạc Vân Quả hơi có chút ủy khuất, từ khi đi vào thế giới này sau, Hiên Viên Tu khiến cô biến thành đủ loại thú đáng yêu, sau đó chính hắn biến thành các loại mãnh thú làm chuyện vô liêm sỉ với mình!

Bởi vì thế giới này có thú nhân tồn tại, thú nhân có thể biến hóa thành hình thú, cho nên với trình độ của bọn họ, cũng dễ dàng biến đổi thành các loại động vật.

Mạc Vân Quả bị tinh lực tràn đầy của Hiên Viên Tu lấn lộn vài ngày, hôm nay hắn lại nghĩ đến, hừ! Cô biến thành con bướm nhỏ, xem hắn làm gì được!

Hiên Viên Tu khẽ thở dài một hơi, lập tức biến trở về hình người.

Khi biến trở lại hình người hắc còn không quên cẩn thận che chở cho Mạc Vân Quả, bàn tay nhẹ nhàng nâng con bướm nhỏ kia là minh chứng.

Mạc Vân Quả thấy Hiên Viên Tu biến thành người, vốn dĩ cũng muốn biến trở về hình người, nhưng tưởng tượng đến lúc cô biến thành người, không còn phải cùng hắc..... ừm..... Khởi biến trở về đi!

Hiên Viên Tu thấy Mạc Vân Quả thật lâu không biến trở về, nhướn mày, thấp giọng nói: "Như thế nào?"

Mạc Vân Quả lập tức biến thành con thỏ bằng cỡ bàn tay, cái đuôi ngắn ngủn động động, dị thường đáng yêu.

"Cứ như vậy đi." Hai chân nhỏ của thỏ con đập lên tay Hiên Viên Tu, nghe qua cũng rất có nhịp điệu.

Hiên Viên Tu khẽ cười một tiếng, chỉ nói một tiếng "Được."

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 917

Edit:Linh lady

Hiên Viên Tu biết Tiểu Quả Quả bị hấn lẫn lộn đến sợ, hấn suy nghĩ một chút, ừm..... Hình như là có nhiều một chút, chỉ một chút thôi!

Nghĩ như vậy Hiên Viên Tu khẽ thở dài một hơi, thôi đi, tạm thời buông tha cho cô.

Hiên Viên Tu trong mắt xẹt qua một tàn ác, Mạc Vân Quả đang cuối đầu nhìn chân nhỏ của mình, cũng không nhận thấy được.

Hiên Viên Tu đem Mạc Vân Quả đặt ở lòng bàn tay, một cái tay khác lúc có lúc không vuốt v3 thỏ nhỏ.

"Chúng ta bây giờ đi nhìn người xuyên không kia." Hiên Viên Tu đứng lên, cảm giác một chút, trực tiếp thuận di đến gần vị trí người xuyên không.

Đây là một khu rừng rậm rạp, Hiên Viên Tu chỉ nhìn lướt qua, liền biết đây là khu săn thú trên tinh cầu này.

Những thú nhân có chút thân phận sẽ đến nơi này tiến hành huấn luyện, nơi này tinh thú không phải đẳng cấp cao, vừa lúc có thể rèn luyện một chút.

Cách vị trí Hiên Viên Tu thuận di một trăm mét, có một người đàn ông mặc đồ rằn ri trong tay cầm một cái chủy thủ, trong miệng không biết thì thầm cái gì.

Mạc Vân Quả ngẩng ở lòng bàn tay Hiên Viên Tu, đánh một cái ngáp nhỏ.

Hiên Viên Tu thò khắc đầu chú ý thỏ con, thấy cô ngáp, nhẹ giọng hỏi: "Mệt rồi?"

Mạc Vân Quả lắc đầu, dùng chân ngắn nhỏ chỉ chỉ vị trí người xuyên không nói: "Đi thôi, chúng ta qua đi nhìn xem."

"Được." Hiên Viên Tu gật đầu, bước chân.

Hiên Viên Tu nháy mắt đã tới phía trước người mặc đồ rằn ri, có lẽ là bởi vì Hiên Viên Tu xuất hiện quá mức kinh người, vẻ giật mình trên người đàn ông không cách nào che giấu được.

"Anh..... anh....." Lâm Ý Hải chỉ chỉ Hiên Viên Tu, nói chuyện cũng nói lắp.

"Tôi?" Hiên Viên Tu cười khẽ một tiếng, nhưng lại càng làm cho Lâm Ý Hải sợ hãi.

Vì sao khí thế của người đàn ông trước mặt này cường hãn như vậy?! Lâm Ý Hải tỏ vẻ khóc chút chút.

【6666 hệ thống, người đàn ông này rốt cuộc là ai vậy? Người vì sao không có nói cho ta hả khóc chút chút.....】

Lâm Ý Hải đối với hệ thống trong đầu khóc lóc kể lể, ai biết hệ thống 6666 vẫn luôn lảm nhảm lúc này lại một câu cũng không nói, thật giống như không tồn tại.

Lâm Ý Hải lập tức luống cuống, người đàn ông trước mặt này là ai?

【 phía trên thanh minh: Y y y? Tiểu Quả Quả? 】

【 Tư Tư: A a a? Cái gì Tiểu Quả Quả? 】

【 Chín nhiệm: A a a a! Thật là Tiểu Quả Quả gia! 】

【Nhất huyễn cầu cầu: Hả? Trên lầu đang nói cái gì vậy? Không hiểu.....】

【 ma mới một con: Vẻ mặt mộng bức.jpg】

.....

Trong phòng phát sóng trực tiếp xuất hiện bình luận, Lâm Ý Hải lại không có tâm tư đáp lại.

Mạc Vân Quả nhìn thoáng qua Lâm Ý Hải, kỳ quái, sao lại có loại hơi thở quen thuộc như vậy?

Mạc Vân Quả theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía Hiên Viên Tu, vừa lúc Hiên Viên Tu cũng cúi đầu nhìn cô.

Hai người liếc nhau, từ trong mắt nhau thấy được hơi thở tương đồng.

Biết được một ít tin tức từ đối phương, lúc sau, Hiên Viên Tu liền hạ khí thế xuống, nhưng cho dù như vậy, cũng làm Lâm Ý Hải hoảng hốt.

【khóc chút chút, đây chính là thế giới thứ hai y phát sóng trực tiếp đấy, ngàn vạn không cần có vấn đề được không, quảng ngã!】

Lâm Ý Hải khóc không ra nước mắt nhìn Hiên Viên Tu, chủ thủ trên tay cũng không biết bị hấn ném đi nơi nào.

Ở trước mặt người có thực lực tuyệt đối, chủ thủ gì đó, chỉ là quả trứng thối! Một kích liền nát!

"Vị đại nhân này, ngài có việc?" Lâm Ý Hải thật cẩn thận hỏi.

"Ừ." Hiên Viên Tu đáp lại một tiếng, trong con ngươi sâu thẳm cứ như vậy nhìn chằm chằm Lâm Ý Hải, làm y càng thêm hoảng hốt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 918

Edit:Linh lady

Lâm Ý Hải căng thẳng nhìn Hiên Viên Tu, sợ mình đắc tội hần chỗ nào.

Hiên Viên Tu vẫn luôn biểu hiện nhàn nhạt, nhưng đối với Lâm Ý Hải mà nói, loại thái độ này ngược lại càng thêm dọa người

Mạc Vân Quả nhìn thấy trạng thái của Lâm Ý Hải như vậy, trừng mắt nhìn Hiên Viên Tu mắt một cái, bất đắc dĩ chỉ có thể đổi lại là ánh mắt ngậm ý cười của hần.

Hiên Viên Tu hiển nhiên không tính toán nói cái gì đó, mục đích của hần chính là muốn cho Mạc Vân Quả biến thành hình người, như vậy mới có lợi cho hần không phải sao?

Mạc Vân Quả cũng biết tâm tư Hiên Viên Tu, cô lại hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái, bất đắc dĩ thân hình nho nhỏ kia, nhìn qua cũng không có khí thế.

Lâm Ý Hải như đã nhận ra cái gì, ánh mắt y đặt trên người thỏ nhỏ, khó hiểu trong mắt càng sâu.

Đương nhiên y biết phòng phát sóng trực tiếp đang nói gì, bên trong vài người đang nói "Tiểu Quả Quả".....

Lâm Ý Hải tất nhiên sẽ không nghĩ người đàn ông khí thế mười phần trước mặt này là Tiểu Quả Quả, như vậy duy nhất giải thích chỉ có một.

Thỏ nhỏ bị người đàn ông đặt trong lòng bàn tay kia chính là Tiểu Quả Quả.....

Ánh mắt Lâm Ý Hải lóe lóe, y một chút cũng không ngốc, nhanh chóng nhận ra tình huống trước mắt.

Xem bộ dáng này, hiện tại có thể chân chính nói có trọng lượng chỉ có con thỏ nhỏ này.

Nghĩ đến đây, trên mặt Lâm Ý Hải liền chất đầy tươi cười, y nửa cong eo, thẳng đến đầu mình ngang hàng với thân mình Mạc Vân Quả.

"Vị thỏ đại nhân này, ngài có chỉ thị gì không?"

Tục ngữ nói, kẻ thức thời trang tuấn kiệt, y là tuấn kiệt, đương nhiên muốn thức thời.

Trên mặt Lâm Ý Hải treo ý cười, ngữ khí cũng muốn lấy lòng.

Mạc Vân Quả nghe được Lâm Ý Hải hỏi chuyện, nhếch miệng cười, sau đó cô nhìn thoáng qua Hiên Viên Tu, trong đôi mắt đỏ rực kia là hàm ý "Xem! Cho dù em không biến thành hình người hắc cũng biết là do em quyết định! ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ"

Hiên Viên Tu thấy như vậy Mạc Vân Quả thật đúng là có chút bất đắc dĩ, hắc dùng tay điểm điểm lên đầu nhĩ của Mạc Vân Quả, nhẹ giọng "Ừ" một tiếng, dù sao, em vui vẻ thì tốt rồi.

Mạc Vân Quả lắc lắc đầu, dịch người về phía trước một chút.

"Anh có phải có phòng phát sóng trực tiếp không?" Mạc Vân Quả trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, cô cũng không muốn chậm trễ.

Lâm Ý Hải sửng sốt, trong lòng càng nghi ngờ một người một thỏ trước mặt này.

"Này....." Lâm Ý Hải có chút do dự, theo lý mà nói, y không có cách nào nói hệ thống phát sóng trực tiếp cho người khác, đây là hạn chế của hệ thống.

Y cũng không thể có ý niệm như vậy, nếu không sẽ bị trừng phạt, nhưng hiện tại hệ thống 6666 cũng không biết chạy đi nơi đâu, cho nên.....

Y nên làm gì bây giờ đây, quăng ngã!

【 thanh minh phía trên: Ai nha, chủ kênh, người trực tiếp nói cho Tiểu Quả Quả thì tốt rồi, cô ấy cũng là người có phòng phát sóng trực tiếp~】

【 chín nhiệm: Đúng vậy đúng vậy! Tiểu Quả Quả vẫn luôn là chủ kênh ta thích nhất, không gì sánh nổi. 】

【 thanh minh phía trên: Ủ ừ, ta cũng không nghĩ lại có thể nhìn thấy Tiểu Quả Quả, tuy rằng..... ừ..... Cô ấy biến thành một con thỏ nhỏ (mắt lé cười) 】

【 chín nhiệm: Ha ha ha ha! Đột nhiên lại nghĩ tới cảnh tượng manh đủ loại của Tiểu Quả Quả. 】

【 thanh minh phía trên: Cho nên lần trên, người còn nhớ cảm giác sợ hãi khi bị mosaic chỉ phôi sao? 】

【 chín nhiệm: Ta ôm chần nhỏ run bần bật (hai trăm cân mập mập khóc rống.jpg) 】

【 Tư Tư: Yên lặng nhìn hai vị đại lão lần trên phổ cập khoa học (ta ôm chặt chần nhỏ) 】

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 919

Edit:Linh lady

Lâm Ý Hải nhìn đến bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp, làm sao lại không hiểu thân phận của thỏ con.

Nghĩ đến trước kia cô cũng là người có được phòng phát sóng trực tiếp đi? Chỉ là không biết vì sao sau này cô lại không phát sóng trực tiếp nữa.

Không biết nghĩ tới cái gì, trong mắt Lâm Ý Hải xẹt qua một tia ảm đạm.

Mặc dù qua lâu như vậy, những người cũ trong phòng phát sóng trực tiếp vẫn còn nhận ra Tiểu Quả Quả, mặc dù cô đã không còn là nhân loại.

Lâm Ý Hải nắm chặt tay, không biết y có thể được người khác nhớ hay không? Cảm giác được nhớ thương được hoài niệm, thật tốt.....

Mạc Vân Quả thấy Lâm Ý Hải không nói lời nào, nghĩ chắc y đang giao lưu cùng người trong phòng phát sóng trực tiếp.

Trước kia cô cũng thích làm loại chuyện này, chẳng qua hiện tại.....

Mạc Vân Quả theo bản năng nhìn về phía Hiên Viên Tu, lại chỉ có thể từ trong mắt hắn nhìn thấy sự tèn tẹt tại của mình.

Một cục bông nhỏ màu trắng ngẩng đầu, dùng đôi mắt hồng hồng cứ như vậy nhìn chằm chằm hắn.....

Hiên Viên Tu khước miệng ngậm một nụ cười, lại điểm điểm đầu cô.

"Không cần phát ngọc," ừm..... Tuy rằng hắn cực thích Tiểu Quả Quả phát ngọc, nhìn ngọc mạnh ngọc mạnh.

Mạc Vân Quả:..... ㄟ(͡° ^ ͡°)ㄏ

Mạc Vân Quả quay đầu, vươn chân nhỏ quơ quơ trước mặt Lâm Ý Hải.

"Hoàn hồn." Cô nói như vậy.

Lâm Ý Hải xấu hổ cười một tiếng, gãi gãi đầu nói: "Đúng vậy, thỏ đại nhân người cũng từng có được quá phòng phát sóng trực tiếp?"

"Ừ." Mạc Vân Quả đáp.

Ý cười trên mặt Lâm Ý Hải càng thêm xấu hổ lên, "Ừ" một tiếng, y nên nói gì đây, quăng ngẫ!

"Xin hỏi thỏ đại nhân có phải tên là Tiểu Quả Quả không?" Lâm Ý Hải thật cẩn thận nói, "Cái đó cái đó, phòng phát sóng trực tiếp của tôi có người gọi ngài như vậy."

Lâm Ý Hải lại giải thích một câu, sợ hãi đặc tội Mạc Vân Quả.

Mạc Vân Quả nghe được lời này, trong mắt xẹt qua một tia sáng, vui vẻ trên mặt không cách nào che giấu.

"Ừ, trước kia tôi cũng có phòng phát sóng trực tiếp mọi người thích gọi tôi là Tiểu Quả Quả."

Ngữ khí của Mạc Vân Quả có vài phần vui mừng, cô thật sự nhớ đám người kia.

Ánh mắt Hiên Viên Tu có chút lạnh lạnh, Tiểu Quả Quả muốn đi tìm đám người trong phòng phát sóng trực tiếp, tâm tắc tắc.

Nhưng tâm tắc tắc cũng chỉ là tâm tắc tắc mà thôi, dù sao Tiểu Quả Quả hiện tại của mình, hừ hừ!

Lâm Ý Hải nghe được lời này, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Vây ngài....."

Mạc Vân Quả nhìn nhìn Lâm Ý Hải nói: "Sao anh lại vào thế giới này?"

"Hả?" Lâm Ý Hải có chút mộng bức, chẳng lẽ không phải hệ thống truyền tống lại đây sao? Y còn có thể làm cách nào tới thế giới này?

"Ừm.....hệ thống 6666 đem tôi truyền tống lại đây." Lâm Ý Hải đứng sự thật trả lời.

Mạc Vân Quả nhẹ gật đầu, cô cùng Hiên Viên Tu đều không phát hiện kết giới có dấu vết tổn hại, nhưng Lâm Ý Hải quả thật từ ba ngàn thế giới lớn tới đây.

Mạc Vân Quả nghĩ nghĩ, lập tức biến trở về hình người, lại dọa Lâm Ý Hải một trận.

Nhưng cũng may y cũng là người thấy qua việc lớn, nhanh chóng trấn định lại.

"Tôi có thể nói chuyện với hệ thống của anh không?" Mạc Vân Quả dò hỏi.

"Hử?" Lâm Ý Hải càng mộng bức, thì ra người ngoài còn có thể nói chuyện với hệ thống của mình sao? Vậy thật đúng là lợi hại!

"Ngài tùy ý!" Lâm Ý Hải phủi tay nói.

Mạc Vân Quả gật đầu, vung tay lên, Lâm Ý Hải chủ cảm thấy đầu choáng váng, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Theo sau, Mạc Vân Quả trực tiếp mang theo Hiên Viên Tu tiến vào tới rỗi ý thức hải của Lâm Ý Hải.

Trong ý thức hải, hệ thống 6666 sớm đã chờ lâu ngày.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 920

Edit:Linh lady

Hệ thống 6666 chỉ là một chùm sáng nhỏ, còn chưa biến thành hình người, năng lượng cũng không phải quá nhiều, xem đáng vẻ kia, tùy thời đâu có nguy cơ hỏng mất.

Dương nhiên, năng lượng của hệ thống sẽ trực tiếp móc nối cùng ký chủ, nghĩ đến Lâm Ý Hải chưa làm phát sóng trực tiếp được bao lâu, cho nên năng lượng của hệ thống 6666 cũng không phải nhiều.

Hệ thống 6666 thấy Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu vào được, trực tiếp mở ra một hình chiếu.

Trên hình chiếu là hình ảnh T`ân Du, ừm..... Cô ấy đang nằm trong ngực đàn ông, quả thật không nở nhìn thẳng!

"Hắc! Tiểu Quả Quả, Hiên Viên Tu đã lâu không gặp ~" T`ân Du vẫy tay, trên mặt treo tươi cười xán lạn, "Ừm..... Hiện tại là tôi ghi hình, ha ha ha, bị lừa đi?"

Mạc Vân Quả:.....

Hiên Viên Tu:.....

"Là chuyện này, tôi cảm thấy phòng phát sóng trực tiếp của tên gia hỏa Ngân Nguyệt rất thú vị, cho nên tôi mê mê một chút, lại đem chúng nó một lần nữa thả xuống, dù sao sinh hoạt như vậy không thú vị, cấp nào đó người tăng thêm một ít chuyện thú vị cũng không phải không thể, như vậy những nhóm đại năng tu luyện cũng sẽ không chán đời đi? Ha ha ha ha!"

Mạc Vân Quả:..... Không, tôi cảm thấy kỳ thật là cô nhàm chán.

"Khụ khụ, nói chuyện chính, sau khi tôi phân cách ba ngàn thế giới nhỏ cùng ba ngàn thế giới lớn xong phát hiện một vấn đề rất quan trọng." sắc

mặt Tần Du nghiêm chỉnh, khó có được lúc nghiêm túc.

"Nguyên bản vũ trụ chính là liên hệ, sau khi tôi thiết lập kết giới, năng lượng ở ba nhân đại thế giới không có chỗ chuyển giao, chậm rãi tích lũy lên, tuy rằng hiện tại nhìn không ra cái gì, nhưng trong thời gian dài, khả năng sẽ tạo ra hậu quả không tốt."

"Tôi tra xét một chút, trước kia năng lượng đều di chuyển sang ba ngàn tiểu thế giới, thế giới nào đó trong ba ngàn tiểu thế giới có thể chuyển hóa năng lượng kia, tăng thêm tác dụng."

"Nhưng hiện giờ tôi lại cắt đứt đi mối liên hệ này, lâu dài, đối với hai bên sẽ tạo ra hậu quả không tốt."

"Nhưng mà lúc ấy tôi thiết kết kết giới căn bản là không muốn mở ra, cho nên tạm thời tôi không có biện pháp phá vỡ."

"Nhưng tôi lại phát hiện, tên gia hỏa Ngân Nguyệt kia phát minh phòng phát sóng trực tiếp lại là có thể thông qua kết giới, nói cách khác, ở ngày tháng kế tiếp, có khả năng người ở ba ngàn thế giới lớn sẽ tới ba ngàn thế giới nhỏ phát sóng trực tiếp, nhiệm vụ của bọn họ phần lớn đều là đem những lực lượng kia đưa tới riêng thế giới đó, sau đó để những người ở thế giới đó chuyển hóa."

"Đại khái chính là một ít việc như vậy, nhưng mà cô cũng không cần lo lắng nhiều người quá, phá hư cân bằng gì đó, dù sao người tham gia phòng phát sóng trực tiếp đều có yêu cầu, thật đúng là không phải rất nhiều ha ha ha~"

Tần Du cười ha ha hai tiếng, trên mặt lại khôi phục thành vẻ cà lơ phất phơ, xem đến đây Mạc Vân Quả giật giật khóe miệng.

"Đại khái chính là như vậy, rải hoa rải hoa ~ hắc hắc, cho nên Tiểu Quả Quả người cùng Hiên Viên Tu ở ba ngàn thế giới nhỏ chơi vui vẻ, bao giờ kết giới yếu đi, tôi mang người đàn ông của mình đi tìm hai người ~"

"Ủm..... Nhưng tôi phỏng đoán phải mất chục vạn năm sau ha ha ha ~
cứ như vậy, cúi chào ~"

Tần Du mới vừa nói những lời này xong, hình chiếu lập tức biến mất.

Hệ thống 6666 cũng đưa bọn họ ra ngoài, đến tận đây, Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu xem như hiểu rõ vì sao Lâm Ý Hải sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Nhưng nghĩ đến, có thể từ ba ngàn thế giới lớn tới ba ngàn thế giới nhỏ chắc hẳn có rất nhiều hạn chế, nói cách khác lâu như vậy, không có khả năng chỉ có một người là Lâm Ý Hải.

Nhưng mà những chuyện này cũng không cần bọn họ lo lắng, dù sao vũ trụ lớn như vậy, người vẫn có rất nhiều.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 921

Edit:Linh lady

Theo sau, Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu rời khỏi nơi này, còn về Lâm Ý Hải, sau khi bọn họ rời đi không đến hai phút đã tỉnh lại.

Nhưng mà hắn đã quên chuyện lúc trước, tiếp tục vui vui vẻ vẻ làm nhiệm vụ, cho mọi người phát sóng trực tiếp.

Bên này, Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu về tới biệt thự, lúc sau, còn không chờ Mạc Vân Quả nói chuyện, Hiên Viên Tu đã mở miệng nói trước.

"Tiểu Quả Quả, chúng ta một lần nữa đem phòng phát sóng trực tiếp mở ra đi."

Mạc Vân Quả kinh ngạc nhìn Hiên Viên Tu một cái, tựa hồ có chút không thể tin được.

Mạc Vân Quả kỳ thật là có ý muốn mở phòng phát sóng trực tiếp, nhưng nghĩ đến khả năng Hiên Viên Tu sẽ không thích, cô chỉ có thể đem cái ý tưởng này đè ở đáy lòng.

Hiên Viên Tu khẽ cười một tiếng, xoa xoa tóc Mạc Vân Quả.

"Vừa lúc chúng ta có thể phát sóng trực tiếp tú ân ái ~"

Mạc Vân Quả: (͡° ^ ͜°) ấu trĩ!

Nhưng Mạc Vân Quả không thể không thừa nhận, Hiên Viên Tu ấu trĩ có chút đáng yêu.

"Được." Mạc Vân Quả cười, trực tiếp đem Đoàn Tử đánh thức.

Chỉ cần Đoàn Tử còn ở đây, như vậy nội trạch hệ thống sẽ còn nguyên, phòng phát sóng trực tiếp cũng sẽ không biến mất.

Hình thái Đoàn Tử so với lúc trước càng thêm nặng một phần, ừm.....
Giống như so với trước kia béo hơn một chút.

Phấn điều ngọc trác, thoát nhìn rất là đáng yêu.

"Ký chủ ~" Đoàn Tử bay đến trên mặt Mạc Vân Quả cọ cọ, ngay sau đó đã bị Hiên Viên Tu đá văng ra.

Đoàn Tử: QAQ

"Mở phòng phát sóng trực tiếp đi." Mạc Vân Quả cười khẽ một tiếng nói.

"Ký chủ!" Đoàn Tử vui vẻ kêu một tiếng, ngay sau đó chấp hành mệnh lệnh Mạc Vân Quả mệnh lệnh.

"Đinh! Hệ thống phát sóng trực tiếp đang download....."

"Đinh! Hệ thống phát sóng trực tiếp tái thiết thành công."

"Đinh! Mở ra hệ thống phát sóng trực tiếp....."

"Đinh! Phát sóng trực tiếp hệ thống mở ra thành công!"

Ba ngàn thế giới lớn xa xôi, không ít người thu được thông báo.

【đinh! Ngài chú ý phát sóng trực tiếp Tiểu Quả Quả đã online, xin hỏi có tiến vào phòng phát sóng trực tiếp hay không? 】

Phương Như vẫn luôn là người xem trung thành của phòng phát sóng trực tiếp Tiểu Quả Quả, sau khi nhận được thông báo, y không kìm chế được kích động.

Tay nhanh hơn não khi ý thức được u đã xác nhận tiến vào phòng phát sóng trực tiếp.

Ánh sáng sáng ngời tiến vào trong đầu y, khiến Phương Như lập tức lệ nóng doanh trùng.

Người ở trong phòng kia, không ai khác chúng là Tiểu Quả Quả y tâm tâm niệm niệm sao?

Chỉ là.....

Nắm thảo! Người đàn ông đứng ở bên cạnh Tiểu Quả Quả dùng tay xoa đầu Tiểu Quả Quả ruốc cuộc là ai!

Giờ này khắc này, Phương Như chỉ muốn nói: Phóng ta tới!

Một màn này xảy ra ở thế giới khác, nặng nề trước kia tựa như tại đây một khắc này bị đánh vỡ, tất cả giống như chưa bao giờ thay đổi

"A a a! Tiểu Quả Quả moah moah $(\overline{*}3)(\overline{\epsilon}*)$ "

"Tiểu Quả Quả đã lâu không gặp a a a!"

"Hắc hắc hắc, đưa tin đưa tin $\sim(\overline{*}3)(\overline{\epsilon}*)$ muốn thân thân $\sim$ "

" $(\overline{*}3)(\overline{\epsilon}*)$ chỉ có thân thân có thể đại biểu tâm của ta $\sim$ "

" $(\overline{*}3)(\overline{\epsilon}*)$ "

" $(\overline{*}3)(\overline{\epsilon}*)$ "

.....

Phòng phát sóng trực tiếp liên tiếp $(\overline{*}3)(\overline{\epsilon}*)$ nháy mắt toàn spam, Hiên Viên Tu cười lạnh một tiếng, cúi đầu lập tức hôn lên môi anh đào của Mạc Vân Quả.

Hiên Viên Tu không chút nào che giấu biểu thị công khai chủ quyền của mình, bàn tay to của hắn thủ sẵn sau đầu Mạc Vân Quả, gia tăng nụ hôn này.

Mạc Vân Quả biết Hiên Viên Tu ghen tị, vì trấn an hắn, cô đáp lại nụ hôn của hắn.

Tay cô cũng ôm eo Hiên Viên Tu, một màn này hài hòa như vậy, nhưng ở trong mắt đám người phòng phát sóng trực tiếp, ha hả.....

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp: C`ần thú! Sắc lang! Lưu manh! Xú không biết xấu hổ!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 922

Edit:Linh lady

"Đinh! Người dùng đập chết người tên c ần thú đánh thưởng một ngàn cái kẹ que đập chết c ần thú!"

"Đinh! Người dùng ta sẽ không làm người thực hiện được đánh thưởng một quyền 《 luận 108 cách lấy cớ của đàn ông 》 !"

"Đinh! Người dùng Tiểu Quả Quả là của chúng ta đánh thưởng một quyền 《 không c ần tin tưởng đàn ông 》 !"

"Đinh! Người dùng cho dù người soái cũng không c ần người đánh thưởng một quyền 《 luận phạm tội 》 !"

"Đinh! Người dùng ta nhìn không thấy nghe không được đánh thưởng một ngàn cân kẹo c ầu v ồng ăn người li ền sẽ thay lòng đổi dạ!"

"Đinh! Người dùng vô tình vô nghĩa vô cớ gây rối đánh thưởng mười quyền 《 bách khoa toàn thư ngàn vạn canh gà 》 !"

.....

Liên tiếp đ ồ vật hiếm lạ cổ quái đánh thưởng ở phòng phát sóng trực tiếp, hơn nữa xem đáng vẻ này, một chút cũng không có xu thế dừng lại.

Nhưng so với đám người trong phòng phát sóng trực tiếp hai người lại không hề để trong lòng.

Hai người ôm hôn, như người yêu mới cửu biệt gặp lại, lại như tình nhân tr ần mê trong ái dục.

"A a a! Có chút tức giận!"

"Hu hu hu..... Lúc này mới bao lâu không gặp, Tiểu Quả Quả nhà ta đã trở thành Tiểu Quả Quả nhà người khác (khổ sở giống một con mèo cam mập mạp)"

"Hệ liệt giả vờ ta là người đàn ông kia..... (mắt lé cười)"

"Lầu trên xin đừng tấu hài! Người cay sao! Người cay không soái bằng người đàn ông của tiểu Quả Quả hả!"

"Hả? Lầu trên người người nói cái gì? Có bản lĩnh người lặp lại lần nữa!"

"Ta nói..... Người cay sao cay do xấu!"

"Nắm thảo! Người nói lại! Lão tử cho dù xấu thì làm sao vậy! (khóc giống tên mập mạp hai trăm cân)"

"Các người thật là đủ rồi 233333333333"

"Tuy rằng ta biết các người nghĩ cách này để giảm bớt thống khổ trong lòng, nhưng nhưng ta xác nhận rằng các người không làm được! Có! Dùng! (kiêu ngạo cười to)"

"..... Ta yên lặng nhìn các người không nói lời nào."

"Nhưng mà người đã nói....."

"....."

.....

Phòng phát sóng trực tiếp lại khôi phục náo nhiệt ngày xưa, giống như thời gian trôi qua không tạo thành bất kì ngăn cách gì đối với bọn họ.

Những người này vẫn thích nói chêm chọc cười như cũ, cũng thích gây chuyện, luôn là thích kéo dê tằm đi nơi khác.

Bọn họ tựa hồ chưa bao giờ thay đổi quá, nhưng lại tựa hồ thay đổi rất nhiều.

Nhưng khẳng định đáng giá duy nhất đó là, ở bọn họ trong lòng, Tiểu Quả Quả chưa bao giờ thay đổi.

Bất kể là Tiểu Quả Quả trong quá khứ, hay là Tiểu Quả Quả hiện tại, đều vẫn như cũ là Tiểu Quả Quả của bọn họ.

Đến nỗi tương lai, bọn họ tin tưởng, Tiểu Quả Quả sẽ vẫn luôn làm bạn với bọn họ.

Ừm..... Đương nhiên, nếu không phải có người đàn ông kia thì tốt rồi.....

Ở phòng phát sóng trực tiếp cũng tồn tại một ít đại năng giả, bọn họ loáng thoáng đoán được cái gì, nhưng không có nói ra.

Không phải tất cả mọi người đều muốn biết chân tướng, người không biết chân tướng ngược lại sẽ càng thêm hạnh phúc.

Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu ôm hôn, người trong phòng phát sóng trực tiếp tuy rằng nói các loại ghét bỏ, nhưng từ sâu trong nội tâm vẫn vui vẻ chúc phúc bọn họ.

Bọn họ bảo vệ Tiểu Quả Quả lâu như vậy, cuối cùng cũng có người chân chính bảo vệ.

Hiên Viên Tu đương nhiên cũng có thể thấy tất cả trong phòng phát sóng trực tiếp, đối với tâm tư mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp, hắc trong lòng rất rõ ràng.

Đúng là bởi vì rõ ràng, hắc mới có thể thoải mái chiếm Mạc Vân Quả làm của riêng.

Hiên Viên Tu buông Mạc Vân Quả ra, trong mắt tràn đầy tình yêu.

Hắn nhướng mày nhìn về phía phòng phát sóng trực tiếp, dùng một loại ngữ khí chân thành tha thiết nói: "Tôi yêu cô ấy, xin hãy giao cô ấy cho tôi."

Giờ khắc này, mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp chỉ cảm thấy hốt mắt nóng lên, người đàn ông trước mặt này, chân thành như vậy, lại chọc trúng chỗ mềm mại trong đáy lòng bọn họ như vậy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 923

Edit:Linh lady

"Cho người, cho người, đầu cho người (khóc giống mèo cam mập mập)"

"Hu hu hu..... Có thể không cần hiểu lòng người như vậy không?"

"Đột nhiên có một loại cảm.bức gả con gái đi là sao ta quăng ngã! (khóc giống hai trăm cân mập mập)"

"Hừ! Ta thấy người đàn ông này xem chúng ta như cha mẹ Tiểu Quả Quả, tức giận (cảm động giống chỉ dùng không được tới tôm tích)"

"Bắt lấy một con ở lầu trên khẩu thị tâm phi ~"

"Cho nên, v ềsau phòng phát sóng trực tiếp của Tiểu Quả Quả nhà ta chính là cùng người đàn ông này phát cơm chó khắp nơi sao? o(Π~~Π)o"

"Phốc, miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo! (ôm ngực không dám nói lời nào)"

"Ta dựa! Cần phải thành thật như vậy không quăng ngã!"

"Kỳ thật ta cảm thấy, tú ân ái cũng có thể a ha ha ha! Làm một tu sĩ độc thân mấy trăm năm, ta có thể học tập vài phương pháp yêu đương, sau đó tranh thủ đem sư phụ ta bắt lấy (mắt lé cười)"

"Tắm tặc, lầu trên để lộ tâm tư ~ (mắt lé cười)"

"Đ ồnghi ngoan, buổi tối đến trong phòng vi sư."

"Nắm thảo! Sư phụ! Người..... (lẩn đi r ồi)"

"Phốc ha ha ha! L ầu trên thật lợi hại! (mắt lé cười)"

.....

Mạc Vân Quả nhìn phòng phát sóng trực tiếp đủ các loại bình luận, trong mắt xẹt qua một tia ấm áp.

Cô nắm tay Hiên Viên Tu, con người trong suốt cứ như vậy nhìn phòng phát sóng trực tiếp, đôi mắt kia như chứa sao trời, rực rỡ ấm áp.

"Cảm ơn các người, chúng ta sẽ hạnh phúc."

Mạc Vân Quả ngẩng đầu nhìn về phía Hiên Viên Tu, vừa lúc đối diện đôi mắt tràn ngập tình yêu của hắn.

Hai người nhìn nhau cười, từ trong mắt đối phương đều thấy được sự tột cùng tận tại lẫn nhau, đó là ánh mắt không ai có thể chen vào.

Giờ khắc này, thế giới phẳng phát chỉ thuộc về bọn họ.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp thấy một màn kia, đồng loạt im lặng.

Đại khái một phút sau.....

"Đinh! Người dùng muốn Tiểu Quả Quả hạnh phúc đánh thưởng một quyển 《 108 thức ngự nam 》 !"

"Đinh! Người dùng muốn tiểu Quả Quả hạnh phúc 2 đánh thưởng một củ vụn năm nhân sâm!"

"Đinh! Người dùng muốn tiểu Quả Quả hạnh phúc 3 đánh thưởng 1000 bộ chế phục hiếm lạ cổ quái!"

"Đinh! Người dùng ta sẽ 72 biến đánh thưởng một đồng hồ mài mao!"

"Đinh! Người dùng trâm mặc đánh thưởng một tấn hoàng kim!"

"Đinh! Người dùng học tập cùng đánh thưởng nguyên bộ một trăm năm 《 5 năm khoa cử 3 năm thi thử 》 !"

"Đinh! Người dùng nam nhân đầu là tra đánh thưởng một trăm quyền cổ quái tình ca hiếm lạ!"

"Đinh! Người dùng kẹo đánh thưởng đánh thưởng một tấn kẹo mừng cổ quái hiếm lạ!"

.....

Phòng phát sóng trực tiếp lại bị đánh thưởng cho spam, giờ khắc này, mọi người đều có một loại ăn ý.

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, đột nhiên nói với Hiên Viên Tu:
"Chúng ta giống như không có cử hành hôn lễ ~"

Hiên Viên Tu sững nịch cười, hất xoa xoa tóc Mạc Vân Quả nói: "Nếu em muốn tổ chức thì....."

Làm đã từng chấp pháp giả, chuyện giống nhân loại này cũng không áp dụng đối với bọn họ.

Nhưng mà Mạc Vân Quả lại thích hình thức rườm rà này, nơi này đều chất chứa rất nhiều đại trí tuệ, có chỗ vẫn truyền thừa hình thức ngàn năm này.

Có đôi khi cô thấy người khác kết hôn, trình tự rườm rà nhìn thấy đau đầu, nhưng không thể không nói, tân hôn hai người luôn rất thích thú, cái loại vui sướng này không có cảm giác nào có thể thay thế.

Mạc Vân Quả trong mắt xẹt qua một tia ý cười, cô hơi hơi nhón chân, nửa ngửa đầu, một bộ khát cầ.

"Muốn."

"Được." Chỉ cần là em muốn, anh đầu sẽ thỏa mãn em.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 924

Edit:Linh lady

"..... Mới nói về sau sẽ luôn bị tú ân ái, quả nhiên về mặt bị tú....."

"Ta có thể nói ta bị tú thật vui về sao? 2333333"

"Ta về sau cũng muốn nói như vậy với người đàn ông của ta!"

"Ha ha! Ta cảm thấy Tiểu Quả Quả nhà ta trưởng thành, đầu học được cách làm nũng!"

"Không không không, người nói sai rồi, cái này gọi là tình đến chỗ sâu tự nhiên nũng!"

"Trên lầu nói rất đúng, nói rất đúng à!"

"Từ từ! Có phải trọng điểm của các người lệch rồi không quảng ngã!"

"Hả? Nơi nào lệch rồi? Chẳng lẽ chúng ta không bị đút cầu lương sao?"

"..... Trọng điểm chẳng lẽ không nên là! Tiểu Quả Quả nhà ta muốn cử hành hôn lễ sao!"

"Năm thảo! Như vậy vừa nói thật đúng là!"

"Phục phục, tưởng đầu không phục liền phục các người!"

"Ừm..... để ta ngẫm lại, hôn lễ cần cái gì nhỉ?"

.....

Mạc Vân Quả:.....

Hảo gia hòa, mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp đầu bắt đầu nói đến hôn lễ cần phải chuẩn bị cái gì.

Không biết vì sao, nhìn thấy bọn họ nói muốn chuẩn bị vài thứ kia, đột nhiên một chút cũng không muốn kết hôn làm sao đây.....

Hiên Viên Tu nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp đủ các loại bình luận, mặc dù bình tĩnh như hắc, cũng nhịn không được giật giật khóe miệng.

"Hôn lễ à! Trăm độc nước khăng định là không thiếu được!"

"Còn có hỉ phục á! Cần phải dùng lông phượng hoàng để may!"

"Hỉ phục phải nước lửa không cháy! Còn phải phù chú bí chế nhà ta!"

"Hôn lễ nhất định phải ở một nơi phong thủy ngũ hành ẩn chứa long khí cử hành!"

"Còn có còn có! Giày nhất định phải do thân thủ trùng trăm chân làm nên!"

.....

Trăm độc nước là cái quỷ gì?! Vừa nghe đã biết không phải thứ gì tốt!

Còn có muốn lấy lông phượng hoàng chế hỉ phục, phượng hoàng lại nói như thế nào cũng là thần thú đấy!

Đến nỗi phù chú bí chế gì đó, người tưởng bí chế móng heo hả!

Mạc Vân Quả ở trong lòng yên lặng phun tào, đối với phòng phát sóng trực tiếp tỏ vẻ không hề chờ mong.

Cô cũng biết, mọi người đều thế giới khác nhau, mỗi một chủng tộc, mỗi một chỗ đều có tập tục khác nhau, nhưng nếu gộp tất cả các tập tục lại một chỗ.....

Mạc Vân Quả theo bản năng giật giật khóe miệng, tỏ vẻ mình hoàn toàn không dám nghĩ chuyện này.

Hiên Viên Tu xoa xoa huyết Thái Dương, ho nhẹ một tiếng nói:
"Chuyện này chậm rãi nói đi."

Lời này của Hiên Viên Tu được Mạc Vân Quả điên cuồng gật đầu, đúng đúng đúng, không vội không vội, cô thật là một chút cũng không vội!

Phòng phát sóng trực tiếp thấy vậy, chỉ có thể tiếc nuối dừng đề tài này lại.

Dù sao tương lai còn dài, bọn họ có rất nhiều cơ hội chậm rãi mân mê.

Sau khi biết nguyên nhân di động ở thế giới này ra sao, Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu cũng không lo lắng gì nữa.

Hiện tại phòng phát sóng trực tiếp cũng mở ra, bọn họ có thể vui sướng chơi đùa.

Vì thế ngày tháng kế tiếp, Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu vẫn luôn ở thế giới này du ngoạn.

Ở trong quá trình này, đám người trong phòng phát sóng trực tiếp thường thường nhắc tới chuyện hôn lễ, ừm..... Sau đó bị Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu theo bản năng xem nhẹ.

Không có biện pháp, đám người trong phòng phát sóng trực tiếp thật sự quá nhiệt tình, đưa ra các loại yêu cầu trong hôn lễ cũng thật là quá..... ừm..... Kỳ ba!

Mạc Vân Quả có đôi khi cũng sẽ cùng Hiên Viên Tu nói, không cần làm hôn lễ được không?

Sau đó còn không có Hiên Viên Tu nói chuyện, mọi người phòng phát sóng trực tiếp đã trực tiếp cự tuyệt cái đề nghị này.

Hơn nữa bọn họ lặp lại spam, thẳng đến khi Mạc Vân Quả không hề nói chuyện này mới thôi.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 925

Edit:Linh lady

Thế giới công nghệ cao này có rất nhiều chỗ chơi, nhưng Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu dạo qua một vòng, cũng chơi không ít rồi.

Lúc bọn họ chuẩn bị rời đi, Lâm Ý Hải lại tìm tới cửa.

Lúc này, Lâm Ý Hải chân tay luống cuống nhìn hai người, trên mặt là vẻ thẹn thùng khó thấy.

Mạc Vân Quả có chút tò mò, sao Lâm Ý Hải lại tìm tới bọn họ, dù sao lúc trước cô đã xóa ký ức của y rồi.

"Có việc?" Hiên Viên Tu không khách khí hỏi, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Lâm Ý Hải.

Lâm Ý Hải ho nhẹ một tiếng, nho nhỏ nói một câu: "Không có việc gì."

Mạc Vân Quả:.....

"Hả? Người này giống như cũng là một chủ kênh á!"

"A! Ta biết chủ kênh này! ($\Sigma(\odot \nabla \odot$ "a")"

"Chủ kênh này được xưng là chủ kênh xuân xuân nhược thụ ~ hẳn cũng nổi danh."

"Hử? Nói như thế nào?"

"Chính là khi hắn làm nhiệm vụ đầu tiên, đã bị mục tiêu nhiệm vụ làm khô chết 233333333"

"Hả..... Cái " làm " này là ý ở mặt ngoài sao?"

"(mắt lé cười) bằng không muốn gì đây?"

"Không cần ô, muốn ưu nhã!"

"Ta xem qua hắc phát sóng trực tiếp, ừm..... Nói như thế nào đây, là một cái người nhất gan góc góc ha ha ha!"

"Chờ ta đi xem phòng phát sóng trực tiếp của hắc nhìn nhìn xem hắc rốt cuộc tới nơi này làm cái gì ~"

Lâm Ý Hải khẩn trương nhìn Mạc Vân Quả, trời biết nhiệm vụ của y lại thất bại! Nhưng hệ thống cho y cơ hội đoái công chuộc tội, chỉ cần ở trên người người này lấy được một đồ vật là được.

Chỉ là.....

Lâm Ý Hải mặt có chút hồng hồng, y làm sao mở miệng hỏi một cô gái đồ vật như vậy được đây.....

Lúc này, trong phòng phát sóng trực tiếp của Lâm Ý Hải.

【 mỗi ngày hướng về phía trước: Vấn đề Chủ kênh đang làm cái gì nha? 】

【 ba tháng: Hả? Có ma mới! Bắt lấy ma mới một cái! 】

【 táng ái: Ha ha ha! Ta tới giải thích cho ma mới! Chính là chủ kênh làm nhiệm vụ lại thất bại, ừm..... Thiếu chút nữa lại bị mục tiêu nhiệm vụ làm khô chết, sau đó ở dưới sự trợ giúp của hệ thống chạy thoát, bất quá hệ thống lại bố trí cho hắc một nhiệm vụ nhỏ ~】

【 mỗi ngày hướng về phía trước: Cái nhiệm vụ gì nha? Tò mò! 】

【 táng ái: Ha ha ha! Chính là hỏi trước mắt gọi cô gái trước mắt này một quyền tiểu hoàng thư ha ha ha ha! 】

【 mỗi ngày hướng về phía trước:.....】

Lâm Ý Hải nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp, mặt càng đỏ hơn.

Lúc này, trong phòng phát sóng trực tiếp của Mạc Vân Quả.

"Ta đã trở về! Ta biết Lâm Ý Hải muốn làm cái gì! Tức giận!"

"Cái gì? Cái gì vậy?"

"Đến tột cùng là cái gì? Tò mò!"

"Hừ! Cái hệ thống đối diện kia muốn Tiêu Quả Quả cho chủ kênh kia một quyền hoàng thư! Các người nói, có tức hay không!"

"..... Không biết vì sao, ta luôn cảm thấy hệ thống đối diện có độc."

"Vì sao ta lại cảm thấy buồn cười? Ha ha ha ha!"

"Hệ thống đối diện thật lợi hại!"

Mạc Vân Quả:.....

Mạc Vân Quả vừa thấy nhiệm vụ này, liền biết đây là Tần Du phá rối.

Nói vậy cô nàng đã biết cô và Hiên Viên Tu đã đã tỉnh, cho nên lúc này mới sẽ..... ừm..... Đùa giỡn cô một phen?

Mạc Vân Quả giật giật khóe miệng, Tần Du vẫn ấu trĩ như vậy.

Nhưng mà cũng chứng minh một chuyện, hiện tại Tần Du trôi qua cũng không tồi, vậy mà còn tâm tư rảnh rỗi cùng cô "Chơi".

Mạc Vân Quả trong mắt xẹt qua một tia sáng, nhanh tới mức khiến người trong phòng phát sóng trực tiếp tưởng mình bị hoa mắt.

Hiên Viên Tu đương nhiên cũng biết ẩn tình, hắc hời hời gọi lên khóe môi, đôi mắt trở nên u ám.

A..... Tần Du.....

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 926

Edit:Linh lady

Lúc này đang ở ba ngàn thế giới lớn khi Tần Du đang hưởng thụ cảm giác được người đàn ông của mình đút ăn, đột nhiên cô nàng rùng mình một cái.

"Làm sao vậy?" Giọng nam trầm thấp lên tiếng.

Tần Du lắc đầu, trong lòng lại hiểu nguyên nhân.

Hu hu hu..... Không phải cô nàng chỉ muốn đùa một chút thôi sao? Là thù lớn tới bao nhiêu mới có thể ảnh hưởng tới cô nàng?

Tần Du nào dám chậm trễ, vội vàng hạ mệnh lệnh cho hệ thống 6666, thu hồi lại mệnh lệnh.

Tuy rằng nàng rõ ràng Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu không thể ngay lập tức từ ba ngàn thế giới nhỏ tới đây được, nhưng cái này cũng không đại biểu bọn họ không có cách nào thu thập mình a quảng ngã!

Sau khi làm xong mọi chuyện, Tần Du mới nằm lại trong ngực người đàn ông của mình, hưởng thụ cảm giác được đút ăn.

Bên kia, đột nhiên Lâm Ý Hải lại thu được thông tin của hệ thống 6666 nói y không cần làm nhiệm vụ này, trực tiếp đi thế giới tiếp theo.

Lâm Ý Hải: QAQ

"Vậy cái đó, quấy rầy!"

Lâm Ý Hải khom lưng xin lỗi, sau đó cũng không đợi Mạc Vân Quả nói cái gì, trực tiếp chạy đi.

Mạc Vân Quả sửng sốt, theo sau lại nhẹ nhàng cười.

"Tần Du nhưng thật có ý thức tự giác."

Hiên Viên Tu gật gật đầu, thấp giọng lên tiếng "Ừ".

Tần Du, hắc nhớ kỹ, chờ hắc trở về, ha hả.....

Lâm Ý Hải rời đi, lập tức bị truyền tổng tới thế giới tiếp theo, lúc đó y căn bản không biết tại thế giới đó, y vẫn như cũ sẽ bị người làm chết.

Ừm..... Làm là ý trên mặt chữ.....

Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu thương lượng một chút, xác định thế giới này không có gì thú vị, hơn nữa mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp vẫn luôn thúc giục bọn họ cử hành hôn lễ, cho nên bọn họ liền rời khỏi thế giới này.

Hôn lễ nếu mở miệng, đương nhiên là muốn tổ chức.

Nhưng tổ chức ở nơi nào, tổ chức như thế nào lại là một vấn đề quan trọng.

Đầu tiên vấn đề cần giải quyết là địa điểm, điểm này đặc biệt quan trọng.

Phòng phát sóng trực tiếp có vài người là lão đại phong thủy, muốn bọn họ nhất định phải cử hành ở nơi địa bảo phong thủy.

Vì đạt được mục đích này, đám lão đại kia mỗi ngày đều phải phổ cập khoa học một chút các vấn đề không ổn kia không cử hành ở nơi có địa bảo phong thủy, thậm chí còn có ví dụ thực tế.

Cái này làm cho Mạc Vân Quả rất là đau đầu, nhưng đau đầu đồng thời, cô lại cảm thấy thật hạnh phúc.

Bên người cô, còn có một đám vẫn người luôn yên lặng bảo hộ cô.

Mỗi khi tới khúc này, Hiên Viên Tu không tránh khỏi muốn cùng cô thân mật một phen, biểu thị công khai chủ quyền.

Đám người trong phòng phát sóng trực tiếp thường thường đổi Hiên Viên Tu ấu trĩ, đổi lấy lại là Hiên Viên Tu càng thêm các động tác thân mật.

Tóm lại, tất cả đều nhìn qua "Hài hòa" như vậy.

Theo sau, Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu đi các thế giới khác, mỗi một cái thế giới đều sẽ bị quấn lấy đi tìm nơi địa bảo phong thủy.

Liên tiếp đi mười mấy cái thế giới, lúc sau, cũng không có tìm được nơi nào có phong thủy thích hợp.

"Các lão đại phong thủy xong chưa vậy!"

"Đã qua bao lâu rồi, khi nào mới tìm được nơi có địa bảo phong thủy đây quăng ngã!"

"Ta cảm thấy, cứ tìm một nơi có phong cảnh đẹp để cử hành hôn lễ là được không phải sao?"

"Không được không được! (͡° ^ ͜°) nhất định phải nơi có phong thủy bảo địa!"

"Yên lặng nhìn các đại lão tranh chấp!"

"Lần trước nơi đó không phải rất tốt sao?"

"Nơi đó nơi nào tốt? Sao Kim đầu viên mà đủ rộng, sao Mộc đầu viên mà thân thẳng, sao thủy đầu bình mà sinh lãng, hoả tinh đầu tiêm mà đủ rộng, thổ tinh đầu bình mà thể tráng....."

"(đã vụng đờn) xem không hiểu....."

"Xem không hiểu +1"

Mạc Vân Quả:.....

Tốt thôi, kỳ thật cô cũng không hiểu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 927

Edit:Linh lady

Thật ra đối với cô cùng Hiên Viên Tu mà nói phong thủy, căn bản không quan trọng, dù sao bọn họ đã sớm siêu thoát ngũ hành, phong thủy căn bản không ảnh hưởng gì tới họ.

Nhưng người trong phòng phát sóng trực tiếp lần nữa kiên trì, Mạc Vân Quả cũng tùy ý bọn họ.

Dù sao ở trong quá trình này, cô cùng Hiên Viên Tu vẫn luôn đầu ở trong trạng thái du sơn ngoạn thủy, cực kỳ thả lỏng.

Cứ như vậy, đại khái đi qua mười mấy cái thế giới, Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu đi tới thế giới tu tiên.

Thế giới tu tiên cơ bản xem như thế giới có linh khí nồng đậm nhất trong các thế giới, ở chỗ này, rất nhiều người đều nghịch thiên tu hành, trong đó cũng không thiếu người tài kinh thế diệu tuyệt.

Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu tới thế giới này cũng cảm giác được linh khí nồng đậm, cứ việc đã siêu thoát với ngũ hành, nhưng đối với Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu mà nói, loại linh khí sung túc ở thế giới này vẫn khiến bọn họ vui vẻ.

"Hay? Thế giới tu tiên, thế giới này phong thủy chắc hẳn tốt đi?"

"Cầu các lão đại phong thủy đến xem phong thủy thế nào!"

"Ta tới nhìn nhìn, ừm..... Không t ấ không t ấ ~"

"Phốc, lâu trên người là cái quỷ gì? Không cần loạn giả mạo lão đại phong thủy được không!"

"Khụ khụ..... Ta chỉ là trang cái bức mà thôi."

"Tiểu Quả Quả a, ta cảm thấy thế giới này không tồi, người muốn suy xét từng cái hay không?"

"(mắt lấp lánh) ta cũng cảm thấy thế giới này không tồi 233333"

Mạc Vân Quả nhìn đến phòng phát sóng trực tiếp, hơi hơi ngẩng đầu lên nhìn Hiên Viên Tu, dò hỏi ý kiến hần.

Hiên Viên Tu cúi đầu hôn hôn khoe môi cô, như chuồn chuồn lướt nước, nhưng cũng như tình yêu sâu đậm.

"Có thể."

Hiên Viên Tu thấp thấp giọng nói, hần ôm Mạc Vân Quả, hấp thu ấm áp trên người cô.

Kỳ thật đi qua nhiều thế giới như vậy, tuy rằng đám người trong phòng phát sóng trực tiếp đám kia luôn không đành lòng, nhưng không thể phủ nhận đó là, hần đích xác động tâm.

Hần muốn cho cô một hôn lễ hoàn mỹ long trọng nhất, để cô cảm nhận được hạnh phúc của nhân loại.

"Được."

Mạc Vân Quả nghe này, cong khoe môi, nhàn nhạt cười.

Thế giới này là thế giới tốt nhất mà bọn họ đi qua, chỉ cần có thể qua kiểm tra của mấy lão đại phong thủy, liền có thể cử hành hôn lễ ở đây.

Không bao lâu, những lão đại đã khảo sát xong.

"Thế giới này tốt quá tốt quá ~"

"Đi hướng đông, ta nhìn một chút, hướng đông tốt nhất!"

"Ý nghĩ của ta cùng lâu trên không mưu mà hợp, thế giới này, quả nhiên là hướng đông tốt nhất!"

"Đúng đúng đúng ~ Tiểu Quả Quả các người nhanh khởi hành đi hướng đông đi!"

"Đồng ý với cái nhìn của các lão đại lầu trên! (nắm tay)"

.....

Mạc Vân Quả nhìn đến nơi này, lôi kéo tay Hiên Viên Tu, bay thẳng đến hướng đông.

Lại nói tiếp, thế giới này hướng đông trong mắt người đây, thật ra không phải là nơi tốt lành gì.

Ở vị trí phía đông, thật ra có tên là "Cực hàn chi địa" băng thiên tuyết địa.

Ở nơi đó, gần như không có sinh vật gì, nơi nơi đều là băng, thổi ra một hơi, ở giữa không trung đều sẽ kết thành băng.

Nơi đó là một mảnh tuyết trắng, từ xa nhìn lại, không có một chút tạp sắc.

Nhưng một nơi như vậy, lại được các lão đại trong phòng phát sóng trực tiếp tôn sùng là nơi phong thủy địa bảo, cũng chỉ có thể nói là phi thường kỳ ba.

Dương nhiên, cực hàn đối với Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu mà nói, cũng không tạo ra thương tổn gì lớn.

Một thuật chống lạnh có thể giải quyết mọi vấn đề, khi hai người tới nơi này, cũng lấp bắp kinh hãi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 928

Edit:Linh lady

Băng thiên tuyết địa như vậy, thật sự có thể cử hành hôn lễ sao?

Còn không chờ Mạc Vân Quả hỏi ra vấn đề này, phòng phát sóng trực tiếp lại nghênh đón một đợt đánh thưởng mới.

"Đinh! Người dùng tân hôn vui sướng đánh thưởng một bộ hỉ phục đặc chế!"

"Đinh! Người dùng muốn hạnh phúc đánh thưởng một tòa cung điện đặc chế! "

"Đinh! Người dùng chúc phúc chúc phúc đánh thưởng một ngàn cân kẹo mừng đặc chế!"

"Đinh! Người dùng khóc chít chít chúc phúc đánh thưởng một trăm câu đối hỉ khí dương dương!"

"Đinh! Người dùng non xanh nước biếc đánh thưởng....."

.....

Liên tiếp thông báo đánh thưởng nháy mắt spam, Mạc Vân Quả có chút dở khóc dở cười, đây là xác định xong rồi.

Xem tư thế mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp, hận không thể để cô lập tức gả cho Hiên Viên Tu đi?

Hiên Viên Tu nhìn đến đánh thưởng nhều như vậy, trong mắt xẹt qua một tia ý cười, những người này thật ra có vài phần đáng yêu.

Bên trong tuyết địa mênh mông, chỉ có Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu mang đến một màu sắc khác.

Hôn lễ liền như vậy bị định ra, nhìn như vội vàng, kỳ thật chủ mưu đã lâu.

Mạc Vân Quả lấy tất cả đồ mọi người đánh thưởng bắt đầu bố trí.

Mảnh tuyệt rộng lớn này, đủ cho cô bày thỏa thích.

Hiên Viên Tu thấy vậy, chỉ nói với Mạc Vân Quả để cô đi nghỉ ngơi, việc còn lại giao cho hắn. Mạc Vân Quả biết tâm tư của Hiên Viên Tu, cũng không cự tuyệt hẳn, ngược lại biến ra một gian nhà tranh, sau đó đi vào.

Ngày tháng tiếp theo, Hiên Viên Tu luôn không thấy bóng người, Mạc Vân Quả liền cùng phòng phát sóng trực tiếp trò chuyện.

Mạc Vân Quả cũng coa lúc nhin không được muốn ra ngoài xem, nhưng thường sẽ bị đám người trong phòng phát sóng trực tiếp ngăn cản.

Bọn họ nói nếu Hiên Viên Tu muốn toàn quyền ôm đồm, như vậy thì hãy vui vẻ chờ kết quả đi.

Là kinh hỉ hay kinh hách, chỉ cần chờ đến một khắc cuối cùng.

Đương nhiên, bọn họ cho rằng, Hiên Viên Tu không có khả năng sẽ cho Tiểu Quả kinh hách.

Mạc Vân Quả nhẩn lại nhẩn, chung quy không ra ngoài xem đã biến thành đáng về gì.

Cứ như vậy, hơn phân nửa tháng đi qua, Hiên Viên Tu cuối cùng cũng nổ cho Mạc Vân Quả tất cả đầu chuẩn bị tốt.

Nghe tới tin tức này, tâm tình Mạc Vân Quả khó có thể miêu tả.

Có chút kích động, có chút tò mò, có chút chờ mong.....

Các loại cảm xúc trộn lẫn với nhau, rồi lại không cảm thấy khó chịu.

Hiên Viên Tu đi vào nhà tranh che hai mắt Mạc Vân Quả lại, trên người hắt hơi lạnh, nhưng nhanh chóng bị nội tâm ấm áp xua tan.

Mạc Vân Quả ngoan ngoãn nghe lời nhắm hai mắt lại, đối với cô mà nói, tất cả chỉ là vất vả.

Hiên Viên Tu phát tay thu hồi nhà tranh, tất cả mọi thứ ở đây bắt đầu hiện ra.

Hiên Viên Tu kéo tay Mạc Vân Quả, từng bước một dẫn đường cho cô.

Cho dù Mạc Vân Quả nhắm mắt lại, nhưng vẫn có thể cảm nhận được cảm giác an toàn.

Cảm giác chìm trong bóng tối lại được cảm xúc phong phúc bên Hiên Viên Tu lấp đầy, có hắt ở đây, cô căn bản không cần lo lắng cái gì.

Mạc Vân Quả từng bước một đi tới, dưới chân thật mềm, một chút cũng không giống như nền tuyết, cũng không biết Hiên Viên Tu làm cái gì.

Mạc Vân Quả ảo tưởng, dưới chân cô hẳn là thảm đỏ, chờ đến khi cô dừng lại, sẽ là điểm cuối của thảm đỏ.

Cứ như vậy, năm phút trôi qua, Hiên Viên Tu mới ngừng lại.

Hắn buông tay Mạc Vân Quả ra, giúp cô sửa sửa tóc, lại cúi đầu hôn hôn cái trán của cô, sủng nịch cùng ôn nhu như vậy.

"Mở mắt ra đi."

Giọng nói tràn ngập từ tính của Hiên Viên Tu ở bên tai Mạc Vân Quả vang lên, hắt cách cô gần như vậy, gần như vậy.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 929

Edit:Linh lady

Mạc Vân Quả chậm rãi mở mắt, cho dù là cô đã chuẩn bị tâm lý, vẫn bị cảnh tượng trước mắt dọa nhảy dựng.

Trên nền tuyết trắng mênh mang sớm đã trải thảm màu hồng ánh kim, ần ần tản ra ánh sáng hồng kim.

Bọn họ đứng ngay ở vị trí trung tâm, xung quanh đều là đồ vật đánh thưởng của phòng phát sóng trực tiếp, mỗi một cái cô đều nhớ rõ.

Nhưng khiến cô minh ngạc đó là, ở đây xuất hiện một đám người.

Hoặc là nói, những cái đó căn bản không phải đám người, mà là hình chiếu.

Đúng vậy, là hình chiếu của mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp.

Bọn họ lần đầu tiên lấy phương thức này xuất hiện ở trước mặt Mạc Vân Quả, không phải nick name lạnh lẽo, là bọn họ chân thật tồn tại.

Mạc Vân Quả chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, cô cuối cùng biết, vì sao Hiên Viên Tu dùng thời gian dài như vậy.

Muốn đồng thời bảo đảm mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp xuất hiện ở chỗ này, nhất định tiêu phí rất nhiều công phu.

Hơn nữa lúc trước phòng phát sóng trực tiếp căn bản không có công năng này, Hiên Viên Tu nhất định ở thời điểm cô không biết đã trộm khai phá nó.

Mạc Vân Quả nhón chân, ngửa đầu lập tức hôn lên môi Hiên Viên Tu.

Hiên Viên Tu thủ sẵn bên eo Mạc Vân Quả, gia tăng nụ hôn này.

Những hình chiếu đó chiếu tới phòng phát sóng trực tiếp mọi người thấy một màn kia, trên mặt đầu mỉm cười chúc phúc.

Xem! Đây là Tiểu Quả Quả nhà bọn họ, đây là Tiểu Quả Quả bọn họ luôn bảo hộ, hiện giờ, cô muốn cùng một người khác kết làm nhất thể, từ đây về sau, việc bảo hộ cô sẽ là người đàn ông kia gánh vác.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp trong tay đầu cần hoa tượng trưng cho "Lâu lâu dài dài" ở thế giới bọn họ, hoa tươi đẹp như vậy, kì diệu ướm ướm, vừa thấy chính mới được ngắt xuống.

Đây là dụng tâm của bọn họ, bọn họ hy vọng Tiểu Quả Quả cùng Hiên Viên Tu luôn luôn hạnh phúc.

Có lẽ có một ngày, bọn họ sẽ bởi vì sinh mệnh tới cuối mà biến mất, có lẽ có kiếp sau, có lẽ không có kiếp sau.

Bất kể là tình huống nào, không ai có thể vẫn luôn bảo hộ Tiểu Quả Quả.

Nhưng mà Hiên Viên Tu có thể, bọn họ vẫn luôn biết, Hiên Viên Tu có thể làm bên người Tiểu Quả Quả của bọn họ.

"Hỗn đản Hiên Viên Tu! Nhất định phải chiếu cố Tiểu Quả Quả nhà ta thật tốt!" Một cái giọng nữ thanh thúy vang lên trên địa phương trống trải, khiến mọi người chú ý.

"Xin cho phép ta được lần cuối gọi Tiểu Quả Quả nhà ta, ô ô ô..... Từ đây về sau người sẽ trở thành người Hiên Viên Tu, nhưng mà..... Nhất định phải hạnh phúc!"

Đây là một sư hổ người thú sớm đã khóc không thành bộ dáng, nước mắt trên mặt điên cuồng chảy xuống, nhìn qua lại hài hòa như vậy.

"Ta mặc kệ! Các người nhất định phải sống tốt!" Đây là một tiểu loli, giọng nói mẽ mẽ của loli nghe thật ngốc manh.

"Tân hôn vui vẻ nha ~ Tiểu Quả Quả ~" đây là một người đàn ông ôn nhu, tóc dài phiêu phiêu, vạt áo phiêu phiêu, một thân tiên khí.

"Tiểu Quả Quả, tân hôn vui vẻ nhé ~" đây là một quái thú diện mạo cực xấu, nó nỗ lực dùng giọng nói ôn hòa nhất để nói chuyện, sợ dọa tới Mạc Vân Quả.

"Tân hôn vui vẻ nhé ~" đây là một người có trăm con mắt, những đôi mắt đó không ngừng chớp, sợ bỏ lỡ một chi tiết nào đó.

"Tân hôn vui vẻ." Đây là một người mặc chế phục tướng quân, y mặt mày chỉ gian toàn là lạnh lùng, nhưng trong tay hoa c`ân trên tay lại tăng lên vẻ ôn nhu của y.

.....

Một câu lại một câu chúc phúc ở nơi này vang lên, trong thanh âm chúc phúc này, Mạc Vân Quả hôn Hiên Viên Tu càng thêm dùng sức.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 930

Edit:Linh lady

Sau khi mọi người chúc phúc xong, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện cầu vồng mỹ lệ.

Cầu vồng xuyên qua một mảnh mênh mang tuyết địa, đột ngột xuất hiện, lại vô cùng hài hòa.

Hiên Viên Tu buông Mạc Vân Quả ra, hấn vươn tay, khoe miệng mỉm cười.

"Quả Nhi thân ái, em nguyện ý đem vĩnh hằng của em giao cho anh sao?"

Từ khoe mắt giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống, thuận lợi rơi trên nền tuyết, như mở ra chốt mở gì đó.

Mạc Vân Quả vươn tay, đem tay đặt lên trên tay Hiên Viên Tu.

"Em nguyện ý."

Em nguyện ý, nguyện ý đem tất cả của em giao cho anh.

Em nguyện ý, nguyện ý cùng anh đồng sinh cộng tử, không rời không bỏ. Em nguyện ý, nguyện ý cùng anh cùng nhau nhìn ngắm tất cả cảnh đẹp.

Hiên Viên Tu thấp thấp cười, tiếng cười sung sướng một vòng lại một vòng nhộn nhạo mở ra, dễ nghe vang dội như vậy.

Mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp thấy vậy, hốc mắt cũng có nước mắt ở đảo quanh.

Một màn này đánh thẳng vào nội tâm bọn họ, phòng tuyến bọn họ lập tức bị đánh nát, hoàn toàn sụp đổ.

Nhưng bọn họ lại cam tâm tình nguyện, cam tâm tình nguyện mở rộng cửa lòng.

Thời gian của hình chiếu ở phòng phát sóng trực tiếp là hữu hạn, khi hình chiếu bọn hắn không thể không biến mất ở cực hàn chi địa, Mạc Vân Quả kéo Hiên Viên Tu, hướng tới mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp cúi người thật sâu.

Đến tận đây, hôn lễ trước nửa bộ phận xem như kết thúc.

Có lẽ buổi hôn lễ này cũng không thể xem như cử thế vô song, nhưng đối với Mạc Vân Quả, là đặc biệt.

Đối với những ngoại vật kia, Mạc Vân Quả căn bản không thế nào để ý, nhưng hình chiếu của mọi người trong phòng phát sóng trực tiếp có thể xuất hiện ở hôn lễ của bọn họ, thực sự đã động Mạc Vân Quả.

Cực hàn ban ngày rất dài, mặt trời treo trên chân trời, lúc này cũng không có xu thế lặn xuống.

Mạc Vân Quả kéo tay Hiên Viên Tu, mặt đối diện hắn.

Cô hơi hơi ngẩng đầu lên, trên trán đầy tình yêu.

"Lại nói tiếp, từ khi nào anh yêu em?"

Mạc Vân Quả trong mắt lộ ra một tia tò mò, cô cũng không biết Hiên Viên Tu yêu cô từ khi nào ~

Hiên Viên Tu nghe được lời này, khóe miệng ý cười càng thêm ôn nhu.

"Em viết vì sao trong mười người chúng ta anh là người mạnh nhất không?"

Mạc Vân Quả sửng sốt, tuy rằng không biết vì sao hắn lại hỏi như vậy, nhưng cô vẫn phối hợp hỏi: "Vì sao?"

Hiên Viên Tu nâng tay lên, xoa xoa tóc Mạc Vân Quả.

Tóc bởi vì hấn xoa mà trở nên hỗn độn, sau khi hấn ôn nhu sửa lại, lúc này mới nhìn ánh mắt tràn ngập tò mò của Mạc Vân Quả.

"Bởi vì, anh vốn dĩ vì bảo hộ em mà sinh....."

Mạc Vân Quả càng thêm tò mò, cô bước về phía trước một bước, hai tay cứ như vật đặt lên mặt Hiên Viên Tu.

Cô khẽ động gương mặt Hiên Viên Tu, phồng quai hàm hỏi: "Hả hả?"

Hiên Viên Tu tùy ý để cô mân mê, bàn tay to cẩn thận che chở cô, sợ cô té ngã.

"Bởi vì, anh yêu em ~"

Hiên Viên Tu lập tức hôn lên môi Mạc Vân Quả, Mạc Vân Quả sửng sốt, sau đó như biết cái gì, cô nhắm mắt lại, chủ động gia tăng nụ hôn này.

Cô tích cực đáp lại hấn, nhiệt tình như lửa, bọn họ, vốn nên chính là như thế.

Khi ánh hôn màu đỏ quẩn quanh bên ánh nắng vàng cuối ngày, biến thành màu hồng ánh kim độc nhất vô nhị.

Màu kim hồng dưới ánh mặt trời càng thêm lóa mắt, thậm chí muốn đoạt đi quang huy vốn thuộc về mặt trời.

Tất cả mọi thứ, vừa vặn đều tốt.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 931

Edit:Linh lady

【 ta là tiểu tiên nữ: Di di di? Đây là Quả Quả nhỏ sao? 】

【 thanh âm: Oa! Quả Quả nhỏ đã lớn như vậy rồi sao? 】

【 nhè nhẹ: Oa! Thoạt nhìn thật mạnh a! 】

【 phẫn đấu: Lúc trước cũng chỉ thấy được mặt Quả Quả nhỏ, Tiểu Quả Quả đã đem phòng phát sóng trực tiếp đóng cửa, nói muốn làm thiên sứ tốt với nhau cả đời mà làm vậy sao? 】

【 trăn mặc là kim: Ha ha ha! Phòng phát sóng trực tiếp rõ ràng là tên đồ phụ Hiên Viên Tu đóng cửa không phải sao! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ) ㄟ 】

【 nhất nhãn vạn năm: A a a a! Cho nên hiện tại phòng phát sóng trực tiếp tới tròn tay Quả Quả nhỏ rồi sao? 】

【 độc thân cầu một quả: Oa! Nhiều năm trôi qua như vậy, Quả Quả nhỏ đã lớn như vậy rồi, nhưng mà ta còn là một cầu độc thân, không biết vì sao, đột nhiên thấy đau lòng.....】

【 tiên nữ mập mạp: Lâu trên người thật là rất tuyệt nha ~】

Hiên Viên Quả Quả chỉ cảm thấy trong đầu toát ra thật nhiều thật nhiều thanh âm, bé chớp đôi mắt, cái món đồ chơi này thật thần kỳ nha.

Nhưng thanh âm trong đầu hoàn toàn không thể làm giảm bớt cơn đói của mình, bé vuốt vuốt bụng muốn nước miếng.

Lúc này nơi bé đứng là một công viên trồng trái, hiện tại là buổi chiều, hơn nữa là thời gian làm việc, hơn nữa nơi Hiên Viên Quả Quả đứng tương đối hẻo lánh, cho nên cho tới bây giờ, bé còn không nhìn thấy người nào, càng đừng nói là ăn.

Hiên Viên Quả Quả hít hít cái mũi, có mùi hương!

Hiên Viên Quả Quả ngửi được mùi thơm, sau đó nhấc chân ngấn ngùn của mình đi theo mùi hương đó.

Đến nỗi những thanh âm ần ỉ trong đầu ra sao, hừ hừ, không có gì quan trọng bằng việc no bụng!

Là con của Mạc Vân Quả cùng Hiên Viên Tu, Hiên Viên Quả Quả lớn lên thật xinh đẹp.

Dưới hàng lông mày cong cong là đôi mắt vừa đen vừa to, giống như hai quả nho đen, lóe sáng lóe sáng, gương mặt trẻ con mუმ mუმ còn hơi ửng hồng, môi hồng nhuận, lúc này cái miệng nhỏ lúc đóng lúc mở, nhấc mãi cái gì đó.

Hiên Viên Quả Quả bước chân ngấn nhỏ, lạch cạch lạch cạch chạy lên.

Đại khái năm phút sau, bé chạy tới một con đường nhỏ, lúc này đã là bốn giờ chiều, không ít bên đường người bán rong cũng bắt đầu lục đục ra quán.

Hiên Viên Quả Quả đứng vừa lúc ngửi thấy mùi hương này, lúc này mới chạy ra tới.

Hiên Viên Quả Quả vừa xuất hiện, không ít người liền đem ánh mắt dừng ở trên người bé.

Đứa bé tinh xảo như thiên sứ khiến rất nhiều người chú ý, Hiên Viên Quả Quả thoải mái hào phóng tùy ý cho bọn họ nhìn.

Bé đi tới trước một cái sạp, bởi vì chiều cao không đủ, chủ quán cũng không nhìn thấy bé.

Quả Quả nhón chân, nỗ lực cho mình cao hơn.

"Chị ơi, em đói."

Giọng nói đáng thương vô cùng mang theo sự ủy khuất, thanh âm mềm mại đánh thẳng vào tâm chủ quán.

Quán chủ là một cô gái trẻ tuổi, loại đáng yêu như thế này vừa vặn là kiểu cô nàng thích.

"Đói à? Tới tới tới, nơi này chị có đồ ăn!"

Quán chủ thành thạo làm một bát cháo rán bánh quẩy, nóng hổi hấp, nhìn qua thật ngon mắt.

Hiên Viên Quả Quả nuốt nuốt nước miếng, nhìn thật ngon.

"Ừc ừc....."

Bụng đúng lúc vang lên, Hiên Viên Quả Quả càng muốn ăn.

Nhưng mà.....

Hiên Viên Quả Quả cắn ngón tay, ba ba nói không thể tùy tiện ăn đồ của người khác.

Tuy rằng có lúc ba ba rất đáng ghét, nhưng ma ma nói, lời ba ba nói đâu là đúng.

Hiên Viên Quả Quả nhìn bánh rán giò cháo quẩy nóng hổi hấp liếc mắt một cái, nhìn đau lắc lắc đầu.

Chủ quán sừng sốt, cô nàng đánh giá một chút, suy đoán đến bé con chắc hẳn không có tiền.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 932

Edit:Linh lady

"Em gái, không sao đâu, chị mời em ~"

Hiên Viên Quả Quả nuốt nuốt nước miếng, bánh rán giò cháo quấy ở ngay bên miệng bé, chỉ cần bé nhẹ nhàng bước lên cắn một miếng, là có thể ăn được mỹ thực!

Nhưng mà.....

Hiên Viên Quả Quả nhìn chằm chằm chân ngắn nhỏ của mình, có chút uể oải nghĩ đến, bé không có tiền.

Bé biết, tiền là vật thông dụng của thế giới này, đồ ăn đồ dùng tiền để mua.

Nhưng khi ba ba ném bé tới thế giới này, cũng không cho bé tiền.

"Em..... Em không có tiền."

Hiên Viên Quả Quả nhỏ giọng nói, thanh âm kia tại dãy phố ăn vặt ồn ào căn bản không tạo ra bọt sóng gì.

Chủ quán hiển nhiên không nghe thấy bé nói gì, vừa lúc lúc này có người tới cửa hàng mua bánh rán giò cháo quấy.

Cô nàng đưa bánh cháo quấy về phía Hiên Viên Quả Quả, sau đó lại vội vàng vàng bắt đầu làm đồ mới cho khách hàng.

Hiên Viên Quả Quả nhìn bánh rán giò cháo quấy đang còn độ ấm trong ngực mình, mùi hương từng luồng bay đến mũi bé, bé cảm thấy bụng càng đói.

Hiên Viên Quả Quả nhìn thoáng qua chủ quán, trong lòng nghĩ ba ba nhưng lại không nói để đưa tới miệng không được ăn!

Ừm..... Quyết định! Ăn!

Hiên Viên Quả Quả cắn một ngụm, oa! Ăn thật ngon!

Bé thật sự quá đói, nhanh chóng ăn xong một cái bánh rán giò cháo quẩy, lúc này, bụng cũng coi như là lửng dạ.

Hiên Viên Quả Quả nghĩ nghĩ, bé không thể ăn không mà không trả tiền, nhưng bé không có tiền.....

Hiên Viên Quả Quả lấy ra túi bách bảo của mình, đào lại đào, rốt cuộc móc ra một củ nhân sâm, một trăm năm tuổi.

Bé nhìn củ nhân sâm trong tay, trong lòng lại nghĩ dùng cái này trả tiền chắc là đủ đi?

Bé còn nhớ khi có được củ nhân sâm này, ba ba nói cây nhân sâm này có thể đổi lấy một chữ "Tốt" của ma ma.

Mỗi lần ma ma khen bé, bé sẽ cảm thấy thật vui vẻ, giống như lúc ăn no vậy cho nên củ nhân sâm này chắc là đủ rồi!

Hiên Viên Quả Quả nghĩ như vậy, cho nên liền mang củ nhân sâm để vào túi đồ ăn của chủ quán, sau đó vui vui vẻ vẻ nhảy nhót rời đi.

Chờ đến khi cuối buổi chủ quán vội vàng thu dọn đồ về nhà, lúc này mới phát hiện trong túi có một cây củ cải?

Quán chủ đang muốn hằm củ cải ha ha, cũng may ông nội cô nàng tới thăm, là một lão trung y có thâm niên, ông nội ngay lập tức nhận ra nhân sâm.

Hơn nữa vẫn là nhân sâm một trăm năm tuổi! Lần này, quán chủ thật sự chấn kinh rồi, có suy nghĩ cẩn thận thế nào cũng không nghĩ ra nó từ đâu tới.....

Nói trở về, Hiên Viên Quả Quả ăn no, nhưng bé lại thấy hơi khát.

Bé nhớ rõ mình còn có thật nhiều thật nhiều nhân sâm, chắc có thể đổi một chén nước đi?

Nghĩ đến đây Hiên Viên Quả Quả chạy đến quầy bán quà vặt, hỏi chủ tiệm muốn một lọ nước khoáng, sau đó từ tròn túi bách bảo lại đào đào, lại móc ra một cây nhân sâm, hai trăm năm tuổi!

+

Chủ quán này cũng là người biết xem hàng, thấy Hiên Viên Quả Quả nói muốn đổi nhân sâm lấy nước, hần ngay lập tức đồng ý.

Đang lúc Hiên Viên Quả Quả đem nhân sâm tròn tay đưa cho chủ quán, nửa đường lại bị bàn tay nhỏ khác ngăn lại.

Bàn tay kia nắm lấy tay Hiên Viên Quả Quả, kéo về phía sau người mình, sau đó ném xuống một khối ti ền, một thân chính khí nói: "Gian thương!"

Chủ tiệm:.....

Bé trai cũng mặc kệ chủ tiệm nghĩ như thế nào, xoay người nói với Hiên Viên Quả Quả: "Ngu ngốc!"

Hiên Viên Quả Quả: ? Σ(⊙▽⊙ "?!!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 933

Edit:Linh lady

【 nhỏ nhỏ: Ha ha ha! Hoa thức khoe giàu của Quả Quả nhỏ~】

【 mặt trời lên cao: Vẻ mặt mộng bức của Quả Quả nhỏ~】

【 sờ sờ: Quả Quả nhỏ: Người nói cái gì? Nói lại xem! 】

【 Giáng Hàm: Luận tâm lý hiện tại của Quả Quả nhỏ? 】

【 trời xanh bạch ngọc: Chỉ có mình ta cảm thấy bé trai kia nhìn rất phần điều ngọc trác sao? 】

Chính xác, bé trai ngẩn Hiên Viên Quả Quả trước mắt nhìn chính xác nhìn phần điều ngọc trác, một thân quý tộc khí chất kia cái gì cũng không che giấu được.

Hiên Viên Quả Quả chớp chớp mắt, không rõ nguyên do nhìn hẩn.

Mạc Tiêu Uyên có chút tức giận nhìn Hiên Viên Quả Quả, người này, cư nhiên bắt người tham mua một lọ nước khoáng! Bé là gốc tử sao!

Làm một cái th ần giữ của tham ti ền Mạc Tiêu Uyên gắt gao nhìn chăm chăm Hiên Viên Quả Quả.....nhân sâm trong tay bé.

"Đi!"

Mạc Tiêu Uyên trực tiếp lôi kéo Hiên Viên Quả Quả rời đi, hoàn toàn không màng chủ tiệm đen mặt phía sau.

Hiên Viên Quả Quả tò mò nhìn Mạc Tiêu Uyên, bé trai trước mắt lông mi thật dài, so ma ma còn muốn dài hơn.....

"Nhìn cái gì mà nhìn!"

Mạc Tiêu Uyên mở miệng, đe dọa Quả Quả.

Nhưng Hiên Viên Quả Quả một chút cũng không sợ, bé còn nghĩ đây là trò chơi đặc biệt của trẻ con ở thế giới này.

Mạc Tiêu Uyên nhìn Hiên Viên Quả Quả không nháy mắt nhìn mình, đôi mắt chột lóe chột lóe, thật lớn.....

"Thiếu gia, đại thiếu gia mời ngài trở về"

Một hắc y nhân đột nhiên xuất hiện ngăn ở hai đứa nhỏ lại.

Mạc Tiêu Uyên banh khuôn mặt, ra vẻ nghiêm túc nói: "Ta đã biết, người đi xuống đi."

Hắn buông tay Hiên Viên Quả Quả ra, khoanh hai tay trước ngực, một bộ "Ta rất lợi hại".

"Anh cứu nhóc, nhóc muốn cảm ơn anh sao đây?"

Hiên Viên Quả Quả:?

Bé chớp đôi mắt, đem nhân sâm trong tay đưa ra.

"Nhạ, cho anh."

"Hừ! Ai..... Ai muốn....."

Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng bằng tốc độ mắt thấy Mạc Tiêu Uyên đã lấy nhân sâm lại, sau đó bỏ vào bao bên cạnh mình, còn không yên tâm vỗ vỗ.

"Thôi..... xem như nhóc thức thời!" Có lẽ là lần đầu tiên làm việc lừa dối, hai bên tại Mạc Tiêu Uyên có chút hờn hờng.

Hiên Viên Quả Quả thấy Mạc Tiêu Uyên phải đi, nhanh chóng kéo vạt áo hắn lại.

"Làm gì!" Mạc Tiêu Uyên bày ra dáng vẻ hãnh cho là hung hãn nhất, trên thực tế lại một chút cũng không có lực thuyết phục.

"Anh nếu đã cứu em, vậy phải chăm sóc em." Hiên Viên Quả Quả phờng quai hàm nói.

"Dựa vào cái gì?" Mạc Tiêu Uyên hỏi.

"Ba ba em nói, nếu có người cứu, vậy phải báo ân!" Hiên Viên Quả Quả nói có sách mách có chứng trả lời, "Cách em báo đáp anh là để anh chăm sóc em!"

Mạc Tiêu Uyên:.....

"Anh thấy em như trâm ngư lạc nhận bệ nguyệt tu hoa tay như nhu đề da như mỡ đông cổ như ấu trùng thiên ngư răng như hạt bầu trán ve mày ngài xảo tiểu thiển hềmĩ mục phán hênhân diện đào hoa hứng thú hai tha xuất thủy phù dung đoan chính thanh nhã có một không hai nùng đào diễm Lý khuynh quốc khuynh thành hương kiêu ngọc nộn nghiên tư tiểu lệ rục rở bức người côi tư diễm dật.....

E

m còn có băng tuyết thông minh phúc tuệ song tu lan chất huệ tâm dĩnh ngộ tuyết luân tuệ tâm diệu lưỡng trăm linh trăm lị đa mưu túc trí....."

Mạc Tiêu Uyên:..... Thật..... thật..... Lợi hại!

Mạc Tiêu Uyên lần đầu tiên nhìn thấy có người có thể một hơi nói nhiều thành ngữ như vậy! Thật là một hơi! Đầu không dừng để thở!

"Cho nên, anh chăm sóc em chính là cách em báo ân tốt nhất!"

Hiên Viên Quả Quả thanh thanh giọng nói, vẻ mặt đắc ý, xem! Ta ưu tú như vậy, người chăm sóc ta chính là vinh hạnh của người.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 934

Edit:Linh lady

Lúc này Mạc Tiêu Uyên đã hoàn toàn đắm chìm trong những câu thành ngữ kia, hẩn mơ mơ màng màng gật đầu.

Chờ đến khi hẩn phục hồi tinh thần lại, hẩn đã kéo Hiên Viên Quả Quả lên xe.

Mạc Tiêu Uyên:!!!!

Mạc Tiêu Uyên cảm thấy trí lực của mình đã bị đơn phương nghiền áp, cái này làm cho hẩn không vui, cực kỳ không vui.

Có lẽ là Mạc Tiêu Uyên uể oải quá mức rõ ràng, Hiên Viên Quả Quả tò mò.

Bé nhớ mỗi khi bé bị ba ba bắt nạt, ma ma đâu sẽ vuốt bé đầu an ủi.

Nghĩ như vậy Hiên Viên Quả nâng tay mình lên, chuẩn xác đặt lên đầu Mạc Tiêu Uyên.

Mạc Tiêu Uyên có một mái tóc đen dày, có chút cứng, nhưng Hiên Viên Quả Quả không ngại, sờ soạng vài cái, lúc sau, mền mại nói: "Ngoan ~"

Mạc Tiêu Uyên:!!!!

Hẩn mỗi lần an ủi chó nhà mình đâu làm như vậy!

1

Cho nên, nhóc con này xem mình như chó sao?

Mạc Tiêu Uyên có chút u oán nhìn thoáng qua Hiên Viên Quả Quả, chỉ thấy bé cười thật tươi.

Mạc Tiêu Uyên:.....

Xe chạy rất mau, hơn mười phút đã tới nhà Mạc Tiêu Uyên.

Đây là một căn biệt thự xa hoa, không, nhìn càng giống như cung điện xa hoa hơn.

Các loại kiến trúc rực rỡ muôn màu, tọa ỏ ở chính giữa là gia chỉ Mạc gia, cũng là nơi ở của Mạc Tiêu Uyên.

Mạc Tiêu Uyên kéo Hiên Viên Quả Quả xuống xe, hắ nhìn chằ chằ vào bé, muốn nhìn thấy vẻ khiếp sợ trong mắt bé.

Nhưng hắ lại thất vọng r ấ, Hiên Viên Quả Quả một chút cũng không khiếp sợ, không chỉ không khiếp sợ, hắ tựa như còn thấy được biểu tình ghét bỏ!

Mạc Tiêu Uyên có chút nhỏ nhen, nhưng cho là như thế đi, hắ cũng không buông tay Hiên Viên Quả Quả ra.

Hiên Viên Quả Quả nhìn tất cả trước mắt, đập vào mắt là cảnh tượng lắ màu trắng đen làm chủ đạo, một chút cũng không đáng yêu!

Bị ba ba ma ma nhà mình mang thâm mỹ vĩn vĩn cảm thấy kim hoàng sắc cùng màu đỏ là màu đẹp nhất, hơn nữa dựa theo trình độ yêu thích của ma ma nhà mình, Hiên Viên Quả Quả vẫn cảm thấy màu kim hoàng càng đẹp mắt hơn một chút.

Hiên Viên Quả Quả chép miệng, v ềsau nhất định bé phải biến tất cả biệt thự thành màu hoàng kim!

Mạc Tiêu Uyên mang theo Hiên Viên Quả Quả đi vào, bên trong ng ấ vài người, đối với t ần tại của Hiên Viên Quả Quả, bọn họ một chút cũng không có vẻ kinh ngạc.

Ngắ lại cũng phải, những bảo tiêu kia chắc hắ đã thông báo sự t ần tại của Hiên Viên Quả Quả.

Mạc Kỳ nghiêm mặt, đánh giá Hiên Viên Quả Quả.

Quần áo mặc trên người không biết là chất liệu gì, thoát nhìn cổ linh tinh quái, đặc biệt là đôi mắt thường thường chớp chớp tỏ ra tò mò, thật là quá mạnh!

Làm một kẻ bên ngoài mặt than thực chất nội tâm thích vật đáng yêu Mạc Kỳ tỏ vẻ y hoàn toàn thừa nhận không được~

Trông mắt Hiên Viên Quả Quả chuyển động, lập tức sẽ biết mấy người này đều là người thân của Mạc Tiêu Uyên.

"Chào các anh chị ~ em là Hiên Viên Quả Quả, hiện năm năm tuổi ~"

Hiên Viên Quả Quả miệng lúc đóng lúc mở, lông mi liên tục chớp chớp, như lông vũ quét qua tim mọi người ở đây.

Mạc Kỳ đầu tiên bị mạnh tới, cứ việc trong lòng vô cùng kích động, mặt ngoài lại vẫn nhu cũ chưng mặt than.

"Tốt." Y học ra một chữ như vậy, thoát nhìn dị thường nghiêm túc.

Hiên Viên Quả Quả lại một chút không sợ, bé nhảy đến trước mặt Mạc Kỳ, tự nhiên ghé vào trên đùi y.

"Anh, anh lớn lên thật đẹp trai!"

Mạc Kỳ: A a a a! Tiểu khả ái ghé vào trên đùi ta! Bé thích biểu hiện của ta sao? (*^▽^*)

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 935

Edit:Linhlady

"Ừ." Cho dù nội tâm đang kích động như thế nào, Mạc Kỳ vẫn trưng bộ mặt than, khiến người khác không đoán ra được tâm tư của hắn.

Mạc Tiêu Uyên vừa thấy các dạng này của anh cả nhà mình, ở trong lòng yên lặng trợn trắng mắt.

【 muộn tao 】

Mạc Tiêu Uyên ở trong lòng phun tào, trên mặt cũng ra vẻ không tình nguyện.

【 hừ! Rõ ràng là người là mình mang về, thế mà lại nói tên trước cho người khác. 】

Mạc Tiêu Uyên cảm thấy thật ủy khuất, rõ ràng hắn mới là người Quả Quả nên dựa vào nhất, vì sao nhóc lại ghé vào đùi đại ca.

Rõ ràng cũng có thể ghé vào trên đùi hắn mà!

Mạc Tiêu Uyên cúi đầu nhìn thoáng qua đùi mình so với anh cả nhỏ hơn rất nhiều, trong mắt ủy khuất càng sâu.

Hiên Viên Quả Quả không biết có phải nhận ra cảm xúc của Mạc Tiêu Uyên hay không, lập tức nhảy đến trước mặt hắn, sau đó nhanh chóng nắm lấy tay hắn, lại nhảy đến trước mặt Mạc Kỳ.

Hiên Viên Quả Quả biết, Mạc Kỳ mới là người nói chuyện ở cái nhà này.

"Anh trai, em có thể chơi cùng anh ấy không?"

Hiên Viên Quả Quả nghiêng đầu, hoàn mỹ làm siêu lòng y.

Mạc Kỳ:!!! Chơi chơi chơi! Tùy tiện chơi!

Hiên Viên Quả Quả làm động tác này khiến Mạc Kỳ manh rối tung rối mù mắt không biểu tình gật đầu, cuối cùng còn nhìn Mạc Tiêu Uyên nói: "Đi chơi với em gái phải ngoan."

Mạc Tiêu Uyên:.....

Rốt cuộc anh là anh của ai hả!"Hi hi, anh phải chăm sóc em nha ~"

Hiên Viên Quả Quả quay đầu nói với Mạc Tiêu Uyên, mi mắt cong cong đáng vẻ tinh xảo khiến tâm Mạc Tiêu Uyên nhảy dựng.

"Biết..... Đã biết!"

Mạc Tiêu Uyên bên tai đỏ lên, hẩn quay đầu đi, không tiếp tục nhìn Hiên Viên Quả Quả.

Hiên Viên Quả Quả cũng không thêm để ý, dù sao bé sẽ ăn vạ Mạc Tiêu Uyên, hắc hắc ~

Thời gian trôi đi, cả nhà đi ăn cơm.

Mạc gia từ trước đến nay đều là nam thừa, nữ thiếu, đột nhiên xuất hiện một bé gái tinh xảo ngoan ngoãn, mọi người đều yêu thích không thôi, trong đó không thiếu Mạc Kỳ.

Đến nỗi thân phận của Hiên Viên Quả Quả, bọn họ nhưng cũng không hoài nghi gì.

Người Mạc gia có một tuyệt kỹ, đó là giác quan thứ sáu cực kỳ tốt, trên cơ bản nếu bọn họ thích, căn bản không có khả năng là người xấu.

Huống chi, đứa bé này lại do tên gia hỏa Mạc Tiêu Uyên keo kiệt mang về

Phải biết rằng lúc trước bọn họ muốn nuôi một con chó nhỏ đã bị Mạc Tiêu Uyên đại nhân giáo huấn giáo huấn nửa ngày, nói cái gì một con chó

một ngày ăn hết bao nhiêu, một tháng lại ăn hết bao nhiêu, một năm lại ăn hết bao nhiêu.

Tóm lại đáng về keo kiệt kia, thật sự làm cho bọn họ không đành lòng nhìn thẳng.

Cũng không biết Mạc gia bọn họ tạo nghiệp gì, vì sao lại có một tiểu thiếu gia chết keo chết kiệt tham tiền như vậy!

Hiện giờ tiểu thiếu gia lại mang về một bé gái, hơn nữa nhìn đáng về, bé gái có thể ăn!

Đây là kết luận của người Mạc gia sau khi nhìn Hiên Viên Quả Quả ăn xong bát thứ ba còn ra vẻ đáng thương nhìn quản gia nhà bọn họ.

Mạc Tiêu Uyên nhìn Hiên Viên Quả Quả đang đến bát cơm thứ tư, khóe miệng theo bản năng giật giật.

Hắn còn chưa ăn xong bát thứ nhất, nhóc con đã ăn tới bát thứ tư!

Giờ khắc này, Mạc Tiêu Uyên như nghe thấy thanh âm tan nát cõi lòng.

Hiên Viên Quả Quả cũng mặc kệ này kia, đồ ăn nơi này thật sự rất ngon, bé thật đói thật đói ~

Chờ đến khi bé ăn no xong, bé sờ sờ bụng của mình, ừm..... No no.

Tầm mắt mọi người đều dừng ở trên bụng của bé, khiến bên tai bé có chút h ồ ồ h ồ ồ.

Mạc Kỳ:!! A a a! Bụng nhỏ, sờ khẳng định thật thoải mái!

Mạc Tiêu Uyên theo bản năng sờ bụng của mình, cứng cứng, khẳng định không mềm như của Quả Quả.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 936

Edit:Linh lady

Sau khi ăn cơm chiều, Mạc Kỳ cho người sắp xếp phòng cho Hiên Viên Quả Quả, đồng thời còn nói cho bé, về sau ở nhà này bé là tiểu công chúa, bất kể là ai cũng không được bắt nạt bé.

Hiên Viên Quả Quả lại nói một hồi lời hay ý đẹp, đem người Mạc gia nịnh tới vui vẻ.

Bởi vì Mạc gia có thêm một tiểu công chúa, cho nên người Mạc gia chuẩn bị tổ chức yến hội muốn công bố sự tồn tại của Hiên Viên Quả Quả.

Yến hội sẽ tổ chức sau ba người nữa, thành phố S phàm là người có thể lực đều được mời lại đây, phải nói cực kỳ long trọng.

Ngày này, Hiên Viên Quả Quả sớm được giúp việc lôi dậy từ trong chăn, bắt đầu trang điểm chải chuốt.

Tới buổi tối, Mạc Kỳ đọc diễn văn nói một hồi, Hiên Viên Quả Quả lúc này mới chậm rãi xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Váy công chúa xõa tung phụ trợ cho vẻ tinh xảo của bé gái, da thịt trắng như tuyết dưới ánh đèn như có vẻ trong suốt, đôi mắt lớn trong veo chớp chớp, dường như có thể xua tan mọi đen tối.

Mạc Tiêu Uyên đứng ở phía dưới, nhìn Hiên Viên Quả Quả chậm rãi đi xuống, bên tai hờn hờn.

Hắn có chút chân tay luống cuống đứng ở nơi đó, trong lòng không biết là cái tư vị gì.

Ở đây mọi người sôi nổi chúc mừng Mạc gia thêm một tiểu công chúa, nhưng mà lai lịch của tiểu công chúa, lại không có mấy người dám hỏi thăm.

Không ít người cũng mang theo con gái của mình, chỉ vì có thể cộ quan hệ với người Mạc gia.

Hiên Viên Quả Quả lúc này đã bị một đám con nít vây quanh, nghe bọn họ dùng đủ hình thức khen.

Đám trẻ này đã được dạy dỗ tốt, bọn họ cũng biết bé gái tinh xảo như thiên sứ trước mắt này là đối tượng bọn nó cần lấy lòng.

Ở thế gia, chính là bất đắc dĩ như vậy, cũng may, bé lớn lên thật xinh đẹp, tính nết cũng không tệ lắm, cùng người như vậy làm bạn bè cảm giác cũng không tệ.

Mạc Tiêu Uyên đứng ở một bên, trong tay cầm một ly sữa bò, đây sữa hần vốn dĩ mang cho Hiên Viên Quả Quả.

Mạc Tiêu Uyên nhìn Hiên Viên Quả Quả bị vây quanh, nhấp nhấp miệng, hần nhấp một ngụm sữa bò, vị sữa bò làm hần nhăn nhó.

Hần cực kỳ không thích uống thứ đồ như sữa của trẻ con này, còn không bằng uống nước lọc, mẫu chốt nhất là, uống nước lọc không cần ti!

Mạc Tiêu Uyên câu được câu không nghĩ đến, đột nhiên có một đôi tay rút sữa bò trong tay hần.

Mạc Tiêu Uyên tập trung nhìn vào, li nhìn thấy được Hiên Viên Quả Quả đang uống sữa bò hần vừa uống qua.

"Này....." Mình đã uống qua rồi.

Mặt Mạc Tiêu Uyên lập tức bạo hồng, khiến khuôn mặt anh tuất trở nên mỹ mạo vài phần.

Hiên Viên Quả Quả không biết khi nào đã thoát khỏi đám bạn, bé uống xong sữa bò, trên miệng để lại một vòng sữa trắng.

Bé li3m li3m miệng, đôi mắt sáng long lanh.

"Cái gì?" Bé hỏi.

"Không..... Không có gì....." Mạc Tiêu Uyên quay đầu đi, cảm giác có chút nóng nóng, ừm..... Nhất định do đi đầu hòa mở cao quá!

Hiên Viên Quả Quả đem cái ly đặt ở một bên, sau đó lập tức bỏ nhào vào trên người Mạc Tiêu Uyên, cọ cọ.

"Nhóc..... Nhóc..... Nhóc....."

Mạc Tiêu Uyên nửa ngày cũng không có nói ra một câu hoàn chỉnh.

"Anh phải đ ồng ý với em, chăm sóc em thật tốt." Hiên Viên Quả Quả ph ồng quai hàm nói, "Cả đời!"

Mạc Tiêu Uyên ôm Quả Quả, sợ bé té ngã.

Nghe được bé nói như vậy, mặt hấn càng thêm đỏ, thật giống như một quả táo chín, dụ dỗ mọi người cắn một ngụm.

"Được."

Hấn nghe được chính mình nói như vậy, ngay sau đó, khuôn mặt hấn đã bị Hiên Viên Quả Quả gặm một ngụm.

Mạc Tiêu Uyên:.....

Trong đám người ph ần hoa, hai cái đứa bé ôm nhau như tạo thành khung cảnh độc lập, bọn họ dung nhập trong đó, r ồi lại giống ngăn cách những thứ phức tạp đó.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 937: Kết cục chân chính (đại kết cục)

Edit:Linh lady

Nước Z thành phố S, trong một tầng của bệnh viện tâm thần.

Một cô gái vẻ ngoài tinh xảo ngồi trước gương, sắc mặt cô có chút tái nhợt, thân thể cũng thật nhỏ gầy, giống như chỉ cần gió thổi qua, cô sẽ ngay lập tức ngã xuống.

Cứ cho là như vậy, cô vẫn không chịu đi nghỉ ngơi, mà vẫn luôn ngồi trước gương.

Miệng cô không ngừng động, giống như đang nói cái gì đó.

Cẩn thận nghe qua, cũng chỉ có thể nghe được mấy chữ.

"Quả..... Tu....."

Ngoài cửa, có hai hộ sĩ đang tùy ý nói chuyện phiếm.

"Ai, chị đã đọc truyện 《xuyên nhanh phát sóng trực tiếp: Kim chủ cần đánh thưởng!》 chưa? Em cảm thấy Tiểu Quả Quả trong đó thật đáng yêu!"

Một nữ hộ sĩ trẻ mới tới nói với một hộ sĩ lớn tuổi hơn.

Nữ hộ sĩ kia liếc qua hộ sĩ trẻ, ánh mắt có chút phức tạp, sau đó lại thấp giọng thở dài một hơi.

"Ai, tuy rằng chị không đọc, nhưng mà....."

Vương Duyệt, cũng chính là nữ hộ sĩ trẻ tuổi trẻ hiền nhiên bị những lời này nổi lên tính tò mò, ánh mắt cô nàng trông mong nhìn người hộ sĩ kia, tò mò hỏi: "Nhưng mà cái gì?"

"Nhưng tác giả quyển sách này đang ở bệnh viện chúng ta đây!"

Nói tới đây, nữ hộ sĩ còn thở dài một hơi.

"Sao lại như thế?" Vương Duyệt rõ ràng hoảng sợ, thanh âm đột nhiên cất cao.

Nữ hộ sĩ trắng mắt liếc cô nàng: "Cô nhỏ giọng chút!"

Vương Duyệt vội vàng làm một cái thủ thế, tỏ vẻ mình sẽ nhỏ giọng.

Nữ hộ sĩ vừa lòng gật gật đầu, thấp giọng nói: "Này! Tôi nói cô lại không tin, ở phòng 2333 chính là vị tác giả kia đó."

Nữ hộ sĩ nhìn trái nhìn phải, phát hiện cũng không có người chú ý bọn họ, lúc sau mới lại thấp giọng nói: "Tôi nghe nói, lúc trước khi cô ấy bị đưa tới, trong miệng vẫn luôn nhắc mãi cái gì mà Tiểu Quả Quả....."

"Còn có, tên của cô ấy chính là tên nữ chính."

Nói tới đây, nữ hộ sĩ còn lắc đầu.

"Chuyện chị nói, là thật sao?"

Vương Duyệt không tin nữ hộ sĩ kia, cô nàng nhìn về phía phòng bệnh 2333, cô nàng biết, bên trong có một cô gái gương mặt tinh xảo tái nhợt.

Nhìn qua không hề phát hiện cô khác thường, lúc trước cô nàng còn nghĩ cô bị đưa nhầm vào đây.

Nhưng ai lại biết, chân tướng lại là như vậy?

Bệnh viện tâm thần bao phủ trong bầu không khí áp lực, bên kia bệnh nhân lại có vấn đề, hai nữ hộ sĩ vội vàng tách ra đi hỗ trợ.

Trong phòng, cô gái gầy yếu nhìn mình trong gương, yên lặng chờ chùm sáng kia xuất hiện.

Nhưng mà, cô đợi thật nhiều năm, chùm sáng kia chưa từng xuất hiện qua.

Sau khi Vương Duyệt bận rộn xong một ngày, lúc sau, cô nàng thu dọn đồ chuẩn bị tan làm.

Khi đi qua văn phòng chủ nhiệm, cô nàng theo bản năng liếc nhìn vào bên trong.

Một cái liếc mắt lại khiến cô nàng chấn kinh.

Cô nàng dán ở trên tường, lấy di động, lướt tới đoạn miêu tả nam chủ mà mình thích nhất.

【hắn có một mái tóc màu vàng kim, mũi cao thẳng, môi khinh bạc, hốc mắt thâm thúy.....】

"Ai?" Bên trong truyền ra thanh âm trầm ngập từ tính.

Vương Duyệt thân thể cứng đờ, cô nàng chậm rãi đi vào, mười phần khẩn trương.

Cô nàng trộm nhìn thoáng qua bảng tên, chỉ thấy mặt trên viết 【 chủ nhiệm: Hiên Viên Tu 】

Vương Duyệt đứng tử co rụt lại, Hiên Viên Tu.....

"Tan làm?" giọng nói kia lại truyền tới.

Vương Duyệt gật gật đầu, ánh mắt của cô nàng ngó tới hồ sơ hắn đặt trên bàn.

Phía trên hồ sơ bệnh nhân, không ai khác chính là Mạc Vân Quả.

Giờ khắc này, Vương Duyệt chỉ cảm thấy hốc mắt có chút ẩm ướt.

"Cô đi đi." Người kia còn nói thêm.

Vương Duyệt vội vàng gật gật đầu, sau đó xoay người.

Khi sắp đi tới cửa, cô nàng đột nhiên nói: "Cô ấy thật sự rất yêu anh."

Nói xong câu này, cô nàng chạy như bay.

Trong văn phòng, Hiên Viên Tu cúi đầu nhìn hồ sơ bệnh án của Mạc Vân Quả, ánh mắt phức tạp.

Gió nhẹ thổi bay giấy, tờ giấy bị gió nhấc lên, cuối cùng vẫn hạ xuống tên Mạc Vân Quả.

Hiên Viên Tu thấp thấp thở dài một hơi, chung quy vẫn quyết định ký xuống vị trí bác sĩ chủ trị.....

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]